Genesis 1

1 In den beginne schiep God de hemel en de aarde.
2 De aarde nu was woest en ledig, en duisternis lag
op de vloed, en de Geest Gods zweefde over de
wateren.
3 En God zeide: Er zij licht; en er was licht.
4 En God zag, dat het licht goed was, en God maak-
te scheiding tussen het licht en de duisternis.
5 En God noemde het licht dag, en de duisternis
noemde Hij nacht. Toen was het avond geweest en
het was morgen geweest: de eerste dag.
6 En God zeide: Daar zij een uitspansel in het mid-
den der wateren, en dit make scheiding tussen
wateren en wateren.
7 En God maakte het uitspansel en Hij scheidde de
wateren die onder het uitspansel waren, van de
wateren die boven het uitspansel waren; en het
was alzo.
8 En God noemde het uitspansel hemel. Toen was
het avond geweest en het was morgen geweest:
de tweede dag.
9 En God zeide: Dat de wateren onder de hemel op
een plaats samenvloeien en het droge te voor-
schijn kome; en het was alzo.
10 En God noemde het droge aarde, en de samenge-
vloeide wateren noemde Hij zeeen. En God zag,
dat het goed was.
11 En God zeide: Dat de aarde jong groen voortbren-
ge, zaadgevend gewas, vruchtbomen, die naar hun
aard vruchten dragen, welke zaad bevatten, op de
aarde; en het was alzo.

12 En de aarde bracht jong groen voort, gewas, dat naar zijn aard zaad geeft, en geboomte, dat naar zijn aard vruchten draagt, welke zaad bevatten. En God zag, dat het goed was.
13 Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de derde dag.
14 En God zeide: Dat er lichten zijn aan het uitspansel des hemels om scheiding te maken tussen de dag en de nacht, en dat zij dienen tot aanwijzing zowel van vaste tijden als van dagen en jaren;
15 En dat zij tot lichten zijn aan het uitspansel des hemels om licht te geven op de aarde; en het was alzo.
16 En God maakte de beide grote lichten, het grootste licht tot heerschappij over de dag, en het kleinere licht tot heerschappij over de nacht, benevens de sterren.
17 En God stelde ze aan het uitspansel des hemels om licht te geven op de aarde,
18 En om te heersen over de dag en over de nacht, en om het licht en de duisternis te scheiden. En God zag, dat het goed was.
19 Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de vierde dag.
20 En God zeide: Dat de wateren wemelen van levende wezens, en dat het gevogelte over de aarde vliege langs het uitspansel des hemels.
21 Toen schiep God de grote zeedieren en alle krioelende levende wezens, waarvan de wateren wemelen, naar hun aard, en allerlei gevleugeld gevogelte naar zijn aard. En God zag, dat het goed was.

22 En God zegende ze en zeide: Weest vruchtbaar,
wordt talrijk en vervult de wateren in de zeeen, en
het gevogelte worde talrijk op de aarde.
23 Toen was het avond geweest en het was morgen
geweest: de vijfde dag.
24 En God zeide: Dat de aarde voortbrenge levende
wezens naar hun aard, vee en kruipend gedierte
en wild gedierte naar hun aard; en het was alzo.
25 En God maakte het wild gedierte naar zijn aard en
het vee naar zijn aard en alles wat op de aardbo-
dem kruipt naar zijn aard. En God zag, dat het
goed was.
26 En God zeide: Laat Ons mensen maken naar ons
beeld, als onze gelijkenis, opdat zij heersen over
de vissen der zee en over het gevogelte des
hemels en over het vee en over de gehele aarde en
over al het kruipend gedierte, dat op de aarde
kruipt.
27 En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods
beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij
hen.
28 En God zegende hen en God zeide tot hen: Weest
vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde en
onderwerpt haar, heerst over de vissen der zee en
over het gevogelte des hemels en over al het
gedierte, dat op de aarde kruipt.
29 En God zeide: Zie, Ik geef u al het zaaddragend
gewas op de gehele aarde en al het geboomte,
waaraan zaaddragende vruchten zijn; het zal u tot
spijze dienen.

30 Maar aan al het gedierte der aarde en al het gevo-
gelte des hemels en al wat op de aarde kruipt,
waarin leven is, [geef] [Ik] al het groene kruid tot
spijze; en het was alzo.
31 En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het
was zeer goed. Toen was het avond geweest en
het was morgen geweest: de zesde dag.

Genesis 2

1 Alzo werden voltooid de hemel en de aarde en al
hun heer.
2 Toen God op de zevende dag het werk voltooid
had, dat Hij gemaakt had, rustte Hij op de zeven-
de dag van al het werk, dat Hij gemaakt had.
3 En God zegende de zevende dag en heiligde die,
omdat Hij daarop gerust heeft van al het werk, dat
God scheppende tot stand had gebracht.
4 Dit is de geschiedenis van de hemel en de aarde,
toen zij geschapen werden. Ten tijde, dat de Here
God aarde en hemel maakte,
5 Er was nog geen enkel veldgewas op de aarde, en
er was nog geen enkel kruid des velds uitgespro-
ten, want de Here God had het niet op de aarde
doen regenen, en er was geen mens om de aard-
bodem te bewerken;
6 Maar een damp steeg op uit de aarde en bevoch-
tigde de gehele aardbodem;
7 Toen formeerde de Here God de mens van stof uit
de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus;
alzo werd de mens tot een levend wezen.
8 Voorts plantte de Here God een hof in Eden, in het
Oosten, en Hij plaatste daar de mens, die Hij
geformeerd had.
9 Ook deed de Here God allerlei geboomte uit de
aardbodem opschieten, begeerlijk om te zien en
goed om van te eten; en de boom des levens in
het midden van de hof, benevens de boom der
kennis van goed en kwaad.

10 Er ontsprong in Eden een rivier om de hof te
bevochtigen, en daar splitste zij zich in vier stro-
men.
11 De naam van de eerste is Pison; deze stroomt om
het gehele land Chawila, waar het goud is;
12 En het goud van dat land is goed; daar is de bal-
semhars en de steen chrysopraas.
13 De naam van de tweede rivier is Gichon; deze
stroomt om het gehele land Ethiopie.
14 De naam van de derde rivier is Tigris; deze
stroomt ten oosten van Assur. En de vierde rivier is
de Eufraat.
15 En de Here God nam de mens en plaatste hem in
de hof van Eden om die te bewerken en te bewa-
ren.
16 En de Here God legde de mens het gebod op: Van
alle bomen in de hof moogt gij vrij eten,
17 Maar van de boom der kennis van goed en kwaad,
daarvan zult gij niet eten, want ten dage, dat gij
daarvan eet, zult gij voorzeker sterven.
18 En de Here God zeide: Het is niet goed, dat de
mens alleen zij. Ik zal hem een hulp maken, die bij
hem past.
19 En de Here God formeerde uit de aardbodem al
het gedierte des velds en al het gevogelte des
hemels. Ook bracht Hij het tot de mens, om te
zien hoe deze het noemen zou; en zoals de mens
elk levend wezen noemen zou, zo zou het heten.

20 En de mens gaf namen aan al het vee, aan het
gevogelte des hemels en aan al het gedierte des
velds, maar voor zichzelf vond hij geen hulp, die
bij hem paste.
21 Toen deed de Here God een diepe slaap op de
mens vallen; en terwijl deze sliep, nam Hij een van
zijn ribben en sloot haar plaats toe met vlees.
22 En de Here God bouwde de rib, die Hij uit de
mens genomen had, tot een vrouw, en Hij bracht
haar tot de mens.
23 Toen zeide de mens: Dit is nu eindelijk been van
mijn gebeente en vlees van mijn vlees; deze zal`
mannin` heten, omdat zij uit de man genomen is.
24 Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder ver-
laten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot
een vlees zijn.
25 En zij beiden waren naakt, de mens en zijn vrouw,
maar zij schaamden zich voor elkander niet.

Genesis 3

1 De slang nu was het listigste van alle dieren des
velds, die de Here God gemaakt had; en zij zeide
tot de vrouw: God heeft zeker wel gezegd: Gij zult
niet eten van enige boom in de hof?
2 Toen zeide de vrouw tot de slang: Van de vrucht
van het geboomte in de hof mogen wij eten,
3 Maar van de vrucht van de boom, die in het mid-
den van de hof staat, heeft God gezegd: Gij zult
daarvan niet eten noch die aanraken; anders zult
gij sterven.
4 De slang echter zeide tot de vrouw: Gij zult geens-
zins sterven,
5 Maar God weet, dat ten dage, dat gij daarvan eet,
uw ogen geopend zullen worden, en gij als God
zult zijn, kennende goed en kwaad.
6 En de vrouw zag, dat de boom goed was om van
te eten, en dat hij een lust was voor de ogen, ja,
dat de boom begeerlijk was om daardoor verstan-
dig te worden, en zij nam van zijn vrucht en at, en
zij gaf ook haar man, die bij haar was, en hij at.
7 Toen werden hun beider ogen geopend, en zij
bemerkten, dat zij naakt waren; zij hechtten vijge-
bladeren aaneen en maakten zich schorten.
8 Toen zij het geluid van de Here God hoorden, die
in de hof wandelde in de avondkoelte, verborgen
de mens en zijn vrouw zich voor de Here God tus-
sen het geboomte in de hof.

9 En de Here God riep de mens tot Zich en zeide tot
hem: Waar zijt gij?
10 En hij zeide: Toen ik uw geluid in de hof hoorde,
werd ik bevreesd, want ik ben naakt; daarom ver-
borg ik mij.
11 En Hij zeide: Wie heeft u te kennen gegeven, dat
gij naakt zijt? Hebt gij van de boom gegeten,
waarvan Ik u verboden had te eten?
12 Toen zeide de mens: De vrouw, die Gij aan mijn
zijde gesteld hebt, die heeft mij van de boom
gegeven en toen heb ik gegeten.
13 Daarop zeide de Here God tot de vrouw: Wat hebt
gij daar gedaan? En de vrouw zeide: De slang
heeft mij verleid en toen heb ik gegeten.
14 Daarop zeide de Here God tot de slang: Omdat gij
dit gedaan hebt, zijt gij vervloekt onder al het vee
en onder al het gedierte des velds; op uw buik zult
gij gaan en stof zult gij eten, zolang gij leeft.
15 En Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw,
en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop
vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen.
16 Tot de vrouw zeide Hij: Ik zal zeer vermeerderen
de moeite uwer zwangerschap; met smart zult gij
kinderen baren en naar uw man zal uw begeerte
uitgaan, en hij zal over u heersen.

17 En tot de mens zeide Hij: Omdat gij naar uw vrouw hebt geluisterd en van de boom gegeten, waarvan Ik u geboden had: Gij zult daarvan niet eten, is de aardbodem om uwentwil vervloekt; al zwoegende zult gij daarvan eten zolang gij leeft,
18 En doornen en distelen zal hij u voortbrengen, en gij zult het gewas des velds eten;
19 In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aardbodem wederkeert, omdat gij daaruit genomen zijt; want stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren.
20 En de mens noemde zijn vrouw Eva, omdat zij de moeder van alle levenden is geworden.
21 En de Here God maakte voor de mens en voor zijn vrouw klederen van vellen en bekleedde hen daarmede.
22 En de Here God zeide: Zie, de mens is geworden als Onzer een door de kennis van goed en kwaad; nu dan, laat hij zijn hand niet uitstrekken en ook van de boom des levens nemen en eten, zodat hij in eeuwigheid zou leven.
23 Toen zond de Here God hem weg uit de hof van Eden om de aardbodem te bewerken, waaruit hij genomen was.
24 En Hij verdreef de mens en Hij stelde ten oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard, dat zich heen en weer wendde, om de weg tot de boom des levens te bewaken.

Genesis 4

1 De mens nu had gemeenschap met Eva, zijn
vrouw, en zij werd zwanger en baarde Kain; en zij
zeide: Ik heb met des Heren hulp een man verkre-
gen.
2 Voorts baarde zij zijn broeder Abel; en Abel werd
schaapherder, Kain landbouwer.
3 Na verloop van tijd nu bracht Kain van de vruch-
ten der aarde aan de Here een offer;
4 Ook Abel bracht er een van de eerstelingen zijner
schapen, van hun vet; en de Here sloeg acht op
Abel en zijn offer,
5 Maar op Kain en zijn offer sloeg Hij geen acht.
Toen werd Kain zeer toornig en zijn gelaat betrok.
6 En de Here zeide tot Kain: Waarom zijt gij toornig
en waarom is uw gelaat betrokken?
7 Moogt gij het niet opheffen, indien gij goed han-
delt? Doch indien gij niet goed handelt, ligt de
zonde als een belager aan de deur, wiens begeerte
naar u uitgaat, doch over wie gij moet heersen.
8 Maar Kain zeide tot zijn broeder Abel: [Laten] [wij]
[het] [veld] [ingaan]. Toen zij nu in het veld
waren, stond Kain tegen zijn broeder Abel op en
doodde hem.
9 Toen zeide de Here tot Kain: Waar is uw broeder
Abel? En hij zeide: Ik weet het niet; ben ik mijns
broeders hoeder?
10 En Hij zeide: Wat hebt gij gedaan? Hoor, het bloed
van uw broeder roept tot Mij van de aardbodem.

11 En nu, vervloekt zijt gij, ver van de bodem, die zijn
mond heeft opengesperd om het bloed van uw
broeder van uw hand te ontvangen.
12 Wanneer gij de aardbodem bewerken zult, zal hij u
zijn volle opbrengst niet meer geven; een zwerver
en een vluchteling zult gij op de aarde zijn.
13 Toen zeide Kain tot de Here: Mijn misdaad is te
groot om de straf te dragen.
14 Zie, Gij verdrijft mij heden uit het land en ik zal
voor uw aangezicht verborgen zijn, een zwerver en
een vluchteling op de aarde; ieder, die mij aan-
treft, zal mij doden.
15 Toen zeide de Here tot hem: Geenszins; ieder, die
Kain doodt, zal zevenvoudig boeten. En de Here
stelde een teken aan Kain, dat niemand, die hem
zou aantreffen, hem zou verslaan.
16 Toen ging Kain weg van het aangezicht des Heren,
en ging wonen in het land Nod, ten oosten van
Eden.
17 En Kain had gemeenschap met zijn vrouw en zij
werd zwanger en baarde Henoch; daarna werd hij
de stichter van een stad en hij noemde deze stad
naar zijn zoon Henoch.
18 En aan Henoch werd Irad geboren en Irad verwek-
te Mechujael, en Mechujael verwekte Metusael, en
Metusael verwekte Lamech.
19 En Lamech nam zich twee vrouwen; de ene heette
Ada, en de andere Silla.

20 En Ada baarde Jabal; hij is de vader geworden van
hen, die in tenten en bij de kudde wonen.
21 En de naam van zijn broeder was Jubal; hij is de
vader geworden van allen, die citer en fluit bespe-
len.
22 En Silla baarde eveneens, namelijk Tubal-kain, [de]
[vader] [van] de smeden, allen, die koper en ijzer
bewerken. En de zuster van Tubal-kain was Naama.
23 En Lamech zeide tot zijn vrouwen: Ada en Silla,
hoort naar mijn stem; vrouwen van Lamech, neigt
uw oor tot mijn rede. Ik sloeg een man dood om
mijn wonde, een knaap om mijn striem;
24 Want Kain wordt zevenvoudig gewroken, maar
Lamech zevenenzeventig maal!
25 En Adam had weer gemeenschap met zijn vrouw
en zij baarde een zoon en gaf hem de naam Set,
want [zeide] [zij] God heeft mij een andere zoon
gegeven in plaats van Abel; hem immers heeft
Kain gedood.
26 En ook aan Set werd een zoon geboren, en hij
noemde hem Enos. Toen begon men de naam des
Heren aan te roepen.

Genesis 5

1 Dit is het geslachtsregister van Adam. Ten dage,
dat God Adam schiep, maakte Hij hem naar de
gelijkenis Gods;
2 Man en vrouw schiep Hij hen, en Hij zegende hen
en noemde hen` mens` ten dage, dat zij gescha-
pen werden.
3 Toen Adam honderd dertig jaar geleefd had, ver-
wekte hij [een] [zoon] naar zijn gelijkenis, als zijn
beeld, en noemde hem Set.
4 En de dagen van Adam, nadat hij Set verwekt had,
waren achthonderd jaar, en hij verwekte zonen en
dochteren.
5 Zo waren al de dagen van Adam, die hij geleefd
heeft, negenhonderd dertig jaar; en hij stierf.
6 Toen Set honderd vijf jaar geleefd had, verwekte
hij Enos.
7 En Set leefde, nadat hij Enos verwekt had, acht-
honderd zeven jaar, en hij verwekte zonen en
dochteren.
8 Zo waren al de dagen van Set negenhonderd
twaalf jaar; en hij stierf.
9 Toen Enos negentig jaar geleefd had, verwekte hij
Kenan.
10 En Enos leefde, nadat hij Kenan verwekt had, acht-
honderd vijftien jaar, en hij verwekte zonen en
dochteren.
11 Zo waren al de dagen van Enos negenhonderd vijf
jaar; en hij stierf.
12 Toen Kenan zeventig jaar geleefd had, verwekte hij
Mahalalel.

13 En Kenan leefde, nadat hij Mahalalel verwekt had,
achthonderd veertig jaar, en hij verwekte zonen en
dochteren.
14 Zo waren al de dagen van Kenan negenhonderd
tien jaar; en hij stierf.
15 Toen Mahalalel vijfenzestig jaar geleefd had, ver-
wekte hij Jered.
16 En Mahalalel leefde, nadat hij Jered verwekt had,
achthonderd dertig jaar, en hij verwekte zonen en
dochteren.
17 Zo waren al de dagen van Mahalalel achthonderd
vijfennegentig jaar; en hij stierf.
18 Toen Jered honderd tweeenzestig jaar geleefd had,
verwekte hij Henoch.
19 En Jered leefde, nadat hij Henoch verwekt had,
achthonderd jaar, en hij verwekte zonen en doch-
teren.
20 Zo waren al de dagen van Jered negenhonderd
tweeenzestig jaar; en hij stierf.
21 Toen Henoch vijfenzestig jaar geleefd had, verwek-
te hij Metuselach.
22 En Henoch wandelde met God, nadat hij
Metuselach verwekt had, driehonderd jaar, en hij
verwekte zonen en dochteren.
23 Zo waren al de dagen van Henoch driehonderd
vijfenzestig jaar.
24 En Henoch wandelde met God, en hij was niet
meer, want God had hem opgenomen.
25 Toen Metuselach honderd zevenentachtig jaar
geleefd had, verwekte hij Lamech.

26 En Metuselach leefde, nadat hij Lamech verwekt
had, zevenhonderd tweeentachtig jaar, en hij ver-
wekte zonen en dochteren.
27 Zo waren al de dagen van Metuselach negenhon-
derd negenenzestig jaar; en hij stierf.
28 Toen Lamech honderd tweeentachtig jaar geleefd
had, verwekte hij een zoon,
29 En gaf hem de naam Noach, zeggende: Deze zal
ons troosten over de moeitevolle arbeid onzer
handen op deze aardbodem, die de Here vervloekt
heeft.
30 En Lamech leefde, nadat hij Noach verwekt had,
vijfhonderd vijfennegentig jaar, en hij verwekte
zonen en dochteren.
31 Zo waren al de dagen van Lamech zevenhonderd
zevenenzeventig jaar; en hij stierf.
32 Toen Noach vijfhonderd jaar oud geworden was,
verwekte Noach Sem, Cham en Jafet.

Genesis 6

1 Toen de mensen zich op de aarde begonnen te vermenigvuldigen en hun dochters geboren werden,
2 Zagen de zonen Gods, dat de dochters der mensen schoon waren, en zij namen zich daaruit vrouwen, wie zij maar verkozen.
3 En de Here zeide: Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven, nu zij zich misgaan hebben; hij is vlees; zijn dagen zullen honderd twintig jaar zijn.
4 De reuzen waren in die dagen op de aarde, en ook daarna, toen de zonen Gods tot de dochters der mensen kwamen, en zij hun [kinderen] baarden; dit zijn de geweldigen uit de voortijd, mannen van naam.
5 Toen de Here zag, dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was,
6 Berouwde het de Here, dat Hij de mens op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem in zijn hart.
7 En de Here zeide: Ik zal de mensen, die Ik geschapen heb, van de aardbodem uitroeien, de mensen zowel als het vee en het kruipend gedierte en het gevogelte des hemels, want het berouwt Mij, dat Ik hen gemaakt heb.
8 Maar Noach vond genade in de ogen des Heren.
9 Dit is de geschiedenis van Noach. Noach was onder zijn tijdgenoten een rechtvaardig en onberispelijk man; Noach wandelde met God.

10 En Noach verwekte drie zonen: Sem, Cham en
Jafet.
11 De aarde nu was verdorven voor Gods aangezicht,
en de aarde was vol geweldenarij.
12 En God zag de aarde aan, en zie, zij was verdor-
ven, want al wat leeft had zijn weg op de aarde
verdorven.
13 Toen zeide God tot Noach: Het einde van al wat
leeft is door Mij besloten, want door hun schuld is
de aarde vol geweldenarij, en zie, Ik ga hen met
de aarde verdelgen.
14 Maak u een ark van goferhout; met vakken zult gij
de ark maken en haar van binnen en van buiten
met pek bestrijken.
15 En zo zult gij haar maken: driehonderd el zal de
lengte der ark zijn, vijftig el haar breedte en dertig
el haar hoogte.
16 Gij zult aan de ark een lichtopening maken, en een
el van boven af zult gij die afwerken, en de ingang
der ark zult gij in haar zijkant aanbrengen; met
een onderste, een tweede en een derde verdieping
zult gij haar maken.
17 Want zie, Ik ga een watervloed over de aarde
brengen om al wat leeft, waarin een levensgeest
is, van onder de hemel te verdelgen; alles wat op
de aarde is, zal omkomen.
18 Maar met u zal Ik mijn verbond oprichten, en gij
zult in de ark gaan, gij en uw zonen en uw vrouw
en de vrouwen uwer zonen met u.

19 En van al wat leeft, van alle vlees, van alles zult gij
een paar in de ark brengen om het met u in het
leven te behouden; mannetje en wijfje zullen zij
zijn.
20 Van het gevogelte naar zijn aard en van het vee
naar zijn aard, van al het kruipend gedierte van de
aardbodem naar zijn aard, van alles zal een paar
tot u komen om het in het leven te behouden.
21 En gij, neem u van alle voedsel, dat gegeten
wordt, en verzamel het bij u, opdat het voor u en
voor hen tot spijze zij.
22 En Noach deed het; geheel zoals God het hem
geboden had, deed hij.

Genesis 7

1 En de Here zeide tot Noach: Ga in de ark, gij en
geheel uw huis, want u heb Ik in dit geslacht voor
mijn aangezicht rechtvaardig bevonden.
2 Van alle reine dieren zult gij zeven paar nemen,
het mannetje en zijn wijfje, maar van de dieren,
die niet rein zijn, een paar, het mannetje en zijn
wijfje;
3 Ook van het gevogelte des hemels zeven paar,
mannetjes en wijfjes, om het geslacht in het leven
te behouden op de gehele aarde.
4 Want over nog zeven dagen zal Ik het op de aarde
veertig dagen en veertig nachten doen regenen,
en Ik zal alles wat bestaat, hetgeen Ik gemaakt
heb, van de aardbodem verdelgen.
5 En Noach deed naar alles wat de Here hem gebo-
den had.
6 En Noach was zeshonderd jaar oud, toen de water-
vloed over de aarde kwam.
7 En Noach ging met zijn zonen en zijn vrouw en de
vrouwen zijner zonen met hem, in de ark vanwege
de wateren van de vloed.
8 Van de reine dieren en van de dieren, die niet rein
waren, van het gevogelte en [van] alles wat op de
aarde kruipt,
9 Kwamen er twee aan twee tot Noach in de ark,
mannetje en wijfje, zoals God Noach geboden
had.
10 Na zeven dagen kwamen de wateren van de vloed
over de aarde.

11 In Noachs zeshonderdste levensjaar, in de tweede
maand, op de zeventiende dag der maand, op die
dag braken alle kolken der grote waterdiepten
open en werden de sluizen des hemels geopend.
12 En de slagregen was veertig dagen en veertig
nachten over de aarde.
13 Op diezelfde dag gingen Noach en Sem, Cham en
Jafet, Noachs zonen, en de vrouw van Noach en
de drie vrouwen zijner zonen met hem in de ark,
14 Zij en al het wild gedierte naar zijn aard en al het
vee naar zijn aard en al het kruipend gedierte, dat
op de aarde kruipt, naar zijn aard en al het gevo-
gelte naar zijn aard, alle vogels van allerlei geve-
derte;
15 Zij kwamen dan tot Noach in de ark twee aan
twee, van al wat leeft, waarin een levensgeest is.
16 En die kwamen, kwamen als mannetjes en wijfjes
van al wat leeft, zoals God hem geboden had; en
de Here sloot de deur achter hem.
17 En de vloed was veertig dagen over de aarde en
de wateren wiesen en hieven de ark op, zodat zij
oprees boven de aarde.
18 Toen de wateren zeer toenamen en sterk wiesen
boven de aarde, dreef de ark op de wateren.
19 En de wateren namen geweldig sterk toe over de
aarde, en alle hoge bergen onder de ganse hemel
werden overdekt.
20 Vijftien el daarboven stegen de wateren, en de
bergen werden overdekt.

21 En al wat leeft, dat zich op de aarde roert, het
gevogelte, het vee en het wild gedierte en alle
wemelend gedierte, dat op de aarde wemelt,
benevens alle mensen, kwamen om.
22 Alles, in welks neus de adem van de levensgeest
was, alles wat op het droge was, stierf.
23 Zo verdelgde Hij alles wat bestond, wat op de
aardbodem was, mensen zowel als vee en kruipend
gedierte en het gevogelte des hemels, zodat zij
verdelgd werden van de aarde; Noach alleen bleef
over en wat met hem in de ark was.
24 En de wateren hadden de overhand over de aarde,
honderd vijftig dagen lang.

Genesis 8

1 Toen gedacht God Noach en al het wild gedierte
en al het vee, dat met hem in de ark was, en God
deed een wind over de aarde strijken, zodat de
wateren daalden.
2 De kolken der waterdiepte en de sluizen des
hemels werden toegesloten en de regen uit de
hemel hield op,
3 En de wateren vloeiden gestadig van de aarde
weg. Aldus namen de wateren na verloop van hon-
derd vijftig dagen af.
4 En in de zevende maand, op de zeventiende dag
der maand, bleef de ark vastzitten op het gebergte
van Ararat.
5 En de wateren namen tot de tiende maand gesta-
dig af; in de tiende maand, op de eerste der
maand, werden de toppen der bergen zichtbaar.
6 Na verloop van veertig dagen opende Noach het
venster, dat hij in de ark gemaakt had,
7 En hij liet een raaf uit, en deze vloog heen en
weer, totdat de wateren van de aarde waren opge-
droogd.
8 Daarna liet hij een duif uit om te zien, of de wate-
ren afgenomen waren van de aardbodem.
9 Doch de duif vond geen rustplaats voor het hol
van haar voet en keerde tot hem in de ark terug,
omdat op de gehele aarde water was, en hij stak
zijn hand uit, greep haar en bracht haar tot zich in
de ark.

10 Toen wachtte hij nog zeven dagen en hij liet de
duif weer uit de ark;
11 Tegen de avond kwam de duif bij hem, en zie, een
vers olijfblad was in haar snavel. Hieraan bemerkte
Noach, dat de wateren afgenomen waren van de
aarde.
12 Voorts wachtte hij nog zeven dagen en hij liet de
duif uit, en zij keerde niet weer tot hem terug.
13 In het zeshonderd en eerste jaar, in de eerste
[maand], op de eerste der maand, waren de wate-
ren opgedroogd van de aarde; daarop verwijderde
Noach het luik van de ark, en hij zag uit, en zie,
de aardbodem droogde op.
14 In de tweede maand, op de zevenentwintigste dag
der maand, was de aarde droog.
15 En God sprak tot Noach:
16 Ga uit de ark, gij en uw vrouw en uw zonen en de
vrouwen uwer zonen met u;
17 Doe al het gedierte dat met u is, van al wat leeft:
het gevogelte, het vee en al het kruipend gedierte,
dat op de aarde kruipt, met u uitgaan, opdat zij
wemelen op de aarde, en vruchtbaar zijn en talrijk
worden op de aarde.
18 Toen ging Noach uit, en zijn zonen en zijn vrouw
en de vrouwen zijner zonen met hem.
19 Al het wild gedierte, al het kruipend gedierte en al
het gevogelte, alles wat zich op de aarde roert,
naar hun geslachten, ging uit de ark.

20 En Noach bouwde een altaar voor de Here, en hij
nam van al het reine vee en van al het reine gevo-
gelte en bracht brandoffers op het altaar.
21 Toen de Here de liefelijke reuk rook, zeide de Here
bij Zichzelf: Ik zal de aardbodem niet weer ver-
vloeken om de mens, omdat het voortbrengsel van
des mensen hart boos is van zijn jeugd aan, en Ik
zal al wat leeft niet weer slaan, zoals Ik gedaan
heb.
22 Voortaan zullen, zolang de aarde bestaat, zaaiing
en oogst, koude en hitte, zomer en winter, dag en
nacht, niet ophouden.

Genesis 9

1 En God zegende Noach en zijn zonen en zeide tot hen: Weest vruchtbaar, wordt talrijk en vervult de aarde.
2 En de vrees en de schrik voor u zij over al het gedierte der aarde en over al het gevogelte des hemels, al wat zich op de aardbodem roert en alle vissen der zee; in uw hand zijn zij gegeven.
3 Alles wat zich roert, wat leeft, zal u tot spijze zijn; Ik heb het u alles gegeven evenals het groene kruid.
4 Alleen vlees met zijn ziel, zijn bloed, zult gij niet eten.
5 En waarlijk, Ik zal uw eigen bloed eisen; van al het gedierte zal Ik het eisen en van de mensen onderling zal Ik het leven des mensen eisen.
6 Wie des mensen bloed vergiet, diens bloed zal door de mens vergoten worden, want naar het beeld Gods heeft Hij de mens gemaakt.
7 En gij, weest vruchtbaar en wordt talrijk, wemelt op de aarde, ja, wordt talrijk daarop.
8 En God zeide tot Noach en tot zijn zonen met hem:
9 Zie, Ik richt mijn verbond op met u en met uw nageslacht,
10 En met alle levende wezens die bij u zijn: het gevogelte, het vee en het wild gedierte der aarde bij u, allen, die uit de ark gegaan zijn, alle gedierte der aarde.

11 Ik dan richt mijn verbond met u op, dat voortaan
niets dat leeft, meer door de wateren van de zond-
vloed zal worden uitgeroeid, en dat er geen zond-
vloed meer wezen zal, om de aarde te verderven.
12 En God zeide: Dit is het teken van het verbond,
dat Ik geef tussen Mij en u en alle levende wezens,
die bij u zijn, voor alle volgende geslachten:
13 Mijn boog stel Ik in de wolken, opdat die tot een
teken zij van het verbond tussen Mij en de aarde.
14 Wanneer Ik dan wolken over de aarde breng en de
boog in de wolken verschijnt,
15 Zal Ik mijn verbond gedenken, dat tussen Mij en u
en alle levende wezens van alle vlees bestaat,
zodat de wateren niet weer tot een vloed zullen
worden om al wat leeft te verderven.
16 Als de boog in de wolken is, dan zal Ik hem zien,
zodat Ik mijn eeuwig verbond gedenk tussen God
en alle levende wezens van alle vlees, dat op aarde
is.
17 En God zeide tot Noach: Dit is het teken van het
verbond, dat Ik heb opgericht tussen Mij en al wat
op de aarde leeft.
18 De zonen van Noach, die uit de ark gegaan waren,
waren Sem, Cham en Jafet; Cham was de vader
van Kanaan.
19 Deze drie waren de zonen van Noach, en uit
dezen is de gehele aarde bevolkt.
20 En Noach werd een landman en plantte een wijn-
gaard.

21 Toen hij van de wijn gedronken had, werd hij
dronken en hij ontblootte zich in zijn tent.
22 Toen zag Cham, de vader van Kanaan, zijns vaders
naaktheid en hij vertelde het aan zijn beide broe-
ders buiten.
23 Daarop namen Sem en Jafet een mantel, legden
die op hun beider schouders, liepen achterwaarts
en bedekten huns vaders naaktheid, terwijl hun
aangezicht afgewend was, zodat zij huns vaders
naaktheid niet zagen.
24 Toen Noach uit zijn roes ontwaakte en vernam,
wat zijn jongste zoon hem aangedaan had,
25 Zeide hij: Vervloekt zij Kanaan, een knecht der
knechten zij hij voor zijn broeders.
26 Voorts zeide hij: Geprezen zij de Here, de God van
Sem, maar Kanaan zij hem tot knecht.
27 God breide Jafet uit, en hij wone in de tenten van
Sem, en Kanaan zij hem tot knecht.
28 En Noach leefde na de vloed driehonderd vijftig
jaar;
29 Zo waren al de dagen van Noach negenhonderd
vijftig jaar; en hij stierf.

Genesis 10

1 Dit zijn de nakomelingen der zonen van Noach: Sem, Cham en Jafet; hun werden namelijk zonen geboren na de vloed.
2 De zonen van Jafet waren Gomer, Magog, Madai, Jawan, Tubal, Mesek en Tiras.
3 En de zonen van Gomer waren Askenaz, Rifat en Togarma.
4 En de zonen van Jawan waren Elisa, Tarsis, de Kittiers en de Dodanieten.
5 Naar dezen zijn de kustlanden der volken in hun landen verdeeld, elk naar zijn taal, naar hun geslachten, onder hun volken.
6 En de zonen van Cham waren Kus, Misraim, Put en Kanaan.
7 En de zonen van Kus: Seba, Chawila, Sabta, Rama en Sabteka; en de zonen van Rama waren Seba en Dedan.
8 En Kus verwekte Nimrod; deze was de eerste machthebber op de aarde;
9 Hij was een geweldig jager voor het aangezicht des Heren; daarom zegt men: Een geweldig jager voor het aangezicht des Heren als Nimrod.
10 En het begin van zijn koninkrijk was Babel, Erek, Akkad en Kalne, in het land Sinear.
11 Uit dat land trok hij naar Assur en hij bouwde Nineve, Rechobot-ir, Kalach
12 En Resen tussen Nineve en Kalach; dat is de grote stad.

13 En Misraim verwekte de Ludieten, de Anamieten, de Lehabieten, de Naftuchieten,
14 De Patrusieten, de Kasluchieten, uit wie de Filistijnen zijn voortgekomen, en de Kaftorieten.
15 En Kanaan verwekte Sidon, zijn eerstgeborene, en Chet
16 En de Jebusiet, de Amoriet, de Girgasiet,
17 De Chiwwiet, de Arkiet, de Siniet,
18 De Arwadiet, de Semariet en de Hamatiet; en daarna verspreidden zich de geslachten van de Kanaaniet.
19 En de grens van de Kanaaniet was van Sidon in de richting van Gerar tot Gaza, in de richting van Sodom, Gomorra, Adma en Seboim tot Lesa.
20 Dit waren de zonen van Cham naar hun geslachten, naar hun talen, in hun landen, in hun volken.
21 En aan Sem, de vader van alle zonen van Eber, de oudere broeder van Jafet, werden eveneens [zonen] geboren.
22 De zonen van Sem waren Elam, Assur, Arpaksad, Lud en Aram.
23 En de zonen van Aram waren: Us, Chul, Geter en Mas.
24 En Arpaksad verwekte Selach, en Selach verwekte Eber.
25 En aan Eber werden twee zonen geboren; de naam van de ene was Peleg, want in zijn dagen werd de aarde verdeeld, en de naam van zijn broeder was Joktan.

26 En Joktan verwekte Almodad, Selef, Chasarmawet, Jerach,
27 Hadoram, Uzal, Dikla,
28 Obal, Abimael, Seba,
29 Ofir, Chawila en Jobab; deze allen waren de zonen van Joktan.
30 En hun woonplaats strekte zich uit van Mesa in de richting van Sefar, het gebergte in het Oosten.
31 Dit waren de zonen van Sem naar hun geslachten, naar hun talen, in hun landen, naar hun volken.
32 Dit zijn de geslachten der zonen van Noach naar hun afstammingen, in hun volken. En van dezen verdeelden zich de volken op de aarde na de vloed.

Genesis 11

1 De gehele aarde nu was een van taal en een van
spraak.
2 Toen zij oostwaarts trokken, vonden zij een vlakte
in het land Sinear, waar zij zich vestigden.
3 En zij zeiden tot elkander: Welaan, laten wij tiche-
len maken en die goed bakken. En de tichel dien-
de hun tot steen en het asfalt diende hun tot
leem.
4 Ook zeiden zij: Welaan, laten wij ons een stad
bouwen met een toren, waarvan de top tot de
hemel reikt, en laten wij ons een naam maken,
opdat wij niet over de gehele aarde verstrooid
worden.
5 Toen daalde de Here neder om de stad en de
toren, die de mensenkinderen bouwden, te bezien,
6 En de Here zeide: Zie, het is een volk en zij allen
hebben een taal. Dit is het begin van hun streven;
nu zal niets van wat zij denken te doen voor hen
onuitvoerbaar zijn.
7 Welaan, laat Ons nederdalen en daar hun taal ver-
warren, zodat zij elkanders taal niet verstaan.
8 Zo verstrooide de Here hen vandaar over de gehe-
le aarde, en zij staakten de bouw van de stad.
9 Daarom noemt men haar Babel, omdat de Here
daar de taal der gehele aarde verward heeft en de
Here hen vandaar over de gehele aarde verstrooid
heeft.

10 Dit zijn de nakomelingen van Sem. Toen Sem honderd jaar oud was, verwekte hij Arpaksad, twee jaar na de vloed.
11 En Sem leefde, nadat hij Arpaksad verwekt had, vijfhonderd jaar, en hij verwekte zonen en dochteren.
12 Toen Arpaksad vijfendertig jaar geleefd had, verwekte hij Selach.
13 En Arpaksad leefde, nadat hij Selach verwekt had, vierhonderd drie jaar, en hij verwekte zonen en dochteren.
14 Toen Selach dertig jaar geleefd had, verwekte hij Eber.
15 En Selach leefde, nadat hij Eber verwekt had, vierhonderd drie jaar, en hij verwekte zonen en dochteren.
16 Toen Eber vierendertig jaar geleefd had, verwekte hij Peleg.
17 En Eber leefde, nadat hij Peleg verwekt had, vierhonderd dertig jaar, en hij verwekte zonen en dochteren.
18 Toen Peleg dertig jaar geleefd had, verwekte hij Reu.
19 En Peleg leefde, nadat hij Reu verwekt had, tweehonderd negen jaar, en hij verwekte zonen en dochteren.
20 Toen Reu tweeendertig jaar geleefd had, verwekte hij Serug.

21 En Reu leefde, nadat hij Serug verwekt had, tweehon-
derd zeven jaar, en hij verwekte zonen en dochteren.
22 Toen Serug dertig jaar geleefd had, verwekte hij
Nachor.
23 En Serug leefde, nadat hij Nachor verwekt had,
tweehonderd jaar, en hij verwekte zonen en doch-
teren.
24 Toen Nachor negenentwintig jaar geleefd had,
verwekte hij Terach.
25 En Nachor leefde, nadat hij Terach verwekt had,
honderd negentien jaar, en hij verwekte zonen en
dochteren.
26 Toen Terach zeventig jaar geleefd had, verwekte
hij Abram, Nachor en Haran.
27 En dit zijn de nakomelingen van Terach: Terach verwek-
te Abram, Nachor en Haran, en Haran verwekte Lot.
28 En Haran stierf bij het leven van zijn vader Terach
in zijn geboorteland, in Ur der Chaldeeen.
29 En Abram en Nachor namen zich vrouwen; de
naam van Abrams vrouw was Sarai, en de naam
van Nachors vrouw was Milka, de dochter van
Haran, de vader van Milka en Jiska.
30 Sarai nu was onvruchtbaar; zij had geen kinderen.
31 En Terach nam zijn zoon Abram en Lot, de zoon van
Haran, zijn kleinzoon, en Sarai, zijn schoondochter,
de vrouw van zijn zoon Abram; en hij deed hen weg-
trekken uit Ur der Chaldeeen om te gaan naar het
land Kanaan, en zij kwamen te Haran en bleven daar.
32 En de dagen van Terach waren tweehonderd vijf
jaar, en Terach stierf te Haran.

Genesis 12

1 De Here nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit
uw maagschap en uit uws vaders huis naar het
land, dat Ik u wijzen zal;
2 Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen,
en uw naam groot maken, en gij zult tot een
zegen zijn.
3 Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt
zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten
des aardbodems gezegend worden.
4 Toen ging Abram, zoals de Here tot hem gespro-
ken had, en Lot ging met hem; en Abram was vijf-
enzeventig jaar oud, toen hij uit Haran trok.
5 Abram nu nam zijn vrouw Sarai en Lot, zijns broe-
ders zoon, en al hun have, die zij verworven had-
den, en de lieden, die zij in Haran verkregen had-
den, en zij trokken uit om te gaan naar het land
Kanaan, en zij kwamen in het land Kanaan.
6 En Abram trok het land door tot de plek bij
Sichem, tot de terebint More; en de Kanaanieten
waren toen in het land.
7 Toen verscheen de Here aan Abram en zeide: Aan
uw nageslacht zal Ik dit land geven. En hij bouwde
daar een altaar voor de Here, die hem verschenen
was.
8 Toen brak hij vandaar op naar het gebergte ten
oosten van Betel, en hij spande zijn tent, met Betel
tegen het westen en Ai tegen het oosten, en hij
bouwde daar een altaar voor de Here en riep de
naam des Heren aan.

9 Daarna trok Abram steeds verder, naar het
Zuiderland.
10 Toen er hongersnood in het land uitbrak, trok
Abram naar Egypte, om daar als vreemdeling te
vertoeven, want de hongersnood was zwaar in het
land.
11 Toen hij op het punt stond Egypte binnen te trek-
ken, zeide hij tot zijn vrouw Sarai: Zie toch, ik
weet, dat gij een vrouw zijt schoon van uiterlijk.
12 Wanneer de Egyptenaren u zien, zullen zij zeggen:
Dit is zijn vrouw; en zij zullen mij doden, en u in
het leven laten.
13 Zeg toch, dat gij mijn zuster zijt, opdat het mij om
uwentwil welga, en ik om uwentwil in het leven
moge blijven.
14 Zodra Abram Egypte binnentrok, zagen de
Egyptenaren, dat de vrouw zeer schoon was;
15 En toen de vorsten van Farao haar zagen, roemden
zij haar bij Farao, zodat de vrouw naar het huis
van Farao gehaald werd.
16 En hij deed Abram wel om harentwil, zodat hij
schapen, runderen, ezels, slaven, slavinnen, ezelin-
nen en kamelen ontving.
17 Maar de Here sloeg Farao met zware plagen, even-
als zijn huis, ter oorzake van Sarai, de vrouw van
Abram.
18 Toen riep Farao Abram en zeide: Wat hebt gij mij
daar aangedaan? Waarom hebt gij mij niet meege-
deeld, dat zij uw vrouw is?

19 Waarom hebt gij gezegd: Zij is mijn zuster, zodat ik haar mij tot vrouw genomen heb? En nu, ziehier uw vrouw, neem haar en ga heen.
20 En Farao gaf enige mannen omtrent hem opdracht, en zij deden hem, zijn vrouw en al wat hij bezat, uitgeleide.

Genesis 13

1 En Abram trok uit Egypte naar het Zuiderland, hij
en zijn vrouw en al wat hij bezat, en Lot met hem.
2 Abram nu was zeer rijk aan vee, aan zilver en aan
goud.
3 En hij ging van de ene pleisterplaats naar de andere,
uit het Zuiderland tot bij Betel, de plaats, waar zijn
tent in het eerst gestaan had, tussen Betel en Ai,
4 Naar de plaats van het altaar, dat hij daar vroeger
gemaakt had, en Abram riep daar de naam des
Heren aan.
5 En ook Lot, die met Abram mede ging, had scha-
pen en runderen en tenten.
6 Maar het land liet niet toe, dat zij tezamen bleven
wonen, want hun have was talrijk, zodat zij niet
tezamen konden wonen.
7 Daardoor ontstond er twist tussen de herders van
Abrams vee en de herders van Lots vee. De
Kanaanieten nu en de Perizzieten woonden toen in
het land.
8 Dus zeide Abram tot Lot: Laat er toch geen twist
zijn tussen mij en u, en tussen mijn herders en uw
herders, want wij zijn mannen broeders.
9 Ligt het gehele land niet voor u open? Scheid u
toch van mij af; hetzij naar links, dan ga ik rechts,
hetzij naar rechts, dan ga ik links.
10 Toen sloeg Lot zijn ogen op en zag, dat de gehele
streek van de Jordaan rijk aan water was; voordat
de Here Sodom en Gomorra verwoest had, was zij
tot Soar toe als de hof des Heren, als het land
Egypte.

11 Dus koos Lot voor zich de gehele streek van de
Jordaan, en Lot brak op naar het oosten; en zij
scheidden van elkander.
12 Abram bleef wonen in het land Kanaan en Lot ves-
tigde zich in de steden van de Streek, en sloeg zijn
tenten op tot bij Sodom.
13 De mannen van Sodom nu waren zeer slecht en
zondig tegenover de Here.
14 En de Here zeide tot Abram, nadat Lot zich van
hem gescheiden had: Sla toch uw ogen op, en zie
van de plaats, waar gij zijt, naar het noorden, zui-
den, oosten en westen,
15 Want het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw
nageslacht voor altoos geven.
16 En Ik zal uw nageslacht maken als het stof der
aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zou
kunnen tellen, ook uw nageslacht te tellen zou
zijn.
17 Sta op, doorwandel het land in zijn lengte en
breedte, want u zal Ik het geven.
18 Daarna sloeg Abram zijn tenten op en ging wonen
bij de terebinten van Mamre bij Hebron, en hij
bouwde daar een altaar voor de Here.

Genesis 14

1 Het gebeurde nu in de dagen van Amrafel, de koning van Sinear, Arjok, de koning van Ellasar, Kedorlaomer, de koning van Elam, en Tidal, de koning der volken,

2 Dat dezen oorlog voerden tegen Bera, de koning van Sodom, Birsa, de koning van Gomorra, Sinab, de koning van Adma, Semeber, de koning van Seboim, en de koning van Bela, dat is Soar.

3 Deze allen kwamen in bondgenootschap naar het dal Siddim, dat is de Zoutzee.

4 Twaalf jaar hadden zij Kedorlaomer gediend en in het dertiende jaar waren zij in opstand gekomen;

5 En in het veertiende jaar kwam Kedorlaomer met de koningen die bij hem waren, en zij sloegen de Refaieten te Asterot-karnaim, de Zuzieten te Ham, de Emieten te Sawe-kirjataim

6 En de Chorieten op hun gebergte Seir tot El-paran, dat aan de rand der woestijn ligt.

7 Daarna keerden zij terug en kwamen te En-mispat, dat is Kades, en sloegen het gehele gebied van de Amalekieten, en ook de Amorieten, die te Chaseson-tamar woonden.

8 Toen rukten de koning van Sodom, de koning van Gomorra, de koning van Adma, de koning van Seboim en de koning van Bela, dat is Soar, uit en zij stelden zich tegen hen in slagorde in het dal Siddim,

9 Tegen Kedorlaomer, de koning van Elam, Tidal, de koning der volken, Amrafel de koning van Sinear, en Arjok, de koning van Ellasar, vier koningen tegen vijf.

10 Het dal Siddim nu was vol asfaltputten. Toen de koning van Sodom en die van Gomorra vluchtten, vielen zij daarin, en de overgeblevenen vluchtten naar het gebergte.
11 En zij namen al de have van Sodom en Gomorra en al hun voedsel en trokken af.
12 Ook namen zij Lot mede, de zoon van Abrams broeder, en zijn have, en trokken af; hij nu woonde te Sodom.
13 Toen kwam een vluchteling en deelde dit mede aan de Hebreeer Abram; hij nu woonde bij de terebinten van de Amoriet Mamre, de broeder van Eskol en Aner, die Abrams bondgenoten waren.
14 Toen Abram hoorde, dat zijn broeder als gevangene was weggevoerd, bracht hij zijn geoefenden, degenen die in zijn huis geboren waren, in de strijd, driehonderd achttien man, en achtervolgde hen tot Dan toe.
15 En zij verdeelden zich des nachts tegen hen in troepen, hij en zijn slaven, en versloegen hen en achtervolgden hen tot Choba toe, dat ten noorden van Damascus ligt.
16 En hij bracht al de have terug, en ook zijn broeder Lot en diens have bracht hij terug, evenals de vrouwen en het volk.
17 Toen ging de koning van Sodom uit, hem tegemoet, nadat hij teruggekeerd was van het verslaan van Kedorlaomer en de koningen die met hem waren, naar het dal Sawe, dat is het Koningsdal.

18 En Melchisedek, de koning van Salem, bracht
brood en wijn; hij nu was een priester van God, de
Allerhoogste.
19 En hij zegende hem en zeide: Gezegend zij Abram
door God, de Allerhoogste, de Schepper van
hemel en aarde,
20 En geprezen zij God, de Allerhoogste, die uw vij-
anden in uw macht heeft overgeleverd. En hij gaf
hem van alles de tienden.
21 De koning van Sodom nu zeide tot Abram: Geef
mij de mensen, en behoud de have voor u.
22 Doch Abram zeide tot de koning van Sodom: Ik
zweer bij de Here, bij God, de Allerhoogste, de
Schepper van hemel en aarde:
23 Zelfs geen draad of schoenriem, ja niets van het
uwe zal ik nemen, opdat gij niet kunt zeggen: Ik
heb Abram rijk gemaakt!
24 Geenszins, alleen wat de knechten hebben ver-
teerd en het aandeel der mannen die met mij
gegaan zijn, Aner, Eskol en Mamre, laten die hun
aandeel ontvangen.

Genesis 15

1 Hierna kwam het woord des Heren tot Abram in
een gezicht: Vrees niet, Abram Ik ben uw schild;
uw loon zal zeer groot zijn.
2 En Abram zeide: Here Here, wat zult Gij mij geven,
daar ik kinderloos heenga en de bezitter van mijn
huis, dat zal deze Damascener Eliezer zijn.
3 En Abram zeide: Zie, mij hebt Gij geen nakroost
gegeven, en nu moet een onderhorige mijn erfge-
naam zijn.
4 En zie, het woord des Heren kwam tot hem: Deze
zal uw erfgenaam niet zijn, maar uw lijfelijke zoon,
die zal uw erfgenaam zijn.
5 Toen leidde Hij hem naar buiten, en zeide: Zie
toch op naar de hemel en tel de sterren, indien gij
ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw
nageslacht zijn.
6 En hij geloofde in de Here, en Hij rekende het hem
toe als gerechtigheid.
7 En Hij zeide tot hem: Ik ben de Here, die u uit Ur
der Chaldeeen heb geleid om u dit land in bezit te
geven.
8 En hij zeide: Here Here, waaraan zal ik weten, dat
ik het bezitten zal?
9 En Hij zeide tot hem: Haal mij een driejarige jonge
koe, een driejarige geit, een driejarige ram, een
tortelduif en een jonge duif.
10 Hij haalde die alle voor Hem, deelde ze midden-
door en legde de stukken tegenover elkander,
maar het gevogelte deelde hij niet.

11 Toen de roofvogels op de dode dieren neerstreken, joeg Abram ze weg.
12 Toen de zon op het punt stond onder te gaan, viel een diepe slaap op Abram. En zie, hem overviel een angstwekkende, dikke duisternis.
13 En Hij zeide tot Abram: Weet voorzeker, dat uw nakomelingen vreemdelingen zullen zijn in een land, dat het hunne niet is, en dat zij hen dienen zullen, en dat die hen zullen verdrukken, vierhonderd jaar.
14 Doch ook het volk, dat zij zullen dienen, zal Ik richten, en daarna zullen zij met grote have uittrekken.
15 Maar gij zult in vrede tot uw vaderen gaan; gij zult in hoge ouderdom begraven worden.
16 Het vierde geslacht echter zal hierheen wederkeren, want eerder is de maat van de ongerechtigheid der Amorieten niet vol.
17 Toen de zon was ondergegaan, en er dikke duisternis was, zie, een rokende oven met een vurige fakkel, welke tussen die stukken doorging.
18 Te dien dage sloot de Here een verbond met Abram, zeggende: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven, van de rivier van Egypte tot de grote rivier, de rivier de Eufraat:
19 De Keniet, de Kenizziet, de Kadmoniet,
20 De Hethiet, de Perizziet, de Refaieten,
21 De Amoriet, de Kanaaniet, de Girgasiet en de Jebusiet.

Genesis 16

1 Sarai nu, de vrouw van Abram, schonk hem geen kinderen, en zij had een Egyptische slavin, wier naam was Hagar.

2 En Sarai zeide tot Abram: Zie toch, de Here heeft mij niet vergund te baren; ga toch tot mijn slavin; misschien zal ik uit haar gebouwd worden. En Abram luisterde naar Sarai.

3 En Sarai, de vrouw van Abram, nam Hagar, de Egyptische, haar slavin, nadat Abram tien jaar in het land Kanaan gewoond had, en gaf haar aan haar man Abram tot vrouw.

4 En hij ging tot Hagar en zij werd zwanger; toen zij zag, dat zij zwanger geworden was, was haar meesteres verachtelijk in haar ogen.

5 Toen zeide Sarai tot Abram: De krenking mij aangedaan, komt voor uw rekening; ik heb mijn slavin in uw schoot gegeven, en nu zij ziet, dat zij zwanger geworden is, ben ik verachtelijk in haar ogen; de Here doe recht tussen mij en u.

6 En Abram zeide tot Sarai: Zie, uw slavin is in uw macht; doe met haar wat goed is in uw ogen. Toen vernederde Sarai haar, en zij vluchtte van haar weg.

7 En de Engel des Heren trof haar aan bij een waterbron in de woestijn, bij de bron aan de weg naar Sur.

8 En Hij zeide: Hagar, slavin van Sarai, vanwaar komt gij en waarheen gaat gij? En zij zeide: Ik ben op de vlucht voor mijn meesteres Sarai.

9 En de Engel des Heren zeide tot haar: Keer naar uw meesteres terug en verneder u onder haar hand.
10 En de Engel des Heren zeide tot haar: Ik zal uw nageslacht zeer talrijk maken, zodat het vanwege de menigte niet geteld kan worden.
11 Voorts zeide de Engel des Heren tot haar: Zie, gij zijt zwanger, en zult een zoon baren, en hem Ismael noemen, want de Here heeft naar uw ellende gehoord.
12 Hij zal een wilde ezel van een mens zijn; zijn hand zal tegen allen zijn en de hand van allen tegen hem, en hij zal ten aanschouwen van al zijn broederen wonen.
13 Toen noemde zij de naam des Heren, die tot haar gesproken had: Gij zijt een God des aanziens; want, zeide zij, heb ik hier ook omgezien naar Hem, die naar mij ziet?
14 Daarom noemt men die put: de put Lachai-roi; zie, hij is tussen Kades en Bered.
15 En Hagar baarde Abram een zoon en Abram noemde de zoon, die Hagar gebaard had, Ismael.
16 En Abram was zesentachtig jaar oud, toen Hagar Ismael aan Abram baarde.

Genesis 17

1 Toen Abram negenennegentig jaar oud was, ver-
scheen de Here aan Abram en zeide tot hem: Ik
ben God, de Almachtige, wandel voor mijn aange-
zicht, en wees onberispelijk;
2 Ik zal mijn verbond tussen Mij en u stellen, en u
uitermate talrijk maken.
3 Toen wierp Abram zich op zijn aangezicht en God
sprak tot hem:
4 Wat Mij aangaat, zie, mijn verbond is met u, en gij
zult de vader van een menigte volken worden;
5 En gij zult niet meer Abram genoemd worden,
maar uw naam zal zijn Abraham, omdat Ik u tot
een vader van een menigte volken gesteld heb.
6 Ik zal u uitermate vruchtbaar maken en u tot vol-
ken stellen, en koningen zullen uit u voortkomen.
7 Ik zal mijn verbond oprichten tussen Mij en u en
uw nageslacht in hun geslachten, tot een eeuwig
verbond, om u en uw nageslacht tot een God te
zijn.
8 Ik zal aan u en uw nageslacht het land, waarin gij
als vreemdeling vertoeft het ganse land Kanaan,
tot een altoosdurende bezitting geven, en Ik zal
hun tot een God zijn.
9 Voorts zeide God tot Abraham: En wat u aangaat,
gij zult mijn verbond houden, gij en uw nage-
slacht, in hun geslachten.
10 Dit is mijn verbond, dat gij zult houden tussen Mij
en u en uw nageslacht: dat bij u al wat mannelijk
is besneden worde;

11 Gij zult het vlees van uw voorhuid laten besnijden,
en dat zal tot een teken van het verbond zijn tus-
sen Mij en u.
12 Wie acht dagen oud is, zal bij u besneden worden,
al wat mannelijk is in uw geslachten: zowel wie in
uw huis geboren is, als wie van enige vreemdeling
voor geld is gekocht, doch niet van uw nageslacht
is.
13 Wie in uw huis geboren is en wie door u voor geld
gekocht is, moet voorzeker besneden worden; zo
zal mijn verbond in uw vlees zijn tot een eeuwig
verbond.
14 En de onbesnedene, de man namelijk, die het
vlees van zijn voorhuid niet laat besnijden, die
mens zal uitgeroeid worden uit zijn volksgenoten:
hij heeft mijn verbond verbroken.
15 Verder zeide God tot Abraham: Wat uw vrouw
Sarai betreft, gij zult haar niet Sarai noemen, maar
Sara zal haar naam zijn.
16 En Ik zal haar zegenen, en ook zal Ik u uit haar een
zoon schenken, ja, Ik zal haar zegenen, zodat zij
tot volken worden zal; koningen van volken zullen
uit haar voortkomen.
17 Toen wierp Abraham zich op zijn aangezicht, lach-
te en zeide bij zichzelf: Zal dan aan een honderd-
jarige een kind geboren worden, en zal Sara, een
negentigjarige, baren?
18 En Abraham zeide tot God: Och, mocht Ismael
voor uw aangezicht leven!

19 Maar God zeide: Neen, maar uw vrouw Sara zal u
een zoon baren, en gij zult hem Isaak noemen, en
Ik zal mijn verbond met hem oprichten tot een
eeuwig verbond, voor zijn nageslacht.
20 En wat Ismael betreft, Ik heb u verhoord; zie, Ik zal
hem zegenen, hem vruchtbaar doen zijn en uiter-
mate talrijk maken; twaalf vorsten zal hij verwek-
ken, en Ik zal hem tot een groot volk stellen.
21 Maar mijn verbond zal Ik oprichten met Isaak, die
Sara u op deze zelfde tijd in het volgend jaar
baren zal.
22 Toen God geeindigd had met hem te spreken,
voer Hij van Abraham op.
23 Daarop nam Abraham zijn zoon Ismael en allen die
in zijn huis geboren waren, ook allen die door hem
voor geld gekocht waren, al wat mannelijk was
onder Abrahams huisgenoten, en hij besneed het
vlees van hun voorhuid op diezelfde dag, zoals
God tot hem gesproken had.
24 En Abraham was negenennegentig jaar oud, toen
hij het vlees van zijn voorhuid liet besnijden.
25 En zijn zoon Ismael was dertien jaar oud, toen hij
het vlees van zijn voorhuid liet besnijden.
26 Op diezelfde dag werden Abraham en zijn zoon
Ismael besneden.
27 En al zijn huisgenoten, zowel die in zijn huis gebo-
ren, als die van een vreemdeling voor geld
gekocht waren, werden met hem besneden.

Genesis 18

1 En de Here verscheen aan hem bij de terebinten
van Mamre, terwijl hij op het heetst van de dag in
de ingang der tent zat.
2 En hij sloeg zijn ogen op en zag, en zie, drie man-
nen stonden bij hem; toen hij hen zag, liep bij hun
uit de ingang van zijn tent tegemoet, en boog
zich ter aarde;
3 En hij zeide: Mijn heer, indien ik uw genegenheid
gewonnen heb, ga dan niet aan uw knecht voorbij.
4 Laat toch een weinig water gehaald worden, en
wast uw voeten en vlijt u neder onder de boom;
5 Dan wil ik een bete broods gaan halen, opdat gij
uw hart versterkt; daarna kunt gij verder trekken;
daartoe zijt gij immers langs uw knecht getrokken?
En zij zeiden: Doe zoals gij gesproken hebt.
6 Toen spoedde Abraham zich naar de tent tot Sara,
en zeide: Haast u! Drie maten fijn meel! Kneed het
en bereid koeken!
7 En Abraham liep naar de runderen, nam een kalf,
mals en goed, en gaf het aan een knecht, en deze
haastte zich om het te bereiden.
8 Ook nam hij boter en melk en het kalf, dat hij
bereid had, en zette het hun voor; en hij stond
onder de boom bij hen, terwijl zij aten.
9 Toen zeiden zij tot hem: Waar is uw vrouw Sara?
En hij zeide: Daar, in de tent.
10 En Hij zeide: Voorzeker zal Ik over een jaar tot u
wederkeren, en dan zal uw vrouw Sara een zoon
hebben. En Sara luisterde bij de ingang der tent,
die zich achter Hem bevond.

11 Abraham nu en Sara waren oud en hoogbejaard;
het ging Sara niet meer naar de wijze der vrou-
wen.
12 Dus lachte Sara in zichzelf, denkende: Zal ik wel-
lust hebben, nadat ik vervallen ben, terwijl mijn
heer oud is?
13 Toen zeide de Here tot Abraham: Waarom lacht
Sara daar en zegt: Zal ik werkelijk baren, terwijl ik
oud geworden ben?
14 Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn? Te
bestemder tijd, over een jaar, zal Ik tot u wederke-
ren, en Sara zal een zoon hebben.
15 Toen loochende Sara het: Ik heb niet gelachen,
want zij was bevreesd; doch Hij zeide: Neen, gij
hebt wel gelachen.
16 Toen vertrokken die mannen vandaar en zagen in
de richting van Sodom; en Abraham ging met hen
mede om hen uitgeleide te doen.
17 En de Here dacht: Zou Ik voor Abraham verbergen
wat Ik ga doen?
18 Abraham immers zal voorzeker tot een groot en
machtig volk worden en met hem zullen alle vol-
ken der aarde gezegend worden;
19 Want Ik heb hem gekend, opdat hij gebieden zou,
dat zijn zonen en zijn huis na hem de weg des
Heren zouden bewaren door gerechtigheid en
recht te doen, opdat de Here aan Abraham vervul-
le wat Hij over hem gesproken heeft.

20 Daarop zeide de Here: Het geroep over Sodom en
Gomorra is voorwaar te groot, en haar zonde is
voorwaar zeer zwaar.
21 Ik wil nederdalen om te zien, of zij inderdaad
gedaan hebben naar het geroep, dat tot Mij geko-
men is, of niet; Ik wil het weten.
22 Toen wendden die mannen zich vandaar en gin-
gen naar Sodom, maar Abraham bleef nog staan
voor de Here.
23 En Abraham trad nader en zeide: Zult Gij dan de
rechtvaardige met de goddeloze verdelgen?
24 Misschien zullen er vijftig rechtvaardigen in de
stad zijn; zult Gij haar dan verdelgen, en aan de
plaats geen vergiffenis schenken ter wille van de
vijftig rechtvaardigen, die in haar zijn?
25 Het zij verre van U, aldus te handelen, de recht-
vaardige te doden met de goddeloze, zodat de
rechtvaardige zou zijn gelijk de goddeloze; verre
zij het van U; zou de Rechter der ganse aarde geen
recht doen?
26 En de Here zeide: Indien Ik te Sodom vijftig recht-
vaardigen in de stad vind, zal Ik de gehele plaats
vergiffenis schenken om hunnentwil.
27 En Abraham antwoordde: Zie toch, ik heb mij ver-
stout tot de Here te spreken, hoewel ik stof en as
ben.
28 Misschien ontbreken er aan de vijftig rechtvaardi-
gen vijf; zult Gij dan om die vijf de gehele stad
verwoesten? En Hij zeide: Ik zal haar niet verwoes-
ten, indien Ik er vijfenveertig vind.

29 En hij sprak verder tot Hem en zeide: Misschien
worden er daar veertig gevonden. En Hij zeide: Ik
zal het niet doen ter wille van de veertig.
30 En hij zeide: De Here worde toch niet toornig, als
ik nog eens spreek; misschien worden er daar der-
tig gevonden. En Hij zeide: Ik zal het niet doen,
indien Ik er daar dertig vind.
31 En hij zeide: Zie toch, ik heb mij verstout tot de
Here te spreken; misschien worden er daar twintig
gevonden. En Hij zeide: Ik zal haar niet verwoesten
ter wille van de twintig.
32 En hij zeide: De Here worde toch niet toornig, als
ik nog eenmaal spreek; misschien worden er daar
tien gevonden. En Hij zeide: Ik zal haar niet ver-
woesten ter wille van de tien.
33 Toen ging de Here weg, nadat Hij geeindigd had
tot Abraham te spreken, en Abraham keerde naar
zijn woonplaats terug.

Genesis 19

1 En de twee engelen kwamen in de avond te
Sodom. Lot zat in de poort van Sodom en toen Lot
hen zag, stond hij op, ging hun tegemoet, boog
zich neder met het aangezicht ter aarde,
2 En zeide: Zie toch, mijne heren, neemt toch uw
intrek in het huis van uw knecht, overnacht en
wast uw voeten, dan kunt gij morgenvroeg uws
weegs gaan. Maar zij zeiden: Neen, wij zullen de
nacht op het plein doorbrengen.
3 Toen hij echter sterk bij hen aandrong, namen zij
bij hem hun intrek en kwamen in zijn huis; en hij
bereidde voor hen een maaltijd en bakte onge-
zuurde koeken, en zij aten.
4 Zij hadden zich nog niet ter ruste gelegd, of de
mannen der stad, de mannen van Sodom, omsin-
gelden het huis, van jong tot oud, de gehele
bevolking, niemand uitgezonderd,
5 En zij riepen Lot toe en zeiden tot hem: Waar zijn
de mannen, die vannacht bij u gekomen zijn?
Breng hen bij ons buiten, opdat wij met hen
gemeenschap hebben.
6 Toen ging Lot tot hen naar buiten, maar de deur
sloot hij achter zich toe,
7 En hij zeide: Mijn broeders, doet toch geen kwaad;
8 Zie toch, ik heb twee dochters, die met geen man
gemeenschap hebben gehad; laat mij die tot u
naar buiten brengen en doet met haar, zoals goed
is in uw ogen; alleen doet deze mannen niets,
want daartoe zijn zij onder de schaduw van mijn
dak gekomen.

9 Maar zij zeiden: Ga op zij! En zij zeiden: Deze ene
is als vreemdeling komen vertoeven om ons geheel
en al de wet te stellen! Nu zullen wij u meer
kwaad doen dan hun. En zij drongen sterk op
tegen de man, tegen Lot, en kwamen naderbij om
de deur open te breken.
10 Maar die mannen staken hun hand uit, trokken Lot
tot zich naar binnen en sloten de deur.
11 En de lieden, die bij de ingang van het huis waren,
sloegen zij met blindheid, van klein tot groot,
zodat zij zich tevergeefs moeite gaven om de
ingang te vinden.
12 Toen zeiden die mannen tot Lot: Wie hebt gij hier
nog meer? Schoonzoons, of uw zonen, uw doch-
ters, of wie gij ook in de stad hebt, voer hen uit
deze plaats,
13 Want wij gaan deze plaats verwoesten; want groot
is het geroep over haar voor de Here; daarom
heeft de Here ons gezonden om haar te verwoes-
ten.
14 Toen ging Lot heen en sprak tot zijn schoonzoons,
die met zijn dochters zouden trouwen, en zeide:
Staat op, verlaat deze plaats, want de Here gaat
de stad verwoesten. Maar hij was in de ogen van
zijn schoonzoons als iemand die schertste.
15 Toen de dageraad gekomen was, drongen de
engelen bij Lot op spoed aan en zeiden: Sta op,
neem uw vrouw en uw beide dochters, die zich
hier bevinden, opdat gij niet vanwege de onge-
rechtigheid der stad verdelgd wordt.

16 En toen hij talmde, grepen de mannen hem en zijn
vrouw en zijn beide dochters bij de hand, omdat
de Here hem wilde sparen, en leidden hem uit en
brachten hem buiten de stad.
17 En zodra zij hen naar buiten geleid hadden, zeide
een van hen: Vlucht om uws levens wil; zie niet
om, en sta nergens in de Streek stil; vlucht naar
het gebergte, opdat gij niet verdelgd wordt.
18 En Lot zeide tot hen: Neen toch, mijn heer.
19 Zie toch, uw knecht heeft genade gevonden in uw
ogen, en gij hebt mij een grote weldaad bewezen
door mij in het leven te behouden, maar ik zal niet
naar het gebergte kunnen ontkomen, zonder dat
het onheil mij achterhaalt en ik sterf.
20 Zie toch, gindse stad is dicht genoeg bij om daar-
heen de wijk te nemen; zij is maar klein; laat mij
toch daarheen vluchten; zij is immers klein? Dan
zal ik in het leven blijven.
21 Toen zeide hij tot hem: Zie, ik zal u ook in dit
opzicht ter wille zijn, dat ik de stad, waarvan gij
gesproken hebt, niet zal omkeren.
22 Haast u, vlucht daarheen, want ik zal niets kunnen
doen, voordat gij daar aangekomen zijt.
23 Daarom noemt men die stad Soar. De zon was
over de aarde opgegaan, toen Lot te Soar aan-
kwam.
24 Toen liet de Here zwavel en vuur op Sodom en
Gomorra regenen, van de Here, uit de hemel;

25 En Hij keerde die steden om, benevens de gehele
Streek, met al de inwoners der steden en het
gewas van de aardbodem.
26 Maar zijn vrouw, die achter hem liep, zag om, en
werd een zoutpilaar.
27 Toen Abraham zich vroeg in de morgen begaf naar
de plaats, waar hij voor de Here gestaan had,
28 En uitzag in de richting van Sodom en Gomorra en
het gehele land van de Streek, zag hij, en zie, de
rook van de aarde steeg op als de rook van een
smeltoven.
29 Toen God de steden der Streek verwoestte,
gedacht God Abraham, en Hij leidde Lot uit het
midden der omkering, toen Hij de steden waarin
Lot gewoond had, omkeerde.
30 En Lot trok op uit Soar en vestigde zich met zijn
beide dochters op het gebergte, want hij durfde
niet in Soar te blijven, en hij ging wonen in een
spelonk, hij met zijn beide dochters.
31 En de eerstgeborene zeide tot de jongste: Onze
vader is oud, en daar is geen man in het land om tot
ons te komen, naar de gewoonte der gehele aarde.
32 Kom, laten wij onze vader wijn te drinken geven
en bij hem nederliggen, opdat wij door onze vader
aan nakroost het leven geven.
33 Toen gaven zij in die nacht haar vader wijn te
drinken, en de eerstgeborene ging naar binnen en
legde zich bij haar vader neder, zonder dat hij er
iets van merkte toen zij zich nederlegde of toen zij
opstond.

34 En de volgende morgen zeide de eerstgeborene
tot de jongste: Zie, ik heb gisterennacht bij mijn
vader gelegen; wij zullen hem ook deze nacht wijn
te drinken geven, en ga gij dan naar binnen, en
leg u bij hem neder, opdat wij door onze vader
aan nakroost het leven geven.
35 Zo gaven zij haar vader ook die nacht wijn te drinken, en de jongste stond op en legde zich bij hem
neder, zonder dat hij er iets van merkte, toen zij
zich nederlegde of toen zij opstond.
36 En de beide dochters van Lot werden zwanger van
haar vader.
37 En de eerstgeborene baarde een zoon, en noemde
hem Moab; hij is de vader van de tegenwoordige
Moabieten.
38 Ook de jongste baarde een zoon, en noemde hem
Ben-ammi; hij is de vader van de tegenwoordige
Ammonieten.

Genesis 20

1 Abraham nu brak vandaar op naar het Zuiderland en vestigde zich tussen Kades en Sur, en vertoefde als vreemdeling in Gerar.
2 Daar Abraham van zijn vrouw Sara gezegd had: Zij is mijn zuster, liet Abimelek, de koning van Gerar, Sara weghalen.
3 Maar God kwam des nachts in een droom tot Abimelek en zeide tot hem: Zie, gij zijt een kind des doods, omdat gij die vrouw genomen hebt, want zij is gehuwd.
4 Abimelek nu was niet tot haar genaderd. En hij zeide: Here, zult Gij dan een rechtvaardig volk doden?
5 Heeft hij zelf niet tot mij gezegd: Zij is mijn zuster? En zij heeft zelf ook gezegd: Hij is mijn broeder; in onschuld mijns harten en reinheid mijner handen heb ik dit gedaan.
6 En God zeide tot hem in de droom: Ik weet ook, dat gij het in onschuld uws harten gedaan hebt, Ik heb u dan ook ervan weerhouden tegen Mij te zondigen; daarom heb Ik u niet toegelaten haar aan te raken.
7 En nu breng de vrouw van deze man terug, want hij is een profeet; dan zal hij voor u bidden, opdat gij in het leven moogt blijven; maar indien gij haar niet terugbrengt, weet, dat gij voorzeker zult sterven, gij en al de uwen.
8 De volgende morgen vroeg riep Abimelek al zijn dienaren en bracht dit alles te hunner kennis, en de mannen werden zeer bevreesd.

9 Voorts riep Abimelek Abraham en zeide tot hem: Wat hebt gij ons aangedaan, en waarin heb ik tegen u gezondigd, dat gij over mij en mijn koninkrijk een grote zonde hebt gebracht? Gij hebt tegenover mij dingen gedaan, die niet gedaan mochten worden.
10 Ook zeide Abimelek tot Abraham: Wat hebt gij beoogd, dat gij dit deedt?
11 Toen zeide Abraham: Ik dacht: wellicht is er geen vreze Gods in deze plaats; zij zullen mij doden om mijn vrouw.
12 En bovendien is zij werkelijk mijn zuster; zij is de dochter van mijn vader, maar niet de dochter van mijn moeder; en zij is mij tot vrouw geworden.
13 Toen God mij uit mijns vaders huis liet omzwerven, zeide ik tot haar: Dit zal de liefdedienst zijn, die gij mij bewijzen zult: zeg van mij op elke plaats, waar wij komen: hij is mijn broeder.
14 Toen nam Abimelek schapen en runderen, slaven en slavinnen, en schonk die aan Abraham, en hij gaf hem zijn vrouw Sara terug.
15 En Abimelek zeide: Zie, mijn land staat voor u open, vestig u, waar het u goeddunkt.
16 En tot Sara zeide hij: Zie, ik geef aan uw broeder duizend zilverstukken; zie, dat zal voor u de ogen bedekken van allen die bij u zijn; en gij zult gerechtvaardigd zijn, ja, in elk opzicht.
17 Toen bad Abraham tot God, en God genas Abimelek en zijn vrouw en zijn slavinnen, zodat zij baarden.

18 De Here had namelijk elke moederschoot in
Abimeleks huis toegesloten ter oorzake van Sara,
de vrouw van Abraham.

Genesis 21

1 De Here bezocht Sara, zoals Hij gezegd had, en de
Here deed aan Sara, zoals Hij gesproken had.
2 En Sara werd zwanger, en zij baarde Abraham een
zoon in zijn ouderdom, te bestemder tijd, waarvan
God tot hem gesproken had.
3 En Abraham noemde de zoon, die hem geboren
was, die Sara hem gebaard had, Isaak.
4 En Abraham besneed zijn zoon Isaak, toen hij acht
dagen oud was, zoals God hem geboden had.
5 Abraham nu was honderd jaar oud, toen hem zijn
zoon Isaak geboren werd.
6 En Sara zeide: God heeft gemaakt, dat ik lach;
ieder die het hoort, zal om mijnentwil lachen.
7 En zij zeide: Wie had aan Abraham durven toezeg-
gen: Sara zoogt kinderen? Want ik heb een zoon
gebaard in zijn ouderdom.
8 En het kind groeide op en werd gespeend, en
Abraham richtte een grote maaltijd aan op de dag
dat Isaak gespeend werd.
9 Toen zag Sara, dat de zoon van Hagar, de
Egyptische, die zij Abraham gebaard had, spotte,
10 En zij zeide tot Abraham: Jaag die slavin met haar
zoon weg, want de zoon van deze slavin zal niet
erven met mijn zoon, met Isaak.
11 Dit nu mishaagde Abraham zeer ter wille van zijn zoon.
12 Maar God zeide tot Abraham: Laat dit niet kwaad
zijn in uw ogen, om de jongen en om uw slavin; in
alles wat Sara tot u zegt, moet gij naar haar luiste-
ren, want door Isaak zal men van uw nageslacht
spreken.

13 Maar ook de zoon der slavin zal Ik tot een volk
stellen, omdat hij uw nakomeling is.
14 De volgende morgen vroeg nam Abraham brood
en een zak water, en gaf het aan Hagar, dat leg-
gende op haar schouder, alsook het kind, en hij
zond haar weg; daarop ging zij heen en dwaalde
door de woestijn van Berseba.
15 Toen het water uit de zak op was, wierp zij het
kind onder een der struiken,
16 En ging op een afstand zitten, zo ver als een
boogschot reikt, want zij zeide: Ik kan het sterven
van het kind niet aanzien. Terwijl zij op een
afstand zat, verhief zij haar stem en weende.
17 En God hoorde de stem van de jongen, en de
Engel Gods riep van de hemel tot Hagar en zeide
tot haar: Wat deert u, Hagar? Vrees niet, want
God heeft naar de stem van de jongen gehoord,
daar waar hij is.
18 Sta op, neem de jongen op, en houd hem vast
met uw hand, want Ik zal hem tot een groot volk
stellen.
19 Toen opende God haar ogen, en zij zag een water-
put; zij ging de zak met water vullen en liet de
jongen drinken.
20 En God was met de jongen en hij groeide op; hij
ging in de woestijn wonen en werd een boog-
schutter.
21 En hij woonde in de woestijn Paran, en zijn moe-
der nam voor hem een vrouw uit het land Egypte.

22 In die tijd zeide Abimelek, alsook zijn legeroverste
Pikol, tot Abraham: God is met u in alles wat gij
doet.
23 Nu dan, zweer mij toch hier bij God, dat gij niet
bedrieglijk met mij zult handelen, noch met mijn
kroost, noch met mijn nageslacht; naar de vriend-
schap, die ik u betoond heb, zult gij mij en het
land waarin gij als gast vertoeft, behandelen.
24 En Abraham zeide: Ik zweer het.
25 Maar Abraham maakte Abimelek een verwijt over
een waterput, die de knechten van Abimelek zich
hadden toegeeigend.
26 Daarop zeide Abimelek: Ik weet niet, wie dat
gedaan heeft; ook hebt gij het mij niet meege-
deeld, en ik heb het ook niet vernomen voor van-
daag.
27 Toen nam Abraham schapen en runderen en gaf ze
aan Abimelek, en die beide sloten een verbond.
28 Maar Abraham zette zeven lammeren van de scha-
pen afzonderlijk.
29 Toen zeide Abimelek tot Abraham: Wat betekenen
die zeven lammeren hier, die gij afzonderlijk gezet
hebt?
30 En hij zeide: Voorzeker moet gij de zeven lamme-
ren uit mijn hand aannemen, opdat het mij tot
een getuigenis zij, dat ik deze put gegraven heb.
31 Daarom noemt men die plaats Berseba, want die
beiden hebben daar gezworen.

32 Toen zij te Berseba het verbond gesloten hadden,
gingen Abimelek en zijn legeroverste Pikol heen,
en keerden naar het land der Filistijnen terug.
33 En [Abraham] plantte te Berseba een tamarisk, en
riep daar de naam van de Here, de eeuwige God,
aan.
34 En Abraham vertoefde vele dagen als vreemdeling
in het land der Filistijnen.

Genesis 22

1 Hierna gebeurde het, dat God Abraham op de
proef stelde. Hij zeide tot hem: Abraham, en deze
zeide: Hier ben ik.
2 En Hij zeide: Neem toch uw zoon, uw enige, die
gij liefhebt, Isaak, en ga naar het land Moria, en
offer hem daar tot een brandoffer op een der ber-
gen die Ik u noemen zal.
3 Toen stond Abraham des morgens vroeg op, zadel-
de zijn ezel, en nam twee van zijn knechten met
zich, benevens zijn zoon Isaak; hij kloofde hout
voor het brandoffer, begaf zich op weg en ging
naar de plaats, die God hem genoemd had.
4 Toen Abraham op de derde dag zijn ogen opsloeg,
zag hij die plaats in de verte.
5 En Abraham zeide tot zijn knechten: Blijft gij hier
met de ezel, terwijl ik en de jongen daarginds
heengaan; wanneer we hebben aangebeden, zul-
len wij tot u terugkeren.
6 Toen nam Abraham het hout voor het brandoffer,
legde het op zijn zoon Isaak en nam vuur en een
mes met zich mede. Zo gingen die beiden teza-
men.
7 Toen sprak Isaak tot zijn vader Abraham en zeide:
Mijn vader, en deze zeide: Hier ben ik, mijn zoon.
En hij zeide: Hier is het vuur en het hout, maar
waar is het lam ten brandoffer?
8 En Abraham zeide: God zal Zichzelf voorzien van
een lam ten brandoffer, mijn zoon. Zo gingen die
beiden tezamen.

9 Toen zij aan de plaats die God hem genoemd had, gekomen waren, bouwde Abraham daar een altaar, schikte het hout, bond zijn zoon Isaak en legde hem op het altaar boven op het hout.

10 Daarop strekte Abraham zijn hand uit en nam het mes om zijn zoon te slachten.

11 Maar de Engel des Heren riep tot hem van de hemel en zeide: Abraham, Abraham! En hij zeide: Hier ben ik.

12 En Hij zeide: Strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden.

13 Toen sloeg Abraham zijn ogen op en daar zag hij een ram achter zich, met zijn horens verward in het struikgewas. En Abraham ging en nam de ram en offerde hem ten brandoffer in plaats van zijn zoon.

14 En Abraham noemde die plaats: De Here zal erin voorzien; waarom nog heden gezegd wordt: Op de berg des Heren zal erin voorzien worden.

15 Toen riep de Engel des Heren ten tweeden male van de hemel tot Abraham en zeide:

16 Ik zweer bij Mijzelf, luidt het woord des Heren: omdat gij dit gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, Mij niet onthouden hebt,

17 Zal Ik u rijkelijk zegenen, en uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren des hemels en als het zand aan de oever der zee, en uw nageslacht zal de poort zijner vijanden in bezit nemen.

18 En met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden, omdat gij naar mijn stem gehoord hebt.
19 Toen keerde Abraham terug tot zijn knechten, en zij gingen tezamen op weg naar Berseba, en Abraham woonde te Berseba.
20 Hierna werd aan Abraham bericht: Zie, ook Milka heeft Nachor, uw broeder, zonen gebaard:
21 Zijn eerstgeborene Us, diens broeder Buz, en Kemuel, de vader van Aram,
22 En Kesed, Chazo, Pildas, Jidlaf en Betuel.
23 En Betuel verwekte Rebekka. Deze acht heeft Milka aan Nachor, de broeder van Abraham, gebaard.
24 En ook zijn bijvrouw, wier naam was Reuma, baarde [zonen], Tebach, Gacham, Tachas en Maaka.

Genesis 23

1 En Sara leefde honderd zevenentwintig jaar; dit
waren de jaren van Sara's leven.
2 En Sara stierf te Kirjat-arba, dat is Hebron, in het
land Kanaan, en Abraham ging naar binnen om
over Sara te weeklagen en haar te bewenen.
3 Toen stond Abraham op, en ging heen van zijn
dode, en sprak tot de Hethieten:
4 Een vreemdeling en bijwoner ben ik bij u, geeft
mij een eigen grafstede bij u, opdat ik mijn dode
moge uitdragen en begraven.
5 Toen antwoordden de Hethieten Abraham en zei-
den tot hem:
6 Luister naar ons, mijn heer, een vorst Gods zijt gij
in ons midden: begraaf uw dode in de keur onzer
grafsteden; niemand van ons zal u zijn grafstede
weigeren om uw dode te begraven.
7 Daarna stond Abraham op, wierp zich neder voor
het volk des lands, de Hethieten, en sprak tot hen:
8 Indien het naar uw wil is, dat ik mijn dode uitdra-
ge en begrave, luistert dan naar mij en dringt voor
mij bij Efron, de zoon van Sochar, erop aan,
9 Dat hij mij de spelonk van Makpela geve, welke
hem toebehoort en aan het einde van zijn veld
ligt; hij geve mij die voor de volle prijs tot een
eigen grafstede onder u.
10 Efron nu was een gezeten man onder de
Hethieten. En de Hethiet Efron antwoordde
Abraham ten aanhoren van de Hethieten, van allen
die de poort zijner stad ingingen:

11 Neen, mijn heer, luister naar mij; het veld geef ik
u en de spelonk aldaar geef ik u: in tegenwoordig-
heid van mijn volksgenoten geef ik het u; begraaf
uw dode.
12 Toen wierp Abraham zich neder voor het volk des lands,
13 En sprak tot Efron ten aanhoren van het volk des
lands: Waarlijk, indien gij [genegen] zijt, luister
dan naar mij: ik geef de prijs van het veld; neem
die van mij aan, opdat ik mijn dode daar begrave.
14 En Efron antwoordde Abraham en zeide tot hem:
15 Och, mijn heer, luister naar mij: een stuk land van
vierhonderd sikkelen zilver, wat maakt dat uit tus-
sen mij en u? Begraaf toch uw dode.
16 Toen hoorde Abraham naar Efron, en Abraham
woog aan Efron het geld af, waarvan hij gesproken
had ten aanhoren der Hethieten, vierhonderd sik-
kelen zilver, gangbaar bij de koopman.
17 Zo ging het veld van Efron, dat in Makpela tegen-
over Mamre ligt, het veld en de spelonk aldaar, en
al het geboomte op het veld, op het gehele terrein
ervan rondom,
18 In eigendom aan Abraham over, in tegenwoordig-
heid van de Hethieten, van allen die de poort zij-
ner stad ingingen.
19 Daarna heeft Abraham zijn vrouw Sara begraven in
de spelonk van het veld van Makpela, tegenover
Mamre, dat is Hebron, in het land Kanaan.
20 Zo is het veld met de spelonk aldaar van de
Hethieten aan Abraham overgegaan tot een eigen
grafstede.

Genesis 24

1 Abraham nu was oud en hoogbejaard, en de Here had Abraham in alles gezegend.
2 En Abraham zeide tot zijn knecht, de oudste in zijn huis, die alles wat hij had bestuurde: Leg toch uw hand onder mijn heup,
3 Opdat ik u doe zweren bij de Here, de God des hemels en der aarde, dat gij voor mijn zoon geen vrouw zult nemen uit de dochters der Kanaanieten, in wier midden ik woon.
4 Maar gij zult naar mijn land en naar mijn maagschap gaan om een vrouw te nemen voor mijn zoon Isaak.
5 Toen zeide de knecht tot hem: Misschien zal die vrouw mij niet willen volgen naar dit land; moet ik dan uw zoon terugbrengen naar het land, vanwaar gij uitgetrokken zijt?
6 Maar Abraham zeide tot hem: Wacht u ervoor mijn zoon daarheen terug te brengen.
7 De Here, de God des hemels, die mij genomen heeft uit mijns vaders huis en uit het land mijner maagschap, en die tot mij gesproken heeft, en mij heeft gezworen: aan uw nageslacht zal Ik dit land geven, Hij zal zijn engel voor uw aangezicht zenden, en gij zult vandaar voor mijn zoon een vrouw nemen.
8 Indien echter die vrouw u niet wil volgen, zult gij van deze eed aan mij ontslagen zijn; alleen, gij zult mijn zoon daarheen niet terugbrengen.
9 Toen legde de knecht zijn hand onder de heup van zijn heer Abraham, en zwoer hem, wat hij gevraagd had.

10 Hierop nam de knecht tien van de kamelen van
zijn heer en ging op weg met allerlei kostbaarhe-
den van zijn heer bij zich; hij maakte zich op en
ging naar Mesopotamie, naar de stad van Nachor.
11 En hij liet de kamelen neerknielen buiten de stad
bij een waterput, tegen de avond, de tijd, dat de
vrouwen uitgaan om te putten.
12 Toen zeide hij: Here, God van mijn heer Abraham,
laat mij toch heden slagen en bewijs genade aan
mijn heer Abraham.
13 Ik sta hier bij de waterbron, en de dochters van de
mannen der stad gaan uit om water te putten.
14 Laat het nu zo zijn, dat het meisje, tot wie ik zeg:
Neig toch uw kruik, opdat ik drinke, en dat zegt:
Drink, en ook uw kamelen zal ik drenken; dat Gij
haar hebt bestemd voor uw knecht Isaak; dan zal
ik daaraan weten, dat Gij genade bewezen hebt
aan mijn heer.
15 Hij was nog niet uitgesproken, of zie, Rebekka, die
geboren was aan Betuel, de zoon van Milka, de
vrouw van Nachor, de broeder van Abraham,
kwam naar buiten met haar kruik op haar schou-
der.
16 En het meisje was zeer schoon van uiterlijk, een
maagd, met wie geen man gemeenschap had
gehad. Zij daalde af naar de bron, vulde haar
kruik, en kwam naar boven.
17 Toen liep de knecht haar tegemoet en zeide: Laat
mij toch een weinig water drinken uit uw kruik.

18 Daarop zeide zij: Drink, mijn heer, en zij liet haar
kruik snel op haar hand neerglijden, en gaf hem te
drinken.
19 Toen zij hem genoeg had laten drinken, zeide zij:
Ik zal ook voor uw kamelen putten, totdat zij
genoeg gedronken hebben.
20 Daarop goot zij snel haar kruik leeg in de drink-
bak, liep andermaal naar de put om te scheppen
en putte voor al zijn kamelen.
21 En de man sloeg haar zwijgend gade om te weten,
of de Here zijn weg voorspoedig gemaakt had of
niet.
22 Toen de kamelen genoeg gedronken hadden, nam
de man een gouden ring van een halve sikkel in
gewicht, en twee armbanden van tien halve sikke-
len goud in gewicht,
23 En hij zeide: Wiens dochter zijt gij? Vertel het mij
toch. Is er in uws vaders huis voor ons plaats om
te overnachten?
24 Daarop zeide zij tot hem: Ik ben de dochter van Betuel,
de zoon van Milka, die zij Nachor gebaard heeft.
25 Verder zeide zij tot hem: Er is bij ons zowel stro als
voeder in overvloed, ook plaats om te overnachten.
26 Toen boog de man zijn knieen en wierp zich neder
voor de Here,
27 En zeide: Geprezen zij de Here, de God van mijn
heer Abraham, die zijn goedertierenheid en trouw
niet onttrokken heeft aan mijn heer; wat mij aan-
gaat, de Here heeft mij geleid op de weg naar het
huis der broeders van mijn heer.

28 En het meisje snelde heen en verhaalde het
gebeurde aan haar moeders huis.
29 Rebekka nu had een broeder, die Laban heette. En
Laban snelde naar de man, naar buiten, bij de
bron.
30 Zodra hij namelijk de ring gezien had en de arm-
banden aan de handen van zijn zuster, en zodra
hij de woorden van zijn zuster Rebekka gehoord
had: Zo heeft die man tot mij gesproken, ging hij
naar de man toe; en zie, deze stond bij de kame-
len aan de bron.
31 En hij zeide: Kom, gij gezegende des Heren, waar-
om staat gij buiten, terwijl ik reeds het huis
gereed gemaakt heb en ook de plaats voor de
kamelen.
32 Toen kwam de man in huis. En men ontzadelde de
kamelen, gaf aan de kamelen stro en voeder en
bracht water om zijn voeten en de voeten der
mannen die bij hem waren, te wassen.
33 Maar toen hem te eten werd voorgezet, zeide hij:
Ik zal niet eten, voordat ik mijn woord gesproken
heb. En hij zeide: Spreek.
34 Daarop zeide hij: Ik ben de knecht van Abraham.
35 De Here heeft mijn heer zeer gezegend, zodat hij
rijk geworden is; Hij heeft hem gegeven kleinvee
en runderen, zilver en goud, slaven en slavinnen
kamelen en ezels.
36 En Sara, de vrouw van mijn heer, heeft mijn heer
een zoon gebaard, nadat zij oud geworden was,
en hij heeft hem gegeven alles wat hij bezit.

37 Nu heeft mijn heer mij doen zweren: Gij zult voor
mijn zoon geen vrouw nemen uit de dochters der
Kanaanieten, in wier land ik woon,
38 Maar gij zult naar mijns vaders huis gaan en naar mijn
geslacht, en daar een vrouw voor mijn zoon nemen.
39 En ik zeide tot mijn heer: Misschien zal die vrouw
mij niet volgen.
40 Maar hij zeide tot mij: De Here, voor wiens aange-
zicht ik gewandeld heb, zal zijn engel met u zen-
den, en zal uw weg voorspoedig maken, zodat gij
voor mijn zoon een vrouw zult nemen uit mijn
geslacht en uit mijns vaders huis.
41 Slechts dan zult gij ontslagen zijn van de eed aan
mij, wanneer gij komt tot mijn geslacht, en men
haar aan u niet wil geven; dan zult gij ontslagen
zijn van de eed aan mij.
42 Nu kwam ik heden bij de bron, en ik zeide: Here,
God van mijn heer Abraham, wil toch de weg,
waarop ik ga, voorspoedig maken;
43 Zie, ik sta bij de waterbron; laat het nu zo zijn dat
de maagd, die naar buiten komt om te putten en
die, als ik tot haar zeg: Geef mij toch een weinig
water te drinken uit uw kruik, tot mij zal zeggen:
44 Drink zelf, en ook voor uw kamelen zal ik putten,
dat zij de vrouw zal zijn die de Here voor de zoon
van mijn heer bestemd heeft.
45 Ik had dit nog nauwelijks bij mijzelf gezegd, of zie,
Rebekka kwam naar buiten met haar kruik op haar
schouder, en zij daalde af naar de bron, en putte.
En ik zeide tot haar: Geef mij toch te drinken.

46 Toen liet zij snel haar kruik neerglijden en zij
zeide: Drink, en ook uw kamelen zal ik drenken.
Toen dronk ik, en ook de kamelen drenkte zij.
47 Daarop vroeg ik haar en zeide: Wiens dochter zijt
gij? En zij zeide: De dochter van Betuel, de zoon
van Nachor, die Milka hem gebaard heeft. Toen
deed ik de ring aan haar neus, en de armbanden
aan haar handen.
48 Ik boog mijn knieen en wierp mij neder voor de
Here, en ik prees de Here, de God van mijn heer
Abraham, die mij op de rechte weg geleid had om
de dochter van de broeder van mijn heer voor zijn
zoon te nemen.
49 En nu, indien gij liefde en trouw wilt bewijzen aan
mijn heer, laat het mij weten; en zo niet, laat het
mij ook weten, opdat ik mij naar rechts of naar
links wende.
50 Toen antwoordde Laban, alsook Betuel en zij zei-
den: Dit is een bestiering van de Here; wij kunnen
niets tot u zeggen, ten kwade of ten goede.
51 Zie, daar is Rebekka, neem haar en ga heen, opdat
zij de vrouw worde van de zoon van uw heer,
zoals de Here gesproken heeft.
52 Toen de knecht van Abraham hun woorden hoor-
de, wierp hij zich ter aarde neder voor de Here.
53 En de knecht bracht zilveren en gouden sieraden
te voorschijn, en klederen, en gaf deze aan
Rebekka; ook gaf hij aan haar broeder en aan haar
moeder kostbare geschenken.

54 Daarna aten en dronken zij, hij en de mannen die
bij hem waren, en zij overnachtten er. Toen zij des
morgens opstonden, zeide hij: Laat mij naar mijn
heer gaan.
55 Doch haar broeder zeide, alsook haar moeder: Laat
het meisje een dag of tien bij ons blijven, ga daar-
na heen.
56 Hij echter zeide tot hen: Houd mij niet op, nu de
Here mijn weg voorspoedig gemaakt heeft; laat
mij vertrekken, opdat ik naar mijn heer ga.
57 Daarop zeiden zij: Laten wij het meisje roepen en
het haar zelf vragen.
58 Toen riepen zij Rebekka en zeiden tot haar: Wilt gij
met deze man meegaan? En zij zeide: Ja.
59 Zij dan lieten hun zuster Rebekka en haar voedster
en de knecht van Abraham en zijn mannen gaan.
60 En zij zegenden Rebekka en zeiden tot haar: Onze
zuster, moogt gij tot duizenden van tienduizenden
worden, en uw nageslacht bezitte de poort van
zijn haters.
61 Toen maakte Rebekka zich met haar dienstmaag-
den gereed en zij reden op kamelen weg, en volg-
den de man. De knecht nam Rebekka mede en
ging heen.
62 En Isaak kwam uit de richting van de put Lachai-
roi; hij woonde namelijk in het Zuiderland.
63 Isaak ging tegen het vallen van de avond uit om te
peinzen in het veld. Hij sloeg zijn ogen op, en zag
daar kamelen aankomen.

64 Toen Rebekka haar ogen opsloeg en Isaak zag, liet
zij zich van de kameel glijden.
65 En zij zeide tot de knecht: Wie is die man daar, die
ons tegemoet komt in het veld? En de knecht
zeide: Dat is mijn heer. Daarop nam zij de sluier
en bedekte zich.
66 En de knecht vertelde Isaak alles wat hij gedaan
had.
67 Toen bracht Isaak haar in de tent van zijn moeder
Sara, en hij nam Rebekka, en zij werd hem tot
vrouw, en hij kreeg haar lief. Zo vond Isaak troost
na de dood van zijn moeder.

Genesis 25

1 En Abraham nam wederom een vrouw, Ketura
geheten.
2 En zij baarde hem Zimran, Joksan, Medan, Midjan,
Jisbak en Suach.
3 En Joksan verwekte Seba en Dedan. En de zonen
van Dedan waren de Assurieten de Letusieten en
de Leumieten.
4 En de zonen van Midjan waren Efa, Efer, Chanok,
Abida en Eldaa. Deze allen waren de zonen van
Ketura.
5 Abraham nu gaf alles wat hij had aan Isaak,
6 Maar aan de zonen van de bijvrouwen, die
Abraham had, gaf Abraham geschenken, en hij
zond hen, nog bij zijn leven, weg van zijn zoon
Isaak, oostwaarts, naar het Oosterland.
7 Dit nu was het getal der jaren van Abrahams
leven, die hij geleefd heeft: honderd vijfenzeventig
jaar.
8 En Abraham gaf de geest en stierf in hoge ouder-
dom, oud en van het leven verzadigd, en hij werd
vergaderd tot zijn voorgeslacht.
9 En zijn zonen Isaak en Ismael begroeven hem in de
spelonk van Makpela, in het veld van Efron, de
zoon van de Hethiet Sochar, dat tegenover Mamre
gelegen is,
10 Het veld, dat Abraham van de Hethieten had
gekocht; daar werd Abraham begraven, evenals
zijn vrouw Sara.
11 Na de dood van Abraham zegende God zijn zoon
Isaak; en Isaak woonde bij de put Lachai-roi.

12 Dit nu zijn de nakomelingen van Ismael, de zoon
van Abraham, die Hagar, de Egyptische, de slavin
van Sara, Abraham gebaard had.
13 Dit zijn dan de namen der zonen van Ismael,
genoemd naar hun afstamming: de eerstgeborene
van Ismael Nebajot, voorts Kedar, Adbeel, Mibsam,
14 Misma, Duma, Massa,
15 Hadar, Tema, Jetur, Nafis en Kedema.
16 Dit zijn dan de zonen van Ismael, en dit zijn hun
namen, naar hun dorpen en hun tentenkampen,
twaalf vorsten naar hun volksstammen.*f*
17 En dit waren de jaren van Ismaels leven: honderd
zeven en dertig jaar. Toen gaf hij de geest en
stierf, en hij werd vergaderd tot zijn voorge-
slacht.*f*
18 En zij woonden van Chawila tot Sur, dat ten oos-
ten van Egypte ligt, in de richting van Assur. Zij
hebben zich tegenover al hun broeders gevestigd.
19 Dit is de geschiedenis van Isaak, de zoon van
Abraham. Abraham verwekte Isaak.
20 Isaak was veertig jaar oud, toen hij Rebekka, de
dochter van Betuel, de Arameeer uit Paddan-aram,
de zuster van de Arameeer Laban, tot vrouw nam.
21 Nu bad Isaak de Here voor zijn vrouw, want zij
was onvruchtbaar; en de Here liet Zich door hem
verbidden, en zijn vrouw Rebekka werd zwanger.
22 En de kinderen stieten in haar binnenste tegen
elkander. Toen zeide zij: Indien het aldus gesteld
is, waarom overkomt mij dat? Daarop ging zij om
de Here te vragen.

23 En de Here zeide tot haar: Twee volken zijn in uw schoot, en twee natien zullen zich scheiden uit uw lichaam; de ene natie zal sterker zijn dan de andere, en de oudste zal de jongste dienstbaar wezen.
24 Toen nu haar dagen vervuld waren, dat zij baren zou, waren er dan ook tweelingen in haar schoot.
25 En de eerste kwam te voorschijn, rossig, geheel als een haren mantel; en men gaf hem de naam Esau.
26 En daarna kwam zijn broeder te voorschijn, wiens hand Esaus hiel vasthield; en hem noemde men Jakob. En Isaak was zestig jaar oud bij hun geboorte.
27 Toen de jongens opgroeiden, werd Esau een man, ervaren in de jacht, een man van het veld, maar Jakob was een huiselijk man, die in tenten woonde.
28 En Isaak had Esau lief, want wildbraad was naar zijn smaak; maar Rebekka had Jakob lief.
29 Eens had Jakob een gerecht gekookt, en Esau kwam vermoeid van het veld.
30 Toen zeide Esau tot Jakob: Laat mij toch slokken van dat rode, dat rode daar, want ik ben moe. Daarom gaf men hem de naam Edom.
31 Maar Jakob zeide: Verkoop mij dan eerst uw eerstgeboorterecht.
32 En Esau zeide: Zie, ik ga toch sterven; waartoe dient mij dan het eerstgeboorterecht?
33 Daarop zeide Jakob: Zweer mij eerst. En hij zwoer hem. Zo verkocht hij aan Jakob zijn eerstgeboorterecht.

34 Toen gaf Jakob aan Esau brood en het linzenge-
recht; hij at en dronk, stond op en ging heen. Zo
verachtte Esau het eerstgeboorterecht.

Genesis 26

1 Eens kwam er een hongersnood in het land, behalve de eerste hongersnood, die er geweest was in de dagen van Abraham; en Isaak ging naar Abimelek, de koning der Filistijnen, naar Gerar.
2 Toen verscheen hem de Here en zeide: Trek niet naar Egypte, woon in het land, dat Ik u zeggen zal,
3 Vertoef in dit land als een vreemdeling, dan zal Ik met u zijn en u zegenen, want u en uw nageslacht zal Ik al die landen geven, en Ik zal de eed gestand doen, die Ik uw vader Abraham gezworen heb.
4 En Ik zal uw nageslacht vermenigvuldigen als de sterren des hemels, en Ik zal uw nageslacht al die landen geven, en met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden,
5 Omdat Abraham naar Mij geluisterd en mijn dienst in acht genomen heeft: mijn geboden, mijn inzettingen en mijn wetten.
6 Dus bleef Isaak in Gerar.
7 Toen de mannen van die plaats hem naar zijn vrouw vroegen, zeide hij: Zij is mijn zuster, want hij durfde niet zeggen: Zij is mijn vrouw, [want] [hij] [dacht]: de mannen van die plaats mochten mij anders eens doden om Rebekka, omdat zij schoon van uiterlijk is.
8 Toen hij lange tijd daar geweest was, en Abimelek, de koning der Filistijnen, eens door het venster keek, zag hij, en zie, Isaak was aan het minnekozen met zijn vrouw Rebekka.

9 Toen riep Abimelek Isaak en zeide: Zij is zowaar uw vrouw; hoe hebt gij dan kunnen zeggen: zij is mijn zuster? Daarop zeide Isaak tot hem: Omdat ik dacht: ik mocht anders eens om haar het leven verliezen.

10 Maar Abimelek zeide: Wat hebt gij ons toch aangedaan? Licht zou een van het volk bij uw vrouw hebben kunnen liggen, en dan zoudt gij schuld over ons gebracht hebben.

11 Toen gebood Abimelek al het volk: Wie deze man of zijn vrouw aanraakt, zal zeker ter dood gebracht worden.

12 En Isaak zaaide in dat land en oogstte in dat jaar honderdvoudig; want de Here zegende hem.

13 En die man werd rijk, ja gaandeweg rijker, totdat hij zeer rijk geworden was.

14 En hij had kudden kleinvee en runderen en een talrijke slavenstoet, zodat de Filistijnen hem benijdden.

15 Al de putten nu, die de knechten van zijn vader in de dagen van zijn vader Abraham gegraven hadden, hadden de Filistijnen dichtgestopt en met aarde gevuld.

16 Toen zeide Abimelek tot Isaak: Ga van ons heen, want gij zijt veel machtiger geworden dan wij.

17 Dus ging Isaak vandaar en hij legerde zich in het dal van Gerar, en woonde daar.

18 En Isaak groef de waterputten, die men gegraven had in de dagen van zijn vader Abraham, en die de Filistijnen na Abrahams dood hadden dichtgestopt, weer op, en noemde ze met dezelfde namen, waarmee zijn vader ze genoemd had.

19 Daarna groeven de knechten van Isaak in het dal
en vonden daar een put met levend water.
20 Toen twistten de herders van Gerar met de herders
van Isaak en zeiden: Dit water is van ons. En hij
gaf aan die put de naam Esek, omdat zij met hem
getwist hadden.
21 Toen zij een andere put groeven, twistten zij ook
daarover. En hij noemde die Sitna.
22 Toen brak hij vandaar op en groef een andere put,
waarover zij niet twistten. Deze noemde hij
Rechobot, en zeide: Nu heeft de Here ons ruimte
gemaakt, zodat wij vruchtbaar kunnen zijn in het
land.
23 En hij trok vandaar op naar Berseba.
24 En de Here verscheen hem in die nacht en zeide:
Ik ben de God van uw vader Abraham; vrees niet,
want Ik ben met u; Ik zal u zegenen en uw nage-
slacht vermenigvuldigen ter wille van mijn knecht
Abraham.
25 Toen bouwde hij daar een altaar en riep de naam
des Heren aan. Hij spande daar zijn tent, en de
knechten van Isaak groeven daar een put.
26 En Abimelek ging uit Gerar tot hem, met zijn
vriend Achuzzat en zijn legeroverste Pikol.
27 En Isaak zeide tot hen: Waarom komt gij tot mij,
daar gij mij haat, en mij van u weggezonden hebt?
28 Daarop zeiden zij: Wij hebben duidelijk gezien, dat
de Here met u is; daarom zeiden wij: laat er toch
een verdrag onder ede tussen ons zijn, tussen ons
en u; en laten wij een verbond met u sluiten:

29 Dat gij ons geen kwaad zult doen, evenals wij u
niet aangeraakt hebben, en evenals wij u enkel
goed gedaan hebben en u in vrede hebben laten
heengaan; nu zijt gij de gezegende des Heren.
30 Toen richtte hij hun een maaltijd aan, en zij aten
en dronken.
31 De volgende morgen vroeg zwoeren zij elkander
de eed. Daarop deed Isaak hen uitgeleide, en zij
gingen van hem heen in vrede.
32 Te dien dage kwamen de knechten van Isaak hem
bericht brengen over een put die zij gegraven had-
den, en zeiden tot hem: Wij hebben water gevon-
den.
33 En hij noemde hem Seba; daarom is de naam der
stad Berseba tot op de huidige dag.
34 Toen Esau veertig jaar oud geworden was, nam hij
tot vrouw Jehudit, dochter van de Hethiet Beeri,
en Basemat, dochter van de Hethiet Elon.
35 En zij waren een kwelling des geestes voor Isaak
en voor Rebekka.

Genesis 27

1 Toen Isaak oud geworden was, werden zijn ogen
zo verzwakt, dat hij niet zien kon. Hij riep zijn
oudste zoon Esau en zeide tot hem: Mijn zoon. En
deze zeide tot hem: Hier ben ik.
2 En hij zeide: Zie toch, ik ben oud geworden, ik
weet de dag van mijn dood niet.
3 Nu dan, neem toch uw wapentuig, uw pijlkoker en
uw boog, en ga uit, het veld in en schiet voor mij
een stuk wild;
4 Bereid mij dan een smakelijk gerecht, zoals ik het
gaarne heb, en breng het mij, opdat ik ete; dan
zal ik u zegenen, eer ik sterf.
5 Rebekka had geluisterd, toen Isaak tot zijn zoon
Esau sprak. Nadat Esau het veld ingegaan was om
een stuk wild te schieten en het [zijn] [vader] te
brengen,
6 Zeide Rebekka tot haar zoon Jakob: Zie, ik heb uw
vader horen spreken tot uw broeder Esau:
7 Breng mij toch een stuk wild en bereid mij een
smakelijk gerecht, opdat ik ete, en ik zal u voor
mijn dood zegenen voor het aangezicht des Heren.
8 Nu dan, mijn zoon, luister naar mij in wat ik u
gebied.
9 Ga naar de kudde, haal mij vandaar twee geite-
bokjes, dan zal ik die tot een smakelijk gerecht
voor uw vader bereiden, zoals hij het gaarne heeft.
10 Breng dit dan aan uw vader om te eten, opdat hij
u zegene voor zijn dood.

11 Maar Jakob zeide tot zijn moeder Rebekka: Zie,
mijn broeder Esau is een ruig man, en ik ben een
onbehaard man.
12 Misschien zal mijn vader mij betasten; dan zal ik in
zijn ogen zijn als iemand, die de spot met hem
drijft, en ik zal vloek over mij brengen en geen
zegen.
13 Maar zijn moeder zeide tot hem: Uw vloek zij op
mij, mijn zoon; luister nu naar mij en ga ze mij
halen.
14 Toen ging hij ze halen en bracht ze aan zijn moe-
der, en zijn moeder bereidde een smakelijk
gerecht, zoals zijn vader het gaarne had.
15 Ook nam Rebekka de beste klederen van haar oud-
ste zoon Esau, die bij haar in huis waren, en liet ze
haar jongste zoon Jakob aantrekken.
16 En de vellen der geitebokjes trok zij over zijn han-
den en over zijn gladde hals.
17 Toen stelde zij het smakelijk gerecht en het brood,
dat zij bereid had, haar zoon Jakob ter hand.
18 Daarop kwam hij bij zijn vader en zeide: Mijn
vader. En deze zeide: Hier ben ik; wie zijt gij, mijn
zoon?
19 En Jakob zeide tot zijn vader: Ik ben Esau, uw
eerstgeborene; ik heb gedaan zoals gij tot mij
gesproken hebt. Richt u op, ga zitten en eet van
mijn wildbraad, opdat gij mij moogt zegenen.
20 Daarop zeide Isaak tot zijn zoon: Wat hebt gij het
spoedig gevonden, mijn zoon! En hij zeide: Omdat
de Here, uw God, mij deed slagen.

21 Toen zeide Isaak tot Jakob: Kom toch dichterbij,
opdat ik u betaste, mijn zoon, of gij inderdaad
mijn zoon Esau zijt of niet.
22 Jakob dan kwam dichterbij tot zijn vader Isaak, en
deze betastte hem. En hij zeide: De stem is Jakobs
stem, maar de handen zijn Esaus handen.
23 Doch hij herkende hem niet, omdat zijn handen
behaard waren evenals de handen van zijn broeder
Esau. En hij wilde hem zegenen en zeide:
24 Zijt gij inderdaad mijn zoon Esau zelf? En hij zeide:
Ja.
25 Toen zeide hij: Zet het dicht bij mij, dan wil ik
eten van het wildbraad van mijn zoon, opdat ik u
zegene. Toen zette hij het dicht bij hem, en hij at;
ook bracht hij hem wijn, en hij dronk.
26 Daarna zeide zijn vader Isaak tot hem: Kom toch
dichterbij en kus mij, mijn zoon.
27 En hij kwam dichterbij en kuste hem. Toen hij de
geur van zijn klederen rook, zegende hij hem en
zeide: Zie, de geur van mijn zoon is als de geur
van het veld, dat de Here gezegend heeft.
28 God zal u geven van de dauw des hemels en van
de vette streken der aarde, en overvloed van koren
en most.
29 Volken zullen u dienen, en natien zich voor u
nederwerpen; wees heerser over uw broederen, en
de zonen uwer moeder zullen zich voor u neder-
buigen. Wie u vervloekt, zij vervloekt, en wie u
zegent, zij gezegend.

30 Toen Isaak geeindigd had Jakob te zegenen en
Jakob nog maar nauwelijks van zijn vader Isaak
naar buiten was gegaan, kwam zijn broeder Esau
van de jacht.
31 Ook hij bereidde een smakelijk gerecht en bracht
dat aan zijn vader. En hij zeide tot zijn vader: Mijn
vader richte zich op en ete van het wildbraad van
zijn zoon, opdat gij mij zegent.
32 En zijn vader Isaak zeide tot hem: Wie zijt gij? En
hij zeide: Ik ben uw eerstgeboren zoon Esau.
33 Toen schrok Isaak geweldig en hij zeide: Wie was
het dan toch, die het wild geschoten en mij
gebracht heeft? En ik heb van alles gegeten, eer
gij kwaamt en heb hem gezegend; ook zal hij
gezegend zijn.
34 Zodra Esau de woorden van zijn vader hoorde, gaf
hij een luide en bittere schreeuw, en hij zeide tot
zijn vader: Zegen mij, ook mij, mijn vader!
35 Toen zeide deze: Uw broeder is met bedrog geko-
men en heeft uw zegen weggenomen.
36 En hij zeide: Noemt men hem niet terecht Jakob,
omdat hij mij nu al tweemaal bedrogen heeft? Mijn
eerstgeboorterecht heeft hij weggenomen, en zie,
nu heeft hij mijn zegen weggenomen. En hij zeide:
Hebt gij voor mij geen zegen overgehouden?
37 Toen antwoordde Isaak en zeide tot Esau: Zie, ik
heb hem tot een heerser over u gesteld, en al zijn
broederen heb ik hem tot knechten gegeven, en
van koren en most heb ik hem voorzien; wat kan
ik dan voor u doen, mijn zoon?

38 Daarop zeide Esau tot zijn vader: Hebt gij slechts
deze ene zegen, mijn vader? Zegen mij, ook mij,
mijn vader! En Esau verhief zijn stem en weende.
39 Toen antwoordde zijn vader Isaak en zeide tot
hem: Zie, ver van de vette streken der aarde zal
uw woonplaats zijn, en zonder dauw des hemels
van boven.
40 Maar van uw zwaard zult gij leven en uw broeder
zult gij dienen. En het zal geschieden, wanneer gij
u krachtig inspant, dat gij zijn juk van uw hals zult
afrukken.
41 En Esau koesterde wrok tegen Jakob om de zegen,
waarmede zijn vader hem gezegend had, en Esau
zeide bij zichzelf: De dagen van de rouw over mijn
vader zijn aanstaande; dan zal ik mijn broeder
Jakob doden.
42 Toen aan Rebekka de woorden van Esau, haar oud-
ste zoon, waren medegedeeld, liet zij Jakob, haar
jongste zoon, roepen, en zeide tot hem: Zie, uw
broeder Esau wil zich op u wreken door u te
doden.
43 Nu dan, mijn zoon, luister naar mij, maak u
gereed, vlucht naar mijn broeder Laban, in Haran,
44 En blijf enige tijd bij hem, totdat de grimmigheid
van uw broeder gestild is,
45 Totdat de toorn van uw broeder van u afgewend
is; als hij vergeten is, wat gij hem hebt aangedaan,
zal ik u vandaar laten halen. Waarom zou ik op
een dag van u beiden beroofd worden?

46 Voorts zeide Rebekka tot Isaak: Ik walg van mijn
leven om die Hethitische vrouwen; indien Jakob
zich nu ook zo’n Hethitische vrouw neemt uit de
dochters des lands, waarvoor leef ik dan nog?

Genesis 28

1 Toen riep Isaak Jakob en zegende hem, en hij
gebood hem en zeide tot hem: Neem geen vrouw
uit de dochters van Kanaan.
2 Maak u gereed, ga naar Paddan-aram, naar het
huis van Betuel, de vader van uw moeder, en
neem u vandaar een vrouw uit de dochters van
Laban, de broeder van uw moeder.
3 En God, de Almachtige, zegene u, Hij make u
vruchtbaar en vermenigvuldige u, zodat gij tot een
menigte van volken wordt.
4 Hij geve u de zegen van Abraham, u en uw nage-
slacht met u, zodat gij het land uwer vreemdeling-
schap, dat God aan Abraham gegeven heeft, in
bezit krijgt.
5 Zo zond Isaak Jakob weg, en deze ging naar
Paddan-aram, naar Laban, de zoon van Betuel, de
Arameeer, de broeder van Rebekka, de moeder van
Jakob en Esau.
6 Toen Esau zag, dat Isaak Jakob gezegend had en
hem met een zegen had weggezonden naar
Paddan-aram, om zich vandaar een vrouw te
nemen, en dat hij hem geboden had: Neem geen
vrouw uit de dochters van Kanaan;
7 En dat Jakob naar zijn vader en zijn moeder geluis-
terd had, en naar Paddan-aram gegaan was,
8 Toen Esau nu zag, dat de dochters van Kanaan zijn
vader Isaak zeer mishaagden,

9 Ging hij naar Ismael, en nam zich bij zijn vrouwen
Machalat, de dochter van Ismael, de zoon van
Abraham, de zuster van Nebajot, tot vrouw.
10 Jakob vertrok uit Berseba en ging naar Haran.
11 En hij bereikte een plaats, waar hij bleef overnach-
ten, omdat de zon ondergegaan was. En hij nam
een van de stenen der plaats, legde die onder zijn
hoofd en ging op die plaats slapen.
12 Toen droomde hij, en zie, op de aarde was een
ladder opgericht, waarvan de top tot aan de
hemel reikte, en zie, engelen Gods klommen daar-
langs op en daalden daarlangs neder.
13 En zie, de Here stond bovenaan en zeide: Ik ben
de Here, de God van uw vader Abraham en de
God van Isaak; het land, waarop gij ligt, zal Ik aan
u en aan uw nageslacht geven.
14 En uw nageslacht zal zijn als het stof der aarde, en
gij zult u uitbreiden naar het westen, oosten,
noorden en zuiden, en met u en met uw nage-
slacht zullen alle geslachten des aardbodems geze-
gend worden.
15 En zie, Ik ben met u en Ik zal u behoeden overal
waar gij gaat, en Ik zal u wederbrengen naar dit
land, want Ik zal u niet verlaten, totdat Ik gedaan
heb wat Ik u heb toegezegd.
16 Toen Jakob uit zijn slaap ontwaakte, zeide hij:
Waarlijk, de Here is aan deze plaats, en ik heb het
niet geweten.

17 En hij vreesde en zeide: Hoe ontzagwekkend is
deze plaats. Dit is niet anders dan een huis Gods,
dit is de poort des hemels.
18 De volgende morgen vroeg nam Jakob de steen
die hij onder zijn hoofd gelegd had, stelde die tot
een opgerichte steen en goot er olie bovenop.
19 En hij noemde die plaats Betel, maar tevoren was
de naam der stad Luz.
20 En Jakob deed een gelofte: Indien God met mij zal
zijn, en mij behoeden zal op deze weg, die ik ga,
mij zal geven brood om te eten en klederen om
aan te trekken,
21 En ik behouden tot mijns vaders huis wederkeer,
dan zal de Here mij tot een God zijn.
22 En deze steen, die ik tot een opgerichte steen
gesteld heb, zal een huis Gods wezen, en van alles
wat Gij mij schenken zult, zal ik U stipt de tienden
geven.

Genesis 29

1 En Jakob begaf zich op weg en ging naar het land
der stammen van het Oosten.
2 Toen hij rondkeek, zag hij een put in het veld, en
zie, drie kudden kleinvee waren daarbij gelegerd,
want men placht de kudden uit die put te dren-
ken. De steen op de opening van de put was
groot;
3 Als alle kudden daar bijeengedreven waren, wen-
telde men de steen van de opening van de put en
drenkte het vee; daarna bracht men de steen weer
op de opening van de put op zijn plaats.
4 En Jakob zeide tot [de] [herders]: Mijn broeders,
vanwaar zijt gij? En zij zeiden: Wij zijn uit Haran.
5 Daarop zeide hij tot hen: Kent gij ook Laban, de
zoon van Nachor? En zij zeiden: Ja.
6 Vervolgens zeide hij tot hen: Gaat het hem wel?
En zij zeiden: Ja, maar zie daar komt zijn dochter
Rachel aan met het kleinvee.
7 Toen zeide hij: Zie, het is nog volop dag, het is
nog geen tijd, dat de kudde bijeengedreven
wordt; drenkt het vee en gaat het weer weiden.
8 Maar zij zeiden: Dat kunnen wij niet, voordat al de
kudden bijeengedreven zijn; dan wentelt men de
steen van de opening van de put, en drenken wij
het vee.
9 Terwijl hij nog met hen sprak, kwam Rachel er aan
met het kleinvee van haar vader, want zij was een
herderin.

10 Zodra Jakob Rachel, de dochter van Laban, de broeder van zijn moeder, zag, en het kleinvee van Laban, de broeder van zijn moeder, trad Jakob toe, wentelde de steen van de opening van de put en drenkte het vee van Laban, de broeder van zijn moeder.

11 En Jakob kuste Rachel en verhief zijn stem en weende.

12 Daarop vertelde Jakob Rachel, dat hij een bloedverwant van haar vader was, en de zoon van Rebekka. Toen snelde zij weg en deelde het haar vader mede.

13 Zodra Laban het bericht aangaande Jakob, de zoon zijner zuster, hoorde, snelde hij hem tegemoet, omhelsde hem en kuste hem hartelijk, en bracht hem in zijn huis. En hij vertelde dit alles aan Laban.

14 Toen zeide Laban tot hem: Waarlijk, gij zijt mijn eigen vlees en bloed. En hij bleef een volle maand bij hem.

15 En Laban zeide tot Jakob: Zoudt gij, omdat gij mijn bloedverwant zijt, mij dienen om niet? Zeg mij, wat uw loon moet zijn.

16 Nu had Laban twee dochters; de oudste heette Lea en de jongste Rachel.

17 Lea’s ogen waren flets, maar Rachel was schoon van gestalte en schoon van uiterlijk.

18 En Jakob had Rachel lief. Daarom zeide hij: Ik wil u zeven jaren dienen om uw jongste dochter Rachel.

19 En Laban zeide: Het is beter, dat ik haar aan u
geef dan dat ik haar aan een andere man geef;
blijf bij mij.
20 Derhalve diende Jakob zeven jaren om Rachel, en
die waren in zijn ogen als enkele dagen, omdat hij
haar liefhad.
21 Daarna zeide Jakob tot Laban: Geef mij mijn
vrouw, want mijn tijd is om, opdat ik tot haar
kome.
22 En Laban vergaderde al de mannen van die plaats,
en richtte een maaltijd aan.
23 Des avonds echter nam hij zijn dochter Lea en
bracht haar tot hem, en hij kwam tot haar.
24 Ook gaf Laban haar zijn slavin Zilpa, tot een slavin
voor zijn dochter Lea.
25 Maar des morgens, zie, het was Lea. Toen zeide hij
tot Laban: Wat hebt gij mij daar gedaan? Heb ik
niet om Rachel bij u gediend, waarom hebt gij mij
dan bedrogen?
26 Daarop zeide Laban: Zo doet men niet hier ter
plaatse, dat men de jongste ten huwelijk geeft
voor de eerstgeborene.
27 Breng de bruiloftsweek met deze ten einde, dan
zal u ook de andere gegeven worden voor de
dienst, waarmede gij nog eens zeven jaren bij mij
dienen zult.
28 En Jakob deed zo; Hij bracht de bruiloftsweek met
haar ten einde; daarop gaf hij hem zijn dochter
Rachel tot vrouw.

29 En Laban gaf aan zijn dochter Rachel zijn slavin
Bilha, haar tot een slavin.
30 [Jakob] kwam ook tot Rachel, en hij had Rachel
lief, in tegenstelling met Lea. Aldus diende hij bij
hem nog eens zeven jaren.
31 Toen de Here zag, dat Lea niet bemind was, open-
de Hij haar schoot, maar Rachel bleef onvrucht-
baar.
32 En Lea werd zwanger, baarde een zoon, en gaf
hem de naam Ruben, want, zo zeide zij, voorwaar,
de Here heeft mijn ellende aangezien; voorwaar,
nu zal mijn man mij liefhebben.
33 En zij werd wederom zwanger, baarde een zoon,
en zeide: Voorwaar, de Here heeft gehoord, dat ik
niet bemind ben, en heeft mij ook deze geschon-
ken; en zij gaf hem de naam Simeon.
34 Wederom werd zij zwanger, baarde een zoon, en
zeide: Nu zal mijn man zich ditmaal aan mij hech-
ten, omdat ik hem drie zonen gebaard heb; daar-
om gaf zij hem de naam Levi.
35 En zij werd wederom zwanger, baarde een zoon,
en zeide: Nu zal ik de Here loven; daarom gaf zij
hem de naam Juda. Toen hield zij op met baren.

Genesis 30

1 Toen Rachel zag, dat zij Jakob geen kinderen baar-
de, werd Rachel jaloers op haar zuster, en zij zeide
tot Jakob: Geef mij kinderen; zo niet, dan sterf ik.
2 Toen ontbrandde Jakobs toorn tegen Rachel, en hij
zeide: Neem ik de plaats van God in, die u de
vrucht van de schoot ontzegd heeft?
3 Maar zij zeide: Hier is mijn slavin Bilha, kom tot
haar, en zij bare op mijn knieen, opdat ook ik uit
haar gebouwd worde.
4 En zij gaf hem haar slavin Bilha tot vrouw; en
Jakob kwam tot haar.
5 Bilha werd zwanger en baarde Jakob een zoon.
6 Toen zeide Rachel: God heeft mij recht verschaft,
ook heeft Hij mij verhoord en mij een zoon gege-
ven; daarom gaf zij hem de naam Dan.
7 Wederom werd Bilha, de slavin van Rachel, zwan-
ger en baarde Jakob een tweede zoon.
8 Toen zeide Rachel: Op bovenmenselijke wijze heb
ik met mijn zuster geworsteld, ook heb ik over-
mocht; en zij gaf hem de naam Naftali.
9 Toen Lea zag, dat zij had opgehouden te baren,
nam zij haar slavin Zilpa en gaf haar aan Jakob tot
vrouw.
10 En Zilpa, de slavin van Lea, baarde Jakob een
zoon.
11 Toen zeide Lea: Het geluk is gekomen, en zij gaf
hem de naam Gad.
12 En Zilpa, de slavin van Lea, baarde Jakob een
tweede zoon.

13 Toen zeide Lea: Ik gelukkige! Voorzeker zullen de
jongedochters mij gelukkig prijzen; en zij gaf hem
de naam Aser.
14 Toen Ruben in de dagen van de tarweoogst naar
buiten ging, vond hij op het veld liefdesappelen,
die hij aan zijn moeder Lea bracht. En Rachel zeide
tot Lea: Geef mij toch enige van de liefdesappelen
van uw zoon.
15 Maar zij zeide tot haar: Is het niet genoeg, dat gij
mijn man genomen hebt? En nu ook nog de liefde-
sappelen van mijn zoon nemen? Rachel zeide:
Daarom mag hij vannacht bij u liggen voor de lief-
desappelen van uw zoon.
16 Toen Jakob des avonds uit het veld kwam, ging
Lea hem tegemoet, en zeide: Kom bij mij, want ik
heb u eerlijk gehuurd voor de liefdesappelen van
mijn zoon. Daarom lag hij die nacht bij haar.
17 En God hoorde naar Lea, zij werd zwanger en
baarde Jakob een vijfde zoon.
18 Toen zeide Lea: God heeft mij mijn loon gegeven,
omdat ik mijn slavin aan mijn man gegeven heb;
en zij gaf hem de naam Issakar.
19 Wederom werd Lea zwanger en baarde Jakob een
zesde zoon. Toen zeide Lea:
20 God heeft mij een schoon geschenk gegeven; dit-
maal zal mijn man bij mij wonen, omdat ik hem
zes zonen gebaard heb; en zij gaf hem de naam
Zebulon.
21 Daarna baarde zij een dochter en noemde haar
Dina.

22 Toen gedacht God Rachel, en God verhoorde haar;
Hij opende haar schoot,
23 En zij werd zwanger en baarde een zoon. Toen
zeide zij: God heeft mijn smaad weggenomen;
24 En zij gaf hem de naam Jozef, zeggende: Moge de
Here mij er nog een andere zoon bijvoegen.
25 Nadat Rachel Jozef gebaard had, zeide Jakob tot
Laban: Laat mij vertrekken, opdat ik naar mijn
geboorteplaats en mijn land ga.
26 Geef [mij] mijn vrouwen en kinderen, om wie ik u
gediend heb, opdat ik moge heengaan, want gij
weet welke diensten ik voor u verricht heb.
27 Daarop zeide Laban tot hem: Mocht ik uw gene-
genheid gewonnen hebben! Ik heb waargenomen,
dat de Here mij om uwentwil gezegend heeft.
28 En hij zeide: Bepaal, wat uw loon bij mij zal zijn;
en ik zal het geven.
29 Daarop zeide hij tot hem: Gij zelf weet, hoe ik u
gediend heb, en hoe het met uw kudde bij mij
gegaan is;
30 Want wat gij bezat, voordat ik kwam, was weinig,
maar het heeft zich uitgebreid in menigte, en de
Here heeft u gezegend, waarheen ik mijn voet ook
wendde; nu dan, wanneer zal ik ook eens voor
mijn eigen huis kunnen werken?
31 Toen zeide hij: Wat zal ik u geven? Maar Jakob
zeide: Gij behoeft mij niets te geven; ik zal weder-
om uw vee weiden en hoeden, indien gij mij
slechts dit wilt toestaan:

32 Ik zal heden door al uw kleinvee gaan en daaruit
elk gespikkeld en gevlekt stuk kleinvee afzonderen;
elk zwart stuk onder de schapen, en wat gevlekt
en gespikkeld is onder de geiten, dat zal mijn loon
zijn.
33 En mijn eerlijkheid zal morgen voor mij spreken,
wanneer gij mijn loon zult komen bezichtigen:
alles wat niet gespikkeld of gevlekt is onder de
geiten of zwart onder de schapen, dat zal als door
mij gestolen gelden.
34 Daarop zeide Laban: Zie, het geschiede naar uw
woord.
35 Toen zonderde hij op die dag de gestreepte en
gevlekte bokken af en alle gespikkelde en gevlekte
geiten, alles waaraan iets wits was, benevens alles
wat zwart was onder de schapen, en hij stelde het
onder de hoede van zijn zonen.
36 En [Laban] bepaalde een afstand van drie dagrei-
zen tussen zich en Jakob, en Jakob weidde het
overige vee van Laban.
37 Toen nam Jakob zich verse takken van populieren,
amandelbomen en platanen, en schilde daarop
witte strepen door het wit aan de takken te ont-
bloten.
38 Hij legde de takken die hij geschild had, in de
troggen, in de drinkbakken, waar het kleinvee
kwam drinken, vlak voor het kleinvee; en zij wer-
den bronstig, als zij kwamen drinken.

39 Was het kleinvee bronstig geworden bij de takken,
dan wierp het gestreepte, gespikkelde en gevlekte
jongen.
40 Dan scheidde Jakob de schapen af, keerde de kop-
pen van het kleinvee naar het gestreepte en naar
al het zwarte onder Labans kleinvee, en zette die
kudden voor zich afzonderlijk, en plaatste ze niet
bij het kleinvee voor Laban.
41 En telkens, als het sterkste kleinvee bronstig werd,
legde Jakob de takken voor het kleinvee in de
troggen, opdat zij bij de takken bronstig zouden
worden.
42 Maar als het kleinvee zwak was, legde hij ze er
niet in; aldus waren de zwakke dieren voor Laban
en de sterke voor Jakob.
43 Derhalve nam die man ten zeerste toe in bezit, en
hij had veel kleinvee, slavinnen, slaven, kamelen
en ezels.

Genesis 31

1 En hij hoorde de zonen van Laban zeggen: Jakob
heeft zich alles toegeeigend wat van onze vader
was, en uit hetgeen van onze vader was heeft hij
zich al deze rijkdom gevormd.
2 Ook lette Jakob op het gezicht van Laban, en zie,
het was jegens hem niet als gisteren en eergisteren.
3 Toen zeide de Here tot Jakob: Keer terug naar het
land uwer vaderen en naar uw maagschap, en Ik
zal met u zijn.
4 Daarop liet Jakob Rachel en Lea roepen naar het
veld, bij zijn kleinvee, en zeide tot haar:
5 Ik bemerk, dat het gezicht van uw vader jegens
mij niet is als gisteren en eergisteren, maar de God
mijns vaders is met mij geweest.
6 Ook weet gij zelf, dat ik met al mijn kracht uw
vader gediend heb.
7 Maar uw vader heeft mij bedrogen en mijn loon
tienmaal veranderd, doch God heeft hem niet toe-
gelaten mij te benadelen.
8 Wanneer hij zeide: de gespikkelde zullen uw loon
zijn, dan wierp al het kleinvee gespikkelde jongen;
en wanneer hij zeide: de gestreepte zullen uw loon
zijn, dan wierp al het kleinvee gestreepte jongen.
9 Zo heeft God de kudde uws vaders weggenomen
en mij gegeven.
10 Het gebeurde eens in de tijd, toen het kleinvee
bronstig was, dat ik mijn ogen opsloeg en ik zag
in de droom, en zie, de bokken die het kleinvee
besprongen, waren gestreept, gespikkeld en
gevlekt.

11 En de Engel Gods zeide tot mij in de droom:
Jakob. En ik zeide: Hier ben ik.
12 En Hij zeide: Sla toch uw ogen op en zie toe: al de
bokken die het kleinvee bespringen, zijn gestreept,
gespikkeld en gevlekt, want Ik heb gezien alles wat
Laban u aandoet.
13 Ik ben de God van Betel, waar gij een opgerichte
steen gezalfd hebt, waar gij Mij een gelofte gedaan
hebt; welnu, maak u reisvaardig, ga uit dit land
weg en keer naar het land uwer maagschap terug.
14 Toen antwoordden Rachel en Lea en zeiden tot
hem: Hebben wij nog deel of erfenis in het huis
van onze vader?
15 Zijn wij door hem niet als vreemden geacht,
omdat hij ons verkocht heeft? Ook heeft hij ons
geld geheel en al opgemaakt.
16 Doch al de rijkdom, die God van onze vader weg-
genomen heeft, die behoort ons en onze kinderen;
nu dan, doe al wat God u gezegd heeft.
17 Toen maakte Jakob zich reisvaardig, zette zijn kin-
deren en zijn vrouwen op de kamelen,
18 En dreef zijn gehele kudde voort en al de have, die
hij verworven had, de kudde, die zijn eigendom
was, die hij in Paddan-aram verworven had, om te
gaan naar zijn vader Isaak, naar het land Kanaan.
19 Laban nu was heengegaan om zijn schapen te
scheren. Toen stal Rachel de terafim van haar
vader.
20 En Jakob misleidde de Arameeer Laban door hem
niet te vertellen, dat hij wilde vluchten.

21 Zo vluchtte hij met alles wat hij had, begaf zich op
weg, trok over de Rivier en sloeg de richting in
naar het gebergte van Gilead.
22 Toen aan Laban op de derde dag werd bericht, dat
Jakob gevlucht was,
23 Nam hij zijn verwanten met zich mee, achtervolg-
de hem zeven dagreizen ver, en haalde hem in op
het gebergte van Gilead.
24 En God kwam in een droom des nachts tot de
Arameeer Laban en zeide tot hem: Neem u wel in
acht, dat gij met Jakob niet ten goede of ten
kwade spreekt.
25 Toen Laban Jakob bereikte, had Jakob zijn tent
opgeslagen in het gebergte; ook Laban met zijn
verwanten sloegen [hun] [tent] in het gebergte
van Gilead op.
26 En Laban zeide tot Jakob: Wat hebt gij gedaan, dat
gij mij misleid en mijn dochters als krijgsgevange-
nen weggevoerd hebt?
27 Waarom zijt gij heimelijk gevlucht en hebt gij mij
misleid en het mij niet medegedeeld? Ik zou u dan
uitgeleide hebben gedaan met vreugdebetoon en
liederen, met tamboerijn en citer.
28 Gij hebt mij niet eens gelegenheid gegeven mijn
zonen en dochters te kussen; zodoende hebt gij
dwaas gehandeld.
29 Het is in mijn macht u kwaad te doen, maar de
God van uw vader heeft gisterennacht tot mij
gezegd: Neem u in acht, dat gij met Jakob niet ten
goede of ten kwade spreekt.

30 Nu dan, als gij zijt heengegaan, enkel omdat gij zo
vurig naar uws vaders huis verlangt, waarom hebt
gij dan mijn goden gestolen?
31 Toen antwoordde Jakob en zeide tot Laban: Ik was
bevreesd, omdat ik dacht, dat gij mij uw dochters
zoudt ontrukken.
32 Bij wie gij uw goden vindt, die blijve niet in leven;
onderzoek in tegenwoordigheid van onze verwan-
ten al wat ik bij mij heb, en neem het mee. Want
Jakob wist niet, dat Rachel ze gestolen had.
33 Toen kwam Laban in de tent van Jakob en in de
tent van Lea en in de tent der beide slavinnen,
maar hij vond ze niet. Nadat hij uit de tent van
Lea gegaan was, kwam hij in de tent van Rachel.
34 Rachel nu had de terafim genomen en in het
kameelzadel gelegd, en was daarop gaan zitten. En
Laban doorzocht de gehele tent, maar vond ze
niet.
35 En zij zeide tot haar vader: Mijn heer worde niet
toornig, omdat ik voor u niet kan opstaan, want
het gaat mij naar de wijze der vrouwen. En hij
zocht nauwkeurig, maar vond de terafim niet.
36 Toen werd Jakob toornig en twistte met Laban, en
Jakob antwoordde en zeide tot Laban: Wat is mijn
overtreding, wat is mijn zonde, dat gij mij zo hef-
tig achtervolgd hebt?
37 Nu gij al mijn huisraad doorzocht hebt, wat hebt
gij gevonden van al het huisraad van uw huis? Leg
het hier neer voor de ogen van mijn en uw broe-
ders, opdat zij scheidsrechters tussen ons zijn.

38 Het is nu twintig jaar, dat ik bij u geweest ben; uw
ooien en uw geiten hebben geen misdracht gehad
en de rammen van uw kleinvee heb ik niet gege-
ten.
39 Wat verscheurd was, bracht ik niet tot u, ik moest
het zelf vergoeden; wat gestolen was, hetzij bij
dag, hetzij bij nacht, hebt gij van mijn hand
geeist.
40 Zo ging het mij: des daags sloopte mij de hitte en
des nachts de koude, en de slaap week van mijn
ogen.
41 Het is nu twintig jaar, dat ik in uw huis geweest
ben; ik heb u veertien jaar om uw beide dochters
gediend en zes jaar om uw vee, en gij hebt mijn
loon tienmaal veranderd.
42 Indien de God van mijn vader, de God van
Abraham en de Vreze van Isaak, niet met mij was
geweest, dan zoudt gij mij nu voorzeker met lege
handen hebben weggezonden; mijn ellende en de
arbeid mijner handen heeft God aangezien en Hij
heeft gisterennacht het geding beslist.
43 Toen antwoordde Laban en zeide tot Jakob: Deze
dochters zijn mijn dochters en deze kinderen zijn
mijn kinderen en dit vee is mijn vee, ja, al wat gij
ziet, dat is van mij; wat zou ik dan nu mijn eigen
dochters en de kinderen die zij gebaard hebben,
kunnen aandoen?
44 Welnu, komaan, laten wij een verbond sluiten, ik
en gij, opdat het tot een getuige zij tussen mij en
u.

45 Daarop nam Jakob een steen en zette die overeind
als een opgerichte steen.
46 Voorts zeide Jakob tot zijn verwanten: Brengt ste-
nen bijeen. Toen haalden zij stenen en maakten een
hoop en zij hielden daar bij die hoop een maaltijd.
47 Laban noemde hem Jegar-sahaduta, en Jakob
noemde hem Gal-ed.
48 En Laban zeide: Deze steenhoop zij heden getuige
tussen mij en u. Daarom noemde hij hem Gal-ed,
49 En ook Mispa, want hij zeide: De Here houde
wacht tussen mij en u, wanneer wij van elkander
gescheiden zullen zijn.
50 Indien gij mijn dochters vernederend behandelt,
en indien gij behalve mijn dochters vrouwen
neemt, zie toe, al is er niemand bij ons, God is
getuige tussen mij en u.
51 Voorts zeide Laban tot Jakob: Zie, deze steenhoop,
en zie, de opgerichte steen die ik geplaatst heb
tussen mij en u,
52 Deze steenhoop zij getuige, en de opgerichte
steen zij getuige: voorzeker, ik zal deze steenhoop
niet voorbijtrekken naar u toe, en gij zult deze
hoop en deze opgerichte steen niet voorbijtrekken
naar mij toe, met kwade bedoeling.
53 De God van Abraham en de God van Nachor, de
God van hun vader, mogen richten tussen ons.
Toen zwoer Jakob bij de Vreze van zijn vader Isaak.
54 En Jakob bracht een slachtoffer op die berg en
nodigde zijn verwanten tot een maaltijd. En zij
hielden de maaltijd en overnachtten op de berg.

55 De volgende morgen vroeg kuste Laban zijn zonen
en dochters en zegende hen, en Laban keerde
terug naar zijn woonplaats.

Genesis 32

1 Ook Jakob ging zijns weegs, en engelen Gods ontmoetten hem.
2 Toen hij hen zag, zeide Jakob: Dit is een leger Gods. Daarom noemde hij die plaats Machanaim.
3 En Jakob zond boden voor zich uit tot zijn broeder Esau, naar het land Seir het gebied van Edom.
4 En hij gebood hun: Zo zult gij tot mijn heer, tot Esau, zeggen: Zo zegt uw knecht Jakob: ik heb als vreemdeling bij Laban vertoefd en ben daar tot nu toe gebleven.
5 En ik heb runderen, ezels en kleinvee, slaven en slavinnen verworven, en ik laat dit mijn heer meedelen om uw genegenheid te winnen.
6 De boden nu keerden tot Jakob terug en zeiden: Wij kwamen bij uw broeder, bij Esau, en hij is reeds op weg u tegemoet, met vierhonderd man bij zich.
7 Toen werd Jakob zeer bevreesd en het werd hem bang te moede; en hij verdeelde het volk dat bij hem was, en het kleinvee, de runderen en de kamelen in twee groepen.
8 Want hij dacht: Indien Esau op de ene groep afkomt en die verslaat, dan kan de groep die overblijft, ontkomen.
9 Toen zeide Jakob: O God van mijn vader Abraham en God van mijn vader Isaak, Here, die tot mij gezegd hebt: keer terug naar uw land en naar uw maagschap en Ik zal u weldoen,

10 Ik ben te gering voor al de gunstbewijzen en voor
al de trouw, die Gij aan uw knecht bewezen hebt,
want met mijn staf trok ik over de Jordaan hier en
nu ben ik tot twee legers geworden.
11 Red mij toch uit de hand van mijn broeder, uit de
hand van Esau, want ik ben bevreesd voor hem:
misschien zal hij komen en mij verslaan, zowel
moeder als kinderen.
12 Gij toch hebt gezegd: Ik zal u zeker weldoen en
uw nageslacht maken als het zand der zee, dat
wegens de menigte niet geteld kan worden.
13 En hij bleef daar die nacht over. Toen nam hij van
hetgeen hij verworven had een geschenk voor zijn
broeder Esau:
14 Tweehonderd geiten en twintig bokken, tweehon-
derd ooien en twintig rammen,
15 Dertig zogende kemelinnen met haar veulens,
veertig koeien en tien stieren, twintig ezelinnen en
tien ezelhengsten.
16 En hij stelde ze onder de hoede van zijn slaven,
elke kudde afzonderlijk, en zeide tot zijn slaven:
Trekt voor mij uit en laat ruimte tussen de ver-
schillende kudden.
17 En hij gebood de voorste: Als mijn broeder Esau u
ontmoet en u vraagt: van wie zijt gij? en waarheen
gaat gij? en van wie is dat vee daar voor u uit?
18 Zeg dan: van uw knecht, van Jakob; dit is een
geschenk, gezonden aan mijn heer, aan Esau, en
zie, hij komt ook zelf achter ons aan.

19 En hij gebood zowel de tweede als de derde en
verder allen die achter de kudden liepen: Aldus
zult gij tot Esau spreken, als gij hem aantreft;
20 En gij zult zeggen: ook uw knecht Jakob komt daar
reeds achter ons aan. Hij dacht namelijk: Laat ik
hem verzoenen met het geschenk dat voor mij uit-
gaat, en daarna wil ik zijn aangezicht zien; mis-
schien zal hij mij goedgunstig zijn.
21 Aldus ging het geschenk voor hem uit, maar zelf
bleef hij die nacht in de legerplaats.
22 Toen stond hij in die nacht op, nam zijn beide
vrouwen, zijn beide slavinnen en zijn elf zonen, en
trok de doorwaadbare plaats van de Jabbok over;
23 Hij nam hen en deed hen de beek overtrekken, en
hij bracht alles wat hij had naar de overzijde.
24 Zo bleef Jakob alleen achter. En een man worstel-
de met hem, totdat de dag aanbrak.
25 Toen deze zag, dat hij hem niet overmocht, sloeg
hij hem op zijn heupgewricht, zodat Jakobs heup-
gewricht ontwricht werd, terwijl hij met hem wor-
stelde.
26 Toen zeide hij: Laat mij gaan, want de dageraad is
gekomen. Maar hij zeide: Ik laat u niet gaan, tenzij
gij mij zegent.
27 Daarop zeide hij tot hem: Hoe is uw naam? En hij
zeide: Jakob.
28 Toen zeide hij: Uw naam zal niet meer Jakob lui-
den, maar Israel, want gij hebt gestreden met God
en mensen, en gij hebt overmocht.

29 Daarop vroeg Jakob: Zeg mij toch uw naam. Maar
hij antwoordde: Waarom vraagt gij toch naar mijn
naam? En hij zegende hem daar.
30 En Jakob noemde de plaats Pniel, want [zeide] [hij]
ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht
en mijn leven is behouden gebleven.
31 En de zon ging over hem op, toen hij door Penuel
getrokken was; en hij ging mank aan zijn heup.
32 Daarom eten de Israelieten tot op heden de heup-
spier niet, die op het heupgewricht ligt, omdat Hij
Jakob op het heupgewricht, aan de heupspier,
geslagen had.

Genesis 33

1 Jakob nu sloeg zijn ogen op en daar zag hij Esau
aankomen, en met hem vierhonderd man. Toen
verdeelde hij de kinderen onder Lea en Rachel en
de beide slavinnen.
2 Hij plaatste de slavinnen en haar kinderen voor-
aan, Lea en haar kinderen daarachter, en Rachel
en Jozef achteraan.
3 En zelf ging hij voor hen uit en boog zich zeven-
maal ter aarde, totdat hij bij zijn broeder gekomen
was.
4 Maar Esau snelde hem tegemoet, omarmde hem,
viel hem om de hals en kuste hem, en zij ween-
den.
5 Daarna sloeg hij zijn ogen op, zag de vrouwen en
de kinderen, en vroeg: Wie hebt gij daar bij u? En
hij antwoordde: De kinderen, die God in zijn gena-
de aan uw knecht geschonken heeft.
6 Daarop naderden de slavinnen met haar kinderen
en bogen zich neer.
7 Vervolgens naderde ook Lea met haar kinderen en
zij bogen zich neer. En ten laatste naderden Jozef
en Rachel en zij bogen zich neer.
8 Toen zeide hij: Wat bedoelt gij met die gehele
schare, die ik ontmoette? En hij zeide: Om de
genegenheid van mijn heer te winnen.
9 Maar Esau zeide: Ik heb al veel, mijn broeder; wat
gij hebt, blijve het uwe.

10 Doch Jakob zeide: Geenszins, indien gij mij gene-
gen zijt, neem dan mijn gave uit mijn hand aan,
omdat ik uw aangezicht gezien heb zoals men het
aangezicht Gods ziet, en gij welgevallen aan mij
gehad hebt.
11 Neem toch mijn geschenk, dat u gebracht werd,
want God is mij genadig geweest en ik heb alles.
En hij hield bij hem aan, zodat hij het nam.
12 En hij zeide: Laat ons toch opbreken en verder rei-
zen; ik wil u begeleiden.
13 Maar hij zeide tot hem: Mijn heer weet, dat de
kinderen teer zijn, en dat ik kleinvee en zogende
runderen bij mij heb; zou men die een dag al te
zeer jagen, dan zou de gehele kudde sterven.
14 Mijn heer trekke toch voor zijn knecht uit en ik wil
op mijn gemak verder trekken naar de tred van het
vee, dat voor mij uitgaat, en naar de tred van de
kinderen, totdat ik bij mijn heer in Seir kom.
15 Toen zeide Esau: Laat mij dan van het volk dat bij
mij is, enigen bij u achterlaten. Maar hij zeide:
Waarom toch? Laat mij de genegenheid van mijn
heer winnen.
16 Dus ging Esau die dag weer zijns weegs, naar Seir.
17 Maar Jakob brak op naar Sukkot en hij bouwde
zich daar een huis, en voor zijn kudde maakte hij
hutten. Daarom noemde hij die plaats Sukkot.
18 Jakob kwam op zijn tocht uit Paddan-aram behou-
den bij de stad Sichem, in het land Kanaan en
sloeg zijn legerplaats ten oosten van de stad op;

19 Hij kocht voor honderd geldstukken het stuk land
waarop hij zijn tent gespannen had, van de zonen
van Hemor, de vader van Sichem.
20 Daar richtte hij een altaar op en noemde dat: De
God van Israel is God.

Genesis 34

1 Dina, de dochter van Lea, die zij Jakob gebaard had, ging eens uit om de dochters des lands te bezoeken.
2 Toen zag haar Sichem, de zoon van de Chiwwiet Hemor, de vorst des lands, en hij nam haar en lag bij haar en verkrachtte haar.
3 En hij was aan Dina, de dochter van Jakob, innig gehecht; hij had het meisje lief en sprak tot het hart van het meisje.
4 Daarom zeide Sichem tot zijn vader Hemor: Neem mij dit meisje tot vrouw.
5 Jakob nu had gehoord, dat hij zijn dochter Dina onteerd had. Daar zijn zonen bij zijn kudde in het veld waren, zweeg Jakob erover totdat zij thuiskwamen.
6 Hemor nu, de vader van Sichem, ging tot Jakob om met hem te spreken.
7 De zonen van Jakob kwamen thuis uit het veld, zodra zij het hoorden; de mannen waren gegriefd en zeer toornig, omdat hij een schandelijke dwaasheid in Israel begaan had door bij de dochter van Jakob te liggen, want zo iets doet men niet.
8 En Hemor sprak met hen en zeide: Mijn zoon Sichem hangt met heel zijn hart aan uw dochter; geeft haar dan aan hem tot vrouw,
9 En verzwagert u met ons; geeft ons uw dochters en neemt onze dochters voor u,
10 Woont dan bij ons: het land ligt voor u open; zet u daar neder, trekt daarin rond en vestigt u daar.

11 En Sichem zeide tot haar vader en tot haar broe-
ders: Schenkt mij toch uw genegenheid; ik zal u
geven wat gij mij zegt.
12 Al maakt gij mij de bruidsprijs en de huwelijksgift
nog zo hoog, ik zal geven wat gij mij zult zeggen;
maar geeft mij het meisje tot vrouw.
13 Toen antwoordden de zonen van Jakob Sichem en
zijn vader Hemor bedrieglijk en spraken, omdat hij
hun zuster Dina onteerd had, tot hen als volgt:
14 Wij kunnen dit niet doen, onze zuster aan een man
geven, die onbesneden is, want dat zou voor ons
een schande zijn.
15 Slechts op deze voorwaarde kunnen wij u ter wille
zijn: indien gij ons gelijk wordt, doordat bij u al
wie mannelijk is, besneden wordt;
16 Dan zullen wij u onze dochters geven, en uw
dochters voor ons nemen, en wij zullen bij u
wonen, en wij zullen tot een volk zijn.
17 Maar indien gij naar ons niet luistert en u niet laat
besnijden, dan nemen wij onze dochter mee en
gaan heen.
18 En hun woorden vonden bijval bij Hemor en bij
Sichem, de zoon van Hemor.
19 En de jonge man draalde niet dit te doen, want hij
had behagen in de dochter van Jakob en hij was
de aanzienlijkste in zijn gehele familie.
20 Toen gingen Hemor en zijn zoon Sichem naar de
poort hunner stad en spraken tot de mannen van
hun stad:

21 Die mannen hebben vredelievende bedoelingen
jegens ons; laten zij wonen in dit land en daarin
rondtrekken; het land is immers ruim genoeg voor
hen. Wij kunnen dan hun dochters voor ons tot
vrouwen nemen en onze dochters kunnen wij hun
geven.
22 Maar slechts op deze voorwaarde zullen die man-
nen ons ter wille zijn om bij ons te wonen, zodat
wij een volk zijn: dat van ons al wie mannelijk is,
besneden worde, zoals zij besneden zijn.
23 Hun kudde, hun have en al hun vee, zullen die
niet ons toebehoren? Laat ons hun slechts ter wille
zijn, zodat zij bij ons blijven wonen.
24 Toen vonden Hemor en zijn zoon Sichem gehoor bij
allen die uitgegaan waren naar de poort van zijn
stad, en besneden werd al wie mannelijk was, allen
die naar de poort van zijn stad waren uitgegaan.
25 Op de derde dag nu, toen zij hevige pijn leden,
namen twee zonen van Jakob, Simeon en Levi,
broeders van Dina, ieder zijn zwaard en zij over-
vielen de argeloze stad en doodden al wie manne-
lijk was.
26 Ook Hemor en zijn zoon Sichem doodden zij met
de scherpte des zwaards, en zij namen Dina mee
uit het huis van Sichem en gingen weg.
27 De zonen van Jakob wierpen zich op de verslage-
nen en plunderden de stad, omdat zij hun zuster
onteerd hadden.
28 Hun kleinvee en rundvee, hun ezels en al wat in de
stad en op het veld was, namen zij mee.

29 En hun gehele bezit, al hun kleine kinderen en hun
vrouwen namen zij gevangen en zij maakten die
buit, evenals alles wat in de huizen was.
30 Toen zeide Jakob tot Simeon en Levi: Gij hebt mij
in het ongeluk gestort door mij in een kwade reuk
te brengen bij de inwoners van dit land, bij de
Kanaanieten en de Perizzieten, terwijl ik slechts
met weinige lieden ben; als zij tegen mij samen-
spannen, zullen zij mij verslaan, en ik zal verdelgd
worden, ik en mijn huis.
31 Maar zij zeiden: Mocht hij soms onze zuster als
een hoer behandelen?

Genesis 35

1 En God zeide tot Jakob: Maak u reisvaardig, trek naar Betel, blijf daar, en richt er een altaar op voor de God, die u verschenen is, toen gij vluchttet voor uw broeder Esau.

2 Toen zeide Jakob tot zijn huis en tot allen die bij hem waren: Doet weg de vreemde goden die in uw midden zijn, reinigt u en verwisselt uw klederen.

3 Laten wij ons dan gereed maken en naar Betel trekken, en ik zal daar een altaar oprichten voor die God, die mij geantwoord heeft ten dage mijner benauwdheid, en die met mij geweest is op de weg die ik gegaan ben.

4 Toen gaven zij Jakob al de vreemde goden die in hun bezit waren, en de ringen die in hun oren waren, en Jakob begroef ze onder de terebint die bij Sichem is.

5 Daarna braken zij op. En de schrik voor God viel op de steden rondom hen, zodat zij de zonen van Jakob niet achtervolgden.

6 Toen Jakob aangekomen was te Luz, in het land Kanaan, dat is Betel, hij en al het volk dat bij hem was,

7 Bouwde hij daar een altaar, en hij noemde die plaats El-betel, omdat God Zich daar aan hem geopenbaard had, toen hij voor zijn broeder vluchtte.

8 Toen Debora, de voedster van Rebekka, gestorven was, werd zij begraven beneden Betel onder een eik, en men noemde die: Eik van geween.

9 En God verscheen wederom aan Jakob, bij zijn
komst uit Paddan-aram, en zegende hem;
10 En God zeide tot hem: Gij heet Jakob; gij zult niet
meer Jakob heten, maar Israel zal uw naam zijn. En
Hij noemde hem Israel.
11 En God zeide tot hem: Ik ben God, de Almachtige,
wees vruchtbaar en word talrijk; een volk, ja een
menigte van volken, zal uit u ontstaan, en konin-
gen zullen uit uw lendenen voortkomen.
12 En dit land, dat Ik Abraham en Isaak gegeven heb,
zal Ik u geven; en uw nageslacht zal Ik dit land
geven.
13 En God voer op van hem ter plaatse, waar Hij met
hem gesproken had.
14 En Jakob zette een opgerichte steen ter plaatse,
waar Hij met hem gesproken had, een stenen zuil,
en hij stortte een plengoffer erover uit en goot er
olie op.
15 En Jakob noemde de plaats, waar God met hem
gesproken had, Betel.
16 Daarna braken zij op uit Betel. Toen zij nog maar
een eindweegs van Efrat verwijderd waren, baarde
Rachel, en zij had een moeilijke bevalling.
17 En terwijl zij die moeilijke bevalling had, zeide de
vroedvrouw tot haar: Vrees niet, ook ditmaal hebt
gij een zoon.
18 En toen haar het leven ontvlood, want zij stierf,
noemde zij hem Ben-oni, maar zijn vader noemde
hem Benjamin.

19 Zo stierf Rachel en werd begraven aan de weg
naar Efrat, dat is Betlehem.
20 En Jakob zette op haar graf een opgerichte steen,
dat is de opgerichte steen van Rachels graf tot op
heden.
21 Daarna brak Israel op en spande zijn tent aan de
andere zijde van Migdal-eder
22 En toen Israel in dit land woonde, ging Ruben
heen en lag bij Bilha, de bijvrouw van zijn vader,
en Israel hoorde het. De zonen van Jakob nu
waren twaalf in getal.
23 De zonen van Lea: de eerstgeborene van Jakob,
Ruben, voorts Simeon, Levi, Juda, Issakar en
Zebulon.
24 De zonen van Rachel: Jozef en Benjamin.
25 Verder de zonen van Bilha, de slavin van Rachel:
Dan en Naftali.
26 Vervolgens de zonen van Zilpa, de slavin van Lea:
Gad en Aser. Dit zijn de zonen van Jakob, die hem
geboren zijn in Paddan-aram.
27 En Jakob kwam bij zijn vader Isaak te Mamre bij
Kirjat-arba dat is Hebron, waar Abraham en Isaak
als vreemdeling vertoefd hadden.
28 En de dagen van Isaak waren honderd tachtig jaar.
29 En Isaak gaf de geest en stierf en hij werd tot zijn
voorgeslacht vergaderd, oud en van het leven ver-
zadigd, en zijn zonen Esau en Jakob begroeven
hem.

Genesis 36

1 Dit zijn de nakomelingen van Esau, dat is Edom.
2 Esau nam zijn vrouwen uit de dochters van Kanaan, Ada, dochter van de Hethiet Elon, en Oholibama, dochter van Ana, dochter van de Chiwwiet Sibon,
3 En Basemat, dochter van Ismael, zuster van Nebajot.
4 En Ada baarde aan Esau Elifaz, en Basemat baarde Reuel,
5 En Oholibama baarde Jeus, Jalam en Korach. Dit waren de zonen van Esau, die hem in het land Kanaan geboren zijn.
6 Esau nu nam zijn vrouwen, zijn zonen, zijn dochters en al de lieden die tot zijn huis behoorden, zijn kudde, al zijn vee en al zijn have, die hij in het land Kanaan verworven had, en hij ging van zijn broeder Jakob weg, naar een [ander] land.
7 Want hun have was te veel dan dat zij konden samenwonen, en het land hunner vreemdelingschap kon hen niet onderhouden vanwege hun kudden.
8 Daarom ging Esau op het gebergte Seir wonen; Esau, dat is Edom.
9 Dit zijn de nakomelingen van Esau, de vader van de Edomieten, op het gebergte Seir.
10 Dit zijn de namen der zonen van Esau: Elifaz, de zoon van Esaus vrouw Ada; Reuel, de zoon van Esaus vrouw Basemat.
11 En de zonen van Elifaz waren Teman, Omar, Sefo, Gatam en Kenaz.

12 Timna was een bijvrouw van Elifaz, de zoon van
Esau, en zij baarde aan Elifaz Amalek; dit waren de
zonen van Esaus vrouw Ada.
13 En dit waren de zonen van Reuel: Nachat, Zerach,
Samma en Mizza; dit waren de zonen van Esaus
vrouw Basemat.
14 En dit waren de zonen van Esaus vrouw
Oholibama, dochter van Ana, dochter van Sibon,
zij baarde aan Esau Jeus, Jalam en Korach.
15 Dit waren de stamhoofden der zonen van Esau: de
zonen van Elifaz, de eerstgeborene van Esau,
waren de stamhoofden Teman, Omar, Sefo, Kenaz,
16 Korach, Gatam, Amalek; dit waren de stamhoofden
van Elifaz in het land Edom dit waren de zonen
van Ada.
17 En dit waren de zonen van Reuel, de zoon van
Esau: de stamhoofden Nachat, Zerach, Samma en
Mizza; dit waren de stamhoofden van Reuel in het
land Edom dit waren de zonen van Esaus vrouw
Basemat.
18 En dit waren de zonen van Esaus vrouw
Oholibama; de stamhoofden Jeus, Jalam en
Korach;
19 Dit waren de stamhoofden van Esaus vrouw
Oholibama, dochter van Ana. Dit waren de zonen
van Esau en dit waren hun stamhoofden; dat is
Edom.
20 Dit waren de zonen van Seir, de Chorieten, de
inwoners van het land: Lotan, Sobal, Sibon, Ana,

21 Dison, Eser en Disan; dit waren de stamhoofden
der Chorieten, der zonen van Seir in het land
Edom.
22 En de zonen van Lotan waren Chori en Hemam, en
de zuster van Lotan was Timna.
23 En dit waren de zonen van Sobal: Alwan,
Manachat, Ebal, Sefo en Onam.
24 En dit waren de zonen van Sibon: zowel Ajja als
Ana; dit is de Ana, die de hete bronnen in de woe-
stijn gevonden heeft, toen hij de ezels van zijn
vader Sibon hoedde.
25 En dit waren de kinderen van Ana: Dison; en
Oholibama was de dochter van Ana.
26 En dit waren de zonen van Disan: Chemdan,
Esban, Jitran en Keran.
27 Dit waren de zonen van Eser: Bilhan, Zaawan en
Akan.
28 Dit waren de zonen van Disan: Us en Aran.
29 Dit waren de stamhoofden der Chorieten: Lotan,
Sobal, Sibon, Ana,
30 Dison, Eser en Disan; dit waren de stamhoofden
der Chorieten, naar hun stammen in het land Seir.
31 En dit waren de koningen, die over het land Edom
regeerden, voordat er een koning over de
Israelieten regeerde.
32 In Edom dan regeerde Bela, de zoon van Beor, en
zijn stad heette Dinhaba.
33 Toen Bela gestorven was, werd koning in zijn
plaats Jobab, de zoon van Zerach, uit Bosra.

34 Toen Jobab gestorven was, werd koning in zijn
plaats Chusam, uit het land der Temanieten.
35 Toen Chusam gestorven was, werd koning in zijn
plaats Hadad, de zoon van Bedad, die Midjan ver-
sloeg in het veld van Moab, en zijn stad heette
Awit.
36 Toen Hadad gestorven was, werd koning in zijn
plaats Samla, uit Masreka.
37 Toen Samla gestorven was, werd koning in zijn
plaats Saul, uit Rechobot aan de rivier.
38 Toen Saul gestorven was, werd koning in zijn
plaats Baal-chanan, de zoon van Akbor.
39 Toen Baal-chanan, de zoon van Akbor, gestorven
was, werd koning in zijn plaats Hadar, en zijn stad
heette Pau, en zijn vrouw heette Mehetabel, de
dochter van Matred, de dochter van Me-zahab.
40 En dit zijn de namen der stamhoofden van Esau
naar hun geslachten, naar hun plaatsen, met hun
namen: Timna, Alwa, Jetet,
41 Oholibama, Ela, Pinon,
42 Kenaz, Teman, Mibsar,
43 Magdiel en Iram; dit waren de stamhoofden van
Edom naar hun woonplaatsen in het land hunner
bezitting; dat is Esau, de vader van de Edomieten.

Genesis 37

1 Jakob echter woonde in het land der vreemdelingschap van zijn vader, in het land Kanaan.

2 Dit is de geschiedenis van Jakob. Jozef, zeventien jaar oud, hij was dus nog jong, placht met zijn broeders, de zonen van Bilha en de zonen van Zilpa, de vrouwen van zijn vader, de schapen te hoeden. En Jozef bracht kwaad gerucht aangaande hen aan hun vader over.

3 En Israel had Jozef lief boven al zijn zonen, omdat hij hem een zoon des ouderdoms was; en hij maakte hem een pronkgewaad.

4 Toen zijn broeders zagen, dat hun vader hem boven al zijn broeders liefhad, haatten zij hem en konden niet vriendelijk met hem spreken.

5 En Jozef had een droom en vertelde die aan zijn broeders; daarom haatten zij hem nog meer.

6 Hij zeide namelijk tot hen: Hoort toch deze droom die ik gehad heb.

7 Zie, wij waren aan het schoven binden in het veld, daar richtte mijn schoof zich op en bleef overeind staan, en zie, uw schoven omringden haar en bogen zich voor mijn schoof neer.

8 Daarop zeiden zijn broeders tot hem: Wilt gij soms koning over ons zijn? Wilt ge soms over ons heersen? Toen haatten zij hem nog meer om zijn droom en om zijn woorden.

9 En hij had nog een andere droom, die hij aan zijn broeders verhaalde. Hij zeide: Nu heb ik weer een droom gehad, en zie, de zon, de maan en elf sterren bogen zich voor mij neer.

10 Toen hij dit aan zijn vader en zijn broeders verhaalde, onderhield zijn vader hem daarover, en zeide tot hem: Wat voor een droom is dat, die gij gehad hebt? Zullen soms ik, uw moeder en uw broeders komen om ons voor u ter aarde neer te buigen?

11 Zijn broeders dan benijdden hem, maar zijn vader hield de zaak in gedachten.

12 Eens waren zijn broeders heengegaan om de schapen van hun vader bij Sichem te weiden.

13 Toen zeide Israel tot Jozef: Uw broeders weiden immers bij Sichem? Kom, ik wil u tot hen zenden. En hij zeide tot hem: Hier ben ik.

14 Verder zeide hij tot hem: Ga toch en doe onderzoek naar de welstand van uw broeders en naar de welstand van de schapen en breng mij bescheid. En hij liet hem gaan uit het dal van Hebron en hij kwam te Sichem.

15 Toen hij nu in het veld omdoolde, trof hem een man aan, die hem vroeg: Wat zoekt gij?

16 En hij zeide: Ik zoek mijn broeders; vertel mij toch, waar zij weiden.

17 Daarop zeide die man: Zij zijn van hier opgebroken, want ik heb hen horen zeggen: Laten wij naar Dotan gaan. Toen ging Jozef zijn broeders achterna en hij trof hen aan te Dotan.

18 En zij zagen hem van verre. Maar voordat hij bij hen gekomen was, smeedden zij een aanslag tegen hem om hem te doden.

19 Zij zeiden tot elkander: Zie, daar komt die aarts-
dromer aan.
20 Nu dan, komt, laten wij hem doden en in een van
de putten werpen, en laten wij dan zeggen: een
wild dier heeft hem verslonden. Dan zullen wij
zien, wat er van zijn dromen terechtkomt.
21 Toen Ruben dit hoorde, wilde hij hem uit hun hand
redden, en zeide: Laten wij hem niet doodslaan.
22 Verder zeide Ruben tot hen: Vergiet geen bloed;
werpt hem in deze put, die in de woestijn is, maar
slaat de hand niet aan hem, met de bedoeling
hem uit hun hand te redden en naar zijn vader
terug te brengen.
23 Zodra Jozef bij zijn broeders gekomen was, trokken
zij Jozef zijn kleed uit het pronkgewaad, dat hij
droeg.
24 En zij namen hem en wierpen hem in de put; de
put nu was leeg, er stond geen water in.
25 Daarna zetten zij zich neer om te eten. Toen zij
hun ogen opsloegen, daar zagen zij een karavaan
van Ismaelieten aankomen uit Gilead, wier kame-
len gom, balsem en hars droegen, op weg om dat
naar Egypte te brengen.
26 Toen zeide Juda tot zijn broeders: Wat voordeel is
erin gelegen, wanneer wij onze broeder doden en
zijn bloed verbergen?
27 Komt dan, laten wij hem aan de Ismaelieten verko-
pen, doch laten wij niet de hand aan hem slaan,
want hij is onze broeder, ons eigen vlees. En zijn
broeders gaven daaraan gehoor.

28 Toen Midjanitische mannen, kooplieden, voorbijgingen, trokken zij Jozef omhoog, haalden hem op uit de put en verkochten Jozef voor twintig zilverstukken aan de Ismaelieten; en dezen brachten Jozef naar Egypte.
29 Toen Ruben bij de put kwam, zie, Jozef was niet in de put. En hij scheurde zijn klederen,
30 Keerde naar zijn broeders terug en zeide: De knaap is er niet, en ik, waar moet ik heen?
31 Toen namen zij Jozefs kleed, slachtten een geitebok en doopten het kleed in het bloed.
32 En zij lieten het pronkgewaad aan hun vader brengen met de boodschap: Dit hebben wij gevonden; zie toch, of dit het kleed van uw zoon is of niet.
33 En hij herkende het en zeide: Het is het kleed van mijn zoon; een wild dier heeft hem verslonden; Jozef is stellig verscheurd.
34 En Jakob scheurde zijn mantel, deed een rouwgewaad om zijn heupen en treurde lange tijd over zijn zoon.
35 Al zijn zonen en al zijn dochters deden hun best hem te troosten, maar hij weigerde zich te laten troosten, en zeide: Neen, rouw dragend zal ik tot mijn zoon in het dodenrijk neerdalen. En zijn vader beweende hem.
36 De Midjanieten nu verkochten hem naar Egypte, aan Potifar, een hoveling van Farao, de overste der lijfwacht.

Genesis 38

1 In die tijd trok Juda van zijn broeders weg en nam zijn intrek bij een man van Adullam, genaamd Chira.
2 En Juda zag daar de dochter van een Kanaanitisch man, genaamd Sua; hij huwde haar en kwam tot haar.
3 En zij werd zwanger, baarde een zoon, en noemde hem Er.
4 Daarna werd zij opnieuw zwanger, baarde een zoon en noemde hem Onan.
5 Vervolgens baarde zij nogmaals een zoon, en noemde hem Sela. Hij was te Kezib, toen zij hem baarde.
6 En Juda nam voor Er, zijn eerstgeborene, een vrouw, genaamd Tamar.
7 En Er, de eerstgeborene van Juda, wekte het misnoegen des Heren op, en de Here doodde hem.
8 Toen zeide Juda tot Onan: Ga tot uws broeders vrouw, sluit met haar het zwagerhuwelijk en verwek voor uw broeder nakroost.
9 Maar Onan wist, dat het nakroost hem niet zou toebehoren, daarom, zo vaak hij tot de vrouw van zijn broeder kwam, verspilde hij het zaad op de grond, om aan zijn broeder geen nakroost te geven.
10 En hetgeen hij gedaan had, was kwaad in de ogen des Heren, en Hij doodde ook hem.

11 Toen zeide Juda tot zijn schoondochter Tamar: Ga
als weduwe in het huis van uw vader wonen, tot-
dat mijn zoon Sela groot is, want hij dacht: Dat
ook hij niet sterve evenals zijn broeders. En Tamar
ging in het huis van haar vader wonen.
12 Na verloop van vele dagen stierf de dochter van
Sua, de vrouw van Juda. En toen Juda de rouwtijd
ten einde gebracht had, ging hij naar de scheer-
ders van zijn schapen, hij en zijn vriend Chira, de
Adullamiet, naar Timna.
13 Toen aan Tamar bericht werd: Zie, uw schoonva-
der is naar Timna gegaan om zijn schapen te sche-
ren,
14 Trok zij haar weduwkleed uit, bedekte zich met
een sluier, vermomde zich en ging zitten aan de
ingang van Enaim, dat aan de weg naar Timna
ligt, omdat zij gezien had, dat Sela groot gewor-
den was, en zij hem niet tot vrouw was gegeven.
15 Toen Juda haar zag, hield hij haar voor een hoer,
omdat zij haar aangezicht bedekt had.
16 En hij wendde zich tot haar aan de weg en zeide:
Welaan, laat mij toch tot u komen, want hij wist
niet, dat zij zijn schoondochter was. Daarop zeide
zij: Wat zult gij mij geven, wanneer gij tot mij
komt?
17 En hij zeide: Ik zal u een geitebokje van de kudde
zenden. Zij dan zeide: Als gij mij dan maar een
pand geeft, totdat gij het gezonden hebt.

18 Hij zeide: Wat voor pand moet ik u geven? Zij
zeide: Uw zegelring, uw snoeren en de staf, die in
uw hand is. Toen gaf hij het haar, en hij kwam tot
haar en zij werd zwanger van hem.
19 Daarna stond zij op, en ging heen, legde haar slui-
er af en trok haar weduwkleed aan.
20 Juda nu zond het geitebokje door bemiddeling van
zijn vriend, de Adullamiet, om het pand uit de
hand der vrouw in ontvangst te nemen, maar deze
trof haar niet aan.
21 En hij vroeg de mannen van haar woonplaats:
Waar is die deerne, die te Enaim aan de weg zat?
En zij zeiden: Er is hier geen deerne geweest.
22 Hij dan kwam tot Juda terug en zeide: Ik heb haar
niet gevonden; en ook de mannen van die plaats
zeiden: Er is hier geen deerne geweest.
23 Toen zeide Juda: Laat zij het behouden, opdat wij
niet tot spot worden; zie ik heb het bokje gezon-
den, maar gij hebt haar niet kunnen vinden.
24 Na verloop van ongeveer drie maanden werd Juda
bericht: Uw schoondochter Tamar heeft hoererij
bedreven, en zie, zij is ook zwanger door hoererij.
Toen zeide Juda: Brengt haar naar buiten, opdat
zij verbrand worde.
25 Terwijl zij naar buiten gebracht werd, zond zij haar
schoonvader deze boodschap: Bij de man, van wie
deze dingen zijn, ben ik zwanger. Ook zeide zij:
Zie eens goed, van wie deze zegelring en snoeren
en staf zijn.

26 Toen herkende Juda ze en hij zeide: Zij staat
tegenover mij in haar recht, omdat ik haar niet
aan mijn zoon Sela heb gegeven. En hij heeft geen
gemeenschap meer met haar gehad.
27 Toen het nu de tijd was, dat zij baren zou, was er
een tweeling in haar schoot.
28 En toen zij baarde, stak er een zijn hand uit, en de
vroedvrouw nam die, bond om zijn hand een
scharlaken draad en zeide: Deze is het eerst geko-
men.
29 En toen hij zijn hand weer introk, daar kwam zijn
broeder, en zij zeide: Hoe krachtig zijt gij doorge-
broken, en zij gaf hem de naam Peres.
30 En daarna kwam zijn broeder aan wiens hand de
scharlaken draad was, en men noemde hem
Zerach.

Genesis 39

1 Jozef nu werd naar Egypte gebracht; en Potifar, een hoveling van Farao, de overste der lijfwacht, een Egyptenaar, kocht hem van de Ismaelieten die hem daarheen gebracht hadden.
2 En de Here was met Jozef, zodat hij een voorspoedig man werd, en hij woonde in het huis van zijn heer, de Egyptenaar.
3 Toen zijn heer zag, dat de Here met hem was, en dat de Here alles wat hij ondernam onder zijn hand deed gelukken,
4 Won Jozef zijn genegenheid en hij mocht hem bedienen; hij stelde hem aan over zijn huis, en alles wat hij had, gaf hij in zijn hand.
5 Van het ogenblik af, dat hij hem over zijn huis en over al wat hij bezat had aangesteld, zegende de Here het huis van de Egyptenaar om Jozefs wil: de zegen des Heren rustte op alles wat hij had, zowel in huis als op het veld.
6 En hij liet al het zijne aan Jozef over, en met hem naast zich, bemoeide hij zich enkel met het brood dat hij at. Jozef nu was schoon van gestalte en schoon van uiterlijk.
7 Hierna sloeg de vrouw van zijn heer haar ogen op Jozef, en zij zeide: Kom bij mij liggen.
8 Maar hij weigerde en zeide tot de vrouw van zijn heer: Zie, mijn heer bemoeit zich, met mij naast zich, met niets van wat er in huis is, en alles wat hij heeft, heeft hij in mijn hand gegeven;

9 Niemand is in dit huis machtiger dan ik, en hij
heeft mij niets onthouden dan alleen u, omdat gij
zijn vrouw zijt; hoe zou ik dan dit grote kwaad
doen en zondigen tegen God?
10 En ofschoon zij dag aan dag tot Jozef sprak, vol-
deed hij niet aan haar wens bij haar te gaan liggen
en omgang met haar te hebben.
11 Op zekere dag kwam hij het huis binnen om zijn
werk te verrichten, terwijl niemand van de huisge-
noten daar in huis was.
12 Toen greep zij hem bij zijn kleed en zeide: Kom bij
mij liggen. Maar hij liet zijn kleed in haar hand
achter, vluchtte en liep naar buiten.
13 Toen zij nu zag, dat hij zijn kleed in haar hand
achtergelaten had en naar buiten gevlucht was,
14 Riep zij haar huisgenoten en zeide tot hen: Ziet
toch, hij heeft ons een Hebreeuwse man gebracht
opdat deze zijn spel met ons drijve; hij is bij mij
gekomen om bij mij te liggen, maar ik heb met
luider stem geroepen;
15 En toen hij hoorde, dat ik mijn stem verhief en
riep, liet hij zijn kleed bij mij achter, vluchtte en
liep naar buiten.
16 Daarop legde zij zijn kleed bij zich neer, totdat
zijn heer thuiskwam.
17 En zij sprak tot hem in dezer voege: Die
Hebreeuwse slaaf, die gij ons gebracht hebt, is bij
mij gekomen om zijn spel met mij te drijven.

18 Maar toen ik mijn stem verhief en riep, heeft hij
zijn kleed bij mij achtergelaten en is naar buiten
gevlucht.
19 Zodra zijn heer de woorden hoorde, die zijn vrouw
tot hem sprak: zo en zo heeft uw slaaf mij gedaan,
ontbrandde zijn toorn.
20 En Jozefs heer greep hem en wierp hem in de
gevangenis, de plaats waar de gevangenen van de
koning gevangen zaten. Zo kwam hij daar in de
gevangenis.
21 En de Here was met Jozef; Hij bewees hem genade
en deed hem de genegenheid van de overste der
gevangenis winnen.
22 Daarom vertrouwde de overste der gevangenis al
de gevangenen die in de gevangenis waren, aan
Jozef toe, en al wat daar te doen was, deed hij.
23 De overste der gevangenis keek niet om naar iets
dat hem was toevertrouwd, omdat de Here met
hem was; en wat hij verrichtte, deed de Here
gelukken.

Genesis 40

1 Hierna gebeurde het, dat de schenker en de bak-
ker van de koning van Egypte zondigden tegen
hun heer, de koning van Egypte.
2 En Farao werd toornig op zijn beide hovelingen,
de overste der schenkers en de overste der bak-
kers.
3 Hij zette hen in hechtenis in het huis van de over-
ste der lijfwacht, in de gevangenis, de plaats waar
Jozef gevangen zat.
4 En de overste der lijfwacht stelde Jozef bij hen
aan, om hen te bedienen. En zij waren geruime
tijd in hechtenis.
5 Zij nu hadden beiden een droom, ieder zijn eigen
droom, in dezelfde nacht, ieder een droom met
een eigen betekenis, zowel de schenker als de bak-
ker van de koning van Egypte, die in de gevange-
nis gevangen zaten.
6 Toen Jozef in de morgen bij hen kwam, zag hij
hen aan, en zie, zij waren mismoedig.
7 Hij vroeg aan de hovelingen van Farao, die met
hem in hechtenis waren in het huis van zijn heer:
Waarom staat uw gezicht zo somber vandaag?
8 Daarop zeiden zij tot hem: Wij hebben een droom
gehad en er is niemand, die hem kan uitleggen.
Toen zeide Jozef tot hen: Zijn de uitleggingen niet
Gods zaak? Vertelt het mij toch.
9 Daarop vertelde de overste der schenkers aan Jozef
zijn droom en zeide tot hem: In mijn droom, zie,
er stond een wijnstok voor mij.

10 Aan de wijnstok waren drie ranken, en nauwelijks begon hij te botten, of zijn bloesem was er, en zijn trossen droegen rijpe druiven.
11 En Farao's beker was in mijn hand. Ik nam de druiven, perste ze uit in Farao's beker en gaf de beker in Farao's hand.
12 Toen zeide Jozef tot hem: Dit is de uitlegging ervan: de drie ranken, dat zijn drie dagen;
13 Binnen drie dagen zal Farao uw hoofd verhogen en u in uw rang herstellen, en gij zult Farao de beker in de hand geven, zoals gij tevoren placht te doen, toen gij zijn schenker waart.
14 Maar blijf aan mij denken, wanneer het u goed zal gaan; toon mij toch uw dankbaarheid door van mij gewag te maken bij Farao, en breng mij uit dit huis.
15 Want gestolen ben ik uit het land der Hebreeen, en ook hier heb ik niets gedaan, waarom zij mij in dit kerkerhol hadden kunnen zetten.
16 Toen de overste der bakkers zag, dat Jozef een gunstige uitlegging gegeven had, zeide hij tot hem: Ook ik had een droom: zie, er waren op mijn hoofd drie korven met gebak.
17 In de bovenste korf was allerlei spijs voor Farao, wat een bakker bereidt. Het gevogelte at dit uit de korf, boven mijn hoofd.
18 Toen antwoordde Jozef: Dit is de uitlegging ervan: de drie korven, dat zijn drie dagen;
19 Binnen drie dagen zal Farao uw hoofd verhogen, boven u, en u aan een paal hangen en het gevogelte zal het vlees van u afeten.

20 Op de derde dag nu, de geboortedag van Farao,
maakte hij een maaltijd voor al zijn dienaren. En
hij verhief het hoofd van de overste der schenkers
en het hoofd van de overste der bakkers te midden
van zijn dienaren.
21 Want hij herstelde de overste der schenkers in zijn
schenkersambt, zodat hij de beker weer in Farao's
hand gaf.
22 Maar de overste der bakkers hing hij op, zoals
Jozef hun had uitgelegd.
23 Doch de overste der schenkers dacht niet aan
Jozef, maar vergat hem.

Genesis 41

1 Na verloop van twee volle jaren droomde Farao, dat hij aan de Nijl stond.
2 En zie, uit de Nijl kwamen zeven koeien op, mooi van uiterlijk en vet van vlees, en zij weidden in het oevergras.
3 Maar zie, zeven andere koeien kwamen na deze op uit de Nijl, lelijk van uiterlijk en mager van vlees, en zij gingen naast die koeien staan aan de oever van de Nijl.
4 En de koeien die lelijk van uiterlijk en mager van vlees waren, aten de zeven koeien op, die mooi van uiterlijk en vet waren. Toen ontwaakte Farao.
5 Daarna sliep hij weer in en droomde ten tweeden male, en zie, zeven dikke en mooie aren schoten op uit een halm.
6 Maar zie, zeven dunne en door de oostenwind verzengde aren ontsproten na deze.
7 En de dunne aren verslonden de zeven dikke en volle aren. Toen ontwaakte Farao, en het was een droom.
8 De volgende morgen was zijn geest onrustig en hij ontbood al de geleerden en al de wijzen van Egypte, en Farao vertelde hun zijn dromen, maar er was niemand, die ze Farao kon uitleggen.
9 Toen sprak de overste der schenkers tot Farao: Heden moet ik mijn zonden in herinnering brengen.
10 Farao was toornig op zijn dienaren, en zette mij in hechtenis in het huis van de overste der lijfwacht, mij en de overste der bakkers.

11 In een zelfde nacht nu hadden wij een droom, ik
en hij, ieder had een droom met een eigen beteke-
nis.
12 Nu was daar bij ons een Hebreeuwse jongeman,
een slaaf van de overste der lijfwacht, en wij ver-
telden hem onze dromen, en hij legde ze ons uit;
aan ieder gaf hij uitleg naar zijn droom.
13 En zoals hij ons uitgelegd had, zo is het gebeurd;
mij herstelde Farao weer in mijn ambt, hem liet hij
ophangen.
14 Toen ontbood Farao Jozef, en zij haalden hem
ijlings uit de kerker; men schoor hem en gaf hem
andere klederen, en hij kwam bij Farao.
15 Toen zeide Farao tot Jozef: Ik heb een droom
gehad, en er is niemand, die hem kan uitleggen,
maar ik heb van u horen zeggen: Gij behoeft een
droom maar te horen om hem te kunnen uitleg-
gen.
16 En Jozef antwoordde Farao: Geenszins; God zal
Farao's welzijn verkondigen.
17 Toen sprak Farao tot Jozef: In mijn droom stond ik
aan de oever van de Nijl.
18 En zie, uit de Nijl kwamen zeven koeien op, vet
van vlees en mooi van gedaante, en zij weidden in
het oevergras.
19 Maar zie, zeven andere koeien kwamen na deze
op, schraal, zeer lelijk van gedaante en mager van
vlees; ik heb nooit zulke lelijke als deze gezien in
het gehele land Egypte.

20 En de magere en lelijke koeien aten de zeven eer-
ste, vette koeien op.
21 Toen deze in haar maag gekomen waren, was
daarvan niets te merken; zij bleven er even lelijk
uitzien als tevoren. Toen ontwaakte ik.
22 Verder zag ik in mijn droom, en zie, zeven aren
schoten op uit een halm, vol en mooi.
23 Maar zie, zeven dorre, dunne en door de oosten-
wind verzengde aren ontsproten na deze.
24 En de dunne aren verslonden de zeven mooie
aren. En ik heb dit de geleerden gezegd, maar er
is niemand, die het mij kan verklaren.
25 Toen zeide Jozef tot Farao: Farao's dromen zijn
een; God heeft Farao bekend gemaakt, wat Hij zal
doen.
26 De zeven mooie koeien, dat zijn zeven jaren, en de
zeven mooie aren, dat zijn zeven jaren; de dromen
zijn een.
27 En de zeven magere en lelijke koeien, die na deze
opkwamen, dat zijn zeven jaren, en de zeven loze,
door de oostenwind verzengde aren betekenen
zeven jaren van hongersnood.
28 Dit bedoelde ik, toen ik tot Farao sprak: God heeft
Farao getoond, wat Hij zal doen.
29 Zie, er komen zeven jaren, waarin grote overvloed
in het gehele land Egypte wezen zal.
30 Daarna zullen zeven jaren van hongersnood aan-
breken; dan zal al de overvloed in het land Egypte
vergeten zijn en de honger het land verteren.

31 Van de overvloed zal men daarna in het land niets
meer merken vanwege die hongersnood, want die
zal zeer zwaar zijn.
32 Dat de droom tot tweemaal toe aan Farao her-
haald is, wil zeggen, dat de zaak bij God vaststaat,
en dat God die haastig zal volbrengen.
33 Nu dan, Farao zie om naar een verstandig en wijs
man, en hij stelle hem aan over het land Egypte.
34 Farao doe ook dit: hij stelle opzichters over het
land aan, en heffe van het land Egypte een vijfde,
in de zeven jaren van de overvloed.
35 Zij moeten al het voedsel van deze goede jaren die
komen zullen, verzamelen en koren opslaan ter
beschikking van Farao, als voedsel in de steden, en
dit bewaren.
36 Zo zal dat voedsel het land tot voorraad dienen
voor de zeven jaren van hongersnood, die in het
land Egypte zullen zijn, opdat het land door de
honger niet te gronde worde gericht.
37 Dit voorstel nu was goed in de ogen van Farao en
in de ogen van al zijn dienaren.
38 En Farao zeide tot zijn dienaren: Zouden wij
iemand kunnen vinden als deze, een man, in wie
de Geest Gods is?
39 En Farao zeide tot Jozef: Aangezien God u dit alles
bekend gemaakt heeft, is er niemand zo verstandig
en wijs als gij.
40 Gij zult over mijn huis zijn, en op uw bevel zal
mijn gehele volk zich voeden; alleen door de troon
zal ik boven u staan.

41 Voorts zeide Farao tot Jozef: Zie, ik stel u aan over
het gehele land Egypte.
42 Daarop trok Farao zijn zegelring van zijn hand en
deed hem aan Jozefs hand; hij bekleedde hem met
linnen klederen, en hing een gouden keten om zijn
hals.
43 En hij liet hem rijden op de tweede wagen die hij
had, en men riep voor hem uit: Eerbied! Aldus
stelde hij hem aan over het gehele land Egypte.
44 Ook zeide Farao tot Jozef: Ik ben Farao, maar zon-
der u zal niemand in het gehele land Egypte zijn
hand of zijn voet opheffen.
45 En Farao noemde Jozef: Safenat-paneach, en hij
gaf hem Asnat, de dochter van Potifera, de pries-
ter van On, tot vrouw. En Jozef ging uit, [als]
[heer] over het land Egypte.
46 Jozef was dertig jaar oud, toen hij voor Farao, de
koning van Egypte, stond. En Jozef ging van Farao
heen en trok door het gehele land Egypte.
47 Het land nu gaf zijn opbrengst in de zeven jaren
van overvloed bij handen vol,
48 En hij verzamelde al het voedsel der zeven jaren,
dat in het land Egypte was, en hij sloeg het voed-
sel in steden op; de opbrengst van de velden die
om elke stad gelegen waren, sloeg hij daarin op.
49 En Jozef hoopte koren op als zand der zee, gewel-
dig veel, zodat men ophield te tellen, want er was
geen tellen aan.

50 En voordat er een jaar van hongersnood kwam, werden Jozef twee zonen geboren, die Asnat, de dochter van Potifera, de priester van On, hem baarde
51 Jozef gaf aan de eerstgeborene de naam Manasse, want [zeide] [hij]: God heeft mij al mijn moeite doen vergeten, en ook het gehele huis mijns vaders.
52 En aan de tweede gaf hij de naam Efraim, want [zeide] [hij]: God heeft mij vruchtbaar gemaakt in het land mijner ellende.
53 Toen de zeven jaren van overvloed, die er in het land Egypte geweest was, verstreken waren,
54 Begonnen de zeven jaren van de hongersnood te komen, zoals Jozef gezegd had; in alle landen was hongersnood, maar in het gehele land Egypte was brood.
55 Toen het gehele land Egypte honger leed, en het volk tot Farao om brood riep, zeide Farao tot alle Egyptenaren: Gaat tot Jozef; doet wat hij u zegt.
56 Toen de hongersnood nu over de gehele aarde heerste, opende Jozef alle schuren en verkocht koren aan de Egyptenaren; want de honger was sterk in het land Egypte.
57 En de gehele wereld kwam naar Egypte om bij Jozef koren te kopen, want de honger was sterk op de gehele aarde.

Genesis 42

1 Toen Jakob vernam, dat er in Egypte koren was, zeide hij tot zijn zonen: Waarom ziet gij elkander aan!
2 Voorts zeide hij: Zie, ik heb gehoord, dat er in Egypte koren is; trekt daarheen en koopt daar koren voor ons, opdat wij in leven blijven en niet sterven.
3 Toen trokken tien broeders van Jozef heen om in Egypte koren te kopen.
4 Doch Jakob liet Benjamin, Jozefs broeder, niet met zijn broeders meegaan, want hij dacht; er mocht hem eens een ongeluk overkomen.
5 Onder degenen die kwamen om koren te kopen, waren ook de zonen van Israel, want er was hongersnood in het land Kanaan.
6 Jozef nu was de machthebber over het land; hij was het, die aan al het volk van het land koren verkocht. Toen nu de broeders van Jozef aangekomen waren, bogen zij zich voor hem neer met het aangezicht ter aarde.
7 Zodra Jozef zijn broeders zag, herkende hij hen, maar hij deed alsof hij een vreemde voor hen was; hij sprak hen bits aan, en zeide tot hen: Vanwaar komt gij? Zij zeiden: Uit het land Kanaan, om voedsel te kopen.
8 Jozef herkende zijn broeders wel, maar zij herkenden hem niet.
9 Toen herinnerde Jozef zich de dromen die hij van hen gedroomd had. En hij zeide tot hen: Gij zijt verspieders, gij zijt gekomen om te zien, waar het land open ligt.

10 Doch zij zeiden tot hem: Neen, mijn heer, maar
uw knechten zijn gekomen om voedsel te kopen.
11 Wij zijn allen zonen van een man; wij zijn eerlijke
lieden; uw knechten zijn geen verspieders.
12 Doch hij zeide tot hen: Neen, maar gij zijt geko-
men om te zien, waar het land open ligt.
13 Daarop zeiden zij: Uw knechten waren twaalf in
getal, wij zijn broeders, zonen van een man in het
land Kanaan, en zie, de jongste is thans bij onze
vader, en een is niet meer.
14 Toen zeide Jozef tot hen: Het is, zoals ik tot u
gesproken heb: gij zijt verspieders.
15 Hieraan zult gij getoetst worden: zowaar Farao
leeft, gij zult vanhier niet weggaan, tenzij uw
jongste broeder hierheen komt.
16 Zendt een van u om uw broeder te halen, maar gij
zult gevangen blijven; zo zullen uw woorden getoetst
worden, of gij waarheid spreekt; maar indien niet,
zowaar Farao leeft, dan zijt gij verspieders.
17 En hij zette hen gezamenlijk drie dagen lang in
hechtenis.
18 Op de derde dag nu zeide Jozef tot hen: Doet dit,
opdat gij in leven blijft; ik vrees God.
19 Indien gij eerlijke lieden zijt, laat dan een broeder
van u gevangen blijven in het huis van bewaring,
maar gaat gij heen, neemt koren mee voor de
honger uwer gezinnen.
20 Doch dan moet gij uw jongste broeder tot mij
brengen, opdat uw woorden waarheid mogen blij-
ken en gij niet sterft.

21 Zij nu deden aldus en zeiden tot elkander:
Voorwaar, nu boeten wij voor wat wij onze broe-
der aangedaan hebben: wij zagen zijn zielsbe-
nauwdheid, toen hij ons om erbarming smeekte,
maar wij hoorden niet; daarom is deze benauwd-
heid over ons gekomen.
22 Toen antwoordde Ruben hun: Heb ik u niet
gezegd: bezondigt u niet aan de knaap! Maar gij
hebt niet geluisterd. Nu wordt zijn bloed van ons
geeist.
23 Zij wisten echter niet, dat Jozef hen verstond,
want zij gebruikten een tolk.
24 Toen wendde hij zich van hen af en weende.
Daarna keerde hij tot hen terug en sprak met hen;
hij nam Simeon uit hun midden en liet hem in hun
bijzijn binden.
25 En Jozef beval, dat men hun zakken met koren vul-
len en ieder het geld in zijn zak teruggeven zou,
en dat men hun teerkost voor de reis zou geven.
En men deed hun aldus.
26 Daarna laadden zij hun koren op hun ezels en gin-
gen vandaar weg.
27 Toen een zijn zak opende om in het nachtverblijf
zijn ezel voeder te geven, zag hij zijn geld, en zie,
het lag boven in zijn zak.
28 Hij zeide tot zijn broeders: Mijn geld is teruggege-
ven; zie maar, het ligt in mijn zak. Toen ontzonk
hun de moed, en zij wendden zich bevende tot
elkander en zeiden: Wat heeft God ons nu aange-
daan!

29 Toen zij bij hun vader Jakob gekomen waren, in
het land Kanaan, deelden zij hem alles mee wat
hun wedervaren was, en zeiden:
30 Die man, de heer van dat land, heeft ons bits aan-
gesproken en bejegende ons als verspieders van
dat land.
31 Toen zeiden wij tot hem: Wij zijn eerlijke lieden,
wij zijn geen verspieders.
32 Wij waren twaalf in getal, broeders, zonen van
onze vader; een is niet meer en de jongste is thans
bij onze vader, in het land Kanaan.
33 Toen zeide die man, de heer van dat land, tot ons:
Hieraan zal ik weten, dat gij eerlijke lieden zijt: een
broeder van u zult gij bij mij laten; neemt dan
koren voor de honger uwer gezinnen en gaat heen;
34 En brengt uw jongste broeder tot mij, opdat ik
weet, dat gij geen verspieders zijt, maar eerlijke
lieden; dan zal ik uw broeder aan u teruggeven,
en gij moogt vrij in het land rondtrekken.
35 Toen zij hun zakken ledigden, daar lag ieders geld-
buidel in zijn zak; en toen zij en hun vader hun
geldbuidels zagen, werden zij bevreesd.
36 En hun vader Jakob zeide tot hen: Gij berooft mij
van kinderen; Jozef is niet meer, en Simeon is er
niet meer, en Benjamin wilt gij meenemen; dit
alles is tegen mij.
37 Toen zeide Ruben tot zijn vader: Gij moogt mijn
twee zonen doden, indien ik hem niet tot u breng;
geef hem onder mijn hoede en ik zal hem tot u
terugbrengen.

38 Maar hij zeide: Mijn zoon gaat niet met u mee,
want zijn broeder is dood en hij is alleen overge-
bleven; overkomt hem een ongeluk op de weg die
gij gaan zult, dan zult gij mijn grijze haar met ver-
driet in het dodenrijk doen nederdalen.

Genesis 43

1 Maar de hongersnood was zwaar in het land.
2 En toen zij het uit Egypte meegebrachte koren ver-
bruikt hadden, zeide hun vader tot hen: Gaat ons
weer een weinig voedsel kopen.
3 Toen zeide Juda tot hem: Die man heeft ons uit-
drukkelijk verzekerd: gij zult mijn aangezicht niet
zien, tenzij uw broeder bij u is.
4 Wilt gij onze broeder met ons laten gaan, dan zul-
len wij heentrekken en voedsel voor u kopen.
5 Doch indien gij hem niet wilt laten gaan, dan zul-
len wij niet heentrekken, want die man heeft tot
ons gezegd: gij zult mijn aangezicht niet zien, ten-
zij uw broeder bij u is.
6 Toen zeide Israel: Waarom hebt gij mij kwaad aan-
gedaan door die man mee te delen, dat gij nog
een broeder hebt?
7 Daarop zeiden zij: Die man heeft ons nauwkeurig
ondervraagd over onszelf en onze maagschap: leeft uw
vader nog? Hebt gij nog een broeder? En wij hebben
het hem naar waarheid meegedeeld. Konden wij soms
weten, dat hij zou zeggen brengt uw broeder mee?
8 En Juda zeide tot zijn vader Israel: Laat de jongen
toch met mij meegaan; dan zullen wij ons gereed
maken en op reis gaan, opdat wij in het leven
mogen blijven en niet sterven, zowel wij als gij en
onze kinderen.
9 Ik blijf borg voor hem; van mijn hand moogt gij
hem eisen; indien ik hem niet tot u breng en voor
u stel, dan moge ik te allen tijde tegenover u als
een schuldige staan.

10 Hadden wij niet getalmd, dan zouden wij zeker al tweemaal terug zijn.

11 Toen zeide hun vader Israel tot hen: Indien het zo gesteld is, doet dan dit: neemt van het fijnste des lands in uw zakken en brengt die man een geschenk: een weinig balsem en een weinig honig, gom en hars, terpentijnnoten en amandelen.

12 En neemt dubbel geld mee; ook het geld, dat boven in uw zakken gelegd was, moet gij terugbrengen; misschien was het een vergissing.

13 En neemt uw broeder mee, maakt u reisvaardig en keert terug tot die man.

14 En God, de Almachtige, geve u barmhartigheid voor het aangezicht van die man, opdat hij uw andere broeder late gaan, alsook Benjamin. En wat mij aangaat, als ik van kinderen beroofd moet worden, dan worde ik beroofd.

15 Toen namen de mannen dat geschenk en zij namen dubbel geld mee, benevens Benjamin; zij maakten zich reisvaardig, trokken naar Egypte en stonden voor het aangezicht van Jozef.

16 Toen Jozef Benjamin bij hen zag, zeide hij tot zijn huisbestuurder: Breng deze mannen in huis en slacht slachtvee en bereid het, want hedenmiddag zullen deze mannen met mij eten.

17 En de man deed zoals Jozef gezegd had, en bracht hen in Jozefs huis.

18 De mannen werden bevreesd, toen zij naar Jozefs huis gebracht werden, en zeiden: Wij worden hier gebracht vanwege het geld dat de eerste maal in onze zakken is teruggekomen, om ons te overrompelen en te overvallen, en om ons tot slaven te maken en onze ezels weg te nemen.
19 En zij traden toe op de man die Jozefs huisbestuurder was, en spraken tot hem aan de ingang van het huis,
20 En zeiden: Met uw verlof, mijn heer, wij zijn reeds een vorige maal gekomen om voedsel te kopen;
21 En toen wij in het nachtverblijf kwamen, en onze zakken openden, daar lag ieders geld boven in zijn zak, ons geld naar zijn volle gewicht. Maar wij hebben het mee teruggebracht,
22 En ander geld hebben wij meegenomen om voedsel te kopen; wij weten niet, wie ons geld in onze zakken gelegd heeft.
23 Doch hij zeide: Weest gerust, vreest niet; de God van u en van uw vader heeft u heimelijk een schat in uw zakken gegeven; uw geld heb ik ontvangen. Vervolgens bracht hij Simeon bij hen terug.
24 Toen die man hen in Jozefs huis gebracht had, gaf hij water om hun voeten te wassen, en hij gaf voeder aan hun ezels.
25 Daarop legden zij het geschenk gereed tegen het ogenblik, waarop Jozef in de middag zou komen, want zij hadden gehoord, dat zij daar een maaltijd zouden gebruiken.

26 Toen Jozef het huis binnengekomen was, brachten
zij het geschenk dat zij bij zich hadden, bij hem
binnen en zij bogen zich voor hem ter aarde.
27 Daarop vroeg hij hen naar hun welstand en zeide:
is het wel met uw oude vader, over wie gij gespro-
ken hebt? Leeft hij nog?
28 En zij zeiden: Het is wel met uw knecht, onze vader;
hij leeft nog. Daarop knielden zij en bogen zich neer.
29 Toen hij zijn ogen opsloeg, zag hij zijn broeder
Benjamin, de zoon zijner moeder, en zeide: Is dit
uw jongste broeder, over wie gij tot mij gesproken
hebt? En hij zeide: God zij u genadig, mijn zoon.
30 Toen haastte Jozef zich weg, want zijn hart ging in
ontroering uit naar zijn broeder, en hij zocht gele-
genheid om te wenen; hij trad een kamer binnen
en weende daar.
31 Daarna wies hij zijn gelaat en trad naar buiten,
bedwong zichzelf en zeide: Dient het maal op.
32 Toen dienden zij het op voor hem afzonderlijk en
voor hen afzonderlijk en voor de Egyptenaren die
met hem aten, afzonderlijk; de Egyptenaren toch
mogen geen maaltijd gebruiken met de Hebreeen,
want dat is voor de Egyptenaren een gruwel.
33 En zij zaten voor zijn aangezicht, de eerstgeborene
naar zijn eerstgeboorte en de jongste naar zijn jeugd,
zodat de mannen elkander verbaasd aanzagen.
34 En men bracht hun van de gerechten die voor hem
stonden, en het gerecht voor Benjamin was vijf-
maal zo groot als het gerecht van ieder hunner. Zo
dronken zij en werden dronken met hem.

Genesis 44

1 En hij beval zijn huisbestuurder: Vul de zakken der mannen met koren, zoveel zij kunnen vervoeren, en leg ieders geld boven in zijn zak.
2 En mijn beker, de zilveren beker, moet gij boven in de zak van de jongste leggen met het geld voor zijn koren. En hij deed naar het woord, dat Jozef gesproken had.
3 Toen de morgen aanlichtte, liet men de mannen weggaan, met hun ezels.
4 Nauwelijks waren zij de stad uitgegaan, nog niet ver weg, of Jozef zeide tot zijn huisbestuurder: Maak u op, jaag die mannen achterna, en als gij hen ingehaald hebt, zeg dan tot hen: Waarom hebt gij goed met kwaad vergolden? [Waarom] [hebt] [gij] [de] [zilveren] [beker] [gestolen]?
5 Is deze het niet, waaruit mijn heer drinkt en waarmede hij de toekomst pleegt te voorspellen? Gij hebt slecht gehandeld met dit te doen.
6 Toen hij hen ingehaald had, sprak hij deze woorden tot hen.
7 En zij zeiden tot hem: Waarom spreekt mijn heer zulke woorden? Verre zij het van uw knechten zo iets te doen.
8 Zie, het geld dat wij boven in onze zakken vonden, hebben wij uit het land Kanaan tot u teruggebracht, en hoe zouden wij dan uit het huis van uw heer zilver of goud stelen?
9 Degene van uw knechten, bij wie [de] [beker] gevonden wordt, moge sterven, en bovendien zullen wij mijn heer tot slaven zijn.

10 Daarop zeide hij: Welaan, het zij zoals gij gezegd
hebt; degene, bij wie hij gevonden wordt, die zal
mij tot slaaf zijn, maar gij zult vrij uitgaan.
11 Toen haastte ieder van hen zich zijn zak af te
laden op de grond, en ieder opende zijn zak.
12 En hij stelde een onderzoek in; hij begon bij de
oudste en eindigde bij de jongste; en de beker
werd gevonden in Benjamins zak.
13 Toen scheurden zij hun klederen, en ieder van hen
belaadde zijn ezel en zij keerden terug naar de stad.
14 Zo kwamen Juda en zijn broeders in het huis van
Jozef, waar hij nog was, en zij wierpen zich voor
hem ter aarde.
15 En Jozef zeide tot hen: Wat is dat voor daad, die
gij bedreven hebt? Wist gij niet, dat een man als ik
dat ongetwijfeld ontdekken moest?
16 Daarop zeide Juda: Wat zullen wij tot mijn heer
zeggen, wat zullen wij spreken, en waarmee zullen
wij ons rechtvaardigen? God heeft de schuld uwer
knechten aan het licht gebracht. Zie, wij zijn sla-
ven voor mijn heer, wij evenals degene, bij wie de
beker gevonden is.
17 Maar hij zeide: Het zij verre van mij dat te doen; de
man, bij wie de beker gevonden is, die zal mij tot
slaaf zijn, maar gij, trekt in vrede naar uw vader.
18 Toen naderde Juda tot hem en zeide: Met uw ver-
lof, mijn heer, uw knecht moge toch een enkel
woord ten aanhoren van mijn heer spreken en uw
toorn ontbrande niet tegen uw knecht, want gij
zijt als Farao.

19 Mijn heer heeft zijn knechten gevraagd: Hebt gij
nog een vader of een broeder?
20 En wij zeiden tot mijn heer: Wij hebben een oude
vader en daar is nog een jonge zoon zijns ouder-
doms; maar zijn broeder is dood; hij is de enig
overgeblevene van zijn moeder, en zijn vader heeft
hem zeer lief.
21 Toen zeidet gij tot uw knechten: Brengt hem tot
mij, opdat ik mijn ogen op hem sla.
22 Maar wij zeiden tot mijn heer: De jongen kan zijn
vader niet verlaten, want verlaat hij zijn vader, dan
zal deze sterven.
23 Daarop zeidet gij tot uw knechten: Indien uw
jongste broeder niet met u meekomt, zult gij mijn
aangezicht niet meer zien.
24 Nadat wij naar uw knecht, mijn vader, waren
teruggereisd, deelden wij hem de woorden van
mijn heer mee.
25 Toen nu onze vader zeide: Gaat ons weer een wei-
nig voedsel kopen,
26 Zeiden wij: Wij kunnen niet heentrekken; als onze
jongste broeder bij ons is, dan zullen wij heentrek-
ken; want wij zullen het aangezicht van die man
niet mogen zien, wanneer onze jongste broeder
niet bij ons is.
27 Daarop zeide uw knecht, mijn vader, tot ons: Gij
weet, dat mijn vrouw mij twee zonen heeft gebaard;
28 De ene is van mij weggegaan, en ik heb moeten
zeggen: voorzeker is hij verscheurd, en ik heb hem
tot nu toe niet weergezien.

29 En neemt gij ook deze van mij weg, en overkomt
hem een ongeluk, dan zult gij mijn grijze haar met
verdriet in het dodenrijk doen neerdalen.
30 En nu, wanneer ik bij uw knecht, mijn vader, kom,
en de jongen is niet bij ons, aan wiens ziel zijn
eigen ziel nauw verbonden is,
31 Dan zal het gebeuren, als hij ziet, dat de jongen er
niet is, dat hij sterven zal, en uw knechten zullen
het grijze haar van uw knecht, onze vader, met
verdriet in het dodenrijk doen neerdalen.
32 Maar uw knecht is borg geworden voor de jongen
bij mijn vader met deze woorden: indien ik hem
niet tot u breng, dan moge ik te allen tijde tegen-
over mijn vader schuldig staan.
33 Nu dan, laat toch uw knecht in de plaats van de
jongen als slaaf voor mijn heer achterblijven, en
de jongen trekke met zijn broeders mee.
34 Want hoe zal ik naar mijn vader heentrekken, wan-
neer de jongen niet bij mij is? Ik zou het verdriet
niet kunnen aanzien, dat mijn vader zou treffen.

Genesis 45

1 Toen kon Jozef zich niet langer bedwingen voor
allen die bij hem stonden, en hij riep: Laat allen
van mij weggaan. En daar stond niemand bij hem,
toen Jozef zich aan zijn broeders bekend maakte.
2 Daarop brak hij uit in luid geween, zodat de
Egyptenaren en Farao's huis het hoorden.
3 En Jozef zeide tot zijn broeders: Ik ben Jozef; leeft
mijn vader nog? Doch zijn broeders konden hem
niet antwoorden, want zij deinsden van schrik voor
hem terug.
4 Toen zeide Jozef tot zijn broeders: Komt toch
naderbij. Daarop naderden zij. En hij zeide: Ik ben
uw broeder Jozef, die gij naar Egypte verkocht
hebt.
5 Maar weest nu niet verdrietig en ziet er niet zo
ontsteld uit, omdat gij mij hierheen verkocht hebt,
want om u in het leven te behouden heeft God mij
voor u uit gezonden.
6 Want reeds twee jaren is er hongersnood geweest
in dit land en er komen nog vijf jaren, waarin niet
geploegd of geoogst zal worden.
7 Daarom heeft God mij voor u uit gezonden om u
een voortbestaan te verzekeren op aarde, en om
voor u een groot aantal geredden in het leven te
behouden.
8 Dus zijt gij het niet, die mij hierheen gezonden
hebt, maar God; Hij heeft mij gesteld tot Farao's
vader en tot heer over geheel zijn huis en tot
heerser in het gehele land Egypte.

9 Trekt haastig naar mijn vader en zegt tot hem: Zo
zegt uw zoon Jozef: God heeft mij gesteld tot heer
over geheel Egypte, komt tot mij, draal niet.
10 Gij zult in het land Gosen wonen en gij zult dicht
bij mij zijn, gij en uw kinderen en uw kindskinde-
ren, uw kleinvee en uw runderen en al wat gij
hebt.
11 En ik zal daar voor u zorgen, want er zal nog vijf
jaar hongersnood zijn, opdat gij niet verarmt, gij,
noch uw huis, noch iemand van de uwen.
12 En zie, uw eigen ogen en die van mijn broeder
Benjamin zien, dat het mijn mond is, die tot u
spreekt.
13 Vertelt dan aan mijn vader al de heerlijkheid die ik
in Egypte bezit, en alles wat gij gezien hebt, en
brengt mijn vader haastig hierheen.
14 Toen viel hij zijn broeder Benjamin om de hals en
weende, en Benjamin weende aan zijn hals.
15 En hij kuste al zijn broeders hartelijk en weende,
hen omhelzende. Daarna eerst spraken zijn broe-
ders met hem.
16 Toen het gerucht in Farao’s huis vernomen werd,
dat Jozefs broeders waren gekomen, was dit Farao
en zijn dienaren aangenaam.
17 En Farao zeide tot Jozef: Zeg tot uw broeders:
doet dit: belaadt uw dieren en trekt heen naar het
land Kanaan,
18 En haalt uw vader en uw gezinnen en komt tot
mij, dan zal ik u het beste van het land Egypte
geven, zodat gij het vette des lands eten zult.

19 Voorts hebt gij de opdracht hun te gelasten:
Neemt u uit het land Egypte wagens voor uw kin-
deren en voor uw vrouwen, brengt uw vader mee
en komt [herwaarts].
20 Gij moet het niet jammer vinden van uw huisraad,
want het beste van het gehele land Egypte zal
voor u zijn.
21 Toen deden de zonen van Israel aldus; en Jozef gaf
hun wagens volgens Farao s bevel; ook gaf hij hun
teerkost voor de reis.
22 Aan hen allen, man voor man, gaf hij een stel kost-
bare klederen en aan Benjamin gaf hij drie honderd
zilverstukken en vijf stel kostbare klederen.
23 Daarbij zond hij zijn vader tien ezels, beladen met het
beste van Egypte, en tien ezelinnen, beladen met
koren en brood en voedsel, voor zijn vader op de reis.
24 Hierop deed hij zijn broeders uitgeleide, en zij gin-
gen heen, en hij zeide tot hen: Maakt geen twist
onderweg.
25 Zij dan trokken weg uit Egypte en kwamen in het
land Kanaan bij hun vader Jakob.
26 Toen zij hem vertelden: Jozef leeft nog en hij is
zelfs heerser over het gehele land Egypte, bleef zijn
hart er koud onder, want hij kon het niet geloven.
27 Maar toen zij hem al de woorden overbrachten, die
Jozef tot hen gesproken had, en toen hij de wagens
zag, die Jozef gezonden had om hem te vervoeren,
leefde de geest van hun vader Jakob op.
28 En Israel zeide: Het is genoeg, mijn zoon Jozef
leeft nog; ik wil gaan en hem zien, eer ik sterf.

Genesis 46

1 En Israel brak op met alles wat hij had en kwam te Berseba en bracht de God van zijn vader Isaak slachtoffers.
2 En God sprak tot Israel in nachtgezichten, en Hij zeide: Jakob, Jakob. En hij zeide: Hier ben ik.
3 Toen zeide Hij: Ik ben God, de God van uw vader, vrees niet naar Egypte te trekken, want Ik zal u daar tot een groot volk maken.
4 Ik zal zelf met u naar Egypte trekken en Ik zal u ook zeker weer terugvoeren en Jozef zal u de ogen toedrukken.
5 Toen ging Jakob uit Berseba op weg, en de zonen van Israel vervoerden hun vader Jakob, benevens hun kinderen en hun vrouwen, op de wagens die Farao gezonden had om hem te vervoeren.
6 Zij namen ook mee hun vee en hun have, die zij in het land Kanaan verworven hadden, en zij kwamen in Egypte, Jakob en al zijn kroost met hem.
7 Zijn zonen en kleinzonen, zijn dochters en kleind-ochters en zijn gehele kroost bracht hij met zich naar Egypte.
8 Dit nu zijn de namen van de zonen van Israel, die in Egypte kwamen, van Jakob en zijn zonen. De eerstgeborene van Jakob was Ruben.
9 De zonen van Ruben waren Chanok, Pallu, Chesron en Karmi.
10 De zonen van Simeon waren Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sochar en Saul, de zoon van een Kanaanitische.

11 De zonen van Levi waren Gerson, Kehat en Merari.
12 De zonen van Juda waren Er, Onan, Sela, Peres en Zerach; doch Er en Onan waren in het land Kanaan gestorven; en de zonen van Peres waren Chesron en Chamul.
13 De zonen van Issakar waren Tola, Puwwa, Job en Simron.
14 De zonen van Zebulon waren Sered, Elon en Jachleel.
15 Dit waren de zonen van Lea, die zij aan Jakob gebaard heeft in Paddan-aram, benevens zijn dochter Dina. Het gehele zielental van zijn zonen en dochters was drieendertig.
16 De zonen van Gad waren Sifjon, Chaggi, Suni, Esbon, Eri, Arodi en Areli.
17 De zonen van Aser waren Jimna, Jiswa, Jiswi en Beria, benevens hun zuster Serach, en de zonen van Beria waren Cheber en Malkiel.
18 Dit waren de zonen van Zilpa, die Laban aan zijn dochter Lea gegeven had, en zij baarde dezen aan Jakob; zestien zielen.
19 De zonen van Rachel, de vrouw van Jakob, waren Jozef en Benjamin.
20 En aan Jozef werden in het land Egypte Manasse en Efraim geboren, die Asnat, de dochter van Potifera, de priester van On, hem baarde.
21 De zonen van Benjamin waren Bela, Beker, Asbel, Gera, Naaman, Echi, Ros, Muppim, Chuppim en Ard.

22 Dit waren de zonen van Rachel, die aan Jakob geboren werden, het gehele zielental veertien.
23 De zoon van Dan was Chusim.
24 De zonen van Naftali waren Jachseel, Guni, Jeser en Sillem.
25 Dit waren de zonen van Bilha, die Laban aan zijn dochter Rachel gegeven had, en zij baarde dezen aan Jakob, het gehele zielental zeven.
26 Alle personen die met Jakob naar Egypte kwamen, zijn afstammelingen, behalve de vrouwen der zonen van Jakob, het gehele zielental was zesenzestig.
27 En de zonen van Jozef, die hem in Egypte geboren waren, waren twee in getal. Het gehele getal der zielen van het huis van Jakob, die naar Egypte kwamen was zeventig.
28 Hij dan zond Juda voor zich uit naar Jozef, opdat deze hem in Gosen zou ontmoeten. En zij kwamen in het land Gosen aan.
29 En Jozef spande zijn wagen aan en trok naar Gosen, zijn vader Israel tegemoet. Toen hij hem ontmoette, viel hij hem om de hals en weende geruime tijd aan zijn hals.
30 Toen zeide Israel tot Jozef: Nu kan ik sterven, nadat ik uw aangezicht gezien heb, omdat gij nog leeft.
31 En Jozef zeide tot zijn broeders en tot het huis zijns vaders: Ik zal heengaan, het Farao meedelen en hem zeggen: mijn broeders en het huis mijns vaders, die in het land Kanaan waren, zijn tot mij gekomen;

32 Die mannen zijn schaapherders, want zij zijn vee-
houders en hebben hun kleinvee, hun runderen en
alles wat zij bezitten, meegebracht.
33 En wanneer Farao u roept en zegt: wat is uw
bedrijf?
34 Zegt dan: uw knechten zijn veehouders geweest
van onze jeugd aan tot heden, zowel wij als onze
vaderen, opdat gij in het land Gosen moogt
wonen, want al wat schaapherder is, is voor de
Egyptenaren een gruwel.

Genesis 47

1 Toen kwam Jozef bij Farao, deelde het hem mee,
en zeide: Mijn vader en mijn broeders zijn met
hun kleinvee, hun runderen en al wat zij bezitten,
gekomen uit het land Kanaan, en zij zijn in het
land Gosen.
2 Nu had hij vijf mannen uit zijn broeders meegeno-
men, en hij stelde die aan Farao voor.
3 En Farao zeide tot zijn broeders: Wat is uw bedrijf?
Daarop zeiden zij tot Farao: Uw knechten zijn
schaapherders, wij evenals onze vaderen.
4 Ook zeiden zij tot Farao: Wij zijn gekomen om als
vreemdelingen in dit land te vertoeven, want er is
geen weide meer voor de kudde, die uw knechten
hebben, omdat de hongersnood zwaar is in het
land Kanaan; nu dan, sta uw knechten toe in het
land Gosen te wonen.
5 Toen zeide Farao tot Jozef: Uw vader en uw broe-
ders zijn tot u gekomen;
6 Het land Egypte ligt voor u open. Wijs uw vader
en uw broeders in het beste deel van het land
woonplaatsen aan, laten zij in het land Gosen
wonen; indien gij weet, dat onder hen flinke man-
nen zijn, stel die dan tot opzichters over mijn
kudde aan.
7 Ook bracht Jozef zijn vader Jakob en stelde hem
aan Farao voor. En Jakob zegende Farao.
8 Toen zeide Farao tot Jakob: Hoe groot is het getal
van uw levensjaren?

9 En Jakob zeide tot Farao: Het getal der jaren mij-
ner vreemdelingschap is honderd en dertig; weinig
in getal en kwaad zijn al mijn levensjaren geweest,
en zij hebben niet bereikt het getal der levensjaren
van mijn vaderen in de dagen hunner vreemde-
lingschap.
10 Toen zegende Jakob Farao en ging van Farao heen.
11 Jozef nu wees zijn vader en zijn broeders woon-
plaatsen aan en gaf hun grondbezit in het land
Egypte, in het beste deel van het land, in het land
Rameses, zoals Farao geboden had.
12 En Jozef onderhield zijn vader, zijn broeders en het
gehele huis zijns vaders met brood, naar het getal
der kinderen.
13 Er was nu in het gehele land geen brood, want de
hongersnood was zeer zwaar, en het land Egypte
en het land Kanaan raakten uitgeput tengevolge
van de honger.
14 En Jozef zamelde al het geld in, dat zich in het
land Egypte en in het land Kanaan bevond, voor
het koren dat men kwam kopen, en Jozef bracht
het geld in Farao’s huis.
15 Toen het geld uit het land Egypte en uit het land
Kanaan op was, kwamen alle Egyptenaren tot Jozef
en zeiden: Geef ons brood! Waarom toch zouden
wij voor uw ogen sterven? Want er is geen geld
meer.
16 En Jozef zeide: Geeft uw vee, dan zal ik u [brood]
geven in ruil voor uw vee, indien er geen geld
meer is.

17 Toen brachten zij hun vee tot Jozef, en Jozef gaf
hun brood in ruil voor de paarden, het kleinvee,
het rundvee en de ezels, en hij voorzag hen in dat
jaar van brood in ruil voor al hun vee.
18 Toen dat jaar ten einde was, kwamen zij tot hem
in het tweede jaar en zeiden tot hem: Wij zullen
het voor mijn heer niet verhelen dat, nu het geld
op is en onze veestapel aan mijn heer is gekomen,
er voor mijn heer niet anders overblijft dan ons
lichaam en onze grond.
19 Waarom zouden wij voor uw ogen sterven, en zou
onze grond verkommeren? Koop ons en onze
grond in ruil voor brood; en wij en onze grond
zullen Farao dienstbaar zijn. Geef ons dan zaad,
opdat wij leven en niet sterven, en opdat de grond
niet woest worde.
20 Toen kocht Jozef al de grond der Egyptenaren voor
Farao, want de Egyptenaren verkochten ieder zijn
akker, omdat de honger hun te sterk werd. Zo
kwam het land aan Farao.
21 En wat het volk aangaat, dat maakte hij dienstbaar
van het ene einde van het gebied van Egypte tot
het andere einde.
22 Alleen de grond der priesters kocht hij niet, want
de priesters hadden vaste inkomsten van Farao, en
zij leefden van hun vaste inkomsten, die Farao hun
gegeven had, daarom verkochten zij hun grond
niet.

23 En Jozef zeide tot het volk: Zie, ik heb heden u en
uw grond voor Farao gekocht; zie, hier is zaad
voor u, opdat gij de grond kunt bezaaien.
24 Maar van de opbrengst zult gij een vijfde deel aan
Farao geven, en vier delen zullen voor u zijn tot
zaad voor de akker en tot voedsel voor u en voor
hen die in uw huizen zijn, en tot spijze voor uw
kinderen.
25 Toen zeiden zij: Gij hebt ons in het leven behou-
den; mogen wij de genegenheid van mijn heer
winnen, dan zullen wij Farao dienstbaar zijn.
26 En Jozef maakte het tot een inzetting tot op de
huidige dag met betrekking tot het grondbezit in
Egypte, dat Farao daarvan een vijfde deel zou heb-
ben; alleen de grond der priesters kwam niet aan
Farao.
27 Israel dan woonde in het land Egypte, in het land
Gosen, en zij werden daar ingezetenen. Zij waren
vruchtbaar en vermenigvuldigden zich zeer.
28 En Jakob leefde in het land Egypte nog zeventien
jaar, en de dagen van Jakob, de jaren zijns levens,
waren honderd zevenenveertig jaar.
29 Toen de tijd naderde, dat Israel sterven zou, riep
hij zijn zoon Jozef en zeide tot hem: Indien gij mij
genegenheid toedraagt, leg dan uw hand onder
mijn heup, [en] [zweer] dat gij mij liefde en trouw
zult bewijzen: begraaf mij niet in Egypte.

30 Want ik wil bij mijn vaderen liggen, vervoer mij
daarom uit Egypte en begraaf mij in hun graf. En
hij zeide: Ik zal doen naar uw woord.
31 Daarop zeide hij: Zweer het mij dan. En hij zwoer
het hem. En Israel boog zich aanbiddend neder
aan het hoofdeinde van het bed.

Genesis 48

1 Hierna gebeurde het, dat men tot Jozef zeide: Zie,
uw vader is ziek. Daarop nam hij zijn beide zonen
met zich, Manasse en Efraim.
2 Toen men aan Jakob meegedeeld had: Zie, uw
zoon Jozef komt tot u, verzamelde Israel al zijn
krachten en ging op het bed zitten.
3 En Jakob zeide tot Jozef: God, de Almachtige, is
mij verschenen te Luz in het land Kanaan en heeft
mij gezegend
4 En tot mij gezegd: zie, Ik zal u vruchtbaar maken,
u vermenigvuldigen en u maken tot een menigte
van volken; Ik zal dit land aan uw nageslacht
geven tot een altoosdurende bezitting.
5 En nu, uw beide zonen, die u in het land Egypte
geboren zijn, voordat ik tot u naar Egypte geko-
men was, zij zijn de mijne; Efraim en Manasse zul-
len mij als Ruben en Simeon zijn.
6 Maar uw nakomelingen, die gij na hen verwekt
hebt, zullen de uwe zijn; naar de naam hunner
broeders zullen zij genoemd worden in hun erfdeel.
7 Wat mij aangaat, toen ik uit Paddan kwam, is Rachel
mij door de dood ontvallen in het land Kanaan op
de reis, toen wij nog maar een eindweegs van Efrat
verwijderd waren, en heb ik haar daar begraven aan
de weg naar Efrat, dat is Betlehem.
8 Toen Israel de zonen van Jozef zag, zeide hij: Wie
zijn dit?
9 En Jozef zeide tot zijn vader: Dat zijn mijn zonen,
die God mij hier gegeven heeft. Daarop zeide hij:
Breng hen toch tot mij, opdat ik hen zegene.

10 Israels ogen nu waren dof geworden van ouder-
dom, hij kon niet zien. En [Jozef] bracht hen dich-
ter bij hem; en hij kuste en omhelsde hen.
11 Daarna zeide Israel tot Jozef: Ik had niet kunnen
vermoeden, dat ik uw aangezicht zou zien, en zie,
God heeft mij zelfs uw nageslacht doen zien.
12 Toen deed Jozef hen van zijn knieen weggaan, en
boog zich neer met zijn aangezicht ter aarde.
13 En Jozef nam hen beiden, met zijn rechterhand
Efraim aan Israels linkerhand en met zijn linker-
hand Manasse aan Israels rechterhand, en hij
bracht hen dichter bij hem.
14 Toen strekte Israel zijn rechterhand uit en legde
die op het hoofd van Efraim, hoewel hij de jongste
was, en zijn linkerhand op het hoofd van Manasse;
hij legde zijn handen kruiselings, ofschoon
Manasse de eerstgeborene was.
15 En hij zegende Jozef en zeide: God, voor wiens
aangezicht mijn vaderen Abraham en Isaak gewan-
deld hebben; God, die mij als herder geleid heeft,
mijn leven lang tot op deze dag;
16 De Engel, die mij verlost heeft uit alle nood, zege-
ne deze jongelingen, zodat in hen mijn naam en
die van mijn vaderen Abraham en Isaak voortleven
en zij in menigte mogen toenemen in het land.

17 Toen Jozef zag, dat zijn vader zijn rechterhand op
Efraims hoofd gelegd had, was dat verkeerd in zijn
ogen, en hij greep de hand van zijn vader om die
van Efraims hoofd te verleggen naar het hoofd van
Manasse.
18 En Jozef zeide tot zijn vader: Zo niet, mijn vader,
want deze is de eerstgeborene, leg uw rechter-
hand op zijn hoofd.
19 Maar zijn vader weigerde het en zeide: Ik weet
het, mijn zoon, ik weet het; ook hij zal tot een
volk worden en ook hij zal groot worden; nochtans
zal zijn jongere broeder groter zijn dan hij, en
diens nageslacht zal een volheid van volken wor-
den.
20 En hij zegende hen te dien dage en zeide: Met u
zal Israel zegen toewensen door te zeggen: God
make u als Efraim en als Manasse. En hij plaatste
Efraim voor Manasse.
21 En Israel zeide tot Jozef: Zie, ik ga sterven, maar
God zal met u zijn en u terugbrengen naar het
land uwer vaderen.
22 En ik geef u, boven uw broeders, een bergrug, die
ik met mijn zwaard en mijn boog aan de
Amorieten heb ontrukt.

Genesis 49

1 En Jakob ontbood zijn zonen en zeide: Komt bij-
een, opdat ik u bekend make, wat u in toekomen-
de dagen wedervaren zal.
2 Verzamelt u en luistert, gij zonen van Jakob, luis-
tert naar Israel, uw vader.
3 Ruben, mijn eerstgeborene zijt gij, mijn sterkte en
de eersteling mijner kracht, de voornaamste in
hoogheid, de voornaamste in vermogen.
4 Gij, die opbruist als water, gij zult de voornaamste
niet zijn, omdat gij uws vaders bed beklommen
hebt; toen hebt gij het ontwijd. Hij heeft mijn
legerstede beklommen.
5 Simeon en Levi zijn broeders; hun gereedschappen
zijn werktuigen van geweld.
6 Mijn ziel hebbe geen deel aan hun beraadslaging,
mijn geest sluite zich niet aan bij hun vergadering,
want in hun toorn hebben zij mannen gedood en
in hun moedwil hebben zij runderen de pezen
doorgesneden.
7 Vervloekt zij hun toorn, want die is hevig, en hun
grimmigheid, want die is hard. Ik zal hen verdelen
onder Jakob en verstrooien onder Israel.
8 Juda, u zullen uw broeders loven, uw hand zal zijn
op de nek uwer vijanden, voor u zullen uws vaders
zonen zich neerbuigen.
9 Een leeuwewelp is Juda; na de roof zijt gij omhoog
geklommen, mijn zoon; hij kromt zich, legt zich
neder als een leeuw of als een leeuwin; wie durft
hem opjagen?

10 De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en hem zullen de volken gehoorzaam zijn.
11 Hij zal zijn ezel aan de wijnstok binden en het jong zijner ezelin aan de wingerd; hij zal zijn kleed in wijn wassen en in druivebloed zijn gewaad.
12 Hij zal donkerder van ogen zijn dan wijn en witter van tanden dan melk.
13 Zebulon zal wonen aan het strand der wijde zee, ja, hij zal wonen aan het strand bij de schepen, en zijn zijde zal naar Sidon gekeerd zijn.
14 Issakar is een bonkige ezel, die tussen de stallingen ligt;
15 Als hij ziet, dat de rust goed is, en dat het land liefelijk is, buigt hij zijn schouder om te torsen en leent zich tot slaafse herendienst.
16 Dan zal zijn volk richten als een der stammen Israels.
17 Moge Dan een slang op de weg zijn, een hoornslang op het pad, die in de hielen van het paard bijt, zodat zijn berijder achterover valt.
18 Op uw heil wacht ik, o Here.
19 Gad, een bende zal hem belagen, maar hij zal hun hielen belagen.
20 Aser, zijn spijze zal vet zijn, en hij zal koninklijke lekkernijen leveren.
21 Naftali is een losgelaten hinde; hij laat schone woorden horen.

22 Een jonge vruchtboom is Jozef, een jonge vrucht-
boom aan een bron; zijn takken stijgen boven de
muur uit;
23 De boogschutters hebben hem getergd, beschoten
en vijandig bejegend,
24 Maar zijn boog bleef stevig en zijn sterke handen
bleven lenig, door de handen van de Machtige
Jakobs, daar de Steenrots Israels zijn herder is;
25 Door de God uws vaders, die u zal helpen, en de
Almachtige, die u zal zegenen met zegeningen des
hemels van boven, met zegeningen van de water-
vloed, die beneden ligt, met zegeningen van de
borsten en de moederschoot.
26 De zegeningen van uw vader gaan de zegeningen
van mijn voorvaderen te boven, reikende tot het
kostelijkste der eeuwige heuvelen; zij zullen komen
op het hoofd van Jozef, op de schedel van de uit-
verkorene onder zijn broeders.
27 Benjamin is een verscheurende wolf; in de morgen
verslindt hij zijn prooi en tegen de avond verdeelt
hij de buit.
28 Dit zijn al de stammen van Israel, twaalf in getal;
en dit is wat hun vader over hen gesproken heeft,
toen hij hen zegende; ieder zegende hij met een
eigen zegen.
29 Daarna gaf hij hun bevel en zeide tot hen: Ik word
tot mijn voorgeslacht vergaderd, begraaft mij bij
mijn vaderen in de spelonk in het veld van de
Hethiet Efron,

30 In de spelonk in het veld van Makpela, dat tegenover Mamre in het land Kanaan ligt, welk veld Abraham gekocht heeft van de Hethiet Efron tot een eigen grafstede.
31 Daar heeft men Abraham en zijn vrouw Sara begraven; daar heeft men Isaak en zijn vrouw Rebekka begraven, en daar heb ik Lea begraven;
32 Het veld met de spelonk daarin, is gekocht van de Hethieten.
33 Toen Jakob geeindigd had zijn zonen bevelen te geven, trok hij zijn voeten terug op het bed en gaf de geest, en hij werd tot zijn voorgeslacht vergaderd.

Genesis 50

1 Toen wierp Jozef zich op zijns vaders aangezicht
en hij beweende hem en kuste hem.
2 En Jozef gebood zijn dienaren, de geneesheren,
zijn vader te balsemen; en de geneesheren balsem-
den Israel.
3 Dit duurde bij hem veertig dagen, want zo lang
duurden de dagen van het balsemen, en de
Egyptenaren beweenden hem zeventig dagen.
4 En toen de dagen dat men hem beweende, voor-
bijgegaan waren, sprak Jozef tot het huis van
Farao: Indien ik uw genegenheid gewonnen heb,
spreekt dan ten aanhoren van Farao:
5 Mijn vader heeft mij doen zweren: zie, ik sterf; in
mijn graf, dat ik mij in het land Kanaan uitgehou-
wen heb, daar moet gij mij begraven. Nu dan, laat
mij toch heentrekken, opdat ik mijn vader begra-
ve, en dan zal ik terugkeren.
6 Daarop zeide Farao: Trek heen en begraaf uw
vader, zoals hij u heeft doen zweren.
7 Toen trok Jozef heen om zijn vader te begraven,
en met hem trokken alle dienaren van Farao, de
oudsten van zijn huis, en al de oudsten van het
land Egypte,
8 Benevens het gehele huis van Jozef, zijn broeders
en het huis zijns vaders; alleen hun kleine kinde-
ren, hun schapen en hun runderen lieten zij in het
land Gosen achter.
9 Ook trokken met hem zowel wagens als ruiters,
zodat de stoet geweldig groot was.

10 En toen zij gekomen waren bij de Doornen-dors-
vloer aan de overzijde van de Jordaan, hielden zij
daar een grote en zeer plechtige rouwklacht, en hij
liet over zijn vader zeven dagen rouw bedrijven.
11 Toen de inwoners van het land, de Kanaanieten,
de rouw op de Doornen-dorsvloer zagen, zeiden
zij: Dit is een zware rouw der Egyptenaren; daar-
om gaf men daaraan de naam Abel-misraim, dat
aan de overzijde van de Jordaan ligt.
12 En zijn zonen deden met hem zoals hij hun gebo-
den had.
13 Zijn zonen vervoerden hem naar het land Kanaan, en zij
begroeven hem in de spelonk van het veld van Makpela,
welk veld, tegenover Mamre gelegen, Abraham tot een
eigen grafstede had gekocht van de Hethiet Efron.
14 Na zijn vader begraven te hebben, keerde Jozef
naar Egypte terug, hij en zijn broeders en allen,
die waren meegegaan om zijn vader te begraven.
15 Toen Jozefs broeders zagen, dat hun vader gestor-
ven was, zeiden zij: Als Jozef zich nu maar niet op
ons gaat wreken en ons ten volle al het kwaad ver-
geldt, dat wij hem hebben aangedaan.
16 Daarom zonden zij Jozef deze boodschap: Uw
vader heeft voor zijn sterven geboden:
17 Zo moet gij tot Jozef zeggen: och, vergeef toch de
overtreding uwer broeders en hun zonde, want zij
hebben u kwaad aangedaan. Nu dan, vergeef toch
de overtreding der dienaren van de God uws vaders.
En Jozef weende, toen men zo tot hem sprak.

18 Ook kwamen zijn broeders zelf, wierpen zich voor hem neer en zeiden: Zie, wij zijn u tot slaven.
19 Maar Jozef zeide tot hen: Vreest niet, want ben ik in Gods plaats?
20 Gij hebt wel kwaad tegen mij gedacht, maar God heeft dat ten goede gedacht, ten einde te doen, zoals heden het geval is: een groot volk in het leven te behouden.
21 Vreest dus niet, ik zal u onderhouden en ook uw kinderen. Zo troostte hij hen en sprak tot hun hart.
22 En Jozef bleef in Egypte wonen, hij en zijns vaders huis; en Jozef leefde honderd en tien jaar.
23 En Jozef zag van Efraim het derde geslacht; ook de kinderen van Makir, de zoon van Manasse, werden op Jozefs knieen geboren.
24 En Jozef zeide tot zijn broeders: Ik ga sterven; God zal zeker naar u omzien en u uit dit land voeren naar het land, dat Hij Abraham, Isaak en Jakob onder ede beloofd heeft.
25 En Jozef deed de zonen van Israel zweren: God zal zeker naar u omzien; dan zult gij mijn gebeente van hier meevoeren.
26 En Jozef stierf, honderd en tien jaar oud, en men balsemde hem, en hij werd in een kist gelegd, in Egypte.

Exodus 1

1 Dit nu zijn de namen der zonen van Israel, die met
Jakob naar Egypte gekomen zijn; zij kwamen er
ieder met zijn gezin:
2 Ruben, Simeon, Levi en Juda;
3 Issakar, Zebulon en Benjamin;
4 Dan en Naftali, Gad en Aser.
5 De afstammelingen van Jakob waren zeventig zie-
len in het geheel. Jozef echter was reeds in
Egypte.
6 En Jozef stierf, benevens al zijn broeders en dat
gehele geslacht.
7 De Israelieten nu waren vruchtbaar en breidden
zich snel uit; zij vermenigvuldigden zich en wer-
den uitermate talrijk, zodat het land met hen ver-
vuld werd.
8 Toen kwam er een nieuwe koning over Egypte, die
Jozef niet gekend had.
9 Deze nu zeide tot zijn volk: Zie, het volk der
Israelieten is groter en talrijker dan wij.
10 Welnu, laten wij met beleid tegen hen optreden,
opdat zij zich niet vermenigvuldigen en zich, als wij
in oorlog komen, bij onze tegenstanders aansluiten,
tegen ons strijden en uit het land wegtrekken.
11 Daarom stelde men opzichters van herendiensten
over hen aan om hen door de hun opgelegde
dwangarbeid te onderdrukken: zij moesten voor
Farao voorraadsteden bouwen, Pitom en Raamses.
12 Maar hoemeer men hen onderdrukte, des te meer
vermenigvuldigden zij zich en breidden zij zich uit,
zodat men bevreesd werd voor de Israelieten.

13 Toen lieten de Egyptenaren de Israelieten onder
mishandeling werken;
14 Ja, zij maakten hun het leven bitter door harde sla-
venarbeid met leem en tichelstenen en door aller-
lei arbeid op het veld. Alle werk, waartoe zij hen
onder mishandeling als slaven gebruikten.
15 Ook beval de koning van Egypte de vroedvrouwen
der Hebreeuwse vrouwen, van wie de een Sifra
heette en de ander Pua:
16 Wanneer gij de Hebreeuwse vrouwen bij de bevalling
helpt, dan moet gij goed toezien bij de verlossing;
indien het een zoon is, dan moet gij hem doden,
maar indien het een dochter is, mag zij blijven leven.
17 De vroedvrouwen echter vreesden God en deden
niet wat de koning van Egypte haar gezegd had,
maar lieten de jongens in leven.
18 Toen ontbood de koning van Egypte de vroed-
vrouwen en zeide tot haar: Waarom hebt gij dit
gedaan en de jongens laten leven?
19 En de vroedvrouwen zeiden tot Farao: De
Hebreeuwse vrouwen zijn niet als de Egyptische;
zij zijn sterk: voordat een vroedvrouw bij haar
komt, hebben zij al gebaard.
20 En God deed de vroedvrouwen wel; het volk ver-
menigvuldigde zich en werd zeer talrijk.
21 En daar de vroedvrouwen God vreesden, gaf Hij
haar ieder een gezin.
22 Toen gebood Farao aan zijn gehele volk: Werpt
alle jongens die geboren worden, in de Nijl, maar
alle meisjes moogt gij laten leven.

Exodus 2

1 Een man uit het huis van Levi huwde een
Levitische vrouw;
2 Deze werd zwanger en baarde een zoon. Toen zij
zag, dat hij schoon was, verborg zij hem drie
maanden lang.
3 Maar langer kon zij hem niet verborgen houden;
daarom nam zij voor hem een biezen kistje, bes-
treek het met asfalt en pek, legde het kind erin en
zette het in het riet aan de oever van de Nijl;
4 Zijn zuster ging op enige afstand staan om te zien,
wat er met hem gebeuren zou.
5 Toen kwam de dochter van Farao om in de Nijl te
baden, en intussen wandelden haar dienaressen
langs de Nijl; zij zag het kistje in het riet en zond
haar slavin om het te halen.
6 Toen zij het open deed, zag zij het kind, en zie,
het jongetje schreide, zodat zij medelijden met
hem kreeg en zeide: Dit is een Hebreeuws kind.
7 Toen zeide zijn zuster tot de dochter van Farao:
Zal ik voor u uit de Hebreeuwse vrouwen een
voedster gaan roepen, om het kind voor u te
zogen?
8 En de dochter van Farao zeide tot haar: Ja. Toen
ging het meisje de moeder van het kind roepen.
9 En de dochter van Farao zeide tot deze: Neem dit
kind mee en zoog het voor mij, dan zal ik u het u
toekomende loon geven. Daarop nam de vrouw
het kind mee en zoogde het.

10 En toen het kind groot geworden was, bracht zij het naar de dochter van Farao; en hij werd door haar als zoon aangenomen, en zij noemde hem Mozes, want, zeide zij: ik heb hem uit het water getrokken.
11 In die tijd, toen Mozes groot geworden was, ging hij uit tot zijn broeders en lette op hun dwangarbeid; toen zag hij, hoe een Egyptenaar een Hebreeer, iemand van zijn broeders, sloeg.
12 Hij keek naar alle kanten, en toen hij zag, dat er niemand was, sloeg hij de Egyptenaar dood en verborg hem in het zand.
13 Toen hij op een andere dag uitging, zie, daar waren twee Hebreeuwse mannen aan het vechten, en hij zeide tot de schuldige: Waarom slaat gij uw naaste?
14 Deze echter zeide: Wie heeft u tot overste en rechter over ons aangesteld? Denkt gij soms mij te doden, zoals gij de Egyptenaar gedood hebt? Daarop werd Mozes bevreesd, want hij dacht: Voorwaar, de zaak is bekend geworden.
15 Toen Farao van deze zaak hoorde, trachtte hij Mozes te doden, maar Mozes vluchtte voor Farao en zocht verblijf in het land Midjan.
16 Daar zat hij neer bij een bron. De priester van Midjan nu had zeven dochters; zij kwamen juist water putten en vulden de drinkbakken om de kudde van haar vader te drenken.
17 Er kwamen echter herders, die haar verjoegen, maar Mozes stond op en kwam haar te hulp en drenkte haar kudde.

18 Toen zij bij haar vader Reuel gekomen waren,
zeide deze: Waarom zijt gij vandaag zo spoedig
terug?
19 Zij antwoordden: Een Egyptenaar heeft ons gehol-
pen tegen de herders en bovendien volop voor
ons geput en de kudde gedrenkt.
20 Hij zeide tot zijn dochters: En waar is hij? Waarom
hebt gij die man achtergelaten? Nodigt hem ten
eten.
21 En Mozes bewilligde erin bij de man te blijven, en
deze gaf zijn dochter Sippora aan Mozes.
22 Zij baarde een zoon en hij noemde hem Gersom,
want, zeide hij: ik ben een vreemdeling geworden
in een vreemd land.
23 In die lange tijd stierf de koning van Egypte; en de
Israelieten zuchtten nog steeds onder de slavernij
en schreeuwden het uit, zodat hun hulpgeroep
over de slavernij omhoog steeg tot God.
24 En God hoorde hun klacht en God gedacht aan
zijn verbond met Abraham, Isaak en Jakob.
25 Zo zag God de Israelieten aan en God had
bemoeienis met hen.

Exodus 3

1 Mozes nu was gewoon de kudde van zijn schoon-
vader Jetro, de priester van Midjan, te hoeden.
Eens, toen hij de kudde naar de overkant van de
woestijn geleid had, kwam hij bij de berg Gods,
Horeb.
2 Daar verscheen hem de Engel des Heren als een
vuurvlam midden uit een braamstruik. Hij keek
toe, en zie, de braamstruik stond in brand, maar
werd niet verteerd.
3 Mozes nu dacht: Laat ik toch dat wondere ver-
schijnsel gaan bezien, waarom de braamstruik niet
verbrandt.
4 Toen de Here zag, dat hij het ging bezien, riep
God hem uit de braamstruik toe: Mozes, Mozes!
En hij antwoordde: Hier ben ik.
5 Daarop zeide Hij: Kom niet dichterbij: doe uw
schoenen van uw voeten, want de plaats, waarop
gij staat, is heilige grond.
6 Voorts zeide Hij: Ik ben de God van uw vader, de
God van Abraham, de God van Isaak en de God
van Jakob. Toen verborg Mozes zijn gelaat, want
hij vreesde God te aanschouwen.
7 En de Here zeide: Ik heb terdege gezien de ellende
van mijn volk, dat in Egypte is, en hun gejammer
over hun drijvers gehoord, ja, Ik ken hun smarten.

8 Daarom ben Ik nedergedaald om hen uit de macht
der Egyptenaren te redden en uit dit land te voe-
ren naar een goed en wijd land, een land vloeien-
de van melk en honig, naar de woonplaats van de
Kanaanieten, Hethieten, Amorieten, Perizzieten,
Chiwwieten en Jebusieten.
9 En nu, zie, het gejammer der Israelieten is tot Mij
doorgedrongen; ook heb Ik gezien, hoezeer de
Egyptenaren hen verdrukken.
10 Nu dan, ga, Ik zend u tot Farao, om mijn volk, de
Israelieten, uit Egypte te leiden.
11 Maar Mozes zeide tot God: Wie ben ik, dat ik naar
Farao zou gaan en de Israelieten uit Egypte zou
leiden?
12 Toen zeide Hij: Ik ben immers met u! En dit zal u
het teken zijn, dat Ik u gezonden heb: wanneer gij
het volk uit Egypte hebt geleid, zult gij God die-
nen op deze berg.
13 Daarop zeide Mozes tot God: Maar wanneer ik tot
de Israelieten kom en hun zeg: De God uwer vade-
ren heeft mij tot u gezonden, en zij mij vragen:
hoe is zijn naam? wat moet ik hun dan antwoor-
den?
14 Toen zeide God tot Mozes: Ik ben, die Ik ben. En
Hij zeide: Aldus zult gij tot de Israelieten zeggen:
Ik ben heeft mij tot u gezonden.

15 Voorts zeide God tot Mozes: Aldus zult gij tot de
Israelieten zeggen: De Here, de God uwer vaderen,
de God van Abraham, de God van Isaak en de God
van Jakob, heeft mij tot u gezonden; dit is mijn
naam voor eeuwig en zo wil Ik aangeroepen wor-
den van geslacht tot geslacht.
16 Ga heen, vergader de oudsten van Israel en zeg
tot hen: De Here, de God uwer vaderen, de God
van Abraham, Isaak en Jakob is mij verschenen en
heeft gezegd: Ik heb terdege acht geslagen op u
en op wat u in Egypte wordt aangedaan.
17 Ik heb gezegd, dat Ik u uit de ellende van Egypte
voeren zal naar het land der Kanaanieten,
Hethieten, Amorieten, Perizzieten, Chiwwieten en
Jebusieten, naar een land vloeiende van melk en
honig.
18 En zij zullen naar uw stem horen; dan zult gij met
de oudsten van Israel naar de koning van Egypte
gaan en tot hem zeggen: De Here, de God der
Hebreeen, heeft ons ontmoet; nu dan, wij wilden
wel drie dagreizen ver de woestijn intrekken om
de Here, onze God, een offer te brengen.
19 Ik weet echter, dat de koning van Egypte u niet
zal toestaan te gaan, zelfs niet door een sterke
hand.
20 Maar Ik zal mijn hand uitstrekken en de
Egyptenaren slaan met alle wondertekenen, die Ik
in hun midden zal doen; daarna zal hij u laten
gaan.

21 En Ik zal bewerken, dat de Egyptenaren dit volk
gunstig gezind zijn, zodat gij, wanneer gij weg-
trekt, niet ledig wegtrekt:
22 Iedere vrouw moet dan van haar buurvrouw en
van haar huisgenote zilveren en gouden voorwer-
pen vragen en klederen, die gij uw zoons en doch-
ters te dragen geeft; zo zult gij de Egyptenaren
beroven.

Exodus 4

1 Toen antwoordde Mozes: Maar als zij mij niet geloven en niet naar mij luisteren, doch zeggen: de Here is u niet verschenen?
2 En de Here zeide tot hem: Wat hebt gij daar in uw hand? Hij antwoordde: Een staf.
3 Daarop zeide Hij: Werp die op de grond. En toen hij die op de grond geworpen had, werd hij een slang, zodat Mozes ervoor wegvluchtte.
4 Maar de Here zeide tot Mozes: Strek uw hand uit en grijp ze bij de staart. Toen strekte hij zijn hand uit en greep haar vast en zij werd een staf in zijn hand.
5 Opdat zij geloven, dat de Here, de God hunner vaderen, de God van Abraham, de God van Isaak en de God van Jakob, u verschenen is.
6 Wederom zeide de Here tot hem: Steek uw hand in uw boezem. En hij stak zijn hand in zijn boezem en toen hij ze eruit trok, zie, zijn hand was melaats, sneeuwwit.
7 Daarop zeide Hij: Steek uw hand opnieuw in uw boezem. En hij stak zijn hand opnieuw in zijn boezem en toen hij ze eruit trok, zie, zij was weer geworden als zijn overige vlees.
8 Indien zij u niet geloven en geen acht geven op wat het eerste teken te zeggen heeft, dan zullen zij geloven wat het tweede teken te zeggen heeft.
9 En indien zij ook deze beide tekenen niet geloven en naar u niet luisteren, dan zult gij Nijlwater nemen en uitgieten op het droge, en het water dat gij uit de Nijl neemt, zal bloed worden op het droge.

10 Toen zeide Mozes tot de Here: Och Here, ik ben
geen man van het woord, noch sinds gisteren,
noch sinds eergisteren, noch sinds Gij tot uw
knecht gesproken hebt, want ik ben zwaar van
mond en zwaar van tong.
11 Maar de Here zeide tot hem: Wie heeft de mens
een mond gegeven, wie maakt stom of doof zien-
de of blind; ben Ik het niet, de Here?
12 Nu dan, ga heen. Ik zal met uw mond zijn en u
leren, wat gij spreken moet.
13 Maar hij zeide: Och Here, zend toch iemand
anders.
14 Toen ontbrandde de toorn des Heren tegen Mozes
en Hij zeide: Is niet de Leviet Aaron uw broeder? Ik
weet, dat hij goed spreekt; en zie, hij is op weg
gegaan, u tegemoet, en als hij u ziet, zal hij zich
van harte verheugen.
15 Dan zult gij tot hem spreken en de woorden in
zijn mond leggen, en Ik zal zijn met uw mond en
zijn mond en Ik zal u leren, wat gij doen moet.
16 Hij zal voor u tot het volk spreken en zo zal hij u
tot een mond zijn en gij zult hem tot God zijn.
17 En deze staf, waarmede gij de tekenen moet doen,
moet gij in uw hand nemen.
18 Toen keerde Mozes naar zijn schoonvader Jeter
terug en zeide tot hem: Ik wilde wel terugkeren
naar mijn broeders, die in Egypte zijn, en zien, of
zij nog leven. En Jetro zeide tot Mozes: Ga in
vrede.

19 Want de Here had tot Mozes in Midjan gezegd:
Keer terug naar Egypte, want alle mannen, die u
naar het leven stonden, zijn dood.
20 Daarop nam Mozes zijn vrouw en zijn zonen, zette
hen op een ezel en keerde naar het land Egypte
terug; ook nam Mozes de staf Gods in zijn hand.
21 En de Here zeide tot Mozes: Nu gij gaat terugke-
ren naar Egypte, zie toe, dat gij voor het aange-
zicht van Farao al de wonderen doet, die Ik in uw
macht gesteld heb. Maar Ik zal zijn hart verharden,
zodat hij het volk niet zal laten gaan.
22 Dan zult gij tot Farao zeggen: Zo zegt de Here:
Israel is mijn eerstgeboren zoon;
23 Daarom zeg Ik u: laat mijn zoon gaan, opdat hij
Mij diene; zoudt gij echter weigeren hem te laten
gaan, dan zal Ik uw eerstgeboren zoon doden.
24 Onderweg nu, in een nachtverblijf, kwam de Here
hem tegen en zocht hem te doden.
25 Toen nam Sippora een stenen mes, besneed de
voorhuid van haar zoon, raakte daarmee zijn voe-
ten aan en zeide: Voorzeker, gij zijt mij een bloed-
bruidegom.
26 En Hij liet hem met rust. Bloedbruidegom, zeide zij
toen, met het oog op de besnijdenis.
27 En de Here zeide tot Aaron: Ga Mozes in de woe-
stijn tegemoet. Hij ging en ontmoette hem bij de
berg Gods en kuste hem.
28 Mozes nu deelde Aaron al de woorden van de Here
mede, met welke Hij hem gezonden had, en al de
tekenen, die Hij hem had opgedragen.

29 En Mozes ging met Aaron op weg en zij verzamel-
den al de oudsten der Israelieten.
30 Aaron sprak al de woorden, die de Here tot Mozes
gesproken had, en hij deed de tekenen voor de
ogen van het volk.
31 Het volk nu geloofde, en toen zij hoorden, dat de
Here op de Israelieten acht geslagen en hun ellen-
de gezien had, knielden zij en bogen zich neder.

Exodus 5

1 Daarna kwamen Mozes en Aaron tot Farao en zei-
den tot hem: Zo zegt de Here, de God van Israel:
laat mijn volk gaan om te mijner ere in de woestijn
een feest te vieren.
2 Maar Farao zeide: Wie is de Here, naar wie ik zou
moeten luisteren om Israel te laten gaan? Ik ken
de Here niet, en ik zal Israel ook niet laten gaan.
3 Toen zeiden zij: De God der Hebreeen heeft ons
ontmoet; laat ons toch drie dagreizen ver de woe-
stijn intrekken, om aan de Here, onze God, te offe-
ren, anders zou Hij ons treffen met de pest of met
het zwaard.
4 Maar de koning van Egypte zeide tot hen: Waarom
tracht gij, Mozes en Aaron, het volk van zijn werk
af te houden! Vooruit, aan uw dwangarbeid!
5 Ook zeide Farao: Zie, het volk des lands is reeds zo
talrijk en gij wilt hen met hun dwangarbeid doen
ophouden!
6 Farao beval op die dag de drijvers en opzichters
van het volk:
7 Gij moogt het volk geen stro meer geven om
tichelstenen te maken, zoals gisteren en eergiste-
ren; zij moeten nu zelf stro gaan verzamelen,
8 Maar toch zult gij hun de vastgestelde hoeveelheid
tichelstenen, die zij gisteren en eergisteren moes-
ten maken, opleggen zonder er iets van af te
doen; want zij zijn lui, daarom roepen zij: laat ons
aan onze God gaan offeren.

9 Het werk dezer mannen moet worden verzwaard, zodat zij daarmee bezig zijn en geen aandacht schenken aan leugentaal.

10 Toen gingen de drijvers en opzichters van het volk heen en zeiden tot het volk: Zo zegt Farao: ik geef u geen stro.

11 Gaat er zelf op uit en haalt stro, waar gij het vindt, maar van uw taak gaat niets af.

12 Toen verspreidde zich het volk over het gehele land Egypte om stoppels te verzamelen voor het stro.

13 En de drijvers drongen aan met de woorden: Maakt uw werk af, de bepaalde dagtaak voor elke dag, evengoed als toen er stro was.

14 En de Israelitische opzichters, aan wie de drijvers van Farao die taak hadden opgelegd, werden geslagen, terwijl hun werd toegevoegd: Waarom hebt gij het vastgestelde getal tichelstenen niet klaar, zoals gisteren en eergisteren, vandaag evengoed als gisteren?

15 Daarop kwamen de Israelitische opzichters tot Farao en riepen tot hem: Waarom doet gij zo met uw knechten?

16 Stro wordt uw knechten niet meer gegeven en toch zegt men ons: maak tichelstenen. En zie, uw knechten worden geslagen. Maar de schuld ligt bij uw volk.

17 Hij echter zeide: Lui zijt gij, lui! Daarom zegt gij: Laat ons aan de Here gaan offeren.

18 Nu dan, vooruit, aan het werk! Stro wordt u niet
gegeven, maar dezelfde hoeveelheid tichelstenen
moet gij leveren.
19 Toen begrepen de Israelitische opzichters, hoe erg
het met hen gesteld was, daar men zeide: Gij
moogt het aantal tichelstenen, uw vastgestelde
taak voor elke dag, niet verminderen.
20 Bij hun vertrek van Farao ontmoetten zij Mozes en
Aaron, die op hen stonden te wachten,
21 En zij zeiden tot hen: De Here zie op u en oordele,
omdat gij ons bij Farao en zijn knechten in een
kwade reuk gebracht hebt, waarmee gij hun een
zwaard in handen hebt gegeven, om ons te
doden.
22 Toen keerde Mozes terug tot de Here en zeide:
Here, waarom behandelt Gij dit volk zo hard?
Waarom hebt Gij mij gezonden?
23 Want van het ogenblik af, dat ik bij Farao geko-
men ben, om in uw naam te spreken, heeft hij dit
volk slecht behandeld, en Gij hebt uw volk geens-
zins gered.
24 Maar de Here zeide tot Mozes: Nu zult gij zien,
wat Ik aan Farao doen zal; want door een sterke
hand zal hij hen laten gaan, ja door een sterke
hand hen uit zijn land drijven.

Exodus 6

1 Voorts sprak God tot Mozes en zeide tot hem: Ik ben de Here.
2 Ik ben aan Abraham, Isaak en Jakob verschenen als God de Almachtige, maar met mijn naam Here ben Ik hun niet bekend geweest.
3 Niet alleen heb Ik mijn verbond met hen opgericht om hun het land Kanaan te geven, het land hunner vreemdelingschap, waar zij als vreemdelingen vertoefd hebben;
4 Maar ook heb Ik de klacht der Israelieten gehoord, die door de Egyptenaren tot slaven gemaakt zijn, en Ik heb gedacht aan mijn verbond.
5 Zeg derhalve tot de Israelieten: Ik ben de Here, Ik zal u onder de dwangarbeid der Egyptenaren uitleiden, u redden van hun slavernij en u verlossen door een uitgestrekte arm en onder zware gerichten.
6 Ik zal Mij u tot een volk aannemen en Ik zal u tot een God zijn, opdat gij weet, dat Ik, de Here, uw God, het ben, die u onder de dwangarbeid der Egyptenaren uitleid.
7 En Ik zal u brengen naar het land, waarvan Ik gezworen heb het aan Abraham, Isaak en Jakob te zullen geven, en Ik zal het u geven tot een bezitting, Ik de Here.
8 Toen sprak Mozes aldus tot de Israelieten, maar zij luisterden niet naar Mozes uit ongeduld en wegens de harde slavernij.
9 Vervolgens zeide de Here tot Mozes:

10 Ga naar Farao, de koning van Egypte, en zeg, dat hij de Israelieten uit zijn land moet laten gaan.
11 Maar Mozes sprak voor het aangezicht des Heren: De Israelieten luisterden niet eens naar mij, hoe zou dan Farao naar mij luisteren, terwijl ik zo slecht ter tale ben?
12 De Here echter sprak tot Mozes en Aaron en vaardigde hen af naar de Israelieten en naar Farao, de koning van Egypte, om de Israelieten uit het land Egypte te leiden.
13 Dit zijn hun familiehoofden: De zonen van Ruben, de eerstgeborene van Israel: Chanok, Pallu, Chesron en Karmi; dit zijn de geslachten van Ruben.
14 De zonen van Simeon: Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sochar en Saul, de zoon ener Kanaanitische; dit zijn de geslachten van Simeon.
15 En dit zijn de namen van de zonen van Levi naar de volgorde van hun geboorten: Gerson, Kehat en Merari. En de levensjaren van Levi waren honderd zevenendertig jaar.
16 De zonen van Gerson: Libni en Simi, naar hun geslachten.
17 De zonen van Kehat: Amram, Jishar, Chebron en Uzziel. En de levensjaren van Kehat waren honderd drieendertig jaar.
18 De zonen van Merari: Machli en Musi. Dit zijn de geslachten van Levi naar de volgorde van hun geboorten.

19 En Amram nam zich Jokebed, zijn tante, tot vrouw,
en zij baarde hem Aaron en Mozes. En de levensja-
ren van Amram waren honderd zevenendertig jaar.
20 De zonen van Jishar: Korach, Nefeg en Zikri.
21 De zonen van Uzziel: Misael, Elsafan en Sitri.
22 En Aaron nam zich Eliseba, de dochter van
Amminadab, de zuster van Nachson, tot vrouw, en
zij baarde hem Nadab, Abihu, Eleazar en Itamar.
23 De zonen van Korach: Assir, Elkana en Abiasaf; dit
zijn de geslachten van de Korachieten.
24 Eleazar, de zoon van Aaron, nam zich een der
dochters van Putiel tot vrouw, en zij baarde hem
Pinechas. Dit zijn de familiehoofden der Levieten
naar hun geslachten.
25 Dit zijn Aaron en Mozes, tot wie de Here gezegd
heeft: Leidt de Israelieten uit het land Egypte vol-
gens hun legerscharen.
26 Zij zijn het, die tot Farao, de koning van Egypte,
gesproken hebben, dat hij de Israelieten uit Egypte
zou laten gaan. Dit zijn Mozes en Aaron.
27 Ten dage, dat de Here sprak tot Mozes in het land
Egypte,
28 Sprak de Here tot Mozes aldus: Ik ben de Here;
zeg tot Farao, de koning van Egypte, alles wat Ik
tot u zeg.
29 Maar Mozes zeide voor het aangezicht des Heren:
Ik ben immers slecht ter tale; hoe zou Farao dan
naar mij luisteren?

Exodus 7

1 De Here echter zeide tot Mozes: Zie, Ik stel u als
God voor Farao; en uw broeder Aaron zal uw pro-
feet zijn.
2 Gij zult alles zeggen wat Ik u gebied, en uw broe-
der Aaron zal bij Farao het woord voeren, opdat
deze de Israelieten uit zijn land laat gaan.
3 Maar Ik zal het hart van Farao verstokken, en Ik zal
mijn tekenen en wonderen talrijk maken in het
land Egypte,
4 Doch Farao zal naar u niet luisteren. Daarom zal Ik
mijn hand op Egypte leggen en mijn legerscharen,
mijn volk, de Israelieten, uit het land Egypte leiden
onder zware gerichten.
5 En de Egyptenaren zullen weten, dat Ik de Here
ben, wanneer Ik mijn hand tegen Egypte uitstrek
en de Israelieten uit hun midden wegleid.
6 Aldus deden Mozes en Aaron; zoals de Here hun
geboden had, zo deden zij.
7 Mozes nu was tachtig jaar oud en Aaron drieen-
tachtig jaar, toen zij tot Farao spraken.
8 En de Here zeide tot Mozes en Aaron:
9 Wanneer Farao tot u zegt: vertoon een wonderte-
ken, dan zult gij tot Aaron zeggen: neem uw staf
en werp die neer voor het aangezicht van Farao;
dan zal hij een slang worden.
10 Mozes en Aaron kwamen tot Farao en zij deden,
zoals de Here geboden had; Aaron wierp zijn staf
neer voor het aangezicht van Farao en zijn diena-
ren, en hij werd een slang.

11 Daarop riep Farao van zijn kant de wijzen en de
tovenaars en ook zij, de Egyptische geleerden,
deden door hun toverkunsten hetzelfde.
12 Ieder wierp zijn staf neer en deze werden tot slan-
gen; de staf van Aaron echter verslond hun staven.
13 Maar het hart van Farao verhardde en hij luisterde
niet naar hen, zoals de Here gezegd had.
14 En de Here zeide tot Mozes: Het hart van Farao is
onvermurwbaar, hij weigert het volk te laten gaan.
15 Ga in de morgen tot Farao; zie, hij is gewoon naar
het water te gaan, gij zult hem opwachten aan de
oever van de Nijl en de staf, die in een slang ver-
anderd is geweest, in uw hand nemen.
16 En gij zult tot hem zeggen: de Here, de God der
Hebreeen, heeft mij tot u gezonden met de boodschap:
laat mijn volk gaan, om Mij te dienen in de woestijn;
maar zie, tot nu toe hebt gij niet willen horen.
17 Zo zegt de Here: hieraan zult gij weten, dat Ik de
Here ben: zie, ik zal met de staf die in mijn hand
is, op het water in de Nijl slaan; het zal in bloed
veranderd worden,
18 En de vis in de Nijl zal sterven, zodat de Nijl zal
stinken; dan zullen de Egyptenaren het water uit
de Nijl niet kunnen drinken.
19 Toen zeide de Here tot Mozes: Zeg tot Aaron: neem
uw staf en strek uw hand uit over de wateren der
Egyptenaren, over hun stromen, hun kanalen, hun
poelen en al hun verzamelplaatsen van water, opdat
zij bloed worden, en er zal bloed zijn in het gehele
land Egypte, zelfs in het houten en stenen vaatwerk.

20 En Mozes en Aaron deden, zoals de Here geboden
had; hij hief de staf op en sloeg het water in de
Nijl voor de ogen van Farao en zijn dienaren, en al
het water in de Nijl werd in bloed veranderd;
21 De vis in de Nijl stierf, zodat de Nijl stonk en de
Egyptenaren het water uit de Nijl niet konden
drinken; en er was bloed in het gehele land
Egypte.
22 Maar de Egyptische geleerden deden door hun
toverkunsten hetzelfde, zodat het hart van Farao
verhardde en hij naar hen niet luisterde, zoals de
Here gezegd had.
23 Farao wendde zich af, ging naar huis en nam ook
dit niet ter harte.
24 Alle Egyptenaren echter groeven in de omgeving
van de Nijl naar water om te drinken, want
Nijlwater konden zij niet drinken.
25 Zo verliepen zeven volle dagen, nadat de Here de
Nijl geslagen had.

Exodus 8

1 Daarna zeide de Here tot Mozes: Ga tot Farao en zeg tot hem: zo zegt de Here: laat mijn volk gaan, om Mij te dienen;

2 Indien gij weigert het te laten gaan, zal Ik uw gehele gebied met kikvorsen teisteren.

3 De Nijl zal wemelen van kikvorsen, zij zullen komen opzetten en in uw huis en slaapkamer binnendringen, ja, op uw bed, en in de huizen van uw dienaren en onder uw volk, ja, in uw bakovens en baktroggen.

4 Tegen u, uw volk en al uw dienaren zullen de kikvorsen opkomen.

5 Voorts zeide de Here tot Mozes: Zeg tot Aaron: strek uw hand met uw staf uit over de stromen, de kanalen en de poelen, en doe kikvorsen opkomen over het land Egypte.

6 Toen strekte Aaron zijn hand uit over de wateren van Egypte, en de kikvorsen kwamen opzetten en bedekten het land Egypte.

7 Maar de geleerden deden hetzelfde door hun toverkunsten, zodat zij kikvorsen over het land Egypte deden opkomen.

8 Toen riep Farao Mozes en Aaron en zeide: Bidt tot de Here, dat Hij de kikvorsen van mij en mijn volk wegdoe; dan zal ik het volk laten gaan, om de Here offers te brengen.

9 En Mozes zeide tot Farao: Verwaardig u mij te zeggen, tegen wanneer ik voor u, uw dienaren en uw volk zal bidden om uitroeiing der kikvorsen bij u en uit uw huizen; alleen in de Nijl zullen zij overblijven.

10 En hij zeide: Tegen morgen. Toen zeide hij: Zoals
gij beveelt, opdat gij weet, dat er niemand is gelijk
de Here, onze God:
11 De kikvorsen zullen u, uw huizen, uw dienaren en
uw volk verlaten; alleen in de Nijl zullen zij over-
blijven.
12 Toen gingen Mozes en Aaron van Farao heen, en
Mozes riep tot de Here vanwege de kikvorsen,
waarmee Hij Farao bezocht had.
13 En de Here deed naar het woord van Mozes, zodat
de kikvorsen uit de huizen, uit de hoven en van de
velden wegstierven.
14 Men verzamelde ze bij hopen, zodat het land
ervan stonk.
15 Maar toen Farao zag, dat er verlichting was inge-
treden, liet hij zijn hart niet vermurwen en luister-
de niet naar hen, zoals de Here gezegd had.
16 En de Here zeide tot Mozes: Zeg tot Aaron: strek
uw staf uit en sla het stof der aarde; het zal tot
muggen worden in het gehele land Egypte.
17 Toen deden zij aldus; Aaron strekte zijn hand uit
met zijn staf en sloeg het stof der aarde, en de
muggen kwamen op mens en dier. Alle stof der
aarde werd muggen in het gehele land Egypte.
18 Ook de geleerden deden hetzelfde om door hun
toverkunsten de muggen te voorschijn te brengen;
maar zij konden het niet. En de muggen kwamen
op mens en dier.

19 Toen zeiden de geleerden tot Farao: Dit is Gods vinger. Maar het hart van Farao verhardde, en hij luisterde niet naar hen, zoals de Here gezegd had.

20 En de Here zeide tot Mozes: Sta vroeg in de morgen op en stel u voor Farao; zie, hij is gewoon naar het water te gaan, en gij zult tot hem zeggen: zo zegt de Here: laat mijn volk gaan, om Mij te dienen;

21 Want indien gij mijn volk niet laat gaan, dan zal Ik tegen u, uw dienaren, uw volk en uw huizen steekvliegen loslaten, zodat de huizen der Egyptenaren, ja zelfs de bodem, waarop zij zich bevinden, vol steekvliegen zijn.

22 Maar op die dag zal Ik het land Gosen, waar mijn volk verblijf houdt, uitzonderen, dat daar geen steekvliegen voorkomen; opdat gij weet, dat Ik, de Here, in het land ben.

23 Want Ik zal mijn volk van uw volk bevrijden. Morgen zal dit teken geschieden.

24 De Here deed alzo; en er kwamen steekvliegen in zwermen in het huis van Farao en van zijn dienaren en in het gehele land Egypte; het land werd geteisterd door de steekvliegen.

25 Toen ontbood Farao Mozes en Aaron en zeide: Gaat, offert aan uw God in dit land.

26 Maar Mozes zeide: Het is onmogelijk zo te doen, wij zouden aan de Here, onze God, offeren, wat de gruwel der Egyptenaren is. Wanneer wij datgene, wat de gruwel der Egyptenaren is, voor hun ogen zouden offeren, zouden zij ons dan niet stenigen?

27 Wij willen drie dagreizen ver de woestijn intrekken en de Here, onze God, offers brengen, zoals Hij ons gezegd heeft.
28 Toen zeide Farao: Ik zal u laten gaan om aan de Here, uw God, in de woestijn te offeren; slechts moogt gij niet al te ver weggaan. Bidt voor mij.
29 Toen zeide Mozes: Zie, ik ga van u heen en zal tot de Here bidden, en de steekvliegen zullen Farao, zijn dienaren en zijn volk, morgen verlaten; alleen, dat Farao niet langer bedrieglijk handele, door het volk niet te laten gaan om de Here een offer te brengen.
30 Daarop ging Mozes van Farao heen en bad de Here.
31 En de Here deed naar het woord van Mozes: de steekvliegen verlieten Farao, zijn dienaren en zijn volk; niet een bleef er over.
32 Toch liet Farao zijn hart ook ditmaal niet vermurwen; hij liet het volk niet gaan.

Exodus 9

1 En de Here, zeide tot Mozes: Ga tot Farao en spreek tot hem: zo zegt de Here de God der Hebreeen: laat mijn volk gaan om Mij te dienen.

2 Want indien gij weigert hen te laten gaan en hen nog weerhoudt,

3 Dan zal de hand des Heren zijn tegen uw vee, dat in het veld is, tegen de paarden, de ezels, de kamelen, de runderen en het kleinvee,*f* een zeer zware pest.

4 En de Here zal het vee van Israel afzonderen van het vee der Egyptenaren, zodat er geen stuk van het vee dat de Israelieten bezitten, zal sterven.

5 De Here stelde voorts een bepaalde tijd vast en zeide: Morgen zal de Here dit doen in het land.

6 En de Here deed dit op de volgende dag; al het vee van de Egyptenaren stierf, maar niet een stuk van het vee der Israelieten stierf.

7 Toen zond Farao heen en zie, van het vee der Israelieten was zelfs niet een stuk gestorven. Toch bleef het hart van Farao onvermurwbaar en liet hij het volk niet gaan.

8 En de Here zeide tot Mozes en Aaron: Neemt uw handen vol roet uit een smeltoven, en laat Mozes dit in de lucht strooien ten aanschouwen van Farao.

9 Dan zal het tot stof over het gehele land Egypte worden, het zal bij mens en dier in het gehele land Egypte tot zweren worden, die als puisten uitbreken.

10 Toen namen zij roet uit een smeltoven, gingen
voor Farao staan en Mozes strooide het in de lucht
en er kwamen bij mens en dier zweren, die als
puisten uitbraken,
11 Zodat de geleerden niet konden blijven staan voor
Mozes, vanwege de zweren; want de geleerden
kregen evenzeer zweren als alle Egyptenaren.
12 Maar de Here verhardde het hart van Farao, zodat
hij naar hen niet luisterde*f* zoals de Here tot
Mozes gezegd had.
13 En de Here zeide tot Mozes: Sta vroeg in de mor-
gen op, en stel u voor Farao en zeg tot hem: zo
zegt de Here, de God der Hebreeen: laat mijn volk
gaan om Mij te dienen.
14 Want ditmaal zal Ik al mijn plagen laten losbreken
tegen u persoonlijk, tegen uw dienaren en uw
volk, opdat gij weet, dat er niemand is op de
gehele aarde, zoals Ik.
15 Reeds nu had Ik mijn hand kunnen uitstrekken om
u en uw volk met de pest te slaan en zoudt gij van
de aarde weggevaagd zijn;
16 Doch hierom laat Ik u bestaan, om u mijn kracht
te tonen, opdat men mijn naam verkondige op de
gehele aarde.
17 Nog steeds verzet gij u tegen mijn volk, zodat gij
het niet laat gaan.
18 Zie, Ik zal het morgen om deze tijd zeer zwaar
laten hagelen, zoals in Egypte nog niet gebeurd is
van de dag af, dat het gegrondvest werd, tot nu
toe.

19 Nu dan, laat uw kudde en alles wat gij op het veld
hebt, in veiligheid brengen; op alle mensen en al
het vee, die zich op het veld bevinden en niet
thuis gehaald zijn, zal de hagel neervallen, zodat
zij sterven.
20 Wie onder de dienaren van Farao het woord des
Heren vreesde, liet zijn knechten en zijn vee in de
huizen een toevlucht zoeken,
21 Maar wie geen acht sloeg op het woord des
Heren, liet zijn knechten en zijn kudde op het veld
blijven.
22 En de Here zeide tot Mozes: Strek uw hand uit
naar de hemel, opdat er hagel over het gehele
land Egypte kome, over mens en dier en over al
het veldgewas in het land Egypte.
23 Toen strekte Mozes zijn staf uit naar de hemel, en
de Here liet het donderen en hagelen, vuur schoot
naar de aarde, en de Here deed het hagelen over
het land Egypte.
24 En, terwijl er vuur door de hagelbuien heen flikker-
de, hagelde het zo buitengewoon zwaar als nooit
tevoren in het gehele land der Egyptenaren, sinds
zij tot een volk geworden waren.
25 De hagel sloeg in het gehele land Egypte alles
neer, wat op het veld was, van mens tot dier; ook
al het veldgewas sloeg de hagel neer en alle
bomen op het veld deed hij afknappen.
26 Alleen in het land Gosen, waar de Israelieten
woonden, hagelde het niet.

27 Toen liet Farao Mozes en Aaron ontbieden en
zeide tot hen: Ik heb ditmaal gezondigd, de Here
is rechtvaardig, maar ik en mijn volk zijn schuldig.
28 Bidt tot de Here; de donderslagen Gods en de
hagel zijn te erg. Dan zal ik u laten gaan, gij
behoeft niet langer te blijven.
29 En Mozes zeide tot hem: Zodra ik buiten de stad
gekomen ben, zal ik mijn handen uitbreiden tot de
Here; de donderslagen zullen ophouden en het zal
niet meer hagelen, opdat gij weet, dat de aarde
aan de Here toebehoort.
30 Maar wat u en uw dienaren aangaat, ik weet, dat
gij nog niet vreest voor het aangezicht van de
Here God. *f*
31 Het vlas en de gerst nu waren neergeslagen, want
de gerst stond in de aar en het vlas was in bloei.
32 Maar de tarwe en de spelt waren niet neergesla-
gen, want die komen later. *f*
33 En Mozes ging van Farao heen, de stad uit, en hij
breidde zijn handen uit tot de Here; toen hielden
de donderslagen en de hagel op en de regen
stroomde niet meer op de aarde neer.
34 Maar toen Farao zag, dat de regen, de hagel en de
donderslagen hadden opgehouden, ging hij voort
met zondigen; hij liet zijn hart niet vermurwen, hij
noch zijn dienaren.
35 Het hart van Farao verhardde, zodat hij de
Israelieten niet liet gaan, zoals de Here door
Mozes gezegd had.

Exodus 10

1 En de Here zeide tot Mozes: Ga tot Farao, want Ik heb zijn hart en dat van zijn dienaren onvermurwbaar gemaakt, opdat Ik deze mijn tekenen onder hen tone,

2 En gij aan uw kind en kleinkind kunt vertellen, wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan en welke tekenen Ik onder hen verricht heb, opdat gij weet, dat Ik de Here ben.

3 Toen kwamen Mozes en Aaron tot Farao en zeiden tot hem: Zo zegt de Here, de God der Hebreeen: hoe lang zult gij weigeren u voor mijn aangezicht te verootmoedigen? Laat mijn volk gaan om Mij te dienen.

4 Want indien gij weigert mijn volk te laten gaan, dan zal Ik morgen sprinkhanen in uw gebied laten komen;

5 Zij zullen de oppervlakte van het land bedekken, zodat men het land niet zal kunnen zien; zij zullen de rest, het overgeblevene, dat u nog uit de hagelbuien gespaard is, afvreten, ja, alle bomen die op uw veld groeien, afvreten.

6 En zij zullen uw huizen, de huizen van al uw dienaren, de huizen van alle Egyptenaren zo vullen, als uw vaderen en voorvaderen het nooit hebben gezien, van de dag af, dat zij op de wereld waren, tot deze dag toe. Toen wendde hij zich af en ging van Farao heen.

7 Daarop zeiden de dienaren van Farao tot hem: Hoe lang zal deze ons tot een valstrik zijn? Laat die mannen gaan om de Here, hun God, te dienen. Beseft gij nog niet, dat Egypte te gronde gaat?

8 Toen werden Mozes en Aaron tot Farao terugge-
bracht, en hij zeide tot hen: Gaat, dient de Here,
uw God. Wie zijn eigenlijk van plan te gaan?
9 En Mozes antwoordde: Wij gaan met onze jongens
en grijsaards, wij gaan met onze zonen en doch-
ters, met ons kleinvee en onze runderen, want wij
hebben een feest des Heren.
10 Hij echter zeide tot hen: De Here moge met u zijn,
als ik van zins ben u met uw kinderen te laten
gaan! Neemt u in acht, want onheil bedreigt u!
11 Niet alzo, gij mannen moogt gaan om de Here te
dienen, want dat was uw verzoek. En men joeg
hen van Farao weg.
12 Daarna zeide de Here tot Mozes: Strek uw hand uit
over het land Egypte, om de sprinkhanen, en zij
zullen over het land Egypte opkomen en al het
kruid des lands afvreten, alles wat de hagel heeft
overgelaten.
13 Toen strekte Mozes zijn staf over het land Egypte
uit, en de Here bracht een oostenwind over het
land, gedurende die gehele dag en de gehele
nacht, en toen het morgen geworden was, voerde
de oostenwind de sprinkhanen mee.
14 Zo kwamen de sprinkhanen op over het gehele
land Egypte en streken in het gehele gebied van
Egypte in massa neer; nooit tevoren was er zulk
een sprinkhanenzwerm geweest en nooit nadien
zal er meer zo een zijn.

15 Zij bedekten de gehele oppervlakte van het land,
zodat het land erdoor verdonkerd werd en zij vra-
ten al het veldgewas af en alle vruchten van de
bomen, die de hagel had overgelaten, zodat er
geen groen meer overbleef aan boom of veldge-
was in het gehele land Egypte.
16 Toen haastte Farao zich Mozes en Aaron te ontbie-
den en hij zeide: Ik heb gezondigd tegen de Here,
uw God, en tegen u.
17 Nu dan, vergeef toch nog ditmaal mijn zonde en
bid de Here, uw God, dat Hij althans deze dood
van mij doe wijken.
18 Toen ging hij van Farao heen en bad tot de Here.
19 En de Here liet een andere, een zeer sterke wes-
tenwind waaien, die de sprinkhanen meevoerde en
ze in de Schelfzee dreef: niet een sprinkhaan bleef
er over in het gehele gebied van Egypte.
20 Maar de Here verhardde het hart van Farao, zodat
hij de Israelieten niet liet gaan.
21 Daarna zeide de Here tot Mozes: Strek uw hand uit
naar de hemel, opdat er duisternis zij over het
land Egypte, zodat men de duisternis kan tasten.
22 En Mozes strekte zijn hand uit naar de hemel, en
er was gedurende drie dagen een dikke duisternis
in het gehele land Egypte.
23 Gedurende drie dagen kon niemand een ander
zien, noch van zijn plaats opstaan; maar alle
Israelieten hadden licht, waar zij woonden.

24 Toen ontbood Farao Mozes en zeide: Gaat, dient
de Here, alleen uw kleinvee en uw runderen moe-
ten achterblijven; ook uw kinderen mogen met u
meegaan.
25 Maar Mozes zeide: Gij moet ons niet alleen slacht-
offers en brandoffers ter beschikking stellen, die
wij voor de Here, onze God, kunnen toebereiden,
26 Maar ook moet ons vee met ons meegaan, zonder
dat er een hoef ontbreekt, want daarvan zullen wij
nemen om de Here, onze God, te dienen; want wij
weten niet, waarmee wij de Here zullen moeten
dienen voordat wij daar aankomen.
27 Maar de Here verhardde het hart van Farao, zodat
hij hen niet wilde laten gaan.
28 En Farao zeide tot hem: Ga weg van mij; zorg
ervoor, dat gij mijn aangezicht niet meer ziet,
want ten dage, dat gij mijn aangezicht ziet, zult
gij sterven.
29 Hierop zeide Mozes: Gij hebt juist gesproken; ik
zal uw aangezicht niet meer zien.

Exodus 11

1 De Here nu had tot Mozes gezegd: Nog een plaag
zal Ik over Farao en over Egypte brengen, daarna
zal hij u in uw geheel vanhier laten gaan; wanneer
hij u laat gaan, zal hij u met geweld vanhier weg-
drijven.
2 Spreek toch ten aanhoren van het volk, dat ieder
van zijn buurman en iedere vrouw van haar buur-
vrouw zilveren en gouden voorwerpen vrage.
3 En de Here bewerkte, dat de Egyptenaren het volk
gunstig gezind waren; ook was Mozes een zeer
gezien man in het land Egypte, bij de dienaren
van Farao en bij het volk.
4 En Mozes zeide: Zo zegt de Here: te middernacht
ga Ik door het midden van Egypte.
5 Dan zal iedere eerstgeborene in het land Egypte
sterven, van de eerstgeborene van Farao, die op
zijn troon zou zitten, tot de eerstgeborene van de
slavin achter de handmolen, ook alle eerstgebore-
nen van het vee.
6 En er zal een luid gejammer zijn in het gehele land
Egypte, zoals er nooit is geweest en zoals er nooit
meer zal zijn.
7 Maar tegen niemand van de Israelieten zal een
hond zijn tong durven roeren, tegen mens noch
dier, opdat gij weet, dat de Here scheiding maakt
tussen de Egyptenaren en de Israelieten.

8 En al uw dienaren hier zullen tot mij komen en
zich voor mij nederbuigen en zeggen: Ga heen, gij
en al het volk dat u volgt; daarna zal ik heengaan.
Toen ging hij in brandende toorn van Farao heen.
9 En de Here zeide tot Mozes: Farao zal naar u niet
luisteren, opdat mijn wonderen in het land Egypte
talrijk worden.
10 Mozes en Aaron nu hebben al deze wonderen
gedaan voor het aangezicht van Farao. Maar de
Here verhardde het hart van Farao, zodat hij de
Israelieten niet uit zijn land liet gaan.

Exodus 12

1 En de Here zeide tot Mozes en tot Aaron in het
land Egypte:
2 Deze maand zal u het begin der maanden zijn; zij
zal u de eerste der maanden van het jaar zijn.
3 Spreekt tot de gehele vergadering van Israel als
volgt: op de tiende van deze maand zal ieder voor
zich een stuk kleinvee nemen, familiesgewijs, een
stuk kleinvee per gezin.
4 Maar indien een gezin te klein is voor een stuk
kleinvee, dan zullen hij en de naaste buurman van
zijn gezin er een nemen, naar het aantal personen;
gij zult bij het stuk kleinvee rekenen met ieders
behoefte.
5 Een gaaf, mannelijk, eenjarig stuk kleinvee moet
gij nemen; gij kunt dit nemen van de schapen of
van de geiten.
6 En gij zult het bewaren tot de veertiende dag van
deze maand; dan zal de gehele vergadering der
gemeente van Israel het slachten in de avondsche-
mering.
7 Vervolgens zal men van het bloed nemen en dit
strijken aan de beide deurposten en de bovendor-
pel, aan die huizen, waarin men het eet.
8 Het vlees zullen zij dezelfde nacht eten; zij zullen
het eten op het vuur gebraden, met ongezuurde
broden, benevens bittere kruiden.
9 Rauw of gaar gekookt in water zult gij het niet
eten; slechts op het vuur gebraden met kop,
schenkels en ingewanden.

10 Gij zult daarvan niets overlaten tot de morgen;
wat ervan overblijft tot de morgen, dat zult gij
met vuur verbranden.
11 En aldus zult gij het eten: uw lendenen omgord,
uw schoenen aan uw voeten en uw staf in uw
hand; overhaast zult gij het eten; het is een Pascha
voor de Here.
12 Want Ik zal in deze nacht het land Egypte door-
trekken en alle eerstgeborenen, zowel van mens
als dier, in het land Egypte slaan en aan alle
goden van Egypte zal Ik gerichten oefenen, Ik, de
Here.
13 En het bloed zal u dienen als een teken aan de
huizen, waar gij zijt, en wanneer Ik het bloed zie,
dan ga Ik u voorbij. Aldus zal er geen verdervende
plaag onder u zijn, wanneer Ik het land Egypte sla.
14 En deze dag zal u een gedenkdag zijn, gij zult hem
vieren als een feest voor de Here; in uw geslachten
zult gij hem als een altoosdurende inzetting vie-
ren.
15 Zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten;
dadelijk op de eerste dag zult gij het zuurdeeg uit
uw huizen verwijderen, want ieder die iets
gezuurds eet, van de eerste tot de zevende dag,
zo iemand zal uit Israel worden uitgeroeid.
16 Zowel op de eerste als op de zevende dag zult gij
een heilige samenkomst hebben; generlei arbeid
zal daarop verricht worden; slechts wat door ieder
gegeten wordt, alleen dat mag door u bereid wor-
den.

17 Onderhoudt dan [het] [feest] [der] ongezuurde
broden, want op deze zelfde dag leid Ik uw leger-
scharen uit het land Egypte. Daarom moet gij deze
dag onderhouden in uw geslachten als een altoos-
durende inzetting.
18 In de eerste [maand], op de veertiende dag der
maand, des avonds, zult gij ongezuurde broden
eten, tot aan de eenentwintigste dag der maand,
des avonds.
19 Zeven dagen zal er geen zuurdeeg in uw huizen
gevonden worden, want ieder, die iets gezuurds
eet, zo iemand zal uit de vergadering van Israel
worden uitgeroeid, hetzij hij een vreemdeling, het-
zij hij in het land geboren is.
20 Niets wat gezuurd is, zult gij eten; gij zult in al uw
woonplaatsen ongezuurde broden eten.
21 Toen ontbood Mozes al de oudsten van Israel en
zeide tot hen: Trekt heen, haalt kleinvee voor uw
geslachten en slacht het Pascha.
22 Daarna zult gij een bundel hysop nemen en in het
bloed in een schaal dopen, en van het bloed in die
schaal strijken aan de bovendorpel en aan de
beide deurposten; niemand van u zal de deur van
zijn huis uitgaan tot de morgen.
23 En de Here zal Egypte doortrekken om het te
slaan; wanneer Hij dan het bloed aan de boven-
dorpel en aan de beide deurposten ziet, dan zal de
Here die deur voorbijgaan en de verderver niet
toelaten in uw huizen te komen om te slaan.

24 Gij zult dit voorschrift houden als een altoosdurende inzetting voor u en uw zonen.
25 En wanneer gij komt in het land dat de Here u geven zal, gelijk Hij gezegd heeft, zult gij deze dienst onderhouden.
26 En wanneer uw zonen tot u zeggen: Wat betekent deze dienst van u,
27 Dan zult gij zeggen: Het is een Paasoffer voor de Here, die in Egypte aan de huizen der Israelieten voorbijging, toen Hij de Egyptenaren sloeg, maar onze huizen spaarde. Toen knielde het volk en boog zich neer.
28 En de Israelieten gingen heen en deden dit; zoals de Here Mozes en Aaron geboden had, zo deden zij.
29 En te middernacht sloeg de Here iedere eerstgeborene in het land Egypte, van de eerstgeborene van Farao, die op zijn troon zou zitten, tot de eerstgeborene van de gevangene, die in de kerker was, benevens alle eerstgeborenen van het vee.
30 En Farao stond des nachts op, hij en al zijn dienaren en alle Egyptenaren; en er was een luid gejammer in Egypte; want er was geen huis, waarin geen dode was.
31 Toen ontbood hij des nachts Mozes en Aaron en zeide: Maakt u gereed, gaat weg uit het midden van mijn volk, zowel gij als de Israelieten; gaat, dient de Here, zoals gij gezegd hebt.

32 Neemt ook uw kleinvee en uw runderen mee, zoals
gij gezegd hebt; maar gaat! En wilt ook mij zege-
nen.
33 De Egyptenaren drongen eveneens sterk bij het
volk aan, om het snel uit het land te laten gaan,
want, zeiden zij, wij sterven allen.
34 Toen nam het volk zijn deeg op, voordat het
gezuurd was, met hun baktroggen in hun klederen
gebonden op hun schouders.
35 Voorts deden de Israelieten naar het woord van
Mozes en vroegen van de Egyptenaren zilveren en
gouden voorwerpen en klederen.
36 En de Here bewerkte, dat de Egyptenaren het volk
gunstig gezind waren, zodat zij hun verzoek inwil-
ligden. Zo beroofden zij de Egyptenaren.
37 Daarna trokken de Israelieten op van Raamses naar
Sukkot, ongeveer zeshonderdduizend man te voet,
ongerekend de kinderen.
38 Ook trok een menigte van allerlei slag met hen
mee; en kleinvee en runderen een zeer talrijke vee-
stapel.
39 En zij bakten van het deeg dat zij uit Egypte had-
den meegenomen, ongezuurde koeken, want het
was niet gezuurd, omdat zij uit Egypte waren ver-
dreven en niet hadden kunnen wachten en ook
geen teerkost voor zich hadden bereid.
40 De tijd, dat de Israelieten in Egypte gewoond had-
den, was vierhonderd en dertig jaar.

41 En na vierhonderd en dertig jaar, juist op de dag af, gingen al de legerscharen des Heren uit het land Egypte.

42 Een nacht van waken was dit voor de Here, om hen uit het land Egypte te leiden. Dit is de nacht van waken ter ere van de Here voor alle Israelieten in hun geslachten.

43 De Here zeide tot Mozes en Aaron: Dit is de inzetting van het Pascha: geen enkele vreemdeling mag ervan eten.

44 Iedere slaaf, die door iemand voor geld is gekocht, mag er eerst van eten, wanneer gij hem besneden hebt.

45 Een bijwoner en een dagloner mogen er niet van eten.

46 In een huis zal het gegeten worden; gij zult van het vlees niets uit het huis naar buiten brengen; geen been zult gij ervan breken.

47 De gehele vergadering van Israel zal dit vieren.

48 Maar wanneer een vreemdeling bij u vertoeft en de Here het Pascha wil vieren, dan zal ieder van het mannelijk geslacht, die bij hem behoort, besneden worden; eerst dan mag hij naderen om het te vieren; hij zal gelden als in het land geboren. Maar geen enkele onbesnedene mag ervan eten.

49 Eenzelfde wet zal gelden voor de geboren Israeliet en voor de vreemdeling, die in uw midden vertoeft.

50 Alle Israelieten deden aldus; zoals de Here Mozes
en Aaron geboden had, zo deden zij.
51 En op deze zelfde dag leidde de Here de
Israelieten uit het land Egypte, volgens hun leger-
scharen.

Exodus 13

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Heilig Mij alle eerstgeborenen, die onder de
Israelieten het eerst uit een moederschoot voortko-
men, zowel van mens als van dier; zij zijn mijn
eigendom.
3 Toen zeide Mozes tot het volk: Gedenkt deze dag,
waarop gij uit Egypte, uit het diensthuis, gegaan
zijt; want met een sterke hand heeft de Here u
daaruit geleid. Daarom mag niets gezuurds gege-
ten worden.
4 Heden trekt gij uit, in de maand Abib.
5 Wanneer de Here u gebracht heeft naar het land
der Kanaanieten, Hethieten, Amorieten,
Chiwwieten en Jebusieten, waarvan Hij uw vaderen
gezworen heeft, dat Hij het u zal geven, een land,
vloeiende van melk en honig, dan zult gij deze
dienst in deze maand onderhouden.
6 Zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten en op
de zevende dag zal er een feest voor de Here zijn.
7 Ongezuurde broden zullen gedurende de zeven
dagen gegeten worden; er mag zelfs niets
gezuurds bij u gezien worden, ja, in uw gehele
gebied mag er geen zuurdeeg worden gezien.
8 En op die dag zult gij uw zoon uitleggen: Dit is ter
wille van wat de Here mij heeft gedaan bij mijn
uittocht uit Egypte.
9 Het zal u zijn als een teken op uw hand en als een
herinnering tussen uw ogen, opdat de wet des
Heren in uw mond zij; want met een sterke hand
heeft de Here u uit Egypte geleid.

10 Gij zult deze inzetting onderhouden op haar vaste tijd, van jaar tot jaar.
11 Wanneer dan de Here u gebracht heeft naar het land der Kanaanieten, zoals Hij u en uw vaderen gezworen heeft, en het u gegeven heeft,
12 Dan zult gij al wat het eerst uit de moederschoot voortkomt, de Here wijden; ook van elke eerste worp van het vee dat gij hebt, zullen de mannelijke dieren voor de Here zijn.
13 Maar elk eerste ezelsveulen zult gij lossen met een stuk kleinvee; of, indien gij het niet lost, zult gij het de nek breken. Iedere menselijke eerstgeborene onder uw zonen echter zult gij lossen.
14 En wanneer uw zoon u later zal vragen: Wat betekent dat? dan zult gij tot hem zeggen: Met een sterke hand heeft de Here ons uit Egypte, uit het diensthuis, geleid.
15 Want toen Farao bezwaar maakte ons te laten gaan, doodde de Here alle eerstgeborenen in het land Egypte, zowel de eerstgeborenen der mensen als die van het vee. Daarom ben ik gewoon alle mannelijke dieren, die het eerst uit de moederschoot voortkomen, de Here te offeren, terwijl ik alle eerstgeborenen mijner zonen los.
16 Het zal tot een teken op uw hand en tot een kenteken tussen uw ogen zijn, want met een sterke hand heeft de Here ons uit Egypte geleid.

17 Toen Farao het volk had laten gaan, leidde God
hen niet op de weg naar het land der Filistijnen,
hoewel deze de naaste was; want God zeide: Het
volk mocht eens berouw krijgen, wanneer zij in
strijd gewikkeld werden, en naar Egypte terugke-
ren.
18 Daarom liet God het volk zwenken, de woestijn-
weg op naar de Schelfzee. Ten strijde toegerust
trokken de Israelieten op uit het land Egypte.
19 En Mozes nam het gebeente van Jozef mee, omdat
deze de zonen van Israel plechtig had doen zwe-
ren: God zal zeker naar u omzien, dan zult gij mijn
gebeente vanhier met u meevoeren.
20 Zo braken zij van Sukkot op en legerden zich in
Etam, aan de rand der woestijn.
21 De Here ging voor hen uit, des daags in een wolk-
kolom om hen te leiden op de weg, en des nachts
in een vuurkolom om hun voor te lichten, zodat zij
dag en nacht konden voortgaan.
22 Zonder ophouden bleef de wolkkolom des daags
en de vuurkolom des nachts aan de spits van het
volk.

Exodus 14

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Zeg tot de Israelieten, dat zij teruggaan en zich legeren voor Pi-hachirot, tussen Migdol en de zee; recht tegenover Baal-sefon zult gij u legeren, aan de zee.
3 Dan zal Farao van de Israelieten denken: zij zijn in het land verdwaald, de woestijn heeft hun de weg versperd.
4 En Ik zal het hart van Farao verharden, zodat hij hen achtervolgt. Dan zal Ik Mij aan Farao en aan zijn gehele legermacht verheerlijken, en de Egyptenaren zullen weten, dat Ik de Here ben. En zij deden alzo.
5 Toen aan de koning van Egypte bericht werd, dat het volk gevlucht was, veranderde de gezindheid van Farao en van zijn dienaren ten aanzien van het volk, en zij zeiden: Wat hebben wij gedaan, dat wij Israel uit onze dienst hebben ontslagen?
6 Daarop spande hij zijn wagen aan en nam zijn volk met zich.
7 Hij nam zeshonderd uitgelezen wagens, ja, al de wagens van Egypte, alle volledig bemand.
8 Zo verhardde de Here het hart van Farao, de koning van Egypte, zodat hij de Israelieten achtervolgde. Maar de Israelieten zetten hun uittocht voort, door een verheven hand geleid.
9 De Egyptenaren nu, al de paarden en wagens van Farao, zijn ruiters en zijn legermacht, achtervolgden hen en haalden hen in, terwijl zij gelegerd waren aan de zee, bij Pi-hachirot, tegenover Baal-sefon.

Exodus 14

10 Toen Farao naderbij gekomen was, sloegen de
Israelieten hun ogen op, en zie, de Egyptenaren
rukten achter hen aan. Toen werden de Israelieten
zeer bevreesd en schreeuwden tot de Here,
11 En zij zeiden tot Mozes: Waren er soms geen gra-
ven in Egypte, dat gij ons hebt meegenomen om
te sterven in de woestijn? Wat hebt gij ons aange-
daan door ons uit Egypte te leiden?
12 Hebben wij u dit al niet gezegd in Egypte: laat ons
met rust, en laten wij de Egyptenaren dienen.
Want wij kunnen beter de Egyptenaren dienen dan
in de woestijn sterven.
13 Maar Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, houdt
stand, dan zult gij de verlossing des Heren zien,
die Hij u heden bereiden zal; want de
Egyptenaren, die gij heden gezien hebt, zult gij
nimmermeer zien.
14 De Here zal voor u strijden, en gij zult stil zijn.
15 Toen zeide de Here tot Mozes: Wat roept gij zo luid
tot Mij? Zeg tot de Israelieten, dat zij opbreken.
16 En gij, hef uw staf op en strek uw hand uit over de
zee en splijt haar; dan zullen de Israelieten midden
door de zee kunnen gaan op het droge.
17 Maar zie, Ik zal het hart der Egyptenaren verhar-
den, zodat zij hen achterna zullen trekken, en Ik
zal Mij verheerlijken aan Farao en aan zijn gehele
legermacht, aan zijn wagens en aan zijn ruiters.
18 En de Egyptenaren zullen weten, dat Ik de Here
ben, doordat Ik Mij verheerlijken zal aan Farao,
aan zijn wagens en aan zijn ruiters.

19 Toen verliet de Engel Gods, die voor het leger van
Israel uitging, zijn plaats en ging achter hen aan;
ook verliet de wolkkolom haar plaats aan hun spits
en ging achter hen staan.
20 Zo kwam zij tussen het leger van de Egyptenaren
en dat van de Israelieten in,*f* en de wolk was duis-
ternis, maar tegelijk verlichtte zij de nacht*f* zodat
de een de ander niet kon naderen, de gehele
nacht.
21 Toen strekte Mozes zijn hand uit over de zee en de
Here deed de zee de gehele nacht door een sterke
oostenwind wegvloeien, maakte haar droog, en de
wateren werden gespleten.
22 Zo gingen de Israelieten in het midden der zee op
het droge; terwijl rechts en links de wateren voor
hen waren als een muur.
23 En de Egyptenaren vervolgden hen en kwamen
achter hen aan*f* alle paarden van Farao, zijn
wagens en zijn ruiters*f* midden in de zee.
24 Toen dan, in de morgenwake, schouwde de Here
in vuurkolom en wolk naar het leger der
Egyptenaren en bracht het leger der Egyptenaren
in verwarring.
25 Hij deed de wielen van hun wagens wegglijden en
met moeite voortrijden, zodat de Egyptenaren zei-
den: Laten wij vluchten voor de Israelieten, want
de Here strijdt voor hen tegen Egypte.
26 Toen zeide de Here tot Mozes: Strek uw hand uit
over de zee, opdat de wateren terugvloeien over
de Egyptenaren, over hun wagens en ruiters.

27 En Mozes strekte zijn hand uit over de zee en
tegen het aanbreken van de morgen vloeide de
zee terug in haar bedding, terwijl de Egyptenaren
haar tegemoet vluchtten; zo dreef de Here de
Egyptenaren midden in de zee.
28 De wateren vloeiden terug en bedekten de wagens
en de ruiters van de gehele legermacht van Farao,
die hen in de zee achterna getrokken waren; er
bleef van hen niet een over.
29 Maar de Israelieten gingen op het droge midden
door de zee en de wateren waren hun rechts en
links als een muur.
30 Zo verloste de Here op die dag de Israelieten uit
de macht der Egyptenaren. En Israel zag de
Egyptenaren dood op de oever der zee liggen.
31 Toen zag Israel, welk een machtige daad de Here
tegen Egypte gedaan had; en het volk vreesde de
Here en zij geloofden in de Here en in Mozes, zijn
knecht.

Exodus 15

1 Toen zong Mozes met de Israelieten de Here dit
lied en zij zeiden: Ik wil de Here zingen, want Hij
is hoog verheven, het paard en zijn ruiter stortte
Hij in de zee.
2 De Here is mijn kracht en mijn psalm, Hij is mij tot
heil geweest. Hij is mijn God, Hem verheerlijk ik,
de God mijns vaders, Hem prijs ik.
3 De Here is een krijgsheld; Here is zijn naam.
4 De wagens van Farao en zijn legermacht wierp Hij
in de zee; de keur van zijn wagenhelden werd in
de Schelfzee gedompeld.
5 Watervloeden overdekten hen; in de diepte zonken
zij als een steen.
6 Uw rechterhand, Here, heerlijk door kracht, uw
rechterhand, Here, verpletterde de vijand.
7 In uw grote majesteit vernietigdet Gij wie tegen U
opstonden; Gij liet uw toorngloed los, hij verteer-
de hen als stoppels.
8 Door de adem van uw neus werden de wateren
opgestuwd; als een dam stonden de stromen; de
watervloeden stolden in het hart der zee.
9 De vijand zeide: Ik achtervolg, haal in, deel de
buit; ik koel mijn lust aan hen, trek mijn zwaard;
mijn hand roeit hen uit.

10 Gij bliest met uw adem, de zee overdekte hen; als
lood zonken zij in geweldige wateren.
11 Wie is als Gij, onder de goden, Here, wie is als Gij,
heerlijk in heiligheid vreselijk in roemrijke daden,
wonderbaar in uw doen?
12 Gij strektet uw rechterhand uit; de aarde verzwolg
hen.
13 Gij leiddet in uw goedertierenheid het volk dat Gij
verlost hebt; Gij leiddet het door uw kracht naar
uw heilige woonstede.
14 Volkeren hoorden het, zij sidderden; beving greep
de bewoners van Filistea aan.
15 Toen verschrikten Edoms stamhoofden, huivering
greep Moabs machtigen aan; alle bewoners van
Kanaan sidderden.
16 Ontzetting en schrik overviel hen, door uw gewel-
dige arm verstarden zij als een steen, terwijl uw
volk, Here, doortrok, uw volk, dat Gij U hebt ver-
worven, doortrok.
17 Gij brengt hen en plant hen op de berg die uw
erfdeel is; de plaats die Gij, Here, tot uw woning
gemaakt hebt; het heiligdom, Here, door uw hand
gesticht.
18 De Here regeert voor altoos en eeuwig.
19 Toen Farao's paarden met zijn wagenen en ruiters
in de zee gekomen waren, deed de Here de wate-
ren der zee over hen terugvloeien, maar de
Israelieten gingen op het droge midden door de
zee.

20 Toen nam Mirjam, de profetes, de zuster van
Aaron, de tamboerijn in haar hand, en alle vrou-
wen gingen achter haar aan met tamboerijnen en
in reidansen.
21 En Mirjam zong hun ten antwoord: Zingt de Here,
want Hij is hoog verheven; het paard en zijn ruiter
stortte Hij in de zee.
22 Toen liet Mozes de Israelieten opbreken van de
Schelfzee en zij gingen naar de woestijn Sur; drie
dagreizen trokken zij door de woestijn zonder
water te vinden.
23 En zij kwamen in Mara, maar zij konden het water
van Mara niet drinken, omdat het bitter was.
Daarom noemde men die plaats Mara.
24 Toen morde het volk tegen Mozes en zeide: Wat
moeten wij drinken?
25 En hij riep luide tot de Here, en de Here wees hem
een stuk hout; hij wierp het in het water; toen werd
het water zoet. Daar gaf Hij hun inzettingen en ver-
ordeningen en daar stelde Hij hen op de proef,
26 Terwijl hij zeide: Indien gij aandachtig luistert naar
de stem van de Here, uw God, en doet wat recht
is in zijn ogen, en uw oor neigt tot zijn geboden
en al zijn inzettingen onderhoudt, zal Ik u geen
enkele van de kwalen opleggen, die Ik de
Egyptenaren opgelegd heb; want Ik, de Here, ben
uw Heelmeester.
27 Daarna kwamen zij in Elim; daar waren twaalf
waterbronnen en zeventig palmbomen, en zij
legerden zich daar aan het water.

Exodus 16

1 Toen zij van Elim opgebroken waren, kwam de
gehele vergadering der Israelieten in de woestijn
Sin, die tussen Elim en de Sinai ligt, op de vijftien-
de dag van de tweede maand sedert hun uittocht
uit het land Egypte.
2 En in die woestijn morde de gehele vergadering
der Israelieten tegen Mozes en Aaron;
3 En de Israelieten zeiden tot hen: Och, dat wij door
de hand des Heren in het land Egypte gestorven
waren, toen wij bij de vleespotten zaten en volop
brood aten; want gij hebt ons in deze woestijn
geleid om deze gehele gemeente van honger te
doen omkomen.
4 Toen zeide de Here tot Mozes: Zie, Ik zal voor u
brood uit de hemel laten regenen; dan zal het volk
uitgaan en verzamelen zoveel als voor elke dag
nodig is, opdat Ik het op de proef stelle, of het al
dan niet wandelt naar mijn wet.
5 En als zij op de zesde dag bereiden wat zij hebben
binnengebracht, dan zal dit dubbel zoveel zijn als
wat zij op de andere dagen verzamelen.
6 Daarop zeiden Mozes en Aaron tot alle Israelieten:
Vanavond zult gij weten, dat de Here u uit het
land Egypte heeft geleid.
7 En morgenochtend zult gij de heerlijkheid des
Heren zien, omdat Hij uw gemor tegen de Here
gehoord heeft. Want wat zijn wij, dat gij tegen
ons mort?

8 En Mozes zeide: Als de Here u in de avond vlees te
eten geeft en in de morgen volop brood, omdat
de Here het gemor waarmede gij tegen Hem
gemord hebt, gehoord heeft, wat zijn wij? Niet
tegen ons was uw gemor, maar tegen de Here.
9 En Mozes zeide tot Aaron: Zeg tot de gehele ver-
gadering der Israelieten: nadert voor het aange-
zicht des Heren: want Hij heeft uw gemor
gehoord.
10 Terwijl nu Aaron sprak tot de gehele vergadering
der Israelieten, richtten zij hun blik naar de woe-
stijn, en zie, de heerlijkheid des Heren verscheen
in een wolk.
11 Toen sprak de Here tot Mozes en zeide:
12 Ik heb het gemor der Israelieten gehoord; zeg tot
hen: in de avondschemering zult gij vlees eten en
in de morgen zult gij met brood verzadigd wor-
den; en gij zult weten, dat Ik, de Here, uw God
ben.
13 En des avonds kwamen kwakkels opzetten en over-
dekten de legerplaats; en des morgens was er een
dauwlaag rondom de legerplaats.
14 Toen de dauwlaag opgetrokken was, zie, daar lag
over de woestijn iets fijns, iets schilferachtigs, fijn
als rijm op de aarde.
15 Toen de Israelieten het zagen, zeiden zij tot elkan-
der: Wat is dit? Want zij wisten niet, wat het was.
Maar Mozes zeide tot hen: Dit is het brood dat de
Here u tot spijze gegeven heeft.

16 Dit is wat de Here geboden heeft: verzamelt ervan
naar ieders behoefte; ieder van u kan voor zijn
tentgenoten een gomer per hoofd nemen, naar
gelang van het zielental.
17 De Israelieten nu deden zo en verzamelden het, de
een meer en de ander minder.
18 Toen zij het in een gomer maten, had hij die meer
verzameld had, niet te veel en hij die minder ver-
zameld had, kwam niet te kort. Ieder had naar zijn
behoefte verzameld.
19 En Mozes zeide tot hen: Niemand late ervan over
tot de morgen.
20 Maar sommigen luisterden niet naar Mozes en lie-
ten ervan over tot de morgen, maar toen was het
bedorven van de wormen en stonk. En Mozes werd
toornig op hen.
21 Zij nu verzamelden het elke morgen ieder naar zijn
behoefte; maar als de zon heet werd, smolt het.
22 En op de zesde dag verzamelden zij tweemaal
zoveel brood, twee gomer voor ieder; en al de vor-
sten der vergadering kwamen het Mozes berich-
ten.
23 Toen zeide hij tot hen: Dit is wat de Here gezegd
heeft: een rustdag, een heilige sabbat is het mor-
gen voor de Here; bakt wat gij bakken wilt en
kookt wat gij koken wilt; laat al wat overblijft lig-
gen om het tot de volgende morgen te bewaren.

24 Zij lieten het dan tot de volgende morgen liggen,
zoals Mozes bevolen had; toen stonk het niet, en
er waren geen maden in.
25 Voorts zeide Mozes: Eet dit vandaag, want heden
is het sabbat voor de Here, vandaag zult gij het
niet vinden op het veld.
26 Zes dagen zult gij het verzamelen, maar op de
zevende dag is het sabbat; dan is het er niet.
27 Toen er dan ook van het volk op de zevende dag
heengingen om wat te verzamelen, vonden zij het
niet.
28 Daarom zeide de Here tot Mozes: Hoelang weigert
gij mijn geboden en wetten te onderhouden?
29 Bedenkt, dat de Here u de sabbat gegeven heeft;
daarom geeft Hij u op de zesde dag brood voor
twee dagen. Ieder moet op zijn plaats blijven; nie-
mand mag zijn plaats op de zevende dag verlaten.
30 Toen rustte het volk op de zevende dag.
31 Het huis Israels noemde het: manna; en het was
wit als korianderzaad en de smaak ervan was als
die van een honigkoek.
32 Mozes zeide: Dit is wat de Here geboden heeft:
vul er een gomer mee, om het voor de toekomen-
de geslachten te bewaren, opdat zij het brood
zien, dat Ik u in de woestijn te eten heb gegeven,
toen Ik u uit het land Egypte leidde.
33 Daarom zeide Mozes tot Aaron: Neem een kruik,
doe daarin een volle gomer manna en leg dit voor
het aangezicht des Heren, om het voor de toeko-
mende geslachten te bewaren.

34 Zoals de Here Mozes geboden had, legde Aaron
het voor de Getuigenis ter bewaring.
35 De Israelieten nu hebben veertig jaar het manna
gegeten, totdat zij kwamen in bewoond land; het
manna hebben zij gegeten, totdat zij kwamen aan
de grens van het land Kanaan.
36 Een gomer nu is het tiende van een efa.

Exodus 17

1 De gehele vergadering der Israelieten brak daarna
op uit de woestijn Sin, trekkende van pleisterplaats
tot pleisterplaats naar het bevel des Heren, en
legerde zich te Refidim, maar daar was geen water
voor het volk om te drinken.
2 Het volk begon met Mozes te twisten en zeide:
Geeft ons water, zodat wij kunnen drinken. Maar
Mozes zeide tot hen: Wat twist gij met mij? Wat
stelt gij de Here op de proef?
3 En het volk dorstte daar naar water, het morde
tegen Mozes en zeide: Waarom toch hebt gij ons
uit Egypte gevoerd, om mij, mijn kinderen en mijn
kudde van dorst te doen omkomen?
4 Toen riep Mozes luide tot de Here en zeide: Wat
moet ik met dit volk doen? Nog een ogenblik en
zij gaan mij stenigen!
5 Daarop zeide de Here tot Mozes: Ga voor het volk
uit en neem enige van de oudsten van Israel met
u; neem ook de staf waarmee gij de Nijl geslagen
hebt, in uw hand en ga heen.
6 Zie, Ik zal daar voor u op de rots bij Horeb staan;
dan zult gij op de rots slaan en daaruit zal water
te voorschijn komen, zodat het volk kan drinken.
En Mozes deed alzo voor de ogen van de oudsten
van Israel.
7 Hij noemde die plaats Massa en Meriba, wegens
de twist der Israelieten en omdat zij de Here op de
proef gesteld hadden door te zeggen: Is de Here
in ons midden of niet?

8 Toen kwam Amalek en streed tegen Israel te
Refidim.
9 En Mozes zeide tot Jozua: Kies ons mannen uit,
trek uit, strijd tegen Amalek, morgen zal ik op de
heuveltop staan met de staf Gods in mijn hand.
10 Jozua nu deed, zoals Mozes tot hem gezegd had
en streed tegen Amalek; maar Mozes, Aaron en
Chur hadden de heuveltop bestegen.
11 En wanneer Mozes zijn hand ophief, had Israel de
overhand, maar wanneer hij zijn hand liet zakken,
had Amalek de overhand.
12 Toen de handen van Mozes zwaar werden, namen
zij een steen, legden die onder hem neer, zodat hij
daarop kon gaan zitten; en Aaron en Chur onder-
steunden zijn handen, de een aan de ene en de
ander aan de andere zijde, zodat zijn handen
onbeweeglijk bleven tot zonsondergang.
13 Zo overwon Jozua Amalek en diens volk door de
scherpte des zwaards.
14 En de Here zeide tot Mozes: Schrijf dit ter gedach-
tenis in een boek, en prent het Jozua in, dat Ik de
herinnering aan Amalek onder de hemel volledig
zal uitwissen.
15 Toen bouwde Mozes een altaar en noemde het: de
Here is mijn banier.
16 En hij zeide: De hand op de troon des Heren! De
Here heeft een strijd tegen Amalek, van geslacht
tot geslacht.

Exodus 18

1 En Jetro, de priester van Midjan, de schoonvader
van Mozes, hoorde alles wat God voor Mozes en
zijn volk Israel gedaan had, dat de Here Israel uit
Egypte had geleid.
2 Toen nam Jetro, de schoonvader van Mozes,
Sippora, de vrouw van Mozes, (nadat deze haar
had weggezonden),
3 Benevens haar beide zonen; van wie de ene
Gersom heette, want, had hij gezegd, ik ben een
vreemdeling geweest in een vreemd land,
4 En de andere Eliezer, want de God van mijn vader
is mijn hulp geweest en heeft mij gered van het
zwaard van Farao.
5 Toen Jetro, de schoonvader van Mozes, met diens
zonen en vrouw bij Mozes kwam in de woestijn,
waar hij gelegerd was bij de berg Gods,
6 Liet hij aan Mozes zeggen: Ik, uw schoonvader
Jetro, kom tot u met uw vrouw en haar beide
zonen.
7 Daarop ging Mozes zijn schoonvader tegemoet,
boog zich voor hem neer en kuste hem; zij vroe-
gen naar elkanders welstand en gingen naar de
tent.
8 Toen vertelde Mozes zijn schoonvader al wat de
Here Farao en de Egyptenaren had aangedaan ter
wille van Israel, alle moeiten die hen onderweg
getroffen hadden, en hoe de Here hen had gered.
9 En Jetro verheugde zich over al het goede dat de
Here aan Israel gedaan had, dat Hij het uit de
macht der Egyptenaren had gered.

10 En Jetro zeide: Geprezen zij de Here, die u gered
heeft uit de macht der Egyptenaren en van Farao.
11 Nu weet ik, dat de Here groter is dan alle goden;
want Hij heeft het volk uit de macht der
Egyptenaren gered, omdat dezen overmoedig
tegen hen waren opgetreden.
12 En Jetro, de schoonvader van Mozes, nam een
brandoffer en slachtoffers voor God; en Aaron en
alle oudsten van Israel kwamen om met de
schoonvader van Mozes voor het aangezicht van
God maaltijd te houden.
13 De volgende dag hield Mozes zitting om recht te
spreken over het volk; en het volk stond voor
Mozes van de morgen tot de avond.
14 Toen de schoonvader van Mozes zag al wat hij te
doen had met het volk, zeide hij: Wat hebt gij
toch met het volk te doen! Waarom houdt gij
alleen zitting, terwijl het gehele volk voor u staat
van de morgen tot de avond?
15 En Mozes zeide tot zijn schoonvader: Omdat het
volk tot mij komt om God te vragen.
16 Wanneer zij een zaak hebben, komt deze tot mij
en spreek ik recht tussen de een en de ander;
bovendien maak ik de inzettingen en wetten Gods
bekend.
17 Maar de schoonvader van Mozes zeide tot hem:
Het is niet goed, wat gij doet.
18 Gij raakt geheel uitgeput, gij zowel als dit volk dat
met u is; want dit is te zwaar voor u, gij kunt het
alleen niet doen.

19 Luister nu naar mij, ik zal u raad geven en God zal
met u zijn. Vertegenwoordig gij het volk bij God
en breng de zaken voor God.
20 Voorts moet gij hun de inzettingen en de wetten
Gods inscherpen, en hun de weg bekend maken,
die zij te gaan, en het werk dat zij te volbrengen
hebben.
21 Daarnaast moet gij onder het gehele volk omzien
naar flinke, godvrezende, betrouwbare mannen,
die winstbejag haten, en hen over hen aanstellen
als oversten van duizend, oversten van honderd,
oversten van vijftig en oversten van tien.
22 Die zullen te allen tijde onder het volk rechtspre-
ken; dan zullen zij alle grote zaken voor u brengen,
maar alle kleine zaken zullen zij zelf berechten,
zodat zij u verlichting geven en met u meedragen.
23 Indien gij dit doet en God het u gebiedt, dan zult
gij staande kunnen blijven en zal ook al dit volk
tevreden naar zijn woonplaats gaan.
24 Mozes nu luisterde naar de woorden van zijn
schoonvader en deed al hetgeen hij gezegd had.
25 Onder geheel Israel koos Mozes flinke mannen en
stelde hen aan als hoofden over het volk, oversten
van duizend, oversten van honderd, oversten van
vijftig en oversten van tien.
26 Dezen spraken te allen tijde recht onder het volk;
de moeilijke zaken brachten zij tot Mozes, maar
alle kleine zaken berechtten zij zelf.
27 Toen liet Mozes zijn schoonvader gaan en deze
ging naar zijn land.

Exodus 19

1 In de derde maand na de uittocht der Israelieten
uit het land Egypte, op dezelfde dag, kwamen zij
in de woestijn Sinai.
2 Nadat zij van Refidim opgebroken waren, kwamen
zij in de woestijn Sinai en legerden zich in de woe-
stijn; en Israel legerde zich daar tegenover de berg.
3 Toen klom Mozes op tot God, en de Here riep tot
hem van de berg, en zeide: Zo zult gij zeggen tot
het huis van Jakob en meedelen aan de Israelieten:
4 Gij hebt gezien, wat Ik de Egyptenaren heb aange-
daan, en dat Ik u op arendsvleugelen gedragen en
tot Mij gebracht heb.
5 Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert en
mijn verbond bewaart, dan zult gij uit alle volken Mij
ten eigendom zijn, want de ganse aarde behoort Mij.
6 En gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en
een heilig volk. Dit zijn de woorden die gij tot de
Israelieten spreken zult.
7 Toen kwam Mozes en ontbood de oudsten van het
volk en legde hun al deze woorden die de Here
hem geboden had, voor.
8 En het gehele volk antwoordde eenparig: Alles wat
de Here gesproken heeft, zullen wij doen. En
Mozes bracht de woorden van het volk weder aan
de Here over.
9 Daarna zeide de Here tot Mozes: Zie, Ik kom tot u
in een donkere wolk, opdat het volk kan horen,
wanneer Ik met u spreek, en zij ook voor altoos in
u geloven. En Mozes deelde de woorden van het
volk aan de Here mee.

10 En de Here zeide tot Mozes: Ga tot het volk; heilig hen
heden en morgen, en laten zij hun klederen wassen.
11 En tegen de derde dag zullen zij gereed zijn, want
op de derde dag zal de Here nederdalen voor de
ogen van het gehele volk op de berg Sinai.
12 Daarom zult gij het volk buiten een bepaalde kring
houden en zeggen: Wacht er u voor de berg te
bestijgen, of maar de voet ervan aan te raken;
ieder die de berg aanraakt, zal zeker ter dood
gebracht worden.
13 Geen hand zal hem aanraken, want dan zal men
zeker gestenigd of met pijlen doorschoten worden;
hetzij dier hetzij mens, hij zal niet blijven leven.
Eerst bij de langgerekte toon van de hoorn mogen
zij de berg bestijgen.
14 Toen daalde Mozes de berg af naar het volk; hij
heiligde het volk en zij wiesen hun klederen.
15 En hij zeide tot het volk: Weest over drie dagen
gereed, nadert niet tot een vrouw.
16 En het geschiedde op de derde dag, toen het mor-
gen werd, dat er donderslagen en bliksemstralen
en een zware wolk op de berg waren en zeer sterk
bazuingeschal, zodat al het volk dat in de leger-
plaats was, beefde.
17 Toen leidde Mozes het volk uit de legerplaats God
tegemoet en zij stelden zich op onder aan de berg.
18 En de berg Sinai stond geheel in rook, omdat de
Here daarop nederdaalde in vuur; de rook daarvan
steeg op als de rook van een oven, en de gehele
berg beefde zeer.

19 Het geluid van de bazuin werd gaandeweg zeer sterk. Mozes sprak, en God antwoordde hem in de donder.
20 Toen daalde de Here neder op de berg Sinai, op de bergtop, en de Here riep Mozes naar de bergtop, en Mozes klom naar boven.
21 Daarna zeide de Here tot Mozes: Daal af, waarschuw het volk, dat zij niet doordringen tot de Here om iets te zien; dan zouden velen van hen vallen.
22 En ook de priesters die tot de Here naderen, zullen zich heiligen, opdat de Here niet tegen hen losbreke.
23 Toen zeide Mozes tot de Here: Het volk kan de berg Sinai niet bestijgen, want gij hebt ons gewaarschuwd: zet de berg af en heilig hem.
24 Daarop zeide de Here tot hem: Ga, daal af en klim met Aaron naar boven; maar de priesters en het volk mogen niet doordringen om tot de Here op te klimmen, opdat Hij niet tegen hen losbreke.
25 Toen daalde Mozes af tot het volk en zeide het hun.

Exodus 20

1 Toen sprak God al deze woorden:
2 Ik ben de Here, uw God, die u uit het land Egypte, uit het diensthuis, geleid heb.
3 Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben.
4 Gij zult u geen gesneden beeld maken noch enige gestalte van wat boven in de hemel, noch van wat beneden op de aarde, noch van wat in de wateren onder de aarde is.
5 Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen; want Ik, de Here, uw God, ben een naijverig God, die de ongerechtigheid der vaderen bezoek aan de kinderen, aan het derde en aan het vierde geslacht van hen die Mij haten,
6 En die barmhartigheid doe aan duizenden van hen die Mij liefhebben en mijn geboden onderhouden.
7 Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken, want de Here zal niet onschuldig houden wie zijn naam ijdel gebruikt.
8 Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt;
9 Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen;
10 Maar de zevende dag is de sabbat van de Here, uw God; dan zult gij geen werk doen, gij noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch de vreemdeling die in uw steden woont.
11 Want in zes dagen heeft de Here de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte op de zevende dag; daarom zegende de Here de sabbatdag en heiligde die.

12 Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal.
13 Gij zult niet doodslaan.
14 Gij zult niet echtbreken.
15 Gij zult niet stelen.
16 Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste.
17 Gij zult niet begeren uws naasten huis; gij zult niet begeren uws naasten vrouw, noch zijn dienstknecht, noch zijn dienstmaagd, noch zijn rund, noch zijn ezel, noch iets dat van uw naaste is.
18 En het gehele volk was getuige van de donderslagen, de bliksemstralen, het geluid van de bazuin en de rokende berg. Toen het volk het zag, beefde het en bleef van verre staan.
19 En zij zeiden tot Mozes: Spreek gij met ons, dan zullen wij horen; maar God spreke niet met ons, opdat wij niet sterven.
20 Maar Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, want God is gekomen om u op de proef te stellen, en opdat er vrees voor Hem over u kome, dat gij niet zondigt.
21 Het volk nu bleef van verre staan, maar Mozes naderde tot de donkerheid waarin God was.
22 Toen zeide de Here tot Mozes: Zo zult gij zeggen tot de Israelieten: gij hebt gezien, dat Ik van de hemel met u gesproken heb:
23 Gij zult naast Mij geen goden maken; noch van zilver noch van goud zult gij ze u maken.

24 Een altaar van aarde zult gij voor Mij maken en daarop offeren uw brandoffers en uw vredeoffers, uw kleinvee en uw runderen. Op elke plaats waar Ik mijn naam doe gedenken, zal Ik tot u komen en u zegenen.
25 Indien gij echter een altaar van stenen voor Mij maakt, dan moogt gij het niet bouwen van gehouwen steen; wanneer gij dat met uw houweel bewerkt, ontwijdt gij het.
26 Ook moogt gij niet langs een trap naar mijn altaar opklimmen, opdat daarop uw schaamte niet zichtbaar worde.

Exodus 21

1 Dit zijn de verordeningen die gij hun zult voorhouden.
2 Wanneer gij een Hebreeuwse slaaf koopt, zal hij zes jaar dienen, maar in het zevende jaar zal hij om niet als een vrij man weggaan.
3 Indien hij alleen gekomen is, zal hij alleen weggaan; indien hij gehuwd was, dan zal zijn vrouw met hem weggaan.
4 Indien zijn heer hem een vrouw gegeven heeft en zij hem zonen of dochters gebaard heeft, zal de vrouw met haar kinderen het eigendom blijven van haar heer, en hij zal alleen weggaan.
5 Maar indien de slaaf nadrukkelijk zegt: Ik heb mijn heer, mijn vrouw en mijn kinderen lief, ik wil niet als vrij man weggaan,
6 Dan zal zijn heer hem bij de goden brengen, hij zal hem bij de deur of de deurpost brengen, en zijn heer zal zijn oor met een priem doorboren en hij zal hem voor altijd dienen.
7 En wanneer iemand zijn dochter als slavin verkoopt, zal zij niet weggaan zoals de slaven weggaan.
8 Indien zij haar heer niet bevalt, die haar voor zichzelf bestemd had, dan moet hij haar laten loskopen; hij heeft niet de bevoegdheid haar aan een vreemd volk te verkopen, omdat hij trouweloos tegen haar gehandeld heeft.
9 Indien hij haar voor zijn zoon bestemt, zal hij haar naar het recht der dochters doen.

10 Indien hij zich een andere neemt, zal hij haar voeding, haar kleding en de echtelijke gemeenschap met haar niet verminderen.

11 Indien hij haar deze drie dingen niet doet, zal zij weggaan, om niet, zonder geld.

12 Wie iemand zo treft, dat hij sterft, zal zeker ter dood gebracht worden.

13 Maar voor het geval, dat hij het er niet op toelegde, doch dat God het zijn hand deed overkomen, zal Ik u een plaats aanwijzen, waarheen hij kan vluchten.

14 Doch wanneer iemand misdadig handelt tegen zijn naaste en hem met list doodt, dan zult gij hem van mijn altaar weghalen, opdat hij sterve.

15 Wie zijn vader of zijn moeder slaat, zal zeker ter dood gebracht worden.

16 Wie een mens rooft, hetzij hij hem reeds verkocht heeft, hetzij deze nog in zijn bezit wordt aangetroffen, zal zeker ter dood gebracht worden.

17 Wie zijn vader of zijn moeder vervloekt, zal zeker ter dood gebracht worden.

18 Wanneer mannen twisten en de een slaat de ander met een steen of met de vuist, zodat deze wel niet sterft, maar bedlegerig wordt,

19 Dan zal hij die de slag gaf, ongestraft blijven, wanneer de ander opstaat en met zijn stok buiten wandelt; slechts diens gedwongen rusttijd zal hij vergoeden en voor genezing zorgen.

20 Wanneer iemand zijn slaaf of zijn slavin met een stok slaat, zodat deze onder zijn hand sterft, zal deze zeker gewroken worden.

21 Slechts indien hij een dag of twee in leven blijft, zal hij niet gewroken worden, want het is zijn eigen geld.
22 Wanneer mannen vechten en een van hen stoot een zwangere vrouw, zodat haar vrucht afgaat, maar zonder ander letsel, dan zal zeker een boete worden geeist, naardat de man van die vrouw hem oplegt, en hij zal het volgens besluit van de rechters geven.
23 Maar indien er een ander letsel is, zult gij geven leven voor leven,
24 Oog voor oog, tand voor tand, hand voor hand, voet voor voet,
25 Blaar voor blaar, wond voor wond, striem voor striem.
26 Wanneer iemand het oog van zijn slaaf, of het oog van zijn slavin, raakt en het vernielt, zal hij hem om zijn oog vrijlaten.
27 En indien hij een tand van zijn slaaf, of een tand van zijn slavin, uitslaat, zal hij hem om zijn tand vrijlaten.
28 Wanneer een rund een man of een vrouw stoot, zodat deze sterft, dan zal het rund zeker gestenigd worden en zijn vlees zal niet gegeten worden, maar de eigenaar van het rund zal vrijuit gaan.
29 Indien echter dat rund reeds vroeger stotig was en zijn eigenaar gewaarschuwd was, maar hij het niet bewaakte, en het doodt een man of een vrouw, dan zal het rund gestenigd worden, maar ook de eigenaar zal ter dood gebracht worden.

30 Indien hem een zoengeld opgelegd wordt, dan zal hij alles wat hem opgelegd wordt, als losprijs voor zijn leven geven.
31 Stoot het een zoon of een dochter, dan zal met hem gehandeld worden volgens dezelfde verordening.
32 Maar indien het rund een slaaf of een slavin stoot, dan zal hij dertig sikkels zilver aan de heer van deze geven, en het rund zal gestenigd worden.
33 Wanneer iemand een put opent, of wanneer iemand een put graaft, zonder die te bedekken, en er valt een rund of een ezel in,
34 Dan zal de eigenaar van de put vergoeding geven: hij zal er geld voor teruggeven aan de eigenaar ervan, maar het dode dier zal zijn eigendom zijn.
35 Wanneer iemands rund het rund van zijn naaste stoot, zodat het sterft, dan zal men het levende rund verkopen en zijn prijs verdelen en ook het dode dier zal men verdelen.
36 Of als het bekend was, dat het rund reeds vroeger stotig was, en als zijn eigenaar het desondanks niet bewaakte, dan zal hij volledig rund voor rund vergoeden, doch het dode dier zal zijn eigendom zijn.

Exodus 22

1 Wanneer iemand een rund of een stuk kleinvee
steelt en het slacht of verkoopt, dan zal hij vijf
stuks rundvee als vergoeding geven voor het rund
en vier stuks kleinvee voor het stuk kleinvee.
2 Indien een dief bij een inbraak betrapt en zo getroffen
wordt, dat hij sterft, dan rust daarop geen bloedschuld;
3 Indien de zon was opgegaan, rust daarop wel
bloedschuld. Hij zal volledig vergoeding geven;
indien hij niets heeft, zal hij verkocht worden om
wat hij gestolen heeft.
4 Indien werkelijk het gestolene levend in zijn bezit
gevonden wordt, hetzij rund, ezel of een stuk
kleinvee, zal hij het dubbele als vergoeding geven.
5 Wanneer iemand een akker of een wijngaard laat
afweiden door zijn vee erin los te laten, en dit
weidt de akker van een ander af, dan zal hij het
beste deel van zijn eigen akker of het beste deel
van zijn wijngaard als vergoeding geven.
6 Wanneer brand ontstaat en doornstruiken aantast,
doch ook een schoof of het staande koren of het
gehele veld verteerd wordt, dan zal hij, die de
brand aanstak, volledig vergoeding geven.
7 Wanneer iemand aan zijn naaste geld of goed te
bewaren geeft, en het uit het huis van die man
gestolen wordt, zal de dief, indien hij gevonden
wordt het dubbele als vergoeding geven.
8 Indien de dief niet gevonden wordt, zal de heer
des huizes tot de goden naderen, om te zweren,
dat hij zijn hand niet uitgestoken heeft naar de
have van zijn naaste.

9 Bij elke zaak van verduistering, hetzij van een
rund, een ezel, een stuk kleinvee, een gewaad,
hetzij van welk verloren voorwerp ook, waarvan
[de] [eigenaar] zegt: dat is het, zal hun beider
zaak tot de goden komen. Hij, die de goden schul-
dig verklaren, zal aan zijn naaste het dubbele als
vergoeding geven.
10 Wanneer iemand aan zijn naaste een ezel of een
rund of een stuk kleinvee of welk dier ook, te
bewaren geeft en het sterft, of het wordt gewond
of geroofd, zonder dat iemand het ziet,
11 Dan zal de eed bij de Here tussen hen beslissen, of
hij niet zijn hand uitgestoken heeft naar de have van
zijn naaste, en de eigenaar zal er genoegen mee
nemen, de ander behoeft geen vergoeding te geven.
12 Maar indien het zonder meer van hem gestolen is,
zal hij aan de eigenaar vergoeding geven.
13 Indien het zonder meer verscheurd is, zal hij het
als bewijsstuk overleggen. Het verscheurde zal hij
niet vergoeden.
14 Wanneer iemand van zijn naaste [een] [dier] leent,
en het wordt gewond of sterft, terwijl de eigenaar er
niet bij was, dan zal hij volledig vergoeding geven.
15 Indien de eigenaar erbij was, zal hij geen vergoe-
ding geven. Indien het gehuurd was, is de schade
in de huurprijs inbegrepen.
16 Wanneer iemand een maagd verleidt, die niet
ondertrouwd is, en gemeenschap met haar heeft,
dan zal hij haar tegen de volle bruidsprijs tot
vrouw nemen.

17 Indien haar vader ten stelligste weigert haar aan
hem te geven, dan zal hij de bruidsprijs der maag-
den aan zilver afwegen.
18 Een tovenares zult gij niet in leven laten.
19 Al wie met een dier gemeenschap heeft, zal zeker
ter dood gebracht worden.
20 Wie aan de goden offert, behalve aan de Here
alleen, zal met de ban geslagen worden.
21 Een vreemdeling zult gij niet onderdrukken, noch
hem benauwen, want gij zijt vreemdelingen
geweest in het land Egypte.
22 Geen enkele weduwe of wees zult gij verdrukken.
23 Indien gij dezen toch verdrukt, voorzeker zal Ik,
indien zij luide tot Mij roepen, hun geroep horen,
24 En mijn toorn zal ontbranden en Ik zal u met het
zwaard doden, zodat uw vrouwen weduwen wor-
den en uw kinderen wezen.
25 Indien gij aan mijn volk, aan de arme bij u, geld
leent, zult gij u niet als een schuldeiser jegens hem
gedragen: gij zult hem geen rente opleggen.
26 Indien gij het opperkleed van uw naaste tot pand
neemt, zult gij het hem voor zonsondergang
teruggeven,
27 Want dat is zijn enige bedekking, dat is de bekle-
ding voor zijn huid. Waarin zal hij zich te ruste
leggen? Wanneer hij tot Mij om hulp zal roepen,
zal Ik horen, want Ik ben genadig.
28 De goden zult gij niet vervloeken en een vorst
onder uw volk zult gij niet verwensen.

29 Gij zult niet talmen, van uw graanoogst en van uw
wijnoogst te geven. De eerstgeborene van uw
zonen zult gij Mij geven.
30 Evenzo zult gij doen met uw runderen en met uw
kleinvee: zeven dagen zullen zij bij de moeder blij-
ven, op de achtste dag zult gij ze Mij geven.
31 Gij zult Mij heilige mensen zijn; vlees van dieren,
die in het veld verscheurd zijn, zult gij niet eten,
gij zult het voor de honden werpen.

Exodus 23

1 Gij zult geen vals gerucht verbreiden; gij moogt de schuldige niet helpen als misdadig getuige.
2 Gij zult de meerderheid in het kwade niet volgen, noch in een rechtsgeding getuigenis afleggen met de meerderheid mee, om het recht te buigen.
3 Ook zult gij een onaanzienlijke niet voortrekken in zijn rechtsgeding.
4 Wanneer gij een verdwaald rund of ezel van uw vijand aantreft, zult gij ze hem zeker terugbrengen.
5 Wanneer gij de ezel van uw vijand onder zijn last ziet bezwijken, zult gij dit niet onverschillig aan hem overlaten. Gij zult hem zeker helpen met afladen.
6 Gij zult het recht van de arme onder u in zijn rechtsgeding niet buigen.
7 Van een bedrieglijke zaak moet gij u ver houden. De onschuldige en de rechtvaardige moogt gij niet doden, want Ik verklaar de schuldige niet rechtvaardig.
8 Een geschenk zult gij niet aannemen, want een geschenk maakt zienden blind en verdraait de zaak der onschuldigen.
9 De vreemdeling zult gij niet benauwen, want gij kent de gemoedsgesteldheid van de vreemdeling, omdat gij vreemdelingen zijt geweest in het land Egypte.
10 Zes jaar zult gij uw land bezaaien en zijn opbrengst inzamelen,

11 Maar in het zevende zult gij het braak laten liggen
en het met rust laten, opdat de armen van uw volk
eten, en wat zij overlaten zal het gedierte des
velds eten. Evenzo zult gij doen met uw wijngaard
en met uw olijfbomen.
12 Zes dagen zult gij uw werk doen, maar op de
zevende dag zult gij rusten, opdat uw rund en uw
ezel uitrusten, en de zoon van uw slavin en de
vreemdeling adem scheppen.
13 Ten aanzien van alles, wat Ik u bevolen heb, zult
gij op uw hoede zijn; de naam van andere goden
zult gij niet noemen, hij zal uit uw mond niet
gehoord worden.
14 Driemaal in het jaar zult gij Mij een feest houden.
15 Het feest der ongezuurde broden zult gij onder-
houden; zeven dagen zult gij ongezuurde broden
eten, zoals Ik u geboden heb, op de bepaalde tijd
van de maand Abib, want daarin zijt gij uit Egypte
getrokken; maar men zal niet met ledige handen
voor mijn aangezicht verschijnen.
16 Ook het feest van de oogst, der eerstelingen van
uw vruchten, die gij op de akker zaaien zult; en
het feest der inzameling aan het einde des jaars,
wanneer gij uw vruchten van de akker ingezameld
hebt.
17 Driemaal in het jaar zullen al uw mannen voor het
aangezicht van de Here Here verschijnen.
18 Gij zult het bloed van mijn slachtoffer niet met iets
gezuurds offeren, noch zal het vet van mijn feest-
offer de nacht overblijven tot de morgen.

19 Het beste der eerstelingen van uw bodem zult gij
in het huis van de Here, uw God, brengen. Gij zult
een bokje niet koken in de melk van zijn moeder.
20 Zie, Ik zend een engel voor uw aangezicht, om u
te bewaren op de weg en om u te brengen naar
de plaats, die Ik bereid heb.
21 Neem u voor hem in acht en luister naar hem,
wees tegen hem niet wederspannig, want hij zal
uw overtredingen niet vergeven, want mijn naam
is in hem.
22 Maar indien gij aandachtig naar hem luistert, en
alles doet, wat Ik zeg, zal Ik uw vijanden vijandig
bejegenen, en benauwen die u benauwen.
23 Want mijn engel zal voor uw aangezicht gaan en u
brengen naar de Amoriet, de Hethiet, de Perizziet,
de Kanaaniet, de Chiwwiet en de Jebusiet, en Ik
zal hen vernietigen.
24 Gij zult u niet nederbuigen voor hun goden noch
hen dienen en gij zult niet doen naar hun werken,
maar gij zult ze volkomen vernielen en hun gewij-
de stenen zult gij geheel verbrijzelen.
25 Maar gij zult de Here, uw God, dienen; dan zal Hij
uw brood en uw water zegenen en Ik zal ziekte uit
uw midden verwijderen.
26 Geen vrouw in uw land zal een misgeboorte heb-
ben of onvruchtbaar zijn. Het getal uwer dagen zal
Ik vol maken.
27 De schrik voor Mij zal Ik voor u uit zenden; Ik zal in
verwarring brengen elk volk, waarmee gij in aanraking
komt, en Ik zal al uw vijanden voor u doen vluchten.

28 Ook zal Ik hoornaars voor u uit zenden, opdat zij de Chiwwiet, de Kanaaniet en de Hethiet voor u uit verdrijven.
29 Ik zal hen niet in een jaar voor u uit verdrijven, opdat het land geen woestenij worde en het wild gedierte u niet te veel worde.
30 Langzamerhand zal ik hen voor u uit verdrijven, totdat gij zo vruchtbaar wordt, dat gij het land in bezit kunt nemen.
31 En Ik zal u het gebied geven van de Schelfzee tot de Zee der Filistijnen en van de woestijn tot de Rivier, want Ik zal de inwoners van het land in uw macht geven, zodat gij hen voor u uit verdrijft.
32 Gij zult noch met hen noch met hun goden een verbond sluiten.
33 Zij zullen in uw land niet blijven wonen, opdat zij u niet tegen Mij doen zondigen, doordat gij hun goden gaat dienen, want dit zou u tot een valstrik zijn.

Exodus 24

1 Tot Mozes zeide Hij: Klim op tot de Here, gij en
Aaron, Nadab en Abihu en zeventig van de oud-
sten van Israel en buigt u van verre neder.
2 Maar Mozes alleen zal tot de Here naderen, zij
echter zullen niet naderen, en het volk zal niet
met hem opklimmen.
3 Toen kwam Mozes en deelde het volk al de woor-
den des Heren en al de verordeningen mee, en het
gehele volk antwoordde eenstemmig: Al de woor-
den, die de Here gesproken heeft, zullen wij doen.
4 En Mozes schreef al de woorden des Heren op.
Vroeg in de morgen bouwde hij een altaar onder
aan de berg, met twaalf opgerichte stenen over-
eenkomstig de twaalf stammen van Israel.
5 Toen zond hij de jongelingen der Israelieten heen,
en zij brachten brandoffers en offerden stieren als
vredeoffers voor de Here.
6 Daarop nam Mozes de helft van het bloed en deed
het in bekkens, en de andere helft van het bloed
sprengde hij op het altaar.
7 Hij nam het boek des verbonds en las het voor de
oren van het volk en zij zeiden: Alles wat de Here
gesproken heeft, zullen wij doen en daarnaar zul-
len wij horen.
8 Toen nam Mozes het bloed en sprengde het op
het volk en hij zeide: Zie, het bloed van het ver-
bond dat de Here met u sluit, op grond van al
deze woorden.

9 En Mozes klom op met Aaron, Nadab en Abihu en zeventig van de oudsten van Israel.
10 En zij zagen de God van Israel en het was alsof onder zijn voeten een plaveisel lag van lazuur, als de hemel zelf in klaarheid.
11 Maar tot de vooraanstaanden der Israelieten strekte Hij zijn hand niet uit; zij aanschouwden God en zij aten en dronken.
12 De Here zeide tot Mozes: Klim op tot Mij, de berg op, en blijf daar, dan zal Ik u de stenen tafelen geven, de wet en het gebod, die Ik opgeschreven heb, om hen te onderwijzen.
13 Toen stond Mozes op met zijn dienaar Jozua, en Mozes besteeg de berg Gods.
14 Maar tot de oudsten zeide hij: Wacht hier op ons, totdat wij bij u terugkeren; Aaron en Chur zijn immers bij u, wie zaken heeft, moet zich tot hen wenden.
15 Daarop besteeg Mozes de berg, en de wolk bedekte de berg.
16 De heerlijkheid des Heren rustte op de berg Sinai, en de wolk bedekte hem zes dagen lang; op de zevende dag riep Hij tot Mozes midden uit de wolk.
17 De verschijning van de heerlijkheid des Heren was als verterend vuur op de top van de berg ten aanschouwen van de Israelieten.
18 Mozes ging de wolk in en besteeg de berg. En hij bleef op de berg veertig dagen en veertig nachten.

Exodus 25

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Zeg tot de Israelieten, dat zij voor Mij een heffing inzamelen; van iedere man, wiens hart hem dringt, zult gij voor Mij een heffing inzamelen.
3 Dit nu is de heffing die gij van hen inzamelen zult: goud, zilver, koper;
4 Blauwpurper, roodpurper, scharlaken, fijn linnen, geitehaar;
5 Roodgeverfde ramsvellen, tachasvellen en acaciahout;
6 Olie voor het licht, specerijen voor de zalfolie en voor het welriekend reukwerk;
7 Chrysopraasstenen en vulstenen voor de efod en voor het borstschild.
8 En zij zullen Mij een heiligdom maken, en Ik zal in hun midden wonen.
9 Gij zult het maken overeenkomstig alles wat Ik u toon, het model van de tabernakel en het model van al zijn gerei.
10 Zij moeten dan een ark van acaciahout maken, twee en een halve el lang, anderhalve el breed, en anderhalve el hoog.
11 Gij zult die overtrekken met louter goud; van binnen en van buiten zult gij die overtrekken en er rondom een gouden omlijsting op maken.
12 Gij zult er vier gouden ringen voor gieten en die bevestigen aan de vier voetstukken en wel twee ringen aan de ene zijwand en twee ringen aan de andere zijwand.

13 Gij zult draagstokken van acaciahout maken en die met goud overtrekken.
14 Gij zult de draagstokken steken in de ringen aan de zijwanden van de ark, om daarmee de ark te dragen.
15 De draagstokken zullen in de ringen van de ark blijven, zij zullen er niet uit verwijderd worden.
16 In de ark zult gij de Getuigenis leggen, die Ik u geven zal.
17 Ook zult gij een verzoendeksel van louter goud maken, twee en een halve el lang en anderhalve el breed.
18 En gij zult twee cherubs van goud maken, van gedreven werk zult gij ze maken, aan de beide einden van het verzoendeksel.
19 Maak een cherub aan het ene einde en een cherub aan het andere einde; uit een stuk met het verzoendeksel zult gij de cherubs op zijn beide einden maken.
20 De cherubs zullen twee vleugels uitgespreid houden naar boven, met hun vleugels het verzoendeksel bedekkende en hun aangezicht naar elkander gericht; naar het verzoendeksel zullen de aangezichten der cherubs gericht zijn.
21 Gij zult het verzoendeksel bovenop de ark leggen en in de ark zult gij de getuigenis leggen, die Ik u geven zal.
22 En Ik zal daar met u samenkomen en van het verzoendeksel af, tussen de beide cherubs op de ark der getuigenis, over alles met u spreken wat Ik u voor de Israelieten gebieden zal.

23 Gij zult een tafel van acaciahout maken, twee el
lang, een el breed en anderhalve el hoog.
24 Gij zult die overtrekken met louter goud en er een
gouden omlijsting omheen maken.
25 Gij zult er een rand van een handbreedte omheen
maken en een gouden omlijsting rondom haar
rand.
26 Gij zult vier gouden ringen ervoor maken en de
ringen zetten op de vier hoeken aan haar vier
poten.
27 Dicht bij de rand zullen zich de ringen bevinden
als houders voor draagstokken, om de tafel te dra-
gen.
28 Gij zult de draagstokken van acaciahout maken en
ze met goud overtrekken, opdat daarmee de tafel
gedragen worde.
29 Gij zult schotels, schalen, kannen en kommen
maken, waarmee geplengd wordt; van louter goud
zult gij ze maken.
30 En gij zult op de tafel geregeld toonbrood leggen
voor mijn aangezicht.
31 Gij zult een kandelaar van louter goud maken, van
gedreven werk zal de kandelaar gemaakt worden,
het voetstuk zowel als de schacht; de bloemkelken
met knoppen en bloesems, zullen daarmee een
geheel vormen.
32 Zes armen nu zullen uit zijn zijden uitsteken: drie
armen van de kandelaar uit de ene zijde en drie
armen van de kandelaar uit de andere zijde.

33 Drie bloemkelken in de vorm van amandelbloesem aan de ene arm, met knop en bloesem; en drie bloemkelken in de vorm van amandelbloesem aan de andere arm, met knop en bloesem; aldus voor de zes armen, die uit de kandelaar uitsteken.
34 Op de kandelaar vier bloemkelken in de vorm van amandelbloesem, met zijn knoppen en bloesems.
35 Ook een knop onder het eerste paar armen, die uit hem voortkomen, en een knop onder het tweede paar armen, die uit hem voortkomen, en een knop onder het derde paar armen, die uit hem voortkomen; [aldus] bij de zes armen, die uit de kandelaar uitsteken.
36 De knoppen en de armen zullen uit hem voortkomen, terwijl het geheel een gedreven werk van louter goud is.
37 Gij zult er zeven lampen voor maken en men zal die lampen erop zetten en het licht laten vallen naar de voorkant.
38 Zijn snuiters en zijn bakjes zullen van louter goud zijn.
39 Van een talent louter goud zal men hem maken, met al dit gerei.
40 Zie nu toe, dat gij alles maakt naar het model dat u daarvan op de berg getoond is.

Exodus 26

1 De tabernakel zult gij maken van tien tentkleden;
van getweernd fijn linnen blauwpurper, roodpur-
per en scharlaken, met kunstig geweven cherubs
zult gij ze maken.
2 De lengte van elk tentkleed zal achtentwintig el
zijn en de breedte van elk tentkleed vier el: een-
zelfde maat voor al de tentkleden.
3 Vijf van de tentkleden zullen verbonden zijn aan
elkander, en nog eens vijf tentkleden zullen ver-
bonden zijn aan elkander.
4 Ook zult gij blauwpurperen lussen maken op de
rand van het ene tentkleed aan het einde, aan het
ene stel, en evenzo zult gij doen op de rand van
het laatste tentkleed aan het andere stel.
5 Vijftig lussen zult gij maken op het ene tentkleed
en vijftig lussen zult gij maken aan het einde van
het tentkleed, dat tot het andere stel behoort,
zodat de lussen tegenover elkaar staan, de ene
tegenover de andere.
6 En gij zult vijftig gouden haken maken en de tent-
kleden aan elkander door de haken verbinden,
zodat de tabernakel een geheel is.
7 Ook zult gij tentkleden van geitehaar maken tot
een tent over de tabernakel, elf tentkleden zult gij
maken.
8 De lengte van elk tentkleed zal dertig el zijn en de
breedte van elk tentkleed vier el: eenzelfde maat
voor de elf tentkleden.

9 Gij zult vijf van de tentkleden afzonderlijk verbin-
den en zes van de tentkleden afzonderlijk, en gij
zult het zesde tentkleed dubbel leggen, aan de
voorkant van de tent.
10 Gij zult vijftig lussen maken op de rand van het
ene tentkleed, het laatste aan het ene stel, en vijf-
tig lussen op de rand van het tentkleed, aan het
andere stel.
11 Gij zult vijftig koperen haken maken en de haken
in de lussen steken en de tent samenvoegen, zodat
zij een geheel is.
12 Wat het overhangende betreft, dat overhangt aan
de tentkleden der tent, de helft van het overhan-
gende tentkleed zal overhangen aan de achterkant
van de tabernakel.
13 Een el aan deze zijde en een el aan gene zijde van
wat overhangt in de lengte van de tentkleden der
tent zal overhangen aan de zijde van de taberna-
kel, aan deze en aan gene zijde, om haar te bedek-
ken.
14 Ook zult gij een dekkleed voor de tent maken van
roodgeverfde ramsvellen, en een dekkleed van
tachasvellen daaroverheen.
15 Gij zult de planken voor de tabernakel maken van
acaciahout, rechtopstaande;
16 Tien el zal een plank lang zijn en anderhalve el
breed.
17 Elke plank zal twee tappen hebben, zodat zij aan
elkaar kunnen worden verbonden; zo zult gij met
al de planken van de tabernakel doen.

18 Gij zult de planken voor de tabernakel maken, twintig planken aan de zuidkant.
19 En veertig zilveren voetstukken zult gij maken onder de twintig planken, twee voetstukken onder de ene plank voor haar beide tappen, en twee voetstukken onder de andere plank voor haar beide tappen.
20 Evenzo voor de andere zijde van de tabernakel aan de noordkant twintig planken
21 Met veertig zilveren voetstukken: twee voetstukken onder de ene plank en twee voetstukken onder de andere plank.
22 Voor de achterzijde van de tabernakel aan de westkant zult gij zes planken maken.
23 Twee planken zult gij maken voor de hoeken van de tabernakel aan de achterkant.
24 Volkomen gelijk nu zullen zij zijn aan de onderkant en aan de bovenkant, tot de ene ring; zo zal het voor die beide zijn: zij zullen de beide hoeken vormen.
25 Er zullen dus acht planken zijn met haar zilveren voetstukken: zestien voetstukken; twee voetstukken onder de ene plank en twee voetstukken onder de andere plank.
26 Ook zult gij dwarsbalken maken van acaciahout: vijf voor de planken van de ene zijde van de tabernakel,
27 Vijf dwarsbalken voor de planken van de andere zijde van de tabernakel, en vijf dwarsbalken voor de planken van de zijde van de tabernakel aan de achterkant naar het westen,

28 Met de middelste dwarsbalk, in het midden der planken, dwars doorlopende van het ene einde naar het andere.
29 De planken nu zult gij met goud overtrekken, de ringen zult gij van goud maken als houders voor de dwarsbalken, en de dwarsbalken zult gij met goud overtrekken.
30 Dan zult gij de tabernakel oprichten overeenkomstig het plan dat u daarvan op de berg getoond werd.
31 Gij zult een voorhangsel maken van blauwpurper, roodpurper, scharlaken en getweernd fijn linnen; met kunstig geweven cherubs zult gij het maken.
32 Gij zult het hangen aan vier pilaren van acaciahout, met goud overtrokken, van gouden haken voorzien, op vier zilveren voetstukken.
33 Gij zult het voorhangsel onder de haken hangen en daarheen, binnen het voorhangsel, de ark der getuigenis brengen, zodat het voorhangsel voor u scheiding maakt tussen het heilige en het heilige der heiligen.
34 Gij zult het verzoendeksel op de ark der getuigenis leggen in het heilige der heiligen.
35 Gij zult de tafel buiten het voorhangsel zetten, en de kandelaar tegenover de tafel aan de zuidzijde van de tabernakel, en de tafel zult gij plaatsen aan de noordzijde.
36 Ook zult gij een gordijn voor de ingang der tent maken van blauwpurper, roodpurper, scharlaken en getweernd fijn linnen: veelkleurig weefwerk.

37 Gij zult voor het gordijn vijf pilaren van acaciahout maken en ze met goud overtrekken, van gouden haken voorzien, en gij zult daarvoor vijf koperen voetstukken gieten.

Exodus 27

1 Gij zult het altaar van acaciahout maken, vijf el
lang en vijf el breed, zodat het altaar vierkant is,
en drie el hoog.
2 Gij zult hoornen aan de vier hoeken maken; de
hoornen zullen daarmee een geheel vormen, en gij
zult het overtrekken met koper.
3 Ook zult gij er potten voor maken, om het van as
te reinigen, en scheppen, sprengbekkens, vorken
en vuurpannen; al zijn gerei zult gij van koper
maken.
4 Gij zult een traliewerk ervoor maken, een koperen
netwerk, en op het net vier koperen ringen maken
aan de vier einden.
5 Gij zult het onder de rand van het altaar van
onderen bevestigen, zodat het netwerk halverwege
het altaar reikt.
6 Gij zult draagstokken voor het altaar maken,
draagstokken van acaciahout en die met koper
overtrekken.
7 Zijn draagstokken moeten in de ringen gestoken
worden en de draagstokken zullen zich aan de
beide zijden van het altaar bevinden, wanneer
men het draagt.
8 Hol, van planken, zult gij het maken; zoals Hij u
op de berg getoond heeft, zo zal men het maken.
9 Gij zult de voorhof van de tabernakel maken; aan
de zuidzijde gordijnen voor de voorhof van
getweernd fijn linnen, honderd el lengte aan de
ene zijde;

10 En daarvoor twintig pilaren, en twintig voetstukken van koper, voor de pilaren haken en dwarsstangen van zilver.

11 Zo ook aan de noordzijde in de lengte gordijnen van honderd el lengte en daarvoor twintig pilaren, en twintig voetstukken van koper, voor de pilaren haken en dwarsstangen van zilver.

12 In de breedte nu van de voorhof aan de westzijde gordijnen van vijftig el, met hun tien pilaren en de tien voetstukken daarvan.

13 De breedte nu van de voorhof aan de oostzijde: vijftig el.

14 En vijftien el gordijnen voor het ene zijstuk, met hun drie pilaren en de drie voetstukken daarvan.

15 Ook voor het andere zijstuk vijftien el gordijnen, met hun drie pilaren en de drie voetstukken daarvan.

16 En voor de poort van de voorhof een gordijn van twintig el van blauwpurper, roodpurper, scharlaken en van getweernd fijn linnen, veelkleurig weefwerk, met de vier pilaren en de vier voetstukken daarvan.

17 Al de pilaren rondom de voorhof door zilveren dwarsstangen verbonden, en hun haken van zilver en hun voetstukken van koper.

18 De lengte van de voorhof honderd el, de breedte telkens vijftig en de hoogte vijf el van getweernd fijn linnen, en de voetstukken ervan van koper.

19 Wat al het gerei voor de gehele inrichting van de
tabernakel betreft, en al zijn pinnen en al de pin-
nen van de voorhof, dat moet van koper zijn.
20 Gij zult de Israelieten bevelen, dat zij u brengen
zuivere olie, uit gestoten olijven, voor het licht,
om voortdurend een lamp te kunnen laten bran-
den.
21 In de tent der samenkomst buiten het voorhangsel
dat voor de getuigenis is, zal Aaron met zijn zonen
die verzorgen, van de avond tot de morgen, voor
het aangezicht des Heren: een altoosdurende
inzetting bij de Israelieten voor hun geslachten.

Exodus 28

1 Gij dan, doe tot u naderen uw broeder Aaron, en
zijn zonen met hem, uit het midden der
Israelieten, om voor Mij het priesterambt te bekle-
den: Aaron, Nadab en Abihu, Eleazar en Itamar, de
zonen van Aaron.
2 Gij zult heilige klederen maken voor uw broeder
Aaron, tot een prachtig sieraad.
3 Gij zult zeggen tot allen die kunstvaardig zijn,
welke Ik met een geest van wijsheid vervuld heb,
dat zij de klederen van Aaron maken, om hem te
heiligen, om voor Mij het priesterambt te bekle-
den.
4 Dit nu zijn de klederen die zij maken zullen: een
borstschild, een efod, een opperkleed, een onder-
kleed van bewerkte stof, een tulband en een gor-
del. Zo zullen zij heilige klederen maken voor uw
broeder Aaron, en voor zijn zonen, om voor Mij
het priesterambt te bekleden.
5 Daartoe zullen zij nemen goud, blauwpurper,
roodpurper, scharlaken en fijn linnen.
6 Zij zullen de efod maken van goud, blauwpurper,
roodpurper, scharlaken en getweernd fijn linnen:
kunstig werk.
7 Twee verbonden schouderstukken zal hij hebben,
aan de beide einden moet hij verbonden worden.
8 De gordel aan de efod om die aan te binden, op
dezelfde wijze vervaardigd, zal daarmee een
geheel vormen, van goud, blauwpurper, roodpur-
per, scharlaken en getweernd fijn linnen.

9 Gij zult twee chrysopraasstenen nemen en de namen der zonen van Israel daarin graveren,
10 Zes van hun namen op de ene steen en de zes overige namen op de andere steen, naar de volgorde van hun geboorte.
11 Als kunstwerk van een steensnijder, als zegelgraveerwerk, zult gij de twee stenen met de namen der zonen van Israel graveren; ingevat in gouden kassen zult gij ze maken.
12 Dan zult gij de twee stenen op de schouderstukken van de efod zetten als gedachtenisstenen voor de Israelieten: Aaron zal hun namen ter gedachtenis voor het aangezicht des Heren op zijn beide schouderstukken dragen.
13 Gij zult kassen van goud maken
14 En twee kettinkjes van louter goud; als snoeren zult gij ze maken, vlechtwerk, en gij zult de gevlochten kettinkjes aan de kassen bevestigen.
15 Gij zult een borstschild der beslissing maken, kunstig werk. Op dezelfde wijze als de efod zult gij het maken: van goud, blauwpurper, roodpurper, scharlaken en getweernd fijn linnen zult gij het maken.
16 Vierkant zal het zijn, dubbel, een span lang en een span breed.
17 Gij zult het vullen met een steenvulling, vier rijen stenen: een rij rode jaspis, chrysoliet en malachiet, de eerste rij;
18 De tweede rij: hematiet, lazuursteen en prasem;

19 De derde rij: barnsteen, agaat en amethist;
20 De vierde rij: turkoois, chrysopraas en nefriet. Met goud omgeven zullen zij in hun zettingen gevat zijn.
21 En de stenen zullen overeenkomstig de namen der zonen van Israel twaalf in getal zijn, overeenkomstig hun namen; als zegelgraveerwerk zullen zij, elk met zijn naam, zijn voor de twaalf stammen.
22 Ook zult gij op het borstschild gedraaide kettinkjes maken, vlechtwerk, van louter goud.
23 Gij zult op het borstschild twee gouden ringen maken en de beide ringen aan de beide einden van het borstschild zetten.
24 Gij zult de beide gevlochten kettinkjes van goud in de beide ringen aan de einden van het borstschild doen.
25 De beide andere einden der beide gevlochten kettinkjes zult gij aan de beide kassen vastmaken en op de schouderstukken van de efod zetten, aan de voorkant.
26 Gij zult twee gouden ringen maken en ze aan de beide einden van het borstschild zetten, op de binnenrand, die naar de efod toegekeerd is.
27 Ook zult gij twee gouden ringen maken en ze op de beide schouderstukken van de efod zetten, onderaan, aan de voorkant, dicht bij de plaats waar hij verbonden is, boven de gordel van de efod.

28 Dan zal men het borstschild met zijn ringen aan de ringen van de efod vastbinden met een blauwpurperen snoer, zodat het op de gordel van de efod vastzit, en het borstschild niet van de efod kan afschuiven.
29 Zo zal Aaron de namen der zonen van Israel in het borstschild der beslissing op zijn hart dragen, wanneer hij in het heiligdom komt, tot een voortdurende gedachtenis voor het aangezicht des Heren.
30 En gij zult in het borstschild der beslissing de Urim en de Tummim leggen; zij zullen op het hart van Aaron zijn, wanneer hij voor het aangezicht des Heren komt, en Aaron zal de beslissing voor de Israelieten voortdurend op zijn hart dragen, voor het aangezicht des Heren.
31 Gij zult het opperkleed van de efod geheel van blauwpurper maken.
32 De halsopening zal in het midden ervan zijn: de halsopening zal rondom een rand hebben van weefsel als bij een pantser, opdat het niet scheure.
33 En gij zult op zijn zomen granaatappels in blauwpurper, roodpurper en scharlaken, rondom op zijn zomen, zetten, en gouden belletjes overal daartussen:
34 Telkens een gouden belletje en een granaatappel, rondom op de zomen van het opperkleed.

35 Aaron nu zal dit aanhebben, als hij dienst doet, en
het geluid ervan zal gehoord worden, wanneer hij
in het heiligdom komt voor het aangezicht des
Heren en wanneer hij naar buiten komt, opdat hij
niet sterve.
36 Ook zult gij een plaat van louter goud maken en
daarop graveren als zegelgraveerwerk: Den Here
heilig.
37 Gij zult haar aan een blauwpurperen snoer bevesti-
gen, en zij zal zich bevinden op de tulband, aan
de voorkant van de tulband.
38 Zij zal op het voorhoofd van Aaron zijn, en Aaron
zal de schuld dragen, gelegen in de heilige dingen
die de Israelieten heiligen bij al de gaven van hun
heilige dingen; ja, zij zal voortdurend op zijn voor-
hoofd wezen, zodat zij welgevallig zijn voor het
aangezicht des Heren.
39 Gij zult het onderkleed van fijn linnen met ingewe-
ven patroon weven, en een tulband maken van fijn
linnen en een gordel zult gij maken van veelkleu-
rig weefwerk.
40 Voor de zonen van Aaron zult gij onderklederen
maken en gij zult voor hen gordels maken, en
hoofddoeken zult gij voor hen maken tot een
prachtig sieraad.
41 Dan zult gij daarmede uw broeder Aaron en zijn
zonen bekleden en hen zalven, wijden en heiligen,
zodat zij voor Mij het priesterambt bekleden kun-
nen.

42 Maak voor hen linnen broeken, om hun schaamte
te bedekken: van de heupen tot aan de dijen zul-
len zij reiken.
43 Aaron en zijn zonen zullen die dragen, wanneer zij
komen naar de tent der samenkomst of wanneer
zij naderen tot het altaar, om dienst te doen in het
heiligdom, opdat zij geen ongerechtigheid op zich
laden en sterven. Het is een altoosdurende inzet-
ting voor hem en voor zijn nakomelingschap.

Exodus 29

1 Dit nu is wat gij hun doen zult, om hen te heiligen om voor Mij het priesterambt te bekleden: Neem een jonge stier, en twee gave rammen,

2 Ongezuurd brood en ongezuurde koeken, met olie aangemaakt, en ongezuurde, dunne koeken, met olie bestreken; van fijn tarwemeel zult gij ze maken.

3 Leg ze in een korf en draag ze in de korf naderbij, met de stier en de beide rammen.

4 Ook zult gij Aaron en zijn zonen doen naderen tot de ingang van de tent der samenkomst en gij zult hen met water wassen.

5 Dan zult gij de klederen nemen en Aaron bekleden met het onderkleed, het opperkleed van de efod, de efod en het borstschild; gij zult hem de gordel van de efod ombinden,

6 Gij zult de tulband op zijn hoofd zetten en de heilige diadeem aan de tulband vastmaken.

7 Dan zult gij de zalfolie nemen en over zijn hoofd uitgieten, en hem zalven.

8 Gij zult zijn zonen doen naderen en hen met onderklederen bekleden.

9 Gij zult hen omgorden met een gordel, Aaron en zijn zonen, en hun de hoofddoeken ombinden, en zij zullen het priesterambt hebben tot een altoosdurende inzetting; zo zult gij Aaron en zijn zonen wijden.

10 Voorts zult gij de stier doen naderen voor de tent der samenkomst, en Aaron en zijn zonen zullen hun handen op de kop van de stier leggen.

11 Gij zult de stier slachten voor het aangezicht des
Heren bij de ingang van de tent der samenkomst.
12 Gij zult van het bloed van de stier nemen en dat
met uw vinger aan de hoornen van het altaar strij-
ken, en al het bloed zult gij aan de voet van het
altaar uitgieten.
13 Dan zult gij nemen al het vet dat de ingewanden
bedekt, het aanhangsel aan de lever, de beide nie-
ren en het vet dat daaraan zit, en gij zult het op
het altaar in rook doen opgaan.
14 Maar het vlees van de stier, zijn huid en zijn mest
zult gij met vuur buiten de legerplaats verbranden;
het is een zondoffer.
15 Dan zult gij de ene ram nemen en Aaron en zijn
zonen zullen hun handen op de kop van de ram
leggen.
16 Gij zult de ram slachten en zijn bloed nemen en
sprengen rondom op het altaar.
17 De ram zult gij in zijn delen verdelen, zijn inge-
wanden en onderschenkels wassen en op zijn
delen en zijn kop leggen.
18 Dan zult gij de gehele ram op het altaar in rook
doen opgaan; het is een brandoffer voor de Here,
met een liefelijke reuk; het is een vuuroffer voor de
Here.
19 Dan zult gij de andere ram nemen, en Aaron en
zijn zonen zullen hun handen op de kop van de
ram leggen.

20 Gij zult de ram slachten, van zijn bloed nemen en
het strijken aan de rechter oorlel van Aaron en aan
die van zijn zonen, aan hun rechterduim en aan
hun rechter grote teen, en gij zult de rest van het
bloed rondom op het altaar sprengen.
21 Gij zult van het bloed, dat op het altaar is, en van
de zalfolie nemen en sprenkelen op Aaron en op
zijn klederen, en ook op zijn zonen en op de kle-
deren van zijn zonen; en hij zal heilig zijn, hij en
zijn klederen, en ook zijn zonen en de klederen
van zijn zonen.
22 Gij zult van de ram nemen het vet, de vetstaart,
het vet dat de ingewanden bedekt, het aanhangsel
aan de lever, de beide nieren, het vet dat daaraan
zit, de rechterschenkel; het is een ram ter inwij-
ding.
23 Een brood, een geoliede broodkoek en een dunne
koek uit de korf met ongezuurde broden, die voor
het aangezicht des Heren is.
24 Gij zult alles op de handen van Aaron en op die
van zijn zonen leggen en gij zult dat bewegen als
een beweegoffer voor het aangezicht des Heren.
25 Daarna zult gij het van hen aannemen en op het
altaar op het brandoffer in rook doen opgaan tot
een liefelijke reuk voor het aangezicht des Heren;
het is een vuuroffer voor de Here.
26 Vervolgens zult gij de borst van de ram ter inwij-
ding voor Aaron nemen en die bewegen als een
beweegoffer voor het aangezicht des Heren, en zij
zal u ten deel vallen.

27 Zo zult gij de beweegborst heiligen en de hef-
schenkel, die bewogen en geheven zijn van de ram
der inwijding, die zowel voor Aaron als voor zijn
zonen is.
28 Het zal ten behoeve van Aaron en ten behoeve van
zijn zonen tot een altoosdurende verplichting zijn
voor de Israelieten, want dat is een heffing, en als
zodanig zal zij geheven worden van de Israelieten,
van hun vredeoffers, hun heffing voor de Here.
29 De heilige klederen nu van Aaron zullen voor zijn
zonen na hem zijn, om hen daarin te zalven en te
wijden.
30 Zeven dagen zal de priester, die uit zijn zonen in
zijn plaats komen zal naar de tent der samen-
komst, om in het heiligdom dienst te doen, ze
aantrekken.
31 De ram der inwijding zult gij nemen en zijn vlees
koken op een heilige plaats.
32 Aaron en zijn zonen zullen het vlees van de ram en
het brood dat in de korf is, eten bij de ingang van
de tent der samenkomst.
33 Zij zullen dan eten die dingen, waarmede verzoe-
ning gedaan werd, om hen te wijden en te heili-
gen, maar een onbevoegde zal er niet van eten,
want het is iets heiligs.
34 Indien er van het vlees der inwijding en van het
brood overblijft tot de morgen, zult gij het over-
geblevene met vuur verbranden, het zal niet gege-
ten worden, want het is iets heiligs.

35 Gij zult voor Aaron en zijn zonen zo doen, naar
alles wat Ik u geboden heb; gedurende zeven
dagen zult gij hen wijden.
36 Dagelijks zult gij een stier als zondoffer ter verzoe-
ning bereiden en het altaar ontzondigen, doordat
gij er verzoening over doet; gij zult het zalven om
het te heiligen.
37 Zeven dagen zult gij over het altaar verzoening
doen; gij zult het heiligen en het altaar zal aller-
heiligst zijn; ieder die het altaar aanraakt, zal hei-
lig zijn.
38 Dit is, wat gij op het altaar zult bereiden: twee
eenjarige lammeren, geregeld elke dag.
39 Het ene lam zult gij in de morgen bereiden en het
andere lam zult gij in de avondschemering berei-
den,
40 Benevens een tiende fijn meel aangemaakt met
een vierde hin gestoten olie, en een plengoffer van
een vierde hin wijn voor het ene lam.
41 Het andere lam zult gij in de avondschemering
bereiden; zoals het morgenspijsoffer en het daarbij
behorende plengoffer zult gij het bereiden tot een
liefelijke reuk, een vuuroffer voor de Here,
42 Een dagelijks brandoffer voor uw geslachten bij de
ingang van de tent der samenkomst voor het aan-
gezicht des Heren, waar Ik met u zal samenkomen,
om daar tot u te spreken.

43 Ik zal dan daar samenkomen met de Israelieten, en
zij zullen door mijn heerlijkheid geheiligd worden.
44 Ik zal de tent der samenkomst en het altaar heili-
gen, en Aaron en zijn zonen zal Ik heiligen om
voor Mij het priesterambt te bekleden.
45 Ik zal in het midden van de Israelieten wonen en Ik
zal hun tot een God zijn.
46 En zij zullen weten, dat Ik, de Here, hun God ben,
die hen uit het land Egypte geleid heb, opdat Ik in
hun midden wone; Ik ben de Here, hun God.

Exodus 30

1 Gij zult een altaar, een offerplaats voor reukwerk, maken; van acaciahout zult gij het maken;
2 Een el lang en een el breed, zodat het vierkant is, en twee el zal zijn hoogte zijn; de hoornen zullen daarmee een geheel vormen.
3 Gij zult het overtrekken met louter goud, het bovenvlak en de zijvlakken rondom, en de hoornen. Gij zult er een gouden omlijsting omheen maken.
4 Twee gouden ringen zult gij ervoor maken onder de omlijsting, aan de beide zijkanten zult gij ze maken, op de beide zijden, en zij zullen dienen als houders voor draagstokken om het daarmede te dragen.
5 Gij zult dan de draagstokken van acaciahout maken en ze overtrekken met goud.
6 Gij zult het zetten voor het voorhangsel, dat voor de ark der getuigenis is voor het verzoendeksel, dat boven de getuigenis is, waar Ik met u zal samenkomen.
7 Aaron nu zal daarop welriekend reukwerk in rook doen opgaan; elke morgen, wanneer hij de lampen in orde maakt, zal hij het in rook doen opgaan.
8 Ook wanneer Aaron de lampen aansteekt in de avondschemering, zal hij het in rook doen opgaan voor het aangezicht des Heren als een bestendig reukwerk voor uw geslachten.
9 Gij zult daarop geen vreemd reukwerk brengen noch brandoffer noch spijsoffer, ook een plengoffer zult gij er niet op plengen.

10 Aaron zal met het bloed van het zondoffer der verzoening eenmaal per jaar op zijn hoornen verzoening doen; eenmaal per jaar zal hij er verzoening op doen voor uw geslachten; allerheiligst is het voor de Here.
11 De Here sprak tot Mozes:
12 Wanneer gij het getal der Israelieten bij de telling opneemt, dan zullen zij, ieder voor zijn leven, aan de Here een zoengeld geven, wanneer men hen telt, opdat er onder hen geen plaag zij bij de telling.
13 Dit zal ieder die tot de getelden gaat behoren, geven: een halve sikkel, gerekend naar de heilige sikkel (deze sikkel is twintig gera); een halve sikkel is de heffing voor de Here.
14 Ieder die tot de getelden gaat behoren van twintig jaar oud en daarboven, zal de heffing voor de Here geven.
15 De rijke zal niet meer noch de arme minder dan een halve sikkel opbrengen, om die te geven als heffing voor de Here ter verzoening voor uw leven.
16 En gij zult het geld der verzoening van de Israelieten nemen en het bestemmen voor de dienst in de tent der samenkomst; het zal voor de Israelieten tot een gedachtenis zijn voor het aangezicht des Heren ter verzoening voor hun leven.

17 De Here sprak tot Mozes:
18 Gij nu zult een vat van koper maken met een voetstuk van koper, voor de afwassingen, het plaatsen tussen de tent der samenkomst en het altaar, en daar water in doen.
19 En Aaron en zijn zonen zullen daarin hun handen en voeten wassen.
20 Wanneer zij naar de tent der samenkomst komen, zullen zij zich met water wassen, opdat zij niet sterven; of wanneer zij naderen tot het altaar, om dienst te doen en een vuuroffer in rook te doen opgaan voor de Here.
21 Zij zullen dan hun handen en voeten wassen, opdat zij niet sterven; het zal voor hen een altoosdurende inzetting zijn, voor hem en voor zijn nakomelingen naar hun geslachten.
22 De Here sprak tot Mozes:
23 Gij nu, neem u zeer fijne specerijen: vijfhonderd sikkels vanzelf gevloeide mirre, en half zoveel: tweehonderd en vijftig sikkels, welriekende kaneel, en tweehonderd en vijftig sikkels welriekende kalmoes,
24 En vijfhonderd sikkels kassie, naar de heilige sikkel, en een hin olijfolie.
25 Gij zult het tot een heilige zalfolie maken, als een zorgvuldig bereid mengsel, zoals een zalfbereider dat bereidt; het zal een heilige zalfolie zijn.
26 Gij zult daarmede zalven de tent der samenkomst en de ark der getuigenis,

27 De tafel met al haar gerei, de kandelaar met al zijn
gerei, en het reukofferaltaar;
28 Het brandofferaltaar met al zijn gerei, het wasvat
met zijn voetstuk.
29 Gij zult ze heiligen, zodat zij allerheiligst zijn;
ieder die ze aanraakt, zal heilig zijn.
30 Ook Aaron en zijn zonen zult gij zalven en heiligen
om voor Mij het priesterambt te bekleden.
31 En tot de Israelieten zult gij spreken: Dit is voor
Mij een heilige zalfolie van geslacht tot geslacht.
32 Op het lichaam van een mens zal zij niet uitgego-
ten worden, en volgens deze bereidingswijze
moogt gij niets soortgelijks maken: zij is iets hei-
ligs, heilig zal zij u zijn.
33 De man die iets soortgelijks zal bereiden en iets
daarvan op een onbevoegde laat komen, zal uit
zijn volksgenoten uitgeroeid worden.
34 De Here zeide tot Mozes: Neem u welriekende
stoffen: druipende hars, onyx en galbanum, wel-
riekende stoffen en reine wierook, in gelijke delen.
35 Gij zult dit alles maken tot een reukwerk, een
mengsel, zoals een zalfbereider bereidt, gezouten,
zuiver, heilig.
36 Een gedeelte daarvan zult gij uiterst fijn wrijven,
en iets ervan leggen voor de Getuigenis in de tent
der samenkomst, waar Ik met u zal samenkomen;
allerheiligst zal dit voor u zijn.

37 En wat het reukwerk betreft, dat gij bereiden zult, volgens deze bereidingswijze zult gij niets voor u zelf maken; het zal u iets heiligs zijn, voor de Here.
38 De man die iets soortgelijks maken zal, om daaraan te ruiken, zal uit zijn volksgenoten uitgeroeid worden.

Exodus 31

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Zie, Ik heb bij name geroepen Besaleel, de zoon
van Uri, de zoon van Chur, uit de stam Juda,
3 En hem vervuld met Gods Geest, met wijsheid,
inzicht en kennis, en dat voor allerlei werk, om
ontwerpen te bedenken,
4 Om die uit te voeren in goud, zilver en koper;
5 Om stenen te bewerken, om die in te zetten; om
hout te snijden en werkzaam te zijn in allerlei
arbeid.
6 En zie, ik heb naast hem gesteld Oholiab, de zoon
van Achisamak, uit de stam Dan; in het hart van
ieder die kunstvaardig is, heb Ik wijsheid gelegd
Zij zullen alles maken, wat Ik u geboden heb:
7 De tent der samenkomst, de ark voor de getuige-
nis, het verzoendeksel dat daarop ligt, en al het
gerei der tent,
8 De tafel met haar gerei, de kandelaar van louter
goud met al zijn gerei, het reukofferaltaar,
9 Het brandofferaltaar met al zijn gerei, het wasvat
met zijn voetstuk,
10 De ambtsklederen, zowel de heilige klederen van
de priester Aaron als de klederen van zijn zonen,
om het priesterambt te bekleden,
11 De zalfolie en het welriekend reukwerk voor het
heiligdom; naar alles wat Ik u geboden heb, zullen
zij dit maken.
12 De Here zeide tot Mozes:

13 Gij dan, spreek tot de Israelieten: maar mijn sab-
batten moet gij onderhouden, want dat is een
teken tussen Mij en u, van geslacht tot geslacht,
zodat gij weet, dat Ik de Here ben, die u heilig.
14 Gij zult de sabbat onderhouden, want deze is iets
heiligs voor u; wie hem ontheiligt, zal zeker ter
dood gebracht worden, want ieder die daarop
werk verricht, zal uitgeroeid worden uit het mid-
den van zijn volksgenoten.
15 Zes dagen mag men arbeiden, maar op de zeven-
de dag zal er een volledige sabbat zijn, de Here
geheiligd: ieder die op de sabbatdag werk ver-
richt, zal zeker ter dood gebracht worden.
16 De Israelieten zullen de sabbat onderhouden, door
de sabbat te vieren, zij en hun nageslacht, als een
altoosdurend verbond.
17 Tussen Mij en de Israelieten is deze een teken voor
altoos, want in zes dagen heeft de Here de hemel
en de aarde gemaakt, en op de zevende dag heeft
Hij gerust en adem geschept.
18 En Hij gaf aan Mozes, toen Hij geeindigd had met
hem te spreken op de berg Sinai, de twee tafelen
der getuigenis, tafelen van steen, beschreven door
de vinger Gods.

Exodus 32

1 Toen het volk zag, dat Mozes toefde van de berg
af te dalen, verzamelde het zich rondom Aaron, en
zeide tot hem: Welaan, maak ons goden, die voor
ons uit gaan, want deze Mozes, die man, die ons
uit het land Egypte heeft gevoerd, wij weten niet,
wat er van hem geworden is.
2 En Aaron zeide tot hen: Rukt de gouden ringen af,
die in de oren van uw vrouwen, uw zonen en uw
dochters zijn, en brengt ze mij.
3 Toen rukte het gehele volk zich de gouden ringen die
in hun oren waren, af en zij brachten ze aan Aaron.
4 Hij nam ze van hen aan, gaf er vorm aan met een
stift en maakte er een gegoten kalf van. En zij zei-
den: Dit is uw god, Israel, die u uit het land
Egypte heeft gevoerd.
5 Toen Aaron dat zag, bouwde hij daarvoor een altaar
en riep uit: Morgen is er een feest voor de Here!
6 En de volgende morgen vroeg offerden zij bran-
doffers en brachten vredeoffers, en het volk zette
zich neer om te eten en te drinken; daarna ston-
den zij op om vreugde te bedrijven.
7 En de Here sprak tot Mozes: Ga, daal af, want uw
volk, dat gij uit het land Egypte hebt gevoerd,
heeft het verdorven.
8 Zij hebben zich gehaast om af te wijken van de
weg die Ik hun geboden had; zij hebben zich een
gegoten kalf gemaakt, waarvoor zij zich hebben
nedergebogen en waaraan zij geofferd hebben,
terwijl zij zeiden: dit is uw god, Israel, die u uit
het land Egypte heeft gevoerd.

9 Vervolgens zeide de Here tot Mozes: Ik heb dit
volk gezien en zie, het is een hardnekkig volk.
10 Nu dan, laat Mij begaan, dat mijn toorn tegen hen
ontbrande en Ik hen vernietige, maar u zal Ik tot
een groot volk maken.
11 Toen zocht Mozes de gunst van de Here, zijn God,
en hij zeide: Waarom, Here zou uw toorn ontbran-
den tegen uw volk, dat Gij uit het land Egypte
hebt geleid met grote kracht en met een sterke
hand?
12 Waarom zouden de Egyptenaren zeggen: Tot hun
onheil heeft Hij hen uitgeleid om hen te doden in
de bergen en hen van de aardbodem te vernieti-
gen? Laat uw brandende toorn varen en heb
berouw over het onheil, waarmede Gij uw volk
bedreigt.
13 Denk aan Abraham, Isaak en Israel, uw dienaren,
aan wie Gij gezworen hebt bij Uzelf en tot wie Gij
gesproken hebt: Ik zal uw nakomelingschap verme-
nigvuldigen als de sterren des hemels en dit gehe-
le land, waarover Ik gesproken heb, zal Ik aan uw
nakomelingschap geven, om het voor altoos te
bezitten.
14 En de Here kreeg berouw over het kwaad, dat Hij
gezegd had zijn volk te zullen aandoen.
15 Toen keerde Mozes zich om en daalde van de berg
af met de twee tafelen der getuigenis in zijn hand,
tafelen, die aan beide zijden beschreven waren:
aan de ene en aan de andere zijde waren zij
beschreven.

16 De tafelen waren het werk Gods en het schrift was
het schrift Gods, op de tafelen gegrift.
17 Toen nu Jozua het rumoer van het juichende volk
hoorde, zeide hij tot Mozes: Er is krijgsgeschreeuw
in de legerplaats.
18 Maar deze zeide: Geen geluid van overwinningsge-
roep en geen geluid van roepen bij nederlaag; een
geluid van beurtzang is het, wat ik hoor.
19 En zodra hij de legerplaats genaderd was en het
kalf en de reidansen zag, ontbrandde de toorn van
Mozes; hij wierp de tafelen uit zijn hand en ver-
brijzelde ze aan de voet van de berg.
20 Daarop nam hij het kalf dat zij gemaakt hadden,
verbrandde het met vuur en vermaalde het, totdat
het fijn gestoten was, vervolgens strooide hij het
op het water en gaf dit aan de Israelieten te drin-
ken.
21 Toen zeide Mozes tot Aaron: Wat heeft dit volk u
gedaan, dat gij zulk een zware schuld daarover
gebracht hebt?
22 Maar Aaron zeide: De toorn van mijn heer ont-
brande niet; gij weet zelf, dat dit volk in het boze
ligt.
23 Zij zeiden tot mij: Maak ons goden, die voor ons
uit gaan, want deze Mozes, die man, die ons uit
het land Egypte heeft gevoerd, wij weten niet, wat
er van hem geworden is.
24 Toen zeide ik tot hen: Wie heeft goud? Rukt het
af! Zij gaven het mij en ik wierp het in het vuur,
en dit kalf kwam eruit.

25 Daar Mozes zag, dat het volk teugelloos was, want
Aaron had het de vrije teugel gelaten, tot spot
voor hun tegenstanders,
26 Ging Mozes staan in de poort van de legerplaats
en zeide: Wie is voor de Here? Die kome tot mij!
en tot hem verzamelden zich al de Levieten.
27 En hij zeide tot hen: Zo zegt de Here, de God van
Israel: Ieder gorde zijn zwaard aan zijn heup en ga
heen en weer door de legerplaats van poort tot
poort en dode, ieder zijn broeder en ieder zijn ver-
want en ieder zijn naaste.
28 De Levieten deden naar het woord van Mozes en
er vielen van het volk op die dag ongeveer drie-
duizend man.
29 Mozes nu zeide: Weest heden de Here gewijd;
want ieder was tegen zijn zoon en zijn broeder; En
wel om heden een zegen over u te brengen.
30 De volgende dag zeide Mozes tot het volk: Gij
hebt een grote zonde begaan, maar nu zal ik
opklimmen tot de Here, misschien zal ik voor uw
zonde verzoening bewerken.
31 Toen keerde Mozes tot de Here terug en zeide:
Ach, dit volk heeft een grote zonde begaan, want
zij hebben zich een gouden god gemaakt.
32 Maar nu, vergeef toch hun zonde. En zo niet, delg
mij dan uit het boek dat Gij geschreven hebt.
33 Maar de Here zeide tot Mozes: Wie tegen Mij
gezondigd heeft, zal Ik uit mijn boek delgen.

34 Maar ga nu heen, leid het volk naar de plaats
waarvan Ik u gesproken heb; zie, mijn engel zal
voor u uit gaan, maar ten dage van mijn bezoe-
king zal Ik aan hen hun zonde bezoeken.
35 Zo sloeg de Here het volk, omdat dit het kalf
gemaakt had, dat Aaron vervaardigd had.

Exodus 33

1 En de Here sprak tot Mozes: Ga, trek vanhier op,
gij en het volk dat gij uit het land Egypte hebt
gevoerd, naar het land, waarvan Ik Abraham, Isaak
en Jakob gezworen heb: aan uw nakomelingschap
zal Ik het geven.
2 Ik zal een engel voor uw aangezicht zenden en
verdrijven de Kanaaniet, de Amoriet, de Hethiet,
de Perizziet, de Chiwwiet en de Jebusiet,
3 Naar een land, vloeiende van melk en honig. Want
Ik zal in uw midden niet optrekken, daar gij een
hardnekkig volk zijt, opdat Ik u niet onderweg ver-
tere.
4 Toen het volk dit kwade woord hoorde, treurde
het en niemand deed zijn sieraad aan.
5 De Here nu zeide tot Mozes: Zeg tot de
Israelieten: gij zijt een hardnekkig volk. Indien Ik
ook maar een ogenblik in uw midden zou optrek-
ken, zou Ik u vernietigen. Nu dan, doe uw sieraad
af, dan zal Ik zien, wat Ik u doen zal.
6 En de Israelieten onthielden zich van sieraad, van
de berg Horeb af.
7 Mozes nu nam een tent en spande haar voor zich
uit buiten de legerplaats, ver van de legerplaats,
en noemde haar: tent der samenkomst. Ieder, die
de Here zocht, ging uit naar de tent der samen-
komst, die buiten de legerplaats was.

8 Wanneer Mozes uitging naar de tent, stond het gehele volk op en ging staan, ieder aan de ingang van zijn tent, en zij zagen Mozes na, totdat hij de tent was binnengegaan.
9 Zodra Mozes in de tent kwam, daalde de wolkkolom neer en bleef staan aan de ingang van de tent, en Hij sprak met Mozes.
10 Wanneer het gehele volk de wolkkolom zag staan aan de ingang van de tent, stond het op en boog zich neder, ieder aan de ingang van zijn tent.
11 En de Here sprak tot Mozes van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand spreekt met zijn vriend; dan keerde hij terug naar de legerplaats. Maar zijn dienaar Jozua, de zoon van Nun, een jonge man, week niet uit de tent.
12 Toen zeide Mozes tot de Here: Zie, Gij zegt tot mij: doe dit volk optrekken, maar Gij hebt mij niet doen weten, wie Gij met mij zult zenden, terwijl Gij toch gezegd hebt: Ik ken u bij name en ook hebt gij genade gevonden in mijn ogen.
13 Nu dan, indien ik genade in uw ogen gevonden heb, maak mij toch uw wegen bekend, zodat ik U ken; opdat ik genade vinde in uw ogen. Bedenk toch, dat deze natie uw volk is.
14 Toen zeide Hij: Moet Ik zelf medegaan om u gerust te stellen?
15 En hij zeide tot Hem: Indien Gij zelf niet medegaat, doe ons vanhier niet optrekken.

16 Waaraan zal anders geweten worden, dat ik en uw
volk genade in uw ogen gevonden hebben, dan
doordat Gij met ons medegaat? Immers daardoor
zijn ik en uw volk afgezonderd uit alle volken, die
op de aardbodem zijn.
17 En de Here zeide tot Mozes: Ook deze zaak, waar-
over gij gesproken hebt, zal Ik doen, omdat gij
genade in mijn ogen gevonden hebt en Ik u bij
name ken.
18 Maar hij zeide: Doe mij toch uw heerlijkheid zien.
19 Hij nu zeide: Ik zal mijn luister aan u doen voorbij-
gaan en de naam des Heren voor u uitroepen: Ik
zal genadig zijn, wie Ik genadig ben, en Mij ont-
fermen, over wie Ik Mij ontferm.
20 Hij zeide: Gij zult mijn aangezicht niet kunnen
zien, want geen mens zal Mij zien en leven.
21 De Here zeide: Zie, bij Mij is een plaats, waar gij
op de rots kunt staan;
22 Wanneer mijn heerlijkheid voorbijgaat, zal Ik u in
de rotsholte zetten en u met mijn hand bedekken,
totdat Ik ben voorbijgegaan.
23 Dan zal Ik mijn hand wegnemen en gij zult Mij van
achteren zien, maar mijn aangezicht zal niet
gezien worden.

Exodus 34

1 De Here zeide tot Mozes: Houw u twee stenen tafelen gelijk de eerste, dan zal Ik op de tafelen de woorden schrijven, die stonden op de eerste tafelen welke gij verbrijzeld hebt.

2 Wees gereed tegen de morgen en beklim in de morgen de berg Sinai; vervoeg u daar bij Mij op de top van de berg.

3 Doch niemand zal met u opklimmen en ook mag niemand gezien worden op de gehele berg, zelfs het kleinvee en de runderen mogen niet weiden in de nabijheid van de berg.

4 Toen hieuw Mozes twee stenen tafelen gelijk de eerste; hij beklom vroeg in de morgen de berg Sinai, zoals de Here hem geboden had, en nam de twee stenen tafelen in zijn hand.

5 En de Here daalde neder in een wolk, stelde Zich daar bij hem en riep de naam des Heren uit.

6 De Here ging aan hem voorbij en riep: Here, Here, God, barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw,

7 Die goedertierenheid bestendigt aan duizenden, die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft; maar [de] [schuldige] houdt Hij zeker niet onschuldig, de ongerechtigheid der vaderen bezoekende aan kinderen en kindskinderen, aan het derde en vierde geslacht.

8 Mozes knielde haastig ter aarde, boog zich neder

9 En zeide: Indien ik genade in uw ogen gevonden heb, Here, dan ga toch de Here in ons midden, want het is een hardnekkig volk, maar vergeef onze ongerechtigheden en onze zonden; neem ons als erfdeel in bezit.
10 Hij zeide: Zie, Ik sluit een verbond; in het bijzijn van uw gehele volk zal Ik wonderen doen, zoals niet gewrocht zijn op de gehele aarde en bij al de volken; het gehele volk, in welks midden gij zijt, zal het werk des Heren zien, want ontzagwekkend is wat Ik met u doe.
11 Onderhoud wat Ik u heden gebied. Zie, voor u uit verdrijf Ik de Amoriet, de Kanaaniet, de Hethiet, de Perizziet, de Chiwwiet en de Jebusiet.
12 Neem u in acht, dat gij geen verbond sluit met de inwoners van het land, waarheen gij gaat, opdat zij niet tot een valstrik in uw midden worden.
13 Integendeel, hun altaren zult gij omverhalen, hun gewijde stenen verbrijzelen en hun gewijde palen omhouwen.
14 Want gij zult u niet nederbuigen voor een andere god, immers de Here, wiens naam Naijverige is, is een naijverig God.
15 Sluit toch geen verbond met de inwoners van het land; wanneer zij hun goden overspelig nalopen en aan hun goden offeren, dan zouden zij u uitnodigen en gij zoudt van hun slachtoffer eten.

16 Wanneer gij van hun dochters voor uw zonen
neemt en zij haar goden overspelig nalopen, dan
zouden zij tevens uw zonen tot overspelig nalopen
van haar goden verleiden.
17 Gegoten goden zult gij u niet maken.
18 Het feest der ongezuurde broden zult gij onder-
houden: zeven dagen zult gij ongezuurde broden
eten, gelijk Ik u geboden heb, op de bepaalde tijd
van de maand Abib, want in de maand Abib zijt gij
uit Egypte getrokken.
19 Alles wat het eerst uit de moederschoot voort-
komt, is mijn eigendom, en al uw vee van het
mannelijk geslacht, dat de eerstgeboorte is van
een rund of van een stuk kleinvee.
20 Maar de eerstgeboorte van een ezel zult gij lossen
voor een stuk kleinvee; indien gij het niet lost, zult
gij het de nek breken. Iedere eerstgeborene van
uw zonen zult gij lossen, en men zal niet met ledi-
ge handen voor mijn aangezicht verschijnen.
21 Zes dagen zult gij arbeiden, maar op de zevende
dag zult gij rusten, ook in de ploegtijd en in de
oogst zult gij de rustdag houden.
22 Het feest der weken, der eerstelingen van de tar-
weoogst, zult gij vieren, en het feest der inzame-
ling bij de wisseling des jaars.
23 Driemaal in het jaar zal ieder van u, die van het
mannelijk geslacht is, voor het aangezicht van de
Here Here, de God van Israel, verschijnen,

24 Want Ik zal volken voor uw aangezicht verdrijven
en uw gebied ruim maken; en niemand zal uw
land begeren, wanneer gij opgaat, om voor het
aangezicht van de Here, uw God, te verschijnen
driemaal in het jaar.
25 Gij zult het bloed van mijn slachtoffer niet op iets
gezuurds slachten, en het slachtoffer van het
Paasfeest mag de nacht niet overblijven tot de
morgen.
26 Het beste van de eerstelingen van uw bodem zult gij
in het huis van de Here uw God, brengen. Gij zult
een bokje niet koken in de melk van zijn moeder.
27 De Here zeide tot Mozes: Schrijf u deze woorden
op, want op grond van deze woorden heb Ik met
u en met Israel een verbond gesloten.
28 En hij was daar bij de Here veertig dagen en veer-
tig nachten, brood at hij niet en water dronk hij
niet, en Hij schreef op de tafelen de woorden van
het verbond, de Tien Woorden.
29 Toen Mozes van de berg Sinai afdaalde, (de twee
tafelen der getuigenis nu waren in de hand van
Mozes, toen hij van de berg afdaalde) wist hij niet,
dat de huid van zijn gelaat straalde, doordat hij
met Hem gesproken had.
30 Toen Aaron en al de Israelieten Mozes zagen, zie,
de huid van zijn gelaat straalde, en zij durfden
hem niet naderen.
31 Toen riep Mozes hen tot zich, en Aaron en al de
vorsten in de vergadering keerden tot hem terug
en Mozes sprak hen toe.

32 Daarna naderden al de Israelieten en hij gebood hun al wat de Here tot hem gesproken had op de berg Sinai.
33 Toen Mozes geeindigd had met hen te spreken, deed hij een doek voor zijn gelaat.
34 Maar wanneer Mozes kwam voor het aangezicht des Heren, om met Hem te spreken, deed hij de doek af, totdat hij naar buiten ging; daarna ging hij naar buiten en zeide tot de Israelieten wat geboden was.
35 Wanneer de Israelieten aan het gelaat van Mozes zagen, dat de huid van zijn gelaat straalde, deed Mozes de doek weer voor zijn gelaat, totdat hij naar binnen ging, om met Hem te spreken.

Exodus 35

1 Toen liet Mozes de gehele vergadering der Israelieten samenkomen en zeide tot hen: Dit zijn de geboden, die de Here bevolen heeft te doen.
2 Zes dagen zal werk verricht worden, maar op de zevende dag zal het voor u een heilige tijd zijn, een volledige sabbat voor de Here; ieder, die daarop werk verricht, zal ter dood gebracht worden.
3 Gij zult in geen van uw woningen vuur ontsteken op de sabbatdag.
4 Mozes zeide tot de gehele vergadering der Israelieten: Dit is het gebod dat de Here gegeven heeft:
5 Neemt van uw bezit een heffing voor de Here; ieder zal deze gewillig van hart opbrengen als heffing voor de Here, goud, zilver, koper;
6 Blauwpurper, roodpurper, scharlaken, fijn linnen, geitehaar;
7 Roodgeverfde ramsvellen, tachasvellen, acaciahout;
8 Olie voor het licht, specerijen voor de zalfolie en voor het welriekend reukwerk;
9 Chrysopraasstenen en vulstenen voor de efod en voor het borstschild.
10 Allen die onder u kunstvaardig zijn, zullen komen maken al wat de Here geboden heeft;
11 De tabernakel, zijn tent en zijn dekkleed, zijn haken en zijn planken, zijn dwarsbalken, zijn pilaren en zijn voetstukken;
12 De ark met haar draagstokken, het verzoendeksel en het voorhangsel ter bedekking;

13 De tafel met haar draagstokken, al haar toebehoren en het toonbrood;
14 De lichtkandelaar met zijn gerei, zijn lampen en de olie voor het licht;
15 Het reukofferaltaar met zijn draagstokken, de zalfolie en het welriekend reukwerk; het gordijn van de ingang, voor de ingang van de tabernakel;
16 Het brandofferaltaar met het bijbehorende koperen traliewerk, zijn draagstokken en al zijn gerei, het wasvat met zijn voetstuk;
17 De gordijnen van de voorhof, zijn pilaren, zijn voetstukken en het gordijn van de poort van de voorhof;
18 De pinnen van de tabernakel en de pinnen van de voorhof, en hun touwen;
19 De ambtsklederen voor de dienst in het heiligdom, de heilige klederen voor de priester Aaron en de klederen van zijn zonen, om het priesterambt te bekleden.
20 Toen ging de gehele vergadering der Israelieten van Mozes heen.
21 Daarop kwam iedere man wiens hart hem dreef, ieder wiens geest hem drong, en bracht de heffing voor de Here ten behoeve van het werk aan de tent der samenkomst en voor de gehele dienst en de heilige klederen.
22 Zij kwamen dan, de mannen zowel als de vrouwen, en ieder bracht gewillig van hart neusringen, oorringen, zegelringen en halssieraden, allerlei gouden voorwerpen. Iedere man die een beweegoffer van goud voor de Here bewoog,

23 En iedere man die blauwpurper, roodpurper,
scharlaken, fijn linnen, geitehaar, roodgeverfde
ramsvellen en tachasvellen in zijn bezit had, bracht
dit.
24 Ieder die een heffing van zilver of koper hief,
bracht de heffing voor de Here, en ieder die aca-
ciahout voor al het werk ten behoeve van de
dienst in zijn bezit had, bracht dit.
25 Iedere vrouw, die kunstvaardig was, spon eigen-
handig en zij bracht het gesponnene, het blauw-
purper, roodpurper, scharlaken en het fijne linnen.
26 Alle kunstvaardige vrouwen, wier hart haar daartoe
dreef, sponnen het geitehaar.
27 De vorsten brachten de chrysopraasstenen en de
vulstenen voor de efod en voor het borstschild,
28 De specerij en de olie voor het licht, voor de zalfo-
lie en voor welriekend reukwerk.
29 Alle mannen en vrouwen, wier hart hen drong om
iets te brengen voor al het werk dat de Here door
Mozes geboden had te maken. De Israelieten
brachten het als een vrijwillige gave voor de Here.
30 Mozes zeide tot de Israelieten: Ziet, de Here heeft
Besaleel, de zoon van Uri, de zoon van Chur, uit
de stam Juda, bij name geroepen,
31 En heeft hem vervuld met Gods Geest, met wijs-
heid, inzicht en kennis en dat voor allerlei werk:
32 Om ontwerpen te bedenken en om die uit te voe-
ren in goud, zilver en koper;

33 Om stenen te bewerken en om die in te zetten;
om hout te snijden en om al het ontworpen werk
te maken.
34 En Hij heeft hem en Oholiab, de zoon van
Achisamak, uit de stam van Dan in het hart gegeven om anderen te onderrichten.
35 Hij heeft hen vervuld met kunstvaardigheid, om te maken al het werk van een handwerker, van een kunstenaar, van een maker van veelkleurig weefwerk in blauwpurper, roodpurper, scharlaken en fijn linnen, en van een wever: uitvoerders van allerlei werk en makers van ontwerpen.

Exodus 36

1 Zo moeten Besaleel en Oholiab werken, en iedere man die kunstvaardig is, aan wie de Here wijsheid en inzicht in die dingen geschonken heeft, zodat hij verstand heeft van het vervaardigen van al het werk voor de dienst van het heiligdom, overeenkomstig alles wat de Here geboden heeft.

2 Toen ontbood Mozes Besaleel en Oholiab en iedere man die kunstvaardig was, in wiens hart de Here wijsheid had gelegd, ieder wiens hart hem drong om het werk te komen verrichten.

3 Zij namen van Mozes de gehele heffing over, die de Israelieten gebracht hadden ten behoeve van het werk voor de dienst van het heiligdom, om dit te verrichten. Dezen nu brachten nog elke morgen een vrijwillige gave tot hem.

4 En al de vaklieden, die het gehele werk ten behoeve van het heiligdom maakten, kwamen ieder van het werk dat hij verrichtte,

5 En zeiden tot Mozes: Het volk brengt meer dan nodig is voor de uitvoering van het werk dat de Here geboden heeft te maken.

6 Toen gaf Mozes een bevel en men liet het overal in de legerplaats afroepen: Laat man noch vrouw verder enig werk maken ten behoeve van de heffing voor het heiligdom. Zo werd het volk weerhouden meer te brengen.

7 Want het materiaal was voldoende om al het werk te maken, ja, er was te veel.

8 Toen maakten alle kunstvaardigen onder de werklieden de tabernakel van tien tentkleden van getweernd fijn linnen en van blauwpurper, roodpurper en scharlaken; met kunstig geweven cherubs maakte men die.
9 De lengte van elk tentkleed was achtentwintig el, en de breedte van elk tentkleed vier el: eenzelfde maat voor al de tentkleden.
10 Men verbond vijf van de tentkleden aan elkander, en nog eens vijf tentkleden aan elkander.
11 Ook maakte men blauwpurperen lussen op de rand van het ene tentkleed, aan het einde, aan het ene stel; evenzo deed men op de rand van het laatste tentkleed aan het andere stel.
12 Vijftig lussen maakte men op het ene tentkleed en vijftig lussen aan het einde van het tentkleed, dat tot het andere stel behoorde, zodat de lussen tegenover elkaar stonden, de een tegenover de ander.
13 Men maakte vijftig gouden haken en verbond de tentkleden aan elkander door de haken, zodat de tabernakel een geheel was.
14 Men maakte tentkleden van geitehaar tot een tent over de tabernakel, elf tentkleden maakte men.
15 De lengte van elk tentkleed was dertig el en de breedte van elk tentkleed vier el: eenzelfde maat voor de elf tentkleden.
16 Men verbond vijf van de tentkleden afzonderlijk en zes van de tentkleden afzonderlijk.

17 Men maakte vijftig lussen op de rand van het laat-
ste tentkleed aan het ene stel, en vijftig lussen op
de rand van het tentkleed aan het andere stel.
18 Men maakte vijftig koperen haken, om de tent te
verbinden, zodat zij een geheel was.
19 Ook maakte men een dekkleed voor de tent van
roodgeverfde ramsvellen, en een dekkleed van
tachasvellen daaroverheen.
20 Men maakte de planken voor de tabernakel van
acaciahout, rechtopstaande;
21 Tien el was een plank lang en anderhalve el breed.
22 Elke plank had twee tappen, zodat zij aan elkaar
verbonden konden worden; zo deed men met al
de planken van de tabernakel.
23 Men maakte de planken voor de tabernakel, twin-
tig planken aan de zuidkant.
24 En veertig zilveren voetstukken maakte men onder
de twintig planken, twee voetstukken onder de
ene plank voor haar beide tappen, en twee voet-
stukken onder de andere plank voor haar beide
tappen.
25 Evenzo maakte men voor de andere zijde van de
tabernakel aan de noordkant twintig planken
26 En veertig zilveren voetstukken daarvoor: twee
voetstukken onder de ene plank en twee voetstuk-
ken onder de andere plank.
27 Voor de achterzijde van de tabernakel aan de
westkant maakte men zes planken.

28 Twee planken maakte men voor de hoeken van de tabernakel aan de achterkant.
29 Zij waren volkomen gelijk aan de onderkant en aan de bovenkant, tot de ene ring. Zo deed men met die beide, om de twee hoeken te vormen.
30 Er waren dus acht planken met haar zilveren voetstukken: zestien voetstukken; telkens twee voetstukken onder een plank.
31 Men maakte dwarsbalken van acaciahout: vijf voor de planken van de ene zijde van de tabernakel,
32 Vijf dwarsbalken voor de planken van de andere zijde van de tabernakel, en vijf dwarsbalken voor de planken van de tabernakel aan de achterkant naar het westen.
33 Men maakte de middelste dwarsbalk in het midden der planken, dwars doorlopende van het ene einde naar het andere.
34 De planken overtrok men met goud, de ringen maakte men van goud als houders voor de dwarsbalken, en de dwarsbalken overtrok men met goud.
35 Men maakte het voorhangsel van blauwpurper, roodpurper, scharlaken en getweernd fijn linnen; met kunstig geweven cherubs maakte men het.
36 Men maakte daarvoor vier pilaren van acaciahout en overtrok ze met goud; de haken waren van goud, en men goot er vier zilveren voetstukken voor.

37 Men maakte een gordijn voor de ingang der tent
van blauwpurper, roodpurper, scharlaken en
getweernd fijn linnen: veelkleurig weefwerk;
38 En de vijf pilaren van acaciahout, met hun haken;
men overtrok hun toppen en dwarsstangen met
goud, en de vijf voetstukken waren van koper.

Exodus 37

1 Besaleel maakte de ark van acaciahout, twee en
een halve el lang, anderhalve el breed, en ander-
halve el hoog.
2 Hij overtrok die met louter goud, van binnen en
van buiten, en hij maakte er een gouden omlijs-
ting omheen.
3 Hij goot er vier gouden ringen voor, aan de vier
voetstukken en wel twee ringen aan de ene zij-
wand en twee ringen aan de andere zijwand.
4 Hij maakte draagstokken van acaciahout en over-
trok die met goud.
5 En hij stak de draagstokken in de ringen aan de
zijwanden van de ark om de ark te dragen.
6 Hij maakte een verzoendeksel van louter goud,
twee en een halve el lang en anderhalve el breed.
7 Hij maakte twee cherubs van goud, van gedreven
werk maakte hij ze, aan de beide einden van het
verzoendeksel,
8 Een cherub aan het ene einde en een cherub aan
het andere einde. Uit een stuk met het verzoen-
deksel maakte hij de cherubs op zijn beide einden.
9 En de cherubs hielden twee vleugels uitgespreid
naar boven, met hun vleugels het verzoendeksel
bedekkende en hun aangezicht naar elkander
gericht; naar het verzoendeksel waren de aange-
zichten der cherubs gericht.
10 Hij maakte de tafel van acaciahout, twee el lang,
een el breed en anderhalve el hoog.

11 Hij overtrok die met louter goud en maakte er een
gouden omlijsting omheen.
12 Hij maakte er een rand van een handbreedte
omheen en een gouden omlijsting rondom haar
rand.
13 Hij goot er vier gouden ringen voor en hij zette de
ringen op de vier hoeken aan haar vier poten.
14 Dicht bij de rand bevonden zich de ringen, als
houders voor de draagstokken om de tafel te dra-
gen.
15 Hij maakte de draagstokken van acaciahout en
overtrok ze met goud, om de tafel te dragen.
16 En hij maakte het gerei dat op de tafel behoorde,
de schotels, schalen, kommen, en de kannen,
waarmee geplengd wordt, van louter goud.
17 Hij maakte de kandelaar van louter goud; van
gedreven werk maakte hij de kandelaar, het voet-
stuk zowel als de schacht, de bloemkelken, met
knoppen en bloesems, vormden een geheel daar-
mee.
18 Zes armen staken uit zijn zijden: drie armen van
de kandelaar uit de ene zijde en drie armen van de
kandelaar uit de andere zijde.
19 Drie bloemkelken in de vorm van amandelbloesem
aan de ene arm, met knop en bloesem, en drie
bloemkelken, in de vorm van amandelbloesem,
aan de andere arm, met knop en bloesem; aldus
voor de zes armen, die uit de kandelaar uitstaken.

20 Op de kandelaar vier bloemkelken, in de vorm van amandelbloesem, met zijn knoppen en bloesems.
21 Ook een knop onder het eerste paar armen, die uit hem voortkwamen, en een knop onder het tweede paar armen, die uit hem voortkwamen, en een knop onder het derde paar armen, die uit hem voortkwamen; [aldus] bij de zes armen, die er uitstaken.
22 De knoppen en de armen kwamen uit hem voort, terwijl het geheel een gedreven werk van louter goud was.
23 En hij maakte er de zeven lampen voor met snuiters en bakjes van louter goud.
24 Van een talent louter goud maakte hij hem met al zijn gerei.
25 Hij maakte het reukofferaltaar van acaciahout, een el lang en een el breed, vierkant, en twee el hoog; de hoornen vormden daarmee een geheel.
26 Hij overtrok het met louter goud, het bovenvlak en de zijvlakken rondom, en de hoornen. Hij maakte er een gouden omlijsting omheen.
27 Hij maakte er twee gouden ringen voor, onder de omlijsting, aan de beide zijkanten op de beide zijden, als houders voor draagstokken om het daarmee te dragen.
28 En hij maakte draagstokken van acaciahout en overtrok ze met goud.
29 En hij maakte de heilige zalfolie en het zuivere welriekend reukwerk, zoals een zalfbereider die bereidt.

Exodus 38

1 Hij maakte het brandofferaltaar van acaciahout, vijf el lang en vijf el breed, vierkant, en drie el hoog.

2 Hij maakte hoornen aan de vier hoeken, de hoornen vormden daarmee een geheel en hij overtrok het met koper.

3 Hij maakte al het gerei van het altaar: de potten, de scheppen, de sprengbekkens, de vorken en de vuurpannen, al zijn gerei maakte hij van koper.

4 Hij maakte voor het altaar een traliewerk, een koperen netwerk, tot halverwege beneden zijn rand.

5 Hij goot vier ringen aan de vier einden van het koperen traliewerk, als houders voor de draagstokken.

6 Hij maakte de draagstokken van acaciahout en overtrok ze met koper.

7 En hij stak de draagstokken in de ringen aan de zijden van het altaar, om het daarmee te dragen; hol, van planken maakte hij dit.

8 Hij maakte het wasvat van koper, met een voetstuk van koper, van de spiegels der dienstdoende vrouwen, die dienst deden bij de ingang van de tent der samenkomst.

9 Hij maakte de voorhof; voor de zuidzijde: de gordijnen van de voorhof van getweernd fijn linnen, honderd el;

10 Hun twintig pilaren met daarvoor twintig voetstukken van koper, en voor de pilaren haken en dwarsstangen van zilver.

11 Voor de noordzijde: honderd el; hun twintig pilaren met daarvoor twintig voetstukken van koper en voor de pilaren haken en dwarsstangen van zilver.
12 Voor de westzijde: de gordijnen vijftig el; en hun tien pilaren met daarvoor tien voetstukken, en voor de pilaren haken en dwarsstangen van zilver.
13 En voor de oostzijde: vijftig el.
14 Voor het ene zijstuk: de gordijnen vijftien el, met hun drie pilaren met de drie voetstukken daarvan.
15 En voor het andere zijstuk (aan weerszijden van de poort van de voorhof waren gordijnen) vijftien el, met de drie pilaren en de drie voetstukken daarvan.
16 Al de gordijnen van de voorhof rondom, waren van getweernd fijn linnen.
17 De voetstukken voor de pilaren waren van koper, de haken en de dwarsstangen voor de pilaren van zilver, ook het overtrek van hun boveneinde was van zilver. Zij waren door zilveren dwarsstangen verbonden, al de pilaren van de voorhof.
18 Het gordijn voor de poort van de voorhof was veelkleurig weefwerk van blauwpurper, roodpurper, scharlaken en getweernd fijn linnen; twintig el was de lengte, en de hoogte*f* tevens de breedte (van de stof)*f* was vijf el, in overeenstemming met de gordijnen van de voorhof.
19 De vier pilaren en de vier voetstukken daarvan waren van koper; de haken, het overtrek van hun boveneinde en de dwarsstangen waren van zilver.

20 Al de pinnen voor de tabernakel en voor de voor-
hof rondom, waren van koper.
21 Dit zijn de kosten van de tabernakel, de tabernakel
der getuigenis, die berekend zijn op bevel van
Mozes door de Levieten onder leiding van Itamar,
de zoon van de priester Aaron.
22 Besaleel nu, de zoon van Uri, de zoon van Chur,
uit de stam Juda, maakte alles wat de Here Mozes
geboden had,
23 En met hem Oholiab, de zoon van Achisamak, uit
de stam Dan, een handwerker en kunstenaar, ver-
vaardiger van veelkleurig weefwerk in blauwpur-
per, roodpurper, scharlaken en fijn linnen.
24 Al het goud dat gebruikt werd bij de verrichting
van alle werkzaamheden aan het heiligdom, het
goud van het beweegoffer, was negenentwintig
talenten en zevenhonderd en dertig sikkels, naar
de heilige sikkel.
25 Het zilver van de getelden der vergadering was
honderd talenten en duizend zevenhonderd en
vijfenzeventig sikkels naar de heilige sikkel:
26 Een beka per hoofd, dat is een halve sikkel, naar
de heilige sikkel, voor ieder die tot de getelden
ging behoren, van twintig jaar oud en daarboven,
ten getale van zeshonderdendrieduizend vijfhon-
derd en vijftig man.
27 Honderd talenten zilver dienden om de voetstuk-
ken van het heiligdom en van het voorhangsel te
gieten, honderd voetstukken, naar de honderd
talenten, een talent voor een voetstuk.

28 Van de duizend zevenhonderd en vijfenzeventig
sikkels maakte hij haken voor de pilaren, overtrok
er hun boveneinde mee en maakte daarvoor ver-
bindingen.
29 Het koper van het beweegoffer was zeventig talen-
ten en tweeduizend vierhonderd sikkels.
30 Daarvan maakte hij de voetstukken voor de ingang
van de tent der samenkomst, het koperen altaar
met het bijbehorende koperen traliewerk, al het
gerei van het altaar,
31 De voetstukken van de voorhof rondom, de voet-
stukken van de poort van de voorhof, al de pinnen
van de tabernakel en al de pinnen van de voorhof
rondom.

Exodus 39

1 Van het blauwpurper, roodpurper en scharlaken
maakten zij ambtsklederen voor de dienst in het
heiligdom; ook maakten zij de heilige klederen die
voor Aaron bestemd waren, zoals de Here Mozes
geboden had.
2 Hij maakte de efod van goud, blauwpurper, rood-
purper, scharlaken en getweernd fijn linnen.
3 Zij pletten de gouden platen en hij sneed ze in
draden, om die te verwerken tussen het blauwpur-
per, het roodpurper, het scharlaken en het fijn lin-
nen: kunstig werk.
4 Verbonden schouderstukken maakten zij ervoor,
aan de beide einden was de efod verbonden;
5 En de gordel om hem aan te binden, die daarmee
een geheel vormde, was op dezelfde wijze vervaar-
digd: van goud, blauwpurper, roodpurper, scharla-
ken en getweernd fijn linnen, zoals de Here Mozes
geboden had.
6 Zij bewerkten de chrysopraasstenen, ingevat in
gouden kassen, gegraveerd als zegelgraveerwerk,
met de namen der zonen van Israel.
7 Hij zette ze op de schouderstukken van de efod als
gedachtenisstenen voor de Israelieten, zoals de
Here Mozes geboden had.
8 En hij maakte het borstschild, kunstig werk, op
dezelfde wijze als de efod: van goud, blauwpurper,
roodpurper, scharlaken en getweernd fijn linnen.

9 Vierkant was het; dubbel maakten zij het borst-
schild, een span lang en een span breed, dubbel.
10 Zij vulden het met vier rijen stenen: een rij rode
jaspis, chrysoliet en malachiet, de eerste rij;
11 De tweede rij: hematiet, lazuursteen en prasem;
12 De derde rij: barnsteen, agaat en amethist;
13 De vierde rij: turkoois, chrysopraas en nefriet. In
gouden kassen waren zij ingevat in hun zettingen.
14 De stenen overeenkomstig de namen der zonen
van Israel, waren twaalf in getal, overeenkomstig
hun namen; als zegelgraveerwerk waren zij, elk
met zijn naam, voor de twaalf stammen.
15 Zij maakten op het borstschild gedraaide kettink-
jes, vlechtwerk van louter goud.
16 Zij maakten twee gouden kassen en twee gouden
ringen en zetten de beide ringen aan de beide ein-
den van het borstschild.
17 Zij deden de beide gevlochten kettinkjes van goud
in de beide ringen aan de einden van het borst-
schild.
18 De beide andere einden der beide gevlochten ket-
tinkjes maakten zij aan de beide kassen vast en
zetten ze op de schouderstukken van de efod, aan
de voorkant.
19 Zij maakten twee gouden ringen en zetten ze aan
de beide einden van het borstschild, op de bin-
nenrand, die naar de efod was toegekeerd.

20 Ook maakten zij twee gouden ringen en zetten die
op de beide schouderstukken van de efod, onder-
aan aan de voorkant, dicht bij de plaats waar hij
verbonden was, boven de gordel van de efod.
21 Zij bonden het borstschild met zijn ringen aan de
ringen van de efod vast met een blauwpurperen
snoer, zodat het op de gordel van de efod vastzat,
en het borstschild niet van de efod kon afschuiven,
zoals de Here Mozes geboden had.
22 En hij maakte het opperkleed van de efod, weef-
werk, geheel blauwpurper.
23 De opening van het opperkleed was in het midden
ervan als bij een pantser, rondom die opening was
een rand, opdat het niet scheurde.
24 Zij zetten op de zomen van het opperkleed gra-
naatappels in blauwpurper, roodpurper en scharla-
ken, getweernd.
25 Zij maakten belletjes van louter goud en zetten de
belletjes tussen de granaatappels op de zomen van
het opperkleed, overal tussen de granaatappels:
26 Telkens een belletje en een granaatappel, rondom
op de zomen van het opperkleed voor de dienst,
zoals de Here Mozes geboden had.
27 En zij maakten de onderklederen van fijn linnen,
weefwerk, voor Aaron en zijn zonen,
28 De tulband van fijn linnen, de sierlijke hoofddoe-
ken van fijn linnen, de linnen broeken van
getweernd fijn linnen,

29 En de gordel van getweernd fijn linnen, blauwpurper, roodpurper en scharlaken: veelkleurig weefwerk, zoals de Here Mozes geboden had.
30 Zij maakten een plaat, de heilige diadeem, van louter goud, en schreven daarin een inschrift, zegelgraveerwerk: Den Here heilig.
31 Zij zetten er een blauwpurperen snoer aan om ze op de tulband vast te maken, zoals de Here Mozes geboden had.
32 Toen was alle arbeid aan de tabernakel, de tent der samenkomst, voltooid, en de Israelieten hadden het werk verricht overeenkomstig alles wat de Here Mozes geboden had, zo hadden zij het verricht.
33 En zij brachten de tabernakel tot Mozes, de tent met al haar gerei, de haken, planken, dwarsbalken, pilaren met hun voetstukken,
34 Het dekkleed van roodgeverfde ramsvellen, het dekkleed van tachasvellen, het voorhangsel ter bedekking,
35 De ark der getuigenis met de draagstokken en het verzoendeksel,
36 De tafel, al haar gerei en het toonbrood,
37 De kandelaar van louter goud, zijn lampen (de lampen die men daarop hun plaats geven moest) en al zijn gerei, de olie voor het licht,
38 Het gouden altaar, de zalfolie, het welriekend reukwerk, het gordijn voor de ingang der tent,

39 Het koperen altaar met het bijbehorend koperen traliewerk, de draagstokken en al zijn gerei, het wasvat met zijn voetstuk,
40 De gordijnen van de voorhof, zijn pilaren en zijn voetstukken, en het gordijn voor de poort van de voorhof, zijn touwen en zijn pinnen, al het gerei voor de dienst van de tabernakel, de tent der samenkomst,
41 De ambtsklederen voor de dienst in het heiligdom, de heilige klederen voor de priester Aaron, en de klederen van zijn zonen, om het priesterambt te bekleden.
42 Overeenkomstig alles, wat de Here Mozes geboden had, zo hadden de Israelieten al de arbeid verricht.
43 En Mozes zag al het werk, en zie, zij hadden het gemaakt zoals de Here geboden had; zo hadden zij het gemaakt. Toen zegende Mozes hen.

Exodus 40

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Op de eerste dag van de eerste maand zult gij de
tabernakel, de tent der samenkomst, oprichten.
3 Gij zult daarin de ark der getuigenis plaatsen en
gij zult de ark door het voorhangsel aan het oog
onttrekken.
4 Gij zult de tafel brengen en schikken wat erop
behoort; gij zult de kandelaar brengen en zijn lam-
pen erop zetten.
5 Gij zult het gouden altaar voor het reukwerk voor
de ark der getuigenis zetten. Gij zult het gordijn
voor de ingang van de tabernakel ophangen.
6 Gij zult het brandofferaltaar voor de ingang van de
tabernakel, de tent der samenkomst, zetten.
7 Gij zult het wasvat tussen de tent der samenkomst
en het altaar zetten en er water in doen.
8 Gij zult de voorhof rondom uitzetten en het gor-
dijn voor de poort van de voorhof ophangen.
9 Dan zult gij de zalfolie nemen en de tabernakel
met al wat daarin is, zalven; zo zult gij hem heili-
gen met al zijn gerei, en hij zal heilig zijn.
10 Ook zult gij het brandofferaltaar zalven met al zijn
gerei; zo zult gij het heiligen, en het altaar zal
allerheiligst zijn.
11 Ook zult gij het wasvat met zijn voetstuk zalven en
het heiligen.
12 Dan zult gij Aaron en zijn zonen doen naderen tot
de ingang van de tent der samenkomst en gij zult
hen met water wassen.

13 Gij zult Aaron met de heilige klederen bekleden, hem zalven en heiligen, om voor Mij het priesterambt te bekleden.
14 Ook zijn zonen zult gij doen naderen en hen met onderklederen kleden.
15 Gij zult hen zalven, zoals gij hun vader gezalfd hebt, om voor Mij het priesterambt te bekleden; en dit geschiedt, opdat hun zalving voor hen tot een altoosdurend priesterschap zij in hun geslachten.
16 En Mozes deed dit; overeenkomstig alles wat de Here hem geboden had, zo deed hij.
17 Het geschiedde in de eerste maand in het tweede jaar op de eerste der maand dat de tabernakel werd opgericht.
18 Mozes richtte de tabernakel op, plaatste de voetstukken, stelde de planken, bracht dwarsbalken aan en richtte de pilaren op.
19 Hij breidde de tent over de tabernakel uit en legde het dekkleed der tent er overheen, zoals de Here Mozes geboden had.
20 Hij nam de getuigenis en legde die in de ark, hij schoof de draagstokken aan de ark en legde het verzoendeksel bovenop de ark.
21 Hij bracht de ark naar de tabernakel, hing het voorhangsel ter bedekking op en onttrok de ark der getuigenis aan het oog, zoals de Here Mozes geboden had.
22 Hij zette de tafel in de tent der samenkomst aan de noordzijde van de tabernakel, buiten het voorhangsel.

23 Hij schikte daarop het brood voor het aangezicht
des Heren, zoals de Here Mozes geboden had.
24 Hij plaatste de kandelaar in de tent der samen-
komst tegenover de tafel, aan de zuidzijde van de
tabernakel.
25 Hij zette de lampen erop voor het aangezicht des
Heren, zoals de Here Mozes geboden had.
26 Hij zette het gouden altaar in de tent der samen-
komst voor het voorhangsel.
27 Hij ontstak daarop welriekend reukwerk, zoals de
Here Mozes geboden had.
28 Hij hing het gordijn voor de ingang van de taber-
nakel op.
29 Het brandofferaltaar zette hij bij de ingang van de
tabernakel, de tent der samenkomst, en hij offerde
daarop het brandoffer en het spijsoffer, zoals de
Here Mozes geboden had.
30 Hij zette het wasvat tussen de tent der samen-
komst en het altaar en hij deed er water in voor de
afwassingen.
31 Mozes en Aaron en diens zonen wiesen daarmee
hun handen en hun voeten.
32 Wanneer zij kwamen in de tent der samenkomst en
wanneer zij naderden tot het altaar, wiesen zij
zich, zoals de Here Mozes geboden had.
33 Hij richtte de voorhof op rondom de tabernakel en
het altaar, en hij hing het gordijn voor de poort
van de voorhof op. Zo voleindigde Mozes het
werk.

34 En de wolk bedekte de tent der samenkomst, en
de heerlijkheid des Heren vervulde de tabernakel,
35 Zodat Mozes de tent der samenkomst niet kon
binnengaan, want de wolk rustte daarop, en de
heerlijkheid des Heren vervulde de tabernakel.
36 Wanneer de wolk zich verhief van boven de taber-
nakel, braken de Israelieten op, op al hun tochten.
37 Maar indien de wolk zich niet verhief, dan braken
zij niet op tot de dag, dat zij zich verhief.
38 Want op de tabernakel rustte des daags de wolk
des Heren, en des nachts was er een vuur in voor
de ogen van het gehele huis Israel, op al zijn toch-
ten.

Leviticus 1

1 De Here nu riep Mozes en sprak tot hem uit de tent der samenkomst:
2 Spreek tot de Israelieten en zeg tot hen: Wanneer iemand onder u de Here een offergave brengen wil, dan zult gij uw offergave brengen van het vee, zowel van het rundvee als van het kleinvee.
3 Indien zijn offergave een brandoffer van rundvee is, dan zal hij een gaaf dier van het mannelijk geslacht brengen. Naar de ingang van de tent der samenkomst zal hij het brengen, opdat hij welgevallig zij voor het aangezicht des Heren.
4 Dan zal hij zijn hand op de kop van het brandoffer leggen; zo zal het, hem ten goede, welgevallig zijn, om over hem verzoening te doen.
5 Vervolgens zal hij het rund voor het aangezicht des Heren slachten, en de zonen van Aaron, de priesters, zullen het bloed brengen en dat sprengen rondom op het altaar, dat bij de ingang van de tent der samenkomst staat.
6 Daarna zal hij het brandoffer de huid aftrekken en het in stukken verdelen.
7 Dan zullen de zonen van de priester Aaron vuur op het altaar leggen en stukken hout op het vuur schikken.
8 En de zonen van Aaron, de priesters, zullen de delen, de kop en het vet, schikken op het hout dat op het vuur op het altaar ligt.
9 En de ingewanden en de onderschenkels ervan zal men met water wassen, en de priester zal alles op het altaar in rook doen opgaan als een brandoffer, een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor de Here.

10 Indien zijn offergave een brandoffer van kleinvee
is, van schapen of van geiten, dan zal hij een gaaf
dier van het mannelijk geslacht brengen.
11 Hij zal het aan de noordzijde van het altaar slach-
ten voor het aangezicht des Heren; de zonen van
Aaron, de priesters, zullen het bloed rondom op
het altaar sprengen.
12 Dan zal hij het in stukken verdelen, en de priester
zal die, met de kop en het vet, schikken op het
hout dat op het vuur op het altaar ligt.
13 De ingewanden en onderschenkels zal hij met
water wassen en de priester zal alles brengen en
het in rook doen opgaan op het altaar; het is een
brandoffer, een vuuroffer tot een liefelijke reuk
voor de Here.
14 Indien zijn offergave voor de Here een brandoffer
van gevogelte is, dan zal hij zijn offergave brengen
van tortelduiven of van jonge duiven.
15 De priester zal die op het altaar brengen en de
kop afknijpen en ze op het altaar in rook doen
opgaan; en het bloed zal tegen de zijde van het
altaar worden uitgedrukt.
16 Hij zal de krop met de spijsresten erin verwijderen
en die naast het altaar aan de oostzijde op de
asbelt werpen.
17 En hij zal ze bij de vleugels inscheuren, zonder
deze eraf te trekken, en de priester zal ze in rook
doen opgaan op het altaar, op het hout dat op het
vuur ligt; het is een brandoffer, een vuuroffer tot
een liefelijke reuk voor de Here.

Leviticus 2

1 Wanneer iemand de Here een offergave van spijs-
offer brengen wil, dan zal zijn offergave bestaan
uit fijn meel, en hij zal olie daarop gieten en wie-
rook daarbij doen.
2 En hij zal het tot de zonen van Aaron, de priesters,
brengen; hij zal een handvol fijn meel en olie
daarvan nemen met al de daarbij behorende wie-
rook, en de priester zal dat als gedenkoffer op het
altaar in rook doen opgaan, als een vuuroffer tot
een liefelijke reuk voor de Here.
3 En wat overblijft van het spijsoffer, is voor Aaron
en zijn zonen, als het allerheiligste van de vuur-
offers des Heren.
4 Wanneer gij als offergave van spijsoffer een baksel
uit de oven zult brengen, dan zal het uit fijn meel
bestaan: ongezuurde koeken, met olie aangemaakt,
en ongezuurde, dunne koeken, met olie bestreken.
5 Indien uw offergave een spijsoffer van de bakplaat
is, dan zal het van fijn meel, aangemaakt met olie,
en ongezuurd zijn.
6 Men zal het in stukken breken en gij zult olie daar-
op gieten; het is een spijsoffer.
7 Indien uw offergave een spijsoffer uit de pan is,
dan zal het van fijn meel met olie bereid worden.
8 En gij zult het spijsoffer, dat hieruit bereid is, de
Here brengen; men zal het tot de priester brengen
en deze zal het naar het altaar dragen.
9 En de priester zal het gedenkoffer van het spijsoffer
opheffen en het op het altaar in rook doen opgaan,
als een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor de Here.

10 En wat overblijft van het spijsoffer, is voor Aaron en zijn zonen, als het allerheiligste van de vuuroffers des Heren.
11 Geen spijsoffer, dat gij de Here brengt, zal gezuurd bereid worden, want van zuurdeeg noch honig zult gij iets als een vuuroffer voor de Here in rook doen opgaan.
12 Als offergave der eerstelingen zult gij ze de Here brengen, maar zij zullen niet tot een liefelijke reuk op het altaar komen.
13 En elke offergave van uw spijsoffer zult gij zouten, gij zult het zout van het verbond uws Gods aan uw spijsoffer niet laten ontbreken; bij al uw offergaven zult gij zout voegen.
14 Indien gij de Here een spijsoffer der eerste vruchten zult brengen, dan zult gij in het vuur geroosterde aren, fijngewreven graankorrels, als spijsoffer uwer eerste vruchten brengen.
15 Gij zult daar olie bij doen en wierook daarop leggen; het is een spijsoffer.
16 En de priester zal een deel van het fijngewrevene en van de olie, met al de daarbij behorende wierook, als gedenkoffer in rook doen opgaan, als een vuuroffer voor de Here.

Leviticus 3

1 Indien zijn offergave een vredeoffer is: indien hij
dat brengt van rundvee, dan zal hij een gaaf dier,
hetzij van het mannelijk, hetzij van het vrouwelijk
geslacht, voor het aangezicht des Heren brengen.
2 Hij zal zijn hand op de kop van zijn offergave leg-
gen en die slachten bij de ingang van de tent der
samenkomst, en de zonen van Aaron, de priesters,
zullen het bloed rondom op het altaar sprengen.
3 En als vuuroffer voor de Here zal hij van het vre-
deoffer brengen het vet dat de ingewanden
bedekt, en al het vet dat op de ingewanden ligt;
4 Benevens de beide nieren en het vet dat daaraan
zit, dat aan de lenden is, en het aanhangsel aan
de lever, dat hij met de nieren moet wegnemen.
5 En de zonen van Aaron zullen het op het altaar in
rook doen opgaan, op het brandoffer, dat op het
hout op het vuur ligt, als een vuuroffer tot een lie-
felijke reuk voor de Here.
6 Indien zijn offergave een stuk kleinvee is als vre-
deoffer voor de Here, dan zal hij een gaaf dier,
hetzij van het mannelijk, hetzij van het vrouwelijk
geslacht, brengen.
7 Indien hij een schaap als zijn offergave brengt,
dan zal hij het voor het aangezicht des Heren
brengen,
8 En zijn hand op de kop van zijn offergave leggen
en die slachten voor de tent der samenkomst, en
de zonen van Aaron zullen het bloed daarvan
rondom op het altaar sprengen.

9 Van het vredeoffer zal hij het vet brengen als vuur-
offer voor de Here: de gehele vetstaart, die hij
dicht bij de ruggegraat moet afsnijden, het vet dat
de ingewanden bedekt, en al het vet dat op de
ingewanden ligt.
10 Ook de beide nieren en het vet dat daaraan zit,
dat aan de lenden is, en het aanhangsel aan de
lever, dat hij met de nieren moet wegnemen.
11 En de priester zal het in rook doen opgaan op het
altaar, als een spijs ten vuuroffer voor de Here.
12 Indien zijn offergave een geit is, dan zal hij [het]
[dier] brengen voor het aangezicht des Heren,
13 Hij zal zijn hand leggen op zijn kop, het slachten
voor de tent der samenkomst, en de zonen van
Aaron zullen het bloed daarvan rondom op het
altaar sprengen.
14 Dan zal hij daarvan zijn offergave als vuuroffer
voor de Here brengen: het vet dat de ingewanden
bedekt, en al het vet dat op de ingewanden ligt;
15 Ook de beide nieren en het vet dat daaraan zit,
dat aan de lenden is, en het aanhangsel aan de
lever, dat hij met de nieren moet wegnemen.
16 En de priester zal het in rook doen opgaan op het
altaar als een spijs ten vuuroffer, tot een liefelijke
reuk; al het vet is voor de Here.
17 Dit zij een altoosdurende inzetting voor uw
geslachten in al uw woonplaatsen: gij zult vols-
trekt geen vet en geen bloed eten.

Leviticus 4

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Spreek tot de Israelieten: Wanneer iemand zonder opzet zondigt in een van de dingen die de Here verboden heeft te doen, en een daarvan doet,
3 Dan zal, indien de gezalfde priester zonde gedaan en daardoor het volk in schuld gebracht heeft, hij voor de zonde die hij begaan heeft, een jonge, gave stier de Here tot een zondoffer brengen.
4 Hij zal de stier naar de ingang van de tent der samenkomst brengen voor het aangezicht des Heren, zijn hand op de kop van de stier leggen en de stier slachten voor het aangezicht des Heren.
5 De gezalfde priester zal een deel van het bloed van de stier nemen en dat brengen naar de tent der samenkomst.
6 De priester zal zijn vinger in het bloed dopen en van het bloed zevenmaal sprenkelen voor het aangezicht des Heren, voor het voorhangsel van het heiligdom.
7 En de priester zal van het bloed strijken aan de horens van het reukaltaar, dat voor het aangezicht des Heren staat in de tent der samenkomst; al het [overige] bloed van de stier zal hij uitgieten aan de voet van het brandofferaltaar, dat bij de ingang van de tent der samenkomst staat.
8 En al het vet van de stier van het zondoffer zal hij eruit nemen: het vet dat de ingewanden bedekt, en al het vet dat op de ingewanden ligt;

9 En de beide nieren en het vet dat daaraan zit, dat aan de lenden zit, en het aanhangsel aan de lever, dat hij met de nieren moet wegnemen,
10 Zoals het weggenomen wordt van het rund van het vredeoffer; en de priester zal het in rook doen opgaan op het brandofferaltaar.
11 En de huid van de stier en al zijn vlees, benevens zijn kop en zijn onderschenkels en zijn ingewanden en zijn mest,
12 Alles van de stier zal hij buiten de legerplaats brengen, op een reine plek, waar men de as stort, en hij zal hem op een houtvuur verbranden; op de plaats waar de as wordt uitgestort, zal hij verbrand worden.
13 Indien de gehele vergadering Israels zonder opzet zonde gedaan heeft, en dit voor de ogen der gemeente verborgen is gebleven, en zij tegen een van al de geboden des Heren iets gedaan heeft, dat niet gedaan mocht worden, en dus schuldig geworden is,
14 Dan zal de gemeente, wanneer de zonde die zij begaan heeft, haar bekend geworden is, een jonge stier ten zondoffer brengen en zij zal die leiden voor de tent der samenkomst.
15 En de oudsten der vergadering zullen hun handen op de kop van de stier leggen voor het aangezicht des Heren, en men zal de stier voor het aangezicht des Heren slachten.
16 De gezalfde priester zal een deel van het bloed van de stier in de tent der samenkomst brengen,

17 En die priester zal zijn vinger in het bloed dopen
en zevenmaal voor het aangezicht des Heren voor
het voorhangsel sprenkelen.
18 En een deel van het bloed zal hij strijken aan de
horens van het altaar, dat voor het aangezicht des
Heren in de tent der samenkomst staat; al het ove-
rige bloed zal hij uitgieten aan de voet van het
brandofferaltaar, dat bij de ingang van de tent der
samenkomst staat.
19 En al het vet zal hij eruit nemen en op het altaar
in rook doen opgaan.
20 En met de stier zal hij doen, zoals hij met de stier
van het zondoffer gedaan heeft, zo zal hij daarmee
doen. Zo zal de priester over hen verzoening
doen, en het zal hun vergeven worden.
21 En hij zal de stier buiten de legerplaats brengen en
hem verbranden, zoals hij de eerste stier verbrand
heeft. Dit is het zondoffer der gemeente.
22 Als een vorst gezondigd heeft en zonder opzet
tegen een van al de geboden van de Here, zijn
God, iets gedaan heeft dat niet gedaan mocht
worden, en dus schuldig geworden is,
23 Dan zal hij, als hem de zonde die hij begaan heeft,
bekend geworden is, als zijn offergave een geite-
bok brengen, een gaaf dier van het mannelijk
geslacht.
24 Hij zal zijn hand op de kop van de bok leggen en
hem slachten op de plaats waar men ook het bran-
doffer voor het aangezicht des Heren pleegt te
slachten; een zondoffer is het.

25 En de priester zal met zijn vinger een deel van het bloed van het zondoffer nemen en dat strijken aan de horens van het brandofferaltaar; het overige bloed zal hij aan de voet van het brandofferaltaar uitgieten.

26 Maar al het vet zal hij op het altaar in rook doen opgaan, zoals het vet van het vredeoffer. Zo zal de priester over hem verzoening doen voor zijn zonde, en het zal hem vergeven worden.

27 Indien iemand uit het volk des lands zonder opzet gezondigd heeft door een van de dingen te doen, die de Here verboden heeft, en dus schuldig geworden is,

28 Dan zal hij, als hem de zonde die hij begaan heeft, bekend geworden is, voor de zonde die hij begaan heeft, als zijn offergave een geit, een gaaf dier van het vrouwelijk geslacht, brengen.

29 Hij zal zijn hand op de kop van het zondoffer leggen en het zondoffer slachten op de plaats van het brandoffer.

30 En de priester zal met zijn vinger een deel van het bloed nemen en het strijken aan de horens van het brandofferaltaar; al het overige bloed zal hij aan de voet van het altaar uitgieten.

31 Maar al het vet ervan zal hij wegnemen, zoals het vet bij het vredeoffer weggenomen wordt, en de priester zal het op het altaar in rook doen opgaan, tot een liefelijke reuk voor de Here. Zo zal de priester over hem verzoening doen, en het zal hem vergeven worden.

32 Indien hij een schaap brengt als zijn offergave ten
zondoffer, dan zal hij een gaaf dier van het vrou-
welijk geslacht brengen.
33 Hij zal zijn hand op de kop van het zondoffer leg-
gen en het slachten ten zondoffer op de plaats
waar men het brandoffer pleegt te slachten.
34 En de priester zal met zijn vinger een deel van het
bloed van het zondoffer nemen en het strijken aan
de horens van het brandofferaltaar; al het overige
bloed zal hij aan de voet van het altaar uitgieten.
35 Maar al het vet ervan zal hij wegnemen, zoals het
vet van het schaap van het vredeoffer weggeno-
men wordt, en de priester zal het op het altaar in
rook doen opgaan op de vuuroffers des Heren. Zo
zal de priester over hem verzoening doen voor de
zonde die hij begaan heeft, en het zal hem verge-
ven worden.

Leviticus 5

1 Wanneer iemand zondigt, in geval hij een overluid
gesproken vervloeking hoort en getuige is, hetzij
hij het zelf gehoord heeft of het te weten geko-
men is, dan draagt hij, indien hij het niet aan-
brengt, zijn ongerechtigheid.
2 Of als iemand iets onreins aanraakt, hetzij het aas
van een onrein wild dier, of van een onrein stuk
vee, of van een onrein kruipend dier, zonder er
zich van bewust te zijn, dan is hij onrein en schul-
dig.
3 Of wanneer hij de onreinheid van een mens aan-
raakt, door welke onreinheid hij ook maar onrein
geworden is, zonder er zich van bewust te zijn, en
hij bemerkt het, dan is hij schuldig.
4 Of wanneer iemand onbezonnen een eed uit-
spreekt, om iets te doen, hetzij kwaad, hetzij
goed, hoe een mens ook maar in een eed onbe-
zonnen spreken kan, zonder er zich van bewust te
zijn, en hij bemerkt het, dan is hij schuldig aan
een van deze dingen.
5 Wanneer hij nu aan een van deze dingen schuldig
is, dan zal hij belijden, waarin hij gezondigd heeft,
6 En aan de Here als boete voor de zonde die hij
begaan heeft, een dier van het vrouwelijk geslacht
uit het kleinvee, een schaap of een geit, ten zon-
doffer brengen; zo zal de priester over hem voor
zijn zonde verzoening doen.

7 Maar indien zijn draagkracht ontoereikend is voor
een stuk kleinvee, dan zal hij als boete voor de
zonde die hij gedaan heeft, twee tortelduiven of
twee jonge duiven de Here brengen, een ten zon-
doffer en een ten brandoffer.
8 Hij zal ze tot de priester brengen, en deze zal het
eerst offeren die, welke ten zondoffer bestemd is.
En hij zal haar kop van haar nek afknijpen, maar
die niet afscheiden.
9 Hij zal van het bloed van het zondoffer tegen de
zijde van het altaar sprenkelen, maar wat van het
bloed overblijft zal aan de voet van het altaar uit-
gedrukt worden; het is een zondoffer.
10 En de tweede zal hij als brandoffer bereiden, vol-
gens het voorschrift. Zo zal de priester verzoening
over hem doen voor de zonde die hij begaan
heeft, en het zal hem vergeven worden.
11 Indien echter zijn draagkracht ontoereikend is voor
twee tortelduiven of twee jonge duiven, dan zal hij
als offergave voor de zonde die hij gedaan heeft,
een tiende efa fijn meel ten zondoffer brengen. Hij
zal er geen olie op gieten en er geen wierook bij-
voegen, want het is een zondoffer.
12 Hij zal het tot de priester brengen, en de priester
zal daarvan een handvol nemen als gedenkoffer en
op het altaar in rook doen opgaan op de vuur-
offers des Heren; het is een zondoffer.

13 Zo zal de priester verzoening over hem doen voor
de zonde die hij in een van deze dingen begaan
heeft, en het zal hem vergeven worden. En het zal,
evenals het spijsoffer, voor de priester zijn.
14 De Here sprak tot Mozes:
15 Wanneer iemand ontrouw wordt en zonder opzet
zonde doet tegen iets van wat de Here geheiligd
is, dan zal hij, als zijn boete, de Here een gave
ram van het kleinvee brengen ten schuldoffer, de
waarde geschat in zilveren sikkels naar de heilige
sikkel.
16 En het heilige waartegen hij gezondigd heeft, zal
hij vergoeden en daaraan een vijfde toevoegen: hij
zal het aan de priester geven, en de priester zal
over hem verzoening doen met de ram van het
schuldoffer, en het zal hem vergeven worden.
17 Indien iemand zondigt en doet een van de dingen
die de Here verboden heeft, zonder dat hij het
weet, dan is hij toch schuldig en draagt zijn onge-
rechtigheid.
18 Hij zal een gave ram van het kleinvee, in waarde
geschat, ten schuldoffer tot de priester brengen,
en de priester zal verzoening over hem doen voor
wat hij zonder opzet gedaan heeft, zonder dat hij
het wist, en het zal hem vergeven worden.
19 Het is een schuldoffer; hij heeft de Here zijn
schuld volkomen geboet.

Leviticus 6

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Wanneer iemand zonde doet en ontrouw wordt
jegens de Here, en tegenover zijn volksgenoot ont-
kent, dat hij iets in bewaring heeft, of dat hem iets
is ter hand gesteld, of dat hij iets weggeroofd
heeft;
3 Of hij heeft zijn volksgenoot iets afgeperst, of hij
heeft iets dat verloren was, gevonden en hij ont-
kent het, en doet een valse eed ten opzichte van
enige zaak die een mens doen kan, zodat hij zich
daaraan bezondigt,
4 Wanneer hij zo zonde doet en schuldig wordt, dan
zal hij teruggeven het geroofde dat hij wegroofde,
of het afgeperste dat hij afperste, of het in bewa-
ring gegevene dat hem in bewaring gegeven was,
of het verlorene dat hij gevonden had,
5 Of alles, ten opzichte waarvan hij een valse eed
zwoer. Hij zal de volle waarde ervan vergoeden en
nog een vijfde daaraan toevoegen; aan degene wie
het behoorde, die zal hij het geven, op de dag
wanneer hij zijn schuldoffer brengt.
6 Als zijn schuldoffer zal hij voor de Here brengen
een gave ram uit het kleinvee, in waarde geschat,
ten schuldoffer tot de priester.
7 En de priester zal over hem verzoening doen voor
het aangezicht des Heren, en hem zal vergeving
geschonken worden, ten aanzien van elke zaak
waardoor hij schuld op zich laadt.
8 De Here sprak tot Mozes:

9 Gebied Aaron en zijn zonen het volgende: Dit is
de wet op het brandoffer. Het brandoffer zal op de
vuurhaard op het altaar de ganse nacht tot de
morgen blijven liggen, en het vuur van het altaar
zal daarop blijven branden.
10 En de priester zal zijn linnen kleed aandoen en een
linnen broek over zijn lichaam aantrekken; dan zal
hij de as wegnemen, waartoe het vuur het bran-
doffer op het altaar verteerd heeft, en hij zal die
naast het altaar storten.
11 Daarna zal hij zijn klederen uitdoen en andere kle-
deren aantrekken, en de as zal hij brengen buiten
de legerplaats, op een reine plaats.
12 En het vuur op het altaar zal brandende gehouden
worden, het mag niet uitgaan. Daarop zal de
priester elke morgen hout aansteken, het bran-
doffer erop schikken en daarop de vetstukken van
het vredeoffer in rook doen opgaan.
13 Een vuur zal voortdurend brandende gehouden
worden op het altaar, het mag niet uitgaan.
14 Dit is de wet op het spijsoffer. De zonen van
Aaron zullen het voor het aangezicht des Heren
voor het altaar brengen.
15 En een zal daarvan een handvol nemen, van het
fijn meel van het spijsoffer en van de olie daarvan,
en al de wierook die op het spijsoffer ligt, en zo
zal hij dit op het altaar in rook doen opgaan, tot
een liefelijke reuk ten gedenkoffer daarvan voor de
Here.

16 Wat daarvan overblijft, zullen Aaron en zijn zonen
eten: als ongezuurde koeken zal het gegeten wor-
den op een heilige plaats; in de voorhof van de
tent der samenkomst zullen zij het eten.
17 Het zal ongezuurd gebakken worden; als hun aan-
deel aan mijn vuuroffers heb Ik het gegeven; het is
allerheiligst, evenals het zondoffer en het schul-
doffer.
18 Allen die van het mannelijk geslacht zijn onder de
nakomelingen van Aaron, zullen het eten; dit zij
een altoosdurende inzetting voor uw geslachten
ten aanzien van de vuuroffers des Heren; al wie
het aanraakt, zal heilig worden.
19 De Here sprak tot Mozes:
20 Dit is de offergave, die Aaron en zijn zonen de
Here zullen brengen op de dag, dat hij gezalfd
wordt: een tiende efa fijn meel als een dagelijks
spijsoffer, de helft des morgens en de helft des
avonds.
21 Het zal op een bakplaat in olie bereid worden, gij
zult het doorgeroerd brengen, als een spijsoffer,
aan brokken zult gij het offeren, tot een liefelijke
reuk voor de Here.
22 En de priester, die uit zijn zonen in zijn plaats de
gezalfde zal zijn, zal dit doen; het is een altoosdu-
rende inzetting, het zal geheel voor de Here ver-
brand worden.
23 Elk spijsoffer van een priester zal geheel verbrand
worden, het zal niet worden gegeten.
24 De Here sprak tot Mozes:

25 Spreek tot Aaron en zijn zonen: Dit is de wet op
het zondoffer: ter plaatse waar het brandoffer
geslacht wordt, zal ook het zondoffer geslacht
worden voor het aangezicht des Heren, het is
allerheiligst.
26 De priester die het als zondoffer offert, zal het
eten; op een heilige plaats zal het gegeten wor-
den, in de voorhof van de tent der samenkomst.
27 Al wat met het vlees daarvan in aanraking komt,
zal heilig zijn, en als iets van het bloed ervan op
een kledingstuk spat, zult gij hetgeen waarop het
spatte, op een heilige plaats wassen.
28 En het aarden vat waarin het gekookt is, zal stuk-
geslagen worden, en indien het in een koperen vat
gekookt is, dan zal dit geschuurd en met water
gespoeld worden.
29 Allen die van het mannelijk geslacht zijn onder de
priesters, zullen het eten, het is allerheiligst.
30 Maar geen zondoffer, van welks bloed in de tent
der samenkomst gebracht werd om in het heilig-
dom verzoening te doen, zal gegeten worden; met
vuur zal het verbrand worden.

Leviticus 7

1 Dit is de wet op het schuldoffer: het is allerheiligst.
2 Ter plaatse waar men het brandoffer slacht, zal men het schuldoffer slachten; en het bloed daarvan zal men rondom op het altaar sprengen.
3 Al het vet daarvan zal men offeren, de vetstaart en het vet dat de ingewanden bedekt.
4 Ook de beide nieren en het vet dat daaraan zit, dat aan de lenden is, en het aanhangsel aan de lever, dat hij met de nieren moet wegnemen.
5 De priester zal dit op het altaar in rook doen opgaan als een vuuroffer voor de Here; het is een schuldoffer.
6 Allen die van het mannelijk geslacht zijn onder de priesters, zullen het eten; op een heilige plaats zal het gegeten worden; het is allerheiligst.
7 Wat voor het schuldoffer geldt, geldt ook voor het zondoffer; een zelfde wet geldt daarvoor: het zal zijn voor de priester die daardoor verzoening doet.
8 En de priester die iemands brandoffer brengt, de huid van het brandoffer dat hij brengt, zal voor die priester zijn.
9 Elk spijsoffer dat gebakken wordt in de oven, en al wat bereid is in de pan en op de bakplaat, is voor de priester die het brengt, voor hem zal het zijn.
10 Elk spijsoffer dat met olie aangemaakt of droog is, zal voor alle zonen van Aaron zijn, voor de een zowel als voor de ander.
11 Dit is de wet op het vredeoffer, dat men de Here brengen zal.

12 Indien men het zal brengen als een lofoffer, dan
zal men met het lofoffer ongezuurde koeken bren-
gen, met olie aangemaakt, en ongezuurde dunne
koeken, met olie bestreken, en doorgeroerd fijn
meel, koeken met olie aangemaakt.
13 Met koeken van gezuurd brood zal hij zijn offerga-
ve brengen, nevens zijn vredeoffer als lofoffer.
14 En van elke offergave zal hij er een brengen als
heffing aan de Here; voor de priester die het bloed
van het vredeoffer sprengt, zal die zijn.
15 En het vlees van zijn vredeoffer als lofoffer zal op
de dag van zijn offergave gegeten worden; niets
daarvan zal hij tot de morgen over laten.
16 Indien het slachtoffer dat hij als offergave brengt,
een gelofteoffer of een vrijwillig offer is, dan zal
het op de dag waarop hij zijn slachtoffer brengt,
gegeten worden, en op de volgende dag zal ook
hetgeen daarvan overbleef, gegeten worden.
17 Maar wat dan nog van het vlees van het slacht-
offer overblijft, zal op de derde dag met vuur wor-
den verbrand.
18 Indien toch op de derde dag gegeten wordt van
het vlees van zijn vredeoffer, dan zal hij die dat
gebracht heeft, niet welgevallig zijn; het zal hem
niet ten goede gerekend worden, het zal iets ver-
foeilijks zijn, en wie daarvan eet, zal zijn ongerech-
tigheid dragen.

19 En vlees dat met iets onreins in aanraking komt, zal niet gegeten worden, het zal met vuur verbrand worden; wat overigens het vlees betreft, ieder die rein is, mag vlees eten.
20 Maar iemand die, terwijl onreinheid hem aankleeft, vlees eet van het vredeoffer dat de Here toebehoort, die zal uit zijn volksgenoten uitgeroeid worden.
21 En wanneer iemand iets onreins aanraakt, onreinheid van mensen of onreine dieren of enig onrein kruipend gedierte, en eet van het vlees van het vredeoffer dat de Here toebehoort, dan zal hij uit zijn volksgenoten uitgeroeid worden.
22 De Here sprak tot Mozes:
23 Spreek tot de Israelieten: Gij zult in het geheel geen vet van rund, schaap of geit eten.
24 Het vet van een gestorven of verscheurd dier mag voor allerlei doeleinden gebruikt worden, maar eten zult gij het in geen geval.
25 Want ieder die vet eet van het vee, waarvan men een vuuroffer voor de Here brengt, (wie dat eet, zal uit zijn volksgenoten uitgeroeid worden).
26 Ook zult gij in al uw woonplaatsen in het geheel geen bloed eten, van gevogelte noch van vee.
27 Al wie enig bloed eet, die zal uit zijn volksgenoten uitgeroeid worden.
28 De Here sprak tot Mozes:

29 Spreek tot de Israelieten: Hij die de Here zijn vre-
deoffer offert, moet de Here een deel van zijn vre-
deoffer als offergave brengen.
30 Eigenhandig zal hij de vuuroffers des Heren bren-
gen; het vet met de borst zal hij brengen, de
borst, om die als beweegoffer te bewegen voor
het aangezicht des Heren.
31 En de priester zal het vet in rook doen opgaan op
het altaar, maar de borst zal voor Aaron en zijn
zonen zijn.
32 De rechterschenkel zult gij als een heffing van uw
vredeoffers aan de priester geven.
33 Diegene van de zonen van Aaron, die het bloed
van het vredeoffer en het vet offert, hem zal de
rechterschenkel ten deel vallen.
34 Want de beweegborst en de hefschenkel neem Ik
van de Israelieten van hun vredeoffers en geef die
aan de priester Aaron, en aan zijn zonen, als een
altoosdurende inzetting voor de Israelieten.
35 Dit is het gewijde deel van Aaron en zijn zonen in
de vuuroffers des Heren, ten dage dat Hij hen
deed naderen om als priester de Here te dienen,
36 Hetgeen de Here gebood hun te geven, ten dage
dat Hij hen zalfde uit de Israelieten, als een altoos-
durende inzetting voor hun geslachten.
37 Dit is de wet op het brandoffer, het spijsoffer, het
zondoffer, het schuldoffer, het wijdingsoffer en het
vredeoffer,

38 Die de Here Mozes gebood op de berg Sinai, ten
dage dat Hij de Israelieten gebood hun offers de
Here te brengen, in de woestijn Sinai.

Leviticus 8

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Neem Aaron en zijn zonen met hem, de klederen,
de zalfolie, de stier van het zondoffer, de beide
rammen en de korf met de ongezuurde broden,
3 En roep de gehele vergadering samen bij de
ingang van de tent der samenkomst.
4 En Mozes deed, zoals de Here hem geboden had,
en de vergadering werd samengeroepen bij de
ingang van de tent der samenkomst.
5 Toen zeide Mozes tot de vergadering: Dit is het,
wat de Here geboden heeft te doen.
6 En Mozes deed Aaron en zijn zonen naderen en
wies hen met water;
7 Daarna deed hij hem het onderkleed aan, omgord-
de hem met de gordel, bekleedde hem met het
opperkleed, deed de efod daarover, omgordde
hem met de band van de efod en bond hem die
om.
8 Daarna deed hij hem het borstschild aan en legde
in het borstschild de Urim en de Tummim.
9 Vervolgens zette hij hem de tulband op het hoofd
en bevestigde voor op de tulband de gouden
plaat, de heilige diadeem, zoals de Here Mozes
geboden had.
10 Toen nam Mozes de zalfolie en zalfde de taberna-
kel en alles wat daarin was en heiligde dat.
11 Ook sprenkelde hij daarvan op het altaar, zeven-
maal, en zalfde het altaar met al zijn toebehoren,
benevens het wasbekken en zijn voetstuk, om ze te
heiligen.

12 Daarna goot hij van de zalfolie op het hoofd van
Aaron, en hij zalfde hem om hem te heiligen.
13 En Mozes deed de zonen van Aaron naderen,
bekleedde hen met een onderkleed, omgordde
hen met een gordel en bond hun hoofddoeken
om, zoals de Here Mozes geboden had.
14 Toen liet hij de stier van het zondoffer nader bren-
gen, en Aaron en zijn zonen legden hun handen
op de kop van de stier van het zondoffer.
15 En hij slachtte die, en Mozes nam het bloed en
streek dat met zijn vinger rondom aan de horens
van het altaar en ontzondigde het altaar; het ove-
rige bloed goot hij uit aan de voet van het altaar.
Zo heiligde hij dit en deed daarover verzoening.
16 En hij nam al het vet dat op de ingewanden ligt,
het aanhangsel aan de lever, de beide nieren en
het vet daaraan, en Mozes deed het in rook
opgaan op het altaar.
17 Maar de stier met zijn huid, zijn vlees en zijn mest
verbrandde hij met vuur buiten de legerplaats,
zoals de Here Mozes geboden had.
18 Daarop bracht hij de ram van het brandoffer
nader, en Aaron en zijn zonen legden hun handen
op de kop van de ram, en hij slachtte die,
19 En Mozes sprengde het bloed rondom tegen het
altaar.
20 De ram verdeelde hij in stukken, en Mozes deed
de kop, de stukken en het vet in rook opgaan.

21 De ingewanden echter en de onderschenkels wies
hij met water, en Mozes deed de gehele ram op
het altaar in rook opgaan; het was een brandoffer
tot een liefelijke reuk, een vuuroffer was het voor
de Here, zoals de Here Mozes geboden had.
22 Nu bracht hij de tweede ram, de ram ter inwij-
ding, nader, en Aaron en zijn zonen legden hun
handen op de kop van de ram.
23 En hij slachtte die, en Mozes nam een deel van het
bloed en streek het aan Aarons rechter oorlel, aan
zijn rechterduim en aan zijn rechter grote teen.
24 En hij deed de zonen van Aaron naderen en Mozes
streek het bloed aan hun rechter oorlel en aan hun
rechterduim en aan hun rechter grote teen, en
Mozes sprengde het bloed rondom tegen het
altaar.
25 En hij nam het vet, de vetstaart, al het vet dat op
de ingewanden ligt, het aanhangsel aan de lever,
de beide nieren en het vet daaraan en de rechter-
schenkel.
26 En uit de korf met ongezuurde broden, die voor
het aangezicht des Heren stond, nam hij een
ongezuurd brood, een geoliede broodkoek en een
dunne koek, legde die op de vetdelen en op de
rechterschenkel,
27 En legde dat alles op de handen van Aaron en van
zijn zonen en bewoog dat als een beweegoffer
voor het aangezicht des Heren.

28 Daarna nam Mozes het van hen over en deed het op het altaar op het brandoffer in rook opgaan; het was een wijdingsoffer tot een liefelijke reuk; een vuuroffer was het voor de Here.
29 En Mozes nam de borst en bewoog die als beweegoffer voor het aangezicht des Heren; van de ram ter inwijding viel die Mozes ten deel, zoals de Here Mozes geboden had.
30 Voorts nam Mozes een deel van de zalfolie en van het bloed, dat op het altaar was, en sprenkelde dat op Aaron, op zijn klederen en ook op zijn zonen en de klederen van zijn zonen; zo heiligde hij Aaron en zijn klederen en ook zijn zonen en de klederen van zijn zonen.
31 En Mozes zeide tot Aaron en zijn zonen: Kookt het vlees aan de ingang van de tent der samenkomst; daar zult gij het eten met het brood dat in de korf van de wijdingsoffers is, zoals ik geboden heb, dat Aaron en zijn zonen het zouden eten.
32 Wat nu van het vlees en het brood overblijft, zult gij met vuur verbranden.
33 En van de ingang van de tent der samenkomst zult gij gedurende zeven dagen niet weggaan, tot de dag waarop de dagen uwer wijding vervuld zijn; want zeven dagen zal uw wijding duren.
34 Zoals men op deze dag gedaan heeft, zo heeft de Here geboden voortaan te handelen, om over u verzoening te doen.

35 Bij de ingang van de tent der samenkomst zult gij
dag en nacht, zeven dagen lang, blijven en gij zult
het u door de Here gegeven voorschrift in acht
nemen, opdat gij niet sterft, want zo is mij gebo-
den.
36 Aaron en zijn zonen nu deden alles wat de Here
door de dienst van Mozes geboden had.

Leviticus 9

1 Op de achtste dag riep Mozes Aaron, diens zonen en de oudsten van Israel en zeide tot Aaron:

2 Neem u een kalf, een jong rund, ten zondoffer, en een ram ten brandoffer, beide gaaf, en breng ze voor het aangezicht des Heren.

3 En tot de Israelieten zult gij spreken: Neemt een geitebok ten zondoffer, en ten brandoffer een kalf en een schaap, elk een jaar oud, en gaaf.

4 Daarbij een rund en een ram ten vredeoffer om ze voor het aangezicht des Heren te offeren, benevens een spijsoffer, met olie aangemaakt, want heden zal u de Here verschijnen.

5 Toen brachten zij hetgeen Mozes geboden had naar de tent der samenkomst, en de gehele vergadering naderde en stond voor het aangezicht des Heren.

6 En Mozes zeide: Dit is het, wat de Here u geboden heeft te doen, opdat de heerlijkheid des Heren u verschijne.

7 Toen zeide Mozes tot Aaron: Nader tot het altaar en bereid uw zondoffer en uw brandoffer en doe verzoening voor u en voor het volk; bereid daarna de offergave des volks en doe voor hen verzoening, zoals de Here geboden heeft.

8 Toen naderde Aaron tot het altaar en slachtte het kalf dat voor hem ten zondoffer bestemd was.

9 En de zonen van Aaron brachten hem het bloed en hij doopte zijn vinger in het bloed en streek dat aan de horens van het altaar; het bloed goot hij uit aan de voet van het altaar.

10 Maar het vet, de nieren en het aanhangsel aan de
lever van het zondoffer deed hij in rook opgaan op
het altaar, zoals de Here Mozes geboden had.
11 Het vlees en de huid echter verbrandde hij met
vuur buiten de legerplaats.
12 Daarop slachtte hij het brandoffer, en de zonen
van Aaron reikten hem het bloed, en hij sprengde
het rondom tegen het altaar.
13 Ook het brandoffer reikten zij hem, in zijn stukken
verdeeld, met de kop, en hij deed dit op het altaar
in rook opgaan.
14 Hij wies de ingewanden en de onderschenkels en
deed ze op het brandoffer in rook opgaan op het
altaar.
15 Hierna offerde hij de offergave des volks; hij nam
de bok van het zondoffer die voor het volk
bestemd was, slachtte die en bereidde hem ten
zondoffer zoals het vorige.
16 Daarna offerde hij het brandoffer en deed daarme-
de volgens het voorschrift.
17 Vervolgens liet hij het spijsoffer brengen, nam er
een handvol van en deed het in rook opgaan op
het altaar, benevens het morgenbrandoffer.
18 Ook slachtte hij het rund en de ram, die als vre-
deoffer voor het volk bestemd waren, en de zonen
van Aaron reikten hem het bloed, en hij sprengde
het rondom tegen het altaar.
19 De vetstukken van het rund echter, de vetstaart
van de ram, benevens het vet dat de ingewanden
bedekt, de nieren en het aanhangsel aan de lever,

20 Deze vetstukken legden zij op de borststukken, en
hij deed deze vetstukken in rook opgaan op het
altaar.
21 En de borststukken en de rechterbovenschenkel
bewoog Aaron als beweegoffer voor het aange-
zicht des Heren, zoals Mozes geboden had.
22 Toen hief Aaron zijn handen op over het volk en
zegende het; daarna daalde hij af, nadat hij het
zondoffer, het brandoffer en het vredeoffer
gebracht had.
23 Mozes nu en Aaron gingen in de tent der samen-
komst, en toen zij er weer uitkwamen, zegenden
zij het volk, en de heerlijkheid des Heren ver-
scheen aan het gehele volk.
24 En er ging vuur uit van de Here en dit verteerde
op het altaar het brandoffer en de vetstukken;
toen het volk dat zag, juichten allen en wierpen
zich op hun aangezicht.

Leviticus 10

1 En de zonen van Aaron, Nadab en Abihu, namen
ieder zijn vuurpan, deden daar vuur in en legden
daar reukwerk op; zo brachten zij vreemd vuur
voor het aangezicht des Heren, hetgeen Hij hun
niet geboden had.
2 Toen ging er vuur uit van de Here en dit verteerde
hen, zodat zij stierven voor het aangezicht des Heren.
3 En Mozes zeide tot Aaron: Dit is het, wat de Here
gesproken heeft: aan degenen die Mij het naaste
staan, zal Ik Mij de Heilige betonen en ten aan-
schouwen van het gehele volk zal Ik Mij verheerlij-
ken. En Aaron zweeg.
4 Toen riep Mozes Misael en Elsafan, de zonen van
Uzziel, de oom van Aaron, en zeide tot hen:
Nadert, draagt uw broeders van het heiligdom
weg buiten de legerplaats.
5 Zij naderden en droegen hen in hun onderklede-
ren weg buiten de legerplaats, zoals Mozes
gesproken had.
6 En Mozes zeide tot Aaron en zijn zonen Eleazar en
Itamar: Uw hoofdhaar zult gij niet los laten han-
gen en uw klederen zult gij niet scheuren, opdat
gij niet sterft, en Hij niet toorne over de gehele
vergadering; maar uw broeders, het gehele huis
Israels, zullen de brand bewenen, die de Here
heeft doen ontbranden.
7 Van de ingang van de tent der samenkomst zult
gij niet weggaan, opdat gij niet sterft, want de
zalfolie des Heren is op u. En zij deden naar het
woord van Mozes.

8 De Here sprak tot Aaron:
9 Wijn of bedwelmende drank zult gij niet drinken,
gij noch uw zonen, wanneer gij de tent der
samenkomst binnengaat, opdat gij niet sterft (het
is een altoosdurende inzetting voor uw geslachten)
10 Opdat gij scheiding kunt maken tussen heilig en
onheilig, tussen onrein en rein,
11 En opdat gij de Israelieten kunt onderwijzen in al
de inzettingen die de Here door de dienst van
Mozes tot hen gesproken heeft.
12 En Mozes sprak tot Aaron en Eleazar en Itamar,
zijn overgebleven zonen: Neemt het spijsoffer dat
overgebleven is van de vuuroffers des Heren, en
eet het als ongezuurde broden naast het altaar,
want het is allerheiligst.
13 Gij zult het eten op een heilige plaats, want het is
uw deel en het deel uwer zonen in de vuuroffers
des Heren; zo is mij geboden.
14 De beweegborst en de hefschenkel zult gij op een
reine plaats eten, gij met uw zonen en dochters;
want dat is het deel van de vredeoffers der
Israelieten, dat aan u en uw kinderen gegeven is.
15 De hefschenkel en de beweegborst zullen zij bren-
gen bij de vuuroffers van de vetstukken, om die als
een beweegoffer te bewegen voor het aangezicht
des Heren. En het zal voor u en uw kinderen tot
een altoosdurende inzetting zijn, zoals de Here
geboden heeft.

16 En Mozes zocht ijverig naar de bok van het zon-
doffer, maar zie, hij was verbrand. Toen werd hij
toornig op Eleazar en Itamar, de overgebleven
zonen van Aaron, en zeide:
17 Waarom hebt gij het zondoffer niet op de heilige
plaats gegeten? Want het was allerheiligst, en Hij
gaf u dit om de ongerechtigheid der vergadering
weg te nemen en over hen verzoening te doen
voor het aangezicht des Heren.
18 Zie, het bloed daarvan is niet binnen in het heilig-
dom gebracht; gij hadt het immers in het heilig-
dom moeten eten, zoals ik geboden had.
19 Toen sprak Aaron tot Mozes: Zie, heden hebben zij
hun zondoffer en hun brandoffer voor het aange-
zicht des Heren gebracht, en zulke dingen zijn mij
overkomen; indien ik heden zondoffer gegeten
had, zou dat goed geweest zijn in de ogen des
Heren?
20 Toen Mozes dit hoorde, was het goed in zijn ogen.

Leviticus 11

1 De Here sprak tot Mozes en Aaron en zeide tot hen:

2 Spreekt tot de Israelieten: Dit zijn de dieren, die gij eten moogt van al het gedierte dat op de aarde is.

3 Al wat gespleten hoeven heeft, te weten geheel doorkloofde hoeven, en wat herkauwt onder de dieren moogt gij eten.

4 De volgende echter zult gij niet eten van de dieren die herkauwen of gespleten hoeven hebben: de kameel, omdat die wel herkauwt, maar geen gespleten hoeven heeft; onrein zal die voor u zijn.

5 Ook de klipdas, omdat die wel herkauwt, maar geen gespleten hoeven heeft; onrein zal die voor u zijn.

6 Ook de haas, omdat die wel herkauwt, maar geen gespleten hoeven heeft; onrein zal die voor u zijn.

7 Ook het zwijn, omdat het wel gespleten hoeven, ja zelfs geheel doorkloofde hoeven heeft, maar niet herkauwt; onrein zal het voor u zijn.

8 Van hun vlees zult gij niet eten en hun aas zult gij niet aanraken; onrein zullen die voor u zijn.

9 Dit moogt gij eten van al wat in het water leeft: al wat vinnen en schubben heeft, in het water, in de zeeen en in de stromen, dat moogt gij eten.

10 Maar al wat geen vinnen of schubben heeft, in de zeeen en de stromen, onder al wat in het water wemelt en onder alle levende wezens die in het water zijn, dat zal u een gruwel wezen.

11 Ja, een gruwel zullen zij u zijn; van hun vlees zult gij niet eten en hun aas zult gij verafschuwen.

12 Alles in het water, dat geen vinnen of schubben heeft, dat zal u een gruwel zijn.
13 Deze zult gij verafschuwen onder de vogels, (zij mogen niet gegeten worden, een gruwel zijn zij): de arend, de lammergier en de zeearend,
14 De wouw en alle soorten gieren,
15 Alle soorten raven,
16 De struisvogel, de katuil en de meeuw en alle soorten sperwers,
17 De steenuil, de aalscholver en de oehoe,
18 De witte uil, de pelikaan, de aasgier
19 En de ooievaar, alle soorten reigers, de hop en de vleermuis.
20 Alle wemelend gedierte met vleugels, dat op vier poten gaat, dat zal u een gruwel zijn.
21 Deze echter moogt gij eten van al het wemelend gedierte met vleugels, dat op vier poten gaat: die boven zijn voeten dijen heeft om daarmee over de grond te springen.
22 Deze moogt gij daarvan eten: alle soorten sprinkhanen, alle soorten treksprinkhanen, alle soorten veldsprinkhanen en alle soorten kleine treksprinkhanen.
23 Maar alle wemelend gedierte met vleugels, dat vier poten heeft, dat zal u een gruwel zijn.
24 Aan deze verontreinigt gij u; ieder die hun aas aanraakt, zal onrein zijn tot de avond,
25 En ieder die van hun aas opneemt, zal zijn klederen wassen en onrein zijn tot de avond.

26 Alle dieren die gespleten hoeven hebben, maar
niet geheel doorkloofde hoeven, en die niet her-
kauwen, zullen u onrein zijn; ieder die ze aanraakt,
zal onrein zijn.
27 Ook alle zoolgangers onder al de viervoetige die-
ren zullen u onrein zijn: ieder die hun aas aan-
raakt, zal onrein zijn tot de avond.
28 En hij die hun aas opneemt, zal zijn klederen was-
sen en onrein zijn tot de avond; onrein zullen zij u
zijn.
29 Dit zal u het onreine zijn onder het wemelend
gedierte dat op de grond wemelt: de mol, de muis
en alle soorten padden;
30 En de egel, de waraan en de hagedis, de slak en
het kameleon.
31 Deze zullen u onrein zijn onder al het wemelend
gedierte. Ieder die ze aanraakt, als zij dood zijn,
zal onrein zijn tot de avond.
32 En alles waarop zulk een dier valt, als het dood is,
zal onrein zijn; elk houten vat of kledingstuk of vel
of zak, elk gebruiksvoorwerp, zal in het water
gelegd worden en onrein zijn tot de avond; dan
zal het rein zijn.
33 En elk aarden vat, waarin zulk een dier valt; alles
wat daarin is, zal onrein zijn, en gij zult het stuk
breken.
34 Alle voedsel dat gegeten mag worden, waarop
water komt, zal onrein zijn; en alle drank die
gedronken mag worden, zal in al zulk vaatwerk
onrein zijn.

35 En alles waarop zulk aas valt, zal onrein zijn: de
oven en de bakpan zullen gebroken worden,
onrein zijn zij en onrein zullen zij u zijn;
36 Een bron echter of een put, een vergaarbak van
water, zal rein zijn; maar die zulk aas aanraakt, zal
onrein zijn.
37 En wanneer zulk aas valt op enig zaaizaad dat uit-
gezaaid zal worden, dan zal dit rein blijven.
38 Maar wanneer water op dat zaad gedaan is en er
valt zulk aas op, dan zal het u onrein zijn.
39 Wanneer een van de dieren die u tot spijze zijn,
sterft, dan zal hij die zijn aas aanraakt, onrein zijn
tot de avond.
40 En hij die van zijn aas eet, zal zijn klederen wassen
en onrein zijn tot de avond; ook hij die zijn aas
opneemt, zal zijn klederen wassen en onrein zijn
tot de avond.
41 En al het wemelend gedierte dat op de grond
wemelt, is een gruwel, het zal niet gegeten wor-
den.
42 Alles wat op de buik gaat en alles wat op vier voe-
ten gaat, ook alle veelvoetigen van allerlei weme-
lend gedierte dat op de grond wemelt, dat zult gij
niet eten, want die zijn een gruwel.
43 Maakt uzelf niet verfoeilijk door enig wemelend
gedierte en verontreinigt u daardoor niet, zodat
gij daardoor onrein wordt.

44 Want Ik ben de Here, uw God; heiligt u en weest
heilig, want Ik ben heilig; verontreinigt uzelf niet
door allerlei wemelend gedierte dat op de grond
krioelt.
45 Want Ik ben de Here, die u uit het land Egypte
heb doen trekken, om u tot een God te zijn; weest
heilig, want Ik ben heilig.
46 Dit is de wet aangaande het vee, het gevogelte en
elk levend wezen dat krioelt in het water, en elk
wezen dat op de grond wemelt,
47 Om scheiding te maken tussen het onreine en het
reine, tussen de dieren die gegeten mogen worden, en de dieren die niet gegeten mogen worden.

Leviticus 12

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Spreek tot de Israelieten: Wanneer een vrouw moeder
wordt en een kind van het mannelijk geslacht baart,
dan zal zij zeven dagen onrein zijn; als in de tijd van
haar maandelijkse afzondering zal zij onrein zijn.
3 En op de achtste dag zal het vlees van zijn voor-
huid besneden worden.
4 Drieendertig dagen zal zij blijven in het reinigings-
bloed; niets heiligs zal zij aanraken, naar het hei-
ligdom zal zij niet komen, totdat de dagen van
haar reiniging vervuld zijn.
5 Indien zij echter een kind van het vrouwelijk
geslacht baart, zal zij twee weken onrein zijn zoals
in haar maandelijkse afzondering; zesenzestig
dagen zal zij blijven in het reinigingsbloed.
6 Als de dagen van haar reiniging vervuld zijn, zal zij
voor een zoon of voor een dochter een eenjarig
schaap ten brandoffer, en een jonge duif of tortel-
duif ten zondoffer, naar de ingang van de tent der
samenkomst tot de priester brengen.
7 Deze zal het voor het aangezicht des Heren offe-
ren en over haar verzoening doen; dan zal zij rein
zijn van haar bloedvloeiing. Dit is de wet voor
haar die gebaard heeft, hetzij het een kind van het
mannelijk of van het vrouwelijk geslacht betreft.
8 Indien echter haar vermogen niet toereikend is
voor een stuk kleinvee, dan zal zij twee torteldui-
ven of twee jonge duiven nemen: de ene ten bran-
doffer en de andere ten zondoffer, en de priester
zal over haar verzoening doen, en zij zal rein zijn.

Leviticus 13

1 En de Here sprak tot Mozes en Aaron:
2 Wanneer iemand op de huid van zijn lichaam een
zwelling of uitslag of lichte plek heeft, welke op de
huid van zijn lichaam tot de plaag der melaatsheid
zou kunnen worden, dan zal hij tot de priester Aaron
of een van zijn zonen, de priesters, gebracht worden.
3 De priester zal dan de aangetaste plek op de huid
van het lichaam bezien, en als het haar op de aan-
getaste plek wit is geworden en het blijkt, dat de
aangetaste plek dieper zit dan de huid van zijn
lichaam, dan is het de plaag der melaatsheid; als
de priester dat ziet, zal hij hem onrein verklaren.
4 Indien het echter een witte plek op de huid van zijn
lichaam is, en het niet blijkt, dat die dieper dan de
huid zit, en het haar niet wit geworden is, dan zal
de priester de aangetaste zeven dagen opsluiten.
5 De priester zal hem op de zevende dag bezien;
wanneer hem dan blijkt, dat de aangetaste plek
gelijk gebleven is en zich over de huid niet heeft
uitgebreid, dan zal de priester hem andermaal
zeven dagen opsluiten.
6 En de priester zal hem op de zevende dag voor de
tweede maal bezien; wanneer dan blijkt, dat de aan-
getaste plek is verdoft en zich over de huid niet heeft
uitgebreid, dan zal de priester hem rein verklaren; het
is uitslag; dan zal hij zijn klederen wassen en rein zijn.
7 Maar indien de uitslag zich wel over de huid heeft
uitgebreid, nadat hij zich aan de priester vertoond
heeft om rein verklaard te worden, dan zal hij
andermaal voor de priester verschijnen.

8 Wanneer de priester hem beziet en het blijkt, dat
de uitslag zich over de huid heeft uitgebreid, dan
zal de priester hem onrein verklaren; het is
melaatsheid.
9 Wanneer de plaag der melaatsheid zich bij enig
mens voordoet, dan zal hij tot de priester gebracht
worden.
10 Wanneer de priester hem beziet en het blijkt, dat
er op de huid een witte zwelling is, die het haar
heeft wit gemaakt, of dat er wild vlees groeit in de
zwelling,
11 Dan is dat verouderde melaatsheid in de huid van
zijn lichaam, en de priester zal hem niet opsluiten,
want hij is onrein.
12 En indien de melaatsheid sterk uitgebroken is in de
huid en de melaatsheid de gehele huid van de
aangetaste bedekt, van zijn hoofd tot zijn voeten,
zover de priester ziet,
13 En de priester beziet hem en het blijkt, dat de
melaatsheid zijn gehele lichaam heeft bedekt, dan
zal hij de aangetaste rein verklaren; hij is geheel
wit geworden, hij is rein.
14 Maar als zich wild vlees bij hem vertoont, dan is
hij onrein;
15 Ziet de priester dat wild vlees, dan zal hij hem
onrein verklaren; het wild vlees is onrein, het is
melaatsheid.
16 Of wanneer het wild vlees weer verdwijnt en hij
wit wordt, dan zal hij tot de priester gaan.

17 En de priester zal hem bezien; wanneer dan blijkt
dat de aangetaste wit geworden is, dan zal de
priester de aangetaste rein verklaren; hij is rein.
18 Wanneer er op de huid van het lichaam een zweer
was, die genezen is,
19 Maar er ontstaat op de plaats van de zweer een
witte zwelling of een roodachtig witte plek, dan
zal die aan de priester getoond worden.
20 Wanneer de priester die beziet en het blijkt, dat zij
beneden de huid zit, en het haar daarop wit geworden
is, dan zal de priester hem onrein verklaren; het is de
plaag der melaatsheid, die in de zweer is uitgebroken.
21 Maar indien de priester haar beziet en het blijkt
dat er geen wit haar op is, en dat zij niet beneden
de huid zit, maar verdoft is, dan zal de priester
hem zeven dagen opsluiten;
22 En indien zij zich verder over de huid heeft uitgebreid,
dan zal de priester hem onrein verklaren; het is de plaag.
23 Maar indien de lichte plek gelijk gebleven is op dezelfde
plaats en zich niet heeft uitgebreid, dan is zij het litteken
van de zweer, en de priester zal hem rein verklaren.
24 Of wanneer iemand op zijn huid een brandwond
heeft, en het wild vlees van de brandwond is een
roodachtig witte of witte plek,
25 Dan zal de priester die bezien; wanneer dan blijkt,
dat het haar op die lichte plek wit geworden is, en
het blijkt, dat zij dieper zit dan de huid, dan is het
melaatsheid, die in de brandwond is uitgebroken,
en de priester zal hem onrein verklaren; het is de
plaag der melaatsheid.

26 Maar indien de priester die beziet en het blijkt, dat
op die lichte plek geen wit haar is en zij niet bene-
den de huid zit, maar verdoft is, dan zal de pries-
ter hem zeven dagen opsluiten.
27 En de priester zal hem op de zevende dag bezien;
indien zij zich verder over de huid heeft uitge-
breid, dan zal de priester hem onrein verklaren;
het is de plaag der melaatsheid.
28 Maar indien de lichte plek gelijk gebleven is op
dezelfde plaats en zich niet over de huid heeft uit-
gebreid, maar verdoft is, dan is dat de zwelling van
de brandwond, en de priester zal hem rein verkla-
ren, want het is het litteken van de brandwond.
29 Wanneer een man of een vrouw een aangetaste
plek op het hoofd of in de baard heeft,
30 Dan zal de priester die aangetaste plek bezien;
wanneer het blijkt, dat zij dieper zit dan de huid,
en daar geel, dun haar op is, dan zal de priester
hem onrein verklaren; het is uitslag, het is
melaatsheid van het hoofd of van de baard.
31 En wanneer de priester de door uitslag aangetaste
plek beziet, en het niet blijkt, dat zij dieper zit dan
de huid, en daar geen zwart haar op is, dan zal de
priester de door uitslag aangetaste zeven dagen
opsluiten.
32 En de priester zal de aangetaste plek op de zeven-
de dag bezien; wanneer dan blijkt, dat de uitslag
zich niet heeft uitgebreid, en dat daar geen geel
haar op is, en het blijkt, dat de uitslag niet dieper
zit dan de huid,

33 Dan zal hij zich scheren, maar de uitslag zal hij
niet scheren; en de priester zal de door uitslag
aangetaste andermaal zeven dagen opsluiten.
34 En de priester zal de uitslag op de zevende dag
bezien; wanneer dan blijkt, dat de uitslag zich niet
over de huid heeft uitgebreid, en het niet blijkt,
dat deze dieper zit dan de huid, dan zal de pries-
ter hem rein verklaren, en hij zal zijn klederen was-
sen; hij is rein.
35 Maar indien de uitslag zich verder over de huid
heeft uitgebreid, nadat hij rein verklaard is,
36 En de priester beziet hem, en het blijkt, dat de uit-
slag zich over de huid uitgebreid heeft, dan
behoeft de priester niet naar het gele haar te zoe-
ken, hij is onrein.
37 Maar indien de uitslag, naar hij zien kan, gelijk
gebleven is, en daar zwart haar op groeit, dan is
de uitslag genezen, hij is rein, en de priester zal
hem rein verklaren.
38 Wanneer een man, of een vrouw, op de huid van
hun lichaam lichte plekken hebben, witte plekken,
39 En de priester beziet ze, en het blijkt, dat op de
huid van hun lichaam doffe, witte plekken zijn,
dan is het gewone uitslag, die in de huid uitgebro-
ken is; hij is rein.
40 Wanneer het hoofd van een man kaal wordt, is hij
slechts kaalhoofdig; hij is rein.
41 Indien iemands voorhoofd kaal wordt, dan is hij
van voren kaal; hij is rein.

42 Maar wanneer op de kale kruin of op het kale
voorhoofd een roodachtig witte aangetaste plek is,
dan is het melaatsheid, die uitgebroken is op zijn
kale kruin of op zijn kale voorhoofd.
43 En de priester zal hem bezien; wanneer dan blijkt,
dat de zwelling van de aangetaste plek roodachtig
wit is op zijn kale kruin of op zijn kale voorhoofd,
zoals melaatsheid van de huid van het lichaam er
uit ziet,
44 Dan is hij een melaatse, hij is onrein, de priester
zal hem zeker onrein verklaren; op zijn hoofd is
zijn plaag.
45 De klederen van de melaatse, die door de plaag
getroffen is, zullen gescheurd zijn, zijn hoofdhaar
zal hij los laten hangen en de bovenlip bedekken
en roepen: Onrein, onrein!
46 Zolang hij de plaag heeft, blijft hij onrein; hij is
onrein; afgezonderd zal hij wonen, buiten de
legerplaats zal zijn verblijf zijn.
47 Wanneer aan een kleed een plaag der melaatsheid
zal zijn, aan een wollen of linnen kleed, hetzij aan
de schering,
48 Hetzij aan de inslag van het linnen of van de wol,
of aan leder of iets van leder gemaakt,
49 En indien de aangetaste plek groenachtig of rood-
achtig is aan het kleed of aan het leder, hetzij aan
de schering, hetzij aan de inslag, of aan enig
lederwerk, dan is dat de plaag der melaatsheid, en
zal het aan de priester getoond worden.

50 De priester zal de aangetaste plek bezien en het
aangetaste zeven dagen wegsluiten.
51 Op de zevende dag zal hij de aangetaste plek
bezien; wanneer de aangetaste plek aan het kleed,
hetzij aan de schering, hetzij aan de inslag of aan
het leder, voor welk doel het leder ook gebruikt
wordt, zich heeft uitgebreid, dan is de plaag een
kwaadaardige melaatsheid, het is onrein.
52 Hij zal het kleed, zowel de schering als de inslag van
wol of van linnen, of enig lederwerk, waaraan de
plaag is, verbranden, want het is een kwaadaardige
melaatsheid, met vuur zal het verbrand worden.
53 En wanneer de priester het beziet, en het blijkt,
dat de aangetaste plek aan het kleed, hetzij aan de
schering, hetzij aan de inslag, of aan enig leder-
werk, zich niet uitgebreid heeft,
54 Dan zal de priester gebieden het aangetaste voor-
werp te wassen, en hij zal het andermaal zeven
dagen wegsluiten.
55 Nadat het gewassen is, zal de priester het aange-
taste bezien; wanneer blijkt, dat de aangetaste
plek er niet anders uitziet, ook al heeft de aange-
taste plek zich niet uitgebreid, dan is het onrein;
met vuur zult gij het verbranden, het is een invre-
ting aan zijn achterkant of aan zijn voorkant.
56 En wanneer de priester het beziet, en het blijkt,
dat de aangetaste plek verdoft is, nadat het
gewassen is, dan zal hij die uit het kleed of uit het
leder, hetzij uit de schering, hetzij uit de inslag,
uitscheuren.

57 Indien zij zich echter opnieuw vertoont in het
kleed, hetzij in de schering hetzij in de inslag, of
in enig lederwerk, dan is het uitbrekende melaats-
heid; met vuur zult gij dan het stuk waaraan de
plaag zit, verbranden.
58 Maar het kleed, hetzij de schering, hetzij de
inslag, of enig lederwerk, dat gij wassen zult, en
waaruit de plaag is geweken, zal andermaal
gewassen worden, en het zal rein zijn.
59 Dit is de wet op de plaag der melaatsheid aan
wollen of linnen klederen, hetzij aan de schering,
hetzij aan de inslag, of aan enig lederwerk; om het
rein of onrein te verklaren.

Leviticus 14

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Dit zal de wet voor de melaatse zijn ten dage van
zijn reiniging: hij zal tot de priester gebracht wor-
den,
3 En de priester zal uitgaan buiten de legerplaats;
wanneer de priester hem beziet en het blijkt, dat
de plaag der melaatsheid genezen is, van de
melaatse is geweken,
4 Dan zal de priester gebieden voor hem die gerei-
nigd moet worden, twee levende, reine vogels te
nemen, ook cederhout, scharlaken en hysop.
5 De priester zal gebieden de ene vogel te slachten
boven een aarden pot met levend water.
6 De levende vogel echter zal hij nemen benevens het
cederhout, het scharlaken en de hysop, en hij zal
die met de levende vogel dopen in het bloed van
de vogel die boven het levende water geslacht is.
7 En hij zal hem die van de melaatsheid gereinigd
moet worden, zevenmaal besprenkelen en hem rei-
nigen, en de levende vogel zal hij in het open veld
laten wegvliegen.
8 En hij die gereinigd moet worden, zal zijn klederen
wassen, al zijn haar afscheren en zich in water
baden, en hij zal rein zijn: daarna zal hij in de
legerplaats komen, maar zeven dagen buiten zijn
tent blijven.
9 Op de zevende dag zal hij al zijn haar afscheren:
zijn hoofd, zijn baard en zijn wenkbrauwen, al zijn
haar zal hij afscheren, zijn klederen wassen en zijn
lichaam in water baden; en hij zal rein zijn.

10 En op de achtste dag zal hij twee gave schapen nemen, en een eenjarige gave ooi en drie tienden efa fijn meel als spijsoffer, aangemaakt met olie, en een log olie.

11 En de priester die de reiniging voltrekt, zal de man die gereinigd moet worden, met dit alles stellen voor het aangezicht des Heren, bij de ingang van de tent der samenkomst.

12 De priester zal het ene schaap nemen en het tot een schuldoffer offeren met het log olie, en hij zal ze bewegen als beweegoffer voor het aangezicht des Heren.

13 Hij zal het schaap slachten op de plaats, waar men het zondoffer en het brandoffer slacht, op de heilige plaats, want evenals het zondoffer komt ook het schuldoffer de priester toe; het is allerheiligst.

14 De priester zal een deel van het bloed van het schuldoffer nemen en dit strijken aan de rechter oorlel van hem die gereinigd moet worden, en aan zijn rechterduim en zijn rechter grote teen.

15 En de priester zal een deel van het log olie nemen en op zijn eigen linkerhand gieten;

16 De priester zal zijn rechtervinger dopen in de olie die in zijn linkerhand is, en van die olie met zijn vinger zevenmaal sprenkelen voor het aangezicht des Heren.

17 Van de rest van de olie die in zijn hand is, zal de
priester iets strijken aan de rechter oorlel van hem
die gereinigd moet worden, en aan zijn rechter-
duim en zijn rechter grote teen, boven op het
bloed van het schuldoffer.
18 En wat van de olie in zijn hand is overgebleven,
zal de priester doen op het hoofd van hem die
gereinigd moet worden; zo zal de priester over
hem verzoening doen voor het aangezicht des
Heren.
19 En de priester zal het zondoffer bereiden en ver-
zoening doen over hem die gereinigd moet wor-
den van zijn onreinheid, en daarna zal hij het
brandoffer slachten.
20 De priester zal het brandoffer en het spijsoffer op
het altaar offeren. En de priester zal verzoening
over hem doen, en hij zal rein zijn.
21 Maar indien hij arm is en zijn vermogen niet toe-
reikend is, dan zal hij nemen een schaap als schul-
doffer, tot een beweegoffer, om verzoening over
hem te doen, met een tiende efa fijn meel, aange-
maakt met olie, tot een spijsoffer, en een log olie.
22 Ook twee tortelduiven of twee jonge duiven, naar
dat zijn vermogen toereikend is, en de ene zal
zondoffer en de andere brandoffer zijn.
23 Hij zal ze tot zijn reiniging op de achtste dag tot
de priester brengen, bij de ingang van de tent der
samenkomst voor het aangezicht des Heren.

24 De priester zal het schaap voor het schuldoffer nemen en het log olie, en de priester zal ze bewegen als beweegoffer voor het aangezicht des Heren.
25 Hij zal het schaap voor het schuldoffer slachten en de priester zal van het bloed van het schuldoffer nemen en dat strijken aan de rechter oorlel van hem die gereinigd moet worden, en aan zijn rechterduim en zijn rechter grote teen.
26 En een deel van de olie zal de priester in zijn eigen linkerhand gieten,
27 En de priester zal met zijn rechtervinger van de olie die in zijn linkerhand is, zevenmaal sprenkelen voor het aangezicht des Heren.
28 En de priester zal iets van de olie die in zijn hand is, strijken aan de rechter oorlel van hem die gereinigd moet worden, en aan zijn rechterduim en zijn rechter grote teen, boven op de plaats van het bloed van het schuldoffer.
29 En wat van de olie in zijn hand is overgebleven, zal de priester doen op het hoofd van hem die gereinigd moet worden, om over hem verzoening te doen voor het aangezicht des Heren.
30 En hij zal een van de tortelduiven of van de jonge duiven, hetgeen waartoe zijn vermogen toereikend is, bereiden,
31 Hetgeen waartoe zijn vermogen toereikend is: de ene als zondoffer en de andere als brandoffer, benevens het spijsoffer; en de priester zal verzoening doen over hem, die gereinigd moet worden, voor het aangezicht des Heren.

32 Dit is de wet aangaande hem die de plaag der
melaatsheid heeft, wiens vermogen niet toereikend
is voor zijn reiniging.
33 En de Here sprak tot Mozes en Aaron:
34 Wanneer gij komt in het land Kanaan, dat Ik u ten
bezit geef, en Ik de plaag der melaatsheid doe
ontstaan in een huis in het land dat gij bezit,
35 Dan zal hij, van wie dat huis is, het de priester
komen meedelen en zeggen: bij mij aan huis ver-
toont zich iets als de plaag.
36 Dan zal de priester gebieden het huis te ontrui-
men, voordat de priester komt om de plaag te
bezien, opdat niet alles wat in het huis is, onrein
zij; daarna zal de priester komen om het huis te
bezien.
37 En hij zal de plaag bezien; wanneer dan blijkt, dat
de plaag op de wanden van het huis zit als groen-
achtige of roodachtige kuiltjes, die dieper schijnen
te zitten dan de wand,
38 Dan zal de priester uit het huis gaan, naar de
ingang van het huis en het huis zeven dagen slui-
ten.
39 Op de zevende dag zal de priester terugkomen;
wanneer hij het dan beziet en het blijkt, dat de
plaag zich op de wanden van het huis heeft uitge-
breid,
40 Dan zal de priester gebieden, de stenen waarop de
plaag zit, eruit te halen en ze buiten de stad op
een onreine plaats te werpen.

41 Het huis zal hij van binnen rondom laten afschrappen, en men zal het leem dat men afgeschrapt heeft, buiten de stad op een onreine plaats storten.
42 En men zal andere stenen nemen en die in de plaats van de vorige aanbrengen; men zal ook ander leem nemen en het huis bepleisteren.
43 Maar indien de plaag opnieuw in het huis uitbreekt, nadat men de stenen uitgebroken en het huis afgeschrapt heeft en nadat het bepleisterd is,
44 En de priester komt en beziet het en het blijkt, dat de plaag zich in het huis heeft uitgebreid, dan is het een kwaadaardige melaatsheid in het huis: het is onrein.
45 Dan zal men het huis omverhalen, zijn stenen en zijn houtwerk en al het leem van het huis, en men zal het buiten de stad brengen op een onreine plaats.
46 En hij die in het huis komt gedurende al de dagen dat men het afgesloten heeft, zal onrein zijn tot de avond.
47 En hij die zich te slapen legt in dat huis, zal zijn klederen wassen; ook hij die in dat huis eet, zal zijn klederen wassen.
48 Maar wanneer de priester komt en het beziet en het blijkt, dat de plaag zich niet heeft uitgebreid in het huis, nadat het huis bepleisterd was, dan zal de priester het huis rein verklaren, omdat de plaag genezen is.

49 Dan zal hij, om het huis te ontzondigen, twee
vogels, cederhout, scharlaken en hysop nemen.
50 Hij zal de ene vogel slachten boven een aarden
pot met levend water.
51 Het cederhout, de hysop, het scharlaken en de
levende vogel zal hij nemen en ze dopen in het
bloed van de geslachte vogel en het levende
water, en zevenmaal dat huis besprenkelen.
52 Zo zal hij het huis ontzondigen met het bloed van
de vogel, het levende water, de levende vogel, het
cederhout, de hysop en het scharlaken.
53 En de levende vogel zal hij buiten de stad in het
open veld laten wegvliegen; zo zal hij verzoening
doen over dat huis, en het zal rein zijn.
54 Dit is de wet op allerlei plaag van melaatsheid, op
haaruitslag,
55 Melaatsheid van kleed en huis,
56 Zwelling, uitslag en lichte plek;
57 Om aan te wijzen, wanneer iets onrein of wanneer
iets rein is; dit is de wet op de melaatsheid.

Leviticus 15

1 En de Here sprak tot Mozes en Aaron:
2 Spreekt tot de Israelieten en zegt tot hen: Wanneer enig man een vloeiing uit zijn lichaam heeft, diens vloeiing is onrein.
3 Zo staat het ten aanzien van zijn onreinheid bij zijn vloeiing: hetzij zijn lichaam die vloeiing laat lopen, hetzij het die inhoudt, zodat hij niet meer vloeit; dat is zijn onreinheid.
4 Elk bed waarop hij die de vloeiing heeft, ligt, is onrein, en elk voorwerp waarop hij zit, is onrein.
5 Ieder die zijn bed aanraakt, zal zijn klederen wassen, zich in water baden en onrein zijn tot de avond.
6 Wie zit op een voorwerp, waarop hij die de vloeiing heeft, gezeten heeft, zal zijn klederen wassen, zich in water baden en onrein zijn tot de avond.
7 Wie het lichaam van hem die de vloeiing heeft, aanraakt, zal zijn klederen wassen, zich in water baden en onrein zijn tot de avond.
8 Wanneer hij die de vloeiing heeft, op een reine spuwt, dan zal deze zijn klederen wassen, zich in water baden en onrein zijn tot de avond.
9 En elk zadel, waarop hij die de vloeiing heeft, rijdt, zal onrein zijn.
10 En ieder, die iets aanraakt dat onder hem is, zal onrein zijn tot de avond; wie dit opneemt, zal zijn klederen wassen, zich in water baden en onrein zijn tot de avond.

11 En ieder, welke hij die de vloeiing heeft aanraakt
zonder de handen met water te hebben afge-
spoeld, zal zijn klederen wassen, zich in water
baden en onrein zijn tot de avond.
12 Het aardewerk, dat hij die de vloeiing heeft, aan-
raakt, zal stukgeslagen worden, en elk houten
voorwerp zal met water afgespoeld worden.
13 Wanneer hij, die de vloeiing heeft, rein zal zijn van
zijn vloeiing, dan zal hij zeven dagen tellen met
het oog op zijn reiniging, zijn klederen wassen,
zijn lichaam in levend water baden, en hij zal rein
zijn.
14 Op de achtste dag zal hij twee tortelduiven of
twee jonge duiven nemen en voor het aangezicht
des Heren komen bij de ingang van de tent der
samenkomst en ze de priester geven.
15 En de priester zal ze bereiden, de ene als zondoffer
en de andere als brandoffer. En de priester zal ver-
zoening over hem doen voor het aangezicht des
Heren vanwege zijn vloeiing.
16 Wanneer bij een man zaaduitstorting plaats heeft,
dan zal hij zijn gehele lichaam in water baden en
hij zal onrein zijn tot de avond.
17 Elk kleed en alle leder, waarop zaad is uitgestort,
zal in water gewassen worden en onrein zijn tot de
avond.

18 Wanneer een man bij een vrouw gelegen heeft en zaaduitstorting heeft plaats gehad, dan zullen zij zich in water baden en tot de avond onrein zijn.
19 Wanneer een vrouw vloeit, namelijk de bloedvloeiing van haar lichaam heeft, dan zal zij zeven dagen in haar maandelijkse onreinheid blijven, en ieder die haar aanraakt, zal onrein zijn tot de avond.
20 Alles waarop zij in haar maandelijkse onreinheid ligt, zal onrein zijn, en alles waarop zij zit, zal onrein zijn.
21 Ieder die haar bed aanraakt, zal zijn klederen wassen, zich in water baden en onrein zijn tot de avond.
22 Ieder die een of ander voorwerp, waarop zij gezeten heeft, aanraakt, zal zijn klederen wassen, zich in water baden en onrein zijn tot de avond.
23 Indien hij iets aanraakt, dat zich op het bed of op het voorwerp waarop zij gezeten heeft, bevindt, dan zal hij onrein zijn tot de avond.
24 Indien een man bij haar ligt, dan zal haar maandelijkse onreinheid op hem komen, en zeven dagen zal hij onrein zijn, en elk bed waarop hij ligt zal onrein zijn.
25 Wanneer bij een vrouw lange tijd bloed vloeit, buiten de tijd van haar maandelijkse onreinheid, of wanneer zij langer vloeit dan haar maandelijkse onreinheid, dan zal zij gedurende al de tijd dat zij vloeit, onrein zijn als in de tijd van haar maandelijkse onreinheid; zij is onrein.

26 Elk bed waarop zij ligt, al de tijd dat zij vloeit, zal
voor haar zijn als het bed van haar maandelijkse
onreinheid, en elk voorwerp waarop zij zit, zal
onrein zijn als in de onreinheid van haar maande-
lijkse onreinheid.
27 Ieder die deze dingen aanraakt, zal onrein zijn,
zijn klederen wassen, zich baden in water, en
onrein zijn tot de avond.
28 Maar indien zij van haar vloed rein geworden is,
dan zal zij nog zeven dagen tellen en daarna zal
zij rein zijn.
29 Op de achtste dag zal zij twee tortelduiven of twee
jonge duiven nemen en ze tot de priester brengen
naar de ingang van de tent der samenkomst.
30 En de priester zal de ene tot een zondoffer en de
andere tot een brandoffer bereiden; zo zal de
priester verzoening over haar doen voor het aan-
gezicht des Heren, om haar onreine vloed.
31 Zo zult gij de Israelieten zuiveren van hun onrein-
heid, opdat zij niet in hun onreinheid sterven,
wanneer ze mijn woning, die in hun midden is,
zouden verontreinigen.
32 Dit is de wet aangaande hem die een vloeiing
heeft of die een zaaduitstorting heeft, waardoor
men onrein wordt,
33 En aangaande haar die vloeit in haar maandelijkse
onreinheid, en aangaande iemand, hetzij van het
mannelijk hetzij van het vrouwelijk geslacht, die
een vloeiing heeft, en aangaande de man, die ligt
bij een onreine.

Leviticus 16

1 Na de dood van de beide zonen van Aaron, die
gestorven waren, toen zij voor het aangezicht des
Heren waren genaderd, sprak de Here tot Mozes.
2 De Here nu zeide tot Mozes: Spreek tot uw broe-
der Aaron, dat hij niet te allen tijde kome in het
heiligdom binnen het voorhangsel voor het ver-
zoendeksel dat op de ark ligt, opdat hij niet ster-
ve; want in de wolk verschijn Ik boven het ver-
zoendeksel.
3 Slechts op deze wijze zal Aaron het heiligdom bin-
nengaan: met een jonge stier ten zondoffer en een
ram ten brandoffer.
4 Het heilige linnen onderkleed zal hij aantrekken en
een linnen broek zal over zijn vlees zijn en met
een linnen gordel zal hij zich omgorden en een
linnen tulband zal hij zich ombinden; dit zijn heili-
ge klederen, die hij zal aantrekken, nadat hij zijn
lichaam in water gebaad heeft.
5 En van de vergadering der Israelieten zal hij twee
geitebokken ten zondoffer en een ram ten bran-
doffer nemen.
6 Dan zal Aaron de stier van zijn eigen zondoffer
brengen en verzoening doen voor zich en zijn huis.
7 Hij zal de twee bokken nemen en ze voor het aan-
gezicht des Heren stellen bij de ingang van de tent
der samenkomst,
8 En Aaron zal over de beide bokken het lot werpen;
een lot voor de Here, en een lot voor Azazel.
9 Dan zal Aaron de bok waarop het lot voor de Here
gevallen is, brengen en hem ten zondoffer bereiden.

10 Maar de bok waarop het lot voor Azazel gevallen
is, zal men levend voor het aangezicht des Heren
stellen, om daarmee verzoening te doen, door
hem voor Azazel de woestijn in te zenden.
11 Dan zal Aaron de stier van zijn eigen zondoffer
brengen en verzoening doen voor zich en zijn
huis; hij zal de stier van zijn eigen zondoffer slach-
ten.
12 En hij zal een pan vol gloeiende kolen van het
altaar voor het aangezicht des Heren nemen en
zijn handen vullen met fijngestoten welriekend
reukwerk en dat alles brengen binnen het voor-
hangsel.
13 Dan zal hij het reukwerk op het vuur leggen voor
het aangezicht des Heren, zodat de wolk van het
reukwerk het verzoendeksel dat op de getuigenis
ligt, bedekt, opdat hij niet sterve.
14 Dan zal hij een deel van het bloed van de stier
nemen en dat met zijn vinger sprenkelen op het
verzoendeksel, aan de voorzijde; en voor het ver-
zoendeksel zal hij zevenmaal dat bloed met zijn
vinger sprenkelen.
15 Dan zal hij de bok van het zondoffer, voor het volk
bestemd, slachten en zijn bloed naar binnen, ach-
ter het voorhangsel brengen, en met dat bloed
doen, zoals hij met het bloed van de stier gedaan
heeft: hij zal het op het verzoendeksel en voor het
verzoendeksel sprenkelen.

16 Zo zal hij verzoening doen over het heiligdom om
de onreinheden der Israelieten en om hun overtre-
dingen in al hun zonden; aldus zal hij doen met
de tent der samenkomst, die bij hen verblijf houdt
te midden van hun onreinheden.
17 Geen mens zal in de tent der samenkomst zijn,
wanneer hij daar binnengaat om in het heiligdom
verzoening te doen, totdat hij naar buiten komt en
verzoening gedaan heeft voor zichzelf, voor zijn
huis en voor de gehele gemeente Israels.
18 Dan zal hij naar buiten gaan naar het altaar, dat
voor het aangezicht des Heren staat, en daarover
verzoening doen; hij zal van het bloed van de stier
en van het bloed van de bok nemen en dat rond-
om aan de horens van het altaar strijken.
19 Dan zal hij daarop met zijn vinger zevenmaal van
het bloed sprenkelen en het reinigen en heiligen
van de onreinheden der Israelieten.
20 Wanneer hij de verzoening van het heiligdom en
van de tent der samenkomst en van het altaar vol-
eindigd heeft, dan zal hij de levende bok brengen,
21 En Aaron zal zijn beide handen op de kop van de
levende bok leggen en over hem al de ongerech-
tigheden der Israelieten en al hun overtredingen in
al hun zonden, belijden; hij zal die op de kop van
de bok leggen en die door iemand, die daarvoor
gereed staat, naar de woestijn laten brengen.

22 Zo zal de bok al hun ongerechtigheden op zich
dragen naar een onvruchtbaar land, en hij zal die
bok in de woestijn vrijlaten.
23 Daarna zal Aaron naar de tent der samenkomst
komen en de linnen klederen uittrekken, die hij
aangetrokken had, toen hij het heiligdom binnen-
ging, en zal ze daar laten liggen.
24 Hij zal zijn lichaam in water baden op een heilige
plaats en zijn gewone klederen aantrekken; dan
naar buiten gaan en zijn brandoffer en het bran-
doffer van het volk bereiden en verzoening doen
voor zich en voor het volk.
25 En het vet van het zondoffer zal hij op het altaar
in rook doen opgaan.
26 Hij nu, die de bok voor Azazel weggebracht heeft,
zal zijn klederen wassen, zijn lichaam in water
baden en daarna in de legerplaats komen.
27 En de stier van het zondoffer en de bok van het
zondoffer, waarvan het bloed gebracht werd om
verzoening te doen in het heiligdom, zal men bui-
ten de legerplaats brengen en hun huid, hun vlees
en hun mest met vuur verbranden.
28 Wie dat verbrandt, zal zijn klederen wassen, zijn
lichaam in water baden en daarna in de leger-
plaats komen.
29 Dit zal u tot een altoosdurende inzetting zijn: in
de zevende maand op de tiende der maand zult
gij u verootmoedigen en generlei werk doen,
zomin de geboren Israeliet als de vreemdeling, die
in uw midden vertoeft.

30 Want op deze dag zal over u verzoening gedaan
worden, om u te reinigen; van al uw zonden zult
gij gereinigd worden voor het aangezicht des
Heren.
31 Het zal u een volkomen sabbat zijn en gij zult u
verootmoedigen, het is een altoosdurende inzet-
ting.
32 En de verzoening zal de priester doen, die men
gezalfd heeft en die men gewijd heeft, om in zijns
vaders plaats het priesterambt te bekleden; hij zal
de linnen klederen, de heilige klederen, aantrek-
ken;
33 Het heilige der heiligen zal hij verzoenen, ook de
tent der samenkomst en het altaar zal hij verzoe-
nen, en over de priesters en het ganse volk der
gemeente verzoening doen.
34 En dit zal u een altoosdurende inzetting zijn, ten
einde verzoening te doen over de Israelieten om al
hun zonden, eenmaal in het jaar. En hij deed,
zoals de Here Mozes bevolen had.

Leviticus 17

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Spreek tot Aaron en zijn zonen en tot al de Israelieten en zeg tot hen: Dit is hetgeen de Here geboden heeft:
3 Ieder van het huis Israels, die een rund, een schaap of een geit in de legerplaats of buiten de legerplaats slacht,
4 Maar die niet brengt naar de ingang van de tent der samenkomst, om een offergave aan de Here te brengen voor de tabernakel des Heren, als bloedschuld zal dat die man worden aangerekend; hij heeft bloed vergoten en die man zal uit het midden van zijn volk uitgeroeid worden,
5 Opdat de Israelieten hun slachtoffers brengen, die zij op het open veld plegen te offeren; zij moeten ze brengen voor de Here, naar de ingang van de tent der samenkomst, tot de priester, om ze als vredeoffers de Here te offeren.
6 Dan zal de priester het bloed op het altaar des Heren, bij de ingang van de tent der samenkomst, sprengen en het vet in rook doen opgaan tot een liefelijke reuk voor de Here.
7 En zij zullen hun offers niet meer brengen aan de veldgeesten, die zij overspelig nalopen. Een altoosdurende inzetting zal dit voor hen zijn in hun geslachten.
8 En gij zult tot hen zeggen: Ieder van het huis Israels of van de vreemdelingen, die in uw midden vertoeven, die een brandoffer of slachtoffer offert,

9 Maar dat niet naar de ingang van de tent der samenkomst brengt om het de Here te bereiden, die zal uit zijn volksgenoten uitgeroeid worden.
10 Ieder van het huis Israels en van de vreemdelingen, die in hun midden vertoeven, die enig bloed eet; tegen zo iemand, die dat bloed gegeten heeft, zal Ik mijn aangezicht keren en hem uit het midden van zijn volk uitroeien.
11 Want de ziel van het vlees is in het bloed en Ik heb het u op het altaar gegeven om verzoening over uw zielen te doen, want het bloed bewerkt verzoening door middel van de ziel.
12 Daarom heb Ik tot de Israelieten gezegd: Niemand van u zal bloed eten. Ook de vreemdeling, die in uw midden vertoeft, zal geen bloed eten.
13 En ieder van de Israelieten en van de vreemdelingen, die in uw midden vertoeven, die een stuk wild of gevogelte jaagt, dat gegeten mag worden, zal het bloed daarvan uitgieten en dat bedekken met aarde.
14 Want, wat de ziel van alle vlees betreft, het bloed ervan is zijn ziel; daarom heb Ik tot de Israelieten gezegd: Gij zult van generlei vlees bloed eten, want de ziel van alle vlees is het bloed: ieder die het eet, zal uitgeroeid worden.

15 En ieder, hetzij geboren Israeliet of vreemdeling,
die een gestorven of verscheurd dier eet, zal zijn
klederen wassen, zich in water baden en onrein
zijn tot de avond; dan zal hij rein zijn.
16 Maar indien hij ze niet wast en zijn lichaam niet
baadt, dan zal hij zijn ongerechtigheid dragen.

Leviticus 18

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Spreek tot de Israelieten en zeg tot hen: Ik ben de Here, uw God.
3 Gij zult niet doen, zoals men doet in het land Egypte, waar gij gewoond hebt; gij zult niet doen, zoals men doet in het land Kanaan, waarheen Ik u breng; naar hun inzettingen zult gij niet wandelen.
4 Mijn verordeningen zult gij volbrengen en mijn inzettingen in acht nemen en daarnaar wandelen: Ik ben de Here uw God.
5 Ja, gij zult mijn inzettingen en mijn verordeningen in acht nemen; de mens die ze doet, zal daardoor leven: Ik ben de Here.
6 Niemand zal naderen tot zijn naaste bloedverwant, om de schaamte te ontbloten: Ik ben de Here.
7 Gij zult de schaamte van uw vader, dat is de schaamte van uw moeder, niet ontbloten; het is uw moeder, gij zult haar schaamte niet ontbloten.
8 De schaamte van de vrouw van uw vader zult gij niet ontbloten; het is de schaamte van uw vader.
9 De schaamte van uw zuster, de dochter van uw vader of de dochter van uw moeder, geboren in huis of geboren daarbuiten, haar schaamte zult gij niet ontbloten.
10 De schaamte van de dochter van uw zoon of van de dochter van uw dochter, haar schaamte zult gij niet ontbloten, want uw schaamte zijn zij.
11 De schaamte van de dochter van uws vaders vrouw, die aan uw vader geboren is, zij is uw zuster; haar schaamte zult gij niet ontbloten.

12 De schaamte van uws vaders zuster zult gij niet
ontbloten; zij is uws vaders bloedverwant.
13 De schaamte van uw moeders zuster zult gij niet
ontbloten, want zij is uw moeders bloedverwant.
14 De schaamte van uws vaders broeder zult gij niet
ontbloten; tot zijn vrouw zult gij niet naderen, het
is uw tante.
15 De schaamte van uw schoondochter zult gij niet
ontbloten; het is uws zoons vrouw, gij zult haar
schaamte niet ontbloten.
16 De schaamte van uws broeders vrouw zult gij niet
ontbloten; het is de schaamte van uw broeder.
17 De schaamte van een vrouw en die van haar doch-
ter zult gij niet ontbloten; gij zult niet de dochter
van haar zoon en de dochter van haar dochter
nemen om haar schaamte te ontbloten; zij zijn
bloedverwanten: bloedschande is het.
18 Gij zult geen vrouw nemen als bijvrouw naast haar
zuster om haar schaamte te ontbloten nevens
haar, tijdens haar leven.
19 En tot een vrouw in haar maandelijkse onreinheid
zult gij niet naderen, om haar schaamte te ontblo-
ten.
20 En met de vrouw van uw naaste zult gij geen vle-
selijke gemeenschap hebben, zodat gij u met haar
verontreinigt.
21 En gij zult geen van uw kinderen overgeven, om
het aan de Moloch te wijden, opdat gij de naam
van uw God niet ontwijdt. Ik ben de Here.

22 En gij zult geen gemeenschap hebben met een, die
van het mannelijk geslacht is, zoals men gemeen-
schap heeft met een vrouw: een gruwel is het.
23 En met geen enkel dier zult gij vleselijke gemeen-
schap hebben, om u daarmee te verontreinigen;
en een vrouw mag niet staan voor een dier, om
daarmee gemeenschap te hebben: schandelijke
ontucht is het.
24 Verontreinigt u niet door dit alles, want door dit
alles hebben zich verontreinigd de volken die Ik
voor u uit wegdrijf.
25 Het land toch werd verontreinigd en Ik vergold
daaraan zijn ongerechtigheid, zodat het land zijn
inwoners uitspuwde.
26 Gij echter zult mijn inzettingen en mijn verorde-
ningen in acht nemen en geen van deze gruwelen
doen, noch de geboren Israeliet, noch de vreem-
deling die in uw midden vertoeft;
27 Want al deze gruwelen deden de lieden van het
land, die voor u waren, zodat het land onrein werd.
28 Opdat het land u niet uitspuwe, wanneer gij het
verontreinigt, zoals het uitgespuwd heeft het volk,
dat voor u was.
29 Want ieder die iets van al deze gruwelen doet,
(degenen, die ze doen, zullen uit het midden van
hun volk uitgeroeid worden).
30 Zo zult gij het voorschrift dat Ik u geef, in acht
nemen, zodat gij de gruwelijke inzettingen niet
doet, die voor u gedaan werden, opdat gij u daar-
door niet verontreinigt. Ik ben de Here, uw God.

Leviticus 19

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Spreek tot de ganse vergadering der Israelieten en
zeg tot hen: Heilig zult gij zijn, want Ik, de Here,
uw God, ben heilig.
3 Ieder zal voor zijn moeder en zijn vader ontzag
hebben en mijn sabbatten houden: Ik ben de Here,
uw God.
4 Gij zult u niet tot de afgoden wenden en u geen
gegoten beelden maken: Ik ben de Here, uw God.
5 En wanneer gij de Here een vredeoffer offert, zult
gij het zo offeren, dat gij Hem welgevallig zijt.
6 Het zal gegeten worden op de dag dat gij het
offert, en op de volgende dag, maar wat tot de
derde dag overblijft, zal met vuur verbrand wor-
den.
7 Indien het dan toch op de derde dag gegeten
wordt, zal het iets verfoeilijks wezen, het zal niet
welgevallig zijn.
8 Wie het eet, zal zijn ongerechtigheid dragen,
omdat hij het heilige des Heren ontwijd heeft; zo
iemand zal uit zijn volksgenoten worden uitge-
roeid.
9 Wanneer gij de oogst van uw land binnenhaalt,
zult gij de rand van uw veld niet geheel afmaaien,
en wat nog is blijven liggen van uw oogst, zult gij
niet oplezen.
10 Ook zult gij uw wijngaard niet afzoeken en het
afgevallene van uw wijngaard niet oplezen; dit zult
gij voor de armen en de vreemdelingen laten lig-
gen: Ik ben de Here, uw God.

11 Gij zult niet stelen, gij zult niet liegen en gij zult elkander niet bedriegen.
12 Gij zult bij mijn naam niet vals zweren en zo de naam van uw God ontheiligen: Ik ben de Here.
13 Gij zult uw naaste niet afpersen en gij zult niet roven; het loon van een dagloner zal niet de nacht bij u overblijven tot de morgen.
14 Een dove zult gij niet vloeken en voor een blinde zult gij geen struikelblok leggen, maar gij zult voor uw God vrezen: Ik ben de Here.
15 Gij zult bij het rechtspreken geen onrecht doen; gij zult de arme niet begunstigen en de aanzienlijke niet voortrekken: op rechtvaardige wijze zult gij uw naaste berechten.
16 Gij zult onder uw volksgenoten niet als een lasteraar rondgaan; gij zult uw naaste niet naar het leven staan: Ik ben de Here.
17 Gij zult uw broeder in uw hart niet haten; openlijk zult gij uw volksgenoot terechtwijzen en niet ter wille van hem zonde op u laden.
18 Gij zult niet wraakzuchtig en haatdragend zijn tegenover de kinderen van uw volk, maar uw naaste liefhebben als uzelf: Ik ben de Here.
19 Mijn inzettingen zult gij bewaren, gij zult van uw vee niet twee verschillende soorten laten paren, uw akker zult gij niet met tweeerlei zaad bezaaien, en een kleed, uit tweeerlei stof vervaardigd, zult gij niet dragen.

20 Wanneer iemand geslachtsgemeenschap heeft met
een vrouw, terwijl zij, als slavin, aan een man
ondergeschikt is, maar niet losgekocht, noch haar
een vrijbrief is gegeven, dan zal een straf toege-
past worden; zij zullen niet ter dood gebracht
worden, omdat zij niet vrijgelaten was.
21 Hij zal zijn schuldoffer voor de Here bij de ingang
van de tent der samenkomst brengen, een ram ten
schuldoffer.
22 En de priester zal door de ram van het schuldoffer
verzoening over hem doen voor het aangezicht
des Heren, voor de zonde die hij begaan heeft, en
hem zal vergiffenis geschonken worden voor de
zonde die hij begaan heeft.
23 Wanneer gij komt in het land en allerlei vruchtbo-
men plant, dan zult gij de vrucht daarvan als ver-
boden beschouwen; drie jaar lang zal zij u verbo-
den zijn, zij zal niet gegeten worden.
24 In het vierde jaar echter zullen alle vruchten daar-
van tot een lofprijzing de Here geheiligd zijn.
25 In het vijfde jaar zult gij dan de vrucht daarvan
eten, opdat zij u een grotere opbrengst geven: Ik
ben de Here, uw God.
26 Gij zult niets met het bloed eten; gij zult niet aan
waarzeggerij of toverij doen.
27 Gij zult de rand van uw hoofdhaar niet rond afsche-
ren, en gij zult de rand van uw baard niet afsnijden.
28 Gij zult geen insnijding voor een dode in uw
lichaam maken en geen tekens in uw huid laten
prikken: Ik ben de Here.

29 Gij zult uw dochter niet ontwijden door haar aan
ontucht over te geven, opdat het land geen ont-
ucht bedrijve en het land niet van schanddaden
vol worde.
30 Mijn sabbatten zult gij houden en voor mijn hei-
ligdom eerbied hebben: Ik ben de Here.
31 Gij zult u niet wenden tot de geesten van doden
of tot waarzeggende geesten, gij zult hen niet
zoeken, om u met hen te verontreinigen: Ik ben de
Here, uw God.
32 Voor het grijze haar zult gij opstaan en aan de
oude zult gij eer bewijzen en voor uw God zult gij
vrezen: Ik ben de Here.
33 En wanneer een vreemdeling bij u in uw land ver-
toeft, zult gij hem niet onderdrukken.
34 Als een onder u geboren Israeliet zal u de vreem-
deling gelden, die bij u vertoeft; gij zult hem lief-
hebben als uzelf, want gij zijt vreemdeling
geweest in het land Egypte: Ik ben de Here, uw
God.
35 Gij zult geen onrecht doen bij het rechtspreken,
bij lengtemaat, gewicht of inhoudsmaat.
36 Een zuivere weegschaal, zuivere gewichten, een
zuivere efa en een zuivere hin zult gij gebruiken: Ik
ben de Here, uw God, die u uit het land Egypte
geleid heb.
37 Zo zult gij al mijn inzettingen en al mijn verorde-
ningen nauwgezet in acht nemen: Ik ben de Here.

Leviticus 20

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Tot de Israelieten zult gij zeggen: Iedere Israeliet en iedere vreemdeling die in Israel vertoeft, die van zijn kinderen aan de Moloch geeft, zal zeker ter dood gebracht worden: het volk des lands zal hem stenigen.
3 Ook zal Ik mijn aangezicht tegen die man keren en hem uit het midden van zijn volk uitroeien, omdat hij van zijn kinderen aan de Moloch gegeven heeft, om mijn heiligdom te verontreinigen en mijn heilige naam te ontwijden.
4 Indien echter het volk des lands oogluikend toelaat, dat die man van zijn kinderen aan de Moloch geeft en hem niet ter dood brengt,
5 Dan zal Ik mijn aangezicht tegen die man en tegen zijn geslacht keren en Ik zal hem en allen die hem in zijn overspelige verering van de Moloch volgen, uit het midden van hun volk uitroeien.
6 En iemand, die zich tot de geesten van doden of tot waarzeggende geesten wendt, om die overspelig na te lopen; tegen zo iemand zal Ik mijn aangezicht keren en hem uit het midden van zijn volk uitroeien.
7 Heiligt u dan, en weest heilig, want Ik ben de Here, uw God.
8 Zo zult gij mijn inzettingen nauwgezet in acht nemen; Ik ben de Here, die u heilig.

9 Wanneer er iemand is, die zijn vader of zijn moeder vervloekt, die zal zeker ter dood gebracht worden; zijn vader of zijn moeder heeft hij vervloekt, zijn bloedschuld is op hem.

10 En een man, die echtbreuk pleegt met iemands vrouw, echtbreuk pleegt met de vrouw van zijn naaste, zal zeker ter dood gebracht worden; zowel de overspeler als de overspeelster.

11 Een man die gemeenschap heeft met de vrouw van zijn vader, de schaamte zijns vaders heeft hij ontbloot; beiden zullen zeker ter dood gebracht worden, hun bloedschuld is op hen.

12 Een man die gemeenschap heeft met zijn schoondochter; beiden zullen zeker ter dood gebracht worden, schandelijke ontucht hebben zij bedreven, hun bloedschuld is op hen.

13 Een man die gemeenschap heeft met iemand van het mannelijk geslacht, zoals men gemeenschap heeft met een vrouw,*f* beiden hebben een gruwel gedaan, zij zullen zeker ter dood gebracht worden, hun bloedschuld is op hen.

14 Een man die een vrouw en ook haar moeder neemt (bloedschande is het) met vuur zal men hem en haar verbranden, opdat er geen bloedschande in uw midden zij.

15 Een man die met een dier gemeenschap heeft, zal zeker ter dood gebracht worden; het dier zal men afmaken.

16 Een vrouw die tot enig dier nadert, opdat het met
haar gemeenschap hebbe, de vrouw en het dier
zult gij doden, zij zullen zeker ter dood gebracht
worden, hun bloedschuld is op hen.
17 Een man die zijn zuster, de dochter van zijn vader
of de dochter van zijn moeder, neemt en haar
schaamte ziet en zij ziet zijn schaamte, een schan-
de is het en zij zullen voor de ogen van hun volks-
genoten worden uitgeroeid; de schaamte van zijn
zuster heeft hij ontbloot, zijn ongerechtigheid zal
hij dragen.
18 Een man die bij een vloeiende vrouw ligt en haar
schaamte ontbloot; haar bron heeft hij ontbloot en
zij heeft de bron van haar bloed ontbloot; beiden
zullen zij uitgeroeid worden uit het midden van
hun volk.
19 De schaamte van de zuster uwer moeder en van
de zuster uws vaders zult gij niet ontbloten, want
dan ontbloot men zijn bloedverwant; hun onge-
rechtigheid zullen zij dragen.
20 Een man die gemeenschap heeft met zijn tante, de
schaamte van zijn oom ontbloot hij; hun zonde
zullen zij dragen, kinderloos zullen zij sterven.
21 Een man die de vrouw van zijn broeder neemt,
bloedschande is het; de schaamte van zijn broeder
heeft hij ontbloot, kinderloos zullen zij zijn.
22 Neemt dan al mijn inzettingen en al mijn verorde-
ningen nauwgezet in acht, opdat het land, waar-
heen Ik u breng om daarin te wonen, u niet uit-
spuwe.

23 Wandelt niet naar de inzettingen van het volk, dat
Ik voor u uit verdrijf: want al deze dingen hebben
zij gedaan, zodat Ik een afschuw van hen gekregen
heb.
24 Maar tot u zeide Ik: gij zult hun land in bezit
nemen en Ik zal het u geven om het te bezitten,
een land vloeiende van melk en honig; Ik ben de
Here, uw God, die u van de andere volken heb
afgezonderd.
25 Maakt dan scheiding tussen rein en onrein vee en
tussen onreine en reine vogels, opdat gij uzelf niet
verfoeilijk maakt door vee en vogels en alles wat
op de aarde kruipt, dat Ik u ontzegd heb door het
onrein te verklaren.
26 Weest Mij heilig, want heilig ben Ik, de Here, en Ik
heb u afgezonderd van de volken, opdat gij Mij
zoudt toebehoren.
27 Wanneer een man of een vrouw door zich de geest
van een dode laat spreken of een waarzeggende
geest bezit, zullen zij zeker ter dood gebracht wor-
den; stenigen zal men hen, hun bloedschuld is op
hen.

Leviticus 21

1 En de Here zeide tot Mozes: Spreek tot de priesters, de zonen van Aaron, en zeg tot hen, dat geen hunner zich aan een dode zal verontreinigen onder zijn volksgenoten,

2 Behalve aan zijn naaste bloedverwant: zijn moeder, zijn vader, zijn zoon, zijn dochter, zijn broeder,

3 Zijn zuster, die nog ongetrouwd en hem na verwant is, die nog geen man toebehoorde; aan die mag hij zich verontreinigen.

4 Als echtgenoot zal hij zich onder zijn volksgenoten niet verontreinigen en zich daardoor ontheiligen.

5 Zij zullen op hun hoofd geen kale plek maken, noch de rand van hun baard wegscheren noch insnijdingen in hun lichaam maken.

6 Heilig zullen zij hun God zijn en de naam van hun God zullen zij niet ontheiligen, want zij brengen de vuuroffers des Heren, de spijze van hun God, daarom zullen zij heilig zijn.

7 Geen ontuchtige of onteerde vrouw zullen zij huwen, en een vrouw die door haar man verstoten is, zullen zij niet nemen, want hij is heilig voor zijn God.

8 En gij zult hem heilig houden, want de spijze van uw God offert hij: hij zij u heilig, want heilig ben Ik, de Here, die u heilig.

9 En wanneer een priesterdochter zich ontheiligt door ontucht te plegen, dan ontheiligt zij daarmee haar vader; met vuur zal zij verbrand worden.

10 En de priester, die de hoogste is onder zijn broe-
ders, op wiens hoofd de zalfolie is gegoten en die
men gewijd heeft, door hem de heilige klederen
aan te trekken, zal zijn hoofdhaar niet los laten
hangen en zijn klederen niet scheuren.
11 Bij geen enkele dode zal hij komen; aan zijn vader
of moeder zal hij zich niet verontreinigen.
12 Het heiligdom zal hij niet verlaten, opdat hij het
heiligdom van zijn God niet ontheilige, want de
wijding van de zalfolie van zijn God is op hem: Ik
ben de Here.
13 Een vrouw in haar maagdelijke staat zal hij nemen.
14 Een weduwe, een verstotene, een onteerde of ont-
uchtige vrouw, deze zal hij niet huwen, maar een
maagd uit zijn volksgenoten zal hij tot vrouw
nemen,
15 Opdat hij zijn nakomelingen onder zijn volksgenoten
niet ontheilige, want Ik ben de Here, die hem heilig.
16 En de Here sprak tot Mozes aldus:
17 Spreek tot Aaron: Wie van uw nakomelingen in
latere geslachten een lichaamsgebrek heeft, zal
niet naderen om de spijze van zijn God te offeren,
18 Want niemand die een lichaamsgebrek heeft, zal
naderen: een blinde of een verlamde of iemand
met mismaakt gelaat of met te lange leden,
19 Of iemand die een breuk aan been of arm heeft,
20 Of een bultenaar of een uitgeteerde, of iemand,
die een vlek op zijn oog heeft, of die uitslag of
huidziekte heeft, of die geschonden is aan de
geslachtsdelen.

21 Geen nakomeling van de priester Aaron, die een lichaamsgebrek, heeft, zal naderen om de vuuroffers des Heren te brengen; hij heeft een lichaamsgebrek met de spijze van zijn God zal hij niet naderen om te offeren.
22 De spijze van zijn God, zowel van het allerheiligste als van het heilige, mag hij eten.
23 Alleen bij het voorhangsel zal hij niet komen en tot het altaar zal hij niet naderen, want hij heeft een lichaamsgebrek; opdat hij mijn heiligdommen niet ontheilige, want Ik ben de Here, die hen heilig.
24 Zo sprak Mozes tot Aaron en zijn zonen en tot alle Israelieten.

Leviticus 22

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Spreek tot Aaron en zijn zonen, dat zij, om mijn
heilige naam niet te ontheiligen, zich in acht
nemen ten aanzien van de heilige gaven die de
Israelieten Mij heiligen: Ik ben de Here.
3 Zeg tot hen: Ieder in uw geslachten, die uit al uw
nakomelingen nadert tot de heilige gaven die de
Israelieten de Here heiligen, terwijl zijn onreinheid
nog aan hem is, die zal van voor mijn aangezicht
uitgeroeid worden: Ik ben de Here.
4 Geen van Aarons nakomelingen, die melaats is of
een vloeiing heeft, zal eten van de heilige gaven,
totdat hij gereinigd is; evenmin hij die iets aan-
raakt, dat onrein geworden is door een dode, of
iemand die een zaaduitstorting heeft,
5 Of iemand die enig kruipend gedierte aanraakt,
waardoor hij onrein wordt, of een mens, door wie
hij onrein wordt, doordat deze een of andere
onreinheid aan zich heeft;
6 Hij, die zoiets aanraakt, blijft onrein tot de avond
en zal niet eten van de heilige gaven, tenzij hij zijn
lichaam in water gebaad heeft.
7 En als de zon ondergegaan is, zal hij rein zijn en
daarna zal hij van de heilige gaven eten, want het
is zijn spijs.
8 Een gestorven of verscheurd dier zal hij niet eten
en zich daardoor niet verontreinigen: Ik ben de
Here.

9 En zij zullen mijn voorschrift in acht nemen, opdat
zij deswege geen zonde op zich laden en daardoor
sterven, omdat zij dat ontheiligd hebben: Ik ben
de Here, die hen heilig.
10 En geen onbevoegde zal iets heiligs eten, geen
inwonende bij de priester of dagloner zal iets hei-
ligs eten.
11 Maar wanneer de priester iemand als eigendom
koopt met zijn geld, mag deze daarvan eten, ook
zij, die in zijn huis geboren werden, mogen van
zijn spijs eten.
12 En wanneer een priesterdochter met iemand, die
geen priester is, getrouwd is, dan zal zij van de
heffing der heilige gaven niet eten.
13 Wanneer echter een priesterdochter weduwe
wordt of verstoten wordt en geen kinderen heeft
en teruggekeerd is naar haars vaders huis, zoals in
haar jeugd, dan mag zij van de spijs haars vaders
eten; maar geen onbevoegde zal daarvan eten.
14 Wanneer nu iemand zonder opzet iets heiligs
gegeten heeft, dan zal hij het heilige de priester
vergoeden en een vijfde deel erbij voegen.
15 En zij zullen de heilige gaven die de Israelieten
voor de Here heffen, niet ontheiligen,
16 Want zij zouden hen alzo zondeschuld doen dra-
gen, wanneer zij hun heilige gaven zouden eten:
want Ik ben de Here, die hen heilig.
17 En de Here sprak tot Mozes:

18 Spreek tot Aaron en zijn zonen en tot al de
Israelieten en zeg tot hen: Ieder van het huis
Israels en van de vreemdelingen in Israel, die zijn
offergave brengt, overeenkomstig al de geloften
en vrijwillige offers, die zij de Here als brandoffer
willen offeren:
19 Het moet, zo gij welgevallig wilt zijn, gaaf wezen,
van het mannelijke geslacht van het rundvee, van
de schapen en van de geiten.
20 Niets dat enig gebrek heeft, zult gij offeren; want
het zou u geen welgevallen doen vinden.
21 Ook wanneer iemand de Here een vredeoffer
brengt, om een gelofte te vervullen of als een vrij-
willig offer van runderen of van kleinvee, dan zal
het gaaf wezen, opdat het welgevallig zij: geen
enkel gebrek zal het hebben.
22 Wat blind is of gebroken of een wond, buil, uitslag
of huidziekte heeft, dat zult gij de Here niet offe-
ren en daarvan zult gij de Here geen vuuroffer op
het altaar geven.
23 Maar een rund of schaap met te lange of te korte
leden, dat moogt gij als vrijwillig offer toeberei-
den, maar als gelofte zal het niet welgevallig zijn.
24 Wat echter door kneuzen, stoten, uitrukken of snij-
den verminkt is, zult gij de Here niet offeren; dat
zult gij in uw land niet doen.
25 Ook uit de hand van een vreemdeling zult gij niets
van dat alles uw God als spijze offeren, want zij
zijn geschonden, er is een gebrek aan; het zal u
niet welgevallig doen zijn.

26 En de Here sprak tot Mozes:
27 Wanneer een rund of schaap of geit geboren wordt, dan zal dat zeven dagen bij zijn moeder blijven, maar van de achtste dag af en daarna zal het als een gave de Here ten vuuroffer welgevallig zijn.
28 Een rund of een stuk kleinvee zult gij niet tegelijk met zijn jong op een dag slachten.
29 En wanneer gij de Here een lofoffer slacht, zult gij het zo slachten, dat gij welgevallen vindt.
30 Op dezelfde dag zal het gegeten worden; niets moogt gij daarvan overlaten tot de morgen: Ik ben de Here.
31 Neemt dan mijn geboden nauwgezet in acht: Ik ben de Here.
32 En ontheiligt mijn heilige naam niet, zodat Ik geheiligd worde in het midden der Israelieten: Ik ben de Here, die u heilig,
33 Die u uit het land Egypte deed trekken, opdat Ik u tot een God zou zijn: Ik ben de Here.

Leviticus 23

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Spreek tot de Israelieten en zeg tot hen: De feest-
tijden des Heren, die gij zult uitroepen als heilige
samenkomsten, zijn mijn feesttijden.
3 Zes dagen mag arbeid verricht worden, maar op
de zevende dag zal er een volkomen sabbat zijn:
een heilige samenkomst; generlei arbeid zult gij
verrichten, het is een sabbat voor de Here in al uw
woonplaatsen.
4 Dit zijn de feesttijden des Heren, heilige samen-
komsten, die gij uitroepen zult op de daarvoor
bepaalde tijd.
5 In de eerste maand, op de veertiende der maand,
in de avondschemering, is het pascha voor de
Here.
6 En op de vijftiende dag van deze maand is het
feest der ongezuurde broden voor de Here, zeven
dagen zult gij ongezuurde broden eten.
7 Op de eerste dag zult gij een heilige samenkomst
hebben; dan zult gij generlei slaafse arbeid ver-
richten.
8 Gij zult de Here een vuuroffer brengen gedurende
zeven dagen; op de zevende dag zal er een heilige
samenkomst zijn; generlei slaafse arbeid zult gij
verrichten.
9 En de Here sprak tot Mozes:
10 Spreek tot de Israelieten en zeg tot hen: Wanneer
gij komt in het land dat Ik u geef, en de oogst
daarvan binnenhaalt, dan zult gij de eerstelings-
garve van uw oogst naar de priester brengen,

11 En hij zal de garve voor het aangezicht des Heren
bewegen, opdat gij welgevallig zijt; daags na de
sabbat zal de priester die bewegen.
12 Gij zult op de dag waarop gij de garve beweegt,
een gaaf eenjarig schaap de Here ten brandoffer
bereiden,
13 Met als bijbehorend spijsoffer twee tienden fijn
meel, met olie aangemaakt, ten vuuroffer tot een
liefelijke reuk voor de Here, en als bijbehorend
plengoffer een vierde hin wijn.
14 Tot op die dag zult gij geen brood, geen geroos-
terd of vers koren eten, totdat gij de offergave van
uw God gebracht hebt: het is een altoosdurende
inzetting voor uw geslachten, in al uw woonplaat-
sen.
15 Dan zult gij tellen van de dag na de sabbat, van
de dag waarop gij de garve van het beweegoffer
gebracht hebt: zeven volle weken zullen het zijn;
16 Tot de dag na de zevende sabbat zult gij tellen,
vijftig dagen; dan zult gij een nieuw spijsoffer de
Here brengen.
17 Uit uw woonplaatsen zult gij twee beweegbroden
meebrengen; uit twee tienden efa fijn meel zullen
zij bereid worden, gezuurd zullen zij gebakken
worden, eerstelingen voor de Here.
18 Bij het brood zult gij zeven gave eenjarige schapen
offeren en een jonge stier en twee rammen; zij
zullen een brandoffer voor de Here zijn, met de
bijbehorende spijsoffers en plengoffers, een vuur-
offer tot een liefelijke reuk voor de Here.

19 Dan zult gij een geitebok ten zondoffer, en twee
eenjarige schapen ten vredeoffer bereiden.
20 En de priester zal ze bewegen, bij het brood der
eerstelingen, als beweegoffer voor het aangezicht
des Heren bij de twee schapen: zij zullen de Here
heilig zijn, zij zijn voor de priester.
21 Op deze zelfde dag zult gij een oproep doen uit-
gaan, gij zult een heilige samenkomst hebben,
generlei slaafse arbeid zult gij verrichten; het is
een altoosdurende inzetting, in al uw woonplaat-
sen, voor uw geslachten.
22 Wanneer gij de oogst van uw land binnenhaalt,
dan zult gij de rand van uw veld bij uw oogst niet
geheel afmaaien, en wat van uw oogst is blijven
liggen, zult gij niet oplezen; dat zult gij voor de
arme en de vreemdeling laten liggen: Ik ben de
Here, uw God.
23 En de Here sprak tot Mozes:
24 Spreek tot de Israelieten: In de zevende maand, op
de eerste der maand, zult gij een rustdag hebben,
aangekondigd door bazuingeschal, een heilige
samenkomst.
25 Generlei slaafse arbeid zult gij verrichten en gij
zult de Here een vuuroffer brengen.
26 En de Here sprak tot Mozes:
27 Maar op de tiende van die zevende maand is de
Verzoendag; een heilige samenkomst zult gij heb-
ben en gij zult u verootmoedigen en de Here een
vuuroffer brengen.

28 Op die dag zult gij generlei arbeid verrichten,
want het is de Verzoendag, om over u verzoening
te doen voor het aangezicht van de Here, uw God.
29 Want ieder die zich op die dag niet zal verootmoe-
digen, zal uitgeroeid worden uit zijn volksgenoten.
30 Ieder die enige arbeid verricht op die dag, zal Ik
verdelgen uit het midden van zijn volk.
31 Generlei arbeid zult gij verrichten: het is een
altoosdurende inzetting voor uw geslachten, in al
uw woonplaatsen.
32 Het zal u een volkomen sabbat zijn en gij zult u
verootmoedigen. Op de negende van de maand,
des avonds, van avond tot avond, zult gij uw sab-
bat vieren.
33 En de Here sprak tot Mozes:
34 Spreek tot de Israelieten: Op de vijftiende dag van
deze zevende maand begint het Loofhuttenfeest
voor de Here, zeven dagen lang.
35 Op de eerste dag zal er een heilige samenkomst
zijn; generlei slaafse arbeid zult gij verrichten.
36 Zeven dagen zult gij de Here een vuuroffer bren-
gen; op de achtste dag zult gij een heilige samen-
komst hebben en de Here een vuuroffer brengen;
het is een feest, generlei slaafse arbeid zult gij ver-
richten.
37 Dit zijn de feesttijden des Heren, waarop gij heili-
ge samenkomsten zult uitroepen, om de Here een
vuuroffer te brengen: brandoffer en spijsoffer,
slachtoffer en plengoffers, naar het voorschrift
voor iedere dag,

38 Behalve de sabbatten des Heren en behalve de
gaven en al de gelofteoffers en al de vrijwillige
offers, die gij de Here geven wilt.
39 Doch op de vijftiende dag van de zevende maand,
wanneer gij de opbrengst van uw land inzamelt,
zult gij zeven dagen het feest des Heren vieren; op
de eerste dag zal er rust zijn en op de achtste dag
zal er rust zijn.
40 Op de eerste dag zult gij vruchten van sierlijke
bomen nemen, takken van palmen en twijgen van
loofbomen en van beekwilgen, en gij zult vrolijk
zijn voor het aangezicht van de Here, uw God,
zeven dagen lang.
41 Gij zult het als een feest des Heren vieren zeven
dagen in het jaar, een altoosdurende inzetting
voor uw geslachten; in de zevende maand zult gij
het vieren.
42 In loofhutten zult gij wonen zeven dagen; allen die
in Israel geboren zijn, zullen in loofhutten wonen,
43 Opdat uw geslachten weten, dat Ik de Israelieten
in hutten heb doen wonen, toen Ik hen uit het
land Egypte leidde: Ik ben de Here, uw God.
44 Zo maakte Mozes de feesttijden des Heren aan de
Israelieten bekend.

Leviticus 24

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Gebied de Israelieten, dat zij tot u brengen zuivere
olie, uit gestoten olijven, voor de kandelaar, om
voortdurend een lamp te laten branden.
3 Buiten het voorhangsel der getuigenis in de tent
der samenkomst zal Aaron die voortdurend verzor-
gen, van de avond tot de morgen, voor het aange-
zicht des Heren. Het is een altoosdurende inzet-
ting voor uw geslachten.
4 Op de kandelaar van louter goud zal hij voortdu-
rend de lampen verzorgen voor het aangezicht des
Heren.
5 En gij zult fijn meel nemen en daarvan twaalf koe-
ken bakken, uit twee tienden efa zal elke koek
bereid worden;
6 Gij zult ze op twee stapels leggen, zes op een sta-
pel, op de tafel van louter goud, voor het aange-
zicht des Heren.
7 Gij zult zuivere wierook op elke stapel leggen; dit
zal dan dienen als gedenkoffer van het brood, een
vuuroffer voor de Here.
8 Elke sabbatdag zal hij dat steeds opnieuw gereed
maken voor het aangezicht des Heren; van de zijde
der Israelieten is het een verbond voor altoos.
9 En het zal voor Aaron en zijn zonen zijn, en zij zul-
len het op een heilige plaats eten, want het is
allerheiligst voor hem; het behoort tot de vuur-
offers des Heren; het is een altoosdurende inzet-
ting.

10 Eens ging een zoon van een Israelitische vrouw,
die tevens de zoon was van een Egyptisch man
onder de Israelieten, naar buiten, en de zoon van
deze Israelitische en een Israelitisch man kregen in
de legerplaats twist.
11 En de zoon van de Israelitische vrouw lasterde de
Naam en vloekte; toen brachten zij hem tot
Mozes. De naam nu van zijn moeder was Selomit,
de dochter van Dibri, van de stam Dan.
12 En zij zetten hem in verzekerde bewaring in
afwachting van een beslissing op grond van een
uitspraak des Heren.
13 Toen sprak de Here tot Mozes:
14 Breng de vloeker buiten de legerplaats, en allen
die het gehoord hebben, zullen hun handen op
zijn hoofd leggen, daarna zal de gehele vergade-
ring hem stenigen.
15 En tot de Israelieten zult gij zeggen: Een ieder, die
zijn God vloekt, zal zijn zonde dragen.
16 Wie de Naam des Heren lastert, zal zeker ter dood
gebracht worden: de gehele vergadering zal hem
stenigen: zowel een vreemdeling als een geboren
Israeliet, zal, wanneer hij de Naam lastert, ter
dood gebracht worden.
17 Ook wanneer iemand enig mens doodslaat, zal hij
zeker ter dood gebracht worden.
18 Maar wie een stuk vee doodt, zal dat vergoeden:
stuk voor stuk.

19 En wanneer iemand zijn volksgenoot lichamelijk
letsel toebrengt, dan zal hem evenzo gedaan wor-
den als hij gedaan heeft:
20 Breuk voor breuk, oog voor oog, tand voor tand;
hetzelfde letsel, dat hij een mens heeft toege-
bracht, zal hem toegebracht worden.
21 En wie een beest doodslaat, zal het vergoeden,
maar wie een mens doodslaat, zal ter dood
gebracht worden.
22 Enerlei recht zult gij hebben; de vreemdeling zij
gelijk de geboren Israeliet, want Ik ben de Here,
uw God.
23 Zo sprak Mozes tot de Israelieten; toen brachten
zij de vloeker buiten de legerplaats en stenigden
hem, en de Israelieten deden gelijk de Here Mozes
bevolen had.

Leviticus 25

1 En de Here sprak tot Mozes op de berg Sinai:
2 Spreek tot de Israelieten en zeg tot hen: Wanneer
gij in het land komt, dat Ik u geef, dan zal het
land rusten, een sabbat voor de Here.
3 Zes jaar zult gij uw akker bezaaien en zes jaar zult
gij uw wijngaard snoeien, en de opbrengst daar-
van inzamelen,
4 Maar in het zevende jaar zal het land een volko-
men sabbat hebben, een sabbat voor de Here: uw
akker zult gij niet bezaaien en uw wijngaard niet
snoeien.
5 Wat vanzelf opkomt van uw oogst, zult gij niet
inoogsten en de druiven van uw ongesnoeide wijn-
stok zult gij niet inzamelen; het zal een jaar van
rust voor het land zijn.
6 De sabbatopbrengst van het land zal u tot voedsel
zijn: u en uw slaaf en uw slavin, uw dagloner en
uw bijwoner, die bij u vertoeven.
7 Ook voor uw vee en voor het gedierte, dat in uw
land is, zal de gehele opbrengst daarvan tot voed-
sel zijn.
8 Voorts zult gij u zeven jaarsabbatten tellen, zeven-
maal zeven jaren; zodat de dagen van de zeven
jaarsabbatten negenenveertig jaren zijn.
9 Dan zult gij bazuingeschal doen rondgaan in de
zevende maand op de tiende van de maand; op de
Verzoendag zult gij de bazuin doen rondgaan door
uw ganse land.

10 Gij zult het vijftigste jaar heiligen en vrijheid in het land afkondigen voor al zijn bewoners, een jubeljaar zal het voor u zijn, dan zal ieder van u tot zijn bezitting en tot zijn geslacht terugkeren.
11 Een jubeljaar zal dit vijftigste jaar voor u zijn, dan zult gij niet zaaien en wat dan vanzelf opkomt zult gij niet oogsten en dan zult gij de ongesnoeide wijnstok niet aflezen.
12 Want het zal u een jubeljaar zijn, heilig zal het u zijn; van de akker zult gij eten wat hij opbrengt.
13 In dit jubeljaar zal ieder van u zijn bezitting terugkrijgen.
14 Wanneer gij iets aan uw volksgenoot verkoopt of iets van hem koopt, dan zal de een de ander niet benadelen.
15 Rekening houdend met de jaren na een jubeljaar, zult gij het van uw volksgenoot kopen; rekening houdend met de oogstjaren zal hij het u verkopen.
16 Bij een groter aantal jaren zult gij de koopsom naar verhouding hoger stellen; bij een geringer aantal jaren zult gij de koopsom naar verhouding lager stellen: want het getal der oogsten verkoopt hij u.
17 Gij zult elkander niet benadelen, maar voor uw God vrezen, want Ik ben de Here, uw God.
18 Zo zult gij mijn inzettingen opvolgen en mijn verordeningen nauwgezet in acht nemen; dan zult gij veilig wonen in het land.

19 En het land zal zijn vrucht geven, zodat gij tot verzadiging eet en daarin veilig woont.
20 Wanneer gij zegt: wat zullen wij in het zevende jaar eten, zie, wij mogen niet zaaien noch onze oogst inhalen,
21 Dan zal Ik mijn zegen in het zesde jaar over u gebieden, dat het u een opbrengst geve voor drie jaren.
22 In het achtste jaar zult gij zaaien, maar van de vorige oogst eten, tot het negende jaar; totdat de oogst daarvan binnenkomt, zult gij van de vorige eten.
23 En het land zal niet voor altijd verkocht worden, want het land is van Mij, en gij zijt vreemdelingen en bijwoners bij Mij.
24 In het gehele land, dat gij in bezit hebt, zult gij lossing voor het land toestaan.
25 Wanneer uw broeder verarmd is en iets van zijn bezitting heeft moeten verkopen, dan zal zijn naaste bloedverwant als losser optreden, en hij zal loskopen wat zijn broeder heeft moeten verkopen.
26 Wanneer iemand geen losser heeft, maar zijn vermogen wordt toereikend, zodat hij verwerft, wat hij voor lossing nodig heeft,
27 Dan zal hij de jaren sinds de verkoop in rekening brengen, en wat nog overblijft de man terugbetalen aan wie hij het verkocht heeft, opdat hij zijn bezitting terugkrijgt.

28 Maar indien hij niet verwerft wat nodig is, om
hem terug te betalen, dan blijft wat hij verkocht
heeft, in het bezit van hem die het gekocht heeft,
tot het jubeljaar: maar in het jubeljaar zal het vrij-
komen, en hij zal zijn bezitting terugkrijgen.
29 Wanneer iemand een woonhuis verkoopt in een
ommuurde stad, dan zal het recht van lossing
duren tot er een jaar na de verkoop verstreken is;
een jaar zal het recht van lossing duren.
30 Maar indien het niet gelost is, voordat een vol jaar
verstreken is, dan komt dat huis, dat in een
ommuurde stad stond, voorgoed aan hem die het
gekocht heeft, in zijn geslacht: in het jubeljaar zal
het niet vrijkomen.
31 De huizen echter in de dorpen, waar geen muur
om is, zullen bij het akkerland gerekend worden,
daarvoor zal wel recht van lossing zijn en in het
jubeljaar zullen zij vrijkomen.
32 En aangaande de steden der Levieten, de huizen
der steden, die zij in bezit hebben; de Levieten
zullen een altoosdurend recht van lossing hebben.
33 Als iemand van de Levieten het inlost, dan zal het
verkochte huis, in de stad van zijn bezit, in het
jubeljaar vrijkomen; want de huizen van de steden
der Levieten zijn hun bezit in het midden van de
Israelieten.
34 En het weideland bij hun steden zal niet verkocht
worden, want dat is hun altoosdurend bezit.

35 Wanneer uw broeder verarmt en zich bij u niet
meer staande kan houden, dan zult gij hem
(vreemdeling en bijwoner) ondersteunen, opdat hij
bij u in het leven blijve.
36 Gij zult geen rente of winst van hem nemen, maar
gij zult voor uw God vrezen, opdat uw broeder bij
u in het leven blijve.
37 Gij zult hem uw geld niet op rente geven noch uw
voedsel tegen winst.
38 Ik ben de Here, uw God, die u uit het land Egypte
heb geleid, om u het land Kanaan te geven, opdat
Ik u tot een God zou zijn.
39 Wanneer uw broeder verarmt bij u en zich aan u
verkoopt, dan zult gij hem geen slavenarbeid laten
verrichten.
40 Als een dagloner, als een bijwoner zal hij bij u zijn;
tot het jubeljaar zal hij bij u arbeiden.
41 Dan zal hij van u weggaan, hij met zijn kinderen,
en naar zijn geslacht terugkeren en hij zal het
bezit zijner vaderen terugkrijgen.
42 Want zij zijn mijn knechten, die Ik uit het land
Egypte heb geleid: zij zullen niet verkocht worden,
zoals men een slaaf verkoopt.
43 Gij zult niet met hardheid over hem heersen, maar
gij zult voor uw God vrezen.
44 Doch uw slaaf of slavin, die gij houdt, zullen zijn
uit de volken rondom u; uit hen zult gij een slaaf
of slavin kopen.

45 Ook uit de kinderen der bijwoners die bij u vertoe-
ven, uit hen zult gij ze kopen en uit hun geslacht,
dat bij u is, dat zij in uw land hebben voortge-
bracht, en zij zullen uw bezit zijn;
46 Gij zult hen aan uw kinderen na u tot een erfenis
geven, zodat zij in hun bezit overgaan; voor altoos
zult gij hen in dienst houden, maar over uw broe-
ders, de Israelieten, zult gij niet, de een over de
ander, met hardheid heersen.
47 Wanneer het vermogen van een vreemdeling of
bijwoner bij u toeneemt, en uw broeder bij hem
verarmt en zich aan die vreemdeling of bijwoner
bij u, of aan iemand die uit een geslacht van
vreemdelingen afkomstig is, verkoopt,
48 Dan zal hij, nadat hij zich verkocht heeft, recht
van lossing hebben: een van zijn broeders mag
hem loskopen;
49 Of zijn oom of de zoon van zijn oom mag hem los-
kopen, of zijn naastbestaande uit zijn geslacht
mag hem loskopen, of, als zijn vermogen toerei-
kend wordt, mag hij zich zelf loskopen.
50 Dan zal hij samen met zijn koper een berekening
maken van het jaar af, dat hij zich aan hem ver-
kocht, tot het jubeljaar, en de prijs van zijn ver-
koop zal zich richten naar het aantal jaren; op de
wijze van een dagloner zal hij bij hem zijn.
51 Indien het nog vele jaren zijn, zal hij dienovereen-
komstig zijn losgeld terugbetalen van het geld,
waarvoor hij was gekocht.

52 Indien er weinige jaren overblijven tot het jubel-
jaar, dan zal hij met hem een berekening maken;
overeenkomstig die jaren zal hij zijn losgeld terug-
betalen.
53 Zo zal hij als een dagloner van jaar tot jaar bij
hem zijn; deze zal bij u niet met hardheid over
hem heersen.
54 Maar indien hij op deze wijze niet gelost wordt,
dan komt hij in het jubeljaar vrij, hij met zijn kin-
deren.
55 Want de Israelieten zijn Mij tot knechten: mijn
knechten zijn zij, die Ik uit het land Egypte heb
geleid; Ik ben de Here, uw God.

Leviticus 26

1 Gij zult u geen afgoden maken; een gesneden beeld noch een gewijde steen zult gij u oprichten; ook een steen met beeldhouwwerk zult gij in uw land niet zetten, om u daarvoor neder te buigen, want Ik ben de Here, uw God.
2 Mijn sabbatten zult gij houden en mijn heiligdom ontzien, Ik ben de Here.
3 Indien gij in mijn inzettingen wandelt en mijn geboden nauwgezet in acht neemt,
4 Dan zal Ik u te rechter tijd uw regens geven, zodat het land zijn opbrengst geeft en het geboomte des velds zijn vrucht draagt;
5 De dorstijd zal bij u duren tot de wijnoogst, en de wijnoogst tot de zaaitijd; gij zult uw brood eten tot verzadiging en veilig in uw land wonen.
6 En Ik zal vrede in het land geven, zodat gij nederliggen zult, zonder dat iemand u opschrikt; Ik zal de wilde dieren uit het land uitroeien, en het zwaard zal uw land niet teisteren.
7 En gij zult uw vijanden vervolgen, en zij zullen voor uw aangezicht door het zwaard vallen.
8 Vijf van u zullen honderd achtervolgen, en honderd van u zullen tienduizend achtervolgen, en uw vijanden zullen voor uw aangezicht door het zwaard vallen.
9 En Ik zal Mij tot u wenden, u vruchtbaar doen zijn en u talrijk maken, en Ik zal mijn verbond met u bevestigen.
10 En gij zult het overjarige, dat overgebleven is, eten, en het overjarige zult gij voor het nieuwe moeten wegdoen.

11 En Ik zal mijn tabernakel in uw midden zetten, en Ik zal geen afkeer van u hebben,

12 Maar Ik zal in uw midden wandelen en u tot een God zijn en gij zult Mij tot een volk zijn.

13 Ik ben de Here, uw God, die u uit het land Egypte heb geleid, opdat gij hun niet meer tot slaven zoudt zijn; Ik heb de stangen van uw juk verbroken en u rechtop doen gaan.

14 Maar indien gij naar Mij niet luistert en al deze geboden niet doet,

15 Indien gij mijn inzettingen versmaadt en van mijn verordeningen een afkeer hebt, zodat gij geen van mijn geboden doet en mijn verbond verbreekt,

16 Dan zal Ik ook aldus met u doen en met verschrikking u bezoeken: tering en koorts, die de ogen verteren en het leven doen verkwijnen; dan zult gij tevergeefs uw zaad zaaien, want uw vijanden zullen het eten.

17 Ik zal mijn aangezicht tegen u keren, zodat gij voor uw vijanden geslagen zult worden, en die u haten, zullen over u heersen, en gij zult vluchten, zonder dat iemand u vervolgt.

18 En indien gij desniettegenstaande niet naar Mij luistert, dan zal Ik u blijven tuchtigen wegens uw zonden, tot zevenmaal toe,

19 En uw trotse macht zal Ik breken en uw hemel maken als ijzer en uw land als koper.

20 Dan zal uw kracht tevergeefs verbruikt worden; uw
land zal zijn opbrengst niet geven en het geboom-
te des lands zal zijn vrucht niet dragen.
21 Indien gij u tegen Mij verzet en naar Mij niet wilt
luisteren, dan zal Ik u nog zevenmaal harder slaan,
naar uw zonden;
22 Ik zal het wild gedierte op u loslaten, dat u van
kinderen beroven en uw vee uitroeien zal en uw
aantal zo zal verminderen, dat uw wegen verlaten
zullen zijn.
23 Indien gij u door deze tuchtiging nog niet tot Mij
keert en u tegen Mij blijft verzetten,
24 Dan zal ook Ik Mij tegen u verzetten en dan zal Ik
u ook zevenmaal slaan wegens uw zonden,
25 En over u een zwaard brengen, dat wraak neemt
over het verbond; wanneer gij dan in uw steden
bijeenkomt, dan zal Ik de pest onder u zenden en
gij zult aan de vijand overgeleverd worden.
26 Als Ik u de staf des broods verbreek, dan zullen
tien vrouwen uw brood in een oven bakken en zij
zullen uw brood afgewogen teruggeven, en gij
zult eten, maar niet verzadigd worden.
27 En indien gij desondanks niet naar Mij luistert en u
tegen Mij blijft verzetten,
28 Dan zal Ik Mij met grimmigheid tegen u verzetten
en Ik, ja Ik, zal u zevenmaal tuchtigen over uw
zonden,
29 En gij zult het vlees uwer zonen eten en het vlees
uwer dochters zult gij eten.

30 En uw hoogten zal Ik verwoesten en uw wierookaltaren uitroeien; Ik zal uw lijken werpen op de lijken uwer afgoden en Ik zal een afkeer van u hebben.
31 Uw steden zal Ik tot een puinhoop maken en uw heiligdommen verwoesten en Ik wil niet meer uw liefelijke reuk ruiken.
32 Ik zelf zal het land verwoesten, zodat uw vijanden, die daarin wonen, zich daarover zullen ontzetten.
33 Maar u zal Ik onder de volken verstrooien en Ik zal achter u het zwaard trekken, en uw land zal een woestenij zijn en uw steden een puinhoop.
34 Dan zal het land zijn sabbatsjaren vergoed krijgen, al de dagen dat het woest ligt en gij in het land uwer vijanden zijt; dan zal het land rusten en zijn sabbatsjaren vergoeden.
35 Al de tijd der verwoesting zal het rusten, de rust die het niet gehad heeft gedurende uw sabbatsjaren, toen gij daarin woondet.
36 En Ik zal vrees brengen in de harten van hen die van u zijn overgebleven, in de landen hunner vijanden, zodat het geluid van een opgewaaid blad hen opjaagt, en zij zullen vluchten, zoals men vlucht voor het zwaard, en vallen, zonder dat er een vervolger is.
37 En de een zal over de ander struikelen als voor het zwaard, zonder dat er een vervolger is, en gij zult voor uw vijanden geen stand kunnen houden.

38 En gij zult onder de volken te gronde gaan, en het
land uwer vijanden zal u verteren.
39 En wie van u overgebleven zijn, zullen in de lan-
den hunner vijanden wegkwijnen vanwege hun
ongerechtigheid en ook vanwege de ongerechtig-
heden hunner vaderen zullen zij, evenals dezen,
wegkwijnen.
40 Maar belijden zij hun ongerechtigheid en die hun-
ner vaderen, in de ontrouw waarmee zij tegen Mij
ontrouw zijn geweest, en ook dat zij zich tegen
mij verzet hebben,
41 (Ook Ik verzette Mij tegen hen en bracht hen in
het land hunner vijanden) of vernedert zich dan
hun onbesneden hart en boeten zij dan hun onge-
rechtigheid,
42 Dan zal Ik mijn verbond met Jakob gedenken; ook
mijn verbond met Isaak en ook mijn verbond met
Abraham zal Ik gedenken, en Ik zal het land
gedenken.
43 Maar het land zal door hen verlaten worden en
het zal zijn sabbatsjaren vergoed krijgen, terwijl
het verwoest ligt zonder hen, en zij zullen hun
ongerechtigheid boeten, omdat, ja, omdat zij mijn
verordeningen versmaadden en van mijn inzettin-
gen een afkeer hadden.
44 Maar ook zelfs, wanneer zij in het land hunner vijan-
den zijn, versmaad Ik hen niet en heb Ik geen afkeer
van hen, zodat Ik hen zou vernietigen en mijn verbond
met hen verbreken: want Ik ben de Here, hun God.

45 Maar Ik zal hun ten goede gedenken het verbond met hun voorvaderen, die Ik voor de ogen der volken uit het land Egypte heb geleid, om hun tot een God te zijn. Ik ben de Here.
46 Dit zijn de inzettingen en verordeningen en wetten, die de Here gegeven heeft tussen Zich en de Israelieten op de berg Sinai, door de dienst van Mozes.

Leviticus 27

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Spreek tot de Israelieten en zeg tot hen: Wanneer
iemand een gelofte aflegt, naar uw schatting van
personen voor de Here,
3 Dan zal uw schatting zijn voor iemand van het
mannelijk geslacht van twintig tot zestig jaar; uw
schatting zal zijn vijftig sikkels zilver, naar de heili-
ge sikkel;
4 Maar indien het iemand van het vrouwelijk
geslacht is, dan zal uw schatting dertig sikkels zijn.
5 Indien het iemand is van vijf tot twintig jaar, dan
zal uw schatting zijn voor iemand van het manne-
lijk geslacht twintig sikkels en voor iemand van het
vrouwelijk geslacht tien sikkels.
6 Indien het een kind is van een maand tot vijf jaar,
dan zal uw schatting zijn voor een van het manne-
lijk geslacht vijf sikkels zilver en voor een van het
vrouwelijk geslacht drie sikkels zilver.
7 Indien het iemand is van zestig jaar of daarboven,
indien het iemand van het mannelijk geslacht is,
dan zal uw schatting zijn vijftien sikkels, en voor
iemand van het vrouwelijk geslacht tien sikkels.
8 Maar indien hij te arm is om uw schatting te beta-
len, dan zal men hem voor de priester stellen, en
de priester zal hem schatten; overeenkomstig het
vermogen van hem die de gelofte deed, zal de
priester hem schatten.
9 En indien het vee is, waarvan men de Here een
offergave brengt, dan zal alles wat men daarvan
de Here geeft, heilig zijn.

10 Men zal het niet verwisselen noch verruilen, goed voor slecht of slecht voor goed. Maar indien men toch een stuk vee voor een ander verruilt, dan zal dit zowel als het daarvoor verruilde heilig zijn.
11 Indien het enig stuk onrein vee is, waarvan men de Here geen offergave mag brengen, dan zal men dat dier voor de priester stellen,
12 En de priester zal het schatten naar dat het goed of slecht is; zoals de priester het schat, zal het zijn.
13 En indien men het toch wil lossen, dan zal men een vijfde deel bij de geschatte waarde voegen.
14 Wanneer iemand zijn huis heiligt als iets heiligs voor de Here, dan zal de priester het schatten, naar dat het goed of slecht is; zoals de priester het schat, zo zal het vaststaan.
15 Maar indien hij, die geheiligd heeft, zijn huis wil lossen, zal hij een vijfde deel van het geld van de geschatte waarde daarbij voegen; dan zal het van hem zijn.
16 Indien iemand een deel van zijn grondbezit de Here heiligt, dan zal uw schatting zijn overeenkomstig het daarin gezaaide: een homer zaaisel van gerst op vijftig sikkels zilver.
17 Indien hij van het jubeljaar af zijn akker heiligt, zal het op de geschatte waarde blijven staan.
18 Maar indien hij na het jubeljaar zijn akker heiligt, zal de priester hem het geld berekenen overeenkomstig de jaren die nog overblijven tot het jubeljaar, en het zal van de geschatte waarde afgetrokken worden.

19 En indien hij, die de akker geheiligd heeft, erop
staat die te lossen, dan zal hij een vijfde deel van
het geld van de geschatte waarde daar bijvoegen,
en die akker zal de zijne blijven.
20 Maar indien hij de akker niet lost, of indien hij de
akker aan iemand anders verkocht heeft, dan kan
die niet meer gelost worden,
21 Maar de akker zal, wanneer die in het jubeljaar vrij-
komt, de Here heilig zijn, gelijk een akker, die onder
de ban ligt; de priester zal hem in bezit hebben.
22 En indien hij een akker, die hij gekocht heeft, die
niet tot zijn grondbezit behoorde, de Here heiligt,
23 Zal de priester hem het bedrag van de geschatte
waarde tot het jubeljaar berekenen, en hij zal deze
geschatte waarde op die dag geven, als iets heiligs
voor de Here.
24 In het jubeljaar komt die akker terug aan hem van
wie hij hem gekocht heeft, aan hem die het land
oorspronkelijk in bezit had.
25 En al de geschatte waarde zal naar de heilige sik-
kel zijn: twintig gera zal die sikkel zijn.
26 Het eerstgeborene echter, dat als eerstgeborene
de Here toebehoort onder het vee, zal niemand
heiligen, hetzij een rund, hetzij een stuk kleinvee,
het is van de Here.
27 Maar indien het van een stuk onrein vee is, dan zal
men het naar de geschatte waarde loskopen en
het vijfde deel daarvan erbij voegen, en indien het
niet gelost wordt, dan zal het verkocht worden
naar de geschatte waarde.

28 Niets echter van hetgeen iemand de Here door de
ban wijdt, uit al wat hij bezit, van mens of vee, of
zijn grondbezit, zal verkocht worden of gelost:
alles wat onder de ban ligt, dat is allerheiligst voor
de Here.
29 Niets, dat met de ban geslagen is, dat door de
ban getroffen is onder de mensen, kan losgekocht
worden; het zal zeker ter dood gebracht worden.
30 Ook is alle tiende van het land, van het zaad des
lands, van de vrucht van het geboomte, van de
Here; het is de Here heilig.
31 Maar indien iemand toch van zijn tiende zal willen
lossen, dan zal hij het vijfde deel daarvan erbij
voegen.
32 En alle tienden van runderen of kleinvee, al wat
onder de staf doorgaat, het tiende daarvan zal de
Here heilig zijn.
33 Men zal niet onderzoeken, of het goed of slecht is,
en men zal het niet verruilen; indien men het toch
verruilt, dan zal dit zowel als het verruilde de Here
heilig zijn; het zal niet gelost worden.
34 Dit zijn de geboden, die de Here Mozes gegeven
heeft voor de Israelieten op de berg Sinai.

Numeri 1

1 De Here sprak tot Mozes in de woestijn Sinai, in de tent der samenkomst, op de eerste dag der tweede maand in het tweede jaar na hun uittocht uit het land Egypte:

2 Neemt het aantal op van de gehele vergadering der Israelieten naar hun geslachten en families, overeenkomstig het aantal namen, allen die van het mannelijk geslacht zijn, hoofd voor hoofd,

3 Van twintig jaar oud en daarboven, allen die in het leger uitrukken in Israel; gij zult hen tellen naar hun legerscharen, gij en Aaron.

4 Daarbij zal u uit elke stam een man behulpzaam zijn, de man, die het hoofd is van zijn families.

5 En dit zijn de namen der mannen die u ter zijde zullen staan: van Ruben Elisur, de zoon van Sedeur;

6 Van Simeon Selumiel, de zoon van Surisaddai;

7 Van Juda Nachson, de zoon van Amminadab;

8 Van Issakar Netanel, de zoon van Suar;

9 Van Zebulon Eliab, de zoon van Chelon;

10 Van de zonen van Jozef: van Efraim Elisama, de zoon van Ammihud; van Manasse Gamliel, de zoon van Pedasur;

11 Van Benjamin Abidan, de zoon van Gidoni;

12 Van Dan Achiezer, de zoon van Ammisaddai;

13 Van Aser Pagiel, de zoon van Okran;

14 Van Gad Eljasaf, de zoon van Reuel;

15 Van Naftali Achira, de zoon van Enan.

16 Dit zijn degenen die uit de vergadering moeten
worden opgeroepen, vorsten van de stammen
hunner vaderen; hoofden van Israels geslachten
zijn zij.
17 Toen namen Mozes en Aaron deze met name aan-
gewezen mannen,
18 En zij riepen op de eerste dag der tweede maand
de gehele vergadering samen, die zich opstelde
volgens geslachten en families, overeenkomstig
het aantal namen, van twintig jaar oud en daarbo-
ven, hoofd voor hoofd,
19 Zoals de Here Mozes geboden had. En hij telde
hen in de woestijn Sinai.
20 De zonen nu van Ruben, Israels eerstgeborene,
hun nakomelingen naar hun geslachten en fami-
lies, overeenkomstig het aantal namen, hoofd voor
hoofd, allen die van het mannelijk geslacht waren,
van twintig jaar oud en daarboven, allen die in het
leger uitrukten,
21 De getelden van de stam Ruben waren zesenveer-
tigduizend vijfhonderd.
22 Van de zonen van Simeon, hun nakomelingen naar
hun geslachten en families, overeenkomstig het
aantal namen, hoofd voor hoofd, allen die van het
mannelijk geslacht waren, van twintig jaar oud en
daarboven, allen die in het leger uitrukten,
23 De getelden van de stam Simeon waren negenen-
vijftigduizend driehonderd.

24 Van de zonen van Gad, hun nakomelingen naar
hun geslachten en families, overeenkomstig het
aantal namen van wie twintig jaar oud was en
daarboven, allen die in het leger uitrukten,
25 De getelden van de stam Gad waren vijfenveertig-
duizend zeshonderd vijftig.
26 Van de zonen van Juda, hun nakomelingen naar
hun geslachten en families, overeenkomstig het
aantal namen van wie twintig jaar oud was en
daarboven, allen die in het leger uitrukten,
27 De getelden van de stam Juda waren vierenzeven-
tigduizend zeshonderd.
28 Van de zonen van Issakar, hun nakomelingen naar
hun geslachten en families, overeenkomstig het
aantal namen van wie twintig jaar oud was en
daarboven, allen die in het leger uitrukten,
29 De getelden van de stam Issakar waren vierenvijf-
tigduizend vierhonderd.
30 Van de zonen van Zebulon, hun nakomelingen
naar hun geslachten en families, overeenkomstig
het aantal namen van wie twintig jaar oud was en
daarboven, allen die in het leger uitrukten,
31 De getelden van de stam Zebulon waren zevenen-
vijftigduizend vierhonderd.

32 Van de zonen van Jozef, van de zonen van Efraim, hun nakomelingen naar hun geslachten en families, overeenkomstig het aantal namen van wie twintig jaar oud was en daarboven, allen die in het leger uitrukten,
33 De getelden van de stam Efraim waren veertigduizend vijfhonderd;
34 Van de zonen van Manasse, hun nakomelingen naar hun geslachten en families, overeenkomstig het aantal namen van wie twintig jaar oud was en daarboven, allen die in het leger uitrukten,
35 De getelden van de stam Manasse waren tweeendertigduizend tweehonderd.
36 Van de zonen van Benjamin, hun nakomelingen naar hun geslachten en families, overeenkomstig het aantal namen van wie twintig jaar oud was en daarboven, allen die in het leger uitrukten,
37 De getelden van de stam Benjamin waren vijfendertigduizend vierhonderd.
38 Van de zonen van Dan, hun nakomelingen naar hun geslachten en families, overeenkomstig het aantal namen van wie twintig jaar oud was en daarboven, allen die in het leger uitrukten,
39 De getelden van de stam Dan waren tweeenzestigduizend zevenhonderd.

40 Van de zonen van Aser, hun nakomelingen naar
hun geslachten en families, overeenkomstig het
aantal namen van wie twintig jaar oud was en
daarboven, allen die in het leger uitrukten,
41 De getelden van de stam Aser waren eenenveertig-
duizend vijfhonderd.
42 Van de zonen van Naftali, hun nakomelingen naar
hun geslachten en families, overeenkomstig het
aantal namen van wie twintig jaar oud was en
daarboven, allen die in het leger uitrukten,
43 De getelden van de stam Naftali waren drieenvijf-
tigduizend vierhonderd.
44 Dit zijn de getelden, die Mozes telde met Aaron en
de vorsten Israels, twaalf man; ieder vertegen-
woordigde zijn families.
45 Dus waren al de getelden der Israelieten, naar hun
families, van twintig jaar oud en daarboven, allen
die in het leger uitrukten in Israel,
46 Al de getelden waren zeshonderddrieduizend vijf-
honderd vijftig.
47 Maar de Levieten naar de stam hunner vaderen
werden niet samen met hen geteld.
48 De Here had namelijk tot Mozes gesproken:

49 Slechts de stam Levi zult gij niet tellen, noch hun
aantal onder de Israelieten opnemen,
50 Maar stel gij de Levieten over de tabernakel der
getuigenis en over al zijn gerei en over al zijn toe-
behoren; zij zullen de tabernakel en al zijn gerei
dragen; zij zullen daarbij dienst doen en zich rond-
om de tabernakel legeren.
51 Wanneer de tabernakel moet opbreken, dan zullen
de Levieten hem uit elkander nemen, en wanneer
de tabernakel moet legeren, dan zullen de
Levieten hem oprichten, maar de onbevoegde, die
nadert, zal ter dood gebracht worden.
52 Terwijl de Israelieten zich zullen legeren, ieder bij
zijn legerplaats en zijn vendel, naar hun legerscha-
ren,
53 Zullen de Levieten zich rondom de tabernakel der
getuigenis legeren, opdat er geen toorn ruste op
de vergadering der Israelieten; de Levieten zullen
zorg dragen voor de tabernakel der getuigenis.
54 En de Israelieten deden het; juist zoals de Here
Mozes geboden had, deden zij.

Numeri 2

1 De Here sprak tot Mozes en Aaron:
2 De Israelieten zullen zich legeren ieder bij zijn vendel onder de veldtekenen van hun families; op een afstand zullen zij zich rondom de tent der samenkomst legeren.
3 Aan de oostzijde, aan de kant waar de zon opgaat, zal het vendel van de legerplaats van Juda zich legeren naar hun legerscharen. De vorst nu der zonen van Juda was Nachson, de zoon van Amminadab;
4 En zijn leger, dat uit hun getelden bestond, bedroeg vierenzeventigduizend zeshonderd.
5 Naast hem zal de stam Issakar zich legeren. De vorst nu der zonen van Issakar was Netanel, de zoon van Suar;
6 En zijn leger, dat uit zijn getelden bestond, bedroeg vierenvijftigduizend vierhonderd.
7 Voorts de stam Zebulon: de vorst nu der zonen van Zebulon was Eliab, de zoon van Chelon;
8 En zijn leger, dat uit zijn getelden bestond, bedroeg zevenenvijftigduizend vierhonderd.
9 Al de getelden van de legerplaats van Juda waren honderdzesentachtigduizend vierhonderd naar hun legerscharen. Zij zullen het eerst opbreken.

10 Het vendel van de legerplaats van Ruben zal aan
de zuidzijde zijn, naar hun legerscharen. De vorst
nu der zonen van Ruben was Elisur, de zoon van
Sedeur;
11 En zijn leger, dat uit zijn getelden bestond,
bedroeg zesenveertigduizend vijfhonderd.
12 Naast hem zal de stam Simeon zich legeren. De
vorst nu der zonen van Simeon was Selumiel, de
zoon van Surisaddai;
13 En zijn leger, dat uit hun getelden bestond,
bedroeg negenenvijftigduizend driehonderd.
14 Voorts de stam Gad: de vorst nu der zonen van
Gad van Eljasaf, de zoon van Reuel;
15 En zijn leger dat uit hun getelden bestond,
bedroeg vijfenveertigduizend zeshonderd vijftig.
16 Al de getelden van de legerplaats van Ruben
waren honderdeenenvijftigduizend vierhonderd
vijftig naar hun legerscharen. Zij zullen in de twee-
de plaats opbreken.
17 De tent der samenkomst nu, de legerplaats der
Levieten, zal te midden van de legerplaatsen
opbreken; zoals zij zich zullen legeren, zullen zij
ook opbreken, ieder op zijn plaats naar hun ven-
dels.
18 Het vendel van de legerplaats van Efraim naar hun
legerscharen zal aan de westzijde zijn. De vorst nu
der zonen van Efraim was Elisama, de zoon van
Ammihud;

19 En zijn leger, dat uit hun getelden bestond,
bedroeg veertigduizend vijfhonderd.
20 Naast hem de stam Manasse: de vorst nu der
zonen van Manasse was Gamliel, de zoon van
Pedasur;
21 En zijn leger, dat uit hun getelden bestond,
bedroeg tweeendertigduizend tweehonderd.
22 Voorts de stam Benjamin: de vorst nu der zonen
van Benjamin was Abidan, de zoon van Gidoni;
23 En zijn leger, dat uit hun getelden bestond,
bedroeg vijfendertigduizend vierhonderd.
24 Al de getelden van de legerplaats van Efraim
waren honderdachtduizend eenhonderd, naar hun
legerscharen. Zij zullen in de derde plaats opbre-
ken.
25 Het vendel van de legerplaats van Dan zal aan de
noordzijde zijn, naar hun legerscharen. De vorst
nu der zonen van Dan was Achiezer, de zoon van
Ammisaddai;
26 En zijn leger, dat uit hun getelden bestond,
bedroeg tweeenzestigduizend zevenhonderd.
27 Naast hem zal de stam Aser zich legeren: de vorst
nu der zonen van Aser was Pagiel, de zoon van
Okran;
28 En zijn leger, dat uit hun getelden bestond,
bedroeg eenenveertigduizend vijfhonderd.

29 Voorts de stam Naftali: de vorst nu der zonen van Naftali was Achira, de zoon van Enan;
30 En zijn leger, dat uit hun getelden bestond, bedroeg drieenvijftigduizend vierhonderd.
31 Al de getelden van de legerplaats van Dan waren honderdzevenenvijftigduizend zeshonderd. Zij zullen naar hun vendels het laatst opbreken.
32 Dit waren de getelden der Israelieten naar hun families; al de getelden der legerplaatsen naar hun legerscharen waren zeshonderddrieduizend vijfhonderd vijftig.
33 De Levieten echter werden niet samen met de Israelieten geteld, zoals de Here Mozes geboden had.
34 En de Israelieten deden het; juist zoals de Here Mozes geboden had, legerden zij zich naar hun vendels, en braken zij op, ieder naar zijn geslacht, bij zijn familie.

Numeri 3

1 Dit nu waren de nakomelingen van Aaron en Mozes ten dage, dat de Here met Mozes sprak op de berg Sinai.

2 Dit waren de namen der zonen van Aaron: de eerstgeborene was Nadab, voorts Abihu, Eleazar en Itamar.

3 Dit waren de namen der zonen van Aaron, de gezalfde priesters, die hij gewijd had om het priesterambt te bekleden.

4 Nadat Nadab en Abihu voor het aangezicht des Heren gestorven waren in de woestijn Sinai, toen zij vreemd vuur voor de Here brachtenƒ zij hadden geen zonenƒ bekleedden Eleazar en Itamar het priesterambt tijdens het leven van hun vader Aaron.

5 De Here nu sprak tot Mozes:

6 Laat de stam Levi aantreden en stel hem voor het aangezicht van de priester Aaron, opdat zij hem dienen,

7 En zij zullen hun taak vervullen te zijnen behoeve en ten behoeve van de gehele vergadering voor de tent der samenkomst, door de dienst bij de tabernakel te verrichten;

8 Zij zullen zorg dragen voor al het gerei van de tent der samenkomst, en hun taak vervullen ten behoeve van de Israelieten door de dienst bij de tabernakel te verrichten.

9 Gij zult de Levieten schenken aan Aaron en zijn zonen; uit de Israelieten zullen dezen hem onvoorwaardelijk geschonken zijn.

10 Maar aan Aaron en zijn zonen zult gij opdragen hun priesterambt waar te nemen; doch de onbevoegde, die nadert, zal ter dood gebracht worden.
11 En de Here sprak tot Mozes:
12 Zie, Ik zelf neem uit de Israelieten de Levieten in plaats van alle eerstgeborenen der Israelieten, die het eerst uit de moederschoot voortkomen, opdat de Levieten mijn eigendom zijn,
13 Want alle eerstgeborenen zijn mijn eigendom. Ten dage, dat Ik alle eerstgeborenen in het land Egypte sloeg, heiligde Ik Mij alle eerstgeborenen in Israel, zowel van mens als van dier; zij zijn mijn eigendom; Ik ben de Here.
14 En de Here sprak tot Mozes in de woestijn Sinai:
15 Tel de Levieten naar hun families en geslachten; allen die van het mannelijk geslacht zijn, van een maand oud en daarboven, die zult gij tellen.
16 Toen telde Mozes hen naar het bevel des Heren, zoals geboden was.
17 Dit nu waren de namen der zonen van Levi: Gerson, Kehat en Merari.
18 Dit waren de namen der zonen van Gerson naar hun geslachten: Libni en Simi.
19 De zonen van Kehat naar hun geslachten waren Amram, Jishar, Chebron en Uzziel.
20 En de zonen van Merari naar hun geslachten waren Machli en Musi. Dit zijn de geslachten der Levieten naar hun families.

21 Tot Gerson behoorde het geslacht der Libnieten en
dat der Simieten; dit waren de geslachten der
Gersonieten.
22 Hun getelden, overeenkomstig het aantal van allen
die van het mannelijk geslacht waren, van een
maand oud en daarboven, waren zevenduizend
vijfhonderd.
23 De geslachten der Gersonieten legerden zich ach-
ter de tabernakel aan de westzijde.
24 En het familiehoofd der Gersonieten was Eljasaf,
de zoon van Lael.
25 De Gersonieten nu hadden bij de tent der samen-
komst, zowel tabernakel als tent, de zorg voor de
dakbedekking, het voorhangsel voor de ingang
van de tent der samenkomst,
26 De gordijnen van de voorhof en het voorhangsel
voor de ingang van de voorhof, die rondom de
tabernakel en het altaar was, en de daarbij beho-
rende touwen, naar alles wat daaraan te doen was.
27 Tot Kehat behoorde het geslacht der Amramieten,
dat der Jisharieten, dat der Chebronieten en dat
der Uzzielieten; dit waren de geslachten der
Kehatieten.
28 Hun getelden, overeenkomstig het aantal van allen
die van het mannelijk geslacht waren, van een
maand oud en daarboven, waren achtduizend zes-
honderd: zij hadden de zorg voor het heilige.
29 De geslachten der Kehatieten legerden zich langs
de tabernakel aan de zuidzijde.

30 En het familiehoofd van de geslachten der Kehatieten was Elisafan, de zoon van Uzziel.
31 Zij hadden de zorg voor de ark, de tafel, de kandelaar, de altaren, het heilige gerei, waarmede men de dienst verrichtte, het voorhangsel en alles wat daaraan te doen was.
32 Het opperste hoofd nu der Levieten was Eleazar, de zoon van de priester Aaron, die het opzicht had over hen, die de zorg hadden voor het heilige.
33 Tot Merari behoorde het geslacht der Machlieten en dat der Musieten; dit waren de geslachten van Merari.
34 Hun getelden, overeenkomstig het aantal van allen die van het mannelijk geslacht waren, van een maand oud en daarboven, waren zesduizend tweehonderd.
35 En het familiehoofd der geslachten van Merari was Suriel, de zoon van Abichail. Zij legerden zich langs de tabernakel aan de noordzijde.
36 Aan de Merarieten was opgedragen de zorg voor de planken van de tabernakel, zijn balken, zijn pilaren, zijn voetstukken, al zijn gerei en alles wat daaraan te doen was,
37 Eveneens voor de pilaren van de voorhof rondom, de voetstukken, de pinnen en de touwen daarvan.

38 Voorts legerden zich voor de tabernakel aan de
oostzijde, voor de tent der samenkomst aan de
kant, waar de zon opgaat, Mozes en Aaron en
diens zonen, die de zorg hadden voor het heilig-
dom namens de Israelieten; maar de onbevoegde,
die naderde, moest ter dood gebracht worden.
39 Al de getelden der Levieten, die Mozes met Aaron
naar het bevel des Heren naar hun geslachten
telde, allen van het mannelijk geslacht, van een
maand oud en daarboven, waren tweeentwintig-
duizend.
40 Toen zeide de Here tot Mozes: Tel alle mannelijke
eerstgeborenen der Israelieten van een maand oud
en daarboven, en neem het aantal hunner namen
op,
41 En gij zult voor Mij de Levieten nemenƒ Ik ben de
Hereƒ in plaats van alle eerstgeborenen onder de
Israelieten, evenals het vee der Levieten in plaats
van alle eerstgeborenen onder het vee der
Israelieten.
42 Toen telde Mozes, zoals de Here hem geboden
had, alle eerstgeborenen onder de Israelieten.
43 Alle mannelijke eerstgeborenen, overeenkomstig
het aantal namen, van een maand oud en daarbo-
ven, bleken bij telling te zijn tweeentwintigdui-
zend tweehonderd drieenzeventig.
44 Toen sprak de Here tot Mozes:

45 Neem de Levieten in plaats van alle eerstgebore-
nen onder de Israelieten, evenals het vee der
Levieten in plaats van hun vee, opdat de Levieten
mijn eigendom zijn; Ik ben de Here.
46 Als losgeld voor de tweehonderd drieenzeventig
eerstgeborenen der Israelieten, die het getal der
Levieten te boven gaan,
47 Zult gij voor ieder per hoofd vijf sikkels nemen,
naar de heilige sikkel zult gij het nemen (deze sik-
kel is twintig gera)
48 En dat geld zult gij aan Aaron en zijn zonen geven
als het losgeld voor diegenen onder hen, die het
getal [der] [Levieten] te boven gaan.
49 Toen nam Mozes het losgeld van degenen die het
getal van hen, die door de Levieten waren losge-
kocht, te boven gingen;
50 Van de eerstgeborenen der Israelieten nam hij het
geld, duizend driehonderd vijfenzestig sikkels naar
de heilige sikkel,
51 En Mozes gaf het losgeld aan Aaron en zijn zonen
naar het bevel des Heren, zoals de Here aan Mozes
geboden had.

Numeri 4

1 En de Here sprak tot Mozes en Aaron:
2 Neem het aantal op van de Kehatieten onder de Levieten, naar hun geslachten en families,
3 Van dertig jaar oud en daarboven tot vijftig jaar oud, ieder, die dienstplichtig is om werk te verrichten in de tent der samenkomst.
4 Dit zal de dienst der Kehatieten in de tent der samenkomst zijn: de zorg voor de allerheiligste dingen.
5 Bij het opbreken van de legerplaats zullen Aaron en zijn zonen naar binnen gaan en het bedekkend voorhangsel afnemen, en daarmee de ark der getuigenis bedekken;
6 Daarover zullen zij een bedekking van tachasvel leggen, en daarover een kleed, geheel van blauwpurper, spreiden en de draagstokken aanbrengen.
7 Ook over de tafel der toonbroden zullen zij een blauwpurperen kleed spreiden, en daarop plaatsen de schotels, de schalen, de kommen en de plengkannen, terwijl ook het steeds aanwezige brood erop zal blijven liggen;
8 Daarover zullen zij een scharlaken kleed spreiden en dit bedekken met een bedekking van tachasvel, en de draagstokken aanbrengen.
9 Dan zullen zij een blauwpurperen kleed nemen en daarmee de kandelaar voor het licht bedekken met zijn lampen, snuiters, bakjes, en al zijn gerei voor de olie, waarvan men zich daarbij bedient,

10 En zij zullen hem met al zijn gerei plaatsen op een bedekking van tachasvel en op een draagbaar zetten.
11 Over het gouden altaar zullen zij een blauwpurperen kleed spreiden en dit bedekken met een bedekking van tachasvel en de draagstokken aanbrengen.
12 Dan zullen zij al het dienstgerei nemen, waarmee zij in het heilige dienst doen en dat op een blauwpurperen kleed plaatsen en het bedekken met een bedekking van tachasvel en op een draagbaar plaatsen.
13 En het altaar zullen zij van as reinigen, er een roodpurperen kleed overheen spreiden,
14 En daarop leggen al zijn gerei, waarvan men zich daarbij bedient, de vuurpannen, de vorken, de scheppen, de sprengbekkens, al het gerei van het altaar, en daarover een bedekking van tachasvel spreiden, en de draagstokken aanbrengen.
15 Als Aaron en zijn zonen bij het opbreken van de legerplaats gereed zijn met het bedekken van het heilige en al het heilige gerei, dan zullen daarna de Kehatieten binnengaan om het te dragen; zij zullen echter het heilige niet aanraken, want dan zouden zij sterven. Dit is hetgeen de Kehatieten aan de tent der samenkomst te dragen hebben.
16 En Eleazar, de zoon van de priester Aaron, heeft het toezicht op de olie voor het licht, het welriekend reukwerk, het dagelijkse spijsoffer en de zalfolie; hij heeft het toezicht op de gehele tabernakel en alles wat daarin is, zowel het heilige als zijn gerei.

17 En de Here sprak tot Mozes en Aaron:
18 Laat de stam van de geslachten der Kehatieten
niet uitgeroeid worden uit de Levieten.
19 Maar dit zult gij voor hen doen, opdat zij blijven
leven en niet sterven, wanneer zij de allerheiligste
dingen naderen. Aaron en zijn zonen zullen naar
binnen gaan en hun een plaats aanwijzen, ieder bij
hetgeen hij te doen of te dragen heeft.
20 Maar zij zullen niet naar binnen gaan, zodat zij het
heilige ook maar voor een ogenblik zien, want dan
zouden zij sterven.
21 En de Here sprak tot Mozes:
22 Neem ook het aantal op van de Gersonieten naar
hun families en geslachten:
23 Van dertig jaar oud en daarboven tot vijftig jaar
oud zult gij hen tellen, ieder, die dienstplichtig is
om arbeid te verrichten in de tent der samenkomst.
24 Dit zal de dienst van de geslachten der
Gersonieten zijn bij het dienen en het dragen;
25 Zij zullen dragen de tentkleden van de tabernakel
en de tent der samenkomst, de bedekking daarvan
en de bedekking van tachasvel, die daar overheen
ligt, het voorhangsel voor de ingang van de tent
der samenkomst,
26 De gordijnen van de voorhof en het voorhangsel
van de ingang van de poort van de voorhof, die
bij de tabernakel en het altaar rondom is, met de
bijbehorende touwen en al hun dienstgereedschap
en alles wat daaraan te doen is, daarbij zullen zij
dienst doen.

27 Naar het bevel van Aaron en zijn zonen zal de gehele dienst der Gersonieten verricht worden, bij al hun dragen en bij al hun dienen; gij zult hun als taak aanwijzen alles wat zij moeten dragen.
28 Dit is de dienst van de geslachten der Gersonieten aan de tent der samenkomst en hun taak onder leiding van Itamar, de zoon van de priester Aaron.
29 Wat de Merarieten betreft, hen zult gij tellen naar hun geslachten en families;
30 Van dertig jaar oud en daarboven tot vijftig jaar oud zult gij hen tellen, ieder, die dienstplichtig is om de arbeid te verrichten aan de tent der samenkomst.
31 En dit is hun taak in het dragen, wat betreft al hun dienst aan de tent der samenkomst: de planken van de tabernakel, zijn balken, zijn pilaren, zijn voetstukken,
32 De pilaren van de voorhof rondom met de voetstukken, de pinnen en de touwen al het bijbehorende gereedschap en alles wat daaraan te doen is; en bij name zult gij het gereedschap noemen, dat zij moeten dragen.
33 Dit is de dienst van de geslachten der Merarieten naar al hun dienst aan de tent der samenkomst, onder leiding van Itamar, de zoon van de priester Aaron.
34 Toen Mozes met Aaron en de hoofden der vergadering de Kehatieten telde naar hun geslachten en families,

35 Van dertig jaar oud en daarboven tot vijftig jaar
oud, ieder, die dienstplichtig was tot de arbeid
aan de tent der samenkomst,
36 Waren hun getelden naar hun geslachten tweedui-
zend zevenhonderd vijftig;
37 Dit waren de getelden van de geslachten der
Kehatieten, allen die dienst deden aan de tent der
samenkomst, die Mozes met Aaron telde naar het
bevel des Heren door de dienst van Mozes.
38 De getelden der Gersonieten naar hun geslachten
en families,
39 Van dertig jaar oud en daarboven tot vijftig jaar
oud, ieder, die dienstplichtig was tot de arbeid
aan de tent der samenkomst,
40 Hun getelden naar hun geslachten en families
waren tweeduizend zeshonderd dertig.
41 Dit waren de getelden van de geslachten der
Gersonieten, allen die dienst deden aan de tent
der samenkomst, die Mozes met Aaron telde naar
het bevel des Heren.
42 De getelden van de geslachten der Merarieten
naar hun geslachten en families,
43 Van dertig jaar oud en daarboven tot vijftig jaar
oud, ieder, die dienstplichtig was tot de arbeid
aan de tent der samenkomst,

44 Hun getelden naar hun geslachten waren driedui-
zend tweehonderd.
45 Dit waren de getelden van de geslachten der
Merarieten, die Mozes met Aaron telde naar het
bevel des Heren door de dienst van Mozes.
46 Al de getelden, die Mozes met Aaron en de hoof-
den van Israel naar hun geslachten en families
telde, namelijk de Levieten,
47 Van dertig jaar oud en daarboven tot vijftig jaar
oud, ieder, die dienstplichtig was tot dienen en tot
dragen aan de tent der samenkomst,
48 Hun getelden waren achtduizend vijfhonderd tach-
tig.
49 Naar het bevel des Heren door de dienst van
Mozes droeg men ieder op, wat hij te dienen en te
dragen had, te weten de getelden, zoals de Here
Mozes geboden had.

Numeri 5

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Gebied de Israelieten, dat zij uit de legerplaats weg-
zenden alle melaatsen, allen die een vloeiing hebben,
en allen die onrein zijn door aanraking van een lijk;
3 Zowel mannen als vrouwen zult gij wegzenden; gij
zult hen buiten de legerplaats zenden, opdat zij
hun legerplaats niet verontreinigen, daar Ik toch in
hun midden woon.
4 Toen deden de Israelieten aldus en zonden hen
weg buiten de legerplaats; de Israelieten deden,
zoals de Here tot Mozes gesproken had.
5 De Here nu sprak tot Mozes:
6 Spreek tot de Israelieten: Wanneer iemand, man of
vrouw, een of andere zonde doet, die mensen
begaan, en daardoor ontrouw wordt tegenover de
Here, zodat hij een schuld op zich laadt,
7 Dan zullen zij de zonden belijden, die zij begaan
hebben; en daarna de volle waarde van wat hij
schuldig is, vergoeden, vermeerderd met een vijf-
de, en dat geven aan degene tegenover wie hij
zich schuldig gemaakt heeft.
8 Maar heeft die man geen losser, aan wie de schuld
vergoed zou kunnen worden, dan zal de schuld die
vergoed moet worden, aan de Here vervallen, ten
bate van de priester, ongeacht de ram der verzoe-
ning, waarmee deze over hem verzoening zal doen.
9 En elke heffing van al de heilige gaven, die de
Israelieten tot de priester brengen, zal voor hem zijn;
10 Maar wat de heilige gaven zelf betreft, die zullen
voor de brenger zijn; alleen wat hij de priester
geeft, zal voor deze zijn.

11 De Here nu sprak tot Mozes:
12 Spreek tot de Israelieten en zeg tot hen: Wanneer
iemands vrouw zich misgaan zal hebben en hem
ontrouw zal zijn geworden,
13 En een ander met haar geslachtsgemeenschap zal
hebben gehad, zonder dat het aan haar man
bekend werd, daar het verborgen bleef, dat zij
zich verontreinigd had, en er geen getuige tegen
haar was, en zij niet betrapt werd,
14 En wanneer dan de geest der jaloersheid over hem
komt, zodat hij jaloers wordt ten aanzien van zijn
vrouw, terwijl zij zich verontreinigd heeft, of wan-
neer de geest der jaloersheid over hem komt,
zodat hij jaloers wordt ten aanzien van zijn vrouw,
terwijl zij zich niet verontreinigd heeft,
15 Dan zal die man zijn vrouw tot de priester bren-
gen met een offergave voor haar van een tiende
efa gerstemeel, waarover hij geen olie gegoten
heeft en waaraan hij geen wierook toegevoegd
heeft, omdat het een spijsoffer der jaloersheid is,
een herinneringsoffer, dat ongerechtigheid in
gedachtenis brengt.
16 Dan zal de priester haar doen naderen en voor het
aangezicht des Heren stellen,
17 En de priester zal heilig water nemen in een aar-
den vat, en de priester zal van het stof dat op de
vloer van de tabernakel ligt, nemen en aan het
water toevoegen.

18 Heeft de priester de vrouw voor het aangezicht
des Heren gesteld, dan zal hij het hoofdhaar der
vrouw losmaken, en op haar handpalmen het her-
inneringsoffer, het spijsoffer der jaloersheid, leg-
gen, terwijl in de hand van de priester zal zijn dat
bittere water, dat de vloek brengt.
19 Dan zal de priester haar onder ede stellen en tot
de vrouw zeggen: Indien geen man met u
gemeenschap heeft gehad, en indien gij geen
onreinheid begaan hebt, terwijl gij uw man toebe-
hoordet, blijf dan ongestraft van dit bittere water,
dat de vloek brengt;
20 Maar indien gij u, terwijl gij uw man toebehoordet,
misgaan en u verontreinigd hebt, doordat een ander
dan uw eigen man met u gemeenschap heeft gehad,
21 De priester zal de vrouw onder een eed van ver-
vloeking stellen, en de priester zal tot de vrouw
zeggen: Dan stelle de Here u tot een vervloeking
en een verwensing onder uw volk, doordat de
Here uw heup doe invallen en uw buik doe
opzwellen,
22 Want dit water, dat de vloek brengt, zal in uw bin-
nenste komen om uw buik te doen opzwellen en
uw heup te doen invallen. Daarop zal de vrouw
zeggen: Amen, amen.
23 Daarna zal de priester die vervloekingen op een
blad schrijven en in het bittere water afwassen
24 En hij zal de vrouw het bittere water, dat de vloek
brengt, te drinken geven, en het water, dat de
vloek brengt, zal in haar worden tot bitterheid.

25 Dan zal de priester het spijsoffer der jaloersheid
van de hand der vrouw nemen, en dit, na het voor
het aangezicht des Heren bewogen te hebben,
naar het altaar brengen,
26 En de priester zal een handvol ervan als gedachte-
nisgave afnemen en die op het altaar in rook doen
opgaan; daarna zal hij de vrouw het water te drin-
ken geven.
27 Heeft hij haar het water te drinken gegeven, dan
zal, wanneer zij zich verontreinigd heeft en zij aan
haar man ontrouw is geweest, het water, dat de
vloek brengt, in haar worden tot bitterheid, zodat
haar buik zal opzwellen en haar heup zal invallen,
en die vrouw tot een vloek onder haar volk zal
zijn.
28 Heeft de vrouw zich echter niet verontreinigd en is
zij rein, dan zal zij ongestraft blijven en zwanger
kunnen worden.
29 Dit is de wet op gevallen van jaloersheid als een
vrouw zich misgaan heeft tegenover haar man en
zich verontreinigd heeft,
30 Of als over een man de geest der jaloersheid is
gekomen, zodat hij jaloers is ten aanzien van zijn
vrouw; hij zal de vrouw voor het aangezicht des
Heren stellen en de priester zal heel deze wet op
haar toepassen.
31 De man zal vrij zijn van ongerechtigheid, maar de
vrouw zal haar ongerechtigheid dragen.

Numeri 6

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Spreek tot de Israelieten en zeg tot hen: Wanneer
iemand, man of vrouw, een bijzondere gelofte wil
afleggen, de nazireeergelofte, om zich aan de Here
te wijden,
3 Dan zal hij zich van wijn en bedwelmende drank
onthouden, geen azijn van wijn of van bedwel-
mende drank drinken noch enige uit druiven berei-
de drank, en geen druiven eten, noch verse noch
gedroogde.
4 Al de tijd van zijn nazireeerschap zal hij niets eten,
dat van de wijnstok afkomstig is, van de pitten af
tot de toppen der ranken toe.
5 Al de tijd van zijn nazireeergelofte zal geen scheer-
mes over zijn hoofd komen; totdat de tijd, voor
welke hij zich aan de Here gewijd heeft, ten einde
is, zal hij heilig zijn, hij zal zijn hoofdhaar lang
laten groeien.
6 Al de tijd, dat hij zich aan de Here gewijd heeft,
zal hij bij geen dode komen;
7 Aan zijn vader noch zijn moeder, aan zijn broeder noch
zijn zuster mag hij zich, na hun sterven, verontreinigen,
want het nazireeerschap zijns Gods is op zijn hoofd.
8 Al de tijd van zijn nazireeerschap is hij de Here
heilig.
9 Sterft echter geheel onverwacht iemand in zijn
omgeving, zodat hij het hoofdhaar van zijn nazi-
reeerschap verontreinigt, dan zal hij zijn hoofdhaar
afscheren op de dag van zijn reiniging, op de
zevende dag zal hij het afscheren;

10 Op de achtste dag zal hij twee tortelduiven of
twee jonge duiven naar de priester aan de ingang
van de tent der samenkomst brengen.
11 Dan zal de priester de ene tot een zondoffer en de
andere tot een brandoffer bereiden, en hij zal ver-
zoening over hem doen, omdat hij zich door aan-
raking van een lijk heeft bezondigd, en hij zal op
diezelfde dag zijn hoofd heiligen.
12 Dan zal hij opnieuw aan de Here de tijd van zijn
nazireeerschap wijden en een eenjarig schaap tot
een schuldoffer brengen; de voorafgaande tijd zal
niet meetellen, omdat zijn nazireeerschap veront-
reinigd was.
13 Dit nu is de wet aangaande de nazireeer. Wanneer
de tijd van zijn nazireeerschap ten einde is, dan
zal men hem naar de ingang van de tent der
samenkomst brengen,
14 En hij zal zijn offergave de Here aanbieden: een
gaaf eenjarig schaap als brandoffer en een gave,
eenjarige ooi als zondoffer en een gave ram als
vredeoffer,
15 Met een korf ongezuurde broden van fijn meel,
koeken aangemaakt met olie, en dunne ongezuur-
de broden bestreken met olie, met het bijbeho-
rend spijsoffer en de bijbehorende plengoffers.
16 En de priester zal het voor het aangezicht des
Heren brengen en zijn zondoffer en zijn brandoffer
bereiden;

17 De ram zal hij toebereiden als vredeoffer aan de
Here, met de korf ongezuurde broden; ook zal de
priester het bijbehorend spijsoffer en het bijbeho-
rend plengoffer bereiden.
18 Dan zal de nazireeer voor de ingang van de tent
der samenkomst het hoofdhaar van zijn nazireeer-
schap afscheren en dat hoofdhaar van zijn nazi-
reeerschap nemen en het in het vuur onder het
vredeoffer werpen.
19 De priester zal de schouder van de ram nemen,
nadat deze gekookt is, en een ongezuurde koek uit
de korf, met een ongezuurde dunne koek, en deze
leggen op de handpalmen van de nazireeer, nadat
deze zich het haar van zijn nazireeerschap heeft
afgeschoren;
20 Vervolgens zal de priester deze voor het aange-
zicht des Heren bewegen als een beweegoffer; het
zal een heiligheid voor de priester zijn, met de
beweegborst en de hefschenkel. Eerst daarna zal
de nazireeer wijn mogen drinken.
21 Dit is de wet aangaande de nazireeer. Hetgeen hij
als offergave de Here belooft op grond van zijn
nazireeerschap, behalve datgene waartoe hij in
staat is, overeenkomstig zijn gelofte die hij
belooft, aldus zal hij doen overeenkomstig de wet
op zijn nazireeerschap.
22 De Here nu sprak tot Mozes:
23 Spreek tot Aaron en zijn zonen: Zo zult gij de
Israelieten zegenen:

Numeri 6

24 De Here zegene u en behoede u;
25 De Here doe zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig;
26 De Here verheffe zijn aangezicht over u en geve u vrede.
27 Zo zullen zij mijn naam op de Israelieten leggen, en Ik zal hen zegenen.

Numeri 7

1 Op de dag nu, dat Mozes gereed was met het
oprichten van de tabernakel, zalfde en heiligde hij
die met al zijn toebehoren, benevens het altaar
met al zijn toebehoren; en toen hij deze gezalfd
en geheiligd had,
2 Offerden de vorsten van Israel, de hoofden van
hun familiesƒ dit waren de vorsten der stammen,
degenen, die aan het hoofd van de getelden ston-
den;ƒ
3 Als hun offergave brachten zij voor het aangezicht
des Heren: zes overdekte wagens en twaalf runde-
ren, een wagen voor elke twee vorsten en voor
ieder een rund, en zij brachten ze voor de taber-
nakel.
4 Toen zeide de Here tot Mozes:
5 Neem deze van hen in ontvangst en laat ze dienen
voor de dienst aan de tent der samenkomst; geef
ze aan de Levieten, naardat ieder voor zijn dienst
behoeft.
6 Toen nam Mozes de wagens en de runderen in
ontvangst en gaf ze aan de Levieten;
7 Twee wagens en vier runderen gaf hij aan de
Gersonieten, naardat zij voor hun dienst behoefden,
8 En vier wagens en acht runderen gaf hij aan de
Merarieten, naardat zij voor hun dienst behoefden,
onder leiding van Itamar, de zoon van de priester
Aaron.
9 Maar aan de Kehatieten gaf hij niets, omdat op
hen rustte de dienst der heilige voorwerpen, die
zij op hun schouder droegen.

10 Ook brachten de vorsten een wijdingsgave voor
het altaar, op de dag dat het gezalfd werd; de vor-
sten brachten hun offergave voor het altaar.
11 En de Here zeide tot Mozes: laat op elke dag een
vorst zijn offergave voor de inwijding van het
altaar brengen.
12 Die nu op de eerste dag zijn offergave bracht, was
Nachson, de zoon van Amminadab, van de stam
van Juda.
13 Zijn offergave bestond uit een zilveren schotel,
honderd dertig sikkels in gewicht, en een zilveren
sprengbekken van zeventig sikkels, naar de heilige
sikkel, beide gevuld met fijn meel, aangemaakt
met olie, tot een spijsoffer;
14 Een schaal van tien sikkels goud, gevuld met reuk-
werk;
15 Een jonge stier, een ram en een eenjarig schaap
tot een brandoffer;
16 Een geitebok tot een zondoffer;
17 En tot een vredeoffer twee runderen, vijf rammen,
vijf bokken en vijf eenjarige schapen. Dit was de
offergave van Nachson, de zoon van Amminadab.
18 Op de tweede dag bracht Netanel, de zoon van
Suar, de vorst van Issakar, zijn offergave.
19 Hij bracht als zijn offergave een zilveren schotel,
honderd dertig sikkels in gewicht, en een zilveren
sprengbekken van zeventig sikkels, naar de heilige
sikkel, beide gevuld met fijn meel, aangemaakt
met olie tot een spijsoffer;

20 Een schaal van tien sikkels goud, gevuld met reuk-
werk;
21 Een jonge stier, een ram en een eenjarig schaap
tot een brandoffer;
22 Een geitebok tot een zondoffer;
23 En tot een vredeoffer twee runderen, vijf rammen,
vijf bokken en vijf eenjarige schapen. Dit was de
offergave van Netanel, de zoon van Suar.
24 Op de derde dag de vorst der Zebulonieten, Eliab,
de zoon van Chelon.
25 Zijn offergave bestond uit een zilveren schotel,
honderd dertig sikkels in gewicht, en een zilveren
sprengbekken van zeventig sikkels, naar de heilige
sikkel, beide gevuld met fijn meel, aangemaakt
met olie, tot een spijsoffer;
26 Een schaal van tien sikkels goud, gevuld met reuk-
werk;
27 Een jonge stier, een ram en een eenjarig schaap
tot een brandoffer;
28 Een geitebok tot een zondoffer;
29 En tot een vredeoffer twee runderen, vijf rammen,
vijf bokken en vijf eenjarige schapen. Dit was de
offergave van Eliab, de zoon van Chelon.
30 Op de vierde dag de vorst der Rubenieten, Elisur,
de zoon van Sedeur.
31 Zijn offergave bestond uit een zilveren schotel,
honderd dertig sikkels in gewicht, en een zilveren
sprengbekken van zeventig sikkels, naar de heilige
sikkel, beide gevuld met fijn meel, aangemaakt
met olie, tot een spijsoffer;

32 Een schaal van tien sikkels goud, gevuld met reuk-
werk;
33 Een jonge stier, een ram en een eenjarig schaap
tot een brandoffer;
34 Een geitebok tot een zondoffer;
35 En tot een vredeoffer twee runderen, vijf rammen,
vijf bokken en vijf eenjarige schapen. Dit was de
offergave van Elisur, de zoon van Sedeur.
36 Op de vijfde dag de vorst der Simeonieten,
Selumiel, de zoon van Surisaddai.
37 Zijn offergave bestond uit een zilveren schotel,
honderd dertig sikkels in gewicht, en een zilveren
sprengbekken van zeventig sikkels, naar de heilige
sikkel, beide gevuld met fijn meel, aangemaakt
met olie, tot een spijsoffer;
38 Een schaal van tien sikkels goud, gevuld met reuk-
werk;
39 Een jonge stier, een ram en een eenjarig schaap
tot een brandoffer;
40 Een geitebok tot een zondoffer;
41 En tot een vredeoffer twee runderen, vijf rammen,
vijf bokken en vijf eenjarige schapen. Dit was de
offergave van Selumiel, de zoon van Surisaddai.
42 Op de zesde dag de vorst der Gadieten, Eljasaf, de
zoon van Reuel.
43 Zijn offergave bestond uit een zilveren schotel,
honderd dertig sikkels in gewicht, en een zilveren
sprengbekken van zeventig sikkels, naar de heilige
sikkel, beide gevuld met fijn meel, aangemaakt
met olie, tot een spijsoffer;

44 Een schaal van tien sikkels goud, gevuld met reuk-
werk;
45 Een jonge stier, een ram en een eenjarig schaap
tot een brandoffer;
46 Een geitebok tot een zondoffer;
47 En tot een vredeoffer twee runderen, vijf rammen,
vijf bokken en vijf eenjarige schapen. Dit was de
offergave van Eljasaf, de zoon van Reuel.
48 Op de zevende dag de vorst der Efraimieten,
Elisama, de zoon van Ammihud.
49 Zijn offergave bestond uit een zilveren schotel,
honderd dertig sikkels in gewicht, en een zilveren
sprengbekken van zeventig sikkels, naar de heilige
sikkel, beide gevuld met fijn meel, aangemaakt
met olie, tot een spijsoffer;
50 Een schaal van tien sikkels goud, gevuld met reuk-
werk;
51 Een jonge stier, een ram en een eenjarig schaap
tot een brandoffer;
52 Een geitebok tot een zondoffer;
53 En tot een vredeoffer twee runderen, vijf rammen,
vijf bokken en vijf eenjarige schapen. Dit was de
offergave van Elisama, de zoon van Ammihud.
54 Op de achtste dag de vorst der Manassieten,
Gamliel, de zoon van Pedasur.
55 Zijn offergave bestond uit een zilveren schotel,
honderd dertig sikkels in gewicht, en een zilveren
sprengbekken van zeventig sikkels, naar de heilige
sikkel, beide gevuld met fijn meel, aangemaakt
met olie, tot een spijsoffer;

56 Een schaal van tien sikkels goud, gevuld met reuk-
werk;
57 Een jonge stier, een ram en een eenjarig schaap
tot een brandoffer;
58 Een geitebok tot een zondoffer;
59 En tot een vredeoffer twee runderen, vijf rammen,
vijf bokken en vijf eenjarige schapen. Dit was de
offergave van Gamliel, de zoon van Pedasur.
60 Op de negende dag de vorst der Benjaminieten,
Abidan, de zoon van Gidoni.
61 Zijn offergave bestond uit een zilveren schotel,
honderd dertig sikkels in gewicht, en een zilveren
sprengbekken van zeventig sikkels, naar de heilige
sikkel, beide gevuld met fijn meel, aangemaakt
met olie, tot een spijsoffer;
62 Een schaal van tien sikkels goud, gevuld met reuk-
werk;
63 Een jonge stier, een ram en een eenjarig schaap
tot een brandoffer;
64 Een geitebok tot een zondoffer;
65 En tot een vredeoffer twee runderen, vijf rammen,
vijf bokken en vijf eenjarige schapen. Dit was de
offergave van Abidan, de zoon van Gidoni.
66 Op de tiende dag de vorst der Danieten, Achiezer,
de zoon van Ammisaddai.
67 Zijn offergave bestond uit een zilveren schotel,
honderd dertig sikkels in gewicht, en een zilveren
sprengbekken van zeventig sikkels, naar de heilige
sikkel, beide gevuld met fijn meel, aangemaakt
met olie, tot een spijsoffer;

68 Een schaal van tien sikkels goud, gevuld met reuk-
werk;
69 Een jonge stier, een ram en een eenjarig schaap
tot een brandoffer;
70 Een geitebok tot een zondoffer;
71 En tot een vredeoffer twee runderen, vijf rammen,
vijf bokken en vijf eenjarige schapen. Dit was de
offergave van Achiezer, de zoon van Ammisaddai.
72 Op de elfde dag de vorst der Aserieten, Pagiel, de
zoon van Okran.
73 Zijn offergave bestond uit een zilveren schotel,
honderd dertig sikkels in gewicht, en een zilveren
sprengbekken van zeventig sikkels, naar de heilige
sikkel, beide gevuld met fijn meel, aangemaakt
met olie, tot een spijsoffer;
74 Een schaal van tien sikkels goud, gevuld met reuk-
werk;
75 Een jonge stier, een ram en een eenjarig schaap
tot een brandoffer;
76 Een geitebok tot een zondoffer;
77 En tot een vredeoffer twee runderen, vijf rammen,
vijf bokken en vijf eenjarige schapen. Dit was de
offergave van Pagiel, de zoon van Okran.
78 Op de twaalfde dag de vorst der Naftalieten,
Achira, de zoon van Enan.
79 Zijn offergave bestond uit een zilveren schotel,
honderd dertig sikkels in gewicht, en een zilveren
sprengbekken van zeventig sikkels, naar de heilige
sikkel, beide gevuld met fijn meel, aangemaakt
met olie, tot een spijsoffer;

80 Een schaal van tien sikkels goud, gevuld met reukwerk;
81 Een jonge stier, een ram en een eenjarig schaap tot een brandoffer;
82 Een geitebok tot een zondoffer;
83 En tot een vredeoffer twee runderen, vijf rammen, vijf bokken en vijf eenjarige schapen. Dit was de offergave van Achira, de zoon van Enan.
84 Dit was de wijdingsgave voor het altaar op de dag dat het gezalfd werd, geschonken door de vorsten van Israel: twaalf zilveren schotels, twaalf zilveren sprengbekkens, twaalf gouden schalen,
85 Honderd dertig sikkels zilver elke schotel, en zeventig elk sprengbekken; al het zilver der vaten bedroeg tweeduizend vierhonderd sikkels, naar de heilige sikkel;
86 Twaalf gouden schalen gevuld met reukwerk, elke schaal tien sikkels, naar de heilige sikkel; al het goud der schalen bedroeg honderd twintig sikkels.
87 Al het vee voor het brandoffer bestond uit twaalf jonge stieren, twaalf rammen, twaalf eenjarige schapen, met het bijbehorende spijsoffer; daarbij twaalf geitebokken tot een zondoffer.
88 Al het vee van het vredeoffer bestond uit vierentwintig jonge stieren, zestig rammen, zestig bokken, zestig eenjarige schapen. Dit was de wijdingsgave voor het altaar, nadat het gezalfd was.

89 Wanneer nu Mozes de tent der samenkomst binnenging om met Hem te spreken, dan hoorde hij een stem, die tot hem sprak van boven het verzoendeksel, dat op de ark der getuigenis was, van tussen de beide cherubs, en Hij sprak tot hem.

Numeri 8

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Spreek tot Aaron en zeg tot hem: Wanneer gij de lampen opstelt, moeten de zeven lampen haar licht doen vallen op de voorzijde van de kandelaar.
3 En Aaron deed alzo; aan de voorzijde van de kandelaar stelde hij de lampen daarvan op, zoals de Here Mozes geboden had.
4 En aldus was de kandelaar gemaakt: van gedreven goud; zowel wat zijn schacht als wat zijn bloesemversiering betreft, was hij gedreven werk; overeenkomstig het voorbeeld dat de Here hem had getoond, had Mozes de kandelaar gemaakt.
5 En de Here sprak tot Mozes:
6 Neem de Levieten uit de Israelieten en reinig hen.
7 Aldus zult gij met hen handelen om hen te reinigen: sprenkel op hen ontzondigingswater, daarna moeten zij een scheermes over hun gehele lichaam laten gaan en hun klederen wassen, opdat zij gereinigd worden.
8 Dan zullen zij een jonge stier nemen met het bijbehorend spijsoffer, fijn meel aangemaakt met olie, en een tweede jonge stier zult gij nemen tot een zondoffer.
9 Vervolgens zult gij de Levieten doen naderen voor de tent der samenkomst, en de gehele vergadering der Israelieten samenroepen.
10 Hebt gij de Levieten voor het aangezicht des Heren doen naderen, dan zullen de Israelieten de Levieten de handen opleggen,

11 En Aaron zal de Levieten bewegen als een beweeg-
offer uit de Israelieten voor het aangezicht des
Heren, en zij zullen bestemd zijn om de dienst des
Heren te verrichten.
12 Nadat de Levieten hun handen op de kop der
jonge stieren gelegd hebben, bereid dan de ene
tot een zondoffer en de andere tot een brandoffer
voor de Here, om verzoening te doen over de
Levieten.
13 Dan zult gij de Levieten voor Aaron en zijn zonen
plaatsen en hen bewegen als een beweegoffer
voor de Here.
14 Aldus zult gij de Levieten uit de Israelieten afzon-
deren, opdat de Levieten mijn eigendom zijn.
15 Eerst daarna zullen de Levieten naar binnen gaan
om bij de tent der samenkomst dienst te doen; gij
zult hen reinigen en hen als een beweegoffer
bewegen.
16 Want zij zullen uit de Israelieten Mij onvoorwaar-
delijk geschonken zijn; Ik heb hen voor Mij geno-
men in de plaats van alles wat het eerst uit de
moederschoot voortkomt, van alle eerstgeborenen
onder de Israelieten.
17 Want alle eerstgeborenen onder de Israelieten,
zowel van mens als van dier, zijn mijn eigendom;
op de dag dat Ik alle eerstgeborenen in het land
Egypte sloeg, heb Ik hen Mij geheiligd,
18 En Ik nam de Levieten in de plaats van alle eerst-
geborenen onder de Israelieten,

19 En Ik gaf de Levieten uit de Israelieten als
geschonkenen aan Aaron en zijn zonen, om de
dienst der Israelieten bij de tent der samenkomst
te verrichten, en om verzoening te doen over de
Israelieten, opdat er geen plaag zij onder de
Israelieten, wanneer de Israelieten tot het heilige
zouden naderen.
20 Toen volbrachten Mozes, Aaron en de gehele vergadering der Israelieten deze handeling aan de
Levieten; juist zoals de Here Mozes ten aanzien
van de Levieten geboden had, deden de Israelieten
met hen.
21 De Levieten lieten zich ontzondigen en wiesen hun
klederen, Aaron bewoog hen als een beweegoffer
voor het aangezicht des Heren, en deed verzoening over hen en reinigde hen.
22 Daarna gingen de Levieten naar binnen om hun
dienst bij de tent der samenkomst te verrichten,
onder toezicht van Aaron en zijn zonen. Zoals de
Here Mozes aangaande de Levieten geboden had,
deed men met hen.
23 En de Here sprak tot Mozes:
24 Dit geldt voor de Levieten: iemand van vijfentwintig jaar oud en daarboven zal komen om zijn taak
te verrichten in de dienst van de tent der samenkomst,
25 En op vijftigjarige leeftijd zal hij van het dienstwerk ontslagen zijn, zodat hij niet langer behoeft
te dienen.

26 Al zal hij zijn broeders in de tent der samenkomst bij het vervullen van hun taak behulpzaam mogen zijn, hij zal geen dienst meer behoeven te doen. Aldus zult gij met de Levieten handelen ten aanzien van hun taak.

Numeri 9

1 En de Here sprak tot Mozes in de woestijn Sinai, in het tweede jaar na hun uittocht uit het land Egypte, in de eerste maand:
2 De Israelieten nu zullen het Pascha vieren op de daarvoor bepaalde tijd;
3 Op de veertiende dag dezer maand, in de avondschemering, zult gij het vieren op de daarvoor bepaalde tijd, naar al de inzettingen en verordeningen, die daarop betrekking hebben, zult gij het vieren.
4 Toen beval Mozes de Israelieten het Pascha te vieren;
5 En zij vierden het Pascha in de eerste maand, op de veertiende dag der maand, in de avondschemering, in de woestijn Sinai; juist zoals de Here Mozes geboden had, deden de Israelieten.
6 Nu waren er enige mannen, die onrein waren door aanraking van het lijk van een mens, zodat zij op die dag het Pascha niet konden vieren; dezen verschenen op die dag voor Mozes en Aaron.
7 En die mannen zeiden tot hen: Wij zijn onrein door aanraking van het lijk van een mens, waarom wordt ons nu belet de offergave des Heren op de daarvoor bepaalde tijd te midden van de Israelieten te brengen?
8 Toen zeide Mozes tot hen: Blijft hier staan, dan wil ik horen, wat mij de Here ten aanzien van u zal gebieden.
9 Toen sprak de Here tot Mozes:
10 Spreek tot de Israelieten: wanneer iemand onrein is door aanraking van een lijk of op een verre reis is, het geldt zowel voor u als voor uw nageslacht dan zal hij toch des Heren Pascha vieren.

11 In de tweede maand, op de veertiende dag, in de
avondschemering, zal men het vieren, met onge-
zuurde broden en bittere kruiden zal men het
eten.
12 Men zal niets ervan laten overblijven tot de vol-
gende morgen, en geen been eraan breken; geheel
volgens de inzetting van het Pascha zal men het
vieren.
13 Maar de man, die rein is, en niet op reis, en nalaat
het Pascha te vieren, die zal uitgeroeid worden uit
zijn volksgenoten, omdat hij op de daarvoor
bepaalde tijd de offergave des Heren niet heeft
gebracht; die man zal zijn zonde dragen.
14 Wanneer bij u een vreemdeling vertoeft, die de
Here het Pascha vieren wil, dan moet hij het vieren
naar de inzetting van het Pascha en de verordenin-
gen, die daarop betrekking hebben. Enerlei inzet-
ting zal voor u gelden, zowel voor de vreemdeling
als voor de in het land geborene.
15 Op de dag nu der oprichting van de tabernakel
bedekte de wolk de tabernakel, de tent der getui-
genis, en des avonds was zij op de tabernakel als
een vuurverschijnsel tot aan de morgen.
16 Zo was het voortdurend: de wolk bedekte hem, en
het vuurverschijnsel des nachts.
17 En zo vaak als de wolk van boven de tent optrok,
braken daarna de Israelieten op, en op de plek
waar de wolk bleef rusten, daar legerden zich de
Israelieten.

18 Op het bevel des Heren braken de Israelieten op,
en op het bevel des Heren legerden zij zich;
zolang de wolk op de tabernakel rustte, bleven zij
gelegerd.
19 Bleef de wolk lange tijd op de tabernakel, dan
onderhielden de Israelieten de dienst des Heren,
en braken niet op.
20 Soms bleef de wolk enkele dagen op de taberna-
kel; dan legerden zij zich op het bevel des Heren
en op het bevel des Heren braken zij op.
21 Soms was de wolk er van de avond tot de morgen;
trok de wolk dan in de morgen op, dan braken zij
op; hetzij des daags of des nachts, als de wolk
optrok, dan braken zij op.
22 Wanneer de wolk langere tijd op de tabernakel
rustte, hetzij twee dagen, een maand of nog lan-
ger, dan bleven de Israelieten gelegerd en braken
niet op; eerst, als zij optrok, braken zij op.
23 Op het bevel des Heren legerden zij zich en op het
bevel des Heren braken zij op; zij onderhielden de
dienst des Heren, volgens het bevel des Heren
door de dienst van Mozes.

Numeri 10

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Maak u twee zilveren trompetten; van gedreven
werk zult gij deze maken, om u te dienen tot het
samenroepen van de vergadering en tot het
opbreken van de legerplaatsen.
3 Geeft men op beide een stoot, dan zal de gehele
vergadering zich tot u verzamelen bij de ingang
van de tent der samenkomst.
4 Geeft men op een een stoot, dan zullen de vor-
sten, de stamhoofden Israels, zich tot u verzame-
len.
5 Blaast gij een signaal, dan zullen de legerafdelin-
gen die aan de oostzijde gelegerd zijn, opbreken;
6 Blaast gij een tweede signaal, dan zullen de leger-
afdelingen die aan de zuidzijde gelegerd zijn,
opbreken. Men zal een signaal blazen, als zij moe-
ten opbreken;
7 Bij het samenroepen van de gemeente zult gij
alleen een stoot geven, maar geen signaal blazen.
8 De zonen van Aaron, de priesters, zullen op de
trompetten blazen; dit zal u tot een altoosdurende
inzetting zijn voor uw nageslacht.
9 En wanneer gij in uw land ten strijde trekt tegen
de vijand die u benauwt, dan zult gij op de trom-
petten een signaal blazen, waardoor gij in gedach-
tenis gebracht zult worden voor het aangezicht
van de Here, uw God, zodat gij van uw vijanden
verlost zult worden.

10 Ook op uw vreugdedagen, op uw feesten en op
uw nieuwemaansdagen zult gij een stoot op de
trompetten geven bij uw brandoffers en vre-
deoffers; zij zullen u dienen om u voor het aange-
zicht van uw God in gedachtenis te brengen; Ik
ben de Here, uw God.
11 In het tweede jaar, in de tweede maand, op de
twintigste dag der maand, trok de wolk van boven
de tabernakel der getuigenis op.
12 Toen braken de Israelieten uit de woestijn Sinai op
in de voorgeschreven orde van opbreken, en de
wolk bleef rusten in de woestijn Paran.
13 Dit nu was de eerste maal, dat zij opbraken vol-
gens het bevel des Heren door de dienst van
Mozes.
14 In de eerste plaats brak het vendel van de leger-
plaats der Judeeers op volgens hun legerscharen;
aan het hoofd van het leger van Juda stond
Nachson, de zoon van Amminadab;
15 Aan het hoofd van het leger van de stam der
Issakarieten stond Netanel, de zoon van Suar;
16 Aan het hoofd van het leger van de stam der
Zebulonieten stond Eliab, de zoon van Chelon.
17 Daarna werd de tabernakel afgebroken, en braken
de Gersonieten en de Merarieten op, die de taber-
nakel droegen.
18 Vervolgens brak het vendel van de legerplaats van
Ruben op volgens hun legerscharen; aan het hoofd
van het leger van Ruben stond Elisur, de zoon van
Sedeur;

19 Aan het hoofd van het leger van de stam der
Simeonieten stond Selumiel, de zoon van Surisaddai;
20 Aan het hoofd van het leger van de stam der
Gadieten stond Eljasaf, de zoon van Reuel.
21 Daarna braken de Kehatieten op, die het heilige droe-
gen; men richtte de tabernakel op, voordat zij kwamen.
22 Dan brak het vendel van de legerplaats der
Efraimieten op volgens hun legerscharen; aan het
hoofd van het leger van Efraim stond Elisama, de
zoon van Ammihud;
23 Aan het hoofd van het leger van de stam der
Manassieten stond Gamliel, de zoon van Pedasur;
24 Aan het hoofd van het leger van de stam der
Benjaminieten stond Abidan, de zoon van Gidoni.
25 Als laatste van alle legerplaatsen brak het vendel
van de legerplaats der Danieten op volgens hun
legerscharen; aan het hoofd van het leger van Dan
stond Achiezer, de zoon van Ammisaddai;
26 Aan het hoofd van het leger van de stam der
Aserieten stond Pagiel, de zoon van Okran;
27 Aan het hoofd van het leger van de stam der
Naftalieten stond Achira, de zoon van Enan.
28 Aldus was de orde van opbreken der Israelieten
volgens hun legerscharen. En zij braken op.
29 Toen zeide Mozes tot Chobab, de zoon van de
Midjaniet Reuel, de schoonvader van Mozes: Wij
trekken op naar de plaats waarvan de Here gezegd
heeft: Ik zal u haar geven; ga met ons, dan zullen
wij u weldoen, want de Here heeft het goede
gesproken over Israel.

30 Hij echter zeide tot hem: Neen, maar ik wil naar
mijn land en naar mijn verwanten gaan.
31 Hij nu zeide: Wil ons toch niet verlaten, want gij
weet immers, hoe wij ons in de woestijn moeten
legeren, en gij kunt ons tot ogen dienen.
32 Indien gij nu met ons medegaat, en wanneer het
goede er zal zijn, waarmede de Here ons zal wel-
doen, dan zullen wij u weldoen.
33 Toen braken zij op van de berg des Heren en trok-
ken drie dagreizen ver, terwijl de ark van het ver-
bond des Heren voor hen uit optrok, drie dagrei-
zen ver, om voor hen een rustplaats te zoeken.
34 En de wolk des Heren was overdag boven hen,
wanneer zij uit de legerplaats opbraken.
35 Wanneer nu de ark opbrak, zeide Mozes: Sta op,
Here, opdat uw vijanden verstrooid worden en uw
haters van uw aangezicht wegvluchten.
36 En wanneer zij bleef rusten, zeide hij: Keer weder,
Here, tot de tienduizenden der duizenden Israels.

Numeri 11

1 Toen het volk aan het klagen was, was het kwaad in
de oren des Heren; de Here hoorde het en zijn toorn
ontstak, waarop het vuur des Heren onder hen ont-
brandde en aan de rand van de legerplaats woedde.
2 Toen kermde het volk tot Mozes en Mozes bad tot
de Here; daarop doofde het vuur.
3 Daarom gaf men aan die plaats de naam Tabera,
omdat onder hen het vuur des Heren had gebrand.
4 Het samenraapsel nu, dat zich onder hen bevond,
werd met gulzig begeren vervuld; ook de
Israelieten begonnen weer te jammeren en zeiden:
Wie geeft ons vlees te eten?
5 Wij denken terug aan de vis, die wij in Egypte aten
om niet, aan de komkommers en de meloenen, het
look, de uien en het knoflook.
6 Maar nu drogen wij uit, er is in het geheel niets,
wij krijgen alleen dit man te zien.
7 Het man nu leek op korianderzaad en het zag er
uit als balsemhars;
8 Het volk verspreidde zich om het te verzamelen en
maalde het in handmolens of stampte het in vijzels
en kookte het in potten en bereidde het tot koe-
ken; en de smaak ervan was als van oliegebak;
9 Telkens wanneer des nachts de dauw op de leger-
plaats neerdaalde, daalde ook het man daarop
neder.
10 Toen Mozes het volk, geslacht aan geslacht, hoor-
de wenen, ieder aan de ingang van zijn tent, ont-
brandde de toorn des Heren hevig, en het was
kwaad in de ogen van Mozes,

11 En Mozes zeide tot de Here: Waarom hebt Gij uw knecht slecht behandeld en waarom heb ik geen genade gevonden in uw ogen, dat Gij de last van dit gehele volk op mij legt?
12 Heb ik dit gehele volk ontvangen of heb ik het gebaard, dat Gij tot mij zoudt kunnen zeggen: Draag het in uw schoot, zoals een voedstervader een zuigeling draagt, naar het land dat Gij aan zijn vaderen onder ede beloofd hebt?
13 Vanwaar zou ik het vlees halen om aan dit gehele volk te geven? want zij jammeren tegen mij: Geef ons vlees te eten!
14 Ik alleen kan de zorg voor dit gehele volk niet dragen: dat is mij te zwaar.
15 Wilt Gij zo met mij handelen, dood mij dan liever, indien ik genade heb gevonden in uw ogen, opdat ik mijn ongeluk niet behoef aan te zien.
16 Toen zeide de Here tot Mozes: Vergader Mij uit de oudsten van Israel zeventig mannen, van wie gij weet, dat zij oudsten en opzieners van het volk zijn, en breng hen naar de tent der samenkomst, opdat zij zich daar bij u opstellen.
17 Dan zal Ik nederdalen en daar met u spreken en een deel van de Geest die op u is, nemen en op hen leggen, opdat zij met u de last van het volk dragen, en gij die niet alleen behoeft te dragen.

18 Maar tot het volk zult gij zeggen: Heiligt u tegen
morgen, dan zult gij vlees eten; gij hebt immers
ten aanhoren des Heren gejammerd: Wie zal ons
vlees te eten geven? wij hadden het zo goed in
Egypte. De Here zal u vlees geven en gij zult eten.
19 Gij zult het niet een dag eten en geen twee
dagen, geen vijf dagen, geen tien dagen en geen
twintig dagen,
20 Maar een volle maand lang, totdat het uw neus
uitkomt en gij ervan walgt, omdat gij de Here
hebt veracht, die in uw midden is en aldus voor
zijn aangezicht hebt gejammerd: Waarom toch zijn
wij uit Egypte getrokken?
21 Doch Mozes zeide: Zeshonderdduizend man te
voet bedraagt dit volk, in welks midden ik ben, en
Gij zegt: Vlees zal Ik hun geven, en een volle
maand zullen zij het eten!
22 Kunnen er zoveel schapen en runderen voor hen
geslacht worden, dat zij er genoeg aan hebben?
Of kunnen alle vissen uit de zee voor hen gevan-
gen worden, dat zij er genoeg aan hebben?
23 De Here echter zeide tot Mozes: Zou de hand des
Heren te kort zijn? Nu zult gij zien, of mijn woord
aan u geschieden zal of niet!
24 Toen Mozes naar buiten was gekomen, sprak hij
de woorden des Heren tot het volk; daarop verga-
derde hij zeventig mannen uit de oudsten van het
volk en stelde hen rondom de tent.

25 Toen daalde de Here in de wolk neder en sprak tot
hem, en Hij nam een deel van de Geest die op
hem was, en legde dat op de zeventig mannen, op
de oudsten; toen de Geest op hen rustte, profe-
teerden zij, doch daarna niet meer.
26 Twee mannen nu waren in de legerplaats achter-
gebleven; de een heette Eldad, en de ander
Medad. Toen de Geest op hen rustte (zij behoor-
den tot de opgeschrevenen, maar waren niet naar
de tent gegaan) profeteerden zij in de legerplaats.
27 Een jongeman snelde daarop heen en bracht
Mozes bericht en zeide: Eldad en Medad zijn aan
het profeteren in de legerplaats.
28 Jozua nu, de zoon van Nun, die van jongs af
Mozes' dienaar was geweest, antwoordde daarop
en zeide: Mijn heer Mozes, belet het hun.
29 Doch Mozes zeide tot hem: Wilt gij voor mij ijve-
ren? och, ware het gehele volk des Heren profe-
ten, doordat de Here zijn Geest op hen gave!
30 Daarop trok Mozes zich in de legerplaats terug,
vergezeld van de oudsten van Israel.
31 Toen stak er een wind op, door de Here gezonden;
die voerde kwakkels aan van de zee en strooide ze
uit over de legerplaats, zodat zij een dagreis ver
naar alle kanten rondom de legerplaats lagen,
ongeveer twee ellen hoog boven de grond.

32 Toen maakte het volk zich op, die gehele dag en de gehele nacht en de gehele volgende dag, en verzamelde de kwakkels (die het minst had, verzamelde tien homer) en zij spreidden deze wijd uit, rondom de legerplaats.
33 Terwijl het vlees nog tussen hun tanden was, voordat het gekauwd was, ontbrandde de toorn des Heren tegen het volk en de Here sloeg het volk met een zeer zware slag.
34 Daarom gaf men aan die plaats de naam Kibrot-hattaawa, omdat men daar het gulzige volk begraven had.
35 Uit Kibrot-hattaawa brak het volk op naar Chaserot en zij bleven te Chaserot.

Numeri 12

1 Mirjam nu sprak met Aaron over Mozes naar aanleiding van de Ethiopische vrouw, die hij genomen had, want hij had een Ethiopische vrouw genomen,
2 En zij zeiden: Heeft de Here soms uitsluitend door Mozes gesproken, heeft Hij ook niet door ons gesproken? En de Here hoorde het.
3 Mozes nu was een zeer zachtmoedig man, meer dan enig mens op de aardbodem.
4 Toen zeide de Here onverwijld tot Mozes, Aaron en Mirjam: Gaat met uw drieen uit naar de tent der samenkomst. Daarop gingen zij met hun drieen uit.
5 Toen daalde de Here neder in de wolkkolom, stelde Zich in de ingang der tent, en riep Aaron en Mirjam; en zij traden beiden naar voren.
6 Toen zeide Hij: Hoort nu mijn woorden. Indien onder u een profeet is, dan maak Ik, de Here, Mij in een gezicht aan hem bekend, in een droom spreek Ik met hem.
7 Niet aldus met mijn knecht Mozes, vertrouwd als hij is in geheel mijn huis.
8 Van mond tot mond spreek Ik met hem, duidelijk en niet in raadselen, maar hij aanschouwt de gestalte des Heren. Waarom hebt gij u dan niet ontzien tegen mijn knecht Mozes te spreken?
9 Daarom ontbrandde de toorn des Heren tegen hen en Hij ging heen.
10 Toen nu de wolk van boven de tent geweken was, zie, Mirjam was melaats als sneeuw; toen Aaron zich tot Mirjam omwendde, ziedaar een melaatse!

11 Toen zeide Aaron tot Mozes: Ach mijn heer, reken
ons toch de zonde niet toe die wij in onze dwaas-
heid begaan hebben.
12 Laat haar toch niet zijn als een doodgeborene,
wiens vlees reeds half vergaan is, wanneer hij uit
de schoot zijner moeder komt.
13 En Mozes riep tot de Here: O God, genees haar
toch.
14 Daarop zeide de Here tot Mozes: Had haar vader
haar openlijk in het gezicht gespuwd, zou zij dan
niet gedurende zeven dagen te schande zijn? Laat
haar gedurende zeven dagen buiten de legerplaats
gesloten worden, en daarna mag zij zich er weer
bijvoegen.
15 Daarop werd Mirjam zeven dagen buiten de leger-
plaats gesloten; en het volk brak niet op, voordat
Mirjam zich bij hen gevoegd had.
16 Toen brak het volk op uit Chaserot en legerde zich
in de woestijn Paran.

Numeri 13

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Zend mannen uit om het land Kanaan te verspieden, dat Ik de Israelieten geven zal; telkens een man zult gij zenden als vertegenwoordiger van de stam zijner vaderen: allen vorsten onder hen.
3 Toen zond Mozes hen heen uit de woestijn Paran, naar het bevel des Heren; al die mannen waren hoofden der Israelieten.
4 En dit zijn hun namen: van de stam Ruben Sammua, de zoon van Zakkur;
5 Van de stam Simeon Safat, de zoon van Chori;
6 Van de stam Juda Kaleb, de zoon van Jefunne;
7 Van de stam Issakar Jigal, de zoon van Josef;
8 Van de stam Efraim Hosea, de zoon van Nun;
9 Van de stam Benjamin Palti, de zoon van Rafu;
10 Van de stam Zebulon Gaddiel, de zoon van Sodi;
11 Van de stam Jozef, van de stam Manasse Gaddi, de zoon van Susi;
12 Van de stam Dan Ammiel, de zoon van Gemalli;
13 Van de stam Aser Setur, de zoon van Michael;
14 Van de stam Naftali Nachbi, de zoon van Wofsi;
15 Van de stam Gad Geuel, de zoon van Maki.
16 Dit zijn de namen der mannen, die Mozes uitzond om het land te verspieden; en Mozes noemde Hosea, de zoon van Nun, Jozua.
17 Mozes dan zond hen uit om het land Kanaan te verspieden en zeide tot hen: Trekt hier het Zuiderland in en trekt op naar het bergland,

18 En ziet, hoe het land is, en of het volk dat erin
woont, sterk is of zwak, klein of talrijk;
19 En of het land, waarin het woont, goed is of
slecht, hoe de steden zijn, waarin het woont, of
het in legerplaatsen woont dan wel in vestingen,
20 En of het land vet is of schraal, of er bomen op
staan of niet. Weest moedig en neemt van de
vrucht des lands mede. Het was toen juist de tijd
der eerste druiven.
21 Zij trokken op en verspiedden het land van de
woestijn Sin af tot aan Rechob toe, waar de weg
naar Hamat begint.
22 Toen zij door het Zuiderland optrokken, kwam
men tot Hebron; daar woonden Achiman, Sesai en
Talmai, de kinderen van Enak. Hebron is zeven jaar
eerder gebouwd dan Soan in Egypte.
23 Toen zij in het dal Eskol gekomen waren, sneden
zij daar een rank met een tros druiven af, die zij
met hun tweeen aan een draagstok droegen; ook
enige granaatappelen en vijgen.
24 Die plaats noemde men het dal Eskol wegens de
druiventros, die de Israelieten daar afgesneden
hadden.
25 Na verloop van veertig dagen keerden zij terug
van het verspieden van het land;

26 Zij gingen op weg en kwamen tot Mozes en Aaron en
de gehele vergadering der Israelieten in Kades, in de
woestijn Paran, en brachten hun en de gehele verga-
dering bericht en toonden hun de vrucht van het land.
27 Zij verhaalden hem dan en zeiden: Wij kwamen in
het land, waarheen gij ons gezonden hadt, en ja,
het vloeit van melk en honig, en dit is zijn vrucht.
28 Het volk echter, dat in het land woont, is sterk en
de steden zijn ommuurd en zeer groot, en ook de
kinderen van Enak zagen wij daar;
29 Amalek woont in het Zuiderland, de Hethieten,
Jebusieten en Amorieten wonen in het bergland,
de Kanaanieten aan de zee en aan de oever van de
Jordaan.
30 Daarop trachtte Kaleb het volk tot bedaren te
brengen tegenover Mozes en zeide: Laat ons
gerust optrekken en het in bezit nemen, want wij
zullen het zeker kunnen vermeesteren.
31 Maar de mannen die met hem opgetrokken waren,
zeiden: Wij zullen tegen dat volk niet kunnen
optrekken, want het is sterker dan wij.
32 Ook verspreidden zij onder de Israelieten een
kwaad gerucht omtrent het land dat zij verspied
hadden, door te zeggen: Het land dat wij zijn
doorgetrokken om het te verspieden, is een land
dat zijn inwoners verslindt, en alle mensen die wij
daar zagen, waren mannen van grote lengte.
33 Ook zagen wij daar de reuzen, Enakieten, die tot
de reuzen behoren, en wij waren als sprinkhanen
in onze eigen ogen en ook in hun ogen.

Numeri 14

1 Toen verhief de gehele vergadering haar stem en het volk weende in die nacht.

2 Al de Israelieten morden tegen Mozes en Aaron; en de gehele vergadering zeide tot hen: Och, waren wij in het land Egypte gestorven, of waren wij in deze woestijn gestorven!

3 Waarom toch brengt ons de Here naar dit land, opdat wij door het zwaard vallen, onze vrouwen en kinderen ten buit worden? Zou het voor ons niet beter zijn naar Egypte terug te keren?

4 En zij zeiden tot elkander: Laat ons een hoofd aanstellen en naar Egypte terugkeren.

5 Toen wierpen Mozes en Aaron zich op hun aangezicht ten aanschouwen van de gehele gemeente van de vergadering der Israelieten.

6 En Jozua, de zoon van Nun, en Kaleb, de zoon van Jefunne, die behoorden tot degenen die het land verspied hadden, scheurden hun klederen

7 En zeiden tot de gehele vergadering der Israelieten: Het land dat wij doorgetrokken zijn om het te verspieden, dat land is buitengewoon goed.

8 Indien de Here welgevallen aan ons heeft, dan zal Hij ons in dit land brengen en het ons geven, een land, dat vloeit van melk en honig.

9 Alleen, weest dan niet opstandig tegen de Here, en gij, vreest het volk van het land niet, want zij zijn ons tot spijs, hun schaduw is van hen geweken, en de Here is met ons; vreest hen niet.

10 Toen zeide de gehele vergadering, dat men hen
stenigen zou. Maar de heerlijkheid des Heren ver-
scheen in de tent der samenkomst aan al de
Israelieten.
11 En de Here zeide tot Mozes: Hoelang zal dit volk
Mij versmaden, en hoelang zullen zij niet op Mij
vertrouwen bij al de tekenen die Ik in zijn midden
gedaan heb?
12 Ik zal het met de pest slaan en het uitroeien, en u
tot een volk maken, groter en machtiger dan dit.
13 Maar Mozes zeide tot de Here: Hoort Egypte het
(Gij hebt immers dit volk door uw kracht uit zijn
midden doen optrekken)
14 Dan zullen zij zeggen tot de inwoners van dit
land, die gehoord hebben, dat Gij, Here, in het
midden van dit volk zijt, dat Gij, Here, oog in oog
U hebt laten zien, terwijl uw wolk boven hen staat
en Gij in de wolkkolom voor hen henen gaat des
daags en in de vuurkolom des nachts,
15 Zult Gij nu dit volk tot op de laatste man doden,
dan zullen de volken die van U bij geruchte hoor-
den, zeggen:
16 Omdat de Here dit volk niet kon brengen naar het
land dat Hij hun onder ede beloofd had, daarom
heeft Hij hen in de woestijn omgebracht.
17 Nu dan, laat toch de kracht des Heren zich groot
betonen, zoals Gij gesproken hebt:

18 De Here is lankmoedig en groot van goedertieren-
heid, vergevende ongerechtigheid en overtreding,
hoewel Hij zeker niet ongestraft laat, maar de
ongerechtigheid der vaderen bezoekt aan de kin-
deren, aan het derde en vierde geslacht.
19 Vergeef toch de ongerechtigheid van dit volk naar
de grootheid uwer goedertierenheid, gelijk Gij dit
volk vergiffenis geschonken hebt van Egypte af tot
hier toe.
20 En de Here zeide: Op uw bede schenk Ik verge-
ving.
21 Evenwel, zo waar Ik leef en de heerlijkheid des
Heren de ganse aarde vervullen zal:
22 Geen van de mannen die mijn heerlijkheid gezien
hebben, en de tekenen die Ik in Egypte en in de
woestijn gedaan heb, en die Mij nu reeds tienmaal
verzocht en naar mijn stem niet geluisterd hebben,
23 Zal het land zien, dat Ik onder ede aan hun vade-
ren beloofd heb! Ja, niemand van hen, die Mij ver-
smaad hebben, zal het zien.
24 Doch omdat bij mijn knecht Kaleb een andere
geest geweest is en hij Mij volkomen gevolgd
heeft, zal Ik hem naar het land brengen, waar hij
heen geweest is, en zijn nakomelingschap zal het
bezitten.
25 De Amalekieten nu en de Kanaanieten wonen in de
Laagvlakte. Wendt u morgen om en trekt op naar
de woestijn in de richting van de Schelfzee.
26 Verder sprak de Here tot Mozes en Aaron:

27 Hoelang zal het duren dat deze boze vergadering
tegen Mij blijft morren? Het gemor, dat de
Israelieten tegen Mij uiten, heb Ik gehoord.
28 Zeg tot hen: Zowaar Ik leef, luidt het woord des
Heren, Ik zal zeker met u doen gelijk gij te mijnen
aanhoren gesproken hebt!
29 In deze woestijn zullen uw lijken vallen, namelijk
zovelen als er van u geteld zijn, naar uw volle
getal, van twintig jaar oud en daarboven, omdat
gij tegen Mij gemord hebt.
30 Voorwaar, gij zult niet komen in het land, waarvan
Ik gezworen heb u daarin te doen wonen, behalve
Kaleb, de zoon van Jefunne en Jozua, de zoon van
Nun!
31 En uw kinderen, van welke gij gezegd hebt: Die
zullen tot een buit zijn; hen zal Ik er brengen,
opdat zij het land leren kennen, dat gij veracht
hebt.
32 Maar wat u betreft, uw lijken zullen vallen in deze
woestijn,
33 En uw zonen zullen veertig jaar lang in de woestijn
rondzwerven en uw overspelig gedrag boeten, tot-
dat uw lijken alle in de woestijn liggen.
34 Overeenkomstig het aantal dagen, gedurende
welke gij het land verspied hebt veertig dagen,
zult gij uw ongerechtigheden veertig jaar lang
boeten, voor elke dag een jaar, opdat gij weet wat
het betekent, als Ik Mij afkeer.

35 Ik, de Here, heb het gesproken. Ik zal dit zeker
doen aan heel deze boze vergadering, die tegen
Mij samenspant. In deze woestijn zullen zij hun
einde vinden en daar zullen zij sterven.
36 De mannen nu, die Mozes uitgezonden had om
het land te verspieden, en die, toen zij teruggeko-
men waren, de gehele vergadering tegen hem
hadden doen morren door een kwaad gerucht over
het land te verspreiden,
37 Deze mannen, die een kwaad gerucht over het
land verspreid hadden, stierven door een plaag
voor het aangezicht des Heren.
38 Maar van die mannen die uitgegaan waren om het
land te verspieden, bleven Jozua, de zoon van
Nun, en Kaleb, de zoon van Jefunne, in leven.
39 Toen Mozes deze woorden tot al de Israelieten
gesproken had, bedreef het volk zware rouw.
40 En de volgende morgen vroeg wilden zij de berg-
top beklimmen, onder de uitroep: Ziet, wij trekken
op naar de plaats, van welke de Here gesproken
heeft, want wij hebben gezondigd.
41 Maar Mozes zeide: Waarom staat gij op het punt
het bevel des Heren te overtreden? Dit zal toch
niet gelukken.
42 Trekt niet op, want de Here is niet in uw midden,
opdat gij niet de nederlaag lijdt tegen uw vijanden,
43 Want de Amalekieten en de Kanaanieten zijn daar
tegenover u, en gij zult door het zwaard vallen,
daarom dat gij u van de Here hebt afgekeerd, en
de Here zal niet met u zijn.

44 Toch waagden zij het de bergtop te beklimmen,
doch de ark van het verbond des Heren en Mozes
verlieten de legerplaats niet.
45 Toen kwamen de Amalekieten en de Kanaanieten
die dat gebergte bewoonden, naar beneden, ver-
sloegen hen en dreven hen terug tot Chorma toe.

Numeri 15

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Spreek tot de Israelieten en zeg tot hen: Wanneer gij komt in het land, dat Ik u ter woning geven zal,
3 En gij brengt de Here een vuuroffer, hetzij brandoffer of slachtoffer, hetzij om een gelofte in te lossen, of vrijwillig, of op uw feesten, om de Here een liefelijke reuk te bereiden van runderen of kleinvee,
4 Dan zal hij die de Here zijn offergave aanbiedt, als spijsoffer aanbieden een tiende efa fijn meel, aangemaakt met een vierde hin olie,
5 En wijn tot een plengoffer; een vierde hin zult gij voor elk schaap bij het brandoffer of bij het slachtoffer doen.
6 Bij een ram zult gij als spijsoffer twee tienden efa fijn meel doen, aangemaakt met een derde hin olie,
7 En wijn tot een plengoffer, een derde hin; gij zult de Here een liefelijke reuk aanbieden.
8 Wanneer gij een rund zult bereiden als brandoffer of als slachtoffer, hetzij om een gelofte in te lossen, of als vredeoffer voor de Here,
9 Dan zal men bij het rund als spijsoffer drie tienden efa fijn meel aanbieden, aangemaakt met een halve hin olie.
10 En wijn zult gij brengen tot een plengoffer, een halve hin, als een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor de Here.

11 Aldus zal gedaan worden voor elk rund of voor
elke ram of voor een stuk kleinvee, schaap of geit.
12 Zoveel gij er zult bereiden, voor elk daarvan zult
gij aldus doen, naar hun aantal.
13 Iedere geboren Israeliet zal aldus handelen, wan-
neer hij een vuuroffer aanbiedt tot een liefelijke
reuk voor de Here.
14 En wanneer een vreemdeling bij u vertoeft, of
iemand, die van geslacht op geslacht onder u is,
en hij brengt een vuuroffer tot een liefelijke reuk
voor de Here, dan zal hij handelen zoals gij;
15 Wat de gemeente betreft, eenzelfde inzetting zal
gelden zowel voor u als voor de vreemdeling die
bij u vertoeft; een altoosdurende inzetting zal het
zijn voor uw geslachten: gij en de vreemdeling
zullen voor de Here gelijk zijn.
16 Eenzelfde wet en eenzelfde voorschrift zal gelden
zowel voor u als voor de vreemdeling die bij u ver-
toeft.
17 De Here nu sprak tot Mozes:
18 Spreek tot de Israelieten en zeg tot hen: Wanneer
gij komt in het land, waarheen Ik u brengen zal,
19 Dan zult gij, wanneer gij van de spijs des lands
eet, de Here een heffing geven.
20 De eerstelingen van uw gerstemeel zult gij, in de
vorm van een koek, als heffing geven; gelijk gij
een heffing geeft van uw dorsvloer, zo zult gij het
als een heffing geven.
21 Van de eerstelingen van uw gerstemeel zult gij de
Here een heffing geven, van geslacht tot geslacht.

22 Wanneer gij nu onopzettelijk een van deze gebo-
den niet volbrengt, die de Here tot Mozes gespro-
ken heeft,
23 Van alles wat de Here u geboden heeft door de
dienst van Mozes van die dag af, dat de Here zijn
geboden gaf en daarna, van geslacht tot geslacht,
24 En wanneer het buiten weten van de vergadering
onopzettelijk geschied is, dan zal de gehele verga-
dering een jonge stier tot een brandoffer bereiden,
tot een liefelijke reuk voor de Here, met het bijbe-
horend spijsoffer en plengoffer volgens het voor-
schrift, benevens een geitebok tot een zondoffer.
25 Dan zal de priester over de gehele vergadering der
Israelieten verzoening doen, en het zal hun vergeven
worden, omdat het onopzettelijk was, en omdat zij
hun offergaven de Here als een vuuroffer hebben
gebracht met hun zondoffer voor het aangezicht des
Heren wegens hun onopzettelijke zonde.
26 Het zal aan de gehele vergadering der Israelieten
vergeven worden, zowel als aan de vreemdeling
die in uw midden vertoeft, want het was onopzet-
telijk over het gehele volk gekomen.
27 Wanneer een persoon onopzettelijk gezondigd
heeft, dan zal hij een eenjarige geit tot een zon-
doffer aanbieden;
28 En de priester zal over hem die onopzettelijk
gezondigd heeft met een onopzettelijke zonde
tegen de Here, verzoening doen door over hem de
verzoening te volbrengen, en het zal hem verge-
ven worden.

29 Eenzelfde wet zal voor u gelden, voor de onder de
Israelieten geborene en voor de vreemdeling die in
uw midden vertoeft, ten aanzien van hem, die iets
doet door een onopzettelijke zonde.
30 Maar wie iets met voorbedachten rade doet, hetzij
geboren Israeliet, hetzij vreemdeling, die zal een
lasteraar van de Here zijn, die zal uit zijn volk wor-
den uitgeroeid,
31 Want hij heeft het woord des Heren veracht en
zijn gebod geschonden; die zal zeker uitgeroeid
worden, zijn ongerechtigheid is op hem.
32 Terwijl de Israelieten in de woestijn waren, betrap-
ten zij iemand, die op de sabbatdag aan het hout-
sprokkelen was,
33 En zij, die hem betrapt hadden, terwijl hij aan het
houtsprokkelen was, brachten hem tot Mozes en
Aaron en de gehele vergadering;
34 Dezen stelden hem in bewaring omdat nog niet
bepaald was wat met hem gedaan moest worden.
35 Toen zeide de Here tot Mozes: Die man zal zeker
ter dood gebracht worden; de gehele vergadering
zal hem buiten de legerplaats stenigen.
36 Toen leidde de gehele vergadering hem buiten de
legerplaats, en zij stenigden hem, zodat hij stierf,
zoals de Here Mozes geboden had.
37 De Here nu zeide tot Mozes:
38 Spreek tot de Israelieten en zeg tot hen, dat zij zich
gedenkkwasten maken aan de hoeken van hun klederen,
van geslacht tot geslacht, en dat zij in de gedenkkwas-
ten aan de hoeken een blauwpurperen draad verwerken.

39 Dat zal u dan tot een gedenkkwast zijn; als gij
daarnaar ziet, dan zult gij al de geboden des
Heren gedenken en die volbrengen zonder uw hart
of uw ogen te volgen, dat gij u daardoor tot over-
spel zoudt laten verleiden,
40 Opdat gij gedenkt en volbrengt al mijn geboden
en heilig zijt voor uw God.
41 Ik ben de Here, uw God, die u uit het land Egypte
heb uitgeleid om u tot een God te zijn; Ik ben de
Here, uw God.

Numeri 16

1 Korach nu, de zoon van Jishar, de zoon van Kehat, de zoon van Levi, nam met Datan en Abiram, zonen van Eliab, en On, de zoon van Pelet, Rubenieten, [een] [aantal] [mannen];
2 En zij stelden zich voor Mozes met tweehonderd vijftig mannen uit de Israelieten, hoofden der vergadering, opgeroepenen ter volksvergadering, mannen van naam.
3 Zij dan liepen te hoop tegen Mozes en Aaron en zeiden tot hen: Laat het u genoeg zijn, want de gehele vergadering, zij allen zijn heiligen, en de Here is in hun midden. Waarom verheft gij u dan boven de gemeente des Heren?
4 Toen Mozes het hoorde, wierp hij zich op zijn aangezicht.
5 En hij sprak tot Korach en zijn gehele aanhang: Morgen, dan zal de Here doen weten, wie Hem toebehoort, en wie de heilige is, dat Hij hem tot Zich doe naderen; die Hij verkiezen zal, zal Hij tot Zich doen naderen.
6 Doet dit: neemt u vuurpannen, gij, Korach en gij, zijn gehele aanhang,
7 Doet dan vuur daarin en legt er morgen reukwerk op voor het aangezicht des Heren, en de man die de Here verkiezen zal, die zal de heilige zijn. Laat het u genoeg zijn, Levieten.
8 Toen zeide Mozes tot Korach: Hoort toch, gij Levieten!

9 Is het u te weinig, dat de God van Israel u heeft
afgezonderd van de vergadering Israels om u tot
Zich te doen naderen, om de dienst aan de taber-
nakel des Heren te verrichten en voor het aange-
zicht der vergadering te staan om hen te dienen,
10 En dat Hij u en al uw broederen, de Levieten, met
u deed naderen? Streeft gij nu ook naar het pries-
terschap?
11 Daarom, gij en uw gehele aanhang, gij spant
samen tegen de Here, want wat is Aaron, dat gij
tegen hem zoudt morren?
12 Mozes nu zond heen om Datan en Abiram, de
zonen van Eliab, te ontbieden, maar zij zeiden: Wij
komen niet.
13 Is het een kleinigheid, dat gij ons hebt opgevoerd
uit een land, vloeiende van melk en honig, om ons
te laten sterven in de woestijn, en wilt gij u ook
nog als heerser over ons opwerpen?
14 Gij hebt ons waarlijk niet gebracht in een land,
vloeiende van melk en honig, noch ons akkers en
wijngaarden in bezit gegeven; meent gij de ogen
dezer mannen te kunnen verblinden? Wij komen
niet.
15 Toen werd Mozes zeer toornig en hij zeide tot de
Here: Wend U niet tot hun spijsoffer; niet een ezel
heb ik van hen weggenomen, noch iemand van
hen kwaad gedaan.
16 En Mozes zeide tot Korach: Gij en uw gehele aan-
hang, verschijnt morgen voor het aangezicht des
Heren, gij en zij en Aaron!

17 Neemt dan ieder zijn vuurpan, legt er reukwerk op en biedt de Here ieder zijn vuurpan aan, tweehonderd vijftig vuurpannen, gij en Aaron, ieder zijn vuurpan.
18 Zij namen dan ieder zijn vuurpan, deden vuur daarin, legden reukwerk daarop, en stelden zich op bij de ingang van de tent der samenkomst met Mozes en Aaron.
19 Toen Korach de gehele aanhang bij de ingang van de tent der samenkomst tegen hen had bijeengebracht, verscheen de heerlijkheid des Heren aan de gehele vergadering.
20 En de Here sprak tot Mozes en Aaron:
21 Scheidt u af van deze vergadering, opdat Ik haar in een oogwenk vertere.
22 Toen wierpen zij zich op hun aangezicht en zeiden: O God, God der geesten van alle levende schepselen, als een man zondigt, zult Gij dan tegen de gehele vergadering toornen?
23 De Here dan sprak tot Mozes:
24 Spreek tot de vergadering: Trekt u terug uit de omtrek van de woning van Korach, Datan en Abiram.
25 Toen maakte Mozes zich op en ging tot Datan en Abiram, en de oudsten van Israel volgden hem.
26 En hij sprak tot de vergadering: Wijkt toch van de tenten dezer goddeloze mannen en raakt niets aan, dat hun toebehoort, opdat gij niet door al hun zonden wordt weggeraapt.

27 Toen trokken zij weg uit de omtrek van de woning
van Korach, Datan en Abiram, en Datan en Abiram
traden naar buiten en stonden aan de ingang van
hun tenten met hun vrouwen, zonen en kleine kin-
deren.
28 Daarop zeide Mozes: Hieraan zult gij weten, dat
de Here mij gezonden heeft om al deze daden te
doen, en dat het niet mijn bedenksel is:
29 Indien dezen zullen sterven, zoals ieder mens
sterft, en over hen bezoeking zal worden gedaan,
zoals ieder mens bezocht wordt, dan heeft de Here
mij niet gezonden.
30 Maar, indien de Here iets nieuws zal scheppen,
zodat de grond zijn mond zal opensperren en hen
verzwelgen met alles wat hun toebehoort, zodat
zij levend in het dodenrijk zullen dalen, dan zult
gij weten, dat deze mannen de Here gesmaad heb-
ben.
31 Nauwelijks had hij al deze woorden uitgesproken,
of de grond spleet onder hen,
32 En de aarde opende haar mond en verzwolg hen
met hun huisgezinnen en met alle mensen die bij
Korach behoorden en met alle have.
33 Zo daalden zij, met al de hunnen, levend in het
dodenrijk; en de aarde overdekte hen, zodat zij uit
het midden der gemeente omkwamen.
34 En alle Israelieten die om hen heen stonden,
vluchtten weg op hun geroep, want zij dachten:
De aarde moest ook ons eens verzwelgen!

35 Toen ging er een vuur uit van de Here en verteer-
de de tweehonderd vijftig mannen, die het reuk-
werk geofferd hadden.
36 De Here nu sprak tot Mozes:
37 Zeg tot Eleazar, de zoon van de priester Aaron, dat
hij de vuurpannen uit de brand wegneme, en
strooi het vuur ver weg, omdat zij heilig zijn,
38 Te weten de vuurpannen dergenen die ten koste
van hun leven gezondigd hebben, en maakt deze
tot dunne platen, tot een overtrek voor het altaar,
want zij hebben ze voor het aangezicht des Heren
gebracht, zodat deze geheiligd zijn; zo zullen zij
de Israelieten tot een teken zijn.
39 Toen nam de priester Eleazar de koperen vuurpan-
nen, welke zij die verbrand waren, hadden
gebracht en men plette ze tot een overtrek voor
het altaar,
40 Een herinnering voor de Israelieten, opdat geen
onbevoegde, die niet behoort tot de nakomelingen
van Aaron, nadere om reukwerk te branden voor
het aangezicht des Heren, en het hem niet verga
als Korach en zijn aanhang, zoals de Here tot hem
gesproken had door de dienst van Mozes.
41 De volgende dag echter morde de gehele vergade-
ring der Israelieten tegen Mozes en Aaron, zeg-
gende: Gij hebt het volk des Heren gedood.
42 Toen nu de vergadering tegen Mozes en Aaron te
hoop liep, en zij zich naar de tent der samenkomst
wendden, zie, de wolk bedekte haar en de heerlijk-
heid des Heren verscheen.

43 Toen kwamen Mozes en Aaron tot voor de tent der
samenkomst.
44 De Here dan sprak tot Mozes:
45 Trekt u terug uit deze vergadering, opdat Ik haar
in een ogenblik vertere. Toen wierpen zij zich
neder op hun aangezicht.
46 En Mozes zeide tot Aaron: Neem een vuurpan, doe
er vuur in van het altaar, leg er reukwerk op, en
ga haastig tot de vergadering en doe verzoening
over hen, want de toorn is van de Here uitgegaan,
de plaag is begonnen.
47 Aaron nam [een] [vuurpan], zoals Mozes gespro-
ken had, en snelde tot midden onder de gemeen-
te, en zie, de plaag was onder het volk begonnen;
toen legde hij er reukwerk op en deed verzoening
over het volk.
48 Toen hij tussen de doden en de levenden stond,
hield de plaag op.
49 En zij, die gestorven waren door de plaag, waren
veertienduizend zevenhonderd, behalve degenen
die gestorven waren terzake van Korach.
50 Toen Aaron tot Mozes terugkeerde aan de ingang
van de tent der samenkomst, had de plaag opge-
houden.

Numeri 17

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Spreek tot de Israelieten en neem van hen voor elke stam een staf van al hun vorsten, naar hun stammen twaalf staven; ieders naam zult gij op zijn staf schrijven;
3 Maar de naam van Aaron zult gij op de staf van Levi schrijven, want een staf dient voor het hoofd van hun stam.
4 Dan zult gij deze nederleggen in de tent der samenkomst voor de getuigenis, waar Ik met u pleeg samen te komen.
5 En de man die Ik verkies, diens staf zal bloeien; zo zal Ik het gemor, waarmee de Israelieten tegen u morren, tot zwijgen brengen, zodat Ik het niet meer hoor.
6 Nadat nu Mozes tot de Israelieten gesproken had, gaven al hun vorsten hem voor iedere vorst een staf, naar hun stammen twaalf staven, en de staf van Aaron was onder hun staven.
7 Mozes nu legde de staven neer voor het aangezicht des Heren in de tent der getuigenis.
8 Toen Mozes de volgende dag de tent der getuigenis binnenging, zie, de staf van Aaron, voor het huis van Levi, bloeide; hij had bloesem voortgebracht, bloemen gedragen en amandelen doen rijpen.

9 Toen Mozes al de staven van voor het aangezicht des Heren tot al de Israelieten naar buiten bracht, zagen zij het en namen ieder zijn staf.

10 En de Here zeide tot Mozes: Breng de staf van Aaron terug voor de getuigenis, om bewaard te worden tot een teken voor de wederspannigen, zodat gij aan hun gemor een einde maakt en Ik het niet meer hoor, opdat zij niet sterven.

11 En Mozes deed het: zoals de Here hem geboden had, deed hij.

12 De Israelieten immers hadden tot Mozes gezegd: Zie wij geven de geest, wij komen om, wij komen allen om.

13 Al wie ook maar nadert tot de tabernakel des Heren, zal sterven. Moeten wij dan tot de laatste man de geest geven?

Numeri 18

1 De Here nu zeide tot Aaron: Gij en uw zonen en uw
familie met u zult de ongerechtigheid, tegen het hei-
ligdom begaan, dragen; en gij en uw zonen zult de
ongerechtigheid, in uw priesterambt begaan, dragen.
2 Doe ook uw broederen, de stam Levi, de stam van
uw vader, met u naderen, opdat zij zich bij u aan-
sluiten en u, zowel als uw zonen dienen, voor de
tent der getuigenis;
3 Opdat zij hun taak vervullen jegens u, zowel als
hun taak met betrekking tot de gehele tent; tot
het gerei van het heiligdom en tot het altaar ech-
ter, zullen zij niet naderen, opdat zij niet sterven,
niet alleen zij, maar ook gij;
4 En opdat zij zich bij u aansluiten en hun taak ver-
vullen met betrekking tot de tent der samenkomst
naar de gehele dienst der tent; maar een onbe-
voegde zal tot u niet naderen.
5 Gij echter zult uw taak vervullen met betrekking
tot het heilige en het altaar, opdat er geen toorn
meer op de Israelieten ruste.
6 Zie, Ik zelf heb uw broederen, de Levieten, uit de
Israelieten genomen als een geschenk voor u, als
gegevenen aan de Here, om de dienst aan de tent
der samenkomst te verrichten;
7 Maar gij en uw zonen met u zult uw priesterambt
vervullen in alles wat bij het altaar behoort en bij
hetgeen achter het voorhangsel is, en daarbij
dienst doen; als een dienst, die een geschenk is,
geef Ik u uw priesterambt; maar de onbevoegde,
die nadert, zal ter dood gebracht worden.

8 En de Here sprak tot Aaron: Zie, Ik zelf geef u de verzorging van mijn heffingen; wat al de heilige gaven der Israelieten betreft, die geef Ik u en uw zonen tot een gewijd deel, tot een altoosdurende inzetting.

9 Van de allerheiligste gaven, voorzover zij niet verbrand worden, zal dit voor u zijn: al hun offergaven, zowel met betrekking tot al hun spijsoffers als al hun zondoffers en al hun schuldoffers, die zij Mij vergelden; de allerheiligste gaven, die zullen voor u en uw zonen zijn.

10 Als iets, dat allerheiligst is, zult gij het eten; al wat van het mannelijk geslacht is, zal het eten, het zal u iets heiligs zijn.

11 Dit komt u toe als heffing van al de beweegoffers die de Israelieten geven; die geef ik u en uw zonen en uw dochters met u tot een altoosdurende inzetting; al wie in uw gezin rein is, zal het eten.

12 Al het beste van de olie en al het beste van most en koren, het eerste daarvan, dat zij de Here geven, geef Ik u.

13 De eerstelingen van alles wat op hun land is, die zij de Here brengen, zullen voor u zijn; al wie in uw gezin rein is, zal het eten.

14 Alles, waarop in Israel de ban ligt, zal voor u zijn.

15 Alles, wat het eerst uit de moederschoot voortkomt van al wat leeft, hetgeen zij de Here aanbieden, zowel van mensen als van dieren, zal voor u zijn; alleen zult gij de eerstgeborenen der mensen loskopen, ook zult gij de eerstgeborenen van de onreine dieren loskopen.
16 Wat zijn losprijs aangaat, gij zult hen, zodra zij een maand oud zijn, loskopen volgens uw schatting tegen een bedrag van vijf sikkels naar de heilige sikkel; deze bedraagt twintig gera.
17 Echter zult gij de eerstgeborenen van een rund, schaap of geit niet loskopen; zij zijn iets heiligs, hun bloed zult gij op het altaar sprengen en hun vet doen roken als een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor de Here;
18 Maar hun vlees zal voor u zijn; evenals de beweegborst en de rechterschenkel zal het voor u zijn.
19 Alle heffingen der heilige gaven, die de Israelieten als heffingen de Here brengen, geef Ik u en uw zonen en uw dochters met u tot een altoosdurende inzetting, een altoosdurend zoutverbond is het voor het aangezicht des Heren voor u en uw nakomelingschap.
20 En de Here zeide tot Aaron: In hun land zult gij geen erfdeel hebben en een stuk land zal u onder hen niet ten deel vallen; Ik ben uw deel en uw erfdeel onder de Israelieten.
21 Wat nu de Levieten betreft, zie, Ik geef hun alle tienden in Israel als erfdeel, een vergoeding voor de dienst die zij verrichten, de dienst van de tent der samenkomst.

22 De Israelieten namelijk zullen niet meer tot de tent
der samenkomst naderen, zodat zij zonde op zich
laden en sterven;
23 De Levieten echter zullen de dienst van de tent
der samenkomst verrichten en zij zullen hun onge-
rechtigheid dragen, een altoosdurende inzetting
voor uw nageslacht, en in het midden der
Israelieten zullen zij geen erfdeel verkrijgen;
24 Want aan de Levieten geef Ik als erfdeel de tiende,
die de Israelieten de Here als heffing brengen;
daarom heb Ik van hen gezegd: In het midden der
Israelieten zullen zij geen erfdeel verkrijgen.
25 De Here nu sprak tot Mozes:
26 Tot de Levieten zult gij spreken en tot hen zeggen:
Wanneer gij van de Israelieten de tiende ontvangt,
die Ik u van hen als erfdeel geef, dan zult gij daar-
van als een heffing voor de Here een tiende van de
tiende brengen,
27 En het zal voor u als een heffing beschouwd wor-
den, als ware het het koren van de dorsvloer en de
inhoud van de perskuip.
28 Aldus zult ook gij van al de tienden die gij van de
Israelieten ontvangt, een heffing voor de Here
brengen en gij zult daarvan de heffing voor de
Here aan de priester Aaron geven.
29 Van alles wat u geschonken wordt, zult gij de
gehele heffing voor de Here brengen, van al het
beste ervan, hetgeen daarvan geheiligd wordt.

30 En gij zult tot hen zeggen: Wanneer gij het beste
daarvan als heffing brengt, zal dat voor de
Levieten beschouwd worden als de opbrengst van
de dorsvloer en van de perskuip;
31 Gij zult het met uw gezin op elke plaats mogen
eten, want het strekt u tot loon als vergoeding
voor uw dienst aan de tent der samenkomst.
32 Gij zult ten aanzien daarvan geen zonde op u
laden, indien gij maar het beste daarvan als
heffing brengt; zo zult gij de heilige gaven der
Israelieten niet ontwijden, opdat gij niet sterft.

Numeri 19

1 De Here nu sprak tot Mozes en Aaron:
2 Dit is het wetsvoorschrift, dat de Here gebiedt: Spreek tot de Israelieten, dat zij u een rode, gave koe brengen, waaraan geen gebrek is, en die geen juk gedragen heeft.
3 En gij zult haar aan de priester Eleazar geven: dan zal men haar buiten de legerplaats brengen en haar in zijn tegenwoordigheid slachten.
4 Dan zal de priester Eleazar met zijn vinger van haar bloed nemen en van haar bloed zevenmaal sprenkelen in de richting van de voorzijde van de tent der samenkomst.
5 Daarna zal men de koe voor zijn ogen tot as verbranden; haar huid, haar vlees en haar bloed zal men met haar mest verbranden.
6 En de priester zal cederhout, hysop en scharlaken nemen en dat midden op de brandende koe werpen.
7 Vervolgens zal de priester zijn klederen wassen en zijn lichaam in water baden en daarna in de legerplaats komen, maar de priester zal tot de avond onrein zijn.
8 Hij die haar verbrand heeft, zal zijn klederen in water wassen en zijn lichaam in water baden, maar tot de avond onrein zijn.
9 Dan zal een rein man de as van de koe verzamelen en buiten de legerplaats op een reine plaats nederleggen, opdat zij voor de vergadering der Israelieten bewaard blijve ter bereiding van het water der reiniging; het is een middel tot ontzondiging.

10 En hij die de as van de koe verzameld heeft, zal zijn klederen wassen, maar tot de avond onrein zijn. Dit zal gelden als een altoosdurende inzetting voor de Israelieten en voor de vreemdeling die onder u vertoeft.
11 Hij die het lijk van enig mens aanraakt, zal zeven dagen onrein zijn.
12 Hij zal zich op de derde dag ermee ontzondigen, en op de zevende dag zal hij rein zijn. Maar indien hij zich op de derde dag niet ontzondigt, zal hij op de zevende dag niet rein zijn.
13 Ieder die een lijk, enig mens, die gestorven is, aanraakt, en zich niet ontzondigt, verontreinigt de tabernakel des Heren, en hij zal uit Israel uitgeroeid worden; omdat het water der reiniging op hem niet gesprengd werd zal hij onrein wezen; zijn onreinheid is nog op hem.
14 Dit is de wet, wanneer in een tent iemand gestorven is: ieder die de tent binnengaat en alles wat in de tent is, zal zeven dagen onrein zijn;
15 Elk open vat waarover geen doek gebonden is, zal onrein zijn.
16 Ook zal ieder die op het veld iemand aanraakt, die met het zwaard gedood is, of een lijk, of het gebeente van een mens, of een graf, zeven dagen onrein zijn.
17 Men zal voor de onreine van de as van het dier dat voor ontzondiging verbrand is, nemen en daarop in een vat levend water gieten.

18 Dan zal een rein man hysop nemen, dat in het
water dopen en dit sprenkelen op de tent en op al
de vaten en op de personen die daarin zijn, en op
degene die het gebeente, of de gedode, of het
lijk, of het graf heeft aangeraakt;
19 De reine zal op de derde dag en op de zevende
dag de onreine besprenkelen, en hij zal hem op de
zevende dag ontzondigen; en hij zal zijn klederen
wassen, zich in water baden en des avonds rein
zijn.
20 Maar iemand die onrein geworden is, en zich niet
laat ontzondigen, die zal uit de gemeente uitge-
roeid worden, omdat hij het heiligdom des Heren
verontreinigd heeft; er is geen water der reiniging
op hem gesprengd, hij is onrein.
21 En het zal hun tot een altoosdurende inzetting
zijn. Wie het water der reiniging gesprenkeld
heeft, zal zijn klederen wassen en wie het water
der reiniging aangeraakt heeft, zal tot de avond
onrein zijn.
22 Alles wat de onreine aanraakt, zal onrein zijn, en
wie hem aanraakt, zal tot de avond onrein zijn.

Numeri 20

1 De Israelieten dan, de gehele vergadering, kwa-
men in de woestijn Sin, in de eerste maand, en het
volk verbleef te Kades; Mirjam stierf daar en werd
daar begraven.
2 Toen de vergadering geen water had, liep zij te
hoop tegen Mozes en Aaron,
3 En het volk twistte met Mozes en zeide: Waren wij
maar gestorven, toen onze broeders voor het aan-
gezicht des Heren stierven!
4 Waarom hebt gij de gemeente des Heren in deze
woestijn gebracht, zodat wij en ons vee daar moe-
ten sterven?
5 Waarom hebt gij ons uit Egypte doen optrekken,
om ons in dit barre oord te brengen, waar geen
koren, vijgeboom, wijnstok en granaatappel groei-
en en waar geen water is om te drinken.
6 Toen ging Mozes met Aaron van de gemeente weg
naar de ingang van de tent der samenkomst en zij
wierpen zich neder op hun aangezicht, en de heer-
lijkheid des Heren verscheen hun.
7 Toen sprak de Here tot Mozes:
8 Neem de staf en laat de vergadering samenkomen,
gij en uw broeder Aaron; spreek dan in hun tegen-
woordigheid tot de rots, dan zal zij haar water
geven; gij zult voor hen water uit de rots te voor-
schijn doen komen en de vergadering en hun vee
drenken.
9 Toen nam Mozes de staf van voor het aangezicht
des Heren, zoals Hij hem geboden had.

10 Toen Mozes en Aaron de gemeente voor de rots hadden doen samenkomen, zeide hij tot hen: Hoort toch, wederspannigen, zullen wij uit deze rots voor u water te voorschijn doen komen?
11 Daarop hief Mozes zijn hand op en sloeg de rots met zijn staf tweemaal, en er kwam veel water uit, zodat de vergadering kon drinken en ook het vee.
12 Maar de Here zeide tot Mozes en Aaron: Aangezien gij op Mij niet vertrouwd hebt en Mij ten aanschouwen van de Israelieten niet geheiligd hebt, daarom zult gij deze gemeente niet brengen in het land, dat Ik hun geef.
13 Dit is het water van Meriba, waar de Israelieten met de Here twistten en Hij Zich onder hen de Heilige betoonde.
14 Mozes nu zond uit Kades boden tot de koning van Edom: Zo zegt uw broeder Israel: Gij weet van al de moeite, die ons overkomen is:
15 Hoe onze vaderen naar Egypte trokken, en wij lange tijd in Egypte woonden, en de Egyptenaren ons en onze vaderen slecht behandelden.
16 Toen riepen wij tot de Here, en Hij hoorde onze stem, zond een engel en leidde ons uit Egypte; en zie, nu zijn wij te Kades, een stad aan de grens van uw gebied.

17 Laat ons toch door uw land trekken; wij zullen niet
door akkers en wijngaarden trekken en wij zullen
geen welwater drinken; de koninklijke weg zullen
wij gaan, zonder naar rechts of naar links af te wij-
ken, totdat wij uw gebied zullen zijn doorgetrok-
ken.
18 Maar Edom zeide tot hem: Gij zult niet door mijn
gebied gaan, anders trek ik met het zwaard u
tegemoet.
19 Toen zeiden de Israelieten tot hem: Wij zullen
langs de gebaande weg optrekken, en indien ik en
mijn vee van uw water drinken, dan zal ik de prijs
daarvoor betalen; ik wil niet anders dan te voet
doortrekken.
20 Maar hij zeide: Gij zult niet doortrekken. En Edom
rukte uit hem tegemoet met een geweldig leger en
een sterke macht.
21 Toen nu Edom weigerde Israel door zijn gebied te
laten trekken, boog Israel zijwaarts van hem af.
22 Nadat zij uit Kades opgebroken waren, kwamen de
Israelieten, de gehele vergadering, bij de berg
Hor.
23 Toen zeide de Here tot Mozes en Aaron bij de
berg Hor, aan de grens van het land Edom:
24 Aaron zal tot zijn voorgeslacht vergaderd worden,
want hij zal niet komen in het land, dat Ik de
Israelieten geef, omdat gijlieden bij het water van
Meriba tegen mijn bevel weerspannig zijt geweest.
25 Neem Aaron en zijn zoon Eleazar en laat hen de
berg Hor beklimmen;

26 Laat Aaron zijn klederen uittrekken en bekleed zijn
zoon Eleazar daarmee, dan zal Aaron tot zijn voor-
geslacht vergaderd worden en daar sterven.
27 En Mozes deed, zoals de Here geboden had en zij
beklommen de berg Hor ten aanschouwen van de
gehele vergadering.
28 En Mozes liet Aaron zijn klederen uittrekken en
bekleedde daarmee zijn zoon Eleazar. Toen stierf
Aaron daar op de top van de berg, en Mozes daal-
de met Eleazar van de berg af.
29 Toen de gehele vergadering bemerkte, dat Aaron
de geest gegeven had, beweende het ganse huis
Israels Aaron dertig dagen.

Numeri 21

1 Toen de Kanaaniet, de koning van Arad, die in het Zuiderland woonde, hoorde dat Israel langs de weg van Atarim kwam, streed hij tegen Israel, en voerde enigen gevankelijk weg.
2 Daarop deed Israel de Here een gelofte en zeide: Indien Gij dit volk volkomen in mijn macht geeft, zal ik hun steden met de ban slaan.
3 En de Here hoorde naar Israel en gaf de Kanaaniet over; toen sloegen zij hen en hun steden met de ban. Daarom noemde men die plaats Chorma.
4 Toen zij van de berg Hor opgebroken waren in de richting van de Schelfzee ten einde om het land Edom heen te trekken, werd het volk onderweg ongeduldig.
5 En het volk sprak tegen God en tegen Mozes: Waarom hebt gij ons uit Egypte gevoerd? om te sterven in de woestijn? Want er is geen brood en geen water en van deze flauwe spijs walgen wij.
6 Toen zond de Here vurige slangen onder het volk; die beten het volk, zodat er velen van Israel stierven.
7 Daarop kwam het volk tot Mozes en zeide: Wij hebben gezondigd, want wij hebben tegen de Here en tegen u gesproken; bid tot de Here, dat Hij de slangen van ons wegdoe. Toen bad Mozes ten gunste van het volk.

8 De Here dan zeide tot Mozes: Maak een vurige
slang en plaats die op een staak; ieder, die daar-
naar ziet, wanneer hij gebeten is, zal in leven blij-
ven.
9 Toen maakte Mozes een koperen slang en plaatste
die op een staak; en wie, wanneer een slang hem
gebeten had, op de koperen slang de blik richtte,
bleef in leven.
10 De Israelieten nu braken op en legerden zich te
Obot.
11 En zij braken op uit Obot en legerden zich bij de
puinhopen van Abarim, in de woestijn, die ten
oosten van Moab ligt, tegen de opgang der zon.
12 Vandaar braken zij op en legerden zich in het dal
van de Zered.
13 Vandaar braken zij op en legerden zich aan de
overzijde van de Arnon, die in de woestijn stroomt
en die uit het gebied der Amorieten komt, want
de Arnon is de grens tussen Moab en de
Amorieten.
14 Daarom wordt gezegd in het boek van de oorlo-
gen des Heren: Waheb in Sufa en de dalen, de
Arnon,
15 En de helling der dalen, die zich uitstrekt naar de
woning van Ar en leunt tegen de grens van Moab.
16 Vandaar ging het naar Beer. Dit is de bron, waar-
van de Here tot Mozes gezegd had: Vergader het
volk, dan zal Ik hun water geven.
17 Toen heeft Israel dit lied gezongen: Wel op, gij
bron: zingt haar in beurtzang toe;

18 De bron, die de vorsten groeven, die edelen des volks boorden met hun scepter, met hun staven. En van de woestijn ging het naar Mattana.
19 En van Mattana naar Nachaliel; en van Nachaliel naar Bamot,
20 En van Bamot naar het dal, dat in het veld van Moab is, bij de top van de Pisga, die uitziet over de Wildernis.
21 Israel nu zond boden tot Sichon, de koning der Amorieten, met het verzoek:
22 Laat mij door uw land trekken; wij zullen niet afbuigen door akkers en wijngaarden, wij zullen geen welwater drinken, de koninklijke weg zullen wij gaan, totdat wij uw gebied doorgetrokken zijn.
23 Doch Sichon stond Israel niet toe door zijn gebied te trekken, maar verzamelde zijn gehele krijgsmacht en trok Israel tegemoet de woestijn in, en gekomen bij Jahas, streed hij tegen Israel.
24 Maar Israel sloeg hem met de scherpte des zwaards en nam zijn land in bezit van de Arnon af tot de Jabbok, tot aan de Ammonieten toe, want de grens der Ammonieten was sterk.
25 En Israel nam al die steden in en ging wonen in alle steden der Amorieten, in Chesbon en al haar onderhorige plaatsen.
26 Want Chesbon was de stad van Sichon, de koning der Amorieten; deze had tegen de vorige koning van Moab gestreden en diens gehele land aan zijn macht ontrukt, tot de Arnon toe.

27 Daarom zeggen de spreukendichters: Komt te
Chesbon, gebouwd en versterkt worde Sichons
stad!
28 Want vuur ging er uit van Chesbon, een vlam uit
Sichons stad; het verteerde Ar-moab, de heerseres
over de hoogten van de Arnon.
29 Wee u, Moab; verloren zijt gij, volk van Kemos! Hij
maakte zijn zonen vluchtelingen, zijn dochters
gevangenen van Sichon, de koning der Amorieten.
30 Wij hebben hen beschoten, Chesbon ging verlo-
ren, tezamen met Dibon, en wij verwoestten het
tot Nofach, dat reikt tot Medeba.
31 Israel woonde in het land der Amorieten.
32 Nadat Mozes Jazer had laten verspieden, namen zij
haar onderhorige plaatsen in en verdreven de
Amorieten, die daar waren.
33 Daarop wendden zij zich en trokken op in de rich-
ting van Basan; toen trok Og, de koning van
Basan, hun tegemoet, hij en zijn gehele volk, om
bij Edrei slag te leveren.
34 Doch de Here zeide tot Mozes: Vrees hem niet,
want Ik geef hem met zijn gehele volk en zijn land
in uw macht, en gij zult met hem doen, gelijk gij
gedaan hebt met Sichon, de koning der
Amorieten, die te Chesbon woonde.
35 En zij versloegen hem en zijn zonen en zijn gehele
volk zo volkomen, dat zij niemand lieten ontko-
men; en zij namen zijn land in bezit.

Numeri 22

1 Toen braken de Israelieten op en legerden zich in de velden van Moab, aan de overzijde van de Jordaan bij Jericho.
2 Balak nu, de zoon van Sippor, zag alles wat Israel met de Amorieten had gedaan.
3 Toen werd Moab zeer bang voor het volk, omdat het talrijk was, en Moab werd bevreesd vanwege de Israelieten.
4 Toen zeide Moab tot de oudsten van Midjan: Nu zal die menigte onze gehele streek afscheren, zoals een rund het groen des velds afscheert. In die tijd nu was Balak, de zoon van Sippor, koning over Moab.
5 Hij dan zond boden naar Bileam, de zoon van Beor, naar Petor, dat aan de Rivier ligt, naar het land zijner volksgenoten, om hem te ontbieden met deze woorden: Daar is een volk getrokken uit Egypte; zie, het overdekt de oppervlakte van het land, terwijl het tegenover mij gelegerd is.
6 Nu dan, kom toch en vervloek mij dit volk, want het is sterker dan ik; misschien zal ik dan in staat zijn het te verslaan en uit het land te verdrijven, want ik weet: wie gij zegent, die is gezegend, en wie gij vervloekt, die is vervloekt.
7 Toen gingen de oudsten van Moab en van Midjan, met het waarzeggersloon bij zich, op weg, en bij Bileam aangekomen, brachten zij hem de woorden van Balak over.

8 Hij dan zeide tot hen: Overnacht hier deze nacht, dan zal ik u bescheid geven, zoals de Here tot mij spreken zal. Toen bleven de vorsten van Moab bij Bileam.
9 God nu kwam tot Bileam en zeide: Wie zijn die mannen bij u?
10 En Bileam zeide tot God: Balak, de zoon van Sippor, de koning van Moab, heeft tot mij de boodschap gezonden:
11 Zie, er is een volk, dat getrokken is uit Egypte, en dat de oppervlakte van het land overdekt; nu dan, kom vervloek het mij, misschien zal ik dan in staat zijn daartegen te strijden en zal ik het verdrijven.
12 Toen zeide God tot Bileam: Gij zult met hen niet medegaan, gij zult dat volk niet vervloeken, want het is gezegend.
13 En Bileam stond des morgens op en zeide tot de vorsten van Balak: Gaat naar uw land, want de Here weigert mij toe te staan met u mee te gaan.
14 Toen begaven de vorsten van Moab zich op weg en bij Balak aangekomen, zeiden zij: Bileam weigerde met ons mee te gaan.
15 Maar Balak zond opnieuw vorsten, talrijker en aanzienlijker dan dezen.
16 Bij Bileam aangekomen, zeiden zij tot hem: Zo zegt Balak, de zoon van Sippor: Laat u toch niet weerhouden tot mij te komen,
17 Want ik zal u rijk belonen; alles wat gij mij zult zeggen, zal ik doen; kom toch, en vervloek mij dit volk.

18 Maar Bileam antwoordde en zeide tot de dienaren
van Balak: Al gaf Balak mij zijn huis vol zilver en
goud, ik zou niet in staat zijn het bevel van de
Here, mijn God, te overtreden, door iets kleins of
iets groots te doen.
19 Nu dan, blijft ook gij toch deze nacht hier, opdat
ik wete, wat de Here verder tot mij spreken zal.
20 God nu kwam tot Bileam des nachts en zeide tot
hem: Nu die mannen gekomen zijn om u te ont-
bieden, sta op, ga met hen mede, maar alleen het
woord, dat Ik tot u spreken zal, zult gij volbren-
gen.
21 Toen stond Bileam des morgens op, zadelde zijn
ezelin en ging met de vorsten van Moab mee.
22 Maar de toorn Gods ontbrandde, toen hij ging, en
de Engel des Heren stelde zich op de weg als zijn
tegenstander; [Bileam] reed op zijn ezelin en had
twee zijner dienaren bij zich.
23 Toen de ezelin de Engel des Heren op de weg zag
staan, met getrokken zwaard in de hand, boog zij
van de weg af en ging de akker op; en Bileam
sloeg de ezelin om haar naar de weg terug te drij-
ven.
24 Daarop ging de Engel des Heren staan in een holle
weg tussen wijngaarden, waar een muur was aan
beide zijden.
25 Toen de ezelin de Engel des Heren zag, drukte zij
zich tegen de muur aan, zodat zij Bileams voet
tegen de muur klemde; toen sloeg hij haar
opnieuw.

26 De Engel des Heren ging andermaal verder en
ging staan op een enge plaats, waar geen ruimte
was om rechts of links uit te wijken.
27 Toen de ezelin de Engel des Heren zag, ging zij
onder Bileam liggen; toen ontbrandde de toorn
van Bileam en hij sloeg de ezelin met de stok.
28 Nu opende de Here de mond der ezelin, en zij
zeide tot Bileam: Wat heb ik u gedaan, dat gij mij
nu driemaal geslagen hebt?
29 En Bileam zeide tot de ezelin: Omdat gij de spot
met mij drijft; had ik een zwaard in mijn hand,
dan zou ik u nu zeker doden.
30 Maar de ezelin zeide tot Bileam: Ben ik niet uw
ezelin, waarop gij uw leven lang tot op deze dag
hebt gereden? Ben ik ooit gewoon geweest u zo te
behandelen? En hij zeide: Neen:
31 Toen opende de Here de ogen van Bileam; hij zag
de Engel des Heren met getrokken zwaard in de
hand op de weg staan en hij knielde neer en wierp
zich op zijn aangezicht.
32 De Engel des Heren zeide tot hem: Om welke
reden hebt gij uw ezelin nu driemaal geslagen?
Zie, Ik ben uitgegaan als een tegenstander, want
deze weg voert bij Mij ten ondergang.
33 Toen de ezelin Mij zag, is zij nu driemaal voor Mij
uitgeweken; ware zij voor Mij niet uitgeweken,
voorwaar, dan zou Ik nu juist u gedood en haar in
het leven hebben gelaten.

34 Toen zeide Bileam tot de Engel des Heren: Ik heb
gezondigd, omdat ik niet wist, dat Gij U op de
weg tegenover mij gesteld hadt, en nu, indien het
kwaad is in uw ogen, wil ik wel omkeren.
35 Maar de Engel des Heren zeide tot Bileam: Ga met
die mannen mede, doch alleen het woord, dat Ik
tot u spreken zal, zult gij spreken. Daarop ging
Bileam met de vorsten van Balak mede.
36 Toen Balak hoorde, dat Bileam in aantocht was,
ging hij hem tegemoet tot de stad van Moab in
het gebied van de Arnon, aan de uiterste grens
van het gebied.
37 En Balak zeide tot Bileam: Heb ik u niet dringend
laten ontbieden? Waarom zijt gij niet tot mij geko-
men? Ben ik werkelijk niet in staat u te belonen?
38 Maar Bileam zeide tot Balak: Zie, nu ben ik tot u
gekomen; zal ik wel iets kunnen spreken? Het
woord, dat God in mijn mond zal leggen, zal ik
spreken.
39 Toen ging Bileam met Balak mee en zij kwamen te
Kirjat-chusot,
40 Balak offerde runderen en schapen en zond daar-
van aan Bileam en de vorsten die bij hem waren.
41 De volgende morgen nam Balak Bileam mede en
liet hem de hoogten van Bamot Baal beklimmen,
vanwaar hij het uiterste deel van het volk zag.

Numeri 23

1 Toen zeide Bileam tot Balak: Bouw mij hier zeven
altaren en bereid mij hier zeven stieren en zeven
rammen.
2 Balak deed, zoals Bileam gesproken had, en Balak
offerde met Bileam een stier en een ram op elk
altaar.
3 Daarop zeide Bileam tot Balak: Ga bij uw bran-
doffer staan, dan wil ik heengaan; misschien zal de
Here mij tegemoet komen, en welk woord Hij mij
ook doet zien, dat zal ik u bekend maken. Toen
ging hij een kale heuvel op.
4 God nu ontmoette Bileam en hij zeide tot Hem: De
zeven altaren heb ik gereed gemaakt en op elk
altaar een stier en een ram geofferd.
5 En de Here legde een woord in de mond van
Bileam en zeide: Keer tot Balak terug en spreek
aldus.
6 Toen hij bij hem terugkwam, stond hij daar nog
bij zijn brandoffer, hij en al de vorsten van Moab.
7 Toen hief hij zijn spreuk aan en zeide: Uit Aram
voerde mij Balak, Moabs koning, uit de bergen van
het Oosten: Kom, vervloek mij Jakob, en kom, ver-
wens Israel.
8 Hoe zal ik vervloeken, die God niet vervloekt? Hoe
zal ik verwensen, die de Here niet verwenst?
9 Want van der rotsen top zie ik hem, van de heuve-
len aanschouw ik hem. Zie, een volk, dat alleen
woont en onder de natien zich niet rekent.

10 Wie telt het stof van Jakob en wie berekent de
drommen van Israel? Sterve ik zelf de dood der
oprechten en zij mijn einde daaraan gelijk!
11 Toen zeide Balak tot Bileam: Wat hebt gij mij
gedaan? Om mijn vijanden te vervloeken heb ik u
gehaald en zie, gij hebt juist gezegend.
12 Maar hij antwoordde en zeide: Zal ik niet nauwge-
zet spreken, wat de Here in mijn mond legt?
13 Balak dan zeide tot hem: Ga toch met mij mee
naar een andere plaats, vanwaar gij het [volk] zien
kunt; gij ziet slechts het uiterste deel ervan, maar
in zijn geheel ziet gij het niet; vervloek het mij dan
vandaar.
14 Toen nam hij hem mede naar het veld der
Spieders, naar de top van de Pisga; hij bouwde
zeven altaren en offerde een stier en een ram op
elk altaar.
15 En hij zeide tot Balak: Ga hier bij uw brandoffer
staan, terwijl mij ginds een ontmoeting ten deel
valt.
16 De Here nu ontmoette Bileam en legde een woord
in zijn mond en Hij zeide: Keer tot Balak terug en
spreek aldus.
17 Toen hij bij hem terugkwam, stond hij daar nog
bij zijn brandoffer en de vorsten van Moab met
hem. En Balak zeide tot hem: Wat heeft de Here
gesproken?
18 Toen hief hij zijn spreuk aan en zeide: Sta op,
Balak, en hoor; leen mij het oor, zoon van Sippor.

19 God is geen man, dat Hij liegen zou; of een men-
senkind, dat Hij berouw zou hebben. Zou Hij zeg-
gen en niet doen, of spreken en niet volbrengen?
20 Zie, ik heb bevel ontvangen te zegenen, en zegent
Hij, dan keer ik het niet.
21 Men schouwt geen onheil in Jakob, en ziet geen
rampspoed in Israel. De Here, zijn God, is met
hem, en gejubel over de Koning is bij hem.
22 God, die hen uitleidde uit Egypte, is hem als de
hoornen van de wilde stier,
23 Want er bestaat geen bezwering tegen Jakob, noch
waarzeggerij tegen Israel. Thans worde gezegd van
Jakob en van Israel wat God doet:
24 Zie, een volk, dat als een leeuwin opstaat, en als
een leeuw zich verheft, die zich niet neerlegt, eer
hij buit gegeten en bloed van gevallenen gedron-
ken heeft.
25 Toen zeide Balak tot Bileam: Als gij het beslist niet
vervloeken wilt, dan zult gij het in geen geval
zegenen.
26 Maar Bileam antwoordde en zeide tot Balak: Heb
ik u niet gezegd: Alles wat de Here zal spreken,
dat zal ik doen?
27 Balak dan zeide tot Bileam: Kom toch, ik zal u
meenemen naar een andere plaats; misschien zal
het in Gods ogen recht zijn, dat gij hem mij van-
daar vervloekt.
28 Toen nam Balak Bileam mee naar de top van de
Peor, die uitziet over de Wildernis.

29 En Bileam zeide tot Balak: Bouw mij hier zeven
altaren en bereid mij hier zeven stieren en zeven
rammen.
30 Toen deed Balak, zoals Bileam gezegd had, en
offerde een stier en een ram op elk altaar.

Numeri 24

1 Daar Bileam zag, dat het in de ogen des Heren goed was Israel te zegenen, ging hij niet, zoals eenmaal en andermaal, op bezwering uit, maar richtte zijn gelaat naar de woestijn.

2 Toen Bileam zijn ogen ophief, zag hij Israel naar zijn stammen gelegerd, en de Geest Gods kwam over hem.

3 Toen hief hij zijn spreuk aan en zeide: De spreuk van Bileam, de zoon van Beor, en de spreuk van de man met het geopend oog;

4 De spreuk van hem, die de woorden Gods hoort, die het gezicht des Almachtigen schouwt, nederliggende met ontsloten ogen.

5 Hoe goed zijn uw tenten, o Jakob, uw woningen, o Israel!

6 Als valleien breiden zij zich uit; als tuinen aan een rivier; als aloe's, die de Here plantte; als cederen aan het water.

7 Water vloeie uit zijn emmers, en zijn zaad hebbe overvloedig water; ja, zijn koning verheffe zich boven Agag, en zijn koninkrijk zij verheven.

8 God, die hem uitleidde uit Egypte, is hem als de hoornen van de wilde stier. Volken, die zijn vijanden zijn, verslinde hij, en hun beenderen vermorzele hij en hij doorbore ze met zijn pijlen.

9 Hij kromt zich, en legt zich neder als een leeuw, en als een leeuwin; wie zal hem doen opstaan? Gezegend, die u zegenen; en die u vervloeken, vervloekt!

10 Toen ontbrandde de toorn van Balak tegen Bileam
en hij sloeg zijn handen in elkaar en Balak zeide
tot Bileam: Om mijn vijanden te vervloeken heb ik
u geroepen, en zie, gij hebt nu driemaal achtereen
een zegen uitgesproken.
11 Nu dan, pak u weg naar uw woonplaats; ik heb
wel gezegd: Ik zal u rijk belonen, maar zie, de
Here heeft u het loon onthouden.
12 Maar Bileam zeide tot Balak: Heb ik dan niet tot
de boden, die gij gezonden hebt, gesproken:
13 Al gaf Balak mij zijn huis vol zilver en goud, ik zou
niet in staat zijn het bevel des Heren te overtreden
door goed of kwaad te doen uit mijzelf; wat de
Here spreken zal, dat zal ik spreken.
14 En nu, zie, ik sta op het punt naar mijn volk te
gaan; kom, ik zal u aankondigen wat dit volk in de
toekomst uw volk zal aandoen.
15 Toen hief hij zijn spreuk aan en zeide: De spreuk
van Bileam, de zoon van Beor, en de spreuk van
de man met het geopend oog;
16 De spreuk van hem, die de woorden Gods hoort,
en die de wetenschap des Allerhoogsten kent, die
het gezicht des Almachtigen schouwt, nederlig-
gende met ontsloten ogen.
17 Ik zie hem, maar niet nu; ik schouw hem, maar
niet van nabij; een ster gaat op uit Jakob, een
scepter rijst op uit Israel, en verbrijzelt Moabs sla-
pen, en verplettert alle zonen van Set.

18 Dan zal Edom een veroverd gebied wezen, en Seir
zal een veroverd gebied wezen, zijn vijanden.
Maar Israel zal kracht oefenen,
19 En hij zal heersen uit Jakob, en de vluchtelingen
uit de stad verdelgen.
20 Toen hij Amalek zag, hief hij zijn spreuk aan en
zeide: Eerste der volken is Amalek, maar zijn einde
zal ondergang zijn.
21 Toen hij de Kenieten zag, hief hij zijn spreuk aan
en zeide: Vast is uw woning, gesteld op de rots is
uw nest,
22 Nochtans zal Kain tot verwoesting zijn; hoe lang
nog of Assur voert u gevankelijk weg.
23 Hij hief ook zijn spreuk aan en zeide: Wee! wie zal
leven, als God dat tot stand zal brengen?
24 Maar schepen van de kust der Kittiers! Die zullen
Assur onderdrukken en Eber onderdrukken, maar
ook hij zal ten onder gaan.
25 Toen maakte Bileam zich op en keerde naar zijn
woonplaats terug, en ook Balak ging zijns weegs.

Numeri 25

1 Terwijl Israel in Sittim verbleef, begon het volk ontucht te plegen met de dochters van Moab.
2 Dezen nodigden het volk tot de slachtoffers van haar goden en het volk at daarvan en boog zich neer voor haar goden.
3 Toen Israel zich aan Baal-peor gekoppeld had, ontbrandde de toorn des Heren tegen Israel
4 En de Here zeide tot Mozes: Neem al de oversten van het volk en hang hen in het openbaar op voor de Here, opdat de brandende toorn des Heren zich van Israel afwende.
5 Toen zeide Mozes tot de richters van Israel: Ieder dode diegenen onder zijn mannen, die zich aan Baal-peor gekoppeld hebben.
6 En zie, een der Israelieten kwam een Midjanitische bij zijn broeders brengen ten aanschouwen van Mozes en van de gehele vergadering der Israelieten, terwijl dezen weenden aan de ingang van de tent der samenkomst.
7 Toen Pinechas, de zoon van Eleazar, de zoon van de priester Aaron, dat zag, stond hij midden uit de vergadering op en nam een speer in zijn hand;
8 Toen hij de Israelitische man tot in het vertrek achterhaald had, doorstak hij hen beiden, zowel de Israelitische man, als de vrouw, in het onderlijf. Toen hield de plaag over de Israelieten op.
9 Het getal van hen die aan de plaag gestorven waren, bedroeg vierentwintigduizend.
10 De Here nu zeide tot Mozes:

11 Pinechas, de zoon van Eleazar, de zoon van de priester Aaron, heeft mijn toorn van de Israelieten afgewend, doordat hij met een ijver voor Mij in hun midden heeft geijverd, zodat Ik de Israelieten in mijn ijver niet heb verdelgd.
12 Zeg daarom: Zie, Ik geef hem mijn verbond des vredes,
13 Opdat het voor hem en zijn nakomelingen tot een verbond van een altoosdurend priesterschap zij, omdat hij voor zijn God geijverd en over de Israelieten verzoening gedaan heeft.
14 De Israeliet die tegelijk met de Midjanitische gedood werd, heette Zimri en was de zoon van Salu, een familievorst der Simeonieten,
15 En de Midjanitische vrouw die gedood was, heette Kozbi en was de dochter van Sur; hij was een familiestamhoofd in Midjan.
16 De Here nu sprak tot Mozes:
17 Behandelt de Midjanieten als vijanden en doodt hen,
18 Want zij hebben u vijandig behandeld met de listen die zij tegen u bedacht hebben ten aanzien van Peor en ten aanzien van Kozbi, de dochter van de Midjanitische vorst, hun zuster, die gedood is ten dage van de plaag ter oorzake van Peor.

Numeri 26

1 Na de plaag zeide de Here tot Mozes en tot Eleazar, de zoon van de priester Aaron;
2 Neemt het aantal der gehele vergadering der Israelieten op, van twintig jaar oud en daarboven naar hun families, allen die in het leger uitrukken in Israel.
3 Toen spraken Mozes en de priester Eleazar, tot hen in de velden van Moab aan de Jordaan bij Jericho:
4 Van twintig jaar oud en daarboven!ƒ zoals de Here Mozes geboden had, te weten de Israelieten, die uit het land Egypte getrokken waren.
5 Ruben was Israels eerstgeborene; de zonen van Ruben waren: van Chanok het geslacht der Chanokieten; van Pallu het geslacht der Palluieten;
6 Van Chesron het geslacht der Chesronieten en van Karmi het geslacht der Karmieten.
7 Dit waren de geslachten der Rubenieten, en hun getelden waren drieenveertigduizend zevenhonderd dertig.
8 De zoon nu van Pallu was Eliab,
9 En de zonen van Eliab waren Nemuel, Datan en Abiram. Deze Datan en Abiram waren de opgeroepenen der vergadering, die met Mozes en Aaron getwist hadden in de bende van Korach, toen dezen twistten tegen de Here,

10 Maar de aarde had haar mond geopend en hen met Korach verslonden, toen de bende stierf, doordat het vuur de tweehonderd vijftig mannen verteerde, zodat zij tot een teken werden;
11 Maar de zonen van Korach waren niet gestorven.
12 De zonen van Simeon, naar hun geslachten, waren: van Nemuel het geslacht der Nemuelieten; van Jamin het geslacht der Jaminieten; van Jakin het geslacht der Jakinieten;
13 Van Zerach het geslacht der Zarchieten en van Saul het geslacht der Saulieten.
14 Dit waren de geslachten der Simeonieten, tweeentwintigduizend tweehonderd.
15 De zonen van Gad, naar hun geslachten, waren: van Sefon het geslacht der Sefonieten; van Chaggi het geslacht der Chaggieten; van Suni het geslacht der Sunieten;
16 Van Ozni het geslacht der Oznieten; van Eri het geslacht der Erieten;
17 Van Arod het geslacht der Arodieten en van Areli het geslacht der Arelieten.
18 Dit waren de geslachten der zonen van Gad, naar hun getelden, veertigduizend vijfhonderd.
19 De zonen van Juda waren: Er en Onan; en Er en Onan stierven in het land Kanaan.
20 De zonen van Juda, naar hun geslachten, nu waren: van Sela het geslacht der Selanieten; van Peres het geslacht der Parsieten en van Zerach het geslacht der Zarchieten.

21 De zonen van Peres waren: van Chesron het geslacht der Chesronieten en van Chamul het geslacht der Chamulieten.
22 Dit waren de geslachten van Juda, naar hun getelden, zesenzeventigduizend vijfhonderd.
23 De zonen van Issakar, naar hun geslachten, waren: van Tola het geslacht der Tolaieten; van Puwwa het geslacht der Punieten;
24 Van Jasub het geslacht der Jasubieten en van Simron het geslacht der Simronieten.
25 Dit waren de geslachten van Issakar, naar hun getelden, vierenzestigduizend driehonderd.
26 De zonen van Zebulon, naar hun geslachten, waren: van Sered het geslacht der Sardieten; van Elon het geslacht der Elonieten en van Jachleel het geslacht der Jachleelieten.
27 Dit waren de geslachten der Zebulonieten, naar hun getelden, zestigduizend vijfhonderd.
28 De zonen van Jozef, naar hun geslachten, waren Manasse en Efraim.
29 De zonen van Manasse waren: van Makir het geslacht der Makirieten; en Makir verwekte Gilead; van Gilead het geslacht der Gileadieten.
30 Dit waren de zonen van Gilead: van Iezer het geslacht der Iezrieten; van Chelek het geslacht der Chelekieten;
31 Van Asriel het geslacht der Asrielieten; van Sekem het geslacht der Sekemieten;

32 Van Semida het geslacht der Semidaieten en van
Chefer het geslacht der Cheferieten;
33 En Selofchad, de zoon van Chefer, had geen
zonen, maar wel dochters, en de namen der doch-
ters van Selofchad waren Machla, Noa, Chogla,
Milka en Tirsa.
34 Dit waren de geslachten van Manasse, en hun
getelden waren tweeenvijftigduizend zevenhonderd.
35 Dit waren de zonen van Efraim, naar hun geslach-
ten: van Sutelach het geslacht der Sutalchieten;
van Beker het geslacht der Bakrieten en van
Tachan het geslacht der Tachanieten.
36 En dit waren de zonen van Sutelach: van Eran het
geslacht der Eranieten.
37 Dit waren de geslachten der zonen van Efraim,
naar hun getelden, tweeendertigduizend vijfhon-
derd. Dit waren de zonen van Jozef naar hun
geslachten.
38 De zonen van Benjamin, naar hun geslachten,
waren: van Bela het geslacht der Balieten; van
Asbel het geslacht der Asbelieten; van Achiram het
geslacht der Achiramieten;
39 Van Sefufam het geslacht der Sufamieten en van
Chufam het geslacht der Chufamieten.
40 En de zonen van Bela waren Ard en Naaman; [van]
[Ard] [was] het geslacht der Ardieten en van
Naaman het geslacht der Naamieten.
41 Dit waren de zonen van Benjamin naar hun
geslachten, en hun getelden waren vijfenveertig-
duizend zeshonderd.

42 Dit waren de zonen van Dan, naar hun geslachten: van Sucham het geslacht der Suchamieten. Dit waren de geslachten van Dan naar hun geslachten.
43 Al de geslachten der Suchamieten, naar hun getelden, waren vierenzestigduizend vierhonderd.
44 De zonen van Aser, naar hun geslachten, waren: van Jimna het geslacht Jimna van Jiswi het geslacht der Jiswieten en van Beria het geslacht der Beriieten.
45 Aangaande de zonen van Beria: van Cheber het geslacht der Cheberieten en van Malkiel het geslacht der Malkielieten.
46 En de naam der dochter van Aser was Serach.
47 Dit waren de geslachten der zonen van Aser, naar hun getelden, drieenvijftigduizend vierhonderd.
48 De zonen van Naftali, naar hun geslachten, waren: van Jachseel het geslacht der Jachseelieten; van Guni het geslacht der Gunieten;
49 Van Jeser het geslacht der Jisrieten en van Sillem het geslacht der Sillemieten.
50 Dit waren de geslachten van Naftali, naar hun geslachten, en hun getelden waren vijfenveertigduizend vierhonderd.
51 Dit waren de getelden der Israelieten: zeshonderdeenduizend zevenhonderd dertig.

52 En de Here sprak tot Mozes:
53 Onder dezen zal het land ten erfdeel worden verdeeld naar het aantal namen;
54 Is dit groot, dan zult gij het erfdeel groot maken, en is dit klein, dan zult gij het erfdeel klein maken; overeenkomstig de getelden zal aan ieder zijn erfdeel gegeven worden.
55 Evenwel zal het land door het lot verdeeld worden; naar de namen van de stammen hunner vaderen zullen zij het erven;
56 Naar het lot zal ieders erfdeel toegewezen worden, naar gelang van groter of kleiner aantal.
57 En dit waren de getelden der Levieten, naar hun geslachten: van Gerson het geslacht der Gersonieten; van Kehat het geslacht der Kehatieten en van Merari het geslacht der Merarieten.
58 Dit waren de geslachten van Levi: het geslacht der Libnieten, het geslacht der Chebronieten, het geslacht der Machlieten, het geslacht der Musieten en het geslacht der Korachieten.
59 En Kehat verwekte Amram. En de naam van de vrouw van Amram was Jokebed, de dochter van Levi, die [haar] [moeder] aan Levi in Egypte baarde; en zij baarde aan Amram Aaron en Mozes en Mirjam, hun zuster.
60 En aan Aaron werden Nadab en Abihu, Eleazar en Itamar geboren.
61 En Nadab en Abihu stierven, toen zij vreemd vuur voor het aangezicht des Heren brachten.

62 En hun getelden waren drieentwintigduizend, allen van het mannelijk geslacht, van een maand oud en daarboven; want zij werden niet samen met de Israelieten geteld, omdat hun onder de Israelieten geen erfdeel werd gegeven.
63 Dit waren degenen, die geteld waren door Mozes en de priester Eleazar, die de Israelieten telden in de velden van Moab aan de Jordaan bij Jericho.
64 Onder hen bevond zich niemand van hen, die door Mozes en de priester Aaron geteld waren, toen dezen de Israelieten in de woestijn Sinai telden,
65 Want de Here had van hen gezegd: Zij zullen voorzeker in de woestijn sterven. En van hen was niemand overgebleven dan Kaleb, de zoon van Jefunne en Jozua, de zoon van Nun.

Numeri 27

1 En de dochters van Selofchad, de zoon van Chefer, de zoon van Gilead, de zoon van Makir, de zoon van Manasse, van de geslachten van Manasse, de zoon van Jozef (en dit zijn de namen van zijn dochters: Machla, Noa, Chogla, Milka en Tirsa) naderden,

2 En stelden zich voor Mozes en de priester Eleazar en de vorsten en de gehele vergadering aan de ingang van de tent der samenkomst en zeiden:

3 Onze vader is in de woestijn gestorven, hoewel hij niet behoorde tot de bende, die tegen de Here samenspande, tot de bende van Korach, maar om zijn eigen zonde is hij gestorven, en hij had geen zonen.

4 Waarom zal de naam van onze vader uit het midden der geslachten verdwijnen, daar hij geen zoon heeft? Geef ons bezit onder de broeders van onze vader.

5 Toen bracht Mozes haar rechtsvraag voor het aangezicht des Heren.

6 En de Here zeide tot Mozes:

7 De dochters van Selofchad hebben gelijk; gij zult haar voorzeker erfelijk bezit onder de broeders van haar vader geven, en gij zult het erfdeel van haar vader op haar doen overgaan.

8 En tot de Israelieten zult gij aldus spreken: Wanneer iemand sterft zonder een zoon te hebben, dan zult gij zijn erfdeel op zijn dochter doen overgaan.

9 Heeft hij geen dochter, dan zult gij zijn erfdeel aan zijn broeders geven.
10 Heeft hij geen broeders, dan zult gij zijn erfdeel aan de broeders van zijn vader geven.
11 En heeft zijn vader geen broeders, dan zult gij zijn erfdeel geven aan de naaste bloedverwant uit zijn geslacht, opdat die het bezitte. En dit zal voor de Israelieten tot een rechtsinzetting zijn, zoals de Here aan Mozes geboden heeft.
12 En de Here zeide tot Mozes: Beklim dit gebergte Abarim, en aanschouw het land, dat Ik de Israelieten gegeven heb.
13 Als gij het aanschouwd hebt, dan zult ook gij tot uw voorgeslacht vergaderd worden, zoals uw broeder Aaron;
14 Omdat gij in de woestijn Sin, toen de vergadering opstandig was, mijn bevel om Mij voor hun ogen bij het water te heiligen, weerstreefd hebt. Dat is het water van Meribat-kades in de woestijn Sin.
15 Toen sprak Mozes tot de Here:
16 De Here, de God der geesten van alle levende schepselen, stelle over de vergadering een man,
17 Die voor hun aangezicht uitgaat en die voor hun aangezicht ingaat, en die hen doet uittrekken en hen weer terugbrengt, opdat de vergadering des Heren niet zij als schapen die geen herder hebben.
18 Toen zeide de Here tot Mozes: Neem u Jozua, de zoon van Nun, een man, van geest vervuld, en leg hem uw hand op,

19 En stel hem voor de priester Eleazar en voor de
gehele vergadering, en geef hem in hun tegen-
woordigheid uw bevelen
20 En leg op hem van uw heerlijkheid, opdat de
gehele vergadering der Israelieten het hore.
21 Hij zal voor de priester Eleazar staan, opdat deze
voor het aangezicht des Heren de beslissing van
de Urim voor hem vrage; op zijn bevel zullen zij
uitrukken en op zijn bevel zullen zij inrukken, hij
en alle Israelieten met hem, en de gehele vergade-
ring.
22 En Mozes deed, zoals de Here hem geboden had,
en hij nam Jozua en stelde hem voor de priester
Eleazar en voor de gehele vergadering;
23 Hij legde hem zijn handen op en gaf hem zijn
bevelen, zoals de Here door de dienst van Mozes
gesproken had.

Numeri 28

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Gebied de Israelieten en zeg tot hen: Gij zult zorg dragen mijn offergave, mijn spijze, als mijn vuuroffers, een liefelijke reuk voor Mij, op de bepaalde tijd aan Mij te brengen.
3 Zeg dan tot hen: Dit is het vuuroffer, dat gij de Here brengen zult: twee gave, eenjarige schapen per dag als dagelijks brandoffer;
4 Het ene schaap zult gij des morgens bereiden, het andere schaap zult gij in de avondschemering bereiden.
5 Daarbij een tiende efa fijn meel tot een spijsoffer, aangemaakt met een vierde hin gestoten olie.
6 Het is het dagelijks brandoffer, dat op de berg Sinai ingesteld is tot een liefelijke reuk, een vuuroffer voor de Here.
7 En het bijbehorend plengoffer zal zijn een vierde hin voor elk schaap; pleng een plengoffer van bedwelmende drank in het heiligdom voor de Here.
8 En het andere schaap zult gij in de avondschemering bereiden; gelijk het spijsoffer des morgens en gelijk het bijbehorend plengoffer zult gij het bereiden, een vuuroffer van liefelijke reuk voor de Here.
9 En op de sabbatdag twee gave, eenjarige schapen en twee tienden fijn meel als spijsoffer, aangemaakt met olie, en het bijbehorend plengoffer.

10 Het is het brandoffer van de sabbat op elke sabbat
boven het dagelijks brandoffer en het bijbehorend
plengoffer.
11 En bij het begin uwer maanden zult gij de Here
een brandoffer brengen: twee jonge stieren, een
ram, zeven gave, eenjarige schapen;
12 En drie tienden fijn meel als spijsoffer, aangemaakt
met olie, bij elke stier; en twee tienden fijn meel
als spijsoffer, aangemaakt met olie, bij de ene ram;
13 En telkens een tiende fijn meel als spijsoffer, aan-
gemaakt met olie, bij elk schaap; een brandoffer,
een liefelijke reuk, een vuuroffer voor de Here.
14 En de bijbehorende plengoffers zullen bestaan uit
een halve hin wijn bij een stier, en een derde hin
bij een ram, en een vierde hin bij een schaap. Dit
is het maandelijks brandoffer in elke maand van de
maanden des jaars.
15 En een geitebok zal tot een zondoffer voor de Here
bereid worden met het bijbehorend plengoffer
boven het dagelijks brandoffer.
16 En in de eerste maand, op de veertiende dag der
maand, zal het Pascha voor de Here zijn.
17 Op de vijftiende dag dier maand zal er een feest
zijn; zeven dagen lang zullen ongezuurde broden
worden gegeten.
18 Op de eerste dag zal er een heilige samenkomst
zijn, gij zult generlei slaafse arbeid verrichten.

19 En gij zult de Here een vuuroffer, een brandoffer
brengen; twee jonge stieren, een ram en zeven
eenjarige schapen; gaaf zullen zij zijn.
20 Het bijbehorend spijsoffer, fijn meel aangemaakt
met olie, drie tienden bij een stier en twee tienden
bij de ram, zult gij bereiden;
21 Telkens een tiende zult gij bereiden bij elk van de
zeven schapen.
22 Voorts een bok als zondoffer om over u verzoening
te doen;
23 Ongeacht het morgenbrandoffer, dat tot het dage-
lijks brandoffer behoort, zult gij deze bereiden.
24 Dienovereenkomstig zult gij dagelijks gedurende
zeven dagen de spijze van het vuuroffer, een liefe-
lijke reuk voor de Here, bereiden; boven het dage-
lijks brandoffer zal het bereid worden met het bij-
behorend plengoffer.
25 En op de zevende dag zult gij een heilige samen-
komst hebben, gij zult generlei slaafse arbeid ver-
richten.
26 En op de dag der eerstelingen, wanneer gij een
nieuw spijsoffer de Here brengen zult, op uw feest
der weken, zult gij een heilige samenkomst heb-
ben gij zult generlei slaafse arbeid verrichten.
27 Dan zult gij een brandoffer brengen tot een liefe-
lijke reuk voor de Here: twee jonge stieren, een
ram, zeven eenjarige schapen;
28 En het bijbehorend spijsoffer: fijn meel aange-
maakt met olie, drie tienden bij elke stier, twee
tienden bij de ene ram,

29 Telkens een tiende bij elk van de zeven schapen;
30 Een geitebok om over u verzoening te doen.
31 Gij zult het ongeacht het dagelijks brandoffer en het bijbehorend spijsoffer bereiden, zij zullen gaaf zijn met de bijbehorende plengoffers.

Numeri 29

1 En in de zevende maand, op de eerste dag der
maand, zult gij een heilige samenkomst hebben,
gij zult generlei slaafse arbeid verrichten, het zal
een jubeldag voor u zijn.
2 Dan zult gij tot een brandoffer bereiden tot een
liefelijke reuk voor de Here; een jonge stier, een
ram, zeven gave, eenjarige schapen;
3 En het bijbehorend spijsoffer: fijn meel, aange-
maakt met olie, drie tienden bij de stier, twee
tienden bij de ram
4 En een tiende bij elk van de zeven schapen;
5 En een geitebok als zondoffer om over u verzoe-
ning te doen,
6 Behalve het maandelijks brandoffer en het bijbeho-
rend spijsoffer, en het dagelijks brandoffer en het
bijbehorend spijsoffer en de bijbehorende pleng-
offers naar het desbetreffend voorschrift, tot een
liefelijke reuk, een vuuroffer voor de Here.
7 Op de tiende dag dezer zevende maand zult gij
een heilige samenkomst hebben en u verootmoe-
digen, gij zult generlei arbeid verrichten.
8 Dan zult gij de Here een brandoffer, een liefelijke
reuk, brengen: een jonge stier, een ram, zeven
eenjarige schapen; gaaf zullen zij zijn;

9 En het bijbehorend spijsoffer: fijn meel aange-
maakt met olie, drie tienden bij de stier, twee
tienden bij de ene ram,
10 Telkens een tiende bij elk van de zeven schapen;
11 Een geitebok als zondoffer, ongeacht het zon-
doffer der verzoening en het dagelijks brandoffer
en het bijbehorend spijsoffer en de bijbehorende
plengoffers.
12 En op de vijftiende dag der zevende maand zult gij
een heilige samenkomst hebben, gij zult generlei
slaafse arbeid verrichten; dan zult gij zeven dagen
feest vieren voor de Here.
13 Gij zult een brandoffer brengen, een vuuroffer,
een liefelijke reuk voor de Here: dertien jonge stie-
ren, twee rammen, veertien eenjarige schapen,
gaaf zullen zij zijn;
14 En het bijbehorend spijsoffer: fijn meel aange-
maakt met olie, drie tienden bij elk van de dertien
stieren, twee tienden bij elk van de twee rammen,
15 En telkens een tiende bij elk van de veertien scha-
pen;
16 En een geitebok als zondoffer, ongeacht het dage-
lijks brandoffer, het bijbehorend spijsoffer en het
bijbehorend plengoffer.
17 Op de tweede dag twaalf jonge stieren, twee ram-
men, veertien gave, eenjarige schapen, en het bij-
behorend spijsoffer

18 En de bijbehorende plengoffers bij de stieren, bij
de rammen en bij de schapen, naar hun aantal,
volgens het voorschrift;
19 En een geitebok als zondoffer, ongeacht het dage-
lijks brandoffer en het bijbehorend spijsoffer en de
bijbehorende plengoffers.
20 Op de derde dag elf stieren, twee rammen, veer-
tien gave, eenjarige schapen,
21 En het bijbehorend spijsoffer en de bijbehorende
plengoffers bij de stieren, bij de rammen en bij de
schapen naar hun aantal, volgens het voorschrift;
22 En een bok als zondoffer, ongeacht het dagelijks
brandoffer en het bijbehorend spijsoffer en het bij-
behorend plengoffer.
23 Op de vierde dag tien stieren, twee rammen, veer-
tien gave, eenjarige schapen,
24 En het bijbehorend spijsoffer en de bijbehorende
plengoffers bij de stieren, bij de rammen en bij de
schapen naar hun aantal, volgens het voorschrift;
25 En een geitebok als zondoffer, ongeacht het dage-
lijks brandoffer, het bijbehorend spijsoffer en het
bijbehorend plengoffer.
26 Op de vijfde dag negen stieren, twee rammen,
veertien gave, eenjarige schapen,
27 En het bijbehorend spijsoffer en de bijbehorende
plengoffers bij de stieren, bij de rammen en bij de
schapen naar hun aantal, volgens het voorschrift;

28 En een bok als zondoffer, ongeacht het dagelijks
brandoffer en het bijbehorend spijsoffer en het bij-
behorend plengoffer.
29 Op de zesde dag acht stieren, twee rammen, veer-
tien gave, eenjarige schapen,
30 En het bijbehorend spijsoffer en de bijbehorende
plengoffers bij de stieren, bij de rammen en bij de
schapen naar hun aantal, volgens het voorschrift;
31 En een bok als zondoffer, ongeacht het dagelijks
brandoffer, het bijbehorend spijsoffer en de bijbe-
horende plengoffers.
32 Op de zevende dag zeven stieren, twee rammen,
veertien gave, eenjarige schapen,
33 En het bijbehorend spijsoffer en de bijbehorende
plengoffers bij de stieren, bij de rammen en bij de
schapen naar hun aantal, volgens het voorschrift;
34 En een bok als zondoffer, ongeacht het dagelijks
brandoffer, het bijbehorend spijsoffer en het bijbe-
horend plengoffer.
35 Op de achtste dag zult gij een feestelijke vergade-
ring hebben, gij zult generlei slaafse arbeid ver-
richten.
36 Dan zult gij een brandoffer brengen, een vuur-
offer, een liefelijke reuk voor de Here: een stier,
een ram, zeven gave, eenjarige schapen,
37 Het bijbehorend spijsoffer en de bijbehorende
plengoffers bij de stier, bij de ram en bij de scha-
pen naar hun aantal, volgens het voorschrift;

38 En een bok als zondoffer, ongeacht het dagelijks
brandoffer en het bijbehorend spijsoffer en het bij-
behorend plengoffer.
39 Dit zult gij voor de Here op uw feesten bereiden
als uw brandoffers, uw spijsoffers, uw plengoffers
en uw vredeoffers, behalve uw gelofteoffers en uw
vrijwillige offers.
40 En Mozes sprak tot de Israelieten naar alles wat de
Here Mozes geboden had.

Numeri 30

1 En Mozes sprak tot de stamhoofden der
Israelieten: Dit is het woord, dat de Here geboden
heeft.
2 Wanneer een man de Here een gelofte doet of een
eed zweert, waardoor hij een verplichting op zich
neemt, dan zal hij zijn woord niet schenden;
geheel zoals hij het uitgesproken heeft, zal hij
doen.
3 Maar wanneer een vrouw de Here een gelofte
gedaan en een verplichting op zich genomen heeft
in haars vaders huis in haar jeugd,
4 En haar vader de gelofte en de verplichting die zij
op zich heeft genomen, gehoord heeft, maar haar
vader tegen haar gezwegen heeft, dan zullen al
haar geloften van kracht zijn en elke verplichting
die zij op zich genomen heeft, zal van kracht zijn.
5 Indien echter haar vader haar weerstaan heeft,
toen hij het hoorde, dan zal geen van de geloften
en van de verplichtingen die zij op zich genomen
heeft van kracht zijn; en de Here zal het haar ver-
geven, want haar vader heeft haar weerstaan.
6 Indien zij echter een man toebehoort, terwijl haar
geloften of de verplichting die zij door een onbe-
zonnen uitspraak op zich genomen heeft, op haar
rusten,
7 En haar man het hoort en tegen haar zwijgt, wan-
neer hij het hoort, dan zullen haar geloften van
kracht zijn en de verplichtingen die zij op zich
genomen heeft, zullen ook van kracht zijn.

8 Maar als haar man, toen hij het hoorde, haar
weerstaan heeft, dan heeft hij de gelofte die op
haar is, en de verplichting die zij door een onbe-
zonnen uitspraak op zich genomen heeft, ongeldig
gemaakt; en de Here zal het haar vergeven.
9 Wat de geloften van een weduwe of van een ver-
stoten vrouw betreft, elke verplichting die zij op
zich genomen heeft, zal voor haar van kracht zijn.
10 En indien zij een gelofte gedaan heeft in het huis
van haar man of onder ede een verplichting op
zich genomen heeft,
11 En haar man het gehoord, maar tegen haar gezwe-
gen en haar niet weerstaan heeft, dan zullen al
haar geloften van kracht zijn, en elke verplichting
die zij op zich genomen heeft, zal van kracht zijn.
12 Indien echter haar man deze nadrukkelijk ongeldig
maakt, wanneer hij het hoort, zal niets, wat over
haar lippen gekomen is, zowel van haar gelofte als
van haar verplichting, van kracht zijn; haar man
heeft ze ongeldig gemaakt en de Here zal het haar
vergeven.
13 Elke gelofte en elke verplichting onder ede om
zichzelf te verootmoedigen, zal haar man kunnen
bekrachtigen en haar man zal ze ongeldig kunnen
maken.
14 Zwijgt echter haar man van dag tot dag geheel
tegen haar, dan bekrachtigt hij al haar geloften of
al de verplichtingen die op haar rusten; hij
bekrachtigt ze, omdat hij tegen haar zwijgt, wan-
neer hij het hoort.

15 Maar maakt hij ze nadrukkelijk ongeldig, nadat hij
ze gehoord heeft, dan zal hij haar ongerechtigheid
dragen.
16 Dit zijn de inzettingen, die de Here Mozes gebo-
den heeft over de verhouding van een man tot zijn
vrouw, en van een vader tot zijn dochter in haar
jeugd in het huis van haar vader.

Numeri 31

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Neem voor de Israelieten wraak op de Midjanieten;
daarna zult gij tot uw voorgeslacht vergaderd wor-
den.
3 Toen sprak Mozes tot het volk: Laat een aantal
mannen van u zich ten strijde toerusten, dat zij
zich tegen Midjan keren om de wraak des Heren
aan Midjan te voltrekken.
4 Uit elke stam van alle stammen Israels zult gij er
duizend ten strijde zenden.
5 Zo werden van de geslachten Israels duizend voor
elke stam geleverd, twaalfduizend ten strijde toe-
gerusten.
6 Toen zond Mozes hen ten strijde, duizend voor
elke stam; hen en Pinechas, de zoon van de pries-
ter Eleazar, ten strijde, en het heilige gerei en de
signaaltrompetten had hij bij zich.
7 En zij trokken ten strijde tegen Midjan, zoals de
Here Mozes geboden had, en doodden allen die
van het mannelijk geslacht waren.
8 Behalve degenen, die onder hen verslagen werden,
doodden zij ook de koningen van Midjan, Ewi,
Rekem, Sur, Chur en Reba, de vijf koningen van
Midjan; ook Bileam, de zoon van Beor, doodden
zij met het zwaard.
9 En de Israelieten namen de vrouwen van Midjan
gevangen en hun kinderen; en al hun vee, al hun
have en hun gehele vermogen maakten zij buit;
10 Al hun steden, waar zij woonden, en al hun ten-
tenkampen verbrandden zij met vuur.

11 Daarna namen zij de gehele buit en de gehele roof
aan mensen en dieren
12 En brachten de gevangenen, de roof en de buit tot
Mozes en de priester Eleazar en de vergadering
der Israelieten in de legerplaats, naar de velden
van Moab aan de Jordaan bij Jericho.
13 Toen gingen Mozes en de priester Eleazar en al de
hoofden der vergadering hun tegemoet tot buiten
de legerplaats;
14 En Mozes werd toornig op de aanvoerders van het
leger, op de oversten over duizend en de oversten
over honderd, die van de krijgstocht kwamen,
15 En Mozes zeide tot hen: Hebt gij allen die van het
vrouwelijk geslacht zijn laten leven?
16 Zie, dezen waren op raad van Bileam voor de
Israelieten aanleiding om trouwbreuk te plegen
tegen de Here ter oorzake van Peor, zodat de
plaag kwam onder de vergadering des Heren.
17 Nu dan, doodt al wat onder de jeugdigen van het
mannelijk geslacht is; en ook alle vrouwen die
gemeenschap met een man hebben gehad, zult gij
doden.
18 Maar alle jeugdigen onder de vrouwen, die geen
gemeenschap met een man hebben gehad, zult gij
voor u laten leven.
19 En gij, legert u zeven dagen buiten de legerplaats;
ieder van u, die iemand gedood heeft, en ieder
van u, die een verslagene aangeraakt heeft, moet
zich op de derde en op de zevende dag laten ont-
zondigen, gij zelf en uw gevangenen;

20 Ook zal elk kleed en elk voorwerp van leer en al
wat van geitehaar gemaakt is en elk houten voor-
werp ontzondigd worden.
21 Toen zeide de priester Eleazar tot de krijgslieden,
die ten strijde getrokken waren: Dit is het wets-
voorschrift, dat de Here Mozes geboden heeft.
22 Alleen het goud en het zilver, het koper, het ijzer,
het tin en het lood,
23 Alles wat door het vuur kan gaan, zult gij door het
vuur doen gaan, opdat het rein worde; evenwel
zal het met het water der reiniging ontzondigd
worden; en alles wat niet door het vuur kan gaan,
zult gij door het water doen gaan.
24 En gij zult op de zevende dag uw klederen wassen,
opdat gij rein wordt, en daarna zult gij in de
legerplaats komen.
25 En de Here zeide tot Mozes:
26 Stel het totaal vast van de buit, die meegevoerd is
aan mensen en dieren, gij en de priester Eleazar en
de familiehoofden der vergadering,
27 En verdeel de buit in twee helften tussen hen, die
de krijgswapenen gehanteerd hebben, die ten strij-
de uitgetrokken zijn, en de gehele vergadering.
28 En gij zult voor de Here een schatting heffen van
de krijgslieden, die ten strijde uitgetrokken zijn,
een op de vijfhonderd van de mensen, de runde-
ren de ezels en de schapen;
29 Van de voor hen bestemde helft zult gij deze
nemen en aan de priester Eleazar geven als een
heffing voor de Here.

30 Maar van de helft die voor de Israelieten bestemd
is, zult gij een gevangene op de vijftig nemen van
de mensen, de runderen, de ezels en de schapen,
van al het vee, en ze aan de Levieten geven, die
zorg dragen voor de tabernakel des Heren.
31 En Mozes en de priester Eleazar deden, zoals de
Here Mozes geboden had.
32 De buit nu, het overige van de roof, die het krijgs-
volk geroofd had, was zeshonderd vijfenzeventig
duizend schapen
33 En tweeenzeventigduizend runderen,
34 En eenenzestigduizend ezels,
35 Voorts mensen, namelijk vrouwen, die geen
gemeenschap met een man hadden gehad in het
geheel tweeendertigduizend.
36 En de helft, het aandeel van degenen die in de
strijd uitgetrokken waren, was tezamen driehon-
derd zevenendertigduizend vijfhonderd schapen,
37 En de schatting voor de Here van de schapen
bedroeg zeshonderd vijfenzeventig;
38 En de runderen zesendertigduizend en hun schat-
ting voor de Here tweeenzeventig;
39 En de ezels dertigduizend vijfhonderd en hun
schatting voor de Here eenenzestig;
40 En de mensen zestienduizend en hun schatting
voor de Here tweeendertig.
41 En Mozes gaf de schatting, de heffing voor de
Here, aan de priester Eleazar zoals de Here Mozes
geboden had.

42 En de helft, bestemd voor de Israelieten, die
Mozes van de mannen welke uitgetrokken waren,
afgescheiden had,
43 De helft voor de vergadering bestemd, bedroeg
van de schapen driehonderd zevenendertigduizend
vijfhonderd,
44 En de runderen zesendertigduizend,
45 En de ezels dertigduizend vijfhonderd,
46 En de mensen zestienduizend.
47 En Mozes nam van de helft, voor de Israelieten
bestemd, een gevangene op de vijftig, van mensen
en van vee, en gaf die aan de Levieten, die zorg
droegen voor de tabernakel des Heren, zoals de
Here Mozes geboden had.
48 Toen naderden de aanvoerders der legerafdelin-
gen, de oversten over duizend en de oversten over
honderd, tot Mozes en zeiden tot hem:
49 Uw knechten hebben het getal van de krijgslieden
opgenomen, die onder ons bevel stonden en er
wordt van hen niet een gemist.
50 Wij brengen nu de offergave des Heren, ieder wat
hij aan gouden voorwerpen gevonden heeft, een
beenketting, een armband, een zegelring, een oor-
ring en een halssieraad om voor het aangezicht
des Heren over onze zielen verzoening te doen.
51 Mozes nu en de priester Eleazar namen het goud
van hen aan, alles bewerkte voorwerpen.

52 En al het goud van de schatting, die zij voor de
Here van de oversten over duizend en de oversten
over honderd geheven hadden, was zestienduizend
zevenhonderd vijftig sikkels.
53 De krijgslieden hadden ieder voor zichzelf buit
gemaakt.
54 Toen Mozes en de priester Eleazar het goud had-
den aangenomen van de oversten over duizend en
over honderd, brachten zij het naar de tent der
samenkomst als een herinnering voor de
Israelieten voor het aangezicht des Heren.

Numeri 32

1 De Rubenieten nu hadden veel vee en de Gadieten geweldig veel, en zij zagen het land van Jazer en van Gilead, en zie, die plaats was geschikt voor vee.
2 Toen kwamen de Gadieten en de Rubenieten en zeiden tot Mozes en tot de priester Eleazar en tot de hoofden der vergadering:
3 Atarot, Dibon, Jazer, Nimra, Chesbon, Elale, Sebam, Nebo en Beon,
4 Het land, dat de Here voor het aangezicht der vergadering Israels geslagen heeft, dat is een land voor vee, en uw knechten hebben vee.
5 Voorts zeiden zij: Indien gij ons genegen zijt, laat dan dit land aan uw knechten als bezitting worden gegeven; doe ons niet over de Jordaan trekken.
6 Maar Mozes zeide tot de Gadieten en de Rubenieten: Zullen uw broeders ten strijde trekken en zult gij hier blijven?
7 Waarom wilt gij nu het hart der Israelieten afkerig maken om over te trekken naar het land, dat de Here hun gegeven heeft?
8 Zo deden uw vaderen, toen ik hen uitzond van Kades-barnea om het land te bezien;
9 Zij trokken op tot het dal Eskol en bezagen het land en maakten het hart der Israelieten afkerig, zodat zij niet wilden gaan naar het land, dat de Here hun gegeven had;
10 Toen ontbrandde de toorn des Heren te dien dage en Hij zwoer:

11 Voorwaar, de mannen die uit Egypte opgetrokken
zijn, van twintig jaar oud en daarboven, zullen het
land niet zien, dat Ik aan Abraham, Isaak en Jakob
bij ede toegezegd heb, omdat zij Mij niet volko-
men volgden,
12 Behalve Kaleb, de zoon van Jefunne, de Kenizziet,
en Jozua, de zoon van Nun omdat dezen de Here
volkomen volgden.
13 Daarom ontbrandde de toorn des Heren tegen
Israel, zodat Hij hen veertig jaren in de woestijn
liet omzwerven, totdat het gehele geslacht dat
kwaad gedaan had in de ogen des Heren, zijn
einde gevonden had.
14 En zie, nu staat gij op in de plaats van uw vade-
ren, een menigte van zondige mannen, om de
brandende toorn des Heren over Israel nog te ver-
groten.
15 Indien gij u van Hem afkeert, dan zal Hij het nog
langer in de woestijn laten en gij zult over dit
gehele volk verderf brengen.
16 Maar zij traden op hem toe en zeiden: Wij willen
hier schaapskooien bouwen voor ons vee en ste-
den voor onze kinderen,
17 Maar wijzelf zullen ons toerusten, ons voortspoe-
dende in de voorhoede van de Israelieten, totdat
wij hen op hun plaats gebracht hebben; onderwijl
zullen onze kinderen in de vestingsteden wonen
wegens de inwoners des lands;
18 Wij zullen naar onze huizen niet terugkeren, totdat
ieder van de Israelieten zijn erfdeel verworven heeft;

19 Want wij willen met hen geen erfdeel verwerven
aan de overzijde van de Jordaan en verder, wan-
neer ons erfdeel ons ten deel valt over de Jordaan,
aan de kant, waar de zon opgaat.
20 Toen zeide Mozes tot hen: Indien gij dit zult doen,
indien gij u voor het aangezicht des Heren ten
strijde zult toerusten,
21 En ieder van u, die toegerust is, voor het aangezicht
des Heren over de Jordaan zal trekken, totdat Hij
zijn vijanden van zijn aangezicht verdreven heeft,
22 Zodat het land voor het aangezicht des Heren ten
onder gebracht is, en gij daarna terugkeert, dan
zult gij vrij staan tegenover de Here en tegenover
Israel, en dan zal dit land voor u zijn tot een bezit-
ting voor het aangezicht des Heren.
23 Maar doet gij aldus niet, zie, dan zondigt gij tegen
de Here, en gij zult gewaar worden, dat uw zonde
u vinden zal.
24 Bouwt u steden voor uw kinderen en kooien voor
uw kleinvee, en doet wat gij gezegd hebt.
25 En de Gadieten en de Rubenieten zeiden tot Mozes:
Uw knechten zullen doen, zoals mijn heer gebiedt.
26 Onze kinderen, onze vrouwen, onze have en al ons
vee zullen daar blijven in de steden van Gilead,
27 Maar uw knechten zullen voor het aangezicht des
Heren overtrekken om te strijden, een ieder, die
ten strijde toegerust is, zoals mijn heer spreekt.
28 Toen gaf Mozes ten aanzien van hen opdracht aan de
priester Eleazar en aan Jozua, de zoon van Nun, en aan
de familiehoofden van de stammen der Israelieten,

29 En Mozes zeide tot hen: Indien de Gadieten en de
Rubenieten met u over de Jordaan zullen zijn
getrokken om te strijden voor het aangezicht des
Heren, een ieder, die toegerust is, en het land
voor uw aangezicht ten onder zal zijn gebracht,
dan zult gij hun het land Gilead tot een bezitting
geven.
30 Maar trekken zij niet toegerust met u over, dan
zullen zij zich in uw midden vestigen in het land
Kanaan.
31 Toen antwoordden de Gadieten en de Rubenieten:
Wat de Here tot uw knechten gesproken heeft,
zullen wij doen.
32 Wijzelf zullen, toegerust, voor het aangezicht des
Heren overtrekken naar het land Kanaan, maar
voor ons zal de erfelijke bezitting aan de overzijde
van de Jordaan zijn.
33 Toen gaf Mozes aan hen, aan de Gadieten, de
Rubenieten en de halve stam Manasse, de zoon
van Jozef: het koninkrijk van Sichon, de koning der
Amorieten, en het koninkrijk van Og, de koning
van Basan, het land verdelende naar de steden in
de verschillende gebieden, de steden van het land
rondom.
34 En de Gadieten bouwden
35 Dibon, Atarot, Aroer, Atrot-sofan, Jazer, Jogbeha,
36 Bet-nimra, Bet-haran, vestingsteden en schaaps-
kooien.
37 En de Rubenieten bouwden Chesbon, Elale,
Kirjataim,

38 Nebo, Baal-meon, Musabbot-sem en Sibma; en zij
gaven namen aan de steden, die zij bouwden.
39 De zonen van Makir, de zoon van Manasse, gingen
naar Gilead, zij namen het in en verdreven de
Amorieten, die daarin woonden.
40 En Mozes gaf Gilead aan Makir, de zoon van
Manasse, en hij woonde daarin.
41 En Jair, de zoon van Manasse, ging heen, nam hun
dorpen in en noemde ze de dorpen van Jair.
42 En Nobach ging heen, nam Kenat en onderhorige
plaatsen in en noemde het naar zijn naam,
Nobach.

Numeri 33

1 Dit zijn de pleisterplaatsen der Israelieten, die uit het land Egypte uitgetrokken waren naar hun legerscharen onder leiding van Mozes en Aaron;

2 Mozes namelijk beschreef hun tochten van pleisterplaats tot pleisterplaats naar het bevel des Heren; en dit zijn hun pleisterplaatsen op hun tochten.

3 Zij braken op van Rameses in de eerste maand, op de vijftiende dag der eerste maand; daags na het Pascha trokken de Israelieten uit door een opgeheven hand, voor de ogen van alle Egyptenaren,

4 Terwijl de Egyptenaren bezig waren degenen te begraven, die de Here onder hen geslagen had, alle eerstgeborenen; de Here toch had aan hun goden strafgerichten geoefend.

5 De Israelieten dan braken op van Rameses en legerden zich te Sukkot.

6 Zij braken op van Sukkot en legerden zich te Etam, dat aan de rand der woestijn ligt.

7 Zij braken op van Etam en keerden weder naar Pi-hachirot, dat tegenover Baal-sefon ligt, en zij legerden zich tegenover Migdol.

8 Zij braken op van Pi-hachirot en gingen midden door de zee naar de woestijn en zij gingen drie dagreizen ver door de woestijn van Etam en legerden zich te Mara.

9 Zij braken op van Mara en kwamen te Elim; te Elim nu waren twaalf waterbronnen en zeventig palmbomen; daar legerden zij zich.

10 Zij braken op van Elim en legerden zich aan de Schelfzee.
11 Zij braken op van de Schelfzee en legerden zich in de woestijn Sin.
12 Zij braken op van de woestijn Sin en legerden zich te Dofka.
13 Zij braken op van Dofka en legerden zich te Alus.
14 Zij braken op van Alus en legerden zich te Refidim, waar voor het volk geen water was om te drinken.
15 Zij braken op van Refidim en legerden zich in de woestijn Sinai.
16 Zij braken op van de woestijn Sinai en legerden zich te Kibrot-hattaawa.
17 Zij braken op van Kibrot-hattaawa en legerden zich te Chaserot.
18 Zij braken op van Chaserot en legerden zich te Ritma.
19 Zij braken op van Ritma en legerden zich te Rimmon-peres.
20 Zij braken op van Rimmon-peres en legerden zich te Libna.
21 Zij braken op van Libna en legerden zich te Rissa.
22 Zij braken op van Rissa en legerden zich te Kehelata.
23 Zij braken op van Kehelata en legerden zich te Har-safer.
24 Zij braken op van Har-safer en legerden zich te Charada.

25 Zij braken op van Charada en legerden zich te Makhelot.
26 Zij braken op van Makhelot en legerden zich te Tachat.
27 Zij braken op van Tachat en legerden zich te Terach.
28 Zij braken op van Terach en legerden zich te Mitka.
29 Zij braken op van Mitka en legerden zich te Chasmona.
30 Zij braken op van Chasmona en legerden zich te Moserot.
31 Zij braken op van Moserot en legerden zich te Bene-jaakan.
32 Zij braken op van Bene-jaakan en legerden zich te Chor-haggidgad.
33 Zij braken op van Chor-haggidgad en legerden zich te Jotbata.
34 Zij braken op van Jotbata en legerden zich te Abrona.
35 Zij braken op van Abrona en legerden zich te Esjon-geber.
36 Zij braken op van Esjon-geber en legerden zich in de woestijn Sin, dat is Kades.
37 Zij braken op van Kades en legerden zich aan de berg Hor, aan de grens van het land Edom.
38 Toen beklom de priester Aaron de berg Hor naar het bevel des Heren en hij stierf aldaar in het veertigste jaar na de uittocht der Israelieten uit het land Egypte, in de vijfde maand, op de eerste der maand;

39 Aaron was honderd drieentwintig jaar oud, toen
hij op de berg Hor stierf.
40 Toen hoorde de Kanaaniet, de koning van Arad,
die in het Zuiderland in het land Kanaan woonde,
dat de Israelieten in aantocht waren.
41 En zij braken op van de berg Hor en legerden zich
te Salmona.
42 Zij braken op van Salmona en legerden zich te
Punon.
43 Zij braken op van Punon en legerden zich te Obot.
44 Zij braken op van Obot en legerden zich bij de
puinhopen van Abarim in het gebied van Moab.
45 Zij braken op van de puinhopen en legerden zich
te Dibon-gad.
46 Zij braken op van Dibon-gad en legerden zich te
Almon-diblataim.
47 Zij braken op van Almon-diblataim en legerden
zich in het gebergte Abarim tegenover Nebo.
48 Zij braken op van het gebergte Abarim en leger-
den zich in de velden van Moab bij de Jordaan
tegenover Jericho;
49 Zij legerden zich langs de Jordaan van Bet-hajjesi-
mot af tot Abel-hassittim toe in de velden van
Moab.
50 En de Here sprak tot Mozes in de velden van Moab
bij de Jordaan van Jericho
51 Spreek tot de Israelieten en zeg tot hen: Wanneer
gij de Jordaan overtrekt naar het land Kanaan,

52 Dan zult gij al de bewoners van het land voor uw
aangezicht verdrijven en al hun beeldhouwwerk
vernietigen; ook zult gij al hun gegoten beelden
vernietigen en al hun hoogten verwoesten.
53 Gij zult het land in bezit nemen en daarin wonen,
want aan u heb Ik het land gegeven om het in
bezit te nemen.
54 Dan zult gij het land door het lot onder elkander
als erfdeel toewijzen naar uw geslachten: voor een
groot [geslacht] zult gij het erfdeel groot maken,
en voor een klein zult gij het erfdeel klein maken;
waarop voor hen het lot valt, dat zal ieders eigen-
dom zijn; naar de stammen uwer vaderen zult gij
onder elkander het erfdeel toewijzen.
55 Maar indien gij de bewoners van het land voor uw
aangezicht niet verdrijft, dan zullen degenen die
gij van hen over laat, tot dorens in uw ogen en tot
prikkels in uw zijden zijn, en zij zullen u benauwen
in het land waarin gij woonachtig zijt.
56 Dan zal Ik met u doen, gelijk Ik gedacht had met
hen te doen.

Numeri 34

1 De Here sprak tot Mozes:
2 Gebied de Israelieten en zeg tot hen: Wanneer gij in het land Kanaan komt, dan zal dit het land zijn, dat u ten erfdeel toevallen zal, het land Kanaan naar zijn grenzen.
3 De zuidkant dan zal zijn van de woestijn Sin langs Edom, en uw zuidelijke grens zal zijn van het einde der Zoutzee in het oosten.
4 Dan zal de grens zich ombuigen van het zuiden naar de Schorpioenenpas en verder lopen tot Sin, en haar eindpunt zal ten zuiden van Kades-barnea zijn en zij zal gaan naar Chasar-addar en verder lopen tot Asmon.
5 Dan zal de grens zich van Asmon ombuigen naar de Beek van Egypte en haar eindpunt zal zijn bij de zee.
6 En uw westelijke grens zal zijn de grote zee en de kust; dit zal uw westelijke grens zijn.
7 En dit zal uw noordelijke grens zijn: van de grote zee af zult gij die trekken naar de berg Hor,
8 Van de berg Hor zult gij die trekken tot de weg naar Hamat, en het eindpunt der grens zal bij Sedad zijn.
9 Dan gaat de grens naar Zifron en haar eindpunt zal zijn bij Chasar-enan; dit zal uw noordelijke grens zijn.
10 En als de grens in het oosten zult gij een afbakening maken van Chasar-enan naar Sefam.

11 En van Sefam zal de grens afdalen naar Ribla, ten
oosten van Ain; vervolgens zal de grens afdalen en
langs de oever van het meer van Kinneret lopen
aan de oostzijde.
12 Dan zal de grens naar de Jordaan afdalen en haar
eindpunt zal de Zoutzee zijn. Dit zal uw land zijn
naar zijn grenzen rondom.
13 En Mozes gebood de Israelieten: Dit is het land,
dat gij elkander door het lot als erfdeel zult toewij-
zen, hetwelk de Here geboden heeft aan negen en
een halve stam te geven.
14 Want de stam der Rubenieten naar hun families en
de stam der Gadieten naar hun families hebben
hun erfdeel reeds ontvangen; ook heeft de halve
stam van Manasse het ontvangen.
15 Twee en een halve stam hebben hun erfdeel reeds
ontvangen aan de overzijde van de Jordaan tegen-
over Jericho, in het oosten, naar de kant, waar de
zon opgaat.
16 En de Here sprak tot Mozes:
17 Dit zijn de namen der mannen, die u het land ten
erfdeel zullen toewijzen: de priester Eleazar en
Jozua, de zoon van Nun.
18 Voorts zult gij uit elke stam een vorst nemen om
het land ten erfdeel toe te wijzen.
19 Dit zijn de namen van die mannen: voor de stam
Juda Kaleb, de zoon van Jefunne;
20 Voor de stam der Simeonieten Semuel, de zoon
van Ammihud;

21 Voor de stam Benjamin Elidad, de zoon van Kislon;
22 Voor de stam der Danieten een vorst, Bukki, de zoon van Jogli;
23 Voor de zonen van Jozef, voor de stam der Manassieten een vorst, Channiel, de zoon van Efod;
24 Voor de stam der Efraimieten een vorst, Kemuel, de zoon van Siftan;
25 Voor de stam der Zebulonieten een vorst, Elisafan, de zoon van Parnak;
26 Voor de stam der Issakarieten een vorst, Paltiel, de zoon van Azzan;
27 Voor de stam der Aserieten een vorst, Achihud, de zoon van Selomi;
28 Voor de stam der Naftalieten een vorst, Pedael, de zoon van Ammihud.
29 Dit zijn degenen aan wie de Here gebood een erfdeel aan de Israelieten toe te wijzen in het land Kanaan.

Numeri 35

1 De Here sprak tot Mozes in de velden van Moab bij de Jordaan tegenover Jericho:

2 Gebied de Israelieten, dat zij van hun erfelijk bezit steden afstaan aan de Levieten om er te wonen; ook zult gij aan de Levieten de weidegronden geven die rondom de steden liggen.

3 De steden zullen voor hen zijn om er te wonen en haar weidegronden zullen voor hun vee en voor hun bezit en voor al hun levende have zijn.

4 De weidegronden der steden die gij aan de Levieten geven zult, zullen van de stadsmuur naar buiten rondom duizend ellen meten.

5 Gij zult buiten de stad afmeten aan de oostzijde tweeduizend ellen en aan de zuidzijde tweeduizend ellen en aan de westzijde tweeduizend ellen en aan de noordzijde tweeduizend ellen, met de stad in het midden: dit zullen voor hen de weidegronden der steden zijn.

6 Wat nu de steden betreft, die gij aan de Levieten geven zult, het zullen de zes vrijsteden zijn, die gij zult aanwijzen, opdat daarheen de doodslager vluchte, en daarenboven zult gij tweeenveertig steden geven.

7 Al de steden die gij aan de Levieten geven zult, zullen achtenveertig steden zijn, deze met haar weidegronden.

8 Wat de steden betreft, die gij van de bezitting der
Israelieten geven zult, van die er veel heeft, zult
gij er meer nemen, en van die er weinig heeft, zult
gij er minder nemen; ieder zal naar gelang van zijn
erfdeel, dat men zal toegewezen krijgen, van zijn
steden aan de Levieten geven.
9 En de Here sprak tot Mozes:
10 Spreek tot de Israelieten en zeg tot hen: Wanneer
gij over de Jordaan trekt naar het land Kanaan,
11 Dan zult gij u enige steden uitkiezen, die u tot
vrijsteden zullen zijn, opdat daarheen de doodsla-
ger vluchte, die onopzettelijk iemand gedood
heeft.
12 En die steden zullen u tot een wijkplaats zijn tegen
de bloedwreker, opdat de doodslager niet sterve,
voordat hij voor de vergadering heeft terechtge-
staan.
13 En de steden die gij aanwijzen zult, zullen voor u
zes vrijsteden zijn.
14 Drie steden zult gij aanwijzen aan de overzijde van
de Jordaan en drie steden zult gij aanwijzen in het
land Kanaan; vrijsteden zullen het zijn.
15 Die zes steden zullen voor de Israelieten en voor
de vreemdeling en voor de bijwoner onder u tot
een wijkplaats zijn, opdat daarheen ieder vluchte,
die onopzettelijk iemand gedood heeft.
16 Maar indien hij hem met een ijzeren voorwerp zo
geslagen heeft, dat hij stierf, dan is hij een dood-
slager; de doodslager zal zeker gedood worden.

17 En indien hij hem met een steen in de hand, waardoor iemand zou kunnen sterven, zo heeft geslagen, dat hij stierf, dan is hij een doodslager; de doodslager zal zeker gedood worden.
18 Of indien hij hem met een houten voorwerp in de hand, waardoor iemand zou kunnen sterven, zo heeft geslagen, dat hij stierf, dan is hij een doodslager; de doodslager zal zeker gedood worden.
19 De bloedwreker zelf zal de doodslager doden; wanneer hij hem aantreft, zal hij hem doden.
20 En indien hij hem in haat gestoten of met opzet naar hem geworpen heeft, zodat hij stierf,
21 Of indien hij hem in vijandschap met zijn hand zo geslagen heeft, dat hij stierf, zal degene die gedood heeft, zeker gedood worden; hij is een doodslager; de bloedwreker zal de doodslager doden, als hij hem aantreft.
22 Maar indien hij hem onvoorziens, zonder vijandschap, gestoten of zonder opzet enig voorwerp naar hem geworpen heeft,
23 Of achteloos een steen, waardoor iemand zou kunnen sterven, op hem heeft laten vallen, zodat hij stierf, terwijl hij hem niet vijandig gezind was noch zijn kwaad zocht,
24 Dan zal de vergadering krachtens deze bepalingen recht spreken tussen degene die gedood heeft, en de bloedwreker;

25 En de vergadering zal de doodslager uit de hand van de bloedwreker bevrijden, en de vergadering zal hem naar de vrijstad doen terugkeren, waarheen hij gevlucht was, waar hij wonen zal tot de dood van de hogepriester, die men met de heilige olie gezalfd heeft.

26 Indien echter de doodslager de grens van de vrijstad, waarheen hij gevlucht was, ook maar even overschrijdt,

27 En de bloedwreker vindt hem buiten het gebied van zijn vrijstad, en de bloedwreker slaat de doodslager dood, dan zal het hem niet tot bloedschuld zijn.

28 Want in de vrijstad zal hij moeten wonen tot de dood van de hogepriester, en na de dood van de hogepriester zal de doodslager naar het land zijner bezitting mogen terugkeren.

29 Dit zal voor u als een rechtsinzetting gelden voor uw nageslacht in al uw woonplaatsen.

30 Men zal ieder, die iemand gedood heeft, volgens de verklaring van getuigen als een doodslager doden, maar een enkele getuige zal niet tegen iemand kunnen optreden in een halszaak.

31 En gij zult voor het leven van een doodslager, die des doods schuldig is, geen losgeld aannemen, maar hij zal zeker gedood worden.

32 Gij zult evenmin losgeld aannemen voor iemand die naar zijn vrijstad gevlucht is, opdat hij zou mogen terugkeren om in zijn land te wonen voor de dood van de priester.

33 Zo zult gij het land waarin gij woont, niet ontwijden, want bloed, dat ontwijdt het land, en voor het land kan ten aanzien van het bloed dat daarin vergoten is, geen verzoening worden gedaan dan door het bloed van degene, die het vergoten heeft.
34 Verontreinigt dan het land niet, waarin gij woont, in welks midden Ik mijn woonstede heb, want Ik, de Here, heb mijn woonstede in het midden der Israelieten.

Numeri 36

1 De familiehoofden van het geslacht der zonen van
Gilead, de zoon van Makir, de zoon van Manasse,
uit de geslachten der zonen van Jozef, naderden
en spraken in tegenwoordigheid van Mozes en van
de vorsten, de familiehoofden der Israelieten,
2 En zeiden: De Here heeft mijn heer geboden het
land door het lot de Israelieten ten erfdeel te
geven, en door de Here is aan mijn heer geboden
het erfdeel van onze broeder Selofchad aan zijn
dochters te geven.
3 Mochten zij nu huwen met iemand van de zonen
van de [andere] stammen der Israelieten, dan zou
haar erfdeel van het erfdeel onzer vaderen afgeno-
men worden en bij het erfdeel van de stam
gevoegd, waartoe zij dan zouden behoren, maar
van het door het lot ons toegewezen erfdeel zou
het worden afgenomen.
4 Wanneer de Israelieten dan het jubeljaar zouden
hebben, zou haar erfdeel gevoegd worden bij het
erfdeel van de stam, waartoe zij dan zouden beho-
ren, en van het erfdeel van de stam onzer vaderen
zou haar erfdeel worden afgenomen.
5 Toen gebood Mozes de Israelieten volgens het
bevel des Heren: De stam der zonen van Jozef
heeft gelijk.
6 Dit is het woord, dat de Here gebiedt aangaande
de dochters van Selofchad: Zij mogen huwen met
wie haar wenst, mits zij huwen binnen het
geslacht van de stam haars vaders.

7 Want een erfdeel der Israelieten zal niet van de
ene stam op de andere overgaan, maar de
Israelieten zullen vasthouden, ieder aan het erfdeel
van de stam zijner vaderen.
8 Dus zal iedere dochter, die een erfdeel uit de
stammen der Israelieten verworven heeft, huwen
met iemand van het geslacht van de stam haars
vaders opdat ieder der Israelieten het erfdeel zijner
vaderen erve.
9 Want het erfdeel zal niet van de ene stam op de
andere overgaan, maar de Israelieten zullen vast-
houden, ieder aan zijn eigen erfdeel.
10 Zoals de Here Mozes geboden had, zo deden de
dochters van Selofchad;
11 En Machla, Tirsa en Chogla en Milka en Noa, de
dochters van Selofchad, huwden met de zonen van
haar ooms;
12 Met mannen uit de geslachten der zonen van
Manasse, de zoon van Jozef, huwden zij, zodat
haar erfdeel aan de stam van het geslacht haars
vaders verbleef.
13 Dit zijn de geboden en verordeningen, die de Here
door de dienst van Mozes aan de Israelieten gebo-
den heeft in de velden van Moab bij de Jordaan
tegenover Jericho.

Deuteronomium 1

1 Dit zijn de woorden, die Mozes tot geheel Israel
gesproken heeft aan de overzijde van de Jordaan,
in de woestijn, in de Vlakte, tegenover Suf, tussen
Paran, Tofel, Laban, Chaserot en Di-zahab;
2 Elf dagreizen is het van Horeb in de richting van
het gebergte Seir tot Kades-barnea.
3 In het veertigste jaar nu, in de elfde maand, op de
eerste der maand, heeft Mozes tot de Israelieten
gesproken overeenkomstig alles wat hem de Here
ten aanzien van hen geboden had;
4 Nadat hij Sichon, de koning der Amorieten, die in
Chesbon woonde, en Og, de koning van Basan,
die in Astarot woonde, bij Edrei verslagen had;
5 Aan de overzijde van de Jordaan, in het land van
Moab, begon Mozes deze wet te ontvouwen en hij
zeide:
6 De Here, onze God, heeft tot ons bij Horeb
gesproken: gij zijt lang genoeg bij deze berg
gebleven;
7 Begeeft u op weg, breekt op, trekt naar het
gebergte der Amorieten en naar al hun naburen,
in de Vlakte, op het Gebergte, in de Laagte, in het
Zuiderland en aan de zeekust, het land der
Kanaanieten, en de Libanon tot aan de grote
rivier, de Eufraat.
8 Zie, Ik heb dat land tot uw beschikking gesteld;
trekt er binnen en neemt bezit van het land, waar-
van de Here aan uw vaderen, Abraham, Isaak en
Jakob gezworen heeft, dat Hij het hun en hun
nakroost geven zou.

9 Toentertijd zeide ik tot u: ik alleen zal de zorg
voor u niet kunnen dragen.
10 De Here, uw God, heeft u vermenigvuldigd en zie,
heden zijt gij zo talrijk als de sterren des hemels.
11 De Here, de God uwer vaderen, voege er aan u
nog duizendmaal zoveel toe als gij nu telt en zege-
ne u, zoals Hij u beloofd heeft.
12 Hoe zou ik dan alleen uw moeite, uw last en uw
rechtsgedingen kunnen dragen?
13 Wijst uit uw stammen wijze, verstandige en erva-
ren mannen aan, dat ik hen als uw hoofden aan-
stelle.
14 Toen antwoorddet gij mij en zeidet: het is goed,
wat gij hebt voorgesteld te doen.
15 Daarop nam ik de hoofden van uw stammen, wijze
en ervaren mannen, en stelde hen als hoofden
over u aan, oversten over duizend, oversten over
honderd, oversten over vijftig en oversten over
tien, en opzieners voor uw stammen.
16 En ik gebood toentertijd aan uw rechters: hoort
[de] [geschillen] tussen uw broeders en oordeelt
rechtvaardig tussen de een en de ander, of dit
diens broeder is dan wel de vreemdeling die bij
hem woont.
17 Gij zult in de rechtspraak de persoon niet aanzien;
gij zult de onaanzienlijke evenzeer horen als de
aanzienlijke; gij zult voor niemand vrezen, want de
rechtspraak is Godes. De zaak echter, die voor u te
zwaar is, zult gij tot mij brengen, opdat ik die
hore.

18 Zo gebood ik u toentertijd alle dingen, die gij
doen moest.
19 Toen braken wij van Horeb op en gingen heel die
grote en vreselijke woestijn door, die gij gezien
hebt, in de richting van het gebergte der
Amorieten, zoals de Here, onze God, ons geboden
had; en wij kwamen in Kades-barnea.
20 Toen zeide ik tot u: gij zijt gekomen tot het
gebergte der Amorieten, dat de Here, onze God,
ons geven zal.
21 Zie, de Here, uw God, heeft het land tot uw
beschikking gesteld, trek op, neem het in bezit,
zoals de Here, de God uwer vaderen, tot u gespro-
ken heeft; vrees niet en wees niet verschrikt.
22 Toen naderdet gij allen tot mij en zeidet: laten wij
enige mannen vooruit zenden om voor ons het
land te verkennen en ons in te lichten omtrent de
weg waarlangs wij moeten optrekken, en over de
steden die wij zullen bereiken.
23 Dit nu was goed in mijn ogen. Dus koos ik uit u
twaalf mannen, voor elke stam een;
24 Zij begaven zich op weg, trokken het gebergte in,
kwamen tot aan het dal Eskol en verkenden dit.
25 Ook namen zij vruchten van het land mee en
brachten ons die; tevens brachten zij ons verslag
uit en zeiden: Het land dat de Here, onze God,
ons geven zal, is goed.
26 Maar gij wildet niet optrekken en waart weerspan-
nig tegen het bevel van de Here, uw God;

27 Gij mordet in uw tenten en zeidet: omdat de Here
ons haat, heeft Hij ons uit het land Egypte geleid
om ons te brengen in de macht van de Amorieten
en ons te verdelgen.
28 Waarheen trekken wij op? Onze broeders hebben
ons het hart doen smelten met de tijding: de men-
sen zijn groter en langer dan wij, de steden zijn
groot en hemelhoog versterkt, en ook hebben wij
daar Enakieten gezien.
29 Ik zeide wel tot u: Beeft niet, vreest niet voor hen.
30 De Here, uw God, die voor u uit gaat, Hij zal voor
u strijden in overeenstemming met alles wat Hij
voor uw ogen met u gedaan heeft in Egypte
31 En in de woestijn, waar gij hebt gezien, hoe de
Here, uw God, u droeg, zoals een man zijn kind
draagt, op heel de weg die gij gegaan zijt, totdat
gij op deze plaats gekomen zijt.
32 Doch ondanks dit woord geloofdet gij niet in de
Here, uw God,
33 Die voor u uit ging op de weg om voor u een
plaats te zoeken, waar gij u kondt legeren: des
nachts in een vuur om u te doen zien op de weg
waarlangs gij moest gaan, en des daags in een
wolk.
34 Toen de Here uw woorden hoorde, werd Hij toor-
nig en zwoer:
35 Niet een van deze mannen, dit boze geslacht, zal
het goede land zien, waarvan Ik gezworen heb,
dat Ik het aan uw vaderen zou geven,

36 Behalve Kaleb, de zoon van Jefunne; die zal het
zien, ja, aan hem zal Ik het land geven, dat hij
betreden heeft, en aan zijn kinderen, omdat hij de
Here volkomen gevolgd heeft.
37 Ook op mij werd de Here vertoornd om uwentwil,
zodat Hij zeide: ook gij zult daar niet komen.
38 Jozua, de zoon van Nun, die in uw dienst staat,
die zal daar komen; sterk hem, want hij zal het
Israel doen beerven.
39 En uw kleine kinderen, waarvan gij gezegd hebt:
ten roof zullen zij zijn, en uw zonen, die op dit
ogenblik nog geen kennis hebben van goed en
kwaad, die zullen daar komen, ja, aan hen zal Ik
het geven en zij zullen het in bezit nemen.
40 Gij echter, wendt u om en breekt op naar de woe-
stijn, in de richting van de Schelfzee.
41 Toen antwoorddet gij en zeidet tot mij: wij heb-
ben tegen de Here gezondigd. Wij willen optrek-
ken en strijden, naar alles wat de Here, onze God,
ons geboden heeft. En ieder van u gordde zijn
wapens aan, want gij achttet het licht naar het
gebergte op te trekken.
42 Maar de Here zeide tot mij: zeg tot hen: gij zult
niet optrekken en strijden, want Ik zal niet in uw
midden zijn; opdat gij niet verslagen wordt voor
uw vijanden.
43 En ik sprak tot u, maar gij luisterdet niet en waart
weerspannig tegen het bevel des Heren; gij han-
deldet overmoedig en trokt op naar het gebergte.

44 Daarop trokken de Amorieten, die dat gebergte
bewoonden, uit, u tegemoet, en zij vervolgden u
als bijen en versloegen u in Seir, tot Chorma toe.
45 Toen keerdet gij terug en weendet voor het aange-
zicht des Heren; maar de Here luisterde niet naar u
en neigde zijn oor niet tot u.
46 Zo bleeft gij dan lange tijd in Kades; de vele
dagen, dat gij daar vertoefd hebt.

Deuteronomium 2

1 Daarop wendden wij ons om en braken op naar de
woestijn, in de richting van de Schelfzee, zoals de
Here tot mij gesproken had; vele dagen trokken
wij om het gebergte Seir heen.
2 Toen zeide de Here tot mij:
3 Gij hebt lang genoeg om dit gebergte heen
getrokken, wendt u naar het noorden;
4 Gebied het volk aldus: gij gaat nu trekken door
het gebied van uw broeders, de zonen van Esau,
die in Seir wonen; die zullen bevreesd voor u zijn.
Neemt u echter zeer in acht;
5 Daagt hen niet uit, want Ik zal u van hun land
zelfs geen voetbreed geven, omdat Ik het gebergte
Seir aan Esau tot een bezitting gegeven heb.
6 Voedsel om te eten zult gij van hen voor geld
kopen; ook water om te drinken zult gij van hen
voor geld kopen.
7 Want de Here, uw God, heeft u gezegend in al het
werk uwer handen; Hij heeft uw tocht door deze
grote woestijn gekend; deze veertig jaar was de
Here, uw God, met u, gij hebt aan niets gebrek
gehad.
8 Daarom trokken wij verder, weg van onze broe-
ders, de zonen van Esau, die in Seir wonen, weg
van de vlakte, van Elat en Esjon-geber. Daarna
wendden wij ons en gingen in de richting van de
woestijn van Moab.

9 Toen zeide de Here tot mij: benauw Moab niet, en
daag het niet uit ten strijde, want Ik zal u van zijn
land niets in bezit geven, omdat Ik Ar aan de
zonen van Lot tot een bezitting gegeven heb.
10 De Emieten hadden eertijds daarin gewoond, een
groot en talrijk volk, lang als de Enakieten;
11 Ook deze werden voor Refaieten gehouden, even-
als de Enakieten, maar de Moabieten noemen hen
Emieten.
12 En in Seir hadden eertijds de Chorieten gewoond,
maar de zonen van Esau hadden hen uit hun
gebied verdreven, hen verdelgd en zich in hun
plaats gevestigd, evenals Israel gedaan heeft met
het land, dat de Here hun in bezit gegeven heeft. *f*
13 Maakt u nu gereed en trekt de beek Zered over.
Toen trokken wij over de beek Zered.
14 En de tijd dat wij reisden vanaf Kades-barnea, tot-
dat wij de beek Zered overtrokken, bedroeg ach-
tendertig jaar; totdat dit gehele geslacht, de
krijgslieden uit de legerplaats, gestorven was tot
de laatste man, zoals hun de Here had gezworen;
15 Ja, ook was de hand des Heren tegen hen geweest
om hen uit de legerplaats weg te rukken, totdat zij
gestorven waren tot de laatste man.
16 Toen dan van het volk alle krijgslieden gestorven
waren tot de laatste man,
17 Sprak de Here tot mij:
18 Heden trekt gij langs het gebied van Moab, te
weten Ar,

19 En dan komt gij in de nabijheid van de
Ammonieten; benauw hen niet en daag hen niet
uit, want Ik zal u van het land der Ammonieten
niets in bezit geven, omdat Ik het aan de zonen
van Lot tot een bezitting gegeven heb.
20 Ook dit wordt voor een land van Refaieten gehou-
den; Refaieten hadden eertijds daarin gewoond,
maar de Ammonieten noemden hen
Zamzummieten,
21 Een groot en talrijk volk, lang als de Enakieten,
maar de Here had hen verdreven en verdelgd,
zodat genen hun gebied in bezit genomen en zich
in hun plaats gevestigd hadden;
22 Evenals Hij voor de zonen van Esau gedaan had,
die in Seir wonen: voor wie Hij de Chorieten ver-
dreven en verdelgd had, zodat genen hun gebied
in bezit genomen hadden en daar in hun plaats
wonen tot op de huidige dag.
23 De Kaftorieten, die uit Kaftor gekomen waren,
hadden de Awwieten, die tot Gaza in dorpen
woonden, verdelgd en zich in hun plaats geves-
tigd.
24 Maakt u gereed, breekt op en trekt de beek Arnon
over. Zie, Ik geef Sichon, de koning van Chesbon,
de Amoriet, en zijn land in uw macht; begin met
het in bezit te nemen en daag hem uit ten strijde.
25 Op deze dag begin Ik schrik en vrees voor u te
leggen op de volken onder de ganse hemel, zodat
zij voor u sidderen en beven, wanneer zij van u
horen gewagen.

26 Daarop zond ik uit de woestijn Kedemot boden tot
Sichon, de koning van Chesbon, met een vredelie-
vende boodschap:
27 Laat mij door uw land trekken; ik zal uitsluitend de
weg blijven volgen, zonder naar rechts of links af
te buigen.
28 Voedsel om te eten zult gij mij voor geld verkopen
en water om te drinken zult gij mij voor geld
geven; laat mij slechts te voet doortrekken,
29 Zoals de zonen van Esau, die in Seir wonen, mij
toegestaan hebben en de Moabieten, die in Ar
wonen, totdat ik de Jordaan overtrek naar het
land, dat de Here, onze God, ons geven zal.
30 Doch Sichon, de koning van Chesbon, wilde ons
niet door zijn gebied laten trekken, want de Here,
uw God, verhardde zijn geest en verstokte zijn
hart, ten einde hem in uw macht te geven, zoals
dit heden het geval is.
31 Toen zeide de Here tot mij: Zie, Ik begin met
Sichon en zijn land u ter beschikking te stellen;
begin het te veroveren en neem zijn land in bezit.
32 En Sichon trok uit, ons tegemoet, hij en zijn gehe-
le volk, om bij Jahas slag te leveren,
33 Maar de Here, onze God, gaf hem aan ons over, zodat
wij hem versloegen met zijn zonen en al zijn volk.
34 Wij namen toentertijd al zijn steden in en sloegen
elke stad met de ban, mannen, vrouwen en kinde-
ren; wij lieten niemand ontkomen;
35 Alleen het vee roofden wij voor ons evenals de
buit uit de steden, die wij ingenomen hadden.

36 Van Aroer af, aan de oever van de beek Arnon, en
de stad in het dal, tot aan Gilead was er geen
stad, die voor ons onneembaar was; de Here, onze
God stelde alles tot onze beschikking.
37 Alleen tot het land der Ammonieten zijt gij niet
genaderd: tot de gehele oever van de beek Jabbok
niet, noch tot de steden van het gebergte, noch
tot enige plaats, waarvoor de Here, onze God, ons
een verbod gegeven had.

Deuteronomium 3

1 Daarop wendden wij ons en trokken op in de richting van Basan. En Og, de koning van Basan, trok uit, ons tegemoet, hij en zijn gehele volk, om bij Edrei slag te leveren.

2 Doch de Here zeide tot mij: Vrees hem niet, want Ik geef hem met zijn gehele volk en zijn land in uw macht, en gij zult met hem doen, gelijk gij gedaan hebt met Sichon, de koning der Amorieten, die te Chesbon woonde.

3 En de Here, onze God, gaf ook Og, de koning van Basan, en zijn gehele volk in onze macht en wij versloegen hem zo volkomen, dat wij van hem niemand ontkomen lieten.

4 Wij namen toentertijd al zijn steden in; er was geen stad, die wij hem niet ontnamen, zestig steden, de gehele landstreek van Argob, het koninkrijk van Og in Basan.

5 Dit waren altemaal versterkte steden, met hoge muren, met deuren en grendels; ongerekend zeer vele onversterkte steden.

6 Wij sloegen ze met de ban, zoals wij met Sichon, de koning van Chesbon, gedaan hadden, elke stad met de ban slaande, mannen, vrouwen en kinderen.

7 Maar al het vee en de buit en de steden roofden wij voor ons.

8 Zo ontnamen wij toen aan de beide koningen der Amorieten het land, dat aan de overzijde van de Jordaan ligt, van de beek Arnon af tot de berg Hermon,

9 (De Sidoniers noemen de Hermon Sirjon en de Amorieten noemen hem Senir)

10 Al de steden van de hoogvlakte, zowel als geheel
Gilead en geheel Basan tot Salka en Edrei, steden
van het koninkrijk Og in Basan.
11 Alleen Og, de koning van Basan, was overgebleven
als laatste der Refaieten; zie, zijn rustbank was een
rustbank van ijzer; zij staat immers in Rabba der
Ammonieten. Negen el is zij lang en vier el breed
naar de gewone el.
12 Dit land nu namen wij te dien tijde in bezit; van
Aroer af, dat aan de beek Arnon ligt, met de helft
van het gebergte van Gilead en zijn steden gaf ik
het aan de Rubenieten en aan de Gadieten;
13 En de rest van Gilead met geheel Basan, het
koninkrijk van Og, gaf ik aan de halve stam
Manasse, de gehele landstreek van Argob. (Dit
gehele Basan wordt land der Refaieten genoemd).
14 Jair, de zoon van Manasse, nam de gehele lands-
treek van Argob tot het gebied der Gesurieten en
der Maakatieten, en noemde deze, namelijk Basan,
naar zijn naam: de dorpen van Jair, tot op deze dag.
15 Aan Makir gaf ik Gilead.
16 Aan de Rubenieten en aan de Gadieten gaf ik een
deel van Gilead, aan de ene kant tot aan de beek
Arnon, halverwege de beek met het oeverland, en
aan de andere kant tot de beek Jabbok, de grens
der Ammonieten;
17 Voorts de Vlakte en de Jordaan en het bijbehorend
gebied, van Kinneret af tot aan de zee der Vlakte,
de Zoutzee, aan de voet van de hellingen van de
Pisga oostwaarts.

18 Toentertijd nu gebood ik u: De Here, uw God,
heeft u dit land gegeven om het in bezit te
nemen; maar toch zult gij aan de spits van uw
broeders, de Israelieten, gewapend naar de over-
zijde trekken: alle weerbare mannen.
19 Alleen uw vrouwen, uw kinderen en uw vee (ik
weet dat gij veel vee hebt) mogen in de steden
blijven, die ik u gegeven heb,
20 Totdat de Here uw broeders rust gegeven heeft
zoals u, en ook zij het land in bezit genomen heb-
ben, dat de Here, uw God, hun aan de overzijde
van de Jordaan geven zal; dan moogt gij terugke-
ren, ieder naar de bezitting die ik u gegeven heb.
21 En aan Jozua gebood ik toentertijd: Uw ogen heb-
ben alles gezien, wat de Here, uw God, aan deze
twee koningen gedaan heeft; zo zal de Here aan
alle koninkrijken doen, waar gij naar toe trekt;
22 Gij zult voor hen niet vrezen, want de Here, uw
God, is het, die voor u strijdt.
23 Ook smeekte ik toen de Here:
24 Here Here, Gij zijt begonnen uw knecht uw groot-
heid en uw sterke macht te laten zien; want welke
god is er in de hemel of op de aarde, die zulke
werken en zulke krachtige daden kan doen als Gij?
25 Laat ik toch naar de overzijde mogen trekken en
het goede land zien, dat aan de overkant van de
Jordaan ligt, dat schone bergland en de Libanon.

26 Maar de Here was tegen mij verbolgen om uwent-
wil en hoorde niet naar mij; de Here zeide tot mij:
Laat het genoeg zijn, spreek Mij niet meer over
deze zaak.
27 Beklim de top van de Pisga en sla uw ogen op
naar het westen, naar het noorden, naar het zui-
den en naar het oosten en zie met uw ogen in het
rond, want de Jordaan hier zult gij niet overtrek-
ken.
28 Maar geef Jozua uw bevelen, sterk hem en bemoe-
dig hem, want hij zal aan de spits van dit volk
naar de overzijde trekken en dit het land doen
beerven, dat gij zult zien.
29 En wij bleven in het dal tegenover Bet-peor.

Deuteronomium 4

1 Nu dan, o Israel, hoor de inzettingen en de verordeningen, die ik u leer na te komen, opdat gij leeft en opdat gij het land binnengaat en in bezit neemt, dat de Here, de God uwer vaderen, u geven zal.
2 Gij zult aan wat ik u gebied, niet toedoen en daarvan niet afdoen, opdat gij de geboden van de Here, uw God, onderhoudt, die ik u opleg.
3 Met eigen ogen hebt gij gezien, wat de Here ten aanzien van Baal-peor gedaan heeft, hoe de Here, uw God, alle mannen die Baal-peor achterna liepen, uit uw midden verdelgd heeft;
4 Terwijl gij, die de Here, uw God, aanhingt, heden nog allen in leven zijt.
5 Zie, ik heb u inzettingen en verordeningen geleerd, zoals de Here, mijn God mij geboden had, opdat gij aldus zoudt doen in het land, dat gij in bezit gaat nemen.
6 Onderhoudt ze dan naarstig, want dat zal uw wijsheid en uw inzicht zijn in de ogen der volken, die bij het horen van al deze inzettingen zullen zeggen: Waarlijk, dit grote volk is een wijze en verstandige natie.
7 Immers welk groot volk is er, waaraan de goden zo nabij zijn als de Here, onze God, telkens als wij tot Hem roepen?
8 En welk groot volk is er, dat inzettingen en verordeningen heeft zo rechtvaardig, als heel deze wet, die ik u heden voorleg?

9 Alleen neem u ervoor in acht en hoed u er terdege voor, dat gij de dingen die gij met eigen ogen gezien hebt, niet vergeet, en zij niet uit uw hart wijken zolang gij leeft; maak ze aan uw kinderen en kindskinderen bekend:

10 De dag, waarop gij voor het aangezicht van de Here, uw God, bij Horeb stondt, toen de Here tot mij zeide: roep Mij het volk samen, dan zal Ik het mijn woorden doen horen, opdat zij leren Mij te vrezen alle dagen, dat zij op de aardbodem leven, en opdat zij het hun kinderen leren.

11 En gij naderdet en stondt onderaan de berg, terwijl de berg laaide van vuur tot in het hart des hemels; duisternis, wolken en donkerheid.

12 Toen sprak de Here tot u uit het midden van het vuur; een geluid van woorden hoordet gij, maar een gestalte naamt gij niet waar, er was alleen een stem.

13 En Hij maakte u het verbond bekend, dat Hij u gebood te houden, de Tien Woorden, en Hij schreef ze op twee stenen tafelen.

14 En mij gebood toen de Here u inzettingen en verordeningen te leren, opdat gij die zoudt nakomen in het land, waarheen gij trekt om het in bezit te nemen.

15 Neemt u er dan terdege voor in acht (want gij hebt generlei gedaante gezien op de dag dat de Here op Horeb tot u sprak uit het midden van het vuur)

16 Dat gij niet verderfelijk handelt door u een gesne-
den beeld te maken in de gedaante van enige
afgod: een afbeelding van een mannelijk of vrou-
welijk wezen;
17 Een afbeelding van een of ander dier op de aarde;
een afbeelding van een of ander gevleugeld gevo-
gelte, dat langs de hemel vliegt;
18 Een afbeelding van een of ander gedierte, dat op
de aardbodem kruipt; een afbeelding van een of
andere vis, die in het water onder de aarde is;
19 En dat gij ook uw ogen niet opslaat naar de
hemel, en de zon, de maan en de sterren, het
gehele heer des hemels, aanziet en u laat verleiden
u voor die neer te buigen en hen te dienen, die de
Here, uw God, heeft toebedeeld aan alle volken
onder de ganse hemel;
20 Terwijl de Here u genomen en uit de ijzeroven, uit
Egypte, geleid heeft om voor Hem te zijn tot een
eigen volk, zoals dit heden het geval is.
21 Maar de Here werd toornig op mij om uwentwil en
Hij zwoer, dat ik de Jordaan niet zou overtrekken
en in het goede land niet zou komen, dat de Here,
uw God, u tot een erfdeel geven zal.
22 Want ik zal in dit land sterven, ik zal de Jordaan
niet overtrekken; maar gij zult die overtrekken en
dat goede land in bezit nemen.
23 Neemt u ervoor in acht, dat gij het verbond van
de Here, uw God, dat Hij met u gesloten heeft,
niet vergeet en u een beeld maakt in de gedaante
van iets, dat de Here, uw God, u verboden heeft.

24 Want de Here, uw God, is een verterend vuur, een
naijverig God.
25 Wanneer gij kinderen en kindskinderen verwekt
hebt en in het land ingeburgerd zijt en gij dan
verderfelijk handelt door een beeld te maken in
welke gedaante ook, en doet wat kwaad is in de
ogen van de Here, uw God, en Hem krenkt;
26 Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot
getuigen, dat gij zeker spoedig zult omkomen in
het land, dat gij na het overtrekken van de
Jordaan in bezit zult nemen; gij zult daarin niet
lang leven, maar zeker verdelgd worden;
27 De Here zal u onder de natien verstrooien en gij
zult met een klein getal overblijven onder de vol-
ken, bij wie de Here u brengen zal;
28 Dan zult gij daar goden dienen: werk van mensen-
handen, hout en steen, die niet zien, noch horen
noch eten noch ruiken.
29 En dan zult gij daar de Here, uw God, zoeken en
Hem vinden, wanneer gij naar Hem vraagt met uw
ganse hart en met uw ganse ziel.
30 Wanneer het u bang zal zijn en in de toekomst al
deze dingen u zullen overkomen, dan zult gij u
bekeren tot de Here, uw God, en naar Hem luiste-
ren.
31 Want de Here, uw God, is een barmhartig God, Hij
zal u niet verlaten noch u verderven en Hij zal niet
vergeten het verbond met uw vaderen, dat Hij hun
onder ede bevestigd heeft.

32 Want vraag toch naar de dagen van het verleden,
van voor uw tijd, sinds de dag dat God de mens
op de aarde schiep; en vraag van het ene einde
des hemels tot het andere, of er zo iets groots is
gebeurd of iets dergelijks is gehoord.
33 Heeft ooit een volk een goddelijke stem gehoord,
sprekende uit het midden van het vuur, zoals gij
die gehoord hebt, en het leven behouden?
34 Of heeft ooit een god beproefd te komen om zich
een volk te nemen uit het midden van een ander
volk, door beproevingen, door tekenen, door won-
deren en strijd, met een sterke hand en een uitge-
strekte arm en met grote verschrikkingen, zoals de
Here, uw God, om uwentwil dit alles in Egypte
voor uw ogen gedaan heeft?
35 Gij hebt het te zien gekregen, opdat gij zoudt
weten, dat de Here de enige God is, er is geen
ander behalve Hij.
36 Uit de hemel heeft Hij u zijn stem doen horen om
u te vermanen, op de aarde heeft Hij u zijn groot
vuur doen zien, en zijn woorden hebt gij gehoord
uit het midden van het vuur.
37 Omdat Hij uw vaderen heeft liefgehad en hun
nakroost heeft uitverkoren, heeft Hij zelf u met zijn
grote kracht uit Egypte geleid,
38 Om volken, groter en machtiger dan gij, voor u uit
te verdrijven, om u in hun land te brengen en het
u ten erfdeel te geven, zoals dit heden het geval
is.

39 Weet daarom heden en neem het ter harte, dat de
Here de enige God is in de hemel daar boven en
op de aarde hier beneden, er is geen ander.
40 Onderhoud dan zijn inzettingen en zijn geboden,
die ik u heden opleg, opdat het u en uw kinderen
na u wel ga en opdat gij lang leeft in het land, dat
de Here, uw God, u geven zal voor altijd.
41 Toen zonderde Mozes drie steden af aan de over-
zijde van de Jordaan, in het oosten,
42 Opdat een doodslager, die zijn naaste onvoorbe-
dacht gedood had, zonder dat hij tevoren haat
tegen hem koesterde, daarheen zou vluchten,
zodat hij, wanneer hij naar een dezer steden was
gevlucht, in het leven kon blijven:
43 Beser in de woestijn, in het gebied der hoogvlakte,
voor de Rubenieten, Ramot in Gilead voor de
Gadieten en Golan in Basan voor de Manassieten.
44 Dit nu is de wet, die Mozes de Israelieten voorleg-
de.
45 Dit zijn de getuigenissen, de inzettingen en de
verordeningen, die Mozes de Israelieten aange-
zegd heeft, op hun tocht uit Egypte;
46 Aan de overzijde van de Jordaan, in het dal tegen-
over Bet-peor, in het land van Sichon, de koning
der Amorieten, die te Chesbon had gewoond, die
Mozes en de Israelieten verslagen hadden op hun
tocht uit Egypte,

47 En wiens land zij in bezit genomen hadden, even-
als het land van Og, de koning van Basan: de
beide koningen der Amorieten, die aan de overzij-
de van de Jordaan woonden, in het oosten,
48 Van Aroer af, dat aan de oever van de beek Arnon
ligt, tot de berg Sirjon (dat is de Hermon)
49 Met de gehele vlakte aan de overzijde van de
Jordaan, in het oosten, en tot aan de zee der
Vlakte toe, onderaan de hellingen van de Pisga.

Deuteronomium 5

1 Mozes riep geheel Israel samen en zeide tot hen:
Hoor, Israel, de inzettingen en de verordeningen,
die ik heden doe horen, opdat gij ze leert en naar-
stig onderhoudt.
2 De Here, onze God, heeft met ons een verbond
gesloten op Horeb.
3 Niet met onze vaderen heeft de Here dit verbond
gesloten, maar met ons, zoals wij hier heden allen
in leven zijn.
4 Van aangezicht tot aangezicht heeft de Here met u
gesproken op de berg uit het midden van het
vuur*f*
5 (Ik stond te dien tijde tussen de Here en u om u
het woord des Heren mede te delen, want gij
vreesdet voor het vuur en gij kwaamt de berg niet
op) en Hij zeide:
6 Ik ben de Here, uw God, die u uit het land Egypte,
uit het diensthuis, geleid heb.
7 Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht
hebben.
8 Gij zult u geen gesneden beeld maken van enige
gestalte, die boven in de hemel of onder op de
aarde is of die in de wateren onder de aarde is.
9 Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen;
want Ik, de Here, uw God, ben een naijverig God,
die de ongerechtigheid der vaderen bezoek aan de
kinderen en aan het derde en aan het vierde
geslacht van hen die Mij haten,
10 En die barmhartigheid doe aan duizenden van hen
die Mij liefhebben en mijn geboden onderhouden.

11 Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken, want de Here zal niet onschuldig houden wie zijn naam ijdel gebruikt.
12 Onderhoud de sabbatdag, dat gij die heiligt, zoals de Here, uw God, u geboden heeft.
13 Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen,
14 Maar de zevende dag is de sabbat van de Here, uw God; dan zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw rund, noch uw ezel, noch uw overige vee, noch de vreemdeling die in uw steden woont, opdat uw dienstknecht en uw dienstmaagd rusten zoals gij;
15 Want gij zult gedenken, dat gij dienstknechten in het land Egypte geweest zijt, en dat de Here, uw God, u vandaar heeft uitgeleid met een sterke hand en met een uitgestrekte arm; daarom heeft u de Here, uw God, geboden de sabbatdag te houden.
16 Eer uw vader en uw moeder, zoals de Here, uw God, u geboden heeft, opdat uw dagen verlengd worden en het u wel ga in het land, dat de Here, uw God, u geeft.
17 Gij zult niet doodslaan.
18 En gij zult niet echtbreken.
19 En gij zult niet stelen.
20 En gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste.

21 En gij zult niet begeren uws naasten vrouw, gij
zult uw zinnen niet zetten op uws naasten huis,
noch op zijn akker, noch op zijn dienstknecht, zijn
dienstmaagd, zijn rund, zijn ezel, noch op iets, dat
van uw naaste is.
22 Deze woorden heeft de Here tot uw gehele
gemeente gesproken op de berg, uit het midden
van het vuur, de wolk en de donkerheid, met lui-
der stem, en Hij voegde daaraan niets toe; Hij
schreef ze op twee stenen tafelen en gaf mij die.
23 Toen gij nu de stem hoordet uit het midden van
de duisternis, terwijl de berg stond in een brand
van vuur, naderdet gij tot mij, al de hoofden uwer
stammen en uw oudsten, en gij zeidet:
24 Zie, de Here, onze God, heeft ons zijn heerlijkheid
en zijn grootheid getoond, en zijn stem hebben
wij gehoord uit het midden van het vuur; op deze
dag hebben wij gezien, dat God spreekt met een
mens, en dat deze toch in leven blijft.
25 Maar nu, waarom zouden wij sterven? Want dit
grote vuur zal ons verteren; als wij nog langer de
stem van de Here, onze God, horen, zullen wij
sterven.
26 Want welke sterveling is er, die de stem van de
levende God heeft horen spreken uit het midden
van het vuur, zoals wij, en die in leven is gebleven?
27 Nader gij en hoor alles wat de Here, onze God,
zegt, en breng gij dan alles aan ons over wat de
Here, onze God, tot u spreekt; dan zullen wij het
horen en doen.

28 Toen de Here uw woorden hoorde, terwijl gij tot mij spraakt, zeide de Here tot mij: Ik heb de woorden van dit volk gehoord, die zij tot u spraken; het is goed, alles wat zij gezegd hebben.
29 Och, hadden zij steeds zulk een hart om Mij te vrezen en om al mijn geboden te onderhouden, opdat het hun en hun kinderen voor altoos wel mocht gaan!
30 Ga, zeg tot hen: Keert naar uw tenten terug.
31 Maar sta gij hier bij Mij, opdat Ik u mededele heel het gebod, al de inzettingen en verordeningen, die gij hun moet leren, opdat zij die nakomen in het land, dat Ik hun geven zal om het in bezit te nemen.
32 Onderhoudt ze naarstig, zoals de Here, uw God, u geboden heeft; wijkt niet af, naar rechts noch naar links.
33 Heel de weg, die de Here, uw God, u geboden heeft, zult gij gaan, opdat gij leeft en het u wel ga en gij lang woont in het land, dat gij in bezit zult nemen.

Deuteronomium 6

1 Dit nu is het gebod, dit zijn de inzettingen en verordeningen, die de Here, uw God, bevolen heeft u te leren om die na te komen in het land, waarheen gij zult trekken om het in bezit te nemen,

2 Opdat gij de Here, uw God, vreest door al zijn inzettingen en geboden te onderhouden, die ik u opleg, gij en uw zoon en uw kleinzoon, al de dagen van uw leven, en opdat gij lang leven moogt.

3 Hoor dan, Israel, en onderhoud ze naarstig, opdat het u wel ga, en opdat gij zeer talrijk wordt, zoals de Here, de God uwer vaderen, u heeft toegezegd, in een land, vloeiende van melk en honig.

4 Hoor, Israel: de Here is onze God; de Here is een!

5 Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht.

6 Wat ik u heden gebied, zal in uw hart zijn,

7 Gij zult het uw kinderen inprenten en daarover spreken, wanneer gij in uw huis zit, wanneer gij onderweg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat.

8 Gij zult het ook tot een teken op uw hand binden en het zal u een voorhoofdsband tussen uw ogen zijn,

9 En gij zult ze schrijven op de deurposten van uw huis en aan uw poorten.

10 Wanneer nu de Here, uw God, u in het land zal
gebracht hebben, waarvan Hij uw vaderen,
Abraham, Isaak en Jakob, gezworen heeft het u te
zullen geven (grote en goede steden, die gij niet
gebouwd hebt;
11 Huizen, vol met allerlei goederen, waarmee gij ze
niet gevuld hebt; uitgehouwen bakken, die gij niet
uitgehouwen hebt; wijngaarden en olijfbomen, die
gij niet geplant hebt) en gij gegeten hebt en ver-
zadigd zijt,
12 Neem u er dan voor in acht, dat gij de Here niet
vergeet, die u uit het land Egypte, uit het dienst-
huis, geleid heeft.
13 De Here, uw God, zult gij vrezen, Hem zult gij die-
nen en bij zijn naam zweren.
14 Gij zult geen andere goden achternalopen, van de
goden der volken rondom u,
15 Want de Here, uw God, is een naijverig God in uw
midden; opdat de toorn van de Here, uw God,
niet tegen u ontbrande en Hij u van de aardbodem
verdelge.
16 Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken, zoals gij
bij Massa gedaan hebt.
17 Gij zult nauwgezet de geboden van de Here, uw
God, onderhouden en de getuigenissen en de
inzettingen, die Hij u opgelegd heeft;
18 Gij zult doen wat recht en goed is in de ogen des
Heren, opdat het u wel ga en gij het goede land,
dat de Here aan uw vaderen onder ede beloofd
heeft, binnengaat en in bezit neemt,

19 Door al uw vijanden voor u uit te jagen, zoals de
Here heeft gesproken.
20 Wanneer later uw zoon u vraagt: Wat zijn dat voor
getuigenissen, inzettingen en verordeningen, die
de Here, onze God, u opgelegd heeft?
21 Dan zult gij tot uw zoon zeggen: Wij waren dienst-
knechten van Farao in Egypte, maar de Here heeft
ons met een sterke hand uit Egypte geleid;
22 De Here deed voor onze ogen tekenen en wonde-
ren, groot en onheil brengend, aan Egypte, aan
Farao en aan zijn gehele huis;
23 Maar ons heeft Hij daaruit geleid, om ons te bren-
gen in het land dat Hij aan onze vaderen onder
ede beloofd had, en ons dit te geven.
24 De Here gebood ons al deze inzettingen te onder-
houden en de Here, onze God, te vrezen, opdat
het ons altijd wel zou gaan en Hij ons in het leven
zou behouden, zoals dit heden het geval is.
25 En het zal ons tot gerechtigheid zijn, wanneer wij
heel dit gebod naarstig onderhouden voor het
aangezicht van de Here, onze God, zoals Hij ons
geboden heeft.

Deuteronomium 7

1 Wanneer de Here, uw God, u in het land gebracht
zal hebben, dat gij in bezit gaat nemen, en Hij
voor u uit vele volken verdreven zal hebben, de
Hethieten, de Girgasieten, de Amorieten, de
Kanaanieten, de Perizzieten, de Chiwwieten, en de
Jebusieten, zeven volken, talrijker en machtiger
dan gij,
2 En de Here, uw God, hen aan u overgeleverd zal
hebben, zodat gij hen verslaat, dan zult gij hen
volkomen met de ban slaan; gij zult met hen geen
verbond sluiten en hun geen genade verlenen.
3 Gij zult u ook met hen niet verzwageren; uw doch-
ters zult gij aan hun zonen niet geven, noch hun
dochters nemen voor uw zonen;
4 Want zij zouden uw zonen van Mij doen afwijken,
zodat zij andere goden zouden dienen, en de
toorn des Heren tegen u zou ontbranden en Hij u
weldra zou verdelgen.
5 Maar aldus zult gij met hen doen: hun altaren zult
gij afbreken, hun gewijde stenen verbrijzelen, hun
gewijde palen omhouwen en hun gesneden beel-
den met vuur verbranden.
6 Want gij zijt een volk, dat de Here, uw God, heilig
is; u heeft de Here, uw God, uit alle volken op de
aardbodem uitverkoren om zijn eigen volk te zijn.
7 Niet, omdat gij talrijker waart dan enig ander volk,
heeft de Here Zich aan u verbonden en u uitverko-
ren; veeleer zijt gij het kleinste van alle volken.

8 Maar, omdat de Here u liefhad en de eed hield,
die Hij uw vaderen gezworen had, heeft de Here u
met een sterke hand uitgeleid en u verlost uit het
diensthuis, uit de macht van Farao, de koning van
Egypte,
9 Opdat gij zoudt weten, dat de Here, uw God, de
enige God is, de trouwe God, die het verbond en
de goedertierenheid houdt jegens wie Hem lief-
hebben en zijn geboden onderhouden, tot in dui-
zend geslachten;
10 Maar aan ieder persoonlijk van hen die Hem
haten, oefent Hij vergelding door hem te gronde
te richten; Hij stelt het niet uit voor wie Hem haat,
aan hem persoonlijk vergeldt Hij het.
11 Onderhoud dus het gebod, de inzettingen en ver-
ordeningen, die ik u heden gebied na te komen.
12 Het zal geschieden, omdat gij aan deze verorde-
ningen gehoor geeft en ze naarstig onderhoudt,
dat de Here, uw God, jegens u het verbond en de
goedertierenheid zal bevestigen, die Hij aan uw
vaderen met een eed bekrachtigd heeft;
13 Hij zal u liefhebben, zegenen en talrijk maken; Hij
zal zegenen de vrucht van uw schoot en de vrucht
van uw bodem, uw koren, most en olie, de worp
van uw runderen en de dracht van uw kleinvee, in
het land, waarvan Hij uw vaderen gezworen heeft,
dat Hij het u geven zou.
14 Gezegend zult gij zijn boven alle volken; er zal
geen onvruchtbare zijn onder uw mannen of vrou-
wen, noch onder uw vee.

15 De Here zal alle ziekten van u afwenden, en geen
van de boze kwalen van Egypte, die gij kent, zal
Hij u opleggen, maar Hij zal die brengen over
allen die u haten.
16 Gij zult alle volken die de Here, uw God, u geven
zal, verslinden; gij zult hen niet ontzien en hun
goden niet dienen, want dat zou u tot een valstrik
worden.
17 Wanneer gij bij uzelf zoudt zeggen: Deze volken
zijn talrijker dan ik, hoe zou ik dan in staat zijn
hen te verdrijven?
18 Dan moet gij niet voor hen vrezen; houd steeds in
gedachten, wat de Here, uw God, aan Farao en
geheel Egypte gedaan heeft,
19 De grote beproevingen, die uw ogen gezien heb-
ben, de tekenen en wonderen, de sterke hand en
de uitgestrekte arm, waarmede de Here, uw God,
u uitgeleid heeft; zo zal de Here, uw God, doen
aan alle volken, voor welke gij bevreesd zijt.
20 Bovendien zal de Here, uw God, hoornaars op hen
afzenden, totdat wie overgebleven waren en zich
voor u verborgen hadden, zijn omgekomen.
21 Sidder niet voor hen, want de Here, uw God, is in
uw midden, een grote en vreselijke God.
22 De Here, uw God, zal deze volken langzamerhand
voor u uit verdrijven; gij zult hen niet in korte tijd
mogen vernietigen, opdat het wild gedierte u niet
te talrijk worde.
23 Zo zal de Here, uw God, hen aan u overleveren en hen
in grote verwarring brengen, totdat zij verdelgd zijn.

24 Hun koningen zal Hij in uw macht geven, zodat gij
hun naam van onder de hemel doet verdwijnen;
niemand zal tegen u standhouden, totdat gij hen
verdelgd hebt.
25 De gesneden beelden van hun goden zult gij met
vuur verbranden; het zilver en het goud daaraan
zult gij niet begeren en u niet toeeigenen, opdat
gij daardoor niet verstrikt wordt, want het is een
gruwel voor de Here, uw God.
26 En gij zult geen gruwel in uw huis brengen, zodat
gijzelf evenzo onder de ban zoudt komen; gij zult
het ten sterkste verfoeien en verafschuwen, want
het ligt onder de ban.

Deuteronomium 8

1 Heel het gebod, dat ik u heden opleg, zult gij
naarstig onderhouden, opdat gij moogt leven en
talrijk worden en het land binnengaan en in bezit
nemen, dat de Here uw vaderen onder ede
beloofd heeft.
2 Gedenk dan heel de weg, waarop de Here, uw
God, u deze veertig jaar in de woestijn heeft
geleid, om u te verootmoedigen en u op de proef
te stellen ten einde te weten, wat er in uw hart
was: of gij al dan niet zijn geboden zoudt onder-
houden.
3 Ja, Hij verootmoedigde u, deed u honger lijden en
gaf u het manna te eten, dat gij niet kendet en
dat ook uw vaderen niet gekend hadden, om u te
doen weten, dat de mens niet alleen van brood
leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de
mond des Heren uitgaat.
4 Het kleed dat gij draagt, is niet versleten en uw
voet is niet gezwollen in deze veertig jaar.
5 Erken dan van harte, dat de Here, uw God, u ver-
maant, zoals een man zijn zoon vermaant,
6 En onderhoud de geboden van de Here, uw God,
door in zijn wegen te wandelen en Hem te vrezen.
7 Want de Here, uw God, brengt u in een goed
land, een land van beken, bronnen en wateren,
die in de dalen en op de bergen ontspringen;
8 Een land van tarwe en gerst, van wijnstokken, vij-
gebomen en granaatappelen; een land van olierij-
ke olijfbomen en honig; een land,

9 Waarin gij niet in armoede uw brood zult eten,
waarin gij aan niets gebrek zult hebben; een land,
waarvan de stenen ijzer zijn en uit welks bergen
gij koper zult houwen.
10 Gij zult eten en verzadigd worden en de Here, uw
God, prijzen om het goede land dat Hij u gaf.
11 Neem u ervoor in acht, dat gij de Here, uw God,
niet vergeet door zijn geboden, zijn verordeningen
en zijn inzettingen, die ik u heden opleg, te ver-
waarlozen,
12 Opdat, wanneer gij eet en verzadigd wordt, goede
huizen bouwt en die bewoont,
13 Uw runderen en kleinvee zich vermenigvuldigen en
uw zilver en goud zich vermeerderen, ja, al wat gij
hebt, zich vermeerdert,
14 Uw hart zich niet verheffe, en gij de Here, uw
God, vergeet, die u uit het land Egypte, uit het
diensthuis, geleid heeft,
15 Die u deed gaan door de grote en vreselijke woe-
stijn, met vurige slangen en schorpioenen en dor-
stig land zonder water; die uit de harde rots voor
u water te voorschijn deed komen,
16 Die u in de woestijn met het manna voedde, dat
uw vaderen niet gekend hebben, om u te veroot-
moedigen, u op de proef te stellen en u ten laatste
wel te doen.
17 Zeg dan niet bij uzelf: mijn kracht en de sterkte
mijner hand heeft mij dit vermogen verworven.

18 Maar gij zult aan de Here, uw God, denken, want
Hij is het, die u kracht geeft om vermogen te ver-
werven, ten einde het verbond gestand te doen,
dat Hij uw vaderen gezworen heeft, zoals dit
heden het geval is.
19 Maar het zal geschieden, indien gij de Here, uw
God, te enen male vergeet en andere goden ach-
terna loopt, hen dient en u voor hen nederbuigt,
ik betuig heden tegen u, dat gij voorzeker zult
omkomen;
20 Evenals de volken, die de Here doet omkomen om
uwentwil, zult ook gij omkomen, omdat gij naar
de stem van de Here, uw God, niet wildet luiste-
ren.

Deuteronomium 9

1 Hoor, Israel! Gij zult heden over de Jordaan trek-
ken om het gebied in bezit te gaan nemen van
volken, die groter en machtiger zijn dan gij, grote
steden, hemelhoog versterkt;
2 Een groot en rijzig volk, Enakieten, die gij wel kent
en waarvan gij hebt horen zeggen: wie kan voor
de Enakieten stand houden?
3 Weet dan heden, dat de Here, uw God, zelf voor u
uit gaat als een verterend vuur; Hij zal hen verdel-
gen en voor uw ogen onderwerpen; zo zult gij in
korte tijd hun gebied in bezit nemen en hen ver-
nietigen, zoals de Here tot u gesproken heeft.
4 Zeg niet bij uzelf, wanneer de Here, uw God, hen
voor u uit gejaagd heeft: wegens mijn gerechtig-
heid heeft de Here mij dit land in bezit doen
nemen; want wegens hun goddeloosheid drijft de
Here deze volken voor u weg.
5 Niet wegens uw gerechtigheid noch wegens de
oprechtheid van uw hart gaat gij hun land in bezit
nemen, maar wegens hun goddeloosheid drijft de
Here, uw God, deze volken voor u weg en om het
woord gestand te doen, dat de Here uw vaderen,
Abraham, Isaak en Jakob, gezworen heeft.
6 Weet dus dat de Here, uw God, u dit goede land
niet in bezit geeft wegens uw gerechtigheid; gij
zijt immers een hardnekkig volk.

7 Denk eraan, vergeet het niet, hoe gij in de woe-
stijn de Here, uw God, vertoornd hebt; van de dag
af, dat gij uit het land Egypte getrokken zijt, tot
gij kwaamt op deze plaats, zijt gij weerspannig
geweest tegen de Here.
8 Vooral bij Horeb hebt gij de Here vertoornd, ja, zo
vertoornd werd de Here op u, dat Hij u wilde ver-
delgen.
9 Toen ik de berg was opgegaan om de stenen taf-
elen te ontvangen, de tafelen van het verbond, dat
de Here met u gesloten had, vertoefde ik veertig
dagen en veertig nachten op de berg; brood at ik
niet en water dronk ik niet.
10 En de Here gaf mij de twee stenen tafelen,
beschreven met de vinger Gods, waarop al de
woorden stonden, die de Here op de berg tot u
gesproken had uit het midden van het vuur, op de
dag der samenkomst;
11 Na verloop van veertig dagen en veertig nachten
gaf de Here mij de twee stenen tafelen, de tafelen
van het verbond.
12 Toen zeide de Here tot mij: sta op, daal haastig
van hier naar beneden, want uw volk, dat gij uit
Egypte geleid hebt, heeft het verdorven; zij heb-
ben zich gehaast om af te wijken van de weg, die
Ik hun geboden heb; zij hebben zich een gegoten
beeld gemaakt.
13 Voorts zeide de Here tot mij: Ik heb dit volk gezien
en zie, het is een hardnekkig volk.

14 Laat Mij begaan, dat Ik hen verdelg en hun naam
van onder de hemel uitwis; dan zal Ik u tot een
volk maken, machtiger en groter dan dit.
15 Daarop keerde ik mij om en daalde de berg af, die
stond in een brand van vuur; en de twee tafelen
van het verbond waren in mijn beide handen.
16 Toen zag ik, en zie, gij hadt gezondigd tegen de
Here, uw God; gij hadt u een gegoten kalf
gemaakt, gij hadt u gehaast om af te wijken van
de weg, die de Here u geboden had;
17 Toen greep ik de twee tafelen, wierp ze met beide
handen weg en verbrijzelde ze voor uw ogen.
18 Daarop wierp ik mij voor de Here neder, zoals de
eerste maal, veertig dagen en veertig nachten
(brood at ik niet en water dronk ik niet) vanwege
heel uw zondig bedrijf: dat gij deedt wat kwaad is
in de ogen des Heren en Hem krenktet.
19 Want ik vreesde de toorn en de grimmigheid,
waarmede de Here tegen u toornig geworden was,
zodat Hij u wilde verdelgen. Maar ook ditmaal
hoorde de Here naar mij.
20 Ook op Aaron was de Here zozeer vertoornd, dat
Hij hem wilde verdelgen; daarom bad ik toen ook
voor Aaron.
21 Maar het voorwerp uwer zonde, het kalf dat gij
gemaakt hadt, nam ik, verbrandde het met vuur,
vergruizelde het en vermaalde het grondig, totdat
het tot stof gestoten was; en het stof wierp ik in
de beek, die van de berg afvloeit.

22 Ook bij Tabera, bij Massa en bij Kibrot-hattaawa
hebt gij telkens de Here vertoornd.
23 En toen de Here u van Kades-barnea uitzond met
de opdracht: trekt op en neemt het land in bezit,
dat Ik u gegeven heb, toen waart gij weerspannig
tegen het bevel van de Here, uw God: gij geloof-
det Hem niet en luisterdet niet naar zijn stem.
24 Weerspannig waart gij tegen de Here, zolang ik u
ken.
25 Ik wierp mij dan voor de Here neder, (veertig
dagen en veertig nachten lag ik neergeworpen),
omdat de Here gezegd had u te zullen verdelgen,
26 En ik bad tot de Here. Ik zeide: Here Here, vernie-
tig uw volk en erfdeel niet, dat Gij bevrijd hebt
door uw grootheid, dat Gij met een sterke hand
uit Egypte hebt geleid.
27 Denk aan uw knechten, aan Abraham, Isaak en
Jakob; let niet op de hardheid van dit volk noch
op zijn goddeloosheid en zijn zonde,
28 Opdat het land, waaruit Gij ons geleid hebt, niet
zegge: omdat de Here hen niet kon brengen in het
land, dat Hij hun toegezegd had, en omdat Hij
hen haatte, heeft Hij hen uitgeleid om hen te
doden in de woestijn.
29 Zij zijn toch uw volk en uw erfdeel, dat Gij door
uw grote kracht en uw uitgestrekte arm hebt uit-
geleid.

Deuteronomium 10

1 Toen zeide de Here tot mij: Houw u twee stenen
tafelen gelijk de eerste, klim tot Mij op de berg,
en maak u een houten ark;
2 Dan zal Ik op de tafelen de woorden schrijven, die
stonden op de eerste tafelen, welke gij verbrijzeld
hebt, en gij zult ze in de ark leggen.
3 En ik maakte een ark van acaciahout en hieuw
twee stenen tafelen gelijk de eerste; toen beklom
ik de berg met de twee tafelen in mijn hand.
4 En Hij schreef op de tafelen met hetzelfde schrift
als de eerste maal, de Tien Woorden, die de Here
op de berg tot u gesproken had uit het midden
van het vuur op de dag der samenkomst; en de
Here gaf ze mij.
5 Toen keerde ik mij om en daalde de berg af, en ik
legde de tafelen in de ark, die ik gemaakt had; en
zij bleven daar, zoals de Here mij geboden had.
6 De Israelieten nu braken op van Beerot Bene-jaak-
an naar Mosera; daar stierf Aaron en daar werd hij
begraven, en zijn zoon Eleazar werd priester in zijn
plaats.
7 Vandaar braken zij op naar Gudgod, en van
Gudgod naar Jotbata, een streek rijk aan beken.*f*
8 Toen zonderde de Here de stam der Levieten af
om de ark van het verbond des Heren te dragen,
voor de Here te staan om Hem te dienen, en in
zijn naam te zegenen tot op deze dag.

9 Daarom heeft Levi geen bezit of erfdeel met zijn
broederen; de Here is zijn erfdeel, zoals de Here,
uw God, tot hem gezegd heeft.
10 Ik stond dan op de berg, evenals de eerste maal,
veertig dagen en veertig nachten, en ook ditmaal
hoorde de Here naar mij; de Here wilde u niet ver-
nietigen.
11 Toen zeide de Here tot mij: Maak u gereed, ga,
trek op aan de spits van het volk, opdat zij in het
land komen en het in bezit nemen, waarvan Ik hun
vaderen gezworen heb, dat Ik het hun geven zou.
12 Nu dan, Israel, wat vraagt de Here, uw God, van u
dan de Here, uw God, te vrezen door in al zijn
wegen te wandelen; Hem lief te hebben; de Here,
uw God, te dienen met uw ganse hart en met uw
ganse ziel;
13 De geboden en de inzettingen des Heren, die ik u
heden opleg, te onderhouden, opdat het u wel ga.
14 Zie, van de Here, uw God, is de hemel, ja, de hemel
der hemelen, de aarde en alles wat daarop is;
15 Alleen aan uw vaderen heeft de Here Zich verbon-
den en alleen hen heeft Hij liefgehad, en u, hun
nakroost, heeft Hij uit alle volken uitverkoren,
zoals dit heden het geval is.
16 Besnijdt dan de voorhuid uws harten en weest niet
meer hardnekkig.
17 Want de Here, uw God, is de God der goden en
de Here der heren, de grote, sterke en vreselijke
God, die geen partijdigheid kent noch een
geschenk aanneemt;

18 Die wees en weduwe recht doet en de vreemdeling liefde bewijst door hem brood en kleding te geven.

19 Daarom zult gij de vreemdeling liefde bewijzen, want vreemdelingen zijt gij geweest in het land Egypte.

20 De Here, uw God, zult gij vrezen, Hem zult gij dienen, Hem aanhangen en bij zijn naam zweren.

21 Hij is uw lof en Hij is uw God, die onder u deze grote en vreselijke dingen gedaan heeft, welke uw ogen gezien hebben.

22 Met zeventig zielen trokken uw vaderen naar Egypte, en thans heeft de Here, uw God, u talrijk gemaakt als de sterren des hemels.

Deuteronomium 11

1 Gij zult de Here, uw God, liefhebben en alle dagen
zijn dienst, zijn inzettingen, zijn verordeningen en
zijn geboden in acht nemen.
2 Immers, gij kent thans (want dit geldt niet voor
uw kinderen, die de tuchtiging van de Here, uw
God, niet kennen en niet gezien hebben) zijn
grootheid, zijn sterke hand en zijn uitgestrekte
arm,
3 De tekenen en de daden, die Hij in Egypte gedaan
heeft aan Farao, de koning van Egypte, en aan
diens gehele land;
4 En wat Hij gedaan heeft met het leger van Egypte,
met zijn paarden en zijn wagenen: hoe Hij de
wateren der Schelfzee hen deed overstromen, toen
zij u achtervolgden en hoe de Here hen ten onder
gebracht heeft tot op deze dag;
5 En wat Hij u gedaan heeft in de woestijn, tot gij
kwaamt op deze plaats,
6 Ook wat Hij aan Datan en Abiram, de zonen van
Eliab, de zoon van Ruben, gedaan heeft: hoe de
aarde haar mond opensperde en hen verzwolg met
hun huisgezinnen, tenten en alle have, die zij mee-
voerden, in het midden van geheel Israel;
7 Want uw ogen hebben heel het grote werk gezien,
dat de Here gedaan heeft.
8 Onderhoudt dus heel het gebod, dat ik u heden
opleg, opdat gij sterk zijn moogt en het land bin-
nengaan en in bezit nemen, waarheen gij trekt om
het als bezit te verwerven,

9 En opdat gij lang moogt leven in het land, waar-
van de Here uw vaderen gezworen heeft, dat Hij
het hun en hun nageslacht zou geven, een land
vloeiende van melk en honig.
10 Want het land, waarheen gij komt om het in bezit
te nemen, is niet als het land Egypte, waaruit gij
getrokken zijt, dat gij na het zaaien kunstmatig
moest drenken als een moestuin.
11 Maar het land, waarheen gij trekt om het in bezit
te nemen, is een land van bergen en dalen, dat
water drinkt van de regen des hemels;
12 Een land, waarvoor de Here, uw God, zorgt;
bestendig zijn de ogen van de Here, uw God,
daarop gericht, van het begin des jaars tot het
einde.
13 Indien gij nu aandachtig luistert naar de geboden,
die ik u heden opleg, zodat gij de Here, uw God,
liefhebt en Hem dient met uw ganse hart en uw
ganse ziel,
14 Dan zal Ik de regen voor uw land op zijn tijd
geven, de vroege en de late regen, zodat gij uw
koren en uw most en uw olie kunt inzamelen,
15 En Ik zal op uw veld gras geven voor uw vee,
zodat gij kunt eten en verzadigd worden.
16 Neemt u ervoor in acht, dat uw hart zich niet laat
verlokken, zodat gij afwijkt, andere goden dient en
u voor hen nederbuigt.

17 Dan zou de toorn des Heren tegen u ontbranden
en Hij zou de hemel toesluiten, zodat er geen
regen komt, de bodem zijn opbrengst niet geeft
en gij weldra te gronde gaat in het goede land,
dat de Here u geven zal.
18 Maar gij zult deze mijn woorden in uw hart en in
uw ziel leggen; gij zult ze tot een teken op uw
hand binden en zij zullen een voorhoofdsband tus-
sen uw ogen zijn.
19 Gij zult ze uw kinderen leren en daarover spreken,
wanneer gij in uw huis zit en wanneer gij onder-
weg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij
opstaat;
20 Gij zult ze schrijven op de deurposten van uw huis
en aan uw poorten,
21 Opdat gij en uw kinderen in het land, waarvan de
Here uw vaderen gezworen heeft, dat Hij het hun
zou geven, zo lang leeft, als de hemel boven de
aarde staat.
22 Want indien gij heel dit gebod, dat ik u heden
opleg, zeer naarstig onderhoudt, de Here, uw
God, liefhebt, in al zijn wegen gaat en Hem aan-
hangt,
23 Dan zal de Here al deze volken voor u wegdrijven,
zodat gij het gebied van volken, groter en machti-
ger dan gij, in bezit zult nemen.
24 Elke plaats die uw voetzool betreedt, zal van u
zijn; van de woestijn af tot de Libanon, van de
rivier af, de rivier de Eufraat, tot de westelijke zee
toe zal uw gebied zich uitstrekken.

25 Niemand zal voor u standhouden; de Here, uw
God, zal schrik en vrees voor u leggen op het
gehele land dat gij betreedt, zoals Hij u heeft toe-
gezegd.
26 Zie, ik houd u heden zegen en vloek voor:
27 Zegen, wanneer gij luistert naar de geboden van
de Here, uw God, die ik u heden opleg;
28 Maar vloek, indien gij naar de geboden van de
Here, uw God, niet luistert en afwijkt van de weg
die ik u heden gebied, door het achterna lopen
van andere goden, die gij niet gekend hebt.
29 Wanneer nu de Here, uw God, u gebracht zal heb-
ben in het land, dat gij in bezit gaat nemen, dan
zult gij de zegen uitspreken op de berg Gerizzim
en de vloek op de berg Ebal;
30 Liggen zij niet aan de overzijde van de Jordaan
achter de westelijke heerbaan, in het land der
Kanaanieten, die in de vlakte wonen, tegenover
Gilgal bij de terebinten van More?
31 Want gij staat op het punt de Jordaan over te trek-
ken om het land in bezit te gaan nemen, dat de
Here, uw God, u geven zal, en gij zult het in bezit
nemen en daarin wonen;
32 Dan zult gij naarstig onderhouden al de inzettin-
gen en de verordeningen, die ik u heden voor-
houd.

Deuteronomium 12

1 Dit zijn de inzettingen en de verordeningen, die
gij naarstig zult onderhouden in het land dat de
Here, de God uwer vaderen, u gegeven heeft om
het te bezitten, zolang gij op de aardbodem leeft.
2 Gij zult alle plaatsen volkomen vernietigen, waar
de volken, wier gebied gij in bezit neemt, hun
goden gediend hebben, op hoge bergen en op
heuvels en onder elke groene boom.
3 Gij zult hun altaren afbreken, hun gewijde stenen
verbrijzelen, hun gewijde palen met vuur verbran-
den, de gesneden beelden van hun goden omhou-
wen en hun naam van die plaats doen verdwijnen.
4 Niet alzo zult gij de Here, uw God, dienen.
5 Maar de plaats, die de Here, uw God, uit het
gebied van al uw stammen verkiezen zal om daar
zijn naam te vestigen, om daar te wonen, die zult
gij zoeken en daarheen zult gij gaan.
6 Daarheen zult gij brengen uw brandoffers en
slachtoffers, uw tienden en uw wijgeschenken, uw
gelofteoffers en uw vrijwillige offers, de eerstgebo-
renen van uw runderen en van uw kleinvee.
7 Daar zult gij eten voor het aangezicht van de
Here, uw God, en u verheugen, gij en uw huisge-
zinnen, over alles wat gij ondernomen hebt, waar-
in de Here, uw God, u gezegend heeft.
8 Gij zult geenszins doen wat wij hier thans doen:
ieder geheel naar eigen goeddunken.

9 Want gij zijt nog niet gekomen tot de rustplaats
en het erfdeel, dat de Here, uw God, u geven zal.
10 Maar wanneer gij de Jordaan zult zijn overgetrok-
ken en woont in het land dat de Here, uw God, u
zal doen beerven, en Hij u rust geeft van al uw vij-
anden aan alle kanten, en gij veilig woont;
11 Dan zult gij naar de plaats, die de Here, uw God,
verkiezen zal om daar zijn naam te doen wonen,
alles brengen, wat ik u gebied: uw brandoffers en
slachtoffers, uw tienden en wijgeschenken en de
gehele keur der geloften, die gij de Here doen
zult;
12 Gij zult u verheugen voor het aangezicht van de
Here, uw God, gij, uw zonen uw dochters, uw
dienstknechten en uw dienstmaagden, en de
Leviet, die binnen uw poorten woont, want hij
heeft bezit noch erfdeel met u.
13 Neem u ervoor in acht, dat gij uw brandoffers niet
brengt op elke willekeurige plaats;
14 Maar op de plaats die de Here in het gebied van
een uwer stammen verkiezen zal, daar zult gij uw
brandoffers brengen, en daar zult gij doen alles
wat ik u gebied.
15 Gij moogt evenwel slachten en vlees eten zoveel
gij wilt, overeenkomstig de zegen, die de Here, uw
God, u in al uw woonplaatsen geeft; de onreine
zowel als de reine mag daarvan eten, als van een
gazel en een hert;
16 Alleen het bloed zult gij niet eten, gij zult het op
de aarde uitgieten als water.

17 In uw woonplaatsen zult gij de tiende van uw
koren niet mogen eten, noch die van uw most en
uw olie, noch de eerstelingen van uw runderen en
van uw kleinvee, noch iets van de gelofteoffers,
die gij beloven zult, noch uw vrijwillige offers,
noch uw wijgeschenken.
18 Maar voor het aangezicht van de Here, uw God,
zult gij ze eten, op de plaats die de Here, uw God,
verkiezen zal, gij en uw zoon en uw dochter, uw
dienstknecht en uw dienstmaagd, en de Leviet, die
binnen uw poorten woont, en gij zult u verheugen
voor het aangezicht van de Here, uw God, over
alles wat gij ondernomen hebt.
19 Neem u ervoor in acht, dat gij de Leviet niet aan
zijn lot overlaat, zolang gij in uw land woont.
20 Wanneer de Here, uw God, uw gebied zal uitbrei-
den, zoals Hij u toegezegd heeft, en gij denkt: ik
wil vlees eten, omdat het uw verlangen is vlees te
eten, dan moogt gij vlees eten zoveel gij wilt.
21 Wanneer de plaats die de Here, uw God, verkiezen
zal om daar zijn naam te vestigen, te ver voor u is,
dan zult gij van de runderen en van het kleinvee,
die de Here u gegeven heeft, slachten, zoals ik u
geboden heb, en in al uw woonplaatsen daarvan
eten zoveel gij wilt.
22 Maar gij zult daarvan eten als van een gazel en
een hert: de onreine en de reine beiden mogen
ervan eten.

23 Houd er echter aan vast, dat gij geen bloed eet,
want het bloed is de ziel en gij zult niet de ziel
met het vlees eten.
24 Gij zult het niet eten; gij zult het op de aarde uit-
gieten als water.
25 Gij zult het niet eten; opdat het u en uw kinderen
na u wel ga, als gij doet wat recht is in de ogen
des Heren.
26 Doch wat gij aan heilige gaven hebt en uw gelof-
teoffers, die zult gij met u meenemen naar de
plaats die de Here verkiezen zal;
27 Gij zult uw brandoffers, het vlees en het bloed,
bereiden op het altaar van de Here, uw God, en
het bloed van uw slachtoffers zal op het altaar van
de Here, uw God, uitgegoten worden, maar het
vlees moogt gij eten.
28 Luister aandachtig naar al deze geboden, die ik u
geef; opdat het u en uw kinderen na u voor altoos
wel ga, wanneer gij doet wat goed en recht is in
de ogen van de Here, uw God.
29 Wanneer de Here, uw God, de volken, naar wier
gebied gij trekt om hen te verdrijven, uitgeroeid
heeft, en gij hun gebied in bezit genomen hebt en
in hun land woont,
30 Neem u er dan voor in acht, dat gij u niet laat ver-
leiden na hun verdelging hun voorbeeld te volgen,
en dat gij hun goden niet zoekt, zeggende: hoe
dienden deze volken hun goden? zo wil ik het ook
doen.

31 Niet alzo zult gij de Here, uw God, dienen; want al
wat de Here een gruwel is, wat Hij haat, doen zij
voor hun goden; zelfs hun zonen en hun dochters
verbranden zij voor hun goden met vuur.
32 Al wat ik u gebied, zult gij naarstig onderhouden;
gij zult daaraan niet toedoen, noch daarvan
afdoen.

Deuteronomium 13

1 Wanneer onder u een profeet optreedt of iemand, die dromen heeft, en hij u een teken of een wonder aankondigt,

2 En het teken of het wonder komt, waarover hij u gesproken heeft met de woorden: laten wij andere goden achterna lopen, die gij niet gekend hebt, en laten wij hen dienen;

3 Dan zult gij naar de woorden van die profeet of van die dromer niet luisteren; want de Here, uw God, stelt u op de proef om te weten, of gij de Here, uw God, liefhebt met uw ganse hart en met uw ganse ziel.

4 De Here, uw God, zult gij volgen, Hem vrezen, zijn geboden houden en naar zijn stem luisteren: Hem zult gij dienen en aanhangen.

5 Die profeet of dromer zal ter dood gebracht worden, omdat hij afval gepredikt heeft van de Here, uw God, die u uit het land Egypte geleid en uit het diensthuis verlost heeft; om u af te trekken van de weg, die de Here, uw God, u geboden heeft te gaan. Zo zult gij het kwaad uit uw midden wegdoen.

6 Wanneer uw broeder, de zoon van uw moeder, of uw zoon, uw dochter, uw eigen vrouw of uw boezemvriend u in het geheim wil verleiden en zegt: laten wij andere goden gaan dienen, goden die noch gij noch uw vaderen gekend hebben,

7 Behorende tot de goden der volken rondom u, dichtbij of veraf, van het ene einde der aarde tot het andere;

8 Dan zult gij hem niet ter wille zijn noch naar hem
luisteren; gij zult hem niet ontzien, noch hem spa-
ren en zijn schuld bedekken,
9 Maar hem zeker doden; het eerst zal uw hand zich
tegen hem keren om hem ter dood te brengen en
daarna de hand van het gehele volk.
10 Gij zult hem stenigen, zodat hij sterft, omdat hij
getracht heeft u af te trekken van de Here, uw
God, die u uit het land Egypte, uit het diensthuis,
geleid heeft.
11 Dan zal geheel Israel het horen en vrezen en men
zal niet opnieuw zulk een wandaad in uw midden
doen.
12 Wanneer gij in een van de steden, die de Here, uw
God, u geven zal om daar te wonen, hoort zeg-
gen:
13 Er zijn snode mannen uit uw midden voortgeko-
men, die de inwoners van hun stad tot afval
gebracht hebben door te zeggen: laten wij andere
goden gaan dienen, die gij niet gekend hebt;
14 Dan zult gij terdege onderzoek doen en grondig
navragen; en als het waar blijkt, als het vast staat,
als deze gruwel in uw midden bedreven is,
15 Dan zult gij de inwoners van die stad zeker slaan
met de scherpte des zwaards, door haar zelf met al
wat daarin is en met haar vee door de scherpte
des zwaards met de ban te treffen.

16 De gehele buit zult gij midden op het plein bijeen-
brengen en gij zult de stad met de gehele buit
met vuur verbranden als een volledig brandoffer
voor de Here, uw God: zij zal altoos een puinhoop
blijven en niet herbouwd worden;
17 Ook zal niets van het gebannene aan uw hand kle-
ven; opdat de Here zijn brandende toorn late
varen, u barmhartigheid betone, Zich over u
erbarme en u talrijk make, zoals Hij uw vaderen
gezworen heeft;
18 Want dan luistert gij naar de stem van de Here,
uw God, om al zijn geboden te onderhouden, die
ik u heden opleg, door te doen wat recht is in de
ogen van de Here, uw God.

Deuteronomium 14

1 Gij zijt kinderen van de Here, uw God; gij zult uzelf om een dode geen insnijdingen toebrengen, noch het haar boven uw voorhoofd wegscheren;
2 Want gij zijt een volk, dat de Here, uw God, heilig is, en u heeft de Here uitverkoren om Hem een eigen volk te zijn uit al de volken, die op de aardbodem wonen.
3 Gij zult niets eten, dat een gruwel is.
4 Dit zijn de dieren die gij eten moogt: rund, schaap en geit;
5 Hert, gazel, antiloop, steenbok, das, wilde os en wild schaap;
6 Elk dier, dat gespleten hoeven heeft (namelijk de beide hoeven geheel gekloofd) en herkauwt onder de dieren, moogt gij eten.
7 De volgende echter zult gij niet eten van de dieren die herkauwen of geheel gespleten hoeven hebben: de kameel, de haas, en de klipdas, omdat zij wel herkauwen, maar geen gespleten hoeven hebben; onrein zullen zij voor u zijn.
8 Ook het zwijn, omdat het wel gespleten hoeven heeft, maar niet herkauwt; onrein zal het voor u zijn. Van hun vlees zult gij niet eten en hun aas zult gij niet aanraken.
9 Dit moogt gij eten van al wat in het water leeft: al wat vinnen en schubben heeft, moogt gij eten,
10 Maar gij zult niets eten dat geen vinnen of schubben heeft; onrein zal dat voor u zijn.
11 Elke reine vogel moogt gij eten.

12 Maar deze zijn het, waarvan gij niet eten zult: de arend, de lammergier en de zeearend;
13 De wouw, de gier en alle soorten kraaien;
14 Alle soorten raven;
15 De struisvogel, de katuil, de meeuw en alle soorten sperwers;
16 De steenuil, de oehoe en de witte uil;
17 De pelikaan, de aasgier en de aalscholver;
18 De ooievaar en alle soorten reigers, de hop en de vleermuis.
19 Ook al het wemelend gedierte met vleugels, dat zal voor u onrein zijn, zij zullen niet gegeten worden.
20 Al het reine gevogelte moogt gij eten.
21 Gij zult geen aas eten; aan de vreemdeling, die binnen uw poorten vertoeft, moogt gij het te eten geven, of gij moogt het aan een buitenlander verkopen, want gij zijt een volk, dat de Here, uw God, heilig is. Gij zult een bokje niet koken in de melk van zijn moeder.
22 Gij zult de gehele opbrengst van het zaad dat uit uw akker voortkomt, stipt vertienen, jaar op jaar.
23 Gij zult voor het aangezicht van de Here, uw God, in de plaats die Hij verkiezen zal om zijn naam daar te doen wonen, eten de tiende van uw koren, uw most en uw olie, en de eerstelingen van uw runderen en van uw kleinvee, opdat gij de Here, uw God, uw leven lang leert vrezen.

24 Wanneer de weg voor u te lang zou zijn, zodat gij
ze niet zoudt kunnen vervoeren, omdat de plaats
die de Here, uw God, verkiezen zal om daar zijn
naam te vestigen, te ver van u verwijderd is, wan-
neer de Here, uw God, u gezegend heeft,
25 Dan zult gij ze te gelde maken en dat geld bij u
steken en naar de plaats gaan, die de Here, uw
God, verkiezen zal,
26 En gij zult dat geld besteden voor alles waarin gij
lust hebt, voor runderen of kleinvee, voor wijn of
bedwelmende drank, of wat gij ook wenst, en gij
zult daar voor het aangezicht van de Here, uw
God, eten en u verheugen, gij met uw huisgezin;
27 Ook de Leviet, die binnen uw poorten woont, zult
gij aan zijn lot niet overlaten, want hij heeft geen
bezit of erfdeel met u.
28 Na verloop van drie jaar zult gij alle tienden van
uw opbrengst in dat jaar brengen en in uw poor-
ten neerleggen;
29 Dan zullen de Leviet, omdat hij bezit noch erfdeel
met u heeft, en de vreemdeling, de wees en de
weduwe, die binnen uw poorten wonen, komen en
eten en zich verzadigen, opdat de Here, uw God,
u zegene in al het werk, dat uw hand doet.

Deuteronomium 15

1 Na verloop van zeven jaar zult gij een kwijtschel-
ding doen plaats hebben.
2 En dit is de wijze van kwijtschelding: iedere
schuldeiser zal hetgeen hij aan zijn naaste leende,
kwijtschelden; hij zal zijn naaste en zijn broeder
niet tot betaling dwingen, omdat men een kwijt-
schelding voor de Here heeft afgekondigd.
3 Een buitenlander moogt gij tot betaling dwingen,
maar hetgeen gij van uw broeder te goed hebt,
zult gij hem kwijtschelden.
4 Er zal echter geen arme onder u zijn, want de Here
zal u gewis zegenen in het land, dat de Here, uw
God, u als erfdeel in bezit zal geven,
5 Indien gij maar aandachtig luistert naar de Here,
uw God, door heel dit gebod, dat ik u heden
opleg, naarstig te onderhouden.
6 Wanneer de Here, uw God, u zegent, zoals Hij u
beloofd heeft, dan zult gij aan vele volken lenen,
maar zelf zult gij niet ter leen ontvangen; gij zult
over vele volken heersen, maar over u zullen zij
niet heersen.
7 Wanneer er onder u een arme mocht zijn, een van
uw broeders, in een van uw woonplaatsen, in het
land, dat de Here, uw God, u geven zal, dan zult
gij uw hart niet verstokken noch uw hand gesloten
houden voor uw arme broeder,
8 Maar gij zult uw hand wijd voor hem openen en
hem met mildheid lenen, voldoende voor wat hem
ontbreekt.

9 Neem u ervoor in acht, dat in uw hart niet de lage
gedachte opkomt: het zevende jaar, het jaar der
kwijtschelding, nadert. Waardoor gij onbarmhartig
wordt jegens uw arme broeder, en gij hem niets
geeft, zodat hij tegen u tot de Here roept en gij u
bezondigt.
10 Gij zult hem met mildheid geven en uw hart zal
niet verdrietig zijn, wanneer gij hem geeft, want
ter wille daarvan zal de Here, uw God, u zegenen
in al uw werk en in alles wat gij onderneemt.
11 Want armen zullen nooit in het land ontbreken;
daarom gebied ik u aldus: Gij zult uw hand wijd
openen voor uw broeder, voor de ellendige en de
arme in uw land.
12 Wanneer uw broeder, een Hebreeuwse man, of
een Hebreeuwse vrouw, zich aan u verkoopt, dan
zal hij u zes jaar dienen, maar in het zevende jaar
zult gij hem vrij laten weggaan.
13 En wanneer gij hem vrij laat weggaan, zult gij hem
niet met lege handen laten gaan;
14 Gij zult hem met mildheid meegeven van uw klein-
vee, van uw dorsvloer en uw perskuip; van datge-
ne waarmee de Here, uw God, u gezegend heeft,
zult gij hem geven.
15 Gij zult gedenken, dat gij een dienstknecht
geweest zijt in het land Egypte, en dat de Here,
uw God, u bevrijd heeft; daarom geef ik u heden
dit gebod.

16 Maar wanneer hij tot u zegt: Ik wil niet van u
heengaan, omdat hij u en uw gezin liefheeft, daar
hij het goed bij u heeft,
17 Dan zult gij een priem nemen, en die door zijn oor
in de deur steken, opdat hij voor altijd uw dienst-
knecht zij. En ook met uw dienstmaagd zult gij zo
doen.
18 Laat het u niet hard vallen, als gij hem vrij laat
weggaan, want zes jaar heeft hij het dubbele loon
van een dagloner voor u verdiend; dan zal de
Here, uw God, u zegenen in alles wat gij doet.
19 Alle eerstelingen van het mannelijk geslacht, die
onder uw runderen en uw kleinvee geboren wor-
den, zult gij de Here, uw God, heiligen; gij zult
niet arbeiden met de eersteling van uw rund, en
de eersteling van uw schaap zult gij niet scheren.
20 Voor het aangezicht van de Here, uw God, zult gij
ze jaar op jaar eten op de plaats die de Here ver-
kiezen zal, gij met uw huisgezin.
21 Maar wanneer er een gebrek aan is, als het kreupel
of blind is of enig ernstig gebrek heeft, dan zult
gij het voor de Here, uw God, niet slachten.
22 In uw woonplaatsen zult gij, zowel de onreine als
de reine, er dan van eten als van een gazel en een
hert.
23 Alleen zijn bloed zult gij niet eten; gij zult het op
de aarde uitgieten als water.

Deuteronomium 16

1 Neem de maand Abib in acht en vier het Pascha
ter ere van de Here, uw God, want in de maand
Abib heeft de Here, uw God, u in de nacht uit
Egypte geleid.
2 Dan zult gij als Pascha voor de Here, uw God,
kleinvee en runderen slachten op de plaats die de
Here verkiezen zal om zijn naam daar te doen
wonen.
3 Gij zult daarbij geen gezuurd brood eten; zeven
dagen zult gij daarbij ongezuurde broden eten,
brood der verdrukking, want overhaast zijt gij uit
het land Egypte getrokken; opdat gij al de dagen
uws levens de dag van uw uittocht uit het land
Egypte gedenkt.
4 Er zal geen zuurdeeg bij u aangetroffen worden in
uw gehele gebied, zeven dagen lang; en van het
vlees, dat gij in de avond op de eerste dag slacht,
zal niets de nacht overblijven tot de morgen.
5 Gij zult het Pascha niet mogen slachten in een der
steden, die de Here, uw God, u geven zal.
6 Maar op de plaats die de Here, uw God, verkiezen
zal om zijn naam daar te doen wonen, zult gij het
Pascha slachten, tegen de avond, als de zon
ondergaat, op het tijdstip van uw uittocht uit
Egypte.
7 Gij zult het koken en het eten op de plaats die de
Here, uw God, verkiezen zal; dan zult gij in de
morgen de terugreis aanvaarden en naar uw ten-
ten gaan.

8 Zes dagen lang zult gij ongezuurde broden eten en op de zevende dag zal er een feestelijke vergadering zijn ter ere van de Here, uw God; dan zult gij geen werk doen.
9 Zeven weken zult gij tellen: van dat de sikkel voor het eerst in het staande koren geslagen wordt, zult gij zeven weken beginnen te tellen.
10 Dan zult gij het feest der weken vieren ter ere van de Here, uw God, naar de mate van de gaven, die gij vrijwillig geven zult, naar dat de Here, uw God, u gezegend heeft;
11 Gij zult u verheugen voor het aangezicht van de Here, uw God, gij met uw zoon en uw dochter, uw dienstknecht en uw dienstmaagd, met de Leviet, die binnen uw poorten woont, en met de vreemdeling, de wees en de weduwe, die in uw midden zijn, op de plaats die de Here, uw God, verkiezen zal om zijn naam daar te doen wonen.
12 Gij zult gedenken, dat gij een dienstknecht geweest zijt in Egypte en gij zult deze inzettingen naarstig onderhouden.
13 Het loofhuttenfeest zult gij zeven dagen vieren, wanneer gij de opbrengst hebt ingezameld van uw dorsvloer en van uw perskuip.
14 Gij zult u verheugen op uw feest, gij met uw zoon en uw dochter, uw dienstknecht en uw dienstmaagd, met de Leviet, de vreemdeling, de wees en de weduwe, die binnen uw poorten wonen.

15 Zeven dagen zult gij feest vieren ter ere van de
Here, uw God, op de plaats die de Here verkiezen
zal; want de Here, uw God, zal u zegenen in heel
uw oogst en in al het werk uwer handen, zodat gij
waarlijk vrolijk kunt zijn.
16 Driemaal per jaar zal ieder die onder u van het
mannelijk geslacht is, voor het aangezicht van de
Here, uw God, verschijnen op de plaats die Hij ver-
kiezen zal: op het feest der ongezuurde broden,
op het feest der weken en op het loofhuttenfeest.
Maar hij zal dan niet met lege handen voor het
aangezicht des Heren verschijnen:
17 Ieder naar zijn vermogen, naar de zegen die de
Here, uw God, u gegeven heeft.
18 Rechters en opzieners zult gij aanstellen in al de
steden die de Here, uw God, u geven zal, naar uw
stammen; zij zullen het volk berechten met een
rechtvaardige rechtspraak.
19 Gij zult het recht niet buigen; gij zult de persoon
niet aanzien en geen geschenk aannemen; want
een geschenk verblindt de ogen der wijzen en ver-
draait de woorden der onschuldigen.
20 Gij zult alleen gerechtigheid najagen, opdat gij
moogt leven en het land bezitten, dat de Here, uw
God, u geven zal.
21 Gij zult u geen gewijde paal noch enig geboomte
planten naast het altaar van de Here, uw God, dat
gij u maken zult.
22 Gij zult u ook geen gewijde steen oprichten, het-
geen de Here, uw God, haat.

Deuteronomium 17

1 Gij zult voor de Here, uw God, geen rund en geen
stuk kleinvee slachten, waaraan een gebrek is, iets,
dat niet deugt; want dat is een gruwel voor de
Here, uw God.
2 Wanneer in uw midden in een der steden, die de
Here, uw God, u geven zal, een man of een vrouw
aangetroffen wordt, die doet wat kwaad is in de
ogen van de Here, uw God, door zijn verbond te
overtreden;
3 Die andere goden gaat dienen en zich daarvoor
nederbuigt, voor de zon of de maan of heel het
heer des hemels, wat Ik verboden heb;
4 En het wordt u meegedeeld en gij hoort daarvan,
dan zult gij dit terdege onderzoeken. Als het dan
waar blijkt, als het feit vast staat, als deze gruwel
in Israel bedreven is,
5 Dan zult gij de man of de vrouw, die deze wan-
daad bedreven heeft, naar de poort brengen, die
man of die vrouw, en gij zult ze stenigen, zodat zij
sterven.
6 Op de verklaring van twee of drie getuigen zal de
ter dood veroordeelde ter dood gebracht worden;
op de verklaring van een getuige zal hij niet ter
dood gebracht worden.
7 Het eerst zal de hand der getuigen zich tegen hem
keren om hem ter dood te brengen, en daarna de
hand van het gehele volk. Zo zult gij het kwaad
uit uw midden wegdoen.

8 Wanneer een zaak voor u te moeilijk is om daarin
uitspraak te doen, in geval van bloedschuld,
geschil of lichamelijk letsel (aanleidingen tot
rechtsgedingen in uw steden) dan zult gij u bege-
ven naar de plaats die de Here, uw God, verkiezen
zal;
9 Gij zult gaan tot de levitische priesters en tot de
rechter, die er dan wezen zal, en hen raadplegen;
zij zullen u hun rechterlijke uitspraak aanzeggen.
10 En gij zult handelen naar de uitspraak, die zij u
aanzeggen ter plaatse die de Here verkiezen zal;
gij zult nauwgezet doen naar alles, waarvan zij u
onderrichten.
11 Naar het onderricht dat zij u geven, en naar de
beslissing die zij u bekend maken, zult gij hande-
len; gij zult van de uitspraak die zij u aanzeggen,
niet afwijken naar rechts of naar links.
12 De man, die in overmoed handelt door niet te lui-
steren naar de priester, die daar in dienst staat van
de Here, uw God, of naar de rechter, die man zal
sterven; zo zult gij het kwaad uit Israel wegdoen.
13 Dan zal het gehele volk dit horen en vrezen en
niet meer overmoedig zijn.
14 Wanneer gij gekomen zijt in het land dat de Here,
uw God, u geven zal, dit in bezit genomen hebt
en daarin woont, en gij dan zoudt zeggen: Ik wil
een koning over mij aanstellen, zoals alle volken
rondom mij hebben,

15 Dan zult gij over u de koning aanstellen, die de
Here, uw God, verkiezen zal; uit het midden van
uw broeders zult gij een koning over u aanstellen;
geen buitenlander, die uw broeder niet is, zult gij
over u mogen aanstellen.
16 Maar hij zal niet veel paarden houden en het volk
niet naar Egypte terugvoeren om zich veel paarden
aan te schaffen; want de Here heeft tot u gezegd:
Op deze weg zult gij nooit meer terugkeren.
17 Ook zal hij zich niet vele vrouwen nemen, opdat
zijn hart niet afwijke; ook zal hij zich niet te veel
zilver en goud vergaren.
18 Wanneer hij nu op de koninklijke troon gezeten is,
dan zal hij voor zich een afschrift laten maken van
deze wet, welke bij de levitische priesters berust.
19 Dat zal hij bij zich hebben en daarin zal hij lezen
gedurende heel zijn leven om te leren de Here,
zijn God, te vrezen door al de woorden van deze
wet en al deze inzettingen naarstig te onderhou-
den,
20 Opdat zijn hart zich niet verheffe boven zijn broe-
ders, en hij van het gebod niet afwijke naar rechts
of naar links, opdat hij lange tijd koning moge
blijven, hijzelf en zijn zonen, te midden van Israel.

Deuteronomium 18

1 De levitische priesters, de gehele stam Levi, zullen geen bezit of erfdeel hebben tezamen met Israel; van de vuuroffers des Heren en Diens erfdeel zullen zij eten,
2 Maar onder zijn broeders zal hij geen erfdeel hebben: de Here is zijn erfdeel, zoals Hij hem beloofd heeft.
3 Dit nu is het recht der priesters ten opzichte van het volk, van hen die een slachtoffer brengen, hetzij een rund hetzij een stuk kleinvee: men zal de priester geven de schouder, de beide wangstukken en de maag.
4 De eerstelingen van uw koren, uw most en uw olie en de eerste wol van uw schapen zult gij hem geven.
5 Want de Here, uw God, heeft hem uit al uw stammen uitverkoren, opdat hij voor de Here zou staan en dienst zou doen in zijn naam, hij en zijn zonen, altijd door.
6 Wanneer nu een Leviet komt uit een van uw steden in geheel Israel, waar hij als vreemdeling vertoeft, en naar de wens van zijn hart gaat naar de plaats die de Here verkiezen zal,
7 En dienst doet in de naam van de Here, zijn God, zoals al zijn broeders, de Levieten, die daar voor het aangezicht des Heren staan,
8 Dan zal hij dezelfde inkomsten hebben als zij, niet medegerekend wat hij door verkoop van zijn vaderlijk goed verworven heeft.
9 Wanneer gij gekomen zijt in het land dat de Here, uw God, u geven zal, dan zult gij niet leren doen naar de gruwelen van die volken.

10 Onder u zal er niemand worden aangetroffen, die
zijn zoon of zijn dochter door het vuur doet gaan,
die waarzeggerij pleegt, geen wichelaar, uitlegger
van voortekenen, of tovenaar,
11 Geen bezweerder, niemand, die de geest van een
dode of een waarzeggende geest ondervraagt of
die de doden raadpleegt.
12 Want ieder die deze dingen doet, is de Here een
gruwel, en ter wille van deze gruwelen drijft de
Here, uw God, hen voor u weg.
13 Gij zult onberispelijk staan tegenover de Here, uw
God;
14 Want deze volken, die gij verdrijven zult, luisteren
naar wichelaars en waarzeggers, maar u heeft de
Here, uw God, dit niet toegelaten.
15 Een profeet uit uw midden, uit uw broederen,
zoals ik ben, zal de Here, uw God, u verwekken;
naar hem zult gij luisteren.
16 Juist zoals gij van de Here, uw God, gevraagd hebt
op Horeb, op de dag der samenkomst, toen gij
zeidet: Ik wil niet langer de stem van de Here,
mijn God, horen en dit grote vuur niet langer zien,
opdat ik niet sterve.
17 Toen zeide de Here tot mij: Het is goed, wat zij
gesproken hebben;
18 Een profeet zal Ik hun verwekken uit het midden
van hun broederen, zoals gij zijt; Ik zal mijn woor-
den in zijn mond leggen, en hij zal alles tot hen
zeggen, wat Ik hem gebied.

19 De man, die niet luistert naar de woorden welke
hij in mijn naam spreken zal, van die zal Ik reken-
schap vragen.
20 Maar een profeet, die overmoedig genoeg is om in
mijn naam een woord te spreken, dat Ik hem niet
gebood te spreken, of die in de naam van andere
goden spreekt, die profeet zal sterven.
21 Wanneer gij nu bij uzelf mocht zeggen: Hoe
onderkennen wij het woord dat de Here niet
gesproken heeft?*f*
22 Als een profeet spreekt in de naam des Heren en
zijn woord wordt niet vervuld en komt niet uit,
dan is dit een woord, dat de Here niet gesproken
heeft; in overmoed heeft de profeet het gespro-
ken, gij zult voor hem niet vrezen.

Deuteronomium 19

1 Wanneer de Here, uw God, de volken, wier land
de Here, uw God, u geven zal, uitgeroeid heeft en
gij hun gebied in bezit genomen hebt en in hun
steden en huizen woont,
2 Dan zult gij drie steden afzonderen in het land dat
de Here, uw God, u tot een bezitting geven zal.
3 Gij zult de afstand bepalen en het grondgebied
dat de Here, uw God, u zal doen beerven, in drie-
en delen, opdat iedere doodslager erheen kan
vluchten.
4 In het volgende geval zal de doodslager, die daar-
heen vlucht, in leven blijven: als hij zijn naaste
zonder opzet gedood heeft, terwijl hij tevoren
geen haat tegen hem koesterde.
5 Als bijvoorbeeld iemand met zijn naaste in het bos
komt, om hout te hakken, en zijn hand maakt een
zwaai met de bijl om een boom te vellen, en het
ijzer schiet van de steel af en treft zijn naaste,
zodat deze sterft, dan kan hij naar een van die ste-
den vluchten en in leven blijven.
6 Anders zou de bloedwreker, terwijl zijn hart nog
verhit is, bij zijn achtervolging de doodslager kun-
nen inhalen, omdat de weg te lang is, en hem om
het leven brengen, hoewel hij niet des doods
schuldig is, aangezien hij tevoren geen haat koes-
terde.
7 Daarom gebied ik u aldus: drie steden zult gij
afzonderen.

8 En wanneer de Here, uw God, uw gebied vergroot
zal hebben, zoals Hij uw vaderen gezworen heeft,
en u het gehele land gegeven zal hebben, waarvan
Hij gezegd heeft, dat Hij het uw vaderen zou
geven,
9 Dan zult gij (wanneer gij heel dit gebod, dat ik u
heden opleg, naarstig onderhoudt door de Here, uw
God, lief te hebben en altijd in zijn wegen te wan-
delen) nog drie steden aan deze drie toevoegen,
10 Opdat geen onschuldig bloed vergoten worde in
het land dat de Here, uw God, u als erfdeel geven
zal, en opdat geen bloedschuld op u kome.
11 Wanneer echter iemand zijn naaste haat, hem
belaagt, zich tegen hem keert en hem dodelijk
treft, zodat hij sterft, en dan naar een van deze
steden vlucht,
12 Dan zullen de oudsten zijner stad hem vandaar
laten halen en hem aan de bloedwreker overleve-
ren, opdat hij sterve.
13 Gij zult hem niet ontzien; zo zult gij het bloed van de
onschuldige uit Israel wegdoen, opdat het u wel ga.
14 Gij zult de grensscheiding van uw naaste, die de
voorvaderen hebben vastgesteld, niet verleggen in
het erfdeel, dat gij erven zult in het land dat de
Here, uw God, u in bezit geeft.
15 Een enkele getuige zal niet tegen iemand kunnen
optreden ter zake van enige ongerechtigheid of
zonde, welke ook, die hij begaan mocht hebben;
op de verklaring van twee of drie getuigen zal een
zaak vaststaan.

16 Wanneer een misdadig getuige tegen iemand optreedt om hem van een overtreding aan te klagen,
17 Dan zullen de twee mannen, die dit geschil hebben, zich voor de Here stellen, voor de priesters en de rechters, die er dan zijn zullen.
18 Dan zullen de rechters dit nauwkeurig onderzoeken, en blijkt, dat de getuige een valse getuige is en dat hij een valse aanklacht tegen zijn broeder heeft ingediend,
19 Dan zult gij hem doen, zoals hij zijn broeder dacht te doen. Zo zult gij het kwaad uit uw midden wegdoen,
20 Want de overigen zullen dit horen en vrezen en niet weer zulk een kwaad in uw midden doen.
21 Gij zult hem niet ontzien; leven om leven, oog om oog, tand om tand, hand om hand, voet om voet.

Deuteronomium 20

1 Wanneer gij ten strijde trekt tegen uw vijanden, en gij ziet paarden en wagens: een volk, talrijker dan gij; dan zult gij daarvoor niet vrezen, want de Here, uw God, is met u, die u uit het land Egypte heeft gevoerd.

2 Wanneer gij dan vlak voor de strijd staat, moet een priester naar voren treden, het volk toespreken

3 En zeggen: Hoor, Israel! Gij staat thans vlak voor de strijd tegen uw vijanden; laat uw hart niet week worden, vreest niet, wordt niet angstig en siddert niet voor hen,

4 Want de Here, uw God, is het, die met u gaat om voor u te strijden tegen uw vijanden, ten einde u de overwinning te geven.

5 En de opzieners zullen aldus het volk toespreken: Wie heeft een nieuw huis gebouwd, maar het nog niet in gebruik genomen? Hij mag heengaan en naar zijn huis terugkeren, opdat hij niet in de strijd omkome en een ander het in gebruik neme.

6 En wie heeft een wijngaard geplant, maar de vrucht daarvan nog niet genoten? Hij mag heengaan en naar zijn huis terugkeren, opdat hij niet in de strijd omkome en een ander de vrucht daarvan geniete.

7 En wie heeft een vrouw ondertrouwd, maar haar nog niet gehuwd? Hij mag heengaan en naar zijn huis terugkeren, opdat hij niet in de strijd omkome en een ander haar huwe.

8 Verder zullen de opzieners nog tot het volk zeg-
gen: Wie is bevreesd en week van hart? Hij mag
heengaan en naar zijn huis terugkeren, opdat het
hart van zijn broeders niet versmelte zoals het
zijne.
9 Wanneer nu de opzieners hun toespraak tot het
volk hebben beeindigd, dan zal men legeroversten
aan het hoofd van het volk stellen.
10 Wanneer gij een stad nadert om daartegen te strij-
den, dan zult gij ze vrede aanbieden.
11 Als zij u dan een vredelievend antwoord geeft en
de poort voor u opent, dan zal de gehele bevol-
king, die zich daar bevindt, u tot herendienst ver-
plicht zijn en u dienen.
12 Maar als zij geen vrede met u sluit, doch de strijd
met u aanbindt, dan zult gij ze belegeren.
13 En de Here, uw God, zal ze in uw macht geven en
gij zult al haar mannelijke inwoners slaan met de
scherpte des zwaards.
14 Alleen de vrouwen, de kinderen, het vee en alles
wat zich in de stad bevindt, de gehele buit, moogt
gij voor u zelf roven, en deze op uw vijanden
behaalde buit, die de Here, uw God, u geeft,
moogt gij u ten nutte maken.
15 Zo zult gij doen met alle steden, die op zeer verre
afstand van u liggen, die niet behoren tot de ste-
den van deze volken.
16 Maar uit de steden van deze volken die de Here,
uw God, u ten erfdeel zal geven, zult gij niets wat
adem heeft, in leven laten,

17 Maar gij zult ze volledig met de ban slaan, de Hethieten, de Amorieten, de Kanaanieten, de Perizzieten, de Chiwwieten, en de Jebusieten, zoals de Here uw God, u geboden heeft,

18 Opdat zij u niet leren te doen naar al de gruwelen, die zij voor hun goden doen, zodat gij tegen de Here, uw God, zoudt zondigen.

19 Wanneer gij lange tijd een stad belegert, daartegen strijdende om haar in te nemen, dan moogt gij het geboomte daaromheen niet vernietigen door de bijl erin te slaan, maar gij moogt daarvan wel eten, doch het niet vellen; want zijn de bomen in het veld mensen, dat zij door u bij het beleg betrokken zouden worden?

20 Alleen het geboomte, waarvan gij weet, dat het geen geboomte met eetbare vruchten is, dat moogt gij vernietigen en vellen om een belegeringswal te bouwen tegen de stad die met u strijd voert, totdat zij valt.

Deuteronomium 21

1 Wanneer men in het land dat de Here, uw God, u in bezit zal geven, in het open veld iemand vindt liggen, die vermoord is, zonder dat men weet, wie hem gedood heeft,

2 Dan zullen uw oudsten en rechters uitgaan en de afstand meten van de vermoorde naar de steden in de omtrek.

3 En de oudsten van de stad die het dichtst bij de vermoorde gelegen is, zullen een jonge koe nemen, waarmee nog geen werk gedaan is, die nog in geen juk heeft getrokken.

4 De oudsten van die stad zullen de jonge koe brengen naar een dal, dat altijd water heeft en bewerkt noch bezaaid is, en daar in het dal de jonge koe de nek breken.

5 De priesters, de zonen van Levi, zullen naar voren treden, want hen heeft de Here, uw God, verkoren om Hem te dienen en te zegenen in de naam des Heren; naar hun uitspraak zal elk rechtsgeding en elk geval van lichamelijk letsel beslecht worden.

6 En al de oudsten van die stad (zij, die het dichtst bij de vermoorde wonen) zullen hun handen wassen boven de jonge koe, waarvan in het dal de nek gebroken is,

7 En zij zullen betuigen: Onze handen hebben dit bloed niet vergoten en onze ogen hebben het niet gezien.

8 Doe verzoening voor uw volk Israel, dat Gij bevrijdt hebt, Here, en leg geen onschuldig bloed in het midden van uw volk Israel. Dan zal het bloed voor hen verzoend zijn.

9 Zo zult gij het onschuldig bloed uit uw midden wegdoen, want zo doet gij wat recht is in de ogen des Heren.
10 Wanneer gij uittrekt ten strijde tegen uw vijanden en de Here, uw God, hen in uw macht geeft en gij uit hen gevangenen maakt,
11 En gij ziet onder de gevangenen een vrouw, schoon van gestalte, zodat gij behagen in haar hebt en haar tot vrouw wilt nemen,
12 Dan zult gij haar in uw huis brengen; zij zal haar hoofdhaar afscheren, haar nagels knippen,
13 Het kleed, dat zij bij haar wegvoering droeg, afleggen en in uw huis blijven om haar vader en moeder een volle maand te bewenen; daarna moogt gij tot haar komen en haar huwen, zodat zij uw vrouw wordt.
14 Hebt gij geen behagen meer in haar, dan zult gij haar laten gaan, waarheen zij wil; gij moogt haar in geen geval voor geld verkopen; gij moogt haar niet als slavin behandelen, want gij hebt haar gedwongen.
15 Wanneer een man twee vrouwen heeft, van wie hij de ene bemint en de andere niet, en zij hebben hem zonen gebaard, zowel de beminde als de niet-beminde en de eerstgeboren zoon is van de niet-beminde,
16 Dan mag hij, wanneer hij zijn bezit aan zijn zonen vermaakt, aan de zoon der beminde niet het eerstgeboorterecht geven ten nadele van de zoon der niet-beminde, de eerstgeborene.

17 Maar de eerstgeborene, de zoon van de niet-
beminde, moet hij erkennen door hem een dubbel
deel te geven van alles wat het zijne zal blijken te
zijn, want deze is de eersteling van zijn kracht:
hem behoort het eerstgeboorterecht.
18 Wanneer een man een weerbarstige, weerspannige
zoon heeft, die naar zijn vader en moeder niet wil
luisteren, en hun niet gehoorzaamt, hoewel zij
hem tuchtigen,
19 Dan zullen zijn vader en moeder hem grijpen en
naar de oudsten van zijn stad brengen, in de poort
van zijn woonplaats,
20 En zij zullen tot de oudsten van zijn stad zeggen:
Deze zoon van ons is weerbarstig en weerspannig,
hij wil naar ons niet luisteren, hij is een doorbren-
ger en een drinker.
21 Dan zullen alle mannen van zijn stad hem steni-
gen, zodat hij sterft. Zo zult gij het kwaad uit uw
midden wegdoen; geheel Israel zal dit horen en
vrezen.
22 Wanneer iemand een zonde begaat, waarop de
doodstraf staat, en hij wordt ter dood gebracht en
gij hangt hem aan een paal,
23 Dan zal zijn lijk gedurende de nacht niet aan de
paal blijven, maar gij zult hem dezelfde dag nog
begraven, want een gehangene is door God ver-
vloekt en gij zult het land dat de Here, uw God, u
als erfdeel geven zal niet verontreinigen.

Deuteronomium 22

1 Als gij ziet, dat het rund of een stuk kleinvee van
uw broeder verdwaald is, zult gij u aan de zorg
daarvoor niet onttrekken; gij zult het zeker aan uw
broeder terugbrengen.
2 En indien uw broeder niet in uw nabijheid woont
en gij hem niet kent, dan zult gij het in uw huis
opnemen en het zal bij u blijven, totdat uw broe-
der het zoekt; dan zult gij het hem teruggeven.
3 Zo zult gij ook doen met zijn ezel, zo zult gij ook
doen met zijn kleed, zo zult gij doen met elk ver-
loren voorwerp van uw broeder, dat hij verloren
heeft en gij gevonden hebt; gij moogt u daaraan
niet onttrekken.
4 Als gij de ezel of het rund van uw broeder op de
weg ziet neervallen, zult gij u aan de zorg daar-
voor niet onttrekken; gij zult ze voorzeker met
hem weer ophelpen.
5 Een vrouw zal geen mansklederen dragen en een
man geen vrouwenkleed aantrekken, want ieder
die deze dingen doet, is de Here, uw God, een
gruwel.
6 Wanneer gij onderweg een vogelnest aantreft in
een of andere boom of op de grond, met jongen
of eieren (en de moeder zit op de jongen of de
eieren) dan zult gij met de jongen niet ook de
moeder wegnemen;
7 De moeder zult gij in elk geval laten wegvliegen,
maar de jongen moogt gij meenemen; opdat het u
wel ga en gij lang leeft.

8 Wanneer gij een nieuw huis bouwt, dan zult gij aan uw dak een borstwering maken, opdat gij geen bloedschuld over uw huis brengt, als er iemand af valt.
9 Gij zult uw wijngaard niet met tweeerlei zaad bezaaien, opdat niet de gehele oogst van het zaad dat gij gezaaid hebt, en de opbrengst van de wijngaard aan het heiligdom vervalt.
10 Gij zult niet ploegen met een rund en een ezel tezamen.
11 Gij zult u niet kleden met een kleed van tweeerlei stof, wol en linnen tezamen.
12 Gij zult u gedraaide snoeren maken aan de vier hoeken van het kleed, waarmee gij u bedekt.
13 Wanneer een man een vrouw huwt en na de echtelijke gemeenschap een afkeer van haar krijgt,
14 Haar in opspraak brengt en haar een slechte naam bezorgt door te zeggen: Deze vrouw heb ik gehuwd, maar bij de echtelijke gemeenschap bevond ik, dat zij geen maagd was.
15 Dan zullen de vader en de moeder van het meisje de bewijzen van de maagdelijkheid van het meisje nemen en tot de oudsten van de stad, naar de poort, brengen.
16 En de vader van het meisje zal tot de oudsten zeggen: Ik heb mijn dochter aan deze man tot vrouw gegeven, maar hij heeft een afkeer van haar gekregen,

17 En zie, hij brengt haar in opspraak door te zeggen: ik heb bevonden, dat uw dochter geen maagd was; maar dit zijn de bewijzen van de maagdelijkheid van mijn dochter. Daarbij zullen zij het kleed voor de oudsten der stad uitspreiden.
18 Dan zullen de oudsten van die stad de man nemen, hem tuchtigen,
19 Hem een boete van honderd zilverlingen opleggen en die aan de vader van het meisje geven, omdat hij een slechte naam aan een Israelitische maagd bezorgd heeft; en zij zal hem tot vrouw zijn: hij zal haar niet mogen wegzenden, zolang hij leeft.
20 Maar indien deze beschuldiging waar is en de maagdelijkheid bij het meisje niet gevonden is,
21 Dan zal men het meisje voor de ingang van het huis van haar vader brengen, en de mannen van haar stad zullen haar stenigen, zodat zij sterft, omdat zij een schanddaad in Israel gepleegd heeft door in het huis van haar vader ontucht te bedrijven. Zo zult gij het kwaad uit uw midden wegdoen.
22 Wanneer een man betrapt wordt, terwijl hij gemeenschap heeft met een vrouw, die gehuwd is, dan zullen zij beiden sterven: de man, die met de vrouw gemeenschap gehad heeft, en ook de vrouw. Zo zult gij het kwaad uit Israel wegdoen.
23 Wanneer een man een meisje, dat nog maagd is en dat met iemand ondertrouwd is, in de stad ontmoet en gemeenschap met haar heeft,

24 Dan zult gij hen beiden naar de poort van die stad
brengen en hen stenigen, zodat zij sterven: het
meisje, omdat zij in de stad niet om hulp geroe-
pen heeft, en de man, omdat hij de vrouw van zijn
naaste onteerd heeft. Zo zult gij het kwaad uit uw
midden wegdoen.
25 Maar als de man het ondertrouwde meisje in het
veld ontmoet, haar vastgrijpt en gemeenschap met
haar heeft, dan zal alleen de man sterven, die
gemeenschap met haar gehad heeft;
26 Het meisje echter zult gij niets doen, aan het meis-
je kleeft geen zonde, waarop de doodstraf staat,
want dit geval is hetzelfde als wanneer iemand
zich tegen zijn naaste keert en hem om het leven
brengt.
27 Want hij heeft haar in het veld ontmoet; het
ondertrouwde meisje heeft om hulp geroepen,
maar er was niemand, die haar te hulp kwam.
28 Wanneer een man een meisje ontmoet, dat nog
maagd is en niet ondertrouwd, haar aangrijpt en
gemeenschap met haar heeft, en zij worden
betrapt,
29 Dan zal de man, die bij haar gelegen heeft, aan de
vader van het meisje vijftig zilverlingen geven, en
zij zal hem tot vrouw zijn, omdat hij haar onteerd
heeft; hij zal haar niet mogen wegzenden, zolang
hij leeft.
30 Een man zal de vrouw van zijn vader niet nemen
noch het dek van zijn vader opslaan.

Deuteronomium 23

1 Hij, die door kneuzing ontmand is of wie het mannelijk lid is afgesneden, zal niet in de gemeente des Heren komen.

2 Een bastaard zal niet in de gemeente des Heren komen; zelfs zijn tiende geslacht zal niet in de gemeente des Heren komen.

3 Een Ammoniet of Moabiet zal niet in de gemeente des Heren komen; zelfs hun tiende geslacht zal nimmer in de gemeente des Heren komen,

4 Omdat zij u bij uw uittocht uit Egypte op de weg niet met brood en water tegemoet gekomen zijn, en omdat zij tegen u Bileam, de zoon van Beor, uit Petor in Mesopotamie, gehuurd hadden om u te vervloeken.

5 Maar de Here, uw God, heeft naar Bileam niet willen luisteren en de Here, uw God, heeft de vloek voor u in een zegen veranderd, omdat de Here, uw God u liefhad.

6 Gij zult zolang gij leeft nimmer de vrede en het goede voor hen zoeken.

7 De Edomiet zult gij niet verafschuwen, want hij is uw broeder. De Egyptenaar zult gij niet verafschuwen, want gij zijt vreemdeling geweest in zijn land.

8 De kinderen, die hun in het derde geslacht geboren worden, mogen in de gemeente des Heren komen.

9 Wanneer gij als leger tegen uw vijanden uittrekt, dan zult gij u wachten voor al wat kwaad is.

10 Wanneer er onder u een man is, die niet rein is tengevolge van wat hem des nachts is overkomen, dan zal hij buiten de legerplaats gaan, hij zal niet binnen de legerplaats komen.
11 Dan zal hij zich tegen het vallen van de avond met water wassen, en bij zonsondergang mag hij binnen de legerplaats komen.
12 Gij zult buiten de legerplaats een plek hebben om u daarheen naar buiten te begeven;
13 Gij zult bij uw uitrusting een schopje hebben en, wanneer gij buiten gaat zitten, daarmee een gat graven en uw uitwerpselen weer bedekken.
14 Want de Here, uw God, wandelt in uw legerplaats, om u te redden en uw vijanden aan u over te geven; daarom zal uw legerplaats heilig zijn, zodat Hij niets onbehoorlijks bij u ziet en Zich niet van u afwendt.
15 Gij zult een slaaf, die van zijn meester naar u gevlucht is, niet aan zijn meester uitleveren;
16 Bij u, in uw midden, mag hij blijven waar hij verkiest, in een uwer steden, waar het hem goeddunkt; gij zult hem niet hard behandelen.
17 Er zal onder de dochters van Israel geen aan ontucht gewijde vrouw zijn, en er zal onder de zonen van Israel geen aan ontucht gewijde man zijn.
18 Gij zult geen hoerenloon of hondengeld in het huis van de Here, uw God, brengen ter vervulling van een of andere gelofte, want deze beide zijn de Here, uw God, een gruwel.

19 Gij zult van uw broeder geen rente nemen noch
van geld noch van levensmiddelen noch van iets,
dat men tegen rente lenen kan.
20 Van de buitenlander moogt gij rente nemen, maar
van uw broeder zult gij geen rente nemen, opdat
de Here, uw God, u zegene in alles wat gij onder-
neemt in het land, dat gij in bezit gaat nemen.
21 Wanneer gij de Here, uw God, een gelofte doet,
zult gij er niet mee talmen haar in te lossen, want
de Here, uw God, zou ze toch van u eisen en dan
zoudt gij u bezondigen.
22 Maar, wanneer gij u onthoudt van het doen van
een gelofte, bezondigt gij u niet.
23 Wat over uw lippen gegaan is, moet gij stipt vol-
brengen; gij hebt immers de Here, uw God, volko-
men vrijwillig een gelofte gedaan, die gij hebt uit-
gesproken met eigen mond.
24 Wanneer gij in de wijngaard van uw naaste komt,
dan moogt gij om u te verzadigen druiven eten,
zoveel gij wilt, maar gij moogt ze niet ergens in
meenemen.
25 Wanneer gij in het staande koren van uw naaste
komt, moogt gij aren plukken met uw hand, maar
de sikkel moogt gij in het staande koren van uw
naaste niet slaan.

Deuteronomium 24

1 Wanneer iemand een vrouw genomen en gehuwd
heeft, dan zal, (als hij haar geen genegenheid toe-
draagt, omdat hij iets onbehoorlijks aan haar
gevonden heeft, en hij een scheidbrief geschreven
en haar die overhandigd heeft, waarna hij haar uit
zijn huis heeft weggezonden)
2 En als zij dan uit zijn huis vertrokken, haars weegs
gegaan en de vrouw van een ander geworden is;
3 En als dan de laatste man een afkeer van haar krijgt,
een scheidbrief schrijft, haar die overhandigt en haar
uit zijn huis wegzendt; of als de laatste man, die
haar tot vrouw genomen heeft, gestorven is,
4 Dan zal de eerste echtgenoot, die haar weggezon-
den heeft, haar niet opnieuw tot vrouw mogen
nemen, nadat zij verontreinigd is geworden; want
dat is een gruwel voor het aangezicht des Heren;
gij zult geen zonde brengen over het land dat de
Here, uw God, u ten erfdeel geven zal.
5 Wanneer iemand pas een vrouw gehuwd heeft, zal
hij in het leger niet uitrukken en men zal hem in
geen enkel opzicht bezwaren; gedurende een jaar
zal hij vrijgesteld zijn ten behoeve van zijn huis, en
de vrouw die hij gehuwd heeft, verheugen.
6 Men zal de handmolen of de bovenste molensteen
niet tot pand nemen, want dan neemt men het
leven tot pand.
7 Wanneer iemand betrapt wordt, terwijl hij een mens,
een van zijn broeders, uit de Israelieten, rooft, en hem
als slaaf behandelt en verkoopt, dan zal die dief ster-
ven. Zo zult gij het kwaad uit uw midden wegdoen.

8 Draag er ten aanzien van de plaag der melaatsheid
zorg voor, dat gij zeer stipt alles onderhoudt,
waarin de levitische priesters u onderrichten; wat
ik hun geboden heb zult gij stipt onderhouden.
9 Gedenk wat de Here, uw God, aan Mirjam gedaan
heeft op uw tocht, toen gij uit Egypte getrokken waart.
10 Wanneer gij van uw naaste enige schuld te vorde-
ren hebt, zult gij zijn huis niet binnengaan om een
pand van hem weg te nemen.
11 Gij zult buiten blijven staan, en de man, van wie
gij een schuld te vorderen hebt, zal het pand bui-
ten bij u brengen.
12 Indien hij een arm man is, zult gij u niet te ruste
leggen in wat hij u als pand gaf;
13 Gij zult hem dat pand bij zonsondergang terugge-
ven, opdat hij zich in zijn eigen mantel te ruste
legge en u zegene. Zo zal het u tot gerechtigheid
zijn voor de Here, uw God.
14 Gij zult de arme, behoeftige dagloner niet hard
behandelen, hetzij hij behoort tot uw broeders,
hetzij tot de vreemdelingen, die zich in uw land,
in uw steden zullen bevinden.
15 Op de dag zelf zult gij zijn loon uitbetalen, de zon
mag daarover niet ondergaan, omdat hij behoeftig
is en er dus naar uitziet, opdat hij niet over u tot
de Here roepe en gij u bezondigt.
16 De vaders zullen niet om hun kinderen ter dood
gebracht worden; ook zullen de kinderen niet om
hun vaders ter dood gebracht worden; ieder zal
om zijn eigen zonde ter dood gebracht worden.

17 Gij zult het recht van vreemdeling en wees niet
buigen; ook zult gij het kleed der weduwe niet tot
pand nemen.
18 Gij zult gedenken, dat gij in Egypte slaaf geweest
zijt, en dat de Here, uw God, u daaruit bevrijd
heeft; daarom gebied ik u dit te doen.
19 Wanneer gij de oogst op uw akker binnenhaalt en
een garve op de akker vergeet, dan zult gij niet
teruggaan om die weg te halen; voor de vreemde-
ling, de wees en de weduwe zal die zijn, opdat de
Here, uw God, u zegene in al het werk uwer han-
den.
20 Wanneer gij uw olijven afslaat, zult gij de takken
niet nog eens afzoeken; voor de vreemdeling, de
wees en de weduwe zal dit zijn.
21 Wanneer gij de oogst van uw wijngaard inzamelt,
zult gij niet nog eens een nalezing houden; voor
de vreemdeling, de wees en de weduwe zal dit
zijn.
22 Gij zult gedenken, dat gij in het land Egypte slaaf
geweest zijt; daarom gebied ik u dit te doen.

Deuteronomium 25

1 Wanneer mannen een twist hebben en daarmee voor het gerecht komen, en men wijst vonnis door de onschuldige in het gelijk te stellen en de schuldige te veroordelen,
2 Dan zal, indien de schuldige slagen verdiend heeft, de rechter hem doen neerliggen en hem in zijn tegenwoordigheid een aantal slagen doen geven in overeenstemming met zijn schuld.
3 Veertig slagen zal hij hem doen geven, niet meer; opdat niet, wanneer hij hem nog meer slagen zou laten geven, uw broeder in uw ogen verachtelijk zou worden.
4 Gij zult een dorsende os niet muilbanden.
5 Wanneer broeders tezamen wonen, en een van hen sterft zonder een zoon na te laten, dan zal de vrouw van de gestorvene niet buiten de familie de vrouw van een vreemde man mogen worden; haar zwager zal gemeenschap met haar hebben, haar tot vrouw nemen en zo het zwagerhuwelijk met haar sluiten.
6 En de eerstgeborene, die zij baren zal, zal op naam van de gestorven broeder staan, opdat diens naam uit Israel niet uitgewist worde.
7 Maar indien die man geen lust heeft zijn schoonzuster te nemen, dan zal zijn schoonzuster naar de poort, tot de oudsten, gaan en zeggen: Mijn zwager weigert de naam van zijn broeder in Israel in stand te houden, hij wil het zwagerhuwelijk met mij niet sluiten.

8 Dan zullen de oudsten van zijn stad hem roepen
en met hem spreken. Blijft hij daarbij en zegt hij:
Ik heb geen lust haar te nemen.
9 Dan zal zijn schoonzuster voor de ogen der oud-
sten bij hem gaan staan, hem zijn schoen van de
voet trekken, hem in het gelaat spuwen en aldus
betuigen: Zo zal men de man doen, die het huis
van zijn broeder niet bouwt.
10 En onder Israel zal zijn naam luiden: Het huis van
de ontschoeide.
11 Wanneer mannen met elkander vechten en de
vrouw van de een komt tussenbeide om haar man
te bevrijden uit handen van degene die hem slaat,
en zij steekt haar hand uit en grijpt hem bij zijn
schaamdelen,
12 Dan zult gij haar hand afkappen; gij zult haar niet
ontzien.
13 Gij zult in uw buidel geen tweeerlei gewicht heb-
ben, een groot en een klein,
14 Gij zult in uw huis geen tweeerlei efa hebben, een
grote en een kleine.
15 Gij zult een vol en zuiver gewicht hebben; gij zult
een volle en zuivere efa hebben, opdat gij lang
leeft in het land, dat de Here, uw God, u geven
zal.
16 Want ieder die deze dingen doet, ieder die
onrecht doet, is de Here, uw God een gruwel.
17 Gedenk wat Amalek u gedaan heeft op uw tocht,
toen gij uit Egypte getrokken waart;

18 Hoe hij u onderweg tegenkwam en al de zwakken
in uw achterhoede afsneed, terwijl gij vermoeid en
uitgeput waart, en hoe hij God niet vreesde.
19 Als dan de Here, uw God, u rust gegeven heeft
van al de vijanden rondom u in het land, dat de
Here, uw God, u ten erfdeel geven zal om het te
bezitten, dan zult gij de herinnering aan Amalek
onder de hemel uitwissen; vergeet het niet.

Deuteronomium 26

1 Wanneer gij komt in het land, dat de Here, uw God, u ten erfdeel geven zal en gij het in bezit neemt en daarin woont,

2 Dan zult gij van de eerstelingen van alle vruchten van de bodem, die gij zult inzamelen van het land, dat de Here, uw God, u geven zal, nemen, en in een mand doen en naar de plaats gaan, die de Here, uw God, verkiezen zal om daar zijn naam te doen wonen.

3 En gekomen bij de priester, die er dan wezen zal, zult gij tot hem zeggen: Ik verklaar heden voor de Here, uw God, dat ik gekomen ben in het land, waarvan de Here aan onze vaderen gezworen heeft, dat Hij het ons zou geven.

4 Dan zal de priester de mand van u aannemen en die voor het altaar van de Here, uw God, zetten.

5 Daarna zult gij voor het aangezicht van de Here, uw God, betuigen: Een zwervende Arameeer was mijn vader; hij trok met weinige mannen naar Egypte en verbleef daar als vreemdeling, maar werd er tot een groot, machtig en talrijk volk.

6 Toen de Egyptenaren ons mishandelden en verdrukten en ons harde slavenarbeid oplegden,

7 Riepen wij tot de Here, de God van onze vaderen, en de Here hoorde onze stem en zag onze ellende, moeite en verdrukking.

8 Toen leidde ons de Here uit Egypte met een sterke hand, een uitgestrekte arm en grote verschrikking, door tekenen en wonderen;

9 Hij bracht ons naar deze plaats en gaf ons dit
land, een land, vloeiende van melk en honig.
10 En nu, zie, ik breng de eerstelingen van de vrucht
van het land, dat Gij, Here mij gegeven hebt. Gij
zult ze neerzetten voor het aangezicht van de
Here, uw God; gij zult u voor het aangezicht van
de Here, uw God, neerbuigen,
11 En gij zult u verheugen over al het goede dat de
Here, uw God, u en uw huis gegeven heeft: gij, de
Leviet en de vreemdeling, die in uw midden is.
12 Wanneer gij in het derde jaar, het jaar der tien-
den, gereed gekomen zult zijn met het afzonderen
van alle tienden uit uw opbrengst, dan zult gij ze
geven aan de Leviet, de vreemdeling, de wees en
de weduwe, opdat zij eten en zich verzadigen in
uw steden.
13 En gij zult voor het aangezicht van de Here, uw
God, zeggen: Ik heb het heilige uit het huis weg-
gedaan; ook heb ik dat gegeven aan de Leviet, de
vreemdeling, de wees en de weduwe, geheel over-
eenkomstig het gebod, dat Gij mij gegeven hebt.
Ik heb geen uwer geboden overtreden of vergeten;
14 In mijn rouw heb ik daarvan niet gegeten, noch
daarvan iets weggedaan, terwijl ik onrein was,
noch iets daarvan aan een dode gegeven; ik heb
geluisterd naar de stem van de Here, mijn God, ik
heb gedaan naar alles wat Gij ons geboden hebt.

15 Zie neder uit uw heilige woning, uit de hemel, en zegen uw volk Israel en het land, dat Gij ons gegeven hebt (zoals Gij onze vaderen onder ede beloofd hebt) een land, vloeiende van melk en honig.
16 Heden beveelt u de Here, uw God, deze inzettingen en verordeningen na te komen; onderhoud ze dan naarstig met geheel uw hart en geheel uw ziel.
17 Gij hebt heden van de Here het woord aanvaard, dat Hij u tot een God zal zijn, en dat gij in zijn wegen wandelen moet, zijn inzettingen, geboden en verordeningen onderhouden en naar zijn stem luisteren.
18 En de Here heeft heden van u het woord aanvaard, dat gij zijn eigen volk zult zijn, zoals Hij u gezegd heeft, en dat gij al zijn geboden zult onderhouden.
19 Dan zal Hij u verheffen tot een lof, een naam en een sieraad, boven alle volken die Hij geschapen heeft en dan zult gij een volk zijn, geheiligd aan de Here, uw God, zoals Hij gezegd heeft.

Deuteronomium 27

1 Voorts geboden Mozes en de oudsten van Israel het volk: Onderhoud heel het gebod, dat ik u heden opleg,

2 Op de dag, waarop gij de Jordaan overtrekt naar het land dat de Here, uw God, u geven zal, zult gij grote stenen oprichten, die met kalk bestrijken

3 En daarop na uw overtocht al de woorden dezer wet schrijven; opdat gij komt in het land dat de Here, uw God, u geven zal, een land, vloeiende van melk en honig, zoals de Here, de God uwer vaderen, u toegezegd heeft.

4 Als gij dan de Jordaan overgetrokken zijt, zult gij deze stenen, ten aanzien waarvan ik u heden opdracht geef, op de berg Ebal oprichten en met kalk bestrijken.

5 Ook zult gij daar een altaar bouwen voor de Here, uw God, een altaar van stenen, die gij niet met ijzer zult bewerken.

6 Van onbehouwen stenen zult gij het altaar van de Here, uw God, bouwen, en daarop brandoffers brengen aan de Here, uw God.

7 Ook zult gij vredeoffers slachten, die daar eten en u verheugen voor het aangezicht van de Here, uw God.

8 Vervolgens zult gij op die stenen al de woorden dezer wet klaar en duidelijk schrijven.

9 Ook spraken Mozes en de levitische priesters tot geheel Israel: Zwijg, Israel, en luister. Heden zijt gij geworden tot het volk van de Here, uw God.

10 Daarom zult gij luisteren naar de stem van de
Here, uw God, en zijn geboden en inzettingen
onderhouden, die ik u heden opleg.
11 Op die dag gebood Mozes het volk:
12 Wanneer gij de Jordaan overgetrokken zijt, zullen
zich op de berg Gerizzim opstellen om het volk te
zegenen: Simeon, Levi, Juda, Issakar, Jozef en
Benjamin.
13 En op de berg Ebal zullen zich opstellen om te ver-
vloeken: Ruben, Gad, Aser, Zebulon, Dan en
Naftali.
14 Dan zullen de Levieten met luider stem voor alle
mannen in Israel betuigen:
15 Vervloekt is de man, die een gesneden of gegoten
beeld maakt, een gruwel voor de Here, het maak-
sel der handen van een werkman, en dit in het
verborgene opstelt. En het gehele volk zal ant-
woorden: Amen.
16 Vervloekt is hij, die zijn vader of moeder veracht.
En het gehele volk zal zeggen: Amen.
17 Vervloekt is hij, die de grensscheiding van zijn
naaste verlegt. En het gehele volk zal zeggen:
Amen.
18 Vervloekt is hij, die een blinde op een verkeerde
weg leidt. En het gehele volk zal zeggen: Amen.
19 Vervloekt is hij, die het recht van vreemdeling,
wees en weduwe buigt. En het gehele volk zal zeg-
gen: Amen.

20 Vervloekt is hij, die gemeenschap heeft met de
vrouw van zijn vader, want hij heeft zijns vaders
dek opgeslagen. En het gehele volk zal zeggen:
Amen.
21 Vervloekt is hij, die gemeenschap heeft met een
dier. En het gehele volk zal zeggen: Amen.
22 Vervloekt is hij, die gemeenschap heeft met zijn
zuster, de dochter van zijn vader of van zijn moe-
der. En het gehele volk zal zeggen: Amen.
23 Vervloekt is hij, die gemeenschap heeft met zijn
schoonmoeder. En het gehele volk zal zeggen:
Amen.
24 Vervloekt is hij, die in het geheim zijn naaste
doodt. En het gehele volk zal zeggen: Amen.
25 Vervloekt is hij, die een geschenk aanneemt om
iemand te doden en onschuldig bloed te vergie-
ten. En het gehele volk zal zeggen: Amen.
26 Vervloekt is hij, die de woorden van deze wet niet
metterdaad volbrengt. En het gehele volk zal zeg-
gen: Amen.

Deuteronomium 28

1 Indien gij dan aandachtig luistert naar de stem van
de Here, uw God, en al zijn geboden, die ik u
heden opleg, naarstig onderhoudt, dan zal de
Here, uw God, u verheffen boven alle volken der
aarde.
2 De volgende zegeningen zullen alle over u komen
en uw deel worden, indien gij luistert naar de
stem van de Here, uw God:
3 Gezegend zult gij zijn in de stad en gezegend op
het veld.
4 Gezegend zal zijn de vrucht van uw schoot, de
vrucht van uw bodem en de vrucht van uw vee: de
worp van uw runderen en de dracht van uw klein-
vee.
5 Gezegend zullen zijn uw mand en uw baktrog.
6 Gezegend zult gij zijn bij uw ingang en gezegend
zult gij zijn bij uw uitgang.
7 De Here zal uw vijanden, die tegen u opstaan, ver-
slagen aan u overleveren. Langs een enkele weg
zullen zij tegen u optrekken, maar langs zeven
wegen voor u vluchten.
8 De Here zal over u de zegen gebieden in uw schu-
ren en in alles wat gij onderneemt; Hij zal u zege-
nen in het land dat de Here, uw God, u geven zal.
9 De Here zal u als zijn heilig volk bevestigen, zoals
Hij u gezworen heeft, indien gij de geboden van
de Here, uw God, onderhoudt en in zijn wegen
wandelt.

10 Dan zullen alle volken der aarde zien, dat de naam
des Heren over u uitgeroepen is, en zij zullen voor
u vrezen.
11 Ook zal de Here u overvloedig het goede schen-
ken, in de vrucht van uw schoot, de vrucht van uw
vee en de vrucht van uw bodem; in het land,
waarvan de Here aan uw vaderen gezworen heeft,
dat Hij het u geven zou.
12 De Here zal zijn rijke schatkamer, de hemel, voor u
openen om op zijn tijd de regen voor uw land te
geven en al het werk uwer handen te zegenen,
zodat gij aan vele volken zult uitlenen zonder zelf
te leen te ontvangen.
13 De Here zal u stellen tot een hoofd en niet tot een
staart, gij zult enkel opgaan en niet neergaan,
wanneer gij luistert naar de geboden van de Here,
uw God, die ik u heden opleg om die naarstig te
onderhouden,
14 En wanneer gij niet afwijkt van alle geboden, die
ik u heden geef, noch naar rechts noch naar links,
door het achterna lopen en dienen van andere
goden.
15 Maar indien gij niet luistert naar de stem van de
Here, uw God, en niet al zijn geboden en inzettin-
gen, die ik u heden opleg, naarstig onderhoudt,
dan zullen de volgende vervloekingen alle over u
komen en u treffen:
16 Vervloekt zult gij zijn in de stad en vervloekt op
het veld.
17 Vervloekt zullen zijn uw mand en uw baktrog.

18 Vervloekt zal zijn de vrucht van uw schoot, de vrucht van uw bodem, de worp van uw runderen en de dracht van uw kleinvee.
19 Vervloekt zult gij zijn bij uw ingang en vervloekt bij uw uitgang.
20 De Here zal over u de vloek, de verwarring en de bedreiging doen komen in alles wat gij onderneemt en wat gij doet, totdat gij verdelgd wordt en snel te gronde gaat vanwege de slechtheid uwer daden, omdat gij Mij verlaten hebt.
21 De Here zal de pest aan u doen kleven, totdat zij u heeft weggevaagd uit het land, dat gij in bezit gaat nemen.
22 De Here zal u slaan met tering, koorts, brand, ontstekingen, droogte, brandkoren en honigdauw: zij zullen u vervolgen, totdat gij te gronde gaat.
23 Ook zal de hemel boven uw hoofd van koper zijn en de aarde onder u van ijzer.
24 De Here zal poeder en stof over uw land laten regenen; van de hemel zullen die op u neerdalen, totdat gij verdelgd zijt.
25 De Here zal u verslagen aan uw vijanden overleveren. Langs een enkele weg zult gij tegen hen optrekken, maar langs zeven wegen voor hen vluchten, zodat gij tot een schrikbeeld zult wezen voor alle koninkrijken der aarde.
26 Uw lijken zullen tot voedsel dienen voor al het gevogelte des hemels en het gedierte der aarde, zonder dat iemand die opschrikt.

27 De Here zal u slaan met Egyptische zweren, met bui-
len, uitslag en schurft, waarvan gij niet kunt genezen.
28 De Here zal u slaan met waanzin, verblinding en
verstandsverbijstering,
29 Zodat gij op de middag rondtast, als een blinde in
de duisternis; gij zult op uw wegen niet voorspoe-
dig zijn, maar bij voortduring slechts verdrukt en
beroofd worden, zonder dat iemand u redt.
30 Gij zult een vrouw ondertrouwen, maar een andere
man zal haar beslapen. Gij zult een huis bouwen,
maar het niet bewonen. Gij zult een wijngaard
planten, maar de vrucht daarvan niet genieten.
31 Uw rund zal voor uw ogen geslacht worden, maar
gij zult daarvan niet eten. Uw ezel zal in uw bijzijn
geroofd worden, en niet tot u terugkeren. Uw
kleinvee zal aan uw vijanden worden gegeven,
zonder dat iemand u te hulp komt.
32 Uw zonen en dochters zullen aan een ander volk
worden overgeleverd, terwijl gij het met eigen
ogen ziet, en de gehele dag naar hen smacht, zon-
der iets te kunnen doen.
33 Een volk, dat gij niet kent, zal de vrucht van uw
bodem eten en alles waarvoor gij gezwoegd hebt;
bij voortduring zult gij slechts verdrukt en vertrapt
worden.
34 Gij zult waanzinnig worden vanwege het schouw-
spel, dat uw ogen zullen zien.
35 De Here zal u slaan met boze zweren aan de knie-
en en aan de dijen, waarvan gij niet kunt genezen;
van uw voetzool af tot uw schedel toe.

36 De Here zal u en de koning, die gij over u hebt
aangesteld, naar een volk voeren dat gij niet ken-
det, gij noch uw vaderen; aldaar zult gij andere
goden dienen, hout en steen.
37 Gij zult een voorwerp van ontzetting worden, een
spreekwoord en een spotrede onder alle volken,
naar wier land de Here u wegvoert.
38 Veel zaad zult gij naar de akker brengen, maar
weinig inzamelen, want de sprinkhaan zal het
afvreten.
39 Wijngaarden zult gij planten en bewerken, maar
geen wijn drinken of opleggen; want de worm zal
eraan knagen.
40 Olijfbomen zult gij hebben in uw gehele gebied,
maar u niet met olie zalven; want uw olijven zullen
afvallen.
41 Gij zult zonen en dochters verwekken, maar zij zul-
len u niet toebehoren, want zij zullen in gevan-
genschap gaan.
42 Van al uw geboomte en veldvruchten zullen de
sprinkhanen zich meester maken.
43 Steeds meer zal de vreemdeling in uw midden u te
boven gaan, terwijl gij al dieper zinkt.
44 Hij zal u te leen geven, maar gij niet aan hem; hij
zal hoofd zijn, en gij staart.
45 Al deze vervloekingen zullen over u komen, u ach-
tervolgen en u treffen, totdat gij verdelgd zijt,
omdat gij niet geluisterd hebt naar de stem van de
Here, uw God, en de geboden en inzettingen die
Hij u opgelegd heeft, niet onderhouden hebt;

46 Zij zullen onder u tot een teken en wonder zijn, en onder uw nageslacht, voor altoos.
47 Omdat gij de Here, uw God, niet met vreugde en blijdschap gediend hebt vanwege al uw overvloed,
48 Zult gij de vijanden, die de Here tegen u zal doen optrekken, dienen, onder honger en dorst, in naaktheid en met gebrek aan alles; Hij zal een ijzeren juk op uw hals leggen, totdat Hij u verdelgd heeft.
49 De Here zal tegen u doen aanrukken een volk, dat van verre komt, van het einde der aarde, zoals een arend aanzweeft: een volk, waarvan gij de taal niet verstaat,
50 Een hardvochtig volk, dat geen grijsaard ontziet en geen knaap genade bewijst;
51 Dat de vrucht van uw vee en van uw bodem zal opeten, totdat gij verdelgd zijt; dat u geen koren, most of olie zal overlaten, noch de worp van uw runderen of de dracht van uw kleinvee, totdat het u te gronde gericht heeft.
52 Het zal u in het nauw brengen in al uw steden, totdat de hoge, versterkte muren vallen, waarop gij in uw gehele land vertrouwdet; ja, het zal u in het nauw brengen in al uw steden, in geheel het land dat de Here, uw God, u geven zal.
53 In de benardheid en benauwdheid, waarmede uw vijand u kwellen zal, zult gij de vrucht van uw eigen schoot eten, het vlees van de zonen en dochters, die de Here, uw God, u geven zal.

54 De meest verwekelijkte en verwende man onder u
zal zijn broeder noch zijn eigen vrouw noch de
kinderen, die hem nog resten, iets gunnen,
55 Zodat hij geen van hen iets zal willen geven van
het vlees zijner kinderen, die hij eet, omdat uw vij-
and hem niets anders overgelaten heeft, in de
benardheid en benauwdheid, waarmede deze u in
al uw steden kwellen zal.
56 De verwekelijkte en verwende vrouw onder u, die
van verwendheid en wekelijkheid het nooit
gewaagd heeft haar voetzool op de grond te zet-
ten, zal haar eigen man noch haar zoon en doch-
ter iets gunnen,
57 Zelfs niet de nageboorte uit haar schoot noch de
kinderen, die zij baart, want bij gebrek aan alles
zal zij die in het geheim eten, in de benardheid en
benauwdheid, waarmede uw vijanden u in uw ste-
den kwellen zal.
58 Indien gij niet naarstig onderhoudt al de woorden
der wet, die in dit boek geschreven zijn, en gij
niet deze heerlijke, geduchte Naam, de Here, uw
God vreest,
59 Dan zal de Here u en uw nageslacht ongemeen
zwaar tuchtigen met felle, aanhoudende slagen en
boze, aanhoudende ziekten.
60 Hij zal alle kwalen van Egypte, waarvoor gij
bevreesd zijt, weer over u brengen, zodat zij aan u
kleven.

61 Ook allerlei ziekten en slagen, die in het boek van
deze wet niet beschreven zijn, zal de Here over u
doen komen, totdat gij verdelgd zijt.
62 Met weinigen zult gij overblijven, terwijl gij talrijk
geweest zijt als de sterren des hemels, omdat gij niet
geluisterd hebt naar de stem van de Here, uw God.
63 Zoals de Here er behagen in had om u wel te doen
en u talrijk te maken, zo zal de Here er behagen in
hebben om u te gronde te richten en te verdel-
gen; en gij zult weggerukt worden uit het land,
dat gij in bezit gaat nemen.
64 De Here zal u verstrooien onder alle natien van het
ene einde der aarde tot het andere; aldaar zult gij
andere goden dienen, die noch gij noch uw vade-
ren gekend hebben: hout en steen.
65 Gij zult onder die volken geen rust vinden noch
een rustplaats voor uw voetzool; de Here zal u
daar een bevend hart geven, ogen vol heimwee en
een kwijnende ziel.
66 Zonder ophouden zal uw leven in gevaar verkeren;
des nachts en des daags zult gij opschrikken en
van uw leven niet zeker zijn.
67 Des morgens zult gij zeggen: Was het maar avond;
en des avonds: Was het maar morgen. Vanwege de
vrees, die uw hart vervult, en vanwege het
schouwspel, dat uw ogen zien.
68 De Here zal u op schepen naar Egypte terugbren-
gen langs de weg, waarvan Ik u gezegd had: Gij
zult die nooit weerzien; gij zult daar aan uw vijan-
den als slaven en slavinnen te koop aangeboden
worden, maar er zal geen koper zijn.

Deuteronomium 29

1 Dit zijn de woorden van het verbond dat de Here
Mozes geboden heeft met de Israelieten te sluiten
in het land Moab, naast het verbond dat Hij met
hen bij Horeb gesloten had.
2 Mozes dan riep geheel Israel tot zich en zeide tot
hen: Gij hebt alles gezien wat de Here in het land
Egypte voor uw ogen Farao, al zijn dienaren en
zijn gehele land heeft aangedaan:
3 De grote beproevingen, die gij met eigen ogen
gezien hebt, die grote tekenen en wonderen.
4 Doch de Here heeft u geen hart gegeven om te
verstaan of ogen om te zien, of oren om te horen,
tot op de huidige dag.
5 Veertig jaar liet Ik u door de woestijn trekken; de
klederen die gij droegt zijn niet versleten evenmin
als de schoenen aan uw voeten.
6 Brood hebt gij niet gegeten, wijn of bedwelmende
drank niet gedronken, opdat gij zoudt weten, dat
Ik de Here, uw God, ben.
7 Toen gij op deze plaats gekomen waart, trokken
Sichon, de koning van Chesbon, en Og, de koning van
Basan, ten strijde tegen ons op, en wij versloegen hen,
8 Veroverden hun land en gaven dat tot een erfdeel
aan Ruben, Gad en de halve stam Manasse.
9 Onderhoudt dan naarstig de woorden van dit ver-
bond, opdat gij voorspoedig alles volbrengen
moogt wat gij doet.
10 Allen staat gij heden voor het aangezicht van de
Here, uw God: uw aanvoerders, uw stamhoofden, uw
oudsten en uw opzieners, alle mannen van Israel;

11 Uw kinderen, uw vrouwen en de vreemdelingen in
uw legerplaats, zelfs uw houthakkers en waterput-
ters,
12 Om toe te treden tot het verbond van de Here, uw
God, tot dit met een vervloeking bekrachtigd ver-
drag, dat de Here, uw God, heden met u sluit,
13 Opdat Hij u heden als zijn volk bevestige en u tot
een God zij, zoals Hij u toegezegd heeft, en uw
vaderen, Abraham, Isaak en Jakob, gezworen heeft.
14 Niet met u alleen sluit Ik dit verbond en dit met
een vervloeking bekrachtigd verdrag;
15 Maar zowel met ieder, die zich hier bij ons bevindt
en heden staat voor het aangezicht van de Here,
onze God, als met ieder, die heden hier niet bij
ons is.
16 Want gij weet, hoe wij in het land Egypte
gewoond hebben en hoe wij midden door de vol-
ken gegaan zijn, wier land gij doorgetrokken zijt,
17 En gij hebt de gruwelen en afgoden gezien, die
men bij hen vindt: hout en steen, zilver en goud.
18 Laat er daarom onder u geen man of vrouw, geen
geslacht of stam zijn, wier hart zich nu van de
Here, onze God, afwendt om de goden dezer vol-
ken te gaan dienen; laat er onder u geen wortel
zijn, die gif of alsem voortbrengt.
19 Maar als iemand bij het horen van deze vervloekin-
gen meent, dat hij gezegend zal blijven en zegt: Ik
zal vrede hebben, wanneer ik in de verstoktheid van
mijn hart wandel (waardoor hij verdelging brengt
zowel over het bevloeide als over het dorre [land])

20 Dan zal de Here die man niet willen vergeven,
maar zullen de toorn en de ijver des Heren tegen
hem branden; heel de vloek, die in dit boek opge-
tekend staat, zal op hem rusten, en de Here zal
zijn naam uitwissen onder de hemel.
21 De Here zal hem uit alle stammen van Israel afzon-
deren ten verderve overeenkomstig alle vervloekin-
gen van het verbond, dat in dit wetboek beschre-
ven is.
22 Dan zullen het volgende geslacht (uw zonen, die
na u zullen opstaan) en de buitenlander, die van
verre komt, wanneer zij de plagen, en de ziekten
zien, die de Here in dit land heeft doen uitbreken,
23 En dat de gehele bodem er zwavel, zout en vuur-
brand is, dat hij niet bezaaid wordt en niets laat
uitspruiten en er geen gewas uit opschiet, zoals
toen Sodom, Gomorra, Adma en Seboim onderst-
boven gekeerd werden, die de Here in zijn toorn
en grimmigheid onderstboven gekeerd heeft,
24 Dan zullen alle volken zeggen: Waarom heeft de
Here zo met dit land gedaan? Wat betekent deze
geweldig brandende toorn?
25 En men zal antwoorden: Omdat zij verlaten heb-
ben het verbond van de Here, de God hunner
vaderen, het verbond dat Hij met hen gesloten
had toen Hij hen uit het land Egypte leidde,
26 En omdat zij andere goden zijn gaan dienen en
zich daarvoor hebben neergebogen, goden, die zij
niet gekend hebben en die Hij hun niet toebedeeld
had,

27 Daarom is de toorn des Heren tegen dit land ont-
brand om daarover heel de vervloeking te bren-
gen, die in dit boek opgetekend staat:
28 De Here heeft hen in toorn en grimmigheid en
grote verbolgenheid uit hun land gerukt en hen
weggeslingerd naar een ander land, zoals dit thans
het geval is.
29 De verborgen dingen zijn voor de Here, onze God,
maar de geopenbaarde zijn voor ons en onze kin-
deren voor altijd, opdat wij al de woorden dezer
wet volbrengen.

Deuteronomium 30

1 Wanneer dan al deze dingen over u komen, de
zegen en de vloek, die ik u voorgehouden heb, en
gij dit ter harte neemt te midden van al de volken,
naar wier gebied de Here, uw God, u verdreven
heeft,
2 En wanneer gij u dan tot de Here, uw God,
bekeert en naar zijn stem luistert overeenkomstig
alles wat ik u heden gebied, gij en uw kinderen,
met geheel uw hart en met geheel uw ziel,
3 Dan zal de Here, uw God, in uw lot een keer bren-
gen en Zich over u erbarmen; Hij zal u weer bij-
eenbrengen uit al de volken, naar wier gebied de
Here, uw God, u verstrooid heeft.
4 Al waren uw verdrevenen aan het einde des
hemels, de Here, uw God, zal u vandaar bijeen-
brengen en vandaar halen;
5 De Here, uw God, zal u brengen naar het land, dat
uw vaderen bezeten hebben, gij zult het bezitten
en Hij zal u weldoen en u talrijker maken dan uw
vaderen.
6 En de Here, uw God, zal uw hart en het hart van
uw nakroost besnijden, zodat gij de Here, uw God,
liefhebt met geheel uw hart en met geheel uw
ziel, opdat gij leeft.
7 De Here, uw God, zal al deze vervloekingen op uw
vijanden en uw haters leggen, die u vervolgd heb-
ben.
8 Gij zult weer naar de stem des Heren luisteren en
al zijn geboden volbrengen, die ik u heden opleg.

9 De Here, uw God, zal u in overvloed het goede
schenken bij al het werk uwer handen, in de
vrucht van uw schoot, in de vrucht van uw vee, in
de vrucht van uw bodem, want de Here zal weer
behagen in u hebben, u ten goede, zoals Hij beha-
gen had in uw vaderen,
10 Wanneer gij naar de stem van de Here, uw God,
luistert door zijn geboden en inzettingen te onder-
houden, die in dit wetboek geschreven staan; wan-
neer gij u tot de Here, uw God, bekeert met
geheel uw hart en met geheel uw ziel.
11 Want dit gebod, dat ik u heden opleg, is niet te
moeilijk voor u en het is niet ver weg.
12 Het is niet in de hemel, zodat gij zoudt moeten zeg-
gen: Wie zal opstijgen ten hemel, het voor ons halen,
en het ons doen horen opdat wij het volbrengen?
13 En het is niet aan de overkant der zee, zodat gij
zoudt moeten zeggen: Wie zal oversteken naar de
overkant der zee, het voor ons halen, en het ons
doen horen opdat wij het volbrengen?
14 Maar dit woord is zeer dicht bij u, in uw mond en
in uw hart, om het te volbrengen.
15 Zie, ik houd u heden het leven en het goede voor,
maar ook de dood en het kwade:
16 Doordat ik u heden gebied de Here, uw God, lief
te hebben door in zijn wegen te wandelen en zijn
geboden, inzettingen en verordeningen te onder-
houden, opdat gij leeft en talrijk wordt en de
Here, uw God, u zegene in het land, dat gij in
bezit gaat nemen.

17 Maar indien uw hart zich afwendt en gij niet luis-
tert doch u laat verleiden en u voor andere goden
nederbuigt en hen dient,
18 Dan verkondig ik u heden, dat gij zeker te gronde
zult gaan; niet lang zult gij leven in het land, dat
gij na het overtrekken van de Jordaan in bezit gaat
nemen.
19 Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot
getuigen; het leven en de dood stel ik u voor, de
zegen en de vloek; kies dan het leven, opdat gij
leeft, gij en uw nageslacht,
20 Door de Here, uw God, lief te hebben, naar zijn
stem te luisteren en Hem aan te hangen, want dat
is uw leven en waarborg voor een langdurig
wonen in het land, waarvan de Here uw vaderen,
Abraham, Isaak en Jakob, gezworen heeft, dat Hij
het hun geven zou.

Deuteronomium 31

1 Toen is Mozes deze woorden tot geheel Israel
gaan spreken;
2 Hij zeide tot hen: Ik ben nu honderd en twintig
jaar oud; ik kan niet meer uitgaan of ingaan, en de
Here heeft tot mij gezegd: De Jordaan hier zult gij
niet overtrekken.
3 De Here, uw God, zelf zal voor u uit overtrekken;
Hij zelf zal die volken voor u verdrijven en verdel-
gen, zodat gij hun land in bezit kunt nemen; Jozua
zal voor u uit overtrekken, zoals de Here geboden
heeft.
4 En de Here zal met hen doen, zoals Hij gedaan
heeft met Sichon en Og, de koningen der
Amorieten, die Hij heeft verdelgd; en met hun
land.
5 De Here zal hen aan u overleveren, en gij zult met
hen doen geheel overeenkomstig het gebod, dat ik
u gegeven heb.
6 Weest sterk en moedig, vreest niet en siddert niet
voor hen, want de Here, uw God, zelf gaat met u;
Hij zal u niet begeven en u niet verlaten.
7 Toen riep Mozes Jozua en zeide tot hem in tegen-
woordigheid van geheel Israel: Wees sterk en moe-
dig, want gij zult met dit volk komen in het land,
waarvan de Here hun vaderen gezworen heeft, dat
Hij het hun geven zou, en gij zult het hen doen
beerven.
8 Want de Here zelf zal voor u uit trekken, Hij zelf
zal met u zijn, Hij zal u niet begeven en u niet ver-
laten; vrees niet en word niet verschrikt.

9 Toen Mozes deze wet opgeschreven had, gaf hij ze
aan de priesters, de zonen van Levi, die de ark van
het verbond des Heren droegen, en aan al de oud-
sten van Israel.
10 En Mozes gebood hun: Na verloop van zeven jaar,
op de bepaalde tijd van het jaar der kwijtschel-
ding, namelijk het Loofhuttenfeest,
11 Wanneer geheel Israel opgaat om voor het aange-
zicht van de Here, uw God, te verschijnen, op de
plaats die Hij verkiezen zal, zult gij deze wet ten
aanhoren van geheel Israel voorlezen.
12 Roep het volk tezamen, mannen, vrouwen en kin-
deren, ook de vreemdeling, die in uw steden
woont, opdat zij ernaar horen en de Here, uw
God, leren vrezen en al de woorden dezer wet
naarstig onderhouden,
13 En opdat hun kinderen, die er niet van weten, het
horen en de Here, uw God, leren vrezen, al de
tijd, dat gij leeft in het land, dat gij na het over-
trekken van de Jordaan in bezit zult nemen.
14 De Here nu zeide tot Mozes: Zie, de tijd nadert,
dat gij sterven zult; roep dan Jozua en ga met hem
in de tent der samenkomst staan, opdat Ik hem
bevelen geve. Toen gingen Mozes en Jozua in de
tent der samenkomst staan.
15 En de Here verscheen in de tent in een wolkkolom,
en de wolkkolom stond aan de ingang der tent.

16 De Here zeide tot Mozes: Zie, gij gaat bij uw vade-
ren te ruste en dit volk zal overspelig de vreemde
goden gaan nalopen van het land, waarin het
komt; zij zullen Mij verlaten en mijn verbond ver-
breken, dat Ik met hen gesloten heb.
17 Te dien dage zal mijn toorn tegen hen ontbran-
den, Ik zal hen verlaten en mijn aangezicht voor
hen verbergen, zodat zij verteerd worden en vele
rampen en benauwdheden hen treffen. Dan zullen
zij te dien dage zeggen: Hebben die rampen ons
niet daarom getroffen, omdat onze God niet in
ons midden is?
18 Doch Ik zal te dien dage mijn aangezicht volkomen
verbergen vanwege al het kwaad, dat zij gedaan heb-
ben: dat zij zich tot andere goden hebben gewend.
19 Nu dan, schrijf dit lied op en leer het de
Israelieten, leg het hun op de lippen, opdat dit
lied Mij tot getuige zij tegen de Israelieten.
20 Want Ik zal hen naar het land brengen, dat Ik hun
vaderen onder ede beloofd heb, vloeiende van
melk en honig; zij zullen eten en verzadigd en vet
worden, maar zij zullen zich tot andere goden
wenden en die dienen; Mij echter zullen zij versm-
aden en mijn verbond verbreken.
21 Wanneer dan vele rampen en benauwdheden hen
treffen, dan zal dit lied tegen hen getuigenis afleg-
gen, want het zal in de mond van hun nageslacht
niet verstommen. Immers, Ik ken de gezindheid
die zij heden koesteren, voordat Ik hen breng naar
het land, dat Ik hun onder ede beloofd heb.

22 Toen schreef Mozes dit lied op en leerde het de Israelieten.
23 En Hij gebood Jozua, de zoon van Nun: Wees sterk en moedig, want gij zult de Israelieten brengen in het land, dat Ik hun onder ede beloofd heb, en Ik zal met u zijn.
24 Toen Mozes gereed was met de woorden dezer wet volledig in een boek op te schrijven,
25 Gebood hij de Levieten, die de ark van het verbond des Heren droegen:
26 Neemt dit wetboek en legt het naast de ark des verbonds van de Here, uw God opdat het daar tot getuige tegen u zij.
27 Want ik ken uw weerspannigheid en hardnekkigheid. Wanneer gij, terwijl ik thans nog levend bij u ben, tegen de Here weerspannig zijt geweest, hoeveel te meer dan na mijn dood!
28 Roept alle oudsten uwer stammen en uw opzieners bij mij samen, opdat ik te hunnen aanhoren de volgende woorden spreke en tegen hen de hemel en de aarde tot getuige aanroepe.
29 Want ik weet, dat gij na mijn dood zeer verderfelijk handelen zult en afwijken van de weg, die ik u geboden heb; daarom zal na verloop van tijd het onheil over u komen, wanneer gij doet wat kwaad is in de ogen des Heren en Hem krenkt door het maaksel uwer handen.
30 Toen sprak Mozes ten aanhoren van de gehele gemeente van Israel de woorden van dit lied ten einde toe.

Deuteronomium 32

1 Neigt uw oor, gij hemelen, dan wil ik spreken, en
de aarde hore naar de woorden van mijn mond.
2 Mijn leer druipe als regen, mijn rede druppele als
dauw, als regenbuien op het jonge groen, en als
regenstromen op het kruid;
3 Want ik zal de naam des Heren uitroepen; geeft
grootheid onze God,
4 De Rots, wiens werk volkomen is, omdat al zijn
wegen recht zijn; een God van trouw, zonder
onrecht, rechtvaardig en waarachtig is Hij.
5 Verderfelijk hebben tegen Hem gehandeld, die zijn
zonen niet zijn, maar een schandvlek, een verkeerd
en vals geslacht.
6 Vergeldt gij op deze wijze de Here, gij dwaas en
onwijs volk? Is Hij niet uw Vader, die u geschapen
heeft, die u gemaakt heeft en toebereid?
7 Gedenk aan de dagen van weleer let op de jaren
van geslacht na geslacht; vraag uw vader, dat hij
het u meedele, uw oudsten, dat zij het u zeggen.
8 Toen de Allerhoogste aan de volken hun erfenis
toedeelde, toen Hij de mensenkinderen van elkan-
der scheidde, heeft Hij de grenzen der volken vast-
gesteld naar het aantal der zonen van Israel.
9 Want des Heren deel is zijn volk, Jakob het Hem
toegemeten erfdeel.
10 Hij vond hem in een land van steppen, in een
woest land van gehuil in de wildernis. Hij beschut-
te hem, lette op hem, bewaarde hem als zijn
oogappel.

11 Als een arend, die zijn broedsel opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn wieken uitspreidt, er een opneemt en draagt op zijn vlerken,
12 Zo heeft hem de Here alleen geleid, en geen vreemde god stond hem terzijde.
13 Hij deed hem rijden over de hoogten der aarde, en eten de opbrengst van het veld; Hij deed hem honig zuigen uit de rots, en olie uit het keihard gesteente.
14 Boter van runderen en melk van kleinvee, met vet van lammeren; en rammen van Basan en bokken, met het vetste der tarwe; en druivebloed dronkt gij, schuimende wijn.
15 Toen werd Jesurun vet, en sloeg achteruit, vet werd gij, dik en vet gemest, en hij verwierp God, die hem gemaakt had, hij minachtte de Rots van zijn heil.
16 Zij verwekten Hem tot naijver door vreemde goden, met gruwelen krenkten zij Hem;
17 Zij offerden aan de boze geesten, die geen goden zijn, aan goden, die zij niet hebben gekend, nieuwe goden, die kort tevoren opgekomen waren, voor welke uw vaderen niet gehuiverd hadden.
18 De Rots, die u verwekt heeft, hebt gij veronachtzaamd en vergeten de God, die u heeft voortgebracht.
19 Toen de Here dat zag, heeft Hij hen verworpen, omdat Hij gekrenkt was door zijn zonen en dochteren;

20 Hij zeide: Ik wil mijn aangezicht voor hen verbergen en zien, wat hun einde wezen zal, want zij zijn een verkeerd geslacht, kinderen, die geen trouw kennen.
21 Zij verwekten Mij tot naijver door wat geen god is, zij krenkten Mij met hun ijdelheden. Daarom zal Ik hen tot naijver verwekken door wat geen natie is, door een dwaas volk zal Ik hen krenken.
22 Want een vuur is in mijn toorn ontstoken, het brandt tot in de diepten van het dodenrijk; het verteert de aarde met wat zij opbrengt en verzengt de grondvesten der bergen.
23 Ik zal rampen over hen ophopen, al mijn pijlen tegen hen afschieten.
24 Als zij uitgeput zijn van honger en verteerd van koortsgloed en dodelijke ziekte, dan zal Ik de tanden der wilde dieren tegen hen loslaten, met het venijn van wat schuifelt in het stof.
25 Buitenshuis zal het zwaard verdelgen, en binnenskamers de ontzetting: jongeling zowel als maagd, zuigeling en grijsaard.
26 Ik zou gezegd hebben: Ik zal hen wegblazen, een einde maken aan hun gedachtenis onder de stervelingen,
27 Indien Ik de hoon van de vijand niet gevreesd had, dat hun tegenstanders het zouden misverstaan en zeggen: onze hand was verheven, niet de Here heeft dit alles gedaan.
28 Want zij zijn een volk, dat elk begrip mist, en er is bij hen geen inzicht.

29 Indien zij wijs waren, zouden zij dit verstaan, zij zouden op hun einde letten.

30 Hoe zou een er duizend kunnen najagen en zouden twee er tienduizend op de vlucht kunnen drijven, als niet hun Rots hen verkocht en de Here hen prijsgegeven had.

31 Want hun rots is niet als onze Rots; onze vijanden mogen zelf oordelen.

32 Waarlijk, hun wijnstok stamt uit de wijnstok van Sodom en uit de wijngaarden van Gomorra; hun druiven zijn giftige druiven, bitter zijn hun trossen.

33 Hun wijn is slangevenijn en wreed addervergif.

34 Is het niet bij Mij weggeborgen, verzegeld in mijn schatkamers?

35 Mij komt de wraak toe en de vergelding tegen de tijd, dat hun voet zal wankelen, want de dag van hun verderf is nabij, snel komt nader wat over hen is beschikt.

36 Want de Here zal recht doen aan zijn volk en Zich ontfermen over zijn knechten; wanneer Hij ziet, dat hun kracht vergaan is, van hoog tot laag allen hun einde gevonden hebben,

37 Dan zal Hij zeggen: Waar zijn hun goden, (de rots, waarbij zij schuilden)

38 Die het vet van hun slachtoffers aten, de wijn van hun plengoffers dronken? Laat hen opstaan om u te redden, zodat gij bescherming vindt.

39 Ziet nu, dat Ik, Ik het ben, daar is geen God, behalve Mij. Ik dood en doe herleven, Ik verbrijzel en Ik genees, en niemand is er die redt uit mijn macht.

40 Voorwaar, Ik hef mijn hand ten hemelen zeg:
Zowaar Ik in eeuwigheid leef:
41 Als Ik mijn bliksemend zwaard wet, en mijn hand
grijpt naar het gericht, dan zal Ik wraak oefenen
aan mijn tegenstanders, en vergelding brengen
over wie Mij haten.
42 Ik zal mijn pijlen dronken maken van bloed, en
mijn zwaard zal vlees verslinden: het bloed der
verslagenen en der gevangenen, de harige hoof-
den der vijanden.
43 Jubelt, gij natien, om zijn volk, want Hij wreekt het
bloed van zijn knechten, Hij oefent wraak aan zijn
tegenstanders en verzoent zijn land, zijn volk.
44 Mozes dan kwam en sprak ten aanhoren van het
volk al de woorden van dit lied, samen met Hosea,
de zoon van Nun.
45 En nadat Mozes al deze woorden tot geheel Israel
gesproken had,
46 Zeide hij tot hen: Neemt al de woorden ter harte,
waarmee ik u heden vermaan, opdat gij daarmee
uw kinderen zult opdragen al de woorden dezer
wet nauwgezet te onderhouden.
47 Want dit is voor u geen ledig woord, maar dit is
uw leven: door dit woord zult gij lang wonen in
het land, dat gij na het overtrekken van de
Jordaan in bezit zult nemen.
48 Voorts zeide de Here op diezelfde dag tot Mozes:
49 Beklim dit gebergte, de Abarim (de berg Nebo, die in
het land Moab ligt, tegenover Jericho) en aanschouw
het land Kanaan, dat Ik de Israelieten in bezit zal geven,

50 En sterf op de berg, die gij beklimmen zult, opdat
gij tot uw voorgeslacht vergaderd wordt, zoals uw
broeder Aaron op de berg Hor gestorven en tot
zijn voorgeslacht vergaderd is.
51 Omdat gij ontrouw jegens Mij geweest zijt te mid-
den van de Israelieten, bij de wateren van Meribat-
kades in de woestijn Sin, en gij Mij niet geheiligd
hebt te midden van de Israelieten.
52 Want gij zult het land voor u zien liggen, maar
daar niet binnengaan, het land dat Ik de
Israelieten geven zal.

Deuteronomium 33

1 Dit is de zegen, waarmede Mozes, de man Gods,
de Israelieten voor zijn sterven gezegend heeft.
2 Hij zeide: De Here is gekomen van Sinai en over
hen opgegaan uit Seir; Hij is in lichtglans verschenen van het gebergte Paran en gekomen uit het midden van heilige tienduizenden; aan zijn rechterzijde zagen zij een brandend vuur.
3 Ja, Hij heeft de volken lief; al zijn heiligen; in uw hand zijn zij, aan uw voeten legeren zij zich, vangen iets op van uw woorden.
4 Mozes heeft ons de wet geboden, een bezit voor de gemeente van Jakob.
5 Hij werd Koning in Jesurun, toen de hoofden van het volk bijeenkwamen, de stammen van Israel alle tezamen.
6 Ruben leve, en sterve niet, maar laten zijn mannen te tellen blijven.
7 En dit betreft Juda. Hij zeide: Hoor, Here, de stem van Juda en breng hem tot zijn volk; zijn handen strijden voor hem, en wees Gij hem een hulp tegen zijn tegenstanders.
8 Van Levi zeide hij: Uw Tummim en Urim behoren de man toe, die uw gunstgenoot is, die Gij bij Massa op de proef gesteld hebt, met wie Gij getwist hebt bij de wateren van Meriba;
9 Die van zijn vader en zijn moeder zeide: ik zie hen niet; zijn broeders wilde hij niet kennen en van zijn kinderen wilde hij niet weten. Want zij onderhouden uw woord en bewaren uw verbond;

10 Zij onderwijzen Jakob uw verordeningen, Israel uw
wet; zij doen reukwerk in uw neus opstijgen en
leggen het brandoffer op uw altaar.
11 Zegen, Here, zijn kracht en zie het werk zijner
handen met welgevallen aan. Verpletter de lende-
nen van zijn tegenstanders en van wie hem haten,
zodat zij niet meer kunnen opstaan.
12 Van Benjamin zeide hij: De beminde des Heren,
die veilig bij Hem wonen zal. Hij beschermt hem
te allen tijde en woont tussen zijn berghellingen.
13 Van Jozef zeide hij: Zijn land zij door de Here
gezegend met de kostelijkste gave des hemels,
met de dauw, en met de watervloed die beneden
ligt;
14 Met de kostelijkste gave, die de zon voortbrengt,
en met de kostelijkste gave, die de maan doet uit-
spruiten;
15 Met het uitnemendste der aloude bergen,
16 En met de kostelijkste gave der eeuwige heuvelen,
en met de kostelijkste gave van de aarde en haar
volheid; met het welbehagen van Hem, die in de
braamstruik tegenwoordig was; dat moge komen
op het hoofd van Jozef, op de schedel van de uit-
verkorene onder zijn broeders.
17 De eersteling zijner runderen is zijn trots en diens
horens zijn horens van een woudos; daarmee zal
hij de volken stoten, alle einden der aarde. Dit zijn
de tienduizenden van Efraim en dit zijn de duizen-
den van Manasse.

18 Van Zebulon zeide hij: Verheug u, gij Zebulon,
over uw tochten, en gij, Issakar, over uw tenten.
19 Volken zullen zij roepen tot de berg; daar zullen zij
offers brengen naar de eis, want zij zullen gezoogd
worden met de overvloed der zeeen en met de
meest verborgen schatten van het strand.
20 Van Gad zeide hij: Geprezen zij Hij, die voor Gad
ruimte maakt; hij legt zich neder als een leeuwin
en verbrijzelt de arm, ja, de schedel.
21 Hij voorzag zichzelf van het beste deel, want daar
was het deel van de heersersstaf verborgen; hij
kwam tot de hoofden van het volk; het heeft de
gerechtigheid des Heren en zijn gerichten ten uit-
voer gebracht met Israel.
22 En van Dan zeide hij: Dan is een leeuwewelp, die
uit Basan te voorschijn springt.
23 En van Naftali zeide hij: Naftali is verzadigd van
het welbehagen en vervuld van de zegen des
Heren; neem het Meer in bezit en het Zuiden.
24 Van Aser zeide hij: Gezegend zij Aser onder de
zonen; hij zij bemind bij zijn broeders, en hij dope
zijn voet in olie.
25 Ijzer en koper mogen uw grendels zijn, uw sterkte
moge zijn als uw levensduur.
26 Daar is niemand als God, o Jesurun; Hij rijdt langs
de hemel als uw helper en in zijn hoogheid over
de wolken.
27 De eeuwige God is u een woning en onder u zijn
eeuwige armen. Omdat Hij de vijand voor u ver-
dreef en zeide: Verdelg!

28 Daarom woonde Israel veilig en bleef de bron van
Jakob ongestoord in een land van koren en most;
ja, zijn hemel sprenkelt dauw.
29 Welzalig zijt gij, Israel; wie is aan u gelijk? Een
volk, verlost door de Here, die het schild uwer
hulp en het zwaard uwer hoogheid is. Daarom zul-
len uw vijanden veinzen u hulde te brengen, en gij
zult op hun hoogten treden.

Deuteronomium 34

1 Toen beklom Mozes uit de velden van Moab de
berg Nebo, de top van de Pisga, die tegenover
Jericho ligt, en de Here liet hem het gehele land
zien: Gilead tot Dan toe,
2 Het gehele Naftali, het land van Efraim en
Manasse, het gehele land van Juda tot aan de ach-
terste zee,
3 Het Zuiderland en de Streek, het dal van Jericho,
de Palmstad, tot Soar toe.
4 En de Here zeide tot hem: Dit is het land, dat Ik
Abraham, Isaak en Jakob onder ede beloofd heb
met deze woorden: aan uw nageslacht zal Ik het
geven. Ik heb het u met uw ogen laten zien, maar
gij zult daarheen niet overtrekken.
5 Toen stierf Mozes, de knecht des Heren, aldaar in
het land Moab, volgens des Heren woord.
6 En Hij begroef hem in een dal in het land Moab,
tegenover Bet-peor, en niemand heeft zijn graf
geweten tot op de huidige dag.
7 Mozes was honderd twintig jaar oud, toen hij
stierf; zijn oog was niet verduisterd en zijn kracht
was niet geweken.
8 En de Israelieten beweenden Mozes in de velden
van Moab dertig dagen lang, totdat de dagen van
de rouwklacht over Mozes ten einde waren.
9 Jozua nu, de zoon van Nun, was vol van de geest
der wijsheid, want Mozes had zijn handen op hem
gelegd. Daarom luisterden de Israelieten naar hem
en deden zoals de Here Mozes geboden had.

10 Zoals Mozes, dien de Here gekend heeft van aan-
gezicht tot aangezicht, is er in Israel geen profeet
meer opgestaan;
11 Getuige al de tekenen en wonderen, die de Here
hem heeft opgedragen te doen in het land Egypte
aan Farao, aan al zijn hovelingen en aan zijn gehe-
le land,
12 En getuige al het machtsbetoon en al de schrik-
wekkende, grote daden, die Mozes ten aanschou-
wen van geheel Israel gewrocht heeft.

Jozua 1

1 Het geschiedde na de dood van Mozes, de knecht des Heren, dat de Here tot Jozua, de zoon van Nun, de dienaar van Mozes, zeide:

2 Mijn knecht Mozes is gestorven; welnu, maak u gereed, trek over de Jordaan hier, gij en dit gehele volk, naar het land, dat Ik hun, de Israelieten, geven zal.

3 Elke plaats die uw voetzool betreden zal, geef Ik ulieden, zoals Ik tot Mozes gesproken heb.

4 Van de woestijn en de Libanon ginds tot aan de grote rivier, de rivier de Eufraat, het gehele land der Hethieten, en tot aan de Grote Zee in het westen zal uw gebied zijn.

5 Niemand zal voor u standhouden al de dagen van uw leven; zoals Ik met Mozes geweest ben, zal Ik met u zijn; Ik zal u niet begeven en u niet verlaten.

6 Wees sterk en moedig, want gij zult dit volk het land doen beerven, dat Ik hun vaderen gezworen heb hun te zullen geven.

7 Alleen, wees zeer sterk en moedig en handel nauwgezet overeenkomstig de gehele wet die mijn knecht Mozes u geboden heeft; wijk daarvan niet af naar rechts noch naar links, opdat gij voorspoedig zijt, overal waar gij gaat.

8 Dit wetboek mag niet wijken uit uw mond, maar
overpeins het dag en nacht, opdat gij nauwgezet
handelt overeenkomstig alles wat daarin geschre-
ven is, want dan zult gij op uw wegen uw doel
bereiken en zult gij voorspoedig zijn.
9 Heb Ik u niet geboden: wees sterk en moedig?
Sidder niet en word niet verschrikt, want de Here,
uw God, is met u, overal waar gij gaat.
10 Toen beval Jozua de opzieners van het volk:
11 Gaat midden door de legerplaats en beveelt het
volk aldus: bereidt u teerkost, want binnen drie
dagen zult gij de Jordaan hier overtrekken om
bezit te gaan nemen van het land, dat de Here,
uw God, u tot een bezitting geven zal.
12 Tot de Rubenieten, de Gadieten en de halve stam
Manasse zeide Jozua:
13 Gedenkt het woord dat Mozes, de knecht des
Heren, u geboden heeft: de Here, uw God, schenkt
u rust en geeft u dit land;
14 Uw vrouwen, uw kleine kinderen en uw vee mogen
blijven in het land, dat Mozes u gegeven heeft aan
de overzijde van de Jordaan, maar gij zult, ten strij-
de toegerust, aan de spits uwer broeders optrek-
ken, alle dappere helden, en gij zult hen helpen,
15 Totdat de Here uw broeders rust geschonken heeft
evenals u, en ook zij bezit genomen hebben van het
land dat de Here, uw God, hun geven zal. Dan moogt
gij terugkeren naar uw eigen land en dat in bezit
nemen, hetwelk Mozes, de knecht des Heren, u gege-
ven heeft aan de overzijde van de Jordaan in het oosten.

16 Daarop antwoordden zij Jozua: Al wat gij ons
bevolen hebt, zullen wij doen en overal, waarheen
gij ons zenden zult, zullen wij gaan;
17 Evenzeer als wij naar Mozes gehoord hebben, zul-
len wij naar u horen; moge maar de Here, uw
God, met u zijn, zoals Hij met Mozes geweest is.
18 Ieder die uw bevel weerstreeft en niet hoort naar
uw woorden, wat gij hem ook bevelen zult, zal ter
dood gebracht worden. Alleen, wees sterk en moe-
dig!

Jozua 2

1 Jozua, de zoon van Nun, zond van Sittim heimelijk
twee verspieders uit met de opdracht: Gaat heen,
neemt het land in ogenschouw en Jericho. Zij gin-
gen dan en kwamen in het huis van een hoer,
Rachab geheten, waar zij gingen slapen.
2 Toen werd de koning van Jericho gemeld: Zie, er
zijn hier hedennacht mannen gekomen van de
Israelieten om het land te verkennen.
3 De koning van Jericho zond daarop een boodschap
aan Rachab: Lever de mannen uit, die tot u zijn
gekomen, die uw huis binnengegaan zijn, want zij
zijn gekomen om het gehele land te verkennen.
4 Maar de vrouw had de beide mannen genomen en
hen verborgen, en zij zeide: Zeker, die mannen
zijn tot mij gekomen, maar ik wist niet, vanwaar
zij waren.
5 Toen de poort bij het invallen van de duisternis
gesloten zou worden, zijn die mannen weggegaan;
ik weet niet, waarheen die mannen gegaan zijn.
Jaagt hen snel achterna, voorzeker zult gij hen
inhalen.
6 Zij had hen echter op het dak doen klimmen en
hen verborgen onder de vlasstengels, die zij uitge-
spreid had liggen op het dak.
7 Die mannen nu jaagden hen achterna in de rich-
ting van de Jordaan naar de doorwaadbare plaat-
sen, en men sloot de poort, zodra de achtervol-
gers eruit gegaan waren.
8 Voordat zij echter gingen slapen, klom zij tot hen
op het dak,

9 En zeide tot de mannen: Ik weet dat de Here u het
land gegeven heeft en dat de schrik voor u op ons
gevallen is en dat alle inwoners van het land voor
u sidderen.
10 Want wij hebben gehoord, dat de Here de wateren
van de Schelfzee voor uw ogen heeft doen opdr-
ogen, toen gij uittoogt uit Egypte, en wat gij
gedaan hebt aan de beide koningen der Amorieten
aan de overzijde van de Jordaan, Sichon en Og,
die gij met de ban geslagen hebt.
11 Toen wij dat hoorden, versmolt ons hart en van-
wege u bleef bij niemand meer enige moed over,
want de Here, uw God, is een God in de hemel
boven en op de aarde beneden.
12 Nu dan, zweert mij toch bij de Here, dat, aange-
zien ik u een weldaad bewezen heb, gij ook aan
mijn familie een weldaad zult bewijzen; en geeft
mij een betrouwbaar teken,
13 Dat gij mijn vader en moeder, mijn broeders en
zusters en al de hunnen in leven zult laten en ons
van de dood redden zult.
14 Toen zeiden de mannen tot haar: Wij staan met
ons leven voor u borg, indien gij deze onze zaak
niet ruchtbaar maakt; wanneer dan de Here ons
het land gegeven heeft, zullen wij u dankbaarheid
en trouw bewijzen.
15 Daarop liet zij hen met een touw door het venster
naar beneden, want haar huis was gelegen op de
buitenzijde van de stadsmuur, zodat zij woonde op
de muur,

16 En zij zeide tot hen: Gaat naar het gebergte, opdat
de achtervolgers u niet aantreffen en houdt u daar
drie dagen schuil, totdat de achtervolgers terugge-
keerd zijn; daarna kunt gij uws weegs gaan.
17 De mannen zeiden tot haar: Wij zullen ontslagen zijn
van deze eed aan u, die gij ons hebt doen zweren;
18 Zie, wanneer wij het land binnenkomen, moet gij
dit koord van scharlakendraad binden aan het ven-
ster waardoor gij ons hebt neergelaten, en uw
vader en uw moeder, uw broeders en de gehele
familie bij u in huis bijeenbrengen.
19 Ieder, die dan uit de deur van uw huis naar buiten
gaat, diens bloed komt op zijn eigen hoofd, maar
wij zijn onschuldig; al wie echter bij u in huis zal
zijn, diens bloed komt op ons hoofd, indien men
de hand aan hem slaat.
20 Indien gij echter deze onze zaak ruchtbaar maakt,
dan zijn wij ontslagen van de eed aan u, die gij
ons hebt doen zweren.
21 Zij nu zeide: Zoals gij gezegd hebt, zo zal het zijn.
Daarop liet zij hen gaan en zij gingen heen; en zij
bond het scharlaken koord aan het venster.
22 Zij nu gingen heen, kwamen in het gebergte en
bleven daar drie dagen, totdat de vervolgers
teruggekeerd waren. De vervolgers hadden overal
langs de wegen gezocht zonder te vinden.
23 Toen keerden de beide mannen terug, daalden van
het gebergte af, staken over en kwamen bij Jozua,
de zoon van Nun, en zij vertelden hem al hun
wedervaren.

24 Zij zeiden tot Jozua: De Here heeft het gehele land
in onze macht gegeven, ja zelfs sidderen voor ons
alle inwoners van het land.

Jozua 3

1 Toen stond Jozua des morgens vroeg op, en hij en
al de Israelieten braken op van Sittim en kwamen
tot aan de Jordaan, waar zij overnachtten, voordat
zij overtrokken.
2 Na verloop van drie dagen gingen de opzieners de
legerplaats door
3 En zij gaven het volk dit bevel: Zodra gij de ark
des verbonds van de Here, uw God, ziet en de
levitische priesters, die haar dragen, dan zult gij
ook van uw plaats opbreken en achter haar aan
trekken.
4 Er zij echter tussen u en haar een afstand van
ongeveer tweeduizend ellen lengte; komt niet
dicht bij haar; opdat gij de weg moogt weten,
waarlangs gij gaan zult, want langs die weg zijt gij
noch gisteren noch eergisteren getrokken.
5 En Jozua zeide tot het volk: Heiligt u, want mor-
gen zal de Here in uw midden wonderen doen.
6 Tot de priesters zeide Jozua: Neemt de ark des ver-
bonds op en trekt over, voor het volk uit. Toen
namen zij de ark des verbonds op en gingen voor
het volk uit.
7 En de Here zeide tot Jozua: Op deze dag zal Ik
beginnen u groot te maken in de ogen van geheel
Israel, opdat zij weten dat Ik met u zal zijn, zoals
Ik met Mozes geweest ben.
8 Beveel dan de priesters, die de ark des verbonds
dragen: zodra gij gekomen zijt aan de oever van
het water van de Jordaan, zult gij in de Jordaan
blijven staan.

9 Toen zeide Jozua tot de Israelieten: Komt naderbij
en hoort de woorden van de Here, uw God.
10 Voorts zeide Jozua: Hieraan zult gij weten, dat de
levende God in uw midden is en dat Hij zeker de
Kanaanieten, de Hethieten, de Chiwwieten, de
Perizzieten, de Girgasieten, de Amorieten en de
Jebusieten voor u uit verdrijven zal:
11 Ziet, de ark des verbonds van de Here der ganse
aarde trekt voor u over de Jordaan in.
12 Welnu, neemt u twaalf mannen uit de stammen
van Israel, uit elke stam een man.
13 Zodra dan de voetzolen der priesters, die de ark
van de Here, de Here der ganse aarde, dragen, in
het water van de Jordaan rusten, zal het water van
de Jordaan afgesneden worden; het water, dat van
boven afkomt, zal als een dam blijven staan.
14 Het geschiedde nu, toen het volk uit zijn tenten
opbrak om de Jordaan over te trekken, (de pries-
ters die de ark van het verbond droegen, bevon-
den zich aan de spits van het volk)
15 Dat, zodra de dragers van de ark aankwamen bij
de Jordaan en de voeten der priesters, die de ark
droegen, aan de oever in het water gedompeld
waren (de Jordaan nu was geheel buiten zijn
oevers getreden gedurende de ganse oogsttijd)
16 Het water, dat van boven afkwam, bleef staan; het rees
op als een dam, zeer ver weg bij Adam, de stad, die
bezijden Saretan ligt, terwijl het water dat afvloeide
naar de zee der Vlakte, de Zoutzee, volkomen werd
afgesneden. Toen trok het volk over, tegenover Jericho.

17 Doch de priesters die de ark van het verbond des
Heren droegen, bleven onbeweeglijk staan op het
droge, midden in de Jordaan, terwijl geheel Israel
op het droge overtrok, totdat het ganse volk de
overtocht over de Jordaan voleindigd had.

Jozua 4

1 Nadat het gehele volk de overtocht over de
Jordaan voleindigd had, zeide de Here tot Jozua:
2 Neemt u uit het volk twaalf mannen, uit elke stam
een man, en beveelt hun:
3 Neemt twaalf stenen op, hier midden uit de
Jordaan, van de plaats waar de voeten der pries-
ters onbeweeglijk staan, brengt ze met u naar de
overzijde en legt ze in het kwartier, waar gij deze
nacht zult doorbrengen.
4 Toen riep Jozua de twaalf mannen, die hij uit de
Israelieten had aangesteld uit elke stam een man,
5 En Jozua zeide tot hen: Trekt over, voor de ark van
de Here, uw God, naar het midden van de
Jordaan, en heft u ieder een steen op de schouder,
naar het getal van de stammen der Israelieten,
6 Opdat dit een teken onder u zij. Wanneer uw kin-
deren later vragen: Wat hebben deze stenen voor
u te betekenen?
7 Dan zult gij tot hen zeggen: Dat de wateren van
de Jordaan afgesneden werden voor de ark van het
verbond des Heren; toen deze door de Jordaan
trok, werden de wateren van de Jordaan afgesne-
den; daarom zullen deze stenen voor de Israelieten
tot een gedenkteken zijn voor altoos.
8 De Israelieten nu deden, zoals Jozua bevolen had.
Zij lichtten twaalf stenen midden uit de Jordaan,
zoals de Here tot Jozua gesproken had, naar het
getal van de stammen der Israelieten, en brachten
ze met zich naar het nachtkwartier, waar zij ze
neerlegden.

9 Ook richtte Jozua twaalf stenen op midden in de
Jordaan, op de plaats, waar de voeten der priesters
die de ark des verbonds droegen, hadden gestaan;
en zij zijn daar tot op de huidige dag.
10 De priesters nu, die de ark droegen, bleven mid-
den in de Jordaan staan, totdat alles volbracht
was, wat de Here Jozua bevolen had tot het volk te
spreken, naar alles wat Mozes Jozua geboden had;
en het volk trok met haast over.
11 Toen het gehele volk de overtocht volbracht had,
trok de ark des Heren over en de priesters, voor de
ogen van het volk.
12 Ook trokken de Rubenieten, de Gadieten en de
halve stam Manasse over, ten strijde toegerust,
aan de spits der Israelieten, zoals Mozes tot hen
gesproken had,
13 Ongeveer veertigduizend tot de strijd gewapen-
den; voor het aangezicht des Heren trokken zij
over ten strijde, naar de vlakten van Jericho.
14 Te dien dage heeft de Here Jozua groot gemaakt
in de ogen van geheel Israel, zodat zij hem vrees-
den, zoals zij Mozes gevreesd hadden al de dagen
van zijn leven.
15 En de Here zeide tot Jozua:
16 Beveel de priesters die de ark der getuigenis dra-
gen, uit de Jordaan op te klimmen.
17 En Jozua beval de priesters: Klimt op uit de
Jordaan.

18 Toen dan de priesters die de ark van het verbond
des Heren droegen, uit het midden van de Jordaan
opklommen, hadden de voetzolen der priesters
zich nauwelijks losgemaakt en het droge betreden,
of de wateren van de Jordaan keerden terug naar
hun plaats en stroomden als tevoren langs zijn
gehele oever.
19 Het volk nu is uit de Jordaan opgeklommen op de
tiende der eerste maand en zij legerden zich te
Gilgal, aan de oostelijke grens van Jericho.
20 Die twaalf stenen, welke men uit de Jordaan geno-
men had, richtte Jozua te Gilgal op.
21 En hij zeide tot de Israelieten: Wanneer uw kinde-
ren later hun vaders vragen: Wat betekenen deze
stenen?
22 Dan zult gij uw kinderen aldus inlichten: Op het
droge is Israel hier door de Jordaan getrokken,
23 Omdat de Here, uw God, de wateren van de
Jordaan voor u heeft doen opdrogen, totdat gij
erdoor getrokken waart, zoals de Here, uw God,
gedaan heeft met de Schelfzee, die Hij voor ons
heeft doen opdrogen, totdat wij erdoor getrokken
waren,
24 Opdat alle volken der aarde zouden weten, dat de
hand des Heren sterk is, en zij de Here, uw God, al
de dagen zouden vrezen.

Jozua 5

1 Zodra al de koningen der Amorieten aan de west-
zijde van de Jordaan en al de koningen der
Kanaanieten aan de zee hoorden, dat de Here de
wateren van de Jordaan voor het aangezicht der
Israelieten had doen opdrogen, totdat zij erdoor
getrokken waren, versmolt hun hart en zij hadden
geen moed meer vanwege de Israelieten.
2 Te dien tijde zeide de Here tot Jozua: Maak u ste-
nen messen en besnijd de Israelieten opnieuw, ten
tweeden male.
3 Toen maakte Jozua zich stenen messen en hij besn-
eed de Israelieten op de Heuvel der voorhuiden.
4 Dit nu was de reden, waarom Jozua hen besneed:
al het volk van het mannelijk geslacht, dat uit
Egypte getrokken was, alle krijgslieden waren in de
woestijn onderweg gestorven, nadat zij uit Egypte
getrokken waren.
5 Want al het volk dat uitgetrokken was, was besne-
den geweest, maar al het volk dat geboren was in
de woestijn onderweg na de uittocht uit Egypte,
had men niet besneden.
6 Want veertig jaren zijn de Israelieten door de woe-
stijn getrokken, totdat het gehele volk omgeko-
men was, de krijgslieden, die uit Egypte getrokken
waren, die naar de stem des Heren niet gehoord
hadden, aan wie de Here gezworen had, dat Hij
hun niet zou laten zien het land, waarvan de Here
hun vaderen gezworen had, dat Hij het ons geven
zou, een land, overvloeiende van melk en honig.

7 Maar hun zonen heeft Hij in hun plaats gesteld; dezen heeft Jozua besneden, want zij waren onbesneden, omdat men hen onderweg niet besneden had.
8 Toen het gehele volk zich tot de laatste man toe had laten besnijden, bleven zij waar zij waren in de legerplaats, totdat zij hersteld waren.
9 En de Here zeide tot Jozua: Heden heb Ik de smaad van Egypte van ulieden afgewenteld. Daarom noemt men die plaats Gilgal, tot op de huidige dag.
10 Terwijl de Israelieten te Gilgal gelegerd waren, vierden zij het Pascha op de veertiende dag van die maand, des avonds, in de vlakten van Jericho;
11 En zij aten, daags na het Pascha, van de opbrengst van het land, ongezuurde broden en geroost koren, op dezelfde dag.
12 En het manna hield op, daags nadat zij van de opbrengst van het land hadden gegeten. Dus hadden de Israelieten geen manna meer, maar zij aten dat jaar van wat het land Kanaan opleverde.
13 Het gebeurde nu, terwijl Jozua bij Jericho was, dat hij zijn ogen opsloeg. Zie, daar stond een man tegenover hem met een uitgetrokken zwaard in de hand. Jozua trad op hem toe en vroeg hem: Behoort gij tot ons of tot onze tegenstanders?
14 Doch hij antwoordde: Neen, maar ik ben de vorst van het heer des Heren. Nu ben ik gekomen. Toen wierp Jozua zich op zijn aangezicht ter aarde, boog zich neer en zeide tot hem: Wat heeft mijn heer tot zijn knecht te zeggen?

15 En de vorst van het heer des Heren zeide tot
Jozua: Doe uw schoenen van uw voeten, want de
plaats waarop gij staat, is heilig. En Jozua deed
dit.

Jozua 6

1 Intussen had Jericho de poort gesloten; het was volkomen gesloten voor de Israelieten; niemand kon daar uit of in gaan.
2 En de Here sprak tot Jozua: Zie, Ik geef Jericho met zijn koning, de krachtige helden, in uw macht.
3 Gij moet om de stad heen trekken, terwijl alle krijgslieden eenmaal om de stad heen gaan;
4 Zo moet gij zes dagen doen, terwijl zeven priesters zeven ramshorens voor de ark uit dragen. Maar op de zevende dag moet gij zevenmaal om de stad heen trekken en de priesters zullen op de horens blazen.
5 Wanneer men op de ramshoorn de toon aanhoudt en gij het geluid van de hoorn verneemt, dan moet het gehele volk een luid gejuich aanheffen en de stadsmuur zal ineenstorten en het volk moet daarop klimmen, ieder recht voor zich uit.
6 Toen riep Jozua, de zoon van Nun, de priesters en zeide tot hen: Neemt de ark des verbonds op en laten zeven priesters zeven ramshorens dragen voor de ark des Heren uit.
7 En tot het volk zeide hij: Trekt voort en gaat om de stad heen en laten de gewapenden voor de ark des Heren uit trekken.
8 Zodra Jozua tot het volk gesproken had, trokken de zeven priesters, die de zeven ramshorens voor het aangezicht des Heren droegen, voort en bliezen op de horens, terwijl de ark van het verbond des Heren hen volgde.

9 En de gewapenden gingen voor de priesters uit,
die de horens bliezen, en de achterhoede kwam
achter de ark aan, terwijl er voortdurend op de
hoorn geblazen werd.
10 Jozua nu had het volk bevolen: Gij zult niet jui-
chen en uw stem niet laten horen, ja, laat er geen
woord uit uw mond uitgaan tot op de dag, dat ik
u zeg: Juicht! Dan moet gij juichen.
11 Dus trok de ark des Heren om de stad, eenmaal
rondgaande. Daarop kwamen zij in de legerplaats
en overnachtten in de legerplaats.
12 En Jozua stond des morgens vroeg op en de pries-
ters namen de ark des Heren op.
13 De zeven priesters nu, die de zeven ramshorens
voor de ark des Heren uit droegen, gingen heen
en bliezen al gaande op de horens, en de gewa-
penden gingen voor hen uit en de achterhoede
kwam achter de ark des Heren aan, terwijl er
voortdurend op de hoorn geblazen werd.
14 Dus trokken zij op de tweede dag eenmaal om de
stad heen en keerden terug in de legerplaats.
Aldus deden zij zes dagen.
15 Op de zevende dag echter stonden zij vroeg op,
zodra de dageraad gekomen was, en trokken op
dezelfde wijze zevenmaal om de stad heen; alleen
op die dag trokken zij zevenmaal om de stad heen.
16 Toen de priesters bij de zevende maal op de
horens bliezen, zeide Jozua tot het volk: Juicht,
want de Here heeft u de stad gegeven!

17 Doch de stad en al wat erin is, zal door de ban de
Here gewijd zijn; alleen de hoer Rachab zal in
leven blijven, zij en allen die met haar in het huis
zijn, omdat zij de boden die wij uitgezonden had-
den, heeft verborgen.
18 Gij echter, neemt u in acht voor het gebannene,
opdat gij niet, terwijl gij met de ban slaat, van het
gebannene neemt en de legerplaats van Israel
onder de ban brengt en in het ongeluk stort.
19 Al het zilver en goud en de koperen en ijzeren
voorwerpen zullen de Here heilig zijn: het zal bij
de schat des Heren komen.
20 Het volk dan juichte, terwijl men op de horens
blies; zodra het volk het geluid van de hoorn ver-
nam, hief het een luid gejuich aan. En de muur
stortte ineen, en het volk klom de stad binnen,
ieder recht voor zich uit, en zij namen de stad in.
21 Toen sloegen zij alles wat in de stad was, met de ban,
zowel man als vrouw, zowel jong als oud, tot runderen,
schapen en ezels toe, met de scherpte des zwaards.
22 Maar tot de twee mannen die het land verspied
hadden, zeide Jozua: Gaat het huis van de hoer bin-
nen en brengt de vrouw en allen, die haar toebeho-
ren, naar buiten, zoals gij haar gezworen hebt.
23 Toen gingen de jonge mannen, de verspieders,
naar binnen en brachten Rachab naar buiten en
haar vader, haar moeder, haar broeders en allen
die haar toebehoorden (ja, haar gehele geslacht
brachten zij naar buiten) en zij wezen haar een
verblijf aan buiten de legerplaats van Israel.

24 De stad echter en alles wat erin was, verbrandden
zij met vuur; alleen het zilver, het goud en de
koperen en ijzeren voorwerpen voegden zij bij de
schat van het huis des Heren.
25 Zo heeft Jozua de hoer Rachab en haar familie en
allen die haar toebehoorden, in leven gelaten, en
zij heeft onder Israel gewoond tot op de huidige
dag, omdat zij de boden verborgen had gehou-
den, die Jozua uitgezonden had om Jericho te ver-
kennen.
26 Te dien tijde deed Jozua deze eed: Vervloekt voor
het aangezicht des Heren is de man, die zich
opmaakt en deze stad Jericho herbouwt; ten koste
van zijn eerstgeborene zal hij haar grondvesten,
ten koste van zijn jongste haar poortdeuren inzet-
ten.
27 En de Here was met Jozua en de mare van hem
ging door het gehele land.

Jozua 7

1 De Israelieten vergrepen zich evenwel aan het gebannene, doordat Achan, de zoon van Karmi, de zoon van Zabdi, de zoon van Zerach, uit de stam Juda, iets wegnam van het gebannene. Toen ontbrandde de toorn des Heren tegen de Israelieten.
2 Jozua nu zond mannen van Jericho naar Ai, dat bij Bet-awen ligt, oostelijk van Betel, en zeide tot hen: Trekt op en verkent het land. Toen trokken die mannen op en verkenden Ai.
3 Daarop kwamen zij tot Jozua terug en zeiden tot hem: Het gehele volk behoeft niet op te trekken, laten ongeveer tweeduizend of drieduizend man optrekken om Ai te verslaan; vermoei niet het gehele volk door een tocht daarheen, want zij zijn daar weinig talrijk.
4 Zo trokken van het volk ongeveer drieduizend man daarheen; zij sloegen echter voor de mannen van Ai op de vlucht.
5 Want de mannen van Ai versloegen van hen ongeveer zesendertig man; zij vervolgden hen buiten de poort tot aan de steengroeven en versloegen hen op de helling. Toen versmolt het hart van het volk en het werd als water.
6 En Jozua scheurde zijn klederen en wierp zich op zijn aangezicht ter aarde voor de ark des Heren tot aan de avond, hij en de oudsten van Israel, terwijl zij zich stof op het hoofd strooiden.

7 En Jozua zeide: Ach, Here Here, waarom hebt Gij
dit volk dan toch over de Jordaan laten trekken,
wanneer Gij ons in de macht der Amorieten wilt
geven, zodat die ons te gronde richten? Hadden
wij maar besloten aan gene zijde van de Jordaan te
blijven!
8 Och, Here, wat zal ik zeggen, nu Israel zijn vijan-
den de rug heeft toegekeerd?
9 Wanneer de Kanaanieten en alle inwoners van het
land het horen, zullen zij ons omsingelen en onze
naam van de aarde uitroeien. En wat zult Gij dan
voor uw grote naam doen?
10 Toen zeide de Here tot Jozua: Sta toch op; waarom
ligt gij daar op uw aangezicht?
11 Israel heeft gezondigd en zij hebben mijn verbond,
dat Ik hun geboden had, overtreden, en ook iets
van het gebannene weggenomen, en ook gesto-
len, en het heimelijk bij hun huisraad gelegd.
12 Daarom kunnen de Israelieten geen stand houden
tegen hun vijanden. Zij keren hun vijanden de rug
toe, want zij liggen onder de ban. Ik zal voortaan
niet meer met u zijn, indien gij niet de ban uit uw
midden uitdelgt.
13 Sta op, heilig het volk en zeg: Heiligt u tegen mor-
gen, want, zo zegt de Here, de God van Israel: er
is een ban onder u, Israel, gij kunt geen stand
houden voor uw vijanden, voordat gij de ban uit
uw midden hebt verwijderd.

14 In de ochtend zult gij volgens uw stammen aantreden, en de stam, die de Here aanwijst, zal aantreden volgens de geslachten, en het geslacht, dat de Here aanwijst, zal aantreden volgens de families, en de familie, die de Here aanwijst, zal aantreden man voor man.

15 En wie aangewezen wordt als schuldig aan de ban, zal met vuur verbrand worden, hij en al wat hem toebehoort, omdat hij het verbond des Heren overtreden en een schandelijke dwaasheid in Israel gedaan heeft.

16 Toen liet Jozua des morgens vroeg Israel volgens zijn stammen aantreden, en de stam Juda werd aangewezen.

17 Toen hij de geslachten van Juda liet aantreden, wees Hij het geslacht der Zarchieten aan, en toen hij het geslacht der Zarchieten liet aantreden, man voor man, werd Zabdi aangewezen.

18 Toen hij diens familie liet aantreden man voor man, werd Achan aangewezen, de zoon van Karmi, de zoon van Zabdi, de zoon van Zerach uit de stam Juda.

19 En Jozua zeide tot Achan: Mijn zoon, geef toch eer aan de Here, de God van Israel, en doe voor Hem belijdenis; vertel mij toch wat gij gedaan hebt, verberg het niet voor mij.

20 Daarop antwoordde Achan Jozua: Waarlijk, ik ben het, die gezondigd heeft tegen de Here, de God van Israel, want zo en zo heb ik gehandeld:

21 Ik zag bij de buit een mantel van Sinear, een mooi
stuk, en tweehonderd sikkelen zilver en een staaf
goud van vijftig sikkelen gewicht, en uit begeerte
ernaar heb ik ze weggenomen; zie, ze zijn in mijn
tent in de grond verborgen, en wel het zilver
onderaan.
22 Toen zond Jozua boden, die zich naar de tent
spoedden, en zie: het was in zijn tent verborgen,
het zilver onderaan;
23 En zij haalden het uit de tent, brachten het bij
Jozua en al de Israelieten en stortten het uit voor
het aangezicht des Heren.
24 Daarop nam Jozua, tezamen met geheel Israel,
Achan, de zoon van Zerach, en het zilver, de man-
tel en de staaf goud, zijn zonen en dochters, zijn
runderen, ezels en kleinvee, zijn tent en al wat
hem toebehoorde, en zij voerden hen naar het dal
Achor.
25 En Jozua zeide: Zoals gij ons in het ongeluk hebt
gestort, zal de Here u op deze dag in het ongeluk
storten. Toen stenigde heel Israel hem, en men
verbrandde hen met vuur, en wierp stenen op hen.
26 Daarna richtte men een grote steenhoop boven
hem op, die er is tot op de huidige dag. Toen liet
de Here zijn brandende toorn varen. Daarom
noemt men die plaats het dal Achor, tot op de
huidige dag.

Jozua 8

1 Hierop sprak de Here tot Jozua: Vrees niet en wees
niet verschrikt; neem al het krijgsvolk met u en
maak u gereed, trek op naar Ai. Zie, Ik geef de
koning van Ai, zijn volk, zijn stad en zijn land in
uw macht,
2 En gij zult met Ai en zijn koning handelen zoals gij
met Jericho en zijn koning gehandeld hebt; alleen
moogt gij u meester maken van zijn buit en zijn
vee. Leg mannen in hinderlaag aan de achterzijde
van de stad.
3 Toen maakte Jozua zich gereed met al het krijgs-
volk om op te trekken naar Ai. Dertigduizend man,
dappere helden, koos Jozua uit, die hij des nachts
uitzond met de opdracht:
4 Ziet, gij zult u tegen de stad in hinderlaag leggen,
aan de achterzijde der stad, gaat niet te ver van
de stad af en houdt u allen gereed.
5 Ik zelf en al het volk dat bij mij is, wij zullen de
stad naderen; wanneer zij dan uittrekken ons tege-
moet, zoals de eerste maal, zullen wij voor hen
vluchten;
6 Dan zullen zij ons achterna trekken, zodat wij hen
van de stad weglokken, want zij zullen denken: zij
vluchten voor ons zoals de eerste maal. Als wij dan
voor hen vluchten,
7 Zult gij uit de hinderlaag opstaan en u van de stad
meester maken, en de Here, uw God, zal haar in
uw macht geven.

8 Zodra gij de stad hebt bezet, zult gij haar in brand
steken; naar het woord des Heren zult gij het
doen; ziet, ik heb het u geboden.
9 Daarna zond Jozua hen uit en zij trokken naar de
hinderlaag en bleven tussen Betel en Ai, ten wes-
ten van Ai. Maar Jozua bracht die nacht door
onder het volk.
10 Vroeg in de morgen monsterde Jozua het volk en
trok met de oudsten van Israel aan de spits van
het volk naar Ai;
11 Ook al het krijgsvolk dat bij hem was, trok op en
zij naderden en kwamen tegenover de stad en
legerden zich ten noorden van Ai, zodat het dal
lag tussen hem en Ai.
12 Hij nu had ongeveer vijfduizend man genomen en
hen in hinderlaag gelegd tussen Betel en Ai, ten
westen van de stad.
13 Aldus had men het volk opgesteld: het gehele
leger, dat ten noorden van de stad was, en zijn
achterhoede ten westen van de stad. Maar Jozua
was die nacht midden door het dal gegaan.
14 Zodra de koning van Ai dit gezien had, trokken de
mannen der stad des morgens vroeg haastig uit
ten strijde, Israel tegemoet, hij en al zijn volk naar
de verzamelplaats tegenover de vlakte; want hij
wist niet, dat hem een hinderlaag achter de stad
gelegd was.

15 Jozua en geheel Israel lieten zich door hen verslaan
en vluchtten in de richting van de woestijn;
16 Daarom werd al het volk, dat in de stad was, opge-
roepen om hen te achtervolgen, en terwijl zij Jozua
achtervolgden, werden zij van de stad afgesneden;
17 Er bleef niemand over in Ai en Betel, die niet uit-
trok, Israel achterna, en zij lieten de stad open
achter, terwijl zij Israel achtervolgden.
18 Toen zeide de Here tot Jozua: Strek de spies die in
uw hand is, uit naar Ai want Ik geef het in uw
macht. En Jozua strekte de spies die in zijn hand
was, uit, naar de stad.
19 Toen stonden de mannen in aller ijl op uit de hin-
derlaag en snelden toe, zodra hij zijn hand uits-
trekte, trokken de stad binnen, namen haar in en
staken de stad ijlings met vuur in brand.
20 Toen de mannen van Ai zich omwendden en toeza-
gen, zie, de rook van de stad steeg op ten hemel en
zij hadden geen gelegenheid om herwaarts of der-
waarts te vluchten; immers het volk dat naar de woe-
stijn gevlucht was, keerde zich om naar de vervolgers.
21 Zodra Jozua en geheel Israel zagen, dat de man-
nen van de hinderlaag de stad ingenomen hadden
en dat de rook van de stad opsteeg, wendden zij
zich om en sloegen de mannen van Ai.
22 Intussen trokken de anderen uit de stad hun tege-
moet, zodat zij midden tussen de Israelieten
geraakten, dezen van hier en genen van daar; en
zij sloegen hen, zonder dat men iemand van hen
overliet, die ontsnapte of ontkwam.

23 Doch de koning van Ai grepen zij levend en brachten hem tot Jozua.
24 Zodra Israel gereed was met alle inwoners van Ai te doden in het veld, in de woestijn, waar zij hen vervolgd hadden, en deze allen tot de laatste man door de scherpte des zwaards gevallen waren, keerde geheel Israel terug naar Ai en sloeg het met de scherpte des zwaards.
25 Allen die op die dag vielen, zo mannen als vrouwen, waren twaalfduizend, al de burgers van Ai.
26 En Jozua trok zijn hand, waarmee hij de spies uitgestrekt hield, niet in, voordat hij alle inwoners van Ai met de ban geslagen had.
27 Alleen van het vee en de buit der stad hebben de Israelieten zich meester gemaakt naar het woord des Heren, dat Hij Jozua geboden had.
28 Jozua verbrandde Ai en maakte het tot een puinhoop voor altijd, een woestenij tot op de huidige dag.
29 De koning van Ai spietste hij op een paal tot aan de avondstond; tegen zonsondergang gebood Jozua, dat men zijn lijk van de paal zou afnemen en men wierp het neer bij de ingang van de stadspoort; daarna richtte men boven hem een grote steenhoop op, die er is tot op de huidige dag.
30 Toen bouwde Jozua een altaar voor de Here, de God van Israel, op de berg Ebal,

31 Zoals Mozes, de knecht des Heren, de Israelieten
geboden had, naar hetgeen geschreven stond in
het boek der wet van Mozes; een altaar van onbe-
houwen stenen, die men met geen ijzer bewerkt
had; zij brachten daarop brandoffers aan de Here
en slachtten vredeoffers.
32 En daar schreef hij op de stenen een afschrift van
de wet van Mozes, hetwelk hij opschreef ten aan-
schouwen der Israelieten.
33 Geheel Israel nu, zijn oudsten, de opzieners en zijn
rechters stonden aan weerszijden van de ark,
tegenover de levitische priesters, die de ark des
verbonds des Heren droegen, zowel vreemdelingen
als geboren Israelieten, de ene helft tegenover de
berg Gerizzim en de andere helft tegenover de
berg Ebal, zoals Mozes, de knecht des Heren, vroe-
ger geboden had, om het volk Israel te zegenen.
34 Daarna las hij al de woorden der wet voor, de
zegen en de vloek, naar alles wat in het boek der
wet geschreven stond.
35 Er was geen woord van al hetgeen Mozes geboden
had, dat Jozua niet voorlas aan de gehele gemeen-
te van Israel en de vrouwen, de kinderen en de
vreemdelingen, die met hen meegegaan waren.

Jozua 9

1 Zodra al de koningen aan de westzijde van de
Jordaan, op het Gebergte, in de Laagte en langs
de ganse kust der Grote Zee tot tegenover de
Libanon, de Hethieten, de Amorieten, de
Kanaanieten, de Perizzieten, de Chiwwieten en de
Jebusieten dit hoorden,
2 Sloten zij zich aaneen om eendrachtig Jozua en
Israel te bestrijden.
3 Maar toen de inwoners van Gibeon gehoord hadden, wat Jozua met Jericho en Ai gedaan had,
4 Gingen ook zij met list te werk: zij begaven zich
als afgezanten op weg, namen versleten zakken
voor hun ezels en versleten wijnzakken, gescheurd
en weer dichtgebonden,
5 En versleten, opgelapte schoenen aan hun voeten en
versleten kleren aan het lijf, terwijl al het brood van hun
teerkost uitgedroogd was; het was een en al kruimels.
6 Zo gingen zij tot Jozua, naar de legerplaats te
Gilgal, en zeiden tot hem en tot de mannen van
Israel: Wij zijn uit een ver land gekomen; sluit dan
nu een verbond met ons.
7 Maar de mannen van Israel zeiden tot de
Chiwwieten: Misschien woont gij in ons midden en
hoe kunnen wij dan een verbond met u sluiten?
8 Zij zeiden tot Jozua: Wij zijn uw knechten. Toen
vroeg Jozua hun: Wie zijt gij en vanwaar komt gij?
9 Zij antwoordden hem: Uit een zeer ver land zijn uw
knechten gekomen vanwege de naam van de Here,
uw God, want wij hebben de mare aangaande Hem
gehoord: al wat Hij gedaan heeft in Egypte,

10 En al wat Hij gedaan heeft aan de beide koningen
der Amorieten aan de overzijde van de Jordaan,
Sichon de koning van Chesbon en Og de koning
van Basan, die te Astarot woonde.
11 Daarom zeiden onze oudsten en al de inwoners
van ons land tot ons: Neemt teerkost voor de reis
mee en gaat hun tegemoet en zegt tot hen: wij
zijn uw knechten, sluit dan nu een verbond met
ons.
12 Dit is ons brood: warm hebben wij het als teerkost
uit onze huizen meegenomen op de dag, toen wij
naar u op reis gingen, en nu, zie, het is droog en
een en al kruimels.
13 En dit zijn de wijnzakken, die nieuw waren, toen
wij ze vulden, en zie, zij zijn gescheurd; en dit zijn
onze kleren en onze schoenen, ze zijn versleten
van de zeer lange tocht.
14 Hierop namen de mannen van hun teerkost, maar
zij raadpleegden de Here niet.
15 En Jozua sloot vriendschap met hen en maakte een
verbond met hen, dat hij hen in leven zou laten;
en de hoofden der vergadering bezwoeren het
hun.
16 Na verloop van drie dagen echter, nadat zij met
hen het verbond gesloten hadden, hoorden zij, dat
zij in hun nabijheid, ja, in hun midden woonden.
17 De Israelieten braken namelijk op en bereikten op
de derde dag hun steden, te weten: Gibeon,
Kefira, Beerot en Kirjat-jearim.

18 De Israelieten sloegen hen echter niet, omdat de hoofden der vergadering het hun bezworen hadden bij de Here, de God van Israel. Toen morde de gehele vergadering tegen de hoofden.
19 Maar al de hoofden zeiden tot de gehele vergadering: Wij hebben hun gezworen bij de Here, de God van Israel; daarom kunnen wij hen niet aantasten.
20 Aldus zullen wij met hen doen: hen in leven laten, opdat geen toorn over ons kome vanwege de eed, die wij hun gezworen hebben.
21 En de hoofden zeiden tot hen: Laat hen in leven blijven. En zij werden houthakkers en waterputters voor de gehele vergadering, zoals de hoofden te hunnen opzichte bepaald hadden.
22 Daarna ontbood Jozua hen en sprak tot hen: Waarom hebt gij ons bedrogen door te zeggen: wij wonen zeer ver van u verwijderd, terwijl gij in ons midden woont?
23 Daarom, vervloekt zijt gij en nimmer zult gij ophouden knechten te zijn, houthakkers en waterputters voor het huis van mijn God.
24 Zij gaven Jozua ten antwoord: Omdat aan uw knechten ten stelligste werd medegedeeld wat de Here, uw God, zijn knecht Mozes geboden had, namelijk om het gehele land aan u te geven en al de inwoners van het land voor uw aangezicht te verdelgen, vreesden wij zeer voor u om onzes levens wil; daarom hebben wij dit gedaan.

25 Welnu, zie, wij zijn in uw macht; doe met ons,
zoals goed en recht is in uw ogen om met ons te
doen.
26 En hij deed aldus met hen, en hij redde hen uit de
hand der Israelieten, zodat dezen hen niet dood-
den.
27 Jozua namelijk maakte hen te dien dage tot hout-
hakkers en waterputters voor de vergadering en
voor het altaar des Heren, tot op de huidige dag,
op de plaats die Hij verkiezen zou.

Jozua 10

1 Zodra Adonisedek, de koning van Jeruzalem, hoorde, dat Jozua Ai veroverd en met de ban geslagen hadƒ evenals hij met Jericho en zijn koning gedaan had zo had hij ook met Ai en zijn koning gedaanƒ en dat de inwoners van Gibeon met Israel vriendschap gesloten hadden en in hun midden waren,

2 Toen werd men zeer bevreesd, want Gibeon was een grote stad, als een der koninklijke steden, ja, het was groter dan Ai, en al haar mannen waren helden.

3 Daarom zond Adonisedek, de koning van Jeruzalem, aan Hoham, de koning van Hebron, aan Piram, de koning van Jarmut, aan Jafia, de koning van Lakis, en aan Debir, de koning van Eglon, deze boodschap:

4 Trekt op tot mij en helpt mij, opdat wij Gibeon slaan, omdat het vriendschap gesloten heeft met Jozua en de Israelieten.

5 Hierop verenigden zich de vijf koningen der Amorieten en trokken op: de koning van Jeruzalem, de koning van Hebron, de koning van Jarmut, de koning van Lakis en de koning van Eglon, zij met al hun legers; zij belegerden Gibeon en streden ertegen.

6 Toen zonden de mannen van Gibeon tot Jozua, naar de legerplaats te Gilgal, deze boodschap: Trek uw hand niet van uw knechten af, ruk haastig tot ons op, verlos ons en help ons, want alle koningen der Amorieten, die op het gebergte wonen, hebben zich tegen ons verzameld.

7 Toen trok Jozua uit Gilgal op, hij en al het krijgs-
volk met hem, allen dappere helden.
8 En de Here zeide tot Jozua: Vrees niet voor hen,
want Ik geef hen in uw macht, niemand van hen
zal voor u standhouden.
9 En Jozua overviel hen plotseling*f* de ganse nacht
was hij, van Gilgal uit, opgetrokken*f*
10 En de Here bracht hen voor het aangezicht van
Israel in verwarring, zodat hij hun een grote
nederlaag toebracht bij Gibeon, hen vervolgde in
de richting van de bergpas van Bet-choron en hen
versloeg tot bij Azeka en Makkeda.
11 Terwijl zij nu voor Israel vluchtten en zij juist op
de helling van Bet-choron waren, wierp de Here
uit de hemel grote stenen op hen, tot Azeka toe,
zodat zij stierven; die door de hagelstenen stier-
ven, waren talrijker dan die, welke de Israelieten
met het zwaard doodden.
12 Toen sprak Jozua tot de Here ten dage, waarop de
Here de Amorieten aan de Israelieten overleverde,
en hij zeide in tegenwoordigheid van Israel: Zon,
sta stil te Gibeon en gij, maan, in het dal van
Ajjalon!
13 En de zon stond stil en de maan bleef staan, tot-
dat het volk zich op zijn vijand gewroken had. Is
dit niet geschreven in het Boek des Oprechten? De
zon nu bleef staan midden aan de hemel en haast-
te zich niet onder te gaan omstreeks een volle
dag.

14 Een dag als deze is er noch vroeger, noch later
ooit geweest, waarop de Here zo iemands stem
verhoorde, want de Here streed voor Israel.
15 Hierop keerde Jozua en geheel Israel met hem
terug naar de legerplaats te Gilgal.
16 Die vijf koningen echter vluchtten en verborgen
zich in de spelonk bij Makkeda.
17 En aan Jozua werd gemeld: De vijf koningen zijn
gevonden, verborgen in de spelonk bij Makkeda.
18 Toen zeide Jozua: Wentelt grote stenen voor de
ingang van de spelonk en zet er mannen bij om
hen te bewaken.
19 Maar gij, blijft niet staan, jaagt uw vijanden na en
slaat op hun achterhoede los; laat hun niet toe
binnen hun steden te komen, want de Here uw
God, geeft hen in uw macht.
20 Nadat nu Jozua en de Israelieten hun een zeer
grote nederlaag hadden toegebracht, zodat zij
geheel vernietigd waren, (hoewel er enigen van
hen waren ontkomen en de versterkte steden hadden bereikt),
21 Keerde het gehele volk ongedeerd naar de legerplaats terug, tot Jozua te Makkeda; niemand had
zijn tong tegen de Israelieten durven roeren.
22 Daarna zeide Jozua: Opent de ingang van de spelonk
en brengt die vijf koningen uit de spelonk tot mij.
23 Men deed aldus en men bracht tot hem die vijf
koningen uit de spelonk: de koning van Jeruzalem,
de koning van Hebron, de koning van Jarmut, de
koning van Lakis en de koning van Eglon.

24 Zodra men die koningen tot Jozua gebracht had,
riep Jozua alle mannen van Israel tot zich en zeide
tot de aanvoerders der krijgslieden, die met hem
getrokken waren: Treedt nader, zet uw voet op de
nek dezer koningen. Zij kwamen naderbij en zet-
ten hun de voet op de nek.
25 Toen zeide Jozua tot hen: Vreest niet en weest niet
verslagen, weest sterk en moedig, want aldus zal
de Here doen aan al uw vijanden, tegen wie gij
strijdt.
26 Vervolgens sloeg Jozua hen, doodde hen en spiet-
ste hen op vijf palen, en zij bleven hangen op de
palen tot de avond.
27 Maar tegen de tijd, dat de zon onderging, nam
men hen, op bevel van Jozua, van de palen af, en
men wierp hen in de spelonk, waar zij zich verbor-
gen hadden; en men plaatste grote stenen voor de
ingang van de spelonk, die er heden ten dage nog
zijn.
28 Op die dag nam Jozua Makkeda in en hij sloeg het
met de scherpte des zwaards, ook zijn koning; hij
trof het en alle levende wezens, die daarin waren,
met de ban, hij liet niemand ontkomen en deed
met de koning van Makkeda, zoals hij met de
koning van Jericho gedaan had.
29 Daarna trok Jozua verder, en geheel Israel met
hem, van Makkeda naar Libna en hij streed tegen
Libna.

30 En de Here gaf ook dat in de macht van Israel, met
zijn koning. En hij sloeg het en alle levende wezens,
die daarin waren, met de scherpte des zwaards; hij liet
niemand daarin ontkomen en deed met zijn koning,
zoals hij met de koning van Jericho gedaan had.
31 Daarna trok Jozua verder, en geheel Israel met
hem, van Libna naar Lakis; hij belegerde het en
streed ertegen
32 En de Here gaf Lakis in de macht van Israel; men
nam het in op de tweede dag en sloeg het met de
scherpte des zwaards, alle levende wezens, die daar-
in waren, geheel zoals hij met Libna gedaan had.
33 Toen trok Horam, de koning van Gezer, op om
Lakis te helpen, maar Jozua sloeg hem en zijn volk,
totdat hij hem niemand had overgelaten.
34 Daarna trok Jozua verder, en geheel Israel met
hem, van Lakis naar Eglon; zij belegerden het en
streden ertegen,
35 Namen het in op dezelfde dag en sloegen het met
de scherpte des zwaards; alle levende wezens, die
daarin waren, troffen zij op die dag met de ban,
geheel zoals men met Lakis gedaan had.
36 Daarna trok Jozua op, en geheel Israel met hem,
van Eglon naar Hebron, en zij streden ertegen.
37 Zij namen het in en sloegen het met de scherpte
des zwaards, ook zijn koning en al zijn steden en
alle levende wezens, die daarin waren; men liet
niemand ontkomen, geheel zoals men met Eglon
gedaan had: men sloeg het en alle levende
wezens, die daarin waren, met de ban.

38 Daarna wendde Jozua zich, en geheel Israel met
hem, naar Debir en hij streed ertegen,
39 En hij nam het, met zijn koning, en al zijn steden
en men sloeg hen met de scherpte des zwaards;
alle levende wezens, die daarin waren, sloegen zij
met de ban, men liet niemand ontkomen; evenals
men met Hebron gedaan had, zo deed men met
Debir en zijn koning, zoals men ook met Libna en
zijn koning gedaan had.
40 Aldus sloeg Jozua het ganse land, het Gebergte,
het Zuiderland, de Laagte en de hellingen, met al
hun koningen; hij liet niemand ontkomen, maar hij
sloeg al wat adem had met de ban, zoals de Here,
de God van Israel, geboden had.
41 Jozua sloeg hen van Kades-barnea tot Gaza, ook
het ganse land van Gosen tot Gibeon.
42 Al deze koningen en hun land heeft Jozua op een-
maal overwonnen, want de Here, de God van
Israel, streed voor Israel.
43 Daarna keerde Jozua, en geheel Israel met hem,
terug naar de legerplaats te Gilgal.

Jozua 11

1 Zodra nu Jabin, de koning van Hasor, dit hoorde, zond hij een boodschap aan Jobab, de koning van Madon, aan de koning van Simron en aan de koning van Aksaf,
2 Alsmede aan de koningen, die in het noorden woonden op het Gebergte, in de Vlakte ten zuiden van Kinarot, in de Laagte en in de heuvelstreek van Dor in het westen,
3 De Kanaanieten in het oosten en in het westen, de Amorieten, de Hethieten, de Perizzieten, de Jebusieten op het gebergte, en de Chiwwieten aan de voet van de Hermon, in de landstreek van Mispa.
4 Daarop trokken dezen uit en al hun legers met hen, veel volk, talrijk als het zand aan het strand der zee, met zeer veel paarden en strijdwagens.
5 Al deze koningen sloten zich aaneen en kwamen zich gezamenlijk legeren bij de wateren van Merom, om tegen Israel te strijden.
6 Toen zeide de Here tot Jozua: Wees niet bevreesd voor hen, want morgen om deze tijd zal Ik hen allen als verslagenen aan Israel overleveren; hun paarden zult gij de pezen doorsnijden en hun strijdwagens met vuur verbranden.
7 Toen kwam Jozua, en al het krijgsvolk met hem, plotseling op hen af bij de wateren van Merom, en zij overvielen hen.
8 En de Here gaf hen in de macht van Israel; zij versloegen en achtervolgden hen tot aan Groot-sidon en tot Misrefot-maim, en oostwaarts tot de vallei van Mispe. Zij versloegen hen, totdat zij niemand van hen hadden overgelaten.

9 En Jozua handelde met hen zoals de Here hem
gezegd had: hun paarden sneed hij de pezen door
en hun wagens verbrandde hij met vuur.
10 Terzelfder tijd keerde Jozua terug en nam Hasor in, en
zijn koning sloeg hij met het zwaard; want Hasor was
eertijds het voornaamste van al deze koninkrijken.
11 Zij versloegen alle levende wezens, die daarin
waren, met de scherpte des zwaards, de ban vol-
trekkend; niets wat adem had, bleef over en Hasor
verbrandde hij met vuur.
12 Verder heeft Jozua alle steden van deze koningen, en
al hun koningen, overwonnen en hen geslagen met
de scherpte des zwaards; hij trof hen met de ban,
zoals Mozes, de knecht des Heren, geboden had.
13 De steden echter, die op haar heuvels lagen, heeft
Israel niet verbrand, met uitzondering alleen van
Hasor, dat Jozua verbrand had.
14 De gehele buit uit deze steden, benevens het vee,
hebben de Israelieten buitgemaakt; alle mensen
echter hebben zij geslagen met de scherpte des
zwaards, totdat zij hen verdelgd hadden; zij lieten
niets overblijven wat adem had.
15 Zoals de Here zijn knecht Mozes geboden had, zo
had Mozes Jozua geboden en daarnaar heeft Jozua
gehandeld: hij heeft niets nagelaten van al wat de
Here aan Mozes geboden had.
16 Aldus heeft Jozua dit gehele land veroverd, het
gebergte, het gehele Zuiderland, het gehele land
van Gosen, de Laagte, de Vlakte, en het Gebergte
van Israel met zijn Laagte;

17 Van het Kale Gebergte af, dat oploopt in de richting van Seir, tot aan Baal Gad in de vallei van de Libanon, aan de voet van het Hermongebergte. Al hun koningen nam hij gevangen, en hij sloeg hen dood.

18 Lange tijd heeft Jozua tegen al deze koningen gestreden.

19 Er was geen enkele stad, die vriendschap sloot met de Israelieten, behalve de Chiwwieten, die te Gibeon woonden. Alles namen zij gewapenderhand in.

20 Immers, de Here had het zo beschikt, dat zij met een verstokt hart de strijd met Israel aanbonden, opdat men hen, zonder genade, met de ban slaan en hen verdelgen zou, zoals de Here Mozes geboden had.

21 Te dien tijde kwam Jozua en roeide de Enakieten uit, van het gebergte, uit Hebron, Debir en Anab, van het gehele gebergte van Juda en van het gehele gebergte van Israel. Hen en hun steden heeft Jozua met de ban geslagen.

22 Er bleven geen Enakieten over in het land der Israelieten; alleen te Gaza, te Gat en te Asdod zijn er overgebleven.

23 Toen nu Jozua het gehele land veroverd had overeenkomstig alles wat de Here tot Mozes gesproken had, gaf Jozua het aan Israel ten erfdeel, volgens hun indeling in stammen. En het land rustte van de strijd.

Jozua 12

1 Dit zijn de koningen des lands, die de Israelieten verslagen hebben en wier land zij in bezit genomen hebben aan de overzijde van de Jordaan, in het oosten, van de beek Arnon tot het Hermongebergte benevens de gehele Vlakte oostwaarts:

2 Sichon, de koning der Amorieten, die te Chesbon woonde, die heerste van Aroer af, dat aan de oever van de beek Arnon ligt, aan de middenloop der beek, en over half Gilead tot aan de beek Jabbok, de grens der Ammonieten,

3 En over de Vlakte tot aan de oostzijde van het meer van Kinneret en tot aan de oostzijde van de zee der Vlakte, de Zoutzee, in de richting van Bethajjesimot en zuidwaarts aan de voet van de hellingen van de Pisga.

4 Verder het gebied van Og, de koning van Basan, een van de overgeblevenen der Refaieten; deze woonde te Astarot en te Edrei,

5 En heerste over het Hermongebergte, Salka en geheel Basan tot aan het gebied der Gesurieten en der Maakatieten, en over half Gilead, tot het gebied van Sichon, de koning van Chesbon.

6 Mozes, de knecht des Heren, en de Israelieten hebben hen verslagen, en Mozes, de knecht des Heren, heeft het tot een bezitting gegeven aan de Rubenieten, de Gadieten en de halve stam Manasse.

7 Dit zijn de koningen des lands, die Jozua en de
Israelieten verslagen hebben aan de westzijde van
de Jordaan, van Baal-gad in de vallei van de
Libanon tot het Kale Gebergte, dat oploopt in de
richting van Seir, welker land Jozua aan de stam-
men Israels tot een bezitting gaf, volgens hun
afdelingen;
8 Op het gebergte, in de Laagte, in de Vlakte, op de
hellingen, in de woestijn en in het Zuiderland: de
Hethieten; de Amorieten en de Kanaanieten; de
Perizzieten, de Chiwwieten en de Jebusieten.
9 De koning van Jericho: een; de koning van Ai
bezijden Betel: een;
10 De koning van Jeruzalem: een; de koning van
Hebron: een;
11 De koning van Jarmut: een; de koning van Lakis: een;
12 De koning van Eglon: een; de koning van Gezer: een;
13 De koning van Debir: een; de koning van Geder,
een;
14 De koning van Chorma: een; de koning van Arad: een;
15 De koning van Libna: een; de koning van Adullam:
een;
16 De koning van Makkeda: een; de koning van Betel:
een;
17 De koning van Tappuach: een; de koning van
Chefer: een;
18 De koning van Afek: een; de koning van Lasaron: een;
19 De koning van Madon: een; de koning van Hasor: een;
20 De koning van Simron-meroon: een; de koning van
Aksaf: een;

21 De koning van Taanak: een; de koning van
Megiddo: een;
22 De koning van Kedes: een; de koning van Jokneam
bij de Karmel: een;
23 De koning van Dor bij de heuvelstreek van Dor:
een; de koning van Gojim bij Gilgal: een;
24 De koning van Tirsa: een; samen eenendertig
koningen.

Jozua 13

1 Toen Jozua oud en hoogbejaard was, zeide de Here tot hem: Gij zijt oud en hoogbejaard, en er is nog zeer veel land overgebleven om in bezit te nemen.
2 Dit is het land, dat overgebleven is: alle landstreken der Filistijnen en het gehele land der Gesurieten,
3 Van de Sichor aan de oostzijde van Egypte af tot aan het gebied van Ekron noordwaarts; dit wordt tot het land der Kanaanieten gerekend; de vijf stadsvorsten der Filistijnen: die van Gaza, die van Asdod, die van Askelon, die van Gat en die van Ekron; en de Awwieten in het zuiden,
4 Het gehele land der Kanaanieten en Meara, dat aan de Sidoniers behoort, tot Afek toe, tot het gebied der Amorieten;
5 Verder het land der Giblieten en de gehele Libanon in het oosten, van Baal Gad aan de voet van het gebergte Hermon tot de weg naar Hamat;
6 Alle bergbewoners, van de Libanon tot Misrefotmaim toe; alle Sidoniers. Ik zal hen verdrijven voor de Israelieten; wijs het bij voorbaat door het lot aan Israel ten erfdeel toe, zoals Ik u geboden heb.
7 Nu dan, verdeel dit land ten erfdeel onder de negen stammen en de halve stam Manasse.
8 Tezamen met de [andere] [helft] [van] [de] [stam] [Manasse] hebben de Rubenieten en de Gadieten hun erfdeel ontvangen, dat Mozes hun gegeven had aan de overzijde van de Jordaan, in het oosten, zoals Mozes, de knecht des Heren, het hun gegeven had:

9 Van Aroer af, dat aan de oever van de beek Arnon
ligt, de stad, die aan de middenloop der beek ligt,
en de gehele hoogvlakte, van Medeba tot Dibon;
10 En alle steden van Sichon, de koning der
Amorieten, die te Chesbon regeerde tot aan het
gebied der Ammonieten;
11 Verder Gilead en het gebied der Gesurieten en der
Maakatieten, benevens het gehele
Hermongebergte en geheel Basan tot Salka toe,
12 Het gehele koninkrijk van Og in Basan, die te
Astarot en Edrei regeerde: deze was de laatst over-
geblevene van de Refaieten, die Mozes verslagen
en verdreven had.
13 Doch de Israelieten hebben de Gesurieten en de
Maakatieten niet verdreven, zodat Gesur en
Maakat te midden van Israel zijn blijven wonen tot
op de huidige dag.
14 Slechts aan de stam der Levieten gaf Hij geen erf-
deel: de vuuroffers van de Here, de God van Israel,
zijn hem ten erfdeel, zoals Hij hem beloofd had.
15 Mozes had aan de stam der Rubenieten naar hun
geslachten dit gegeven:
16 Zij verkregen het gebied van Aroer af, dat aan de
beek Arnon ligt, de stad, die aan de middenloop
der beek ligt, en de gehele hoogvlakte bij Medeba;
17 Chesbon en al zijn steden, die op de hoogvlakte
lagen: Dibon, Bamot-baal, Bet-baal-meon,

18 Jasa, Kedemot, Mefaat,
19 Kirjataim, Sibma, Seret-hassachar op de berg der vallei,
20 Bet-peor, de hellingen van de Pisga, Bet-hajjesimot,
21 En voorts alle steden der hoogvlakte en het gehele rijk van Sichon, de koning der Amorieten, die te Chesbon regeerde; hem had Mozes verslagen tegelijk met de vorsten van Midjan: Ewi, Rekem, Sur, Chur en Reba, vazallen van Sichon, inwoners des lands.
22 Ook Bileam, de zoon van Beor, de waarzegger, hadden de Israelieten met het zwaard gedood, tegelijk met degenen, die zij versloegen.
23 Zo was de grens van de Rubenieten de Jordaan met het oeverland. Dit was het erfdeel der Rubenieten naar hun geslachten, de steden en haar dorpen.
24 Voorts had Mozes aan de stam Gad, aan de Gadieten naar hun geslachten dit gegeven:
25 Zij verkregen het gebied van Jazer en alle steden van Gilead, benevens het halve land der Ammonieten tot aan Aroer, dat tegenover Rabba ligt,
26 Namelijk van Chesbon af tot Ramat-hammispe en Betonim toe, en van Machanaim af tot aan het gebied van Lidbir;

27 En in de vallei: Bet-haram, Bet-nimra, Sukkot en
Safon, het overschot van het koninkrijk van
Sichon, de koning van Chesbon; de Jordaan met
het oeverland, tot aan het uiteinde van het meer
van Kinneret, aan de overzijde van de Jordaan, in
het oosten.
28 Dit was het erfdeel der Gadieten naar hun geslach-
ten, de steden en haar dorpen.
29 Ook had Mozes aan de halve stam Manasse,
bestemd voor de halve stam der Manassieten naar
hun geslachten, dit gegeven:
30 Hun gebied strekte zich uit van Machanaim af:
geheel Basan, het gehele rijk van Og, de koning
van Basan, en al de dorpen van Jair, die in Basan
zijn, zestig nederzettingen;
31 Verder waren half Gilead, Astarot en Edrei, de
koningssteden van Og in Basan, voor de kinderen
van Makir, de zoon van Manasse, en wel voor de
helft der Makirieten naar hun geslachten.
32 Dit zijn de erfdelen, die Mozes toegewezen had in
de velden van Moab, aan de oostzijde van de
Jordaan bij Jericho.
33 Maar aan de stam Levi gaf Mozes geen erfdeel: de
Here, de God van Israel, is zelf hun erfdeel, zoals
Hij hun beloofd had.

Jozua 14

1 Dit nu zijn de erfdelen, die de Israelieten in het
land Kanaan ontvangen hebben, welke de priester
Eleazar, Jozua, de zoon van Nun, en de familie-
hoofden van de stammen aan de Israelieten ten
erfdeel gegeven hebben,
2 Eens ieders erfdeel door het lot, zoals de Here
door de dienst van Mozes geboden had betreffen-
de de negen stammen en de halve stam.
3 Want Mozes had aan twee stammen en een halve
stam een erfdeel gegeven aan de overzijde van de
Jordaan; maar aan de Levieten had hij in hun mid-
den geen erfdeel gegeven.
4 Verder vormden de Jozefieten twee stammen,
Manasse en Efraim. En men gaf aan de Levieten
geen aandeel in het land, maar steden om te
bewonen, met haar weidegronden voor hun vee
en hun have.
5 Zoals de Here Mozes geboden had, zo hebben de
Israelieten gehandeld, toen zij het land verdeel-
den.
6 De Judeeers nu naderden tot Jozua te Gilgal; en
Kaleb, de zoon van Jefunne, de Kenizziet, zeide tot
hem: Gij kent het woord, dat de Here tot Mozes,
de man Gods, aangaande mij en u te Kades-barnea
gesproken heeft.
7 Veertig jaar was ik oud, toen Mozes, de knecht des
Heren, mij van Kades-barnea uitzond, om het land
te verspieden; en ik bracht hem nauwgezet verslag
uit.

8 Terwijl mijn broeders, die met mij opgetrokken
waren, het hart van het volk deden versmelten,
bleef ik volkomen trouw aan de Here, mijn God.
9 Daarom heeft Mozes te dien dage gezworen: voorze-
ker zal het land, dat uw voet betreden heeft, voor
altijd het erfdeel van u en uw zonen zijn, omdat gij
volkomen trouw gebleven zijt aan de Here, mijn God.
10 Welnu, zie, de Here heeft mij in het leven behou-
den, zoals Hij beloofd heeft. Het is nu vijfenveertig
jaar, sedert de Here dit woord tot Mozes gespro-
ken heeft, gedurende welke tijd Israel in de woe-
stijn rondgetrokken heeft. Welnu, zie, ik ben
heden vijfentachtig jaar oud;
11 Ik ben thans nog even sterk als toen Mozes mij uitzond;
de kracht, die ik nu bezit is dezelfde als die ik toen had,
kracht om te strijden en om uit en in te gaan.
12 Geef mij daarom dit bergland, waarvan de Here te
dien dage gesproken heeft, want gij zelf hebt toen
gehoord, dat daar Enakieten zijn met grote, ver-
sterkte steden; wellicht zal de Here met mij zijn en
zal ik hen verdrijven, zoals de Here gesproken heeft.
13 Toen zegende Jozua hem, en hij gaf aan Kaleb, de
zoon van Jefunne, Hebron ten erfdeel.
14 Daarom is Hebron het erfdeel van Kaleb, de zoon
van Jefunne, de Kenizziet, tot op de huidige dag,
omdat hij volkomen trouw gebleven is aan de
Here, de God van Israel.
15 De naam van Hebron was eertijds Kirjat-arba; deze
Arba was onder de Enakieten de grootste man. En
het land rustte van de strijd.

Jozua 15

1 Het lot voor de stam der Judeeers naar hun geslachten strekte zich uit tot aan het gebied van Edom, tot aan de woestijn Sin zuidwaarts, in het uiterste Zuiden.

2 Hun zuidgrens liep van het einde van de Zoutzee af, van de zeeboezem, die zich in zuidelijke richting uitstrekt;

3 Kwam dan uit zuidelijk van de Schorpioenenpas, liep vervolgens naar Sin en liep op tot zuidelijk van Kades-barnea, liep dan langs Chesron, liep op naar Adar, liep op in een bocht naar Karka,

4 Vervolgens naar Asmon, en kwam uit aan de Beek van Egypte, zodat de grens aan de zee eindigde. Dit zal voor u de zuidgrens zijn.

5 De oostgrens was de Zoutzee tot aan de uitmonding van de Jordaan. De grens aan de noordzijde begon bij de zeeboezem aan de uitmonding van de Jordaan:

6 De grens liep op naar Bet-chogla, liep noordelijk van Bet-araba, en dan liep de grens op naar de rots van Bohan, de zoon van Ruben;

7 Vervolgens steeg de grens op naar Debir vanuit de vallei van Achor, vanwaar zij zich noordwaarts wendde naar Gilgal tegenover de bergpas van Adummim, ten zuiden van de beek. Voorts liep de grens naar de wateren van En-semes en eindigde bij En-rogel.

8 Vervolgens liep de grens op naar het dal Ben-hinnom, naar de zuidelijke berghelling van de Jebusieten, dat is van Jeruzalem; dan liep de grens op naar de top van de berg, die westelijk tegenover het dal Ben-hinnom aan het noordelijke uiteinde van de vallei der Refaieten ligt.
9 Dan boog de grens van de top van de berg om naar de bron van Neftoach, kwam vervolgens uit bij de steden van het gebergte van Efron; voorts boog de grens om naar Baala, dat is Kirjat-jearim.
10 Vervolgens liep de grens van Baala westwaarts in een bocht naar het gebergte Seir, dan noordwaarts naar de bergrug van Jearim, dat is Kesalon; dan daalde zij af naar Bet-semes en liep naar Timna.
11 Dan kwam de grens noordwaarts uit bij de bergrug van Ekron; de grens boog vervolgens om naar Sikkaron, liep naar de berg van Baala, en kwam uit bij Jabneel, terwijl de grens bij de zee eindigde.
12 De westgrens viel samen met de Grote Zee en de kust. Dit zijn, naar alle zijden, de grenzen van de Judeeers naar hun geslachten.
13 Aan Kaleb echter, de zoon van Jefunne, gaf hij een deel in het midden der Judeeers, namelijk Kirjat-arba, overeenkomstig het bevel des Heren aan Jozua; Arba was de vader van Enak. Dit is Hebron.
14 En Kaleb verdreef vandaar de drie Enakieten: Sesai, Achiman en Talmai, zonen van Enak.

15 Vandaar trok hij op tegen de inwoners van Debir.
De naam van Debir was tevoren Kirjat-sefer.
16 Toen zeide Kaleb: Wie Kirjat-sefer slaat en het
inneemt, die geef ik mijn dochter Aksa tot vrouw.
17 Otniel nu, de zoon van Kenaz, de broeder van
Kaleb, nam het in; en hij gaf hem zijn dochter
Aksa tot vrouw.
18 Bij haar aankomst haalde zij hem over om van haar
vader bouwland te vragen. Daarop sprong zij van
de ezel af, en Kaleb zeide tot haar: Wat hebt gij?
19 Zij zeide: Geef mij toch een huwelijksgift; nu gij
mij een dor land gegeven hebt, geef mij ook
waterbronnen. Toen gaf hij haar de hooggelegen
en de laaggelegen bronnen.
20 Dit nu is het erfdeel van de stam der Judeeers naar
hun geslachten.
21 De verafgelegen steden van de stam der Judeeers,
bij de grens van Edom in het Zuiderland, waren:
Kabseel, Eder, Jagur,
22 Kina, Dimona, Adada,
23 Kedes, Hasor, Jitnan,
24 Zif, Telem, Bealot,
25 Chasor-chadatta en Keriot-chesron, dat is Hasor;
26 Amam, Sema, Molada,
27 Chasar-gadda, Chesmon, Bet-pelet,

28 Chasar-sual, Berseba en zijn onderhorige plaatsen,
29 Baala, Ijjim, Esem,
30 Eltolad, Kesil, Chorma,
31 Siklag, Madmanna, Sansanna,
32 Lebaot, Silchim, Ain en Rimmon; in het geheel negenentwintig steden en haar dorpen.
33 In de Laagte: Estaol, Sora, Asna,
34 Zanoach, En-gannim, Tappuach, Enam,
35 Jarmut, Adullam, Soko, Azeka,
36 Saaraim, Aditaim, Gedera en Gederotaim; veertien steden en haar dorpen.
37 Senan, Chadasa, Migdal-gad,
38 Dilan, Mispe, Jokteel,
39 Lakis, Boskat, Eglon,
40 Kabbon, Lachmas, Kitlis,
41 Gederot, Bet-dagon, Naama en Makkeda; zestien steden en haar dorpen.
42 Libna, Eter, Asan,
43 Jiftach, Asna, Nesib,
44 Keila, Akzib en Maresa, negen steden en haar dorpen.
45 Ekron en zijn onderhorige plaatsen en dorpen.
46 Van Ekron af naar de zee alles, wat bezijden Asdod ligt, en zijn dorpen,
47 Asdod en zijn onderhorige plaatsen en dorpen, Gaza en zijn onderhorige plaatsen en dorpen, tot aan de Beek van Egypte, de Grote Zee en de kust.
48 Verder op het Gebergte: Samir, Jattir, Soko,
49 Danna, Kirjat-sanna, dat is Debir;

50 Anab, Estemo, Anim,
51 Gosen, Cholon en Gilo; elf steden en haar dorpen;
52 Arab, Duma, Esan,
53 Janum, Bet-tappuach, Afeka,
54 Chumta, Kirjat-arba, dat is Hebron, en Sior; negen steden en haar dorpen.
55 Maon, Karmel, Zif, Jutta,
56 Jizreel, Jokdeam, Zanoach,
57 Kain, Gibea en Timna; tien steden en haar dorpen.
58 Chalchul, Bet-sur, Gedor,
59 Maarat, Bet-anot en Eltekon; zes steden en haar dorpen.
60 Kirjat-baalƒ dat is Kirjat-jearimƒ en Rabba; twee steden en haar dorpen.
61 In de woestijn: Bet-araba, Middin, Sekaka,
62 Nibsan, Ir-hammelach en Engedi; zes steden en haar dorpen.
63 De Judeeers echter konden de Jebusieten, die in Jeruzalem woonden, niet verdrijven, zodat de Jebusieten bij de Judeeers in Jeruzalem zijn blijven wonen tot op de huidige dag.

Jozua 16

1 Daarna kwam het lot voor de Jozefieten te voorschijn. [De] [grens] [liep] van de Jordaan bij Jericho, oostelijk van de wateren van Jericho, door de woestijn, die van Jericho oploopt in het gebergte naar Betel,
2 En verder van Betel naar Luz; zij ging verder naar het gebied der Arkieten, naar Atarot;
3 En zij daalde westwaarts naar het gebied der Jaflieten, tot het gebied van Laag-bet-choron en verder tot Gezer, om bij de zee te eindigen.
4 De kinderen van Jozef, Manasse en Efraim, kregen als volgt hun erfdeel.
5 Het gebied der Efraimieten naar hun geslachten was als volgt: de oostelijke grens van hun erfdeel was Atrot-addar tot Hoog-bet-choron.
6 Westwaarts liep de grens ten noorden van Mikmetat; dan boog de grens oostwaarts naar Taanat-silo, en ging vandaar verder tot oostelijk van Janoach;
7 Dan daalde zij van Janoach af naar Atarot en Naarat, raakte het gebied van Jericho en eindigde bij de Jordaan.
8 Van Tappuach af liep de grens westwaarts naar de beek Kana, om te eindigen bij de zee. Dit was het erfdeel van de stam der Efraimieten naar hun geslachten.
9 Verder de steden, die voor de Efraimieten binnen het erfdeel der Manassieten waren afgezonderd, al die steden en haar dorpen.
10 Maar de Kanaanieten, die te Gezer woonden, hebben zij niet verdreven, zodat de Kanaanieten in het midden van Efraim zijn blijven wonen tot op de huidige dag. Doch zij waren gebracht tot slaafse herendienst.

Jozua 17

1 Verder was dit lot voor de stam Manasse, want hij was de eerstgeborene van Jozef. Aan Makir, de eerstgeborene van Manasse, de vader van Gilead, waren reeds Gilead en Basan toegevallen, omdat hij een krijgshaftig man was.

2 Derhalve was het voor de overige zonen van Manasse, naar hun geslachten, namelijk voor de zonen van Abiezer, van Chelek, van Asriel, van Sekem, van Chefer en van Semida; dit zijn de mannelijke nakomelingen van Manasse, de zoon van Jozef, naar hun geslachten.

3 Selofchad echter, de zoon van Chefer, de zoon van Gilead, de zoon van Makir de zoon van Manasse, had geen zonen, maar alleen dochters. Dit zijn de namen zijner dochters: Machla, Noa, Chogla, Milka en Tirsa.

4 Dezen verschenen voor de priester Eleazar, voor Jozua, de zoon van Nun, en voor de hoofden, en zeiden: De Here heeft Mozes geboden ons een erfdeel te geven te midden van onze broeders. Daarom gaf men haar, overeenkomstig het bevel des Heren, een erfdeel te midden van de broeders haars vaders.

5 Zo vielen aan Manasse tien delen toe, behalve het land Gilead en Basan aan de overzijde van de Jordaan,

6 Want de dochters van Manasse hebben een erfdeel verkregen te midden van zijn zonen, terwijl het land Gilead aan de overige zonen van Manasse ten deel viel.

7 De grens van Manasse nu was van Aser naar
Mikmetat, dat oostelijk van Sichem lag; dan liep
de grens zuidwaarts naar de bewoners van En-tap-
puach.
8 Het land van Tappuach behoorde aan Manasse,
maar Tappuach zelf, bij de grens van Manasse,
behoorde aan de Efraimieten.
9 Vervolgens daalde de grens af naar de beek Kana,
zuidelijk van de beek. De steden aldaar behoorden
bij Efraim, ofschoon zij te midden van de steden
van Manasse lagen. De grens van Manasse liep
dan noordelijk van de beek en eindigde bij de zee.
10 Het zuidelijk gebied behoorde bij Efraim en het
noordelijke bij Manasse. Zijn grens was de zee; in
het noorden raakten zij aan Aser, en in het oosten
aan Issakar.
11 In Issakar en in Aser behoorden echter ook bij
Manasse: Bet-sean en zijn onderhorige plaatsen,
Jibleam en zijn onderhorige plaatsen, de inwoners
van Dor en van zijn onderhorige plaatsen, de
inwoners van Endor en van zijn onderhorige plaat-
sen, de inwoners van Taanak en van zijn onderho-
rige plaatsen, en de inwoners van Megiddo en van
zijn onderhorige plaatsen: de drie heuvelstreken.
12 De Manassieten konden echter deze steden niet in
bezit nemen, want de Kanaanieten slaagden erin
in dat land te blijven wonen.
13 Maar toen de Israelieten machtig werden, brach-
ten zij de Kanaanieten tot herendienst, doch zij
verdreven hen niet geheel en al.

14 De Jozefieten echter spraken tot Jozua: Waarom
hebt gij mij ten erfdeel maar een lot en een deel
gegeven, terwijl ik toch een talrijk volk ben, aan-
gezien de Here mij tot dusverre gezegend heeft?
15 Toen zeide Jozua tot hen: Als gij een talrijk volk
zijt, trekt dan naar het woudgebied en kapt u daar
ruimte in het land der Perizzieten en Refaieten, als
het gebergte van Efraim u te eng is.
16 Daarop zeiden de Jozefieten: Dat bergland zal voor
ons niet toereikend zijn en al de Kanaanieten, die
in de vlakke streken wonen, hebben ijzeren
wagens, zowel die van Bet-sean en zijn onderhori-
ge plaatsen als die van de vlakte van Jizreel.
17 Toen zeide Jozua tot het huis van Jozef, tot Efraim
en Manasse: Gij zijt een talrijk volk en hebt grote
kracht; gij zult niet een lot hebben,
18 Maar het bergland zal u ook toebehoren; en
omdat het een woudgebied is, zult gij het kappen.
Ook de uitlopers daarvan zullen u toebehoren,
want gij zult de Kanaanieten verdrijven, al hebben
zij ijzeren wagens en al zijn zij sterk.

Jozua 18

1 En de gehele gemeente der Israelieten werd
samengeroepen te Silo, waar zij de tent der
samenkomst oprichtten, aangezien de streek
onderworpen was en te hunner beschikking stond.
2 Toen waren er onder de Israelieten zeven stammen
over, die hun erfdeel nog niet gekregen hadden.
3 Daarom zeide Jozua tot de Israelieten: Hoelang
zult gij traag blijven, om het land in bezit te
nemen, dat de Here, de God uwer vaderen, u
gegeven heeft?
4 Wijst drie mannen uit elke stam aan; dan zal ik
hen uitzenden, en zij zullen zich op weg begeven,
het land doorkruisen, een beschrijving daarvan
maken, naar gelang van ieders erfdeel, en daarna
tot mij terugkeren.
5 Vervolgens zullen zij het onderling in zeven stuk-
ken verdelen. Juda zal in zijn gebied in het zuiden
blijven en het huis van Jozef in zijn gebied in het
noorden.
6 Gij zult een beschrijving van het land maken in
zeven gedeelten en mij die hier brengen; dan zal
ik hier het lot voor u werpen voor het aangezicht
van de Here, onze God.
7 De Levieten immers hebben geen deel in uw mid-
den, omdat het priesterschap des Heren hun erf-
deel is, terwijl Gad, Ruben en de halve stam
Manasse aan de overzijde van de Jordaan, in het
oosten, het erfdeel gekregen hebben, dat Mozes,
de knecht des Heren, hun gegeven heeft.

8 Toen maakten die mannen zich gereed en gingen
heen, terwijl Jozua hun bij het vertrek gebood, een
beschrijving van het land te maken, zeggende:
Gaat heen, doorkruist het land, maakt een
beschrijving daarvan en keert daarna weer tot mij
terug; dan zal ik hier het lot voor u werpen voor
het aangezicht des Heren te Silo.
9 De mannen nu gingen heen en trokken door het
land; zij maakten daarvan een beschrijving, stad
voor stad, in zeven gedeelten, en kwamen bij
Jozua in de legerplaats te Silo.
10 Toen wierp Jozua voor hen het lot te Silo, voor het
aangezicht des Heren, en Jozua deelde daar de
Israelieten het land toe, overeenkomstig hun afde-
lingen.
11 Het lot van de stam der Benjaminieten kwam te
voorschijn naar hun geslachten, en het gebied,
hun door het lot toegewezen, lag tussen de
Judeeers en de Jozefieten.
12 De noordgrens begon voor hen bij de Jordaan;
vervolgens liep de grens op in de richting van de
bergrug ten noorden van Jericho, en liep dan
westwaarts het gebergte op, om te eindigen in de
woestijn van Bet-awen.
13 Vandaar liep de grens door naar Luz, zuidwaarts in
de richting van de bergrug van Luz, dat is Betel;
vervolgens liep de grens af naar Atrot-addar op
het gebergte zuidelijk van Laag-bet-choron.

14 Daarna boog de grens af en maakte een zwenking in zuidwestelijke richting van het gebergte af, dat zuidoostelijk van Bet-choron ligt, om te eindigen in de richting van Kirjat-baal, dat is Kirjat-jearim, een stad van de Judeeers. Dit was de westzijde.
15 De zuidzijde begon bij Kirjat-jearim; daarna liep de grens westwaarts, vervolgens naar de bron van Neftoach.
16 Verder daalde de grens naar het uiteinde van het gebergte, dat oostelijk van het dal Ben-hinnom ten noorden van de vallei der Refaieten ligt; vervolgens daalde zij naar het dal Hinnom, zuidelijk langs de berghellingen der Jebusieten, en daalde dan naar de bron Rogel.
17 Daarna boog zij af in noordelijke richting, kwam uit bij En-semes en verder bij de steenkringen tegenover de bergpas van Adummim, daalde naar de steen van Bohan, de zoon van Ruben,
18 Ging in de richting van de berghelling tegenover Bet-araba noordwaarts, en daalde dan naar de Vlakte.
19 Vervolgens liep de grens door in de richting van de berghelling van Bet Chogla noordwaarts, en het uiteinde van de grens was bij de noordelijke inham van de Zoutzee, aan de uitmonding van de Jordaan in het zuiden. Dit was de zuidgrens.
20 De Jordaan vormde zijn grens aan de oostzijde. Dit was het erfdeel van de Benjaminieten naar hun geslachten, met zijn grenzen rondom.

21 De steden nu van de stam der Benjaminieten naar hun geslachten waren: Jericho, Bet-chogla, Emek-kesis,
22 Bet-araba, Semaraim, Betel,
23 Awwim, Para, Ofra,
24 Kefar-haammoni, Ofni en Geba; twaalf steden en haar dorpen,
25 Gibeon, Rama, Beerot,
26 Mispa, Kefira, Mosa,
27 Rekem, Jirpeel, Tarala,
28 Sela, Elef en Jebus, dat is Jeruzalem, Gibea en Kirjat; veertien steden en haar dorpen. Dit was het erfdeel van de Benjaminieten naar hun geslachten.

Jozua 19

1 Het tweede lot kwam te voorschijn voor Simeon, voor de stam der Simeonieten naar hun geslachten. Hun erfdeel lag midden in het erfdeel der Judeeers.
2 Zij verkregen in hun erfdeel: Berseba, Seba, Molada,
3 Chasar-sual, Bala, Esem,
4 Eltolad, Betul, Chorma,
5 Siklag, Bet-hammarkabot, Chasar-susa,
6 Bet-lebaot en Saruchen; dertien steden en haar dorpen.
7 Ain, Rimmon, Eter en Asan; vier steden en haar dorpen;
8 Ook alle dorpen, die rondom deze steden waren, tot aan Baalat-beer, het Rama van het zuiden. Dit was het erfdeel van de stam der Simeonieten naar hun geslachten.
9 Uit het deel der Judeeers was het erfdeel der Simeonieten genomen. Omdat het deel der Judeeers voor hen te groot was, kregen de Simeonieten een erfdeel in hun midden.
10 Het derde lot kwam te voorschijn voor de Zebulonieten naar hun geslachten. De grens van hun erfdeel strekte zich uit tot Sarid.
11 Westwaarts liep hun grens op tot Marala, reikte tot aan Dabbeset, en naderde vervolgens de beek, tegenover Jokneam.

12 Van Sarid uit liep zij in tegengestelde richting zui-
ver oostwaarts over het gebied van Kislot-tabor,
kwam uit bij Daberat en liep dan op naar Jafia;
13 Vandaar ging zij zuiver oostwaarts naar Gat-
hachefer, naar Et-kasin en kwam uit bij Rimmon,
dat zich uitstrekt in de richting van Nea.
14 Vervolgens boog de grens daaromheen noordelijk
van Channaton, om te eindigen in het dal van
Jiftach-el.
15 Voorts Kattat, Nahalal, Simron, Jidala en
Betlechem; twaalf steden en haar dorpen.
16 Dit was het erfdeel van de Zebulonieten naar hun
geslachten; deze steden en haar dorpen.
17 Voor Issakar kwam het vierde lot te voorschijn
voor de Issakarieten naar hun geslachten.
18 Hun gebied omvatte: Jizreel, Kesullot, Sunem,
19 Chafaraim, Sion, Anacharat,
20 Rabbit, Kisjon, Ebes,
21 Remet, En-gannim, En-chadda en Bet-passes.
22 Vervolgens reikte de grens tot Tabor, Sachasima
en Bet-semes; en het einde van hun grens was de
Jordaan; zestien steden en haar dorpen.
23 Dit was het erfdeel van de stam der Issakarieten
naar hun geslachten, deze steden en haar dorpen.
24 Het vijfde lot kwam te voorschijn voor de stam der
Aserieten naar hun geslachten.

25 Hun gebied omvatte: Chelkat, Chali, Beten, Aksaf,
26 Allammelek, Amad en Misal; het reikte in het wes-
ten tot de Karmel en Sichor-libnat.
27 Vervolgens keerde (de grens) zich oostwaarts naar
Bet-dagon, reikte tot Zebulon en het dal van
Jiftach-el in het noorden, Bet-haemek en Neiel, en
kwam noordelijk bij Kabul uit.
28 Voorts Ebron, Rechob, Chammon en Kana tot aan
Groot-sidon.
29 Vervolgens wendde de grens zich naar Rama en
tot aan de vesting Tyrus, keerde zich dan naar
Chosa en eindigde aan de zee, van Chebel naar
Akzib.
30 Voorts Umma, Afek en Rechob; tweeentwintig ste-
den en haar dorpen.
31 Dit was het erfdeel van de stam der Aserieten naar
hun geslachten, deze steden en haar dorpen.
32 Voor de Naftalieten kwam het zesde lot te voor-
schijn, voor de Naftalieten naar hun geslachten.
33 Hun gebied strekte zich uit van Chelef, van de
terebint te Saanannim, Adami-nekeb en Jabneel af,
tot aan Lakkum toe, en eindigde bij de Jordaan.
34 Vervolgens wendde de grens zich westwaarts naar
Aznot-tabor, zette zich daar voort naar Chukok,
reikte tot Zebulon in het zuiden, tot Aser in het
westen en tot Juda aan de Jordaan, in het oosten.

35 Vestingsteden waren: Siddim, Ser, Chammat,
Rakkat, Kinneret,
36 Adama, Rama, Hasor,
37 Kedes, Edrei, En-chasor,
38 Jiron, Migdal-el, Chorem, Bet-anat en Bet-semes;
negentien steden en haar dorpen.
39 Dit was het erfdeel van de stam der Naftalieten
naar hun geslachten; deze steden en haar dorpen.
40 Voor de stam der Danieten naar hun geslachten
kwam het zevende lot te voorschijn.
41 Het gebied van hun erfdeel omvatte Sora, Estaol,
Ir-semes,
42 Saalabbin, Ajjalon, Jitla,
43 Elon, Timna, Ekron,
44 Elteke, Gibbeton, Baalat,
45 Jehud, Bene-berak, Gat-rimmon,
46 Me-hajjarkon en Rakkon, met het gebied tegen-
over Jafo.
47 Daar het gebied der Danieten hun te klein gewor-
den was, trokken de Danieten op en streden tegen
Lesem. Zij veroverden het, sloegen het met de
scherpte des zwaards en namen het in bezit. Toen
vestigden zij zich daar en gaven aan Lesem de
naam Dan, naar de naam van hun vader Dan.
48 Dit was het erfdeel van de stam der Danieten naar
hun geslachten; deze steden en haar dorpen.

49 Toen de Israelieten gereed waren met de verdeling
van het land naar zijn gebieden, gaven zij aan
Jozua, de zoon van Nun, een erfdeel in hun mid-
den.
50 Naar het bevel des Heren gaven zij hem de stad,
die hij gevraagd had: Timnat-serach op het
gebergte van Efraim. Hij bouwde de stad op en
ging daar wonen.
51 Dit zijn de erfdelen, welke de priester Eleazar,
Jozua, de zoon van Nun, en de familiehoofden aan
de stammen der Israelieten te Silo door het lot
hebben toegewezen, voor het aangezicht des
Heren aan de ingang van de tent der samenkomst.
Aldus beeindigden zij de verdeling van het land.

Jozua 20

1 De Here sprak tot Jozua:
2 Spreek tot de Israelieten: Wijst de vrijsteden aan, waarover Ik tot u heb gesproken door de dienst van Mozes,
3 Opdat een doodslager, die iemand zonder opzet, onvoorbedacht, gedood heeft, daarheen kan vluchten, zodat zij u tot een toevluchtsoord tegen de bloedwreker zijn.
4 Als hij naar een dezer steden gevlucht is, zal hij bij de ingang der stadspoort blijven staan en zijn zaak openlijk aan de oudsten dier stad mededelen; dan zullen zij hem tot zich in de stad nemen en hem een plaats aanwijzen; en hij zal bij hen blijven wonen.
5 Wanneer dan de bloedwreker hem vervolgt, zullen zij de doodslager niet aan hem uitleveren, omdat hij zijn naaste onvoorbedacht heeft gedood, zonder dat hij tevoren haat tegen hem koesterde.
6 Hij zal dan in die stad blijven wonen, totdat hij voor de gemeente zal terechtstaan; [of] tot de dood van de hogepriester, die er in die dagen zal zijn. Dan zal de doodslager mogen teruggaan naar zijn stad en naar zijn huis, naar de stad, waaruit hij gevlucht was.
7 Toen heiligden zij Kedes in Galilea, op het gebergte van Naftali, en Sichem op het gebergte van Efraim, en Kirjat-arba, dat is Hebron, op het gebergte van Juda.

8 En aan de overzijde van de Jordaan, oostwaarts van Jericho, wezen zij Beser aan, in de woestijn, op de hoogvlakte, uit de stam Ruben; en Ramot in Gilead uit de stam Gad, en Golan in Basan uit de stam Manasse.

9 Dit waren de steden, die voor alle Israelieten en voor de in hun midden vertoevende vreemdelingen aangewezen werden, opdat iedereen, die iemand zonder opzet gedood had, daarheen zou kunnen vluchten en niet door de hand van de bloedwreker zou sterven, voordat hij voor de gemeente zou hebben terechtgestaan.

Jozua 21

1 De familiehoofden der Levieten nu naderden tot
de priester Eleazar, tot Jozua, de zoon van Nun, en
tot de familiehoofden van de stammen der
Israelieten,
2 En spraken tot hen te Silo in het land Kanaan: De
Here heeft door Mozes geboden ons steden te
geven om in te wonen en haar weidegronden voor
ons vee.
3 Toen gaven de Israelieten naar het bevel des
Heren, van hun erfdeel deze steden en haar weide-
gronden aan de Levieten.
4 Het lot nu kwam te voorschijn voor de geslachten
der Kehatieten. Onder de Levieten verkregen de
zonen van de priester Aaron door het lot, uit de
stam Juda, uit de stam Simeon en uit de stam
Benjamin, dertien steden.
5 De overige Kehatieten verkregen door het lot uit
de geslachten van de stam Efraim, uit de stam Dan
en uit de halve stam Manasse, tien steden.
6 De Gersonieten verkregen door het lot uit de
geslachten van de stam Issakar van de stam Aser,
van de stam Naftali en van de halve stam Manasse
in Basan, dertien steden.
7 De Merarieten verkregen naar hun geslachten uit
de stam Ruben, uit de stam Gad en uit de stam
Zebulon, twaalf steden.
8 De Israelieten gaven aan de Levieten deze steden
en haar weidegronden door het lot, zoals de Here
door Mozes geboden had.

9 Zij gaven uit de stam der Judeeers en uit de stam der Simeonieten deze steden, die men met name noemde:
10 Aan de Aaronieten, uit de geslachten der Kehatieten, behorende bij de Levieten, gaf men, daar het eerste lot op hen viel:
11 Kirjat-arba,*f* deze Arba is de vader van Anok*f* dat is Hebron, op het gebergte van Juda, en zijn omliggende weidegronden;
12 Maar het akkerland van die stad en haar dorpen hadden zij aan Kaleb, de zoon van Jefunne, in bezit gegeven.
13 Aan de zonen van de priester Aaron gaven zij Hebron, de vrijstad voor de doodslager, en haar weidegronden, Libna en zijn weidegronden,
14 Jattir en zijn weidegronden, Estemoa en zijn weidegronden,
15 Cholon en zijn weidegronden, Debir en zijn weidegronden,
16 Ain en zijn weidegronden, Jutta en zijn weidegronden, en Bet-semes en zijn weidegronden: negen steden uit deze twee stammen.
17 En uit de stam Benjamin: Gibeon en zijn weidegronden, Geba en zijn weidegronden,
18 Anatot en zijn weidegronden, en Almon en zijn weidegronden: vier steden.
19 In het geheel hadden de Aaronieten, de priesters, dertien steden en haar weidegronden.

20 Wat de geslachten der Kehatieten betreft, de Levieten, die nog overgebleven waren uit de Kehatieten, zij verkregen de hun door het lot toegewezen steden uit de stam Efraim.
21 Men gaf hun Sichem, de vrijstad voor de doodslager, en haar weidegronden, op het gebergte van Efraim, Gezer en zijn weidegronden,
22 Kibsaim en zijn weidegronden, en Bet-choron en zijn weidegronden: vier steden.
23 En uit de stam Dan: Elteke en zijn weidegronden, Gibbeton en zijn weidegronden,
24 Ajjalon en zijn weidegronden, Gat-rimmon en zijn weidegronden: vier steden.
25 En uit de halve stam Manasse: Taanak en zijn weidegronden, en Gat-rimmon en zijn weidegronden: twee steden.
26 In het geheel tien steden en haar weidegronden voor de geslachten van de overige Kehatieten.
27 De Gersonieten uit de geslachten van de Levieten verkregen uit de halve stam Manasse: Golan, de vrijstad voor de doodslager, in Basan, en haar weidegronden, en Beestera en zijn weidegronden: twee steden.
28 En uit de stam Issakar: Kisjon en zijn weidegronden, Daberat en zijn weidegronden,
29 Jarmut en zijn weidegronden, En-gannim en zijn weidegronden: vier steden.
30 En uit de stam Aser: Misal en zijn weidegronden, Abdon en zijn weidegronden

31 Chelkat en zijn weidegronden, en Rechob en zijn weidegronden: vier steden.
32 En uit de stam Naftali: Kedes, de vrijstad voor de doodslager, in Galilea, en haar weidegronden, Chammot-dor en zijn weidegronden, en Kartan en zijn weidegronden: drie steden.
33 In het geheel verkregen de Gersonieten naar hun geslachten dertien steden en haar weidegronden.
34 Wat betreft de geslachten der Merarieten, de overige Levieten, zij verkregen uit de stam Zebulon: Jokneam en zijn weidegronden, Karta en zijn weidegronden,
35 Dimna en zijn weidegronden, Nahalal en zijn weidegronden: vier steden.
36 En uit de stam Ruben: Beser en zijn weidegronden, Jahas en zijn weidegronden,
37 Kedemot en zijn weidegronden, en Mefaat en zijn weidegronden: vier steden.
38 Voorts uit de stam Gad: Ramot, de vrijstad voor de doodslager, in Gilead, en haar weidegronden, Machanaim en zijn weidegronden,
39 Chesbon en zijn weidegronden, Jazer en zijn weidegronden: in het geheel vier steden.
40 Al deze steden verkregen de Merarieten naar hun geslachten, die nog overgebleven waren van de geslachten der Levieten. Door het lot vielen hun twaalf steden toe.
41 In het geheel waren de steden der Levieten in het midden van de bezitting der Israelieten achtenveertig in getal, en haar weidegronden.

42 Deze steden bestonden telkens uit een stad en de omliggende weidegronden, zo was het met al deze steden.
43 Zo heeft de Here aan Israel het gehele land gegeven, dat Hij gezworen had hun vaderen te zullen geven; zij namen het in bezit en gingen er wonen.
44 En de Here gaf hun aan alle zijden rust, geheel zoals Hij hun vaderen gezworen had; niet een van al hun vijanden heeft voor hen kunnen standhouden; al hun vijanden gaf de Here in hun macht.
45 Niet een van alle goede beloften, die de Here aan het huis van Israel had toegezegd, is onvervuld gebleven; alles is uitgekomen.

Jozua 22

1 Toen riep Jozua de Rubenieten, de Gadieten en de halve stam Manasse samen, en zeide tot hen:
2 Gij hebt onderhouden alles wat Mozes, de knecht des Heren, u geboden heeft, en gij hebt naar mij geluisterd in alles wat Ik u geboden heb.
3 Gij hebt nu lange tijd, tot op de huidige dag, uw broederen niet in de steek gelaten, maar gij hebt de taak vervuld, u opgelegd door de Here, uw God.
4 Nu echter heeft de Here, uw God, aan uw broederen rust gegeven, zoals Hij hun beloofd had. Welnu, keert terug en gaat naar uw tenten, naar het land uwer bezitting, dat Mozes, de knecht des Heren, u aan de overzijde van de Jordaan gegeven heeft.
5 Alleen, volbrengt zeer nauwgezet het gebod en de wet, welke Mozes, de knecht des Heren, u geboden heeft: dat gij de Here, uw God, zoudt liefhebben, in al zijn wegen wandelen, zijn geboden onderhouden, Hem aanhangen, en Hem dienen met geheel uw hart en met geheel uw ziel.
6 Toen heeft Jozua hen gezegend en hen laten gaan. En zij gingen naar hun tenten.
7 Aan de ene helft van de stam Manasse had Mozes in Basan een erfdeel gegeven; aan de andere helft had Jozua een erfdeel gegeven bij hun broederen ten westen van de Jordaan. Daarenboven heeft Jozua, toen hij hen naar hun tenten liet gaan en hen gezegend had, tot hen gezegd:

8 Keert terug naar uw tenten met grote schatten en
zeer veel vee, met zilver, goud, koper, ijzer en kle-
deren in grote overvloed; deelt de buit, op uw vij-
anden behaald, met uw broederen.
9 De Rubenieten, de Gadieten en de halve stam
Manasse keerden terug en trokken heen van de
Israelieten uit Silo in het land Kanaan, om te gaan
naar het land Gilead, het land hunner bezitting,
dat zij zich verworven hadden volgens het bevel
dat de Here door de dienst van Mozes had gege-
ven.
10 Toen zij gekomen waren bij de steenkringen aan
de Jordaan, gelegen in het land Kanaan, bouwden
de Rubenieten, de Gadieten en de halve stam
Manasse daar een altaar aan de Jordaan, een
altaar, groot van afmetingen.
11 En de Israelieten hoorden zeggen: Zie, de
Rubenieten, de Gadieten en de halve stam
Manasse hebben een altaar gebouwd, gericht naar
het land Kanaan, bij de steenkringen aan de
Jordaan, aan de kant van de Israelieten.
12 Toen de Israelieten dit hoorden, kwam de gehele
gemeente der Israelieten samen te Silo, om tegen
hen ten strijde te trekken.
13 De Israelieten zonden daarop naar de Rubenieten,
de Gadieten en de halve stam Manasse, naar het
land Gilead, de priester Pinechas, de zoon van
Eleazar,

14 En met hem tien vorsten, namens elke stam van Israel een familiehoofd. Ieder hunner was het hoofd van zijn familie onder de geslachten van Israel.
15 Toen zij bij de Rubenieten, de Gadieten en de halve stam Manasse in het land Gilead gekomen waren, spraken zij aldus met hen:
16 Zo zegt de gehele gemeente des Heren: Wat is dat toch voor trouwbreuk, die gij tegen de God van Israel hebt gepleegd, dat gij u heden van de Here afkeert door u een altaar te bouwen en alzo heden tegen de Here in opstand te komen?
17 Is ons de ongerechtigheid met Peor nog niet genoeg, waarvan wij ons tot op deze dag nog niet gereinigd hebben, en waardoor de plaag over de gemeente des Heren gekomen is?
18 Zoudt gij u thans van de Here afkeren? Als gij heden in opstand komt tegen de Here, zal Hij morgen tegen de gehele gemeente van Israel toornen.
19 Trouwens, als het erfland uwer bezitting onrein is, komt dan over naar het land, dat des Heren eigendom is, waar de tabernakel des Heren vertoeft, en vestigt u dan in ons midden. Maar staat niet op tegen de Here en staat niet op tegen ons, door u een altaar te bouwen, behalve het altaar van de Here, onze God.

20 Is er niet, toen Achan, de zoon van Zerach, zich
aan het gebannene vergreep, toorn gekomen over
de gehele gemeente van Israel? Het was niet die
man alleen, die in zijn ongerechtigheid is omgeko-
men.
21 Hierop antwoordden de Rubenieten, de Gadieten
en de halve stam Manasse en spraken tot de hoof-
den van de geslachten van Israel:
22 De God der goden, de Here, de God der goden,
de Here, Hij weet het, en Israel zal het weten:
indien dit in opstand of trouwbreuk tegen de Here
geschied is, behoud Gij ons dan heden niet!
23 Indien wij een altaar zouden gebouwd hebben, om
ons van de Here af te keren om daarop brandoffers
en spijsoffers te offeren en daarop vredeoffers te
brengen, dan moge de Here zelf bezoeking erover
doen.
24 Maar in waarheid, wij hebben dit uit bezorgdheid,
om een bepaalde reden, gedaan. Wij zeiden name-
lijk: Later zouden uw kinderen tot onze kinderen
kunnen zeggen: wat hebt gij te maken met de
Here, de God van Israel?
25 De Here heeft immers tussen ons en u, Rubenieten
en Gadieten, de Jordaan als grens gesteld, gij hebt
geen deel aan de Here. Zo zouden uw kinderen
onze kinderen doen ophouden de Here te vrezen.
26 Daarom zeiden wij: Laten wij dit doen: een altaar
bouwen, niet voor brandoffers en niet voor slacht-
offers,

27 Maar het zij getuige tussen ons en u, en tussen onze geslachten na ons, dat wij de dienst des Heren voor zijn aangezicht zullen waarnemen met onze brandoffers, slachtoffers en vredeoffers. Dan zullen uw kinderen later niet tot onze kinderen kunnen zeggen: Gij hebt geen deel aan de Here.
28 Verder zeiden wij: Wanneer men later tot ons en tot onze geslachten zo iets zeggen zal, dan zullen wij zeggen: Ziet het evenbeeld van het altaar des Heren, dat onze vaderen gemaakt hebben; het is niet bestemd voor brandoffers en slachtoffers, maar het is getuige tussen ons en u.
29 Het zij verre van ons, in opstand te komen tegen de Here, en ons heden van de Here af te keren, door een altaar voor brandoffers, spijsoffers of slachtoffers te bouwen buiten het altaar voor de Here, onze God, dat voor zijn tabernakel staat!
30 Toen de priester Pinechas, de hoofden der gemeente en de oversten der geslachten Israels, die met hem waren, de woorden hoorden, welke de Rubenieten, de Gadieten en de Manassieten spraken, was het goed in hun ogen.
31 Daarop zeide de priester Pinechas, de zoon van Eleazar, tot de Rubenieten, de Gadieten en de Manassieten: Nu weten wij, dat de Here in ons midden is, omdat gij deze trouwbreuk tegen de Here niet hebt bedreven. Daardoor hebt gij de Israelieten uit des Heren hand gered.

32 Daarna keerden de priester Pinechas, de zoon van Eleazar, en de hoofden terug van de Rubenieten en de Gadieten uit het land Gilead naar het land Kanaan tot de Israelieten, en zij brachten dezen bescheid.
33 Dit nu was goed in de ogen der Israelieten, zodat de Israelieten God loofden en er niet meer aan dachten tegen hen ten strijde te trekken om het land te verwoesten, waarin de Rubenieten en de Gadieten woonden.
34 En de Rubenieten en de Gadieten noemden het altaar: Het is getuige tussen ons, dat de Here God is.

Jozua 23

1 Lange tijd, nadat de Here Israel rust gegeven had van al zijn vijanden aan alle zijden, en toen Jozua oud en hoogbejaard was,

2 Riep Jozua geheel Israel, zijn oudsten, zijn hoofden, zijn rechters en zijn opzieners samen en zeide tot hen: Ik ben oud en hoogbejaard geworden,

3 En zelf hebt gij gezien al wat de Here, uw God, al deze volken gedaan heeft om uwentwil. Want de Here, uw God, heeft zelf voor u gestreden.

4 Ziet, ik heb deze volken, die overgebleven zijn, door het lot aan uw stammen als erfdeel toegewezen, van de Jordaan af, benevens al de volken die ik uitgeroeid heb tot aan de Grote Zee in het westen.

5 En de Here, uw God, zelf zal hen voor u uitjagen en hen voor u wegdrijven, en gij zult hun land in bezit nemen, zoals de Here, uw God, u heeft toegezegd.

6 Weest zeer standvastig in het onderhouden en volbrengen van alles wat geschreven staat in het wetboek van Mozes, opdat gij daarvan niet afwijkt naar rechts of links,

7 En u niet inlaat met deze volken, die nog bij u overgebleven zijn, de naam van hun goden niet belijdt of daarbij zweert, noch hen dient of u voor hen nederbuigt.

8 Maar de Here, uw God, zult gij aanhangen, zoals gij tot op deze dag gedaan hebt.

9 De Here toch heeft grote en machtige volken voor
u uitgedreven, en wat u aangaat: niemand heeft
voor u kunnen standhouden tot op deze dag.
10 Een van u vervolgde duizend, want de Here, uw
God, zelf streed voor u, zoals Hij u beloofd heeft.
11 Neemt u zorgvuldig in acht en hebt de Here, uw
God, lief;
12 Want indien gij u afkeert en het overschot van
deze volken, die nog bij u overgebleven zijn, aan-
hangt, u met hen verzwagert en u met hen inlaat
en zij met u,
13 Weet dan voorzeker, dat de Here, uw God, deze
volken niet verder voor u verdrijven zal; dan zullen
zij u worden tot een strik en een val, tot een gesel
op uw zijden en dorens in uw ogen, totdat gij ver-
gaan zult uit dit goede land, dat de Here, uw God,
u gegeven heeft.
14 Zie, ik ga thans de weg van al het aardse; erkent
nu met geheel uw hart en geheel uw ziel, dat niet
een van alle goede beloften die de Here, uw God,
u gegeven heeft, onvervuld gebleven is. Alles is
voor u uitgekomen. Zijnerzijds is niets onvervuld
gebleven.
15 Maar zoals al het goede over u gekomen is, dat de
Here, uw God, u beloofd heeft, zo zal de Here alle
kwaad over u brengen, totdat Hij u verdelgd zal
hebben uit dit goede land dat de Here, uw God, u
gegeven heeft.

16 Wanneer gij het verbond schendt, dat de Here, uw
God, u heeft opgelegd, en gij andere goden gaat
dienen en u voor hen nederbuigt, dan zal de toorn
des Heren tegen u ontbranden en gij zult welhaast
vergaan uit het goede land dat Hij u gegeven
heeft.

Jozua 24

1 Daarna vergaderde Jozua alle stammen van Israel
te Sichem. Hij ontbood de oudsten van Israel, zijn
oversten, zijn rechters en zijn opzieners, en zij stel-
den zich voor het aangezicht Gods.
2 En Jozua zeide tot het gehele volk: Zo zegt de
Here, de God van Israel: aan de overzijde der
Rivier hebben oudtijds uw vaderen gewoond,
Terach, de vader van Abraham en de vader van
Nachor, en zij hebben andere goden gediend.
3 Maar Ik nam uw vader Abraham van de overzijde
der Rivier, en leidde hem door het gehele land
Kanaan; Ik maakte zijn nakomelingschap talrijk en
schonk hem Isaak.
4 En aan Isaak schonk Ik Jakob en Esau. Aan Esau gaf
Ik het gebergte Seir, opdat hij het in bezit zou
nemen, terwijl Jakob en zijn zonen naar Egypte
trokken.
5 Toen zond Ik Mozes en Aaron en sloeg Egypte,
zoals Ik dat onder hen gedaan heb, en daarna leid-
de Ik u uit.
6 Toen Ik uw vaderen uit Egypte geleid had en gij
aan de zee kwaamt, achtervolgden de Egyptenaren
uw vaderen met wagens en ruiters, naar de
Schelfzee.
7 Daarom riepen zij tot de Here, en Hij stelde duis-
ternis tussen u en de Egyptenaren en liet de zee
over hen komen, die hen overdekte. En uw eigen
ogen hebben gezien, wat Ik Egypte aandeed.
Daarna hebt gij lange tijd in de woestijn vertoefd.

8 Ik bracht u in het land der Amorieten, die aan de
overzijde van de Jordaan woonden, en toen zij
tegen u streden, gaf Ik hen in uw macht; gij
naamt hun land in bezit, terwijl Ik hen voor u
heen verdelgde.
9 Toen maakte Balak, de zoon van Sippor, de koning
van Moab, zich op en streed tegen Israel. Hij ont-
bood Bileam, de zoon van Beor, om u te vervloe-
ken.
10 Maar Ik wilde naar Bileam niet horen, zodat hij u
integendeel gezegend heeft. Zo redde Ik u uit zijn
macht.
11 Nadat gij de Jordaan overgestoken en bij Jericho
gekomen waart, streden tegen u de burgers van
Jericho, de Amorieten, de Perizzieten, de
Kanaanieten, de Hethieten, de Girgasieten, de
Chiwwieten en de Jebusieten, maar Ik gaf hen in
uw macht.
12 Toen zond Ik hoornaars voor u heen, en deze dre-
ven hen voor u uit, zoals de twee koningen der
Amorieten; waarlijk niet door uw zwaard, noch
door uw boog.
13 Zo gaf Ik u een land waarvoor gij niet gezwoegd
hebt, en steden die gij niet gebouwd hebt, en
waarin gij toch woont; en gij eet van wijngaarden
en olijfbomen die gij niet geplant hebt.
14 Welnu, vreest dan de Here en dient Hem oprecht
en getrouw; doet weg de goden die uw vaderen
gediend hebben aan de overzijde der Rivier en in
Egypte, en dient de Here.

15 Maar indien het kwaad is in uw ogen, de Here te
dienen, kiest dan heden, wie gij dienen zult: of de
goden die uw vaderen aan de overzijde der Rivier
gediend hebben, of de goden der Amorieten, in
wier land gij woont. Maar ik en mijn huis, wij zul-
len de Here dienen!
16 Toen antwoordde het volk en zeide: Het zij verre
van ons, de Here te verlaten en andere goden te
dienen.
17 Want de Here is onze God. Hij is het, die ons en
onze vaderen uit het land Egypte heeft gevoerd,
uit het diensthuis, en die voor onze eigen ogen
deze grote tekenen gedaan heeft, en ons behoed
heeft op heel de weg die wij gingen, en onder alle
volken door wier midden wij trokken.
18 De Here dreef alle volken en de Amorieten, de
bewoners van dit land, voor ons uit. Ook wij zul-
len de Here dienen, want Hij is onze God.
19 Doch Jozua zeide tot het volk: Gij zult niet in staat
zijn de Here te dienen, want Hij is een heilig God.
Hij is een naijverig God. Hij zal uw overtreding en
uw zonden niet vergeven.
20 Wanneer gij de Here verlaat en vreemde goden
dient, dan zal Hij Zich omwenden, u kwaad doen
en verdelgen, nadat Hij u heeft welgedaan.
21 Het volk zeide echter tot Jozua: Neen, maar de
Here zullen wij dienen.
22 Daarop zeide Jozua tot het volk: Gij zijt getuigen
tegen uzelf, dat gij u de Here verkoren hebt, om
Hem te dienen. Toen zeiden zij: Wij zijn getuigen.

23 Nu dan, doet de vreemde goden weg, die in uw midden zijn, en neigt uw harten tot de Here, de God van Israel.
24 En het volk zeide tot Jozua: De Here, onze God, zullen wij dienen, en naar zijn stem zullen wij horen.
25 Te dien dage sloot Jozua een verbond met het volk en stelde inzetting en recht voor hen vast te Sichem.
26 Jozua schreef deze dingen in het wetboek Gods, en hij nam een grote steen en richtte die aldaar op, onder de terebint, op de heilige plaats des Heren.
27 En Jozua zeide tot het gehele volk: Zie, deze steen zal tegen ons tot getuige zijn, want hij heeft al de woorden des Heren gehoord, die Hij tot ons gesproken heeft. Daarom zal hij tot getuige tegen u zijn, opdat gij uw God niet verloochent.
28 Daarop liet Jozua het volk gaan, een ieder naar zijn erfdeel.
29 Het geschiedde na deze gebeurtenissen, dat Jozua, de zoon van Nun, de knecht des Heren, stierf, honderd en tien jaar oud.
30 En men begroef hem binnen het gebied van zijn erfdeel, te Timnat-serach op het gebergte van Efraim, ten noorden van de berg Gaas.
31 Israel diende de Here al de dagen van Jozua en al de dagen van de oudsten die Jozua overleefd hebben, en die al de daden gekend hadden, welke de Here voor Israel verricht had.

32 Het gebeente van Jozef, dat de Israelieten uit
Egypte meegevoerd hadden, heeft men te Sichem
begraven, in het stuk land, dat Jakob voor hon-
derd stukken geld van de zonen van Hemor, de
vader van Sichem, gekocht had, en dat de
Jozefieten verkregen tot een erfelijke bezitting.
33 Ook stierf Eleazar, de zoon van Aaron, en men
begroef hem op de heuvel die aan zijn zoon
Pinechas was gegeven, op het gebergte van
Efraim.

Richteren 1

1 Het geschiedde na de dood van Jozua, dat de Israelieten de Here vroegen: Wie van ons zal het eerst tegen de Kanaanieten optrekken om met hen te strijden?
2 En de Here zeide: Juda zal optrekken; zie, Ik geef het land in zijn macht.
3 Toen zeide Juda tot zijn broeder Simeon: Trek met mij op in het mij toebedeelde gebied en laat ons strijden tegen de Kanaanieten, dan zal ik ook met u optrekken in het aan u toebedeelde gebied. En Simeon ging met hem.
4 Toen Juda opgetrokken was, gaf de Here de Kanaanieten en de Perizzieten in hun macht, en zij versloegen hen bij Bezek, tienduizend man;
5 Want zij troffen Adonibezek aan te Bezek en streden tegen hem, en zij versloegen de Kanaanieten en de Perizzieten.
6 Adonibezek nu vluchtte, maar zij achtervolgden en grepen hem, en hieuwen hem zijn duimen en zijn grote tenen af.
7 Toen zeide Adonibezek: Zeventig koningen met afgehouwen duimen en grote tenen hebben onder mijn tafel de brokken opgeraapt; naar wat ik gedaan heb, heeft God mij vergolden. En men bracht hem naar Jeruzalem, waar hij stierf.
8 Vervolgens streden de Judeeers tegen Jeruzalem, namen het in, sloegen het met de scherpte des zwaards, en staken de stad in brand.
9 Daarna daalden de Judeeers af om te strijden tegen de Kanaanieten, die in het gebergte, het Zuiderland en de Laagte woonden.

10 Toen trok Juda op tegen de Kanaanieten, die in
Hebron woonden*f* de naam van Hebron was vroe-
ger Kirjat-arba*f* en versloeg Sesai, Achiman en
Talmai.
11 Vandaar trok hij op tegen de inwoners van Debir.
De naam van Debir was vroeger Kirjat-sefer.
12 Toen zeide Kaleb: Wie Kirjat-sefer verslaat en
inneemt, die geef ik mijn dochter Aksa tot vrouw.
13 Otniel nu, de zoon van Kenaz, de jongere broeder
van Kaleb, nam het in; en hij gaf hem zijn dochter
Aksa tot vrouw.
14 Toen zij aankwam, haalde zij hem over om van
haar vader een stuk bouwland te vragen. Zij
sprong van haar ezel en Kaleb zeide tot haar: Wat
hebt gij?
15 Zij zeide tot hem: Geef mij toch een huwelijksgift;
nu gij mij dor land gegeven hebt, geef mij er ook
waterbronnen bij. Toen gaf Kaleb haar de hoogge-
legen en de laaggelegen bronnen.
16 De zonen van de Keniet, de schoonvader van
Mozes, trokken met de Judeeers van de Palmstad
op naar de woestijn van Juda, welke ligt in het
Zuiderland bij Arad; zij gingen er onder de bevol-
king wonen.
17 Juda trok op met zijn broeder Simeon en zij ver-
sloegen de Kanaanieten, die te Sefat woonden; zij
sloegen het met de ban, daarom noemde men die
stad Chorma.

18 Verder nam Juda Gaza met zijn gebied, Askelon met zijn gebied en Ekron met zijn gebied.
19 En de Here was met Juda, zodat hij het gebergte in bezit nam; maar hij was niet in staat de bewoners van de vlakte te verdrijven, want dezen hadden ijzeren strijdwagens.
20 Aan Kaleb nu had men Hebron gegeven, zoals Mozes hun gezegd had, en hij had vandaar de drie zonen van Enak verdreven.
21 De Benjaminieten hebben de Jebusieten, de bewoners van Jeruzalem, niet verdreven, zodat de Jebusieten bij de Benjaminieten in Jeruzalem zijn blijven wonen tot op de huidige dag.
22 Ook het huis van Jozef trok op en wel tegen Betel, en de Here was met hen.
23 Toen het huis van Jozef Betel liet verkennen (de naam der stad was voordien Luz)
24 Zagen de verkenners een man uit de stad komen en zeiden tot hem: Wijs ons toch, hoe wij in de stad kunnen komen, dan zullen wij u een wederdienst bewijzen.
25 Toen wees hij hun, hoe zij in de stad konden komen en zij sloegen de stad met de scherpte des zwaards, maar die man lieten zij ongedeerd heengaan met zijn gehele familie.
26 En die man ging naar het land der Hethieten, bouwde een stad, en noemde ze Luz; zo heet zij tot op de huidige dag.

27 Manasse heeft de inwoners van Bet-sean met zijn onderhorige plaatsen niet verdreven, noch die van Taanak met zijn onderhorige plaatsen, noch de inwoners van Dor met zijn onderhorige plaatsen, noch de inwoners van Jibleam met zijn onderhorige plaatsen, noch de inwoners van Megiddo met zijn onderhorige plaatsen, zodat de Kanaanieten erin slaagden in die streek te blijven wonen.
28 Toen Israel sterk geworden was, verplichtte het de Kanaanieten wel tot herendienst, maar verdreven heeft het hen niet.
29 Ook Efraim heeft de Kanaanieten, die te Gezer woonden, niet verdreven, zodat de Kanaanieten in hun midden bleven wonen te Gezer.
30 Zebulon heeft de inwoners van Kitron en van Nahalol niet verdreven, zodat de Kanaanieten in hun midden bleven wonen, al werden zij tot herendienst verplicht.
31 Aser heeft de inwoners van Akko niet verdreven, noch die van Sidon, noch die van Achlab, Akzib, Chelba, Afek en Rechob;
32 Zodat de Aserieten woonden te midden der Kanaanieten, die er inheems waren, want zij verdreven hen niet.
33 Naftali heeft de inwoners van Bet-semes en van Bet-anat niet verdreven, zodat zij woonden te midden der Kanaanieten, die er inheems waren; maar wel werden de inwoners van Bet-semes en Bet-anat tot herendienst aan hen verplicht.

34 De Amorieten drongen de Danieten het gebergte
in, want zij lieten hun niet toe in de vlakte af te
dalen,
35 En de Amorieten slaagden erin te blijven wonen in
Har-cheres, in Ajjalon en Saalbim, maar de hand
van het huis van Jozef drukte zwaar op hen, zodat
zij tot herendienst verplicht werden.
36 Het gebied der Amorieten strekte zich uit van de
Schorpioenenpas, van Sela af en hoger.

Richteren 2

1 Toen ging de Engel des Heren van Gilgal naar
Bokim en zeide: Ik heb u uit Egypte doen trekken
en gebracht in het land dat Ik uw vaderen onder
ede beloofd had, en Ik heb gezegd: Ik zal mijn ver-
bond met u in eeuwigheid niet verbreken,
2 Maar gij zult geen verbond sluiten met de bewo-
ners van dit land; hun altaren zult gij afbreken.
Doch gij hebt naar mijn stem niet geluisterd. Wat
hebt gij gedaan?
3 En Ik heb ook gezegd: Ik zal hen niet voor u uit
wegdrijven, maar zij zullen u tot tegenstanders en
hun goden u tot een valstrik zijn.
4 Toen de Engel des Heren deze woorden tot al de
Israelieten gesproken had, verhief het volk zijn
stem en weende;
5 Daarom noemde men die plaats Bokim. En zij
offerden daar aan de Here.
6 Toen Jozua het volk had laten gaan, waren de
Israelieten heengetrokken, ieder naar zijn erfdeel,
om het land in bezit te nemen.
7 Het volk diende de Here gedurende heel het leven
van Jozua en van de oudsten die Jozua overleef-
den, en die heel het grote werk gezien hadden,
dat de Here voor Israel gedaan had.
8 En Jozua, de zoon van Nun, de knecht des Heren,
stierf, honderd en tien jaar oud;
9 Men begroef hem in het gebied van zijn erfdeel te
Timnat-cheres, in het gebergte van Efraim, ten
noorden van de berg Gaas.

10 Nadat ook dat gehele geslacht tot zijn vaderen vergaderd was, kwam na hen een ander geslacht op, dat de Here niet kende, noch het werk, dat Hij voor Israel gedaan had.
11 Toen deden de Israelieten wat kwaad is in de ogen des Heren en gingen de Baals dienen.
12 Zij verlieten de Here, de God hunner vaderen, die hen uit het land Egypte geleid had, liepen andere goden achterna uit de goden der volken rondom hen, bogen zich daarvoor neer en krenkten de Here.
13 Wanneer zij de Here verlieten en de Baal en de Astartes dienden,
14 Ontbrandde de toorn des Heren tegen Israel: Hij gaf hen in de macht van plunderaars, die hen uitplunderden, en Hij gaf hen over in de macht van hun vijanden rondom hen, zodat zij niet meer tegen dezen konden standhouden.
15 Telkens als zij uittrokken, was de hand des Heren tegen hen ten verderve, zoals de Here hun onder ede aangezegd had, en zij kwamen in grote benauwdheid;
16 Dan verwekte de Here richters, die hen verlosten uit de macht van hun plunderaars.
17 Ook naar hun richters luisterden zij echter niet, maar liepen overspelig andere goden na en bogen zich daarvoor neder; zij haastten zich om af te wijken van de weg die hun vaderen bewandeld hadden door te luisteren naar de geboden des Heren; zij handelden niet naar behoren.

18 Telkens wanneer de Here hun een richter verwek-
te, was de Here met de richter en verloste hen uit
de macht van hun vijanden, zolang die richter
leefde; want de Here werd bewogen door hun
gekerm over hun verdrukkers en benauwers.
19 Maar met de dood van de richter begonnen zij
weer verderfelijk te handelen, erger dan hun vade-
ren, door andere goden achterna te lopen, die te
dienen en zich daarvoor neer te buigen; in niets
gaven zij hun verstokte handel en wandel op.
20 Wanneer dan de toorn des Heren ontbrandde
tegen Israel, zeide Hij: Omdat dit volk het verbond
heeft geschonden, dat Ik hun vaderen opgelegd
had, en omdat zij niet geluisterd hebben naar mijn
stem,
21 Zal Ik ook geen van de volken die Jozua bij zijn
dood heeft overgelaten, meer voor hen uit weg-
drijven,
22 Om door hen Israel op de proef te stellen, en te
zien of zij al dan niet de weg des Heren zouden
houden, door daarop te wandelen, zoals hun vade-
ren gedaan hebben.
23 Immers, de Here had die volken laten overblijven;
Hij had ze niet terstond willen verdrijven, en hen
niet in de macht van Jozua gegeven.

Richteren 3

1 Dit nu zijn de volken, die de Here liet overblijven om door hen al die Israelieten op de proef te stellen, welke geen van de oorlogen om Kanaan gekend hadden,
2 Slechts opdat de geslachten der Israelieten, voorzover zij daarvan tevoren geen ervaring hadden, met de strijd vertrouwd zouden raken, doordat Hij hen daarin oefende:
3 De vijf stadsvorsten der Filistijnen en al de Kanaanieten, Sidoniers en Chiwwieten, die het gebergte Libanon bewonen, van de berg Baal-hermon tot de weg naar Hamat.
4 Zij toch waren ertoe bestemd, dat Hij door hen Israel op de proef zou stellen, om te weten, of zij zouden luisteren naar de geboden, die de Here hun vaderen door de dienst van Mozes geboden had.
5 De Israelieten dan woonden te midden der Kanaanieten, Hethieten, Amorieten, Perizzieten, Chiwwieten en Jebusieten;
6 Zij namen zich hun dochters tot vrouw en gaven de eigen dochters aan hun zonen en dienden hun goden.
7 De Israelieten deden wat kwaad is in de ogen des Heren, zij vergaten de Here, hun God, en dienden de Baals en de Asjera’s.
8 Toen ontbrandde de toorn des Heren tegen Israel: Hij gaf hen over in de macht van Kusan-risataim, koning van Mesopotamie, en de Israelieten dienden Kusan-risataim acht jaar.

9 Toen riepen de Israelieten tot de Here, en de Here
verwekte de Israelieten een verlosser om hen te
bevrijden: Otniel, de zoon van Kenaz, de jongere
broeder van Kaleb.
10 De Geest des Heren kwam over hem, hij richtte
Israel en trok uit ten strijde. De Here gaf Kusan-
risataim, de koning van Aram, in zijn macht, zodat
hij de overhand kreeg over Kusan-risataim.
11 Toen had het land veertig jaar rust. En Otniel, de
zoon van Kenaz, stierf.
12 Maar de Israelieten deden opnieuw wat kwaad is
in de ogen des Heren; toen maakte de Here Eglon,
de koning van Moab, sterk tegen Israel, omdat zij
gedaan hadden wat kwaad is in de ogen des
Heren.
13 Hij dan verbond zich met de Ammonieten en de
Amalekieten, trok op en versloeg Israel; de
Palmstad namen zij in bezit.
14 Achttien jaar dienden de Israelieten Eglon, de
koning van Moab.
15 Toen riepen de Israelieten tot de Here, en de Here
verwekte hun een verlosser: Ehud, de zoon van
Gera, de Benjaminiet, een man, die links was. De
Israelieten waren gewoon door zijn dienst schat-
ting te zenden aan Eglon, de koning van Moab.
16 En Ehud maakte zich een tweesnijdend zwaard van
nog geen el lengte, gordde dat aan onder zijn kle-
deren, aan zijn rechterheup,
17 En zo bracht hij de schatting aan Eglon, de koning
van Moab; Eglon nu was een zeer zwaarlijvig man.

18 Toen hij gereed was met het afdragen van de schatting, zond hij de mannen die de schatting gedragen hadden, verder;
19 Zelf echter keerde hij van de gebeeldhouwde stenen te Gilgal terug en zeide: Ik heb een geheime boodschap voor u, o koning. Deze zeide: Stilte! En allen die bij hem stonden, gingen naar buiten.
20 Toen kwam Ehud bij hem binnen, terwijl hij zat in het koele bovenvertrek, dat hij voor zich alleen had, en Ehud zeide: Ik heb een woord Gods voor u. Toen stond hij op van zijn zetel.
21 En Ehud strekte zijn linkerhand uit, greep het zwaard van zijn rechterheup en stiet dat in zijn buik,
22 Zodat zelfs het hecht met het lemmer erin drong; en het vet sloot zich om het lemmer, want hij trok het zwaard niet uit de buik. Toen ging hij heen door een achteruitgang.
23 Zo kwam Ehud in de galerij; de deur van het bovenvertrek had hij met de grendel achter zich toegesloten.
24 Nauwelijks was hij buiten of daar kwamen de dienaren kijken, maar zie, de deur van het vertrek was gegrendeld; toen zeiden zij: Hij zal zich zeker in de koele binnenkamer hebben afgezonderd.
25 Toen wachtten zij, tot zij er verlegen mee werden, maar zie, hij deed de deur van het bovenvertrek niet open; toen haalden zij de sleutel, deden open en zie, op de grond lag hun heer, dood.

26 Terwijl zij talmden, was Ehud echter ontkomen; hij
kwam langs de gebeeldhouwde stenen en bereikte
veilig Seira.
27 Toen hij daar aangekomen was, blies hij de hoorn
op het gebergte van Efraim, en de Israelieten daal-
den met hem het gebergte af, hij zelf voorop.
28 Hij zeide tot hen: Volgt mij, want de Here heeft
uw vijanden, de Moabieten, in uw macht gegeven.
Zij dan daalden af, hem achterna, en bezetten de
voorden van de Jordaan naar Moab en lieten nie-
mand oversteken.
29 Te dien tijde versloegen zij van Moab ongeveer
tienduizend man, allen welgedane en krachtige
mannen, niemand ontkwam.
30 Zo werd Moab op die dag vernederd onder de
hand van Israel, en het land had rust, tachtig jaar.
31 Na hem nu kwam Samgar, de zoon van Anat; hij
versloeg de Filistijnen met een ossestok, zeshon-
derd man; zo verloste ook hij Israel.

Richteren 4

1 Nadat Ehud gestorven was, deden de Israelieten opnieuw wat kwaad is in de ogen des Heren.
2 Toen gaf de Here hen over in de macht van Jabin, de koning van Kanaan, die regeerde te Hasor, en wiens krijgsoverste Sisera was, die te Charoset-haggojim woonde.
3 En de Israelieten riepen tot de Here, want hij bezat negenhonderd ijzeren strijdwagens en hij had de Israelieten wreed verdrukt, twintig jaar.
4 De profetes Debora, de vrouw van Lappidot, richtte destijds Israel;
5 Zij was gewoon zitting te houden onder de Deborapalm tussen Rama en Bet-el op het gebergte van Efraim, en de Israelieten kwamen bij haar voor een rechterlijke uitspraak.
6 Zij nu ontbood Barak, de zoon van Abinoam uit Kedes in Naftali, en zeide tot hem: Heeft de Here, de God van Israel, niet geboden: ga heen, trek naar de berg Tabor en neem met u tienduizend man Naftalieten en Zebulonieten,
7 En Ik zal aan de beek Kison Sisera, de krijgsoverste van Jabin, naar u toe voeren met zijn strijdwagens en zijn troepen, en Ik zal hem in uw macht geven?
8 Barak echter zeide tot haar: Indien gij met mij gaat, zal ik gaan, maar indien gij niet met mij gaat, ga ik niet.
9 Zij zeide: Ik ga met u mee, maar gij zult geen eer behalen op de tocht die gij onderneemt, want in de macht van een vrouw zal de Here Sisera overgeven. Toen stond Debora op en ging met Barak naar Kedes.

10 Barak riep Zebulon en Naftali te Kedes samen, en
tienduizend man trokken op in zijn gevolg; ook
Debora ging met hem mee.
11 De Keniet Cheber nu had zich afgescheiden van de
Kenieten, van de zonen van Chobab, de zwager
van Mozes, en had zijn tenten opgeslagen tot aan
de terebint van Saannaim, dat bij Kedes ligt.
12 Toen men Sisera had meegedeeld, dat Barak, de
zoon van Abinoam, de berg Tabor bezet had,
13 Riep hij al zijn wagens, negenhonderd ijzeren
strijdwagens, en al het volk dat bij hem was, uit
Charoset-haggojim samen aan de beek Kison.
14 Toen zeide Debora tot Barak: Breek op, want dit is
de dag, dat de Here Sisera in uw macht gegeven
heeft: is niet de Here voor u uitgetogen? En Barak
daalde af van de berg Tabor en tienduizend man
achter hem;
15 En de Here bracht Sisera met al zijn wagens en zijn
gehele leger door de scherpte des zwaards in ver-
warring voor Barak, zodat Sisera van zijn wagen
klom en te voet vluchtte.
16 Toen achtervolgde Barak de wagens en het leger
tot aan Charoset-haggojim, en het gehele leger
van Sisera viel door de scherpte des zwaards; niet
een bleef er over.
17 Sisera dan vluchtte te voet naar de tent van Jael,
de vrouw van de Keniet Cheber, want er was vrede
tussen Jabin, de koning van Hasor, en het huis van
de Keniet Cheber.

18 Jael nu kwam naar buiten, Sisera tegemoet, en zeide tot hem: Kom binnen, mijn heer, kom bij mij binnen. Wees niet bevreesd. Toen ging hij bij haar in de tent, en zij dekte hem toe met een deken.
19 Daarop zeide hij tot haar: Geef mij toch wat water te drinken, want ik heb dorst. En zij maakte een melkzak open, gaf hem te drinken en dekte hem weer toe.
20 En hij zeide tot haar: Ga bij de ingang van de tent staan en wanneer er iemand aankomt en u vraagt: Is hier iemand? zeg dan: Neen.
21 Maar Jael, de vrouw van Cheber, nam een tentpin, greep de hamer, trad zacht op hem toe en dreef de pin in zijn slaap tot zij in de grond drong (want hij was van uitputting in een diepe slaap gevallen) en hij stierf.
22 En zie, daar kwam Barak, die Sisera achtervolgde. Jael ging naar buiten, hem tegemoet, en zeide tot hem: Kom, en ik zal u de man tonen, die gij zoekt. Toen trad hij bij haar binnen en zie, Sisera lag daar dood, met de pin in zijn slaap.
23 Zo vernederde God op die dag Jabin, de koning van Kanaan, voor de Israelieten.
24 En de hand der Israelieten drukte steeds zwaarder op Jabin, de koning van Kanaan, totdat zij Jabin, de koning van Kanaan, verdelgd hadden.

Richteren 5

1 Op die dag zongen Debora en Barak, de zoon van Abinoam, dit lied:
2 Omdat men zijn lokken los liet hangen in Israel, omdat het volk vrijwillig zich aanbood, prijst de Here!
3 Hoort, gij koningen! Leent het oor, gij machthebbers! Ik wil, ja, ik wil voor de Here zingen, psalmzingen voor de Here, de God van Israel.
4 Here, toen gij uittoogt uit Seir, toen Gij voortschreedt uit de velden van Edom, beefde de aarde, ook dropen de hemelen, ook dropen de wolken van water;
5 De bergen wankelden voor de Here, zelfs de Sinai voor de Here, de God van Israel.
6 In de dagen van Samgar, de zoon van Anat, in de dagen van Jael waren de wegen verlaten, en wie op weg moesten zijn, gingen kronkelende zijpaden;
7 Leiders ontbraken in Israel, ja, zij ontbraken, totdat ik opstond, Debora opstond als een moeder in Israel.
8 Verkoos men nieuwe goden, dan was er strijd bij de poorten. Waarlijk, schild noch speer werd gezien onder veertigduizend in Israel.
9 Mijn hart gaat uit naar de aanvoerders van Israel, naar hen die vrijwillig zich aanboden onder het volk, prijst de Here!
10 Gij, die rijdt op blanke ezelinnen, gij, die gezeten zijt op tapijten, gij, wandelaars op de weg, gewaagt ervan!

11 Op het geluid van hen die de maat aangeven bij
de drinkplaatsen, daar bezinge men de rechtvaar-
dige daden des Heren, de rechtvaardige daden van
zijn leiders in Israel. Toen daalde het volk des
Heren af naar de poorten.
12 Waak op, waak op, Debora! waak op, waak op,
zing een lied! Sta op, Barak! en voer uw krijgsge-
vangenen weg gij zoon van Abinoam!
13 Toen stelde Hij die ontkomen waren, als heersers
over edelen, het volk des Heren deed Hij voor mij
heersen als helden:
14 Uit Efraim kwamen zij, wier woonplaats in Amalek
ligt, in uw gevolg, Benjamin, met uw scharen; uit
Makir daalden aanvoerders af, en uit Zebulon dra-
gers van de werversstaf;
15 Ook vorsten van Issakar, met Debora. En als
Issakar, zo ook Barak! Achter hem aan stormde
men het dal in. Onder de geslachten van Ruben
waren de overleggingen vele.
16 Waarom bleeft gij zitten tussen de veestallen, al
luisterend naar het fluitspel bij de kudden? Onder
de geslachten van Ruben waren de overleggingen
vele.
17 Gilead bleef rustig aan de overzijde van de
Jordaan; en Dan, waarom toefde het bij de sche-
pen? Aser zat aan het strand der wijde zee, bleef
rustig wonen aan zijn zeeboezems.
18 Maar Zebulon is een volk, dat zijn leven op het
spel zette, ook Naftali, in het hooggelegen land.

19 Koningen kwamen en streden, toen streden de
koningen van Kanaan bij Taanak, aan de wateren
van Megiddo; geen stuk zilver maakten zij buit!
20 Van de hemel streden de sterren, vanuit haar
banen streden zij tegen Sisera.
21 De beek Kison sleurde ze mee de aloude beek, de
beek Kison (ga voort, mijn ziel, met kracht!):
22 Toen dreunden de hoeven der paarden van het
wilde jagen dier dapp'ren.
23 Vervloekt Meroz! spreekt de Engel des Heren, vervloekt, vervloekt zijn inwoners, omdat zij niet
gekomen zijn de Here tot hulp, de Here tot hulp,
als helden.
24 Gezegend boven de vrouwen zij Jael, de vrouw van
Cheber, de Keniet, gezegend boven de vrouwen in
de tent.
25 Water vroeg hij, melk gaf zij; in een kostbare
schaal reikte zij room.
26 Haar hand strekt zij uit naar de pin, haar rechterhand naar de hamer der werklieden, en zij hamert
op Sisera, doornagelt zijn hoofd, verbrijzelt en
doorboort zijn slaap.
27 Tussen haar voeten kromp hij ineen, viel en lag
daar, tussen haar voeten kromp hij ineen en viel,
waar hij ineenkromp, daar viel hij, overweldigd.
28 Uit het venster zag de moeder van Sisera en riep
luide door het traliewerk: Waarom talmt zijn strijdwagen te komen? Waarom blijft het geratel zijner
wagenen uit?

29 De schrandersten harer edelvrouwen antwoorden
haar, ook geeft zij zelf op haar eigen woorden
bescheid:
30 Zouden zij geen buit vinden en verdelen, een
deerne, twee deernen voor iedere man, buit van
gekleurde gewaden voor Sisera, buit van gekleurde
gewaden, bont borduursel, een stel bonte bor-
duursels voor mijn hals als buit?
31 Zo zullen omkomen al uw vijanden, o Here! Maar
die Hem liefhebben zijn als de opgaande zon in
haar kracht. Toen had het land veertig jaar rust.

Richteren 6

1 Maar de Israelieten deden wat kwaad is in de ogen
des Heren; daarom gaf de Here hen over in de
macht van Midjan gedurende zeven jaar,
2 Waarin Midjan de overhand had over Israel. Uit
vrees voor Midjan richtten de Israelieten voor zich
de schuilplaatsen in, die in het gebergte liggen, de
holen en burchten.
3 Wanneer Israel gezaaid had, kwamen Midjan,
Amalek en de stammen van het Oosten opdagen
en trokken tegen hen op,
4 Sloegen hun kamp op in hun gebied en vernielden
het veldgewas tot bij Gaza, en lieten geen leef-
tocht over in Israel, geen schaap, geen rund of
ezel.
5 Want zij trokken op met kudden en tenten, en zij
kwamen talrijk als sprinkhanen; zij waren niet te
tellen, zij, noch hun kamelen, en zij kwamen het
land verwoesten,
6 Zodat Israel zeer verarmde door toedoen van de
Midjanieten. Toen riepen de Israelieten tot de Here.
7 Toen nu de Israelieten tot de Here riepen vanwege
de Midjanieten,
8 Zond de Here een profeet tot de Israelieten, die
tot hen zeide: Zo zegt de Here, de God van Israel:
Ik heb u uit Egypte gevoerd en uit het diensthuis
geleid;
9 Ik heb u verlost uit de macht der Egyptenaren en
uit de macht van allen die u verdrukten, ja, Ik heb
hen voor u uit weggedreven en hun land aan u
gegeven.

10 En Ik heb tot u gezegd: Ik ben de Here, uw God; eert dan niet de goden van de Amorieten, in wier land gij woont. Maar gij hebt naar mijn stem niet geluisterd.

11 Toen kwam de Engel des Heren en zette zich neer onder de terebint te Ofra, eigendom van de Abiezriet Joas, terwijl diens zoon Gideon bezig was in de wijnpers tarwe uit te kloppen om die voor de Midjanieten in veiligheid te brengen.

12 De Engel des Heren verscheen hem en zeide tot hem: De Here is met u, gij dappere held.

13 Maar Gideon zeide tot hem: Och, mijn heer, indien de Here met ons is, waarom is dit alles ons dan overkomen? Waar zijn dan al zijn wonderen, waarvan onze vaderen ons vertelden, als zij zeiden: Heeft de Here ons niet uit Egypte gevoerd? Maar nu heeft de Here ons verstoten en ons prijsgegeven aan de greep van Midjan.

14 Toen wendde de Here Zich tot hem en zeide: Ga heen in deze uw kracht en verlos Israel uit de greep van Midjan. Ik zend u immers?

15 Maar hij zeide tot Hem: Och, Here, waarmee zal ik Israel verlossen? Zie, mijn geslacht is het geringste in Manasse en ik ben de jongste van mijn familie.

16 En de Here zeide tot hem: Ik ben met u, daarom zult gij Midjan verslaan als was het een man.

17 Toen zeide hij tot Hem: Indien ik genade in uw ogen gevonden heb, geef mij dan een teken, dat Gij het zijt, die met mij spreekt.

18 Ga niet vanhier weg, voordat ik bij U terugkom en
de gave die ik ga halen, voor U neerleg. En Hij
zeide: Ik zal blijven, tot gij terugkomt.
19 Toen ging Gideon naar binnen en bereidde een
geitebokje en ongezuurde broden van een efa
meel; het vlees deed hij in een mand en het vlees-
nat in een pot, en hij bracht het Hem onder de
terebint en zette het Hem voor.
20 De Engel Gods zeide tot hem: Neem het vlees en
de ongezuurde broden en leg ze op deze rots en
giet het vleesnat uit. En hij deed dat.
21 Toen strekte de Engel des Heren de staf die hij in
de hand hield, uit en raakte met het uiteinde het
vlees en de ongezuurde broden aan; en vuur steeg
op uit de rots en verteerde het vlees en de onge-
zuurde broden. Daarop verdween de Engel des
Heren uit zijn gezicht.
22 Toen begreep Gideon, dat het de Engel des Heren
was, en hij zeide: Wee mij, Here Here! want ik heb
de Engel des Heren gezien van aangezicht tot aan-
gezicht.
23 Doch de Here zeide tot hem: Vrede zij u! Vrees
niet, gij zult niet sterven.
24 Toen bouwde Gideon daar een altaar voor de Here
en noemde dat: De Here is vrede. Het staat tot op
de huidige dag nog in Ofra der Abiezrieten.

25 In die nacht nu zeide de Here tot hem: Neem een
stier van uw vader, namelijk de tweede stier van
zeven jaar, haal het altaar van Baal, dat van uw
vader is, omver en houw de gewijde paal om, die
daarbij staat.
26 Bouw dan een altaar voor de Here, uw God, op de
top van deze versterkte plaats; breng het in
gereedheid, en neem de tweede stier en offer hem
als brandoffer met het hout van de gewijde paal,
die gij zult omhouwen.
27 Toen nam Gideon tien mannen van zijn knechten
en deed zoals de Here hem gezegd had; omdat hij
dit echter uit vrees voor zijn familie en de mannen
van de stad niet overdag wilde doen, deed hij het
des nachts.
28 Toen nu de mannen van de stad in de vroege mor-
gen opstonden, zie toen was het altaar van Baal
afgebroken, de gewijde paal die daarbij stond, was
omgehouwen en de tweede stier geofferd op het
altaar, dat er gebouwd was.
29 Zij zeiden tot elkander: Wie heeft dit gedaan? En
toen zij een onderzoek instelden en navraag
deden, zeide men: Gideon, de zoon van Joas, heeft
dit gedaan.
30 Daarop zeiden de mannen van de stad tot Joas:
Breng uw zoon naar buiten: hij moet sterven,
omdat hij het altaar van Baal heeft afgebroken en
de gewijde paal omgehouwen, die daarbij stond.

31 Maar Joas zeide tot allen, die bij hem stonden:
Wilt gij voor Baal strijden? Of wilt gij hem helpen?
Wie voor hem strijdt, zal nog deze morgen ter
dood gebracht worden. Indien hij een god is, laat
hij voor zichzelf strijden, nu iemand zijn altaar
neergehaald heeft.
32 En men gaf hem op die dag de naam Jerubbaal,
daar men zeide: Baal strijde met hem, nu hij diens
altaar afgebroken heeft.
33 Geheel Midjan nu en Amalek en de stammen van
het Oosten hadden zich met elkander verenigd; zij
waren overgestoken en hadden zich gelegerd in de
vlakte van Jizreel.
34 Toen vervulde de Geest des Heren Gideon: hij blies
op de hoorn, en de Abiezrieten werden opgeroe-
pen om hem te volgen.
35 Ook zond hij boden uit door geheel Manasse, en
ook dat werd opgeroepen om hem te volgen. Ook
zond hij boden uit door Aser, Zebulon en Naftali,
en dezen trokken op om zich bij hen aan te sluiten.
36 Toen zeide Gideon tot God: Indien Gij door mijn
hand Israel wilt verlossen, zoals Gij gezegd hebt,
37 Zie, ik leg een vlies wol op de dorsvloer; wanneer
er alleen op het vlies dauw zal zijn, maar het
gehele land droog blijft, dan zal ik weten, dat Gij
door mijn hand Israel verlossen wilt, zoals Gij
gezegd hebt.
38 En zo geschiedde het; de volgende morgen stond
hij vroeg op en wrong het vlies uit; hij perste
dauw uit het vlies, een schaal vol water.

39 Toen zeide Gideon tot God: Uw toorn ontbrande
niet tegen mij, moge ik nog slechts ditmaal spre-
ken; laat mij nog eenmaal met het vlies een proef
nemen; laat nu alleen het vlies droog blijven, maar
op het gehele land zij dauw.
40 En God deed alzo in die nacht; alleen het vlies was
droog, maar op het gehele land was dauw.

Richteren 7

1 En Jerubbaal (dat is Gideon) stond in de vroegte
op met al het volk dat bij hem was, en zij legerden
zich bij de bron Charod; de legerplaats van Midjan
lag ten noorden van hem, gezien van de heuvel
More, in de vlakte.
2 En de Here zeide tot Gideon: Er is te veel krijgs-
volk bij u dan dat Ik Midjan in hun macht zou
geven; anders zou Israel zich tegen Mij kunnen
beroemen, zeggende: mijn eigen hand heeft mij
verlost.
3 Nu dan, roep ten aanhoren van het volk: wie bang
is en beeft, kere terug en sluipe weg van het
gebergte Gilead. Toen keerden er tweeentwintig-
duizend van het krijgsvolk terug en er bleven tien-
duizend over.
4 Maar de Here zeide tot Gideon: Nog is er te veel
krijgsvolk; doe het afdalen naar het water, dan zal
Ik hen daar voor u schiften. Ieder van wie Ik u zeg-
gen zal: deze zal met u gaan, die zal met u gaan,
maar ieder van wie Ik u zeggen zal: deze zal niet
met u gaan, die zal niet gaan.
5 Toen deed Gideon het volk afdalen naar het water,
en de Here zeide tot hem: Al wie met zijn tong het
water opslurpt als een hond, die zult gij afzonde-
ren van al degenen, die op hun knieen gaan lig-
gen om te drinken.
6 Het getal nu van hen die slurpten met de hand
aan de mond, bedroeg driehonderd man, maar al
het overige volk ging op de knieen liggen om
water te drinken.

7 Toen zeide de Here tot Gideon: Door de driehon-
derd mannen, die geslurpt hebben, zal Ik u verlos-
sen: Ik zal Midjan in uw macht geven; maar al het
overige volk kan heengaan, ieder naar zijn woon-
plaats.
8 Daarop namen zij de teerkost en de horens van dit
volk met zich mee; en alle mannen van Israel liet
hij heengaan, ieder naar zijn tent, maar die drie-
honderd mannen hield hij bij zich. De legerplaats
nu van Midjan lag beneden hem in de vlakte.
9 In die nacht zeide de Here tot hem: Sta op, val de
legerplaats binnen, want Ik heb die in uw macht
gegeven.
10 Indien gij echter bevreesd zijt om die binnen te vallen,
daal dan met uw dienaar Pura af naar de legerplaats;
11 Dan zult gij horen wat zij zeggen; daarna zullen
uw handen gesterkt worden en zult gij de leger-
plaats binnenvallen. Toen daalde hij met zijn die-
naar Pura af tot aan de voorposten van de strijd-
macht in de legerplaats.
12 Midjan nu en Amalek en al de stammen van het
Oosten lagen in de vlakte, talrijk als sprinkhanen,
en hun kamelen waren ontelbaar, talrijk als het
zand aan de oever der zee.
13 Toen Gideon aankwam, vertelde juist een man een
droom aan zijn makker en zeide: Ik heb een droom
gehad; zie, een gerstebroodkoek rolde de leger-
plaats van Midjan binnen, kwam tot aan de tent,
stootte die om, zodat ze neerviel, en keerde ze
onderstboven, en daar lag de tent.

14 Toen antwoordde zijn makker en zeide: Dit is niet
anders dan het zwaard van Gideon, de zoon van
Joas, de Israeliet; God heeft Midjan en de gehele
legerplaats in zijn macht gegeven.
15 Zodra Gideon het verhaal van de droom en de uit-
legging daarvan gehoord had, boog hij zich in
aanbidding neder; daarop keerde hij terug naar de
legerplaats van Israel en zeide: Staat op, want de
Here heeft de legerplaats van Midjan in uw macht
gegeven.
16 Toen verdeelde hij de driehonderd man in drie
groepen en gaf hun allen horens en ledige kruiken
in de hand met fakkels binnen in de kruiken.
17 En hij zeide tot hen: Gij moet op mij letten en
doen als ik. Zie, wanneer ik aan de buitenrand van
de legerplaats gekomen ben, doet dan als ik:
18 Wanneer ik op de hoorn blaas met allen die bij mij
zijn, dan moet ook gij op de horens blazen rond-
om de gehele legerplaats, en roepen: Voor de Here
en voor Gideon!
19 Gideon nu en de honderd mannen die bij hem
waren, kwamen aan de buitenrand van de leger-
plaats bij het begin van de middelste nachtwake,
toen men juist de wachtposten had uitgezet. Toen
bliezen zij op de horens, terwijl zij de kruiken stuk-
sloegen, die zij in de hand hadden.
20 Zo bliezen de drie groepen op de horens, braken
de kruiken stuk en hielden in de linkerhand de fak-
kels en in de rechterhand de horens om te blazen
en riepen: Het zwaard van de Here en van Gideon!

21 Daarbij bleven zij staan, ieder op zijn plaats, rond-
om de legerplaats, maar het gehele leger ging op
de loop en vluchtte al schreeuwend.
22 Terwijl nu de driehonderd op de horens bliezen,
richtte de Here in de gehele legerplaats het
zwaard van de een tegen de ander, en het leger
vluchtte tot Bet-hassitta, in de richting van Serera
tot aan de oever van Abel-mechola boven Tabbat.
23 Toen werden de mannen van Israel bijeengeroepen
uit Naftali en uit Aser en uit geheel Manasse en zij
achtervolgden Midjan.
24 Ook zond Gideon boden uit in het gehele geberg-
te van Efraim met de boodschap: Daalt af de
Midjanieten tegemoet, en snijdt hun tot aan Bet-
bara de overtocht af over het water, over de
Jordaan. Toen werden alle mannen van Efraim bij-
eengeroepen en sneden hun tot aan Bet-bara de
overtocht af over het water, over de Jordaan,
25 En zij namen twee vorsten van Midjan gevangen,
Oreb en Zeeb. Oreb doodden zij op de rots Oreb
en Zeeb doodden zij in de perskuip Zeeb; en zij
vervolgden Midjan; de hoofden van Oreb en Zeeb
brachten zij Gideon aan de overzijde van de
Jordaan.

Richteren 8

1 Toen zeiden de mannen van Efraim tot hem: Wat is dit voor een handelwijze jegens ons, dat gij ons niet hebt opgeroepen, toen gij ten strijde trokt tegen Midjan? En zij maakten hem hevige verwijten.
2 Maar hij antwoordde hun: Wat heb ik nu gedaan in vergelijking met u? Is de nalezing van Efraim niet beter dan de wijnoogst van Abiezer?
3 In uw macht heeft God gegeven Oreb en Zeeb, de vorsten van Midjan; wat heb ik kunnen doen in vergelijking met u? Toen hij zo sprak, bedaarde hun toorn tegen hem.
4 Toen Gideon aan de Jordaan gekomen was, stak hij over met zijn driehonderd mannen, die ondanks hun vermoeidheid de vervolging voortzetten.
5 En hij zeide tot de inwoners van Sukkot: Geeft toch enige broden voor de manschappen, die mij volgen, want zij zijn vermoeid, en ik achtervolg Zebach en Salmunna, de koningen van Midjan.
6 Maar de vorsten van Sukkot zeiden: Hebt gij de handpalm van Zebach en Salmunna reeds in uw hand, dat wij brood aan uw leger zouden geven?
7 Toen zeide Gideon: Hierom zal ik, wanneer de Here Zebach en Salmunna in mijn macht geeft, uw lichamen met woestijndorens en distels dorsen.
8 Vandaar nu trok hij naar Penuel, en hij zeide tot de inwoners van Penuel hetzelfde, maar dezen antwoordden hem, zoals de lieden van Sukkot gedaan hadden.

9 Toen zeide hij tot de inwoners van Penuel:
Wanneer ik behouden terugkeer, zal ik deze toren
afbreken.
10 Intussen waren Zebach en Salmunna te Karkor met
hun leger, ongeveer vijftienduizend man, alles wat van
heel het leger van de stammen uit het Oosten overge-
bleven was; de gevallenen bedroegen honderdtwintig-
duizend mannen, die het zwaard konden voeren.
11 Gideon nu trok op langs de weg der tentbewoners
ten oosten van Nobach en Jogbeha en versloeg dit
leger, terwijl het zich veilig waande.
12 Zebach en Salmunna gingen op de vlucht, maar
hij achtervolgde ze en nam de beide koningen van
Midjan, Zebach en Salmunna, gevangen, terwijl hij
het gehele leger uiteenjoeg.
13 Daarop keerde Gideon, de zoon van Joas, terug uit
de strijd, langs de pas van Cheres;
14 Hij kreeg een jongeman in handen uit de inwoners
van Sukkot, ondervroeg hem en deze schreef de
vorsten en de oudsten van Sukkot voor hem op,
zevenenzeventig mannen.
15 Toen ging hij naar de inwoners van Sukkot en
zeide: Zie, hier zijn nu Zebach en Salmunna, om
wie gij mij gehoond hebt met de woorden: hebt
gij de handpalm van Zebach en Salmunna reeds in
uw hand, dat wij brood aan uw vermoeide man-
nen zouden geven?
16 En hij nam de oudsten der stad en woestijndorens
en distels, en gaf daarmee de inwoners van Sukkot
een gevoelige les;

17 De toren van Penuel brak hij af en hij doodde de
mannen der stad.
18 Voorts zeide hij tot Zebach en Salmunna: Waar
zijn de mannen, die gij op Tabor gedood hebt? En
zij antwoordden: Zij waren aan u gelijk, van
gestalte ieder als een koningszoon.
19 Toen zeide hij: Mijn broeders waren het, zonen
mijner moeder! Zowaar de Here leeft, indien gij
hen in leven gelaten hadt, zou ik u niet doden.
20 En hij zeide tot Jeter, zijn eerstgeborene: Sta op,
dood hen. Maar de knaap trok zijn zwaard niet,
omdat hij bang was, want hij was nog jong.
21 Toen zeiden Zebach en Salmunna: Sta gij zelf op
en stoot ons neer, want zoals de man is, is zijn
kracht. Dus stond Gideon op, doodde Zebach en
Salmunna en nam de maantjes, die hun kamelen
aan de hals droegen.
22 De mannen van Israel nu zeiden tot Gideon: Heers
over ons, zowel gij als uw zoon en uw kleinzoon,
want gij hebt ons uit de macht van Midjan verlost.
23 Doch Gideon antwoordde hun: Ik zal over u niet
heersen en ook mijn zoon zal over u niet heersen,
de Here zal over u heersen.
24 Voorts zeide Gideon tot hen: Een verzoek wil ik u
doen. Ieder van u geve mij een ring uit zijn buit,
(omdat het Ismaelieten waren, hadden zij namelijk
gouden ringen gedragen).
25 Zij zeiden: Wij willen ze gaarne geven. En nadat
men een mantel uitgespreid had, wierp ieder daar-
op een ring uit zijn buit.

26 Het gewicht nu der gouden ringen, die hij
gevraagd had, bedroeg zeventienhonderd gouden
sikkels, afgezien van de maantjes, de oorhangers
en de roodpurperen klederen, die de koningen van
Midjan gedragen hadden, en afgezien van de ket-
tinkjes, die hun kamelen aan de hals droegen.
27 Gideon dan maakte daarvan een efod en plaatste
die in zijn stad Ofra. Daar bedreef geheel Israel er
overspelig afgoderij mee; hij werd voor Gideon en
zijn huis tot een valstrik.
28 Zo moest Midjan voor de Israelieten bukken en
stak het hoofd niet weder op; toen had het land
ten tijde van Gideon veertig jaar rust.
29 Jerubbaal nu, de zoon van Joas, ging wonen in zijn huis.
30 En Gideon had zeventig zonen, die van hem
afstamden, want hij had vele vrouwen;
31 En ook zijn bijvrouw, die te Sichem woonde, baar-
de een zoon, aan wie hij de naam Abimelek gaf.
32 Gideon, de zoon van Joas, stierf in hoge ouderdom
en werd begraven in het graf van zijn vader Joas in
Ofra der Abiezrieten.
33 En nadat Gideon gestorven was, gingen de
Israelieten opnieuw overspelig de Baals nalopen en
maakten Baal-berit tot hun god;
34 De Israelieten dachten niet aan de Here, hun God,
die hen uit de macht van al hun vijanden rondom
gered had,
35 En waren het huis van Jerubbaal-gideon niet
erkentelijk in verhouding tot al het goede, dat hij
aan Israel gedaan had.

Richteren 9

1 Abimelek nu, de zoon van Jerubbaal, begaf zich naar Sichem naar de broeders zijner moeder en hij zeide tot hen en tot het gehele geslacht van de familie zijner moeder:

2 Spreekt toch ten aanhoren van al de burgers van Sichem: wat is voor u het beste, dat zeventig mannen over u heersen, al de zonen van Jerubbaal, of dat een man over u heerst? En bedenkt, dat ik uw eigen vlees en bloed ben.

3 Toen zeiden de broeders zijner moeder dit alles over hem ten aanhoren van al de burgers van Sichem, en dezen kozen partij voor Abimelek, want zij zeiden: Hij is onze broeder.

4 Daarop gaven zij hem zeventig zilverstukken uit de tempel van Baal-berit, en Abimelek huurde daarmee lichtzinnige en vermetele mannen, die hem volgden;

5 En gekomen in het huis van zijn vader te Ofra, doodde hij zijn broeders, de zonen van Jerubbaal, zeventig man, op een steen. Maar Jotam, de jongste zoon van Jerubbaal, bleef gespaard, want hij had zich verborgen.

6 Toen verzamelden zich al de burgers van Sichem en geheel Bet-millo, gingen heen en riepen Abimelek tot koning uit bij de terebint van het gedenkteken te Sichem.

7 Toen men dit aan Jotam had meegedeeld, ging hij bovenop de berg Gerizzim staan, verhief zijn stem en riep hun toe: Luistert naar mij, gij burgers van Sichem, en God zal naar u luisteren.

8 Eens begaven de bomen zich op weg om een
koning over zich te zalven en zij zeiden tot de
olijfboom: wees toch koning over ons!
9 Maar de olijfboom zeide tot hen: zou ik de vettig-
heid prijsgeven, welke God en mensen in mij eren,
om te gaan zweven boven de bomen?
10 Toen zeiden de bomen tot de vijgeboom: welaan,
wees gij koning over ons!
11 Maar de vijgeboom zeide tot hen: zou ik mijn zoe-
tigheid prijsgeven en mijn goede vruchten, om te
gaan zweven boven de bomen?
12 Toen zeiden de bomen tot de wijnstok: welaan,
wees gij koning over ons!
13 Maar de wijnstok zeide tot hen: zou ik mijn most
prijsgeven, die God en mensen vrolijk maakt, om
te gaan zweven boven de bomen?
14 Toen zeiden al de bomen tot de doornstruik:
welaan, wees gij koning over ons!
15 En de doornstruik zeide tot de bomen; indien gij
mij werkelijk tot koning over u wilt zalven, komt
dan en schuilt in mijn schaduw; maar zo niet, dan
zal er vuur uitgaan van de doornstruik en de
ceders van de Libanon verslinden.
16 Nu dan, indien gij eerlijk en oprecht hebt gehandeld
door Abimelek tot koning te maken, en indien gij
iets goeds gedaan hebt aan Jerubbaal en zijn huis en
hem vergolden hebt naar wat hij gedaan heeft,
17 Mijn vader heeft immers voor u gestreden en zijn
leven in de waagschaal gesteld, en u gered uit de
macht van Midjan,

18 Terwijl gij heden tegen het huis mijns vaders zijt
opgestaan en zijn zonen, zeventig man, op een
steen gedood hebt en Abimelek, de zoon zijner
slavin, tot koning over de burgers van Sichem
gemaakt, omdat hij uw broeder is,
19 Indien gij dus op deze dag eerlijk en oprecht
gehandeld hebt jegens Jerubbaal en zijn huis, ver-
heugt u dan over Abimelek en hij verheuge zich
over u.
20 Maar zo niet, dan zal er vuur uitgaan van Abimelek
en de burgers van Sichem en Bet-millo verslinden,
en er zal vuur uitgaan van de burgers van Sichem
en van Bet-millo en Abimelek verslinden.
21 Daarop nam Jotam de wijk; hij vluchtte naar Beer
en bleef daar uit vrees voor zijn broeder Abimelek.
22 Toen Abimelek drie jaar over Israel had geheerst,
23 Zond God een boze geest tussen Abimelek en de
burgers van Sichem, zodat de burgers van Sichem
ontrouw werden aan Abimelek,
24 Opdat de misdaad, begaan aan de zeventig zonen
van Jerubbaal, het vergieten van hun bloed, ver-
gelding zou vinden, doordat Hij dit deed neerko-
men op hun broeder Abimelek, die hen had
gedood, en op de burgers van Sichem, die hem
gesteund hadden bij het doden van zijn broeders.
25 De burgers van Sichem namelijk legden hinderla-
gen tegen hem op de toppen der bergen en plun-
derden ieder uit, die hen op de weg voorbijkwam.
Dit werd Abimelek meegedeeld.

26 Intussen was Gaal, de zoon van Ebed, met zijn
broeders gekomen en Sichem binnengetrokken. De
burgers van Sichem vertrouwden op hem,
27 En gingen dus het veld in, zamelden de oogst in
van hun wijngaarden, traden de wijnpers en vier-
den feest; zij gingen in de tempel van hun god,
aten en dronken en vervloekten Abimelek.
28 Gaal, de zoon van Ebed, zeide: Wie is Abimelek, en
wat is Sichem, dat wij hem zouden dienen? Is hij
niet de zoon van Jerubbaal en is niet Zebul zijn
stadhouder? Dient de mannen van Hemor, de
vader van Sichem, maar waarom zouden wij hem
dienen?
29 Had ik dit volk maar in mijn hand, dan zou ik
Abimelek wel verjagen. En hij zeide, terwijl hij dit
bedoelde voor Abimelek: Versterk uw leger en trek
maar op!
30 Toen Zebul, de bevelhebber der stad, de woorden
van Gaal, de zoon van Ebed, hoorde, ontbrandde
hij in toorn,
31 En zond boden tot Abimelek in Aruma met de
boodschap: Zie, Gaal, de zoon van Ebed, en zijn
broeders zijn in Sichem gekomen en zie, zij ruien
de stad tegen u op.
32 Nu dan, breek des nachts op, gij en het krijgsvolk
dat gij bij u hebt, en leg u op het veld in hinderlaag.
33 Des morgens vroeg, bij het opgaan van de zon,
moet gij dan de stad overvallen. En als hij met zijn
manschappen tegen u uittrekt, dan kunt gij naar
bevind van zaken met hem handelen.

34 Derhalve brak Abimelek des nachts op met al het krijgsvolk dat hij bij zich had, en zij legden zich in vier groepen tegen Sichem in hinderlaag.
35 Toen Gaal, de zoon van Ebed, buiten kwam en in de doorgang van de stadspoort stond, brak juist Abimelek met zijn krijgsvolk op uit de hinderlaag.
36 Gaal nu zag dit krijgsvolk en zeide tot Zebul: Zie, er dalen mensen af van de toppen der bergen. Maar Zebul zeide tot hem: Gij ziet de schaduw der bergen voor mensen aan.
37 Gaal echter hernam: Zie, er dalen mensen af van de Navel des lands en een groep komt langs de weg van de Waarzeggers terebint.
38 Toen zeide Zebul tot hem: Waar is nu de grote mond, waarmee gij zeidet: Wie is Abimelek, dat wij hem dienen zouden? Zijn dit niet de mensen die gij geminacht hebt? Trek nu uit en strijd tegen hen.
39 En Gaal trok uit ten aanschouwen van de burgers van Sichem en streed tegen Abimelek.
40 Maar Abimelek achtervolgde hem, toen hij voor hem vluchtte, en er vielen vele doden tot aan de ingang der poort.
41 Abimelek nu bleef te Aruma, maar Zebul verdreef Gaal en zijn broeders, zodat zij niet in Sichem bleven.
42 De volgende dag ging het volk het veld in. Toen men dit aan Abimelek meegedeeld had,

43 Nam hij zijn krijgsvolk, splitste dat in drie groepen
en legde zich in hinderlaag op het veld. Toen hij
zag, dat het volk de stad uit kwam, brak hij tegen
hen op en sloeg hen uiteen.
44 Abimelek nu en de groep die hij bij zich had, ruk-
ten snel op en bezetten de ingang der stadspoort,
terwijl de twee andere groepen allen die zich op
het veld bevonden, overvielen en neersloegen.
45 Die gehele dag streed Abimelek tegen de stad; hij
nam haar in en doodde de inwoners; daarna brak
hij de stad af en bestrooide ze met zout.
46 Dit horende, gingen al de burgers van Sichem-
toren in het keldergewelf van de tempel van El-
berit;
47 En aan Abimelek werd meegedeeld, dat al de bur-
gers van Sichem-toren daar verzameld waren.
48 Toen beklom Abimelek met al zijn krijgsvolk de
berg Salmon; Abimelek nam een bijl ter hand,
hieuw boomtakken af, nam die op, legde ze op
zijn schouder en zeide tot zijn krijgsvolk: Haast u
om te doen, wat gij mij hebt zien doen.
49 Daarop hieuw ook ieder van de manschappen tak-
ken af en zij volgden Abimelek: legden ze op het
gewelf en staken het gewelf boven hen in brand.
Zo stierven ook al de inwoners van Sichem-toren,
ongeveer duizend mannen en vrouwen.

50 Vervolgens trok Abimelek naar Tebes, belegerde het en nam het in.
51 Er stond echter een sterke toren midden in de stad, en alle mannen en vrouwen, alle burgers der stad, vluchtten daarheen; zij sloten de deur achter zich en klommen op het plat van de toren.
52 Toen kwam Abimelek bij de toren, deed er een aanval op, en drong door tot de ingang van de toren om die in brand te steken.
53 Toen wierp een vrouw een bovenste molensteen op het hoofd van Abimelek en verbrijzelde hem de schedel.
54 Ijlings riep hij de dienaar die zijn wapenen droeg, en zeide tot hem: Trek uw zwaard en dood mij, opdat men niet van mij zegge: Een vrouw heeft hem gedood. Toen doorstak zijn dienaar hem, zodat hij stierf.
55 Toen de mannen van Israel zagen, dat Abimelek dood was, gingen zij heen, ieder naar zijn woonplaats.
56 Zo heeft God het kwaad vergolden, dat Abimelek zijn vader had aangedaan door zijn zeventig broeders te doden;
57 Ook deed God al het kwaad van de inwoners van Sichem op hun eigen hoofd terugvallen; zo werd de vervloeking van Jotam, de zoon van Jerubbaal, aan hen vervuld.

Richteren 10

1 Na Abimelek stond Tola op om Israel te verlossen, de zoon van Pua, de zoon van Dodo, een man uit Issakar. Hij woonde te Samir op het gebergte van Efraim,

2 En richtte Israel drieentwintig jaar; hij stierf en werd begraven te Samir.

3 Na hem stond de Gileadiet Jair op, en richtte Israel tweeentwintig jaar.

4 Hij nu had dertig zonen, die reden op dertig ezelhengsten, en dertig nederzettingen hadden; tot op de huidige dag noemt men ze de dorpen van Jair in het land Gilead.

5 En Jair stierf en werd begraven te Kamon.

6 De Israelieten deden opnieuw wat kwaad is in de ogen des Heren; zij dienden de Baals en de Astartes, de goden van Aram, Sidon en Moab, de goden der Ammonieten en der Filistijnen, maar de Here verlieten zij en dienden Hem niet.

7 Toen ontbrandde de toorn des Heren tegen Israel, en Hij gaf hen over in de macht der Filistijnen en der Ammonieten.

8 In datzelfde jaar verdrukten en vertrapten zij de Israelieten, en achttien jaar lang deden zij dit met alle Israelieten aan de overzijde van de Jordaan, in het land der Amorieten in Gilead.

9 En de Ammonieten trokken de Jordaan over om ook tegen Juda, Benjamin en het huis van Efraim oorlog te voeren, zodat Israel in grote benauwdheid geraakte.

10 Toen riepen de Israelieten tot de Here: Wij hebben
tegen U gezondigd, want wij hebben onze God
verlaten en de Baals gediend.
11 Maar de Here zeide tot de Israelieten: Heb Ik u
niet verlost uit de macht van de Egyptenaren, de
Amorieten, de Ammonieten, de Filistijnen,
12 De Sidoniers, Amalek en Maon, toen zij u verdruk-
ten en gij tot Mij riept?
13 Gij echter hebt Mij verlaten en andere goden
gediend; daarom zal Ik u niet meer verlossen.
14 Gaat maar de goden aanroepen, die gij verkozen
hebt; laten die u verlossen wanneer gij in
benauwdheid zijt.
15 Toen zeiden de Israelieten tot de Here: Wij hebben
gezondigd. Doe met ons al wat U goeddunkt.
Maar red ons toch deze keer!
16 En zij verwijderden de vreemde goden uit hun
midden en dienden de Here; toen kon Hij Israels
ellende niet langer aanzien.
17 De Ammonieten werden opgeroepen en legerden
zich in Gilead; de Israelieten verzamelden zich en
legerden zich te Mispa.
18 Toen zeide het volk, (de vorsten van Gilead tot
elkander): Wie is de man, die de strijd tegen de
Ammonieten aanbindt? Hij zal aan het hoofd staan
van alle bewoners van Gilead.

Richteren 11

1 De Gileadiet Jefta nu was een dapper held, maar hij was de zoon van een hoer; Gilead had Jefta verwekt.
2 Ook de vrouw van Gilead baarde hem zonen. Toen de zonen van deze vrouw volwassen waren, stootten zij Jefta uit en zeiden tot hem: Gij krijgt geen erfdeel in onze familie, want gij zijt de zoon van een andere vrouw.
3 Daarop vluchtte Jefta van zijn broeders weg om te wonen in het land Tob, waar zich lichtzinnige mannen om hem verzamelden, die er met hem op uittrokken.
4 Enige tijd later voerden de Ammonieten oorlog met Israel.
5 En toen de Ammonieten met Israel oorlog voerden, gingen de oudsten van Gilead Jefta uit het land Tob halen,
6 En zeiden tot Jefta: Welaan, wees gij onze aanvoerder en laten wij de Ammonieten bestrijden.
7 Maar Jefta zeide tot de oudsten van Gilead: Hebt gij mij niet gehaat en uit mijn familie verstoten? Waarom komt gij dan thans bij mij, nu gij in benauwdheid zit?
8 Daarop zeiden de oudsten van Gilead tot Jefta: Inderdaad, wij zijn bij u teruggekomen, ga met ons mee en strijd tegen de Ammonieten; dan zult gij hoofd zijn over ons, over alle bewoners van Gilead.
9 En Jefta zeide tot de oudsten van Gilead: Indien gij mij terughaalt om tegen de Ammonieten te strijden, en de Here hen aan mij overlevert, dan zal ik dus hoofd over u zijn.

10 Hierop zeiden de oudsten van Gilead tot Jefta: De
Here hore onze afspraak, dat wij inderdaad zo zul-
len doen, als gij zegt!
11 Toen ging Jefta met de oudsten van Gilead mee en
het volk stelde hem tot hoofd en aanvoerder over
zich aan; Jefta sprak al zijn woorden voor het aan-
gezicht des Heren te Mispa.
12 Hierop zond Jefta boden naar de koning der
Ammonieten met de vraag: Wat hebben wij met
elkander te maken, dat gij tegen mij opgetrokken
zijt om mijn land te bestrijden?
13 De koning der Ammonieten zeide tot de boden
van Jefta: Israel heeft, toen het uit Egypte getrok-
ken was, mijn land vermeesterd van de Arnon tot
de Jabbok en de Jordaan. Nu dan, geeft het mij
goedschiks terug.
14 Hierop zond Jefta nogmaals boden naar de koning
der Ammonieten en zeide tot hem:
15 Zo zegt Jefta: Israel heeft noch het land van Moab
noch dat der Ammonieten vermeesterd.
16 Want toen Israel uit Egypte trok, ging het de woe-
stijn door tot de Schelfzee en kwam te Kades.
17 Toen zond Israel boden naar de koning van Edom
met het verzoek: Laat mij toch door uw land trek-
ken. Maar de koning van Edom wilde daarvan niet
horen. En ook zond het boden naar de koning van
Moab, maar deze weigerde, waarop Israel te Kades
bleef.

18 Het ging toen de woestijn door om het land van
Edom en dat van Moab heen, kwam ten oosten
van het land van Moab en legerde zich aan de
overzijde van de Arnon, zonder het gebied van
Moab te betreden, want de Arnon vormde de
grens van Moab.
19 Toen zond Israel boden naar Sichon, de koning
der Amorieten, de koning van Chesbon, en Israel
zeide tot hem: Laat mij toch door uw land trekken
naar de plaats van mijn bestemming.
20 Maar Sichon had er geen vertrouwen in, dat Israel
slechts door zijn gebied zou trekken, en Sichon
verzamelde al zijn krijgsvolk, legerde zich te Jahas,
en streed tegen Israel.
21 De Here, de God van Israel, echter gaf Sichon en
al zijn krijgsvolk over in de macht van Israel, en zij
versloegen hen, waarop Israel het gehele land der
Amorieten, die dat bewoonden, in bezit nam.
22 Zo kregen zij het gehele gebied der Amorieten in
bezit, van de Arnon tot de Jabbok en van de woe-
stijn tot de Jordaan.
23 Nu dan, de Here, de God van Israel, heeft de
Amorieten voor zijn volk Israel uit weggedreven;
wilt gij dit dan weer verdringen?
24 Zoudt gij niet in bezit nemen wat uw god Kemos u
in bezit gaf? Zo nemen wij in bezit al wat de Here,
onze God, voor ons onteigent.
25 Nu dan, zijt gij zoveel beter dan Balak, de zoon
van Sippor, de koning van Moab?

26 Heeft hij getwist met Israel of er oorlog tegen
gevoerd? En waarom hebt gij, terwijl Israel in
Chesbon met onderhorige plaatsen, in Aroer met
onderhorige plaatsen, en in alle steden aan de
oevers van de Arnon gedurende driehonderd jaar
gevestigd was, die in die tijd niet bevrijd?
27 Ik heb dus niets misdreven tegen u, maar gij han-
delt onrechtvaardig jegens mij door mij te beoor-
logen. De Here, die Rechter is, richte heden tussen
de Israelieten en de Ammonieten.
28 Maar de koning der Ammonieten gaf geen gehoor
aan de boodschap, die Jefta hem gezonden had.
29 Toen kwam de Geest des Heren over Jefta; hij trok
Gilead en Manasse door, daarna door Mispa in
Gilead en van Mispa in Gilead trok hij verder naar
de Ammonieten.
30 Toen deed Jefta de Here een gelofte en zeide:
Indien Gij de Ammonieten in mijn macht geeft,
31 Dan zal hetgeen mij uit de deur van mijn huis
tegemoet komt, wanneer ik behouden van de
Ammonieten terugkeer, de Here toebehoren, en ik
zal het ten brandoffer brengen.
32 Vervolgens trok Jefta tegen de Ammonieten op om
met hen te strijden en de Here gaf hen in zijn
macht.
33 Hij versloeg ze van Aroer af tot in de nabijheid van
Minnit (twintig steden) en tot Abel Keramim: een
geweldige nederlaag, waardoor de Ammonieten
voor de Israelieten moesten bukken.

34 Toen Jefta naar Mispa, naar zijn huis kwam, zie,
zijn dochter ging hem tegemoet met tamboerijnen
en reidansen. Zij was zijn enig kind; behalve haar
had hij zoon noch dochter.
35 En zodra hij haar zag, verscheurde hij zijn klede-
ren, en riep uit: Ach, mijn dochter, gij buigt mij
diep terneer en gij zijt het, die mij in het ongeluk
stort; ik heb tegenover de Here een woord gespro-
ken en kan niet terug.
36 Maar zij antwoordde hem: Vader, als gij tegenover
de Here een woord gesproken hebt, doe mij dan
naar wat gij beloofd hebt, nu de Here u volledig
wraak verschaft heeft over uw vijanden, de
Ammonieten.
37 Verder zeide zij tot haar vader: Dit worde mij ver-
gund: geef mij twee maanden uitstel om heen te
gaan, het gebergte in te trekken en met mijn
vriendinnen mijn maagdom te bewenen.
38 En hij zeide: Ga; en hij liet haar voor twee maan-
den gaan. Toen ging zij met haar vriendinnen haar
maagdom bewenen in het gebergte.
39 Na de twee maanden keerde zij naar haar vader
terug, en deze voltrok aan haar de gelofte, welke
hij gedaan had; zij heeft geen gemeenschap gehad
met een man. En het werd een inzetting in Israel,
40 Dat jaarlijks de Israelitische meisjes gedurende vier
dagen in het jaar de dochter van de Gileadiet Jefta
gingen bezingen.

Richteren 12

1 De Efraimieten werden opgeroepen en trokken
naar Safon. En zij zeiden tot Jefta: Waarom zijt gij
opgetrokken om tegen de Ammonieten te strijden,
zonder ons te hebben opgeroepen om met u te
gaan? Daarom zullen wij uw huis boven uw hoofd
in brand steken!
2 Maar Jefta zeide tot hen: Ik en mijn volk hadden
een hevige twist met de Ammonieten; toen riep ik
u, maar gij hebt mij niet uit hun macht gered.
3 Toen ik zag, dat gij niet ter redding kwaamt, heb
ik mijn leven op het spel gezet en ben ik tegen de
Ammonieten opgetrokken, en de Here heeft hen in
mijn macht gegeven. Waarom zijt gij dan heden
tegen mij opgetrokken om mij te bestrijden?
4 Jefta riep hierop alle mannen van Gilead op en
streed tegen Efraim. En de mannen van Gilead ver-
sloegen de Efraimieten. Dezen immers hadden
gezegd: Gij zijt weggelopen Efraimieten; (Gilead
ligt midden tussen Efraim en Manasse).
5 Gilead bezette de doorwaadbare plaatsen van de
Jordaan naar Efraim. Wanneer nu een der vluchte-
lingen van Efraim zeide: Laat mij oversteken, dan
zeiden de mannen van Gilead tot hem: Zijt gij een
Efraimiet? En antwoordde hij: Neen,
6 Dan zeiden zij tot hem: Zeg eens sjibboleth. Zeide
hij dan: sibboleth, en kon hij het dus niet op de
juiste wijze uitspreken, dan grepen zij hem en
sloegen hem dood bij de doorwaadbare plaatsen
van de Jordaan. In die tijd vielen er van Efraim
tweeenveertigduizend man.

7 Jefta richtte Israel zes jaar. En de Gileadiet Jefta stierf, en werd begraven in een stad in Gilead.
8 Na hem richtte Ibsan uit Betlehem Israel.
9 Hij had dertig zonen. Dertig dochters huwelijkte hij uit en dertig dochters haalde hij van elders voor zijn zonen.
10 Hij richtte Israel zeven jaar. En Ibsan stierf en werd te Betlehem begraven.
11 Na hem richtte de Zebuloniet Elon Israel. Hij richtte Israel tien jaar.
12 En de Zebuloniet Elon stierf en werd begraven te Ajjalon, in het land Zebulon.
13 Na hem richtte de Piratoniet Abdon, de zoon van Hillel, Israel.
14 Hij had veertig zonen en dertig kleinzonen, die op zeventig ezelhengsten reden. Hij richtte Israel acht jaar.
15 En de Piratoniet Abdon, de zoon van Hillel, stierf, en werd begraven te Piraton, in het land Efraim, in het gebergte der Amalekieten.

Richteren 13

1 De Israelieten deden opnieuw wat kwaad is in de ogen des Heren; toen gaf de Here hen over in de macht der Filistijnen, veertig jaar.

2 Nu was er een man uit Sora, uit het geslacht der Danieten, Manoach genaamd, wiens vrouw onvruchtbaar was en niet baarde.

3 En de Engel des Heren verscheen aan de vrouw en zeide tot haar: Zie, gij zijt onvruchtbaar en baart niet, maar gij zult zwanger worden en een zoon baren.

4 Dus neem u in acht en drink geen wijn of bedwelmende drank en eet niets onreins.

5 Want zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren; geen scheermes zal ooit op zijn hoofd komen, want van de moederschoot af zal de jongen een nazireeer Gods zijn; hij zal een begin maken met de verlossing van Israel uit de macht der Filistijnen.

6 De vrouw nu kwam en zeide tot haar man: Een man Gods kwam bij mij, die er uitzag als een engel Gods, zeer vreselijk. Ik heb hem niet gevraagd, vanwaar hij was, en hij heeft mij zijn naam niet bekendgemaakt.

7 Maar hij zeide tot mij: Zie, gij zult zwanger zijn en een zoon baren; dus drink geen wijn of bedwelmende drank en eet niets onreins, want van de moederschoot af tot de dag van zijn dood zal de jongen een nazireeer Gods zijn.

8 Toen bad Manoach tot de Here en zeide: Och,
Here, moge de man Gods, die Gij gezonden hebt,
nog eens tot ons komen en ons leren, wat wij met
de jongen moeten doen, die geboren zal worden.
9 En God verhoorde de bede van Manoach, zodat de
Engel Gods wederom tot de vrouw kwam, toen zij
in het veld vertoefde en haar man Manoach niet
bij haar was.
10 Daarop liep de vrouw haastig heen om het haar
man mee te delen, en zeide tot hem: Zie, de man
die onlangs tot mij kwam, is mij verschenen.
11 En Manoach stond op, volgde zijn vrouw, en bij
die man gekomen, zeide hij tot hem: Zijt gij de
man, die tot deze vrouw gesproken heeft? En hij
zeide: Ja.
12 Toen zeide Manoach: Wanneer uitkomt, wat gij
gezegd hebt, hoe moeten dan de leefwijze en het
werk van de jongen zijn? De Engel des Heren zeide
tot Manoach:
13 De vrouw neme zich in acht voor alles, wat ik haar
genoemd heb.
14 Zij mag niets eten, dat van de wijnstok afkomstig
is; wijn of bedwelmende drank mag zij niet drin-
ken en niets onreins eten. Zij moet alles in acht
nemen, wat ik haar geboden heb.
15 En Manoach zeide tot de Engel des Heren: Wij
zouden u gaarne hier houden en een geitebokje
voor u bereiden.

16 Maar de Engel des Heren zeide tot Manoach: Al
zoudt gij mij ook hier houden, van uw spijze zal ik
niet eten. Maar indien gij het bereiden wilt, offer
het als een brandoffer aan de Here. Manoach
immers wist niet, dat het de Engel des Heren was.
17 Daarop zeide Manoach tot de Engel des Heren:
Hoe is uw naam, want, wanneer uitkomt, wat gij
gezegd hebt, dan willen wij u eren.
18 Maar de Engel des Heren zeide tot hem: Waarom
vraagt gij toch naar mijn naam? Immers, die is
wonderbaar.
19 Daarop nam Manoach een geitebokje en een spijs-
offer en offerde dit op een rots aan de Here. Toen
deed Hij een wonder, terwijl Manoach en zijn
vrouw toezagen.
20 Terwijl de vlam van het altaar omhoog steeg naar
de hemel, voer de Engel des Heren op in de vlam
van het altaar. Toen Manoach en zijn vrouw dit
zagen, wierpen zij zich op hun aangezicht ter
aarde.
21 De Engel des Heren verscheen niet meer aan
Manoach en zijn vrouw. Toen begreep Manoach,
dat het de Engel des Heren geweest was.
22 En Manoach zeide tot zijn vrouw: Wij zullen zeker
sterven, want wij hebben God gezien.
23 Maar zijn vrouw zeide tot hem: Indien de Here ons
had willen doden, dan zou Hij geen brandoffer en
spijsoffer uit onze hand hebben aangenomen en
Hij zou ons dit alles niet hebben laten zien en ons
nu zulke dingen niet hebben laten horen.

24 De vrouw baarde een zoon en noemde hem
Simson. De jongen groeide op, en de Here zegen-
de hem.
25 En de Geest des Heren begon hem aan te drijven
in Machane-dan tussen Sora en Estaol.

Richteren 14

1 Simson begaf zich naar Timna en zag te Timna een vrouw, een van de dochters der Filistijnen.
2 Hij keerde terug en deelde zijn vader en zijn moeder mee: Ik heb te Timna een vrouw gezien, een van de dochters der Filistijnen: nu dan, neemt haar mij tot vrouw.
3 Maar zijn vader en zijn moeder zeiden tot hem: Is er onder de dochters van uw stamgenoten en onder heel mijn volk geen vrouw, dat gij een vrouw gaat halen bij de Filistijnen, die onbesnedenen? Doch Simson zeide tot zijn vader: Neem haar voor mij, want zij bevalt mij.
4 Zijn vader en moeder wisten echter niet, dat dit zo door de Here beschikt was, dat hij een voorwendsel tegen de Filistijnen zocht. In die tijd toch heersten de Filistijnen over Israel.
5 Simson nu ging met zijn vader en zijn moeder naar Timna. Toen zij bij de wijnbergen van Timna gekomen waren, zie, een jonge leeuw kwam hem brullend tegemoet.
6 Maar de Geest des Heren greep hem aan, zodat hij die uiteenscheurde, zoals men een bokje uiteenscheurt, zonder dat hij iets in de hand had. Noch aan zijn vader noch aan zijn moeder deelde hij echter mee, wat hij gedaan had.
7 Daarna ging hij met de vrouw spreken, want zij beviel Simson.
8 Na enige tijd keerde hij terug om haar te huwen; en toen hij van de weg afweek om naar de dode leeuw te zien, was er een bijenzwerm in het lichaam van de leeuw en ook honig.

9 Hij haalde die eruit, nam die in zijn hand en ging al etende verder, waarna hij naar zijn vader en moeder ging en ook hun ervan te eten gaf. Maar hij vertelde hun niet, dat hij de honig uit het lichaam van de leeuw had gehaald.
10 Toen zijn vader naar de vrouw gegaan was, richtte Simson daar een feestmaal aan, want zo plachten de jongelingen te doen.
11 Zodra men hem zag, koos men dertig metgezellen om met hem samen te zijn.
12 En Simson zeide tot hen: Ik wil u een raadsel opgeven. Indien gij mij de oplossing geeft binnen de zeven dagen van het feestmaal en het raadt, dan zal ik u dertig onderklederen en dertig bovenklederen geven.
13 Maar indien gij mij de oplossing niet kunt geven, dan zult gij mij dertig onderklederen en dertig bovenklederen geven. En zij zeiden tot hem: Geef uw raadsel op, dat wij het horen.
14 Toen zeide hij tot hen: Spijze ging uit van de eter, en zoetigheid van de sterke. Drie dagen lang konden zij het raadsel niet oplossen,
15 Maar op de zevende dag zeiden zij tot de vrouw van Simson: Haal uw man over om ons de oplossing van het raadsel mee te delen; anders zullen wij u en uw familie met vuur verbranden. Hebt gij ons uitgenodigd om ons arm te maken, of niet?

16 Toen kwam de vrouw van Simson bij hem wenen
en zeide: Gij geeft niets om mij en hebt mij niet
lief; gij hebt aan mijn volksgenoten een raadsel
opgegeven, maar mij de oplossing niet verteld. Hij
echter zeide tot haar: Ik heb die zelfs aan mijn
vader en moeder niet verteld; zou ik het u dan wel
doen?
17 Maar zij weende bij hem de zeven dagen, die hun
feestmaal duurde. Op de zevende dag vertelde hij
het haar, omdat zij bij hem bleef aandringen,
waarna zij de oplossing van het raadsel aan haar
volksgenoten meedeelde.
18 Toen zeiden de mannen van de stad op de zeven-
de dag, voordat de zon was ondergegaan, tot
hem: Wat is zoeter dan honig, wat is sterker dan
een leeuw? Maar hij zeide tot hen: Hadt gij niet
met mijn kalf geploegd, gij hadt mijn raadsel niet
geraden.
19 En de Geest des Heren greep hem aan: hij ging
naar Askelon, sloeg daar dertig mannen dood,
nam hun bovenklederen en gaf die aan hen, die
het raadsel hadden opgelost. Maar zijn toorn was
ontbrand en hij keerde terug naar het huis van zijn
vader.
20 En de vrouw van Simson werd gegeven aan dege-
ne, die zijn bruidsjonker geweest was.

Richteren 15

1 Na enige tijd echter, in de dagen van de tarweoogst, ging Simson zijn vrouw bezoeken, met een geitebokje bij zich, en zeide: Laat mij naar mijn vrouw in de kamer gaan. Maar haar vader stond hem niet toe naar binnen te gaan.

2 En haar vader zeide: Ik dacht stellig, dat gij in het geheel niet om haar gaaft; daarom heb ik haar aan uw metgezel gegeven. Is haar jongere zuster niet schoner dan zij? Laat die toch in haar plaats de uwe worden.

3 Toen zeide Simson tot hem: Ditmaal zal ik onschuldig zijn jegens de Filistijnen, wanneer ik hun kwaad doe.

4 En Simson ging heen, ving driehonderd vossen, nam fakkels, bond staart aan staart en bevestigde tussen elke twee staarten een fakkel.

5 Daarna stak hij de fakkels in brand en joeg de vossen in het staande koren der Filistijnen; hij stak in brand zowel de garven als het staande koren en de olijfgaarden.

6 En de Filistijnen zeiden: Wie heeft dit gedaan? En men zeide: Simson, de schoonzoon van de Timniet, want deze heeft diens vrouw genomen en aan zijn metgezel gegeven. Daarna trokken de Filistijnen erheen en verbrandden haar en haar vader met vuur.

7 Toen zeide Simson tot hen: Indien gij zo doet, waarlijk, dan zal ik niet ophouden, voordat ik mij op u gewroken heb.

8 En hij sloeg hun de ruggegraat stuk: een zware slag. Toen ging hij heen en hield zich op in de rotsspleet van Etam.

9 Toen trokken de Filistijnen op, legerden zich in Juda en verspreidden zich bij Lechi.

10 En de mannen van Juda zeiden: Waarom zijt gij tegen ons opgetrokken? Toen zeiden zij: Wij zijn opgetrokken om Simson te binden en hem te behandelen, zoals hij ons behandeld heeft.

11 Daarop daalden drieduizend man uit Juda naar de rotsspleet van Etam af en zeiden tot Simson: Wist gij niet, dat de Filistijnen over ons heersen? Wat hebt gij ons toch aangedaan? Maar hij zeide tot hen: Zoals zij mij behandeld hebben, zo heb ik hen behandeld.

12 Zij zeiden tot hem: Wij zijn gekomen om u te binden en u aan de Filistijnen over te leveren. Maar Simson zeide tot hen: Zweert mij, dat gij zelf mij niet zult neerstoten.

13 Hierop zeiden zij tot hem: Neen, wel zullen wij u binden en aan hen overleveren, maar doden zullen wij u niet. En zij bonden hem met twee nieuwe touwen en voerden hem uit de rotsspleet mee.

14 Zodra hij te Lechi gekomen was en de Filistijnen hem met gejuich tegemoet kwamen, greep de Geest des Heren hem aan en de touwen om zijn armen werden als in het vuur verbrande vlasstengels en zijn banden smolten weg van zijn handen.

15 Daarop vond hij een nog verse ezelskaak, strekte de hand uit, greep ze en sloeg daarmee duizend man dood.
16 En Simson zeide: Met een ezelskaak sloeg ik dat ezelstuig, met een ezelskaak duizend man.
17 Toen hij uitgesproken was, wierp hij de kaak weg en noemde die plaats Ramat-lechi.
18 Toen hij hevige dorst kreeg, riep hij tot de Here: Gij hebt door uw knecht deze grote verlossing geschonken, en nu moet ik van dorst sterven en zal ik in handen vallen van de onbesnedenen!
19 Daarop deed God een spleet ontstaan in de holte te Lechi, en er stroomde water uit, zodat hij drinken kon, en zijn levenskracht terugkeerde en hij weer opleefde. Daarom noemde hij die bron: Bron van de roepende. Zij bevindt zich te Lechi tot op de huidige dag.
20 Hij richtte Israel in de dagen der Filistijnen, twintig jaar.

Richteren 16

1 Eens, toen Simson naar Gaza ging, zag hij daar
een hoer en kwam tot haar.
2 Zodra aan de Gazieten meegedeeld was: Simson is
hier gekomen, stelden zij zich aan alle kanten op
en loerden de gehele nacht op hem in de stads-
poort; die gehele nacht echter deden zij niets,
denkende: als het morgenlicht aanbreekt, zullen
wij hem doden.
3 Maar Simson bleef slapen tot middernacht. Te
middernacht stond hij op, greep de deuren van de
stadspoort en de beide posten, rukte ze met gren-
del en al los, legde ze op zijn schouders en bracht
ze naar de top van de berg, die tegenover Hebron
ligt.
4 Daarna vatte hij liefde op voor een vrouw in het
dal Sorek, Delila genaamd.
5 En de stadsvorsten der Filistijnen kwamen bij haar
en zeiden tot haar: Tracht door overreding van
hem te weten te komen, waardoor zijn kracht zo
groot is, en hoe wij hem kunnen overmeesteren en
binden om hem te bedwingen. Wij zullen u dan
ieder elfhonderd zilverstukken geven.
6 Toen zeide Delila tot Simson: Vertel mij toch,
waardoor uw kracht zo groot is, en waarmee gij
gebonden zoudt moeten worden om u te bedwin-
gen.
7 En Simson zeide tot haar: Indien men mij bindt
met zeven verse pezen, die nog niet verdroogd
zijn, dan zal ik machteloos wezen en gelijk aan
ieder ander mens.

8 Toen brachten de stadsvorsten der Filistijnen haar
zeven verse pezen, die nog niet verdroogd waren,
en zij bond hem daarmee,
9 Terwijl zij in haar binnenvertrek in hinderlaag
lagen. Toen riep zij: De Filistijnen over u, Simson!
Maar hij verscheurde de pezen, zoals een vlassnoer
verscheurd wordt, wanneer het vuur geroken
heeft. En het werd niet bekend, waarin zijn kracht
lag.
10 Delila zeide tot Simson: Zie, gij hebt mij bedrogen
en mij leugens verteld. Zeg mij nu toch, waarmee
gij gebonden kunt worden.
11 En hij zeide tot haar: Indien men mij stevig bindt
met nieuwe touwen, die nog niet gebruikt zijn,
dan zal ik machteloos wezen en gelijk aan ieder
ander mens.
12 Daarop nam Delila nieuwe touwen, bond hem
daarmee en riep hem toe: De Filistijnen over u,
Simson! (er lagen in het binnenvertrek mannen in
hinderlaag) maar hij scheurde ze van zijn armen af
als een draad.
13 Delila zeide tot Simson: Tot nu toe hebt gij mij
bedrogen en mij leugens verteld. Zeg mij, waar-
mee gij gebonden kunt worden. Toen zeide hij tot
haar: Als gij de zeven haarvlechten van mijn hoofd
met de schering van een weefgetouw samenweeft.
14 En zij hechtte ze vast met een pin, waarna zij hem
toeriep: De Filistijnen over u, Simson! Maar, toen
hij uit zijn slaap ontwaakte, rukte hij de weverspin
en de schering los.

15 Zij zeide tot hem: Hoe kunt gij zeggen: Ik heb u lief, terwijl uw hart mij niet toebehoort? Nu hebt gij mij reeds driemaal bedrogen en mij niet verteld, waardoor uw kracht zo groot is.

16 En toen gebeurde het, nadat zij dag aan dag bij hem met haar vragen was blijven aandringen en aanhouden, dat hij ongeduldig werd tot stervens toe,

17 Zijn gehele hart voor haar blootlegde en haar zeide: Geen scheermes is ooit op mijn hoofd gekomen, want van de moederschoot af ben ik een nazireeer Gods. Indien ik geschoren werd, zou mijn kracht van mij wijken, en ik zou machteloos wezen en gelijk aan ieder ander mens.

18 Toen Delila zag, dat hij zijn gehele hart voor haar blootgelegd had, liet zij de stadsvorsten der Filistijnen roepen, en zeide: Ditmaal moet gij komen, want hij heeft mij zijn gehele hart blootgelegd. En de stadsvorsten der Filistijnen kwamen bij haar en brachten het geld mee.

19 Daarop liet zij hem op haar knieen inslapen, riep iemand en liet de zeven vlechten van zijn hoofd afscheren. Zo begon zij hem in bedwang te krijgen, want zijn kracht week van hem.

20 En zij riep: De Filistijnen over u, Simson! Toen ontwaakte hij uit zijn slaap en dacht: evenals de vorige keren zal ik vrijkomen en mij losrukken; maar hij wist niet, dat de Here van hem geweken was.

21 De Filistijnen grepen hem, staken hem de ogen uit, voerden hem naar Gaza en boeiden hem met twee koperen ketenen. En hij moest in de gevangenis de molen draaien.

22 Maar van het ogenblik af, dat zijn hoofdhaar afgeschoren was, begon het weer aan te groeien.

23 Daarop kwamen de stadsvorsten der Filistijnen bijeen om een groot offerfeest te vieren voor hun god Dagon en om vrolijk te zijn; zij zeiden: Onze god gaf Simson, onze vijand, in onze macht.

24 En toen het volk hem zag, loofden zij hun god, terwijl zij riepen: Onze god gaf onze vijand in onze macht, de verwoester van ons land, die velen van ons gedood heeft.

25 Toen zij in een vrolijke stemming gekomen waren, zeiden zij: Roept Simson om ons te vermaken. En zij lieten Simson uit de gevangenis halen en hij vermaakte hen; men gaf hem een plaats tussen de zuilen.

26 Toen zeide Simson tot de jongen die hem bij de hand hield: Laat mij los en laat mij de pilaren tasten, waarop het gebouw rust, om daartegen te kunnen leunen.

27 Het gebouw nu was vol mannen en vrouwen; alle stadsvorsten der Filistijnen waren daar, en op het dak bevonden zich ongeveer drieduizend mannen en vrouwen, die naar het spel van Simson keken.

28 En Simson riep tot de Here en zeide: Here Here,
gedenk toch mijner en maak mij nog slechts dit-
maal sterk, o God, opdat ik mij met een wraak
voor mijn beide ogen op de Filistijnen wreke.
29 Daarop greep Simson de beide middelste zuilen,
waarop het gebouw rustte, met zijn rechterhand
tegen de ene steunende en met zijn linkerhand
tegen de andere.
30 En Simson zeide: Dat ik met de Filistijnen sterve.
Toen boog hij zich met kracht, en het gebouw
stortte in boven de stadsvorsten en boven al het
volk, dat daarin was. De doden die hij in zijn ster-
ven gedood heeft, waren talrijker dan die hij in
zijn leven gedood had.
31 Daarop kwamen zijn broeders en zijn gehele fami-
lie, namen hem op, voerden hem mee en begroe-
ven hem tussen Sora en Estaol in het graf van zijn
vader Manoach. Hij nu had Israel twintig jaar
gericht.

Richteren 17

1 Er was een man uit het gebergte Efraim, Micha
genaamd.
2 Deze zeide tot zijn moeder: De elfhonderd zilver-
stukken, die u ontvreemd zijn en om welke gij een
vervloeking geuit en ook te mijnen aanhoren uit-
gesproken hebt; Zie, dat geld is in mijn bezit, ik
had het weggenomen. En zijn moeder zeide:
Gezegend zij mijn zoon door de Here.
3 Daarop gaf hij de elfhonderd zilverstukken aan zijn
moeder terug. Maar zijn moeder zeide: Voorwaar,
ik heilig dit geld aan de Here en sta het af ten
behoeve van mijn zoon om er een gesneden en
gegoten beeld van te maken. Nu dan, ik geef het
u terug.
4 Toen hij zijn moeder het geld teruggegeven had,
nam zij tweehonderd zilverstukken en gaf ze aan een
zilversmid, die er een gesneden en gegoten beeld van
maakte, dat in het huis van Micha kwam te staan.
5 Deze Micha had namelijk een godshuis. Hij maakte
een efod en terafim, wijdde een zijner zonen en
deze werd zijn priester.
6 In die dagen was er geen koning in Israel; ieder
deed wat goed was in zijn ogen.
7 Nu was er een jongeling uit Betlehem in Juda, uit
het geslacht Juda; hij was een Leviet en hij vertoef-
de daar als vreemdeling.
8 Deze ging uit de stad Betlehem in Juda weg om te
vertoeven waar hij terecht kon; en op zijn tocht
kwam hij in het gebergte van Efraim bij het huis
van Micha.

9 Micha zeide tot hem: Vanwaar komt gij? En hij
zeide tot hem: Ik ben een Leviet uit Betlehem in
Juda, en ik ga mij vestigen waar ik terecht kan.
10 Toen zeide Micha tot hem: Blijf bij mij en wees mij
tot vader en priester; dan zal ik u jaarlijks tien zil-
verstukken, een stel klederen en leeftocht geven.
11 En de Leviet kwam tot het besluit bij die man te
blijven. Deze jongeling werd hem als een van zijn
eigen zonen.
12 Micha wijdde de Leviet: de jongeling werd zijn
priester en woonde in het huis van Micha.
13 Toen dacht Micha: Nu weet ik, dat de Here mij zal
weldoen, omdat ik een Leviet als priester heb.

Richteren 18

1 In die dagen was er geen koning in Israel en in die
dagen was de stam der Danieten op zoek naar een
erfdeel om zich daar te vestigen, want tot die dag
was hem te midden der stammen van Israel geen
erfdeel toegevallen.
2 Daarom zonden de Danieten vijf mannen uit het
gehele geslacht, dappere mannen uit Sora en
Estaol, om het land te verspieden en te verkennen.
Zij zeiden tot hen: Gaat het land verkennen. Toen
dezen nu in het gebergte van Efraim bij het huis
van Micha gekomen waren, overnachtten zij daar.
3 Bij het huis van Micha werden zij opmerkzaam op
de tongval van de levitische jongeling, traden
naderbij en zeiden tot hem: Wie heeft u hierheen
gebracht? Wat doet gij hier en wat voert gij hier uit?
4 En hij zeide tot hen: Zo en zo heeft Micha met mij
gedaan; hij heeft mij in dienst genomen en ik ben
zijn priester geworden.
5 Zij zeiden tot hem: Vraag God dan, opdat wij
weten of de tocht die wij maken, voorspoedig zal
zijn.
6 En de priester zeide tot hen: Gaat in vrede! De
tocht die gij maakt, is de Here welgevallig.
7 Daarop gingen de vijf mannen heen en kwamen te
Lais. En zij zagen, dat het volk, dat daar woonde,
veilig leefde, op de wijze der Sidoniers, vreedzaam
en gerust; er was geen heerser, die hen in enig
opzicht in hun land lastig viel. Ook waren zij ver
verwijderd van de Sidoniers en hadden met nie-
mand iets te maken.

8 Toen zij bij hun stamgenoten te Sora en Estaol
teruggekomen waren, zeiden hun stamgenoten tot
hen: Wat is uw bevinding?
9 En zij zeiden: Maakt u gereed, laten wij tegen hen
optrekken, want wij hebben het land gezien en
zie, het is zeer goed. En gij blijft stilzitten! Talmt
niet met optrekken om het land in bezit te gaan
nemen.
10 Als gij daar komt, komt gij bij een in gerustheid
levend volk, en het land biedt naar alle zijden
ruimte. Voorwaar, God heeft het in uw macht
gegeven; het is een oord, waar aan niets ter
wereld gebrek is.
11 Toen braken vandaar, uit Sora en Estaol, zeshon-
derd man van het geslacht der Danieten op, aan-
gegord met krijgswapenen.
12 Zij trokken op en legerden zich bij Kirjat-jearim in
Juda. Daarom noemt men die plaats Machane-dan
tot op de huidige dag; zij ligt achter Kirjat-jearim.
13 Vandaar trokken zij het gebergte van Efraim door
en kwamen bij het huis van Micha.
14 Toen namen de vijf mannen, die het gebied van
Lais waren gaan verspieden, het woord en zeiden
tot hun stamgenoten: Weet gij, dat er in deze hui-
zen een efod is, terafim, een gesneden en gegoten
beeld? Nu dan, weet wat u te doen staat!
15 Daarop sloegen zij daarheen af, kwamen bij het
huis van de levitische jongeling, het huis van
Micha, en vroegen naar zijn welstand.

16 Terwijl de zeshonderd mannen uit de Danieten, die met krijgswapenen aangegord waren, post vatten bij de ingang van de poort,

17 Liepen de vijf mannen, die het land waren gaan verspieden, verder. En binnengekomen, namen zij het gesneden beeld, de efod, de terafim en het gegoten beeld weg. De priester nu stond in de ingang van de poort bij de zeshonderd mannen, die met krijgswapenen waren aangegord.

18 Maar, toen de anderen het huis van Micha binnengegaan waren en het gesneden beeld, de efod, de terafim en het gegoten beeld weggenomen hadden, zeide de priester tot hen: Wat doet gij daar?

19 Zij zeiden echter tot hem: Zwijg en houd uw mond dicht; ga met ons mee en wees onze vader en priester; wat is beter voor u: priester te zijn voor het huis van een man of priester te zijn voor een stam en een geslacht in Israel?

20 Toen werd de priester blij gestemd, hij nam de efod, de terafim en het gesneden beeld en voegde zich bij het volk.

21 En zij keerden om en trokken weg, terwijl zij hun kleine kinderen, het vee en de have voorop deden gaan.

22 Toen zij zich van het huis van Micha verwijderd hadden, werden de mannen uit de woningen bij het huis van Micha opgeroepen, en zij haalden de Danieten in.

23 Zij riepen de Danieten aan, waarop dezen zich omkeerden en tot Micha zeiden: Wat is er, dat gij u verzameld hebt?

24 Toen antwoordde hij: Mijn god, die ik gemaakt
heb, en ook de priester hebt gij meegenomen, en
zijt weggegaan. Wat rest mij nu nog? Waarom
zegt gij dan tot mij: Wat is er?
25 Daarop zeiden de Danieten tot hem: Laat ons uw
stem niet langer horen, opdat er geen mannen in
verbittering u neerstoten en gij uw eigen leven en
dat van de uwen verspeelt.
26 Toen gingen de Danieten huns weegs en omdat
Micha zag, dat zij sterker waren dan hij, keerde hij
om en ging naar zijn huis terug.
27 Aldus namen zij met zich wat Micha gemaakt had,
en ook de priester die hij had; zij overvielen Lais,
het volk dat vreedzaam en gerust leefde, sloegen
het met de scherpte des zwaards en verbrandden
de stad met vuur.
28 Niemand kwam te hulp, want zij lag ver van Sidon
en zij hadden met niemand iets te maken. Zij lag
in het dal van Bet-rechob. Daarna herbouwden zij
de stad en gingen haar bewonen.
29 Zij noemden de stad Dan, naar de naam van hun
stamvader Dan, die aan Israel geboren werd, maar
tevoren heette de stad Lais.
30 De Danieten stelden het gesneden beeld op, en Jonatan,
de zoon van Gersom, de zoon van Mozes, hij en zijn
zonen, waren priesters voor de stam der Danieten, tot-
dat de bevolking in ballingschap werd weggevoerd.
31 Zij richtten voor zich het gesneden beeld op, dat
Micha gemaakt had, [en] [het] [bleef] [daar]
zolang het godshuis in Silo was.

Richteren 19

1 Nu gebeurde het in die dagen, toen er geen
koning in Israel was, dat diep in het gebergte van
Efraim een Leviet als vreemdeling vertoefde, die
zich een bijvrouw uit Betlehem in Juda genomen
had.
2 Maar zijn bijvrouw werd hem ontrouw en liep van
hem weg naar het huis van haar vader te Betlehem
in Juda, waar zij vier volle maanden bleef.
3 En haar man maakte zich reisvaardig en ging haar
achterna, om op haar gemoed te werken en haar
terug te brengen; zijn knecht en een span ezels
had hij bij zich. Toen de jonge vrouw hem in het
huis van haar vader gebracht had, en haar vader
hem zag, ging hij hem verheugd tegemoet.
4 Zijn schoonvader, de vader van de jonge vrouw,
hield hem bij zich; en drie dagen bleef hij bij hem;
zij aten, dronken en overnachtten daar.
5 Maar op de vierde dag, toen zij vroeg in de mor-
gen waren opgestaan en hij zich gereed maakte
om te vertrekken, zeide de vader van de jonge
vrouw tot zijn schoonzoon: Verkwik u eerst met
een stuk brood en daarna moogt gij vertrekken.
6 Dus bleven zij nog en aten en dronken beiden
tezamen. Toen zeide de vader van de jonge vrouw
tot de man: Stem erin toe om te blijven overnach-
ten en wees vrolijk.
7 En toen de man opstond om toch weg te gaan,
hield zijn schoonvader bij hem aan, zodat hij daar
weer bleef overnachten.

8 Maar op de vijfde dag, toen hij vroeg in de morgen opstond om te vertrekken, zeide de vader van de jonge vrouw: Verkwik u toch eerst, en blijf nog wat, totdat de dag ten avond neigt. En zij aten samen.

9 Toen de man opstond om te vertrekken met zijn bijvrouw en zijn knecht, zeide zijn schoonvader, de vader van de jonge vrouw, tot hem: Zie, de dag neigt ten avond; blijf toch overnachten, zie, hoe de dag voorbij is, blijf hier overnachten en wees vrolijk; dan kunt gij morgen vroeg opstaan voor uw reis en naar huis gaan.

10 Maar de man wilde niet blijven overnachten en maakte zich reisvaardig en vertrok. Zo kwam hij tot tegenover Jebus (dat is Jeruzalem) tezamen met zijn span gezadelde ezels en zijn bijvrouw.

11 Toen zij dicht bij Jebus waren en de zon laag gedaald was, zeide de knecht tot zijn heer: Laten wij nu toch afslaan naar deze stad der Jebusieten en daar overnachten.

12 Maar zijn heer antwoordde hem: Wij zullen niet afslaan naar een vreemde stad, waar geen Israelieten wonen, maar verder trekken tot Gibea.

13 Ook zeide hij tot zijn knecht: Kom, laten wij trachten de een of andere plaats te bereiken en te Gibea of te Rama overnachten.

14 Toen zij verder trokken op hun tocht, ging de zon onder bij Gibea, dat tot Benjamin behoort.

15 Daarom sloegen zij daarheen af om te Gibea te gaan overnachten, en toen zij daar gekomen waren, bleven zij op het stadsplein. Maar er was niemand, die hen naar huis meenam om te overnachten.
16 Maar zie, daar kwam des avonds een oud man van zijn werk, van het veld. Die man was uit het gebergte van Efraim en woonde als vreemdeling te Gibea; de bewoners van die plaats waren Benjaminieten.
17 Toen hij opkeek en de reiziger op het stadsplein zag, zeide de oude man: Waar gaat gij heen en vanwaar komt gij?
18 Hij antwoordde hem: Wij trekken uit Betlehem in Juda tot diep in het gebergte van Efraim. Ik ben daarvandaan; ik ben naar Betlehem in Juda geweest en ben op weg naar huis, nu is er niemand, die mij meeneemt naar zijn huis,
19 Ofschoon ik stro en voeder voor onze ezels heb zowel als brood en wijn voor mij zelf, voor uw dienstmaagd en de knecht, die uw dienstknecht bij zich heeft; er ontbreekt ons niets.
20 Toen zeide de oude man: Vrede zij u! Laat mij maar zorgen voor al wat gij nodig hebt; op het plein echter moet gij niet overnachten.
21 Daarop bracht hij hem naar zijn huis en gaf voeder aan de ezels; en zij wiesen hun voeten, aten en dronken.

22 Maar zie, terwijl zij zich te goed deden, omsingel-
den de mannen der stad, nietswaardigen, het huis,
bonsden op de deur en zeiden tot de oude man,
de heer des huizes: Breng de man, die in uw huis
gekomen is, naar buiten, opdat wij gemeenschap
met hem hebben.
23 Toen ging de man, de heer des huizes, naar hen
toe, buiten en zeide tot hen: Neen, mijn broeders,
doet toch geen kwaad; nu deze man in mijn huis
gekomen is, moet gij deze schandelijke dwaasheid
niet begaan.
24 Zie, mijn dochter, die een maagd is, en zijn bijvrouw
wil ik wel naar buiten brengen; verkracht haar en
doet met haar wat gij wilt, maar met deze man moet
gij deze schandelijke dwaasheid niet begaan.
25 Maar de mannen wilden niet naar hem luisteren.
Toen greep de man zijn bijvrouw en bracht haar
bij hen buiten, waarop zij gemeenschap met haar
hadden en de gehele nacht met haar bezig waren
tot de morgen toe. Bij het aanbreken van de dag
lieten zij haar gaan.
26 Zo kwam de vrouw, bij het naderen van de mor-
gen, viel neer bij de ingang van het huis van de
man, waar haar heer was, [en] [bleef] [daar] [lig-
gen] totdat het licht was geworden.
27 Toen haar heer des morgens was opgestaan, de
deuren van het huis opende en naar buiten trad
om zijns weegs te gaan, zie, daar lag de vrouw,
zijn bijvrouw, bij de ingang van het huis met haar
handen op de drempel.

28 En hij zeide tot haar: Sta op, laten wij vertrekken.
Maar er kwam geen antwoord. Toen legde de man
haar op de ezel, maakte zich reisvaardig en ging
naar zijn woonplaats.
29 Thuis gekomen, greep hij een mes, nam zijn bij-
vrouw, verdeelde haar, lid voor lid, in twaalf stuk-
ken en zond haar rond in het gehele gebied van
Israel.
30 En ieder die dit zag, zeide: Zo iets is nooit
gebeurd noch gezien van de dag af, dat de
Israelieten uit het land Egypte trokken, tot op deze
dag. Overlegt het, beraadt u en spreekt!

Richteren 20

1 Toen trokken al de Israelieten uit; van Dan tot
Berseba en ook uit het land Gilead kwam de verga-
dering als een man samen bij de Here te Mispa.
2 En de hoofden van het gehele volk, van alle stam-
men van Israel, namen de leiding over de gemeen-
te van het volk Gods: vierhonderdduizend man
voetvolk, die het zwaard konden voeren.
3 (De Benjaminieten hoorden, dat de Israelieten naar
Mispa waren getrokken.) De Israelieten nu zeiden:
Vertelt, hoe dit kwaad gebeurd is.
4 Daarop antwoordde de levitische man, de man der
vermoorde vrouw, en zeide: Ik kwam met mijn bij-
vrouw te Gibea, dat tot Benjamin behoort, om er
te overnachten.
5 Toen namen de burgers van Gibea een vijandige
houding tegen mij aan en omsingelden des nachts
het huis met boze bedoelingen tegen mij; zij
waren van plan mij te doden, en mijn bijvrouw
hebben zij zo verkracht, dat zij stierf.
6 Ik nam toen mijn bijvrouw, sneed haar in stukken
en zond haar rond door het gehele gebied van
Israels erfdeel, want zij hadden een gruwel, een
schandelijke dwaasheid, in Israel begaan.
7 Nu zijt gij allen hier, Israelieten. Geeft, hier, uw
mening en raad!
8 Daarop stond het gehele volk als een man op en
zeide: Niemand van ons zal naar zijn tent gaan;
niemand van ons zal naar zijn huis terugkeren.

9 Dit is wat wij Gibea zullen aandoen: Ertegen
optrekken, volgens het lot!
10 Wij zullen uit alle stammen van Israel van elke
honderd mannen tien, van elke duizend honderd,
van elke tienduizend duizend mannen nemen om
teerkost voor het krijgsvolk te halen, om na hun
komst met Gibea in Benjamin te doen zoals past
bij de schandelijke dwaasheid, die het in Israel
begaan heeft.
11 Zo verzamelden zich alle mannen van Israel als een
man verbonden, tegen de stad.
12 De stammen van Israel zonden nu mannen door de
gehele stam Benjamin met de boodschap: Wat is
dat voor een kwaad, dat onder u gebeurd is?
13 Nu dan, levert die mannen, die nietswaardigen te
Gibea, uit, opdat wij hen ter dood brengen en het
kwaad uit Israel uitroeien. Maar de Benjaminieten
wilden niet luisteren naar de stem van hun broe-
ders, de Israelieten.
14 Integendeel, de Benjaminieten uit de andere ste-
den verzamelden zich te Gibea om ten strijde te
trekken tegen de Israelieten.
15 Op die dag werden de Benjaminieten uit de ande-
re steden geteld: zesentwintigduizend man, die
het zwaard konden voeren; behalve de bewoners
van Gibea, waarvan geteld werden zevenhonderd
uitgelezen mannen.
16 Van al dit krijgsvolk waren zevenhonderd uitgelezen
mannen linkshandig, en ieder van hen slingerde
met een steen tot op een haar, zonder te missen.

17 Ook de mannen van Israel werden geteld; behalve
Benjamin waren het vierhonderdduizend man, die
het zwaard konden voeren: deze allen waren
krijgslieden.
18 De Israelieten braken op en trokken naar Betel, waar
zij God raadpleegden en zeiden: Wie van ons zal het
eerst ten strijde trekken tegen de Benjaminieten? En
de Here antwoordde: Juda het eerst.
19 Toen braken de Israelieten in de morgen op en
legerden zich tegen Gibea,
20 Waarna de mannen van Israel ten strijde trokken
tegen Benjamin; de mannen van Israel stelden zich
in slagorde tegen hen bij Gibea.
21 De Benjaminieten trokken echter uit Gibea op en
velden op die dag uit Israel tweeentwintigduizend
man ter aarde.
22 Maar de krijgslieden, de mannen van Israel, verman-
den zich en schaarden zich wederom in slagorde op de
plaats, waar zij zich de vorige dag hadden opgesteld.
23 En de Israelieten gingen heen en weenden voor
het aangezicht des Heren tot aan de avond, waar-
na zij de Here vroegen: Zal ik wederom ten strijde
trekken tegen de zonen van mijn broeder
Benjamin? En de Here zeide: Trekt tegen hen op.
24 Toen echter de Israelieten op de tweede dag dicht
bij de Benjaminieten gekomen waren,
25 Trok Benjamin hen op de tweede dag uit Gibea
tegemoet, en zij velden onder de Israelieten nog
achttienduizend man ter aarde; deze allen hadden
het zwaard gevoerd.

26 Daarop trokken alle Israelieten, het gehele volk op,
en kwamen te Betel; daar bleven zij wenen voor
het aangezicht des Heren, vastten op die dag tot
de avond en offerden brandoffers en vredeoffers
voor het aangezicht des Heren.
27 En de Israelieten raadpleegden de Here, (in die
dagen stond daar de ark van het verbond Gods,
28 En Pinechas, de zoon van Eleazar, de zoon van
Aaron, deed in die dagen voor Hem dienst) en zij
zeiden: Zal ik wederom ten strijde trekken tegen
de zonen van mijn broeder Benjamin, of zal ik
daarmede ophouden? En de Here zeide: Trekt op,
want morgen zal Ik hen in uw macht geven.
29 En Israel legde hinderlagen rondom Gibea.
30 Op de derde dag trokken de Israelieten tegen de
Benjaminieten op en schaarden zich in slagorde
tegen Gibea zoals de vorige keren.
31 De Benjaminieten rukten uit, het krijgsvolk tege-
moet; zij werden van de stad afgesneden, maar
begonnen zoals de vorige keren op de heerbanen
(waarvan de ene voerde naar Betel, en de andere
over het veld naar Gibea) onder het krijgsvolk
slachtoffers te maken, ongeveer dertig man in
Israel.
32 En de Benjaminieten dachten: Zij zijn door ons
verslagen zoals eerst. Maar de Israelieten hadden
afgesproken: Laten wij vluchten en hen van de
stad weglokken naar de heerbanen.

33 Dus waren alle mannen van Israel van hun plaats
opgestaan en hadden zich in slagorde geschaard
te Baal-tamar, terwijl de in hinderlaag gelegde
afdeling van Israel van haar plaats, de open plek
bij Geba, opbrak,
34 En tegenover Gibea kwam, tienduizend uitgelezen
mannen uit geheel Israel. De strijd was zwaar,
maar de Benjaminieten wisten niet, dat het onheil
hun nabij was.
35 De Here deed Benjamin voor Israel de nederlaag
lijden, en de Israelieten velden op die dag onder
de Benjaminieten vijfentwintigduizend en honderd
man, die allen het zwaard hadden gevoerd.
36 De Benjaminieten zagen, dat zij verslagen waren.
Terwijl de mannen van Israel voor Benjamin terug-
weken (immers, zij vertrouwden op de hinderlaag
die zij tegen Gibea gelegd hadden):
37 Deden de mannen die in hinderlaag hadden gelegen,
haastig een aanval op Gibea, trokken op haar los en
sloegen de gehele stad met de scherpte des zwaards.
38 Nu hadden de mannen van Israel een afspraak met
degenen die in hinderlaag waren gelegd, dat
dezen een zware rookwalm uit de stad zouden
doen opstijgen.
39 Toen in de strijd de mannen van Israel zich
omwendden, en de Benjaminieten enige slacht-
offers onder de mannen van Israel begonnen te
maken, ongeveer dertig man, omdat zij dachten:
zij zijn ongetwijfeld geheel en al door ons versla-
gen evenals in de vorige strijd,

40 Begon de walm uit de stad op te stijgen als een
rookkolom. En Benjamin keek om, en zie, de gehe-
le stad ging in rook op.
41 Toen de mannen van Israel zich omwendden, wer-
den de mannen van Benjamin beangst, want zij
zagen, dat het onheil hun nabij was.
42 Dus gingen zij voor de mannen van Israel op de
vlucht, in de richting van de woestijn, maar zij
konden de strijd niet ontlopen, en zij, die uit de
steden kwamen, velden hen neer in hun midden.
43 Zij omsingelden Benjamin, vervolgden hem ruste-
loos en liepen hem onder de voet tot tegenover
Gibea, aan de oostkant.
44 Er vielen van Benjamin achttienduizend man, allen
krijgslieden.
45 En [de] [anderen] wendden zich om en vluchtten
naar de woestijn, naar de rots Rimmon. Op de
heerbanen hield men nog een nalezing onder hen:
vijfduizend man achtervolgden hen tot Gidom en
versloegen van hen tweeduizend man.
46 De gevallenen uit Benjamin op die dag bedroegen
in het geheel vijfentwintigduizend man, die het
zwaard voerden, en wel allen krijgslieden.
47 Zeshonderd man echter keerden zich om en
vluchtten naar de woestijn, naar de rots Rimmon,
en zij bleven vier maanden op de rots Rimmon.

48 Maar de mannen van Israel keerden naar de
Benjaminieten terug en versloegen ze met de
scherpte des zwaards, zowel mensen als vee en
alles wat aangetroffen werd. Ook al de steden die
zich daar bevonden, gaven zij prijs aan het vuur.

Richteren 21

1 De mannen van Israel nu hadden te Mispa gezwo-
ren: Niemand van ons zal zijn dochter aan een
Benjaminiet tot vrouw geven.
2 Toen dan het volk te Betel gekomen was en daar
tot de avond voor Gods aangezicht bleef, verhie-
ven zij hun stem, weenden luid,
3 En zeiden: Waarom, Here, God van Israel, is dit in
Israel geschied, dat er thans een stam uit Israel
gemist wordt?
4 De volgende morgen, in de vroegte, bouwde het
volk daar een altaar en bracht brandoffers en vre-
deoffers.
5 En de Israelieten zeiden: Wie uit alle stammen van
Israel is niet in de gemeente opgekomen naar de
Here? Zij hadden namelijk een dure eed afgelegd
tegen wie niet zou opkomen naar de Here te
Mispa, luidende: Hij zal stellig ter dood gebracht
worden.
6 De Israelieten hadden echter medelijden met hun
broeder Benjamin en zeiden: Heden is er een stam
van Israel afgesneden;
7 Hoe kunnen wij aan hen die overgebleven zijn,
vrouwen verschaffen, nu wij bij de Here gezworen
hebben om hun geen van onze dochters tot vrouw
te geven?
8 Daarom zeiden zij: Is er een uit de stammen van
Israel, die niet naar de Here te Mispa is opgeko-
men? Toen bleek, dat er uit Jabes in Gilead nie-
mand naar de legerplaats tot de gemeente was
gekomen.

9 Men stelde een onderzoek in onder het volk, en zie, er was daar niemand uit de inwoners van Jabes in Gilead.

10 Toen zond de vergadering daarheen twaalfduizend man uit de krijgslieden met het bevel: Gaat, en slaat de inwoners van Jabes in Gilead met de scherpte des zwaards, ook de vrouwen en de kinderen.

11 Maar doet het aldus: slechts al de mannen, en al de vrouwen die gemeenschap met een man hebben gehad, zult gij met de ban slaan.

12 En zij troffen onder de inwoners van Jabes in Gilead vierhonderd meisjes aan, maagden die geen gemeenschap met een man hadden gehad, en zij brachten dezen naar de legerplaats te Silo, in het land Kanaan.

13 Daarna zond de gehele vergadering een boodschap tot de Benjaminieten, die op de rots Rimmon waren, en kondigde hun vrede aan.

14 Toen keerde Benjamin terug, en men gaf hun de vrouwen, die men uit de vrouwen van Jabes in Gilead in leven had gelaten. Toch waren er nog niet genoeg voor hen.

15 Het volk had echter medelijden met Benjamin, omdat de Here een breuk had geslagen onder de stammen van Israel.

16 Daarop zeiden de oudsten der vergadering: Hoe kunnen wij aan de overgeblevenen vrouwen verschaffen? Want de vrouwen zijn uit Benjamin uitgeroeid.

17 En zij zeiden: Het erfbezit der ontkomenen moet
aan Benjamin blijven, opdat er niet een stam uit
Israel worde uitgewist.
18 Maar wij kunnen hun uit onze dochters geen vrou-
wen geven. Want de Israelieten hebben gezworen:
Vervloekt zij, wie aan Benjamin een vrouw geeft!
19 Toen zeiden zij: Zie, jaarlijks is er een feest voor de
Here in Silo, dat noordelijk van Betel ligt, oostelijk
van de heerbaan, die van Betel naar Sichem loopt,
en zuidelijk van Lebona.
20 Zij gaven dan aan de Benjaminieten de volgende
aanwijzing: Gaat u in hinderlaag leggen in de
wijngaarden.
21 Let dan goed op; zie, wanneer de meisjes van Silo
uittrekken om reidansen uit te voeren, komt dan
uit de wijngaarden te voorschijn, schaakt u ieder
een vrouw uit de meisjes van Silo en gaat dan naar
het land Benjamin.
22 Mochten haar vaders of broeders komen om met
ons te twisten, zo zullen wij tot hen zeggen: Geeft
ze ons goedschiks, want in de strijd hebben wij
niet voor ieder een vrouw veroverd. Voorzeker, gij
hebt ze hun niet gegeven; anders zoudt gij schuld
op u hebben geladen.
23 En de Benjaminieten deden aldus; zij namen ieder
een vrouw uit de dansende meisjes die zij roofden,
keerden terug naar hun erfdeel, herbouwden de
steden en gingen daar wonen.

24 Toen gingen de Israelieten vandaar weg, ieder in
het verband van zijn stam en geslacht; zij vertrok-
ken vandaar ieder naar zijn erfdeel.
25 In die dagen was er geen koning in Israel; ieder
deed wat goed was in zijn ogen.

Ruth 1

1 In de dagen dat de richters richtten, gebeurde het,
dat er een hongersnood in het land was. Toen trok
een man uit Betlehem in Juda met zijn vrouw en
zijn beide zonen weg om als vreemdeling te ver-
toeven in het veld van Moab.
2 De naam van de man was Elimelek, de naam van
zijn vrouw Noomi en de namen van zijn beide
zonen Machlon en Kiljon, Efratieten uit Betlehem
in Juda; en in het veld van Moab aangekomen,
bleven zij daar.
3 Toen stierf Elimelek, de man van Noomi, zodat
deze met haar beide zonen achterbleef.
4 Dezen namen zich Moabitische vrouwen: de ene
heette Orpa en de andere Ruth; en zij woonden
daar ongeveer tien jaren.
5 Toen stierven ook die twee, Machlon en Kiljon,
zodat die vrouw achterbleef, zonder haar beide
zonen en haar man.
6 Daarna maakte zij zich met haar schoondochters op
en keerde uit het veld van Moab terug, want zij had
in het veld van Moab vernomen, dat de Here naar
zijn volk omgezien had door hun brood te geven.
7 Dus trok zij met haar beide schoondochters weg
uit de plaats, waar zij vertoefd had. Toen zij
onderweg waren om naar het land van Juda terug
te keren,
8 Zeide Noomi tot haar beide schoondochters: Gaat
heen, keert terug, ieder naar het huis van haar
moeder; de Here bewijze u liefde, zoals gij die
bewezen hebt aan de gestorvenen en aan mij;

9 De Here geve u, dat gij rust moogt vinden, ieder
in het huis van haar man. Hierop kuste zij ze, doch
zij verhieven haar stem en weenden,
10 En zij zeiden tot haar: Wij keren zeker met u terug
naar uw volk.
11 Maar Noomi zeide: Keert terug, mijn dochters,
waarom zoudt gij met mij medegaan? Heb ik nog
zonen in mijn schoot, die u tot mannen zouden
kunnen worden?
12 Keert terug, mijn dochters, gaat heen, want ik ben
te oud om een man toe te behoren. Indien ik al
dacht: Ik heb hoop; ja, al zou ik vannacht een man
toebehoren, ja, al zou ik zonen baren,
13 Zoudt gij daarop wachten, tot zij volwassen
waren? Zoudt gij daarom verhinderd worden een
man toe te behoren? Neen toch, mijn dochters,
het is immers voor mij veel verdrietiger dan voor
u, want de hand des Heren is tegen mij uitge-
strekt.
14 Toen verhieven zij opnieuw haar stem en ween-
den, en Orpa kuste haar schoonmoeder, maar Ruth
klemde zich aan haar vast.
15 Toen zeide zij: Zie, uw schoonzuster is terugge-
keerd naar haar volk en haar goden; keer terug,
uw schoonzuster achterna.
16 Maar Ruth zeide: Dring er bij mij niet op aan, dat
ik u in de steek zou laten, door van u terug te
keren; want waar gij zult heengaan, zal ik heen-
gaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernach-
ten: uw volk is mijn volk en uw God is mijn God;

17 Waar gij zult sterven, zal ik sterven, en daar zal ik
begraven worden. Zo moge de Here mij doen, ja
nog erger: voorwaar, de dood alleen zal scheiding
maken tussen mij en u.
18 Toen zij zag, dat zij vastbesloten was met haar
mede te gaan, hield zij op tot haar te spreken.
19 En zij gingen beiden voort, totdat zij te Betlehem
kwamen. Toen zij Betlehem binnenkwamen,
geraakte de gehele stad over haar in opschudding,
en de vrouwen zeiden: Is dat Noomi?
20 Maar zij zeide tot haar: Noemt mij niet Noomi;
noemt mij Mara, want de Almachtige heeft mij
veel bitterheid aangedaan.
21 Vol ben ik heengegaan, maar leeg heeft mij de
Here doen terugkeren. Waarom zoudt gij mij
Noomi noemen, daar de Here tegen mij heeft
getuigd en de Almachtige mij kwaad heeft aange-
daan?
22 Zo keerde Noomi terug met Ruth, de Moabitische,
haar schoondochter, die met haar uit het veld van
Moab meegekomen was. En zij kwamen te
Betlehem aan in het begin van de gersteoogst.

Ruth 2

1 Noomi nu had een bloedverwant van haar mans
kant, een zeer vermogend man uit het geslacht
van Elimelek, Boaz geheten.
2 En Ruth, de Moabitische, zeide tot Noomi: Laat
mij naar het veld gaan en aren lezen achter hem,
die mij genegen zal zijn. En zij zeide tot haar: Ga,
mijn dochter.
3 Zij ging dan heen en kwam en las op in het veld
achter de maaiers; bij geval trof zij het stuk land
van Boaz, die uit het geslacht van Elimelek was.
4 En zie, Boaz kwam uit Betlehem en hij zeide tot de
maaiers: De Here zij met u! Zij zeiden tot hem: De
Here zegene u!
5 Toen zeide Boaz tot zijn knecht, die over de maai-
ers gesteld was: Bij wie behoort deze jonge vrouw?
6 De knecht, die over de maaiers gesteld was, ant-
woordde: Dat is een jonge vrouw uit Moab, die
met Noomi meegekomen is uit het veld van Moab;
7 Zij heeft gezegd: laat mij toch oplezen en inzame-
len bij de schoven achter de maaiers. En zo is zij
gekomen en zij is bezig geweest van de morgen-
stond af tot nu toe; het is iemand, die weinig thuis
zit.
8 Hierop zeide Boaz tot Ruth: Hoor eens, mijn doch-
ter, ga niet oplezen in een ander veld en ga ook
niet hiervandaan; sluit u dan aan bij mijn arbeid-
sters,

9 (Gij ziet daar het veld voor u, dat men bezig is te
maaien) en ga achter haar aan. Heb ik de knech-
ten niet verboden u lastig te vallen? Hebt gij
dorst, ga dan naar de vaten en drink van hetgeen
de knechten scheppen.
10 Toen wierp zij zich op haar aangezicht, boog zich
ter aarde en zeide tot hem: Waarom betoont gij
mij uw gunst, dat gij uw oog slaat op mij, hoewel
ik een vreemdelinge ben?
11 Boaz antwoordde haar: Mij is omstandig medege-
deeld alles wat gij voor uw schoonmoeder gedaan
hebt na de dood van uw man, en hoe gij uw vader
en uw moeder en het land uwer geboorte hebt
verlaten en gegaan zijt naar een volk, dat gij tevo-
ren niet kendet.
12 De Here vergelde u uw daad, en uw loon valle u
onverkort ten deel van de Here, de God van Israel,
onder wiens vleugelen gij zijt komen schuilen.
13 Daarop zeide zij: Gij betoont mij wel uw gunst,
mijn heer, want gij hebt mij vertroost en naar het
hart van uw dienstmaagd gesproken, hoewel ik
niet de gelijke ben van een uwer dienstmaagden.
14 Toen het nu etenstijd was, zeide Boaz tot haar:
Kom hierheen en eet van het brood en doop uw
bete in de azijn. En zij ging zitten naast de maai-
ers, en hij reikte haar geroost koren toe; zij at en
werd verzadigd en hield over.

15 Toen zij was opgestaan om op te lezen, beval Boaz zijn knechten aldus: Ook tussen de schoven mag zij oplezen en maakt haar niet beschaamd;
16 Veeleer moet gij opzettelijk iets voor haar uit de bundels trekken en het laten liggen, opdat zij het opleze; vaart niet ruw tegen haar uit.
17 En zij las op in het veld tot de avond; en zij klopte uit wat zij opgelezen had, en het was ongeveer een efa gerst.
18 En zij nam het op en kwam in de stad. Toen haar schoonmoeder zag wat zij opgelezen had, en toen zij te voorschijn haalde en haar gaf wat zij had overgehouden na verzadigd te zijn,
19 Zeide haar schoonmoeder tot haar: Waar hebt gij vandaag opgelezen en waar hebt gij gewerkt? Gezegend zij hij, die zijn oog op u heeft geslagen! Toen vertelde zij haar schoonmoeder bij wie zij gewerkt had, en zeide: De naam van de man bij wie ik vandaag gewerkt heb, is Boaz.
20 Daarop zeide Noomi tot haar schoondochter: Gezegend zij hij door de Here, die zijn goedertierenheid niet heeft onttrokken aan de levenden noch aan de doden. Verder zeide Noomi tot haar: Die man is aan ons verwant, hij is een van onze lossers.
21 En Ruth, de Moabitische, zeide: Bovendien heeft hij tot mij gezegd: Sluit u aan bij mijn knechten, totdat zij gereed zijn met mijn gehele oogst.
22 Toen zeide Noomi tot Ruth, haar schoondochter: Het is goed, mijn dochter, dat gij met zijn arbeidsters uitgaat, opdat men u op een ander veld niet hard valle.

23 Zo sloot zij zich aan bij de arbeidsters van Boaz
om op te lezen, totdat de gersteoogst en de tar-
weoogst afgelopen waren. En zij bleef wonen bij
haar schoonmoeder.

Ruth 3

1 Noomi nu, haar schoonmoeder, zeide tot haar:
Mijn dochter, zou ik voor u geen rust zoeken,
opdat het u welga?
2 Welnu, is Boaz niet onze bloedverwant, bij wiens
arbeidsters gij geweest zijt? Zie, hij gaat vannacht
op de dorsvloer gerst wannen;
3 Baad u dan en zalf u en doe uw opperkleed aan en
daal af naar de dorsvloer. Maar laat de man niets
van u merken, voordat hij gereed is met eten en
drinken.
4 Als hij zich neerlegt, moet gij goed letten op de
plaats waar hij ligt; kom dan nader en sla zijn voe-
tendek op en leg u neer. Dan zal hij u wel duide-
lijk maken, wat gij doen moet.
5 En zij zeide tot haar: Al wat gij zegt, zal ik doen.
6 Daarop daalde zij af naar de dorsvloer en zij deed
naar alles wat haar schoonmoeder haar geboden
had.
7 Toen nu Boaz gegeten en gedronken had en zijn
hart vrolijk was, kwam hij om zich neer te leggen
aan het uiteinde van de korenhoop. Daarop kwam
zij stil nader, sloeg zijn voetendek op en legde
zich neer.
8 Het gebeurde nu te middernacht, dat de man wak-
ker schrok en om zich heen greep en zie, daar lag
een vrouw aan zijn voeteneind.
9 En hij vroeg: Wie zijt gij? Zij antwoordde: Ik ben
Ruth, uw dienstmaagd: spreid uw vleugel uit over
uw dienstmaagd, want gij zijt de losser.

10 Toen zeide hij: Gezegend moogt gij zijn door de
Here, mijn dochter, gij hebt met uw laatste liefde-
daad de eerste nog overtroffen, doordat gij geen
jonge mannen nagelopen zijt, hetzij arm of rijk.
11 Nu dan, mijn dochter, wees niet bevreesd; alles wat
gij zegt, zal ik voor u doen; want ieder in de poort
van mijn volk weet, dat gij een deugdzame vrouw zijt.
12 Nu dan, weliswaar ben ik losser, maar er is nog
een losser, nader dan ik.
13 Blijf vannacht hier; en morgenochtend, indien hij
u lossen wil, goed, laat hem lossen; maar is hij
niet genegen u te lossen, dan zal ik u lossen, zo
waar de Here leeft. Blijf liggen tot de morgen.
14 Dus bleef zij aan zijn voeteneind liggen tot de mor-
gen; toen stond zij op, voordat de een de ander
herkennen kon, want hij zeide: Het worde niet
bekend, dat een vrouw op de dorsvloer gekomen is.
15 Verder zeide hij: Geef de omslagdoek die gij
draagt, en houd hem op. En zij hield hem op.
Hierop mat hij zes maten gerst en legde die daar-
in. Daarop ging hij naar de stad.
16 Toen zij bij haar schoonmoeder gekomen was, zeide
deze: Hoe is het, mijn dochter? En zij vertelde haar
alles wat de man haar gedaan had, en zeide:
17 Deze zes maten gerst heeft hij mij gegeven; want,
zeide hij, gij moet niet met lege handen bij uw
schoonmoeder komen.
18 Toen zeide deze: Blijf stil afwachten, mijn dochter,
totdat gij verneemt, hoe de zaak uitvalt; want die
man zal niet rusten, voordat hij vandaag deze zaak
tot een einde heeft gebracht.

Ruth 4

1 Intussen was Boaz naar de poort gegaan en had
zich daar neergezet. En zie, daar ging de losser
voorbij, van wie Boaz gesproken had. Toen zeide
hij: Gij daar, kom eens hier, zet u hier neer. Hij
dan kwam en zette zich neer.
2 Daarop nam hij tien mannen uit de oudsten der
stad en zeide: Zet u hier neer. En zij zetten zich
neer.
3 Toen zeide hij tot de losser: Noomi, die uit het
veld van Moab teruggekeerd is, verkoopt het stuk
land, dat aan onze broeder Elimelek toebehoorde.
4 Nu heb ik gedacht,, ik vertrouw het uw oor toe):
Koop gij het in tegenwoordigheid van hen die hier
zitten en van de oudsten mijns volks. Indien gij
lossen wilt, los het; maar indien gij niet wilt los-
sen, verklaar het mij dan, opdat ik het wete, want
er is niemand om te lossen behalve gij en daarna
ik. Toen zeide hij: Ik zal lossen.
5 Maar Boaz zeide: Op de dag dat gij het land koopt uit
de hand van Noomi, verwerft gij ook Ruth, de
Moabitische, de vrouw van de gestorvene, om de naam
van de gestorvene op zijn erfdeel in stand te houden.
6 Toen zeide de losser: Dan kan ik het voor mij niet
lossen, want ik zou mijn eigen erfdeel te gronde
richten. Los gij voor u wat ik zou moeten lossen;
want ik kan het niet lossen.
7 Nu was het vroeger in Israel bij lossing en ruiling
gebruik, dat, wilde men aan enige zaak geldigheid
verlenen, de een zijn schoen uittrok en aan de
ander gaf. Dit was in Israel de bekrachtiging.

8 En de losser zeide tot Boaz: Koop gij het voor u.
En hij trok zijn schoen uit.
9 Hierop zeide Boaz tot de oudsten en tot al het
volk: Gij zijt heden getuigen, dat ik al wat Elimelek
heeft toebehoord en al wat Kiljon en Machlon
heeft toebehoord, koop uit de hand van Noomi;
10 Ook Ruth, de Moabitische, de vrouw van Machlon,
verwerf ik mij tot vrouw om de naam van de
gestorvene op zijn erfdeel in stand te houden. Zo
zal de naam van de gestorvene niet uitgeroeid
worden uit zijn broederen en uit de poort zijner
woonplaats. Gij zijt heden getuigen.
11 En al het volk dat in de poort was, en de oudsten
zeiden: Wij zijn getuigen. De Here make de vrouw
die in uw huis komt, als Rachel en Lea, die beiden
het huis van Israel gebouwd hebben! Handel dan
kloek in Efrata en maak u een naam in Betlehem;
12 Uw huis worde als het huis van Peres, die Tamar
aan Juda baarde, door het kroost dat de Here u
geven zal uit deze jonge vrouw!
13 Toen nam Boaz Ruth en zij werd hem tot vrouw en
hij ging tot haar in. En de Here schonk haar zwan-
gerschap en zij baarde een zoon.
14 En de vrouwen zeiden tot Noomi: Geprezen zij de
Here die het u heden niet laat ontbreken aan een
losser, en zijn naam worde vermaard in Israel.

15 En hij zal uw ziel verkwikken en u in uw ouderdom verzorgen; want uw schoondochter, die u liefheeft, heeft hem gebaard, zij, die u meer waard is dan zeven zonen.
16 En Noomi nam het kind en legde het op haar schoot en zij werd zijn verzorgster.
17 En de burinnen gaven het een naam, zeggende: Aan Noomi is een zoon geboren; en zij noemden hem Obed. Deze is de vader van Isai, de vader van David.
18 Dit nu zijn de nakomelingen van Peres: Peres verwekte Chesron,
19 Chesron verwekte Ram, Ram verwekte Amminadab,
20 Amminadab verwekte Nachson, Nachson verwekte Salma,
21 Salmon verwekte Boaz, Boaz verwekte Obed,
22 Obed verwekte Isai en Isai verwekte David.

1 Samuël 1

1 Er was een zeker man uit Ramataim-sofim, uit het gebergte van Efraim, die Elkana heette, de zoon van Jerocham, de zoon van Elihu, de zoon van Tochu, de zoon van Suf, een Efratiet.

2 Deze had twee vrouwen: de ene heette Hanna en de andere Peninna; Peninna had kinderen, maar Hanna had geen kinderen.

3 Hij nu ging van jaar tot jaar uit zijn stad om de Here der heerscharen te Silo te aanbidden en Hem offers te brengen. Daar waren priesters des Heren de beide zonen van Eli, Chofni en Pinechas.

4 Wanneer de dag aanbrak, dat Elkana offerde, gaf hij aan zijn vrouw Peninna en aan al haar zonen en dochters ieder een deel,

5 Maar aan Hanna gaf hij een dubbel deel, want hij had Hanna lief, hoewel de Here haar moederschoot toegesloten had.

6 Haar mededingster echter tergde haar voortdurend om haar tot drift te prikkelen, omdat de Here haar moederschoot toegesloten had.

7 Jaar op jaar, zo dikwijls zij opging naar het huis des Heren, handelde hij zo en tergde zij haar; dan weende zij en at niet.

8 En haar man Elkana zeide tot haar: Hanna, waarom weent gij en waarom eet gij niet? Waarom zijt gij zo verdrietig gestemd? Ben ik u niet meer waard dan tien zonen?

9 Eens, nadat men te Silo gegeten en gedronken had, stond Hanna op (de priester Eli zat op een stoel bij de deurpost van de tempel des Heren)

10 En bitter bedroefd bad zij tot de Here en weende
zeer.
11 Toen deed zij een gelofte en zeide: Here der heer-
scharen, indien Gij werkelijk naar de ellende uwer
dienstmaagd omziet en mij gedenkt en uw dienst-
maagd niet vergeet, maar aan uw dienstmaagd
een mannelijke nakomeling geeft, dan zal ik die
voor zijn gehele leven de Here geven en geen
scheermes zal op zijn hoofd komen.
12 Toen zij lang bleef bidden voor het aangezicht des
Heren, lette Eli op haar mond;
13 En omdat Hanna bij zichzelf sprak en slechts haar
lippen zich bewogen, maar haar stem niet te
horen was, dacht Eli, dat zij dronken was.
14 En Eli zeide tot haar: Hoelang zult gij u als een
beschonkene gedragen? Zorg, dat gij uw roes
kwijtraakt.
15 Doch Hanna antwoordde: Neen, mijn heer, ik ben
een diepbedroefde vrouw; wijn noch bedwelmen-
de drank heb ik gedronken, maar ik heb mijn hart
uitgestort voor het aangezicht des Heren.
16 Houd uw dienstmaagd niet voor een nietswaardi-
ge; want door grote zorg en smart gekweld heb ik
zo lang gesproken.
17 En Eli antwoordde: Ga heen in vrede, en de God
van Israel zal u geven, wat gij van Hem gebeden
hebt.
18 Daarop zeide zij: Uw dienstmaagd moge uw gunst
verwerven. Toen ging de vrouw haars weegs, zij at
weer en haar gelaat toonde geen droefheid meer.

19 De volgende morgen stonden zij vroeg op en bogen zich neer voor het aangezicht des Heren; daarop keerden zij terug naar hun huis te Rama. Toen Elkana gemeenschap had met zijn vrouw Hanna, dacht de Here aan haar,
20 En omstreeks een jaar later baarde Hanna, zwanger geworden, een zoon. Zij noemde hem Samuel, want [zeide] [zij] ik heb hem van de Here gebeden.
21 Die man, Elkana, ging met zijn gehele gezin om het jaarlijkse slachtoffer en zijn gelofteoffer aan de Here te brengen.
22 Hanna ging echter niet, want zij zeide tot haar man: Als de jongen gespeend is, dan zal ik hem brengen en zal hij verschijnen voor het aangezicht des Heren en daar voor altijd blijven.
23 En haar man Elkana zeide tot haar: Doe wat goed is in uw ogen; blijf, totdat gij hem gespeend hebt; de Here doe slechts zijn woord gestand. De vrouw bleef dus en zoogde haar zoon, totdat zij hem speende.
24 Nadat zij hem gespeend had, nam zij hem mee, met drie stieren, een efa meel en een kruik wijn, en zij bracht hem, een kleine jongen nog, in het huis des Heren te Silo.
25 Toen zij een stier geslacht hadden, brachten zij de knaap tot Eli,
26 En zij zeide: Met uw verlof, mijn heer, zo waar gij leeft, mijn heer, ik ben de vrouw, die hier bij u stond om tot de Here te bidden;

27 Om deze jongen heb ik gebeden, en de Here heeft
mij gegeven, wat ik van Hem gebeden heb.
28 Daarom sta ik hem aan de Here af; zolang hij leeft,
zij hij aan de Here afgestaan. En hij boog zich daar
voor de Here neer.

1 Samuël 2

1 Toen bad Hanna en zeide: Mijn hart juicht in de
Here, mijn hoorn is verhoogd in de Here. Wijd
opent zich mijn mond tegen mijn vijanden, want
ik verheug mij in uw hulp.
2 Er is niemand heilig gelijk de Here, want niemand
is er buiten U, en er is geen rots gelijk onze God.
3 Spreekt toch niet steeds zo hoogmoedig, geen ver-
waten taal kome uit uw mond. De Here immers is
een alwetend God en door Hem worden de daden
getoetst.
4 De boog der helden is verbroken, maar de wanke-
lenden zijn met kracht omgord.
5 Wie verzadigd waren, verhuren zich om brood,
maar wie hongerig waren, mogen rusten. Zelfs een
onvruchtbare baart er zeven, maar wie rijk was aan
kinderen, verwelkt.
6 De Here doodt en doet herleven, Hij doet naar het
dodenrijk neerdalen en daaruit opkomen.
7 De Here maakt arm en maakt rijk; Hij vernedert,
ook verhoogt Hij.
8 Hij heft de geringe op uit het stof, Hij heft de
arme omhoog uit het slijk, om hem te doen zitten
bij edelen, en een erezetel te doen verwerven.
Want de grondvesten der aarde zijn des Heren; Hij
heeft daarop het aardrijk gesteld.
9 De voeten zijner gunstgenoten behoedt Hij, maar
de goddelozen komen om in duisternis, want niet
door kracht is een man sterk.

10 Wie met de Here twisten, worden gebroken; over
hen dondert Hij in de hemel. De Here richt de ein-
den der aarde; Hij geeft sterkte aan zijn koning en
verhoogt de hoorn van zijn gezalfde.
11 Toen ging Elkana naar Rama, naar zijn huis, maar
de jongen was in de dienst des Heren onder toe-
zicht van de priester Eli.
12 De zonen van Eli nu waren nietswaardige lieden;
13 Zij rekenden niet met de Here, noch met het recht
der priesters tegenover het volk. Telkens wanneer
iemand een slachtoffer bracht, kwam, zodra men
het vlees ging koken, de knecht van de priester,
met een drietandige vork in zijn hand
14 En stak die in de pot of in de pan of in de ketel of
in de kookpot; al wat de vork naar boven bracht,
nam de priester voor zich. Zo behandelden zij alle
Israelieten, die daar te Silo kwamen.
15 Zelfs eer zij het vet in rook deden opgaan, kwam
de knecht van de priester en zeide tot de man die
het slachtoffer bracht: Geef de priester vlees om te
braden, want gekookt vlees wil hij van u niet aan-
nemen, alleen rauw.
16 Als de man hem dan antwoordde: Maar men moet
het vet toch eerst in rook doen opgaan, neem dan
voor u zoveel als uw hart begeert, dan zeide hij
tot hem: Terstond zult gij het geven, anders neem
ik het met geweld.
17 Zo was de zonde van die jonge mannen zeer groot
voor het aangezicht des Heren, want de mensen
gingen het offer des Heren gering achten.

18 Samuel nu diende voor het aangezicht des Heren,
een jongen, met een linnen lijfrok omgord.
19 Zijn moeder was gewoon een kleine mantel voor
hem te maken, en zij bracht hem die van jaar tot
jaar, als zij met haar man ging om het jaarlijkse
slachtoffer te brengen.
20 Dan zegende Eli Elkana en zijn vrouw en zeide: De
Here geve u uit deze vrouw nakomelingen in
plaats van hem die aan de Here is afgestaan.
Daarna gingen zij terug naar zijn woonplaats.
21 En de Here sloeg acht op Hanna, zodat zij zwanger
werd en nog drie zonen en twee dochters baarde.
De jonge Samuel groeide intussen op bij de Here.
22 Eli nu was zeer oud. Wanneer hij hoorde, wat zijn
zonen geheel Israel al niet aandeden en dat zij
sliepen bij de vrouwen die dienst deden bij de
ingang van de tent der samenkomst,
23 Zeide hij tot hen: Waarom doet gij dergelijke din-
gen, dat ik het gehele volk over die wandaden van
u hoor spreken?
24 Dat gaat niet, mijn zonen. Het is geen goed
gerucht, dat ik hoor: zij brengen het volk des
Heren tot overtreding.
25 Indien de ene mens tegen de andere mens zon-
digt, dan zal God hem richten; maar indien een
mens tegen de Here zondigt, wie zal dan voor
hem tussenbeide treden? Maar zij luisterden niet
naar hun vader, want de Here wilde hen doden.
26 Maar de jonge Samuel nam toe in aanzien en in
gunst, zowel bij de Here als bij de mensen.

27 Er kwam een man Gods tot Eli en zeide tot hem:
Zo zegt de Here: heb Ik Mij niet duidelijk aan het
huis uws vaders geopenbaard, toen dit in Egypte
aan het huis van Farao onderworpen was?
28 En Ik heb hem uit alle stammen Israels Mij tot
priester verkoren om mijn altaar te beklimmen,
reukwerk te ontsteken en de efod te dragen voor
mijn aangezicht; aan het huis uws vaders heb Ik
alle vuuroffers der Israelieten gegeven.
29 Waarom veracht gij mijn slachtoffer en mijn spijs-
offer, die Ik in [mijn] woning voorgeschreven heb,
eert gij uw zonen boven Mij, en doet u te goed aan
het beste deel van elk spijsoffer van mijn volk Israel?
30 Daarom, luidt het woord van de Here, de God van
Israel, Ik heb duidelijk gezegd: uw huis en uws
vaders huis zullen voor altijd voor mijn aangezicht
wandelen, maar nu luidt het woord des Heren: dit zij
verre van Mij! Want wie Mij eren, zal Ik eren, maar
wie Mij versmaden, zullen gering geacht worden.
31 Zie, de dagen komen, dat Ik uw kracht en die van
uws vaders huis verbreken zal, zodat er geen oud
man in uw huis zal zijn.
32 Gij zult de nood van [mijn] woning moeten aan-
zien niettegenstaande alle weldaden, die Hij aan
Israel bewijst, en in uw huis zal er nooit een oud
man zijn.
33 Maar de enkeling, die Ik niet zal verdelgen van bij
mijn altaar, zal uw ogen verteren en uw leven
doen verkwijnen; al wat uit uw familie stamt, zal
op mannelijke leeftijd sterven.

34 En wat uw beide zonen Chofni en Pinechas zal overkomen, zal u tot teken zijn: op een dag zullen zij beiden sterven.

35 En Ik zal Mij een betrouwbaar priester aanstellen, die naar mijn hart en in mijn geest handelt en Ik zal voor hem een duurzaam huis bouwen, zodat hij te allen tijde voor het aangezicht van mijn gezalfde wandelen zal.

36 Wie dan nog in uw huis mocht overgebleven zijn, zal komen om zich voor hem neder te buigen voor een zilverstukje of een brood, en zal zeggen: stel mij toch aan bij een der priesterdiensten, opdat ik een stuk brood te eten heb.

1 Samuël 3

1 De jonge Samuel was in de dienst des Heren onder toezicht van Eli. Nu was in die dagen het woord des Heren schaars; gezichten waren niet talrijk.
2 In die tijd had Eli zich eens op zijn gewone plaats te ruste begeven; zijn ogen begonnen zwak te worden, hij kon niet meer zien.
3 Nog was de lamp Gods niet uitgegaan. Samuel had zich te ruste begeven in de tempel des Heren waar de ark Gods was.
4 Toen riep de Here Samuel, en hij zeide: Hier ben ik.
5 Toen snelde hij naar Eli en zeide: Hier ben ik, gij hebt mij immers geroepen. Doch deze zeide: Ik heb niet geroepen, leg u weer neer. Toen ging hij heen en legde zich weer neer.
6 En de Here riep Samuel opnieuw. Toen stond Samuel op, ging naar Eli en zeide: Hier ben ik, gij hebt mij immers geroepen. Doch deze zeide: Ik heb niet geroepen, mijn zoon; leg u weer neer.
7 Samuel nu kende de Here nog niet; nog nooit was hem een woord des Heren geopenbaard.
8 En de Here riep Samuel nog eens, voor de derde maal. Toen stond hij op, ging naar Eli en zeide: Hier ben ik, gij hebt mij immers geroepen. Toen begreep Eli, dat de Here de jongen riep.
9 Daarom zeide Eli tot Samuel: Ga heen, leg u weer neer, en als Hij u roept, zeg dan: spreek Here, want uw knecht hoort. En Samuel ging heen en legde zich weer op zijn plaats neer.

10 Toen kwam de Here, bleef daar staan en riep als
de vorige keren: Samuel, Samuel! En Samuel zeide:
Spreek, want uw knecht hoort.
11 Toen zeide de Here tot Samuel: Zie, Ik ga in Israel
iets doen, zodat een ieder die ervan hoort, de
beide oren tuiten zullen.
12 Te dien dage zal Ik aan Eli in vervulling doen gaan
al wat Ik over zijn huis gesproken heb, van het
begin tot het einde.
13 Want Ik heb hem te kennen gegeven, dat Ik over
zijn huis voor altijd gericht zal oefenen om de
ongerechtigheid, waarvan hij geweten heeft;
immers zijn zonen brachten een vloek over zich en
hij heeft hen niet eens berispt.
14 Daarom heb Ik het huis van Eli gezworen: nooit zal
de ongerechtigheid van het huis van Eli worden
verzoend door slachtoffer of door spijsoffer.
15 Samuel nu bleef liggen tot de morgen; toen open-
de hij de deuren van het huis des Heren. Samuel
zag ertegen op Eli het gezicht mee te delen.
16 Doch Eli riep Samuel en zeide: Samuel, mijn zoon.
Deze zeide: Hier ben ik.
17 En hij zeide: Wat is het woord, dat Hij tot u
gesproken heeft? Verberg het toch niet voor mij.
Zo moge God u doen, ja nog erger, indien gij iets
voor mij verbergt van het gehele woord, dat Hij
tot u gesproken heeft.
18 Toen deelde Samuel hem alles mee zonder iets
voor hem te verzwijgen. En hij zeide: Hij is de
Here, Hij doe wat goed is in zijn ogen.

19 Samuel nu groeide op, en de Here was met hem
en liet geen van zijn woorden ter aarde vallen.
20 En geheel Israel van Dan tot Berseba kwam tot de
erkenning, dat aan Samuel door de Here het ambt
van profeet was toevertrouwd.
21 De Here verscheen ook verder in Silo, want Hij
openbaarde Zich in Silo aan Samuel door het
woord des Heren.

1 Samuël 4

1 En het woord van Samuel kwam tot geheel Israel.
Israel trok ten strijde tegen de Filistijnen en leger-
de zich bij Eben-haezer; de Filistijnen echter had-
den zich gelegerd te Afek.
2 De Filistijnen stelden zich in slagorde op tegenover
Israel. De strijd werd algemeen en Israel leed de
nederlaag tegen de Filistijnen; en dezen versloegen in
de slag op het open veld ongeveer vierduizend man.
3 Toen het volk in de legerplaats terugkeerde, zei-
den de oudsten van Israel: Waarom heeft de Here
ons heden de nederlaag laten lijden tegen de
Filistijnen? Laten wij de ark van het verbond des
Heren uit Silo halen, zodat die midden onder ons
kome en ons verlosse uit de macht onzer vijanden.
4 Daarop zond het volk bericht naar Silo, en zij
brachten vandaar de ark van het verbond des
Heren der heerscharen, die op de cherubs troont;
daar waren bij de ark van het verbond Gods de
beide zonen van Eli, Chofni en Pinechas.
5 Zodra de ark van het verbond des Heren in de
legerplaats kwam, hief geheel Israel een gejuich
aan, zo luid, dat de aarde dreunde.
6 En de Filistijnen, die dat gejuich hoorden, zeiden:
Wat betekent toch dat luide gejuich in de leger-
plaats der Hebreeen? Toen zij vernamen, dat de
ark des Heren in de legerplaats gekomen was,
7 Werden de Filistijnen bevreesd, want zij zeiden:
God is in de legerplaats gekomen, en zij zeiden:
Wee ons, want zo iets is noch gisteren noch eergi-
steren geschied.

8 Wee ons! Wie redt ons uit de macht van deze
geweldige god? Dit is dezelfde god, die de
Egyptenaren met allerlei plagen in de woestijn
geslagen heeft.
9 Grijpt moed en zijt mannen, gij Filistijnen, opdat
gij geen slaven der Hebreeen wordt, zoals zij van u
geweest zijn. Zijt mannen en strijdt!
10 Toen streden de Filistijnen en Israel werd versla-
gen. Ieder vluchtte naar zijn tent, en de slachting
was zeer groot: van Israel vielen dertigduizend
man voetvolk.
11 Ook werd de ark Gods buitgemaakt en de beide
zonen van Eli, Chofni en Pinechas, vonden de
dood.
12 Een Benjaminiet snelde weg uit de gelederen en
bereikte nog op dezelfde dag Silo, in gescheurde
klederen en met aarde op zijn hoofd.
13 Toen hij aankwam, zie, Eli zat op zijn stoel aan de
kant van de weg in afwachting, want zijn hart was
vol zorg over de ark Gods. Toen de man in de stad
kwam en het bericht overbracht, ging er een
gejammer door de gehele stad.
14 Eli hoorde het jammergeschrei en vroeg: Wat is
dat voor een rumoer? De man haastte zich naar Eli
en deelde het hem mee.
15 Eli nu was achtennegentig jaar oud en zijn ogen
stonden star, zodat hij niet zien kon.
16 De man zeide tot Eli: Ik kom van het slagveld; ik
ben vandaag nog van het slagveld gevlucht. Hij
zeide: Wat is er gebeurd, mijn zoon?

17 De boodschapper antwoordde: Israel is voor de
Filistijnen op de vlucht geslagen; een grote neder-
laag heeft het volk geleden; ook uw beide zonen,
Chofni en Pinechas, zijn dood, en de ark Gods is
buitgemaakt.
18 Toen hij melding maakte van de ark Gods, viel Eli
achterover van zijn stoel naast de poort, brak zijn
nek en stierf. Want de man was oud en zwaar. En
hij was veertig jaar richter over Israel geweest.
19 Zijn schoondochter nu, de vrouw van Pinechas,
was zwanger en zou spoedig baren. Toen zij het
bericht vernam, dat de ark Gods buitgemaakt was
en dat haar schoonvader en haar man gestorven
waren, kromde zij zich en baarde, want de weeen
overvielen haar.
20 Toen zij op sterven lag, spraken de vrouwen die
om haar heen stonden: Vrees niet, want gij hebt
een zoon gebaard. Doch zij antwoordde niet en
sloeg er geen acht op.
21 Zij noemde de jongen Ikabod en zeide: weg is de
eer uit Israel; omdat de ark Gods was buitgemaakt
en om haar schoonvader en haar man.
22 Zij zeide: Weg is de eer uit Israel, want de ark
Gods is buitgemaakt.

1 Samuël 5

1 De Filistijnen hadden de ark Gods buitgemaakt en
haar van Eben-haezer naar Asdod gebracht.
2 Toen namen de Filistijnen de ark Gods, brachten
haar in de tempel van Dagon en zetten haar neer
naast Dagon.
3 Toen de Asdodieten de volgende morgen vroeg
opstonden, zie, Dagon was op zijn gezicht ter
aarde gevallen voor de ark des Heren; en zij
namen Dagon en zetten hem weer op zijn plaats.
4 Maar toen zij de volgende morgen vroeg opstonden, zie, Dagon was op zijn gezicht ter aarde
gevallen voor de ark des Heren, maar het hoofd
van Dagon en zijn beide handen lagen afgehouwen
op de drempel, slechts de romp was nog over.
5 Daarom treden de priesters van Dagon en allen die
de tempel van Dagon binnengaan, niet op de drempel van Dagon te Asdod, tot op de huidige dag.
6 Zwaar drukte de hand des Heren op de Asdodieten
en Hij verbijsterde hen: Hij sloeg hen met builen,
zowel Asdod als het omliggende gebied.
7 Toen de mannen van Asdod zagen, dat de zaken
zo stonden, zeiden zij: De ark van de God van
Israel mag bij ons niet blijven, want zijn hand is
hard tegen ons en tegen onze god Dagon.
8 Daarom riepen zij alle stadsvorsten der Filistijnen
bijeen en zeiden: Wat zullen wij doen met de ark
van de God van Israel? En zij zeiden: De ark van
de God van Israel moet naar Gat worden overgebracht. Zij brachten dus de ark van de God van
Israel daarheen over.

9 Maar nadat zij haar overgebracht hadden, trof de
hand des Heren de stad met een zeer grote ver-
warring: Hij sloeg de bewoners van de stad, klein
en groot, zodat builen bij hen uitbraken.
10 Toen zonden zij de ark Gods naar Ekron. Maar
zodra de ark Gods in Ekron kwam, jammerden de
Ekronieten: Zij brengen de ark van de God van
Israel tot ons om ons en ons volk te doden.
11 Zij riepen daarom alle stadsvorsten der Filistijnen
bijeen en zeiden: Zendt de ark van de God van
Israel weg; laat zij terugkeren naar haar eigen
plaats, opdat zij ons en ons volk niet dode. Want
in de gehele stad heerste een dodelijke verwarring;
de hand Gods drukte daar zeer zwaar:
12 De mannen die niet gestorven waren, werden met
builen geslagen, zodat het gejammer der stad ten
hemel klom.

1 Samuël 6

1 Toen de ark des Heren zeven maanden in het
gebied der Filistijnen geweest was,
2 Riepen de Filistijnen de priesters en de waarzeg-
gers en vroegen hun: Wat moeten wij doen met de
ark des Heren? Geeft ons te kennen, hoe wij haar
zullen terugzenden naar haar eigen plaats.
3 Zij zeiden: Wanneer gij de ark van de God van Israel
terugzendt, dan moet gij haar niet zonder meer
heenzenden, maar gij moet Hem in ieder geval
genoegdoening geven; dan zult gij genezen en zal u
bekend worden, waarom zijn hand niet van u wijkt.
4 Daarop vroegen zij: Welke genoegdoening zullen
wij Hem geven? En zij antwoordden: Naar het aan-
tal van de stadsvorsten der Filistijnen, vijf gouden
builen en vijf gouden muizen, want eenzelfde
plaag treft allen, ook uw stadsvorsten.
5 Maakt dus afbeeldingen van uw builen en van de
muizen, die het land verwoesten, en bewijst de
God van Israel hulde. Misschien zal Hij de druk van
zijn hand van u, van uw goden en van uw land
wegnemen.
6 Waarom toch zoudt gij uw hart verharden, zoals
de Egyptenaren en Farao hun hart verhard heb-
ben? Lieten zij hen niet trekken, toen Hij hun zijn
macht liet gevoelen, en zij gingen?
7 Nu dan, neemt en maakt gereed een nieuwe
wagen met twee zogende koeien, die nog geen juk
gedragen hebben; spant die koeien voor de
wagen, maar brengt haar kalveren bij haar van-
daan naar huis terug.

8 Neemt dan de ark des Heren, zet haar op de wagen en legt de gouden voorwerpen, die gij Hem als genoegdoening geeft, in een kistje ernaast. Zendt haar dan weg; laat zij gaan.

9 Geeft acht: indien zij de weg naar haar gebied opgaat, naar Bet-semes, dan is Hij het, die dit grote onheil over ons gebracht heeft. En zo niet, dan weten wij, dat niet zijn hand ons getroffen heeft; dan is het ons toevallig overkomen.

10 De mannen deden alzo. Zij namen twee zogende koeien en spanden die voor de wagen, maar haar kalveren hielden zij thuis.

11 Zij zetten de ark des Heren op de wagen, evenals het kistje met gouden muizen en de afbeeldingen van hun gezwellen.

12 De koeien gingen regelrecht de weg op naar Bet-semes; zij liepen al loeiende rechtdoor zonder naar rechts of links af te buigen, en de stadsvorsten der Filistijnen volgden ze tot aan het gebied van Bet-semes toe.

13 De mensen van Bet-semes waren juist bezig met het oogsten van de tarwe in de vallei. Toen zij opkeken, zagen zij de ark, en zij waren verheugd haar te zien.

14 De wagen nu kwam bij het veld van de Bet-semiet Jehosua en hield daar stil. Daar lag een grote steen. Zij kloofden het hout van de wagen en offerden de koeien als een brandoffer voor de Here.

15 De Levieten hadden de ark des Heren met het kist-
je, dat daarbij stond, waarin de gouden voorwer-
pen waren, afgeladen en op de grote steen
geplaatst, en op die dag offerden de mannen van
Bet-semes de Here brandoffers en slachtten Hem
slachtoffers.
16 Toen de vijf stadsvorsten van de Filistijnen dit zagen,
keerden zij op dezelfde dag naar Ekron terug.
17 Dit nu zijn de gouden gezwellen, die de Filistijnen
als genoegdoening de Here gaven: een voor
Asdod, een voor Gaza, een voor Askelon, een voor
Gat, een voor Ekron;
18 Verder de gouden muizen naar het getal van alle
steden der Filistijnen, die aan de vijf stadsvorsten
behoorden, van de versterkte steden af tot de dor-
pen toe; en getuige is tot op de huidige dag de
grote steen, waarop zij de ark des Heren geplaatst
hebben, in het veld van de Bet-semiet Jehosua.
19 En Hij richtte een slachting aan onder de mannen
van Bet-semes, omdat zij de ark des Heren beke-
ken hadden; Hij sloeg van het volk zeventig man,
vijftig op de duizend. Het volk bedreef rouw,
omdat de Here zulk een grote slachting onder het
volk had aangericht.
20 En de mannen van Bet-semes zeiden: Wie kan
bestaan voor het aangezicht van de Here, deze heili-
ge God? Naar wie zal Hij bij ons vandaan optrekken?
21 En zij zonden naar de bewoners van Kirjat-jearim
boden, die moesten zeggen: De Filistijnen hebben de
ark des Heren teruggebracht; daalt af en voert ze tot u.

1 Samuël 7

1 De mannen van Kirjat-jearim kwamen, voerden de
ark des Heren mee en brachten haar in het huis van
Abinadab op de heuvel. En zijn zoon Elazar heilig-
den zij om voor de ark des Heren zorg te dragen.
2 Van de dag af, dat de ark in Kirjat-jearim verbleef,
verliep er een geruime tijdƒ twintig jaarƒ en het
gehele huis Israels achtervolgde de Here met zijn
klachten.
3 Toen zeide Samuel tot het gehele huis Israels:
Indien gij u met uw gehele hart tot de Here
bekeert, doet dan de vreemde goden en de
Astartes uit uw midden weg en richt uw hart op
de Here en dient Hem alleen; dan zal Hij u redden
uit de macht der Filistijnen.
4 Daarop deden de Israelieten de Baals en de
Astartes weg en dienden de Here alleen.
5 Toen zeide Samuel: Roept geheel Israel bijeen te
Mispa; dan zal ik voor u tot de Here bidden.
6 Te Mispa bijeengekomen, putten zij water en
goten het uit voor het aangezicht des Heren. Ook
vastten zij op die dag en zeiden daar: Wij hebben
tegen de Here gezondigd. En Samuel richtte de
Israelieten te Mispa.
7 Toen de Filistijnen hoorden, dat de Israelieten zich
verzameld hadden te Mispa, trokken de stadsvorsten
der Filistijnen tegen Israel op. De Israelieten hoorden
dit, en zij werden bevreesd voor de Filistijnen.
8 En de Israelieten zeiden tot Samuel: Laat niet na
voor ons tot de Here, onze God, te roepen, opdat
Hij ons verlosse uit de macht der Filistijnen.

9 Toen nam Samuel een melklam en offerde het in
zijn geheel de Here tot een brandoffer. En toen
Samuel voor Israel tot de Here riep, antwoordde
de Here hem.
10 Terwijl Samuel bezig was het brandoffer te bren-
gen, rukten de Filistijnen op ten strijde tegen Israel,
maar de Here deed te dien dage machtig de donder
rollen over de Filistijnen en bracht hen in verwar-
ring, zodat zij tegen Israel de nederlaag leden.
11 De mannen van Israel trokken toen uit Mispa, ver-
volgden de Filistijnen en versloegen hen tot bene-
den Bet-kar.
12 En Samuel nam een steen en stelde die op tussen
Mispa en Sen; hij gaf hem de naam Eben-haezer,
en zeide: Tot hiertoe heeft ons de Here geholpen.
13 Zo werden de Filistijnen vernederd en drongen het
gebied van Israel niet meer binnen. De hand des
Heren was tegen de Filistijnen al de dagen van
Samuel,
14 En de steden die de Filistijnen aan Israel ontnomen
hadden, kwamen opnieuw aan Israel, van Ekron af
tot Gat toe; en Israel ontrukte het daarbij behoren-
de gebied aan de macht der Filistijnen. Ook was er
vrede tussen Israel en de Amorieten.
15 Samuel nu was richter over Israel, zolang hij leefde.
16 Hij maakte van jaar tot jaar een rondreis langs Betel,
Gilgal en Mispa, en richtte Israel op al deze plaatsen;
17 Daarna keerde hij naar Rama terug, want daar was
zijn huis en daar richtte hij Israel; en hij bouwde
daar de Here een altaar.

1 Samuël 8

1 Toen Samuel oud geworden was, stelde hij zijn zonen aan tot richters over Israel.

2 De naam van zijn eerstgeboren zoon was Joel, die van de tweede Abia; zij waren richters te Berseba.

3 Maar zijn zonen wandelden niet in zijn wegen; zij waren op winstbejag uit, namen geschenken aan en bogen het recht.

4 Daarom kwamen alle oudsten van Israel bijeen; zij gingen naar Samuel in Rama

5 En zeiden tot hem: Zie, gij zijt oud geworden en uw zonen wandelen niet in uw wegen; stel nu een koning over ons aan om ons te richten, als bij alle andere volken.

6 Toen zij zeiden: Geef ons een koning om ons te richten, mishaagde dat aan Samuel, en hij bad tot de Here.

7 De Here zeide tot Samuel: Luister naar het volk, in alles wat zij tot u zeggen, want niet u hebben zij verworpen, maar Mij hebben zij verworpen, dat Ik geen koning over hen zou zijn.

8 Juist zoals zij gedaan hebben van de dag af, toen Ik hen uit Egypte leidde, tot op de huidige dag, dat zij Mij hebben verlaten en andere goden gediend, zo doen zij nu ook tegen u.

9 Nu dan, luister naar hen, maar waarschuw hen ernstig en zeg hun aan, hoe het optreden zal zijn van de koning die over hen regeren zal.

10 En Samuel sprak al de woorden des Heren tot het volk, dat hem om een koning gevraagd had

11 En hij zeide: Zo zal het optreden zijn van de koning die over u regeren zal; uw zonen zal hij nemen en hen dienst laten doen bij zijn wagens en bij zijn paarden, en zij zullen voor zijn wagen uit lopen;
12 Hij zal hen aanstellen als oversten over duizend en oversten over vijftig; zij zullen zijn akkerland ploegen en zijn oogst binnenhalen; zijn wapens en wagentuig zullen zij vervaardigen.
13 Uw dochters zal hij nemen als zalfbereidsters, kooksters en baksters.
14 Verder zal hij van uw akkers, wijngaarden en olijftuinen de beste nemen en aan zijn dienaren geven;
15 Van uw koren en de opbrengst van uw wijngaarden zal hij tienden nemen en aan zijn hovelingen en aan zijn dienaren geven.
16 Uw slaven, slavinnen, de beste van uw jonge mannen, en uw ezels zal hij nemen en gebruiken voor zijn werk.
17 Van uw kleinvee zal hij tienden nemen, en zelf zult gij hem tot slaven zijn.
18 Te dien dage zult gij jammeren over uw koning die gij u gekozen hebt, maar de Here zal u te dien dage niet antwoorden.
19 Het volk weigerde echter naar Samuel te luisteren en zij zeiden: Neen, toch moet er een koning over ons zijn;

20 Dan zullen ook wij zijn als alle andere volken; onze
koning zal ons richten, voor ons uitrukken en onze
oorlogen voeren.
21 Samuel hoorde al de woorden van het volk en
bracht ze aan de Here over.
22 De Here zeide tot Samuel: Luister naar hen en stel
een koning over hen aan. Toen zeide Samuel tot
de mannen van Israel: Gaat heen, een ieder naar
zijn stad.

1 Samuël 9

1 Er was een man uit Benjamin, Kis geheten, de
zoon van Abiel, de zoon van Seror, de zoon van
Bekorat, de zoon van Afiach, een Benjaminiet, een
vermogend man;
2 Deze had een zoon, Saul geheten, jong en schoon;
onder de Israelieten was er niemand schoner dan
hij: hij stak een hoofd uit boven al het volk.
3 Nu waren van Kis, de vader van Saul, de ezelinnen
zoekgeraakt. Toen zeide Kis tot zijn zoon Saul:
Neem toch een van de knechten mee en ga heen,
zoek de ezelinnen.
4 Hij trok het gebergte van Efraim door; ook trok hij
door het gebied van Salisa, maar zij vonden ze
niet. Daarna trokken zij door het gebied van
Saalim, maar zij waren er niet. Daarna trokken zij
door het gebied van Benjamin, maar zij vonden ze
niet.
5 Toen zij in het gebied van Suf gekomen waren,
zeide Saul tot zijn knecht die bij hem was: Kom,
laten wij terugkeren. Anders zal mijn vader niet
meer aan de ezelinnen denken, maar zich over ons
bezorgd maken.
6 Deze echter zeide tot hem: Zie toch, er is in deze
stad een man Gods; en die man is hoog in aan-
zien; al wat hij zegt, komt stellig uit. Laten wij
daar terstond heen gaan, misschien kan hij ons
inlichten over de tocht die wij ondernomen heb-
ben.

7 Toen zeide Saul tot zijn knecht: Maar als wij gaan,
wat kunnen wij dan voor die man meebrengen?
Het brood uit onze reiszakken is immers op, en
een geschenk om aan de man Gods te brengen,
hebben wij niet. Wat hebben wij?
8 De knecht richtte nogmaals het woord tot Saul en
zeide: Zie, ik heb nog het vierde deel van een zil-
veren sikkel bij mij; ik zou dit de man Gods kun-
nen geven, dan zal hij ons over onze tocht inlich-
ten. *f*
9 (Vroeger zeide men in Israel, wanneer men God
ging raadplegen: Komt, laten wij naar de ziener
gaan. Want de profeet van tegenwoordig werd
vroeger ziener genoemd).
10 Daarop zeide Saul tot zijn knecht: Uw voorstel is
goed; kom, laten wij gaan. Zij gingen dus naar de
stad, waar de man Gods was.
11 Juist toen zij de helling naar de stad beklommen,
ontmoetten zij meisjes op weg om water te put-
ten. Zij zeiden tot haar: Is de ziener hier?
12 Toen antwoordden zij hun: Ja, zie, hij is u voor,
haast u nu, want hij is vandaag in de stad geko-
men, omdat het volk vandaag een offermaal heeft
op de hoogte.
13 Zodra gij de stad inkomt, zult gij hem vinden,
voordat hij de hoogte opgaat om te eten. Want
het volk eet niet, voordat hij gekomen is; hij
zegent namelijk het offer en daarna eten de geno-
digden. Nu dan, gaat heen, want gij zult hem
dadelijk vinden.

14 Zij gingen dan naar de stad, en toen zij de stad
ingingen, kwam Samuel juist naar buiten, hun
tegemoet, om de hoogte op te gaan.
15 De Here nu had een dag voor de komst van Saul
aan Samuel geopenbaard:
16 Morgen om deze tijd zal Ik een man uit het land
van Benjamin tot u zenden; hem zult gij tot vorst
over mijn volk Israel zalven en hij zal mijn volk
verlossen uit de macht der Filistijnen. Want Ik heb
acht geslagen op mijn volk, omdat zijn hulpgeroep
tot Mij is doorgedrongen.
17 Toen Samuel Saul zag, gaf de Here hem te kennen:
Dit is de man, over wie Ik u gesproken heb; deze
zal over mijn volk heersen.
18 Saul nu trad op Samuel toe midden in de poort en
zeide: Wijs mij toch, waar het huis van de ziener is.
19 Samuel antwoordde Saul: Ik ben de ziener. Ga
voor mij uit de hoogte op. Vandaag blijft gij bij
mij eten en morgen vroeg zal ik u laten trekken.
En over alles wat u bezighoudt, zal ik u inlichten.
20 Wat uw ezelinnen betreft, die sinds drie dagen
zoek zijn, maak u daarover niet bezorgd, want zij
zijn terecht. Maar aan wie behoort al wat Israel
begerenswaardig acht? Behoort het niet aan u en
aan uw gehele familie?
21 Saul echter antwoordde: Ben ik niet een
Benjaminiet, uit een van de kleinste stammen van
Israel? En is mijn geslacht niet het geringste van
alle geslachten van de stam Benjamin? Waarom
spreekt gij dan zo tot mij?

22 Daarop nam Samuel Saul en zijn knecht mee,
bracht hen in het vertrek en gaf hun een plaats
aan het hoofd der genodigden, ongeveer dertig
man.
23 En Samuel zeide tot de kok: Breng het stuk dat ik
u gaf, waarvan ik zeide: Houd het bij u.
24 Toen diende de kok de schenkel op met wat daar-
aan was en zette deze Saul voor. En hij zeide: Zie,
wat overgebleven is, wordt u voorgezet; eet, want
voor het feest is het voor u bewaard, toen ik zeide:
Ik heb het volk genodigd. Zo at Saul op die dag
met Samuel.
25 Daarna daalden zij van de hoogte af naar de stad.
En hij sprak met Saul op het dak.
26 Zij stonden vroeg op, en toen het morgenrood
begon te gloren, riep Samuel Saul, die op het dak
was, en zeide: Sta op, dan zal ik u uitgeleide doen.
Toen stond Saul op en zij beiden gingen naar bui-
ten, hij en Samuel.
27 Toen zij aan de grens van de stad gekomen waren,
zeide Samuel tot Saul: Zeg de knecht, dat hij voor
ons uitga (daarop ging deze weg) maar blijf gij nu
staan, dan zal ik u het woord Gods doen horen.

1 Samuël 10

1 Toen nam Samuel de oliekruik, goot haar uit over
zijn hoofd, kuste hem en zeide: Heeft de Here u
niet tot vorst over zijn erfdeel gezalfd?
2 Wanneer gij heden van mij zijt heengegaan, zult
gij twee mannen ontmoeten bij het graf van
Rachel, in het gebied van Benjamin, te Selsach.
Die zullen tot u zeggen: De ezelinnen die gij zijt
gaan zoeken, zijn terecht; en zie, uw vader denkt
niet meer aan het geval met de ezelinnen, maar
over u is hij bezorgd en hij zegt: Wat kan ik voor
mijn zoon doen?
3 Als gij dan verder trekt en bij de terebint van
Tabor komt, zullen u daar drie mannen ontmoeten
op weg naar God in Betel; een van hen draagt drie
bokjes, een ander drie broden en de derde een
kruik wijn.
4 Zij zullen u begroeten en u twee broden geven,
die gij van hen zult aannemen.
5 Daarna zult gij te Gibea Gods komen, waar de
bezetting der Filistijnen ligt. Zodra gij daar de stad
ingaat, zult gij een schare profeten tegenkomen,
die van de hoogte afdalen, voor hen uit harpen,
tamboerijnen, fluiten en citers; zelf zullen zij in
geestvervoering zijn.
6 Dan zal de Geest des Heren u aangrijpen; gij zult
met hen in geestvervoering geraken en tot een
ander mens worden.

7 Wanneer deze tekenen aan u geschieden, doe dan wat uw hand vindt, want God is met u.
8 Gij zult u voor mij uit naar Gilgal begeven, en zie, ik zal tot u komen om brandoffers te offeren en vredeoffers te slachten. Zeven dagen zult gij wachten, totdat ik bij u kom en u te kennen geef wat gij doen zult.
9 Terwijl hij zich omkeerde om van Samuel weg te gaan, schonk God hem een ander hart. En al de genoemde tekenen geschiedden op die dag.
10 Toen zij daar te Gibea kwamen, zie, een schare profeten trad hem tegemoet; de Geest Gods greep hem aan en hij geraakte onder hen in geestvervoering.
11 En allen die hem van vroeger kenden, zagen hoe hij met de profeten profeteerde; en men zeide tot elkander: Wat is toch de zoon van Kis overkomen? Is Saul ook onder de profeten?
12 Toen antwoordde iemand daarvandaan: Wie is hun vader? (Daarom is het tot een spreekwoord geworden: Is Saul ook onder de profeten?)
13 Toen er een einde gekomen was aan zijn geestvervoering, begaf hij zich naar de hoogte.
14 En de oom van Saul zeide tot hem en tot zijn knecht: Waar zijt gij geweest? Hij antwoordde: De ezelinnen zoeken, maar toen wij zagen, dat zij er niet waren, zijn wij naar Samuel gegaan.
15 Daarop zeide de oom van Saul: Vertel mij toch, wat Samuel u gezegd heeft.

16 Saul zeide tot zijn oom: Hij heeft ons dadelijk mee-
gedeeld, dat de ezelinnen terecht waren. Maar dat
Samuel gesproken had over het koningschap ver-
telde hij hem niet.
17 Daarna riep Samuel het volk samen tot de Here te
Mispa
18 En hij zeide tot de Israelieten: Zo zegt de Here, de
God van Israel: Ik heb Israel uit Egypte geleid en u
gered uit de macht der Egyptenaren en uit de
macht van alle koninkrijken die u verdrukten.
19 Maar thans verwerpt gij uw God, die voor u een
verlosser was uit al uw rampen en noden, en zegt:
Neen, stel een koning over ons aan. Nu dan, stelt
u voor het aangezicht des Heren, naar uw stam-
men en naar uw geslachten.
20 Toen liet Samuel alle stammen van Israel naderbij
komen, en de stam Benjamin werd aangewezen.
21 Daarna liet hij de stam Benjamin naderbij komen
naar zijn geslachten, en het geslacht van Matri
werd aangewezen. Tenslotte werd Saul, de zoon
van Kis, aangewezen. Maar toen men hem zocht,
was hij niet te vinden.
22 Daarom stelde men nogmaals de Here een vraag:
Is de man wel hier gekomen? De Here nu zeide:
Zie, hij houdt zich ergens tussen het pakgoed
schuil.
23 Men snelde heen en haalde hem daarvandaan, en
toen hij midden onder het volk stond, bleek het,
dat hij een hoofd boven al het volk uitstak.

24 En Samuel zeide tot het gehele volk: Ziet gij wel,
wie de Here verkoren heeft? Want er is niemand
als hij onder het gehele volk. Toen juichte het
gehele volk en riep: De koning leve!
25 Daarna zette Samuel voor het volk het recht van
het koningschap uiteen, schreef dit in een oorkon-
de en legde die neer voor het aangezicht des
Heren; daarop liet Samuel het gehele volk gaan,
ieder naar zijn huis.
26 Ook Saul ging naar zijn huis, naar Gibea, en de
dapperen, aan wie God dit in het hart gegeven
had, gingen met hem.
27 Doch nietswaardige lieden zeiden: Hoe zou deze
ons verlossen? Zij verachtten hem en brachten
hem geen geschenk. Maar hij hield zich doof.

1 Samuël 11

1 De Ammoniet Nachas trok op en sloeg het beleg
voor Jabes in Gilead. Toen zeiden alle mannen van
Jabes tot Nachas: Sluit een verbond met ons, dan
zullen wij ons aan u onderwerpen.
2 Maar de Ammoniet Nachas zeide tot hen: Op deze
voorwaarde zal ik met u een verbond sluiten, dat
ik bij ieder van u het rechteroog uitsteek; ik zal dit
als een smaad op geheel Israel leggen.
3 De oudsten van Jabes zeiden tot hem: Geef ons
zeven dagen de tijd; dan willen wij boden zenden
door het gehele gebied van Israel; en indien nie-
mand ons te hulp komt, zullen wij ons aan u over-
geven.
4 Toen de boden te Gibea Sauls kwamen, en het
bericht aan het volk brachten, verhief het gehele
volk zijn stem en weende.
5 En zie, Saul kwam achter de runderen aan van het
veld en Saul zeide: Wat heeft het volk, dat het
weent? Zij vertelden hem wat de mannen van
Jabes gezegd hadden.
6 Toen Saul deze woorden hoorde, greep de Geest
Gods hem aan, en hij ontstak in hevige toorn,
7 Nam een span runderen, hieuw ze in stukken en
zond deze met de boden door het gehele gebied
van Israel, zeggende: Wie niet uittrekt achter Saul
en achter Samuel, met diens runderen zal evenzo
gehandeld worden. Toen viel de schrik des Heren
op het volk, en zij trokken uit als een man.

8 Hij monsterde hen te Bezek; er waren driehon-
derdduizend Israelieten en dertigduizend Judeeers.
9 Tot de boden die gekomen waren, zeiden zij: Zo
zult gij spreken tot de mannen van Jabes in Gilead:
morgen als de zon heet wordt zal er voor u verlos-
sing komen. Toen de boden kwamen en dit aan de
mannen van Jabes berichtten, verheugden dezen
zich.
10 En de mannen van Jabes zeiden [tot] [Nachas]:
Morgen zullen wij ons aan u overgeven; dan kunt
gij met ons doen naar al wat goed is in uw ogen.
11 De volgende morgen nu verdeelde Saul het volk in
drie groepen. Deze drongen in de morgenwake in
de legerplaats door en versloegen de Ammonieten,
voor het heetst van de dag; wie overbleven wer-
den verstrooid, zodat er onder hen geen twee bij
elkander bleven.
12 Toen zeide het volk tot Samuel: Wie heeft er
gezegd: Zou Saul over ons koning zijn? Geeft hier
die mannen, dat wij hen doden.
13 Maar Saul zeide: Op deze dag zal niemand ter
dood gebracht worden, want de Here heeft heden
verlossing aan Israel geschonken.
14 En Samuel zeide tot het volk: Komt, laten wij naar
Gilgal gaan en daar het koningschap vernieuwen.
15 Toen ging heel het volk naar Gilgal en riep daar
Saul tot koning uit voor het aangezicht des Heren
te Gilgal, en zij slachtten daar vredeoffers voor het
aangezicht des Heren, en Saul en alle mannen van
Israel verheugden zich daar zeer.

1 Samuël 12

1 Samuel nu zeide tot geheel Israel: Zie, ik heb naar
u geluisterd in al wat gij tot mij gezegd hebt, en
heb een koning over u aangesteld.
2 Nu dan, zie, de koning gaat u voor; ik echter ben oud
en grijs geworden, en zie, mijn zonen zijn bij u; van
mijn jeugd af tot op deze dag ben ik u voorgegaan.
3 Hier ben ik. Getuigt tegen mij in tegenwoordig-
heid des Heren en in tegenwoordigheid van zijn
gezalfde: wiens rund heb ik genomen? Wiens ezel
heb ik genomen? Wie heb ik verdrukt? Wie heb ik
verongelijkt? Uit wiens hand heb ik een geschenk
aangenomen en heb daarom mijn ogen toege-
daan? Dan zal ik het u teruggeven.
4 En zij zeiden: Gij hebt ons niet verdrukt en gij
hebt ons niet verongelijkt en gij hebt uit niemands
hand iets aangenomen.
5 Toen zeide hij tot hen: De Here is getuige tegenover
u, en zijn gezalfde is op deze dag getuige, dat gij bij
mij niets gevonden hebt. Zij zeiden: Hij is getuige.
6 En Samuel zeide tot het volk: De Here is het, die
Mozes en Aaron heeft doen optreden en die uw
vaderen uit het land Egypte heeft geleid.
7 Nu dan, stelt u op, opdat ik als richter u, voor het
aangezicht des Heren, voorhoude alle rechtvaardi-
ge daden die de Here voor u en uw vaderen
gedaan heeft.
8 Toen Jakob in Egypte gekomen was en uw vaderen
tot de Here riepen, zond de Here Mozes en Aaron,
die uw vaderen uit Egypte leidden, en hen hier
deden wonen.

9 Maar zij vergaten de Here, hun God, en Hij gaf
hen over in de macht van Sisera, de legeroverste
van Hasor, en in die van de Filistijnen en de
koning van Moab; die streden tegen hen.
10 Zij riepen tot de Here en zeiden: Wij hebben
gezondigd, want wij hebben de Here verlaten en
de Baals en Astartes gediend; nu dan, red ons toch
uit de macht onzer vijanden, dan zullen wij U die-
nen.
11 Daarop zond de Here Jerubbaal, Barak, Jefta en
Samuel, en redde u uit de macht der vijanden die
u omringden, zodat gij veilig woondet.
12 Toen gij echter zaagt, dat Nachas, de koning der
Ammonieten, tegen u optrok, zeidet gij tot mij:
Neen, een koning zal over ons regeren. Terwijl
toch de Here, uw God, uw koning is.
13 Nu dan, ziedaar de koning, die gij verkoren hebt,
die gij begeerd hebt; zie de Here heeft een koning
over u aangesteld.
14 Als gij maar de Here vreest, Hem dient, naar Hem
luistert en tegen het bevel des Heren niet weer-
spannig zijt, en zowel gij als de koning die over u
regeren zal, de Here, uw God, volgt!
15 Doch, indien gij naar de Here niet luistert en
tegen het bevel des Heren weerspannig zijt, dan
zal de hand des Heren tegen u zijn zoals ook tegen
uw vaderen.
16 Blijft nu nog staan en ziet dit geweldige dat de
Here voor uw ogen doen zal.

17 Is het nu niet de tijd van de tarweoogst? Ik zal tot
de Here roepen, dat Hij donderslagen en regen
geve. Weet dan en ziet, dat het kwaad groot is,
dat gij in de ogen des Heren gedaan hebt door
voor u een koning te vragen.
18 Toen riep Samuel tot de Here, en de Here gaf op
die dag donderslagen en regen, zodat het gehele
volk zeer bevreesd werd voor de Here en voor
Samuel,
19 En het gehele volk zeide tot Samuel: Bid voor uw
knechten tot de Here, uw God, opdat wij niet ster-
ven, want aan al onze zonden hebben wij nog
kwaad toegevoegd door voor ons een koning te
vragen.
20 En Samuel zeide tot het volk: Vreest niet; wel hebt
gij al dit kwaad bedreven, maar wijkt niet langer
van de Here af, dient de Here met uw ganse hart.
21 Gij zult niet afwijken achter de ijdelheden, die
baten noch redden kunnen; slechts ijdelheid zijn zij.
22 Want de Here zal zijn volk niet verstoten, om der
wille van zijn grote naam. De Here heeft immers
verkozen u tot zijn volk te maken.
23 Wat mij betreft, het zij verre van mij, dat ik tegen
de Here zou zondigen door op te houden voor u
te bidden; ik zal u de goede en rechte weg leren.
24 Vreest slechts de Here en dient Hem trouw met uw
ganse hart, want ziet, welke grote dingen Hij
onder u gedaan heeft.
25 Maar indien gij toch kwaad doet, zult gij zowel als
uw koning weggevaagd worden.

1 Samuël 13

1 Saul nu was een jaar aan de regering geweest.
Toen hij twee jaar over Israel geregeerd had,
2 Koos Saul zich drieduizend man uit Israel, waarvan
er tweeduizend waren bij Saul te Mikmas en op
het gebergte van Betel en duizend bij Jonatan te
Gibea in Benjamin, maar de rest van het volk liet
hij weggaan, ieder naar zijn tent.
3 Jonatan nu versloeg de bezetting der Filistijnen,
die te Geba lag; dit vernamen de Filistijnen.
Terzelfder tijd liet Saul in het gehele land op de
hoorn blazen, want hij dacht: De Hebreeen moe-
ten het vernemen.
4 Zo hoorde geheel Israel de boodschap: Saul heeft
de bezetting der Filistijnen verslagen en zodoende
is Israel bij de Filistijnen in een kwade reuk geko-
men. Toen werd het volk opgeroepen om Saul te
volgen naar Gilgal.
5 De Filistijnen nu hadden zich verzameld om tegen
Israel te strijden, drieduizend wagens, zesduizend
ruiters en voetvolk even talrijk als het zand aan de
oever der zee. Zij trokken op en legerden zich te
Mikmas, oostelijk van Bet-awen.
6 Toen de mannen van Israel zagen, dat zij in het
nauw kwamen, dat het volk bedreigd werd, ver-
borg het volk zich in de spelonken, spleten, rot-
sen, grotten en putten;
7 Ook gingen Hebreeen over de Jordaan naar het
land van Gad en Gilead, terwijl Saul nog te Gilgal
was en al het volk bevende in zijn gevolg bleef.

8 Hij wachtte zeven dagen, tot de tijd die Samuel
had bepaald. Maar toen Samuel niet naar Gilgal
kwam, begon het volk van hem weg te lopen;
9 Daarom zeide Saul: Brengt mij het brandoffer en
de vredeoffers. En hij offerde het brandoffer.
10 Nauwelijks was hij gereed met het offeren van het
brandoffer, of zie, daar kwam Samuel. Saul ging
hem tegemoet om hem te begroeten.
11 Toen zeide Samuel: Wat hebt gij gedaan? Saul ant-
woordde: Daar ik zag, dat het volk van mij weg-
liep en gij niet op de afgesproken tijd kwaamt, ter-
wijl de Filistijnen te Mikmas verzameld waren,
12 Dacht ik: nu zullen de Filistijnen op mij afkomen te
Gilgal, en ik heb de gunst des Heren nog niet
gezocht; toen heb ik mij verstout en heb het bran-
doffer geofferd.
13 Samuel zeide tot Saul: Gij hebt dwaas gehandeld;
gij hebt niet in acht genomen het gebod van de
Here, uw God, dat Hij u geboden heeft, anders
zou de Here uw koningschap over Israel voor altijd
bevestigd hebben.
14 Maar nu zal uw koningschap niet bestendig zijn.
De Here heeft Zich een man uitgezocht naar zijn
hart en de Here heeft hem tot een vorst over zijn
volk aangesteld, omdat gij niet in acht genomen
hebt wat de Here u geboden had.
15 Daarna stond Samuel op en ging van Gilgal naar
Gibea in Benjamin. Maar Saul monsterde het volk
dat zich bij hem bevond: ongeveer zeshonderd
man.

16 Saul nu en zijn zoon Jonatan en het volk dat zich
bij hen bevond, lagen te Geba in Benjamin, terwijl
de Filistijnen zich gelegerd hadden te Mikmas.
17 En er trokken plunderaars uit de legerplaats der
Filistijnen in drie afdelingen; de ene afdeling sloeg
de weg in naar Ofra, naar het gebied Sual;
18 De tweede sloeg de weg in naar Bet-choron, en de
derde sloeg de weg in naar de streek, die uitziet
over het dal van Seboim, in de richting van de
woestijn.
19 Een smid was er niet te vinden in het gehele land
van Israel, want de Filistijnen hadden gezegd: De
Hebreeen mogen zich geen zwaarden of speren
maken.
20 Dus moesten alle Israelieten naar de Filistijnen
gaan om ieder zijn zeis, zijn ploegschaar, zijn bijl
of zijn sikkel te laten scherpen,
21 (De prijs nu was twee derde sikkel voor de zeisen
en de ploegscharen en een derde sikkel voor de
hakken en de bijlen en voor het vastzetten van de
prikkels),
22 Zodat er op de dag van de strijd zwaard noch
speer gevonden werd bij al het volk dat bij Saul en
Jonatan was. Maar bij Saul en zijn zoon Jonatan
werden zij wel gevonden.
23 En een wachtpost van de Filistijnen was uitgetrok-
ken naar de bergpas van Mikmas.

1 Samuël 14

1 Op zekere dag zeide Jonatan, de zoon van Saul,
tot zijn wapendrager: Kom, laten wij oversteken
naar de wachtpost der Filistijnen aan gindse zijde.
Maar zijn vader deelde hij het niet mee.
2 Saul nu zat aan de grens van Gibea onder de gra-
naatappelboom te Migron. En het krijgsvolk dat bij
hem was, telde ongeveer zeshonderd man.
3 Achia, de zoon van Achitub, de broeder van
Ikabod, de zoon van Pinechas, de zoon van Eli, de
priester des Heren te Silo, droeg de efod. Het volk
nu wist niet, dat Jonatan weggegaan was.
4 Tussen de bergpassen, waarlangs Jonatan trachtte
over te steken naar de wachtpost der Filistijnen,
was aan weerszijden een rotspunt: de ene heette
Boses, de andere Senne.
5 De ene punt stond als een zuil in het noorden
tegenover Mikmas, de andere in het zuiden tegen-
over Geba.
6 Jonatan nu zeide tot zijn wapendrager: Kom, laten
wij oversteken naar de wachtpost van deze onbe-
snedenen. Misschien zal de Here voor ons hande-
len, want de Here kan evengoed verlossen door
weinigen als door velen.
7 Toen zeide zijn wapendrager tot hem: Doe al wat
uw hart begeert; ga uw gang, ik ben met u wat
ook uw hart begeert.
8 Jonatan zeide: Zie, wij steken naar die mannen
over en vertonen ons aan hen.

9 Indien zij tot ons zeggen: Blijft staan, tot wij bij u
komen; Dan blijven wij staan waar wij zijn en klim-
men niet tot hen op;
10 Maar indien zij zeggen: klimt tot ons op; Dan zullen
wij opklimmen, want dan heeft de Here hen in onze
macht gegeven. Dit zal voor ons het teken zijn.
11 Toen zij beiden zich aan de wachtpost der
Filistijnen vertoonden, zeiden de Filistijnen: Zie,
Hebreeen komen te voorschijn uit de holen waarin
zij zich verborgen hadden.
12 De mannen van de wachtpost riepen Jonatan en
zijn wapendrager toe: Klimt tot ons op, dan zullen
wij u leren. Hierop zeide Jonatan tot zijn wapen-
drager: Klim achter mij op, want de Here heeft
hen in de macht van Israel gegeven.
13 Toen klom Jonatan op handen en voeten naar
boven, met zijn wapendrager achter zich aan. En
zij werden door Jonatan neergeveld; zijn wapen-
drager maakte hen af achter hem.
14 Deze eerste nederlaag nu, die Jonatan en zijn
wapendrager hun toebrachten, kostte hun onge-
veer twintig man, over een lengte van ongeveer
een halve vore van een juk land.
15 Toen kwam er schrik in de legerplaats, op het veld
en onder al het volk. Ook de wachtpost en de
plunderaars schrokken, en de aarde beefde, zodat
het werd tot een schrik Gods.
16 Toen de uitkijkposten van Saul te Gibea in
Benjamin dit zagen (en zie, de menigte liep sidde-
rend heen en weer)

17 Zeide Saul tot het volk dat met hem was: Stelt een onderzoek in en ziet, wie van ons is weggegaan. Zij stelden dan een onderzoek in, en zie, Jonatan en zijn wapendrager ontbraken.
18 Toen zeide Saul tot Achia: Breng toch de ark Gods hier. Want de ark Gods bevond zich in die tijd bij de Israelieten.
19 Maar terwijl Saul tot de priester sprak, werd het rumoer in de legerplaats der Filistijnen gaandeweg sterker, zodat Saul tot de priester zeide: Trek uw hand terug.
20 Saul nu en al het volk dat bij hem was, verzamelden zich; en toen zij op de plaats van de strijd kwamen, zie, het zwaard van de een was tegen de ander, een zeer grote verwarring.
21 Bovendien voegden de Hebreeen, die reeds lang bij de Filistijnen waren en verspreid met hen in het leger waren opgetrokken, zich bij de Israelieten, die bij Saul en Jonatan waren.
22 Ja, toen alle mannen van Israel die zich op het gebergte van Efraim verborgen hadden, hoorden, dat de Filistijnen op de vlucht waren geslagen, sloten ook zij zich bij hen aan in de strijd.
23 Zo verloste de Here op die dag Israel. De strijd strekte zich uit tot voorbij Bet-awen.

24 Toen de mannen van Israel op die dag bedreigd
werden, had Saul het volk een vervloeking doen
uitspreken: Vervloekt is de man, die spijs eet voor
de avond en voordat ik mij op mijn vijanden
gewroken heb. Daarom gebruikte niemand van het
volk enig voedsel.
25 En het gehele volk kwam bij een bos en er was
honig op het veld.
26 Toen het volk bij het bos kwam, zie, daar vloeide
honig, maar niemand bracht de hand aan de
mond, want het volk vreesde de eed.
27 Jonatan echter had niet gehoord, dat zijn vader
het volk had doen zweren. Hij strekte de stok die
hij in de hand had, uit en doopte de punt in de
honigraat; daarop bracht hij de hand aan de mond
en zijn ogen stonden weer helder.
28 En iemand uit het volk nam het woord en zeide:
Uw vader heeft het volk uitdrukkelijk doen zweren:
vervloekt is de man, die heden spijs eet; daarom is
het volk uitgeput.
29 Toen zeide Jonatan: Mijn vader heeft het land in
het ongeluk gestort; ziet eens, hoe helder mijn
ogen staan, nu ik een weinig van deze honig
geproefd heb.
30 Hoeveel te meer, wanneer het volk heden vrij had
kunnen eten van de buit zijner vijanden, die het
behaald heeft! Maar nu is de slachting onder de
Filistijnen niet groot.

31 En zij versloegen op die dag de Filistijnen van
Mikmas tot Ajjalon, ofschoon het volk zeer uitge-
put was.
32 Daarom viel het volk aan op de buit; zij namen
kleinvee, runderen en kalveren, slachtten die op de
grond, en het volk at ervan met bloed en al.
33 Toen deelde men Saul mee: Zie, het volk zondigt
tegen de Here door te eten met bloed en al. En hij
zeide: Gij bezondigt u; wentelt ogenblikkelijk een
grote steen hier naar mij toe.
34 Saul zeide ook: Verspreidt u onder het volk en zegt
hun: ieder moet zijn rund of stuk kleinvee tot mij
brengen; slacht het hier, dan kunt gij het eten.
Maar zondigt niet tegen de Here door het met
bloed en al te eten. Toen bracht ieder van het
gehele volk die nacht zijn rund met zich, en zij
slachtten ze aldaar.
35 Saul bouwde de Here een altaar; dit was het eerste
altaar, dat hij voor de Here bouwde.
36 Verder zeide Saul: Laten wij vannacht de Filistijnen
achternatrekken en hen beroven tot het aanbreken
van de morgen en niemand van hen overlaten. Zij
nu zeiden: Doe al wat goed is in uw ogen. Maar
de priester zeide: Laten wij hier tot God naderen.
37 Saul vroeg aan God: Zal ik de Filistijnen achterna-
trekken? Zult Gij hen in de macht van Israel
geven? Maar op die dag antwoordde Hij hem niet.

38 Toen zeide Saul: Komt hierheen, alle gij hoofden
van het volk; onderzoekt en ziet, waardoor deze
schuld heden ontstaan is.
39 Want zo waar de Here leeft, die Israel verlost, al
lag deze bij mijn zoon Jonatan, hij zal zeker ster-
ven. Maar van het gehele volk was er niemand, die
hem antwoordde.
40 Daarop zeide hij tot geheel Israel: Gij zult aan de
ene kant staan en ik en mijn zoon zullen aan de
andere kant staan. Toen zeide het volk tot Saul:
Doe wat goed is in uw ogen.
41 Saul nu zeide tot de Here: God van Israel, breng
de waarheid aan het licht. Toen werden Saul en
Jonatan aangewezen, maar het volk ging vrijuit.
42 Saul zeide: Werpt het lot tussen mij en mijn zoon
Jonatan. Toen werd Jonatan aangewezen.
43 Saul zeide tot Jonatan: Deel mij mee, wat gij
gedaan hebt. Toen deelde Jonatan het hem mee
en zeide: Ik heb inderdaad met de punt van de
stok die ik in mijn hand had, een weinig honig
geproefd. Hier ben ik: ik ben bereid te sterven.
44 Saul zeide: Zo moge God mij doen, ja nog erger,
voorwaar, gij moet zeker sterven, Jonatan.
45 Maar het volk zeide tot Saul: Zou Jonatan sterven,
die deze grote overwinning in Israel behaald
heeft? Dat zij verre! Zo waar de Here leeft, er zal
geen haar van zijn hoofd ter aarde vallen. Want
met Gods hulp heeft hij heden dit verricht. Zo
bevrijdde het volk Jonatan, en hij stierf niet.

46 Saul keerde terug van de vervolging der Filistijnen,
en de Filistijnen gingen naar hun eigen woon-
plaats.
47 Nadat Saul het koningschap over Israel verworven
had, voerde hij oorlog naar alle kanten tegen al
zijn vijanden: tegen Moab, de Ammonieten, Edom,
de koningen van Soba en de Filistijnen. En overal,
waarheen hij zich wendde zegevierde hij.
48 Hij verrichtte dappere daden, versloeg de
Amalekieten, en redde Israel uit de macht van hen
die het plunderden.
49 De zonen van Saul waren Jonatan, Jiswi en
Malkisua. Van zijn twee dochters heette de oudste
Merab en de jongste Mikal.
50 De vrouw van Saul heette Achinoam; zij was de
dochter van Achimaas. Zijn legeroverste heette
Abner, de zoon van Ner, de oom van Saul.
51 En Kis was de vader van Saul; en Ner, de vader
van Abner, was de zoon van Abiel.
52 Er werd fel gestreden tegen de Filistijnen al de
dagen van Saul. En alle heldhaftige en dappere
mannen, die hij zag, verzamelde Saul om zich.

1 Samuël 15

1 Samuel zeide tot Saul: Mij heeft de Here gezonden om u tot koning te zalven over zijn volk, over Israel; nu dan, luister naar de woorden des Heren.
2 Zo zegt de Here der heerscharen: Ik doe bezoeking over wat Amalek Israel heeft aangedaan, hoe hij zich hem in de weg heeft gesteld, toen het uit Egypte trok.
3 Ga nu heen, versla Amalek, slaat al wat hij bezit met de ban en spaar hem niet. Dood man en vrouw, kind en zuigeling, rund en schaap, kameel en ezel.
4 Saul riep het volk op en monsterde het te Telaim, tweehonderdduizend man voetvolk; daarbij tien-duizend Judeeers.
5 Toen Saul de stad van Amalek bereikt had, legde hij in het dal een hinderlaag.
6 Saul nu zeide tot de Kenieten: Gaat heen, verwij-dert u, trekt weg uit het midden der Amalekieten, opdat ik u niet met hen verdelg; gij hebt immers trouw bewezen aan alle Israelieten, toen zij uit Egypte trokken. Daarop verwijderden zich de Kenieten uit het midden van Amalek.
7 En Saul versloeg Amalek van Chawila af tot in de nabijheid van Sur, dat ten oosten van Egypte ligt.
8 Agag, de koning van Amalek, greep hij levend, maar het gehele volk sloeg hij met de ban door de scherpte des zwaards.

9 Saul echter en het volk spaarden Agag en het
beste van het kleinvee en van de runderen, ook
het naastbeste, verder de lammeren, kortom al wat
waardevol was; dat wilden zij niet met de ban
slaan. Maar al het vee dat waardeloos was en
ondeugdelijk, sloegen zij met de ban.
10 Toen kwam het woord des Heren tot Samuel:
11 Het berouwt Mij, dat Ik Saul tot koning heb aan-
gesteld, want hij heeft zich van Mij afgekeerd en
mijn bevelen niet uitgevoerd. Hierop ontroerde
Samuel hevig en hij riep tot de Here de gehele
nacht.
12 Vroeg in de morgen ging Samuel Saul tegemoet,
en Samuel werd meegedeeld: Saul is te Karmel
gekomen en zie, hij heeft zich daar een gedenkte-
ken opgericht; daarna heeft hij zich omgewend en
is weggegaan; hij is afgedaald naar Gilgal.
13 Toen Samuel bij Saul kwam, zeide deze tot hem:
Wees gezegend door de Here; ik heb het bevel des
Heren uitgevoerd.
14 Maar Samuel zeide: Wat betekent dan dat geblaat
van kleinvee, dat in mijn oren klinkt, en het geloei
van runderen, dat ik hoor?
15 Saul zeide: Die heeft men van de Amalekieten
meegebracht, want het volk heeft het beste van
het kleinvee en van de runderen gespaard om de
Here, uw God, offers te brengen; maar de rest
hebben wij met de ban geslagen.

16 Toen zeide Samuel tot Saul: Houd stil, dan zal ik u
mededelen wat de Here in deze nacht tot mij
gesproken heeft. Hij zeide tot hem: Spreek.
17 Daarop zeide Samuel: Zijt gij niet, hoewel gij klein
waart in eigen oog, geworden tot een hoofd der
stammen van Israel? En heeft de Here u niet
gezalfd tot koning over Israel?
18 De Here had u uitgezonden met de opdracht: Ga
heen, sla die boosdoeners, de Amalekieten, met de
ban, strijd tegen hen, totdat gij hen hebt uitge-
roeid.
19 Waarom hebt gij dan niet naar de Here geluisterd,
maar hebt gij u op de buit geworpen en hebt
gedaan wat kwaad is in de ogen des Heren?
20 Toen zeide Saul tot Samuel: Ik heb wel naar de
Here geluisterd en ben de weg gegaan, waarop de
Here mij zond en ik heb Agag, de koning van
Amalek, meegebracht, maar Amalek zelf heb ik
met de ban geslagen.
21 Doch het volk nam van de buit kleinvee en runde-
ren, het beste van het gebannene, om de Here, uw
God, offers te brengen in Gilgal.
22 Maar Samuel zeide: Heeft de Here evenzeer welge-
vallen aan brandoffers en slachtoffers als aan
horen naar des Heren stem? Zie, gehoorzamen is
beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het
vette der rammen.

23 Voorwaar, weerspannigheid is zonde der toverij en
ongezeggelijkheid is afgoderij en dienen van teraf-
im. Omdat gij het woord des Heren verworpen
hebt, heeft Hij u verworpen, zodat gij geen koning
meer zult zijn.
24 Saul zeide tot Samuel: Ik heb gezondigd, want ik
heb het bevel des Heren, uw opdracht, overtre-
den; maar ik vreesde het volk en ik heb naar hen
geluisterd.
25 Nu dan, vergeef toch mijn zonde; keer met mij
terug, dan zal ik mij voor de Here neerbuigen.
26 Maar Samuel zeide tot Saul: Ik zal met u niet
terugkeren, want gij hebt het woord des Heren
verworpen; daarom heeft de Here u verworpen,
dat gij geen koning meer over Israel zult zijn.
27 Toen Samuel zich omkeerde en wilde weggaan,
greep Saul de slip van zijn mantel, doch deze
scheurde af.
28 Daarop zeide Samuel tot hem: De Here heeft
heden het koningschap over Israel van u afge-
scheurd en heeft het gegeven aan uw naaste, die
beter is dan gij.
29 Ook liegt de Onveranderlijke Israels niet en Hij
kent geen berouw; want Hij is geen mens, dat Hij
berouw zou hebben.
30 Maar hij zeide: Ik heb gezondigd; bewijs mij nu
toch eer in tegenwoordigheid van de oudsten van
mijn volk en van Israel. Keer toch met mij terug,
dan wil ik mij voor de Here, uw God, neerbuigen.

31 Hierop keerde Samuel terug achter Saul. En Saul boog zich neer voor de Here.
32 Toen zeide Samuel: Breng Agag, de koning van Amalek, bij mij. Welgemoed ging Agag naar hem toe, want hij zeide: Voorwaar, de bitterheid van de dood is geweken.
33 Maar Samuel zeide: Zoals uw zwaard vrouwen kinderloos maakte, zo zal onder de vrouwen uw moeder kinderloos worden. Daarop hieuw Samuel Agag aan stukken voor het aangezicht des Heren te Gilgal.
34 Samuel begaf zich naar Rama, maar Saul ging naar zijn huis, naar Gibea Sauls.
35 Samuel zag Saul niet meer tot de dag van zijn dood, maar Samuel droeg leed over Saul. En de Here had berouw, dat Hij Saul tot koning over Israel had aangesteld.

1 Samuël 16

1 De Here zeide tot Samuel: Hoelang zult gij nog
leed dragen over Saul, en Ik heb hem toch verwor-
pen, dat hij geen koning meer over Israel zal zijn?
Vul uw hoorn met olie en ga heen: Ik zend u naar
de Betlehemiet Isai, want onder zijn zonen heb Ik
Mij een koning uitgezocht.
2 Maar Samuel zeide: Hoe zou ik kunnen gaan? Als
Saul het hoort, zal hij mij doden. De Here zeide:
Gij zult een jonge koe meenemen en zeggen: ik
ben gekomen om de Here een slachtoffer te bren-
gen.
3 Dan zult gij Isai tot dit offer nodigen, en Ik zal u
te kennen geven wat gij doen moet; gij zult voor
Mij zalven wie Ik u zal aanwijzen.
4 Samuel deed wat de Here gezegd had en hij kwam
te Betlehem. De oudsten der stad kwamen hem
bevend van vrees tegemoet en zeiden: Betekent
uw komst vrede?
5 En hij zeide: Ja, ik ben gekomen om de Here een
slachtoffer te brengen. Heiligt u, dan moogt gij
met mij aan dit offer deelnemen. En hij heiligde
Isai en zijn zonen en nodigde hen tot het offer.
6 Toen zij binnenkwamen, en hij Eliab zag, dacht hij:
Zeker staat hier voor de Here zijn gezalfde.
7 Doch de Here zeide tot Samuel: Let niet op zijn
voorkomen noch op zijn rijzige gestalte, want Ik
heb hem verworpen. Het komt immers niet aan op
wat de mens ziet; de mens toch ziet aan wat voor
ogen is, maar de Here ziet het hart aan.

8 Toen riep Isai Abinadab en liet hem aan Samuel
voorbijgaan, maar hij zeide: Ook deze heeft de
Here niet verkoren.
9 Daarna liet Isai Samma aan hem voorbijgaan, maar
hij zeide: Ook deze heeft de Here niet verkoren.
10 En Isai liet zijn zeven zonen aan Samuel voorbij-
gaan, maar Samuel zeide tot Isai: De Here heeft
dezen niet verkoren.
11 Hierop zeide Samuel tot Isai: Zijn dit al de jon-
gens? Deze antwoordde: De jongste ontbreekt
nog; zie, hij weidt de schapen. Toen zeide Samuel
tot Isai: Laat hem halen, want wij zullen niet gaan
aanzitten, voordat hij hier gekomen is.
12 Daarop liet hij hem halen. Hij nu was rossig, ook
had hij mooie ogen en een schoon voorkomen.
Toen zeide de Here: Sta op, zalf hem, want deze is
het.
13 Samuel nam de oliehoorn en zalfde hem te mid-
den van zijn broeders. Van die dag af greep de
Geest des Heren David aan. Daarna stond Samuel
op en ging naar Rama.
14 Maar van Saul was de Geest des Heren geweken,
en een boze geest, die van de Here kwam, joeg
hem angst aan.
15 Toen zeiden de dienaren van Saul tot hem: Zie
toch, een boze geest Gods jaagt u angst aan;

16 Laat onze heer toch zeggen, dat uw knechten, die
in uw dienst staan, iemand zoeken, die op de citer
kan spelen. Als dan de boze geest Gods over u
komt, moet hij die bespelen, en gij zult u beter
voelen.
17 Saul zeide tot zijn dienaren: Ziet voor mij uit naar
iemand, die goed speelt en brengt hem tot mij.
18 Toen antwoordde een van de knechten: Ik heb een
zoon van de Betlehemiet Isai gezien, die spelen
kan; en hij is een dapper held, een krijgsman, wel
ter tale, schoon van gestalte; en de Here is met
hem.
19 Daarop zond Saul boden naar Isai met het verzoek:
Zend mij uw zoon David, die bij de schapen is.
20 Toen nam Isai een ezel, brood, een zak wijn en
een geitebokje, en liet het door zijn zoon David
aan Saul brengen.
21 Zo kwam David bij Saul en werd zijn dienaar. Deze
hield veel van hem, en hij werd zijn wapendrager.
22 Daarom zond Saul tot Isai de boodschap: Laat
David toch in mijn dienst blijven, want hij heeft
mijn genegenheid gewonnen.
23 En telkens als die geest Gods over Saul kwam, nam
David de citer en speelde; dat schonk Saul verlich-
ting, hij voelde zich beter en de boze geest week
van hem.

1 Samuël 17

1 De Filistijnen nu verzamelden hun leger tot de strijd en trokken zich samen te Soko, dat tot Juda behoort. Zij legerden zich te Efes-dammim tussen Soko en Azeka.

2 Saul en de mannen van Israel verzamelden zich ook en legerden zich in het Terebintendal; en zij stelden zich op in slagorde tegenover de Filistijnen.

3 En de Filistijnen stonden aan de ene zijde op een berghelling, en Israel aan de andere zijde op een berghelling, met het dal tussen hen in.

4 Toen trad een kampvechter uit het leger der Filistijnen naar voren. Hij heette Goliat, uit Gat. Hij was zes el en een span lang.

5 Een koperen helm had hij op zijn hoofd, en hij was bekleed met een geschubd pantser; het gewicht van dit pantser was vijfduizend sikkels koper.

6 Aan zijn benen had hij koperen scheenplaten en op zijn schouder droeg hij een koperen werpspies.

7 De schacht van zijn lans was als een weversboom, en de punt van zijn lans was van zeshonderd sikkels ijzer. En een schilddrager ging voor hem uit.

8 Hij stond daar en riep de slagorden van Israel toe: Waarom trekt gij uit om u in slagorde te scharen? Ben ik geen Filistijn, en zijt gij geen knechten van Saul? Kiest u een man, en laat hij naar mij toe komen.

9 Indien hij met mij vermag te strijden en mij verslaat, dan zullen wij u tot knechten zijn; maar indien ik hem overwin en versla, dan zult gij ons tot knechten zijn en ons dienen.

10 Ook zeide de Filistijn: Ik tart heden de slagorden van Israel: geeft mij een man, dat wij samen strijden.

11 Toen Saul en geheel Israel deze woorden van de Filistijn hoorden, werden zij verschrikt en vreesden zeer.

12 David nu was de zoon van die Efratiet uit Betlehem in Juda, wiens naam was Isai, deze had acht zonen. In Sauls tijd was deze man reeds oud en hoogbejaard.

13 De drie oudste zonen van Isai waren Saul in de strijd gevolgd. Zijn drie zonen, die ten strijde waren getrokken, heetten: de eerstgeborene Eliab, de tweede Abinadab, en de derde Samma.

14 En David was de jongste. De drie oudsten waren dus Saul gevolgd.

15 Maar David keerde telkens van Saul terug om te Betlehem de schapen van zijn vader te weiden.

16 De Filistijn nu kwam des morgens en des avonds naar voren en stelde zich op veertig dagen lang.

17 Isai zeide tot zijn zoon David: Neem toch voor uw broeders een efa van dit geroosterd koren en deze tien broden en breng ze vlug naar de legerplaats, naar uw broeders.

18 En deze tien melkkazen moet gij aan de overste
over duizend brengen; en gij moet gaan zien hoe
uw broeders het maken en breng van hen een
pand mee.
19 Saul en zij en alle mannen van Israel zijn in het
Terebintendal in strijd gewikkeld met de Filistijnen.
20 Toen stond David des morgens vroeg op, liet de
schapen achter bij een wachter, laadde op en ging
heen, zoals Isai hem bevolen had. Hij kwam bij de
wagenburg, juist toen het leger uittrok om zich in
slagorde te scharen en de strijdkreet aanhief.
21 De Israelieten en de Filistijnen stelden zich op,
slagorde tegenover slagorde.
22 Toen liet David zijn bagage achter onder de hoede
van de bewaker van de tros en liep haastig naar de
slagorde; daar aangekomen, vroeg hij zijn broe-
ders naar hun welstand.
23 Terwijl hij met hen sprak, zie, daar kwam de
kampvechter; hij heette Goliat de Filistijn uit Gat,
uit de slagorde der Filistijnen. Hij sprak dezelfde
woorden als altijd, en David hoorde ze.
24 Toen alle mannen van Israel de man zagen, sloe-
gen zij voor hem op de vlucht en vreesden zeer.
25 De Israelieten zeiden tot elkander: Hebt gij deze
man wel gezien, die daar aankomt? Ja, hij komt
om Israel te tarten! Wie hem verslaat, die zal de
koning grote rijkdom schenken, hij zal hem zijn
dochter geven en zijn familie vrijstellen van lasten
in Israel.

26 Toen zeide David tot de mannen die bij hem ston-
den: Wat zal men de man doen die de Filistijn
daar verslaat en de smaad van Israel afwentelt?
Wie toch is deze onbesneden Filistijn, dat hij de
slagorden van de levende God tart?
27 En het volk gaf hem hetzelfde antwoord: Aldus zal
men de man doen, die hem verslaat.
28 Toen Eliab, zijn oudste broeder, David met de
mannen hoorde spreken, werd hij toornig op hem
en hij zeide: Waarom zijt gij eigenlijk gekomen? En
bij wie hebt gij die paar schapen daarginds in de
woestijn achtergelaten? Ik ken uw overmoed en de
boosheid van uw hart: gij zijt gekomen om de
strijd te zien.
29 Maar David zeide: Wat heb ik nu misdaan? Het
was maar een vraag.
30 Daarop wendde hij zich van hem af naar een
ander en stelde dezelfde vraag. En het volk gaf
hem hetzelfde antwoord als de eerste keer.
31 De woorden die David gesproken had, werden
opgemerkt en men bracht ze aan Saul over. Deze
liet hem halen.
32 En David zeide tot Saul: Laat niemand om hem de
moed verliezen; uw knecht zal gaan en met deze
Filistijn strijden.

33 Maar Saul zeide tot David: Gij zult met deze
Filistijn de strijd niet kunnen aanbinden, want gij
zijt nog jong en hij is een krijgsman van zijn jeugd
aan.
34 David echter zeide tot Saul: Uw knecht was
gewoon voor zijn vader de schapen te hoeden.
Kwam er een leeuw of een beer, die een schaap uit
de kudde wegroofde,
35 Dan liep ik hem na, sloeg hem en redde het uit
zijn muil. Als hij zich dan tegen mij keerde, greep
ik hem bij zijn baard en sloeg hem dood.
36 Zowel leeuw als beer heeft uw knecht verslagen.
En deze onbesneden Filistijn zal het vergaan als
een van dezen, omdat hij de slagorden van de
levende God getart heeft.
37 Ook zeide David: De Here, die mij gered heeft uit
de klauwen van leeuw en beer, Hij zal mij ook red-
den uit de hand van deze Filistijn. En Saul zeide
tot David: Ga, en de Here zal met u zijn.
38 Toen kleedde Saul David in zijn wapenrok, zette
hem een koperen helm op het hoofd en deed hem
een pantser aan.
39 En David gordde zijn zwaard aan, over zijn wapen-
rok, en hij deed moeite om te lopen, want hij had
het nog nooit beproefd. Toen zeide David tot
Saul: Ik kan hierin niet lopen, want ik heb het nog
nooit beproefd. Daarop ontdeed David zich ervan,

40 Nam zijn staf in de hand, zocht zich vijf gladde
stenen uit de beekbedding en deed ze in de her-
derstas, die hij bij zich had, in de tas voor de slin-
gerstenen, maar zijn slinger hield hij in de hand.
Zo naderde hij de Filistijn.
41 De Filistijn kwam al dichter bij David; voor hem uit
ging de schilddrager.
42 Toen de Filistijn David in het oog kreeg en hem
bezag, verachtte hij hem, omdat hij nog jong was;
rossig, schoon van gestalte.
43 De Filistijn zeide tot David: Ben ik een hond, dat
gij met een stok op mij afkomt? En de Filistijn ver-
vloekte David bij zijn goden.
44 Ook zeide de Filistijn tot David: Kom maar eens
hier, dan zal ik uw vlees aan het gevogelte des
hemels en aan het gedierte des velds geven.
45 Maar David zeide tot de Filistijn: Gij treedt mij
tegemoet met zwaard en speer en werpspies, maar
ik treed u tegemoet in de naam van de Here der
heerscharen, de God der slagorden van Israel, die
gij getart hebt.
46 Deze dag zal de Here u in mijn macht overleveren
en ik zal u verslaan en u het hoofd afhouwen; op
deze dag zal ik de lijken van het leger der
Filistijnen aan het gevogelte des hemels en aan het
gedierte des velds geven, opdat de gehele aarde
wete, dat Israel een God heeft,

47 En deze gehele menigte wete, dat de Here niet
verlost door zwaard en speer. Want de strijd is des
Heren en Hij geeft u in onze macht.
48 Toen de Filistijn tot de aanval overging en al nader
kwam, David tegemoet, haastte David zich en
snelde op de slagorde toe, de Filistijn tegemoet,
49 Stak zijn hand in de tas, nam er een steen uit, slin-
gerde die weg en trof de Filistijn tegen zijn voor-
hoofd, zodat de steen in zijn voorhoofd drong, en
hij voorover ter aarde viel.
50 Zo overwon David de Filistijn met een slinger en
een steen; hij versloeg de Filistijn en doodde hem;
en David had geen zwaard in zijn hand.
51 David snelde toe, bleef bij de Filistijn staan, greep
diens zwaard, trok het uit de schede en doodde
hem. Hij hieuw hem het hoofd ermee af. Toen de
Filistijnen zagen, dat hun held dood was, sloegen
zij op de vlucht.
52 De mannen van Israel en Juda sprongen op, hieven
een krijgsgeschreeuw aan en vervolgden de
Filistijnen in de richting van Gat en tot aan de
poorten van Ekron. En de verslagenen der
Filistijnen lagen op de weg naar Saaraim, tot Gat
en tot Ekron.
53 Daarna keerden de Israelieten terug van de heftige
achtervolging van de Filistijnen en plunderden hun
legerplaats.

54 En David nam het hoofd van de Filistijn en bracht
het naar Jeruzalem, maar diens wapenen legde hij
in zijn tent.
55 Toen Saul David de Filistijn tegemoet had zien
gaan, had hij tot de krijgsoverste Abner gezegd:
Wiens zoon is toch deze jongeling, Abner? En
Abner had geantwoord: Zo waar gij leeft, o
koning, ik weet het niet.
56 Daarop had de koning gezegd: Vraag gij, wiens
zoon deze jongeman is.
57 Zodra David terugkeerde van het verslaan van de
Filistijn, nam Abner hem mee en bracht hem bij
Saul; en hij hield het hoofd van de Filistijn in zijn
hand.
58 Saul zeide tot hem: Wiens zoon zijt gij, jongeling?
David antwoordde: De zoon van uw knecht, de
Betlehemiet Isai.

1 Samuël 18

1 Terstond, nadat David opgehouden had tot Saul te spreken, werd de ziel van Jonatan verknocht aan die van David; en Jonatan had hem lief als zichzelf.
2 Saul nam hem die dag met zich mee en stond hem niet toe naar zijns vaders huis terug te keren.
3 Jonatan sloot een verbond met David, omdat hij hem liefhad als zichzelf.
4 Jonatan trok de mantel uit, die hij droeg, en gaf die aan David, ook zijn wapenrok, zelfs zijn zwaard, zijn boog en zijn gordel.
5 David dan trok ten strijde en was voorspoedig waar Saul hem ook heen zond, zodat Saul hem over de krijgslieden stelde. Dit was goed in het oog van al het volk en ook in het oog van de dienaren van Saul.
6 Het geschiedde echter, toen zij thuiskwamen, toen David na de overwinning op de Filistijn terugkeerde, dat de vrouwen uit alle steden van Israel koning Saul onder gezang en in reidans tegemoet gingen met tamboerijnen, vreugdebetoon en triangels;
7 En de dansende vrouwen zongen een beurtzang en zeiden: Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden.
8 Toen werd Saul zeer toornig; dit woord mishaagde hem en hij dacht: Aan David hebben zij tienduizenden gegeven, maar aan mij de duizenden; ook het koningschap zal nog voor hem zijn.

9 Sedert die dag sloeg Saul David met wantrouwen gade.
10 De volgende morgen greep de boze geest Gods Saul aan, en hij gedroeg zich in het huis als een razende, terwijl David zoals elke dag de snaren tokkelde. Saul had zijn speer in de hand.
11 En hij wierp de speer en dacht: Ik zal David aan de wand spietsen. Maar David ontweek hem tot tweemaal toe.
12 Saul werd bevreesd voor David, omdat de Here met hem was, terwijl Hij van Saul geweken was;
13 Daarom verwijderde Saul hem uit zijn omgeving en stelde hem aan tot overste over duizend, zodat hij aan het hoofd van het krijgsvolk uittrok en terugkwam.
14 En David was voorspoedig op al zijn wegen, want de Here was met hem.
15 Toen Saul zag, dat hij zeer voorspoedig was, werd hij bang voor hem;
16 Maar geheel Israel en Juda hadden David lief, daar hij aan het hoofd van hen uittrok en terugkwam.
17 Saul zeide tot David: Ziehier mijn oudste dochter Merab; haar zal ik u tot vrouw geven, mits gij in mijn dienst een dapper man zijt en de oorlogen des Heren voert. Maar Saul dacht: Laat niet mijn hand, maar de hand der Filistijnen tegen hem zijn.
18 David echter zeide tot Saul: Wie ben ik en wie zijn mijn verwanten, het geslacht van mijn vader, in Israel, dat ik een schoonzoon van de koning zou worden?

19 Toen evenwel de tijd was aangebroken, dat Merab,
de dochter van Saul, aan David zou worden gege-
ven, werd zij aan Adriel, de Mecholatiet, tot vrouw
geschonken.
20 Mikal echter, de dochter van Saul, kreeg David
lief; toen men dit aan Saul meedeelde, leek het
hem goed;
21 Want Saul dacht: Ik wil haar aan hem geven; laat
zij voor hem een valstrik worden, en laat de hand
der Filistijnen tegen hem zijn. En Saul zeide tot
David: Heden kunt gij ten tweeden male mijn
schoonzoon worden.
22 Tevens beval Saul zijn dienaren: Spreekt in het
geheim tot David: zie, de koning heeft een welge-
vallen aan u en al zijn dienaren houden van u; nu
dan word des konings schoonzoon.
23 Toen brachten de dienaren van Saul deze woorden
aan David over, maar deze zeide: Dunkt het u een
kleinigheid de schoonzoon van de koning te wor-
den? Ik ben immers een arm en gering man.
24 De dienaren van Saul deelden hem mee: Dit heeft
David gezegd.
25 Daarop zeide Saul: Aldus zult gij tot David spre-
ken: de koning begeert geen andere bruidsprijs
dan honderd voorhuiden van Filistijnen als wraak-
neming op de vijanden van de koning. Saul had de
bedoeling David door de hand der Filistijnen te
doen vallen.

26 Toen zijn dienaren deze woorden aan David mee-
deelden, stemde David ermee in dat hij de
schoonzoon van de koning werd. De dagen waren
nog niet verstreken,
27 Of David stond op, ging met zijn mannen heen,
versloeg van de Filistijnen tweehonderd man en
bracht hun voorhuiden mee; en zij gaven het
gehele aantal aan de koning, opdat hij des konings
schoonzoon zou worden. Daarop schonk Saul hem
zijn dochter Mikal tot vrouw.
28 Toen zag Saul het in en begreep, dat de Here met
David was. En Mikal, de dochter van Saul, had
hem lief.
29 En Saul vreesde David des te meer. Saul bleef een
vijand van David zijn leven lang.
30 Wanneer de vorsten der Filistijnen uitrukten, had
David, zovaak zij uitrukten, meer voorspoed dan
alle dienaren van Saul, zodat zijn naam zeer
beroemd werd.

1 Samuël 19

1 Saul sprak er met zijn zoon Jonatan en met al zijn
dienaren over om David te doden. Maar Jonatan,
Sauls zoon, was David zeer genegen,
2 Zodat Jonatan aan David meedeelde: Mijn vader
Saul tracht u te doden; nu dan, neem u toch mor-
genvroeg in acht, ga naar een schuilplaats en ver-
berg u daar.
3 Ik zal naar buiten gaan en in het veld waar gij u
bevindt, aan de zijde van mijn vader gaan staan.
Dan zal ik met mijn vader over u spreken; ik zal
zien, hoe het staat, en het u meedelen.
4 Toen sprak Jonatan tot zijn vader Saul goed van
David en zeide tot hem: De koning bezondige zich
niet aan zijn knecht David, want hij heeft zich aan
u niet bezondigd; integendeel, wat hij gedaan
heeft, is u zeer ten goede gekomen:
5 Hij heeft zijn leven op het spel gezet en de Filistijn
verslagen, en de Here heeft een grote verlossing
voor geheel Israel bewerkt. Gij hebt het gezien en
u verheugd. Waarom zoudt gij u dan aan onschul-
dig bloed bezondigen door David zonder oorzaak
te doden?
6 Saul luisterde naar Jonatan en zwoer: Zo waar de
Here leeft, hij zal niet ter dood gebracht worden.
7 Toen riep Jonatan David en deelde hem dit gehele
gesprek mee. Jonatan bracht David bij Saul en hij
was in zijn dienst als tevoren.

8 Toen nu de oorlog opnieuw uitbrak, trok David uit en streed tegen de Filistijnen; hij bracht hun een grote nederlaag toe, zodat zij voor hem op de vlucht sloegen.
9 Maar de boze geest des Heren kwam over Saul, toen hij in zijn huis zat, met zijn speer in de hand; en David tokkelde de snaren.
10 Toen trachtte Saul David met de speer aan de wand te spietsen, maar deze ontweek Saul, zodat hij met de speer de wand trof. Daarop vluchtte David en ontkwam in die nacht.
11 En Saul zond boden naar het huis van David om het te bewaken en hem des morgens te doden. Maar Mikal, de vrouw van David, deelde hem mee: Indien gij vannacht uw leven niet weet te redden, zult gij morgen ter dood gebracht worden.
12 Toen liet Mikal David door het venster naar beneden; hij ging op de vlucht en ontkwam.
13 Daarop nam Mikal de terafim en legde die op het bed; zij legde een net van geitehaar aan het hoofdeinde daarvan en spreidde er een kleed over uit.
14 Toen zond Saul boden om David te halen,
15 Maar zij zeide: Hij is ziek. Daarna zond Saul de boden om naar David te gaan zien met het bevel: Brengt hem op het bed tot mij, opdat ik hem dode.
16 Toen kwamen de boden binnen en zie, daar lag de terafim op het bed met het net van geitehaar aan het hoofdeinde daarvan.

17 Saul zeide tot Mikal: Waarom hebt gij mij zo bedr-
ogen, dat gij mijn vijand liet gaan, zodat hij ont-
komen is? Maar Mikal zeide tot Saul: Hij zeide tot
mij: laat mij gaan, waarom zou ik u doden?
18 Nadat David gevlucht en ontkomen was, kwam hij
bij Samuel te Rama en deelde hem mee al wat Saul
hem aangedaan had. Daarop ging hij met Samuel
weg en zij bleven te Najot.
19 Toen aan Saul werd meegedeeld: Zie, David is te
Najot, bij Rama,
20 Zond Saul boden om David te halen. Dezen zagen
een groep profeten in geestvervoering met Samuel
aan hun hoofd. En de Geest Gods kwam over de
boden van Saul, zodat ook zij in geestvervoering
geraakten.
21 Toen deelde men het aan Saul mee; deze zond
andere boden, maar ook dezen geraakten in geest-
vervoering. Opnieuw zond Saul boden, een derde
groep, en ook dezen geraakten in geestvervoering.
22 Toen ging hij zelf ook naar Rama. Bij de grote put
te Seku gekomen, vroeg hij: Waar zijn Samuel en
David? En men zeide: Zie, te Najot, bij Rama.
23 Toen ging hij daarheen, naar Najot, bij Rama en
ook over hem kwam de Geest Gods en hij verkeer-
de, terwijl hij zijn weg vervolgde, in geestvervoe-
ring, totdat hij te Najot bij Rama kwam.
24 Ook hij trok zijn klederen uit en was in geestver-
voering in tegenwoordigheid van Samuel: hij lag
die gehele dag en de gehele nacht naakt terneer.
Daarom zegt men: Is Saul ook onder de profeten?

1 Samuël 20

1 Toen vluchtte David uit Najot, bij Rama; hij kwam bij Jonatan en zeide: Wat heb ik gedaan? Wat is mijn ongerechtigheid of wat is mijn zonde jegens uw vader, dat hij mij naar het leven staat?

2 Maar deze zeide tot hem: Dat zij verre, gij zult niet sterven. Zie, mijn vader doet hoegenaamd niets, zonder het mij toe te vertrouwen. Waarom zou mijn vader dan deze zaak voor mij verborgen houden? Het is niet waar.

3 David echter verzekerde het nog eens met een eed: Uw vader weet heel goed, dat gij mij genegenheid toedraagt. Daarom denkt hij: Jonatan moet dit niet weten, anders wordt hij maar verdrietig. Nochtans, zo waar de Here leeft en zo waar gij leeft, er is slechts een schrede tussen mij en de dood.

4 Jonatan vroeg David: Wat begeert gij? Ik zal het voor u doen.

5 David antwoordde Jonatan: Zie, morgen is het de nieuwe maan, dan zou ik bij de koning aan de maaltijd moeten deelnemen. Indien gij mij verlof geeft, houd ik mij in het veld verborgen tot overmorgenavond.

6 Mist uw vader mij, dan moet gij zeggen: David heeft mij dringend gevraagd zonder verwijl naar zijn stad Betlehem te mogen gaan, omdat daar het jaarlijkse offerfeest plaatsvindt voor het gehele geslacht.

7 Zegt hij dan: Het is goed, dan is uw dienaar veilig. Maar als hij zeer toornig wordt, weet dan, dat hij vast besloten is dit kwaad te doen.

8 Betoon dan trouw aan uw knecht, want gij hebt met uw knecht bij de Here een verbond gesloten. Maar indien er bij mij ongerechtigheid is, breng gij mij dan zelf ter dood. Waarom zoudt gij mij aan uw vader overleveren?
9 Jonatan zeide echter: Zeg dat niet! Want, als ik zeker weet, dat mijn vader vast besloten is, dit kwaad over u te brengen, zou ik het u niet meedelen?
10 Toen vroeg David aan Jonatan: Wie zal het mij meedelen, wanneer uw vader u een hard antwoord geeft?
11 Jonatan zeide tot David: Kom, laten wij naar buiten gaan, het veld in. En beiden gingen het veld in.
12 Toen antwoordde Jonatan David: Bij de Here, de God van Israel, ik zal morgen of overmorgen omstreeks deze tijd mijn vader polsen; wanneer het er dan voor David goed voor staat, zal ik u dan geen boodschap zenden en het u in vertrouwen meedelen?
13 Zo moge de Here Jonatan doen, ja nog erger: wanneer mijn vader besloten is dat kwaad over u te brengen, zal ik het u meedelen en u laten gaan, zodat gij in vrede kunt vertrekken. De Here moge met u zijn, zoals Hij met mijn vader geweest is.
14 Zult gij mij niet, indien ik dan nog in leven ben, de goedgunstigheid des Heren betonen, zodat ik niet sterf?

15 Gij zult mijn huis ook nimmer uw trouw onttrekken, ook dan niet, als de Here alle vijanden van David van de aardbodem uitroeit.
16 Toen sloot Jonatan dit verbond met het huis van David: De Here zal het eisen van de hand van de vijanden van David.
17 En Jonatan liet David opnieuw zweren bij zijn liefde voor hem, want hij had hem lief als zichzelf.
18 Daarop zeide Jonatan tot hem: Morgen is het de nieuwe maan; dan zult gij gemist worden, want uw plaats zal ledig blijven.
19 Maar op de derde dag moet gij in ieder geval komen en u begeven naar de plaats, waar gij u verborgen hadt op de dag van die gebeurtenis, en u zetten bij de steen Haezel.
20 Dan zal ik drie pijlen daarlangs schieten, alsof ik op een doel mikte.
21 En zie, ik zal de jongen opdragen: Ga de pijlen zoeken. Als ik uitdrukkelijk tot de jongen zeg: Zie, de pijlen liggen dichterbij, neem ze (kom dan, want dan is het veilig voor u: dan is er niets, zo waar de Here leeft.
22 Maar indien ik tot de jongeman zeg: Zie, de pijlen liggen verder weg) ga dan heen, want de Here zendt u weg.
23 Wat echter de afspraak betreft, die ik en gij gemaakt hebben, zie, de Here is tussen mij en u voor altijd.

24 Daarna verborg David zich in het veld. Toen de nieuwe maan was aangebroken, zette de koning zich aan de dis om te eten.
25 En de koning zat op zijn gewone plaats, op de plaats bij de wand. Jonatan stond op, Abner zette zich naast Saul, maar de plaats van David bleef ledig.
26 Saul echter zeide er die dag niets van, want hij dacht: Er is iets met hem gebeurd; hij zal niet rein zijn; ja, hij zal niet rein zijn.
27 Maar toen op de dag na de nieuwe maan, op de tweede dag, Davids plaats ledig bleef, vroeg Saul zijn zoon Jonatan: Waarom heeft de zoon van Isai gisteren en ook heden niet aan de maaltijd deelgenomen?
28 Jonatan antwoordde Saul: David heeft mij dringend gevraagd, naar Betlehem te mogen gaan.
29 Hij zeide: Laat mij toch gaan, want wij hebben een offerfeest voor ons geslacht in de stad, en mijn broeder zelf heeft mij ontboden. Nu dan, indien gij mij genegen zijt, laat mij toch heengaan om mijn broeders te bezoeken. Daarom is hij niet aan des konings tafel gekomen.
30 Toen ontbrandde de toorn van Saul tegen Jonatan, en hij zeide tot hem: Zoon van een weerspannige tuchteloze! Wist ik niet, dat gij voor de zoon van Isai gekozen hebt tot uw eigen schande en tot de schande van de naaktheid uwer moeder?

31 Dit is zeker, zolang de zoon van Isai op de aardbo-
dem leeft, zullen noch gij, noch uw koningschap
staande blijven. Nu dan, laat hem tot mij brengen,
want hij is een kind des doods.
32 Maar Jonatan antwoordde zijn vader Saul en zeide
tot hem: Waarom zou hij ter dood gebracht wor-
den? Wat heeft hij gedaan?
33 Daarop wierp Saul zijn speer naar hem om hem te
doden. Toen wist Jonatan, dat zijn vader vast
besloten had David ter dood te brengen.
34 Daarom stond Jonatan van tafel op in brandende
toorn. Op de tweede dag van de nieuwe maan at
hij niets, want ter wille van David was hij
bedroefd, omdat zijn vader hem schandelijk had
bejegend.
35 In de ochtend ging Jonatan volgens de afspraak
met David het veld in; hij had een kleine jongen
bij zich.
36 En hij zeide tot zijn jongen: Loop, zoek de pijlen
die ik afschiet. Nauwelijks was de jongen weggelo-
pen, of hij schoot een pijl af over hem heen.
37 Toen de jongen kwam bij de plek waarheen
Jonatan de pijl afgeschoten had, riep Jonatan hem
na: De pijl ligt toch verder weg.
38 Daarop riep Jonatan de jongen na: Vlug, maak
haast, blijf niet staan! Toen raapte de jongen van
Jonatan de pijl op en kwam bij zijn heer.
39 De jongen wist van niets; slechts Jonatan en David
wisten, waarom het ging.

40 Daarna gaf Jonatan zijn wapens aan de jongen die
hem vergezelde, en beval hem: Ga heen, breng ze
naar de stad.
41 De jongen ging naar huis. Toen kwam David aan
de zuidzijde te voorschijn en wierp zich op zijn
aangezicht ter aarde en boog zich driemaal neer.
Zij kusten elkander en weenden met elkander.
Tenslotte vermande David zich.
42 Daarna zeide Jonatan tot David: Ga in vrede; daar
wij immers beiden in de naam des Heren elkander
gezworen hebben: de Here zal tussen mij en u
staan en tussen mijn en uw nakomelingen voor
altijd.
43 [David] stond op en ging heen; en Jonatan begaf
zich naar de stad.

1 Samuël 21

1 David kwam te Nob bij de priester Achimelek.
Toen ging Achimelek David bevende tegemoet en
vroeg hem: Waarom zijt gij alleen en is er niemand
bij u?
2 David antwoordde de priester Achimelek: De
koning heeft mij iets opgedragen en tot mij
gezegd: niemand mag ook maar iets weten van de
zaak waarvoor ik u uitzend en die ik u heb opge-
dragen. De manschappen heb ik ergens heenge-
zonden.
3 Nu dan, wat hebt gij voorhanden? Geef mij vijf
broden mee of wat er maar is.
4 Daarop antwoordde de priester David: Ik heb geen
gewoon brood voorhanden, maar er is wel heilig
brood; als de manschappen zich maar van de
vrouwen onthouden hebben.
5 David antwoordde de priester en zeide tot hem:
Zeker, de omgang met vrouwen is ons, evenals
vroeger, ontzegd, wanneer ik uittrek, de wapens
der manschappen zijn heilig, en al is dit een onge-
wijde tocht, niettemin is hij heden heilig door de
wapens.
6 Toen gaf de priester hem het heilige brood, omdat
er geen ander was dan het toonbrood dat men
gewoon is voor het aangezicht des Heren weg te
nemen, om op de dag dat men het wegneemt,
vers brood neer te leggen.

7 Nu was daar op die dag een van de dienaren van
Saul, die voor het aangezicht des Heren afgezon-
derd was; hij heette Doeg, een Edomiet, de
opzichter over de herders van Saul.
8 David zeide tot Achimelek: Hebt gij hier geen
speer of zwaard voorhanden? Want ik heb noch
mijn zwaard nog mijn andere wapens kunnen mee-
nemen, omdat de opdracht van de koning drin-
gend was.
9 Daarop zeide de priester: Het zwaard van de
Filistijn Goliat, die gij verslagen hebt in het
Terebintendal, zie, dat is hier, gewikkeld in een
mantel achter de efod. Indien gij het nemen wilt,
neem het; een ander is er niet, alleen dit. David
zeide: Zijns gelijke bestaat er niet; geef het mij.
10 Daarop maakte David zich op en vluchtte die dag
van Saul weg; hij kwam bij Akis, de koning van
Gat.
11 De dienaren van Akis zeiden tot hem: Is dit niet
David, de koning van het land? Hebben zij niet
van hem bij de reidans een beurtzang gezongen:
Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David
zijn tienduizenden?
12 David sloeg acht op deze woorden en werd zeer
bevreesd voor Akis, de koning van Gat.
13 Daarom stelde hij zich in hun tegenwoordigheid
aan als een waanzinnige en gedroeg zich bij hen
als een razende; hij bekrabbelde de deurvleugels
van de poort en liet het speeksel in zijn baard
lopen.

14 Toen zeide Akis tot zijn dienaren: Zie, gij merkt
toch, dat de man krankzinnig is?
15 Waarom brengt gij hem bij mij? Heb ik gebrek aan
krankzinnigen, dat gij mij deze gebracht hebt om
bij mij uit te razen? Moet zo iemand in mijn huis
komen?

1 Samuël 22

1 David ging vandaar weg en ontkwam naar de spe-
lonk van Adullam. Toen zijn broeders en zijn gehe-
le familie dit hoorden, kwamen zij daar bij hem.
2 Ook voegde zich bij hem ieder die in moeilijkhe-
den verkeerde, ieder die een schuldeiser had, ieder
die verbitterd was, en hij werd hun aanvoerder. Zij
bleven bij hem, ongeveer vierhonderd man.
3 Vandaar ging David naar Mispe in Moab en zeide
tot de koning van Moab: Laat mijn vader en mijn
moeder toch bij u mogen komen, totdat ik weet,
wat God met mij voor heeft.
4 Toen bracht hij hen onder bij de koning van
Moab, en zij bleven bij hem, zolang David in de
bergvesting was.
5 Maar de profeet Gad zeide tot David: Blijf niet in
de bergvesting, ga heen en trek naar het land
Juda. Toen ging David heen en trok naar het woud
van Cheret.
6 Saul hoorde dit, want David en de mannen bij
hem waren ontdekt. Saul nu zat te Gibea onder de
tamarisk op de hoogte, met de speer in zijn hand
en al zijn dienaren stonden bij hem.
7 Toen zeide Saul tot de dienaren die bij hem ston-
den: Hoort toch, gij Benjaminieten! Zal de zoon
van Isai u allen soms akkers en wijngaarden geven,
zal hij u allen tot oversten over duizend en tot
oversten over honderd aanstellen,

8 Dat gij allen tegen mij hebt samengespannen en
niemand het mij meegedeeld heeft, toen mijn
zoon een verbond sloot met de zoon van Isai?
Geen uwer is over mij bezorgd, niemand heeft mij
meegedeeld, dat mijn zoon mijn dienaar tegen mij
heeft opgehitst om mij zoals thans geschiedt,
lagen te leggen.
9 Toen antwoordde de Edomiet Doeg, die bij de die-
naren van Saul stond: Ik heb gezien dat de zoon
van Isai te Nob kwam, bij Achimelek, de zoon van
Achitub.
10 Deze raadpleegde de Here voor hem en gaf hem
teerkost; ook het zwaard van de Filistijn Goliat gaf
hij hem.
11 Toen ontbood de koning de priester Achimelek, de
zoon van Achitub, met zijn gehele familie, de
priesters die te Nob waren; en zij kwamen allen bij
de koning.
12 Saul zeide: Hoor toch, gij zoon van Achitub! Hij
antwoordde: Hier ben ik, mijn heer.
13 Daarop vroeg Saul hem: Waarom hebt gij met de
zoon van Isai tegen mij samengespannen door
hem brood en een zwaard te geven, God voor
hem te raadplegen, zodat hij tegen mij is opge-
staan en mij zoals thans geschiedt, lagen legt?
14 Toen gaf Achimelek de koning ten antwoord: Maar
wie onder al uw dienaren is zo betrouwbaar als
David, nog wel des konings schoonzoon, lid van
uw lijfwacht, geeerd in uw huis?

15 Heb ik ditmaal voor het eerst God voor hem
geraadpleegd? Volstrekt niet! De koning legge
toch zijn knecht, ja mijn gehele familie, niets ten
laste, want uw knecht wist niets van dit alles af,
hoegenaamd niets.
16 Maar de koning zeide: Gij moet sterven,
Achimelek, gij en uw gehele familie.
17 Toen gebood de koning de soldaten der garde, die
naast hem stonden: Treedt nader en doodt de
priesters des Heren, want ook zij zijn op de hand
van David; ofschoon zij geweten hebben, dat hij
op de vlucht was, hebben zij mij dat niet meege-
deeld. Maar de dienaren des konings wilden hun
hand niet uitstrekken om de priesters des Heren
neer te stoten.
18 Toen zeide de koning tot Doeg: Treed nader en
stoot de priesters neer. De Edomiet Doeg trad
nader en stiet de priesters neer. Hij doodde op die
dag vijfentachtig man, die de linnen lijfrok droe-
gen.
19 Ook sloeg hij de priesterstad Nob met de scherpte
des zwaards: mannen en vrouwen, kinderen en
zuigelingen, runderen, ezels en kleinvee*f* met de
scherpte des zwaards.
20 Een zoon van Achimelek, de zoon van Achitub,
Abjatar geheten, ontkwam; en hij vluchtte naar
David.
21 Toen Abjatar aan David meedeelde, dat Saul de
priesters des Heren gedood had,

22 Zeide David tot Abjatar: Omdat de Edomiet Doeg
daar was, begreep ik op die dag wel, dat hij het
zeker aan Saul zou meedelen. Ik ben de oorzaak
van de dood van al uw familieleden.
23 Blijf bij mij, vrees niet; want wie mij naar het leven
staat, staat u naar het leven; bij mij zijt gij volko-
men veilig.

1 Samuël 23

1 Men deelde David mee: Zie, de Filistijnen strijden
tegen Keila en roven de dorsvloeren leeg.
2 Toen vroeg David de Here: Zal ik heengaan en
deze Filistijnen verslaan? De Here antwoordde
David: Ga heen, versla de Filistijnen en bevrijd
Keila.
3 Maar de mannen van David zeiden tot hem: Zie,
wij leven hier in Juda al in vrees; hoeveel te meer,
wanneer wij naar Keila trekken, tegen de slagor-
den der Filistijnen.
4 Toen vroeg David de Here opnieuw, en de Here
antwoordde hem: Trek op, ga naar Keila, want Ik
zal de Filistijnen in uw macht geven.
5 Daarop ging David met zijn mannen naar Keila; hij
streed met de Filistijnen dreef hun vee weg en
bracht hun een grote nederlaag toe. Zo bevrijdde
David de inwoners van Keila.
6 Toen Abjatar, de zoon van Achimelek, naar David
bij Keila vluchtte, had hij de efod bij zich.
7 Aan Saul werd meegedeeld, dat David Keila was
binnengetrokken. Toen zeide Saul: God heeft hem
aan mij overgeleverd, want door een stad met
deuren en grendels binnen te trekken, heeft hij
zichzelf opgesloten.
8 En Saul riep al het volk ten strijde om naar Keila te
trekken en David met zijn mannen te belegeren.
9 Toen David vernam, dat Saul kwaad tegen hem in
de zin had, beval hij de priester Abjatar: Breng de
efod hier.

10 En David zeide: Here, God van Israel, uw knecht
heeft voorzeker gehoord, dat Saul voornemens is
naar Keila te komen en om mijnentwil verderf over
de stad te brengen.
11 Zullen de burgers van Keila mij aan hem uitleve-
ren? Zal Saul komen, zoals uw knecht gehoord
heeft? Here, God van Israel, deel het toch uw
knecht mee. De Here antwoordde: Hij zal komen.
12 Daarna vroeg David: Zullen de burgers van Keila
mij en mijn mannen aan Saul uitleveren? De Here
zeide: Zij zullen u uitleveren.
13 Toen braken David en zijn mannen, ongeveer zes-
honderd, op, verlieten Keila en trokken op goed
geluk rond. Aan Saul werd meegedeeld, dat David
uit Keila ontkomen was, en hij gaf de tocht op.
14 David hield verblijf in de woestijn, in bergvestin-
gen. Hij verbleef in het gebergte, in de woestijn
van Zif. Alle dagen zocht Saul hem, maar God gaf
hem niet in zijn macht.
15 David vernam, dat Saul uitgetrokken was om hem
naar het leven te staan. David bevond zich in de
woestijn van Zif te Choresa.
16 Toen begaf Jonatan, de zoon van Saul, zich op
weg en ging naar David in Choresa. Hij versterkte
zijn vertrouwen op God
17 En zeide tot hem: Vrees niet, want de hand van
mijn vader Saul zal u niet vinden; gij zult koning
over Israel zijn, en ik zal onmiddellijk onder u
staan. Ook mijn vader Saul weet dit maar al te
goed.

18 Hierop sloten die beiden een verbond voor het aangezicht des Heren. En David bleef in Choresa, maar Jonatan ging naar zijn huis.

19 Enige Zifieten echter trokken naar Saul in Gibea en zeiden: Weet gij wel, dat David zich bij ons verborgen houdt in de bergvestingen bij Choresa, op de heuvel van Chakila, ten zuiden van de wildernis?

20 Nu dan, indien het u, o koning, behaagt te komen, kom dan; wij nemen op ons hem aan de koning uit te leveren.

21 Saul zeide: Wees gezegend door de Here, omdat gij met mij begaan zijt.

22 Gaat heen, vergewist u, ziet te weten te komen, waar hij zich bevindt en wie hem daar gezien heeft; want men heeft mij gezegd, dat hij zeer listig te werk gaat.

23 Ziet al de schuilplaatsen te weten te komen, waar hij zich verbergt. Komt dan met betrouwbare gegevens bij mij terug; en ik zal met u gaan. Indien hij in het land is, zal ik hem opsporen onder alle duizenden van Juda.

24 Terstond begaven zij zich op weg naar Zif, voor Saul uit. En David en zijn mannen waren in de woestijn Maon, in de steppe ten zuiden van de wildernis.

25 Toen Saul met zijn mannen David ging zoeken,
meldde men dit aan hem, en hij trok weg naar de
rots en bleef in de woestijn Maon. Saul hoorde dit
en achtervolgde David in de woestijn Maon;
26 Saul ging langs de ene en David met zijn mannen
langs de andere zijde van de berg. David trachtte
in allerijl aan Saul te ontkomen; en reeds stond
Saul met zijn mannen op het punt David en diens
mannen te omsingelen en te grijpen,
27 Toen er een bode tot Saul kwam met de tijding:
Trek haastig weg, want de Filistijnen zijn het land
binnengevallen.
28 Daarop keerde Saul terug van de achtervolging
van David en trok de Filistijnen tegemoet. Daarom
noemt men die plaats: Rots der Ontkoming.

1 Samuël 24

1 David trok vandaar en hield verblijf in de bergves-
tingen van Engedi.
2 Toen Saul teruggekeerd was van de vervolging der
Filistijnen, deelde men hem mee: Zie, David is in
de woestijn van Engedi.
3 Daarop nam Saul drieduizend uitgelezen mannen
uit geheel Israel, en ging heen om David en zijn
mannen te zoeken bij de Steenbokrotsen.
4 Hij bereikte de schaapskooien aan de weg. Daar
was een spelonk waar Saul binnenging om zich af
te zonderen; David en zijn mannen zaten achter in
de spelonk.
5 Toen zeiden Davids mannen tot hem: Dit is de
dag, waarvan de Here tot u gezegd heeft: zie, Ik
geef uw vijand in uw macht; doe met hem wat gij
wilt. David stond op en sneed ongemerkt de slip
van Sauls mantel af.
6 Daarna bonsde Davids hart, omdat hij Sauls slip
had afgesneden;
7 Hij zeide tot zijn mannen: De Here beware mij
ervoor, dat ik aan mijn heer, aan de gezalfde des
Heren, dit zou doen, dat ik mijn hand aan hem
zou slaan want hij is de gezalfde des Heren.
8 En David weerhield zijn mannen door zijn woord;
hij liet hun niet toe Saul te overvallen. Saul was
inmiddels opgestaan, hij verliet de spelonk en ging
zijns weegs.

9 Daarna stond David op, ging de spelonk uit en
riep Saul na: Mijn heer de koning! Saul keek om
en David knielde met het aangezicht ter aarde en
boog zich neer.
10 Toen zeide David tot Saul: Waarom luistert gij naar
de woorden van mensen, die zeggen: zie, David
beraamt kwaad tegen u?
11 Zie, op deze dag aanschouwen uw eigen ogen, dat
de Here u heden in de spelonk in mijn macht
gegeven heeft; men sprak ervan u te doden, maar
ik spaarde u en zeide: ik zal mijn hand niet slaan
aan mijn heer, want hij is de gezalfde des Heren.
12 Zie eens, mijn vader, zie toch de slip van uw man-
tel in mijn hand! Want hieruit, dat ik de slip van
uw mantel afgesneden heb zonder u te doden,
kunt gij duidelijk opmaken, dat ik geen kwaad of
muiterij in de zin heb, en dat ik tegen u niets heb
misdaan; gij echter legt het erop toe mij het leven
te benemen.
13 De Here moge rechtspreken tussen mij en u, de
Here moge mij aan u wreken, mijn hand echter zal
niet tegen u zijn;
14 Zoals het spreekwoord der ouden zegt: van godde-
lozen komt goddeloosheid. Maar mijn hand zal
niet tegen u zijn.
15 Wie is de koning van Israel achterna getrokken?
Wie achtervolgt gij? Een dode hond! Een enkele
vlo!

16 Daarom moge de Here rechter zijn, en tussen mij en u oordelen; Hij moge toezien, mijn zaak beslechten en mij recht verschaffen tegenover u.
17 Toen David deze woorden tot Saul geeindigd had, vroeg Saul: Is dat uw stem, mijn zoon David? Daarop verhief Saul zijn stem en weende.
18 Hij zeide tot David: Gij zijt rechtvaardiger dan ik, want gij hebt mij goed gedaan, terwijl ik u kwaad gedaan heb;
19 Gij hebt heden getoond, hoezeer gij mij goed hebt gedaan: hoewel de Here mij in uw macht had overgeleverd, hebt gij mij niet gedood.
20 Wanneer iemand zijn vijand aantreft, zal hij hem dan ongehinderd laten gaan De Here moge u belonen voor wat gij mij heden gedaan hebt.
21 Nu dan, zie, ik weet, dat gij zeker koning zult worden en dat het koningschap over Israel in uw hand bestendig zal zijn.
22 Zweer mij dan bij de Here, dat gij mijn nakomelingen niet zult uitroeien noch mijn naam uit mijn familie zult uitdelgen.
23 En David zwoer dit aan Saul. Toen ging Saul naar zijn huis, maar David en zijn mannen togen naar de bergvesting.

1 Samuël 25

1 Samuel stierf. Toen kwam geheel Israel bijeen,
bedreef rouw over hem en begroef hem in zijn
huis te Rama. En David ging op weg en trok naar
de woestijn Paran.
2 Nu woonde er in Maon een man, die te Karmel
zijn bedrijf had. Die man was zeer rijk: hij bezat
drieduizend schapen en duizend geiten. Hij was te
Karmel bij het scheren van zijn schapen.
3 De man heette Nabal en zijn vrouw Abigail. De
vrouw had een goed verstand en was schoon van
gestalte, maar de man was hard en ruw in zijn
optreden. Hij was een Kalebiet.
4 Toen David in de woestijn hoorde, dat Nabal zijn
schapen schoor,
5 Zond hij tien mannen en David zeide tot de man-
nen: Gaat naar Karmel en begeeft u naar Nabal.
Vraagt hem uit mijn naam naar zijn welstand
6 En zegt dit: Gegroet! Vrede zij u, vrede zij uw
familie, vrede zij over al wat gij bezit.
7 Nu dan, ik heb gehoord, dat men bij u aan het
scheren is. Nu zijn wij uw herders, die bij ons heb-
ben vertoefd, niet lastig gevallen en nooit hebben
zij iets gemist zolang zij te Karmel waren.
8 Vraag uw knechten, dan zullen zij het u bevesti-
gen. Wil daarom aan deze mannen gunst betonen;
wij zijn immers op een feestdag gekomen. Geef
toch uw dienaren en uw zoon David, wat gij voor
de hand hebt.

9 Toen de mannen van David daar gekomen waren,
spraken zij tot Nabal uit naam van David alles wat
hun opgedragen was, en wachtten af.
10 Maar Nabal antwoordde de dienaren van David:
Wie is David? En wie is de zoon van Isai? Er zijn
tegenwoordig veel knechten, die van hun heer
weglopen.
11 Zou ik dan mijn brood, mijn water en wat ik voor
mijn scheerders geslacht heb, nemen en aan lie-
den geven, van wie ik niet weet, waar zij vandaan
komen?
12 Toen maakten de mannen van David rechtsom-
keert, kwamen terug en berichtten hem alles wat
er gebeurd was.
13 Daarop zeide David tot zijn manschappen: Ieder
gorde zijn zwaard aan. Toen gordde ieder zich het
zwaard aan; ook David zelf gordde zijn zwaard aan.
Daarna trokken ongeveer vierhonderd man op achter
David, terwijl er tweehonderd bij het pakgoed bleven.
14 Maar aan Abigail, de vrouw van Nabal, had een
van de knechten meegedeeld: Zie, David heeft uit
de woestijn boden gezonden om onze heer te
begroeten en hij is tegen hen uitgevaren.
15 Toch zijn die mannen zeer goed voor ons geweest;
zij zijn ons niet lastig gevallen en wij hebben niets
gemist al de tijd, dat wij in het veld waren en in
hun nabijheid op en neer trokken.
16 Een muur waren zij om ons heen, zowel bij nacht
als bij dag, al de tijd, dat wij in hun nabijheid de
schapen weidden.

17 Nu dan, weet wel wat u te doen staat, want over
onze heer en over zijn gehele huis is het onheil
vast besloten, en hij is een man van niets, men
kan met hem niet spreken.
18 Toen nam Abigail haastig tweehonderd broden,
twee kruiken wijn, vijf toebereide schapen, vijf
maten geroosterd koren, honderd rozijnenkoeken
en tweehonderd klompen vijgen, laadde die op
ezels,
19 En zeide tot haar knechten: Trekt voor mij uit; zie,
ik kom achter u aan. Maar haar man Nabal deelde
zij het niet mee.
20 Toen zij, gezeten op de ezel, door een bergkloof
omlaag reed, zie, David en zijn mannen daalden
af, haar tegemoet, en zij stond voor hen.
21 David nu had gezegd: Ik ben er geheel bedrogen
mee uitgekomen, dat ik alles beschermd heb wat
deze in de steppe had, zodat hij niets mist van al
wat hij bezit; hij heeft mij kwaad voor goed verg-
olden.
22 Zo moge God aan de vijanden van David doen, ja
nog erger, indien ik, eer het morgen is, van al wat
hij bezit, ook maar een man in leven laat.
23 Toen Abigail David zag, sprong zij haastig van de
ezel af en wierp zich vlak voor David op haar aan-
gezicht; zij boog zich ter aarde,
24 Wierp zich voor zijn voeten neer en zeide: Op mij,
mijn heer, rust de schuld. Laat uw dienstmaagd
toch tot u mogen spreken, en hoor de woorden
van uw dienstmaagd aan.

25 Mijn heer store zich niet aan deze man van niets,
aan Nabal, want zoals zijn naam is, is hij: Nabal
heet hij en een dwaas is hij. Maar ik, uw dienst-
maagd heb de mannen die mijn heer gezonden
heeft, niet gezien.
26 Nu dan, mijn heer, zo waar de Here leeft en zo
waar gij zelf leeft, die de Here ervoor bewaard
heeft bloedschuld op u te laden en het recht in
eigen hand te nemen, nu dan, moge het uw vijan-
den en hun die kwaad tegen mijn heer beramen,
vergaan als Nabal.
27 Dit geschenk dan, dat uw slavin aan mijn heer
brengt, moge aan de mannen gegeven worden,
die in het gevolg van mijn heer zijn.
28 Vergeef toch de overtreding van uw dienstmaagd,
want de Here zal voor mijn heer zeker een besten-
dig huis maken, omdat mijn heer de oorlogen des
Heren voert en er geen kwaad bij u gevonden
wordt, uw leven lang.
29 Mocht ooit een mens zich opmaken om u te ver-
volgen en u naar het leven te staan, dan zal de
ziel van mijn heer gebonden zijn in de bundel der
levenden bij de Here, uw God, maar de ziel uwer
vijanden zal Hij wegslingeren uit de holte van de
slinger.
30 Als nu de Here mijn heer doet naar al het goede
dat Hij u heeft toegezegd en u tot vorst over Israel
aanstelt,

31 Dan zal het mijn heer niet tot een struikelblok of
zijn hart tot een aanstoot zijn, dat mijn heer zon-
der oorzaak bloed vergoten en zichzelf recht ver-
schaft zou hebben. En als de Here aan mijn heer
wel gedaan heeft, denk dan aan uw dienstmaagd.
32 Toen zeide David tot Abigail: Geprezen zij de
Here, de God van Israel, die u op deze dag mij
tegemoet gezonden heeft;
33 Geprezen zij uw verstand en gezegend zijt gij zelf,
dat gij mij op deze dag ervan weerhouden hebt
om bloedschuld op mij te laden en het recht in
eigen hand te nemen.
34 Maar zo waar de Here, de God van Israel, leeft, die
mij ervoor bewaard heeft u kwaad te doen*f* indien
gij mij niet haastig tegemoet gekomen waart, er
zou bij Nabal niet een man in leven gebleven zijn,
eer het morgenlicht aanbreekt.
35 Toen nam David van haar aan, wat zij hem bracht,
en zeide tot haar: Ga in vrede naar uw huis terug;
zie, ik luister naar u en ben u welgezind.
36 Abigail kwam bij Nabal en zie, hij had in zijn huis
een feestmaal, als het feestmaal van een koning.
Nabal was in een vrolijke stemming en hij was
zwaar beschonken. Daarom vertelde zij hem hoe-
genaamd niets, eer het morgenlicht aanbrak.
37 De volgende morgen echter, toen de roes van
Nabal geweken was, vertelde zijn vrouw hem deze
dingen. Toen stokte zijn hart in zijn binnenste en
hij werd als een steen.

38 En na ongeveer tien dagen sloeg de Here Nabal,
zodat hij stierf.
39 Toen David hoorde, dat Nabal dood was, zeide hij:
Geprezen zij de Here, die het rechtsgeding voor de
schande, mij door Nabal aangedaan, gevoerd
heeft en die zijn knecht van het kwade afgehou-
den heeft. De Here heeft het kwade van Nabal op
diens eigen hoofd doen neerkomen. Daarop zond
David boden om er met Abigail over te spreken,
dat hij haar tot vrouw wilde nemen.
40 De dienaren van David kwamen tot Abigail te
Karmel en spraken tot haar: David heeft ons tot u
gezonden opdat hij u tot zijn vrouw zou nemen.
41 Toen stond zij op, boog zich neer met het aange-
zicht ter aarde en zeide: Zie, uw dienstmaagd wil
de slavin zijn, die de voeten van de knechten mijns
heren wast.
42 Daarna begaf Abigail zich haastig op weg: zij reed
op haar ezel, met vijf van haar dienaressen in haar
gevolg. Zij volgde de boden van David en werd
zijn vrouw.
43 Ook Achinoam uit Jizreel had David tot vrouw
genomen; beiden waren zijn vrouwen.
44 Saul echter had zijn dochter Mikal, de vrouw van
David, gegeven aan Palti, de zoon van Lais, uit
Gallim.

1 Samuël 26

1 De Zifieten kwamen tot Saul te Gibea en zeiden: Weet gij wel, dat David zich verborgen houdt op de heuvel van Chakila bij de wildernis?
2 Toen begaf Saul zich op weg en daalde af naar de woestijn van Zif, en met hem drieduizend uitgelezen mannen van Israel, om David in de woestijn van Zif te zoeken.
3 Saul legerde zich op de heuvel van Chakila, die bij de wildernis aan de weg ligt, terwijl David zich ophield in de woestijn. Toen David merkte, dat Saul hem in de woestijn gevolgd was,
4 Zond hij verspieders uit en vernam, dat Saul werkelijk gekomen was.
5 En David trok op en kwam bij de plaats waar Saul zich gelegerd had. Toen David de plaats zag, waar Saul lag met zijn krijgsoverste Abner, de zoon van Nerƒ Saul lag in de wagenburg, terwijl het volk rondom hem gelegerd wasƒ
6 Richtte David zich tot de Hethiet Achimelek en tot Abisai, de zoon van Seruja, de broeder van Joab, en vroeg: Wie wil met mij naar Saul in de legerplaats afdalen? Abisai zeide: Ik zal met u afdalen.
7 David kwam met Abisai in de nacht tot het volk, en zie, daar lag Saul in de wagenburg te slapen, met zijn speer aan zijn hoofdeinde in de grond gestoken, terwijl Abner en het volk om hem heen lagen.

8 Toen zeide Abisai tot David: Heden heeft God uw
vijand aan u overgeleverd; nu dan, laat ik hem
toch met de speer aan de aarde spietsen, in een
stoot, ik behoef het geen tweede maal te doen.
9 Maar David zeide tot Abisai: Breng hem niet om,
want wie slaat ongestraft zijn hand aan de gezalf-
de des Heren?
10 David zeide: Zo waar de Here leeft, voorzeker, de
Here zal hem slaan; hetzij, dat zijn sterfdag komt,
hetzij, dat hij ten strijde trekt en weggevaagd
wordt.
11 De Here beware mij ervoor, dat ik mijn hand zou
slaan aan de gezalfde des Heren. Nu dan, neem de
speer aan zijn hoofdeinde en de waterkruik, en
laten wij weggaan.
12 Daarop nam David de speer en de waterkruik van
Sauls hoofdeinde weg, en zij gingen heen.
Niemand zag het, niemand merkte het, niemand
ontwaakte, want allen sliepen, daar er een diepe
slaap des Heren op hen gevallen was.
13 Toen David aan de overzijde gekomen was, ging
hij op de bergtop staan, ver weg, zodat er een
grote afstand tussen hen was.
14 En David riep tot het volk en tot Abner, de zoon
van Ner: Antwoordt gij niet, Abner? En Abner ant-
woordde: Wie zijt gij, die daar tot de koning
roept?

15 Daarop riep David tot Abner: Zijt gij dan geen
man? Wie is in Israel u gelijk? Waarom hebt gij
dan uw heer, de koning, niet bewaakt? Want er is
iemand van het volk gekomen om de koning, uw
heer, om te brengen.
16 Wat gij gedaan hebt, is niet goed. Zo waar de
Here leeft, gij zijt kinderen des doods, omdat gij
uw heer, de gezalfde des Heren, niet bewaakt
hebt. Nu dan, zie eens, waar de speer van de
koning is en de waterkruik, die aan zijn hoofdein-
de stond.
17 Saul herkende Davids stem en hij riep: Is dat uw
stem, mijn zoon David? En David antwoordde: Ja,
mijn heer de koning.
18 Toen zeide hij: Waarom achtervolgt mijn heer toch
zijn knecht? Wat heb ik toch gedaan? Wat voor
kwaad heb ik bedreven?
19 Nu dan, mijn heer de koning luistere naar de
woorden van zijn knecht. Indien de Here u tegen
mij opzet, dan moge Hij een offer ruiken; maar
indien het mensen zijn, vervloekt zijn zij voor het
aangezicht des Heren, omdat zij mij thans verwij-
derd houden van de gemeenschap met het erfdeel
des Heren, en zeggen: ga heen, dien andere
goden.
20 Nu dan, mijn bloed moge niet ter aarde vloeien,
ver van het aangezicht des Heren. Want de koning
van Israel is uitgetrokken om een enkele vlo te
zoeken, zoals men een veldhoen op de bergen
najaagt.

21 Toen zeide Saul: Ik heb gezondigd, keer terug,
mijn zoon David, want ik zal u geen kwaad meer
doen, omdat mijn leven op deze dag kostbaar
geweest is in uw ogen. Zie, ik heb dwaas gehan-
deld en zeer ernstig gedwaald.
22 Maar David antwoordde: Ziehier de speer, o
koning! Laat een van de manschappen hier komen
en haar halen.
23 En de Here zal ieder zijn gerechtigheid en zijn
trouw vergelden, want de Here had u heden in
mijn macht gegeven, doch ik wilde mijn hand niet
aan de gezalfde des Heren slaan.
24 Zie, zoals uw leven op deze dag kostbaar was in
mijn ogen, zo moge mijn leven kostbaar zijn in de
ogen des Heren, en Hij moge mij redden uit alle
benauwdheid.
25 Saul zeide tot David: Gezegend zijt gij, mijn zoon
David. Wat gij ook doet, gij zult zeker slagen.
Toen ging David zijns weegs, en Saul keerde terug
naar zijn plaats.

1 Samuël 27

1 David echter dacht bij zichzelf: Op de een of
andere dag zal ik toch nog door de hand van Saul
omkomen. Het is voor mij het beste, dat ik een
toevlucht zoek in het land der Filistijnen; dan zal
Saul mij met rust laten en mij niet langer in het
gehele gebied van Israel zoeken, dan ben ik aan
zijn greep ontkomen.
2 Toen toog David heen en trok met de zeshonderd
mannen die bij hem waren, naar Akis, de zoon van
Maok, de koning van Gat.
3 David vestigde zich met zijn mannen bij Akis te
Gat, ieder met zijn gezin; David met zijn beide
vrouwen Achinoam, de Jizreelitische, en Abigail, de
vrouw van Nabal, de Karmelitische.
4 Toen aan Saul was meegedeeld, dat David naar
Gat gevlucht was, zocht hij hem niet langer.
5 David zeide tot Akis: Indien gij mij gunstig gezind
zijt, geve men mij een plaats in een der steden van
het vlakke land om daar te wonen. Waarom zou
uw knecht bij u wonen in de koninklijke stad?
6 Toen gaf Akis hem op die dag Siklag; daarom
behoort Siklag aan de koningen van Juda tot op de
huidige dag.
7 En de duur van Davids verblijf in het gebied der
Filistijnen was een jaar en vier maanden.
8 David nu en zijn mannen trokken uit en deden
overvallen op de Gesurieten, de Gizrieten en de
Amalekieten; want dezen zijn de bewoners van het
land*f* van oudsher, in de richting van Sur tot aan
het land Egypte.

9 Telkens wanneer David dat land overviel, liet hij
man noch vrouw in leven; hij roofde kleinvee, run-
deren, ezels, kamelen en klederen en kwam dan
weer bij Akis terug.
10 Vroeg Akis: Waar hebt gij heden een inval
gedaan?ƒ dan antwoordde David: In het
Zuiderland van Juda, of: in het Zuiderland van de
Jerachmeelieten, of: in het Zuiderland van de
Kenieten.
11 David liet man noch vrouw in leven om ze naar
Gat mee te voeren, want hij dacht: Laten zij ons
niet verraden en zeggen: zo heeft David gehan-
deld. Dit was zijn gewoonte, zolang hij in het
gebied der Filistijnen verbleef.
12 Akis echter vertrouwde David, denkende: Hij heeft
zich stellig bij zijn volk, bij Israel, in een kwade
reuk gebracht; voor altijd zal hij mijn knecht zijn.

1 Samuël 28

1 In die dagen verzamelden de Filistijnen hun legers om een veldtocht tegen Israel te ondernemen. En Akis zeide tot David: Bedenk wel, dat gij en uw mannen met mij in het leger moeten uitrukken.
2 Toen antwoordde David Akis: Goed, gij weet wel wat uw knecht doen moet. Daarop zeide Akis tot David: Dan stel ik u als mijn lijfwacht aan, voor altijd.
3 Samuel nu was gestorven. Geheel Israel had over hem rouw bedreven en men had hem begraven in zijn stad Rama. En Saul had de dodenbezweerders en de waarzeggers uit het land verwijderd.
4 De Filistijnen verzamelden zich, rukten op en legerden zich bij Sunem. Saul verzamelde geheel Israel, en het legerde zich op Gilboa.
5 Toen Saul het leger der Filistijnen zag, werd hij bevreesd en zijn hart beefde zeer.
6 En Saul vroeg de Here, maar de Here antwoordde hem niet, noch door dromen noch door de Urim noch door de profeten.
7 Toen zeide Saul tot zijn dienaren: Zoekt mij een vrouw die geesten van doden kan bezweren; dan wil ik naar haar toe gaan en haar raadplegen. Zijn dienaren antwoordden hem: Zie, er is een vrouw die geesten van doden kan bezweren, in Endor.

8 Toen vermomde Saul zich, hij trok andere klederen
aan en ging met twee mannen op weg. Toen zij in
de nacht bij die vrouw gekomen waren, zeide hij:
Wil mij waarzeggen met behulp van de geest van
een dode, en laat mij opkomen die ik u noemen
zal.
9 Maar de vrouw antwoordde hem: Zie, gij weet,
wat Saul gedaan heeft, dat hij de dodenbezweer-
ders en waarzeggers in het land heeft uitgeroeid.
Waarom spant gij mij dan een valstrik, om mij te
doden?
10 Toen zwoer Saul haar bij de Here: Zo waar de Here
leeft, om deze zaak zal geen schuld over u komen.
11 Daarop vroeg de vrouw: Wie moet ik u laten opko-
men? En hij antwoordde: Laat mij Samuel opko-
men.
12 Toen de vrouw Samuel zag, slaakte zij een luide
kreet. En de vrouw zeide tot Saul: Waarom hebt gij
mij bedrogen? Gij zijt Saul zelf!
13 Maar de koning sprak tot haar: Vrees niet; maar
wat ziet gij? De vrouw antwoordde Saul: Ik zie een
bovennatuurlijk wezen uit de aarde opkomen.
14 Daarop vroeg hij haar: Hoe is zijn gestalte? Zij ant-
woordde: Een oud man komt op, gehuld in een
mantel. Toen begreep Saul, dat het Samuel was,
en hij knielde met het aangezicht ter aarde en
boog zich neer.

15 Daarna sprak Samuel tot Saul: Waarom hebt gij mij
verontrust en mij laten opkomen? Saul zeide: Ik
verkeer in grote nood: de Filistijnen strijden tegen
mij, en God is van mij geweken. Hij antwoordt mij
niet meer, noch door de dienst van profeten noch
door dromen. Daarom heb ik u geroepen, opdat
gij mij bekend zoudt maken, wat ik doen moet.
16 Toen sprak Samuel: Waarom raadpleegt gij mij; de
Here is immers van u geweken en uw vijand
geworden.
17 De Here heeft gedaan, zoals Hij door mijn dienst
gesproken had: de Here heeft het koningschap uit
uw hand gescheurd en aan uw naaste, aan David,
gegeven.
18 Omdat gij naar de Here niet geluisterd hebt en
zijn brandende toorn over Amalek niet hebt doen
komen, daarom heeft de Here u op deze dag dit
aangedaan.
19 De Here zal ook Israel met u in de macht der
Filistijnen geven, en morgen zult gij met uw zonen
bij mij zijn. Ook het leger van Israel zal de Here in
de macht der Filistijnen geven.
20 Op hetzelfde ogenblik viel Saul in zijn volle lengte
op de grond, zeer bevreesd door de woorden van
Samuel. Ook begaf hem zijn kracht, omdat hij de
gehele dag en de gehele nacht niets gegeten had.

21 De vrouw nu trad op Saul toe en zag, dat hij zeer
ontsteld was. Toen zeide zij tot hem: Zie, uw
dienstmaagd heeft naar u geluisterd; ik heb mijn
leven op het spel gezet en geluisterd naar de
woorden die gij tot mij gesproken hebt.
22 Luister gij nu ook naar uw dienstmaagd. Ik wil u
een bete broods voorzetten eet dan, opdat gij
kracht moogt hebben, wanneer gij op weg gaat.
23 Hij weigerde echter en zeide: Ik zal niets eten.
Maar toen zowel zijn dienaren als de vrouw er bij
hem op aandrongen, luisterde hij naar hen, stond
op van de grond en zette zich op het rustbed.
24 De vrouw nu had in haar huis een mestkalf en
slachtte dit in allerijl. Zij nam meel, kneedde het
en bakte er ongezuurde koeken van.
25 Dit zette zij Saul en zijn dienaren voor en zij aten.
Daarna stonden zij op en gingen heen, diezelfde
nacht.

1 Samuël 29

1 De Filistijnen verzamelden al hun legers te Afek,
terwijl de Israelieten bij de bron te Jizreel gelegerd
waren.
2 Toen nu de stadsvorsten der Filistijnen voorbijtrokken
in afdelingen van honderd en duizend, en ook David
en zijn mannen tenslotte met Akis voorbijtrokken,
3 Zeiden de aanvoerders der Filistijnen: Wat moeten
deze Hebreeen? Akis antwoordde de aanvoerders der
Filistijnen: Dat is immers David, de dienaar van Saul,
de koning van Israel, die al sinds jaar en dag bij mij
is, zonder dat ik iets op hem aan te merken had van
de dag af, dat hij overgelopen is, tot op deze dag.
4 Maar de aanvoerders der Filistijnen werden toornig
op hem; de aanvoerders der Filistijnen zeiden tot
hem: Zend die man heen, laat hij teruggaan naar
de plaats die gij hem aangewezen hebt, en niet
met ons ten strijde trekken, opdat hij geen tegen-
stander van ons worde in de strijd. Waarmee zou
deze bij zijn heer in de gunst kunnen komen?
5 Is het niet met de hoofden van deze mannen? Is
dit niet dezelfde David, van wie zij bij de reidans
de beurtzang aanhieven: Saul heeft zijn duizenden
verslagen, maar David zijn tienduizenden?
6 Toen riep Akis David en zeide tot hem: Zo waar de
Here leeft, gij zijt een eerlijk man en ik zou het wel
goed vinden, dat gij in het leger met mij uittrekt
en terugkeert, want ik heb in u geen kwaad
gevonden van de dag af, dat gij bij mij gekomen
zijt, tot op deze dag; maar gij zijt niet aangenaam
in de ogen der stadsvorsten.

7 Nu dan, ga in vrede terug en doe niets wat de
stadsvorsten der Filistijnen mishaagt.
8 David echter zeide tot Akis: Wat heb ik gedaan? En
wat hebt gij op uw knecht aan te merken gehad
van de dag af, dat ik in uw dienst sta, tot op deze
dag, zodat ik niet mag meegaan om te strijden
tegen de vijanden van mijn heer de koning?
9 Toen gaf Akis David ten antwoord: Ik weet het, gij
zijt werkelijk aangenaam in mijn ogen als een
engel Gods. Maar de aanvoerders der Filistijnen
hebben gezegd: hij mag niet tegelijk met ons ten
strijde trekken.
10 Nu dan, sta vroeg in de morgen op met de diena-
ren van uw heer die met u gekomen zijn; ja, staat
vroeg in de morgen op, zodra het begint te lich-
ten, en gaat heen.
11 Toen stond David met zijn mannen vroeg op om
des morgens heen te gaan, terug naar het land der
Filistijnen. En de Filistijnen rukten op naar Jizreel.

1 Samuël 30

1 Toen David met zijn mannen op de derde dag in
Siklag kwam, hadden de Amalekieten een inval
gedaan in het Zuiderland en Siklag overvallen;
Siklag hadden zij veroverd en met vuur verbrand.
2 En de vrouwen die daar waren, jong en oud, hadden zij gevangengenomen, zonder iemand te
doden; zij dreven ze weg en gingen huns weegs.
3 David kwam met zijn mannen bij de stad en zie, zij
was met vuur verbrand, en hun vrouwen, zonen en
dochters waren gevangengenomen.
4 Toen verhieven David en het volk dat bij hem was,
hun stem en weenden, tot zij niet meer wenen
konden.
5 Ook de beide vrouwen van David waren gevangengenomen: Achinoam, de Jizreelitische, en Abigail,
de vrouw van de Karmeliet Nabal.
6 En David geraakte zeer in het nauw, omdat het
volk ervan sprak hem te stenigen, want het gehele
volk was bitter gestemd, ieder om zijn zonen en
dochters. Maar David sterkte zich in de Here, zijn
God.
7 Toen beval David de priester Abjatar, de zoon van
Achimelek: Breng mij de efod. En Abjatar bracht
David de efod.
8 Daarop vroeg David de Here: Moet ik deze bende
achtervolgen? Zal ik ze inhalen? En Hij antwoordde hem: Achtervolg, want stellig, gij zult inhalen
en bevrijden.

9 Toen ging David heen met de zeshonderd mannen
die bij hem waren, en zij kwamen aan de beek
Besor. Terwijl de rest achterbleef,
10 Zette David met vierhonderd man de vervolging
voort. Tweehonderd mannen die te uitgeput
waren om de beek Besor over te trekken, bleven
achter.
11 Toen vonden zij op het veld een Egyptenaar en
brachten hem bij David. Zij gaven hem brood en
hij at, zij lieten hem water drinken,
12 En gaven hem een schijf geperste vijgen en twee
rozijnenkoeken, en toen hij dat gegeten had, keer-
de zijn geest in hem terug, want hij had geduren-
de drie dagen en drie nachten niets gegeten of
gedronken.
13 Daarop vroeg David hem: Van wie zijt gij en waar
komt gij vandaan? Hij antwoordde: Ik ben een
Egyptische jongeman, een slaaf van een Amalekiet.
Mijn heer heeft mij achtergelaten, omdat ik drie
dagen geleden ziek werd.
14 Wij hadden een inval gedaan in het Zuiderland
van de Keretieten, in het gebied van Juda en in
het Zuiderland van Kaleb, en Siklag hebben wij
met vuur verbrand.
15 David vroeg hem: Zoudt gij mij naar deze bende
kunnen brengen? Hij zeide: Zweer mij bij God, dat
gij mij niet zult doden, en mij niet aan mijn heer
zult uitleveren; dan zal ik u naar die bende bren-
gen.

16 Hij bracht hem erheen, en zie, zij lagen verspreid
over de gehele streek, etende, drinkende en feest-
vierende wegens heel die grote buit, die zij uit het
land der Filistijnen en uit het land van Juda
geroofd hadden.
17 David richtte een slachting onder hen aan, van de
schemering af tot aan de avond van de volgende
dag; en niemand van hen ontkwam, behalve vier-
honderd jonge mannen, die op de kamelen wegre-
den en ontvluchtten.
18 David redde alles wat de Amalekieten geroofd had-
den; ook zijn beide vrouwen bevrijdde hij.
19 Zij misten hoegenaamd niets, zonen noch doch-
ters, noch iets van de buit, ja niets van wat zij hun
ontroofd hadden; alles bracht David terug.
20 Ook nam David al het kleinvee en de runderen in
bezit; men dreef die voor de have uit en zeide: Dit
is Davids buit.
21 Toen David bij de tweehonderd mannen kwam,
die te uitgeput waren geweest om hem te volgen,
zodat hij hen bij de beek Besor achtergelaten had,
gingen dezen David en het volk dat bij hem was,
tegemoet. En David kwam bij de manschappen, en
vroeg hun naar hun welstand.
22 Daarop begonnen alle slechte en nietswaardige
onder de mannen die met David meegegaan
waren, te spreken: Omdat zij niet met ons meege-
gaan zijn, geven wij hun niets van de buit die wij
gered hebben, behalve aan ieder zijn vrouw en zijn
kinderen. Laten zij die meenemen, en weggaan.

23 Maar David zeide: Zo moet gij niet doen, mijn broeders, met wat de Here ons gegeven heeft; Hij heeft ons bewaard en de bende die ons overviel, in onze macht gegeven.
24 Wie zou hierin naar u luisteren? Neen, het deel van wie bij het pakgoed blijft, zal hetzelfde zijn als van wie ten strijde trekt; gelijk op zullen zij delen.
25 En zo is het geweest van die dag af; hij stelde het tot inzetting en regel voor Israel tot op deze dag.
26 Toen David te Siklag gekomen was, zond hij een deel van de buit aan de oudsten van Juda, zijn vrienden, met de boodschap: Hier is voor u een geschenk uit de buit, op de vijanden des Heren behaald,
27 Aan die te Betel, aan die te Ramot in het Zuiderland, aan die te Jattir,
28 Aan die te Aroer, aan die te Sifmot, aan die te Estemoa,
29 Aan die te Rakal, aan die in de steden der Jerachmeelieten, aan die in de steden der Kenieten,
30 Aan die te Chorma, aan die te Bor-asan, aan die te Atak,
31 Aan die te Hebron en aan alle plaatsen waar David met zijn mannen rondgezworven had.

1 Samuël 31

1 Intussen streden de Filistijnen tegen Israel. De mannen van Israel sloegen voor hen op de vlucht en er vielen doden op het gebergte Gilboa.

2 De Filistijnen dan zaten Saul en zijn zonen op de hielen en zij doodden Jonatan, Abinadab en Malkisua, de zonen van Saul.

3 Daarop werd de strijd voor Saul te zwaar; toen de boogschutters hem onder schot kregen, beefde hij zeer voor de schutters.

4 En Saul zeide tot zijn wapendrager: Trek uw zwaard en doorsteek mij daarmee opdat deze onbesnedenen niet komen en mij doorsteken en de spot met mij drijven. Maar zijn wapendrager wilde niet, omdat hij ervoor terugschrok. Daarop nam Saul het zwaard en stortte zich erin.

5 Toen zijn wapendrager zag, dat Saul dood was, stortte hij zich ook in zijn zwaard en stierf met hem.

6 Zo stierven op die dag Saul, zijn drie zonen en zijn wapendrager, ook al zijn mannen, tegelijk.

7 Toen de Israelieten aan de overzijde van de vlakte en aan de overzijde van de Jordaan bemerkten, dat de mannen van Israel de vlucht genomen hadden, en dat Saul en zijn zonen dood waren, verlieten zij de steden en vluchtten; daarna kwamen de Filistijnen en nestelden zich daarin.

8 Toen nu de Filistijnen de volgende dag de gesneuvelden kwamen plunderen, vonden zij Saul en zijn drie zonen liggen op het gebergte Gilboa.

9 Zij hieuwen zijn hoofd af, roofden zijn wapenrusting en zonden boden rond in het land der Filistijnen om de goede tijding te melden in de tempels hunner afgoden en aan het volk.
10 En zij legden zijn wapenrusting neer in de tempel van Astarte, en zijn lijk hingen zij aan de muur van Bet-san.
11 Toen de inwoners van Jabes in Gilead hoorden wat de Filistijnen met Saul gedaan hadden,
12 Begaven alle krijgslieden zich op weg, liepen de gehele nacht door en haalden de lijken van Saul en zijn zonen van de muur van Bet-san. Daarna kwamen zij in Jabes terug en verbrandden ze daar.
13 Zij namen hun gebeente en begroeven het onder de tamarisk te Jabes. Toen vastten zij zeven dagen lang.

2 Samuël 1

1 Na de dood van Saul, toen David, teruggekeerd van het verslaan der Amalekieten, twee dagen in Siklag vertoefd had,
2 Kwam er op de derde dag een man uit het leger, bij Saul vandaan, met gescheurde klederen en aarde op zijn hoofd. Toen hij bij David kwam, wierp hij zich ter aarde en boog zich neer.
3 En David vroeg hem: Vanwaar komt gij? Hij zeide tot hem: Ik ben ontkomen uit het leger van Israel.
4 Daarop vroeg David hem: Wat is er geschied? Vertel het mij. Hij antwoordde: Het volk is gevlucht uit de strijd; niet alleen zijn velen van het volk gevallen en omgekomen, maar ook Saul en zijn zoon Jonatan zijn dood.
5 David zeide tot de jongeman die hem het bericht bracht: Hoe weet gij, dat Saul en zijn zoon Jonatan dood zijn?
6 De jongeman die hem het bericht bracht, zeide: Ik bevond mij toevallig op het gebergte Gilboa; en zie, Saul leunde op zijn speer, zie, de wagens en de ruiters drongen op hem aan.
7 Toen wendde hij zich om, zag mij en riep mij; en ik zeide: Hier ben ik.
8 Daarop vroeg hij mij: Wie zijt gij? Ik antwoordde hem: Ik ben een Amalekiet.
9 Toen zeide hij tot mij: Treed op mij toe en dood mij, want een duizeling heeft mij bevangen, maar mijn leven is nog geheel in mij.

10 Toen trad ik op hem toe en doodde hem, want ik
begreep, dat hij, na eenmaal gevallen te zijn, toch
niet in leven zou blijven. Daarop nam ik de dia-
deem, die om zijn hoofd en de armband, die om
zijn arm was; en deze breng ik hier aan mijn heer.
11 Toen greep David zijn klederen en scheurde ze; en
alle mannen die bij hem waren, evenzo.
12 En zij weeklaagden, weenden en vastten tot de
avond over Saul, over zijn zoon Jonatan, over het
volk des Heren en over het huis Israels, omdat zij
door het zwaard gevallen waren.
13 David nu vroeg de jongeman die hem het bericht
had gebracht: Vanwaar zijt gij? Hij antwoordde: Ik
ben de zoon van een vreemdeling, een Amalekiet.
14 Daarop zeide David tot hem: Hoe? Hebt gij u niet
ontzien, uw hand uit te steken om de gezalfde des
Heren om te brengen?
15 Toen riep David een van zijn jongemannen en
gebood: Treed nader, stoot hem neer. Deze sloeg
hem, zodat hij stierf.
16 En David zeide tot hem: Uw bloed zij op uw
hoofd, want uw eigen mond heeft tegen u
getuigd, doordat gij gezegd hebt: ik heb de
gezalfde des Heren gedood.
17 En David zong dit klaaglied over Saul en zijn zoon
Jonatan,
18 En hij gaf bevel, de Judeeers [dit] [lied] [van] de
boog te leren; zie, het is geschreven in het Boek
des Oprechten.

19 Het sieraad, o Israel, op uw hoogten ligt het ver-
slagen! Hoe zijn de helden gevallen!
20 Verkondigt het niet te Gat, boodschapt het niet op
de straten van Askelon, opdat de dochters der
Filistijnen zich niet verheugen, opdat de dochters
der onbesnedenen niet jubelen!
21 Bergen van Gilboa, noch dauw, noch regen, zij op
u, gij velden der heffingen. Want daar is wegge-
worpen het schild der helden, het schild van Saul,
niet met olie bestreken.
22 Zonder het bloed der verslagenen en het vet der
helden keerde de boog van Jonatan nimmer terug,
en ledig kwam het zwaard van Saul niet weder.
23 Saul en Jonatan, de beminden en lieflijken, waren
in leven en sterven niet gescheiden. Zij waren
sneller dan arenden, sterker dan leeuwen.
24 Dochters van Israel, weent over Saul, die u weel-
derig kleedde in scharlaken, die gouden sieraden
hechtte aan uw klederen.
25 Hoe zijn de helden gevallen te midden van de
strijd! Jonatan ligt verslagen op uw hoogten.
26 Het is mij bang om u, mijn broeder Jonatan, gij
waart mij zeer lief; Uw liefde was mij wonderlijker
dan liefde van vrouwen.
27 Hoe zijn de helden gevallen, de krijgswapenen ver-
loren gegaan!

2 Samuël 2

1 Hierna vroeg David de Here: Zal ik optrekken naar
een van de steden van Juda? De Here antwoordde
hem: Trek op. David zeide: Waarheen zal ik
optrekken? En Hij antwoordde: naar Hebron.
2 Toen trok David daarheen met zijn twee vrouwen:
Achinoam, de Jizreelitische en Abigail, de vrouw
van de Karmeliet Nabal.
3 Ook liet David zijn mannen die bij hem waren,
meetrekken, ieder met zijn gezin, en zij vestigden
zich in de steden van Hebron.
4 En de mannen van Juda kwamen en zalfden David
daar tot koning over het huis van Juda. Toen men
David meedeelde, dat de mannen van Jabes in
Gilead Saul hadden begraven,
5 Zond hij boden naar de mannen van Jabes in
Gilead en liet hun zeggen: Weest gezegend door
de Here, omdat gij aan uw heer, aan Saul, deze
liefdedienst bewezen en hem begraven hebt.
6 En nu, de Here bewijze u liefde en trouw. Ook ik
zal u gelijke weldaad bewijzen, omdat gij dit
gedaan hebt.
7 Nu dan, laten uw handen sterk zijn en weest dap-
pere mannen, al is uw heer Saul dood; en mij
heeft het huis van Juda tot koning over zich
gezalfd.
8 Abner, de zoon van Ner, de legeroverste van Saul,
had Isboset, de zoon van Saul, genomen, naar
Machanaim overgebracht

9 En koning gemaakt over Gilead, over de Asurieten,
over Jizreel, over Efraim en over Benjamin, ja, over
geheel Israel.
10 Isboset, de zoon van Saul, was veertig jaar oud,
toen hij koning werd over Israel, en hij regeerde
twee jaar. Slechts het huis van Juda volgde David.
11 De gehele tijd, dat David te Hebron koning was
over het huis van Juda, was zeven jaar en zes
maanden.
12 Abner dan, de zoon van Ner, trok met de man-
schappen van Isboset, de zoon van Saul, uit
Machanaim naar Gibeon.
13 Ook Joab, de zoon van Seruja, en de manschappen
van David, trokken uit. Zij ontmoetten elkander bij
de vijver van Gibeon en bleven ieder aan een kant
van de vijver.
14 Toen zeide Abner tot Joab: Laten de jonge mannen
aantreden en in onze tegenwoordigheid een
kampspel houden. Joab antwoordde: Dat is goed.
15 Toen traden zij aan en werden geteld: twaalf voor
Benjamin, voor Isboset, de zoon van Saul, en
twaalf uit de manschappen van David.
16 En zij grepen elkander bij het hoofd, en terwijl de
een zijn zwaard in de zijde van de ander stiet,
stortten zij samen neer; daarom noemt men die
plaats Chelkat-hassurim; zij ligt bij Gibeon.
17 Die dag werd de strijd buitengewoon hevig, en
Abner en de mannen van Israel werden verslagen
door de manschappen van David.

18 Nu waren aldaar drie zonen van Seruja: Joab,
Abisai en Asael; Asael was snelvoetig als een gazel
in het veld.
19 En hij achtervolgde Abner en week van achter
Abner niet af, door naar rechts of naar links te
gaan.
20 Toen wendde Abner zich om en vroeg: Zijt gij het,
Asael? Hij antwoordde: Ja.
21 Daarop zeide Abner tot hem: Wijk af naar rechts of
naar links, grijp een van de jonge mannen en
neem zijn uitrusting. Maar Asael wilde niet achter
hem vandaan gaan.
22 Abner zeide opnieuw tot Asael: Ga toch achter mij
vandaan. Waarom zou ik u ter aarde slaan? Hoe
zou ik dan uw broeder Joab onder de ogen kunnen
komen?
23 Maar hij weigerde weg te gaan. Toen stak Abner
hem met het achtereind van de speer in het
onderlijf, zodat de speer er aan de achterkant weer
uitkwam; en hij viel daar en bleef op de plaats
dood. En allen die bij de plaats kwamen, waar
Asael gevallen en gestorven was, bleven stilstaan.
24 Maar Joab en Abisai achtervolgden Abner. Toen de
zon ondergegaan was en zij gekomen waren bij de
heuvel Amma, die ten oosten van Giach ligt, in de
richting van de woestijn van Gibeon,
25 Verzamelden de Benjaminieten zich achter Abner,
sloten zich tot een groep aaneen en hielden halt
op de top van een heuvel.

26 En Abner riep Joab toe: Moet het zwaard dan maar
steeds blijven verslinden? Weet gij niet, dat het
einde bitter zal zijn? Hoelang zal het duren, eer gij
het volk beveelt terug te keren van de achtervol-
ging hunner broeders?
27 Joab antwoordde: Zo waar God leeft, hadt gij
maar eerder gesproken, dan zou het krijgsvolk
reeds deze morgen zich hebben teruggetrokken en
de achtervolging van zijn broeders gestaakt heb-
ben.
28 Toen blies Joab op de hoorn en al het volk hield
halt; het achtervolgde Israel niet langer en zette
de strijd niet voort.
29 Abner en zijn mannen trokken die gehele nacht
door de Vlakte, staken de Jordaan over, liepen een
groot deel van de dag door en kwamen te
Machanaim.
30 Maar Joab keerde terug van de achtervolging van
Abner en riep het gehele volk bijeen. Van Davids
manschappen werden vermist negentien man, en
ook Asael;
31 Maar de manschappen van David hadden een
slachting aangericht onder Benjamin, zodat er van
de mannen van Abner driehonderd en zestig
gesneuveld waren.
32 Zij namen Asael op en begroeven hem in het graf
van zijn vader te Betlehem. Daarop trokken Joab
en zijn mannen de gehele nacht voort; en het
begon licht te worden, toen zij in Hebron aankwa-
men.

2 Samuël 3

1 En er was een langdurige strijd tussen het huis van
Saul en het huis van David; David werd gaande-
weg sterker en het huis van Saul gaandeweg zwak-
ker.
2 In Hebron werden David zonen geboren. Zijn
eerstgeborene was Amnon, van Achinoam, de
Jizreelitische;
3 Zijn tweede was Kileab, van Abigail, de vrouw van
de Karmeliet Nabal; de derde was Absalom, de
zoon van Maaka, de dochter van Talmai, de
koning van Gesur;
4 De vierde Adonia, de zoon van Chaggit; de vijfde
Sefatja, de zoon van Abital;
5 En de zesde Jitream, van Egla, de vrouw van
David. Deze werden David te Hebron geboren.
6 Gedurende de strijd tussen het huis van Saul en
het huis van David, kreeg Abner steeds meer
invloed in het huis van Saul.
7 Saul nu had een bijvrouw gehad, die Rispa heette;
zij was de dochter van Ajja. [Isboset] zeide tot
Abner: Waarom zijt gij gekomen tot de bijvrouw
van mijn vader?
8 Toen werd Abner zeer toornig over de woorden
van Isboset en zeide: Ben ik een hondskop, die het
met Juda houdt? Ik ben nog steeds trouw aan het
huis van uw vader Saul, aan zijn broeders en aan
zijn vrienden, en ik heb u niet in Davids handen
laten vallen, en thans verwijt gij mij een misstap
met een vrouw?

9 Zo moge God Abner doen, ja nog erger: wat de
Here aan David gezworen heeft, zal ik voor hem
bewerken:
10 Het koningschap aan het huis van Saul ontnemen
en de troon van David oprichten over Israel en
over Juda, van Dan tot Berseba.
11 En hij was niet meer in staat, Abner iets te ant-
woorden, omdat hij hem vreesde.
12 Toen zond Abner boden tot David, ter plaatse
waar hij was, met de boodschap: van wie is het
land? Sluit toch een verbond met mij; zie, dan zal
ik u helpen om geheel Israel uw zijde te doen kie-
zen.
13 En hij zeide: Goed, ik zal een verbond met u slui-
ten, maar een ding eis ik van u: dat gij mij niet
bezoekt, zonder eerst, wanneer gij mij komt
bezoeken, Mikal, de dochter van Saul, te brengen.
14 Ook zond David boden tot Isboset, de zoon van
Saul, met de boodschap: Geef mijn vrouw Mikal,
die ik mij tot bruid verworven heb met honderd
voorhuiden van Filistijnen.
15 Toen liet Isboset haar van haar man, van Paltiel,
de zoon van Lais, weghalen.
16 En haar man ging met haar mee; hij volgde haar,
al wenend, tot Bachurim toe. Toen zeide Abner tot
hem: Ga weg, keer terug. En hij keerde terug.
17 Abner beraadslaagde met de oudsten van Israel en
zeide: Reeds lange tijd hebt gij David tot koning
over u begeerd.

18 Handelt dan nu, want de Here heeft van David
gezegd: door de macht van David, mijn knecht,
zal Ik mijn volk Israel verlossen uit de macht van
de Filistijnen en van al zijn vijanden.
19 Ook sprak Abner vertrouwelijk met Benjamin;
bovendien ging hij David in Hebron in vertrouwen
meedelen, al wat Israel en het gehele huis van
Benjamin van plan waren.
20 Abner kwam tot David in Hebron, vergezeld van
twintig man. Toen richtte David voor Abner en de
mannen, die bij hem waren, een maaltijd aan.
21 En Abner zeide tot David: Laat ik mij opmaken en
geheel Israel gaan verzamelen tot mijn heer, de
koning, opdat zij een verbond met u sluiten en gij
koning wordt over het geheel, waarnaar uw
begeerte uitgaat. Toen liet David Abner gaan en
hij vertrok in vrede.
22 En zie, de manschappen van David en Joab keer-
den van een strooptocht terug en brachten een
rijke buit mee. Abner nu was niet meer bij David
in Hebron, want hij had hem in vrede laten ver-
trekken.
23 Toen Joab en het gehele leger dat bij hem was,
waren teruggekeerd, deelde men Joab mee: Abner,
de zoon van Ner, is bij de koning gekomen en hij
heeft hem in vrede laten gaan.
24 Daarop ging Joab naar de koning en zeide: Wat
hebt gij gedaan? Zie, Abner is bij u gekomen;
waarom hebt gij hem dan laten gaan, zodat hij
ongehinderd kon vertrekken?

25 Gij kent Abner, de zoon van Ner. Hij is gekomen
om u te bedriegen en op de hoogte te komen van
uw doen en laten en van wat gij van plan zijt te
ondernemen.
26 Daarna ging Joab van David weg en zond Abner
boden achterna, die hem deden terugkeren van de
put Sira. Maar David wist er niets van.
27 Toen Abner in Hebron terugkeerde, nam Joab hem
binnen in de poort ter zijde, alsof hij vertrouwelijk
met hem wilde spreken; en hij stak hem daar in
het onderlijf zodat hij stierf, om het bloed van zijn
broeder Asael.
28 Toen David dit later hoorde, zeide hij: Ik en mijn
koningschap zijn voor altijd tegenover de Here
onschuldig aan het bloed van Abner, de zoon van
Ner.
29 Moge het neerkomen op het hoofd van Joab en op
zijn gehele familie; moge er nooit in het huis van
Joab iemand ontbreken, die een vloeiing heeft,
melaats is, op een stok moet steunen, door het
zwaard valt of broodsgebrek heeft.
30 Zo hebben Joab en zijn broeder Abisai Abner
omgebracht, omdat hij hun broeder Asael te
Gibeon in de strijd had gedood.
31 En David zeide tot Joab en tot al het volk dat bij
hem was: Scheurt uw klederen, omgordt u met
rouwgewaden en gaat weeklagend voor Abner uit.
Koning David ging achter de baar.

32 Toen men Abner in Hebron begroef, verhief de
koning zijn stem en weende bij het graf van Abner
en al het volk weende.
33 De koning hief dit klaaglied aan over Abner: Moest
Abner sterven zoals een dwaas sterft?
34 Uw handen waren niet gebonden en uw voeten
waren niet in ketenen geklonken. Gij zijt gevallen,
zoals men door booswichten valt. En al het volk
weende nog meer over hem.
35 Al het volk kwam bij David aandringen, nog die-
zelfde dag iets te eten, maar David zwoer: Zo
moge God mij doen, ja nog erger, indien ik voor
zonsondergang brood of wat dan ook proef.
36 Al het volk bemerkte dit en keurde het goed, zoals
het alles goedkeurde, wat de koning deed.
37 Toen begreep al het volk en geheel Israel op die
dag, dat het niet van de koning was uitgegaan,
Abner, de zoon van Ner, te doden.
38 De koning zeide tot zijn dienaren: Weet gij niet,
dat er deze dag een vorst, een groot man, geval-
len is in Israel?
39 Maar ik ben nu nog zwak, ofschoon tot koning
gezalfd, terwijl deze mannen, de zonen van Seruja,
harder zijn dan ik. Moge de Here hem die het
kwaad gedaan heeft, naar zijn kwaad vergelden.

2 Samuël 4

1 Toen de zoon van Saul hoorde, dat Abner in
Hebron de dood had gevonden, ontzonk hem de
moed, en geheel Israel werd verschrikt.
2 Nu had de zoon van Saul twee mannen, aanvoer-
ders van krijgsbenden, de een heette Baana en de
ander Rekab, zij waren zonen van de Beerotiet
Rimmon, die tot de Benjaminieten behoorde. Want
ook Beerot wordt bij Benjamin gerekend.
3 De Beerotieten waren naar Gittaim gevlucht en
daar vreemdelingen geworden tot op de huidige
dag.*f*
4 Jonatan, de zoon van Saul, had een zoon, die ver-
lamd was aan zijn voeten. Vijf jaar was hij oud,
toen de tijding over Saul en Jonatan uit Jizreel bin-
nenkwam. Zijn voedster had hem toen opgenomen
en was gevlucht, maar door haar haastige vlucht
was hij gevallen en kreupel geworden. Hij heette
Mefiboset.
5 De zonen nu van de Beerotiet Rimmon, Rekab en
Baana, gingen heen en kwamen op het heetst van
de dag bij het huis van Isboset, terwijl hij zijn mid-
dagrust nam.
6 En zie, zij gingen tot midden in het huis, alsof zij
tarwe wilden halen, en staken hem in het onderlijf.
Daarop ontkwamen Rekab en zijn broeder Baana.
7 Zij waren in het huis gegaan, terwijl hij op zijn
bed lag in zijn slaapkamer; en zij sloegen hem
dood en hieuwen zijn hoofd af. Zij namen zijn
hoofd mee, liepen de gehele nacht voort langs de
weg door de Vlakte,

8 Brachten het hoofd van Isboset tot David te
Hebron en zeiden tot de koning: Ziehier het hoofd
van Isboset, de zoon van uw vijand Saul, die u
naar het leven heeft gestaan; de Here heeft op
deze dag aan mijn heer de koning wraak geschon-
ken op Saul en op zijn nageslacht.
9 David echter antwoordde Rekab en zijn broeder
Baana, de zonen van de Beerotiet Rimmon, en
zeide tot hen: Zo waar de Here leeft, die mij uit
alle benauwdheid verlost heeft;
10 Ik heb hem die mij het bericht bracht: zie, Saul is
dood, en die zichzelf beschouwde als brenger van
goede tijding, in Siklag gegrepen en gedood, en
zo hem zijn bodeloon gegeven;
11 Hoeveel te meer, nu goddeloze mannen een recht-
vaardig man in zijn huis op zijn bed gedood heb-
ben! Zou ik dan nu zijn bloed niet van uw hand
eisen en u van de aarde wegdoen?
12 En op bevel van David doodden hen de dienaren;
zij hieuwen hun de handen en voeten af en hingen
hen op bij de vijver in Hebron. Maar zij namen het
hoofd van Isboset en begroeven het in het graf
van Abner te Hebron.

2 Samuël 5

1 Toen kwamen alle stammen van Israel bij David te
Hebron en zeiden: Zie, wij zijn uw eigen vlees en
bloed.
2 Reeds vroeger, toen Saul nog koning over ons was,
waart gij het, die Israel deed uittrekken en weer
terugbracht. En de Here sprak tot u: Gij zult mijn
volk Israel weiden en vorst over Israel zijn.
3 Dus kwamen alle oudsten van Israel bij de koning
te Hebron, en koning David sloot met hen voor
het aangezicht des Heren te Hebron een verbond;
daarop zalfden zij David tot koning over Israel.
4 Dertig jaar was David oud, toen hij koning werd;
veertig jaar heeft hij geregeerd.
5 In Hebron heeft hij zeven jaar en zes maanden
geregeerd over Juda, en in Jeruzalem drieendertig
jaar over geheel Israel en Juda.
6 De koning trok met zijn mannen naar Jeruzalem
op, tegen de Jebusieten, die in die landstreek
woonden. Dezen zeiden tot David: Gij komt hier
niet binnen; blinden en lammen zullen u terugdrij-
ven! Zij bedoelden: David komt hier nooit binnen.
7 Maar David veroverde de burcht Sion, dat is de
stad Davids.
8 David had toen gezegd: Wie de Jebusieten wil ver-
slaan, moet door de watergang binnendringen;
van lammen en blinden heeft David een hartgron-
dige afkeer. Daarom zegt men: Blinden en lammen
mogen niet binnenkomen.

9 En David ging in de burcht wonen en noemde die:
Stad Davids. Hij bouwde versterkingen rondom,
van de Millo af binnenwaarts.
10 En David nam steeds toe in grootheid, en de Here,
de God der heerscharen, was met hem.
11 Chiram, de koning van Tyrus, zond gezanten naar
David, en cederhout, timmerlieden en steenhou-
wers; zij bouwden voor hem een paleis.
12 Toen bemerkte David, dat de Here hem als koning
over Israel bevestigd had en zijn koningschap in
hoog aanzien had gebracht ter wille van zijn volk
Israel.
13 David nam ook nog bijvrouwen en vrouwen uit
Jeruzalem, nadat hij van Hebron gekomen was, en
er werden David nog meer zonen en dochters
geboren.
14 Dit zijn de namen van hen die hem in Jeruzalem
geboren werden: Sammua, Sobab, Natan, Salomo,
15 Jibchar, Elisua, Nefeg, Jafia,
16 Elisama, Eljada en Elifelet.
17 Toen de Filistijnen hoorden, dat men David tot
koning over Israel gezalfd had, trokken alle
Filistijnen op om zich van David meester te maken.
Maar David hoorde het, en begaf zich naar de ves-
ting.
18 Toen de Filistijnen gekomen waren en zich in de
vlakte Refaim verspreid hadden,

19 Vroeg David de Here: Zal ik optrekken tegen de
Filistijnen? Zult Gij hen in mijn macht geven? En
de Here antwoordde David: Trek op, want Ik zal de
Filistijnen zeker in uw macht geven.
20 Toen kwam David te Baal-perasim, waar hij hen
versloeg. En hij zeide: De Here is voor mij uit door
mijn vijanden heengebroken, zoals water door-
breekt. Daarom noemde men die plaats Baal-pera-
sim.
21 Zij lieten daar zelfs hun afgodsbeelden achter, en
David en zijn mannen namen ze mee.
22 Toen de Filistijnen wederom opgetrokken waren en
zich in de vlakte Refaim verspreid hadden,
23 Raadpleegde David de Here, en Hij zeide: Trek niet
op; maak een omtrekkende beweging tot achter
hen, zodat gij hen kunt aanvallen van de kant der
balsemstruiken.
24 En zodra gij een geluid van schreden hoort in de
toppen van de balsemstruiken, haast u dan, want
dan is de Here voor u uitgetrokken om het leger
der Filistijnen te verslaan.
25 David nu deed aldus, gelijk de Here hem geboden
had, hij versloeg de Filistijnen, van Geba af tot bij
Gezer.

2 Samuël 6

1 Wederom vergaderde David alle jongemannen in
Israel, dertigduizend;
2 En trok op en toog met al het volk dat bij hem
was, uit Baale-jehuda, om vandaar de ark Gods
mee te voeren, waarover de naam is uitgeroepen:
de naam van de Here der heerscharen, die op de
cherubs troont.
3 Zij vervoerden de ark Gods op een nieuwe wagen;
zij haalden haar uit het huis van Abinadab op de
heuvel, en Uzza en Achio, de zonen van Abinadab,
leidden de wagen met de ark Gods;
4 Achio liep voor de ark uit.
5 David en het gehele huis van Israel dansten voor
het aangezicht des Heren, onder begeleiding van
allerlei [instrumenten] [van] cypressehout, citers,
harpen, tamboerijnen, rinkelbellen en cimbalen.
6 Maar toen zij bij de dorsvloer van Nakon kwamen,
strekte Uzza zijn hand uit naar de ark Gods en
greep haar, omdat de runderen uitgleden.
7 En de toorn des Heren ontbrandde tegen Uzza en
God sloeg hem daar om deze onbedachtzaamheid;
hij stierf daar bij de ark Gods.
8 David was diep getroffen, omdat de Here zulk een
zware slag aan Uzza had toegebracht; daarom
noemt men die plaats Peres-uzza tot op de huidige
dag.
9 Te dien dage werd David bevreesd voor de Here
en hij zeide: Hoe zou de ark des Heren tot mij
komen?

10 Daarom wilde David de ark des Heren niet bij zich
nemen in de stad Davids, maar liet haar onder-
brengen in het huis van de Gatiet Obed-edom.
11 En de ark des Heren bleef drie maanden in het
huis van de Gatiet Obed-edom, en de Here zegen-
de Obed-edom en zijn gehele huis.
12 Aan koning David werd meegedeeld: De Here
heeft het huis van Obed-edom en al wat hij bezit,
gezegend, ter wille van de ark Gods. Toen ging
David heen en haalde de ark Gods onder gejuich
uit het huis van Obed-edom naar de stad Davids.
13 Nadat de dragers van de ark des Heren zes schre-
den voortgegaan waren, offerde hij een rund en
een gemest kalf.
14 En David danste uit alle macht voor het aangezicht
des Heren; David nu was omgord met een linnen
lijfrok.
15 David en het gehele huis Israels haalden de ark des
Heren, onder gejubel en hoorngeschal.
16 Toen de ark des Heren de stad Davids binnen-
kwam, keek Mikal, de dochter van Saul, door het
venster en zag koning David huppelen en dansen
voor het aangezicht des Heren; en zij verachtte
hem in haar hart.
17 Nadat zij de ark des Heren binnengebracht had-
den, zetten zij haar neer op haar plaats, in de tent
die David voor haar gespannen had, en David
bracht brandoffers en vredeoffers voor het aange-
zicht des Heren.

18 Toen David gereed was met het brengen van de
brandoffers en de vredeoffers, zegende hij het volk
in de naam van de Here der heerscharen.
19 Hij deelde uit aan het gehele volk, aan de gehele
menigte van Israel, zowel mannen als vrouwen,
ieder een broodkoek, een stuk vlees, en een drui-
venkoek. Daarop ging al het volk heen, ieder naar
zijn huis.
20 Toen David terugkeerde om zijn gezin te begroe-
ten, ging Mikal, de dochter van Saul, David tege-
moet, en zeide: Wat een eer heeft de koning van
Israel zich thans verworven, dat hij zich heden
ontbloot heeft ten aanschouwen van de slavinnen
zijner dienaren, zoals een lichtzinnig man zich
schaamteloos ontbloot!
21 Maar David zeide tot Mikal: Voor het aangezicht
des Heren, die mij verkoren heeft boven uw vader
en boven heel zijn huis om mij aan te stellen tot
vorst over het volk des Heren, over Israel, voor het
aangezicht des Heren heb ik gedanst.
22 Ja, ik zal mij nog geringer gedragen dan ik deed;
ik zal onaanzienlijk zijn in eigen ogen, en bij de
slavinnen van wie gij spreekt, bij haar wil ik eer
verwerven.
23 Mikal nu, de dochter van Saul, bleef kinderloos tot
de dag van haar dood toe.

2 Samuël 7

1 Toen de koning in zijn paleis was gaan wonen en
de Here hem aan alle zijden van al zijn vijanden
rust gegeven had,
2 Zeide de koning tot de profeet Natan: Zie toch, ik
woon in een cederen paleis, terwijl de ark Gods
verblijft onder een tentkleed.
3 Toen zeide Natan tot de koning: Welaan, doe al
wat in uw hart is, want de Here is met u.
4 Maar in die nacht kwam het woord des Heren tot
Natan:
5 Ga, spreek tot mijn knecht, tot David: Zo zegt de
Here: zoudt gij voor Mij een huis bouwen om in te
wonen?
6 Ik heb immers in geen huis gewoond van de dag
af, dat Ik de Israelieten uit Egypte voerde, tot nu
toe, maar Ik ben rondgetrokken in een tent, in een
tabernakel.
7 Heb Ik ooit, terwijl Ik met al de Israelieten rond-
trok, tot een der stamhoofden van Israel die Ik
geboden had, mijn volk Israel te weiden, het
woord gesproken: Waarom bouwt gij Mij niet een
huis van cederhout?
8 Nu dan, zo moet gij spreken tot mijn knecht, tot
David: Zo zegt de Here der heerscharen: Ik heb u
gehaald uit de weide van achter de schapen, om
vorst te zijn over mijn volk, over Israel,
9 En Ik ben met u geweest overal waar gij gegaan
zijt. Al uw vijanden heb Ik voor u uitgeroeid. Ook
zal Ik u een grote naam maken gelijk die van de
groten der aarde.

10 Ik zal een plaats bepalen voor mijn volk, voor Israel,
en het planten, zodat het op zijn eigen plaats kan
wonen, zonder dat het meer opgeschrikt wordt en
boosdoeners het onderdrukken zoals vroeger,
11 Sedert de tijd dat Ik richters over mijn volk Israel
aangesteld heb. Ik zal u rust geven van al uw vij-
anden. Ook kondigt de Here u aan: De Here zal u
een huis bouwen.
12 Wanneer uw dagen vervuld zijn en gij bij uw vade-
ren te ruste zijt gegaan, dan zal Ik uw nakomeling,
uw eigen zoon, na u doen optreden, en Ik zal zijn
koningschap bevestigen.
13 Die zal mijn naam een huis bouwen, en Ik zal zijn
koninklijke troon voor immer bevestigen.
14 Ik zal hem tot een vader zijn, en hij zal Mij tot een
zoon zijn. Wanneer hij ongerechtigheid bedrijft,
zal Ik hem tuchtigen met een roede der mensen en
met slagen der mensenkinderen.
15 Maar mijn goedertierenheid zal van hem niet wij-
ken, zoals Ik haar heb doen wijken van Saul, die Ik
voor uw aangezicht heb weggedaan.
16 Uw huis en uw koningschap zullen voor immer
bestendig zijn voor uw aangezicht, uw troon zal
vast staan voor altijd.
17 Geheel overeenkomstig deze woorden en dit
gezicht, heeft Natan tot David gesproken.
18 Toen ging koning David naar binnen, zette zich
neder voor het aangezicht des Heren en zeide: Wie
ben ik, Here Here, en wat is mijn huis, dat Gij mij
tot hiertoe gebracht hebt?

19 En dit was nog te weinig in uw ogen, Here Here;
daarom hebt Gij aangaande het huis van uw
knecht ook gesproken over de verre toekomst, en
dit is de wet voor de mens, Here Here.
20 Wat kan David nog meer tot U spreken? Gij kent
uw knecht, Here Here.
21 Ter wille van uw woord en naar uw hart hebt Gij
al dit grote gedaan en aan uw knecht verkondigd.
22 Daarom zijt Gij groot, Here Here, want niemand is
U gelijk en geen God is er behalve Gij naar al wat
wij met onze oren gehoord hebben.
23 En wie is gelijk uw volk, gelijk Israel, het enige
volk op aarde, dat God Zich tot een volk ging vrij-
kopen, om Zich een naam te maken, en voor hen
grote en vreselijke daden te doen: voor uw land,
voor het aangezicht van uw volk, dat Gij uit
Egypte, uit de volken en hun goden hebt vrijge-
kocht?
24 Gij hebt U uw volk Israel voor altijd bevestigd tot
uw volk, en Gij, Here, waart hun tot een God.
25 En nu, Here God, doe het woord dat Gij gesproken
hebt aangaande uw knecht en zijn huis, voor altijd
gestand, en doe zoals Gij gesproken hebt.
26 Dan zal uw naam groot zijn voor altijd, zodat men
zeggen zal: De Here der heerscharen is God over
Israel: en dan zal het huis van uw knecht David
bestendig zijn voor uw aangezicht.

27 Want Gij, Here der heerscharen, God van Israel,
hebt aan uw knecht geopenbaard: Ik zal u een
huis bouwen. Daarom heeft uw knecht het
gewaagd, dit gebed tot u te richten.
28 Nu dan, Here Here, Gij zijt God en uw woorden
zijn waarheid; Gij hebt dit goede aangaande uw
knecht gesproken.
29 Het behage U nu het huis van uw knecht te zege-
nen, opdat het voor altijd voor uw aangezicht
moge bestaan. Want Gij, Here Here, hebt gespro-
ken, en door uw zegen zal het huis van uw knecht
voor altijd gezegend zijn.

2 Samuël 8

1 Daarna versloeg David de Filistijnen en onderwierp
hen; en David ontnam de Filistijnen het bestuur
over de hoofdstad.
2 Ook versloeg hij de Moabieten, en mat hen af met
een snoer, terwijl hij hen op de grond deed neer-
liggen; hij mat telkens twee snoeren af om te
doden en een vol snoer om in het leven te laten.
En de Moabieten werden schatplichtige onderda-
nen van David.
3 Voorts versloeg David Hadadezer, de zoon van
Rechob, de koning van Soba, toen deze zijn macht
aan de rivier de Eufraat ging herstellen.
4 En David nam van hem gevangen zeventienhon-
derd ruiters en twintigduizend man voetvolk, en
David liet alle wagenpaarden, met uitzondering
van honderd de pezen doorsnijden.
5 Toen kwamen de Arameeers van Damascus
Hadadezer, de koning van Soba, te hulp, maar
David versloeg van de Arameeers tweeentwintig-
duizend man.
6 Daarop legde David bezettingen in het Aramese
rijk van Damascus, en de Arameeers werden
Davids schatplichtige onderdanen. De Here gaf
David de overwinning overal waar hij heentrok.
7 En David nam de gouden schilden die de dienaren
van Hadadezer gedragen hadden, en bracht ze
naar Jeruzalem.
8 En uit Betach en Berotai, steden van Hadadezer,
voerde koning David zeer veel koper weg.

9 Toen Toi, de koning van Hamat, hoorde, dat David
het gehele leger van Hadadezer verslagen had,
10 Zond Toi zijn zoon Joram naar koning David om
hem naar zijn welstand te vragen en hem ermee
geluk te wensen, dat hij Hadadezer had bestreden
en verslagen, (want Hadadezer was Toi's tegen-
stander); zilveren, gouden en koperen voorwerpen
bracht hij mee.
11 Ook deze voorwerpen heiligde koning David aan
de Here, evenals het zilver en het goud dat hij
geheiligd had van al de volken, die hij had onder-
worpen:
12 Van Aram, Moab, de Ammonieten, de Filistijnen,
Amalek, en van de buit van Hadadezer, de zoon
van Rechob, de koning van Soba.
13 David verwierf zich roem bij zijn terugkeer door
het verslaan van de Edomieten in het Zoutdal:
achttienduizend man.
14 En hij legde in Edom bezettingen; in geheel Edom
legde hij bezettingen, zodat alle Edomieten onder-
danen werden van David. De Here gaf David de
overwinning overal waar hij heentrok.
15 Toen David over geheel Israel koning was gewor-
den, handhaafde David recht en gerechtigheid
onder zijn gehele volk.
16 Joab, de zoon van Seruja, voerde het bevel over
het leger; Josafat, de zoon van Achilud, was kanse-
lier;

17 Sadok, de zoon van Achitub en Achimelek, de
zoon van Abjatar, waren priesters; Seraja was
schrijver;
18 Benaja, de zoon van Jojada, voerde het bevel over
de Keretieten en de Peletieten; en de zonen van
David waren priesters.

2 Samuël 9

1 David zeide: Is er soms nog iemand over van het
huis van Saul? Dan zal ik hem trouw bewijzen ter
wille van Jonatan.
2 Nu behoorde tot het huis van Saul een knecht, die
Siba heette. Men riep hem bij David en de koning
vroeg hem: Zijt gij Siba? Hij antwoordde: Uw die-
naar.
3 Daarop zeide de koning: Is er soms nog iemand
over van het huis van Saul? Dan wil ik hem de
goedgunstigheid Gods bewijzen. Toen sprak Siba
tot de koning: Er is nog een zoon van Jonatan, die
verlamd is aan beide voeten.
4 De koning vroeg: Waar is hij? En Siba antwoordde
de koning: Zie, hij is in het huis van Makir, de
zoon van Ammiel, te Lo-debar.
5 Daarop liet koning David hem halen uit het huis
van Makir, de zoon van Ammiel, uit Lo-debar.
6 En Mefiboset, de zoon van Jonatan, de zoon van
Saul, kwam bij David, wierp zich op zijn aange-
zicht en boog zich neer. David zeide: Mefiboset!
En hij antwoordde: Hier is uw dienaar.
7 Daarop sprak David tot hem: Vrees niet, want ik
zal u voorzeker trouw bewijzen ter wille van uw
vader Jonatan; ik zal u alle landerijen van uw vader
Saul teruggeven, en gij zult geregeld aan mijn
tafel eten.

8 Toen boog hij zich neer en zeide: Wat is uw
knecht, dat gij u bekommert om een dode hond,
als ik ben?
9 Daarna riep de koning Siba, de knecht van Saul,
en zeide tot hem: Al wat aan Saul en aan diens
gehele huis toebehoorde, geef ik aan de zoon van
uw heer.
10 Gij moet voor hem het land bewerken, gij, uw
zonen en uw knechten, en de oogst binnenhalen,
opdat de zoon van uw heer te eten hebbe.
Mefiboset, de zoon van uw heer, zal geregeld aan
mijn tafel eten. Siba nu had vijftien zonen en twin-
tig knechten.
11 Siba zeide tot de koning: Geheel zoals mijn heer
de koning zijn knecht gebiedt, zal uw knecht
doen. Dus at Mefiboset aan de tafel van David als
een der zonen van de koning.
12 En Mefiboset had een jonge zoon, die Micha heet-
te. Allen die in het huis van Siba woonden, waren
knechten van Mefiboset.
13 Mefiboset woonde te Jeruzalem, want hij at gere-
geld aan de tafel des konings. Hij nu was verlamd
aan beide voeten.

2 Samuël 10

1 Daarna stierf de koning der Ammonieten en zijn
zoon Chanun werd koning in zijn plaats.
2 Toen zeide David: Ik zal vriendschap betonen aan
Chanun, de zoon van Nachas, zoals zijn vader mij
vriendschap betoond heeft. Daarom liet David hem
door zijn dienaren zijn deelneming betuigen wegens
het verlies van zijn vader. Maar toen de dienaren van
David in het land der Ammonieten gekomen waren,
3 Zeiden de vorsten der Ammonieten tot hun heer
Chanun: Meent gij, dat David uw vader eren wil,
nu hij u boden van rouwbeklag gezonden heeft?
Heeft David zijn dienaren niet tot u gezonden om
de stad te verkennen, haar te verspieden en haar
te verwoesten?
4 Toen nam Chanun de dienaren van David, liet de
helft van hun baard wegscheren, en hun kleren
halverwege, tot hun achterste, afsnijden, waarna
hij hen heenzond.
5 Men deelde dit aan David mee en hij zond hun
boden tegemoet, want de mannen waren diep
beschaamd; en de koning beval: Blijft in Jericho,
totdat uw baard weer aangegroeid is, en komt dan
terug.
6 Toen de Ammonieten bemerkten, dat zij zich in
een kwade reuk gebracht hadden bij David, zon-
den zij boden en huurden van de Arameeers van
Bet-rechob en van de Arameeers van Soba twintig-
duizend man voetvolk, en van de koning van
Maaka duizend man; en verder de mannen van
Tob: twaalfduizend man.

7 Toen David dit hoorde, zond hij Joab uit met het gehele leger, de helden.

8 En de Ammonieten rukten uit en schaarden zich in slagorde bij de ingang der poort, terwijl de Arameeërs van Soba en Rechob en de mannen van Tob en Maaka afzonderlijk in het veld gelegerd waren.

9 Daar Joab bemerkte, dat de aanval hem zowel voor als achter bedreigde, deed hij een keus uit alle uitgelezen manschappen van Israel, en stelde hen op tegenover de Arameeërs.

10 De rest van de krijgslieden daarentegen plaatste hij onder bevel van zijn broeder Abisai, die hen in slagorde tegenover de Ammonieten stelde.

11 Toen zeide hij: Indien de Arameeërs mij te sterk zijn, dan moet gij mij te hulp komen; en indien de Ammonieten u te sterk zijn, dan zal ik u te hulp komen.

12 Wees sterk en laten wij ons dapper gedragen voor ons volk en voor de steden van onze God. De Here doe wat goed is in zijn ogen.

13 Daarop bonden Joab en het krijgsvolk dat bij hem was, de strijd aan met de Arameeërs en zij sloegen voor hem op de vlucht.

14 Toen de Ammonieten zagen, dat de Arameeërs gevlucht waren, sloegen zij voor Abisai op de vlucht en trokken zich terug in de stad. Daarna keerde Joab terug van de Ammonieten en kwam te Jeruzalem.

15 Toen de Arameeers zagen, dat zij tegen Israel de
nederlaag geleden hadden, trokken zij zich samen,
16 En Hadadezer liet de Arameeers die aan de overzij-
de van de Rivier woonden, uitrukken; zij kwamen
te Chelam onder aanvoering van Sobak, de krijgs-
overste van Hadadezer.
17 Op dit bericht vergaderde David geheel Israel, trok
de Jordaan over en kwam naar Chelam. Toen
schaarden de Arameeers zich in slagorde tegen-
over David en streden met hem,
18 Doch de Arameeers sloegen voor Israel op de
vlucht, en David doodde van de Arameeers zeven-
honderd wagenpaarden en veertigduizend ruiters.
Hun krijgsoverste Sobak verwondde hij zo, dat hij
daar stierf.
19 Toen al de koningen, de vazallen van Hadadezer,
bemerkten, dat zij door Israel verslagen waren, slo-
ten zij vrede met Israel en onderwierpen zich aan
hen; en de Arameeers durfden de Ammonieten
niet weer te hulp te komen.

2 Samuël 11

1 In het daaropvolgende jaar, ten tijde, dat de
koningen plegen ten strijde te trekken, zond David
Joab uit en zijn knechten met hem, benevens
geheel Israel, en zij vernietigden de Ammonieten
en sloegen het beleg voor Rabba, maar David
bleef in Jeruzalem.
2 Op zekere avond stond David van zijn rustbed op
en wandelde op het dak van het paleis, en hij zag
van het dak af een vrouw, bezig zich te baden; en
die vrouw was zeer schoon van uiterlijk.
3 Toen liet David naar die vrouw vragen en men
zeide: Wel, dat is Batseba, de dochter van Eliam,
de vrouw van de Hethiet Uria.
4 Daarop zond David boden om haar te halen. Zij
kwam tot hem, en hij lag bij haar, (zij had zich
van haar onreinheid gezuiverd); daarna keerde zij
terug naar haar huis.
5 En de vrouw werd zwanger en liet David weten: Ik
ben zwanger.
6 Toen zond David een boodschap tot Joab: Zend de
Hethiet Uria tot mij. En Joab zond Uria naar David.
7 Toen Uria bij hem kwam, vroeg David naar de wel-
stand van Joab en van het volk en naar de stand
van de oorlog.
8 Daarop zeide David tot Uria: Ga naar uw huis en
was uw voeten. Toen Uria heenging uit het paleis,
werd hem een geschenk van de koning nage-
bracht.

9 Maar Uria legde zich te ruste bij de ingang van het
paleis bij al de knechten van zijn heer en ging niet
naar zijn huis.
10 Men deelde David mee: Uria is niet naar zijn huis
gegaan. Toen zeide David tot Uria: Zijt gij niet van
de reis gekomen? Waarom zijt gij niet naar uw
huis gegaan?
11 Maar Uria sprak tot David: De ark en Israel en Juda
vertoeven in tenten en mijn heer Joab en de
knechten van mijn heer zijn in het veld gelegerd;
zou ik dan naar mijn huis gaan om te eten en te
drinken en bij mijn vrouw te liggen? Zo waar gij
leeft en zo waar uw ziel leeft, dat zal ik niet doen!
12 David zeide tot Uria: Blijf ook vandaag hier, dan
zal ik u morgen laten gaan. En Uria bleef in
Jeruzalem die dag en de volgende dag.
13 Toen riep David hem tot zich om in zijn tegen-
woordigheid te eten en te drinken, en hij maakte
hem dronken. Hij echter ging des avonds heen om
op zijn slaapplaats bij de knechten van zijn heer
zich te ruste te leggen. En naar zijn huis ging hij
niet.
14 Toen schreef David de volgende morgen een brief
aan Joab en verzond die door Uria.
15 En hij schreef in die brief: Plaatst Uria in het heetst
van de strijd; trekt u dan van hem terug, opdat hij
getroffen worde en sneuvele.
16 Bij de belegering van de stad zette Joab toen Uria
op een plaats, waarvan hij wist, dat daar geoefen-
de strijders stonden.

17 Toen de mannen der stad een uitval deden en met
Joab streden, vielen er enigen van het krijgsvolk,
van de knechten van David; ook de Hethiet Uria
sneuvelde.
18 Daarop liet Joab aan David de gehele loop van de
strijd melden.
19 Hij beval de bode: Indien de koning, nadat gij
hem de gehele loop van de strijd van het begin
tot het einde verteld hebt,
20 In toorn geraakt en tot u zegt: waarom zijt gij zo
dicht bij de stad gekomen om te strijden; wist gij
niet, dat men van de muur af schieten zou,
21 Wie versloeg Abimelek, de zoon van Jerubbeset,
wierp niet een vrouw een bovenste molensteen op
hem van de muur af, zodat hij bij Tebes de dood
vond, waarom zijt gij zo dicht bij de muur geko-
men? Dan moet gij zeggen: ook uw knecht, de
Hethiet Uria, is dood.
22 De bode ging heen en deelde bij zijn aankomst
David alles mee wat Joab hem had opgedragen.
23 De bode zeide tot David: Die mannen waren ster-
ker dan wij en deden tegen ons een uitval, in het
open veld. Maar wij drongen hen terug tot de
ingang van de poort.
24 Toen schoten de boogschutters van de muur af op
uw knechten, zodat er enige knechten van de
koning sneuvelden; ook uw knecht, de Hethiet
Uria, is dood.

25 Daarop zeide David tot de bode: Zo moet gij spre-
ken tot Joab: Bekommer u hierover niet, want het
zwaard verteert nu eens dezen, dan weer genen.
Zet de strijd tegen de stad krachtig voort en ver-
woest haar. Bemoedig hem daarmee.
26 Toen Uria's vrouw hoorde, dat Uria, haar man,
dood was, bedreef zij rouw over haar echtgenoot.
27 Nadat de rouw voorbij was, liet David haar naar
zijn huis halen. Zij werd hem tot vrouw en baarde
hem een zoon. Maar de zaak, die David gedaan
had, was kwaad in de ogen des Heren.

2 Samuël 12

1 En de Here zond Natan tot David. Deze kwam bij
hem en zeide tot hem: Er waren in een stad twee
mannen; de een was rijk en de ander arm.
2 De rijke had zeer veel schapen en runderen;
3 De arme had niets, behalve een klein ooilam dat
hij had gekocht en opgekweekt. Het groeide bij
hem op, samen met zijn kinderen; het at van zijn
bete, dronk uit zijn beker en sliep in zijn schoot,
het was hem als een dochter.
4 Eens kreeg de rijke man bezoek; en hij kon er niet
toe komen, een van zijn schapen of runderen te
nemen en te bereiden voor de reiziger die bij hem
was gekomen; dus nam hij het ooilam van de arme
man en bereidde dat voor de man die bij hem
gekomen was.
5 Toen ontbrandde de toorn van David zeer tegen
die man en hij zeide tot Natan: Zo waar de Here
leeft: de man die dit gedaan heeft, is een kind des
doods.
6 En het ooilam, moet hij viervoudig vergoeden
omdat hij dit gedaan heeft en geen medelijden
had.
7 Daarop sprak Natan tot David: Gij zijt die man! Zo
zegt de Here, de God van Israel: Ik heb u gezalfd
tot koning over Israel en u gered uit de macht van
Saul.

8 Ik heb u gegeven het huis van uw heer, en de
vrouwen van uw heer in uw schoot. Ik heb u gege-
ven het huis van Israel en Juda. En indien dat te
weinig geweest was, dan had Ik u nog wel meer
gegeven.
9 Waarom hebt gij het woord des Heren veracht, en
gedaan wat kwaad is in zijn ogen? De Hethiet Uria
hebt gij door het zwaard verslagen; zijn vrouw
hebt gij u tot vrouw genomen, hemzelf hebt gij
door het zwaard der Ammonieten gedood.
10 Nu dan, het zwaard zal van uw huis nimmermeer
wijken, omdat gij Mij hebt veracht, en de vrouw
van de Hethiet Uria genomen hebt, opdat zij u tot
vrouw zou zijn.
11 Zo zegt de Here: Zie, Ik zal over u een kwaad doen
komen, uit uw eigen huis; Ik zal uw vrouwen voor
uw ogen weghalen en aan uw naaste geven; die
zal bij uw vrouwen liggen op klaarlichte dag.
12 Want gij hebt het wel in het verborgen gedaan,
maar Ik zal dit doen in tegenwoordigheid van
geheel Israel en in het volle licht.
13 Toen sprak David tot Natan: Ik heb tegen de Here
gezondigd. En Natan zeide tot David: De Here
heeft uw zonde vergeven: gij zult niet sterven,
14 Ofschoon gij door deze daad de vijanden des
Heren zeer hebt doen lasteren, de zoon echter, die
u geboren is, zal sterven.

15 Daarop ging Natan naar zijn huis. En de Here
sloeg het kind, dat de vrouw van Uria aan David
gebaard had, met een ziekte.
16 Toen zocht David God ter wille van de jongen, hij
vastte en telkens, als hij naar binnen gegaan was,
bracht hij de nacht door, liggend op de grond.
17 En de oudsten van zijn huis kwamen bij hem om
hem van de grond te doen opstaan, maar hij wilde
niet; ook at hij niet met hen.
18 Op de zevende dag nu stierf het kind. En de die-
naren van David durfden hem niet mee te delen,
dat het kind dood was. Want zij zeiden: Zie, toen
het kind nog in leven was, hebben wij tot hem
gesproken en heeft hij naar ons niet geluisterd;
hoe zouden wij dan tot hem kunnen zeggen: het
kind is dood? Hij zou iets kwaads kunnen doen.
19 Toen David zag, dat zijn dienaren onder elkaar
fluisterden, begreep hij, dat het kind dood was. En
David vroeg zijn dienaren: Is het kind dood? Zij
zeiden: Het is dood.
20 Toen stond David op van de grond, wies zich, zalf-
de zich en verwisselde zijn klederen; hij ging het
huis des Heren binnen en boog zich neder. Daarna
ging hij naar zijn huis terug, en op zijn verzoek
zetten zij hem brood voor en hij at.
21 Toen zeiden zijn dienaren tot hem: Waarom hebt
gij dit gedaan? Terwijl het kind nog leefde, hebt
gij ter wille daarvan gevast en geweend, maar nu
het kind gestorven is, zijt gij opgestaan en hebt
brood gegeten.

22 En hij zeide: Zolang het kind nog leefde, heb ik gevast en geweend, omdat ik dacht: misschien is de Here mij genadig, zodat het kind in leven blijft.
23 Maar nu is het dood. Waarom zou ik dan vasten? Kan ik het nog doen terugkeren? Ik zal wel tot hem gaan, maar hij keert tot mij niet terug.
24 Daarna troostte David zijn vrouw Batseba; hij kwam tot haar en had gemeenschap met haar, zij baarde een zoon en hij noemde hem Salomo. De Here nu had hem lief:
25 Hij zond een boodschap door de profeet Natan en noemde hem Jedidja, om des Heren wil.
26 Joab deed een aanval op Rabba der Ammonieten en nam de koningsstad in.
27 Toen zond Joab boden naar David met het bericht: Ik heb op Rabba een aanval gedaan, zelfs heb ik de waterstad ingenomen.
28 Nu dan, vergader gij de rest van het krijgsvolk, beleger de stad en neem haar in, opdat niet ik de stad inneme en niet mijn naam over haar worde uitgeroepen.
29 Daarop vergaderde David al het krijgsvolk, trok naar Rabba en nam het stormenderhand in.
30 Hij nam hun koning de kroon van het hoofd; zij had een gewicht van een talent goud, en bevatte een kostbare steen. Die werd op het hoofd van David gezet. Ook voerde hij zeer veel buit uit de stad weg.

31 De bevolking die erin was, liet hij naar buiten brengen en hij legde ze onder zagen, ijzeren pinnen en ijzeren bijlen; ook liet hij hen overbrengen naar de tichelwerken. Evenzo deed David met alle steden der Ammonieten. Hierop keerde David met al het volk naar Jeruzalem terug.

2 Samuël 13

1 Daarna gebeurde het volgende. Absalom, de zoon
van David, had een bekoorlijke zuster, Tamar
geheten; en Amnon, de zoon van David, kreeg
haar lief.
2 Amnon leed er zo onder, dat hij ziek werd om der
wille van zijn zuster Tamar; want zij was een
maagd en het leek Amnon onmogelijk haar iets
aan te doen.
3 Nu had Amnon een vriend, Jonadab geheten, de
zoon van Sima, de broeder van David; en Jonadab
was een zeer schrander man.
4 Deze zeide tot hem: Waarom, o koningszoon, ziet
gij er elke morgen zo bedrukt uit? Zoudt gij het
mij niet meedelen? En Amnon zeide tot hem: Ik
heb Tamar, de zuster van mijn broeder Absalom
lief.
5 Toen zeide Jonadab tot hem: Leg u te bed en
houd u ziek. Wanneer uw vader u dan komt bezoe-
ken, dan moet gij tot hem zeggen: laat toch mijn
zuster Tamar komen om mij te eten te geven. Als
zij dan voor mijn ogen het voedsel bereidt, zodat
ik het zien kan, dan zal ik dat uit haar hand eten.
6 Daarop ging Amnon te bed liggen en hield zich
ziek. Toen de koning hem kwam bezoeken, zeide
Amnon tot de koning: Laat toch mijn zuster Tamar
komen om voor mijn ogen een paar koeken te
bakken, dat ik die uit haar hand ete.
7 Toen zond David aan Tamar in het paleis de bood-
schap: Ga naar het huis van uw broeder Amnon en
bereid hem voedsel.

8 Toen ging Tamar naar het huis van haar broeder
Amnon, die te bed lag, en zij nam deeg, kneedde
het, maakte er voor zijn ogen koeken van en bakte
ze.
9 Daarop nam zij de pan en diende ze voor hem op,
maar Amnon weigerde te eten en zeide: Laat
iedereen bij mij weggaan. Toen ging iedereen bij
hem weg.
10 Daarop zeide Amnon tot Tamar: Breng mij het
eten in de slaapkamer, opdat ik het uit uw hand
ete. En Tamar nam de koeken die zij bereid had,
en bracht die aan haar broeder Amnon in de
slaapkamer.
11 Toen zij hem het eten aanreikte, greep hij haar
vast en zeide tot haar: Kom ga bij mij liggen, mijn
zuster.
12 Maar zij zeide tot hem: Neen, mijn broeder, ont-
eer mij niet, want zo iets doet men niet in Israel;
doe toch niet zulk een schandelijke dwaasheid.
13 En ik, waarheen zou ik met mijn schande gaan? En
gij, gij zoudt in Israel voor een dwaas gehouden
worden. Nu dan, spreek toch met de koning, want
hij zal u mij niet weigeren.
14 Hij wilde echter naar haar niet luisteren, maar
overweldigde haar, onteerde en verkrachtte haar.
15 Daarna kreeg Amnon een zeer grote afkeer van
haar; ja, de afkeer die hij tegen haar kreeg, was
groter dan de liefde waarmee hij haar had liefge-
had; en Amnon zeide tot haar: Sta op, ga weg!

16 Toen sprak zij tot hem met het oog op dit grote
kwaad: Mij weg te zenden is erger dan het andere
dat gij mij aangedaan hebt. Maar hij wilde naar
haar niet luisteren,
17 En riep zijn knecht, die hem bediende, en zeide:
Breng ze bij mij vandaan, naar buiten, en grendel
de deur achter haar.
18 Zij nu droeg een pronkgewaad; want in zulke
lange gewaden gingen de dochters van de koning,
zolang zij maagden waren, gekleed. En zijn die-
naar bracht haar naar buiten en grendelde de deur
achter haar.
19 Toen strooide Tamar as op haar hoofd, scheurde
het pronkgewaad dat zij droeg, legde haar hand
op haar hoofd en ging al jammerend heen.
20 En haar broeder Absalom zeide tot haar: Heeft uw
broeder Amnon omgang met u gehad? Nu dan,
mijn zuster, zwijg erover; hij is uw broeder, trek u
dit niet te zeer aan. En Tamar ging in het huis van
haar broeder Absalom wonen, als een eenzame.
21 Toen de koning David dit alles hoorde, werd hij
zeer toornig.
22 Absalom sprak echter met Amnon noch ten kwade
noch ten goede, maar Absalom haatte Amnon,
omdat deze zijn zuster Tamar onteerd had.
23 Na twee volle jaren gebeurde het, dat Absalom
schaapscheerders had in Baal-chasor, dat bij Efraim
ligt; en Absalom nodigde al de zonen van de
koning uit.

24 Toen kwam Absalom bij de koning en zeide: Zie,
uw knecht heeft schaapscheerders; laat toch de
koning en zijn dienaren met uw knecht meegaan.
25 Maar de koning sprak tot Absalom: Neen, mijn
zoon, laten wij niet allen gaan, opdat wij u niet
tot last zijn. Toen drong hij er bij hem op aan; hij
wilde echter niet gaan, maar gaf hem zijn zegen.
26 Daarop zeide Absalom: Zo niet, laat dan tenminste
mijn broeder Amnon met ons meegaan. De koning
echter antwoordde hem: Waarom zou hij met u
gaan?
27 Maar toen Absalom er bij hem op aandrong, liet
hij Amnon en al de zonen van de koning met hem
meegaan.
28 Absalom nu gaf zijn knechten het bevel: Ziet toch,
als het hart van Amnon vrolijk is van de wijn en ik
tot u zeg: slaat Amnon dood, dan moet gij hem
doden. Vreest niet. Ik heb het u toch bevolen?
Weest sterk; weest kloeke mannen!
29 En de knechten van Absalom deden met Amnon,
zoals Absalom bevolen had. Toen stonden al de
zonen van de koning op, zij bestegen allen hun
muildieren en vluchtten.
30 Zij waren nog onderweg, toen het gerucht David
bereikte: Absalom heeft al de zonen van de koning
doodgeslagen, niet een van hen is overgebleven.
31 Toen stond de koning op, scheurde zijn klederen
en legde zich neder op de grond; en al zijn diena-
ren stonden met gescheurde klederen bij hem.

32 Maar Jonadab, de zoon van Sima, de broeder van David, nam het woord en zeide: Mijn heer denke niet, dat men al de jonge mannen, al de zonen van de koning, gedood heeft; alleen Amnon is dood, want dat was op Absaloms gelaat te lezen van de dag af, dat hij zijn zuster Tamar onteerd heeft.
33 Nu dan, mijn heer de koning late deze gedachte in zijn hart niet toe, dat al de zonen van de koning dood zouden zijn, want Amnon alleen is dood.
34 Absalom nu nam de vlucht. Toen sloeg de knecht die de wacht had, zijn ogen op, en zag opeens een grote menigte op de weg achter hem, langs de zijde van het gebergte.
35 En Jonadab zeide tot de koning: Zie, daar komen de zonen van de koning; het is zoals uw knecht gezegd heeft.
36 Nauwelijks was hij uitgesproken, of de zonen van de koning kwamen. Zij verhieven hun stem en weenden; ook de koning en al zijn dienaren weenden zeer luid.
37 Absalom dan was gevlucht en gegaan naar Talmai, de zoon van Ammichur, de koning van Gesur. En [David] treurde alle dagen over zijn zoon.
38 Absalom dan was gevlucht en naar Gesur gegaan; hij bleef daar drie jaar.
39 Toen kwijnde koning David van verlangen naar Absalom; want hij had zich getroost over de dood van Amnon.

2 Samuël 14

1 Toen Joab, de zoon van Seruja, bemerkte, dat het
hart van de koning naar Absalom uitging,
2 Zond hij een boodschap naar Tekoa en liet van-
daar een wijze vrouw halen; en hij zeide tot haar:
Doe, alsof gij in de rouw zijt, trek rouwklederen
aan, zalf u niet met olie, en gedraag u als een
vrouw die reeds lange tijd over een dode treurt.
3 Ga dan naar de koning en spreek tot hem als
volgt; en Joab legde haar de woorden in de mond.
4 Toen de Tekoitische vrouw bij de koning binnen-
getreden was, wierp zij zich op haar aangezicht ter
aarde, boog zich neer en zeide: Help, o koning!
5 De koning vroeg haar: Wat hebt gij? Zij antwoord-
de: Helaas, ik ben een weduwe, want mijn man is
gestorven.
6 Uw dienstmaagd had twee zonen; zij kregen
samen twist in het veld en daar niemand tussen-
beide kwam, sloeg de een de ander dood.
7 En zie, het gehele geslacht heeft zich tegen uw
dienstmaagd gekeerd en zegt: Lever hem die zijn
broeder doodgeslagen heeft, uit, opdat wij hem
ter dood brengen om zijn broeder, die hij gedood
heeft, en ook de erfgenaam van het leven beroven.
Uitdoven willen zij de gloeiende kool, die mij nog
rest, om voor mijn man geen naam of nakomeling-
schap op de aardbodem over te laten.
8 Toen sprak de koning tot de vrouw: Ga naar uw
huis, dan zal ik aangaande u beschikkingen tref-
fen.

9 De Tekoitische vrouw zeide tot de koning: De
schuld, mijn heer de koning, komt op mij neer en
op mijn familie; de koning en zijn troon gaan
vrijuit.
10 Toen zeide de koning: Breng ieder die iets tegen u
mocht zeggen, tot mij; dan zal hij u niet meer las-
tig vallen.
11 Zij zeide: Laat toch de koning gedachtig zijn aan
de Here, uw God, opdat de bloedwreker niet te
veel onheil aanrichte en opdat zij mijn zoon niet
van het leven beroven. Toen sprak hij: Zo waar de
Here leeft, geen haar van uw zoon zal ter aarde
vallen!
12 Daarop zeide de vrouw: Uw dienstmaagd moge
toch een woord tot mijn heer de koning spreken.
Hij antwoordde: Spreek.
13 En de vrouw zeide: Waarom koestert gij dan zulke
gedachten tegen het volk Gods? Want doordat de
koning dit woord gesproken heeft, is hij zelf als
een schuldige, nu de koning niet laat terugkeren
die hij verstoten heeft.
14 Want wij moeten zeker sterven, en worden als
water, op de aarde uitgegoten, dat niet verzameld
wordt. God neemt echter het leven niet weg, maar
zoekt wegen dat een verstotene niet van Hem ver-
stoten blijve.

15 Welnu, de reden waarom ik gekomen ben om dit
woord tot de koning, mijn heer te spreken, is
deze, dat het volk mij bevreesd gemaakt heeft.
Daarom dacht uw dienstmaagd: ik wil eens tot de
koning spreken, misschien willigt de koning het
verzoek van zijn dienstmaagd in,
16 Want de koning zal gehoor geven en zijn dienst-
maagd redden uit de macht van de man die mij en
mijn zoon tezamen wil uitroeien uit het erfdeel
Gods.
17 Ook dacht uw dienstmaagd: het woord van mijn
heer de koning zal wel geruststellend zijn, want als
een engel Gods, zo is mijn heer de koning, die
horen kan wat goed is en kwaad. En de Here, uw
God, zij met u.
18 Toen antwoordde de koning en zeide tot de
vrouw: Verberg mij toch niets van wat ik u vragen
zal. De vrouw zeide: Mijn heer de koning spreke.
19 Daarop sprak de koning: Is Joabs hand met u in dit
alles? En de vrouw antwoordde: Zo waar gij leeft,
mijn heer de koning, het is niet mogelijk naar
rechts of naar links uit te wijken, wanneer mijn
heer de koning iets zegt. Inderdaad is het uw die-
naar Joab, die mij bevolen heeft; hij heeft uw
dienstmaagd al deze woorden in de mond gelegd.
20 Om de zaak een ander aanzien te geven, heeft uw
dienaar Joab dit gedaan. Maar mijn heer is zo wijs
als een engel Gods: hij weet alles wat op aarde
geschiedt.

21 Daarna zeide de koning tot Joab: Welnu, ik willig
dit verzoek in; ga dus heen, breng de jongeman
Absalom terug.
22 Toen wierp Joab zich op zijn aangezicht ter aarde,
boog zich neer en zegende de koning. En Joab
sprak: Heden weet uw knecht, dat gij mij genegen
zijt, mijn heer de koning, omdat de koning het
verzoek van zijn knecht ingewilligd heeft.
23 Toen stond Joab op, ging naar Gesur en bracht
Absalom naar Jeruzalem.
24 En de koning zeide: Hij moet zich naar zijn eigen
huis begeven, mijn aangezicht mag hij niet zien.
Dus begaf Absalom zich naar zijn eigen huis en het
aangezicht van de koning zag hij niet.
25 Nu was er in geheel Israel niemand die zo zeer om
zijn schoonheid te prijzen viel als Absalom. Van de
voetzool af tot de hoofdschedel toe was er geen
gebrek aan hem.
26 Wanneer hij zijn hoofdhaar liet afscheren (hij liet
het aan het einde van elk jaar afscheren; omdat
het hem te zwaar werd, liet hij het afscheren) dan
liet hij het haar van zijn hoofd wegen: tweehon-
derd sikkels, naar het koninklijke gewicht.
27 Aan Absalom werden drie zonen geboren en een
dochter, Tamar geheten. Zij werd een vrouw,
schoon van uiterlijk.
28 Nadat Absalom twee volle jaren in Jeruzalem
gewoond had, zonder het aangezicht van de
koning te zien,

29 Ontbood hij Joab om deze naar de koning te zen-
den. Maar hij wilde niet bij hem komen. Daarop
ontbood hij hem nog eens, ten tweeden male,
maar hij wilde niet komen.
30 Toen zeide hij tot zijn dienaren: Ziet, Joabs akker
ligt naast de mijne en hij heeft daar gerst; gaat
heen, steekt het in brand. En de dienaren van
Absalom staken de akker in brand.
31 Toen stond Joab op en kwam bij Absalom in huis,
en vroeg hem: Waarom hebben uw dienaren de
akker die van mij is, in brand gestoken?
32 Absalom antwoordde Joab: Zie, ik heb tot u de
boodschap gezonden: kom hierheen, opdat ik u
naar de koning zende om te zeggen: waarom ben
ik van Gesur gekomen? Ik had beter daar kunnen
blijven. En nu wil ik het aangezicht van de koning
zien. Indien ik schuldig ben, laat hij mij dan ter
dood brengen.
33 Daarop kwam Joab bij de koning en deelde het
hem mee. Deze riep Absalom, en hij kwam bij de
koning, boog zich voor hem, voor de koning, met
het aangezicht ter aarde; en de koning kuste
Absalom.

2 Samuël 15

1 Hierna schafte Absalom zich een wagen en paar-
den aan, benevens vijftig mannen die voor hem uit
moesten lopen.
2 Geregeld ging Absalom des morgens vroeg aan de
kant van de weg naar de poort staan. Dan riep
Absalom ieder toe, die een rechtsgeding had en
tot de koning wilde gaan om recht, en vroeg: Uit
welke stad zijt gij? Als hij dan antwoordde: Uw
knecht komt uit deze of die stam van Israel,
3 Dan zeide Absalom tot hem: Zie, uw zaken zijn
goed en recht, maar van de zijde des konings is er
niemand die naar u luistert.
4 Ook zeide Absalom: Stelde men mij maar als rech-
ter in het land aan! Dan zou ieder die een geding
of een rechtszaak heeft, tot mij komen, en ik zou
hem recht verschaffen.
5 Wanneer iemand naderde om zich voor hem neer
te buigen, dan strekte hij zijn hand uit, greep hem
en kuste hem.
6 Op deze wijze deed Absalom met alle Israelieten
die om recht tot de koning kwamen, en zo stal
Absalom het hart der mannen van Israel.
7 Na vier jaren vroeg Absalom de koning: Laat mij
toch gaan, opdat ik te Hebron de gelofte betale,
die ik de Here gedaan heb.
8 Want uw knecht heeft, toen ik in Gesur, in Aram,
woonde, de gelofte gedaan: indien de Here mij
werkelijk naar Jeruzalem terugbrengt, dan zal ik de
Here vereren.

9 Daarop antwoordde hem de koning: Ga in vrede.
Toen stond hij op en ging naar Hebron.
10 En Absalom zond spionnen onder alle stammen
van Israel met de opdracht: Zodra gij het hoorngeschal hoort, zult gij zeggen: Absalom is koning te
Hebron!
11 Met Absalom gingen tweehonderd mannen uit
Jeruzalem mee, genodigden die zonder argwaan
meegingen en van de zaak niets afwisten.
12 Ook ontbood Absalom, toen hij de offers zou brengen, de Giloniet Achitofel, Davids raadsman, uit
zijn stad Gilo. Zo werd het een machtige samenzwering, en voortdurend kwam er meer volk bij
Absalom.
13 Toen kwam iemand David berichten: De mannen
van Israel hebben Absaloms partij gekozen.
14 Daarop sprak David tot al zijn dienaren die te
Jeruzalem bij hem waren: Staat op, laten wij vluchten, want anders zullen wij niet aan Absalom ontkomen. Gaat haastig heen, opdat hij ons niet
ijlings inhale, onheil over ons brenge en de stad
sla met de scherpte des zwaards!
15 De dienaren van de koning zeiden tot hem: Zoals
mijn heer de koning verkiest, zie hier zijn uw dienaren!
16 Toen ging de koning heen en zijn gehele huis
volgde hem op de voet; tien bijvrouwen liet de
koning achter om toezicht te houden op het
paleis.

17 De koning dan ging heen en al het volk volgde
hem op de voet; bij het Verre Huis bleven zij staan
18 En al zijn dienaren trokken langs hem heen, benevens
alle Keretieten en alle Peletieten. Ook alle Gatieten,
zeshonderd man, uit Gat afkomstig, die zich bij hem
hadden aangesloten, trokken langs de koning heen.
19 Toen vroeg de koning de Gatiet Ittai: Waarom
gaat ook gij met ons? Keer terug en blijf bij de
koning, want gij zijt een vreemdeling en boven-
dien zijt gij verbannen uit uw woonplaats.
20 Gisteren zijt gij gekomen en heden zou ik u met
ons mee laten rondzwerven? Want ik moet gaan,
waarheen ik maar gaan kan. Keer terug en laat ook
uw broeders terugkeren; moge goedertierenheid
en trouw met u zijn!
21 Maar Ittai antwoordde de koning: Zo waar de Here
leeft, en zo waar mijn heer de koning leeft, overal
waar mijn heer de koning zal zijn, ten dode of ten
leven, daar zal voorzeker uw dienaar zijn.
22 Toen sprak David tot Ittai: Ga, trek voorbij. Daarop
trok de Gatiet Ittai met al zijn mannen en al de
kinderen die bij hem waren, voorbij.
23 Het gehele land weende luid, toen al het volk
voorbijtrok; de koning stak de beek Kidron over en
al het volk trok in de richting van de woestijn.
24 En zie, daar was ook Sadok en met hem alle
Levieten die de ark van het verbond Gods droe-
gen. Zij zetten de ark Gods neer (ook Abjatar was
meegekomen) totdat al het volk uit de stad tot de
laatste man voorbijgetrokken was.

25 Toen zeide de koning tot Sadok: Breng de ark
Gods weer naar de stad; indien ik genade vind in
de ogen des Heren, dan zal Hij mij doen terugke-
ren en mij haar en haar plaats doen weerzien.
26 Indien Hij echter aldus spreekt: Ik heb geen welge-
vallen aan u; Hier ben ik, Hij doe met mij zoals
goed is in zijn ogen.
27 Ook zeide de koning tot de priester Sadok: Gij zijt
immers een ziener? Keer in vrede naar de stad
terug, met uw zoon Achimaas, en Jonatan, de
zoon van Abjatar, uw beider zonen, met u.
28 Ziet, ik zal wachten bij de doorwaadbare plaatsen
der woestijn, tot er van u een bericht komt, dat
mij inlicht.
29 Toen bracht Sadok met Abjatar de ark Gods naar
Jeruzalem terug en zij bleven daar.
30 David nu besteeg de helling van de Olijfberg, en
weende onder het voortgaan, het hoofd omhuld
en barrevoets; en allen die bij hem waren, hadden
het hoofd omhuld en trokken al wenende voort.
31 Toen aan David bericht werd: Achitofel is onder
hen die met Absalom samenspannen, zeide David:
Verijdel toch de raad van Achitofel, o Here.
32 Toen David op de top was aangekomen, waar men
zich voor God pleegt neer te buigen, zie, daar
kwam de Arkiet Chusai hem tegemoet in een
gescheurd kleed en met aarde op zijn hoofd.

33 En David zeide tot hem: Indien gij met mij uit-
trekt, dan zult gij mij tot last zijn,
34 Maar indien gij naar de stad terugkeert en tot
Absalom zegt: Ik ben uw dienaar, o koning, voor-
heen was ik de dienaar van uw vader, maar nu ben
ik uw dienaar, dan kunt gij mij de raad van
Achitofel teniet doen.
35 Daar zijn immers de priesters Sadok en Abjatar bij
u. Alles wat gij hoort uit het koninklijk paleis,
moet gij aan de priesters Sadok en Abjatar meede-
len.
36 Zie, hun beide zonen zijn daar bij hen, Achimaas
van Sadok en Jonatan van Abjatar; door hen moet
gij alles wat gij hoort, aan mij overbrengen.
37 En Chusai, de vriend van David, kwam Jeruzalem
binnen, juist, toen Absalom de stad binnentrok.

2 Samuël 16

1 Toen David een eindweegs voorbij de top was
getrokken, kwam Siba, de knecht van Mefiboset,
hem tegemoet met een paar gezadelde ezels, bela-
den met tweehonderd broden, honderd rozijnen-
koeken, honderd rijpe vruchten en een kruik wijn.
2 En de koning vroeg Siba: Wat wilt gij daarmee?
Siba antwoordde: De ezels zijn voor het koninklijk
huis om op te rijden; het brood en de vruchten
voor de dienaren om te eten; en de wijn om in de
woestijn gedronken te worden door hen die ver-
moeid raken.
3 Daarop sprak de koning: En waar is de zoon van
uw heer? Siba antwoordde de koning: Zie, hij blijft
te Jeruzalem, want hij heeft gezegd: heden zal het
huis Israels mij het koninkrijk van mijn vader
teruggeven.
4 Toen sprak de koning tot Siba: Dan is al wat
Mefiboset bezit, van u. En Siba zeide: Ik buig mij
neer; blijf mij uw gunst betonen, mijn heer de
koning.
5 Toen koning David bij Bachurim gekomen was,
kwam vandaar een man uit het geslacht van het
huis van Saul; hij heette Simi en was de zoon van
Gera. Onder het uitspreken van vervloekingen
kwam hij nader.
6 En hij wierp met stenen naar David en naar alle
dienaren van koning David, ofschoon al het volk
en alle helden rechts en links van hem liepen.

7 Terwijl hij zijn vervloekingen uitte, sprak Simi,
aldus: Ga weg, ga weg, bloedvergieter, nietswaar-
dige!
8 De Here vergeldt u al het bloed van het huis van
Saul, in wiens plaats gij koning geworden zijt, de
Here geeft het koningschap aan uw zoon Absalom;
zie, gij zijt nu in de ellende, omdat gij een bloed-
vergieter zijt.
9 Toen zeide Abisai, de zoon van Seruja, tot de
koning: Waarom vervloekt deze dode hond mijn
heer de koning? Laat mij toch naar de overkant
gaan en hem het hoofd afhouwen.
10 Maar de koning sprak: Wat heb ik met u te doen,
zonen van Seruja? Laat hem mij maar vervloeken!
Wanneer de Here tot hem zegt: vervloek David,
Wie zal dan zeggen: waarom doet gij dat?
11 Ook zeide David tot Abisai en tot al zijn dienaren:
Zie, mijn eigen zoon staat mij naar het leven, hoe-
veel te meer dan nu deze Benjaminiet! Laat hem
met rust en laat hij mij vervloeken, want de Here
heeft het hem gezegd.
12 Misschien zal de Here op mijn ellende letten en
mij het goede schenken in plaats van zijn vervloe-
king van deze dag.
13 En David ging met zijn mannen verder, terwijl Simi
op de berghelling tegenover hem voortliep, en
onder het gaan vervloekingen uitsprak, met stenen
naar hen wierp en stof opjoeg.

14 Vermoeid kwamen de koning en al het volk dat bij
hem was, op een plek, waar zij rust namen.
15 Absalom nu en al het volk, al de mannen van
Israel, waren te Jeruzalem gekomen, en Achitofel
was bij hem.
16 Toen de Arkiet Chusai, de vriend van David, bij
Absalom kwam, zeide Chusai tot hem: Leve de
koning! Leve de koning!
17 En Absalom zeide tot Chusai: Is dit uw trouw
jegens uw vriend? Waarom zijt gij niet met uw
vriend meegegaan?
18 Toen zeide Chusai tot Absalom: Neen, maar hem
die de Here en dit volk en alle man van Israel ver-
koren heeft, hem wil ik toebehoren en bij hem zal
ik blijven.
19 En bovendien, wie ga ik dienen? Is het niet zijn
zoon? Zoals ik uw vader gediend heb, zal ik ook u
dienen.
20 Daarop sprak Absalom tot Achitofel: Geeft raad;
wat zullen wij doen?
21 Toen zeide Achitofel tot Absalom: Ga tot de bij-
vrouwen van uw vader, die hij achtergelaten heeft
om toezicht te houden op het paleis. Als geheel
Israel hoort, dat gij u bij uw vader in een kwade
reuk gebracht hebt, dan zullen allen die met u
zijn, moed vatten.
22 Men spande dan voor Absalom een tent op het
dak, en Absalom ging tot de bijvrouwen van zijn
vader ten aanschouwen van geheel Israel.

23 De raad nu, die Achitofel gaf, woog in die dagen even zwaar als wanneer men een woord Gods gevraagd had; zo zwaar woog elke raad van Achitofel zowel bij David als bij Absalom.

2 Samuël 17

1 Achitofel zeide tot Absalom: Laat mij toch twaalf-
duizend man uitkiezen; dan wil ik mij gereedma-
ken en David vannacht nog achtervolgen;
2 Dan zal ik hem overvallen, terwijl hij vermoeid is
en machteloos, en hem schrik aanjagen; al het
volk dat bij hem is, zal dan vluchten, en ik zal
alleen de koning neerslaan.
3 Zo zal ik het gehele volk tot u doen terugkeren; de
man, die gij zoekt, betekent zoveel als de terugkeer
van allen; het gehele volk zal behouden blijven.
4 Dit voorstel verwierf de goedkeuring van Absalom
en van alle oudsten van Israel.
5 Maar Absalom zeide: Roep ook de Arkiet Chusai,
opdat wij horen, wat ook hij te zeggen heeft.
6 Toen Chusai bij Absalom gekomen was, zeide
Absalom tot hem: Zo heeft Achitofel gesproken;
zullen wij zijn raad opvolgen? Indien niet, zeg gij
het dan.
7 En Chusai sprak tot Absalom: De raad die Achitofel
gegeven heeft, is ditmaal niet goed.
8 Chusai vervolgde: Gij weet, dat uw vader en zijn
mannen helden zijn, verbitterd als een berin in het
veld, die van jongen beroofd is. Daarbij is uw
vader een krijgsman; hij zal het volk geen nach-
trust gunnen.
9 Zie, hij houdt zich nu verborgen in een kuil of op
een andere plaats. Wanneer hij hen in het begin
reeds overvalt en men hoort ervan, dan zal men
zeggen: het volk dat Absalom volgt, heeft een
nederlaag geleden.

10 Dan zal zelfs een dapper man met het hart van
een leeuw, de moed geheel verliezen, want heel
Israel weet, dat uw vader een held is en dat er
dappere mannen bij hem zijn.
11 Daarom raad ik u: laat heel Israel van Dan af tot
Berseba toe zich om u verzamelen, talrijk als het
zand bij de zee; zelf moet gij u ook in het strijdge-
woel begeven;
12 Overvallen wij hem dan ergens, waar hij zich
bevindt, dan zullen wij ons op hem storten, zoals
de dauw op de aardbodem valt; er zal van hem en
van alle mannen die bij hem zijn, ook niet een
overblijven.
13 En indien hij zich in een stad teruggetrokken
heeft, zal geheel Israel touwen om die stad leg-
gen, en wij zullen haar wegslepen naar de beek,
tot er zelfs geen steentje meer van te vinden is.
14 Toen zeiden Absalom en alle mannen van Israel:
De raad van de Arkiet Chusai is beter dan die van
Achitofel. (Want de Here had beschikt, dat de
goede raad van Achitofel teniet gedaan zou wor-
den, opdat de Here onheil over Absalom zou bren-
gen).
15 Daarna zeide Chusai tot de priesters Sadok en
Abjatar: Zo en zo heeft Achitofel Absalom en de
oudsten van Israel geraden, maar zo en zo heb ik
geraden.

16 Nu dan, laat in allerijl aan David weten: Breng de
nacht niet door aan de doorwaadbare plaatsen bij
de woestijn, maar begeef u naar de overkant,
anders zal de koning en al het volk dat bij hem is,
vernietigd worden.
17 Jonatan nu en Achimaas stonden bij de bron
Rogel; en een slavin kwam hun telkens bericht
brengen; dan gingen zij heen en brachten dat aan
koning David over, want zij konden zich in de stad
niet vertonen.
18 Maar een jongen zag hen en deelde het aan
Absalom mede. Toen gingen beiden haastig weg
en kwamen bij het huis van een man te Bachurim
die in zijn hof een put had; en zij daalden daarin
af.
19 Daarop nam de vrouw een kleed, spreidde dat
over de opening van de put en strooide er graan-
korrels over heen, zodat er niets te bemerken viel.
20 En de dienaren van Absalom kwamen bij de vrouw
in huis en vroegen: Waar zijn Achimaas en
Jonatan? De vrouw antwoordde hun: Zij zijn dat
waterbeekje overgetrokken. Daarop gingen zij zoe-
ken, maar zij vonden hen niet en keerden naar
Jeruzalem terug.
21 Nadat dezen weggegaan waren, klommen zij uit
de put, gingen heen en brachten koning David het
bericht over, en zij zeiden tot David: Maakt u
gereed en trekt haastig het water over, want zo en
zo heeft Achitofel tegen u geraden.

22 Toen maakte David zich gereed en al het volk dat bij
hem was, en zij trokken de Jordaan over. Bij het
aanbreken van de morgen was er niemand meer,
ook niet een, die de Jordaan niet was overgetrokken.
23 Toen Achitofel zag, dat zijn raad niet was opge-
volgd, zadelde hij de ezel, begaf zich op weg en
ging naar zijn huis, naar zijn stad; hij trof beschik-
kingen voor zijn huis en verhing zich. Zo stierf hij,
en hij werd begraven in het graf van zijn vader.
24 David nu was te Machanaim aangekomen, en
Absalom was de Jordaan overgetrokken, hij en alle
mannen van Israel met hem.
25 En Absalom had Amasa in plaats van Joab over het
leger aangesteld. Amasa was de zoon van een man
die Jitra heette, een Ismaeliet die gekomen was tot
Abigal, de dochter van Nachas, de zuster van
Seruja, de moeder van Joab.
26 Israel nu en Absalom legerden zich in het land
Gilead.
27 Toen David in Machanaim gekomen was, brachten
Sobi, de zoon van Nachas, uit Rabba der
Ammonieten, en Makir, de zoon van Ammiel, uit
Lo-debar, en de Gileadiet Barzillai, uit Rogelim,
28 Bedden, schalen, aardewerk, tarwe, gerst, meel,
geroosterd koren, bonen, linzen, ook geroosterd,
29 Honig, boter, kleinvee en kaas van rundermelk
voor David en voor het krijgsvolk dat bij hem was,
om te eten, want zij zeiden: Het volk zal wel hon-
gerig, vermoeid en dorstig zijn geworden in de
woestijn.

2 Samuël 18

1 Daarna monsterde David het krijgsvolk dat bij hem was, en stelde aan hun hoofd oversten over duizend en oversten over honderd.
2 Een derde deel van het volk plaatste David onder bevel van Joab, een derde deel onder bevel van Abisai, de zoon van Seruja, de broeder van Joab, en een derde deel onder bevel van de Gatiet Ittai. En de koning zeide tot het volk: Ook ik zal vast en zeker met u uittrekken.
3 Maar het volk zeide: Gij moet niet uittrekken; want, als wij soms moeten vluchten, zal men op ons geen acht slaan; ja, al zou de helft van ons sterven, zou men op ons geen acht slaan; maar gij zijt evenveel waard als tienduizend van ons. Nu dan, het is beter, dat gij van de stad uit ons te hulp komt.
4 Daarop zeide de koning tot hen: Wat u goeddunkt, zal ik doen. Toen ging de koning terzijde van de poort staan en al het volk trok uit, in afdelingen van honderd en van duizend.
5 En de koning beval Joab, Abisai en Ittai: Behandelt de jongeling, Absalom, met zachtheid. En al het volk hoorde, wat de koning ten aanzien van Absalom aan alle oversten beval.
6 Toen trok het volk het veld in, Israel tegemoet, en het kwam tot een strijd in het woud van Efraim.
7 En het volk van Israel werd daar door de knechten van David verslagen, het werd daar op die dag een grote slachting: twintigduizend.

8 De strijd breidde zich daar over de gehele streek
uit, en het woud verteerde die dag meer van het
volk dan het zwaard verteerd had.
9 De knechten van David troffen Absalom aan, ter-
wijl deze op een muildier reed. Toen het muildier
onder de dichte takken van een grote terebint
kwam, raakte zijn hoofd vast in de terebint, zodat
hij tussen hemel en aarde bleef hangen; en het
muildier liep onder hem weg.
10 Iemand zag dit en ging Joab het meedelen; hij
zeide: Zie, ik heb Absalom aan een terebint zien
hangen.
11 Joab zeide tot de man die hem dit meedeelde: Als
gij dat dan gezien hebt, waarom hebt gij hem
daar niet tegen de grond geslagen? Dan zou het
aan mij gestaan hebben u tien zilverstukken en
een gordel te geven.
12 Maar de man zeide tot Joab: Al woog ik ook dui-
zend zilverstukken op mijn handen, ik zou mijn
hand niet naar de zoon van de koning uitstrekken,
want ten aanhoren van ons heeft de koning u,
Abisai en Ittai bevolen: Spaart mij de jongeling,
Absalom.
13 Of, zou ik hem verraderlijk het leven benomen
hebben, dan blijft toch niets voor de koning ver-
borgen; en gij zoudt er u buiten houden.
14 Maar Joab zeide: Ik wil mij op deze wijze niet door
u laten ophouden. Toen nam hij drie werpspiesen
in zijn hand en stiet ze in het hart van Absalom,
terwijl deze nog levend in de terebint hing.

15 En tien knechten, wapendragers van Joab, omringden Absalom en sloegen hem dood.
16 Daarop blies Joab op de hoorn, zodat het volk terugkeerde van de achtervolging van Israel; want Joab wilde het volk sparen.
17 Toen namen zij Absalom en wierpen hem in een grote kuil in het woud en richtten boven hem een zeer grote steenhoop op. Geheel Israel echter vluchtte, ieder naar zijn tent.
18 Absalom nu had bij zijn leven de steenzuil die in het Koningsdal staat, genomen en die voor zichzelf opgericht, want hij zeide: Ik heb geen zoon om de gedachtenis van mijn naam te bewaren. En hij had die opgerichte steen naar zijn eigen naam genoemd; daarom heet hij tot op deze dag: gedenkteken van Absalom.
19 En Achimaas, de zoon van Sadok, zeide: Laat ik toch heensnellen en de koning de goede tijding brengen, dat de Here hem recht verschaft heeft tegenover zijn vijanden.
20 Maar Joab zeide tot hem: Op deze dag moet gij liever geen boodschapper zijn maar op een andere dag kunt gij tijding brengen; op deze dag echter zoudt gij geen goede tijding brengen, omdat de zoon des konings dood is.
21 Toen zeide Joab tot een Ethiopier: Ga, meld de koning, wat gij gezien hebt. En de Ethiopier boog zich voor Joab neer en snelde weg.

22 Maar Achimaas, de zoon van Sadok, zeide nogmaals
tot Joab: Wat er ook gebeure, ik wil ook heensnel-
len, de Ethiopier achterna. Joab echter zeide:
Waarom toch zoudt gij heensnellen, mijn zoon? Gij
hebt immers geen boodschap die u wat oplevert?
23 [Hij] [antwoordde]: Wat er ook gebeure, ik snel
heen. Toen zeide hij tot hem: Snel dan maar heen.
En Achimaas snelde heen in de richting van de
Streek en kwam de Ethiopier voor.
24 David nu zat tussen de beide poortdeuren. De
wachter ging naar het dak van de poort, op de
muur. Toen hij zijn ogen opsloeg, zag hij, dat er
een man kwam aansnellen, geheel alleen.
25 De wachter riep dit de koning toe, en de koning
zeide: Indien hij alleen is brengt hij goede tijding.
Toen hij steeds naderbij kwam,
26 Zag de wachter een andere man lopen en hij riep
de poortwachter toe: Zie, daar komt nog een man
aansnellen, alleen. De koning sprak: Ook die
brengt goede tijding.
27 Daarop zeide de wachter: Voor zover ik aan de
loop van de eerste zien kan, is het Achimaas, de
zoon van Sadok. De koning sprak: Dat is een goed
man, hij komt met goede tijding.
28 En Achimaas riep de koning toe: Het is wel!
Daarop boog hij zich voor de koning neer met het
aangezicht ter aarde en zeide: Geprezen zij de
Here, uw God, die de mannen die hun hand opge-
heven hadden tegen mijn heer de koning, heeft
overgeleverd.

29 Toen vroeg de koning: Is het wel met de jonge-
ling, met Absalom? Achimaas antwoordde: Ik zag
een grote oploop, toen Joab de knecht des
konings, uw knecht, zond; maar ik weet niet wat
het was.
30 Daarop zeide de koning: Treed terzijde, ga hier
staan. Hij trad terzijde en bleef daar staan.
31 En zie, toen kwam de Ethiopier. De Ethiopier
zeide: Mijn heer de koning ontvangt een goede tij-
ding, want de Here heeft u heden recht verschaft
tegenover allen die tegen u waren opgestaan.
32 Maar de koning vroeg de Ethiopier: Is het wel met
de jongeling, met Absalom? En de Ethiopier ant-
woordde: Mogen de vijanden van mijn heer de
koning en allen die tegen u zijn opgestaan om
kwaad te doen, worden als die jongeling.
33 Toen ontroerde de koning; hij ging naar het
bovenvertrek van de poort en weende. En terwijl
hij heen en weer liep, sprak hij: Mijn zoon
Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Och, dat
ik in uw plaats gestorven ware, Absalom, mijn
zoon, mijn zoon!

2 Samuël 19

1 En aan Joab werd meegedeeld: Zie, de koning
weent en treurt over Absalom.
2 Op die dag verkeerde de overwinning voor al het
volk in rouw, daar het op die dag hoorde zeggen:
De koning heeft smart om zijn zoon.
3 Daarom kwam het volk op die dag steelsgewijze
de stad binnen, zoals krijgsvolk doet, dat zich
schaamt als het gevlucht is uit de strijd.
4 De koning nu had zijn aangezicht omhuld. Met
luider stem riep de koning: Mijn zoon Absalom,
Absalom, mijn zoon, mijn zoon!
5 Toen kwam Joab tot de koning in het huis en
zeide: Gij beschaamt thans al uw knechten, die
heden uw leven gered hebben en dat van uw
zonen en uw dochters en dat van uw vrouwen en
van uw bijvrouwen,
6 Want gij hebt lief wie u haten, en haat wie u lief-
hebben! Gij laat thans duidelijk merken, dat over-
sten en krijgsknechten voor u niets betekenen.
Want ik merk nu, dat het dan recht zou zijn in uw
ogen, wanneer Absalom nog in leven was en wij
vandaag allen dood waren.
7 Nu dan, sta op, ga naar buiten en spreek tot het
hart van uw knechten. Want ik zweer bij de Here:
wanneer gij niet naar buiten gaat, blijft er van-
nacht niemand bij u; en dat zou voor u een onheil
zijn, groter dan al het onheil dat u overkomen is
van uw jeugd af tot nu toe.

8 Toen stond de koning op en ging in de poort zit-
ten. En men deelde aan al het volk mee: Zie, de
koning zit in de poort. Daarop verscheen al het
volk voor de koning. Israel nu was gevlucht, ieder
naar zijn tent.
9 En onder het gehele volk, bij alle stammen van
Israel, was tweedracht; men zeide: De koning
heeft ons bevrijd uit de macht onzer vijanden, hij
is het die ons gered heeft uit de macht der
Filistijnen. En nu is hij uit het land gevlucht voor
Absalom;
10 Maar Absalom, die wij over ons gezalfd hadden, is
in de strijd omgekomen. Nu dan, waarom aarzelt
gij de koning te doen terugkeren?
11 Koning David nu had aan de priesters Sadok en
Abjatar de boodschap gezonden: Spreekt tot de
oudsten van Juda: waarom zoudt gij de laatsten
zijn om de koning naar zijn paleis terug te bren-
gen? (Wat geheel Israel zeide, was namelijk tot de
koning, tot zijn huis, doorgedrongen).
12 Gij zijt mijn broeders, mijn eigen vlees en bloed
zijt gij; waarom zoudt gij dan de laatsten zijn om
de koning terug te brengen?
13 En tot Amasa moet gij zeggen: Zijt gij niet mijn
eigen vlees en bloed? Zo moge God mij doen, ja,
nog erger, indien gij niet voor altijd bij mij krijgs-
overste zult zijn in plaats van Joab.
14 En hij haalde alle mannen van Juda zonder uitzon-
dering over, zodat zij de koning de boodschap
zonden: Keer terug, gij en al uw dienaren.

15 Toen keerde de koning terug en kwam bij de
Jordaan. Intussen was Juda reeds naar Gilgal geko-
men om de koning tegemoet te gaan en hem over
de Jordaan te brengen.
16 De Benjaminiet Simi, de zoon van Gera, uit
Bachurim, kwam in allerijl met de mannen van
Juda, koning David tegemoet.
17 Ook waren er duizend man uit Benjamin bij hem,
benevens Siba, de knecht van het huis van Saul,
met zijn vijftien zonen en twintig knechten. Zij
hadden de Jordaan bereikt tegenover de koning;
18 En men was overgetrokken om het huis van de
koning over te zetten, en te doen wat hem
behaagde. Simi nu, de zoon van Gera, wierp zich
voor de koning neer, toen deze de Jordaan zou
overtrekken,
19 En zeide tot de koning: Mijn heer rekene mij de
ongerechtigheid niet toe, en gedenke toch niet
wat uw knecht misdreven heeft op de dag, toen
mijn heer de koning uit Jeruzalem wegging; laat
de koning er toch geen acht meer op slaan.
20 Want uw knecht weet, dat hij gezondigd heeft; en
zie, ik ben heden van het gehele huis van Jozef de
eerste die gekomen is, om mijn heer de koning
tegemoet te gaan.
21 Toen nam Abisai, de zoon van Seruja, het woord,
en vroeg: Moet Simi hiervoor niet ter dood
gebracht worden, dat hij de gezalfde des Heren
vervloekt heeft?

22 Maar David zeide: Wat heb ik met u te doen,
zonen van Seruja, dat gij thans mijn tegenstanders
zijt? Zou heden iemand in Israel ter dood gebracht
worden? Ik weet immers, dat ik heden weer
koning over Israel ben.
23 Daarop zeide de koning tot Simi: Gij zult niet ster-
ven. En de koning zwoer het hem.
24 Ook Mefiboset, de zoon van Saul, was de koning
tegemoet gekomen. Hij had zijn voeten en zijn
baard niet verzorgd en zijn klederen niet gewassen
van de dag af, dat de koning weggegaan was, tot
op de dag dat hij behouden terugkwam.
25 Toen hij te Jeruzalem de koning tegemoet kwam,
vroeg de koning hem: Waarom zijt gij niet met mij
meegegaan, Mefiboset?
26 Hij antwoordde: Mijn heer de koning, mijn dienaar
heeft mij bedrogen. Want uw knecht dacht: Ik zal
de ezel zadelen, en daarop rijden en met de
koning meegaan; uw knecht is immers verlamd.
27 Hij heeft uw knecht bij mijn heer de koning belas-
terd. Maar mijn heer de koning is als een engel
Gods; doe daarom, wat u goeddunkt.
28 Ofschoon mijn gehele familie van mijn heer de
koning slechts de dood te wachten had, hebt gij
uw knecht opgenomen onder hen die aan uw tafel
eten. Wat voor recht zou ik dan nog hebben, hoe
zou ik dan nog op de koning een beroep mogen
doen?

29 De koning echter zeide tot hem: Waartoe zoudt gij
nog meer woorden spreken? Ik beveel: gij en Siba
delen het bouwland.
30 Toen zeide Mefiboset tot de koning: Hij mag ook
alles wel nemen, nu mijn heer de koning behou-
den naar zijn huis is teruggekeerd.
31 De Gileadiet Barzillai was uit Rogelim gekomen en
trok met de koning de Jordaan over om hem over
de Jordaan uitgeleide te doen.
32 Barzillai nu was zeer oud, hij was tachtig jaar. Hij
had in des konings onderhoud voorzien gedurende
diens verblijf te Machanaim, want hij was een zeer
vermogend man.
33 En de koning zeide tot Barzillai: Trek gij met mij
mee, dan zal ik bij mij te Jeruzalem in uw onder-
houd voorzien.
34 Maar Barzillai zeide tot de koning: Hoevele zullen
de dagen van mijn levensjaren nog zijn, dat ik met
de koning naar Jeruzalem zou trekken?
35 Ik ben thans tachtig jaar; zou ik dan nog kunnen
onderscheiden tussen iets goeds en iets kwaads?
Zou uw knecht nog proeven wat hij eet of drinkt?
Of zou ik nog kunnen luisteren naar de stem van
zangers en zangeressen? Waarom zou uw knecht
mijn heer de koning dan nog tot last zijn?
36 Uw knecht zal over de Jordaan maar een ein-
dweegs met de koning meetrekken. Waarom zou
de koning mij op deze wijze belonen?

37 Laat uw knecht mogen terugkeren, zodat ik ster-
ven kan in mijn eigen stad, bij het graf van mijn
vader en van mijn moeder. Maar zie, uw knecht
Kimham kan met mijn heer de koning meetrekken;
doe hem wat u goeddunkt.
38 Toen sprak de koning: Kimham zal met mij mee-
trekken en ik zal hem doen wat u goeddunkt; alles
wat gij van mij verlangt, zal ik voor u doen.
39 En al het volk trok de Jordaan over. Ook de koning
trok over. Toen kuste de koning Barzillai en zegen-
de hem, en deze keerde naar zijn woonplaats
terug.
40 Daarna trok de koning voort naar Gilgal, en
Kimham trok met hem mee. Al het volk van Juda
en de helft van het volk van Israel zette de koning
over.
41 En zie, alle mannen van Israel kwamen tot de
koning en zeiden tot hem: Waarom hebben onze
broeders, de mannen van Juda, u ontvoerd en de
koning en zijn huis, benevens al de mannen van
David met hem, over de Jordaan gebracht?
42 Toen antwoordden alle mannen van Juda de man-
nen van Israel: Omdat de koning aan ons verwant
is. Waarom wordt gij dan toornig hierover?
Hebben wij soms op kosten van de koning gege-
ten? Hebben wij soms enig voordeel genoten?

43 Maar de mannen van Israel antwoordden de man-
nen van Juda: Wij hebben tienmaal meer recht op
de koning, ja op David, dan gij. Waarom hebt gij
ons veracht? Stond het niet allereerst aan ons onze
koning te doen terugkeren? Maar de woorden van
de mannen van Juda hadden meer kracht dan die
van de mannen van Israel.

2 Samuël 20

1 Nu was daar bij geval een nietswaardig man, Seba
geheten, de zoon van Bikri een Benjaminiet. Deze
blies op de hoorn en zeide: Wij hebben geen deel
aan David, geen erfbezit met de zoon van Isai;
ieder naar zijn tenten, Israel!
2 Toen trokken alle mannen van Israel van David
weg, Seba, de zoon van Bikri, achterna; maar de
mannen van Juda bleven hun koning trouw volgen
van de Jordaan af tot Jeruzalem.
3 Toen David in zijn paleis te Jeruzalem was geko-
men, nam de koning de tien vrouwen, de bijvrou-
wen die hij achtergelaten had om toezicht te hou-
den op het paleis, en stelde ze onder bewaking.
Hij voorzag in haar onderhoud, maar kwam niet
tot haar. Zij bleven als in weduwschap afgezon-
derd tot de dag van haar dood toe.
4 De koning zeide tot Amasa: Roep mij de mannen
van Juda samen, drie dagen; wees dan weer hier!
5 En Amasa ging Juda samenroepen, maar toen hij
de tijd die hij hem had gesteld, overschreden had,
6 Zeide David tot Abisai: Nu zal Seba, de zoon van
Bikri, ons nog gevaarlijker worden dan Absalom;
neem gij de dienaren van uw heer en achtervolg
hem, voordat hij enige versterkte stad bereikt en
zich zo aan ons oog onttrekt.
7 Toen trokken de mannen van Joab uit, achter hem
aan: de Keretieten en de Peletieten en al de keur-
troepen. Zij rukten op uit Jeruzalem om Seba, de
zoon van Bikri, te achtervolgen.

8 Toen zij bij de grote steen in Gibeon waren, was Amasa daar voor hen aangekomen. Joab nu was omgord met zijn kleed, zijn wapenrok, en daarover was de gordel van een zwaard, dat aan zijn heup was vastgebonden en in de schede stak; toen hij dan voorttrad, viel het eruit.

9 En Joab zeide tot Amasa: Is het wel met u, mijn broeder? Tegelijk greep Joab met zijn rechterhand de baard van Amasa, om hem te kussen.

10 En Amasa was niet op zijn hoede voor het zwaard dat in Joabs hand was; deze stak hem daarmee in het onderlijf, zodat zijn ingewanden ter aarde stortten. Hij behoefde het geen tweede maal te doen, want hij stierf. (Joab nu en zijn broeder Abisai zetten de achtervolging van Seba, de zoon van Bikri, voort).

11 En iemand bleef bij hem staan, een van Joabs knechten, en deze zeide: Wie op de hand van Joab is en aan Davids zijde staat, achter Joab aan!

12 Amasa nu lag, badend in zijn bloed, midden op de weg. Toen die man zag, dat al het volk bleef staan, trok hij Amasa van de weg af op het veld en wierp een kleed over hem heen, daar hij zag, dat ieder die daar kwam, bleef staan

13 En nadat hij hem van de weg verwijderd had, volgden alle mannen Joab, om Seba, de zoon van Bikri, na te zetten.

14 Deze echter was door alle stammen van Israel
heengetrokken naar Abel-bet-maaka, met alle
Berieten, die zich hadden verzameld en zich bij
hem hadden aangesloten.
15 Maar zij kwamen daar en belegerden hem in Abel-
bet-maaka; zij wierpen tegen de stad een wal op.
Deze kwam tot aan de voormuur te staan, en al
het volk bij Joab was bezig de muur te ondermij-
nen om die te doen instorten.
16 Toen riep een wijze vrouw uit de stad: Hoort,
hoort! Zegt toch tot Joab: Kom hier dichterbij,
opdat ik met u kan spreken.
17 En hij kwam dichter bij haar. De vrouw vroeg: Zijt
gij Joab? Hij antwoordde Ja. Toen zeide zij tot
hem: Luister naar de woorden van uw dienst-
maagd! Hij zeide: Ik luister.
18 Daarna sprak zij: Van oudsher placht men te zeg-
gen: gaat om raad naar Abel, en zo handelde men
een zaak af.
19 Ik ben een van de vreedzamen, de getrouwen van
Israel; maar gij tracht een stad te gronde te rich-
ten, nog wel een moeder in Israel. Waarom wilt gij
het erfdeel des Heren verslinden?
20 Toen antwoordde Joab: Verre, verre zij het van
mij, dat ik zou verslinden en dat ik zou verwoes-
ten.

21 Zo is de zaak niet. Maar een man van het gebergte
van Efraim, Seba geheten, de zoon van Bikri, heeft
zijn hand tegen de koning, tegen David, opgehe-
ven; levert hem alleen uit, dan zal ik van de stad
wegtrekken. Toen zeide de vrouw tot Joab: Zie,
zijn hoofd zal u over de muur worden toegewor-
pen.
22 De vrouw nu kwam tot het gehele volk met haar
wijsheid; daarop hieuwen zij Seba, de zoon van
Bikri, het hoofd af en wierpen het Joab toe. Deze
blies op de hoorn en zij trokken in alle richtingen
van de stad weg, ieder naar zijn tenten. En Joab
keerde naar Jeruzalem tot de koning terug.
23 Joab voerde het bevel over het gehele leger van
Israel, en Benaja, de zoon van Jojada, over de
Keretieten en de Peletieten.
24 Adoram had de leiding van de herendienst en
Josafat, de zoon van Achilud, was kanselier.
25 Seja was schrijver; Sadok en Abjatar waren pries-
ters.
26 Ook de Jairiet Ira was priester bij David.

2 Samuël 21

1 Er was in de dagen van David een hongersnood
gedurende drie jaren achtereen; en David zocht
het aangezicht des Heren. De Here zeide: Op Saul
en op zijn huis rust een bloedschuld, omdat hij de
Gibeonieten gedood heeft.
2 Toen riep de koning de Gibeonieten en zeide tot
hen (de Gibeonieten nu behoorden niet tot de
Israelieten, maar tot de rest der Amorieten en
ofschoon de Israelieten hun een eed hadden
gedaan, had Saul in zijn ijveren voor de Israelieten
en voor de Judeeers getracht hen om te brengen)
3 David zeide dan tot de Gibeonieten: Wat kan ik
voor u doen en waarmee kan ik verzoening bewer-
ken, opdat gij het erfdeel des Heren zegent?
4 Toen zeiden de Gibeonieten tot hem: Het gaat ons
in de zaak met Saul en zijn huis niet om zilver of
goud, en het staat niet aan ons iemand in Israel te
doden. Maar hij zeide: Wat verlangt gij, dat ik
voor u doen zal?
5 Daarop zeiden zij tot de koning: De man die ons
wilde vernietigen en die het erop toelegde ons te
verdelgen, zodat wij nergens in het gebied van
Israel zouden kunnen voortbestaan,
6 Laat ons uit zijn zonen zeven mannen gegeven
worden, opdat wij hen ophangen voor de Here, in
het Gibea van Saul, de uitverkorene des Heren. En
de koning zeide: Ik zal hen geven.

7 Maar de koning spaarde Mefiboset, de zoon van
Jonatan, de zoon van Saul, vanwege de eed bij de
Here, die hen, David en Jonatan, de zoon van Saul,
verbond.
8 Toen nam de koning de beide zonen van Rispa, de
dochter van Ajja, die zij Saul gebaard had, Armoni
en Mefiboset, en de vijf zonen van Merab, de
dochter van Saul, die zij Adriel, de zoon van de
Mecholatiet Barzillai, gebaard had,
9 En gaf hen over aan de Gibeonieten. Dezen hingen
hen op, voor het aangezicht des Heren, op de
berg. Die zeven vielen tezamen en werden ter
dood gebracht in de eerste dagen van de oogst, in
het begin van de gersteoogst.
10 Toen nam Rispa, de dochter van Ajja, een stuk
grove stof en spreidde het voor zich uit op de
rots; [het] [lag] [er] van het begin van de oogst af
tot er water van de hemel op hen neerstroomde;
en zij liet overdag het gevogelte des hemels niet
toe zich op hen neer te zetten, noch het gedierte
des velds bij nacht.
11 Toen aan David werd meegedeeld wat Rispa, de
dochter van Ajja, de bijvrouw van Saul, gedaan
had,
12 Ging David heen en haalde bij de burgers van
Jabes in Gilead de beenderen van Saul en zijn zoon
Jonatan vandaan, die zij heimelijk van het plein in
Bet-san hadden weggenomen, waar de Filistijnen
hen hadden opgehangen, toen de Filistijnen Saul
op Gilboa verslagen hadden.

13 Hij bracht de beenderen van Saul en zijn zoon
Jonatan vandaar mee; en men verzamelde ook de
beenderen van hen die opgehangen waren,
14 En begroef de beenderen van Saul en van zijn
zoon Jonatan in het land van Benjamin, in Sela, in
het graf van zijn vader Kis. Men deed alles wat de
koning had geboden, en hierna ontfermde God
Zich over het land.
15 Toen er opnieuw strijd was tussen de Filistijnen en
Israel, trok David met zijn dienaren uit, en zij stre-
den tegen de Filistijnen, totdat David uitgeput
raakte.
16 Jisbibenob nu, een der afstammelingen van Rafa
(het gewicht van zijn lans was driehonderd eenhe-
den koper en hij droeg een nieuwe wapenrusting)
dacht David neer te vellen.
17 Maar Abisai, de zoon van Seruja, kwam hem te
hulp en sloeg de Filistijn dood. Toen bezwoeren
de mannen van David hem: Gij zult niet meer met
ons ten strijde uittrekken, opdat gij de lamp van
Israel niet uitblust.
18 Daarna was er weer strijd met de Filistijnen, te
Gob; de Chusatiet Sibbekai versloeg toen Saf, een
der afstammelingen van Rafa.
19 Opnieuw was er strijd met de Filistijnen te Gob; en
Elchanan, de zoon van de Betlehemiet Jaare-oreg-
im, versloeg de Gatiet Goliat, die een speer had
met een schacht als een weversboom.

20 Toen was er wederom strijd te Gat; en daar was
een man van zeer grote lengte, die zes vingers aan
zijn handen en zes tenen aan zijn voeten had: vie-
rentwintig bij elkaar; ook deze stamde af van Rafa.
21 Hij hoonde Israel, en Jonatan, de zoon van Sima,
Davids broeder, versloeg hem.
22 Deze vier stamden af van Rafa te Gat; zij vielen
door de hand van David en zijn dienaren.

2 Samuël 22

1 David sprak tot de Here de woorden van dit lied
ten dage, dat de Here hem verlost had uit de
greep van al zijn vijanden en uit de greep van
Saul:
2 Hij zeide: O, Here, mijn steenrots, mijn vesting en
mijn bevrijder,
3 Mijn God, de Rots, bij wie ik schuil, mijn schild,
hoorn mijns heils, mijn burcht, mijn toevlucht,
mijn verlosser; van geweld hebt Gij mij verlost.
4 Geloofd zij de Here, roep ik uit; want van mijn vij-
anden ben ik verlost.
5 Voorwaar, baren des doods hadden mij omvangen
en stromen van verderf hadden mij overvallen,
6 Banden van het dodenrijk hadden mij omgeven,
valstrikken van de dood lagen op mijn weg.
7 Toen het mij bang te moede was, riep ik de Here
aan; tot mijn God riep ik. En Hij hoorde mijn stem
uit zijn paleis, mijn hulpgeroep klonk in zijn oren.
8 Toen dreunde en beefde de aarde, de grondvesten
van de hemel sidderden en daverden, omdat Hij in
toorn ontbrand was.
9 Rook steeg op uit zijn neus, verterend vuur kwam
voort uit zijn mond, kolen raakten erdoor in
brand.
10 Hij neigde de hemel en daalde neder, donkerheid
was onder zijn voeten,
11 Hij reed op een cherub en vloog, Hij verscheen op
de vleugels van de wind.

12 En Hij stelde het duister tot een beschutting rondom Zich: duistere wateren, wolkengevaarten.
13 Van de glans voor Hem raakten vurige kolen in brand.
14 De Here deed de donder uit de hemel weerklinken, de Allerhoogste verhief zijn stem.
15 Hij schoot pijlen en verstrooide hen, bliksemen en bracht hen in verschrikking.
16 Toen werden de beddingen der zee zichtbaar, de grondvesten der wereld kwamen bloot door het dreigen van de Here, vanwege het blazen van de adem van zijn neus.
17 Hij reikte van omhoog, greep mij, trok mij op uit grote wateren.
18 Hij ontrukte mij aan mijn machtige vijand, aan mijn haters, omdat zij sterker waren dan ik.
19 Zij traden mij in de weg ten dage van mijn ongeluk, maar de Here was mij een steun;
20 Hij leidde mij uit in de ruimte, Hij redde mij, omdat Hij welgevallen aan mij had.
21 De Here deed mij naar mijn gerechtigheid, naar de reinheid mijner handen vergold Hij mij,
22 Want ik heb de wegen des Heren gehouden en ben niet goddeloos afgeweken van mijn God.
23 Want al zijn verordeningen stonden mij voor ogen en van zijn inzettingen week ik niet af,
24 Maar ik was onberispelijk voor Hem, en wachtte mij voor ongerechtigheid.

25 De Here heeft mij vergolden naar mijn gerechtigheid, naar mijn reinheid voor zijn ogen.
26 Jegens de getrouwe toont Gij U getrouw, jegens de onberispelijke toont Gij U onberispelijk,
27 Jegens de reine toont Gij U rein, maar jegens de verkeerde toont Gij U een tegenstander.
28 Het ellendige volk verlost Gij, en uw ogen zijn tegen de hovaardigen; Gij vernedert hen.
29 Want Gij, o Here, zijt mijn lamp, en de Here doet mijn duisternis opklaren.
30 Met U immers loop ik op een legerbende in, met mijn God spring ik over een muur.
31 Gods weg is volmaakt; des Heren woord is zuiver. Hij is een schild voor allen die bij Hem schuilen.
32 Want wie is God behalve de Here, wie is een rots buiten onze God?
33 Die God, die mijn sterke veste is en mijn weg effen maakt;
34 Die mijn voeten maakt als die der hinden en mij op mijn hoogten doet staan;
35 Die mijn handen oefent ten strijde, zodat mijn armen een koperen boog spannen.
36 Ook gaaft Gij mij het schild uws heils, door mij te verhoren hebt Gij mij groot gemaakt.
37 Gij hebt mij ruimte gegeven voor mijn schreden, en mijn enkels wankelden niet.

38 Ik vervolgde mijn vijanden om hen te verdelgen,
en liet niet af, eer ik hen had vernietigd;
39 Ik vernietigde en verpletterde hen, zodat zij niet
weer opstonden, en zij vielen onder mijn voeten.
40 Gij hebt mij aangegord met kracht tot de strijd,
Gij deedt onder mij bukken wie tegen mij opstonden;
41 Gij deedt mijn vijanden mij de rug toekeren, en
mijn haters verdelgde ik.
42 Zij riepen om hulp, maar niemand redde, tot de
Here, maar Hij antwoordde hun niet;
43 Toen vermaalde ik hen als stof der aarde; ik vertrad en vertrapte hen als slijk der straten.
44 Gij deedt mij ontkomen aan de twisten van mijn
volk, Gij hebt mij bewaard om hoofd te zijn der
natien; volken die ik niet kende, werden mij
dienstbaar.
45 Vreemden veinsden onderdanigheid tegenover mij;
nauwelijks hadden zij van mij gehoord, of zij
gehoorzaamden mij.
46 Vreemden verloren hun kracht en verlieten bevend
hun burchten.
47 De Here leeft. Geprezen zij mijn Rots, en verhoogd
zij de God mijns heils,
48 De God, die mij wraak heeft verleend, die volken
aan mij onderworpen heeft
49 En mij van mijn vijanden heeft bevrijd. Gij hebt
mij verhoogd boven hen die tegen mij opstonden,
Gij hebt mij gered van de geweldenaar.

50 Daarom loof ik U, o Here, onder de volken en wil
ik uw naam psalmzingen.
51 Hij schenkt zijn koning grote uitreddingen, en
betoont trouw aan zijn gezalfde, aan David en zijn
nageslacht voor altijd.

2 Samuël 23

1 Dit zijn de laatste woorden van David: Spreuk van
David, de zoon van Isai, en spreuk van de man die
hoog geplaatst is, de gezalfde van Jakobs God, de
liefelijke in Israels lofzangen.
2 De Geest des Heren spreekt door mij, zijn woord is
op mijn tong;
3 Israels God spreekt, Israels Rots zegt tot mij: Een
rechtvaardige heerser over de mensen, een heerser
in de vreze Gods,
4 Hij is als het morgenlicht bij het opgaan der zon,
een morgen zonder wolken: door de glans na de
regen spruit jong groen uit de aarde.
5 Maar niet alzo mijn huis bij God! Toch heeft Hij
mij een eeuwig verbond gegeven, geordend in
alles en verzekerd. Want al mijn heil en alle welbe-
hagen, zou Hij die niet laten uitspruiten?
6 Doch de nietswaardigen: Zij zijn allen als vers-
trooide doornen; voorwaar, zij worden niet met de
hand aangevat:
7 Moet iemand ze aanraken, dan voorziet hij zich
van ijzer of lansschacht, en met vuur worden zij
op de plaats zelf geheel verbrand!
8 Dit zijn de namen van de helden van David: Een
inwoner van Sebet der Tachkemonieten, de aan-
voerder der hoofdlieden, namelijk Adino, de
Esniet, [zwaaide] [zijn] [speer] over achthonderd,
die in een keer verslagen waren.

9 En na hem kwam Elazar, de zoon van Dodo, de
zoon van een Achochiet; hij behoorde tot de drie
helden. Hij was bij David, toen zij de Filistijnen
tartten, die zich daar ten strijde verzameld had-
den, terwijl de mannen van Israel weggetrokken
waren.
10 Hij stond op en richtte een slachting aan onder de
Filistijnen, tot zijn hand vermoeid werd, tot zijn
hand aan het zwaard kleefde. De Here schonk op
die dag een grote overwinning. Het volk keerde
terug, hem na, alleen nog om te plunderen.
11 Na hem kwam Samma, de zoon van de Harariet
Age. Toen de Filistijnen zich te Lechi verzameld
hadden (daar was een stuk land, vol linzen) en het
volk voor de Filistijnen vluchtte,
12 Ging hij midden op dat stuk land staan, wist het
te behouden en versloeg de Filistijnen; een grote
overwinning schonk de Here.
13 Eens daalden drie van de dertig aanvoerders af en
kwamen tot David, tegen de oogsttijd, bij de grot
van Adullam, terwijl een schare Filistijnen gelegerd
was in de vlakte Refaim.
14 David bevond zich toen in de vesting en een
wachtpost der Filistijnen lag toen in Betlehem.
15 En er kwam een verlangen bij David op en hij
zeide: O, dat iemand mij water te drinken gaf uit
de put van Betlehem, die bij de poort is!

16 Toen braken die drie helden door het leger der
Filistijnen heen, schepten water uit de put van
Betlehem, die bij de poort is, namen het mee en
brachten het naar David. Maar deze wilde het niet
drinken, doch plengde het voor de Here,
17 En zeide: Het zij verre van mij, Here, dat ik dit zou
doen! Is dit niet het bloed van de mannen die met
gevaar voor hun leven gegaan zijn? En hij wilde
het niet drinken. Dit hebben de drie helden
gedaan.
18 Abisai, de broeder van Joab, de zoon van Seruja,
was het hoofd van de drie. En hij zwaaide zijn
speer over driehonderd verslagenen; hij had groot
aanzien onder de drie.
19 Was hij onder de drie niet geeerd? Ja, hij was hun
overste, maar tot de [eerste] drie reikte hij niet.
20 Voorts Benaja, de zoon van Jojada, de zoon van
een krijgsman, groot van daden, uit Kabseel; hij
versloeg de twee grote helden van Moab. Ook liet
hij zich eens, op een dag dat er sneeuw lag, in een
kuil zakken en doodde daarin een leeuw.
21 Hij versloeg ook een Egyptenaar, een geweldig
man; in de hand van de Egyptenaar was een speer,
maar hij ging met een stok op hem toe, rukte de
speer uit de hand van de Egyptenaar en doodde
hem met zijn eigen speer.
22 Dit heeft Benaja, de zoon van Jojada, gedaan; hij
had groot aanzien onder de drie helden.

23 Onder de dertig was hij geeerd, maar tot de [eer-
ste] drie reikte hij niet. En David gaf hem het
bevel over zijn lijfwacht.
24 Asael, de broeder van Joab, was onder de dertig;
voorts Elchanan, de zoon van Dodo, uit Betlehem;
25 De Charodiet Samma; de Charodiet Elika;
26 De Paltiet Cheles; Ira, de zoon van de Tekoiet
Ikkes;
27 De Antotiet Abiezer; de Chusatiet Mebunnai;
28 De Achochiet Salmon; de Netofatiet Maharai;
29 Cheleb, de zoon van de Netofatiet Baana; Ittai, de
zoon van Ribai, uit Gibea der Benjaminieten;
30 De Piratoniet Benaja; Hiddai uit de dalen van Gaas;
31 De Arbatiet Abialbon; de Barchumiet Azmawet;
32 De Saalboniet Eljachba; de zonen van Jasen;
Jonatan;
33 De Harariet Samma; Achiam, de zoon van de
Harariet Sarar;
34 Elifelet, de zoon van Achasbai, de zoon van een
Maakatiet; Eliam, de zoon van de Giloniet
Achitofel;
35 De Karmeliet Chesrai; de Arbiet Paarai;
36 Jigal, de zoon van Natan, uit Soba; de Gadiet Bani;
37 De Ammoniet Selek; de Beerotiet Nachrai, de
wapendrager van Joab, de zoon van Seruja;
38 De Jetriet Ira; de Jetriet Gareb;
39 De Hethiet Uria; tezamen zevenendertig.

2 Samuël 24

1 De toorn des Heren ontbrandde weer tegen Israel;
Hij zette David tegen hen op en zeide: Ga, tel
Israel en Juda.
2 Toen zeide de koning tot de legeroverste Joab, die
bij hem was: Doorkruis al de stammen van Israel
van Dan af tot Berseba toe; telt het volk, opdat ik
het getal van het volk wete.
3 Toen zeide Joab tot de koning: De Here, uw God,
moge aan het volk honderdmaal zoveel toevoegen
als er zijn, en mogen de ogen van mijn heer de
koning het zien; waarom echter wenst mijn heer
de koning dit?
4 Maar het bevel van de koning was sterker dan het
verzet van Joab en de legeroversten; dus gingen
Joab en de legeroversten heen in opdracht van de
koning om het volk Israel te tellen.
5 Zij staken de Jordaan over en legerden zich te
Aroer, ten zuiden van de stad, die midden in het
dal van Gad ligt, en bij Jazer.
6 Daarna kwamen zij naar Gilead en naar het land
Tachtim Chodsi. Verder kwamen zij naar Dan-jaan
en naar de omgeving van Sidon.
7 Daarna kwamen zij aan de vesting Tyrus en alle
steden der Chiwwieten en der Kanaanieten; en zij
kwamen tenslotte uit in het zuiden van Juda, te
Berseba.
8 Nadat zij het gehele land doorkruist hadden, kwa-
men zij na verloop van negen maanden en twintig
dagen weer te Jeruzalem.

9 En Joab meldde de koning de uitkomst van de
volkstelling: Israel telde achthonderdduizend
krijgslieden die het zwaard konden voeren; en de
mannen van Juda waren vijfhonderdduizend.
10 Maar David had wroeging, nadat hij het volk
geteld had, en David zeide tot de Here: Ik heb
zwaar gezondigd, doordat ik dit gedaan heb; nu
dan, Here, doe toch de ongerechtigheid van uw
knecht weg, want ik heb zeer dwaas gehandeld.
11 Toen David in de morgen opgestaan was, kwam
het woord des Heren tot de profeet Gad, de ziener
van David:
12 Ga heen, spreek tot David: zo zegt de Here: drie
dingen leg Ik u voor; kies u er een van; dan zal Ik
dat over u doen komen.
13 Daarop kwam Gad bij David, deelde hem dit mee
en zeide tot hem: Zal er zeven jaar hongersnood
in uw land komen? Of wilt gij drie maanden vluch-
ten voor uw tegenstanders, terwijl dezen u vervol-
gen? Of zal er drie dagen pest zijn in uw land?
Welnu, denk na en overweeg, wat ik mijn Zender
moet antwoorden.
14 Toen zeide David tot Gad: Het is mij zeer bang te
moede; laat ons toch vallen in de hand des Heren,
want zijn barmhartigheid is groot; maar laat mij
niet vallen in de hand der mensen.

15 Dus bracht de Here de pest over Israel van de
morgen af tot aan de vastgestelde tijd, en er stier-
ven van het volk, van Dan tot Berseba, zeventig-
duizend man.
16 Toen de engel zijn hand naar Jeruzalem uitstrekte
om het te verdelgen, berouwde het onheil de
Here, en Hij zeide tot de engel die verderf bracht
onder het volk: Genoeg! Laat nu uw hand zinken.
De engel stond toen bij de dorsvloer van de
Jebusiet Arauna.
17 En David sprak tot de Here, toen hij de engel zag,
die onder het volk verderf bracht: Zie, ik heb
gezondigd, en ik heb ongerechtigheid bedreven,
maar deze schapen, wat hebben zij gedaan? Laat
toch uw hand zijn tegen mij en mijn familie.
18 Op die dag kwam Gad tot David en zeide tot hem:
Ga heen, richt een altaar op voor de Here op de
dorsvloer van de Jebusiet Arauna.
19 En David ging heen, naar het woord van Gad, naar
het gebod des Heren.
20 Toen Arauna uitkeek en de koning met zijn diena-
ren zag naderen, ging Arauna naar buiten en boog
zich voor de koning neer met het aangezicht ter
aarde.
21 En Arauna vroeg: Waarom komt mijn heer de
koning tot zijn knecht? David antwoordde: Om
van u de dorsvloer te kopen, ten einde een altaar
voor de Here te bouwen, opdat de plaag van het
volk moge ophouden.

22 Toen zeide Arauna tot David: Mijn heer de koning
moge nemen en offeren wat hem goeddunkt; zie-
daar de runderen voor het brandoffer, en de dors-
sleden en het tuig der runderen tot brandhout.
23 Dit alles geeft Arauna, o koning, aan de koning.
Voorts zeide Arauna tot de koning: De Here, uw
God, moge in u behagen hebben.
24 Maar de koning zeide tot Arauna: Neen, maar ik
wil het in elk geval van u voor de volle prijs
kopen, want de Here, mijn God, wil ik geen bran-
doffers brengen, die mij niets kosten. Daarop
kocht David de dorsvloer en de runderen voor vijf-
tig sikkels zilver.
25 En David bouwde daar een altaar voor de Here en
bracht brandoffers en vredeoffers. Toen liet de
Here Zich verbidden ten gunste van het land, en
de plaag werd van Israel weggenomen.

1 Koningen 1

I1 Koning David nu was oud en hoogbejaard, en hoewel men hem met dekens toedekte, werd hij niet warm.

2 Toen zeiden zijn dienaren tot hem: Men zoeke voor mijn heer de koning een jonge maagd, opdat zij de koning ten dienste sta en hem tot verzorgster zij, en in uw schoot ligge, zodat mijn heer de koning warm wordt.

3 Men zocht dan een schoon meisje in het gehele gebied van Israel en men vond Abisag, de Sunamitische, en bracht haar tot de koning.

4 Het meisje was uitermate schoon; zij was de koning tot verzorgster en bediende hem, maar de koning had geen gemeenschap met haar.

5 Adonia nu, de zoon van Chaggit, was zo overmoedig te denken: Ik zal koning worden; hij schafte zich wagens en ruiters aan en vijftig mannen, die voor hem uit liepen.

6 Nu had zijn vader hem zijn leven lang geen verwijt gemaakt: Waarom doet gij zo? Ook was hij zeer welgevormd van gestalte en volgde in geboorte op Absalom.

7 Hij dan hield besprekingen met Joab, de zoon van Seruja, en met de priester Abjatar, en zij werden helpers en volgelingen van Adonia.

8 Maar de priester Sadok, Benaja, de zoon van Jojada, de profeet Natan, Simi, Rei en Davids helden stonden niet aan de zijde van Adonia.

9 Daarop slachtte Adonia schapen, runderen en
gemest vee bij de steen Zochelet naast de bron
Rogel, en nodigde al zijn broeders, des konings
zonen, en alle mannen van Juda, des konings die-
naren;
10 Maar de profeet Natan, Benaja, de helden en zijn
broeder Salomo nodigde hij niet.
11 Toen zeide Natan tot Batseba, de moeder van
Salomo: Hebt gij niet gehoord, dat Adonia, de
zoon van Chaggit, koning is geworden, zonder dat
onze heer David het weet?
12 Nu dan, laat mij u toch een raad geven, opdat gij
uw leven en dat van uw zoon Salomo redt.
13 Ga heen, treed bij koning David binnen en zeg tot
hem: Hebt gij, mijn heer de koning, aan uw
dienstmaagd niet gezworen: Voorzeker, Salomo,
uw zoon, zal na mij koning worden en hij zal op
mijn troon zitten? Waarom is dan Adonia koning
geworden?
14 Zie, terwijl gij dan nog met de koning in gesprek
zijt, zal ik na u binnenkomen en uw woorden aan-
vullen.
15 Dus trad Batseba bij de koning de kamer binnen;
de koning was zeer oud en Abisag, de
Sunamitische, bediende de koning.
16 Toen knielde Batseba en boog zich voor de koning
neer, waarop de koning zeide: Wat hebt gij?

17 Daarop zeide zij tot hem: Mijn heer, gij hebt bij de
Here, uw God, uw dienstmaagd gezworen:
Voorzeker, Salomo, uw zoon, zal na mij koning
worden, en hij zal op mijn troon zitten.
18 Maar nu, zie, Adonia is koning geworden, en zelfs
thans weet gij, mijn heer de koning, het niet.
19 Hij heeft runderen, gemest vee en schapen in
menigte geslacht, en al de zonen van de koning
en de priester Abjatar en de legeroverste Joab uit-
genodigd, maar uw knecht Salomo heeft hij niet
uitgenodigd.
20 Op u echter, mijn heer de koning, op u zijn de
ogen van geheel Israel gericht, dat gij hun bekend
zult maken wie op de troon van mijn heer de
koning na hem zitten zal.
21 Anders zal het gebeuren, dat ik en mijn zoon
Salomo als opstandelingen zullen gelden, zodra
mijn heer de koning bij zijn vaderen te ruste
gegaan is.
22 En zie, terwijl zij nog met de koning in gesprek
was, daar kwam de profeet Natan,
23 En men meldde de koning: De profeet Natan is er.
Toen Natan tot de koning gekomen was, en zich
voor de koning had neergebogen met het aange-
zicht ter aarde,
24 Zeide hij: Mijn heer de koning, gij hebt dus zelf
gezegd: Adonia zal na mij koning zijn en hij zal op
mijn troon zitten;

25 Want hij is heden runderen, gemest vee en schapen in menigte gaan slachten; hij heeft al de zonen van de koning, de legeroversten en de priester Abjatar uitgenodigd, en zie, zij zijn bij hem aan het eten en drinken, en zij roepen: Leve koning Adonia!
26 Maar mij, uw knecht, de priester Sadok, Benaja, de zoon van Jojada, en uw knecht Salomo heeft hij niet uitgenodigd.
27 Indien dit vanwege mijn heer de koning is geschied, dan hebt gij uw knechten niet laten weten, wie op de troon van mijn heer de koning na hem zitten zal.
28 Toen antwoordde koning David: Roept mij Batseba. Zij trad binnen bij de koning en bleef voor de koning staan.
29 Toen zwoer de koning en zeide: Zo waar de Here leeft, die mij uit alle benauwdheid heeft verlost,
30 Zeker, zoals ik u bij de Here, de God van Israel gezworen heb: Salomo, uw zoon, zal na mij koning zijn en hij zal in mijn plaats op mijn troon zitten, zo zal ik heden doen.
31 Toen knielde Batseba met het aangezicht ter aarde, boog zich voor de koning neer en zeide: Mijn heer de koning David leve in eeuwigheid!

32 Voorts zeide koning David: Roept mij de priester
Sadok, de profeet Natan en Benaja, de zoon van
Jojada; en zij traden binnen bij de koning.
33 En de koning zeide tot hen: Neemt de dienaren
van uw heer met u; laat mijn zoon Salomo op mijn
eigen muildier rijden, en brengt hem naar Gichon.
34 Daar zullen de priester Sadok en de profeet Natan
hem tot koning over Israel zalven; blaast dan op
de bazuin en roept: Leve koning Salomo!
35 Trekt dan achter hem op en laat hij binnenkomen
en op mijn troon gaan zitten; hij namelijk moet
koning worden in mijn plaats; hem heb ik bestemd
tot vorst over Israel en Juda.
36 En Benaja, de zoon van Jojada, antwoordde de
koning: Amen, zo bevestige de Here de woorden
van mijn heer de koning!
37 Zoals de Here geweest is met mijn heer de koning,
zo zij Hij ook met Salomo; Hij make diens troon
groter dan de troon van mijn heer koning David.
38 Toen gingen de priester Sadok, de profeet Natan
en Benaja, de zoon van Jojada, met de Keretieten
en Peletieten heen, lieten Salomo op het muildier
van koning David rijden en leidden hem naar
Gichon.

39 De priester Sadok had de hoorn met olie uit de
tent meegenomen, en hij zalfde Salomo; toen blies
men op de bazuin, en al het volk riep: Leve koning
Salomo!
40 Daarna trok al het volk achter hem op, terwijl het
op fluiten speelde en zich met grote blijdschap
verheugde, zodat de aarde van hun geluid spleet.
41 Dit hoorde Adonia en al de genodigden die bij
hem waren, toen zij juist met de maaltijd gereed
waren. Toen Joab het geluid van de bazuin hoor-
de, zeide hij: Waarom klinkt dit geluid in de
rumoerige stad?
42 Terwijl hij nog sprak, daar kwam Jonatan, de zoon
van de priester Abjatar, en Adonia zeide: Treed
binnen, want gij zijt een flink man en zult wel een
goede tijding brengen.
43 Maar Jonatan antwoordde Adonia: Integendeel,
onze heer koning David heeft Salomo koning
gemaakt.
44 De koning toch heeft met hem de priester Sadok,
de profeet Natan en Benaja, de zoon van Jojada,
met de Keretieten en Peletieten uitgezonden, en
zij hebben hem op het muildier van de koning
laten rijden;
45 De priester Sadok en de profeet Natan hebben
hem te Gichon tot koning gezalfd, en zij zijn van-
daar juichend opgetrokken, zodat de stad in
opschudding is; dat is het geluid dat gij gehoord
hebt.
46 En ook zit Salomo reeds op de koninklijke troon;

47 Bovendien zijn de dienaren van de koning onze
heer koning David hun zegenwens komen bren-
gen: Uw God make de naam van Salomo roemrij-
ker dan de uwe en zijn troon verhevener dan de
uwe. Daarop heeft de koning zich op het rustbed
neergebogen.
48 En de koning heeft aldus gesproken: Geprezen zij
de Here, de God van Israel die heden, terwijl mijn
ogen het nog zien, iemand gegeven heeft, die op
mijn troon zit.
49 Toen sprongen al de genodigden die bij Adonia
waren, ontsteld op en gingen heen, ieder zijns
weegs.
50 Ook Adonia vreesde voor Salomo; hij stond op,
ging heen en greep de hoornen van het altaar.
51 En men meldde Salomo: Zie, Adonia vreest voor
koning Salomo, en zie, hij heeft de hoornen van
het altaar gegrepen, en gezegd: Laat koning
Salomo mij eerst zweren, dat hij zijn knecht niet
met het zwaard zal doden.
52 Toen zeide Salomo: Indien hij zich betrouwbaar
gedraagt, dan zal geen haar van hem ter aarde
vallen, maar indien er kwaad in hem bevonden
wordt, dan zal hij sterven.
53 Daarop liet koning Salomo hem van het altaar
halen. Toen hij binnengetreden was, boog hij zich
voor koning Salomo neer, waarop Salomo tot hem
zeide: Ga naar uw huis.

1 Koningen 2

1 Toen de dagen van Davids sterven naderden,
gebood hij zijn zoon Salomo:
2 Ik sta op het punt de weg der gehele aarde te
gaan, wees gij nu sterk en toon u een man;
3 En neem uw plicht jegens de Here, uw God, in
acht: wandel op zijn wegen en onderhoud zijn
inzettingen, geboden, verordeningen en getuige-
nissen, zoals geschreven staat in de wet van
Mozes, opdat gij voorspoedig volvoeren moogt
alles wat gij doet en alles wat gij onderneemt,
4 Opdat de Here het woord gestand moge doen, dat
Hij aangaande mij gesproken heeft: Indien uw
zonen op hun weg acht geven en in trouw, met
hun gehele hart en met hun gehele ziel, voor mijn
aangezicht wandelen, dan zal het u niet ontbreken
aan een man op de troon van Israel.
5 Nu weet gij ook wel, wat Joab, de zoon van
Seruja, mij aangedaan heeft, wat hij namelijk
gedaan heeft aan de beide legeroversten van
Israel, aan Abner, de zoon van Ner, en aan Amasa,
de zoon van Jeter, hoe hij hen gedood en in vre-
destijd bloed vergoten heeft als was het oorlog, en
dit bloed gebracht heeft aan de gordel om zijn
middel en aan het schoeisel aan zijn voeten.
6 Handel dan naar uw wijsheid, en laat zijn grijze
haar niet in vrede in het dodenrijk nederdalen.

7 Doch aan de zonen van de Gileadiet Barzillai zult gij weldoen, zodat zij onder uw disgenoten zijn, want zo zijn zij mij tegemoet gekomen, toen ik voor uw broeder Absalom vluchtte.

8 En zie, bij u is Simi, de zoon van Gera, de Benjaminiet uit Bachurim; hij was het, die mij met een vreselijke vloek vervloekte, toen ik naar Machanaim ging; hij was het ook, die mij tegemoet kwam naar de Jordaan; toen heb ik hem bij de Here gezworen: Ik zal u niet met het zwaard doden.

9 Maar nu moet gij hem niet ongestraft laten, want gij zijt een wijs man, en weet wel, wat gij hem doen moet om zijn grijze haar met bloed in het dodenrijk te doen nederdalen.

10 Toen ging David te ruste bij zijn vaderen en werd begraven in de stad Davids.

11 De tijd nu, die David over Israel geregeerd heeft, is veertig jaar; te Hebron regeerde hij zeven jaar, en te Jeruzalem regeerde hij drieendertig jaar.

12 En Salomo zat op de troon van zijn vader David, en zijn koningschap werd zeer bevestigd.

13 En Adonia, de zoon van Chaggit, trad binnen bij Batseba, de moeder van Salomo, en zij vroeg: Komt gij met vredelievende bedoeling? En hij antwoordde: Ja.

14 Voorts zeide hij: Ik heb iets met u te bespreken. En zij zeide: Spreek.

15 Toen zeide hij: Gij weet, dat mij het koningschap
toekwam; ook had geheel Israel naar mij uitgezien,
dat ik koning zou worden, maar door een omme-
keer viel het koningschap aan mijn broeder ten
deel, want het is hem van de Here ten deel geval-
len.
16 Nu wil ik u een verzoek doen; wijs mij niet af.
17 En zij zeide tot hem: Spreek. En hij zeide: Zeg toch
tot koning Salomo (want hij zal u niet afwijzen)
dat hij mij Abisag, de Sunamitische, tot vrouw
geve.
18 Daarop zeide Batseba: Goed, ik zal over u tot de
koning spreken.
19 Toen Batseba bij koning Salomo binnentrad om tot
hem over Adonia te spreken, rees de koning op
om haar tegemoet te gaan, en boog zich voor
haar neer; daarna zette hij zich op zijn troon en
liet een zetel plaatsen voor de koningin-moeder,
en zij zette zich aan zijn rechterhand.
20 En zij zeide: Ik wil u een klein verzoek doen, wijs
mij niet af. En de koning zeide tot haar: Vraag,
moeder, want ik zal u niet afwijzen.
21 Toen zeide zij: Abisag, de Sunamitische, worde aan
uw broeder Adonia tot vrouw gegeven.
22 Maar koning Salomo gaf zijn moeder ten ant-
woord: En waarom vraagt gij [enkel] Abisag, de
Sunamitische, voor Adonia? Vraag liever voor hem
het koningschap, omdat hij mijn oudere broeder
is; zowel voor hem, als voor de priester Abjatar,
alsook voor Joab, de zoon van Seruja.

23 Toen zwoer koning Salomo bij de Here: Zo moge
God mij doen, ja nog erger: Adonia heeft dit
woord tegen zijn leven gesproken.
24 En nu, zo waar de Here leeft, die mij aangesteld
heeft en mij heeft doen zitten op de troon van
mijn vader David, en die mij een huis gemaakt
heeft, zoals Hij toegezegd had, Adonia zal heden
ter dood gebracht worden.
25 En koning Salomo liet hem door Benaja, de zoon
van Jojada, neerstoten, zodat hij stierf.
26 Tot de priester Abjatar zeide de koning: Ga naar
Anatot, op uw landgoed, want gij zijt een kind des
doods, maar op deze dag zal ik u niet doden, omdat
gij de ark van de Here Here voor het aangezicht van
mijn vader David gedragen hebt, en omdat gij
medegeleden hebt alles wat mijn vader leed.
27 Toen verdreef Salomo Abjatar, zodat hij geen
priester des Heren meer was, waardoor hij het
woord des Heren vervulde, dat Hij over het huis
van Eli te Silo gesproken had.
28 Toen het gerucht tot Joab doordrong (Joab had
immers partij gekozen voor Adonia, maar hij had
geen partij gekozen voor Absalom) vluchtte Joab
naar de tent des Heren en greep de horens van
het altaar.
29 Daarop meldde men koning Salomo: Joab is naar
de tent des Heren gevlucht, en zie, hij bevindt
zich naast het altaar. Toen zond Salomo Benaja, de
zoon van Jojada, uit met deze opdracht: Ga, stoot
hem neer.

30 En Benaja trad de tent des Heren binnen en zeide
tot hem: Zo zegt de koning: kom naar buiten.
Doch hij zeide: Neen, hier wil ik sterven. En Benaja
bracht de koning bescheid: Zo heeft Joab gespro-
ken en zo heeft hij mij geantwoord.
31 Toen zeide de koning tot hem: Doe zoals hij
gezegd heeft, stoot hem neer en begraaf hem; ver-
wijder van mij en van het huis van mijn vader het
onschuldige bloed dat Joab vergoten heeft.
32 Zo zal de Here zijn bloed op zijn hoofd doen
wederkeren, omdat hij twee mannen, rechtvaardi-
ger en beter dan hij, zonder medeweten van mijn
vader David, heeft neergestoten en met het
zwaard gedood: Abner, de zoon van Ner, de leger-
overste van Israel, en Amasa, de zoon van Jeter, de
legeroverste van Juda.
33 Zo zal hun bloed op het hoofd van Joab en van
zijn nageslacht voor altoos wederkeren, maar
David, zijn nageslacht, zijn huis en zijn troon zul-
len voor altoos vrede hebben van de Here.
34 Daarop ging Benaja, de zoon van Jojada, heen,
stiet hem neer en doodde hem, waarna hij in zijn
huis in de woestijn begraven werd.
35 En de koning stelde Benaja, de zoon van Jojada, in
zijn plaats over het leger aan, en de priester Sadok
stelde de koning aan in de plaats van Abjatar.

36 Vervolgens ontbood de koning Simi, en zeide tot
hem: Bouw u een huis in Jeruzalem, en vestig u
aldaar; gij zult daar niet vandaan gaan, herwaarts
noch derwaarts;
37 Weet goed, dat gij op de dag, waarop gij daarvan-
daan gaat en de beek Kidron overschrijdt, zeker
sterven zult; uw bloed zal op uw hoofd zijn.
38 En Simi zeide tot de koning: Het is goed; zoals
mijn heer de koning gesproken heeft, zo zal uw
knecht doen. En Simi woonde geruime tijd te
Jeruzalem.
39 Na verloop van drie jaren liepen twee slaven van
Simi weg naar Akis, de zoon van Maaka, de koning
van Gat, en men deelde Simi mee: Zie, uw slaven
zijn te Gat.
40 Toen stond Simi op, zadelde zijn ezel, en ging
naar Gat, naar Akis, om zijn slaven te zoeken; en
Simi ging heen en bracht zijn slaven uit Gat terug.
41 Toen men Salomo meldde, dat Simi uit Jeruzalem
naar Gat gegaan en teruggekeerd was,
42 Liet de koning Simi roepen, en zeide tot hem: Heb
ik u niet bij de Here bezworen en u ingescherpt:
Weet goed, dat gij op de dag, waarop gij daarvan-
daan gaat, herwaarts of derwaarts, zeker sterven
zult? En gij zeidet tot mij: Het is goed, ik heb het
gehoord.

43 Waarom hebt gij dan de eed bij de Here en het
gebod dat ik u opgelegd had, niet gehouden?
44 Voorts zeide de koning tot Simi: Gij weet al het
kwaad*ƒ* uw hart is zich daarvan bewust*ƒ*, dat gij
mijn vader David hebt aangedaan; nu zal de Here
uw kwaad op uw hoofd doen wederkeren;
45 Koning Salomo echter zij gezegend en de troon
van David zij voor altoos bevestigd voor het aan-
gezicht des Heren.
46 Toen gebood de koning Benaja, de zoon van
Jojada, en hij ging heen en stiet hem neer, zodat
hij stierf. En het koningschap was in de hand van
Salomo bevestigd.

1 Koningen 3

1 En Salomo verzwagerde zich met Farao, de koning
van Egypte; hij nam namelijk Farao's dochter en
bracht haar in de stad Davids, totdat hij de bouw
van zijn huis en van het huis des Heren en van de
muur rondom Jeruzalem voltooid zou hebben.
2 Alleen was het volk gewoon op de hoogten te
offeren, omdat tot op die dagen nog geen huis
voor de naam des Heren gebouwd was.
3 En Salomo betoonde zijn liefde tot de Here door te
wandelen in de inzettingen van zijn vader David;
alleen was hij gewoon op de hoogten offers te
slachten en in rook te doen opgaan.
4 Zo ging de koning naar Gibeon om daar te offe-
ren, omdat dit de voornaamste hoogte was; dui-
zend brandoffers bracht Salomo op dat altaar.
5 Te Gibeon verscheen de Here aan Salomo des
nachts in een droom, en God zeide: Vraag; wat zal
Ik u geven?
6 Toen zeide Salomo: Gij hebt uw knecht, mijn
vader David, grote goedertierenheid bewezen,
evenals hij voor uw aangezicht in trouw en recht-
vaardigheid en oprechtheid van hart jegens U
gewandeld heeft; en Gij hebt aan hem deze grote
goedertierenheid bevestigd door hem een zoon te
geven, die op zijn troon zit, zoals heden het geval
is.
7 En nu, Here, mijn God, Gij zelf hebt uw knecht in
de plaats van mijn vader David koning gemaakt,
hoewel ik een jonge man ben; ik weet niet uit te
gaan of in te gaan.

8 Zo staat uw knecht te midden van uw volk, dat Gij
uitverkoren hebt, een groot volk, dat niet te tellen
of te schatten is vanwege de menigte.
9 Geef dan uw knecht een opmerkzaam hart, opdat
hij uw volk richte, door te onderscheiden tussen
goed en kwaad, want wie zou in staat zijn dit uw
talrijk volk te richten?
10 En het was goed in de ogen des Heren, dat
Salomo dit gevraagd had.
11 En God zeide tot hem: Omdat gij dit gevraagd
hebt, en voor u geen lang leven hebt gevraagd, en
geen rijkdom, en ook niet gevraagd hebt het leven
uwer vijanden, maar voor u inzicht hebt gevraagd
om een rechtszaak te kunnen horen,
12 Zie, Ik doe naar uw woord; zie, Ik geef u een wijs
en verstandig hart, zodat uws gelijke voor u niet
geweest is, noch na u zal opstaan.
13 En ook wat gij niet gevraagd hebt, geef Ik u,
zowel rijkdom als eer, zodat onder de koningen
uws gelijke niet zal zijn geweest al uw dagen.
14 En indien gij op mijn wegen wandelt en mijn
inzettingen en geboden bewaart, zoals uw vader
David gewandeld heeft, dan zal Ik uw leven ver-
lengen.

15 Daarop ontwaakte Salomo, en zie, het was een
droom. En toen hij te Jeruzalem gekomen was,
stelde hij zich voor de ark van het verbond des
Heren en offerde brandoffers en bereidde vre-
deoffers, en hij richtte een feestmaal aan voor al
zijn dienaren.
16 Toentertijd kwamen twee vrouwen, hoeren, tot de
koning en stelden zich voor hem.
17 En de ene vrouw zeide: Met uw verlof, mijn heer,
ik en deze vrouw wonen in een huis, en ik heb bij
haar in huis gebaard.
18 Op de derde dag nadat ik gebaard had, heeft ook
deze vrouw gebaard, en wij waren tezamen, er
was geen vreemde bij ons in huis; alleen wij
tweeen waren in huis.
19 Toen is de zoon van deze vrouw des nachts gestor-
ven, doordat zij op hem gelegen had.
20 En zij is te middernacht opgestaan en heeft mijn
zoon naast mij weggenomen, terwijl uw dienst-
maagd sliep, en heeft hem in haar schoot gelegd,
en haar dode zoon heeft zij in mijn schoot gelegd.
21 Toen ik des morgens opstond om mijn zoon te
voeden, zie, hij was dood; maar ik gaf in de mor-
gen acht op hem, en zie, het was niet de zoon, die
ik gebaard had.
22 Doch de andere vrouw zeide: Niet waar! de leven-
de is mijn zoon en de dode is uw zoon. En deze
zeide weer: Niet waar! de dode is uw zoon en de
levende is mijn zoon. Zo krakeelden zij in tegen-
woordigheid van de koning.

23 Toen zeide de koning: De ene zegt: Deze, de levende, is mijn zoon, en de dode is uw zoon; en de andere zegt: Niet waar! de dode is uw zoon en de levende is mijn zoon.
24 Daarop zeide de koning: Haalt mij een zwaard. En zij brachten een zwaard bij de koning.
25 En de koning zeide: Snijdt het levende kind in tweeen en geeft de helft aan de ene en de helft aan de andere.
26 Toen sprak de vrouw, van wie het levende kind was, tot de koning, omdat haar moederlijk gevoel voor haar zoon was opgewekt; zij zeide dan: Met uw verlof, mijn heer, geeft haar het levende kind, maar doodt het in geen geval. Doch de andere zeide: Het zal noch van mij noch van u zijn, snijdt door.
27 Toen antwoordde de koning en zeide: Geeft haar het levende kind en doodt het in geen geval: zij is de moeder.
28 Toen geheel Israel het oordeel vernam, dat de koning had uitgesproken, werden zij met ontzag voor de koning vervuld, want zij merkten, dat de wijsheid Gods in hem was om recht te doen.

1 Koningen 4

1 Koning Salomo was dus koning over geheel Israel.
2 Dit waren zijn vorsten: Azarja, de zoon van Sadok,
was de priester;
3 Elichoref en Achia, de zonen van Sisa, waren
schrijvers; Josafat, de zoon van Achilud, was de
kanselier;
4 Benaja, de zoon van Jojada, voerde het bevel over
het leger; Sadok en Abjatar waren priesters;
5 Azarja, de zoon van Natan, ging over de landvoog-
den; Zabud, de zoon van Natan, een priester, was
des konings vriend;
6 Achisar was de hofmaarschalk; en Adoniram, de
zoon van Abda, stond over de herendienst.
7 En Salomo had over geheel Israel twaalf landvoog-
den, die de koning en zijn huis van voedsel moes-
ten voorzien; een maand per jaar rustte op ieder
de plicht om te leveren.
8 En dit zijn hun namen: Ben-chur op het gebergte
van Efraim;
9 Ben-deker in Makas, Saalbim, Bet-semes en Elon-
bet-chanan;
10 Ben-chesed in Arubbot, hij had Soko en het gehele
land Chefer;
11 Ben-abinadab: de gehele heuvelstreek van Dor;
Salomo's dochter Tafat had hij tot vrouw;
12 Baana, de zoon van Achilud: Taanak, Megiddo en
geheel Bet-sean, dat naast Saretan is, beneden
Jizreel, van Bet-san tot Abel-mechola, tot aan gene
zijde van Jokmeam;

13 Ben-geber te Ramot in Gilead; hij had de dorpen
van Jair, de zoon van Manasse, in Gilead, hij had
de streek van Argob in Basan, zestig grote steden
met muren en koperen grendels;
14 Achinadab, de zoon van Iddo, te Machanaim;
15 Achimaas in Naftali; ook hij had een dochter van
Salomo, Basemat, tot vrouw genomen;
16 Baana, de zoon van Chusai, in Aser en Alot;
17 Josafat, de zoon van Paruach, in Issakar;
18 Simi, de zoon van Ela, in Benjamin;
19 Geber, de zoon van Uri, in het land Gilead, het
land van Sichon, de koning der Amorieten, en van
Og, de koning van Basan, en wel als enige land-
voogd in dit land.
20 Juda en Israel waren talrijk als het zand aan de zee
in menigte; zij aten en dronken en waren blijde.
21 En Salomo was heerser over al de koninkrijken van
de Rivier af tot het land der Filistijnen, tot de
grens van Egypte; zij brachten geschenken en
dienden Salomo, zijn leven lang.
22 De spijze nu van Salomo voor een dag bedroeg:
dertig kor fijn meel en zestig kor meel,
23 Tien gemeste runderen en twintig weiderunderen
en honderd schapen, behalve herten, gazellen,
damherten en gemeste ganzen,

24 Want hij heerste over alles aan deze zijde van de
Rivier, van Tifsach tot Gaza, over alle koningen
aan deze zijde van de Rivier, en hij had vrede
rondom aan alle zijden,
25 Zodat Juda en Israel gerust woonden, ieder onder
zijn wijnstok en onder zijn vijgeboom, van Dan tot
Berseba, gedurende het gehele leven van Salomo.
26 Voorts had Salomo veertigduizend kribben voor de
paarden van zijn wagenpark en twaalfduizend rui-
ters.
27 En die landvoogden voorzagen koning Salomo en
allen die aan de tafel van koning Salomo kwamen,
van spijze, ieder in zijn maand; zij lieten niets ont-
breken.
28 En de gerst en het stro voor de trekpaarden en
renpaarden brachten zij naar de plaats, waar het
wezen moest, ieder volgens het hem gegeven
voorschrift.
29 En God gaf Salomo wijsheid en zeer veel verstand
en een begrip, zo wijd als het zand aan de oever
der zee,
30 Zodat de wijsheid van Salomo groter was dan die
van allen uit het Oosten, en dan al de wijsheid van
Egypte.
31 Ja, hij was wijzer dan alle mensen, dan de
Ezrachiet Etan en Heman en Kalkol en Darda, de
zonen van Machol, zodat hij naam had onder al de
volken rondom.
32 Hij sprak immers drieduizend spreuken, en liederen
van hem waren er duizend vijf.

33 Hij sprak over de bomen, van de ceder op de
Libanon af tot de hysop toe, die aan de muur uit-
schiet; hij sprak ook over het vee, het gevogelte,
het kruipend gedierte en de vissen.
34 En uit alle volken kwamen er om de wijsheid van
Salomo te horen, van al de koningen der aarde,
die van zijn wijsheid gehoord hadden.

1 Koningen 5

1 Chiram nu, de koning van Tyrus, zond zijn diena-
ren naar Salomo, omdat hij gehoord had, dat men
hem tot koning gezalfd had in de plaats van zijn
vader, want Chiram was altijd met David zeer
bevriend geweest.
2 En Salomo liet aan Chiram zeggen:
3 Gij weet, dat mijn vader David niet in staat was
voor de naam van de Here, zijn God, een huis te
bouwen wegens de oorlog, die zij van alle kanten
tegen hem voerden, totdat de Here hen onder zijn
voetzolen gelegd had.
4 En nu heeft de Here, mijn God, mij rust gegeven
allerwegen: er is geen tegenstander en generlei
onheil.
5 En zie, ik denk voor de naam van de Here, mijn
God, een huis te bouwen, zoals de Here mijn
vader David toegezegd heeft: uw zoon, die Ik in
uw plaats op uw troon zal zetten, die zal dat huis
voor mijn naam bouwen.
6 Gebied dan, dat men voor mij cederen van de
Libanon velle, en laat mijn knechten uw knechten
helpen, en het loon uwer knechten zal ik u geven
geheel zoals gij het bepalen zult, want gij weet,
dat onder ons niemand is, die zoveel verstand
heeft van bomen vellen als de Sidoniers.
7 Zodra Chiram de woorden van Salomo hoorde,
verheugde hij zich zeer en zeide: Geprezen zij
heden de Here, die aan David een wijze zoon
gegeven heeft over dit talrijke volk.

8 En Chiram liet aan Salomo zeggen: Ik heb gehoord wat gij mij hebt laten zeggen; ik zal alles doen wat gij wenst, betreffende het cederhout en het cypressehout.
9 Mijn knechten zullen het van de Libanon naar de zee brengen, en ik zal het in de zee aan vlotten leggen [en] [ze] [vervoeren] tot aan de plaats die gij mij zult opgeven, en ze daar uit elkander slaan, zodat gij het kunt halen; gij echter moet mijn wens vervullen door spijze te leveren voor mijn hof.
10 Zo gaf Chiram aan Salomo voortdurend cederhout en cypressehout, zoveel als hij wenste,
11 Terwijl Salomo aan Chiram twintigduizend kor tarwe als voedsel voor zijn hof gaf en twintig kor olie van gestoten olijven; dit gaf Salomo aan Chiram jaar op jaar.
12 De Here nu had Salomo wijsheid geschonken, zoals Hij hem had toegezegd. En er was vrede tussen Chiram en Salomo, en die beiden sloten een verbond.
13 En koning Salomo riep uit geheel Israel een lichting op voor herendienst; de lichting bedroeg dertigduizend man.
14 Van hen zond hij maandelijks bij afwisseling tienduizend naar de Libanon, zodat zij een maand in de Libanon waren en twee maanden thuis; en Adoniram stond over de herendienst.
15 Voorts had Salomo zeventigduizend lastdragers en tachtigduizend steenhouwers in het gebergte,

16 Behalve Salomo's hoofdopzichters over de arbeid,
drieduizend driehonderd, die aangesteld waren
over het volk dat de arbeid verrichtte.
17 En de koning gebood, dat men grote, kostbare
stenen zou uitbreken om het huis op gehouwen
stenen te grondvesten.
18 De bouwlieden van Salomo en van Chiram en de
Giblieten behieuwen de boomstammen en de ste-
nen, en maakten ze pasklaar voor de bouw van het
huis.

1 Koningen 6

1 In het vierhonderd tachtigste jaar na de uittocht
der Israelieten uit het land Egypte, in het vierde
jaar van Salomo's regering over Israel, in de
maand Ziw, dat is de tweede maand, bouwde hij
het huis voor de Here.
2 Het huis dat koning Salomo voor de Here bouwde,
was zestig el lang, twintig el breed en dertig el
hoog.
3 De voorhal aan de voorzijde van de hoofdzaal van
het huis was twintig el lang over de breedte van
het huis en tien el diep, voor aan het huis.
4 Ook maakte hij aan het huis vensters van eng lat-
werk.
5 Voorts bouwde hij tegen de muur van het huis een
aanbouw, rondom tegen de muren van het huis,
rondom tegen de hoofdzaal en de achterzaal; en
hij maakte die rondom met verdiepingen.
6 De benedenste verdieping had een breedte van vijf
el, de middelste van zes el en de derde van zeven
el, want hij bracht aan het huis rondom van buiten
inkortingen aan om niet in de muren van het huis
in te hoeven grijpen.

7 Toen het huis gebouwd werd, werd het opgetrok-
ken van steen, afgewerkt aan de groeve, en geen
hamer of beitel of enig ijzeren gereedschap werd
gehoord bij het bouwen van het huis.
8 De toegang tot de benedenste verdieping was aan
de rechtervleugel van het huis, en met wenteltrap-
pen ging men op naar de middelste en van de
middelste naar de derde.
9 Toen hij de bouw van het huis voltooid had, dekte
hij het huis bij wijze van vakken en rijen met
cederhout.
10 En nadat hij de aanbouw tegen het gehele huis
opgetrokken had, [elke] [verdieping] vijf el hoog,
betimmerde hij het huis met cederhout.
11 En het woord des Heren kwam tot Salomo:
12 Aangaande dit huis, dat gij bezig zijt te bouwen;
Indien gij in mijn inzettingen wandelt, mijn veror-
deningen doet en al mijn geboden in acht neemt
door daarnaar te wandelen, zal Ik aan u het woord
gestand doen, dat Ik tot uw vader David gespro-
ken heb,
13 Dat Ik te midden der Israelieten zal wonen en mijn
volk Israel niet zal verlaten.
14 Toen Salomo de bouw van het huis voltooid had,
15 Betimmerde hij de muren van het huis van binnen
met cederen planken; van de vloer van het huis af
tot de balken van de zoldering overtrok hij ze van
binnen met hout; hij bedekte echter de vloer van
het huis met cypressen planken.

16 Voorts schoot hij de twintig el achter aan het huis
af met cederen planken, van de vloer af tot de bal-
ken, en bouwde het daarbinnen tot een achter-
zaal, tot het heilige der heiligen.
17 En veertig el mat het huis, namelijk de hoofdzaal,
daarvoor.
18 En cederhout was aan het huis van binnen: beeld-
werk van kolokwinten en open bloemknoppen; het
was alles cederhout, er was geen steen te zien.
19 Zo richtte hij binnen in het huis een achterzaal in,
om daar de ark van het verbond des Heren te
plaatsen.
20 De achterzaal nu was twintig el lang, twintig el
breed en twintig el hoog, en hij overtrok die met
gedegen goud; hij maakte ook een altaar van
cederhout.
21 En Salomo overtrok het huis van binnen met gede-
gen goud, en liet [een] [voorhangsel] lopen aan
gouden kettingen voor de achterzaal, die hij met
goud overtrokken had.
22 Ja, het gehele huis overtrok hij met goud, totdat
het gehele huis daarmede bedekt was; ook over-
trok hij het gehele altaar dat bij de achterzaal
behoorde, met goud.
23 Voorts maakte hij in de achterzaal twee cherubs
van oleasterhout van tien el hoog.

24 Vijf el was de ene vleugel van de cherub en vijf el
was de andere vleugel van de cherub; tien el van
het ene tot het andere einde van zijn vleugels.
25 De andere cherub was ook tien el; de beide che-
rubs hadden dezelfde maat en dezelfde gedaante.
26 De hoogte van de ene cherub was tien el en even-
zo die van de andere cherub.
27 Hij plaatste de cherubs in het binnenste vertrek en
zij spreidden hun vleugels uit, zodat de vleugel
van de ene aan de ene muur raakte, en de vleugel
van de andere cherub aan de andere muur, terwijl
hun vleugels aan elkander raakten in het midden
van het huis.
28 En hij overtrok de cherubs met goud.
29 En op al de muren van het huis rondom, die van
de binnenste en van de buitenste zaal, bracht hij
ingesneden beeldwerk aan: cherubs, palmen en
open bloemknoppen.
30 Ook de vloer van het huis, die van de binnenste en
van de buitenste zaal, bedekte hij met goud.
31 Als toegang tot de achterzaal maakte hij deuren
van oleasterhout; het geraamte der posten vormde
een vijfhoek.
32 De beide deurvleugels waren van oleasterhout, en
hij bracht daar beeldwerk op aan: cherubs, palmen
en open bloemknoppen, en overtrok ze met goud;
hij legde het goud op de cherubs en de palmen.

33 Evenzo maakte hij voor de toegang naar de hoofd-
zaal posten van oleasterhout die een vierhoek
vormden,
34 En twee deurvleugels van cypressehout, de ene
deurvleugel met twee draaibare vleugelhelften en
de andere deurvleugel met twee draaibare vleugel-
helften.
35 En hij bracht daar cherubs, palmen en open
bloemknoppen op aan en overtrok het met goud,
dun uitgeslagen over het graveerwerk.
36 Hij ommuurde de binnenste voorhof met drie rijen
gehouwen stenen en een rij gehouwen cederen
balken.
37 In het vierde jaar werd het huis des Heren
gegrondvest, in de maand Ziw,
38 En in het elfde jaar, in de maand Bul, dat is de
achtste maand, was het huis in al zijn onderdelen
en geheel volgens bestek voltooid; hij bouwde het
dus in zeven jaar.

1 Koningen 7

1 Maar over zijn eigen huis bouwde Salomo dertien
jaar; toen had hij zijn gehele huis voltooid.
2 Hij bouwde namelijk het huis: Woud van de
Libanon, honderd el lang, vijftig el breed en dertig
el hoog, met vier rijen van cederen zuilen, terwijl
er gehouwen cederen balken op de zuilen lagen.
3 Het was van boven met cederhout gedekt, op de
verdiepingen, die op de zuilen rusten, vijfenveertig
[vertrekken], vijftien op een rij.
4 Voorts drie rijen vensters van latwerk, en driemaal
een open venster tegenover een open venster.
5 En al de toegangen en de open vensters waren
vierhoekig, van houtwerk; driemaal een open ven-
ster tegenover een open venster.
6 Ook maakte hij de zuilenhal van vijftig el lengte en
dertig el breedte en een hal daarvoor, namelijk
zuilen met een vooruitstekend afdak.
7 En hij maakte de troonzaal, waar hij recht sprak,
de rechtszaal, die van de vloer tot de zoldering
met cederhout bekleed was.
8 Ook zijn woonhuis in de andere voorhof, meer
binnenwaarts gelegen dan de zaal, was van het-
zelfde maaksel. Salomo maakte ook een huis, gelijk
aan deze zaal, voor Farao’s dochter, die hij
gehuwd had.

9 Dit alles was van kostbare stenen in de afmeting
van gehouwen steen, die zowel aan de binnenzijde
als aan de buitenzijde met de zaag bezaagd
waren, en dat van het fundament af tot de nok
toe, en ook van de straat af tot de grote voorhof.
10 Het was gegrondvest op kostbare stenen, grote
stenen, stenen van tien el en van acht el.
11 Doch daarboven lagen kostbare stenen, in de
afmeting van gehouwen steen, en cederhout.
12 De grote voorhof nu had rondom [een] [muur] van
drie rijen gehouwen stenen en een rij gehouwen
cederen balken; en evenzo de binnenste voorhof
van het huis des Heren en de zaal van het paleis.
13 En koning Salomo ontbood Chiram uit Tyrus.
14 Hij was de zoon van een weduwe uit de stam
Naftali, terwijl zijn vader een Tyrier was, een
koperslager; hij was vervuld met de wijsheid, het
verstand en de kennis, nodig om elk werk in koper
te verrichten; deze nu kwam tot koning Salomo en
voerde al diens werk uit.
15 Hij vormde namelijk de beide koperen zuilen; acht-
tien el was de ene zuil hoog, en een meetsnoer
van twaalf el kon haar omspannen, en evenzo was
het bij de tweede zuil.
16 Ook maakte hij twee kapitelen om die op de top-
pen der zuilen te plaatsen, gietwerk van koper; vijf
el was de hoogte van het ene kapiteel en vijf el de
hoogte van het andere kapiteel.

17 Voorts maakte hij twee vlechtwerken voor de kapitelen die op de top der zuilen waren; het vlechtwerk was gemaakt van gedraaide snoeren, op de wijze van slingers: zeven voor het ene kapiteel en zeven voor het andere kapiteel.
18 Dan maakte hij nog de granaatappelen, en wel twee rijen rondom op het ene vlechtwerk, om de kapitelen op de top der zuilen te bedekken; evenzo deed hij met het andere kapiteel.
19 En de kapitelen aan de voorhal, vier el hoog, op de top der zuilen, waren lelievormig,
20 Namelijk de kapitelen op de beide zuilen, geheel bovenaan, voorbij het vlechtwerk dat vlak op de bol zat; granaatappelen waren er tweehonderd aan rijen rondom op het ene kapiteel en evenzo op het andere kapiteel.
21 Daarna stelde hij de zuilen op bij de voorhal der hoofdzaal; toen hij de rechterzuil opstelde, noemde hij haar Jakin; toen hij de linkerzuil opstelde, noemde hij haar Boaz.
22 Nadat het leliewerk op de top der zuilen was aangebracht, was de arbeid aan de zuilen voltooid.
23 Voorts maakte hij de zee, van gietwerk, tien el van rand tot rand, geheel rond, vijf el hoog, terwijl een meetsnoer van dertig el haar rondom kon omspannen.

24 Beneden de rand waren kolokwinten, die haar
geheel omgaven, tien in een el, geheel rondom de
zee; in twee rijen zaten de kolokwinten, in een
gietsel met haar gegoten.
25 Zij stond op twaalf runderen, waarvan drie noord-
waarts gekeerd waren, drie westwaarts, drie zuid-
waarts en drie oostwaarts, en de zee rustte boven
op hen, en al hun achterdelen waren binnenwaarts
gewend.
26 Haar dikte was een handbreed en haar rand was in
de vorm van een bekerrand, een leliekelk. Zij had
een inhoud van tweeduizend bath.
27 Verder maakte hij de onderstellen, en wel tien, van
koper; vier el was de lengte van een onderstel, vier
el de breedte en drie el zijn hoogte.
28 Aldus was de vorm van een onderstel: er waren
sluitplaten aan, en wel sluitplaten tussen de stijlen.
29 Op de sluitplaten tussen de stijlen stonden leeu-
wen, runderen en cherubs, en op de stijlen even-
zo; boven en beneden de leeuwen en de runderen
waren afhangende kransen.
30 Dan waren aan een onderstel vier koperen raderen
alsmede koperen assen; ook waren aan de vier
hoekstijlen handvatten, onder het bekken waren
de handvatten gegoten, tegenover elk waren kran-
sen.

31 En de opening daarvan was binnen de handvatten
en een el verderop, en zijn opening was rond, bij
wijze van een voetstuk, anderhalve el [diep]; en
ook aan de opening was beeldwerk, doch hun
sluitplaten vormden een vierkant, waren dus niet
rond.
32 De vier raderen waren beneden de sluitplaten, en
de steunsels der raderen waren aan het onderstel;
en de hoogte van een rad was anderhalve el.
33 De vorm van de raderen was als die van een
wagenrad; hun steunsels echter, velgen, spaken en
naven, waren geheel van gietwerk.
34 Wat nu de vier handvatten betreft aan de vier hoe-
ken van elk onderstel: aan het onderstel zaten zijn
handvatten vast.
35 En aan de bovenkant van het onderstel was een
rand van een halve el hoog, geheel rond; en
boven aan het onderstel zaten zijn handvatten en
zijn sluitplaten vast.
36 En hij graveerde op de vlakken van zijn handvatten
en op zijn sluitplaten cherubs, leeuwen en palmen,
naardat elk ruimte bood, en kransen rondom.
37 Aldus maakte hij de tien onderstellen; zij waren
alle van een gietsel, een maat, een vorm.
38 Verder maakte hij tien koperen bekkens, veertig
bath kon elk bekken bevatten, vier el [mat] elk
bekken, een bekken op elk van de tien onderstel-
len.

39 En hij plaatste de onderstellen: vijf aan de rechtervleugel van het huis en vijf aan de linkervleugel; en de zee plaatste hij aan de rechtervleugel van het huis, naar het zuidoosten.
40 Ook maakte Chiram de potten, scheppen en sprengbekkens. Zo voltooide Chiram al het werk, dat hij voor koning Salomo aan het huis des Heren had te doen:
41 De twee zuilen, de twee bollen der kapitelen op de top der zuilen, de twee vlechtwerken om beide bollen der kapitelen op de top der zuilen te bedekken,
42 De vierhonderd granaatappelen voor beide vlechtwerken, twee rijen granaatappelen voor elk vlechtwerk, om de beide bollen der kapitelen op de zuilen te bedekken,
43 De tien onderstellen en de tien bekkens op de onderstellen, de ene zee,
44 De twaalf runderen onder de zee,
45 En de potten, scheppen en sprengbekkens; al deze voorwerpen die Chiram voor koning Salomo voor het huis des Heren maakte, waren van gepolijst koper.
46 In de Streek aan de Jordaan goot de koning ze, in diepe grond, tussen Sukkot en Saretan.
47 En Salomo liet al de voorwerpen ongewogen vanwege de overgrote hoeveelheid; het gewicht aan koper werd niet berekend.

48 Ook maakte Salomo al de voorwerpen in het huis
des Heren, het gouden altaar en de tafel waarop
het toonbrood lag, van goud;
49 De vijf kandelaars rechts en de vijf links voor de
achterzaal, van gedegen goud; de kelken, lampen
en snuiters, van goud;
50 De schalen, messen, sprengbekkens, schotels en
vuurpannen van gedegen goud; de scharnieren
voor de deuren van het binnenste vertrek naar het
heilige der heiligen [en] voor de deuren van de
hoofdzaal van de tempel, van goud.
51 Toen al het werk dat koning Salomo aan het huis
des Heren deed, voltooid was, bracht Salomo de
geheiligde voorwerpen van zijn vader David erin;
het zilver, het goud en die voorwerpen legde hij in
de schatkamers van het huis des Heren.

1 Koningen 8

1 Toen vergaderde Salomo de oudsten van Israel en
al de stamhoofden, de familievorsten der
Israelieten, tot koning Salomo te Jeruzalem, om de
ark van het verbond des Heren uit de stad Davids,
dat is Sion, opwaarts te brengen.
2 En alle mannen van Israel kwamen bij koning
Salomo samen, op het feest in de maand Etanim,
dat is de zevende maand.
3 Toen alle oudsten van Israel gekomen waren, hie-
ven de priesters de ark op,
4 En zij brachten de ark des Heren, en de tent der
samenkomst en alle heilige voorwerpen die in de
tent waren, opwaarts; de priesters en de Levieten
brachten ze opwaarts.
5 Koning Salomo nu en de gehele vergadering van
Israel met hem, die bij hem samengekomen was
voor de ark, offerden schapen en runderen, niet te
tellen noch te berekenen vanwege de menigte.
6 Vervolgens brachten de priesters de ark van het
verbond des Heren naar haar plaats, de achterzaal
van het huis, het heilige der heiligen, onder de
vleugels der cherubs;
7 Want de cherubs spreidden beide vleugels uit over
de plaats der ark, zodat de cherubs de ark en haar
draagbomen van boven overdekten.

8 De draagbomen waren zo lang, dat hun uiteinden
van het heilige uit voor de achterzaal zichtbaar
waren, maar buiten kon men ze niet zien; zij zijn
daar gebleven tot op de huidige dag.
9 Er was niets in de ark dan alleen de twee stenen
tafelen die Mozes op Horeb erin gelegd had, de
tafelen van het verbond dat de Here met de
Israelieten gesloten had, bij hun uittocht uit het
land Egypte.
10 Toen de priesters uit het heiligdom naar buiten
traden, vulde een wolk het huis des Heren,
11 Zodat de priesters vanwege de wolk niet konden
blijven staan om dienst te doen, want de heerlijk-
heid des Heren had het huis des Heren vervuld.
12 Toen zeide Salomo: De Here heeft gezegd in don-
kerheid te willen wonen;
13 Voltooid heb ik de bouw van het huis U ter
woning, een vaste plaats om daar eeuwig te
wonen.
14 Daarna wendde de koning zich om en zegende de
gehele gemeente van Israel, terwijl de gehele
gemeente van Israel stond.
15 En hij zeide: Geprezen zij de Here, de God van
Israel, die met zijn hand volbracht heeft, hetgeen
Hij met zijn mond aldus tot mijn vader David
gesproken had:

16 Van de dag af, dat Ik mijn volk Israel uit Egypte
leidde, heb Ik geen stad uit alle stammen van
Israel verkoren om er een huis te bouwen, opdat
mijn naam daar zijn zou, maar Ik heb David verko-
ren om over mijn volk Israel te heersen.
17 Toen mijn vader David voornemens was een huis
te bouwen voor de naam van de Here, de God van
Israel,
18 Zeide de Here tot mijn vader David: dat gij het
voornemen hadt voor mijn naam een huis te bou-
wen, gij hebt er goed aan gedaan, dat gij dit voor-
nemens waart,
19 Gij evenwel zult het huis niet bouwen, maar de
zoon die uit uw lendenen zal voortkomen, die zal
het huis voor mijn naam bouwen.
20 De Here nu heeft het woord, dat Hij gesproken
had, gestand gedaan, en ik ben opgetreden in de
plaats van mijn vader David, en heb mij gezet op
de troon van Israel, zoals de Here gesproken heeft,
en ik heb dit huis voor de naam van de Here, de
God van Israel, gebouwd,
21 En er een plaats bereid voor de ark, waarin het
verbond des Heren berust, dat Hij met onze vade-
ren gesloten heeft, toen Hij hen uit het land
Egypte had geleid.
22 Daarop ging Salomo voor het altaar des Heren
staan ten aanschouwen van de gehele gemeente
van Israel, breidde zijn handen uit naar de hemel

23 En zeide: Here, God van Israel, er is in de hemel
boven en op de aarde beneden geen God als Gij,
die vasthoudt aan het verbond en de goedertieren-
heid jegens uw knechten welke met hun gehele
hart voor uw aangezicht wandelen;
24 Die jegens uw knecht, mijn vader David, gehouden
hebt wat Gij tot hem gesproken hadt, ja, die het-
geen Gij met uw mond hadt gesproken, met uw
hand hebt volbracht, zoals heden blijkt.
25 Nu dan, Here, God van Israel, houd jegens uw
knecht, mijn vader David, wat Gij tot hem gespro-
ken hebt: nimmer zal u voor mijn aangezicht een
man ontbreken, die op de troon van Israel zitten
zal, indien slechts uw zonen hun weg in acht
nemen en voor mijn aangezicht wandelen zoals gij
voor mijn aangezicht gewandeld hebt.
26 Nu dan, God van Israel, laat toch het woord
bewaarheid worden, dat Gij tot uw knecht, mijn
vader David, gesproken hebt.
27 Zou God dan waarlijk op aarde wonen? Zie, de
hemel, zelfs de hemel der hemelen, kan U niet
bevatten, hoeveel te min dit huis dat ik gebouwd
heb.
28 Wend U dan tot het gebed van uw knecht en tot
zijn smeking, Here, mijn God, en hoor naar het
geroep en het gebed dat uw knecht heden voor
uw aangezicht bidt,

29 Zodat uw ogen nacht en dag geopend zijn over dit
huis, de plaats waarvan Gij gezegd hebt: mijn naam
zal aldaar zijn, zodat Gij hoort naar het gebed dat
uw knecht te dezer plaatse opzenden zal.
30 Hoor dan naar de smeking van uw knecht en van
uw volk Israel, die zij te dezer plaatse opzenden
zullen. Ja, Gij zult het horen in de plaats uwer
woning, in de hemel; en wanneer Gij het hoort,
zult Gij vergiffenis schenken.
31 Indien iemand tegen zijn naaste gezondigd heeft,
en deze een eed van hem vergt, waardoor hij een
vloek over zich inroept, en hij die eed komt afleg-
gen voor uw altaar in dit huis,
32 Hoor Gij dan in de hemel, en grijp in, en richt uw
knechten door de goddeloze schuldig te verklaren
en zijn handelwijze op zijn eigen hoofd te doen
neerkomen, en door de rechtvaardige vrij te spre-
ken, en hem te doen naar zijn gerechtigheid.
33 Wanneer uw volk Israel verslagen wordt door de
vijand, omdat zij tegen U gezondigd hebben, en
zij zich tot U bekeren, uw naam belijden, en tot U
bidden en smeken in dit huis,
34 Hoor Gij dan in de hemel, vergeef de zonde van
uw volk Israel, en breng hen terug naar het land,
dat Gij hun vaderen gegeven hebt.
35 Wanneer de hemel gesloten blijft, zodat er geen
regen komt, daar zij tegen U gezondigd hebben,
en zij te dezer plaatse bidden, uw naam belijden,
en zich van hun zonde bekeren, omdat Gij hen
verneederd hebt,

36 Hoor Gij dan in de hemel, vergeef de zonde van
uw knechten en van uw volk Israel (want Gij wijst
hun de goede weg waarop zij moeten wandelen)
en geef regen op het land, dat Gij uw volk ten erf-
deel geschonken hebt.
37 Wanneer er hongersnood in het land is, wanneer
er pest is, brandkoren, honigdauw, sprinkhanen,
kaalvreters; wanneer de vijand het volk in de ste-
den van zijn land benauwt, welke plaag en welke
ziekte ook;
38 Welk gebed, welke smeking ook, die enig mens
van uw gehele volk Israel doen zal, omdat ieder
van hen de plaag van zijn eigen hart kent, zodat
hij zijn handen in dit huis uitbreidt, *f*
39 Hoor Gij dan in de hemel, de vaste plaats uwer
woning, en vergeef, grijp in en vergeld ieder naar
al zijn wegen, daar Gij zijn hart kent, (want Gij
alleen kent het hart van alle mensenkinderen),
40 Opdat zij U vrezen al de dagen die zij leven in het
land dat Gij onze vaderen gegeven hebt.
41 Ook wanneer een vreemdeling die niet tot uw volk
Israel behoort, ter wille van uw naam uit verren
lande komt, *f*
42 (Want men zal horen van uw grote naam, uw ster-
ke hand en uw uitgestrekte arm), en hij komt bid-
den in dit huis,

43 Hoor Gij dan in de hemel, de vaste plaats uwer
woning, en doe naar alles wat de vreemdeling tot
U roept, opdat alle volken der aarde uw naam
leren kennen, zodat zij U vrezen zoals uw volk
Israel, en weten, dat uw naam uitgeroepen is over
dit huis dat ik gebouwd heb.
44 Wanneer uw volk ten strijde trekt tegen zijn vijand
langs de weg waarop Gij hen zendt, en zij bidden
tot de Here in de richting van de stad die Gij ver-
koren hebt, en van het huis dat ik voor uw naam
gebouwd heb,
45 Hoor dan in de hemel naar hun gebed en smeking,
en verschaf hun recht.
46 Wanneer zij tegen U zondigen (er is immers geen
mens die niet zondigt) en Gij op hen toornig
wordt en hen overlevert aan een vijand, zodat
men hen als gevangenen wegvoert naar het land
van de vijand, ver of nabij,
47 Wanneer zij het dan ter harte nemen in het land
waarheen zij weggevoerd zijn, zich bekeren, en tot
U smeken in het land van wie hen weggevoerd
hebben en zeggen: wij hebben gezondigd, onge-
rechtigheid bedreven en goddeloos gehandeld,

48 Wanneer zij zich dan tot U bekeren met hun gehe-
le hart en hun gehele ziel in het land hunner vijan-
den die hen weggevoerd hebben, en wanneer zij
tot U bidden in de richting van het land dat Gij
hun vaderen gegeven hebt, van de stad die Gij
verkoren hebt, en van dit huis dat ik voor uw
naam gebouwd heb,
49 Hoor dan in de hemel, de vaste plaats uwer
woning, naar hun gebed en smeking en verschaf
hun recht.
50 Vergeef uw volk hetgeen waarin zij tegen U gezon-
digd hebben, en al hun overtredingen die zij
tegen U begaan hebben, en geef hun barmhartig-
heid bij degenen die hen weggevoerd hebben,
zodat zij zich over hen erbarmen,
51 Want zij zijn uw volk en uw erfdeel dat Gij uit
Egypte hebt geleid, midden uit de ijzeroven.
52 Laten dan uw ogen geopend zijn voor de smeking
van uw knecht en voor de smeking van uw volk
Israel, en hoor naar hen, zo dikwijls zij tot U roe-
pen,
53 Want Gij hebt hen U ten erfdeel afgezonderd uit
alle volken der aarde, zoals Gij gesproken hebt
door de dienst van uw knecht Mozes, toen Gij
onze vaderen uit Egypte hebt geleid, Here Here.

54 Toen Salomo dit gehele gebed en deze smeking
tot de Here beeindigd had, stond hij op van voor
het altaar des Heren uit zijn knielende houding,
waarbij zijn handen naar de hemel uitgebreid
waren
55 En staande zegende hij de gehele gemeente van
Israel met luider stem:
56 Geprezen zij de Here, die zijn volk Israel rust gege-
ven heeft volgens alles wat Hij gesproken heeft; er
is niet een woord onvervuld gebleven van al zijn
goede woorden, die Hij door de dienst van zijn
knecht Mozes gesproken heeft.
57 De Here, onze God, zij met ons, zoals Hij met onze
vaderen geweest is; Hij verlate en verwerpe ons
niet,
58 Maar neige ons hart tot Zich, om al zijn wegen te
bewandelen, en de geboden inzettingen en veror-
deningen in acht te nemen, die Hij aan onze vade-
ren geboden heeft.
59 Mogen deze mijn woorden, die ik voor het aange-
zicht des Heren gesmeekt heb, des daags en des
nachts nabij de Here, onze God, zijn, opdat Hij
zijn knecht en zijn volk Israel recht verschaffe dag
aan dag,
60 Opdat alle volken der aarde mogen weten, dat de
Here God is en niemand meer,
61 En moge uw hart volkomen zijn met de Here, onze
God, om in zijn inzettingen te wandelen, en zijn
geboden evenals heden in acht te nemen.

62 De koning en geheel Israel met hem offerden
slachtoffers voor het aangezicht des Heren.
63 Salomo offerde als vredeoffer, dat hij de Here
bracht, tweeentwintigduizend runderen en hon-
derdtwintigduizend stuks kleinvee. Aldus hebben
de koning en alle Israelieten het huis des Heren
ingewijd.
64 Te dien dage heiligde de koning het midden van
de voorhof, voor het huis des Heren, want daar
bereidde hij het brandoffer, het spijsoffer en de
vetstukken van de vredeoffers, omdat het koperen
altaar dat voor het aangezicht des Heren stond, te
klein was om het brandoffer, het spijsoffer en de
vetstukken van de vredeoffers te bevatten.
65 Toen vierde koning Salomo het feest, en geheel
Israel met hem, een grote schare, van de weg naar
Hamat af tot aan de Beek van Egypte, voor het
aangezicht van de Here, onze God, gedurende
zeven dagen, en nog eens zeven dagen: veertien
dagen.
66 Op de achtste dag liet hij het volk gaan, en zij
zegenden de koning, en gingen naar hun tenten,
verheugd en welgemoed wegens al het goede dat
de Here aan zijn knecht David en aan zijn volk
Israel gedaan had.

1 Koningen 9

1 Toen Salomo de bouw van het huis des Heren en
van het huis des konings voltooid had, en alles
wat Salomo begeerd had te maken,
2 Verscheen de Here ten tweeden male aan Salomo,
zoals Hij hem te Gibeon verschenen was.
3 En de Here zeide tot hem: Ik heb uw gebed en uw
smeking gehoord, die gij voor mijn aangezicht
opgezonden hebt; Ik heb dit huis dat gij gebouwd
hebt, geheiligd door mijn naam daar voor altijd te
vestigen, en mijn ogen en mijn hart zullen daar te
allen tijde zijn.
4 Wat u aangaat, indien gij voor mijn aangezicht
wandelt zoals uw vader David in volkomenheid
van hart en in oprechtheid gewandeld heeft, en
doet naar alles wat Ik u geboden heb, als gij mijn
inzettingen en verordeningen in acht neemt,
5 Dan zal Ik uw koningstroon over Israel voor altijd
bevestigen, zoals Ik tot uw vader David gesproken
heb: nimmer zal u een man ontbreken op de troon
van Israel.
6 Maar indien gij u met uw zonen ooit van Mij
afkeert en Mij niet volgt, mijn geboden en inzet-
tingen die Ik u voorgehouden heb, niet volbrengt,
maar andere goden gaat dienen, en u voor die
nederbuigt,

7 Dan zal Ik Israel uitroeien van de bodem die Ik hun
gegeven heb, en het huis dat Ik aan mijn naam
geheiligd heb, zal Ik van mij wegstoten, zodat
Israel tot een spreekwoord en een spotrede onder
alle volken zal worden.
8 Dit huis zal tot puinhopen worden; ieder, die
eraan voorbijgaat, zal zich ontzetten en fluiten, en
zeggen: waarom heeft de Here alzo aan dit land
en aan dit huis gedaan?
9 Dan zal men zeggen: omdat zij de Here, hun God,
die hun vaderen uit het land Egypte had geleid,
hebben verlaten, zich aan andere goden gehecht,
zich voor die nedergebogen en die gediend heb-
ben, daarom heeft de Here al dit onheil over hen
gebracht.
10 Na afloop van de twintig jaren, waarin Salomo de
beide huizen gebouwd had, het huis des Heren en
het huis des konings*f*
11 (Chiram, de koning van Tyrus, had Salomo gehol-
pen met cederhout en cypressehout en met goud,
zoveel hij wenste) toen gaf koning Salomo aan
Chiram twintig steden in het land Galilea.
12 Maar toen Chiram uit Tyrus trok om de steden te
bezichtigen, die Salomo hem gegeven had, bevie-
len zij hem niet.
13 En hij zeide: Wat voor steden zijn dat, die gij mij
gegeven hebt, mijn broeder? En men noemt ze het
land Kabul tot op de huidige dag.

14 Chiram nu heeft de koning honderd twintig talen-
ten goud gezonden.
15 Zo stond het nu met de lichting voor de heren-
dienst, die koning Salomo deed opkomen om het
huis des Heren, zijn eigen huis, de Millo, de muur
van Jeruzalem, Hasor, Megiddo en Gezer te bou-
wen.
16 Farao, de koning van Egypte, was opgetrokken,
had Gezer ingenomen en met vuur verbrand en de
Kanaanieten die in de stad woonden, gedood,
waarna hij haar als bruidsschat schonk aan zijn
dochter, de vrouw van Salomo.
17 En Salomo versterkte Gezer, Laag-bet-choron,
18 Baalat, Tamar in de woestijn, in het land,
19 En al de voorraadsteden die Salomo had, de
wagensteden, de ruitersteden en hetgeen Salomo
begeerde te bouwen in Jeruzalem, op de Libanon
en in heel het land zijner heerschappij.
20 Al het volk dat overgebleven was van de
Amorieten, Hethieten, Perizzieten, Chiwwieten en
Jebusieten, die niet tot de Israelieten behoorden,
21 Hun nakomelingen, welke na hen in het land
waren overgebleven, die de Israelieten niet met de
ban hadden kunnen slaan, hen riep Salomo op om
slaafse herendiensten te verrichten, tot op de hui-
dige dag.
22 Maar van de Israelieten maakte Salomo niemand
tot slaaf; zij waren echter krijgslieden, zijn hovelin-
gen, zijn vorsten, zijn hoofdlieden en oversten van
zijn wagens en van zijn ruiters.

23 Dit waren de hoofdopzichters over Salomo’s werk:
vijfhonderd en vijftig, die bevel voerden over het
volk dat de arbeid verrichtte.
24 Nauwelijks was de dochter van Farao uit de stad
Davids gegaan naar haar eigen huis, dat hij voor
haar gebouwd had, of hij bouwde de Millo.
25 En Salomo bracht driemaal des jaars brandoffers
en vredeoffers op het altaar dat hij voor de Here
gebouwd had, en hij deed zijn vuuroffers in rook
opgaan voor het aangezicht des Heren, zodat hij
aan het huis zijn volle recht gaf.
26 Ook rustte koning Salomo een vloot uit te Esjon-
geber bij Elot, aan de oever der Schelfzee, in het
land Edom.
27 En Chiram zond zijn knechten op die vloot,
scheepslieden die met de zee vertrouwd waren,
naast de knechten van Salomo.
28 En zij kwamen naar Ofir en haalden vandaar vier-
honderd twintig talenten goud, die zij bij koning
Salomo brachten.

1 Koningen 10

1 De koningin van Seba vernam de roep omtrent
Salomo in verband met de naam des Heren. Toen
kwam zij om hem door raadselen op de proef te
stellen.
2 Zij kwam dan naar Jeruzalem met een zeer groot
gevolg, kamelen, beladen met specerijen, zeer veel
goud en edelgesteente. Nadat zij bij Salomo geko-
men was, sprak zij tot hem alles wat zij op haar
hart had.
3 En Salomo loste al haar vraagstukken op; niets was
voor de koning te diepzinnig om voor haar op te
lossen.
4 Toen de koningin van Seba al de wijsheid van
Salomo zag, en het huis dat hij gebouwd had,
5 De spijze van zijn tafel, het zitten van zijn diena-
ren, het staan van zijn bedienden en hun kleding,
zijn dranken en zijn brandoffers die hij in het huis
des Heren placht te brengen, toen was zij buiten
zichzelf.
6 En zij zeide tot de koning: Het is dus waar, wat ik
in mijn land over u en uw wijsheid gehoord heb,
7 Maar ik geloofde de woorden niet, totdat ik kwam
en het met eigen ogen zag; waarlijk, de helft was
mij niet aangezegd; gij hebt in wijsheid en wel-
vaart de roep overtroffen, die ik vernomen had.
8 Gelukkig zijn uw mannen, gelukkig deze dienaren
van u, die gedurig in uw dienst staan, die uw wijs-
heid horen!

9 Geprezen zij de Here, uw God, die zulk een welge-
vallen aan u had, dat Hij u op de troon van Israel
geplaatst heeft! Omdat de Here Israel voor altoos
liefheeft, heeft Hij u tot koning aangesteld om
recht en gerechtigheid te oefenen.
10 Zij gaf de koning honderd twintig talenten goud,
zeer veel specerijen en edelgesteente; zulke spece-
rij, als de koningin van Seba aan koning Salomo
gaf, is er nooit meer aangekomen.
11 Bovendien bracht de vloot van Chiram, die goud
uit Ofir aanvoerde, uit Ofir zeer veel almuggim-
hout en edelgesteente mee.
12 De koning verwerkte het almuggimhout tot meu-
bels voor het huis des Heren en voor het huis des
konings, ook tot citers en harpen voor de zangers.
Zulk almuggimhout is nooit meer aangekomen
noch gezien tot op deze dag.
13 Koning Salomo gaf aan de koningin van Seba al
wat zij begeerde en vroeg, behalve wat hij haar
schonk, zoals men dat van koning Salomo ver-
wachten mocht. Daarop keerde zij met haar diena-
ren terug naar haar land.
14 Het gewicht van het goud dat in een jaar voor
Salomo binnenkwam, bedroeg zeshonderd zesen-
zestig talenten goud,
15 Behalve wat er inkwam van de handelslieden en
van de winst der kramers en van alle koningen van
Arabie en van de stadhouders des lands.

16 Tweehonderd grote schilden maakte koning
Salomo van geslagen goud, zeshonderd eenheden
goud gebruikte hij voor een groot schild;
17 Eveneens driehonderd kleine schilden van geslagen
goud, drie minen goud gebruikte hij voor een
klein schild. De koning plaatste ze in het huis:
Woud van de Libanon.
18 Voorts maakte de koning een grote ivoren troon,
die hij overtrok met gelouterd goud.
19 De troon had zes treden, en een ronde kop was
van achteren aan de troon, en leuningen aan
weerszijden van de zitplaats, en twee leeuwen
stonden naast de leuningen;
20 En twaalf leeuwen stonden aan weerszijden op de
zes treden; nooit was zo iets voor enig koninkrijk
gemaakt.
21 Al het drinkgerei van koning Salomo was van
goud, en al het gerei van het huis: Woud van de
Libanon, was van gedegen goud; er was geen zil-
ver bij; dat werd in de dagen van Salomo niet van
waarde geacht.
22 Want de koning had een Tarsisvloot in zee met de
vloot van Chiram; en eens in de drie jaar kwam de
Tarsisvloot binnen, beladen met goud en zilver,
ivoor, apen en pauwen.
23 Koning Salomo overtrof alle koningen der aarde in
rijkdom en wijsheid.
24 De gehele aarde verlangde Salomo te zien om de
wijsheid te horen, die God in zijn hart gelegd had.

25 Ieder van hen bracht zijn geschenk: zilveren en
gouden voorwerpen, klederen wapenen, specerij-
en, paarden en muildieren, jaar op jaar.
26 Voorts bracht Salomo wagens en ruiters bijeen,
zodat hij veertienhonderd wagens had en twaalf-
duizend ruiters, en hij legde ze in de wagensteden
en bij de koning te Jeruzalem.
27 En de koning maakte het zilver in Jeruzalem over-
vloedig als stenen, en de ceders als moerbeivijgen
die in menigte in de Laagte groeien.
28 De levering van de paarden die voor Salomo
bestemd waren, geschiedde uit Misraim en uit
Kewe; de handelaars van de koning haalden ze
tegen marktprijs uit Kewe.
29 Een wagen uit Misraim stelden zij echter bij leve-
ring op zeshonderd, en een paard op honderd vijf-
tig eenheden zilver; evenzo voerde men ze door
hun bemiddeling uit naar alle koningen der
Hethieten en naar de koningen van Aram.

1 Koningen 11

1 Koning Salomo nu had behalve de dochter van
Farao vele vreemde vrouwen lief: Moabitische,
Ammonitische, Edomitische, Sidonische en
Hethitische,
2 Behorende tot die volken, van wie de Here tot de
Israelieten had gezegd: Gij zult u met hen niet
inlaten, en zij zullen zich met u niet inlaten, voor-
waar, zij zouden uw hart meevoeren achter hun
goden; haar hing Salomo met liefde aan.
3 En hij heeft als vrouwen gehad zevenhonderd vor-
stinnen en driehonderd bijvrouwen; en zijn vrou-
wen verleidden zijn hart.
4 Het geschiedde namelijk, toen Salomo oud gewor-
den was, dat zijn vrouwen zijn hart meevoerden
achter andere goden, zodat zijn hart de Here, zijn
God niet volkomen was toegewijd gelijk dat van
zijn vader David.
5 Zo liep Salomo Astarte, de godin der Sidoniers,
achterna, en Milkom, de gruwel der Ammonieten,
6 En Salomo deed wat kwaad is in de ogen des
Heren, en hij volgde de Here niet ten volle, zoals
zijn vader David.
7 Toentertijd bouwde Salomo een hoogte voor
Kemos, de gruwel van Moab, op de berg ten oos-
ten van Jeruzalem, en voor Moloch, de gruwel der
Ammonieten.
8 Hetzelfde deed hij voor al zijn vreemde vrouwen,
die reukoffers en slachtoffers aan haar goden
brachten.

9 Derhalve werd de Here vertoornd op Salomo,
omdat zijn hart zich afgewend had van de Here,
de God van Israel, die hem tweemaal verschenen
was,
10 En die hem te dezer zake geboden had geen ande-
re goden na te lopen; maar hij had niet in acht
genomen wat de Here geboden had.
11 Toen zeide de Here tot Salomo: Omdat het zo met
u gesteld is, dat gij mijn verbond en mijn inzettin-
gen, die Ik u geboden had, niet in acht genomen
hebt, zal Ik voorzeker het koninkrijk van u afscheu-
ren en het uw knecht geven.
12 Maar bij uw leven zal Ik dat niet doen, ter wille
van uw vader David; uit de hand van uw zoon zal
Ik het afscheuren.
13 Evenwel zal Ik niet het gehele koninkrijk afscheu-
ren, een stam zal Ik aan uw zoon geven ter wille
van mijn knecht David en ter wille van Jeruzalem,
dat Ik verkoren heb.
14 En de Here deed een tegenstander tegen Salomo
opstaan, de Edomiet Hadad; deze was van het
koninklijk geslacht in Edom.
15 Toen namelijk David met Edom bezig was, en de
legeroverste Joab optrok om de gevallenen te
begraven, en hij ieder doodde, die van het manne-
lijk geslacht was in Edom;
16 (Want zes maanden was Joab daar gebleven met
geheel Israel, totdat men ieder die van het manne-
lijk geslacht was, uitgeroeid had in Edom)

17 Toen vluchtte Hadad, en met hem enige
Edomitische mannen, hovelingen van zijn vader,
om naar Egypte uit te wijken; en Hadad was nog
zeer jong.
18 Zij maakten zich op uit Midjan en kwamen in
Paran, en zij namen uit Paran enige mannen met
zich en kwamen in Egypte, tot Farao, de koning
van Egypte; deze gaf hem een huis, zeide hem
brood toe en schonk hem land.
19 En Hadad won zozeer de genegenheid van Farao,
dat deze hem de zuster van zijn vrouw, de zuster
van Tachpenes, de gebiedster, tot vrouw gaf.
20 En de zuster van Tachpenes baarde hem zijn zoon
Genubat, en Tachpenes speende hem in Farao's
huis, zodat Genubat in Farao's huis tot Farao's
zonen behoorde.
21 Toen Hadad in Egypte hoorde, dat David bij zijn
vaderen te ruste gegaan was, en de legeroverste
Joab gestorven was, zeide Hadad tot Farao: Sta mij
toe, dat ik naar mijn land ga.
22 Doch Farao vroeg hem: Maar wat ontbreekt u dan
bij mij, dat gij opeens begeert naar uw land te
gaan? En hij antwoordde: Niets, laat mij nochtans
gaan.
23 God deed nog een tegenstander tegen hem
opstaan, Rezon, de zoon van Eljada, die zijn heer
Hadadezer, de koning van Soba, ontvlucht was.

24 Hij vergaderde mannen tot zich, zodat hij aanvoer-
der van een bende werd; toen David hen wilde
doden, gingen zij naar Damascus, bleven daar
wonen, en maakten hem koning in Damascus.
25 En hij was een tegenstander van Israel zolang
Salomo leefde, nog afgezien van het kwaad dat
Hadad deed. Hij had een afschuw van Israel en
was koning over Aram.
26 Ook Jerobeam, de zoon van Nebat, een Efraimiet,
uit Sereda, wiens moeder, een weduwe, Serua
heette, een dienaar van Salomo, hief de hand
tegen de koning op.
27 Dit nu was de aanleiding, waarom hij de hand
tegen de koning ophief: Salomo bouwde de Millo,
maakte de scheur in de muur van de stad van zijn
vader David dicht.
28 Nu was die man Jerobeam een flinke kracht; toen
Salomo zag, dat de jonge man een goede werker
was, stelde hij hem aan over de gehele lichting
van het huis Jozef.
29 Toen Jerobeam eens in die tijd uit Jeruzalem was
gegaan, ontmoette hem onderweg de profeet
Achia, de Siloniet, bekleed met een nieuwe mantel.
30 En die beiden waren alleen op het veld. Toen
greep Achia de nieuwe mantel die hij droeg, en
scheurde die in twaalf stukken;
31 Hij zeide tot Jerobeam: Neem voor u tien stukken,
want zo zegt de Here, de God van Israel: zie, Ik ga
het koninkrijk van Salomo afscheuren, en Ik geef u
de tien stammen,

32 (Maar een stam zal voor hem zijn, ter wille van
mijn knecht David en van Jeruzalem, de stad die Ik
uit alle stammen van Israel verkoren heb),
33 Omdat hij Mij heeft verlaten, en zich neergebogen
heeft voor Astarte, de godin der Sidoniers, voor
Kemos, de god van Moab, en voor Milkom, de god
der Ammonieten, en niet in mijn wegen gewan-
deld heeft en niet gedaan heeft wat recht is in
mijn ogen; mijn inzettingen en mijn verordenin-
gen, zoals zijn vader David.
34 Evenwel zal Ik het koninkrijk in genen dele uit zijn
hand nemen, maar Ik zal hem tot een vorst stellen
zijn leven lang, ter wille van mijn knecht David,
die Ik verkoren heb, die mijn geboden en inzettin-
gen in acht genomen heeft.
35 Maar Ik zal het koninkrijk uit de hand van zijn
zoon nemen, en u de tien stammen geven.
36 Aan zijn zoon zal Ik echter een stam geven, opdat
mijn knecht David altijd een lamp voor mijn aan-
gezicht hebbe in Jeruzalem, de stad die Ik Mij ver-
koren heb om mijn naam daar te vestigen.
37 Maar u zal Ik nemen, opdat gij heerst over alles
wat gij begeert, en koning zijt over Israel.

38 En het zal geschieden, indien gij hoort naar alles
wat Ik u gebied, in mijn wegen wandelt, en doet
wat recht is in mijn ogen door mijn inzettingen en
geboden in acht te nemen, zoals mijn knecht
David gedaan heeft, dat Ik met u zal zijn, en u een
duurzaam huis zal bouwen, zoals Ik voor David
gebouwd heb, en Ik zal u Israel geven.
39 Ik zal daartoe het nageslacht van David vernede-
ren, echter niet voor altoos.
40 En Salomo trachtte Jerobeam te doden, doch
Jerobeam maakte zich op en vluchtte naar Egypte,
tot Sisak, de koning van Egypte; en hij bleef in
Egypte tot de dood van Salomo.
41 Het overige van de geschiedenis van Salomo en
alles wat hij gedaan heeft, ook zijn wijsheid, zijn
die niet beschreven in het boek der geschiedenis
van Salomo?
42 De tijd nu, die Salomo te Jeruzalem over geheel
Israel geregeerd heeft, was veertig jaar.
43 En Salomo ging bij zijn vaderen te ruste en werd
begraven in de stad van zijn vader David; zijn
zoon Rechabeam werd koning in zijn plaats.

1 Koningen 12

1 Rechabeam ging naar Sichem, want naar Sichem was geheel Israel gekomen om hem koning te maken.

2 Zodra Jerobeam, de zoon van Nebat, het hoorde (hij was nog in Egypte, waarheen hij voor koning Salomo gevlucht was) keerde hij uit Egypte terug.

3 Toen lieten zij hem roepen, waarna Jerobeam en de gehele gemeente van Israel tot Rechabeam kwamen en spraken:

4 Uw vader heeft ons juk hard gemaakt; maak gij nu de harde dienst van uw vader en het zware juk dat hij ons opgelegd heeft lichter; dan zullen wij u dienen.

5 Daarop zeide hij tot hen: Gaat heen tot overmorgen, en komt dan bij mij terug. En het volk ging heen.

6 Koning Rechabeam raadpleegde hierop de ouden die in dienst van zijn vader Salomo gestaan hadden, toen deze nog leefde, en zeide: Wat raadt gij dit volk te antwoorden?

7 Zij zeiden tot hem: Indien gij heden een knecht van dit volk wilt zijn en hen dienen, en in uw antwoord goede woorden tot hen spreekt, dan zullen zij voor altijd uw knechten zijn.

8 Maar hij verwierp de raad die de ouden hem gegeven hadden, en raadpleegde de jonge mannen die met hem opgegroeid waren en in zijn dienst stonden;

9 Hij zeide tot hen: Wat raadt gij, dat wij zullen antwoorden aan dit volk, dat tot mij gesproken heeft: maak het juk dat uw vader ons opgelegd heeft, lichter?
10 De jonge mannen die met hem opgegroeid waren, zeiden tot hem: Dit moet gij zeggen tot dit volk dat tot u gesproken heeft: uw vader heeft ons juk zwaar gemaakt, maar geef gij ons verlichting? Dit moet gij tot hen spreken: mijn pink is dikker dan mijns vaders lendenen.
11 Welnu, mijn vader heeft u een zwaar juk opgelegd, maar ik zal uw juk nog verzwaren; mijn vader heeft u met zwepen getuchtigd, maar ik zal u tuchtigen met gesels.
12 Op de derde dag kwam Jerobeam met het gehele volk tot Rechabeam, zoals de koning gesproken had: Komt overmorgen bij mij terug.
13 Toen gaf de koning aan het volk een hard antwoord; hij verwierp de raad die de ouden hem gegeven hadden,
14 En sprak tot hen naar de raad der jonge mannen: Mijn vader heeft uw juk zwaar gemaakt, maar ik zal uw juk nog verzwaren; mijn vader heeft u met zwepen getuchtigd, maar ik zal u tuchtigen met gesels.

15 Dus luisterde de koning niet naar het volk, want
het was een beschikking van ‘s Heren wege, om
het woord waar te maken, dat de Here door de
dienst van de Siloniet Achia, tot Jerobeam, de
zoon van Nebat, gesproken had.
16 Toen geheel Israel zag, dat de koning niet naar
hen luisterde, gaf het volk de koning ten ant-
woord: Wij hebben geen deel aan David, en geen
erfbezit met de zoon van Isai! Naar uw tenten,
Israel! Zorg nu voor uw eigen huis, David! En
Israel ging naar zijn tenten.
17 Maar over de Israelieten die in de steden van Juda
woonden, werd Rechabeam koning.
18 Koning Rechabeam zond Adoram, die over de
herendienst gesteld was, doch geheel Israel stenig-
de hem, zodat hij stierf, en koning Rechabeam
slaagde er ternauwernood in, de wagen te beklim-
men, om naar Jeruzalem te vluchten.
19 Aldus werden de Israelieten van Davids huis afval-
lig tot op de huidige dag.
20 Zodra geheel Israel gehoord had, dat Jerobeam
teruggekeerd was, hadden zij hem ontboden naar
de volksvergadering en hem koning gemaakt over
geheel Israel. Niemand volgde het huis van David
dan de stam Juda alleen.

21 Toen Rechabeam te Jeruzalem was gekomen, riep
hij het gehele huis van Juda en de stam Benjamin
bijeen, honderdtachtigduizend strijdbare jonge
mannen, om te strijden tegen het huis van Israel
en het koningschap terug te brengen aan
Rechabeam, de zoon van Salomo.
22 Maar het woord Gods kwam tot Semaja, de man
Gods:
23 Zeg tot Rechabeam, de zoon van Salomo, de
koning van Juda, en tot het gehele huis van Juda
en Benjamin en de rest van het volk:
24 Zo zegt de Here: gij zult niet optrekken en niet
strijden tegen uw broeders de Israelieten. Keert
terug, ieder naar zijn huis, want door Mij is deze
zaak geschied. Toen luisterden zij naar het woord
des Heren en begaven zich volgens het woord des
Heren op de terugweg.
25 Jerobeam versterkte Sichem op het gebergte van
Efraim, en ging er wonen. Hij trok vandaar en ver-
sterkte Penuel.
26 En Jerobeam zeide bij zichzelf: Nu zal het koning-
schap tot het huis van David terugkeren.
27 Indien dit volk optrekt om slachtoffers te brengen
in de tempel des Heren te Jeruzalem, zal het hart
van dit volk terugkeren tot hun heer, tot
Rechabeam, de koning van Juda; dan zullen zij mij
doden en terugkeren tot Rechabeam, de koning
van Juda.

28 Toen overlegde de koning en maakte twee gouden kalveren, en zeide tot het volk: Het is te veel voor u om op te trekken naar Jeruzalem. Dit zijn uw goden, o Israel, die u uit het land Egypte hebben geleid.
29 Hij stelde het ene op te Betel en het andere plaatste hij te Dan.
30 En dit werd een oorzaak tot zonde. Zelfs was het volk voor het ene [beeld] uitgelopen tot Dan toe.
31 Verder maakte hij tempels op de hoogten, en stelde priesters aan uit alle kringen van het volk, die niet tot de Levieten behoorden.
32 Ook voerde Jerobeam een feest in voor de achtste maand, voor de vijftiende dag dier maand, overeenkomstig het feest in Juda, en hij besteeg het altaar. Zo deed hij te Betel en offerde aan de kalveren die hij gemaakt had. Daarbij liet hij telkens de priesters der hoogten, die hij aangesteld had, in Betel optreden.
33 Toen hij het altaar bestegen had, dat hij te Betel gemaakt had (op de vijftiende dag in de achtste maand, in de maand die hij eigener beweging had uitgekozen om voor de Israelieten een feest in te stellen) toen hij dan het altaar bestegen had om het offer te ontsteken,

1 Koningen 13

1 Zie, daar kwam een man Gods door het woord des
Heren uit Juda te Betel, terwijl Jerobeam op het
altaar stond om het offer te ontsteken.
2 Deze nu predikte tegen het altaar door het woord
des Heren, en zeide: Altaar, altaar, zo zegt de Here:
zie, een zoon zal aan Davids huis geboren worden
met name Josia; en hij zal op u de priesters der
hoogten slachten, die offers op u ontsteken, en
mensenbeenderen zal men op u verbranden.
3 Ook kondigde hij op die dag een wonderteken aan
en zeide: Dit is het wonderteken [ten] [bewijze],
dat de Here gesproken heeft: zie, het altaar zal
scheuren, zodat de as die erop ligt, uitgestort
wordt.
4 Zodra de koning het woord hoorde, dat de man
Gods tegen het altaar te Betel gepredikt had,
strekte Jerobeam van het altaar af zijn hand uit en
zeide: Grijpt hem. Maar de hand die hij tegen hem
uitgestrekt had, verstijfde, zodat hij haar niet weer
tot zich kon trekken.
5 Ook scheurde het altaar, zodat de as werd afge-
stort van het altaar, als het wonderteken dat de
man Gods door het woord des Heren aangekon-
digd had.
6 Toen nam de koning het woord en zeide tot de
man Gods: Zoek toch de gunst van de Here, uw
God, en bid voor mij, opdat mijn hand weer terug-
getrokken kan worden. En de man Gods zocht de
gunst des Heren, en de hand des konings kon weer
teruggetrokken worden, en werd gelijk tevoren.

7 Toen sprak de koning tot de man Gods: Kom toch
met mij naar huis en verkwik u, dan wil ik u een
geschenk geven.
8 Doch de man Gods zeide tot de koning: Al gaaft
gij mij de helft van uw huis, ik zou niet met u bin-
nengaan, noch brood eten, noch water drinken
aan deze plaats,
9 Want zo is mij geboden door het woord des
Heren: Eet er geen brood, en drink er geen water,
en keer niet terug langs de weg die gij gekomen
zijt.
10 Toen sloeg hij een andere weg in, en keerde niet
terug langs de weg, waarlangs hij te Betel geko-
men was.
11 Nu woonde er te Betel een oude profeet, wiens
zonen hem de gehele handeling kwamen vertellen,
welke de man Gods die dag te Betel verricht had.
Ook de woorden die hij tot de koning gesproken
had, vertelden zij hun vader.
12 Toen sprak hun vader tot hen: Welke weg is hij
gegaan? Daarop duidden zijn zonen hem de weg
uit, die de man Gods toen hij uit Juda kwam,
gegaan was.
13 Toen zeide hij tot zijn zonen: Zadelt mij de ezel.
Zij zadelden hem de ezel hij besteeg die,
14 Ging de man Gods achterna, en trof hem aan, zit-
tende onder een terebint, en hij vroeg hem: Zijt
gij de man Gods, die uit Juda gekomen is? En hij
antwoordde: Ja.

15 Voorts zeide hij tot hem: Ga met mij naar huis en eet brood.
16 Doch hij zeide: Ik mag niet met u terugkeren noch met u binnengaan, en ik zal met u geen brood eten en geen water drinken aan deze plaats,
17 Want ik heb door het woord des Heren deze opdracht: eet geen brood en drink er geen water; en ga niet terug langs de weg, waarlangs gij gekomen zijt.
18 Toen zeide hij tot hem: Ook ik ben een profeet evenals gij, en een engel heeft tot mij gesproken door het woord des Heren: laat hem met u terugkeren naar uw huis, om brood te eten en water te drinken. Hij loog hem dat voor.
19 Daarop keerde deze met hem terug, en at brood in zijn huis en dronk water.
20 Maar terwijl zij aan tafel zaten, kwam het woord des Heren tot de profeet die hem had doen terugkeren,
21 En hij riep tot de man Gods, die uit Juda gekomen was: Zo zegt de Here: omdat gij weerspannig geweest zijt tegen het bevel des Heren, en het gebod dat de Here, uw God, u geboden heeft, niet hebt gehouden,
22 Maar teruggekeerd zijt en brood hebt gegeten en water gedronken ter plaatse waarvan Hij tot u gesproken had: gij moogt er geen brood eten en geen water drinken, daarom zal uw lijk niet komen in het graf uwer vaderen.

23 Nadat hij brood gegeten had en gedronken, zadel-
de hij de ezel voor de profeet die hij had doen
terugkeren.
24 Maar, toen deze heengegaan was, trof hem een
leeuw aan op de weg en doodde hem. En zijn lijk
lag neergeworpen op de weg, terwijl de ezel
ernaast stond en de leeuw ook naast het lijk stond.
25 En zie, er gingen mannen voorbij; die zagen het
lijk op de weg liggen, en de leeuw naast het lijk
staan. En zij gingen het vertellen in de stad waar
de oude profeet woonde.
26 Toen de profeet die hem van de weg had doen
terugkeren, het hoorde, zeide hij: Dat is de man
Gods, die weerspannig is geweest tegen het bevel
des Heren; de Here heeft hem overgegeven aan de
leeuw, die hem heeft verbrijzeld en gedood naar
het woord des Heren, dat Hij tot hem gesproken
had.
27 Daarop sprak hij tot zijn zonen: Zadelt mij de ezel.
En zij zadelden die.
28 Toen ging hij heen, en vond zijn lijk neergeworpen
op de weg, terwijl de ezel en de leeuw naast het
lijk stonden; de leeuw had het lijk niet verslonden
en de ezel niet verbrijzeld.
29 En de profeet nam het lijk van de man Gods op,
legde hem op de ezel en bracht hem terug. Zo
kwam hij naar de stad van de oude profeet om te
rouwklagen en hem te begraven.

30 En hij legde het lijk in zijn graf, en men rouw-
klaagde over hem: Ach, mijn broeder!
31 Nadat hij hem begraven had, zeide hij tot zijn
zonen: Als ik sterf, begraaft mij dan in het graf
waarin de man Gods begraven is; legt mijn been-
deren naast zijn beenderen.
32 Want ongetwijfeld zal het woord geschieden, dat
hij door het woord des Heren gepredikt heeft
tegen het altaar te Betel en tegen al de tempels op
de hoogten in de steden van Samaria.
33 Na deze gebeurtenis bekeerde Jerobeam zich niet
van zijn kwade weg, maar hij stelde opnieuw uit
alle kringen van het volk priesters aan voor de
hoogten. Wie het begeerde, die wijdde hij, zodat
hij tot priester der hoogten werd.
34 En het volharden hierin werd tot zonde voor het
huis van Jerobeam, tot zijn vernietiging en tot zijn
verdelging van de aardbodem.

1 Koningen 14

1 In die tijd werd Abia, de zoon van Jerobeam, ziek.
2 Toen zeide Jerobeam tot zijn vrouw: Maak u reis-
vaardig en verkleed u, zodat men niet kan merken,
dat gij de vrouw van Jerobeam zijt, en ga naar
Silo; daar woont immers de profeet Achia. Hij
heeft mij voorzegd, dat ik koning over dit volk zou
worden.
3 Neem tien broden mede, rozijnenkoeken, en een
kruik honig, en ga tot hem. Hij zal u mededelen,
wat er met de jongen gebeuren zal.
4 En Jerobeams vrouw deed dit. Zij maakte zich reis-
vaardig, ging naar Silo en trad het huis van Achia
binnen; Achia nu kon niet zien, omdat zijn ogen
star stonden van ouderdom.
5 De Here echter had tot Achia gezegd: Zie, daar
komt Jerobeams vrouw om u een uitspraak te vra-
gen betreffende haar zoon, want hij is ziek. Gij
moet zo en zo tot haar spreken, en wel zodra zij
binnenkomt, terwijl zij doet alsof zij een onbeken-
de is.
6 Zodra nu Achia het geluid van haar voeten hoor-
de, toen zij de deur binnenkwam, zeide hij: Kom
binnen, gemalin van Jerobeam. Waarom doet gij
alsof gij een onbekende zijt? Ik ben belast met een
harde boodschap voor u.
7 Ga heen, zeg aan Jerobeam: Zo zegt de Here, de
God van Israel: omdat Ik u verheven heb uit het
midden des volks, en u tot een vorst heb aange-
steld over mijn volk Israel,

8 En het koningschap van het huis van David heb
afgescheurd en aan u gegeven, maar gij niet
geweest zijt als mijn knecht David, die mijn gebo-
den in acht genomen heeft, en die Mij gevolgd is
met zijn gehele hart door alleen te doen wat recht
is in mijn ogen,
9 Maar gij bozer gehandeld hebt dan allen die voor
u geweest zijn, en u andere goden zijt gaan
maken, ja gegoten beelden om Mij te krenken, en
gij Mij achter uw rug geworpen hebt,
10 Zie, daarom ga Ik een ramp over het huis van
Jerobeam brengen. Ja, Ik zal van Jerobeam allen
van het mannelijk geslacht uitroeien, van hoog tot
laag in Israel. Ik zal het huis van Jerobeam wegve-
gen, zoals men drek wegveegt, totdat er niets van
over is.
11 Wie van Jerobeam in de stad sterft, die zullen de
honden verslinden; en wie op het veld sterft, die
zal het gevogelte des hemels verslinden. Want de
Here heeft gesproken.
12 Gij echter, sta op, ga naar uw huis. Op het ogen-
blik dat uw voeten de stad binnentreden, zal de
jongen sterven.
13 Dan zal geheel Israel over hem weeklagen en hem
begraven, want [van] [het] [huis] van Jerobeam zal
deze alleen in een graf komen, omdat in
Jerobeams huis in hem alleen iets goeds gevonden
wordt voor de Here, de God van Israel.

14 En de Here zal Zich een koning over Israel verwek-
ken, die het huis van Jerobeam zal uitroeien. Dit
heden en wat dan nog?
15 Dan zal de Here Israel slaan, zodat het wiegelt als
riet in het water en Hij zal Israel wegrukken van
deze goede grond die Hij hun vaderen gegeven
heeft, en Hij zal hen aan de overzijde van de Rivier
verstrooien, omdat zij hun gewijde palen gemaakt,
en daardoor de Here gekrenkt hebben.
16 Ja, Hij zal Israel prijsgeven wegens de zonden die
Jerobeam bedreven heeft, en die hij Israel heeft
doen bedrijven.
17 Toen stond Jerobeams vrouw op, ging heen en
kwam te Tirsa. Toen zij de drempel van het huis
betrad, was de jongen gestorven.
18 En men begroef hem, en geheel Israel rouwklaag-
de over hem naar het woord des Heren, dat Hij
gesproken had door de dienst van zijn knecht, de
profeet Achia.
19 Het overige van de geschiedenis van Jerobeam,
hoe hij gestreden en hoe hij geregeerd heeft, zie,
dat is beschreven in het boek van de kronieken der
koningen van Israel.
20 De tijd nu, die Jerobeam geregeerd heeft, was
tweeentwintig jaar. En hij ging bij zijn vaderen te
ruste en zijn zoon Nadab werd koning in zijn
plaats.

21 Rechabeam nu, de zoon van Salomo, was koning
in Juda. Eenenveertig jaar was Rechabeam oud,
toen hij koning werd, en zeventien jaar regeerde
hij te Jeruzalem, de stad die de Here uit alle stam-
men Israels verkoren had om zijn naam aldaar te
vestigen. Zijn moeder heette Naama; zij was een
Ammonitische.
22 En Juda deed wat kwaad is in de ogen des Heren,
en zij prikkelden Hem tot naijver (meer dan hun
vaderen ooit gedaan hadden) door de zonden die
zij bedreven.
23 Ook zij bouwden zich hoogten en gewijde stenen
en gewijde palen op elke hoge heuvel en onder
elke groene boom.
24 Zelfs waren er aan ontucht gewijden in het land.
Zij deden naar al de gruwelen der volken, die de
Here voor het aangezicht der Israelieten verdreven
had.
25 Het geschiedde echter in het vijfde jaar van koning
Rechabeam, dat Sisak, de koning van Egypte,
optrok tegen Jeruzalem.
26 Hij nam de schatten van het huis des Heren en van
het huis des konings, ja alles nam hij. Ook nam hij
al de gouden schilden die Salomo gemaakt had.
27 Toen maakte koning Rechabeam in plaats daarvan
koperen schilden, welke hij toevertrouwde aan de
oversten der garde, die wacht hield aan de ingang
van het koninklijk paleis.

28 Zo dikwijls de koning naar het huis des Heren ging, haalden de soldaten der garde ze, en brachten ze weer naar de kamer der garde terug.
29 Het overige van de geschiedenis van Rechabeam en alles wat hij gedaan heeft, is dat niet beschreven in het boek van de kronieken der koningen van Juda?
30 Er was voortdurend oorlog tussen Rechabeam en Jerobeam.
31 Rechabeam ging bij zijn vaderen te ruste en werd begraven bij zijn vaderen in de stad van David. Zijn moeder heette Naama; zij was een Ammonitische. Zijn zoon Abiam werd koning in zijn plaats.

1 Koningen 15

1 In het achttiende jaar van koning Jerobeam, de zoon van Nebat, werd Abiam koning over Juda.

2 Drie jaar regeerde hij te Jeruzalem. Zijn moeder heette Maaka; zij was de dochter van Abisalom.

3 Hij wandelde in al de zonden die zijn vader voor hem bedreven had; zijn hart was de Here, zijn God, niet volkomen toegewijd, zoals dat van zijn vader David.

4 Doch ter wille van David gaf de Here, zijn God, hem een lamp in Jeruzalem door zijn zoon na hem te doen optreden, en door Jeruzalem staande te houden,

5 Omdat David gedaan had wat recht is in de ogen des Heren, en zolang hij leefde niet was afgeweken van iets, dat Hij hem geboden had, behalve in de zaak van de Hethiet Uria.

6 En er was oorlog tussen Rechabeam en Jerobeam, zolang hij leefde.

7 Het overige van de geschiedenis van Abiam, en alles wat hij gedaan heeft, is dat niet beschreven in het boek van de kronieken der koningen van Juda? En er was oorlog tussen Abiam en Jerobeam.

8 Abiam ging bij zijn vaderen te ruste en men begroef hem in de stad Davids; zijn zoon Asa werd koning in zijn plaats.

9 In het twintigste jaar van Jerobeam, de koning van Israel, kwam Asa als koning van Juda aan de regering.

10 Eenenveertig jaar regeerde hij te Jeruzalem. Zijn moeder heette Maaka; zij was de dochter van Abisalom.
11 Asa deed wat recht is in de ogen des Heren, evenals zijn vader David.
12 Hij verdreef de aan ontucht gewijden uit het land en verwijderde al de afgodsbeelden die zijn vaderen gemaakt hadden.
13 Zelfs heeft hij zijn moeder Maaka als gebiedster afgezet, omdat zij een gruwelijk beeld van Asjera gemaakt had. Asa hieuw haar gruwelijk beeld stuk en verbrandde het in het dal Kidron.
14 De offerhoogten verdwenen echter niet, toch was het hart van Asa, zolang hij leefde, de Here volkomen toegewijd.
15 Hij bracht de heilige gaven van zijn vader en zijn eigen heilige gaven in het huis des Heren: zilver, goud en allerlei voorwerpen.
16 En er was oorlog tussen Asa en Basa, de koning van Israel, zolang zij regeerden.
17 Basa, de koning van Israel, trok op tegen Juda en versterkte Rama om alle verkeer van en naar Asa, de koning van Juda, te verhinderen.

18 Toen nam Asa al het zilver en het goud, dat over-
gebleven was in de schatkamers van het huis des
Heren en in die van het huis des konings, en over-
handigde dat aan zijn dienaren, en koning Asa
zond hen tot Benhadad, de zoon van Tabrimmon,
de zoon van Chezjon, de koning van Aram, te
Damascus, met deze boodschap:
19 Er bestaat een verbond tussen mij en u, tussen
mijn vader en uw vader. Hierbij zend ik u een
geschenk, zilver en goud. Welnu, verbreek uw ver-
bond met Basa, de koning van Israel, opdat hij van
mij wegtrekt.
20 Toen luisterde Benhadad naar koning Asa, en zond
zijn legeraanvoerders tegen de steden van Israel;
hij overweldigde Ijjon, Dan, Abel-bet-maaka en
geheel Kinneret met het gehele land van Naftali.
21 Zodra Basa dit hoorde, staakte hij de versterking
van Rama en keerde terug naar Tirsa.
22 Koning Asa nu liet geheel Juda oproepen, zonder
iemand vrij te stellen; de stenen en het hout waar-
mede Basa Rama versterkt had, namen zij weg en
koning Asa versterkte daarmee Geba in Benjamin
en Mispa.

23 Het overige van de geschiedenis van Asa, en al zijn dappere daden en alles wat hij gedaan heeft, en de steden die hij versterkt heeft, is dit niet beschreven in het boek van de kronieken der koningen van Juda? Doch ten tijde van zijn ouderdom werd hij ziek aan zijn voeten.
24 Asa ging bij zijn vaderen te ruste en werd begraven bij zijn vaderen in de stad van zijn vader David; zijn zoon Josafat werd koning in zijn plaats.
25 Nadab nu, de zoon van Jerobeam, werd koning over Israel in het tweede jaar van Asa, de koning van Juda, en regeerde twee jaar over Israel.
26 En hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren. Hij wandelde in de weg van zijn vader, en in de zonde die deze Israel had doen bedrijven.
27 En Basa, de zoon van Achia, van het huis Issakar, smeedde een samenzwering tegen hem. En Basa sloeg hem dood te Gibbeton, dat aan de Filistijnen behoorde, terwijl Nadab en geheel Israel Gibbeton belegerden.
28 Basa heeft hem gedood in het derde jaar van Asa, de koning van Juda, en werd koning in zijn plaats.
29 Zodra hij koning geworden was, sloeg hij het gehele huis van Jerobeam dood; hij liet van Jerobeam niets over wat adem had, totdat hij het uitgeroeid had, naar het woord des Heren, dat Hij door de dienst van zijn knecht, de Siloniet Achia, gesproken had,

30 Wegens de zonden die Jerobeam had bedreven en
die hij Israel had doen bedrijven, om de krenking
die hij de Here, de God van Israel, had aangedaan.
31 Het overige van de geschiedenis van Nadab, en
alles wat hij gedaan heeft, is dat niet beschreven
in het boek van de kronieken der koningen van
Israel?
32 En er was oorlog tussen Asa en Basa, de koning
van Israel, zolang zij regeerden.
33 In het derde jaar van Asa, de koning van Juda,
werd Basa, de zoon van Achia koning over geheel
Israel te Tirsa, vierentwintig jaar.
34 En hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren. Hij
wandelde in de weg van Jerobeam en in de zonde
die deze Israel had doen bedrijven.

1 Koningen 16

1 Toen kwam het woord des Heren tot Jehu, de zoon
van Chanani, tegen Basa:
2 Omdat Ik u verhoogd heb uit het stof, en u tot
een vorst gesteld over mijn volk Israel, maar gij
gewandeld hebt in de weg van Jerobeam, en mijn
volk Israel hebt doen zondigen, om Mij met hun
zonden te krenken,
3 Zie, daarom ga Ik Basa en zijn huis wegvegen en
uw huis gelijk maken aan het huis van Jerobeam,
de zoon van Nebat.
4 Wie van Basa in de stad sterft, die zullen de hon-
den verslinden; en wie van hem op het veld sterft,
die zal het gevogelte des hemels verslinden.
5 Het overige van de geschiedenis van Basa, en wat
hij gedaan heeft, en zij dappere daden, is dit niet
beschreven in het boek van de kronieken der
koningen van Israel?
6 En Basa ging bij zijn vaderen te ruste en werd
begraven in Tirsa; zijn zoon Ela werd koning in zijn
plaats.
7 Ook is door de dienst van de profeet Jehu, de
zoon van Chanani, het woord des Heren tot Basa
en tot zijn huis gekomen, zowel wegens al het
kwaad dat hij gedaan heeft in de ogen des Heren,
door Hem te krenken met het werk zijner handen,
zodat hij gelijk werd aan het huis van Jerobeam,
alsook omdat hij hem verslagen heeft.

8 In het zesentwintigste jaar van Asa, de koning van
Juda, werd Ela, de zoon van Basa, koning over
Israel te Tirsa; twee jaar.
9 Zijn dienaar Zimri, de bevelhebber over de helft
der krijgswagens, smeedde een samenzwering
tegen hem. Terwijl hij te Tirsa zich een roes dronk
ten huize van Arsa, die hofmaarschalk was te Tirsa,
10 Kwam Zimri en sloeg hem dood, in het zevenen-
twintigste jaar van Asa, de koning van Juda, en
werd koning in zijn plaats.
11 Toen hij koning geworden was, sloeg hij, zodra hij
op de troon zat, het gehele huis van Basa dood
zonder er iemand van het mannelijk geslacht van
over te laten; benevens zijn naaste verwanten en
zijn vrienden.
12 Zo heeft Zimri het gehele huis van Basa uitge-
roeid, naar het woord des Heren, dat Hij over Basa
gesproken had door de dienst van de profeet Jehu,
13 Wegens al de zonden die Basa en zijn zoon Ela
bedreven hadden, en die zij Israel hadden doen
bedrijven, zodat zij de Here, de God Israels, krenk-
ten met hun ijdelheden.
14 Het overige van de geschiedenis van Ela, en alles
wat hij gedaan heeft, is dat niet beschreven in het
boek van de kronieken der koningen van Israel?
15 In het zevenentwintigste jaar van Asa, de koning
van Juda, werd Zimri koning te Tirsa, zeven dagen,
terwijl het volk gelegerd was tegen Gibbeton, dat
aan de Filistijnen behoorde.

16 Toen het volk dat daar gelegerd was, hoorde zeg-
gen: Zimri heeft een samenzwering gesmeed en
ook de koning doodgeslagen, maakte geheel Israel
Omri, de legeroverste van Israel, te dien dage in
de legerplaats koning.
17 Vervolgens trok Omri en geheel Israel met hem
van Gibbeton weg, en zij belegerden Tirsa.
18 Zodra Zimri zag, dat de stad ingenomen was, ging
hij in de burcht van het koninklijk paleis en ver-
brandde het koninklijk paleis boven zich met vuur,
en stierf aldus
19 Om de zonden die hij bedreven had door te doen
wat kwaad is in de ogen des Heren, en te wande-
len in de weg van Jerobeam en in de zonde die
deze bedreven had, om Israel te doen zondigen.
20 Het overige van de geschiedenis van Zimri en de
samenzwering die hij gesmeed heeft, is dat niet
beschreven in het boek van de kronieken der
koningen van Israel?
21 Toen splitste zich het volk Israel in twee helften;
de ene helft van het volk volgde Tibni, de zoon
van Ginat, om hem koning te maken, en de andere
helft volgde Omri.
22 Doch het volk dat Omri volgde, kreeg de overhand
op het volk dat Tibni, de zoon van Ginat, volgde.
Toen Tibni gestorven was, werd Omri koning.
23 In het eenendertigste jaar van Asa, de koning van
Juda, werd Omri koning over Israel; twaalf jaar. Te
Tirsa regeerde hij zes jaar.

24 Toen kocht hij van Semer de berg Samaria voor
twee talenten zilver, bebouwde de berg en noem-
de de stad die hij bouwde, Samaria, naar Semer,
de eigenaar van de berg.
25 En Omri deed wat kwaad is in de ogen des Heren,
ja hij maakte het erger dan allen die voor hem
geweest waren.
26 Hij wandelde in al de wegen van Jerobeam, de
zoon van Nebat, en in de zonde die deze Israel
had doen bedrijven, zodat zij de Here, de God van
Israel, krenkten met hun ijdelheden.
27 Het overige van de geschiedenis van Omri, wat hij
gedaan heeft, en de dappere daden die hij verricht
heeft, is dat niet beschreven in het boek van de
kronieken der koningen van Israel?
28 En Omri ging bij zijn vaderen te ruste en werd
begraven in Samaria; zijn zoon Achab werd koning
in zijn plaats.
29 Achab, de zoon van Omri, werd koning over Israel
in het achtendertigste jaar van Asa, de koning van
Juda. En Achab, de zoon van Omri, regeerde te
Samaria tweeentwintig jaar over Israel.
30 Achab, de zoon van Omri, deed wat kwaad is in de
ogen des Heren, meer dan allen die voor hem
geweest waren.

31 Het minst erge was, dat hij wandelde in de zonden
van Jerobeam, de zoon van Nebat, maar hij nam
tot vrouw Izebel, de dochter van Etbaal, de koning
der Sidoniers, en ging de Baal dienen en zich voor
hem neerbuigen.
32 Vervolgens richtte hij voor de Baal een altaar op in
het huis van de Baal, dat hij te Samaria gebouwd
had.
33 Verder maakte Achab de gewijde paal; en Achab
ging voort met zo te handelen dat hij de Here, de
God van Israel, meer krenkte dan alle koningen
van Israel die voor hem geweest waren.
34 In zijn dagen herbouwde de Beteliet Chiel Jericho.
Ten koste van Abiram, zijn eerstgeborene, grond-
vestte hij het; en ten koste van Segub, zijn jong-
ste, plaatste hij haar poortdeuren; Naar het woord
des Heren, dat Hij gesproken had door de dienst
van Jozua, de zoon van Nun.

1 Koningen 17

1 Toen zeide de Tisbiet Elia, uit Tisbe in Gilead, tot
Achab: Zo waar de Here de God van Israel, leeft,
in wiens dienst ik sta, er zal deze jaren geen dauw
of regen zijn, tenzij dan op mijn woord.
2 Daarna kwam het woord des Heren tot hem:
3 Ga vanhier, wend u oostwaarts en verberg u bij de
beek Kerit, die in de Jordaan uitmondt.
4 Gij kunt uit de beek drinken, en Ik heb de raven
geboden u daar van spijze te voorzien.
5 Daarop ging hij heen en deed naar het woord des
Heren; hij ging verblijf houden bij de beek Kerit,
die in de Jordaan uitmondt.
6 De raven brachten hem des morgens brood en
vlees, en des avonds brood en vlees, en hij dronk
uit de beek.
7 Doch na verloop van tijd droogde de beek uit,
omdat er geen regen in het land gevallen was.
8 Toen kwam het woord des Heren tot hem:
9 Maak u gereed, ga naar Sarefat, dat aan Sidon
behoort, en houd daar verblijf. Zie, Ik heb daar
een weduwe geboden u te verzorgen.

10 Daarop maakte hij zich gereed en ging naar
Sarefat. Toen hij bij de stadspoort kwam, zie, daar
was een weduwe bezig hout te sprokkelen. Hij riep
haar toe en zeide: Haal mij toch in een kruik een
weinig water, opdat ik drinke.
11 Toen zij het ging halen, riep hij haar na en zeide:
Breng mij ook een bete broods mee.
12 Daarop zeide zij: Zo waar de Here, uw God, leeft,
ik heb geen broodkoek, maar enkel een handvol
meel in de pot en een weinig olie in de kruik. En
zie, ik ben bezig een paar stukken hout te sprokke-
len. Dan wil ik het thuis voor mij en mijn zoon
gaan bereiden, en als wij het gegeten hebben,
moeten wij maar sterven.
13 Doch Elia zeide tot haar: Vrees niet, ga het thuis
bereiden, zoals gij gezegd hebt, doch bereid mij
daarvan eerst een kleine koek en breng mij die
hier; voor u en uw zoon kunt gij het later berei-
den.
14 Want zo zegt de Here, de God van Israel: Het meel
in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik
zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de Here
regen op de aardbodem geven zal.
15 Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd
had, en een tijdlang at zij evenals hij, en haar
huis.
16 Het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de
kruik ontbrak niet, naar het woord des Heren, dat
Hij door de dienst van Elia gesproken had.

17 Na deze gebeurtenissen werd de zoon van de
vrouw des huizes ziek: ja, zijn ziekte werd zeer
hevig, totdat er geen adem in hem overbleef.
18 Toen zeide zij tot Elia: Hoe heb ik het met u, man
Gods? Gij hebt bij mij intrek genomen om mijn
ongerechtigheid in herinnering te brengen, en te
maken, dat mijn zoon sterft.
19 Daarop zeide hij tot haar: Geef mij uw zoon. Toen
nam hij hem uit haar schoot, droeg hem naar het
bovenvertrek, waar hij verblijf hield, en legde hem
op zijn bed.
20 Daarop riep hij tot de Here en zeide: Here, mijn
God! Doet Gij zelfs de weduwe, bij wie ik als
vreemdeling vertoef, het onheil aan, haar zoon te
laten sterven?
21 Toen strekte hij zich driemaal uit bovenop het kind
en riep tot de Here en zeide: Here, mijn God! Laat
toch de ziel van dit kind in hem terugkeren.
22 En de Here hoorde naar de stem van Elia, en de
ziel van het kind keerde in hem terug, zodat het
levend werd.
23 Toen nam Elia het kind, droeg het uit het boven-
vertrek naar beneden in huis en gaf het aan zijn
moeder. En Elia zeide: Zie, uw zoon leeft.
24 Daarop zeide de vrouw tot Elia: Thans weet ik, dat
gij een man Gods zijt, en dat het woord des Heren
in uw mond waarheid is.

1 Koningen 18

1 Toen er geruime tijd verstreken was, kwam in het
derde jaar het woord des Heren tot Elia: Ga heen,
vertoon u aan Achab, want Ik wil regen op de
aardbodem geven.
2 En Elia ging heen om zich aan Achab te vertonen.
De honger nu was sterk in Samaria.
3 Daarom had Achab de hofmaarschalk Obadja ont-
boden. Obadja was iemand, die de Here zeer
vreesde.
4 Toen Izebel de profeten des Heren uitroeide, had
Obadja honderd profeten genomen en hen, vijftig
bij vijftig, in een spelonk verborgen en met brood
en water verzorgd.
5 En Achab zeide tot Obadja: Trek het land door
naar alle waterbronnen en naar alle beken; mis-
schien zullen wij gras vinden, zodat wij paarden en
muildieren in het leven kunnen houden en geen
deel van het vee behoeven af te maken.
6 En zij verdeelden onderling het land om erin rond
te trekken. Achab ging afzonderlijk de ene kant uit
en Obadja de andere kant.
7 Terwijl Obadja op weg was, zie, daar kwam Elia
hem tegemoet. Toen hij hem herkende, wierp hij
zich op zijn aangezicht en sprak: Zijt gij daar, mijn
heer Elia?
8 En hij zeide tot hem: Ja, ga heen, zeg tot uw heer:
Elia is er.
9 Toen zeide hij: Wat heb ik misdaan, dat gij uw
knecht wilt overleveren in de macht van Achab om
mij te doden?

10 Zo waar de Here, uw God, leeft, er is geen volk of
koninkrijk, waar mijn heer niet naar u heeft laten
zoeken. En zeide men: hij is er niet, dan liet hij dat
koninkrijk of dat volk zweren, dat men u niet kon
vinden.
11 En nu zegt gij: ga heen, zeg tot uw heer: Elia is er.
12 Nu moest het eens gebeuren, terwijl ik van u
wegga, dat de Geest des Heren u wegnam, ik weet
niet waarheen. Als ik dan aan Achab bericht zou
brengen en hij vond u niet, dan zou hij mij doden,
terwijl uw knecht nog wel van zijn jeugd af de
Here vreest.
13 Is het mijn heer niet meegedeeld, wat ik gedaan
heb, toen Izebel de profeten des Heren doodde?
Toen heb ik van de profeten des Heren honderd
man verborgen, vijftig bij vijftig in een spelonk, en
ik heb hen met brood en water verzorgd.
14 Hoe kunt gij dan nu zeggen: Ga heen, zeg tot uw
heer: Elia is er? Hij zou mij doden.
15 Daarop zeide Elia: Zo waar de Here der heerscha-
ren leeft, in wiens dienst ik sta, heden zal ik mij
aan hem vertonen.
16 Toen ging Obadja Achab tegemoet en berichtte
het hem, waarop Achab Elia tegemoet ging.
17 Zodra Achab Elia zag, zeide Achab tot hem: Zijt gij
daar, gij, die Israel in het ongeluk stort?

18 Doch hij zeide: Ik heb Israel niet in het ongeluk
gestort, maar gij en uws vaders huis, doordat gij
de geboden des Heren hebt verzaakt en de Baals
zijt nagelopen.
19 Nu dan, laat heel Israel tot mij bijeenroepen naar
de berg Karmel, ook de vierhonderd vijftig profe-
ten van de Baal en de vierhonderd profeten van de
Asjera, die van de tafel van Izebel eten.
20 Daarop zond Achab heen onder alle Israelieten en
riep de profeten naar de berg Karmel bijeen.
21 Toen naderde Elia tot het gehele volk en zeide:
Hoelang zult gij aan beide zijden mank gaan?
Indien de Here God is, volgt Hem na; maar indien
het de Baal is, volgt hem na. Doch het volk ant-
woordde hem niets.
22 Voorts zeide Elia tot het volk: Ik ben als profeet
des Heren alleen overgebleven, en de profeten van
de Baal zijn vierhonderd vijftig man.
23 Laat men ons nu twee stieren geven; laten zij voor
zich de ene stier uitkiezen, die aan stukken hou-
wen en op het hout leggen, maar geen vuur daar-
bij aanbrengen; dan zal ik de andere stier berei-
den, op het hout leggen en ook geen vuur daarbij
aanbrengen.
24 Roept gij dan de naam van uw god aan, en ik zal
de naam des Heren aanroepen. De God die met
vuur zal antwoorden, die zal God zijn. En het
gehele volk antwoordde: Dat is goed.

25 Daarna zeide Elia tot de profeten van de Baal:
Kiest voor u de ene stier uit en bereidt hem eerst,
want gij zijt met zovelen. Roept dan de naam van
uw god aan, maar brengt geen vuur daarbij.
26 Toen namen zij de stier die hij hun gaf, bereidden
hem, riepen van de morgen tot de middag de
naam van de Baal aan en zeiden: Baal, antwoord
ons! maar er kwam geen geluid en niemand gaf
antwoord. Daarbij hinkten zij om het altaar dat zij
gemaakt hadden.
27 Toen het middag was geworden, begon Elia hen te
bespotten en zeide: Roept luider, want hij is
immers een god. Hij is zeker in gepeins, of hij
heeft zich afgezonderd, of hij is op reis; misschien
slaapt hij en moet wakker worden.
28 Toen riepen zij luider en maakten zich naar hun
gewoonte insnijdingen met zwaarden en speren,
totdat zij dropen van bloed.
29 En zodra de middag voorbij was, tot tegen het
brengen van het avondoffer, geraakten zij in
geestvervoering, maar er kwam geen geluid, en
niemand gaf antwoord, of sloeg er acht op.
30 Toen zeide Elia tot het gehele volk: Nadert tot mij.
En het gehele volk naderde tot hem. Daarop her-
stelde hij het altaar des Heren, dat omvergehaald
was.
31 Elia nam twaalf stenen naar het getal van de stam-
men der zonen van Jakob, tot wie het woord des
Heren gekomen was: Israel zal uw naam zijn.

32 Hij bouwde met de stenen een altaar in de naam des Heren, en maakte rondom het altaar een groeve ter wijdte van twee maten zaad.

33 Hij schikte het hout, hieuw de stier aan stukken en legde die op het hout.

34 Toen zeide hij: Vult vier kruiken met water en giet ze uit over het brandoffer en over het hout. Daarna zeide hij: Doet het ten tweeden male. En zij deden het ten tweeden male. Daarna zeide hij: Doet het ten derden male. En zij deden het ten derden male,

35 Zodat het water rondom het altaar liep; zelfs de groeve vulde hij met water.

36 Op de tijd nu, dat men het avondoffer brengt, trad de profeet Elia naar voren en zeide: Here, God van Abraham, Isaak en Israel, heden moge bekend worden, dat Gij God zijt in Israel, en dat ik uw knecht ben, en op uw bevel al deze dingen doe.

37 Antwoord mij, Here, antwoord mij, opdat dit volk wete, dat Gij, Here, God zijt, en dat Gij hun hart weer terugneigt.

38 Toen schoot het vuur des Heren neer en verteerde het brandoffer, het hout, de stenen en de aarde, en lekte het water in de groeve op.

39 Toen het gehele volk dat zag, wierpen zij zich op hun aangezicht en zeiden: De Here, die is God! De Here, die is God!

40 Daarop zeide Elia tot hen: Grijpt de profeten van
de Baal, laat niemand van hen ontkomen. Zij gre-
pen hen, en Elia voerde hen naar de beek Kison en
liet hen daar slachten.
41 Vervolgens zeide Elia tot Achab: Ga, eet en drink,
want daar is het geruis van een stortregen.
42 Toen ging Achab heen om te eten en te drinken.
Elia echter klom naar de hoogte van de Karmel,
boog zich ter aarde en legde zijn aangezicht tus-
sen zijn knieen.
43 Daarop zeide hij tot zijn knecht: Klim omhoog, zie
uit naar de zeekant. Hij klom omhoog en zag uit,
maar zeide: Er is niets. Daarop zeide hij: Ga weer.
Tot zevenmaal toe.
44 Bij de zevende maal nu zeide hij: Zie, een wolkje
als eens mans hand stijgt op uit de zee. Toen
zeide hij: Ga heen, zeg aan Achab: Span in en daal
af, laat de stortregen u niet ophouden.
45 Toen, in een oogwenk, werd de hemel zwart van
wolken en wind, en viel er een zware stortregen.
Daarop reed Achab weg en ging naar Jizreel.
46 Maar de hand des Heren was over Elia, zodat hij
zijn lendenen gordde en voor Achab uit snelde tot
waar men de richting naar Jizreel inslaat.

1 Koningen 19

1 Toen Achab aan Izebel verhaalde alles wat Elia
gedaan had, en hoe hij al de profeten met het
zwaard gedood had,
2 Zond Izebel een bode tot Elia om te zeggen: Zo
mogen de goden doen, ja nog erger, indien ik
morgen om deze tijd uw ziel niet gelijk zal maken
aan de ziel van een hunner.
3 Toen hij dat had vernomen, maakte hij zich gereed
en ging weg om zijn leven te redden; en gekomen
tot Berseba, dat tot Juda behoort, liet hij zijn
knecht daar achter.
4 Zelf echter trok hij een dagreis ver de woestijn in,
ging zitten onder een bremstruik en begeerde te
mogen sterven, en zeide: Het is genoeg! Neem nu
Here, mijn leven, want ik ben niet beter dan mijn
vaderen.
5 Daarop legde hij zich neer en sliep in onder een
bremstruik. Doch zie, daar raakte een engel hem
aan en zeide tot hem: Sta op, eet.
6 Toen hij rondzag, was daar, aan zijn hoofdeinde,
een koek op gloeiende stenen gebakken en een
kruik water. Hij at en dronk en legde zich weer
neer.
7 Doch wederom, ten tweeden male, raakte de
engel des Heren hem aan, en zeide: Sta op, eet,
want de reis zou voor u te ver zijn.
8 Toen stond hij op, at en dronk en ging door de
kracht van die spijs veertig dagen en veertig nach-
ten tot aan het gebergte Gods, Horeb.

9 Hij kwam daar bij een spelonk, waar hij overnacht-
te. En zie, het woord des Heren kwam tot hem en
Hij zeide tot hem: Wat doet gij hier, Elia?
10 Daarop zeide hij: Ik heb zeer geijverd voor de
Here, de God der heerscharen, want de Israelieten
hebben uw verbond verlaten, uw altaren omverge-
haald en uw profeten met het zwaard gedood,
zodat ik alleen ben overgebleven, en zij trachten
mij het leven te benemen.
11 Daarop zeide Hij: Treed naar buiten en ga op de
berg staan voor het aangezicht des Heren. En zie,
toen de Here juist zou voorbijgaan, was er een
geweldige en sterke wind, die bergen verscheurde
en rotsen verbrijzelde, die voor de Here uitging. In
de wind was de Here niet. En na de wind een
aardbeving. In de aardbeving was de Here niet.
12 En na de aardbeving een vuur. In het vuur was de
Here niet. En na het vuur het suizen van een zach-
te koelte.
13 Zodra Elia dit hoorde, omwond hij zijn gelaat met
zijn mantel, ging naar buiten en bleef in de
ingang van de spelonk staan. En zie, er kwam tot
hem een stem, die sprak: Wat doet gij hier, Elia?
14 Daarop zeide hij: Ik heb zeer geijverd voor de
Here, de God der heerscharen, want de Israelieten
hebben uw verbond verlaten, uw altaren omverge-
haald en uw profeten met het zwaard gedood,
zodat ik alleen ben overgebleven, en zij trachten
mij het leven te benemen.

15 Daarop zeide de Here tot hem: Keer op uw schre-
den terug, naar de woestijn van Damascus, en als
gij daar gekomen zijt, dan zult gij Hazael zalven
tot koning over Aram.
16 Voorts zult gij Jehu, de zoon van Nimsi, zalven tot
koning over Israel; en Elisa, de zoon van Safat, uit
Abel-mechola, zult gij zalven tot profeet in uw
plaats.
17 Wie dan aan het zwaard van Hazael ontkomt, hem
zal Jehu doden; en wie aan het zwaard van Jehu
ontkomt, hem zal Elisa doden.
18 Doch Ik zal in Israel zevenduizend overlaten, alle
knieen die zich niet gebogen hebben voor de Baal,
en elke mond die hem niet gekust heeft.
19 Nadat hij vandaar gegaan was, trof hij Elisa aan,
de zoon van Safat, bezig te ploegen met twaalf
span voor zich, terwijl hij zelf bij het twaalfde was
Toen Elia hem voorbijging, wierp hij hem zijn
mantel toe.
20 Daarop verliet hij de runderen, snelde Elia achter-
na en zeide: Laat mij toch mijn vader en mijn
moeder kussen, dan wil ik u volgen. En hij zeide
tot hem: Ga heen, keer terug, want wat heb ik u
gedaan?
21 Toen keerde hij van achter hem terug, nam het
span runderen, slachtte het en kookte ze op het
ploeghout van de runderen; het vlees gaf hij aan
het volk, en zij aten. Daarna maakte hij zich
gereed, volgde Elia en diende hem.

1 Koningen 20

1 Benhadad nu, de koning van Aram, verzamelde zijn gehele leger, en tweeendertig koningen waren met hem, tezamen met paarden en wagens. Toen trok hij op, sloeg het beleg voor Samaria en streed tegen haar.

2 En hij zond boden naar de stad tot Achab, de koning van Israel,

3 En liet hem zeggen: Zo zegt Benhadad: uw zilver en uw goud, dat is van mij, en uw mooiste vrouwen en kinderen, die zijn van mij.

4 Daarop antwoordde de koning van Israel en zeide: Zoals gij beveelt, mijn heer de koning; ik en al het mijne behoren u toe.

5 Vervolgens kwamen de boden terug en zeiden: Zo zegt Benhadad: Ik heb u wel laten zeggen: uw zilver en uw goud, uw vrouwen en kinderen zult gij mij geven.

6 Maar morgen om deze tijd zal ik mijn dienaren tot u zenden, en zij zullen uw huis en de huizen uwer dienaren doorzoeken en alles wat in uw ogen begeerlijk is, zullen zij zich toeeigenen en meenemen.

7 Toen riep de koning van Israel alle oudsten des lands bijeen en zeide: Weet toch en ziet, dat deze het kwade zoekt, want hij had reeds tot mij gezonden om mijn vrouwen en kinderen, mijn zilver en goud, en ik heb het hem niet geweigerd.

8 En al de oudsten en het gehele volk zeiden tot hem: Gij moet niet luisteren en gij zult niet inwilligen.

9 Daarop zeide hij tot de boden van Benhadad: Zegt
tot mijn heer de koning: Alles wat gij eerst tot uw
knecht hebt laten zeggen, zal ik doen, maar dit
kan ik niet doen. Toen gingen de boden heen en
brachten Benhadad bescheid.
10 Daarop liet deze hem zeggen: Zo mogen mij de
goden doen, ja, nog erger, indien het stof van
Samaria voldoende zal zijn om de handholten te
vullen van al het volk dat achter mij aankomt.
11 Maar de koning van Israel antwoordde: Spreekt:
wie zich aangordt, beroeme zich niet, als wie zich
ontgordt.
12 Zodra Benhadad dit woord hoorde, terwijl hij met
de koningen in de tenten aan het drinken was,
zeide hij tot zijn dienaren: Stelt u op! En zij stel-
den zich op tegen de stad.
13 Doch zie, een profeet naderde tot Achab, de
koning van Israel, en zeide: Zo zegt de Here: hebt
gij die gehele grote, rumoerige schare gezien? Zie,
Ik geef die heden in uw macht; dan zult gij weten,
dat Ik de Here ben.
14 En Achab zeide: Door wie? Toen zeide hij: Zo zegt
de Here: door de jonge mannen van de vorsten
der gewesten. Ook vroeg hij: Wie zal de strijd aan-
binden? En hij antwoordde: Gij.
15 Daarop monsterde Achab de jonge mannen van de
vorsten der gewesten; het waren er tweehonderd
tweeendertig. En na hen monsterde hij het gehele
volk, al de Israelieten, zevenduizend.

16 Vervolgens deden zij een uitval op de middag, ter-
wijl Benhadad zich in de tenten een roes dronk
met de koningen, de tweeendertig koningen die
hem hielpen.
17 Toen de jonge mannen van de vorsten der gewes-
ten het eerst de uitval deden, brachten de [verken-
ners] die Benhadad uitgezonden had, hem bericht:
Er zijn mannen uit Samaria getrokken.
18 Daarop zeide hij: Indien zij tot vrede zijn uitge-
trokken, grijpt hen levend en indien zij ten strijde
zijn uitgetrokken, grijpt hen levend.
19 Inmiddels waren dezen de stad uitgetrokken, de
jonge mannen van de vorsten der gewesten, en na
hen het leger.
20 Toen sloeg ieder van hen zijn man, zodat de
Arameeers op de vlucht sloegen, waarop Israel hen
vervolgde. Maar Benhadad, de koning van Aram,
ontkwam te paard met enige ruiters.
21 En de koning van Israel trok uit en sloeg de paar-
den en de wagens, en richtte onder de Arameeers
een grote slachting aan.
22 Toen naderde de profeet tot de koning van Israel
en zeide tot hem: Welaan, toon u sterk, overleg en
bedenk, wat gij te doen hebt, want in het volgen-
de jaar zal de koning van Aram weer tegen u
optrekken.
23 De dienaren van de koning van Aram zeiden tot
hem: Hun God is een berggod; daarom zijn zij ster-
ker dan wij. Wanneer wij echter in de vlakte met
hen strijden, zullen wij zeker sterker zijn dan zij.

24 Doe nu dit: verwijder ieder van de koningen van
zijn post, en stel in hun plaats stadhouders aan.
25 Voorts moet gij zelf u een leger aanwerven gelijk
aan het leger dat u ontvallen is, evenveel paarden
en evenveel wagens. Laten wij tegen hen in de
vlakte strijden, dan zullen wij zeker sterker zijn dan
zij. Toen luisterde hij naar hen en deed alzo.
26 In het volgende jaar monsterde Benhadad Aram en
trok op naar Afek ten strijde tegen Israel.
27 De Israelieten werden ook gemonsterd en van
voedsel voorzien, en trokken hun tegemoet.
Daarna legerden de Israelieten zich tegenover hen
als twee kudden geiten, terwijl de Arameeers het
land vulden.
28 Toen naderde de man Gods en zeide tot de koning
van Israel: Zo zegt de Here: omdat de Arameeers
gezegd hebben: de Here is een berggod en geen
God der vlakten, daarom zal Ik deze gehele grote,
rumoerige schare in uw macht geven, opdat gij
weet, dat Ik de Here ben.
29 Zeven dagen lang waren zij tegenover elkander
gelegerd. Maar op de zevende dag kwam het tot
de strijd, en de Israelieten versloegen de
Arameeers, honderdduizend man voetvolk op een
dag.
30 De overgeblevenen vluchtten naar Afek, naar de
stad, en de muur viel op de zevenentwintigdui-
zend man die overgebleven waren. Intussen
vluchtte Benhadad die ook naar de stad gekomen
was, van de ene kamer in de andere.

31 Toen zeiden zijn dienaren tot hem: Zie toch, wij
hebben gehoord, dat de koningen van het huis
Israels waarlijk genadige koningen zijn. Laten wij
rouwgewaden om onze lendenen doen en koorden
om ons hoofd en laten wij zo uittrekken tot de
koning van Israel; misschien zal hij uw leven sparen.
32 Toen gordden zij rouwgewaden om hun lendenen,
en deden koorden om hun hoofden; zij kwamen tot
de koning van Israel en zeiden: Uw knecht Benhadad
zegt: moge toch mijn leven gespaard blijven. Daarop
zeide hij: Leeft hij nog? Hij is mijn broeder.
33 En de mannen beschouwden dat als een goed
voorteken, hielden hem haastig aan zijn woord en
zeiden: Uw broeder Benhadad. Daarop zeide hij:
Gaat hem halen. Toen Benhadad tot hem kwam,
liet hij hem op de wagen klimmen.
34 Daarop zeide deze tot hem: De steden die mijn
vader aan uw vader ontnomen heeft, zal ik terug-
geven; voorts moogt gij u een handelswijk in
Damascus aanleggen, zoals mijn vader in Samaria
heeft aangelegd, en ikzelf moge met een verbond
afscheid van u nemen. Toen sloot hij een verbond
met hem en nam afscheid van hem.
35 Maar een man uit de profeten zeide tot zijn met-
gezel door het woord des Heren: Sla mij toch.
Maar de man weigerde hem te slaan.
36 Toen zeide hij tot hem: Omdat gij niet geluisterd hebt
naar de stem des Heren, zie, wanneer gij van mij van-
daan gaat, zal een leeuw u doden. En toen hij van hem
heenging, trof een leeuw hem aan en doodde hem.

37 Daarna trof hij een andere man aan en zeide: Sla
mij toch. En de man sloeg hem zo, dat hij hem
verwondde.
38 Toen ging de profeet aan de weg de koning staan
opwachten, en maakte zich onkenbaar met een
verband over zijn ogen.
39 Terwijl de koning voorbijging, riep hij de koning
aan en zeide: Toen uw knecht in de strijd uitge-
trokken was, zie, daar kwam iemand terzijde, die
mij een man bracht en zeide: Bewaak deze man;
als hij vermist wordt, hoe dan ook, dan zal uw
leven in de plaats van het zijne wezen, of gij moet
een talent zilver betalen.
40 Toen uw knecht hier en daar doende was, was hij
verdwenen. Daarop zeide de koning van Israel tot
hem: Dan is dat uw vonnis; gij hebt het zelf
geveld.
41 Nu verwijderde hij snel het verband van zijn ogen,
en de koning van Israel herkende hem als een van
de profeten.
42 En hij zeide tot hem: Zo zegt de Here: omdat gij
de man die onder mijn ban staat, uit uw hand
hebt laten gaan, zal uw leven in de plaats van het
zijne wezen, en uw volk in de plaats van zijn volk.
43 Toen ging de koning van Israel gemelijk en toornig
naar zijn huis en kwam te Samaria.

1 Koningen 21

1 Hierna gebeurde het volgende. De Jizreeliet Nabot had een wijngaard, te Jizreel gelegen naast het paleis van Achab, de koning van Samaria.

2 En Achab sprak tot Nabot: Geef mij toch uw wijngaard, opdat hij mij tot moestuin zij, want hij ligt vlak naast mijn huis; dan zal ik u een betere wijngaard daarvoor in de plaats geven, of, indien gij dit liever hebt, wil ik u het geld van de koopprijs geven.

3 Doch Nabot zeide tot Achab: Daarvoor beware mij de Here, dat ik de erfenis van mijn vaderen aan u zou geven.

4 Toen kwam Achab in zijn huis, gemelijk en toornig over het woord dat de Jizreeliet Nabot tot hem had gesproken, namelijk dat hij gezegd had: Ik zal u de erfenis van mijn vaderen niet geven. En hij legde zich neer op zijn bed, keerde zijn gezicht om en wilde niets eten.

5 Daarop kwam zijn vrouw Izebel bij hem en sprak tot hem: Waarom zijt gij zo gemelijk gestemd, dat gij niets eten wilt?

6 Toen sprak hij tot haar: Ik heb met de Jizreeliet Nabot gesproken en tot hem gezegd: geef mij toch uw wijngaard voor geld, of, indien gij dat liever hebt, wil ik u er een wijngaard voor in de plaats geven. Maar hij zeide: ik geef u mijn wijngaard niet.

7 Daarop zeide zijn vrouw Izebel tot hem: Gij oefent
nu eens koninklijke macht uit over Israel! Sta op en
eet, laat uw hart vrolijk zijn; ik zal u de wijngaard
van de Jizreeliet Nabot geven.
8 Toen schreef zij brieven in naam van Achab, verze-
gelde die met zijn zegel en zond de brieven aan
de oudsten en de edelen, die bij Nabot in zijn stad
woonden.
9 In die brieven had zij aldus geschreven: Roept een
vasten uit en zet Nabot op de eerste plaats van
het volk.
10 Zet voorts twee mannen tegenover hem, niets-
waardige lieden, die aldus van hem moeten getui-
gen: gij hebt God en de koning vaarwel gezegd;
voert hem dan naar buiten en stenigt hem, zodat
hij sterft.
11 Toen deden de mannen van zijn stad, de oudsten
en de edelen, die in zijn stad woonden, zoals
Izebel hun had opgedragen, zoals geschreven
stond in de brieven die zij hun gezonden had.
12 Zij riepen een vasten uit en zij zetten Nabot op de
eerste plaats van het volk.
13 Daarop kwamen de twee mannen, nietswaardige
lieden, gingen tegenover hem zitten, en deze niets-
waardige lieden getuigden van Nabot ten overstaan
van het volk aldus: Nabot heeft God en de koning
vaarwel gezegd. Toen voerden zij hem buiten de
stad en wierpen stenen op hem, zodat hij stierf.
14 Vervolgens zonden zij aan Izebel bericht: Nabot is
gestenigd, hij is dood.

15 Zodra Izebel hoorde, dat Nabot gestenigd en dood
was, zeide Izebel tot Achab: Sta op, neem de wijn-
gaard van de Jizreeliet Nabot in bezit, die hij wei-
gerde u voor geld te geven, want Nabot is niet
meer in leven, maar hij is dood.
16 Zodra Achab hoorde, dat Nabot dood was, stond
hij op om naar de wijngaard van de Jizreeliet
Nabot te gaan en die in bezit te nemen.
17 Toen kwam het woord des Heren tot de Tisbiet
Elia:
18 Maak u gereed, ga Achab, de koning van Israel,
die te Samaria woont, tegemoet; zie, hij is in de
wijngaard van Nabot, waarheen hij gegaan is om
die in bezit te nemen.
19 Dan zult gij tot hem spreken: zo zegt de Here:
hebt gij gemoord en ook in bezit genomen?
Voorts zult gij tot hem spreken: zo zegt de Here:
ter plaatse, waar de honden het bloed van Nabot
gelekt hebben, zullen de honden ook uw bloed
lekken.
20 Toen zeide Achab tot Elia: Hebt gij mij gevonden,
mijn vijand? Daarop zeide hij: Ik heb u gevonden,
omdat gij u verkocht hebt om te doen wat kwaad
is in de ogen des Heren.
21 Zie, Ik doe onheil over u komen en Ik zal u wegve-
gen en Ik zal van Achab allen van het mannelijk
geslacht uitroeien, van hoog tot laag in Israel.

22 Dan zal Ik uw huis gelijk maken aan dat van
Jerobeam, de zoon van Nebat, en aan dat van
Basa, de zoon van Achia, wegens de ergernis die
gij hebt verwekt, waardoor gij Israel hebt doen
zondigen.
23 En ook aangaande Izebel heeft de Here gesproken:
de honden zullen Izebel verslinden aan de voorwal
van Jizreel.
24 Wie van Achab in de stad sterft, die zullen de hon-
den verslinden, en wie op het veld sterft, die zal
het gevogelte des hemels verslinden.
25 Nooit is er iemand geweest, die zich zo verkocht
heeft als Achab om te doen wat kwaad is in de
ogen des Heren, waartoe zijn vrouw Izebel hem
heeft aangezet.
26 Ja, hij heeft zeer gruwelijk gehandeld door de
afgoden achterna te lopen, geheel zoals de
Amorieten gedaan hebben, die de Here voor het
aangezicht van Israel verdreven heeft.
27 Zodra Achab deze woorden hoorde, scheurde hij
zijn klederen, deed een rouwgewaad om zijn
lichaam en vastte; ja, hij legde zich in rouwge-
waad te ruste en liep met lome tred.
28 Toen kwam het woord des Heren tot de Tisbiet
Elia:
29 Hebt gij gezien, dat Achab zich voor Mij veroot-
moedigd heeft? Omdat hij zich voor Mij veroot-
moedigd heeft, zal Ik het onheil in zijn dagen niet
doen komen; in de dagen van zijn zoon zal Ik het
onheil over zijn huis doen komen.

1 Koningen 22

1 Nadat men drie jaar stilgezeten had, zonder oor-
log tussen Aram en Israel,
2 Gebeurde het in het derde jaar, dat Josafat, de
koning van Juda, tot de koning van Israel kwam.
3 En de koning van Israel zeide tot zijn dienaren:
Weet gij wel, dat Ramot in Gilead aan ons
behoort? En wij zijn nalatig om het uit de macht
van de koning van Aram terug te nemen.
4 Tot Josafat zeide hij: Gaat gij met mij ten strijde
tegen Ramot in Gilead? En Josafat zeide tot de
koning van Israel: Ik ben als gij, mijn volk is als uw
volk, mijn paarden zijn als uw paarden.
5 Maar Josafat zeide tot de koning van Israel: Vraag
toch eerst het woord des Heren.
6 Toen riep de koning van Israel de profeten,
omtrent vierhonderd man, bijeen en vroeg hun:
Zal ik optrekken ten strijde tegen Ramot in Gilead
of zal ik het nalaten? Zij antwoordden: Trek op; de
Here zal het in de macht des konings geven.
7 Doch Josafat zeide: Is hier niet nog een profeet
des Heren? Laten wij het dan door hem vragen.
8 De koning van Israel zeide tot Josafat: Er is nog
een man door wie wij de Here kunnen raadplegen,
maar ik haat hem, omdat hij over mij nooit iets
goeds, maar alleen onheil profeteert: Micha, de
zoon van Jimla. En Josafat zeide: De koning spreke
niet alzo.

9 Daarop riep de koning van Israel een hoveling, en
zeide: Haal dadelijk Micha, de zoon van Jimla.
10 Nu zaten de koning van Israel en Josafat, de
koning van Juda, ieder op zijn troon, gekleed in
statiegewaad, op een dorsvloer aan de ingang der
poort van Samaria, terwijl al de profeten voor hen
profeteerden.
11 En Sidkia, de zoon van Kenaana, had zich ijzeren
horens gemaakt; hij zeide: Zo zegt de Here: hier-
mee zult gij Aram stoten totdat gij hen verdelgd
hebt.
12 En al de profeten profeteerden evenzo: Trek op
naar Ramot in Gilead, en gij zult voorspoed heb-
ben; de Here zal het in de macht des konings
geven.
13 De bode nu, die Micha was gaan roepen, sprak tot
hem: Zie, de profeten hebben eenstemmig gunstig
voor de koning gesproken; laat dan toch uw
woord zijn als het woord van ieder hunner, en
spreek gunstig.
14 Maar Micha zeide: Zo waar de Here leeft, voorze-
ker, hetgeen de Here tot mij zeggen zal, dat zal ik
spreken.
15 Toen hij bij de koning gekomen was, vroeg de
koning hem: Micha, zullen wij tegen Ramot in
Gilead ten strijde trekken of zullen wij het nalaten?
Hij antwoordde hem: Trek op, en gij zult voor-
spoed hebben: de Here zal het in de macht des
konings geven.

16 Maar de koning zeide tot hem: Hoe dikwijls moet
ik u bezweren, dat gij tot mij slechts de waarheid
spreekt in de naam des Heren?
17 Daarop zeide hij: Ik zag geheel Israel op de bergen
verstrooid als schapen, die geen herder hebben,
en de Here zeide: dezen hebben geen heer, een
ieder kere in vrede naar zijn huis.
18 Toen sprak de koning van Israel tot Josafat: Heb ik
u niet gezegd: hij profeteert over mij niets goeds,
maar enkel onheil?
19 [Micha] zeide: Daarom, hoor het woord des Heren.
Ik zag de Here op zijn troon zitten, terwijl het
ganse heer des hemels aan zijn rechterhand en aan
zijn linkerhand stond.
20 En de Here zeide: wie zal Achab verleiden, zodat
hij optrekt en sneuvelt te Ramot in Gilead? De een
zeide dit en de ander dat.
21 Toen trad er een geest naar voren en stelde zich
voor de Here en zeide: ik zal hem verleiden. De
Here vroeg hem: waarmede?
22 Hij antwoordde: ik zal heengaan en een leugen-
geest worden in de mond van al zijn profeten.
Toen zeide Hij: gij moet hem verleiden, en gij zult
er ook toe in staat zijn; ga heen en doe het.
23 Nu dan, zie, de Here heeft een leugengeest gege-
ven in de mond van al deze profeten van u, en de
Here heeft onheil over u besloten.

24 Toen trad Sidkia, de zoon van Kenaana, toe, sloeg Micha op de kaak en zeide: Hoe zou de Geest des Heren van mij geweken zijn om tot u te spreken?
25 Maar Micha zeide: Dat zult gij zien op die dag, waarop gij van kamer tot kamer zult gaan om u te verbergen.
26 Toen zeide de koning van Israel: Neem Micha en breng hem weer weg naar Amon de overste der stad, en naar prins Joas,
27 En zeg: zo zegt de koning: zet deze in de gevangenis en geeft hem brood en water der verdrukking, totdat ik behouden thuis kom.
28 Doch Micha zeide: Indien gij inderdaad behouden terugkomt, heeft de Here door mij niet gesproken. Voorts zeide hij: Hoort, gij volken, altemaal.
29 Daarna trok de koning van Israel op, met Josafat, de koning van Juda, tegen Ramot in Gilead.
30 Toen zeide de koning van Israel tot Josafat: Ik zal vermomd in de strijd gaan; houd gij echter uw statiegewaad aan. Daarop vermomde de koning van Israel zich en begaf zich in de strijd.
31 De koning van Aram nu had zijn wagenoversten, van wie hij er tweeendertig had, geboden: Gij zult niet strijden tegen klein of groot, maar alleen tegen de koning van Israel.

32 Zodra de wagenoversten Josafat zagen, riepen zij: Dat is zeker de koning van Israel; en zij keerden zich tegen hem tot de aanval. Maar Josafat riep luid.
33 Zodra de wagenoversten zagen, dat hij de koning van Israel niet was, keerden zij zich van hem af.
34 Een man echter spande de boog zonder bepaald doel en trof de koning van Israel tussen de verbindingsstukken en het pantser. Toen zeide deze tot zijn wagenmenner: Wend de teugel en breng mij uit het leger, want ik ben gewond.
35 Maar de strijd werd die dag hevig, en de koning bleef rechtop in zijn wagen staan tegenover de Arameeers. Doch des avonds stierf hij en het bloed uit zijn wond vloeide in de wagenbak.
36 Toen ging er tegen zonsondergang een luide kreet door het leger: Ieder naar zijn stad, ieder naar zijn land.
37 Zo kwam de koning dood Samaria binnen, en zij begroeven de koning in Samaria.
38 Toen men de wagen bij de vijver van Samaria afspoelde, lekten de honden zijn bloed, terwijl de hoeren zich wiesen, naar het woord des Heren, dat Hij gesproken had.

39 Het overige van de geschiedenis van Achab en
alles wat hij gedaan heeft, het ivoren huis dat hij
gebouwd heeft, en al de steden die hij gebouwd
heeft, is dat niet beschreven in het boek van de
kronieken der koningen van Israel?
40 En Achab ging bij zijn vaderen te ruste en zijn
zoon Achazja werd koning in zijn plaats.
41 Josafat nu, de zoon van Asa, werd koning over
Juda in het vierde jaar van Achab, de koning van
Israel.
42 Josafat was vijfendertig jaar oud, toen hij koning
werd en hij regeerde vijfentwintig jaar te
Jeruzalem. Zijn moeder heette Azuba; zij was de
dochter van Silchi.
43 Hij bewandelde geheel en al de weg van zijn vader
Asa; hij week daarvan niet af en deed wat recht
was in de ogen des Heren.
44 Alleen verdwenen de hoogten niet; nog steeds
slachtte en offerde het volk op de hoogten.
45 En Josafat hield vrede met de koning van Israel.
46 Het overige van de geschiedenis van Josafat en zijn
dappere daden die hij gedaan heeft, en welke oor-
logen hij gevoerd heeft, is dat niet beschreven in
het boek van de kronieken der koningen van Juda?
47 En de rest van de aan ontucht gewijden, die in de
dagen van zijn vader Asa overgebleven waren,
deed hij weg uit het land.

48 En er was geen koning in Edom, een stadhouder
was er koning.
49 Josafat bouwde Tarsisschepen om in Ofir goud te
gaan halen. Maar men ging niet, want de schepen
leden schipbreuk te Esjon-geber.
50 Toen zeide Achazja, de zoon van Achab, tot
Josafat: Laten mijn knechten met uw knechten op
de schepen gaan. Maar Josafat wilde niet.
51 En Josafat ging bij zijn vaderen te ruste en werd
begraven bij zijn vaderen in de stad van zijn vader
David; zijn zoon Joram werd koning in zijn plaats.
52 Achazja, de zoon van Achab, werd koning over
Israel te Samaria in het zeventiende jaar van
Josafat, de koning van Juda, en hij regeerde twee
jaar over Israel.
53 En hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren, en
wandelde in de weg van zijn vader en in de weg
van zijn moeder en in de weg van Jerobeam, de
zoon van Nebat, die Israel deed zondigen.
54 Hij diende de Baal en boog zich voor hem neer, en
krenkte de Here, de God van Israel, geheel zoals
zijn vader gedaan had.

2 Koningen 1

1 Moab viel na Achabs dood van Israel af.
2 Achazja viel door het traliewerk van zijn bovenver-
trek te Samaria, en hij werd ziek. Toen zond hij
boden uit en beval hun: Gaat Baal-zebub, de god
van Ekron, raadplegen, of ik van deze ziekte zal
herstellen.
3 Maar de Engel des Heren sprak tot de Tisbiet Elia:
Sta op, ga de boden van de koning van Samaria
tegemoet en zeg tot hen: Is er dan geen God in
Israel dat gij Baal-zebub, de god van Ekron, gaat
raadplegen?
4 Daarom, zo zegt de Here: Van het bed waarop gij
zijt komen te liggen, zult gij niet afkomen, maar
gij zult voorzeker sterven. En Elia ging heen.
5 Toen de boden tot hem terugkeerden, zeide hij tot
hen: Hoe komt gij nu reeds terug?
6 Zij zeiden tot hem: Een man kwam ons tegemoet
en zeide tot ons: Gaat terug naar de koning, die u
gezonden heeft, en zegt tot hem: Zo zegt de Here:
is er dan geen God in Israel, dat gij boden zendt
om Baal-zebub, de god van Ekron, te raadplegen?
Daarom, van het bed waarop gij zijt komen te lig-
gen, zult gij niet afkomen, maar gij zult voorzeker
sterven.
7 En hij vroeg hun: Wat was het voor een man, die u
tegemoet kwam en deze woorden tot u sprak?

8 En zij antwoordden hem: Het was iemand met een
haren kleed, en een lederen gordel was om zijn
lendenen gebonden. Toen zeide hij: Dat is de
Tisbiet Elia.
9 Daarop zond hij tot hem een overste over vijftig
met zijn vijftigtal. En deze klom tot hem opƒ want
zie, hij zat op een bergtopƒ en sprak tot hem:
Man Gods, de koning beveelt: daal af!
10 Toen antwoordde Elia en sprak tot de overste over
vijftig: Indien ik dan een man Gods ben, laat er
dan vuur van de hemel afdalen en u en uw vijftig-
tal verteren. Toen daalde vuur van de hemel en
verteerde hem en zijn vijftigtal.
11 Wederom zond hij tot hem een andere overste
over vijftig met zijn vijftigtal. En deze nam het
woord en zeide tot hem: Man Gods, zo beveelt de
koning: haast u, daal af!
12 Toen antwoordde Elia en sprak tot hen: Indien ik
een man Gods ben, laat er dan vuur van de hemel
afdalen en u en uw vijftigtal verteren. Toen daalde
Gods vuur van de hemel en verteerde hem en zijn
vijftigtal.
13 Wederom zond hij een derde overste over vijftig
met zijn vijftigtal. En deze derde overste over vijf-
tig klom tot hem op, kwam nader en knielde voor
Elia; hij smeekte hem en zeide tot hem: Man Gods,
laat toch mijn leven en het leven van deze uw vijf-
tig knechten kostbaar zijn in uw ogen.

14 Zie, vuur is van de hemel neergedaald en heeft de
eerste twee oversten over vijftig met hun vijftigtal-
len verteerd. Nu dan, laat mijn leven kostbaar zijn
in uw ogen.
15 Toen sprak de Engel des Heren tot Elia: Daal met
hem af, vrees niet voor hem. En hij stond op en
daalde met hem af naar de koning.
16 En hij sprak tot hem: Zo zegt de Here: aangezien
gij boden gezonden hebt om Baal-zebub, de god
van Ekron, te raadplegen (is er dan geen God in
Israel, wiens woord gij kunt raadplegen?) daarom
zult gij van het bed waarop gij zijt komen te lig-
gen, niet afkomen, maar gij zult voorzeker sterven.
17 Zo stierf hij volgens het woord des Heren, dat Elia
gesproken had; en Joram werd koning in zijn
plaats in het tweede jaar van Joram, de zoon van
Josafat, de koning van Juda; want hij had geen
zoon.
18 Het overige van de geschiedenis van Achazja, wat
hij gedaan heeft, is dat niet beschreven in het
boek van de kronieken der koningen van Israel?

2 Koningen 2

1 Het geschiedde, toen de Here Elia in een storm ten
hemel zou opnemen, dat Elia met Elisa uit Gilgal
ging.
2 En Elia zeide tot Elisa: Blijf toch hier, want de Here
heeft mij naar Betel gezonden. Maar Elisa zeide:
Zo waar de Here leeft en gijzelf leeft, ik zal u niet
verlaten. Daarop begaven zij zich naar Betel.
3 Toen kwamen de profeten van Betel naar Elisa en
vroegen hem: Weet gij, dat de Here heden uw
heer boven uw hoofd zal wegnemen? En hij ant-
woordde: Ook ik weet het, zwijgt stil.
4 En Elia zeide tot hem: Elisa, blijf toch hier, want de
Here heeft mij naar Jericho gezonden. Maar hij
zeide: Zo waar de Here leeft en gijzelf leeft, ik zal
u niet verlaten. Zo kwamen zij te Jericho.
5 Toen naderden de profeten van Jericho tot Elisa en
vroegen hem: Weet gij, dat de Here heden uw
heer boven uw hoofd zal wegnemen? En hij ant-
woordde: Ook ik weet het, zwijgt stil.
6 En Elia zeide tot hem: Blijf toch hier, want de Here
heeft mij naar de Jordaan gezonden. Maar hij
zeide: Zo waar de Here leeft en gijzelf leeft, ik zal
u niet verlaten. Zo gingen zij beiden verder.

7 Vijftig man van de profeten waren ook gegaan,
maar bleven op verre afstand staan, toen zij bei-
den aan de Jordaan stilstonden.
8 Daarop nam Elia zijn mantel, wond hem samen en
sloeg op het water; en dit verdeelde zich her-
waarts en derwaarts, zodat zij beiden door het
droge overstaken.
9 En zodra zij overgestoken waren, zeide Elia tot
Elisa: Doe een wens. Wat zal ik voor u doen, eer ik
van u word weggenomen? En Elisa zeide: Zo moge
dan een dubbel deel van uw geest op mij zijn.
10 En Elia zeide: Gij hebt een moeilijke zaak gewenst.
Indien gij mij zult zien, terwijl ik van u word weg-
genomen, dan zal het u aldus geschieden. Maar
indien niet, dan zal het niet geschieden.
11 En, terwijl zij voortgingen, al wandelende en spre-
kende, zie, een vurige wagen en vurige paarden!
en die maakten scheiding tussen hen beiden. Alzo
voer Elia in een storm ten hemel.
12 En Elisa zag het en riep uit: Mijn vader, mijn
vader! Wagens en ruiters van Israel! En hij zag hem
niet meer. Toen greep hij zijn klederen en scheur-
de ze in twee stukken.
13 Daarop raapte hij de mantel van Elia op, die van
hem afgevallen was, keerde terug en ging aan de
oever van de Jordaan staan.

14 En hij nam de mantel van Elia, die van hem afge-
vallen was, sloeg op het water, en riep: Waar is de
Here, de God van Elia, ja Hij? Hij sloeg op het
water en dit verdeelde zich herwaarts en der-
waarts, zodat Elisa kon oversteken.
15 De profeten van Jericho, die op enige afstand
stonden, zagen hem en zeiden: De geest van Elia
rust op Elisa. En zij kwamen hem tegemoet en
bogen zich voor hem ter aarde.
16 En zij zeiden tot hem: Zie toch, er zijn onder uw
knechten vijftig kloeke mannen; laat hen toch uw
heer gaan zoeken, of niet misschien de Geest des
Heren hem heeft opgenomen en op een van de
bergen of in een van de dalen heeft neergewor-
pen. Maar hij zeide: Zendt ze niet.
17 Doch, toen zij bij hem aandrongen tot schamens
toe, zeide hij: Zendt ze dan maar. Zij zonden dan
vijftig man, en dezen zochten drie dagen lang,
maar vonden hem niet.
18 Toen zij tot hem terugkeerden, terwijl hij in
Jericho vertoefde, zeide hij tot hen: Heb ik u niet
gezegd: gaat niet?
19 De mannen van de stad zeiden tot Elisa: Zie toch,
de ligging van de stad is goed, zoals mijn heer
ziet; maar het water is slecht, en de landstreek
veroorzaakt misgeboorte.
20 Toen zeide hij: Haalt mij een nieuwe schotel en
doet er zout in. Zij haalden hem er een.

21 Daarop ging hij naar de waterwel, wierp het zout
daarin en zeide: Zo zegt de Here: Ik maak dit
water gezond; daaruit zal geen dood of misge-
boorte meer voortkomen.
22 En het water werd gezond, tot op deze dag, vol-
gens het woord, dat Elisa gesproken had.
23 Vandaar ging hij naar Betel. En toen hij de weg
opklom, kwamen er kleine knapen uit de stad, die
de spot met hem dreven en hem toeriepen: Kom
op, kaalkop! Kom op, kaalkop!
24 Toen wendde hij zich om, zag hen en vervloekte
hen in de naam des Heren. Toen kwamen er twee
berinnen uit het woud en verscheurden tweeen-
veertig van die kinderen.
25 En hij ging vandaar naar de berg Karmel, en van-
daar keerde hij terug naar Samaria.

2 Koningen 3

1 Joram, de zoon van Achab, werd koning over Israel
te Samaria in het achttiende jaar van Josafat, de
koning van Juda, en hij regeerde twaalf jaar.
2 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren; ech-
ter niet zoals zijn vader en zijn moeder: hij verwij-
derde de gewijde steen van Baal, die zijn vader
gemaakt had.
3 Alleen volhardde hij in de zonden die Jerobeam,
de zoon van Nebat, Israel had doen bedrijven;
daarvan week hij niet af.
4 Mesa nu, de koning van Moab, was een schapen-
fokker; hij bracht aan de koning van Israel hon-
derdduizend lammeren op en de wol van honderd-
duizend rammen.
5 Maar zodra Achab gestorven was, viel de koning
van Moab van de koning van Israel af.
6 Koning Joram trok te dien dage op uit Samaria en
monsterde geheel Israel.
7 En hij zond tot Josafat, de koning van Juda, deze
boodschap: De koning van Moab is van mij afge-
vallen; trekt gij met mij tegen Moab ten strijde? En
hij antwoordde: Ik zal optrekken, ik ben als gij,
mijn volk is als uw volk, mijn paarden zijn als uw
paarden.
8 Ook vroeg hij: Langs welke weg zullen wij optrek-
ken? En hij antwoordde: In de richting van de
woestijn van Edom.

9 Zo ging de koning van Israel op weg met de
koning van Juda en de koning van Edom. Maar
toen zij zeven dagreizen rondgetrokken hadden,
was er geen water voor het leger en de lastdieren
die hen volgden.
10 Toen zeide de koning van Israel: Ach, voorzeker
heeft de Here deze drie koningen geroepen om
hen in de macht van Moab te geven!
11 Maar Josafat vroeg: Is hier geen profeet des Heren
om door hem de Here te raadplegen? Toen ant-
woordde een van de dienaren van de koning van
Israel en zeide: Hier is Elisa, de zoon van Safat, die
water op Elia's handen goot.
12 En Josafat zeide: Bij hem is het woord des Heren.
Daarop gingen de koning van Israel en Josafat, en
de koning van Edom naar hem toe.
13 Maar Elisa zeide tot de koning van Israel: Wat heb
ik met u te doen? Ga naar de profeten van uw
vader en naar die van uw moeder. Doch de koning
van Israel zeide tot hem: Neen, want de Here heeft
deze drie koningen geroepen om hen in de macht
van Moab te geven.
14 Toen zeide Elisa: Zo waar de Here der heerscharen
leeft, in wiens dienst ik sta, als ik geen rekening
wilde houden met Josafat, de koning van Juda, dan
zou ik op u geen acht slaan of naar u omzien.
15 Nu dan, haalt mij een citerspeler. En het geschied-
de, toen de citerspeler speelde, dat de hand des
Heren op hem kwam.

16 En hij zeide: Zo zegt de Here: men make in dit dal vele greppels,
17 Want zo zegt de Here: gij zult geen wind voelen en geen stortregen zien; toch zal dit dal vol water lopen, zodat gij kunt drinken, gij met uw vee en uw lastdieren.
18 En ook is dit nog maar een kleine zaak in de ogen des Heren: Hij zal bovendien Moab in uw macht geven,
19 Zodat gij alle versterkte steden, de keur der steden zult innemen en alle goede bomen vellen en alle waterbronnen dichtstoppen en alle goede akkers met stenen bederven.
20 De volgende morgen, juist bij het brengen van het offer, zie daar kwam water uit de richting van Edom, zodat het land vol water liep.
21 Toen al de Moabieten gehoord hadden, dat de koningen opgetrokken waren om tegen hen te strijden, werden allen bijeengeroepen, die nog de krijgsgordel konden aangorden, ja ook nog ouderen; en zij stelden zich op aan de grens.
22 De volgende morgen vroeg, toen de zon over het water opging, zagen de Moabieten het water tegenover zich rood als bloed;
23 En zij zeiden: Dat is bloed! De koningen zijn voorzeker met elkander in strijd geraakt en hebben elkander verslagen. Nu dan, Moabieten, aan de buit!

24 Maar, toen zij bij de legerplaats van Israel kwa-
men, stonden de Israelieten op en versloegen de
Moabieten, zodat dezen voor hen op de vlucht
gingen; en zij drongen op en versloegen de
Moabieten.
25 De steden verwoestten zij, op alle goede akkers
wierp ieder zijn steen, zodat zij ze daarmee geheel
bedekten; alle waterbronnen stopten zij dicht, en
alle goede bomen velden zij, totdat men alleen in
Kir-chareset de stenen had laten overblijven. Toen
slingeraars het omsingelden en beschoten,
26 Zag de koning van Moab dat de strijd hem te
machtig werd; hij nam met zich zevenhonderd
mannen die het zwaard konden voeren, om door
te breken in de richting van de koning van Edom;
maar zij konden het niet.
27 Daarop nam hij zijn eerstgeboren zoon, die in zijn
plaats koning zou worden, en offerde hem ten
brandoffer op de muur. Toen kwam een grote
toorn over Israel, zodat zij van hem wegtrokken en
naar hun land terugkeerden.

2 Koningen 4

1 Een van de vrouwen der profeten riep tot Elisa om hulp en zeide: Uw knecht, mijn man, is gestorven, en gij weet zelf, dat uw knecht de Here vreesde. En nu is de schuldeiser gekomen om mijn beide kinderen als slaven voor zich weg te halen.

2 En Elisa vroeg haar: Wat kan ik voor u doen? Vertel mij, wat gij in uw huis hebt. En zij antwoordde: Uw dienstmaagd heeft niets in huis behalve een kruikje olie.

3 Toen zeide hij: Ga heen, vraag buitenshuis vaten van al uw buren, ledige vaten; laat het er niet weinige zijn.

4 Ga dan naar binnen, sluit de deur toe achter u en uw zonen en giet in al die vaten; en wat vol is, moet ge laten wegzetten.

5 Zij ging van hem weg, sloot de deur achter zich en haar zonen toe; dezen plaatsten steeds [de] [vaten] bij haar en zij goot steeds door.

6 Toen de vaten vol waren, zeide zij tot haar zoon: Breng mij nog een vat. Maar hij zeide tot haar: Er is geen vat meer. Toen hield de olie op te stromen.

7 Zij ging het de man Gods vertellen, en deze zeide: Ga heen, verkoop de olie en betaal uw schuld, en leef met uw zonen van het overige.

8 Op zekere dag begaf Elisa zich naar Sunem. Daar
woonde een welgestelde vrouw, die bij hem aan-
drong, dat hij zou blijven eten. En zo vaak hij op
zijn doorreis daar kwam, ging hij erheen om te
eten.
9 En zij zeide tot haar man: Zie toch, ik weet, dat
het een heilige man Gods is, die altijd bij ons aan-
komt.
10 Laat ons dan nu een kleine gemetselde bovenka-
mer maken, en daar voor hem een bed, een tafel,
een stoel en een kandelaar plaatsen, opdat hij,
wanneer hij bij ons komt, daar zijn intrek kan
nemen.
11 Op zekere dag kwam hij daar; hij nam zijn intrek
in de bovenkamer en legde zich daar te ruste.
12 Vervolgens zeide hij tot zijn knecht Gechazi: Roep
deze Sunamitische. Toen hij haar geroepen had,
bleef zij voor hem staan.
13 En hij zeide tot Gechazi: Zeg tot haar: zie, gij hebt
u voor ons al deze moeite getroost; wat kan er nu
voor u gedaan worden? Is er iets waarover ik voor
u tot de koning of tot de legeroverste kan spre-
ken? Maar zij antwoordde: Ik woon te midden van
mijn familie.
14 En Elisa zeide: Maar wat kan er dan voor haar
gedaan worden? Gechazi zeide: Zij heeft helaas
geen zoon, en haar man is oud.
15 Daarop zeide hij: Roep haar. En hij riep haar en zij
kwam in de ingang staan.

16 Toen zeide hij: Op deze zelfde tijd over een jaar
zult gij een zoon omhelzen. Maar zij zeide: Och
neen, mijn heer, gij man Gods, spiegel uw dienst-
maagd niets voor.
17 En de vrouw werd zwanger en baarde een zoon op
dezelfde tijd een jaar later, zoals Elisa tot haar
gesproken had.
18 Toen de knaap groot geworden was, ging hij op
zekere dag naar zijn vader, bij de maaiers.
19 En hij zeide tot zijn vader: Mijn hoofd, mijn hoofd!
Toen zeide deze tot een knecht: Draag hem naar
zijn moeder.
20 Hij droeg hem weg en bracht hem naar zijn moe-
der; en hij zat op haar knieen tot aan de middag;
toen stierf hij.
21 Zij ging naar boven, legde hem op het bed van de
man Gods en sloot de toegang tot hem af.
22 Daarop ging zij naar buiten, riep haar man en
zeide: Zend mij een van de knechten met een eze-
lin; ik wil mij naar de man Gods spoeden en dan
terugkomen.
23 En hij vroeg: Waarom wilt gij vandaag naar hem
toegaan? Het is immers geen nieuwe maan of sab-
bat. Maar zij antwoordde: Wees maar gerust.
24 Toen zij de ezelin gezadeld had, zeide zij tot haar
knecht: Drijf ze steeds aan en laat mij zonder
ophouden doorrijden, behalve wanneer ik het u
zeg.

25 Zo ging zij op weg en kwam bij de man Gods op
de berg Karmel. Zodra de man Gods haar op enige
afstand zag, zeide hij tot zijn knecht Gechazi: Zie,
daar is de Sunamitische.
26 Snel haar dadelijk tegemoet en zeg tot haar: Is het
wel met u, met uw man en met het kind? En zij
zeide: Alles wel.
27 Toen zij echter bij de man Gods op de berg geko-
men was, greep zij zijn voeten; Gechazi trad nader
om haar terug te stoten, maar de man Gods zeide:
Laat af van haar, want haar ziel is bitter bedroefd,
doch de Here heeft het voor mij verborgen gehou-
den en het mij niet meegedeeld.
28 Toen zeide zij: Heb ik soms mijn heer om een zoon
gevraagd? Heb ik niet gezegd: Gij moet mij niet
misleiden?
29 Hij zeide tot Gechazi: Omgord uw lendenen, neem
mijn staf in uw hand en ga op weg. Wanneer gij
iemand ontmoet, groet hem niet, en wanneer
iemand u groet, antwoord hem niet; en leg mijn
staf op het gelaat van de knaap.
30 Maar de moeder van de knaap zeide: Zo waar de
Here leeft en gijzelf leeft, ik ga niet bij u vandaan.
Toen stond hij op en volgde haar.
31 Gechazi nu was voor hen uitgegaan en had de staf
op het gelaat van de knaap gelegd; maar er kwam
geen geluid en geen levensteken; toen keerde hij
terug hem tegemoet en berichtte hem: De jongen
is niet ontwaakt.

32 Daarna kwam Elisa het huis binnen en zie, daar lag
de jongen dood op zijn bed.
33 Toen Elisa binnengegaan was, sloot hij de deur
achter hen beiden en bad tot de Here.
34 Daarna ging hij bovenop de knaap liggen; hij
legde zijn mond op diens mond, zijn ogen op
diens ogen, zijn handen op diens handen, en boog
zich zo over hem heen. Daarop werd het lichaam
van de knaap warm.
35 Daarna keerde hij terug en ging eenmaal het huis
op en neer; dan ging hij naar boven en boog zich
over hem heen. Toen niesde de jongen zevenmaal
en opende zijn ogen.
36 En hij riep Gechazi en zeide: Roep deze
Sunamitische. En toen deze haar geroepen had,
kwam zij tot hem, en hij zeide: Neem uw zoon op.
37 Zij trad binnen, wierp zich aan zijn voeten en
boog zich ter aarde neder. Daarop nam zij haar
zoon en ging heen.
38 Toen Elisa naar Gilgal terugkeerde, was er honger
in het land. Terwijl de profeten voor hem gezeten
waren, zeide hij tot zijn knecht: Zet de grootste
pot op en kook moes voor de profeten.
39 Daarop ging er een naar het veld om groenten te
plukken; en hij vond een wilde slingerplant en
plukte daarvan wilde kolokwinten, zijn kleed vol.
Toen hij teruggekomen was, sneed hij die in stuk-
jes in de moespot; want zij kenden ze niet.

40 Vervolgens schepte men voor de mannen op om te
eten. Maar zodra zij van het moes hadden gege-
ten, schreeuwden zij het uit: De dood is in de pot,
man Gods! En zij konden het niet eten.
41 Doch hij zeide: Haal dan meel. En hij wierp het in
de pot en zeide: Schep op voor het volk, opdat zij
eten. Toen was er niets kwaads meer in de pot.
42 Er was een man gekomen uit Baal-salisa; deze
bracht de man Gods in zijn tas brood van de eer-
stelingen, twintig gerstebroden en vers koren. En
hij zeide: Geef het aan het volk, opdat zij eten.
43 Maar zijn dienaar zeide: Hoe kan ik dit aan hon-
derd man voorzetten? En hij zeide: Geef het aan
het volk, opdat zij eten. Want zo zegt de Here:
Men zal eten en overhouden.
44 Daarop zette hij het hun voor, en zij aten en hiel-
den over, naar het woord des Heren.

2 Koningen 5

1 Naaman, de legeroverste van de koning van Aram,
was zeer gezien bij zijn heer en stond in hoge
gunst, want door hem had de Here een overwin-
ning aan Aram geschonken. Maar deze man, een
krijgsheld, was melaats.
2 De Arameeers nu waren eens in benden uitgetrok-
ken en hadden een jong meisje uit het land van
Israel gevangen meegevoerd; zij was in dienst van
Naamans vrouw.
3 En zij zeide tot haar meesteres: Och, was mijn
heer maar bij de profeet in Samaria, dan zou deze
hem wel van zijn melaatsheid verlossen.
4 Toen kwam hij en deelde het aan zijn heer mee:
Zo en zo heeft het meisje uit het land van Israel
gesproken.
5 De koning van Aram zeide: Welaan, ga heen, ik wil
een brief aan de koning van Israel zenden. Zo ging
hij heen en nam met zich mee tien talenten zilver,
zesduizend sikkels goud en tien bovenklederen.
6 Hij bracht aan de koning van Israel de brief, waar-
in geschreven stond: Nu dan, zodra deze brief u
bereikt, zie, ik zend mijn dienaar Naaman tot u,
opdat gij hem verlost van zijn melaatsheid.

7 Zodra de koning van Israel de brief gelezen had,
scheurde hij zijn klederen en zeide: Ben ik God,
om te kunnen doden en levend maken, dat deze
man een boodschap tot mij zendt om een man
van zijn melaatsheid te verlossen? Voorzeker, let
op, ziet: hij zoekt een voorwendsel tegen mij.
8 Zodra Elisa, de man Gods, gehoord had, dat de
koning van Israel zijn klederen gescheurd had,
zond hij tot de koning de boodschap: Waarom
hebt gij uw klederen gescheurd? Laat hij toch tot
mij komen, opdat hij wete, dat er een profeet in
Israel is.
9 En Naaman kwam met zijn paarden en met zijn
wagens en hield stil bij de ingang van het huis van
Elisa.
10 Elisa zond een bode tot hem met de opdracht: Ga
heen en baad u zevenmaal in de Jordaan, dan zal
uw lichaam weer gezond worden en gij zult rein
zijn.
11 Toen werd Naaman toornig en ging heen, terwijl
hij zeide: Zie, ik dacht bij mijzelf: hij zal zeker naar
buiten komen en daar gaan staan en de naam van
de Here, zijn God, aanroepen en zijn hand over de
plek heen en weer bewegen en zo de melaatsheid
wegnemen.
12 Zijn de Abana en de Parpar, de rivieren van
Damascus, niet beter dan alle wateren van Israel?
Zou ik mij daarin niet kunnen baden en rein wor-
den? Daarop wendde hij zich om en ging heen in
grimmigheid.

13 Toen traden echter zijn dienaren nader, spraken
hem aan en zeiden: Mijn vader, had de profeet u
iets moeilijks opgedragen, zoudt gij dat dan niet
doen? Hoeveel te meer, nu hij tot u gezegd heeft:
Baad u en gij zult rein worden?
14 Dus daalde hij af en dompelde zich zevenmaal
onder in de Jordaan, naar het woord van de man
Gods; en zijn lichaam werd weer gezond als het
lichaam van een kleine jongen, en hij was rein.
15 Daarop keerde hij terug tot de man Gods, hijzelf
met zijn gehele gevolg; en bij hem gekomen, ging
hij voor hem staan en zeide: Zie, nu weet ik, dat er
op de gehele aarde geen God is behalve in Israel.
Neem dan een geschenk aan van uw dienaar.
16 Maar hij zeide: Zo waar de Here leeft, in wiens
dienst ik sta, ik neem niets aan. En, hoewel hij bij
hem aandrong, dat hij iets zou aannemen, bleef
hij weigeren.
17 Toen zeide Naaman: Indien dan niet, laat aan uw
knecht een last aarde geven zoveel als een span
muildieren kan dragen. Want uw knecht zal geen
brandoffer of slachtoffer meer brengen aan andere
goden dan aan de Here.
18 Maar moge de Here dit aan uw knecht vergeven:
wanneer mijn heer in de tempel van Rimmon komt
om zich aldaar neer te buigen, terwijl hij op mijn
arm leunt, zodat ik mij in de tempel van Rimmon
moet neerbuigen; als ik mij dan neerbuig in de
tempel van Rimmon, moge de Here deze zaak aan
uw knecht vergeven.

19 En hij zeide tot hem: Ga in vrede. Toen hij een
eindweegs van hem was weggegaan,
20 Dacht Gechazi, de knecht van Elisa, de man Gods:
Zie, daar heeft mijn heer deze Arameeer Naaman
ontzien door niets van hem aan te nemen van wat
hij had meegebracht! Zo waar de Here leeft, ik
snel hem achterna en neem iets van hem aan.
21 Dus ging Gechazi Naaman achterna. Toen Naaman
zag, dat iemand hem achterna snelde, sprong hij
van de wagen af hem tegemoet en zeide: Is het
wel?
22 En hij antwoordde: Ja. Mijn heer heeft mij gezon-
den met deze boodschap: Zie zojuist zijn twee
jonge mannen uit de profeten tot mij gekomen
van het gebergte Efraim. Geef hun toch een talent
zilver en twee bovenklederen.
23 En Naaman zeide: Wees zo goed en neem twee
talenten. En hij drong bij hem aan. Daarop liet hij
twee talenten zilver in twee buidels pakken, bene-
vens twee bovenklederen en gaf die aan twee van
zijn knechten, die ze voor hem uit droegen.
24 Toen hij bij de heuvel gekomen was, nam hij ze
van hen over, borg ze op in huis en liet die man-
nen heengaan. En zij gingen heen.
25 Nadat hij binnengekomen was en voor zijn heer
was gaan staan, vroeg Elisa hem: Vanwaar
Gechazi? En hij antwoordde: Uw knecht is nergens
heen geweest.

26 Maar hij zeide tot hem: Ben ik in de geest niet
meegegaan, toen die man zich omkeerde van zijn
wagen af u tegemoet? Was het de tijd om dat zil-
ver aan te nemen of om klederen aan te nemen of
olijfbomen en wijngaarden, schapen en runderen,
slaven en slavinnen?
27 Daarom zal de melaatsheid van Naaman u en uw
nakomelingen aankleven, voor altoos. Toen ging
hij van hem weg, melaats als sneeuw.

2 Koningen 6

1 Eens zeiden de profeten tot Elisa: Zie toch, de
plaats, hier voor u, waar wij wonen, is voor ons te
bekrompen.
2 Laten wij toch naar de Jordaan gaan en ieder een balk
daarvandaan halen en laten wij er voor ons een ver-
blijfplaats inrichten om er te wonen. En hij zeide: Gaat.
3 Toen zeide een: Wees zo goed en ga met uw
knechten mee. Hij zeide: Ik ga mee.
4 En hij ging met hen mee. Als zij bij de Jordaan
gekomen waren, velden zij bomen.
5 En, terwijl een van hen een stam velde, viel het
ijzer in het water; en hij slaakte een kreet en riep:
Ach, mijn heer, het was geleend!
6 Maar de man Gods zeide: Waar is het gevallen? En
toen hij hem de plaats gewezen had, sneed hij een
stuk hout af, wierp het daarheen en deed het ijzer
bovendrijven.
7 En hij zeide: Neem het op. Hij strekte zijn hand uit
en greep het.
8 De koning van Aram was in oorlog met Israel. Hij
beraadslaagde met zijn dienaren: Op die en die
plaats zal mijn legerkamp zijn.
9 Maar de man Gods zond aan de koning van Israel
de boodschap: Neem u in acht niet langs die
plaats te trekken, want de Arameeers zijn daarheen
afgedaald.
10 De koning van Israel zond dan mannen naar de plaats
die de man Gods hem genoemd en waarvoor hij hem
gewaarschuwd had, zodat hij zich daar in acht kon
nemen, en dat niet slechts eenmaal of tweemaal.

11 En het hart van de koning van Aram werd hierover
verontrust; hij ontbood zijn dienaren en zeide tot
hen: Kunt gij mij niet meedelen, wie van de onzen
op de hand van de koning van Israel is?
12 Doch een van zijn dienaren zeide: Neen, mijn heer
de koning, maar Elisa, de profeet in Israel, deelt
aan de koning van Israel de woorden mee, die gij
in uw slaapkamer spreekt.
13 Toen zeide hij: Gaat en ziet, waar hij is; dan zal ik
hem laten gevangennemen. Nadat hem gemeld
was; Zie, hij is te Dotan,
14 Zond hij daarheen paarden en wagens, een sterk
leger; zij kwamen des nachts en omsingelden de
stad.
15 Toen de dienaar van de man Gods des morgens
vroeg opstond en naar buiten trad, zie, een leger
omringde de stad, zowel paarden als wagens. En
zijn knecht zeide tot hem: Ach, mijn heer! wat
moeten wij doen?
16 Maar hij zeide: Vrees niet, want zij, die bij ons
zijn, zijn talrijker dan zij, die bij hen zijn.
17 Toen bad Elisa: Here, open toch zijn ogen, opdat
hij zie. En de Here opende de ogen van de knecht
en hij zag en zie, de berg was vol vurige paarden
en wagens rondom Elisa.
18 Toen de vijanden nu tot hem afdaalden, bad Elisa
tot de Here: Sla dit volk toch met blindheid. En Hij
sloeg hen met blindheid naar het woord van Elisa.

19 Daarop zeide Elisa tot hen: Dit is niet de weg en
dit is niet de stad; volgt mij, dan zal ik u brengen
naar de man die gij zoekt. En hij bracht hen naar
Samaria.
20 Zodra zij nu in Samaria gekomen waren, bad Elisa:
Here, open hun de ogen, opdat zij zien. En de
Here opende hun ogen, en zij zagen, en zie, zij
waren midden in Samaria.
21 Toen vroeg de koning van Israel, zodra hij hen
zag, aan Elisa: Zal ik hen neerslaan? zal ik hen
neerslaan, mijn vader?
22 Maar hij antwoordde: Gij moogt hen niet neer-
slaan. Slaat gij soms hen neer, die gij gevangenge-
nomen hebt met uw zwaard en boog? Zet hun
brood en water voor, opdat zij eten en drinken en
heengaan naar hun heer.
23 Daarop bereidde hij hun een grote maaltijd; en
toen zij hadden gegeten en gedronken, liet hij hen
vertrekken en zij gingen heen naar hun heer.
Sindsdien kwamen de benden van Aram niet meer
in het land van Israel.
24 Daarna verzamelde Benhadad, de koning van
Aram, zijn gehele leger, trok op en sloeg het beleg
voor Samaria.
25 En er ontstond een zware honger in Samaria; want
zij belegerden het zo lang, dat een ezelskop tach-
tig zilverstukken kostte en een vierde maat duive-
mest vijf zilverstukken.

26 Toen de koning eens over de muur voorbijging,
riep een vrouw tot hem om hulp: Help toch, mijn
heer de koning!
27 Maar hij zeide: Indien de Here u niet helpt, van-
waar moet ik u dan hulp halen? Van de dorsvloer
of van de perskuip?
28 Verder vroeg de koning haar: Wat hebt gij? Zij
antwoordde: Deze vrouw heeft tot mij gezegd:
geef uw zoon, dat wij hem vandaag eten; dan zul-
len wij mijn zoon morgen eten.
29 Wij hebben dus mijn zoon gekookt en hem opge-
geten. Maar toen ik de volgende dag tot haar
zeide: Geef nu uw zoon, dat wij hem eten, had zij
haar zoon verborgen.
30 Zodra nu de koning de woorden van de vrouw
hoorde, scheurde hij zijn klederen; en (terwijl hij
op de muur voorbijging) zag het volk, dat hij
zowaar daaronder een rouwgewaad op het blote
lichaam droeg.
31 En hij zeide: Zo moge God mij doen, ja nog erger,
indien het hoofd van Elisa, de zoon van Safat,
heden op hem blijft staan.*f*

32 (Elisa nu zat in zijn huis en de oudsten zaten bij
hem). En hij zond een man voor zich uit. Voordat
die bode bij [Elisa] was gekomen, had deze tot de
oudsten gezegd: Hebt gij wel gezien, dat deze
moordenaarszoon iemand gezonden heeft om mij
te onthoofden? Ziet, zodra de bode komt, moet
gij de deur sluiten en hem bij de deur terugdrin-
gen. Is niet het geluid van de voetstappen van zijn
heer achter hem?
33 Terwijl hij nog met hen sprak, zie, daar kwam de
bode op hem af. En [de] [koning] zeide: Zie, welk
een onheil, door de Here gezonden! Wat zou ik
nog op de Here hopen?

2 Koningen 7

1 Toen zeide Elisa: Hoort het woord des Heren. Zo
zegt de Here: Morgen omtrent deze tijd zal een
maat fijn meel een sikkel kosten, en twee maten
gerst een sikkel, bij de poort van Samaria.
2 Daarop antwoordde de hoofdman op wiens arm
de koning leunde, de man Gods: Ook al zou de
Here sluizen in de hemel maken, zou dit dan kun-
nen geschieden? Maar hij zeide: Zie, gij zult het
met eigen ogen aanschouwen, doch daarvan niet
eten.
3 Er waren vier melaatse mannen buiten voor de
poort; zij zeiden tot elkander: Waarom blijven wij
hier, totdat wij sterven?
4 Indien wij zeggen: Wij zullen de stad binnengaan,
in de stad is hongersnood, zodat wij daar zullen
sterven; en indien wij hier blijven, dan zullen wij
ook sterven. Welaan dan, laten wij overlopen naar
de legerplaats der Arameeers. Indien zij ons in
leven laten, zullen wij leven; en indien zij ons
doden, zullen wij sterven.
5 In de avondschemering stonden zij op om naar de
legerplaats der Arameeers te gaan. Maar toen zij
bij de buitenrand van de legerplaats der Arameeers
kwamen, zie, daar was niemand.
6 Want de Here had het leger der Arameeers een
geluid doen horen van wagens en paarden, het
geluid van een grote legermacht, zodat zij tot
elkander zeiden: Zie, de koning van Israel heeft
tegen ons de koningen der Hethieten en van
Misraim gehuurd om ons te overvallen.

7 Daarom waren zij opgesprongen en in de avond-
schemering gevlucht en hadden hun tenten ach-
tergelaten, ook hun paarden, hun ezels, de hele
legerplaats zoals die was; zij waren gevlucht om
hun leven te redden.
8 Toen deze melaatsen aan de buitenrand van de leger-
plaats gekomen waren, gingen zij een tent binnen,
aten en dronken, namen zilver, goud en klederen
eruit weg, en gingen heen en verborgen het. Daarna
gingen zij weer een andere tent binnen, namen er
[allerlei] uit weg, gingen heen en verborgen het.
9 Toen zeiden zij tot elkander: Wij doen niet goed;
deze dag is een dag van blijde boodschap, en wij
houden ons stil. Indien wij wachten tot het morgen-
licht, dan zal ons straf treffen. Welaan dan, laten wij
heengaan en het in het koninklijk paleis melden.
10 Daarop kwamen zij en riepen de poortwacht van
de stad aan en meldden hun: Wij kwamen bij de
legerplaats der Arameeërs, en zie, daar was nie-
mand, zelfs geen menselijk geluid; maar de paar-
den waren vastgebonden en de ezels vastgebon-
den; en de tenten stonden er als tevoren.
11 De poortwachters riepen en meldden het binnen
in het koninklijk paleis.
12 De koning stond in de nacht op en zeide tot zijn die-
naren: Ik wil u vertellen wat de Arameeërs ons gedaan
hebben. Zij weten, dat wij honger lijden; nu zijn zij uit
de legerplaats weggetrokken om zich in het veld te
verbergen, denkende: Wanneer zij de stad uitgaan, zul-
len wij hen levend grijpen en de stad binnenkomen.

13 Toen antwoordde een van zijn dienaren en zeide:
Laat men toch vijf van de hier nog overgebleven
paarden nemen; hetzij het hun gaat als de gehele
menigte van Israel, die hier nog over is, hetzij het
hun gaat als de gehele menigte van Israel, die
omgekomen is, laten wij ze maar uitzenden en
zien.
14 Daarop namen zij twee wagens met paarden, en
de koning zond die het leger der Arameeers ach-
terna met de opdracht: Gaat en ziet.
15 Deze gingen hun achterna tot aan de Jordaan, en
zie, de gehele weg lag vol klederen en wapens, die
de Arameeers bij hun angstige vlucht hadden weg-
geworpen. De boden kwamen terug en meldden
het de koning;
16 Toen ging het volk naar buiten en zij plunderden
de legerplaats der Arameeers. En een maat fijn
meel kostte een sikkel en twee maten gerst een
sikkel, volgens het woord des Heren.
17 En de koning had de hoofdman op wiens arm hij
leunde, aangesteld over de poort, maar het volk
vertrad hem in de poort, zodat hij stierf, zoals de
man Gods gesproken had, juist toen de koning tot
hem gekomen was.
18 Aldus is het geschied, zoals de man Gods tot de
koning gesproken had: Twee maten gerst zullen
morgen om deze tijd een sikkel kosten en een
maat fijn meel een sikkel, bij de poort van
Samaria.

19 En de hoofdman had toen de man Gods geant-
woord: Ook al zou de Here sluizen in de hemel
maken, zou dan zo iets kunnen geschieden? Maar
hij had gezegd: Zie, gij zult het met eigen ogen
aanschouwen, doch daarvan niet eten.
20 Aldus is hem geschied: het volk vertrad hem in de
poort, zodat hij stierf.

1 Elisa had gesproken tot de vrouw wier zoon hij weer levend gemaakt had: Maak u gereed en ga heen, gij met uw gezin, en vertoef in den vreemde, waar gij maar kunt, want de Here heeft een hongersnood opgeroepen. (En deze is inderdaad over het land gekomen, zeven jaren lang).

2 Toen maakte die vrouw zich gereed en deed naar het woord van de man Gods; zij ging heen, zij met haar gezin, en vertoefde als vreemdeling in het land der Filistijnen, zeven jaren lang.

3 Aan het eind van die zeven jaren keerde de vrouw terug uit het land der Filistijnen, en ging de hulp van de koning inroepen met het oog op haar huis en haar akker.

4 De koning was juist in gesprek met Gechazi, de knecht van de man Gods, en had gezegd: Vertel mij toch al de grote daden die Elisa verricht heeft.

5 Terwijl hij bezig was de koning te vertellen, dat deze een dode levend had gemaakt, riep daar juist de vrouw wier zoon hij levend had gemaakt, de hulp in van de koning met het oog op haar huis en haar akker. Toen zeide Gechazi: Mijn heer de koning, dit is de vrouw en dit is haar zoon, die Elisa levend gemaakt heeft.

6 De koning ondervroeg daarop de vrouw en zij vertelde het hem; toen gaf de koning haar een hoveling mee en zeide: Zorg, dat al wat haar toebehoort teruggegeven wordt, benevens de gehele opbrengst van de akker sedert de dag waarop zij het land verliet tot nu toe.

7 Elisa kwam naar Damascus, terwijl Benhadad, de
koning van Aram, ziek lag. Toen hem meegedeeld
was: De man Gods is hierheen gekomen,
8 Zeide de koning tot Hazael: Voer een geschenk
met u, ga de man Gods tegemoet en raadpleeg
door hem de Here aldus: zal ik van deze ziekte
herstellen?
9 Toen ging Hazael hem tegemoet en voerde een
geschenk met zich mee, allerlei kostbaarheden uit
Damascus, een last van veertig kamelen; hij kwam
voor hem staan en zeide: Uw zoon Benhadad, de
koning van Aram, heeft mij tot u gezonden met de
vraag: zal ik van deze ziekte herstellen?
10 En Elisa zeide tot hem: Ga, zeg hem: gij zult zeker
herstellen. Maar de Here heeft mij getoond, dat hij
zeker zal sterven.
11 En de man Gods zette een strak gelaat en hield
het onbewogen tot verlegen wordens toe; daarop
barstte hij in wenen uit.
12 En Hazael zeide: Waarom weent mijn heer? En hij
zeide: Omdat ik weet, wat voor kwaad gij de
Israelieten zult aandoen: hun vestingen zult gij
met vuur verbranden, hun jonge mannen zult gij
met het zwaard doden, hun zuigelingen zult gij
verpletteren en hun zwangere vrouwen zult gij
openrijten.
13 Toen zeide Hazael: Maar wat is uw knecht, die
hond: dat hij zo iets groots zou doen? En Elisa
zeide: De Here heeft mij getoond, dat gij koning
over Aram zult zijn.

14 Toen ging hij van Elisa weg en kwam bij zijn heer;
deze vroeg hem: Wat heeft Elisa tot u gezegd? En
hij zeide: Hij heeft tot mij gezegd: Gij zult zeker
herstellen.
15 De volgende dag echter nam hij een deken, doop-
te die in water en spreidde die over zijn gelaat,
zodat hij stierf. En Hazael werd koning in zijn
plaats.
16 In het vijfde jaar van Joram, de zoon van Achab,
de koning van Israel (Josafat was toen koning van
Juda) werd Joram, de zoon van Josafat, koning van
Juda.
17 Hij was tweeendertig jaar oud, toen hij koning
werd; hij regeerde acht jaar te Jeruzalem.
18 Hij wandelde in de weg van de koningen van
Israel, zoals het huis van Achab deed, want hij had
een dochter van Achab tot vrouw; hij deed wat
kwaad is in de ogen des Heren.
19 Maar de Here wilde Juda niet verderven ter wille
van zijn knecht David, aan wie Hij immers had toe-
gezegd hem te allen tijde een lamp voor zijn
zonen te zullen geven.
20 In zijn dagen onttrokken de Edomieten zich aan de
macht van Juda en stelden een koning over zich
aan.
21 Toen trok Joram naar Sair met al zijn krijgswagens;
en des nachts maakte hij zich op en versloeg de
Edomieten, die hem en de bevelhebbers der krijgs-
wagens omsingeld hadden; en het volk vluchtte
naar zijn tenten.

22 Toch onttrok Edom zich aan de macht van Juda tot
op de huidige dag. Toen viel ook Libna af, in die-
zelfde tijd.
23 Het overige van de geschiedenis van Joram en alles
wat hij gedaan heeft, is dat niet beschreven in het
boek van de kronieken der koningen van Juda?
24 Joram ging bij zijn vaderen te ruste en werd
begraven bij zijn vaderen in de stad Davids; zijn
zoon Achazja werd koning in zijn plaats.
25 In het twaalfde jaar van Joram, de zoon van
Achab, de koning van Israel, werd Achazja, de
zoon van Joram, koning van Juda.
26 Tweeentwintig jaar was Achazja oud, toen hij
koning werd; hij regeerde een jaar te Jeruzalem;
zijn moeder heette Atalja; zij was de kleindochter
van Omri, de koning van Israel.
27 Hij wandelde in de weg van het huis van Achab en
deed wat kwaad is in de ogen des Heren, zoals het
huis van Achab, want hij was verzwagerd met het
huis van Achab.
28 Hij trok met Joram, de zoon van Achab, uit en
streed tegen Hazael, de koning van Aram, bij Ramot
in Gilead. Maar de Arameeers verwondden Joram.
29 Dus keerde koning Joram terug om te Jizreel gene-
zing te zoeken voor de wonden die de Arameeers
hem bij Rama hadden toegebracht, toen hij streed
tegen Hazael, de koning van Aram. En Achazja, de
zoon van Joram, de koning van Juda, kwam Joram,
de zoon van Achab, in Jizreel bezoeken, want hij
lag ziek.

2 Koningen 9

1 De profeet Elisa riep een van de profeten en zeide
tot hem: Gord uw lendenen, neem deze oliekruik
met u en ga naar Ramot in Gilead.
2 Wanneer gij daar gekomen zijt, zie dan uit naar
Jehu, de zoon van Josafat, de zoon van Nimsi. Ga
bij hem binnen, doe hem opstaan uit het midden
van zijn wapenbroeders en breng hem in de bin-
nenste kamer.
3 Neem dan de kruik met olie, giet ze uit over zijn
hoofd en zeg: Zo spreekt de Here: Ik zalf u tot
koning over Israel. Open daarna de deur en vlucht
zonder dralen weg.
4 Toen ging die jonge man, de jonge profeet, naar
Ramot in Gilead.
5 Toen hij daar kwam, zaten de legeroversten juist
bijeen. En hij zeide: Ik heb een boodschap voor u,
overste. Jehu zeide: Voor wie van ons allen? En hij
antwoordde: Voor u, overste.
6 Toen stond hij op en ging het huis binnen. En hij
goot de olie over zijn hoofd en zeide tot hem: Zo
spreekt de Here, de God van Israel: Ik zalf u tot
koning over het volk des Heren, over Israel.
7 Gij zult het huis van uw heer Achab slaan, opdat Ik
het bloed van mijn knechten, de profeten, ja, het
bloed van alle knechten des Heren aan Izebel
wreke.
8 En het gehele huis van Achab zal omkomen; Ik zal
van Achab al wat mannelijk is uitroeien, allen in
Israel van hoog tot laag;

9 Dan zal Ik met het huis van Achab evenzo handelen als met dat van Jerobeam, de zoon van Nebat, en dat van Basa, de zoon van Achia;
10 En Izebel zullen de honden verslinden op de akker te Jizreel, en niemand zal haar begraven. Toen opende hij de deur en vluchtte weg.
11 Daarna kwam Jehu naar buiten bij de dienaren van zijn heer en een hunner zeide tot hem: Is alles wel? Waarom is deze waanzinnige tot u gekomen? En hij antwoordde hun: Gij kent immers de man en zijn gepraat.
12 En zij riepen: Leugens! Deel het ons toch mee. Toen zeide hij: Zo en zo heeft hij tot mij gesproken: aldus spreekt de Here: Ik zalf u tot koning over Israel.
13 Daarop nam ieder haastig zijn kleed en spreidde het voor zijn voeten op de treden van de trap; zij bliezen op de hoorn en riepen: Jehu is koning!
14 Aldus smeedde Jehu, de zoon van Josafat, de zoon van Nimsi, een samenzwering tegen Joram. (Joram nu had Ramot in Gilead bezet, hij en geheel Israel, tegen Hazael, de koning van Aram;
15 En koning Joram was teruggekeerd om te Jizreel genezing te zoeken voor de wonden, die de Arameeers hem hadden toegebracht, toen hij streed met Hazael de koning van Aram). En Jehu zeide: Indien gij er zo over denkt, laat dan niemand uit de stad ontkomen om dat in Jizreel te gaan berichten.

16 Toen besteeg Jehu zijn wagen en ging naar Jizreel,
want Joram lag daar [ziek]. En Achazja, de koning
van Juda, was gekomen om Joram te bezoeken.
17 De wachter nu stond op de toren te Jizreel; hij zag
de troep van Jehu aankomen en zeide: Ik zie een
troep. Toen zeide Joram: Neem een ruiter en zend
hun die tegemoet om te vragen: Is het vrede?
18 De ruiter ging hem tegemoet, en zeide: Zo zegt
de koning: Is het vrede? Maar Jehu zeide: Wat
hebt gij met vrede te maken? Keer om, volg mij!
En de wachter berichtte: De bode is bij hen geko-
men, maar keert niet terug.
19 Toen zond hij een tweede ruiter. Ook deze kwam
bij hen en zeide: Zo zegt de koning: Is het vrede?
Maar Jehu zeide: Wat hebt gij met vrede te
maken? Keer om, volg mij!
20 En de wachter berichtte: Hij is bij hen aangeko-
men, maar keert niet terug. En zoals zij voortja-
gen, zo jaagt alleen Jehu, de zoon van Nimsi, want
hij jaagt als een razende.
21 Toen zeide Joram: Span in. En men spande zijn
wagen in. En Joram, de koning van Israel, trok uit
met Achazja, de koning van Juda, ieder op zijn
wagen; zij trokken uit, Jehu tegemoet en troffen
hem aan op de akker van de Jizreeliet Nabot.

22 Zodra Joram Jehu zag, vroeg hij: Is het vrede,
Jehu? Maar deze antwoordde: Wat vrede, zolang
de hoererijen van uw moeder Izebel en haar vele
toverijen voortduren?
23 Daarop wendde Joram de teugel, vluchtte en riep
Achazja toe: Verraad, Achazja!
24 Maar Jehu omklemde de boog en trof Joram tussen
zijn schouders, zodat de pijl hem het hart door-
boorde; en hij zakte in zijn wagen ineen.
25 Toen zeide Jehu tot zijn hoofdman Bidkar: Neem
hem op en werp hem op de akker van de Jizreeliet
Nabot. Want herinner u, dat de Here, toen gij en
ik zij aan zij reden achter zijn vader Achab, deze
Godsspraak over hem gaf:
26 Voorzeker, Ik heb gisterenavond het bloed van
Nabot en van zijn zonen gezien, luidt het woord
des Heren. Ik zal het aan u vergelden op deze
akker luidt het woord des Heren. Nu dan, neem
hem op en werp hem op de akker, volgens het
woord des Heren.
27 Toen Achazja, de koning van Juda, dat zag, vlucht-
te hij in de richting van Bet-haggan. Maar Jehu
achtervolgde hem en beval: Hem ook! Schiet hem
neer op zijn wagen! [En] [zij] [raakten] [hem] op
de helling naar Gur bij Jibleam; hij vluchtte naar
Megiddo en stierf daar.
28 Zijn dienaren vervoerden hem op een wagen naar
Jeruzalem en begroeven hem in zijn graf bij zijn
vaderen, in de stad Davids.

29 Achazja nu was koning geworden over Juda in het
elfde jaar van Joram, de zoon van Achab.
30 Jehu kwam te Jizreel. Toen Izebel dit vernomen
had, beschilderde zij haar ogen met zwart en ver-
sierde haar hoofd, en zij keek uit het venster.
31 Toen Jehu de poort binnenkwam, riep zij: Is het
wel met Zimri, de moordenaar van zijn heer?
32 En hij hief zijn gelaat op naar het venster en zeide:
Wie is op mijn hand? Wie? En toen twee, drie
hovelingen hem aankeken,
33 Gebood hij: Werpt haar naar beneden! En zij wier-
pen haar naar beneden, zodat haar bloed rond-
spatte tegen de muur en tegen de paarden, en hij
vertrapte haar.
34 En hij ging naar binnen, at en dronk. Daarna zeide
hij: Ziet toch om naar die vervloekte en begraaft
haar, want zij is de dochter van een koning.
35 Zij gingen heen om haar te begraven, maar von-
den van haar niets dan de schedel, de voeten en
de handpalmen.
36 Toen zij terugkwamen en hem dat berichtten,
zeide hij: Dit is het woord, dat de Here gesproken
heeft door zijn knecht, de Tisbiet Elia: Op de akker
te Jizreel zullen de honden het vlees van Izebel
verslinden,
37 En het lijk van Izebel zal op de akker te Jizreel zijn
als mest op het veld zodat men niet kan zeggen:
Dit is Izebel.

2 Koningen 10

1 Achab had zeventig zonen te Samaria. Jehu schreef
een brief van de volgende inhoud, en zond die
naar Samaria aan de oversten van Jizreel, aan de
oudsten en aan de door Achab aangestelde opvoe-
ders:
2 Nu dan, zodra deze brief u bereikt, moet gij
(immers de zonen van uw heer zijn bij u en gij
hebt de beschikking over krijgswagens, paarden,
een versterkte stad en wapenen)
3 Omzien naar de beste en de geschiktste uit de
zonen van uw heer en hem plaatsen op de troon
van zijn vader en strijden voor het huis van uw
heer.
4 Maar zij waren uitermate bevreesd en zeiden: Zie,
twee koningen hebben tegen hem geen stand kun-
nen houden, hoe zouden wij dan stand kunnen
houden?
5 Toen zonden de hofmaarschalk en de gouverneur
van de stad, de oudsten en de opvoeders deze
boodschap naar Jehu: Wij zijn uw knechten, al wat
gij ons zult bevelen, zullen wij doen; wij zullen
niemand koning maken; doe wat u goeddunkt.
6 Daarom schreef hij hun ten tweeden male een
brief, waarin stond: Indien gij op mijn hand zijt en
mij wilt gehoorzamen, neemt dan de hoofden van
de mannelijke nakomelingen van uw heer en komt
tot mij te Jizreel, morgen om deze tijd. De zonen
des konings nu, zeventig man, woonden bij de
aanzienlijken der stad, die hen opvoedden.

7 Zodra de brief hen bereikte, grepen zij de zonen
des konings en maakten hen af, zeventig man; en
zij deden hun hoofden in korven en zonden ze
naar hem te Jizreel.
8 Toen de bode kwam en hem berichtte: Men heeft
de hoofden van de zonen des konings gebracht,
zeide hij: Legt ze op twee hopen bij de ingang der
poort, tot de morgen.
9 Die morgen kwam hij naar buiten, trad naar voren
en zeide tot al het volk: Gij zijt onschuldig. Zie, ik
heb een samenzwering tegen mijn heer gesmeed
en hem gedood. Maar wie heeft deze allen dan
omgebracht?
10 Weet dan, dat niets onvervuld blijft van het woord
des Heren, dat de Here tegen het huis van Achab
gesproken heeft; de Here heeft gedaan wat Hij
gesproken heeft door zijn knecht Elia.
11 En Jehu sloeg allen dood, die van Achabs huis te
Jizreel overgebleven waren en al zijn rijksgroten,
vertrouwelingen en priesters, zodat hij daarvan
niemand liet ontkomen.
12 Onmiddellijk toog hij op weg en ging naar
Samaria. Toen hij onderweg bij Bet-eked der her-
ders kwam,
13 Trof Jehu de broeders van Achazja, de koning van
Juda, aan en vroeg hun: Wie zijt gij? Zij antwoord-
den: Wij zijn broeders van Achazja en wij zijn
gekomen om de zonen van de koning en die van
de gebiedster te bezoeken.

14 En hij gebood: Grijpt hen levend. Toen grepen zij
hen levend en sloegen hen dood bij de put van
Bet-eked, tweeenveertig man; niemand van hen
liet hij over.
15 Nadat hij vandaar verder was gegaan, trof hij
Jonadab, de zoon van Rekab aan, die hem tege-
moet kwam; hij groette hem en vroeg hem: Is uw
hart mij even oprecht toegedaan als mijn hart u?
Jonadab antwoordde: Ja, gewis. [Toen] [zeide]
[hij]: Indien het zo is, geef mij dan uw hand. En
hij gaf hem de hand. Hij liet hem bij zich op de
wagen klimmen
16 En zeide: Kom met mij mee, aanschouw mijn ijver
voor de Here. Zo deden zij hem meerijden op zijn
wagen.
17 Toen hij nu te Samaria gekomen was, liet hij allen
die van Achabs huis in Samaria overgebleven waren,
doodslaan, totdat hij het had uitgeroeid, volgens
het woord, dat de Here tot Elia gesproken had.
18 Daarop vergaderde Jehu het gehele volk en zeide
tot hen: Achab heeft Baal maar weinig gediend,
Jehu zal hem meer dienen.
19 Roept dan nu alle profeten van Baal, al zijn diena-
ren en al zijn priesters tot mij, laat niemand
gemist worden, want ik wil een groot offerfeest
voor Baal aanrichten; niemand die gemist wordt,
zal in leven blijven. Maar Jehu deed dit met listige
bedoeling om de dienaren van Baal uit te roeien.
20 Jehu zeide: Bereidt een heilig feest voor ter ere
van Baal. En zij riepen dat uit.

21 Jehu zond boden door geheel Israel, en al de die-
naren van Baal kwamen, niemand bleef weg. Zij
kwamen naar de tempel van Baal, en de tempel
van Baal liep vol van het ene einde tot het andere.
22 Toen zeide hij tot de opziener van de kleedkamer:
Haal voor alle dienaren van Baal gewaden te voor-
schijn. En hij haalde voor hen de kleding te voor-
schijn.
23 Daarna kwam Jehu met Jonadab, de zoon van
Rekab, naar de tempel van Baal en zeide tot de
dienaren van Baal: Ziet nauwkeurig toe en zorgt,
dat hier onder u niemand zij van de dienaren des
Heren, maar uitsluitend dienaren van Baal.
24 Toen gingen zij naar binnen om slachtoffers en
brandoffers te brengen. Jehu nu had tachtig man
buiten opgesteld, en had gezegd: Wie een van de
mannen die ik in uw handen lever, laat ontsnap-
pen, zijn leven komt in de plaats van diens leven.
25 Zodra hij gereed was met het brengen van het
brandoffer, zeide Jehu tot de garde en de hoofdlie-
den: Gaat naar binnen, slaat hen neer, laat nie-
mand ontkomen! Toen sloegen zij hen neer met de
scherpte des zwaards, en de garde en de hoofdlie-
den wierpen [de] [lijken] weg. Daarop gingen zij
weer naar de stadswijk van de tempel van Baal.
26 En zij brachten de gewijde stenen van de tempel
van Baal naar buiten en verbrandden die.

27 Voorts haalden zij de gewijde steen van Baal
omver en ook de tempel van Baal haalden zij
omver en maakten er beerputten van, tot op de
huidige dag.
28 Zo verdelgde Jehu Baal uit Israel.
29 Alleen week Jehu niet af van de zonden die
Jerobeam, de zoon van Nebat, Israel had doen
bedrijven: de gouden kalveren die in Betel en in
Dan waren.
30 De Here zeide tot Jehu: Omdat gij goed gehandeld
hebt door te doen wat recht is in mijn ogen en
aan het huis van Achab gedaan hebt naar alles wat
in mijn hart was, zullen uw zonen tot in het vierde
geslacht op de troon van Israel zitten.
31 Maar Jehu wandelde niet nauwgezet, met zijn
gehele hart, naar de wet van de Here, de God van
Israel; hij week niet af van de zonden die
Jerobeam, de zoon van Nebat, Israel had doen
bedrijven.
32 In die dagen begon de Here Israel te besnoeien,
want Hazael sloeg hen in het gehele gebied van
Israel
33 Oostelijk van de Jordaan: het gehele land van
Gilead, de Gadieten, de Rubenieten en de
Manassieten, van Aroer aan de beek Arnon, zowel
Gilead als Basan.
34 Het overige van de geschiedenis van Jehu, alles
wat hij gedaan heeft en al zijn dappere daden, is
dat niet beschreven in het boek van de kronieken
der koningen van Israel?

35 Jehu ging bij zijn vaderen te ruste en men begroef
hem in Samaria; zijn zoon Joachaz werd koning in
zijn plaats.
36 De tijd nu, die Jehu over Israel te Samaria gere-
geerd heeft, was achtentwintig jaar.

2 Koningen 11

1 Toen Atalja, de moeder van Achazja, zag, dat haar
zoon dood was, maakte zij zich op en bracht het
gehele koninklijke geslacht om.
2 Maar Jehoseba, de dochter van koning Joram, de
zuster van Achazja, nam Joas de zoon van Achazja,
en bracht hem met zijn voedster heimelijk weg uit
de kring der prinsen die gedood werden, naar de
bergplaats voor de bedden; en zij verborgen hem
voor Atalja, zodat hij niet ter dood gebracht werd.
3 Hij bleef zes jaar bij haar verborgen in het huis des
Heren, terwijl Atalja over het land regeerde.
4 Maar in het zevende jaar ontbood Jojada de over-
sten over honderd van de lijfwacht en van de
garde; hij liet hen bij zich komen in het huis des
Heren, sloot met hen een verbond en nam hun
een eed af in het huis des Heren. Daarop toonde
hij hun de zoon des konings.
5 En hij beval hun: Dit moet gij doen: het derde
deel van u, dat op de sabbat dienst moet doen en
de wacht betrekt bij het koninklijk paleis*f*
6 (Een ander derde deel staat bij de poort Sur en
nog een derde deel bij de poort achter de garde)
dat moet bij de tempel de wacht houden bij beur-
ten.
7 De twee afdelingen van u, allen die op de sabbat
vrijaf krijgen, moeten in het huis des Heren de
wacht houden, bij de koning;

8 Gij moet u rondom de koning scharen, ieder met zijn wapens in de hand, en wie tussen de gelederen komt, moet ter dood worden gebracht. En blijft bij de koning, als hij naar buiten gaat of binnenkomt.

9 De oversten van honderd deden alles wat de priester Jojada geboden had; ieder van hen nam zijn mannen die op de sabbat dienst moesten doen, met hen die op de sabbat vrijaf kregen, en zij kwamen bij de priester Jojada.

10 De priester gaf aan de oversten over honderd de speren en schilden van koning David, die zich in het huis des Heren bevonden.

11 En de garde stelde zich op, ieder met zijn wapens in de hand, van de rechtervleugel tot de linkervleugel van het huis, bij het altaar en bij het huis, rondom de koning.

12 Toen bracht hij de zoon des konings naar buiten, zette hem de kroon op en gaf hem de Getuigenis. Zo maakten zij hem koning; zij zalfden hem, klapten in de handen en riepen: Leve de koning!

13 Toen Atalja het geroep van de garde [en] van het volk hoorde, ging zij naar het volk in het huis des Heren,

14 En zag, zie, daar stond de koning bij de zuil, volgens het gebruik, terwijl de oversten met de trompetten bij de koning waren; en al het volk des lands verheugde zich en blies op trompetten. Toen verscheurde Atalja haar klederen en riep: Verraad, verraad!
15 Maar de priester Jojada gebood de oversten over honderd, de bevelhebbers van het leger, en zeide tot hen: Brengt haar tussen de gelederen naar buiten en doodt met het zwaard al wie haar volgt. Want de priester had gezegd: Zij mag niet ter dood gebracht worden in het huis des Heren.
16 Daarop sloegen zij de handen aan haar; en toen zij door de ingang voor de paarden bij het koninklijk paleis gekomen was, werd zij daar ter dood gebracht.
17 Toen sloot Jojada het verbond tussen de Here en de koning en het volk, dat zij een volk des Heren zouden zijn, alsmede tussen de koning en het volk.
18 Het gehele volk des lands ging naar de tempel van Baal en zij haalden die omver, zijn altaren en zijn beelden verbrijzelden zij volkomen en doodden Mattan, de priester van Baal, voor de altaren. En de priester stelde wachtposten aan voor het huis des Heren.

19 Daarop nam hij met zich de oversten over hon-
derd, de lijfwacht, de garde en het gehele volk des
lands; zij leidden de koning uit het huis des Heren
en kwamen door de poort der garde in het konink-
lijk paleis, en hij nam plaats op de koningstroon.
20 Het gehele volk des lands verheugde zich en de
stad bleef rustig, nadat zij Atalja met het zwaard
ter dood gebracht hadden in het koninklijk paleis.
21 Joas was zeven jaar oud, toen hij koning werd.

2 Koningen 12

1 In het zevende jaar van Jehu werd Joas koning en
hij regeerde veertig jaar te Jeruzalem. Zijn moeder
heette Sibja; zij was uit Berseba.
2 Joas deed wat recht is in de ogen des Heren, al de
dagen, dat de priester Jojada hem onderwees.
3 Alleen verdwenen de hoogten niet; nog steeds
slachtte en offerde het volk op de hoogten.
4 Joas gebood de priesters: Al wat onder de heilige
gaven aan geld in het huis des Heren gebracht
wordt, gangbaar geld, het hoofdgeld, waarop
ieder geschat is, [en] al het geld, dat ieder naar de
drang zijns harten in het huis des Heren brengt,
5 Dat moeten de priesters in ontvangst nemen, ieder
van zijn bekenden; en zij moeten daarmede de
bouwvallige gedeelten van het huis herstellen,
overal waar iets bouwvalligs gevonden wordt.
6 Maar in het drieentwintigste jaar van koning Joas
hadden de priesters de bouwvallige gedeelten van
de tempel nog niet hersteld.
7 Toen ontbood koning Joas de priester Jojada en de
overige priesters en zeide tot hen: Waarom herstelt
gij de bouwvallige gedeelten van de tempel niet?
Nu dan, gij moogt van uw bekenden geen geld
meer in ontvangst nemen, maar gij moet het afleve-
ren voor de bouwvallige gedeelten van de tempel.
8 En de priesters bewilligden erin, dat zij geen geld
meer van het volk zouden ontvangen, maar dat zij
dan ook de bouwvallige gedeelten van de tempel
niet zouden behoeven te herstellen.

9 Toen nam de priester Jojada een kist, boorde een
gat in het deksel en plaatste die naast het altaar,
ter rechterzijde, wanneer men het huis des Heren
binnenkomt; en daarin deden de priesters, de dor-
pelwachters, al het geld dat in het huis des Heren
gebracht werd.
10 Zodra zij gezien hadden, dat er veel geld in de kist
was, kwam de schrijver des konings met de hoge-
priester; zij pakten het geld dat in het huis des
Heren gevonden werd, in buidels en telden het.
11 Dan stelden zij het afgewogen geld ter hand aan
de opzichters die over het huis des Heren aange-
steld waren, en dezen betaalden het uit aan de
timmerlieden en de bouwlieden die aan het huis
des Heren werkten,
12 Aan de metselaars en de steenhouwers; ook
besteedden zij het voor het aankopen van hout en
gehouwen stenen, om te herstellen wat bouwvallig
was aan het huis des Heren, en voor al wat uitge-
geven werd tot herstel van het huis.
13 Doch er werden voor het huis des Heren geen zil-
veren schalen, messen, sprengbekkens, trompet-
ten, generlei gouden of zilveren voorwerpen
gemaakt van het geld dat in het huis des Heren
gebracht was.
14 Maar zij gaven dit aan de opzichters om daarmee
het huis des Heren te herstellen,

15 En hielden geen afrekening met de mannen aan
wie zij het geld ter hand gesteld hadden om het
aan de werklieden te geven; want zij handelden in
goed vertrouwen.
16 Maar het geld van schuldoffers en van zondoffers
werd niet in het huis des Heren gebracht, doch
dat was voor de priesters.
17 Toen trok Hazael, de koning van Aram, op, streed
tegen Gat en nam het in. Toen Hazael aanstalten
maakte om tegen Jeruzalem op te trekken,
18 Nam Joas, de koning van Juda, al de heilige gaven
die Josafat, Joram en Achazja, zijn vaderen, konin-
gen van Juda, geheiligd hadden, alsmede de door
hem zelf geheiligde gaven en al het goud dat zich
in de schatkamers van het huis des Heren en van
het koninklijk paleis bevond, en zond het aan
Hazael, de koning van Aram. Toen trok deze weg
van Jeruzalem.
19 Het overige van de geschiedenis van Joas en alles
wat hij gedaan heeft, is dat niet beschreven in het
boek van de kronieken der koningen van Juda?
20 Zijn dienaren maakten zich op en smeedden een
samenzwering; zij sloegen Joas neer in Bet-millo,
dat op de helling naar Silla ligt.
21 Jozabad namelijk, de zoon van Simat, en Jozabad,
de zoon van Somer, zijn dienaren, sloegen hem
neer, zodat hij stierf. En men begroef hem bij zijn
vaderen in de stad Davids; zijn zoon Amasja werd
koning in zijn plaats.

2 Koningen 13

1 In het drieentwintigste jaar van Joas, de zoon van
Achazja, de koning van Juda, werd Joachaz, de
zoon van Jehu, koning over Israel te Samaria; hij
regeerde zeventien jaar.
2 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren en
volgde de zonden na, die Jerobeam, de zoon van
Nebat, Israel had doen bedrijven; daarvan week hij
niet af.
3 Daarom ontbrandde de toorn des Heren tegen
Israel, en Hij gaf hen in de macht van Hazael, de
koning van Aram, en in de macht van Benhadad,
de zoon van Hazael, al die tijd.
4 Maar Joachaz zocht de gunst van de Here, en de
Here hoorde naar hem, want Hij had gezien hoe
zwaar de koning van Aram Israel verdrukte.
5 En de Here gaf aan Israel een verlosser, zodat zij
onder de overheersing van Aram uit kwamen en de
Israelieten in hun tenten konden wonen zoals
tevoren.
6 Toch weken zij niet af van de zonden van het huis
van Jerobeam, die hij Israel had doen bedrijven;
daarmee gingen zij voort. Ook bleef te Samaria de
gewijde paal staan.
7 Waarlijk, hij had aan Joachaz geen krijgsvolk over-
gelaten dan vijftig ruiters, tien strijdwagens en
tienduizend man voetvolk; want de koning van
Aram had hen te gronde gericht en hen gemaakt
als stof bij het dorsen.

8 Het overige van de geschiedenis van Joachaz en
alles wat hij gedaan heeft en zijn dappere daden,
is dat niet beschreven in het boek van de kronie-
ken der koningen van Israel?
9 Joachaz ging bij zijn vaderen te ruste en men
begroef hem in Samaria; zijn zoon Joas werd
koning in zijn plaats.
10 In het zevenendertigste jaar van Joas, de koning
van Juda, werd Joas, de zoon van Joachaz, koning
over Israel te Samaria; hij regeerde zestien jaar.
11 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren; hij
week niet af van al de zonden die Jerobeam, de
zoon van Nebat, Israel had doen bedrijven; daar-
mee ging hij voort.
12 Het overige van de geschiedenis van Joas en alles
wat hij gedaan heeft en zijn dappere daden, hoe
hij gestreden heeft tegen Amasja, de koning van
Juda, is dat niet beschreven in het boek van de
kronieken der koningen van Israel?
13 Nadat Joas bij zijn vaderen te ruste gegaan was,
zette Jerobeam zich op de troon. Joas werd begra-
ven in Samaria bij de koningen van Israel.
14 Elisa lag ziek aan de ziekte, waaraan hij zou ster-
ven. Joas, de koning van Israel, kwam tot hem en
weende over hem en zeide: Mijn vader, mijn
vader! Wagens en ruiters van Israel!
15 Elisa zeide tot hem: Haal boog en pijlen. En toen
hij voor hem boog en pijlen gehaald had,

16 Zeide hij tot de koning van Israel: Leg uw hand
aan de boog. En hij legde er zijn hand aan. Toen
legde Elisa zijn handen op die van de koning.
17 Daarna beval hij: Open het venster naar het oos-
ten. En toen hij het geopend had, zeide Elisa:
Schiet. En hij schoot. Toen zeide hij: Een pijl der
overwinning van de Here, ja, een pijl der overwin-
ning op Aram. Gij zult Aram bij Afek tot vernieti-
ging toe verslaan.
18 Daarna zeide hij: Neem de pijlen. Toen hij ze
genomen had, zeide hij tot de koning van Israel:
Sla op de grond. Hij sloeg driemaal en hield toen
op.
19 En de man Gods werd toornig op hem en zeide:
Gij hadt vijfmaal of zesmaal moeten slaan, dan
hadt gij Aram verslagen tot vernietiging toe. Maar
nu zult gij Aram driemaal verslaan.
20 Daarna stierf Elisa en men begroef hem. Nu plach-
ten de benden van de Moabieten bij het aanbre-
ken van het jaar in het land te komen.
21 Terwijl men eens bezig was iemand te begraven,
zie, daar zagen zij een bende: toen wierpen zij de
man in het graf van Elisa en liepen weg. En toen
de man met het gebeente van Elisa in aanraking
kwam, werd hij levend, en rees overeind op zijn
voeten.
22 Hazael, de koning van Aram, verdrukte Israel al de
dagen van Joachaz.

23 Maar de Here was hun genadig, erbarmde Zich
over hen, en keerde Zich weer tot hen ter wille
van zijn verbond met Abraham, Isaak en Jakob; Hij
wilde hen niet verdelgen en had hen nog niet van
voor zijn aangezicht verworpen.
24 Nadat Hazael, de koning van Aram, gestorven was,
werd zijn zoon Benhadad koning in zijn plaats.
25 En Joas, de zoon van Joachaz, heroverde op
Benhadad, de zoon van Hazael, de steden die deze
op diens vader Joachaz in de oorlog veroverd had;
Joas versloeg hem driemaal en heroverde de ste-
den van Israel.

2 Koningen 14

1 In het tweede jaar van Joas, de zoon van Joachaz,
de koning van Israel, werd Amasja koning, de zoon
van Joas, de koning van Juda.
2 Hij was vijfentwintig jaar oud, toen hij koning
werd; hij regeerde negenentwintig jaar te
Jeruzalem. Zijn moeder heette Jehoaddan; zij was
uit Jeruzalem.
3 En hij deed wat recht is in de ogen des Heren,
echter niet zoals zijn vader David; hij deed geheel
zoals zijn vader Joas gedaan had:
4 De hoogten alleen verdwenen niet, nog steeds
slachtte en offerde het volk op de hoogten.
5 Zodra hij het koningschap vast in handen had,
doodde hij de dienaren die zijn vader, de koning,
hadden gedood.
6 Maar de kinderen van de moordenaars bracht hij
niet ter dood, overeenkomstig hetgeen geschreven
staat in het wetboek van Mozes, waar de Here
geboden heeft: De vaders zullen niet om de kinde-
ren ter dood gebracht worden, ook zullen de kin-
deren niet om de vaders ter dood gebracht wor-
den; maar ieder zal om zijn eigen zonde ter dood
gebracht worden.
7 Hij versloeg de Edomieten in het Zoutdal, tienduizend
man; in die strijd veroverde hij Sela en het kreeg van
hem de naam Jokteel, tot op de huidige dag.
8 Toen zond Amasja boden tot Joas, de zoon van
Joachaz, de zoon van Jehu, de koning van Israel,
om te zeggen: Kom, laten wij ons met elkander
meten!

9 Maar Joas, de koning van Israel, zond aan Amasja, de koning van Juda, dit antwoord: De distel op de Libanon zond tot de ceder op de Libanon de uitnodiging: geef toch uw dochter aan mijn zoon tot vrouw. Maar de dieren des velds op de Libanon kwamen voorbij en vertrapten de distel.
10 Gij hebt Edom geheel verslagen; daardoor heeft uw hart u overmoedig gemaakt. Behoud uw roem en blijf in uw huis. Waarom zoudt gij het ongeluk uitdagen, zodat gij ten val komt, en Juda met u?
11 Doch Amasja luisterde niet. Toen trok Joas, de koning van Israel, op, en zij maten zich met elkander, hij en Amasja, de koning van Juda, te Betsemes in Juda.
12 En Juda werd door Israel verslagen en zij vluchtten allen naar hun tenten.
13 Joas nu, de koning van Israel, nam Amasja, de koning van Juda, de zoon van Joas, de zoon van Achazja, te Bet-semes gevangen. En hij kwam naar Jeruzalem en brak de muur van Jeruzalem af, van de Efraimpoort tot de Hoekpoort, vierhonderd el.
14 Daarop nam hij al het goud en zilver en al het gerei dat in het huis des Heren gevonden werd en in de schatkamers van het koninklijk paleis, benevens gijzelaars, en keerde terug naar Samaria.

15 Het overige van de geschiedenis van Joas, wat hij
gedaan heeft en zijn dappere daden, en hoe hij
gestreden heeft tegen Amasja, de koning van Juda,
is dat niet beschreven in het boek van de kronie-
ken der koningen van Israel?
16 Joas ging bij zijn vaderen te ruste en werd begra-
ven in Samaria bij de koningen van Israel; zijn
zoon Jerobeam werd koning in zijn plaats.
17 Amasja, de zoon van Joas, de koning van Juda,
leefde na de dood van Joas, de zoon van Joachaz,
de koning van Israel, vijftien jaar.
18 Het overige van de geschiedenis van Amasja, is dat
niet beschreven in het boek van de kronieken der
koningen van Juda?
19 Men smeedde te Jeruzalem een samenzwering
tegen hem en hij vluchtte naar Lakis. Maar men
liet hem achternazetten naar Lakis en daar doden.
20 Men legde hem op paarden, en hij werd te
Jeruzalem begraven bij zijn vaderen in de stad
Davids. *f*
21 Nu had het gehele volk van Juda Azarja, toen deze
zestien jaar oud was, genomen en koning gemaakt
in de plaats van zijn vader Amasja.
22 Hij versterkte Elat en bracht het aan Juda terug,
nadat de koning bij zijn vaderen te ruste was
gegaan.
23 In het vijftiende jaar van Amasja, de zoon van Joas,
de koning van Juda, werd Jerobeam, de zoon van
Joas, de koning van Israel, koning te Samaria; hij
regeerde eenenveertig jaar.

24 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren, hij
week niet af van al de zonden die Jerobeam, de
zoon van Nebat, Israel had doen bedrijven.
25 Hij heroverde het gebied van Israel, van de weg
naar Hamat tot de zee der Vlakte, volgens het
woord dat de Here, de God van Israel, gesproken
had door zijn knecht, de profeet Jona, de zoon van
Amittai, uit Gat-hachefer.
26 Want de Here had gezien, dat de ellende van Israel
zeer bitter was, dat het met hoog als met laag
gedaan was en dat er geen helper was voor Israel.
27 Maar de Here had niet gezegd, dat Hij de naam
van Israel van onder de hemel zou uitwissen; dus
verloste Hij hen door Jerobeam, de zoon van Joas.
28 Het overige van de geschiedenis van Jerobeam en
al wat hij gedaan heeft en zijn dappere daden, hoe
hij gestreden heeft en hoe hij Damascus en Hamat,
[die] [eens] [behoord] [hadden] aan Juda, aan
Israel teruggebracht heeft, is dat niet beschreven
in het boek van de kronieken der koningen van
Israel?
29 Jerobeam ging bij zijn vaderen, de koningen van
Israel, te ruste en zijn zoon Zekarja werd koning in
zijn plaats.

2 Koningen 15

1 In het zevenentwintigste jaar van Jerobeam, de
koning van Israel, werd Azarja koning, de zoon van
Amasja, de koning van Juda.
2 Hij was zestien jaar oud, toen hij koning werd; hij
regeerde tweeenvijftig jaar te Jeruzalem. Zijn moe-
der heette Jekolja; zij was uit Jeruzalem.
3 Hij deed wat recht is in de ogen des Heren, geheel
zoals zijn vader Amasja gedaan had.
4 Alleen verdwenen de hoogten niet; nog steeds
slachtte en offerde het volk op de hoogten.
5 De Here sloeg de koning, zodat hij melaats was tot
de dag van zijn dood, en hij woonde in een afge-
zonderd huis, terwijl Jotam, de zoon des konings,
het paleis beheerde en het volk des lands bestuur-
de.
6 Het overige van de geschiedenis van Azarja, en al
wat hij gedaan heeft, is dat niet beschreven in het
boek van de kronieken der koningen van Juda?
7 Azarja ging bij zijn vaderen te ruste en men
begroef hem bij zijn vaderen in de stad Davids;
zijn zoon Jotam werd koning in zijn plaats.
8 In het achtendertigste jaar van Azarja, de koning
van Juda, werd Zekarja, de zoon van Jerobeam,
koning over Israel te Samaria; hij regeerde zes
maanden.
9 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren, zoals
zijn vaderen gedaan hadden; hij week niet af van
de zonden die Jerobeam, de zoon van Nebat,
Israel had doen bedrijven.

10 Sallum, de zoon van Jabes, smeedde een samen-
zwering tegen hem en sloeg hem ten aanschou-
wen van het volk dood. En hij werd koning in zijn
plaats.
11 Het overige van de geschiedenis van Zekarja, zie,
het is beschreven in het boek van de kronieken der
koningen van Israel.
12 Aldus was immers het woord dat de Here gespro-
ken had tot Jehu: Uw zonen zullen tot in het vier-
de geslacht op de troon van Israel zitten. En zo is
het ook geschied.
13 Sallum, de zoon van Jabes, werd koning in het
negenendertigste jaar van Uzzia, de koning van
Juda; hij regeerde een volle maand te Samaria.
14 Toen trok Menachem, de zoon van Gadi, uit Tirsa
op, kwam naar Samaria en sloeg Sallum, de zoon
van Jabes, te Samaria dood. En hij werd koning in
zijn plaats.
15 Het overige van de geschiedenis van Sallum en de
samenzwering die hij gesmeed heeft, zie, zij zijn
beschreven in het boek van de kronieken der
koningen van Israel.
16 Toen sloeg Menachem Tifsach met allen die daarin
waren, en het daarbij behorend gebied, van Tirsa
af, omdat het de poort niet had geopend. Hij
sloeg het, al de zwangere vrouwen daarin liet hij
openrijten.
17 In het negenendertigste jaar van Azarja, de koning
van Juda, werd Menachem, de zoon van Gadi,
koning over Israel; hij regeerde tien jaar te Samaria.

18 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren; hij week al zijn dagen niet af van de zonden die Jerobeam, de zoon van Nebat, Israel had doen bedrijven,
19 Pul, de koning van Assur, trok tegen het land op; Menachem gaf Pul duizend talenten zilver, opdat deze hem zou bijstaan om het koningschap in zijn hand te bevestigen.
20 En Menachem hief dit geld van Israel, van alle vermogende lieden, om het de koning van Assur te geven: vijftig sikkels zilver per hoofd. Toen keerde de koning van Assur terug en bleef daar niet in het land.
21 Het overige van de geschiedenis van Menachem en al wat hij gedaan heeft, is dat niet beschreven in het boek van de kronieken der koningen van Israel?
22 Menachem ging bij zijn vaderen te ruste, en zijn zoon Pekachja werd koning in zijn plaats.
23 In het vijftigste jaar van Azarja, de koning van Juda, werd Pekachja, de zoon van Menachem, koning over Israel te Samaria, en regeerde twee jaar.
24 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren, hij week niet af van de zonden die Jerobeam, de zoon van Nebat, Israel had doen bedrijven.

25 Zijn hoofdman Pekach, de zoon van Remaljahu,
smeedde een samenzwering tegen hem en sloeg
hem dood te Samaria, in de burcht van het
koninklijk paleis, ook Argob en Arje, met de hulp
van vijftig mannen uit de Gileadieten; hij doodde
hem en werd koning in zijn plaats.
26 Het overige van de geschiedenis van Pekachja en
al wat hij gedaan heeft, zie, dat is beschreven in
het boek van de kronieken der koningen van
Israel.
27 In het tweeenvijftigste jaar van Azarja, de koning
van Juda, werd Pekach, de zoon van Remaljahu,
koning over Israel te Samaria; hij regeerde twintig
jaar.
28 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren, hij
week niet af van de zonden die Jerobeam, de zoon
van Nebat, Israel had doen bedrijven.
29 In de dagen van Pekach, de koning van Israel,
kwam Tiglatpileser, de koning van Assur, en vero-
verde Ijjon, Abel-bet-maaka, Janoach, Kedes en
Hasor, Gilead en Galila, het gehele land van
Naftali; en hij voerde de bevolking in ballingschap
naar Assur.
30 En Hosea, de zoon van Ela, smeedde een samen-
zwering tegen Pekach, de zoon van Remaljahu; hij
sloeg hem dood en werd koning in zijn plaats in
het twintigste jaar van Jotam, de zoon van Uzzia.
31 Het overige van de geschiedenis van Pekach en al
wat hij gedaan heeft, zie, dat is beschreven in het
boek van de kronieken der koningen van Israel.

32 In het tweede jaar van Pekach, de zoon van
Remaljahu, de koning van Israel, werd Jotam
koning, de zoon van Uzzia, de koning van Juda.
33 Hij was vijfentwintig jaar oud, toen hij koning
werd; hij regeerde zestien jaar te Jeruzalem. Zijn
moeder heette Jerusa; zij was de dochter van
Sadok.
34 Hij deed wat recht is in de ogen des Heren, geheel
zoals zijn vader Uzzia gedaan had.
35 Alleen verdwenen de hoogten niet; nog steeds
slachtte en offerde het volk op de hoogten. Hij
bouwde de Bovenpoort van het huis des Heren.
36 Het overige van de geschiedenis van Jotam en al
wat hij gedaan heeft, is dat niet beschreven in het
boek van de kronieken der koningen van Juda?
37 In die dagen begon de Here Resin, de koning van
Aram, en Pekach, de zoon van Remaljahu, op Juda
los te laten.
38 Jotam ging bij zijn vaderen te ruste en werd
begraven bij zijn vaderen in de stad Davids; zijn
zoon Achaz werd koning in zijn plaats.

2 Koningen 16

1 In het zeventiende jaar van Pekach, de zoon van
Remaljahu, werd Achaz koning, de zoon van
Jotam, de koning van Juda.
2 Achaz was twintig jaar oud, toen hij koning werd;
hij regeerde zestien jaar te Jeruzalem. Hij deed niet
wat recht is in de ogen van de Here, zijn God,
zoals zijn vader David,
3 Maar hij wandelde in de weg der koningen van
Israel. Ook deed hij zijn zoon door het vuur gaan
in overeenstemming met de gruwelen der volken,
die de Here voor de Israelieten had verdreven.
4 Hij slachtte en offerde op de hoogten, op de heu-
vels en onder elke groene boom.
5 Toen trok Resin, de koning van Aram, met Pekach,
de zoon van Remaljahu, de koning van Israel, op
ten strijde tegen Jeruzalem. En zij belegerden
Achaz, maar konden in de strijd de overhand niet
behalen.
6 Te dien tijde heroverde Resin, de koning van
Aram, Elat voor Aram en hij wierp de Judeeers uit
Elat; en de Edomieten kwamen naar Elat en woon-
den daar tot op de huidige dag.
7 Toen zond Achaz boden naar Tiglatpileser, de
koning van Assur, om te zeggen: Ik ben uw knecht
en uw zoon; trek op en verlos mij uit de macht
van de koning van Aram en uit de macht van de
koning van Israel, die tegen mij zijn opgetrokken.

8 Achaz nam het zilver en het goud, dat zich
bevond in het huis des Heren en in de schatkamers
van het koninklijk paleis, en hij zond het als een
geschenk aan de koning van Assur.
9 En de koning van Assur gaf hem gehoor; de
koning van Assur trok op tegen Damascus, nam
het in en voerde de bevolking in ballingschap weg
naar Kir; en Resin bracht hij ter dood.
10 Daarop ging koning Achaz Tiglatpileser, de koning
van Assur, tegemoet naar Damascus. Toen hij het
altaar dat te Damascus was, gezien had, zond
koning Achaz aan de priester Uria een tekening en
een nauwkeurig gelijkend model van het altaar.
11 En de priester Uria bouwde het altaar; geheel vol-
gens de opdracht van koning Achaz vanuit
Damascus maakte de priester Uria het, tegen dat
koning Achaz uit Damascus zou terugkomen.
12 Toen de koning uit Damascus teruggekomen was,
zag hij het altaar. En de koning trad nader tot het
altaar, besteeg het
13 En ontstak zijn brandoffer en zijn spijsoffer, goot
zijn plengoffer uit en sprengde op het altaar het
bloed van zijn vredeoffers.
14 Maar het koperen altaar, dat voor het aangezicht
des Heren stond, liet hij van de voorkant van het
huis des Heren, van de plaats tussen het [nieuwe]
altaar en het huis, verplaatsen en zetten aan de
noordzijde van dat altaar.

15 En koning Achaz gebood de priester Uria: Ontsteek
op het grote altaar het morgenbrandoffer en het
avondspijsoffer, alsmede het brandoffer en het
spijsoffer des konings, voorts het brandoffer, het
spijsoffer en de plengoffers van het gehele volk
des lands; ook zult gij al het bloed van brandoffer
en slachtoffer daarop sprengen. Maar het koperen
altaar zal mij tot onderzoek dienen.
16 En de priester Uria deed geheel zoals koning Achaz
geboden had.
17 En koning Achaz sneed de sluitplaten der onder-
stellen weg, en nam de bekkens eraf, hij lichtte de
zee af van de koperen runderen die haar droegen,
en zette haar op een stenen plaveisel.
18 Voorts liet hij aan het huis des Heren de sabbats-
galerij, die men aan het huis gebouwd had, alsook
de buitenste ingang voor de koning verplaatsen,
ter wille van de koning van Assur.
19 Het overige van de geschiedenis van Achaz, wat
hij gedaan heeft, is dat niet beschreven in het
boek van de kronieken der koningen van Juda?
20 Achaz ging bij zijn vaderen te ruste en werd
begraven bij zijn vaderen in de stad Davids; zijn
zoon Hizkia werd koning in zijn plaats.

2 Koningen 17

1 In het twaalfde jaar van Achaz, de koning van
Juda, werd Hosea, de zoon van Ela, koning over
Israel te Samaria; hij regeerde negen jaar.
2 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren, ech-
ter niet zoals de koningen van Israel die voor hem
geweest waren.
3 Tegen hem trok Salmanassar, de koning van Assur,
op; en Hosea onderwierp zich aan hem en betaal-
de hem schatting.
4 Maar toen de koning van Assur een samenzwering
bij Hosea ontdekte, dat hij gezanten naar So, de
koning van Egypte, gezonden had en aan de
koning van Assur geen schatting meer opbracht,
zoals van jaar tot jaar, nam de koning van Assur
hem gevangen en sloot hem in boeien in de
gevangenis.
5 De koning van Assur trok door het gehele land,
rukte op naar Samaria en belegerde het drie jaar.
6 In het negende jaar van Hosea nam de koning van
Assur Samaria in; hij voerde Israel in ballingschap
naar Assur en deed hen wonen in Chalach, aan de
Chabor, de rivier van Gozan en in de steden der
Meden.
7 Dit nu is geschied, omdat de Israelieten gezondigd
hadden tegen de Here, hun God, die hen uit het
land Egypte geleid had, uit de macht van Farao,
de koning van Egypte, en omdat zij andere goden
hadden vereerd

8 En gewandeld hadden naar de inzettingen der volken die de Here voor het aangezicht van Israel verdreven had en naar die, welke de koningen van Israel hadden ingesteld.
9 De Israelieten hadden bedacht wat tegenover de Here, hun God, niet recht was: zij hadden zich offerhoogten gebouwd in al hun steden, van de wachttoren af tot de versterkte stad toe;
10 En zij hadden zich gewijde stenen opgericht en gewijde palen op elke hoge heuvel en onder elke groene boom.
11 Daar, op alle hoogten, hadden zij offers gebracht, evenals de volken die de Here voor hun aangezicht had weggevoerd; zij hadden slechte dingen gedaan en daardoor de Here gekrenkt;
12 Zij hadden afgodendienst bedreven, waarvan de Here tot hen gezegd had: Zo iets zult gij niet doen.
13 De Here had Israel en Juda gewaarschuwd door alle profeten, alle zieners: Bekeert u van uw boze wegen en onderhoudt mijn geboden en inzettingen, volgens de gehele wet die Ik uw vaderen heb geboden, en door mijn knechten, de profeten, u heb doen overbrengen.
14 Maar zij hadden niet geluisterd doch zich even hardnekkig betoond als hun vaderen, die niet vertrouwd hadden op de Here, hun God.

15 Zij hadden zijn inzettingen veracht en zijn ver-
bond, dat Hij met hun vaderen gesloten had, als-
ook zijn vermaningen, die Hij tot hen gericht had;
zij hadden achter de ijdelheden aan gelopen,
zodat zij tot ijdelheid werden, en achter de volken
aan, die rondom hen woonden, ofschoon de Here
hun geboden had niet te doen zoals deze.
16 Zij hadden al de geboden van de Here, hun God,
verlaten en zich gegoten beelden gemaakt, twee
kalveren; ook hadden zij gewijde palen gemaakt,
en zich neergebogen voor het gehele heer des
hemels en de Baal gediend.
17 Voorts hadden zij hun zonen en dochters door het
vuur doen gaan, waarzeggerij en wichelarij
gepleegd en zich verkocht om te doen wat kwaad is
in de ogen des Heren en Hem daardoor te krenken.
18 Daarom was de Here zeer vertoornd geworden op
Israel en had hen van voor zijn aangezicht verwij-
derd: niets bleef er over dan alleen de stam van Juda.
19 Ook Juda heeft de geboden van de Here, zijn God,
niet onderhouden, maar gewandeld naar de inzet-
tingen die Israel had ingesteld.
20 Daarom verwierp de Here het gehele geslacht van
Israel. Hij vernederde hen en gaf hen over in de
macht van plunderaars, totdat Hij hen van zijn
aangezicht had weggeworpen.
21 Toen Hij Israel losgescheurd had van het huis van
David, en zij Jerobeam, de zoon van Nebat, tot
koning hadden gemaakt, had Jerobeam Israel van de
Here afgetrokken en hen grote zonde doen bedrijven,

22 Zodat de Israelieten wandelden in al de zonden
die Jerobeam begaan had; zij weken daarvan niet
af,
23 Totdat de Here Israel van voor zijn aangezicht ver-
wijderde, zoals Hij gesproken had door al zijn
knechten, de profeten. En Israel werd uit zijn land
in ballingschap weggevoerd naar Assur, tot op de
huidige dag.
24 De koning van Assur bracht mensen uit Babel,
Kuta, Awwa, Hamat en Sefarwaim en deed hen
wonen in de steden van Samaria in plaats van de
Israelieten. Zij namen Samaria in bezit en vestig-
den zich in de steden daarvan.
25 In de eerste tijd nu, dat zij daar woonden, vereer-
den zij de Here niet; daarom zond de Here leeu-
wen onder hen, die sommigen van hen doodden.
26 Toen zeide men tot de koning van Assur: De vol-
ken die gij hebt weggevoerd en in de steden van
Samaria hebt doen wonen, kennen de juiste dienst
van de God des lands niet; daarom heeft Hij leeu-
wen onder hen gezonden en zie, deze doden hen,
omdat zij de juiste dienst van de God des lands
niet kennen.
27 Toen gebood de koning van Assur: Brengt daar-
heen een van de priesters die gij vandaar hebt
weggevoerd, om daar te gaan wonen; hij moet
hun de juiste dienst van de God des lands leren.

28 Toen kwam een van de priesters die men uit
Samaria weggevoerd had; deze ging te Betel
wonen en leerde hun, hoe zij de Here moesten
vereren.
29 Daarnaast maakte elk volk zijn eigen goden, en zij
plaatsten die in de tempels op de hoogten, welke
de Samaritanen hadden gebouwd, elk volk voor
zich, in de steden waar zij woonden:
30 De mensen van Babel maakten (een beeld van)
Sukkot-benot, de mensen uit Kuta van Nergal, de
mensen uit Hamat van Asima,
31 En de Awwieten van Nibchaz en Tartak. De
Sefarwieten verbrandden hun kinderen voor
Adrammelek en Anammelek, de goden van
Sefarwaim.
32 Daarnaast vereerden zij de Here en stelden uit alle
kringen priesters voor de hoogten aan, die voor
hen dienst deden in de tempels op de hoogten.
33 Zij vereerden de Here, maar bleven ook hun goden
dienen naar de gewoonte van de volken waaruit
men hen had weggevoerd.
34 Tot op de huidige dag doen zij naar de vroegere
gewoonten. Zij vereren de Here niet, en doen niet
naar de inzettingen en verordeningen, naar de wet
en het gebod, welke de Here geboden had aan de
zonen van Jakob, aan wie Hij de naam Israel had
gegeven.

35 Met hen toch had de Here een verbond gesloten
en hun geboden: Gij moogt geen andere goden
vereren, u voor hen niet nederbuigen, noch hen
dienen of aan hen offeren.
36 Maar de Here, die u uit het land Egypte heeft
gevoerd, met grote kracht en met uitgestrekte
arm, Hem moet gij vereren, voor Hem u nederbui-
gen en aan Hem offeren;
37 En de inzettingen, de verordeningen, de wet en
het gebod, die Hij u heeft voorgeschreven, zult gij
te allen tijde naarstig onderhouden.
38 Gij zult geen andere goden vereren, gij moogt het
verbond niet vergeten, dat Ik met u gesloten heb:
gij zult geen andere goden vereren;
39 Maar de Here, uw God, zult gij vereren: dan zal
Hij u redden uit de macht van al uw vijanden.
40 Doch zij hebben niet geluisterd, maar doen nog
steeds naar hun vroegere gewoonte.
41 Zo vereerden deze volken de Here, en dienden
tevens hun beelden. Ook hun kinderen en kleinkin-
deren doen tot op de huidige dag zoals hun
vaders gedaan hebben.

2 Koningen 18

1 In het derde jaar van Hosea, de zoon van Ela, de
koning van Israel, werd Hizkia koning, de zoon van
Achaz, de koning van Juda.
2 Vijfentwintig jaar was hij oud, toen hij koning
werd, en hij regeerde negenentwintig jaar te
Jeruzalem. Zijn moeder heette Abi; zij was een
dochter van Zekarja.
3 Hij deed wat recht is in de ogen des Heren, geheel
zoals zijn vader David gedaan had.
4 Hij verwijderde de offerhoogten, verbrijzelde de
gewijde stenen en hieuw de gewijde palen om;
ook sloeg hij de koperen slang stuk, die Mozes
gemaakt had, omdat tot op die tijd de Israelieten
daaraan plachten te offeren. En men noemde haar
Nechustan.
5 Hij vertrouwde op de Here, de God van Israel; na
hem was zijns gelijke niet onder al de koningen
van Juda; noch ook onder hen die voor hem
geweest waren;
6 Hij hing de Here aan, week niet van Hem af en
onderhield de geboden die de Here aan Mozes
geboden had.
7 De Here was met hem; overal, waarheen hij uit-
trok, was hij voorspoedig. En hij kwam in opstand
tegen de koning van Assur en diende hem niet
meer.
8 Hij versloeg de Filistijnen tot aan Gaza en [ver-
woestte] het gebied ervan, van de wachttoren af
tot de versterkte stad toe.

9 In het vierde jaar van koning Hizkia (dat is het
zevende jaar van Hosea, de zoon van Ela, de
koning van Israel) trok Salmanassar, de koning van
Assur, op tegen Samaria en sloeg het beleg ervoor.
10 Men nam het in na verloop van drie jaren; in het
zesde jaar van Hizkia (dat is het negende jaar van
Hosea, de koning van Israel) werd Samaria ingeno-
men.
11 De koning van Assur voerde Israel in ballingschap
naar Assur en bracht hen naar Chalach, Chabor,
de rivier van Gozan en de steden der Meden,
12 Omdat zij niet hadden geluisterd naar de Here,
hun God, maar zijn verbond hadden overtreden: al
wat Hij aan Mozes, de knecht des Heren, had
geboden; zij hadden er niet naar geluisterd en het
niet gedaan.
13 In het veertiende jaar van koning Hizkia trok
Sanherib, de koning van Assur op tegen alle ver-
sterkte steden van Juda en bezette ze.
14 En Hizkia, de koning van Juda, zond tot de koning
van Assur, naar Lakis, deze boodschap: Ik heb
gezondigd; trek van mij weg; wat gij mij oplegt,
zal ik opbrengen. Toen legde de koning van Assur
aan Hizkia, de koning van Juda driehonderd talen-
ten zilver op, benevens dertig talenten goud.
15 En Hizkia gaf al het zilver dat zich bevond in het
huis des Heren en in de schatkamers van het
koninklijk paleis.

16 Te dien tijde ontblootte Hizkia de deuren en de
posten van de tempel des Heren, die Hizkia, de
koning van Juda, had laten beleggen; en hij gaf
het aan de koning van Assur.
17 Daarna zond de koning van Assur de veldmaar-
schalk, de hofmaarschalk en de maarschalk uit
Lakis met een sterke legermacht naar Jeruzalem,
tot koning Hizkia. Zij trokken op en kwamen te
Jeruzalem; en toen zij opgetrokken en gekomen
waren, stelden zij zich op bij de waterleiding van
de bovenste vijver op de weg naar het Vollersveld.
18 Toen zij om de koning riepen, ging de hofmaar-
schalk Eljakim, de zoon van Chilkia, tot hen uit,
met de schrijver Sebna en de kanselier Joach, de
zoon van Asaf.
19 En de maarschalk zeide tot hen: Zegt tot Hizkia:
Zo spreekt de grote koning, de koning van Assur:
Wat is dat voor een vertrouwen, dat gij koestert?
20 Gij meent zeker, dat louter lippentaal voor beleid
en kracht tot strijden kan doorgaan. Op wie ver-
trouwt gij toch, dat gij tegen mij in opstand komt?
21 Nu dan, zie, gij vertrouwt op die geknakte rietstaf,
op Egypte, die, als iemand daarop steunt, hem in
de hand dringt en ze doorboort: zo is Farao, de
koning van Egypte, voor allen die op hem vertrou-
wen.

22 En als gij tot mij zegt: Wij vertrouwen op de Here,
onze God; Is Hij niet dezelfde, wiens offerhoogten
en altaren Hizkia heeft verwijderd, terwijl hij tot
Juda en Jeruzalem zeide: Voor dit altaar te
Jeruzalem zult gij u neerbuigen?
23 Welaan dan, ga toch een weddenschap aan met
mijn heer, de koning van Assur: ik zal u tweedui-
zend paarden geven, indien gij van uw kant de
ruiters daarop geven kunt.
24 Hoe zoudt gij ooit een aanval kunnen afslaan van
een enkele landvoogd, een van de geringste diena-
ren van mijn heer? En gij hebt uw vertrouwen
gevestigd op Egypte voor wagens en ruiters!
25 Ben ik dan zonder de wil des Heren opgetrokken
tegen deze plaats om haar te verwoesten? De Here
heeft mij gelast: trek op tegen dit land en ver-
woest het.
26 Toen zeiden Eljakim, de zoon van Chilkia, Sebna
en Joach tot de maarschalk: Spreek toch tot uw
dienaren in het Aramees, want wij verstaan dat
wel; maar spreek met ons ten aanhoren van het
volk op de muur niet in het Judees.
27 Maar de maarschalk zeide tot hen: Heeft mijn heer
mij soms tot uw heer en tot u gezonden, om deze
woorden te spreken, en niet tot de mannen die op
de muur zitten, om met u hun drek te eten en hun
water te drinken?
28 Toen trad de maarschalk naar voren, riep met luider
stem in het Judees, en sprak het woord: Hoort het
woord van de grote koning, de koning van Assur!

29 Zo zegt de koning: Laat Hizkia u niet bedriegen,
want hij kan u uit mijn macht niet redden.
30 En laat Hizkia u niet op de Here doen vertrouwen,
door te zeggen: de Here zal ons zeker redden,
zodat deze stad niet in de macht van de koning
van Assur wordt gegeven.
31 Luistert niet naar Hizkia, want zo zegt de koning
van Assur: Brengt mij hulde en geeft u aan mij
over, dan zal ieder mogen eten van zijn wijnstok
en van zijn vijgeboom, en het water van zijn put
mogen drinken,
32 Totdat ik kom en u meevoer naar een land als het
uwe, een land van koren en most, een land van
brood en wijngaarden, een land van olijfbomen,
olie en honig; zo zult gij leven en niet sterven.
Maar luistert niet naar Hizkia, want hij misleidt u
door te zeggen: de Here zal ons redden.
33 Heeft soms een van de goden der volken zijn land
ooit kunnen redden uit de macht van de koning
van Assur?
34 Waar zijn de goden van Hamat en Arpad, waar de
goden van Sefarwaim, Hena en Iwwa? Hebben zij
soms Samaria uit mijn macht gered?
35 Wie waren er onder al de goden der landen, die
hun land uit mijn macht hebben gered, dat de
Here Jeruzalem uit mijn macht zou kunnen red-
den?

36 Maar het volk bleef zwijgen en zij antwoordden
hem met geen enkel woord, want het bevel des
konings was: Gij zult hem niet antwoorden.
37 Toen kwamen de hofmaarschalk Eljakim, de zoon
van Chilkia, de schrijver Sebna, en de kanselier
Joach, de zoon van Asaf, met gescheurde klederen
tot Hizkia en zij brachten hem de woorden van de
maarschalk over.

2 Koningen 19

1 Zodra koning Hizkia deze hoorde, scheurde hij zijn
klederen, bedekte zich met een rouwgewaad en
ging het huis des Heren binnen.
2 Ook zond hij de hofmaarschalk Eljakim, de schrij-
ver Sebna en de oudsten der priesters, bedekt met
rouwgewaden, tot de profeet Jesaja, de zoon van
Amoz.
3 Zij zeiden tot hem: Zo zegt Hizkia: deze dag is een
dag van benauwdheid, straf en smaad; want kinde-
ren zijn aan de geboorte toe, maar er is geen
kracht om te baren.
4 Wellicht hoort de Here, uw God, al de woorden
van de maarschalk, waarmee zijn heer, de koning
van Assur, hem gezonden heeft om de levende
God te honen, en zal Hij straf oefenen om de
woorden die de Here, uw God, gehoord heeft; wil
dan een gebed opzenden voor het overblijfsel dat
nog gevonden wordt.
5 Toen kwamen de dienaren van koning Hizkia tot
Jesaja,
6 En Jesaja zeide tot hen: Zo zult gij tot uw heer
zeggen: Zo zegt de Here: Vrees niet voor de woor-
den die gij gehoord hebt, waarmee de hovelingen
van de koning van Assur Mij gelasterd hebben.
7 Zie, Ik zend een geest in hem, en hij zal een
gerucht vernemen, zodat hij naar zijn land zal
terugkeren, en Ik zal hem door het zwaard vellen
in zijn eigen land.

8 Toen de maarschalk terugkeerde, vond hij de
koning van Assur strijdende tegen Libna, want hij
had gehoord, dat hij van Lakis opgebroken was.
9 Doch, toen deze aangaande Tirhaka, de koning
van Ethiopie, vernam: Zie, hij is opgetrokken om
tegen u te strijden; zond hij wederom gezanten
naar Hizkia met deze opdracht:
10 Zo zult gij zeggen tot Hizkia, de koning van Juda:
Laat uw God, op wie gij vertrouwt, u niet bedrie-
gen door te zeggen: Jeruzalem zal niet in de
macht van de koning van Assur gegeven worden.
11 Zie, gij zelf hebt gehoord wat de koningen van
Assur met alle landen gedaan hebben door ze met
de ban te slaan; zoudt gij dan gered worden?
12 Hebben soms de goden der volken die mijn vade-
ren vernietigd hebben, hen gered: Gozan, Haran,
Resef en de bewoners van Eden in Telassar?
13 Waar is hij, de koning van Hamat, de koning van
Arpad, de koning van de stad Sefarwaim, van Hena
en van Iwwa?
14 Hizkia nam de brief uit de hand der gezanten en
las hem. Toen ging Hizkia op naar het huis des
Heren, spreidde hem uit voor het aangezicht des
Heren,

15 En bad voor het aangezicht des Heren en zeide:
Here, God van Israel, die op de cherubs troont,
Gij, Gij alleen zijt God over alle koninkrijken der
aarde; Gij hebt de hemel en de aarde gemaakt.
16 Neig, Here, uw oor en hoor; open, Here, uw ogen
en zie; hoor de boodschap, die Sanherib heeft
gezonden om de levende God te honen.
17 Waarlijk, Here, de koningen van Assur hebben de
volken en hun landen verwoest
18 En hun goden in het vuur geworpen, want het
waren geen goden, maar slechts het maaksel van
mensenhanden: hout en steen; daarom hebben zij
die kunnen vernietigen.
19 Nu dan, Here, onze God, verlos ons uit zijn macht;
dan zullen alle koninkrijken der aarde weten, dat
Gij, Here, alleen God zijt.
20 Toen zond Jesaja, de zoon van Amoz, tot Hizkia
deze boodschap: Zo zegt de Here, de God van
Israel: wat gij tot Mij gebeden hebt betreffende
Sanherib, de koning van Assur, heb Ik gehoord.
21 Dit is het woord, dat de Here over hem spreekt: zij
veracht u, zij bespot u, de jonkvrouw, de dochter
Sions; zij schudt het hoofd achter u, de dochter
van Jeruzalem.

22 Wie hebt gij gehoond en gelasterd, en tegen wie
de stem verheven en uw ogen trots opgeslagen?
Tegen de Heilige Israels!
23 Door uw gezanten hebt gij de Here gehoond en
gezegd: met de menigte mijner wagens bestijg ik
de hoogten der bergen, tot ver in de Libanon; ik
vel zijn statige ceders, de keur zijner cypressen; ik
dring door zelfs tot zijn verste schuilplaats, zijn
weelderig woud.
24 Ik graaf en drink water in den vreemde; ik leg met
mijn voetzool alle Nijlarmen van Egypte droog.
25 Hebt gij het dan niet gehoord, dat Ik het van over-
lang bereid en van de dagen van ouds vorm gege-
ven heb? Nu heb Ik het doen komen: gij moest de
versterkte steden verwoesten tot puinhopen;
26 Haar inwoners werden machteloos, verslagen en
beschaamd; zij werden tot kruid van het veld of
tot jong groen, tot gras op de daken, of tot koren,
verdord eer het rijp wordt.
27 Maar Ik ken uw zitten, uw uitgaan en ingaan en
uw razen tegen Mij.
28 Omdat gij tegen Mij geraasd hebt en uw over-
moed tot mijn oren is opgestegen zal Ik mijn haak
in uw neus slaan en mijn bit in uw mond leggen,
en u doen terugkeren langs de weg die gij geko-
men zijt.

29 En dit zal u het teken zijn: gij zult dit jaar eten wat
vanzelf opkomt en in het tweede jaar wat nawast;
maar zaait in het derde jaar en oogst, plant wijn-
gaarden, en eet de vrucht daarvan.
30 Immers wat van het huis van Juda ontkomen is,
wat over is, dat zal opnieuw naar beneden wortel
schieten en naar boven vrucht dragen.
31 Want van Jeruzalem zal een overblijfsel uitgaan, en
van de berg Sion wat ontkomen zal; de ijver van
de Here der heerscharen zal dit doen.
32 Daarom, zo zegt de Here van de koning van Assur:
hij zal in deze stad niet komen; hij zal geen pijl
daarin schieten, geen schild daartegen opheffen
en geen wal daartegen opwerpen.
33 Langs de weg die hij gekomen is, zal hij terugke-
ren, maar in deze stad zal hij niet komen, luidt het
woord des Heren.
34 En Ik zal deze stad beschutten om haar te verlos-
sen om Mijnentwil en ter wille van mijn knecht
David.
35 In die nacht ging de Engel des Heren uit en sloeg
in het leger van Assur honderdvijfentachtigduizend
man. Toen men vroeg in de morgen opstond, zie,
zij allen waren lijken.

36 Dus brak Sanherib, de koning van Assur, op en
aanvaardde de terugtocht; en hij bleef te Nineve.
37 Eens, toen hij zich neerboog in de tempel van zijn
god Nisrok, doodden zijn zonen, Adrammelek en
Sareser, hem met het zwaard; doch zij ontkwamen
naar het land Ararat. Zijn zoon Esarhaddon werd
koning in zijn plaats.

2 Koningen 20

1 In die dagen werd Hizkia ten dode toe ziek. Toen
kwam de profeet Jesaja, de zoon van Amoz, tot
hem en zeide tot hem: Zo zegt de Here: tref
beschikkingen voor uw huis, want gij zult sterven
en niet herstellen.
2 Toen keerde hij zijn gelaat naar de wand en bad
tot de Here:
3 Ach, Here, gedenk toch, dat ik voor uw aangezicht
in trouw en met een volkomen toegewijd hart
gewandeld heb en gedaan heb wat goed is in uw
ogen. En Hizkia weende luid.
4 Nog had Jesaja de middelste voorhof niet verlaten,
toen het woord des Heren tot hem kwam:
5 Keer terug en zeg tot Hizkia, de vorst van mijn
volk: zo zegt de Here, de God van uw vader David:
Ik heb uw gebed gehoord. Ik heb uw tranen
gezien; zie, Ik zal u gezond maken, op de derde
dag zult gij opgaan naar het huis des Heren.
6 Ik zal aan uw levensdagen vijftien jaar toevoegen,
en Ik zal u en deze stad uit de macht van de
koning van Assur redden en deze stad beschutten,
om Mijnentwil en ter wille van mijn knecht David.
7 Jesaja nu zeide: Neemt een vijgenkoek. Zij namen
die en legden hem op de zweer. Toen genas hij.
8 Hizkia had Jesaja gevraagd: Wat is het teken, dat
de Here mij gezond zal maken en dat ik op de
derde dag zal opgaan naar het huis des Heren?

9 Daarop antwoordde Jesaja: Dit zal u het teken zijn
van des Heren kant, dat de Here ook doen zal wat
Hij gesproken heeft: zal de schaduw tien treden
vooruitgaan, of zal zij tien treden teruggaan?
10 En Hizkia zeide: Het is gemakkelijk voor de scha-
duw tien treden omlaag te gaan. Neen, de scha-
duw moet weer tien treden teruggaan.
11 Toen riep de profeet Jesaja tot de Here, en Hij
deed de schaduw op de treden waarlangs zij afge-
daald was op de trap van Achaz, weer tien treden
teruggaan.
12 Te dien tijde zond Berodak-baladan, de zoon van
Baladan, de koning van Babel, gezanten met een
brief, en een geschenk aan Hizkia, want hij had
gehoord, dat deze ziek geweest was.
13 En Hizkia hoorde naar hen en hij liet hun zijn
gehele schathuis zien: het zilver en het goud, de
specerijen en de kostbare olie, zijn gehele tuighuis
en alles wat zich onder zijn schatten bevond. Er
was niets in zijn paleis en in zijn gehele rijk, dat
Hizkia hun niet liet zien.
14 Toen kwam de profeet Jesaja tot koning Hizkia en
vroeg hem: Wat hebben deze mannen gezegd en
vanwaar zijn zij tot u gekomen? En Hizkia ant-
woordde: Uit een ver land zijn zij gekomen, uit
Babel.

15 En hij vroeg: Wat hebben zij in uw paleis gezien?
Hizkia antwoordde: Alles wat in mijn paleis is, hebben zij gezien; er is niets onder mijn schatten, dat ik hun niet heb getoond.
16 Toen zeide Jesaja tot Hizkia: Hoor het woord des Heren:
17 Zie, er zullen dagen komen, dat alles wat in uw paleis is en wat uw vaderen hebben opgestapeld tot op deze dag, naar Babel zal worden weggevoerd. Niets zal er overblijven, zegt de Here.
18 En van uw zonen, die uit u voortkomen zullen, die gij zult verwekken, zullen zij nemen, om hoveling te zijn in het paleis van de koning van Babel.
19 Hizkia zeide tot Jesaja: Het woord des Heren, dat gij gesproken hebt, is goed. Ook dacht hij: Het zal immers gedurende mijn leven bestendig vrede zijn.
20 Het overige van de geschiedenis van Hizkia en al zijn dappere daden, en hoe hij de vijver en de waterleiding heeft aangelegd en het water naar de stad heeft gebracht, is dat niet beschreven in het boek van de kronieken der koningen van Juda?
21 Hizkia ging bij zijn vaderen te ruste; zijn zoon Manasse werd koning in zijn plaats.

2 Koningen 21

1 Manasse was twaalf jaar oud, toen hij koning
werd; hij regeerde vijfenvijftig jaar te Jeruzalem.
Zijn moeder heette Chefsiba.
2 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren, naar
de gruwelen der volken die de Here voor de
Israelieten uit had verdreven.
3 Hij herbouwde de offerhoogten die zijn vader
Hizkia verwoest had, richtte altaren voor de Baal
op, maakte gewijde palen, zoals Achab, de koning
van Israel, gedaan had, en boog zich neer voor het
gehele heer des hemels en diende het.
4 Ook bouwde hij altaren in het huis des Heren, met
het oog waarop de Here gezegd had: In Jeruzalem
zal Ik mijn naam vestigen.
5 En hij bouwde altaren voor het gehele heer des
hemels in de beide voorhoven van het huis des
Heren.
6 Ja, hij deed zijn zoon door het vuur gaan, liet zich
in met toverij en waarzeggerij, en stelde bezweer-
ders van doden en van geesten aan. Hij deed veel,
dat kwaad is in de ogen des Heren, en krenkte
Hem daardoor.
7 Hij plaatste ook een beeld van Asjera, dat hij
gemaakt had, in het huis, waarvan de Here gezegd
had tot David en diens zoon Salomo: In dit huis,
hier in Jeruzalem, dat Ik verkoren heb uit al de
stammen van Israel, zal Ik mijn naam vestigen tot
in eeuwigheid;

8 Ik zal Israels voet niet meer doen wijken van het
land dat Ik aan hun vaderen gegeven heb, indien
zij slechts naarstig doen naar al wat Ik hun gebo-
den heb, en naar de gehele wet, die mijn knecht
Mozes hun geboden heeft.
9 Maar zij luisterden niet; want Manasse verleidde
hen, zodat zij meer kwaad deden dan de volken
die de Here voor de Israelieten had verdelgd.
10 Daarom sprak de Here door zijn knechten, de pro-
feten, aldus:
11 Aangezien Manasse, de koning van Juda, deze gru-
welen gedaan heeft, bedreef hij meer kwaad dan
al wat de Amorieten gedaan hebben, die voor hem
geweest zijn; ook Juda heeft hij door zijn afgoden
doen zondigen.
12 Daarom, zo zegt de Here, de God van Israel: Zie,
Ik breng onheil over Jeruzalem en Juda, waardoor
allen die ervan horen, beide oren zullen tuiten;
13 En Ik zal aan Jeruzalem het meetsnoer aanleggen,
dat Ik aan Samaria, en het paslood dat Ik aan het
huis van Achab aangelegd heb, en Ik zal Jeruzalem
uitvegen, zoals men een schotel uitveegt; heeft
men hem uitgeveegd, dan keert men hem onder-
steboven.
14 Ik zal het overschot van mijn erfdeel verwerpen,
en hen geven in de macht van hun vijanden, zodat
zij worden ten buit en tot plundering voor al hun
vijanden;

15 Omdat zij gedaan hebben wat kwaad is in mijn
ogen en Mij gedurig hebben gekrenkt, van de dag
af, waarop hun vaderen uit Egypte zijn getrokken
tot op de huidige dag.
16 Ook vergoot Manasse zoveel onschuldig bloed, dat
hij Jeruzalem daarmee vulde van het ene einde tot
het andere; nog boven de zonde die hij Juda had
doen bedrijven, waardoor het deed wat kwaad is
in de ogen des Heren.
17 Het overige van de geschiedenis van Manasse en
alles wat hij gedaan heeft en de zonde die hij
heeft bedreven, is dat niet beschreven in het boek
van de kronieken der koningen van Juda?
18 Manasse ging bij zijn vaderen te ruste en werd
begraven in de hof van zijn huis, de hof van Uzza;
zijn zoon Amon werd koning in zijn plaats.
19 Amon was tweeentwintig jaar oud, toen hij koning
werd; hij regeerde twee jaar te Jeruzalem. Zijn
moeder heette Mesullemet, een dochter van
Charus; zij was uit Jotba.
20 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren, zoals
zijn vader Manasse gedaan had:
21 Hij wandelde op al de wegen, waarop zijn vader
gewandeld had, diende de afgoden die zijn vader
gediend had, en boog zich voor hen neer.
22 Hij verliet de Here, de God zijner vaderen, en wan-
delde niet op de weg des Heren.

23 En de dienaren van Amon smeedden een samen-
zwering tegen hem en doodden de koning in zijn
paleis.
24 Maar het volk des lands sloeg allen dood, die
tegen koning Amon samengezworen hadden. En
het volk des lands maakte zijn zoon Josia koning in
zijn plaats.
25 Het overige van de geschiedenis van Amon, wat hij
gedaan heeft, is dat niet beschreven in het boek
van de kronieken der koningen van Juda?
26 Men begroef hem in zijn graf in de hof van Uzza;
zijn zoon Josia werd koning in zijn plaats.

2 Koningen 22

1 Josia was acht jaar oud, toen hij koning werd; hij regeerde eenendertig jaar te Jeruzalem. Zijn moeder heette Jedida, een dochter van Adaja; zij was uit Boskat.
2 Hij deed wat recht is in de ogen des Heren en wandelde op al de wegen van zijn vader David; hij week niet af, rechts noch links.
3 In het achttiende jaar nu van koning Josia zond de koning de schrijver Safan, de zoon van Asaljahu, de zoon van Mesullam, naar het huis des Heren met de opdracht:
4 Ga naar de hogepriester Chilkia; laat hij het geld gereed houden, dat in het huis des Heren gebracht is, dat de dorpelwachters ingezameld hebben van het volk;
5 Laat men het ter hand stellen aan de opzichters die over het huis des Heren aangesteld zijn, opdat dezen het geven aan hen die het werk verrichten, die in het huis des Heren bezig zijn om de bouwvallige gedeelten van de tempel te herstellen:
6 Aan de werklieden, de bouwlieden en de metselaars, en voor het aankopen van hout en gehouwen stenen, om de tempel te herstellen;
7 Maar van het geld dat hun ter hand wordt gesteld, worde geen verantwoording gevraagd, want zij handelen in goed vertrouwen.

8 En de hogepriester Chilkia zeide tot de schrijver
Safan: Ik heb het wetboek gevonden in het huis
des Heren. En Chilkia gaf het boek aan Safan en
deze las het.
9 En de schrijver Safan kwam bij de koning, deed
hem verslag en zeide: Uw dienaren hebben het
geld dat zich in de tempel bevond, uitgestort en
het ter hand gesteld aan de opzichters die aange-
steld waren over het huis des Heren.
10 Ook deelde de schrijver Safan de koning mede: De
priester Chilkia heeft mij een boek gegeven. En
Safan las het de koning voor.
11 Zodra de koning de woorden van het wetboek
gehoord had, scheurde hij zijn klederen.
12 En de koning gebood de priester Chilkia, Achikam,
de zoon van Safan, Akbor, de zoon van Michaja,
de schrijver Safan en Asaja, de dienaar des
konings:
13 Gaat de Here raadplegen ten behoeve van mij, van
het volk en van geheel Juda, over de woorden van
dit gevonden boek, want groot is de gramschap
des Heren, die over ons ontbrand is, omdat onze
vaderen naar de woorden van dit boek niet heb-
ben geluisterd en niet hebben gedaan overeen-
komstig al wat ons voorgeschreven is.

14 En de priester Chilkia en Achikam, Akbor, Safan en
Asaja gingen naar de profetes Chulda, de vrouw
van de klederbewaarder Sallum, de zoon van
Tikwa, de zoon van Charchas. Zij nu woonde te
Jeruzalem in het nieuwe gedeelte. En zij spraken
met haar.
15 Zij zeide tot hen: Zo zegt de Here, de God van
Israel: zegt tot de man die u tot Mij gezonden
heeft:
16 Zo zegt de Here: zie, Ik breng onheil over deze
plaats en over haar inwoners: de gehele inhoud
van het boek dat de koning van Juda gelezen
heeft;
17 Omdat zij Mij verlaten hebben en offers ontstoken
voor andere goden, teneinde Mij te krenken met al
het maaksel van hun handen. Daarom zal mijn
gramschap over deze plaats ontbranden, zonder
geblust te worden.
18 Maar tot de koning van Juda, die u zond om de
Here te raadplegen, tot hem zult gij aldus zeggen:
Zo zegt de Here, de God van Israel: wat de woor-
den betreft, die gij gehoord hebt,
19 Omdat uw hart week geworden is en gij u veroot-
moedigd hebt voor het aangezicht des Heren, toen
gij hoordet wat Ik gesproken heb tegen deze
plaats en haar inwoners, dat zij een voorwerp van
ontzetting en van vervloeking zullen worden, en
omdat gij uw klederen gescheurd hebt en
geweend voor mijn aangezicht, zo heb ook Ik
gehoord, luidt het woord des Heren.

20 Daarom, zie, Ik zal u tot uw vaderen vergaderen;
gij zult in vrede in uw graf bijgezet worden, en uw
ogen zullen niets van het onheil zien, dat Ik over
deze plaats breng. En zij brachten de koning het
antwoord over.

2 Koningen 23

1 Toen zond de koning een boodschap en men riep
al de oudsten van Juda en Jeruzalem tot hem bij-
een.
2 De koning ging naar het huis des Heren, en met
hem al de mannen van Juda en al de inwoners van
Jeruzalem, de priesters, de profeten en het gehele
volk, van klein tot groot. Hij las te hunnen aanho-
ren al de woorden van het boek des verbonds dat
in het huis des Heren gevonden was.
3 Toen ging de koning staan bij de zuil en sloot een
verbond voor het aangezicht des Heren, dat men
de Here zou volgen en van ganser harte en ganser
ziele zijn geboden, getuigenissen en inzettingen
zou houden en de woorden van dit verbond, die in
dit boek geschreven waren, zou gestand doen. En
het gehele volk trad tot het verbond toe.
4 Toen gebood de koning de hogepriester Chilkia en
de priesters van de tweede orde en de dorpel-
wachters om al het gerei dat voor de Baal, de
Asjera en het gehele heer des hemels gemaakt
was, uit de tempel des Heren naar buiten te bren-
gen; en hij verbrandde die buiten Jeruzalem op de
velden van de Kidron, en de as ervan bracht hij
naar Betel.

5 Ook schafte hij de afgodspriesters af, die de konin-
gen van Juda hadden aangesteld om offers te ont-
steken op de hoogten, in de steden van Juda en in
de omgeving van Jeruzalem, benevens hen die
voor de Baal, de zon, de maan, de sterrebeelden
en het gehele heer des hemels offers ontstaken.
6 Voorts bracht hij de gewijde paal uit het huis des
Heren weg, buiten Jeruzalem naar de beek Kidron,
en verbrandde hem bij de beek Kidron en verpul-
verde hem tot stof; daarna wierp hij het stof ervan
op de begraafplaats van het gewone volk.
7 Hij brak de verblijven af van de aan ontucht gewij-
de mannen, in het huis des Heren, waar de vrou-
wen hoezen voor de Asjera weefden.
8 Hij liet al de priesters uit de steden van Juda
komen en verontreinigde de hoogten, waar die
priesters offers ontstoken hadden, van Geba tot
Berseba. En hij slechtte de hoogten bij de poorten,
[zo] die bij de ingang van de poort van de stads-
overste Jehosua, en wel aan de linkerhand als men
de stadspoort binnengaat.
9 Doch de priesters der hoogten mochten het altaar
des Heren te Jeruzalem niet bestijgen, maar wel
ongezuurde broden eten te midden van hun broe-
deren.
10 En hij verontreinigde Tofet, dat in het dal Ben-hin-
nom lag, opdat niemand meer zijn zoon of zijn
dochter voor de Moloch door het vuur zou doen
gaan.

11 Hij verwijderde de paarden die de koningen van
Juda aan de zon gewijd hadden, van de ingang
van het huis des Heren bij de kamer van de hove-
ling Netanmelek in de bijgebouwen; en de zonne-
wagen verbrandde hij met vuur.
12 De altaren op het dak, bij de bovenzaal van Achaz,
die de koningen van Juda gemaakt hadden, alsme-
de de altaren die Manasse gemaakt had in de twee
voorhoven van het huis des Heren, haalde de
koning omver; hij bracht het puin vandaar weg en
wierp het in de beek Kidron.
13 De hoogten ten oosten van Jeruzalem, ten zuiden
van de berg der Verwoesting, welke Salomo, de
koning van Israel, gebouwd had voor Astoret, de
gruwel der Sidoniers, voor Kemos, de gruwel van
Moab, en voor Milkom, de afschuw der
Ammonieten, ook die verontreinigde de koning.
14 Hij verbrijzelde de gewijde stenen, hieuw de gewij-
de palen om en wierp die plaats vol met mensen-
beenderen.
15 Ook het altaar te Betel (de offerhoogte welke
Jerobeam, de zoon van Nebat, die Israel deed zon-
digen, gemaakt had) ook dat altaar, die hoogte,
haalde hij omver; hij verbrandde de hoogte, ver-
pulverde ze tot stof en verbrandde de gewijde
paal.

16 En toen Josia zich omkeerde en de graven zag, die
daar op de berg waren, liet hij de beenderen uit
de graven halen, verbrandde die op het altaar en
verontreinigde dit, naar het woord des Heren, dat
de man Gods verkondigd had, die deze dingen
aangekondigd heeft.
17 Voorts zeide hij: Wat is dat voor een grafteken, dat
ik daar zie? En de lieden van de stad zeiden tot
hem: Het is het graf van de man Gods, die uit Juda
gekomen is en deze dingen tegen het altaar van
Betel aangekondigd heeft, welke gij volbracht
hebt.
18 En hij zeide: Hem moet gij met rust laten, nie-
mand store zijn gebeente. Zo liet men zijn
gebeente onaangeroerd, samen met het gebeente
van de profeet die uit Samaria gekomen was.
19 Ook al de tempels op de hoogten in de steden van
Samaria, welke de koningen van Israel gemaakt
hadden om [de] [Here] te krenken, verwijderde
Josia en hij handelde daarmee geheel gelijk hij te
Betel gedaan had.
20 Hij slachtte al de priesters der hoogten die daar
waren, op de altaren, en verbrandde daarop men-
senbeenderen. Daarna keerde hij naar Jeruzalem
terug.
21 Toen gebood de koning het gehele volk: Viert de
Here, uw God, het Pascha, gelijk geschreven is in
dit boek des verbonds.

22 Want zulk een Pascha was er niet gevierd van de
dagen der richters af, die Israel richtten, en gedu-
rende al de dagen der koningen van Israel en Juda.
23 Maar in het achttiende jaar van koning Josia werd
dit Pascha de Here te Jeruzalem gevierd.
24 Ook de dodenbezweerders, de waarzeggers, en de
terafim, de afgodsbeelden en al de gruwelen die in
het land van Juda en te Jeruzalem aangetroffen
werden, deed Josia weg, teneinde de woorden van
de wet gestand te doen, welke geschreven waren
in het boek dat de priester Chilkia in het huis des
Heren gevonden had.
25 Voor hem is er geen koning geweest, die zich zo
tot de Here keerde met zijn ganse hart, zijn ganse
ziel en zijn ganse kracht, naar de gehele wet van
Mozes; en na hem stond zijns gelijke niet op.
26 Doch de Here keerde Zich niet af van zijn hevig
brandende toorn, die ontvlamd was tegen Juda om
al de krenkingen waarmee Manasse Hem gekrenkt
had.
27 En de Here zeide: Ook Juda zal Ik van mijn aange-
zicht wegdoen, zoals Ik Israel verwijderd heb; en
versmaden zal Ik deze stad die Ik verkoren heb,
Jeruzalem, en het huis waarvan Ik gezegd heb:
Mijn naam zal daar zijn.

28 Het overige van de geschiedenis van Josia en al
wat hij gedaan heeft, is dat niet beschreven in het
boek van de kronieken der koningen van Juda?
29 In zijn dagen trok Farao Neko, de koning van
Egypte, naar de koning van Assur, naar de rivier de
Eufraat. Koning Josia ging hem tegemoet; en deze
doodde hem te Megiddo, zodra hij hem zag.
30 Zijn dienaren vervoerden zijn lijk van Megiddo, op
een wagen; zij brachten hem naar Jeruzalem en
begroeven hem in zijn graf. Daarop nam het volk
des lands Joachaz, de zoon van Josia; zij zalfden
hem en maakten hem koning in de plaats van zijn
vader.
31 Joachaz was drieentwintig jaar oud, toen hij
koning werd; hij regeerde drie maanden te
Jeruzalem. Zijn moeder heette Chamutal; zij was
een dochter van Jirmeja uit Libna.
32 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren,
geheel zoals zijn vaderen gedaan hadden.
33 Farao Neko zette hem gevangen te Ribla in het
land van Hamat, opdat hij te Jeruzalem niet zou
regeren, en hij legde het land een boete op van
honderd talenten zilver en een talent goud.
34 En Farao Neko maakte Eljakim, de zoon van Josia,
koning in de plaats van zijn vader Josia en veran-
derde zijn naam in Jojakim. Maar hij nam Joachaz
mee; en deze kwam in Egypte en stierf aldaar.

35 Jojakim gaf het zilver en het goud aan Farao; doch
hij legde het land een heffing op om dat geld te
kunnen afdragen naar het bevel van Farao; naar
dat ieder aangeslagen was, vorderde hij het zilver
en goud van het volk des lands om het aan Farao
Neko te geven.
36 Jojakim was vijfentwintig jaar oud, toen hij koning
werd; hij regeerde elf jaar te Jeruzalem. Zijn moe-
der heette Zebudda; zij was een dochter van
Pedaja uit Ruma.
37 En hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren,
geheel zoals zijn vaderen gedaan hadden.

2 Koningen 24

1 In zijn dagen trok Nebukadnessar, de koning van
Babel, op en Jojakim werd hem onderdanig, drie
jaar; maar daarna kwam hij weer tegen hem in
opstand.
2 En de Here zond tegen hem de benden der
Chaldeeen, en die van Aram, Moab en de
Ammonieten; Hij zond hen tegen Juda om het te
gronde te richten, volgens het woord dat de Here
gesproken had door zijn knechten, de profeten.
3 Waarlijk, dit overkwam Juda naar het woord des
Heren, die het van zijn aangezicht wilde wegdoen,
wegens alle zonden die Manasse gedaan had,
4 En ook wegens het onschuldige bloed dat hij ver-
goten had; hij had immers Jeruzalem gevuld met
onschuldig bloed. De Here wilde dat niet verge-
ven.
5 Het overige van de geschiedenis van Jojakim en al
wat hij gedaan heeft, is dat niet beschreven in het
boek van de kronieken der koningen van Juda?
6 Jojakim ging bij zijn vaderen te ruste en zijn zoon
Jojakin werd koning in zijn plaats.
7 De koning van Egypte trok niet weer op buiten
zijn land; want de koning van Babel had alles vero-
verd wat aan de koning van Egypte had toebe-
hoord, van de Beek van Egypte af tot de rivier de
Eufraat toe.

8 Jojakin was achttien jaar oud, toen hij koning
werd; hij regeerde drie maanden te Jeruzalem. Zijn
moeder heette Nechusta; zij was een dochter van
Elnatan uit Jeruzalem.
9 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren,
geheel zoals zijn vader gedaan had.
10 Te dien tijde trokken de knechten van
Nebukadnessar, de koning van Babel, tegen
Jeruzalem op; en de stad werd belegerd.
11 Nebukadnessar, de koning van Babel, kwam zelf
voor de stad, terwijl zijn knechten haar beleger-
den.
12 Toen ging Jojakin, de koning van Juda, uit tot de
koning van Babel, hij, zijn moeder, zijn dienaren,
zijn vorsten en zijn hovelingen. En de koning van
Babel nam hem gevangen, in het achtste jaar van
zijn regering.
13 Hij voerde vandaar weg al de schatten van het
huis des Heren en die van het koninklijk paleis; en
van alles wat Salomo, de koning van Israel,
gemaakt had in de tempel des Heren, haalde hij
het goud af, zoals de Here gesproken had.
14 Hij voerde geheel Jeruzalem, al de vorsten en al de
weerbare mannen (tienduizend) in ballingschap,
ook al de handwerkslieden en de smeden; nie-
mand werd overgelaten behalve de armen van het
volk des lands.

15 Hij voerde Jojakin in ballingschap naar Babel; ook
de koningin-moeder, de vrouwen des konings, zijn
hovelingen en de machtigen des lands deed hij in
ballingschap gaan van Jeruzalem naar Babel;
16 En de koning van Babel bracht heel de weerbare
manschap (zevenduizend), de handwerkslieden en
de smeden (duizend), altemaal dappere krijgslie-
den, als ballingen naar Babel.
17 En de koning van Babel maakte Jojakins oom
Mattanja koning in zijn plaats en veranderde diens
naam in Sedekia.
18 Sedekia was eenentwintig jaar oud, toen hij koning
werd; hij regeerde elf jaar te Jeruzalem. Zijn moe-
der heette Chamutal; zij was een dochter van
Jirmeja, uit Libna.
19 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren,
geheel zoals Jojakim gedaan had.
20 Zo kwam het door de toorn des Heren zover met
Jeruzalem en Juda, dat Hij hen van zijn aangezicht
verwierp. Sedekia nu kwam in opstand tegen de
koning van Babel.

2 Koningen 25

1 In het negende jaar van zijn regering, in de tiende
maand, op de tiende van de maand, rukte
Nebukadnessar, de koning van Babel, zelf met zijn
gehele leger tegen Jeruzalem op en sloeg het
beleg erom, en zij bouwden er een belegeringswal
omheen.
2 Zo werd de stad belegerd tot het elfde jaar van
koning Sedekia.
3 Op de negende van de [vierde] maand, toen de
hongersnood in de stad zwaar geworden was en er
geen brood meer was voor het volk des lands,
4 Werd een bres in de stadsmuur geslagen; en al de
krijgslieden [vluchtten] des nachts door de poort
tussen de beide muren bij de koninklijke tuin (de
Chaldeeen nu lagen rondom tegen de stad), en
sloegen de weg in naar de Vlakte.
5 Maar het leger der Chaldeeen zette de koning na
en achterhaalde hem in de vlakte van Jericho; zijn
gehele leger werd van hem gescheiden en vers-
trooid.
6 Zij grepen de koning, brachten hem naar de
koning van Babel te Ribla, en men velde vonnis
over hem:
7 De zonen van Sedekia bracht men voor diens ogen
ter dood; en hij liet de ogen van Sedekia verblin-
den en hem met twee koperen ketenen binden; en
men bracht hem naar Babel.

8 Daarna, in de vijfde maand, op de zevende van de maand (dat was het negentiende jaar van koning Nebukadnessar, de koning van Babel) kwam Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijfwacht, de dienaar van de koning van Babel, te Jeruzalem,

9 En verbrandde het huis des Heren en het koninklijk paleis; alle huizen in Jeruzalem, althans alle huizen der aanzienlijken, verbrandde hij met vuur.

10 En het leger der Chaldeeen, dat met de bevelhebber van de lijfwacht was, haalde gezamenlijk de muren rondom Jeruzalem neer.

11 De rest van het volk, die in de stad nog was overgebleven, en de overlopers die naar de koning van Babel overgelopen waren, de rest van de menigte voerde Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijfwacht, in ballingschap.

12 Slechts enige van de armen van het land liet de bevelhebber van de lijfwacht achterblijven als wijngaardeniers en als landbouwers.

13 Voorts braken de Chaldeeen de koperen zuilen die in het huis des Heren waren, aan stukken, alsmede de onderstellen en de koperen zee die in het huis des Heren waren; en zij voerden het koper daarvan naar Babel.

14 Ook de potten, de scheppen, de messen, de schalen en al het koperen gereedschap, waarmede men de dienst verrichtte, namen zij mee.

15 En de vuurpannen, de sprengbekkens, al wat van goud en van zilver was, nam de bevelhebber van de lijfwacht mee.

16 De twee zuilen, de ene zee en de onderstellen die
Salomo voor het huis des Heren gemaakt had; er
was geen wegen aan het koper van al deze voor-
werpen.
17 Achttien el was de hoogte van de ene zuil; daarop
rustte een koperen kapiteel, en de hoogte van het
kapiteel bedroeg drie el, en rondom bovenaan het
kapiteel was een geheel koperen vlechtwerk aan-
gebracht, versierd met granaatappelen. En evenzo
was het met het vlechtwerk aan de tweede zuil.
18 Toen nam de bevelhebber van de lijfwacht de
opperpriester Seraja, de tweede priester Sefanja,
en de drie dorpelwachters;
19 En uit de stad nam hij een hoveling, die het bevel
had over de krijgslieden en vijf mannen uit de
onmiddellijke omgeving van de koning, die in de
stad aangetroffen werden, en de schrijver van de
legeroverste, die het volk des lands tot de krijgs-
dienst opriep, en zestig mannen uit het volk des
lands, die binnen de stad aangetroffen werden.
20 Dezen nam Nebuzaradan, de bevelhebber van de
lijfwacht, en hij bracht hen tot de koning van
Babel te Ribla;
21 De koning van Babel bracht hen ter dood te Ribla
in het land van Hamat. Zo werd Juda uit zijn land
in ballingschap weggevoerd.
22 Over de rest van het volk in het land van Juda, die
hij had laten overblijven, stelde Nebukadnessar, de
koning van Babel, Gedalja aan, de zoon van
Achikam, de zoon van Safan.

23 Toen al de legeroversten met hun mannen hoor-
den, dat de koning van Babel Gedalja had aange-
steld, kwamen zij tot Gedalja te Mispa, namelijk
Jismael, de zoon van Netanja, Jochanan, de zoon
van Kareach, Seraja, de zoon van de Netofatiet
Tanchumet, en Jaazanja, de zoon van de
Maakatiet, zij met hun mannen.
24 En Gedalja zwoer hun en hun mannen en zeide tot
hen: gij behoeft niet te vrezen voor de dienaren
der Chaldeeen; blijft in het land wonen en weest
de koning van Babel onderworpen, dan zal het u
wel gaan.
25 Maar het geschiedde in de zevende maand, dat
Jismael, de zoon van Netanja, de zoon van
Elisama, een man van koninklijken bloede, kwam
met tien mannen bij zich; zij sloegen Gedalja
dood, en tevens de Judeeers en de Chaldeeen, die
bij hem te Mispa waren.
26 Toen ging het gehele volk, klein en groot, met de
legeroversten op weg, en zij kwamen in Egypte;
want zij waren bevreesd voor de Chaldeeen.
27 En het geschiedde in het zevenendertigste jaar van
de ballingschap van Jojakin, de koning van Juda, in
de twaalfde maand, op de zevenentwintigste van
de maand, dat Ewil-merodak, de koning van Babel,
in het jaar van zijn troonsbestijging, Jojakin, de
koning van Juda, begenadigde en uit de gevange-
nis ontsloeg;

28 Hij sprak vriendelijk met hem en stelde zijn zetel
boven die van de koningen die met hem in Babel
waren;
29 Hij mocht zijn gevangeniskledederen afleggen, en hij
at geregeld aan zijn tafel, zolang hij leefde.
30 En zijn levensonderhoud werd hem geregeld van-
wege de koning verstrekt, zoveel hij elke dag
nodig had, zolang hij leefde.

1 Kronieken 1

1 Adam, Set, Enos,
2 Kenan, Mahalalel, Jered,
3 Henoch, Metuselach, Lamech,
4 Noach, Sem, Cham en Jafet.
5 De zonen van Jafet waren: Gomer, Magog, Madai, Jawan, Tubal, Mesek en Tiras.
6 De zonen van Gomer: Askenaz, Difat en Togarma.
7 De zonen van Jawan: Elisa en Tarsis, de Kittiers en de Rodanieten.
8 De zonen van Cham waren: Kus en Misraim, Put en Kanaan.
9 De zonen van Kus: Seba, Chawila, Sabta, Rama en Sabteka; de zonen van Rama: Seba en Dedan.
10 Kus verwekte ook Nimrod; deze was de eerste, die machtig werd op aarde.
11 Misraim verwekte de Ludieten, de Anamieten, de Lehabieten, de Naftuchieten,
12 De Patrusieten, de Kasluchieten, uit wie de Filistijnen zijn voortgekomen, en de Kaftorieten.
13 En Kanaan verwekte Sidon, zijn eerstgeborene, en Chet,
14 Ook de Jebusiet, de Amoriet, de Girgasiet,
15 De Chiwwiet, de Arkiet, de Siniet,
16 De Arwadiet, de Semariet en de Hamatiet.

17 De zonen van Sem waren: Elam, Assur, Arpaksad,
Lud, Aram, Us, Chul, Geter en Mesek.
18 Arpaksad verwekte Selach, en Selach verwekte
Eber.
19 Aan Eber werden twee zonen geboren: de naam
van de een was Peleg, want in zijn dagen werd de
aarde verdeeld; en de naam van zijn broeder was
Joktan.
20 En Joktan verwekte Almodad, Selef, Chasarmawet,
Jerach,
21 Hadoram, Uzal, Dikla,
22 Ebal, Abimael, Seba,
23 Ofir, Chawila, en Jobab; deze allen waren de
zonen van Joktan.
24 Sem, Arpaksad, Selach,
25 Eber, Peleg, Reu,
26 Serug, Nachor, Terach,
27 Abram (dat is Abraham).
28 De zonen van Abraham waren: Isaak en Ismael.
29 Dit zijn hun nakomelingen: de eerstgeborene van
Ismael was Nebajot; voorts Kedar, Adbeel,
Mibsam,
30 Misma en Duma, Massa, Chadad en Tema,
31 Jetur, Nafis en Kedema; dit zijn de zonen van
Ismael.
32 En de zonen van Ketura, Abrahams bijvrouw: zij
baarde Zimran, Joksan, Medan, Midjan, Jisbak en
Suach. De zonen van Joksan nu waren Seba en
Dedan;

33 En de zonen van Midjan: Efa, Efer, Chanok, Abida en Eldaa. Deze allen waren de zonen van Ketura.
34 En Abraham verwekte Isaak; de zonen van Isaak waren Esau en Israel.
35 De zonen van Esau: Elifaz, Reuel, Jeus, Jalam en Korach;
36 De zonen van Elifaz: Teman en Omar, Sefi en Gatam, Kenaz, Timna en Amalek;
37 De zonen van Reuel: Nachat, Zerach, Samma en Mizza;
38 En de zonen van Seir: Lotan, Sobal, Sibon, Ana, Dison, Eser en Disan.
39 De zonen van Lotan: Chori en Homam, en de zuster van Lotan was Timna; de zonen van Sobal: Aljan, Manachat, Ebal, Sefi en Onam;
40 De zonen van Sibon: Ajja en Ana;
41 De zonen van Ana: Dison, en de zonen van Dison: Chamran, Esban, Jitran en Keran;
42 De zonen van Eser: Bilhan, Zaawan en Jaakan; de zonen van Disan: Us en Aran
43 Dit zijn de koningen die over het land Edom regeerden, voordat er een koning over de Israelieten regeerde: Bela, de zoon van Beor; zijn stad heette Dinhaba.
44 Toen Bela gestorven was, werd koning in zijn plaats Jobab, de zoon van Zerach, uit Bosra.

45 Toen Jobab gestorven was, werd koning in zijn
plaats Chusam, uit het land der Temanieten.
46 Toen Chusam gestorven was, werd koning in zijn
plaats Hadad, de zoon van Bedad, die Midjan ver-
sloeg in het veld van Moab; zijn stad heette Awit.
47 Toen Hadad gestorven was, werd koning in zijn
plaats Samla, uit Masreka.
48 Toen Samla gestorven was, werd koning in zijn
plaats Saul, uit Rechobot aan de rivier.
49 Toen Saul gestorven was, werd koning in zijn
plaats Baal-chanan, de zoon van Akbor.
50 Toen Baal-chanan gestorven was, werd koning in
zijn plaats Hadad; en zijn stad heette Pai. Zijn
vrouw heette Mehetabel; zij was de dochter van
Matred de dochter van Me-zahab.
51 Toen Hadad gestorven was, werden stamhoofden
van Edom: Timna, Alja, Jetet,
52 Oholibama, Ela, Pinon,
53 Kenaz, Teman, Mibsar,
54 Magdiel en Iram. Dit zijn de stamhoofden van
Edom.

1 Kronieken 2

1 Dit zijn de zonen van Israel: Ruben, Simeon, Levi
en Juda, Issakar en Zebulon,
2 Dan, Jozef en Benjamin, Naftali, Gad en Aser.
3 De zonen van Juda waren: Er, Onan en Sela, een
drietal dat hem geboren werd uit de dochter van
Sua, de Kanaanitische. Maar Er, de eerstgeborene
van Juda, wekte het misnoegen op van de Here, en
Hij doodde hem.
4 Tamar, zijn schoondochter, baarde hem echter
Peres en Zerach. In het geheel waren er vijf zonen
van Juda.
5 De zonen van Peres waren: Chesron en Chamul;
6 De zonen van Zerach: Zimri, Etan, Heman, Kalkol
en Dera, tezamen vijf.
7 De zonen van Karmi: Akar, die Israel in het onge-
luk stortte, doordat hij zich aan het gebannene
vergreep;
8 En de zonen van Etan: Azarja.
9 De zonen, die aan Chesron werden geboren,
waren: Jerachmeel, Ram en Kelubai.
10 Ram verwekte Amminadab; Amminadab verwekte
Nachson, de vorst der Judeeers;
11 Nachson verwekte Salma; Salma verwekte Boaz;
12 Boaz verwekte Obed; Obed verwekte Isai;
13 En Isai verwekte Eliab, zijn eerstgeborene,
Abinadab, zijn tweede, Sima, zijn derde;
14 Netanel, zijn vierde, Raddai, zijn vijfde;
15 Osem, zijn zesde, David, zijn zevende.

16 Hun zusters waren Seruja en Abigail. De zonen van
Seruja waren: Absai, Joab en Asael, drie;
17 Abigail baarde Amasa, en de vader van Amasa was
de Ismaeliet Jeter.
18 Kaleb nu, de zoon van Chesron, verwekte Jeriot bij
zijn vrouw Azuba; en dit zijn haar zonen: Jeser,
Sobab en Ardon.
19 Toen Azuba gestorven was, nam Kaleb zich Efrat
tot vrouw en deze baarde hem Chur;
20 Chur verwekte Uri, en Uri verwekte Besaleel.
21 Daarna kwam Chesron tot de dochter van Makir,
de vader van Gilead (hij nam haar tot vrouw, toen
hij zestig jaar oud was), en zij baarde hem Segub.
22 En Segub verwekte Jair; deze bezat drieentwintig
nederzettingen in het land Gilead.
23 Maar Gesur en Aram namen de dorpen van Jair in,
en eveneens Kenat en onderhorige plaatsen, zestig
nederzettingen. Deze alle behoorden aan Makir,
de vader van Gilead.
24 Maar na de dood van Chesron in Kaleb-efrata
baarde de vrouw van Chesron, Abia, hem ook nog
Aschur, de vader van Tekoa.
25 De zonen van Jerachmeel, de eerstgeborene van
Chesron, waren: de eerstgeborene Ram, voorts
Buna, Oren, Osem en Achia.
26 Jerachmeel had echter nog een andere vrouw, die
Atara heette; deze was de moeder van Onam.

27 De zonen van Ram, de eerstgeborene van
Jerachmeel, nu waren: Maas, Jamin en Eker.
28 De zonen van Onam: Sammai en Jada, en de
zonen van Sammai: Nadab en Abisur.
29 De vrouw van Abisur heette Abihail; deze baarde
hem Achban en Molid.
30 De zonen van Nadab waren: Seled en Appaim;
Seled stierf kinderloos;
31 De zonen van Appaim: Jisi; de zonen van Jisi:
Sesan, en de zonen van Sesan: Achlai.
32 De zonen van Jada, de broeder van Sammai: Jeter
en Jonatan; Jeter stierf kinderloos;
33 En de zonen van Jonatan: Pelet en Zaza. Dit zijn
de zonen van Jerachmeel.
34 En Sesan had geen zonen, maar alleen dochters;
wel had Sesan een Egyptische slaaf, die Jarcha
heette.
35 Nu gaf Sesan zijn dochter aan zijn slaaf Jarcha tot
vrouw en zij baarde hem Attai.
36 En Attai verwekte Natan, Natan verwekte Zabad,
37 Zabad verwekte Eflal, Eflal verwekte Obed,
38 Obed verwekte Jehu, Jehu verwekte Azarja,
39 Azarja verwekte Cheles, Cheles verwekte Elasa,
40 Elasa verwekte Sisemai, Sisemai verwekte Sallum,
41 Sallum verwekte Jekamja, Jekamja verwekte
Elisama.

42 De zonen van Kaleb, de broeder van Jerachmeel,
waren: Mesa, zijn eerstgeborene (dat is de vader
van Zif), en de zonen van Maresa, de vader van
Hebron.
43 De zonen van Hebron: Korach, Tappuach, Rekem
en Sema;
44 Sema verwekte Racham, de vader van Jorkeam, en
Rekem verwekte Sammai.
45 De zoon van Sammai was Maon, en Maon was de
vader van Bet-sur.
46 Efa, de bijvrouw van Kaleb, baarde Charan, Mosa
en Gazez; Charan nu verwekte Gazez.
47 De zonen van Jodai waren: Regem, Jotam, Gesan,
Pelet, Efa en Saaf.
48 Kalebs bijvrouw Maaka had Seber en Tirchana
gebaard;
49 Ook baarde zij Saaf, de vader van Madmanna,
Sewa, de vader van Makbena, en de vader van
Gibea; en de dochter van Kaleb was Aksa.
50 Dit zijn de zonen van Kaleb. De zonen van Chur,
de eerstgeborene van Efrata: Sobal, de vader van
Kirjat-jearim;
51 Salma, de vader van Betlehem, en Charef, de
vader van Bet-gader.
52 Van Sobal, de vader van Kirjat-jearim, stamden af
Haroe en half Menuchot.

53 En de geslachten van Kirjat-jearim waren: de
Jitrieten, de Putieten, de Sumatieten en de
Misraieten; uit deze zijn de Soratieten en de
Estaolieten voortgekomen.
54 De zonen van Salma waren: Betlehem, de
Netofatieten, Atrot-bet-joab, de helft van de
Manachtieten en de Sorieten.
55 En de geslachten der schrijvers die te Jabes woon-
den, waren: de Tiratieten, de Simatieten, de
Sukatieten; dat waren de Kenieten die afstamme-
lingen zijn van Chammat, de vader van het huis
van Rekab.

1 Kronieken 3

1 Dit waren de zonen van David, die hem geboren
werden in Hebron: de eerstgeborene was Amnon,
van Achinoam, de Jizreelitische; de tweede Daniel,
van Abigail, de Karmelitische;
2 De derde Absalom, de zoon van Maaka, de doch-
ter van Talmai, de koning van Gesur; de vierde
Adonia, de zoon van Chaggit;
3 De vijfde Sefatja, van Abital; de zesde Jitream, van
zijn vrouw Egla.
4 Zes werden er hem in Hebron geboren, waar hij
zeven jaar en zes maanden regeerde. En drieender-
tig jaar regeerde hij te Jeruzalem.
5 De volgende werden hem in Jeruzalem geboren:
Sima, Sobab, Natan en Salomoƒ vier van Bat-sua,
de dochter van Ammiel;
6 Voorts Jibchar, Elisama, Elifelet,
7 Noga, Nefeg, Jafia,
8 Elisama, Eljada, Elifelet (negen),
9 Allen zonen van David, uitgenomen de zonen der
bijvrouwen. Tamar was hun zuster.
10 De zoon van Salomo was Rechabeam; diens zoon
was Abia, diens zoon Asa, diens zoon Josafat,
11 Diens zoon Joram, diens zoon Achazja, diens zoon
Joas,
12 Diens zoon Amasja, diens zoon Azarja, diens zoon
Jotam,
13 Diens zoon Achaz, diens zoon Hizkia, diens zoon
Manasse,
14 Diens zoon Amon, diens zoon Josia.

15 De zonen van Josia waren: de eerstgeborene
Jochanan, de tweede Jojakim, de derde Sedekia, de
vierde Sallum.
16 De zonen van Jojakim: zijn zoon Jechonja en zijn
zoon Sidkia.
17 De zonen van Jechonja waren: Assir en zijn zoon
Sealtiel;
18 Voorts Malkiram, Pedaja, Senassar, Jekamja,
Hosama en Nedabja;
19 De zonen van Pedaja: Zerubbabel en Simi; de
zonen van Zerubbabel: Mesullam en Chananja (en
hun zuster was Selomit),
20 Voorts Chasuba, Ohel, Berekja, Chasadja, Jusab-
chesed, vijf.
21 De zonen van Chananja waren: Pelatja en Jesaja;
diens zoon was Refaja, diens zoon Arnan, diens
zoon Obadja, en diens zoon Sekanja.
22 De zonen van Sekanja: Semaja, en de zonen van
Semaja: Chattus, Jigal, Bariach, Nearja en Safat,
zes;
23 De zonen van Nearja: Eljoenai, Chizkia en Azrikam,
drie;
24 En de zonen van Eljoenai: Hodawjahu, Eljasib,
Pelaja, Akkub, Jochanan, Delaja en Anani, zeven.

1 Kronieken 4

1 De zonen van Juda waren: Peres, Chesron, Karmi,
Chur en Sobal.
2 Reaja, de zoon van Sobal, verwekte Jachat, en
Jachat verwekte Achumai en Lahad; dit zijn de
geslachten van de Soratieten.
3 Dit waren de zonen van Etam: Jizreel, Jisma en
Jidbas, hun zuster heette Hasselelponi;
4 Voorts Penuel, de vader van Gedor, en Ezer, de
vader van Chusa. Dit zijn de zonen van Chur, de
eerstgeborene van Efrata, de vader van Betlehem.
5 Aschur, de vader van Tekoa, had twee vrouwen:
Chela en Naara.
6 En Naara baarde hem Achuzzam, Chefer, de
Temenieten en de Achastarieten; dit zijn de zonen
van Naara.
7 En de zonen van Chela waren: Seret, Jesochar en
Etnan.
8 Kos verwekte Anub en Hassobeba, ook de geslach-
ten van Acharchel, de zoon van Harum.
9 Jabes was de aanzienlijkste onder zijn broeders;
zijn moeder had hem Jabes genoemd: want, zeide
zij, ik heb hem met smart gebaard.
10 Jabes nu riep de God van Israel aan met de woor-
den: Wil mij toch overvloedig zegenen en mijn
gebied vergroten; laat uw hand met mij zijn; weer
van mij het kwade, zodat mij geen smart treft! En
God schonk wat hij had gevraagd.

11 Kelub, de broeder van Sucha, verwekte Mechir;
deze was de vader van Eston.
12 En Eston verwekte Bet-rafa, Paseach en Techinna,
de vader van Ir-nachas; dit waren de mannen van
Reka.
13 De zonen van Kenaz waren: Otniel en Seraja; de
zonen van Otniel: Chatat en Meonotai;
14 En Meonotai verwekte Ofra. En Seraja verwekte
Joab, de vader der bewoners van het
Handwerkersdal, want dezen waren handwerkslie-
den.
15 De zonen van Kaleb, de zoon van Jefunne, waren:
Iru, Ela en Naam, en de zonen van Ela: Kenaz.
16 De zonen van Jehallelel: Zif, Zifa, Tireja en Asarel.
17 De zonen van Ezra waren: Jeter, Mered, Efer en
Jalon. Dit zijn de zonen van Bitja, de dochter van
Farao, die Mered tot vrouw genomen had: zij
baarde Mirjam, Sammai en Jisbach, de vader van
Estemoa.
18 En zijn Judeese vrouw baarde Jered, de vader van
Gedor, Cheber, de vader van Soko, en Jekutiel, de
vader van Zanoach.
19 De zonen van de vrouw van Hodia, de zuster van
Nacham, waren: Abi-keila, de Garmiet en Estemoa,
de Maakatiet.
20 De zonen van Simon waren: Amnon, Rinna, Ben-
chanan en Tilon; de zonen van Jisi: Zochet en Ben-
zochet.

21 De zonen van Sela, de zoon van Juda, waren: Er,
de vader van Leka, Lada, de vader van Maresa, en
de geslachten van de linnenwevers van Bet-asbea.
22 Voorts Jokim en de mannen van Kozeba; Joas en
Saraf die Moab hebben beheerst; en Jasubi-
lechem*f* dit zijn oude geschiedenissen.
23 Zij waren de pottenbakkers, bewoners van Netaim
en Gedera; zij woonden daar bij de koning en
stonden in zijn dienst.
24 De zonen van Simeon waren: Nemuel, Jamin, Jarib,
Zerach en Saul;
25 Diens zoon was Sallum, diens zoon Mibsam, diens
zoon Misma.
26 En de zonen van Misma: zijn zoon Chammuel,
diens zoon Zakkur, diens zoon Simi.
27 En Simi had zestien zonen en zes dochters; zijn
broeders echter hadden niet vele zonen. Hun
gehele geslacht was niet zo talrijk als de nakome-
lingen van Juda.
28 Zij woonden in Berseba, Molada, Chasar-sual,
29 Bilha, Esem, Tolad,
30 Betuel, Chorma, Siklag,
31 Bet-hammarkabot, Chasar-susim, Bet-biri en
Saaraim; dit waren hun steden, totdat David
koning werd.
32 En hun nederzettingen waren Etam, Ain, Rimmon,
Token en Asan, vijf steden,

33 Ook al hun nederzettingen die rondom deze ste-
den lagen, tot aan Baal. Dit waren hun woonplaat-
sen. Zij hielden hun eigen geslachtsregisters.
34 En Mesobab, Jamlek, Josa, de zoon van Amasja,
35 Joel, Jehu (de zoon van Josibja, de zoon van
Seraja, de zoon van Asiel),
36 Eljoenai, Jaakoba, Jesochaja, Asaja, Adiel, Jesimiel,
Benaja
37 En Ziza (de zoon van Sifi, de zoon van Allon, de
zoon van Jedaja, de zoon van Simri, de zoon van
Semaja)
38 Dezen die met name genoemd zijn, waren vorsten
in hun geslachten. Hun families breidden zich
sterk uit;
39 Daarom gingen zij westwaarts van Gedor, tot aan
de oostkant van het dal, om weidegrond te zoeken
voor hun kudden.
40 Zij vonden ook vette en vruchtbare weidegrond;
het land was zeer uitgestrekt, en het was rustig en
vredig, hoewel zij die daar voorheen woonden,
van Cham afstamden.
41 Degenen, wier namen zijn opgetekend, kwamen in
de dagen van Jechizkia, de koning van Juda, en
vernielden hun tenten en versloegen de Meunieten
die zich daar bevonden. Zij sloegen hen met de
ban, tot op deze dag, en zij gingen daar in hun
plaats wonen, omdat daar weidegrond was voor
hun kudden.

42 Ook ging een deel van de Simeonieten, vijfhon-
derd man, naar het gebergte Seir, onder aanvoe-
ring van Pelatja, Nearja, Refaja, en Uzziel, de
zonen van Jisi;
43 Zij sloegen het overblijfsel van Amalek, dat ontko-
men was; en bleven daar wonen tot op de huidige
dag.

1 Kronieken 5

1 De zonen van Ruben, de eerstgeborene van Israel,
want hij was de eerstgeborene, maar omdat hij de
legerstede van zijn vader had ontwijd, was zijn
eerstgeboorterecht geschonken aan de zonen van
Jozef, de zoon van Israel (maar deze werd niet in
het register als eerstgeborene ingeschreven;
2 Wel was Juda de sterkste onder zijn broeders en
een uit hem werd tot vorst, maar het eerstgeboor-
terecht viel ten deel aan Jozef),
3 De zonen dan van Ruben, de eerstgeborene van
Israel, waren: Chanok en Pallu, Chesron en Karmi.
4 En de zonen van Joel: zijn zoon Semaja, diens
zoon Gog, diens zoon Simi,
5 Diens zoon Micha, diens zoon Reaja, diens zoon Baal,
6 En diens zoon Beera, welke Tillegatpilneser, de
koning van Assur, wegvoerde; hij was vorst over
de Rubenieten.
7 Zijn broeders, naar hun geslachten, in het register
volgens hun afstamming ingeschreven, waren: het
hoofd Jeiel, Zekarja
8 En Bela, de zoon van Azaz, de zoon van Sema, de
zoon van Joel; deze woonde in Aroer en tot aan
Nebo en Baal-meon;
9 En oostwaarts woonde hij langs de rand van de
woestijn die zich van de rivier de Eufraat af uits-
trekt; want in het land Gilead hadden hun kudden
zich vermeerderd.
10 In de dagen van Saul voerden zij oorlog met de
Hagrieten; toen dezen hun in handen gevallen
waren, gingen zij in hun tenten wonen aan de
gehele oostzijde van Gilead.

11 De zonen van Gad woonden tegenover hen in het
land Basan, tot aan Salka.
12 Joel was het hoofd, Safam de tweede; ook Janai en
Safat hadden hun woonplaats in Basan.
13 Hun broeders, naar families ingedeeld, waren: Michael,
Mesullam, Seba, Jorai, Jakan, Zia en Eber, zeven.
14 Dezen waren zonen van Abichail, de zoon van
Churi, de zoon van Jaroach, de zoon van Gilead,
de zoon van Michael, de zoon van Jesisai, de zoon
van Jachdo, de zoon van Buz.
15 Achi, de zoon van Abdiel, de zoon van Guni, was
hoofd van hun familie.
16 Zij woonden dan in Gilead, in Basan en de daarbij
behorende streken, en op alle weidegronden van
Saron tot waar deze eindigen.
17 Zij allen werden in het register ingeschreven ten
tijde van Jotam, de koning van Juda, en van
Jerobeam, de koning van Israel.
18 De zonen van Ruben, de Gadieten en de helft van
de stam Manasse, zovelen er weerbaar waren; de
mannen die schild en zwaard droegen, de boog
spanden en geoefend waren in de strijd; waren
sterk vierenveertigduizend zevenhonderd zestig
man, die in het leger uittrokken.
19 Dezen voerden oorlog met de Hagrieten en met
Jetur, Nafis en Nodab;
20 Zij werden in de strijd tegen hen geholpen, zodat
de Hagrieten met allen die bij hen waren, in hun
handen vielen; want zij riepen in de strijd tot God
en Hij liet Zich door hen verbidden, omdat zij op
Hem hadden vertrouwd.

21 Zij voerden hun kudden weg: vijftigduizend kamelen, tweehonderdvijftigduizend schapen, tweeduizend ezels, benevens honderdduizend mensen,
22 (Want er waren vele doden gevallen, omdat het een strijd was van Godswege); en zij woonden in hun plaats tot aan de ballingschap.
23 De zonen van de halve stam Manasse woonden in dat land; talrijk waren zij van Basan af tot Baälhermon, Senir en het gebergte Hermon toe.
24 En dit waren hun familiehoofden: Efer, Jisi, Eliel, Azriel, Jirmeja, Hodawja en Jachdiel, dappere helden, mannen van naam, hoofden van hun families.
25 Maar toen zij ontrouw werden jegens de God hunner vaderen en de goden van de volken des lands, die God voor hen had verdelgd, overspelig naliepen,
26 Wekte de God van Israel de geest op van Pul, de koning van Assur, namelijk de geest van Tillegatpilneser, de koning van Assur, en deze voerde hen weg: de Rubenieten, de Gadieten en de helft van de stam Manasse. En hij bracht hen naar Chalach, Chabor, Hara en de rivier van Gozan, waar zij zijn tot op de huidige dag.

1 Kronieken 6

1 De zonen van Levi waren: Gerson, Kehat en
Merari;
2 De zonen van Kehat: Amram, Jishar, Chebron en
Uzziel;
3 De kinderen van Amram: Aaron, Mozes en Mirjam;
en de zonen van Aaron: Nadab en Abihu, Eleazar
en Itamar.
4 Eleazar verwekte Pinechas; Pinechas verwekte
Abisua;
5 Abisua verwekte Bukki; Bukki verwekte Uzzi;
6 Uzzi verwekte Zerachja; Zerachja verwekte
Merajot;
7 Merajot verwekte Amarja; Amarja verwekte
Achitub;
8 Achitub verwekte Sadok; Sadok verwekte
Achimaaz;
9 Achimaaz verwekte Azarja; Azarja verwekte
Jochanan;
10 Jochanan verwekte Azarja; deze is het, die het
priesterambt bekleedde in de tempel die Salomo
te Jeruzalem gebouwd had.
11 En Azarja verwekte Amarja; Amarja verwekte
Achitub;
12 Achitub verwekte Sadok; Sadok verwekte Sallum;
13 Sallum verwekte Chilkia; Chilkia verwekte Azarja;
14 Azarja verwekte Seraja; Seraja verwekte Josadak.
15 En Josadak ging mede, toen de Here [de] [bewo-
ners] van Juda en Jeruzalem liet wegvoeren door
Nebukadnessar.

16 De zonen van Levi dan waren: Gersom, Kehat en
Merari.
17 Dit zijn de namen van de zonen van Gersom: Libni
en Simi;
18 De zonen van Kehat: Amram, Jishar, Chebron en
Uzziel;
19 De zonen van Merari: Machli en Musi. En dit zijn
de geslachten der Levieten, naar hun vaderen.
20 Van Gersom: zijn zoon Libni, diens zoon Jachat,
diens zoon Zimma,
21 Diens zoon Joach, diens zoon Iddo, diens zoon
Zerach, en diens zoon Jeaterai.
22 De zonen van Kehat: zijn zoon Amminadab, diens
zoon Korach, diens zoon Assir,
23 Diens zoon Elkana, diens zoon Ebjasaf, diens zoon
Assir,
24 Diens zoon Tachat, diens zoon Uriel, diens zoon
Uzzia en diens zoon Saul.
25 De zonen van Elkana: Amasai, Achimot
26 [En] Elkana; de zonen van [deze] Elkana: zijn zoon
Sofai en diens zoon Nachat,
27 Diens zoon Eliab, diens zoon Jerocham, diens zoon
Elkana
28 En de zonen van Samuel: de eerstgeborene [Joel],
en de tweede: Abia.
29 De zonen van Merari: Machli, zijn zoon Libni,
diens zoon Simi, diens zoon Uzza,

30 Diens zoon Sima, diens zoon Chaggia en diens
zoon Asaja.
31 Dit waren degenen die David aanstelde om de
zang in het huis des Heren te leiden, nadat de ark
haar rustplaats gevonden had;
32 Voor de tabernakel, de tent der samenkomst,
deden zij dienst als zangers, totdat Salomo het
huis des Heren bouwde te Jeruzalem; en zij vervul-
den hun ambt overeenkomstig het hun gegeven
voorschrift.
33 Dit waren dan degenen die hun ambt vervulden,
met hun zonen: van de zonen der Kehatieten:
Heman, de zanger, de zoon van Joel, de zoon van
Samuel,
34 De zoon van Elkana, de zoon van Jerocham, de
zoon van Eliel, de zoon van Toach,
35 De zoon van Suf, de zoon van Elkana, de zoon van
Machat, de zoon van Amasai,
36 De zoon van Elkana, de zoon van Joel, de zoon van
Azarja, de zoon van Sefanja,
37 De zoon van Tachat, de zoon van Assir, de zoon
van Ebjasaf, de zoon van Korach,
38 De zoon van Jishar, de zoon van Kehat, de zoon
van Levi, de zoon van Israel.
39 Aan zijn rechterhand stond Asaf, zijn broeder; deze
was de zoon van Berekja, de zoon van Sima,
40 De zoon van Michael, de zoon van Baaseja, de
zoon van Malkia,
41 De zoon van Etni, de zoon van Zerach, de zoon
van Adaja,

42 De zoon van Etan, de zoon van Zimma, de zoon
van Simi,
43 De zoon van Jachat, de zoon van Gersom, de zoon
van Levi.
44 Aan de linkerzijde stonden hun broeders, de zonen
van Merari: Etan, de zoon van Kisi, de zoon van
Abdi, de zoon van Malluk,
45 De zoon van Chasabja, de zoon van Amasja, de
zoon van Chilkia,
46 De zoon van Amsi, de zoon van Bani, de zoon van
Semer,
47 De zoon van Machli, de zoon van Musi, de zoon
van Merari, de zoon van Levi.
48 Hun broeders, de Levieten, waren bestemd voor
de gehele dienst van de tabernakel, het huis Gods.
49 Maar Aaron en zijn zonen hadden tot taak, de
offers te brengen op het brandofferaltaar en het
reukofferaltaar, en al het werk in het allerheiligste
te verrichten en verzoening te doen over Israel,
geheel overeenkomstig het gebod van Mozes, de
knecht Gods.
50 Dit zijn de zonen van Aaron: zijn zoon Eleazar,
diens zoon Pinechas, diens zoon Abisua,
51 Diens zoon Bukki, diens zoon Uzzi, diens zoon
Zerachja,
52 Diens zoon Merajot, diens zoon Amarja, diens
zoon Achitub,
53 Diens zoon Sadok, en diens zoon Achimaas.

54 Hun woonplaatsen, de tentenkampen op hun grondgebied, waren de volgende: aan de zonen van Aaron die tot het geslacht der Kehatieten behoorden (aan wie het [eerste] lot was ten deel gevallen)
55 Gaf men Hebron, in het land Juda, met de omliggende weidegronden;
56 Maar het akkerland van de stad met de daarbij behorende dorpen had men gegeven aan Kaleb, de zoon van Jefunne.
57 Aan de zonen van Aaron gaf men de vrijstad Hebron, voorts Libna met zijn weidegronden, Jattir, Estemoa met zijn weidegronden,
58 Chilen met zijn weidegronden, Debir met zijn weidegronden,
59 Asan met zijn weidegronden, Bet-semes met zijn weidegronden;
60 En van de stam Benjamin: Geba met zijn weidegronden, Alemet met zijn weidegronden, Anatot met zijn weidegronden. Al de steden, aan hun geslachten toegewezen, waren dertien steden.
61 En aan de overige zonen van Kehat, die uit deze stam gesproten waren, [gaf] [men] bij loting tien steden uit de halve stam, namelijk uit de helft van Manasse.
62 Aan de geslachten der zonen van Gersom [gaf] [men]: uit de stam Issakar, uit de stam Aser, uit de stam Naftali en uit de stam Manasse in Basan: dertien steden.

63 Aan de geslachten der zonen van Merari [gaf]
[men] bij loting: uit de stam Ruben, uit de stam
Gad en uit de stam Zebulon: twaalf steden.
64 Dus gaven de Israelieten aan de Levieten de ste-
den met haar weidegronden:
65 Zij gaven uit de stam van de Judeeers, uit de stam
van de Simeonieten en uit de stam van de
Benjaminieten bij loting deze steden, die zij met
name noemden.
66 En aan de overige geslachten der zonen van Kehat
(de steden van hun gebied behoorden tot de stam
Efraim)
67 Gaf men de vrijstad Sichem met haar weidegron-
den, in het gebergte van Efraim, voorts Gezer met
zijn weidegronden,
68 Jokmeam met zijn weidegronden, Bet-choron met
zijn weidegronden,
69 Ajjalon met zijn weidegronden, en Gat-rimmon
met zijn weidegronden.
70 En uit de halve stam Manasse: Aner met zijn wei-
degronden, en Bileam met zijn weidegronden.
[Deze] [steden] waren voor de overige geslachten
der zonen van Kehat.
71 Aan de zonen van Gersom [gaf] [men] uit het
geslacht van de halve stam Manasse: Golan in
Basan met zijn weidegronden en Astarot met zijn
weidegronden;

72 Uit de stam Issakar: Kedes met zijn weidegronden,
Daberat met zijn weidegronden,
73 Ramot met zijn weidegronden en Anem met zijn
weidegronden;
74 Uit de stam Aser: Masal met zijn weidegronden,
Abdon met zijn weidegronden,
75 Chukok met zijn weidegronden en Rechob met zijn
weidegronden;
76 En uit de stam Naftali: Kedes in Galila met zijn
weidegronden, Chammon met zijn weidegronden
en Kirjataim met zijn weidegronden.
77 Aan de overige zonen van Merari gaf men uit de
stam Zebulon: Rimmono met zijn weidegronden
en Tabor met zijn weidegronden;
78 En aan de overzijde van de Jordaan bij Jericho, ten
oosten van de Jordaan, uit de stam Ruben: Beser in
de woestijn met zijn weidegronden, Jahas met zijn
weidegronden,
79 Kedemot met zijn weidegronden en Mefaat met
zijn weidegronden;
80 En uit de stam Gad: Ramot in Gilead met zijn wei-
degronden, Machanaim met zijn weidegronden,
81 Chesbon met zijn weidegronden en Jazer met zijn
weidegronden.

1 Kronieken 7

1 De zonen van Issakar waren: Tola en Pua, Jasib en
Simron, vier.
2 En de zonen van Tola: Uzzi, Refaja, Jeriel, Jachmai,
Jibsam en Semuel, familiehoofden van Tola, dap-
pere helden krachtens hun afkomst; hun aantal
bedroeg in de dagen van David tweeentwintigdui-
zend zeshonderd.
3 De zonen van Uzzi waren: Jizrachja, en de zonen
van Jizrachja: Michael, Obadja, Joel, Jissia; in het
geheel vijf hoofden.
4 Bij hen behoorden, gelet op hun afstammelingen
en families, zesendertigduizend man krijgsbenden;
want zij hadden veel vrouwen en kinderen.
5 En hun broeders uit alle geslachten van Issakar,
dappere helden, waren allen tezamen, zevenen-
tachtigduizend, in het register ingeschreven.
6 De zonen van Benjamin waren: Bela, Beker en
Jediael, drie.
7 De zonen van Bela: Esbon, Uzzi, Uzziel, Jerimot en
Iri, vijf familiehoofden, dappere krijgshelden; hun
register [telde] tweeentwintigduizend vierendertig
man.

8 De zonen van Beker: Zemira, Joas, Eliezer, Eljoenai, Omri, Jeremot, Abia, Anatot en Alemet; deze allen waren zonen van Beker;
9 Hun register, naar afstamming en familiehoofden gerangschikt, telde twintigduizend tweehonderd dappere helden.
10 En de zonen van Jediael waren: Bilhan, en de zonen van Bilhan: Jeus, Benjamin, Ehud, Kenaana, Zetan, Tarsis en Achisachar;
11 Deze allen, zonen van Jediael, naar hun familiehoofden gerangschikt, waren dappere krijgshelden: zeventienduizend tweehonderd, die in het leger ten strijde uittrokken.
12 En de Suppim en Chuppim waren zonen van Ir; de Chusim zonen van Acher.
13 De zonen van Naftali waren: Jachasiel, Guni, Jeser en Sallum; kinderen van Bilha.
14 De zonen van Manasse waren: Asriel, die [zijn] [vrouw] baarde; zijn Arameese bijvrouw baarde Makir, de vader van Gilead.
15 Makir nu nam een vrouw van de Chuppim en Suppim; de naam van zijn zuster was Maaka. De naam van de tweede was Selofchad. Selofchad nu had [alleen] dochters,

16 Maar Maaka, de vrouw van Makir, baarde een
zoon en noemde hem Peres. Diens broeder heette
Seres, en zijn zonen waren Ulam en Rekem.
17 De zonen van Ulam waren: Bedan. Dit zijn de
zonen van Gilead, de zoon van Makir, de zoon van
Manasse.
18 Zijn zuster Moleket baarde Ishod, Abiezer en
Machla.
19 En de zonen van Semida waren: Achjan, Sekem,
Likchi en Aniam.
20 De zonen van Efraim waren: Sutelach, zijn zoon
Bered, diens zoon Tachat, diens zoon Elada, diens
zoon Tachat,
21 Diens zoon Zabad, diens zoon Sutelach; voorts
Ezer en Elad. En de mannen van Gat, die in het
land geboren waren, doodden hen, omdat zij
waren gekomen om hun vee te roven.
22 Efraim dan, hun vader, bedreef vele dagen rouw
over hen, en zijn broeders kwamen om hem te
troosten.
23 Daarna kwam hij tot zijn vrouw, zij werd zwanger
en baarde een zoon, die hij Beria noemde, omdat
zijn huis door onheil getroffen was.
24 Zijn dochter was Seera; zij bouwde Beneden Bet-
choron en Boven Bet-choron, en Uzzen Seera.
25 Refach was zijn zoon; ook Resef, en diens zoon
was Telach, diens zoon Tachan,
26 Diens zoon Ladan, diens zoon Ammihud, diens
zoon Elisama,

27 Diens zoon Nun, diens zoon Jozua.
28 Hun bezittingen en woonplaatsen waren: Betel met zijn onderhorige plaatsen, in het oosten Naaran, in het westen Gezer met zijn onderhorige plaatsen, Sichem met zijn onderhorige plaatsen, tot aan Ajja met zijn onderhorige plaatsen.
29 En tot het bezit der Manassieten behoorden: Betsean met zijn onderhorige plaatsen, Taanak met zijn onderhorige plaatsen, Megiddo met zijn onderhorige plaatsen en Dor met zijn onderhorige plaatsen. Hier woonden de zonen van Jozef, de zoon van Israel.
30 De zonen van Aser waren: Jimna, Jiswa, Jiswi en Beria; Serach was hun zuster.
31 De zonen van Beria: Cheber en Malkiel; dit is de vader van Bir-zait.
32 Cheber verwekte Jaflet, Somer en Chotam, en hun zuster Sua.
33 De zonen van Jaflet waren: Pasak, Bimhal en Aswat; dit waren de zonen van Jaflet.
34 De zonen van Semer: Achi, Roga, Jechubba en Aram.
35 De zonen van zijn broeder Helem: Sofach, Jimna, Seles en Amal.
36 De zonen van Sofach: Suach, Charnefer, Sual, Beri, Jimra,

37 Beser, Hod, Samma, Silsa, Jitran en Beera.
38 De zonen van Jeter: Jefunne, Pispa en Ara.
39 En de zonen van Ulla: Arach, Channiel en Risja.
40 Al dezen waren zonen van Aser, familiehoofden, uitgelezenen, dappere krijgshelden, de voornaamste der vorsten; en in hun register stond voor de krijgsdienst opgetekend een getal van zesentwintigduizend man.

1 Kronieken 8

1 En Benjamin verwekte Bela, zijn eerstgeborene;
Asbel, zijn tweede; Achrach, zijn derde;
2 Nocha, zijn vierde, en Rafa, zijn vijfde.
3 Zonen van Bela waren: Addar, Gera, Abihud,
4 Abisua, Naaman, Achoach,
5 Gera, Sefufan, en Churam.
6 Dit waren de zonen van Echud (dezen waren fami-
liehoofden van de inwoners van Geba, die men
wegvoerde naar Manachat:
7 Naaman, Achia en Gera voerde hem weg) hij dan
verwekte Uzza en Achichud.
8 En Sacharaim kreeg kinderen in het veld van
Moab, nadat hij zijn vrouwen Chusim en Baara
had weggezonden;
9 Hij verwekte namelijk bij zijn vrouw Chodes:
Jobab, Sibja, Mesa, Malkam,
10 Jeus, Sakeja en Mirma; dit waren zijn zonen, fami-
liehoofden;
11 Bij Chusim had hij Abitub en Elpaal verwekt.
12 De zonen van Elpaal waren: Eber, Misam en
Semed; deze bouwde Ono, en Lod met zijn onder-
horige plaatsen.
13 Beria en Sema waren familiehoofden van de inwo-
ners van Ajjalon; dezen dreven de inwoners van
Gat op de vlucht.
14 Achio, Sasak, Jeremot,
15 Ook Zebadja, Arad, Eder,

16 Michael, Jispa en Jocha waren de zonen van Beria.
17 Zebadja, Mesullam, Chizki, Cheber,
18 Jismerai, Jizlia en Jobab waren de zonen van Elpaal.
19 Jakim, Zikri, Zabdi,
20 Eljoenai, Silletai, Eliel,
21 Adaja, Beraja en Simrat waren de zonen van Simi.
22 Jispan, Eber, Eliel,
23 Abdon, Zikri, Chanan,
24 Chananja, Elam, Antotia,
25 Jifdeja en Penuel waren de zonen van Sasak.
26 En Samserai, Secharja, Atalja,
27 Jaaresja, Elia en Zikri waren de zonen van Jerocham.
28 Dit waren familiehoofden, hoofden over hun geslachten; zij woonden te Jeruzalem.
29 Te Gibeon woonden: de vader van Gibeon (en de naam van zijn vrouw was Maaka)
30 En zijn eerstgeboren zoon Abdon, voorts Sur, Kis, Baal, Nadab,
31 Gedor, Achio en Zeker.
32 Miklot verwekte Sima; ook zij gingen, van hun overige broeders gescheiden, bij hun broeders in Jeruzalem wonen.
33 En Ner verwekte Kis, Kis verwekte Saul, Saul verwekte Jonatan, Malkisua, Abinadab en Esbaal.

34 De zoon van Jonatan was Meribbaal, en Meribbaal verwekte Micha.
35 De zonen van Micha waren: Piton, Melek, Tarea en Achaz.
36 Achaz verwekte Jehoadda; Jehoadda verwekte Alemet, Azmawet en Zimri; Zimri verwekte Mosa;
37 En Mosa verwekte Bina; diens zoon was Rafa, diens zoon Elasa, diens zoon Asel.
38 Asel had zes zonen, wier namen waren: Azrikam, Bokeru, Jismael, Searja, Obadja en Chanan; deze allen waren zonen van Asel.
39 De zonen van Esek, zijn broeder, waren: Ulam, zijn eerstgeborene, Jeus, zijn tweede, Elifelet, zijn derde.
40 De zonen van Ulam waren dappere helden, die de boog spanden, en zij hadden vele kinderen en kleinkinderen: honderd vijftig. Deze allen behoorden tot de zonen van Benjamin.

1 Kronieken 9

1 Geheel Israel was in registers opgenomen; zij
waren opgeschreven in het boek der koningen van
Israel. De Judeeers werden naar Babel weggevoerd
om hun ontrouw.
2 En de eersten, die zich weer op hun bezitting in
hun steden kwamen vestigen, waren gewone
Israelieten, de priesters, de Levieten, en de tem-
pelhorigen.
3 Te Jeruzalem woonden van de zonen van Juda,
Benjamin, Efraim en Manasse:
4 Utai, de zoon van Ammihud, de zoon van Omri, de
zoon van Imri, de zoon van Bani, uit de zonen van
Peres, de zoon van Juda;
5 Van de Silonieten: Asaja, de eerstgeborene, en zijn
zonen;
6 En van de zonen van Zerach: Jeuel, en hun broe-
ders; zeshonderd negentig.
7 Van de zonen van Benjamin: Sallu, de zoon van
Mesullam, de zoon van Hodawja, de zoon van
Hassenua;
8 Jibneja, de zoon van Jerocham; Ela, de zoon van
Uzzi, de zoon van Mikri; en Mesullam, de zoon van
Sefatja, de zoon van Reuel, de zoon van Jibnia;
9 Voorts hun broeders, naar hun afstamming,
negenhonderd zesenvijftig. Al deze mannen waren
hoofden van hun families.
10 Van de priesters: Jedaja, Jojarib, Jakin,

11 Azarja, de zoon van Chilkia, de zoon van
Mesullam, de zoon van Sadok, de zoon van
Merajot, de zoon van Achitub, de vorst van het
huis Gods;
12 Adaja, de zoon van Jerocham, de zoon van
Paschur, de zoon van Malkia; Masai de zoon van
Adiel, de zoon van Jachzera, de zoon van
Mesullam, de zoon van Mesillemit, de zoon van
Immer;
13 En hun broeders, hoofden van hun families; dui-
zend zevenhonderd zestig, wakkere mannen voor
het dienstwerk in het huis Gods.
14 Van de Levieten: Semaja, de zoon van Chassub, de
zoon van Azrikam, de zoon van Chasabja, uit de
zonen van Merari;
15 En Bakbakkar, Cheres, Galal, Mattanja, de zoon
van Micha, de zoon van Zikri, de zoon van Asaf,
16 Obadja, de zoon van Semaja, de zoon van Galal,
de zoon van Jedutun; en Berekja, de zoon van Asa,
de zoon van Elkana, die in de dorpen der
Netofatieten woonde.
17 En de poortwachters: Sallum, Akkub, Talmon en
Achiman. Hun broeder Sallum was het hoofd,
18 Nog heeft hij zijn plaats bij de Koningspoort aan
de oostzijde. Zij waren poortwachters bij de leger-
plaatsen der Levieten.

19 Sallum, de zoon van Kore, de zoon van Ebjasaf, de
zoon van Korach, en zijn broeders, uit zijn familie,
de Korachieten, hadden in het dienstwerk de taak
van dorpelwachters bij de tent. Hun vaderen
waren immers bij de legerplaats des Heren bewa-
kers van de ingang geweest;
20 Eertijds had Pinechas, de vorst, de zoon van
Eleazar, de leiding over hen gehad; de Here zij
met hem!
21 Zekarja, de zoon van Meselemja, was poortwachter
bij de ingang van de tent der samenkomst.
22 Het gehele getal van hen die uitgekozen waren tot
poortwachters bij de dorpels, was tweehonderd
twaalf. In hun dorpen zijn zij in het register opge-
nomen; David en Samuel, de ziener, hadden hen
in hun ambt gesteld.
23 Zij en hun zonen hielden tot bewaking toezicht op
de poorten van het huis des Heren, de tentwo-
ning.
24 Naar de vier windstreken waren de poortwachters
opgesteld: naar het oosten, het westen, het noor-
den en het zuiden.
25 En hun broeders, in hun dorpen, moesten op
bepaalde tijden voor zeven dagen met hen dienst
doen,
26 Want in dit ambt waren zij de vier voornaamste
poortwachters; zij waren Levieten. Zij hadden ook
het opzicht over de vertrekken en de schatkamers
van het huis Gods;

27 En rondom het huis Gods overnachtten zij, want de bewaking rustte op hen, en ook moesten zij elke morgen openen.
28 En sommigen van hen hadden de zorg voor wat bij de dienst nodig was; zij telden dat, als zij het naar binnen brachten en als zij het weer naar buiten brachten.
29 En anderen van hen waren aangesteld over het gerei, namelijk over al de heilige voorwerpen, en over het fijn meel, de wijn, de olie, de wierook, en de specerijen.
30 Maar priesters bereidden de specerijen tot zalf.
31 En Mattitja, een van de Levieten, (hij was de eerstgeborene van de Korachiet Sallum) had ambtshalve het toezicht op de bereiding van het bakwerk,
32 En enige van de Kehatieten, hun broeders, hadden tot taak, elke sabbat het toonbrood neer te leggen.
33 Maar de zangers, die in de vertrekken vertoefden, (familiehoofden der Levieten) dezen waren vrij van andere dienst; het was hun opgedragen dag en nacht met hun werk bezig te zijn.
34 Dit waren de familiehoofden der Levieten, krachtens hun afkomst hoofden. Dezen woonden te Jeruzalem.
35 Te Gibeon woonden: de vader van Gibeon, Jeiel, (de naam van zijn vrouw was Maaka)
36 En zijn eerstgeboren zoon Abdon; voorts Sur, Kis, Baal, Ner, Nadab,

37 Gedor, Achio, Zekarja en Miklot.
38 Miklot verwekte Simam; ook zij gingen, van hun overige broeders gescheiden, bij hun broeders in Jeruzalem wonen.
39 Ner verwekte Kis; Kis verwekte Saul; Saul verwekte Jonatan, Malkisua, Abinadab en Esbaal.
40 De zoon van Jonatan was Meribbaal, en Meribbaal verwekte Micha.
41 De zonen van Micha waren Piton, Melek en Tachrea.
42 Achaz verwekte Jara; Jara verwekte Alemet, Azmawet en Zimri; Zimri verwekte Mosa;
43 Mosa verwekte Bina, en diens zoon was Refaja; diens zoon Elasa, diens zoon Asel.
44 En Asel had zes zonen, wier namen waren: Azrikam, Bokeru, Jismael, Searja, Obadja en Chanan. Dit zijn de zonen van Asel.

1 Kronieken 10

1 Toen de Filistijnen tegen Israel streden, sloegen de
mannen van Israel op de vlucht voor de Filistijnen,
en er vielen tal van verslagenen op het gebergte
Gilboa.
2 De Filistijnen nu zaten Saul en zijn zonen op de
hielen en zij doodden Jonatan, Abinadab en
Malkisua, de zonen van Saul.
3 Daarop werd de strijd voor Saul zwaar; toen de
boogschutters hem onder schot kregen, beefde hij
voor de schutters.
4 En Saul zeide tot zijn wapendrager: Trek uw
zwaard en doorsteek mij daarmee, opdat niet deze
onbesnedenen komen en de spot met mij drijven.
Maar zijn wapendrager wilde niet, omdat hij
ervoor terugschrok. Daarop nam Saul het zwaard
en stortte zich erin.
5 Toen zijn wapendrager zag, dat Saul dood was,
stortte ook hij zich in zijn zwaard en stierf.
6 Zo stierf Saul met zijn drie zonen: zijn gehele
gezin stierf tegelijk met hem.
7 Toen al de mannen van Israel, die in de vlakte
woonden, bemerkten, dat men de vlucht genomen
had, en dat Saul en zijn zonen dood waren, verlie-
ten zij hun steden en vluchtten, waarna de
Filistijnen kwamen en zich daarin nestelden.
8 Toen de Filistijnen de volgende dag de verslage-
nen kwamen plunderen, vonden zij Saul en zijn
zonen liggen op het gebergte Gilboa.

9 Zij plunderden hem, namen zijn hoofd en zijn
wapenrusting mee, en zonden boden rond in het
land der Filistijnen om de goede tijding te melden
aan hun afgoden en het volk.
10 Zijn wapenrusting legden zij neer in de tempel van
hun god, maar zijn schedel hechtten zij aan de
tempel van Dagon.
11 Toen geheel Jabes in Gilead hoorde al wat de
Filistijnen met Saul gedaan hadden,
12 Begaven alle krijgslieden zich op weg en namen
het lijk van Saul en de lijken van zijn zonen mee;
zij brachten ze naar Jabes en begroeven hun
gebeente onder de terebint te Jabes, waarna zij
zeven dagen vastten.
13 Zo stierf Saul, omdat hij de Here ontrouw geweest
was, omdat hij het woord des Heren niet in acht
had genomen, ja, zelfs de geest van een dode
ondervraagd en geraadpleegd had,
14 En niet de Here had geraadpleegd. Daarom dood-
de Hij hem en deed het koningschap overgaan op
David, de zoon van Isai.

1 Kronieken 11

1 Toen kwam geheel Israel samen bij David te
Hebron, en zeide: Zie, wij zijn uw eigen vlees en
bloed.
2 Reeds vroeger, reeds toen Saul koning was, waart
gij het, die Israel deed uittrekken en weer terug-
bracht; en de Here, uw God, sprak tot u: Gij zult
mijn volk Israel weiden en vorst zijn over mijn volk
Israel.
3 Dus kwamen alle oudsten van Israel bij de koning
te Hebron, en David sloot met hen voor het aan-
gezicht des Heren te Hebron een verbond; daarop
zalfden zij David tot koning over Israel, naar het
woord des Heren door de dienst van Samuel.
4 Toen ging David met geheel Israel naar Jeruzalem,
dat is Jebus; daar woonden de Jebusieten, de
bevolking van die landstreek.
5 De inwoners van Jebus hadden tot David gezegd:
Gij komt hier niet binnen; maar David veroverde
de burcht Sion, dat is de stad Davids.
6 David nu had gezegd: Wie de Jebusieten de eerste
slag toebrengt, zal aanvoerder en overste worden.
En Joab, de zoon van Seruja, klom het eerst naar
boven; daarom werd hij aanvoerder.
7 En David ging in de burcht wonen; hierom noem-
de men deze de stad Davids.
8 Hij versterkte de stad aan alle kant, van de Millo af
en geheel rondom, terwijl Joab het overige deel
van de stad herstelde.

9 En David nam steeds toe in grootheid, en de Here
der heerscharen was met hem.
10 Dit zijn de aanvoerders van Davids helden, die
hem, samen met geheel Israel, krachtig terzijde
stonden bij de verwerving van zijn koningschap,
om hem, naar het woord des Heren over Israel,
koning te maken.
11 Dit is dan de opsomming van de helden van
David: Jasobam, de zoon van Chakmoni, aanvoer-
der van de dertig; hij zwaaide zijn speer over drie-
honderd, die in een keer verslagen waren.
12 En na hem kwam Elazar, de zoon van de Achochiet
Dodo; hij behoorde tot de drie helden.
13 Hij was met David in Pas-dammim, toen de
Filistijnen zich daar ten strijde hadden verzameld.
Er was een stuk land, waarop overvloedig gerst
stond, en het volk vluchtte voor de Filistijnen.
14 Maar zij gingen midden op dat stuk land staan,
wisten het te behouden en versloegen de
Filistijnen; een grote overwinning schonk de Here.
15 Eens daalden drie van de dertig aanvoerders af
naar de rots, tot David bij de grot van Adullam,
terwijl het leger der Filistijnen in de vlakte Refaim
lag.
16 David bevond zich toen in de vesting en een
bezetting der Filistijnen was toen in Betlehem.
17 En er kwam een verlangen bij David op en hij
zeide: O, dat iemand mij water te drinken gaf uit
de put van Betlehem, die bij de poort is.

18 Toen braken die drie door het leger der Filistijnen
heen, schepten water uit de put van Betlehem, die
bij de poort is, namen het mee en brachten het
naar David. Maar David wilde het niet drinken,
doch plengde het voor de Here, en zeide:
19 Mijn God beware mij ervoor, dat ik dit zou doen!
Zou ik het bloed van deze mannen drinken, voor
de prijs van hun leven? Want met gevaar voor hun
leven hebben zij het gebracht. En hij wilde het
niet drinken. Dit hebben de drie helden gedaan.
20 Abisai, de broeder van Joab, was het hoofd van de
drie. En hij zwaaide zijn speer over driehonderd
verslagenen; hij had groot aanzien onder de drie.
21 Onder de drie was hij door de andere twee
geeerd, ja, hij was hun overste, maar tot de [eer-
ste] drie reikte hij niet.
22 Benaja, de zoon van Jojada, de zoon van een
krijgsman, groot van daden, uit Kabseel, versloeg
de twee grote helden van Moab. Ook liet hij zich
eens, op een dag dat er sneeuw lag, in een kuil
zakken en doodde daarin een leeuw.
23 Hij versloeg ook een Egyptenaar, een man van vijf
el lengte; in de hand van de Egyptenaar was een
speer als een weversboom; maar hij ging met een
stok op hem toe, rukte de speer uit de hand van
de Egyptenaar en doodde hem met zijn eigen
speer.

24 Dit heeft Benaja, de zoon van Jojada, gedaan; hij
had groot aanzien onder de drie helden.
25 Maar zie, al was hij onder de dertig geeerd, tot de
[eerste] drie reikte hij niet. En David gaf hem het
bevel over zijn lijfwacht.
26 Voorts de dappere krijgshelden: Asael, de broeder
van Joab; Elchanan, de zoon van Dodo, uit
Betlehem;
27 De Haroriet Sammot; de Peloniet Cheles;
28 Ira, de zoon van de Tekoiet Ikkes; de Antotiet
Abiezer;
29 De Chusatiet Sibbekai; de Achochiet Ilai;
30 De Netofatiet Maharai; Cheled, de zoon van de
Netofatiet Baana;
31 Itai, de zoon van Ribai, uit Gibea der
Benjaminieten; de Piratoniet Benaja;
32 Churai uit de dalen van Gaas; de Arbatiet Abiel;
33 De Bacharumiet Azmawet; de Saalboniet Eljachba;
34 De zonen van de Gizoniet Hasem; Jonatan, de
zoon van de Harariet Sage;
35 Achiam, de zoon van de Harariet Sakar; Elifal, de
zoon van Ur;
36 De Mekeratiet Chefer; de Peloniet Achia;
37 De Karmeliet Chesro; Naarai, de zoon van Ezbai;
38 Joel, de broeder van Natan; Mibchar, de zoon van
Hagri;
39 De Ammoniet Selek; de Berotiet Nachrai, de
wapendrager van Joab, de zoon van Seruja;

40 De Jetriet Ira; de Jetriet Gareb;
41 De Hethiet Uria; Zabad, de zoon van Achlai;
42 Adina, de zoon van de Rubeniet Siza, hoofd van de
Rubenieten, en met hem dertig man;
43 Chanan, de zoon van Maaka; de Mitniet Josafat;
44 De Asteratiet Uzzia; Sama en Jeiel, de zonen van
de Aroeriet Chotam;
45 Jediael, de zoon van Simri, en zijn broeder de
Tisiet Jocha;
46 Eliel, de Machawiet; Jeribai en Josawja, de zonen
van Elnaam; de Moabiet Jitma;
47 Eliel, Obed en Jaasiel van Mesobaja.

1 Kronieken 12

1 De volgenden zijn het, die tot David kwamen te Siklag, toen hij nog uit de nabijheid van Saul, de zoon van Kis, verbannen was. Ook zij behoorden tot de helden, de helpers in de strijd,

2 Met bogen uitgerust, bekwaam om zowel rechterhand als linkerhand te gebruiken bij het slingeren van stenen en het schieten met pijl en boog. Uit de stamgenoten van Saul, uit Benjamin, waren het:

3 De aanvoerder Achiezer en Joas, de zonen van de Gibeatiet Semaa; Jeziel en Pelet, de zonen van Azmawet; Beraka en de Antotiet Jehu;

4 De Gibeoniet Jismaja, een van de dertig helden, die bevel voerde over de dertig; Jirmeja, Jachaziel, Jochanan en de Gederatiet Jozabad;

5 Eluzai, Jerimot, Bealja, Semarja en de Charufiet Sefatja;

6 Elkana, Jissia, Azarel, Joezer en Jasobam, de Korachieten;

7 Joela en Zebadja, de zonen van Jerocham, uit Gedor.

8 Van de Gadieten voegden zich eveneens sommige bij David in de vesting in de woestijn, dappere helden, strijdvaardige krijgslieden, met schild en speer uitgerust, er uitziende als leeuwen, en vlug als gazellen op de bergen:

9 Ezer, de aanvoerder; Obadja, de tweede; Eliab, de derde;

10 Mismanna, de vierde; Jirmeja, de vijfde;
11 Attai, de zesde; Eliel, de zevende;
12 Jochanan, de achtste; Elzabad, de negende;
13 Jirmeja, de tiende; Makbannai, de elfde.
14 Dezen behoorden tot de zonen van Gad, aanvoerders van het leger; de kleinste reeds woog op tegen honderd, de grootste tegen duizend.
15 Dezen waren het, die in de eerste maand de Jordaan overstaken, toen deze geheel buiten zijn oevers getreden was, en die al de bewoners van de vallei oostwaarts en westwaarts op de vlucht joegen.
16 Toen er enige Benjaminieten en Judeeers bij de vesting tot David kwamen,
17 Ging David hun tegemoet en sprak hun toe: Indien gij met goede bedoelingen tot mij komt, om mij te helpen, dan wil ik met u een van hart zijn; maar is het om mij te verraden aan mijn tegenstanders, terwijl mijn handen niet met onrecht bevlekt zijn, dan moge de God onzer vaderen het zien en straffen!
18 Toen vervulde de Geest Amasai, de aanvoerder van de dertig: De uwe, o David met u, zoon van Isai! Heil, heil u! Heil hem die u helpt! Want u helpt uw God. Toen nam David hen aan en maakte hen tot aanvoerders van de troep.

19 Ook uit Manasse liepen er tot David over, toen hij
met de Filistijnen ten strijde trok tegen Saul; dezen
heeft hij echter niet geholpen, daar de stadsvor-
sten der Filistijnen hem met opzet hadden wegge-
zonden, want zij zeiden: Hij zal ten koste van onze
hoofden naar zijn heer Saul overlopen.
20 Toen hij naar Siklag ging, kozen uit Manasse zijn
zijde: Adnach, Jozabad, Jediael, Michael, Jozabad,
Elihu en Silletai, aanvoerders van de duizenden
van Manasse.
21 Dezen stonden David terzijde bij het aanvoeren
van de troep, want zij waren allen dappere helden
en werden oversten in het leger.
22 Want van dag tot dag kwamen er tot David om
hem te helpen, tot het een groot leger werd, als
een leger Gods.
23 Dit nu zijn de getallen van de afdelingen dergenen
die, ten strijde toegerust, tot David kwamen te
Hebron om volgens de belofte des Heren het
koningschap van Saul op hem te doen overgaan:
24 Judeeers, schild en speer dragend, zesduizend
achthonderd ten strijde toegerusten.
25 Van de Simeonieten: dappere helden in de strijd,
zevenduizend en honderd.
26 Van de Levieten: vierduizend zeshonderd;
27 Voorts Jehojada, een vorst van de Aaronieten, en
met hem drieduizend zevenhonderd;

28 En Sadok, een jongeman, een dapper held, met
zijn familie: tweeentwintig oversten.
29 Van de Benjaminieten, de stamgenoten van Saul,
drieduizend; het grootste gedeelte van hen was
echter tot dusver trouw gebleven aan het huis van
Saul.
30 Van de Efraimieten: twintigduizend achthonderd,
dappere helden, mannen van naam in hun fami-
lies.
31 Van de halve stam Manasse: achttienduizend, met
name aangewezen, gekomen om David koning te
maken.
32 Van de Issakarieten, die de juiste tijden kenden,
zodat zij wisten wat Israel doen moest: tweehon-
derd aanvoerders van hen met al hun broeders
over wie zij het bevel voerden.
33 Van Zebulon, in het leger uitrukkend, toegerust
tot de krijg met allerlei wapentuig: vijftigduizend,
die zich zonder aarzeling in slagorde zouden
opstellen.
34 Van Naftali: duizend oversten, en met hen zeven-
endertigduizend man met schild en speer.
35 Van de Danieten, toegerust tot de krijg: achten-
twintigduizend zeshonderd.
36 Van Aser, in het leger uitrukkend, toegerust tot de
krijg: veertigduizend.

37 En van de overzijde van de Jordaan, uit de
Rubenieten, de Gadieten en de halve stam
Manasse, voorzien van allerlei wapentuig voor de
strijd: honderdentwintigduizend.
38 Deze allen, strijders in gelid geschaard, kwamen
met een volkomen toegewijd hart naar Hebron,
om David koning te maken over geheel Israel; ook
al de overige Israelieten waren een van zin om
David koning te maken.
39 Zij bleven daar bij David drie dagen, etende en
drinkende, want hun broeders hadden alles voor
hen bereid;
40 Ja ook de omwonenden, zelfs tot Issakar, Zebulon
en Naftali toe, brachten spijs aan op ezels, kame-
len, muildieren en runderen: meelspijs, vijgenkoe-
ken en rozijnenkoeken, wijn en olie, runderen en
kleinvee in grote hoeveelheid, want er was vreug-
de in Israel.

1 Kronieken 13

1 Nadat David met de oversten over duizend en over
honderd, met alle aanzienlijken, had beraadslaagd,
2 Zeide hij tot de gehele gemeente van Israel: Indien
het u goeddunkt en het naar de wil van de Here,
onze God, is, laten wij dan naar alle kanten boden
uitzenden tot onze overige broeders in alle lands-
treken van Israel, en ook tot de priesters en de
Levieten in de steden, waarbij hun weidegronden
liggen, dat zij tot ons samenkomen;
3 En laten wij de ark van onze God naar ons over-
brengen, want wij hebben in de dagen van Saul
ons om haar niet bekommerd.
4 En de gehele gemeente zeide, dat men zo doen
zou, want de zaak was recht in de ogen van het
gehele volk.
5 Toen riep David geheel Israel samen van de Sichor
in Egypte af tot aan de weg naar Hamat, om de
ark Gods uit Kirjat-jearim te halen.
6 En David trok met geheel Israel naar Baala, naar
Kirjat-jearim, dat tot Juda behoort, om vandaar te
halen de ark van God, de Here, die op de cherubs
troont, de ark, waarover de Naam is uitgeroepen.
7 Zij vervoerden de ark Gods op een nieuwe wagen,
uit het huis van Abinadab, terwijl Uzza en Achio
de wagen leidden.
8 En David en geheel Israel dansten uit alle macht
voor Gods aangezicht, begeleid door zang en door
muziek van citers, harpen, tamboerijnen, cimbalen
en trompetten.

9 Maar toen zij bij de dorsvloer van Kidon kwamen,
strekte Uzza zijn hand uit om de ark te grijpen,
daar de runderen uitgleden.
10 De toorn des Heren ontbrandde tegen Uzza; Hij
sloeg hem, omdat hij zijn hand naar de ark had
uitgestrekt; hij stierf daar voor Gods aangezicht.
11 David was diep getroffen, omdat de Here zulk een
zware slag aan Uzza had toegebracht; daarom
noemt men die plaats Peres-uzza, tot op de huidi-
ge dag.
12 Te dien dage werd David bevreesd voor God, en
hij zeide: Hoe zou ik de ark Gods tot mij brengen?
13 Daarom nam David de ark niet bij zich in de stad
Davids, maar bracht haar onder in het huis van de
Gatiet Obed-edom.
14 En de ark Gods bleef drie maanden bij het gezin
van Obed-edom, in zijn huis; en de Here zegende
het huis van Obed-edom en al wat hij bezat.

1 Kronieken 14

1 Chiram, de koning van Tyrus, zond gezanten naar
David met cederhout, metselaars en timmerlieden,
om een paleis voor hem te bouwen.
2 Toen bemerkte David, dat de Here hem bevestigd
had als koning over Israel, want zijn koningschap
werd hoog verheven, ter wille van zijn volk Israel.
3 Ook nam David in Jeruzalem nog meer vrouwen,
en verwekte nog meer zonen en dochters.
4 Dit zijn de namen van de kinderen, die hij te
Jeruzalem kreeg: Sammua, Sobab, Natan, Salomo,
5 Jibchar, Elisua, Elpelet,
6 Noga, Nefeg, Jafia,
7 Elisama, Beeljada en Elifelet.
8 Toen de Filistijnen hoorden, dat David tot koning
over geheel Israel gezalfd was, trokken alle
Filistijnen op om zich van David meester te maken.
David hoorde het en trok uit hun tegemoet.
9 Toen de Filistijnen gekomen waren en zich ver-
spreid hadden in de vlakte Refaim,
10 Vroeg David God: Zal ik optrekken tegen de
Filistijnen, en zult Gij hen in mijn macht geven? En
de Here antwoordde hem: Trek op, Ik geef hen in
uw macht.
11 Zij trokken dan op naar Baal-perasim, waar David
hen versloeg. En David zeide: Door mijn hand is
God door mijn vijanden heengebroken, zoals water
doorbreekt. Daarom noemde men die plaats Baal-
perasim.

12 Zij lieten daar zelfs hun goden achter, en op bevel van David verbrandde men ze met vuur.
13 Toen de Filistijnen zich wederom in de vlakte verspreid hadden,
14 Raadpleegde David God opnieuw, en God zeide tot hem: Trek niet op, achter hen aan; maak een omtrekkende beweging, zodat gij hen kunt aanvallen van de kant der balsemstruiken.
15 Zodra gij een geluid van schreden hoort in de toppen der balsemstruiken, trek dan uit ten strijde, want dan is God voor u uitgetrokken om het leger der Filistijnen te verslaan.
16 David nu deed zoals God hem geboden had, en zij sloegen het leger der Filistijnen van Gibeon tot Gezer.
17 En Davids naam verbreidde zich in alle landen; de Here legde de schrik voor hem op alle volken.

1 Kronieken 15

1 Hij bouwde zich huizen in de stad Davids, bereid-
de een plaats voor de ark Gods en spande voor
haar een tent.
2 Toen zeide David: Niemand mag de ark Gods dra-
gen dan alleen de Levieten, want hen heeft de
Here uitverkoren om de ark des Heren te dragen
en Hem voor altijd te dienen.
3 En David riep geheel Israel samen te Jeruzalem om
de ark des Heren te brengen naar de plaats die hij
voor haar had bereid.
4 David nu vergaderde de zonen van Aaron en de
Levieten;
5 Van de zonen van Kehat: de overste Uriel en zijn
broeders, honderd twintig;
6 Van de zonen van Merari: de overste Asaja en zijn
broeders, tweehonderd twintig;
7 Van de zonen van Gersom: de overste Joel en zijn
broeders, honderd dertig;
8 Van de zonen van Elisafan: de overste Semaja en
zijn broeders, tweehonderd;
9 Van de zonen van Chebron: de overste Eliel en zijn
broeders, tachtig;
10 Van de zonen van Uzziel: de overste Amminadab
en zijn broeders, honderd twaalf.
11 Toen riep David de priesters Sadok en Abjatar, en
de Levieten Uriel, Asaja, Joel, Semaja, Eliel en
Amminadab,

12 En zeide tot hen: Gij familiehoofden der Levieten,
heiligt u, gij en uw broeders, opdat gij de ark van
de Here, de God Israels, kunt brengen naar de
plaats die ik voor haar heb bereid.
13 Want daar gij het de vorige keer niet gedaan hebt,
heeft de Here, onze God, ons een zware slag toe-
gebracht, omdat wij Hem niet hadden geraad-
pleegd, zoals het behoorde.
14 Daarom heiligden zich de priesters en de Levieten
om de ark van de Here, de God van Israel, over te
brengen.
15 De Levieten nu droegen de ark Gods, met draag-
bomen op hun schouders, gelijk Mozes naar het
woord des Heren geboden had.
16 Ook beval David aan de oversten der Levieten hun
broeders, de zangers, op te stellen met muziekins-
trumenten, harpen, citers en cimbalen, om luide
vreugdeklanken te laten horen.
17 De Levieten stelden op: Heman, de zoon van Joel;
en van zijn broeders: Asaf de zoon van Berekja; en
van de zonen van Merari, hun broeders: Etan, de
zoon van Kusajahu;
18 En met hen hun broeders van de tweede orde:
Zekarja, Ben, Jaaziel, Semiramot, Jechiel, Unni,
Eliab, Benaja, Maaseja, Mattitja, Elifelehu,
Miknejahu, Obed-edom en Jeiel, de poortwachters.

19 De zangers Heman, Asaf en Etan met koperen cimbalen om muziek te maken;
20 Zekarja, Aziel, Semiramot, Jechiel, Unni, Eliab, Maaseja en Benaja met harpen, hoog afgestemd;
21 En Mattitja, Elifelehu, Miknejahu, Obed-edom, Jeiel en Azazjahu met citers, acht tonen lager, ter begeleiding.
22 Kenanja, de overste der Levieten, ging over het vervoer; hij regelde het vervoer, omdat hij een man van inzicht was.
23 Berekja en Elkana waren poortwachters bij de ark;
24 De priesters Sebanja, Josafat, Netanel, Amasai, Zekarja, Benaja en Eliezer bliezen op de trompetten voor de ark Gods; en Obed-edom en Jechia waren poortwachters bij de ark.
25 Toen gingen David, de oudsten van Israel en de oversten over duizend heen om met vreugdebetoon de ark van het verbond des Heren over te brengen uit het huis van Obed-edom.
26 En nu God de Levieten hielp, die de ark van het verbond des Heren droegen, offerden zij zeven stieren en zeven rammen.
27 David was gekleed in een mantel van fijn linnen, evenals al de Levieten die de ark droegen, de zangers, en Kenanja, die over het vervoer en de zangers de leiding had; en David droeg een linnen lijfrok.

28 Geheel Israel haalde de ark van het verbond des
Heren onder gejubel en hoorngeschal, met trom-
petten en cimbalen, spelend op harpen en citers.
29 Toen de ark van het verbond des Heren bij de stad
Davids kwam, keek Mikal, de dochter van Saul, uit
het venster en zag koning David huppelen en dan-
sen, en zij verachtte hem in haar hart.

1 Kronieken 16

1 Nadat zij de ark Gods binnengebracht hadden,
zetten zij haar neer midden in de tent die David
voor haar gespannen had, en zij brachten bran-
doffers en vredeoffers voor Gods aangezicht.
2 Toen David gereed was met het brengen van de
brandoffers en de vredeoffers, zegende hij het volk
in de naam des Heren
3 En deelde uit aan alle Israelieten, mannen zowel
als vrouwen, ieder een brood, een stuk vlees en
een druivenkoek.
4 En hij stelde voor de ark des Heren dienaren aan
uit de Levieten: om de Here, de God van Israel, te
roemen, te loven en te prijzen.
5 Asaf was het hoofd; op hem volgde Zekarja; voorts
Jeiel, Semiramot, Jechiel, Mattitja, Eliab, Benaja,
Obed-edom en Jeiel met muziekinstrumenten: har-
pen en citers: terwijl Asaf op cimbalen,
6 En de priesters Benaja en Jachaziel op trompetten,
voortdurend speelden voor de ark van het verbond
Gods.
7 Toen, op die dag, droeg David voor de eerste maal
Asaf en zijn broeders op, de Here te loven:
8 Looft de Here, roept zijn naam aan, maakt onder
de volken zijn daden bekend;
9 Zingt Hem, psalmzingt Hem, gewaagt van al zijn
wonderen.
10 Beroemt u in zijn heilige naam, het hart van wie
de Here zoeken, verheuge zich.

11 Vraagt naar de Here en zijn sterkte, zoekt zijn aan-
gezicht bestendig.
12 Gedenkt aan de wonderen die Hij heeft gedaan,
zijn tekenen en de oordelen van zijn mond,
13 Gij nakroost van Israel, zijn knecht, gij kinderen
van Jakob, zijn uitverkorenen.
14 Hij, de Here, is onze God, zijn oordelen gaan over
de ganse aarde;
15 Gedenkt voor immer aan zijn verbond, (het woord,
dat Hij gebood aan duizend geslachten)
16 Dat Hij met Abraham sloot, en aan zijn eed aan
Isaak;
17 Ook stelde Hij het voor Jakob tot een inzetting,
voor Israel tot een eeuwig verbond,
18 Toen Hij zeide: U zal Ik het land Kanaan geven als
het u toegemeten erfdeel.
19 Toen zij weinige mensen in getal waren, een kleine
schare en vreemdelingen daarin,
20 En van volk tot volk trokken, van het ene konink-
rijk tot de andere natie,
21 Gedoogde Hij niet, dat enig mens hen verdrukte,
en bestrafte Hij koningen om hunnentwil:
22 Raakt mijn gezalfden niet aan, en doet mijn profe-
ten geen kwaad.
23 Zingt de Here, gij ganse aarde, boodschapt zijn
heil van dag tot dag.
24 Vertelt onder de volken zijn heerlijkheid, onder
alle natien zijn wonderen.

25 Want de Here is groot en zeer te prijzen, geducht
is Hij boven alle goden;
26 Want alle goden der volken zijn afgoden, maar de
Here heeft de hemel gemaakt;
27 Majesteit en luister zijn voor zijn aangezicht, sterk-
te en vreugde in de plaats waar Hij woont.
28 Geeft de Here, gij geslachten der volken, geeft de
Here heerlijkheid en sterkte.
29 Geeft de Here de heerlijkheid van zijn naam,
brengt offer en komt voor zijn aangezicht. Buigt u
neder voor de Here in heilige feestdos,
30 Beef voor zijn aangezicht, gij ganse aarde: vast
staat nu de wereld, zodat zij niet wankelt.
31 De hemel verheuge zich, de aarde juiche, en men
zegge onder de volken: De Here is Koning.
32 De zee bruise en haar volheid, het veld en al wat
daarop is, verblijde zich;
33 Dan zullen de bomen des wouds jubelen voor de
Here, want Hij komt om de aarde te richten.
34 Looft de Here, want Hij is goed, want zijn goeder-
tierenheid is tot in eeuwigheid.
35 En zegt: Verlos ons, o God van ons heil, verzamel
ons en red ons uit de volken, opdat wij uw heilige
naam loven, ons beroemen in uw lof.

36 Geprezen zij de Here, de God Israels, van eeuwig-
heid en tot eeuwigheid. En al het volk zeide:
Amen, en: Loof de Here.
37 Toen liet hij daar, voor de ark van het verbond des
Heren, blijven Asaf en zijn broeders om bestendig
dienst te doen voor de ark, zoals het voor elke dag
was voorgeschreven;
38 Evenzo Obed-edom en hun broeders, achtenzestig;
voorts Obed-edom, de zoon van Jedutun, en
Chosa als poortwachters.
39 De priester Sadok echter, en zijn broeders, de
priesters, [liet] [hij] [blijven] voor de tabernakel
des Heren op de offerhoogte te Gibeon,
40 Om bestendig des morgens en des avonds de Here
brandoffers te brengen op het brandofferaltaar en
alles te volbrengen wat voorgeschreven is in de
wet des Heren, die Hij Israel geboden had.
41 Bij hen bevonden zich Heman en Jedutun en de
overige uitgelezenen, die met name waren aange-
wezen, om aan te heffen: Looft de Here, want zijn
goedertierenheid is tot in eeuwigheid.
42 Zij, Heman en Jedutun, hadden bij zich trompetten
en cimbalen voor de muzikanten, en instrumenten
ter begeleiding van de zang ter ere Gods. En de
zonen van Jedutun stonden bij de poort.
43 Toen ging het gehele volk heen, ieder naar zijn
huis, en David keerde terug om zijn gezin te
begroeten.

1 Kronieken 17

1 Nadat David in zijn paleis was gaan wonen, zeide
hij tot de profeet Natan: Zie, ik woon in een cede-
ren paleis, terwijl de ark van het verbond des
Heren onder tentkleden staat.
2 Toen zeide Natan tot David: Doe alwat in uw hart
is, want God is met u.
3 Maar in die nacht kwam het woord Gods tot
Natan:
4 Ga, spreek tot mijn knecht David: Zo zegt de Here:
Niet gij zult Mij een huis bouwen om in te wonen,
5 Want Ik heb in geen huis gewoond van de dag af,
dat Ik Israel hierheen voerde, tot nu toe, maar Ik
verkeerde steeds in tent en tabernakel.
6 Heb Ik ooit, terwijl Ik door geheel Israel rondtrok,
tot een van Israels richters die Ik geboden had
mijn volk te weiden, het woord gesproken:
Waarom bouwt gij Mij niet een huis van ceder-
hout?
7 Nu dan, zo moet gij spreken tot mijn knecht, tot
David: Zo zegt de Here der heerscharen: Ik zelf
heb u gehaald uit de weide, van achter de scha-
pen, om vorst te zijn over mijn volk Israel,
8 En Ik ben met u geweest overal waar gij gegaan
zijt. Al uw vijanden heb Ik voor u uitgeroeid. Ook
zal Ik u een naam maken gelijk die van de groten
der aarde.

9 Ik zal een plaats bepalen voor mijn volk Israel en
het planten, zodat het op zijn eigen plaats kan
wonen en niet meer opgeschrikt wordt, en zonder
dat boosdoeners het mishandelen zoals vroeger,
10 Sedert de tijd dat Ik richters over mijn volk Israel
heb aangesteld. Ik zal al uw vijanden onderwer-
pen. Ook kondig Ik u aan: de Here zal u een huis
bouwen.
11 Wanneer uw dagen vervuld zijn om tot uw vade-
ren te gaan, dan zal Ik uw nakomeling na u doen
optreden, een van uw zonen, en Ik zal zijn koning-
schap bevestigen.
12 Die zal Mij een huis bouwen, en Ik zal zijn troon
voor immer bevestigen.
13 Ik zal hem tot een vader zijn en hij zal Mij tot een
zoon zijn; mijn goedertierenheid zal Ik niet van
hem doen wijken, zoals Ik haar van uw voorganger
heb doen wijken.
14 Ik zal hem voor immer in mijn huis en in mijn
koninkrijk aanstellen, en zijn troon zal vast staan
voor altijd.
15 Geheel overeenkomstig deze woorden en dit
gezicht, heeft Natan tot David gesproken.
16 Toen ging koning David naar binnen, zette zich
neder voor het aangezicht des Heren en zeide: Wie
ben ik, Here God, en wat is mijn huis, dat Gij mij
tot hiertoe gebracht hebt?

17 En dit was nog te weinig in uw ogen, o God; daar-
om hebt Gij aangaande het huis van uw knecht
gesproken over de verre toekomst, en in mij een
rij mensen gezien in opgaande lijn, Here God.
18 Wat zou David nog kunnen toevoegen aan de eer,
die Gij uw knecht bewijst? Gij kent uw knecht.
19 Here, ter wille van uw knecht en naar uw hart
hebt Gij al dit grote gedaan en al deze grote din-
gen verkondigd.
20 Here, niemand is U gelijk, en geen God is er
behalve Gij naar al wat wij met onze oren gehoord
hebben.
21 En welk volk is gelijk Israel, het enige volk op de
aarde, dat God Zich tot een volk ging vrijkopen,
om Uzelf een naam te maken door grote en vrese-
lijke daden, doordat Gij voor uw volk, dat Gij uit
Egypte hadt vrijgekocht, volken verdreven hebt.
22 Gij hebt uw volk Israel voor altijd U tot een volk
gemaakt, en Gij, Here, waart hun tot een God.
23 En nu, Here, laat het woord, dat Gij gesproken
hebt aangaande uw knecht en zijn huis, voor altijd
bevestigd worden; doe zoals Gij gesproken hebt.

24 Dan zal uw naam standhouden en groot zijn voor
altijd, zodat men zeggen: zal De Here der heer-
scharen, de God van Israel, is een God voor Israel;
en dan zal het huis van uw knecht David bestendig
zijn voor uw aangezicht.
25 Want Gij, mijn God, hebt aan uw knecht geopen-
baard, dat Gij hem een huis bouwen zult; daarom
heeft uw knecht het gewaagd, dit gebed tot U te
richten.
26 Nu dan, Here, Gij zijt God en Gij hebt dit goede
aangaande uw knecht gesproken;
27 Nu heeft het U behaagd het huis van uw knecht te
zegenen, zodat het voor altijd, voor uw aangezicht
zal zijn. Want Gij, Here, hebt het gezegend, daar-
om zal het gezegend zijn voor altijd.

1 Kronieken 18

1 Daarna versloeg David de Filistijnen en onderwierp
hen; en hij ontnam de Filistijnen Gat en zijn
onderhorige plaatsen.
2 Ook versloeg hij Moab, zodat de Moabieten schat-
plichtige onderdanen van David werden.
3 Voorts versloeg David Hadadezer, de koning van
Soba, bij Hamat, toen hij zijn macht ging vestigen
bij de rivier de Eufraat.
4 David veroverde op hem duizend wagens, zeven-
duizend ruiters en twintigduizend man voetvolk;
alle wagenpaarden, met uitzondering van hon-
derd, liet David de pezen doorsnijden.
5 Toen kwamen de Arameeers van Damascus
Hadadezer, de koning van Soba, te hulp, maar
David versloeg van de Arameeers tweeentwintig-
duizend man.
6 Daarop legde David [een] [bezetting] in het
Arameese rijk van Damascus, en de Arameeers wer-
den Davids schatplichtige onderdanen. De Here
gaf David de overwinning overal waar hij heen-
trok.
7 En David nam de gouden schilden die de dienaren
van Hadadezer droegen, en bracht ze naar
Jeruzalem;
8 En uit Tibchat en Kun, steden van Hadadezer,
voerde David zeer veel koper weg; daarvan heeft
Salomo de koperen zee gemaakt, de zuilen en het
koperen gerei.

9 Toen Tou, de koning van Hamat, hoorde, dat
David het gehele leger van Hadadezer, de koning
van Soba, verslagen had,
10 Zond hij zijn zoon Hadoram met allerlei gouden,
zilveren en koperen voorwerpen naar koning David
om hem naar zijn welstand te vragen en hem
ermee geluk te wensen, dat hij Hadadezer had
bestreden en verslagen, want Hadadezer was Tou's
tegenstander.
11 Ook deze voorwerpen heiligde koning David aan
de Here, evenals het goud en het zilver, dat hij
van alle volken had weggevoerd: van Edom, Moab,
de Ammonieten, de Filistijnen en Amalek.
12 Absai, de zoon van Seruja, versloeg Edom in het
Zoutdal: achttienduizend man.
13 En hij legde in Edom bezettingen, zodat alle
Edomieten onderdanen werden van David. De
Here gaf David de overwinning overal waar hij
heentrok.
14 Toen David over geheel Israel koning was gewor-
den, handhaafde hij recht en gerechtigheid onder
zijn gehele volk.
15 Joab, de zoon van Seruja, voerde het bevel over het
leger; Josafat, de zoon van Achilud, was kanselier;
16 Sadok, de zoon van Achitub, en Abimelek, de zoon
van Abjatar, waren priesters; Sawsa was schrijver;
17 Benaja, de zoon van Jojada, voerde het bevel over
de Keretieten en Peletieten, en de zonen van
David waren de voornaamsten die de koning terzij-
de stonden.

1 Kronieken 19

1 Daarna stierf Nachas, de koning der Ammonieten,
en zijn zoon werd koning in zijn plaats.
2 Toen zeide David: Ik zal vriendschap betonen aan
Chanun, de zoon van Nachas, want zijn vader
heeft mij vriendschap betoond. Daarom zond
David gezanten om hem zijn deelneming te betui-
gen wegens het verlies van zijn vader. Maar toen
nu de dienaren van David in het land der
Ammonieten bij Chanun gekomen waren om hem
zijn deelneming te betuigen,
3 Zeiden de vorsten der Ammonieten tot Chanun:
Meent gij, dat David uw vader eren wil, nu hij u
boden van rouwbeklag gezonden heeft? Veeleer is
het, om het land te verkennen en te gronde te
richten; om het te verspieden zijn zijn dienaren tot
u gekomen.
4 Hierop nam Chanun de dienaren van David gevan-
gen, liet hen scheren, en hun kleren halverwege
afsnijden, tot aan de heup, waarna hij hen heenzond.
5 Terwijl zij onderweg waren, bracht men David
bericht over deze mannen, waarop hij hun boden
tegemoet zond, want de mannen waren diep
beschaamd; en de koning beval: Blijft te Jericho,
totdat uw baard weer aangegroeid is, en komt dan
terug.
6 Toen de Ammonieten bemerkten, dat zij zichzelf in
een kwade reuk hadden gebracht bij David, zon-
den Chanun en de Ammonieten duizend talenten
zilver om uit Mesopotamie, Aram-maaka en Soba
wagens en ruiters te huren.

7 Zij huurden tweeendertigduizend wagens, bene-
vens de koning van Maaka met zijn krijgsvolk.
Dezen kwamen en legerden zich voor Medeba.
Ook de Ammonieten waren uit hun steden bijeen-
gekomen en ten strijde getrokken.
8 Toen David dit hoorde, zond hij Joab uit met het
gehele leger, de helden.
9 En de Ammonieten rukten uit en schaarden zich in
slagorde bij de ingang der stad, terwijl de konin-
gen die gekomen waren, afzonderlijk in het veld
gelegerd waren.
10 Daar Joab bemerkte, dat de aanval hem zowel voor
als achter bedreigde, deed hij een keus uit al de
uitgelezen manschappen van Israel, en stelde hen
op tegenover de Arameeers.
11 De rest van de krijgslieden daarentegen plaatste
hij onder bevel van zijn broeder Absai; en zij
schaarden zich in slagorde tegenover de
Ammonieten.
12 Toen zeide hij: Indien de Arameeers mij te sterk
zijn, dan moet gij mij te hulp komen; en indien de
Ammonieten u te sterk zijn, dan zal ik u te hulp
komen.
13 Wees sterk en laten wij ons dapper gedragen voor
ons volk en voor de steden van onze God. De Here
doe wat goed is in zijn ogen.
14 Daarop bonden Joab en het krijgsvolk dat bij hem
was, de strijd aan met de Arameeers en zij sloegen
voor hem op de vlucht.

15 Toen de Ammonieten zagen, dat de Arameeers
gevlucht waren, sloegen ook zij voor zijn broeder
Absai op de vlucht en trokken zich terug in de
stad. Daarna kwam Joab in Jeruzalem terug.
16 Toen de Arameeers zagen, dat zij tegen Israel de
nederlaag geleden hadden, zonden zij boden en
lieten de Arameeers die aan de overzijde van de
Rivier woonden, uitrukken, en Sofak, de krijgsover-
ste van Hadadezer, stond aan hun hoofd.
17 Op dit bericht vergaderde David geheel Israel, trok
de Jordaan over, rukte tegen hen op en schaarde
zich tegen hen in slagorde. Toen David zijn slagor-
de tegenover de Arameeers tot de strijd had opge-
steld, streden zij met hem,
18 Maar de Arameeers sloegen voor Israel op de
vlucht, en David doodde van de Arameeers zeven-
duizend wagenpaarden en veertigduizend man
voetvolk. Ook Sofak, de krijgsoverste, doodde hij.
19 Toen de vazallen van Hadadezer bemerkten, dat zij
door Israel verslagen waren, sloten zij vrede met
David en onderwierpen zich aan hem; en Aram
wilde de Ammonieten niet weer te hulp komen.

1 Kronieken 20

1 In het volgende jaar bracht Joab, tegen de tijd, dat
de koningen gewoon zijn ten strijde te trekken,
zijn legermacht in het veld, en verwoestte het land
van de Ammonieten; daarna rukte hij op en sloeg
het beleg voor Rabba, maar David bleef in
Jeruzalem. Toen Joab Rabba had veroverd en ver-
woest,
2 Nam David hun koning de kroon van het hoofd.
Hij bevond, dat zij een gewicht had van een talent
goud; zij bevatte een kostbare steen. Die werd op
het hoofd van David gezet. Ook voerde hij zeer
veel buit uit de stad weg.
3 Haar bevolking liet hij naar buiten brengen en in
stukken delen met zagen, ijzeren klingen en bijlen;
evenzo deed David met alle steden van de
Ammonieten. Hierop keerde David met al het
krijgsvolk naar Jeruzalem terug.
4 Daarna ontstond er te Gezer een strijd met de
Filistijnen; en de Chusatiet Sibbekai versloeg toen
Sippai, een van de afstammelingen der Refaieten,
zodat zij zich moesten onderwerpen.
5 Opnieuw was er strijd met de Filistijnen, en
Elchanan, de zoon van Jair, versloeg Lachmi, de
broeder van de Gatiet Goliat, die een spies had
met een schacht als een weversboom.

6 Wederom was er strijd, bij Gat, en daar was een
man van zeer grote lengte, die zes vingers en zes
tenen had, vierentwintig [in] [het] [geheel]; ook
deze stamde af van Rafa.
7 Hij hoonde Israel en Jonatan, de zoon van Sima,
Davids broeder, versloeg hem.
8 Dezen stamden af van Rafa te Gat; zij vielen door
de hand van David en zijn dienaren.

1 Kronieken 21

1 Satan keerde zich tegen Israel en zette David aan,
Israel te tellen.
2 Toen zeide David tot Joab en tot de oversten van
het volk: Gaat Israel tellen van Berseba tot Dan, en
brengt mij de uitslag, opdat ik het getal wete.
3 Toen zeide Joab: De Here moge aan zijn volk nog
honderdmaal zoveel toevoegen als er nu zijn. Zijn
zij, mijn heer de koning, niet allen dienaren van
mijn heer? Waarom verlangt mijn heer dit?
Waarom moet daardoor een schuld op Israel
komen?
4 Maar het bevel van de koning was sterker dan
Joabs verzet; dus ging Joab heen en trok geheel
Israel door, waarna hij te Jeruzalem terugkwam.
5 Toen meldde Joab aan David de uitkomst van de
volkstelling: alle Israelieten tezamen waren een
miljoen honderdduizend man, die het zwaard kon-
den voeren; en Juda telde vierhonderdzeventigdui-
zend man, die het zwaard konden voeren.
6 Levi en Benjamin echter had hij niet meegeteld,
want het bevel des konings was Joab een gruwel.
7 Maar deze zaak was kwaad in Gods ogen, en Hij
sloeg Israel.
8 Toen zeide David tot God: Ik heb zwaar gezon-
digd, doordat ik dit gedaan heb; nu dan, doe toch
de ongerechtigheid van uw knecht weg, want ik
heb zeer dwaas gehandeld.
9 En de Here sprak tot Gad, de ziener van David:

10 Ga heen en spreek tot David: Zo zegt de Here:
drie dingen leg Ik u voor; kies u er een van; dan
zal Ik dat over u doen komen.
11 Daarop kwam Gad bij David en zeide tot hem: Zo
zegt de Here: kies
12 Of drie jaren hongersnood, of drie maanden vluch-
ten voor uw tegenstanders, terwijl het zwaard van
uw vijanden u achterhaalt, of drie dagen dat het
zwaard des Heren, de pest, in het land heerst en
de engel des Heren in het gehele gebied van Israel
verderf brengt. Overweeg dan nu, wat ik mijn
Zender moet antwoorden.
13 Toen zeide David tot Gad: Het is mij zeer bang te
moede; laat mij toch vallen in de hand des Heren,
want zijn barmhartigheid is zeer groot; maar laat
mij niet vallen in de hand van mensen.
14 Dus bracht de Here de pest over Israel, en er vie-
len van Israel zeventigduizend man.
15 Ook zond God een engel naar Jeruzalem om dat te
verdelgen, maar zodra hij daarmee begon, zag de
Here het, en het onheil berouwde Hem; Hij zeide
tot de verderfengel: Genoeg! Laat nu uw hand zin-
ken. De engel des Heren stond toen bij de dors-
vloer van de Jebusiet Ornan.

16 Toen sloeg David zijn ogen op en zag de engel des
Heren staan tussen hemel en aarde, met in zijn
hand het getrokken zwaard, uitgestrekt over
Jeruzalem; en David en de oudsten, in rouwge-
waad gehuld, wierpen zich op hun aangezicht.
17 Hierna zeide David tot God: Was ik het niet, die
bevel gaf het volk te tellen? Ja, ik ben het, die
gezondigd en zeer verkeerd gehandeld heb; maar
deze schapen; Wat hebben zij gedaan? Here, mijn
God, laat uw hand gericht zijn tegen mij en mijn
familie, maar niet tegen uw volk, om het te slaan.
18 Toen gebood de engel des Heren Gad, tot David
te zeggen, dat deze moest opgaan om een altaar
voor de Here op te richten op de dorsvloer van de
Jebusiet Ornan.
19 En David ging heen, naar het woord van Gad, dat
deze in de naam des Heren had gesproken.
20 Ornan nu keerde zich om en zag de engel; zijn
vier zonen, die bij hem waren verborgen zich;
Ornan was aan het tarwe dorsen.
21 Toen David bij Ornan kwam, en deze opzag en
David bemerkte, kwam hij van de dorsvloer af en
boog zich voor David neer met het aangezicht ter
aarde.
22 David zeide tot Ornan: Geef mij de plaats van de
dorsvloer, om daarop een altaar voor de Here te
bouwen; geef ze mij voor de volle prijs, opdat de
plaag van het volk moge ophouden.

23 Maar Ornan zeide tot David: Neem haar; mijn heer
de koning doe wat hem goeddunkt. Zie, ik geef de
runderen ten brandoffer, de dorssleden tot brand-
hout en de tarwe ten spijsoffer, alles geef ik.
24 Doch koning David zeide tot Ornan: Neen, maar ik
wil stellig de volle prijs geven, want ik wil niet wat
u behoort, aan de Here opdragen en geen bran-
doffer brengen dat mij niets kost.
25 En David gaf Ornan voor die plaats zeshonderd
gouden sikkels in gewicht.
26 David bouwde daar een altaar voor de Here,
bracht brandoffers, en vredeoffers, en riep tot de
Here, die hem antwoordde met vuur uit de hemel
op het brandofferaltaar.
27 Toen gaf de Here de engel bevel, zijn zwaard in de
schede te steken.
28 Op dat tijdstip, toen David zag, dat de Here hem
op de dorsvloer van de Jebusiet Ornan geantwoord
had, offerde hij daar.
29 De tabernakel des Heren, die Mozes gemaakt had
in de woestijn, en het brandofferaltaar stonden in
die tijd wel op de hoogte te Gibeon,
30 Maar David kon daar niet voor God verschijnen
om Hem te zoeken, want hij was bevangen door
schrik voor het zwaard van de engel des Heren.

1 Kronieken 22

1 Toen zeide David: Dit is het huis van de Here God,
en dit is het brandofferaltaar voor Israel.
2 David nu beval, de vreemdelingen die in het land
van Israel waren, bijeen te brengen, en hij stelde
steenhouwers aan om steenblokken te houwen
voor de bouw van het huis Gods.
3 David liet een grote hoeveelheid ijzer gereed leg-
gen voor de spijkers van de deurvleugels der poor-
ten en voor de krammen; ook zoveel koper, dat
het niet te wegen was;
4 Voorts cederbomen zonder tal, want de Sidoniers
en de Tyriers brachten David cederbomen in
menigte.
5 Want David dacht: Mijn zoon Salomo is nog een
tengere knaap, terwijl het huis dat voor de Here
gebouwd zal worden, zo groot moet zijn, dat het
de roem en pracht van alle landen te boven gaat;
ik wil dus voorbereidselen voor hem treffen.
Daarom trof David voor zijn dood uitgebreide
voorbereidselen.
6 Toen ontbood hij zijn zoon Salomo en droeg hem op,
een huis te bouwen voor de Here, de God van Israel,
7 En David zeide tot Salomo: Mijn zoon, ik zelf had
het voornemen een huis te bouwen voor de naam
van de Here, mijn God,
8 Maar het woord des Heren kwam tot mij: Gij hebt
veel bloed vergoten en grote oorlogen gevoerd;
gij moogt voor mijn naam geen huis bouwen,
omdat gij veel bloed voor mijn aangezicht ter
aarde hebt doen vloeien.

9 Zie, u zal een zoon geboren worden; hij zal een
man van rust zijn, Ik zal hem rust geven van al zijn
vijanden rondom. Want hij zal Salomo heten, en Ik
zal vrede en rust in Israel geven in zijn dagen.
10 Die zal een huis bouwen voor mijn naam; hij zal
Mij tot een zoon zijn, en Ik hem tot een vader; Ik
zal zijn koninklijke troon in Israel voor immer
bevestigen.
11 Nu dan, mijn zoon, de Here zij met u, opdat gij
het huis van de Here, uw God, voorspoedig zult
kunnen bouwen, zoals Hij aangaande u gesproken
heeft.
12 Voorwaar, de Here geve u verstand en inzicht, en
stelle u over Israel, opdat gij de wet van de Here,
uw God, onderhoudt.
13 Dan zult gij voorspoed hebben, indien gij stipt
onderhoudt de inzettingen en de verordeningen,
die de Here Mozes geboden heeft Israel op te leg-
gen. Wees sterk en moedig; vrees niet en wees
niet verschrikt.
14 Zie, ik heb bij al mijn ellende, voor het huis des
Heren gereed gelegd: honderdduizend talenten
goud, een miljoen talenten zilver; zoveel koper en
ijzer dan het niet te wegen is, ook hout en stenen
heb ik gereed gelegd; en gij moet dit nog aanvul-
len.
15 Bovendien staan u ter beschikking een menigte
werklieden: steenhouwers, metselaars, timmerlie-
den, en allerlei vaklieden voor alle soorten werk

16 In goud, zilver, koper en ijzer, zonder tal. Op dan,
aan de arbeid! De Here zij met u.
17 En David gebood al de oversten van Israel zijn
zoon Salomo te helpen:
18 Is niet de Here uw God met u, en heeft Hij u niet
aan alle kanten rust gegeven? Hij heeft immers de
inwoners van het land in mijn macht gegeven,
zodat het land onderworpen is voor het aange-
zicht van de Here en van zijn volk.
19 Zet nu uw hart en uw ziel erop, de Here, uw God,
te zoeken. Op dan! Bouwt het heiligdom van de
Here God, opdat men de ark van het verbond des
Heren en de heilige voorwerpen Gods naar het
huis kan brengen, dat voor de naam des Heren
gebouwd wordt.

1 Kronieken 23

1 Toen David oud geworden was en van het leven
verzadigd, maakte hij zijn zoon Salomo koning
over Israel,
2 En hij vergaderde alle oversten van Israel, de pries-
ters en de Levieten.
3 De Levieten nu van dertig jaar oud en daarboven
werden geteld, en het getal van hun mannen,
hoofd voor hoofd geteld, bedroeg achtendertig-
duizend.
4 Van dezen moeten er vierentwintigduizend op het
werk van het huis des Heren toezicht houden; zes-
duizend zullen opzieners en rechters zijn;
5 Vierduizend poortwachters; en vierduizend zullen
de Here prijzen op de instrumenten, die ik voor
het lofprijzen heb laten maken.
6 Ook verdeelde David hen in afdelingen volgens de
zonen van Levi: Gerson, Kehat en Merari.
7 Tot de Gersonieten behoorden Ladan en Simi.
8 De zonen van Ladan waren: het hoofd Jechiel,
Zetam en Joel, drie;
9 De zonen van Simi: Selomit, Chaziel en Haran,
drie. Dat waren de familiehoofden van Ladan.
10 En de zonen van Simi: Jachat, Zina, Jeus en Beria;
dat waren de zonen van Simi, vier.
11 Jachat was het hoofd, Ziza de tweede; maar Jeus
en Beria hadden niet veel zonen, daarom vormden
zij samen een familie, een dienstgroep.

12 De zonen van Kehat waren: Amram, Jishar,
Chebron en Uzziel, vier.
13 De zonen van Amram: Aaron en Mozes; Aaron
werd afgezonderd, opdat hij voor altijd als aller-
heiligst geheiligd zou worden, hij met zijn zonen,
om offers te ontsteken voor het aangezicht des
Heren, om Hem te dienen en in zijn naam te zege-
nen voor altijd.
14 Wat Mozes, de man Gods, betreft, zijn zonen wer-
den bij de stam Levi gerekend.
15 De zonen van Mozes waren: Gersom en Eliezer;
16 De zonen van Gersom: Sebuel, het hoofd.
17 De zonen van Eliezer: Rechabja, het hoofd; en
andere zonen had Eliezer niet, maar de zonen van
Rechabja waren buitengewoon talrijk.
18 De zonen van Jishar waren: Selomit, het hoofd;
19 De zonen van Chebron: Jeria, het hoofd; Amarja,
de tweede; Jachaziel, de derde; Jekamam, de vier-
de.
20 De zonen van Uzziel: Micha, het hoofd, en Jissia,
de tweede.
21 De zonen van Merari waren: Machli en Musi; de
zonen van Machli: Elazar en Kis.
22 Toen Elazar stierf, had hij geen zonen, maar alleen
dochters; de zonen van Kis, haar neven, namen ze
tot vrouw.

23 De zonen van Musi waren: Machli, Eder en
Jeremot, drie.
24 Dit waren de Levieten naar hun families (de fami-
liehoofden naar hun telling opgesomd met hun
namen, hoofd voor hoofd) die een taak hadden bij
de dienst van het huis des Heren, van twintig jaar
oud en daarboven.
25 Want David had gezegd: De Here, de God van
Israel, heeft zijn volk rust geschonken, en Hij
woont voor immer te Jeruzalem;
26 Nu behoeven de Levieten de tabernakel en al zijn
dienstgerei niet meer te dragen.
27 Immers volgens de laatste bevelen van David werd
het getal der Levieten gevormd door hen, die
twintig jaar oud waren en daarboven.
28 Zij stonden dan de zonen van Aaron terzijde bij de
dienst in het huis des Heren en gingen over de
voorhoven, de vertrekken, de reiniging van al het
heilige, de werkzaamheden van de dienst in het
huis Gods,
29 Het toonbrood, het fijn meel voor het spijsoffer,
de ongezuurde dunne koeken, de bakplaat, het
beslag, en alle inhoudsmaten en lengtematen;
30 En moesten voorts elke morgen en avond gereed-
staan om de Here te loven en te prijzen,

31 En evenzeer bij het brengen van alle brandoffers
aan de Here, op de sabbatten, de nieuwe maanden
en de feesten, gedurig voor het aangezicht des
Heren staande in een aantal, als hun voorgeschre-
ven was.
32 Zij moesten aan de tent der samenkomst hun taak
vervullen, zowel ten aanzien van het heiligdom als
van Aarons zonen, hun broeders, bij de dienst in
het huis des Heren.

1 Kronieken 24

1 De afdelingen der zonen van Aaron. De zonen van
Aaron waren Nadab, Abihu, Eleazar en Itamar.
2 Nadab en Abihu stierven nog voor hun vader, zon-
der zonen te hebben, zodat Eleazar en Itamar het
priesterambt bekleedden.
3 David, Sadok (uit de zonen van Eleazar) en
Achimelek (uit de zonen van Itamar) verdeelden
hen voor hun ambtswerk in dienstgroepen.
4 Toen bleek het, dat de zonen van Eleazar meer
groepshoofden hadden dan de zonen van Itamar;
daarom deelde men hen aldus in: zestien hoofden
voor de families van de zonen van Eleazar, en acht
voor de families van de zonen van Itamar.
5 Men deelde hen in bij loting, de ene groep zowel
als de andere, omdat er oversten van het heilig-
dom (oversten Gods) zowel onder de zonen van
Eleazar als onder de zonen van Itamar waren.
6 En Semaja, de zoon van Netanel, de schrijver, die
tot de Levieten behoorde, schreef hen in ten over-
staan van de koning, de oversten, de priester
Sadok, Achimelek (de zoon van Abjatar) en van de
familiehoofden der priesters en der Levieten; tel-
kens werd een familie van Eleazar genomen, en
dan ook een van Itamar.
7 Het eerste lot nu viel op Jojarib, het tweede op
Jedaja,

8 Het derde op Charim, het vierde op Seorim,
9 Het vijfde op Malkia, het zesde op Miamin,
10 Het zevende op Hakkos, het achtste op Abia,
11 Het negende op Jesua, het tiende op Sekanja,
12 Het elfde op Eljasib, het twaalfde op Jakim,
13 Het dertiende op Chuppa, het veertiende op Jesebab,
14 Het vijftiende op Bilga, het zestiende op Immer,
15 Het zeventiende op Chezir, het achttiende op Happisses,
16 Het negentiende op Petachja, het twintigste op Jechezkel,
17 Het eenentwintigste op Jakin, het tweeentwintigste op Gamul,
18 Het drieentwintigste op Delaja, het vierentwintigste op Maazja.
19 Dit zijn hun dienstgroepen voor hun ambtswerk, opdat zij het huis des Heren zouden binnengaan volgens de verordeningen, hun gegeven door hun vader Aaron, naar hetgeen de Here, de God van Israel, hem geboden had.
20 Wat de overige zonen van Levi aangaat: tot de zonen van Amram behoorden nog Subael, tot de zonen van Subael: Jechdejahu.
21 Wat Rechabja aangaat: tot de zonen van Rechabja behoorde het hoofd Jissia;
22 Tot de Jisharieten behoorde Selomot; tot de zonen van Selomot Jachat.

23 De zonen [van] [Chebron] [waren]: [het] [hoofd] Jeria; Amarja, de tweede; Jachaziel de derde; Jekamam, de vierde.
24 De zonen van Uzziel: Micha; uit de zonen van Micha: Samir.
25 De broeder van Micha was Jissia; uit de zonen van Jissia: Zekarja.
26 De zonen van Merari waren Machli en Musi, de zonen van zijn zoon Jaaziahu.
27 De zonen van Merari uit zijn zoon Jaaziahu: Soham, Zakkur en Ibri.
28 Van Machli: Elazar; deze had geen zonen.
29 Wat Kis aangaat, de zonen van Kis: Jerachmeel.
30 En de zonen van Musi waren Machli, Eder en Jerimot. Dit zijn de zonen der Levieten volgens hun families.
31 Ook zij wierpen het lot, evenals hun broeders, de zonen van Aaron, ten overstaan van koning David, Sadok, Achimelek en de familiehoofden der priesters en der Levieten; het hoofd van elke familie evenzeer als zijn jongste broeder.

1 Kronieken 25

1 Voorts zonderden David en de legeroversten tot de
dienst af de zonen van Asaf, Heman en Jedutun,
die profeteerden bij het spel van citers, harpen en
cimbalen. De lijst der mannen die dit dienstwerk
verrichtten, was de volgende.
2 De zonen van Asaf: Zakkur, Jozef, Netanja, Asarela,
zonen van Asaf, onder leiding van Asaf, die profe-
teerde, daartoe door de koning aangewezen.
3 Jedutun: de zonen van Jedutun: Gedalja, Seri,
Jesaja, Chasabja en Mattitja, zes, onder leiding van
hun vader Jedutun, die bij het spel van de citer
profeteerde onder het loven en prijzen van de
Here.
4 Heman: de zonen van Heman: Bukkiahu, Mattanja,
Uzziel, Sebuel, Jerimot, Chananja, Chanani, Eliata,
Giddalti, Romamti-ezer, Josbekasa, Malloti, Hotir
en Machaziot.
5 Deze allen waren zonen van Heman, de ziener des
konings, die de woorden Gods vertolkte, om de
hoorn te verhogen; God had Heman veertien
zonen en drie dochters gegeven.
6 Die allen namen, onder leiding van hun vader,
deel aan het gezang in het huis des Heren met
cimbalen, harpen en citers, bij de dienst in het
huis Gods, op aanwijzing van de koning; Asaf,
Jedutun en Heman;

7 En hun aantal bedroeg, met inbegrip van hun broeders die onderricht waren in de zang voor de Here, allen die volleerd waren: tweehonderd achtentachtig.
8 Zij wierpen het lot voor de regeling der diensten, de jongste evenzeer als de oudste, de volleerde zowel als de leerling.
9 Het eerste lot (voor Asaf) viel op Jozef; Gedalja was de tweede: hijzelf, zijn broeders en zijn zonen: twaalf.
10 De derde was Zakkur, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
11 De vierde was Jisri, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
12 De vijfde was Netanja, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
13 De zesde was Bukkiahu, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
14 De zevende was Jesarela, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
15 De achtste was Jesaja, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
16 De negende was Mattanja, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
17 De tiende was Simi, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
18 De elfde was Azarel, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
19 De twaalfde was Chasabja, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;

20 De dertiende was Subael, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
21 De veertiende was Mattitja, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
22 De vijftiende was Jeremot, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
23 De zestiende was Chananja, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
24 De zeventiende was Josbekasa, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
25 De achttiende was Chanani, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
26 De negentiende was Malloti, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
27 De twintigste was Eliata, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
28 De eenentwintigste was Hotir, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
29 De tweeentwintigste was Giddalti, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
30 De drieentwintigste was Machaziot, zijn zonen en zijn broeders: twaalf;
31 De vierentwintigste was Romamti-ezer, zijn zonen en zijn broeders: twaalf.

1 Kronieken 26

1 De afdelingen der poortwachters. De Korachieten: Meselemja, de zoon van Kore, uit de zonen van Asaf.

2 Van Meselemja de zonen: de eerstgeborene Zekarja, de tweede Jediael, de derde Zebadja, de vierde Jatniel,

3 De vijfde Elam, de zesde Jochanan, de zevende Eljoenai.

4 Van Obed-edom de zonen: de eerstgeborene Semaja, de tweede Jozabad, de derde Joach, de vierde Sakar, de vijfde Netanel,

5 De zesde Ammiel, de zevende Issakar, de achtste Peulletai; want God had hem gezegend.

6 Aan zijn zoon Semaja werden zonen geboren, die regeerden over hun familie, want zij waren dappere helden.

7 De zonen van Semaja waren Otni, Refael, Obed, Elzabad met zijn broeders, kloeke mannen, Elihu en Semakjahu.

8 Deze allen behoorden tot de zonen van Obed-edom; zij, hun zonen en hun broeders, kloeke mannen, tot de dienst bekwaam: tweeenzestig uit het geslacht Obed-edom.

9 En van Meselemja, de zonen en broeders, kloeke mannen, achttien.

10 Van Chosa, uit de zonen van Merari, de zonen: Simri het hoofd (al was hij niet de eerstgeborene, zijn vader had hem tot hoofd gemaakt),

11 Chilkia de tweede, Tebaljahu de derde, Zekarja de vierde; de zonen en broeders van Chosa waren tezamen dertien.
12 Deze afdelingen der poortwachters, naar de groepshoofden ingedeeld, hadden evenals hun broeders tot taak te dienen in het huis des Heren.
13 Zij lootten om elke poort, volgens hun families, zowel de jongste als de oudste.
14 Het lot voor de Oostpoort viel op Selemja; toen men het lot wierp voor zijn zoon Zekarja, een verstandig raadsman, viel zijn lot op de Noordpoort.
15 Voor Obed-edom was de Zuidpoort, en voor zijn zonen de voorraadkamer.
16 Voor Suppim en Chosa de Westpoort, benevens de Salleketpoort bij de oplopende straat, de ene wachtpost tegenover de andere:
17 Aan de oostkant [dagelijks] zes Levieten, aan de noordkant dagelijks vier, aan de zuidkant dagelijks vier, en bij de voorraden om beurten twee;
18 Bij het bijgebouw aan de westzijde vier aan de straat en twee bij het bijgebouw.
19 Dit waren de afdelingen der poortwachters van de zonen van Korach en van de zonen van Merari.
20 Hun broeders, de Levieten, die het opzicht hadden over de schatten van het huis Gods en over de schatten der geheiligde voorwerpen,

21 Waren de zonen van de Gersoniet Ladan, de fami-
liehoofden van de Gersoniet Ladan: Jechieli.
22 De zonen van Jechieli, Zetam en zijn broeder Joel,
hadden het opzicht over de schatten van het huis
des Heren.
23 Van de Amramieten, de Jisharieten, de
Chebronieten en de Uzzielieten was
24 Sebuel, de zoon van Gersom, de zoon van Mozes,
vorst over de schatten.
25 Zijn verwanten in de lijn van Eliezer waren: diens
zoon Rechabja, diens zoon Jesaja, diens zoon
Joram, diens zoon Zikri en diens zoon Selomit;
26 Deze Selomit en zijn broeders hadden het opzicht
over alle schatten van de geheiligde voorwerpen,
die koning David en de familiehoofden, de over-
sten over duizend en honderd en de legeroversten,
hadden geheiligd.
27 Uit de oorlogsbuit hadden zij ze geheiligd, tot ver-
rijking van het huis des Heren.
28 Ook stond alles wat de ziener Samuel, Saul, de
zoon van Kis, Abner, de zoon van Ner, en Joab, de
zoon van Seruja, of wie ook maar, geheiligd had-
den, onder toezicht van Selomit en zijn broeders.
29 Uit de Jisharieten waren Kenanja en zijn zonen in
de buitendienst als beambten en rechters over
Israel werkzaam.

30 Van de Chebronieten hadden Chasabja en zijn ver-
wanten, zeventienhonderd kloeke mannen, het
opzicht over Israel aan de westzijde van de
Jordaan, voor alles wat het werk voor de Here en
de dienst des konings betrof.
31 Uit de Chebronieten was Jeria het hoofd, van de
nakomelingen en families der Chebronieten; naar
hen werd in het veertigste jaar van Davids koning-
schap onderzoek gedaan, en er werden dappere
helden onder hen gevonden in Jazer in Gilead.
32 Zijn verwanten waren kloeke mannen, tweedui-
zend zevenhonderd, familiehoofden. Dezen stelde
koning David aan over de Rubenieten, de Gadieten
en de halve stam der Manassieten, voor alles wat
de dienst van God en de zaken van de koning
betrof.

1 Kronieken 27

1 Dit zijn de Israelieten naar hun getal, de familie-
hoofden, de oversten over duizend en honderd, en
hun beambten, die de koning dienden in alle
zaken betreffende de legerafdelingen, waarvan er
maandelijks een opkwam en een ander met verlof
ging, alle maanden van het jaar door; elke afde-
ling telde vierentwintigduizend man.
2 Aan het hoofd van de eerste afdeling, voor de eer-
ste maand, stond Jasobam, de zoon van Zabdiel;
tot zijn afdeling behoorden vierentwintigduizend
man;
3 Hij was uit de zonen van Peres, en het hoofd van
alle legeroversten in de eerste maand.
4 En over de afdeling der tweede maand stond
Dodai, de Achochiet, en tot zijn afdeling behoorde
de vorst Miklot; tot zijn afdeling behoorden vie-
rentwintigduizend man.
5 De derde legeroverste, voor de derde maand, was
Benaja, de zoon van Jojada, de hogepriester; tot
zijn afdeling behoorden vierentwintigduizend man;
6 Deze Benaja was een van de dertig helden en
stond aan het hoofd van de dertig; en [tot] zijn
afdeling [behoorde] zijn zoon Ammizabad.
7 De vierde, voor de vierde maand, was Asael, de
broeder van Joab, en na hem zijn zoon Zebadja;
tot zijn legerafdeling behoorden vierentwintigdui-
zend man.
8 De vijfde, voor de vijfde maand, was de overste
Samhut, de Jizrachiet; tot zijn afdeling behoorden
vierentwintigduizend man.

9 De zesde, voor de zesde maand, was Ira, de zoon
van de Tekoiet Ikkes; tot zijn afdeling behoorden
vierentwintigduizend man.
10 De zevende, voor de zevende maand, was de
Peloniet Cheles, uit de Efraimieten; tot zijn afde-
ling behoorden vierenentwintigduizend man.
11 De achtste, voor de achtste maand, was de
Chusatiet Sibbekai, van de Zarchieten; tot zijn
afdeling behoorden vierentwintigduizend man.
12 De negende, voor de negende maand, was de
Antotiet Abiezer, van de Benjaminieten; tot zijn
afdeling behoorden vierentwintigduizend man.
13 De tiende, voor de tiende maand, was de
Netofatiet Maharai, van de Zarchieten; tot zijn
afdeling behoorden vierentwintigduizend man.
14 De elfde, voor de elfde maand, was de Piratoniet
Benaja, van de Efraimieten tot zijn afdeling
behoorden vierentwintigduizend man.
15 De twaalfde, voor de twaalfde maand, was de
Netofatiet Cheldai, die afstamde van Otniel; tot
zijn afdeling behoorden vierentwintigduizend man.
16 Aan het hoofd van de stammen van Israel stonden:
bij de Rubenieten vorst Eliezer, de zoon van Zikri;
bij de Simeonieten Sefatja, de zoon van Maaka;
17 Bij Levi Chasabja, de zoon van Kemuel; bij Aaron
Sadok;
18 Bij Juda Elihu, een van Davids broeders; bij Issakar
Omri, de zoon van Michael;

19 Bij Zebulon Jismaja, de zoon van Obadja; bij
Naftali Jerimot, de zoon van Azriel;
20 Bij de Efraimieten Hosea, de zoon van Azazjahu; bij
half Manasse Joel, de zoon van Pedaja;
21 Bij de halve stam Manasse in Gilead Jiddo, de zoon
van Zekarja; bij Benjamin Jaasiel, de zoon van
Abner;
22 Bij Dan Azarel, de zoon van Jerocham; dit waren
de oversten van Israels stammen.
23 Nu had David niet opgenomen het getal van hen,
die twintig jaar en daarbeneden waren, want de
Here had gezegd, dat Hij Israel talrijk zou maken
als de sterren des hemels,
24 En Joab, de zoon van Seruja, was wel met tellen
begonnen, maar had dit niet voleindigd, omdat
hierdoor toorn over Israel gekomen was. Daarom is
het getal niet opgenomen in de lijst van de kronie-
ken van koning David.
25 Over de voorraden des konings ging Azmawet, de
zoon van Adiel; over de voorraden op het land, in
de steden, de dorpen en de torens Jonatan, de
zoon van Uzzia.
26 Over de veldarbeiders, die het land moesten
bebouwen, ging Ezri, de zoon van Kelub;
27 Over de wijngaarden de Ramatiet Simi; over de
voorraden wijn in de wijngaarden echter de
Sifmiet Zabdi.

28 Over de olijfbomen en de moerbeivijgebomen in
de Laagte ging de Gederiet Baal-chanan, en over
de olievoorraden Joas.
29 Over de runderen, die in Saron weidden, ging de
Saroniet Sitrai, maar over de runderen in de dalen
Safat, de zoon van Adlai.
30 Over de kamelen ging de Ismaeliet Obil; over de
ezelinnen de Meronotiet Jechdejahu;
31 En over het kleinvee de Hagriet Jaziz. Deze allen
waren de beheerders van de have van koning
David.
32 Jonatan, Davids oom, was raadsheer, een man van
inzicht en een schrijver; en Jechiel, de zoon van
Chakmoni, was bij de zonen des konings.
33 Achitofel was eveneens een raadsheer van de
koning, terwijl de Arkiet Chusai des konings vriend
was;
34 En na Achitofel: Jojada, de zoon van Benaja, en
Abjatar. Krijgsoverste van de koning was Joab.

1 Kronieken 28

1 David riep te Jeruzalem samen alle oversten van
Israel, de oversten der stammen, de oversten van
de afdelingen die de koning dienden, de oversten
over duizend, de oversten over honderd en de
beheerders van alle have en vee van de koning en
van zijn zonen, tezamen met de hovelingen, de
helden en alle weerbare mannen.
2 Toen stond koning David op en zeide: Hoort mij
aan, mijn broeders en mijn volk. Ik zelf had het
voornemen, een huis der rust te bouwen voor de
ark van het verbond des Heren en voor de voet-
bank van onze God; ik heb de bouw dan ook voor-
bereid.
3 Maar God heeft tot mij gezegd: Gij moogt voor
mijn naam geen huis bouwen, want gij zijt een
krijgsman en gij hebt bloed vergoten.
4 Toch heeft de Here, de God van Israel, mij uit mijn
gehele familie verkoren om voor altijd koning te
zijn over Israel; want Hij verkoos Juda tot een
vorst, en uit het huis Juda mijn familie, en onder
de zonen mijns vaders heeft Hij een welgevallen
gehad aan mij, zodat Hij mij koning maakte over
geheel Israel.
5 Uit al mijn zonen (want de Here heeft mij vele
zonen gegeven) verkoos Hij mijn zoon Salomo om
te zitten op de troon van het koningschap des
Heren over Israel.

6 En Hij zeide tot mij: Uw zoon Salomo is het, die
mijn huis en mijn voorhoven bouwen zal, want Ik
heb Mij hem tot een zoon verkoren, ook zal Ik
hem tot een vader zijn;
7 En Ik zal zijn koningschap voor altijd bevestigen,
wanneer hij volhardt in het betrachten van mijn
geboden en mijn verordeningen, gelijk heden ten
dage.
8 Nu dan, ten aanschouwen van geheel Israel, de
gemeente des Heren, en ten aanhoren van onze
God [zeg] [ik] [u]: Onderhoudt en onderzoekt alle
geboden van de Here, uw God, opdat gij dit
goede land moogt bezitten, en voor altijd geven
tot een erfenis aan uw zonen na u.
9 En gij, mijn zoon Salomo, ken de God van uw
vader, en dien Hem met een volkomen toegewijd
hart en een bereidwillig gemoed, want de Here
doorzoekt alle harten en doorgrondt al wat de
gedachten beramen. Indien gij Hem zoekt, zal Hij
Zich door u laten vinden; doch indien gij Hem ver-
laat, zal Hij u voor eeuwig verwerpen.
10 Zie nu, hoe de Here u heeft verkoren om een huis
ten heiligdom te bouwen; wees sterk en doe het.
11 Toen gaf David aan zijn zoon Salomo het ontwerp
van de voorhal met de daarbij behorende gebou-
wen, schatkamers, bovenvertrekken en binnenza-
len, en van het vertrek voor het verzoendeksel;

12 Ook het ontwerp van alles wat hij in zijn geest had
bedacht: voor de voorhoven van het huis des
Heren, voor alle vertrekken in het rond, voor de
schatkamers van het huis Gods en voor die van de
geheiligde voorwerpen,
13 Voor de afdelingen der priesters en der Levieten,
voor alle dienstwerk in het huis des Heren, en voor
alle gerei voor de dienst in het huis des Heren.
14 [Hij] [gaf] het benodigde gewicht aan goud voor
alle gerei van elke dienst afzonderlijk en het beno-
digde gewicht aan zilver voor alle gerei van elke
dienst afzonderlijk,
15 Namelijk het gewicht voor de gouden kandelaars
en hun gouden lampen, overeenkomstig het
gewicht van elke kandelaar en de daarbij behoren-
de lampen afzonderlijk, en dat voor de zilveren
kandelaars overeenkomstig het gewicht van elke
kandelaar en zijn lampen, naar de bestemming van
elke kandelaar afzonderlijk;
16 Ook het benodigde gewicht aan goud voor de
tafels der toonbroden, elke tafel afzonderlijk, en
aan zilver voor de zilveren tafels.
17 Voorts zuiver goud voor de vorken, de sprengbek-
kens en de kannen; voor de gouden bekers, over-
eenkomstig het gewicht van elke beker afzonder-
lijk, en voor de zilveren bekers, overeenkomstig
het gewicht van elke beker afzonderlijk.

18 Ook gelouterd goud voor het reukofferaltaar, over-
eenkomstig het gewicht; en goud voor de beelte-
nis van de wagen, de cherubs, die met uitgesprei-
de vleugels de ark van het verbond des Heren
moesten bedekken.
19 Alles staat in een geschrift, ontvangen uit de hand
des Heren, waarin Hij mij onderrichtte aangaande
de gehele uitvoering van het ontwerp.
20 Toen zeide David tot zijn zoon Salomo: Wees sterk
en moedig, en doe het: vrees niet en wees niet
verschrikt, want de Here God, mijn God, is met u.
Hij zal u niet begeven en u niet verlaten, totdat al
het werk voor de dienst van het huis des Heren
gereed is.
21 Zie, de afdelingen der priesters en der Levieten
zijn daar voor heel de dienst van het huis Gods, en
gij hebt bij elk soort van werk de beschikking over
allerlei gewillige lieden, die bedreven zijn in elke
arbeid; de oversten en het gehele volk staan bij
alles tot uw dienst.

1 Kronieken 29

1 Daarop zeide koning David tot de gehele gemeen-
te: Mijn zoon Salomo, de enige, door God verko-
ren, is nog een tengere knaap, en het werk is
groot, want deze burcht is niet voor een mens
bestemd, maar voor de Here God.
2 Daarom heb ik, zoveel ik vermocht, gereedgelegd
voor het huis van mijn God: goud voor de gou-
den, zilver voor de zilveren, koper voor de kope-
ren, ijzer voor de ijzeren, hout voor de houten
voorwerpen, chrysoprasen en vulstenen, zwarte en
kleurige stenen, allerlei edelgesteente en wit mar-
mer in menigte.
3 Maar nu schenk ik nog bovendien, uit liefde voor
het huis van mijn God, van wat ik zelf aan goud
en zilver bezit, aan het huis van mijn God, behalve
wat ik voor het heiligdom heb gereedgelegd:
4 Drieduizend talenten goud, goud van Ofir, en
zevenduizend talenten gelouterd zilver, om de
muren der gebouwen te overtrekken;
5 Goud voor de gouden en zilver voor de zilveren
voorwerpen, en voor alles wat door de handwerks-
lieden wordt gemaakt. Wie verklaart zich nu
bereid, om heden de Here zijn gave te schenken?
6 Toen verklaarden zich daartoe bereid de oversten
der families, de oversten van Israels stammen, de
oversten over duizend en honderd en de oversten
over het werk des konings;

7 Zij gaven voor de dienst van het huis Gods vijfdui-
zend talenten goud en tienduizend darieken; tien-
duizend talenten zilver; achttienduizend talenten
koper en honderdduizend talenten ijzer.
8 Wie edelstenen bij zich had, gaf die, voor de schat
van het huis des Heren, in handen van de
Gersoniet Jechiel.
9 Het volk verheugde zich over hun gewilligheid,
want zij gaven met een volkomen toegewijd hart
vrijwillig aan de Here; ook koning David verheug-
de zich met grote vreugde.
10 Toen prees David de Here ten aanschouwen van
de gehele gemeente, en David zeide: Geprezen zijt
Gij, Here, God van onze vader Israel, van eeuwig-
heid tot eeuwigheid.
11 Van U, o Here, is de grootheid en de kracht, de
heerlijkheid, de roem en de majesteit, ja, alles wat
in de hemel en op de aarde is; van U is de heer-
schappij, o Here, en Gij zijt als hoofd boven alles
verheven.
12 Want rijkdom en eer komen van U, en Gij heerst
over alles; in uw hand is sterkte en kracht, en Gij
hebt het in uw macht een ieder groot en sterk te
maken.
13 Thans loven wij U, o onze God, en prijzen wij uw
heerlijke naam.

14 Wie toch ben ik, en wat is mijn volk, dat wij in staat zouden zijn zulke vrijwillige gaven te schenken? Want het komt alles van U, en wij geven het U uit uw hand.
15 Voorwaar, wij zijn vreemdelingen en bijwoners voor uw aangezicht, gelijk al onze vaderen; als een schaduw zijn onze dagen op aarde, zonder hoop.
16 Here, onze God, al deze rijkdom die wij bijeengebracht hebben om U een huis te bouwen voor uw heilige naam, komt uit uw hand; U behoort het alles.
17 Ik weet, mijn God, dat Gij het hart toetst en een welbehagen hebt in oprechtheid; Ik heb in oprechtheid mijns harten U dit alles vrijwillig gegeven; nu heb ik met vreugde gezien, hoe ook uw volk dat zich hier bevindt, U vrijwillig gaven bracht.
18 Here, God van onze vaderen Abraham, Isaak en Israel, houd deze gezindheid in het hart van uw volk voor altijd in stand, en richt hun hart op U.
19 En geef mijn zoon Salomo een volkomen toegewijd hart, opdat hij uw geboden, uw getuigenissen en uw inzettingen onderhoudt, het alles volbrengt, en de burcht, die ik heb ontworpen, bouwt.

20 Daarop zeide David tot de gehele gemeente: Prijst
nu de Here, uw God. Toen prees de gehele
gemeente de Here, de God hunner vaderen, kniel-
de en boog zich neder voor de Here en voor de
koning.
21 De volgende dag slachtten zij voor de Here slacht-
offers en brachten zij de Here brandoffers: duizend
stieren, duizend rammen, duizend schapen met de
daarbij behorende plengoffers, en slachtoffers in
menigte voor geheel Israel.
22 Zij aten en dronken die dag voor het aangezicht
des Heren met grote vreugde, riepen Salomo, de
zoon van David, andermaal tot koning uit en zalf-
den hem de Here tot vorst, en Sadok tot priester.
23 En Salomo zette zich op de troon des Heren als
koning in de plaats van zijn vader David, en hij
was voorspoedig, zodat geheel Israel hem gehoor-
zaamde.
24 Alle oversten en helden en ook alle zonen van
koning David betuigden hun trouw aan koning
Salomo.
25 De Here gaf Salomo een uitermate groot aanzien
bij geheel Israel en schonk hem een koninklijke
majesteit, zoals geen enkel koning over Israel voor
hem bezeten had.
26 David, de zoon van Isai, heeft geregeerd over
geheel Israel,

27 En de tijd, die hij over Israel regeerde, was veertig
jaar: in Hebron regeerde hij zeven, in Jeruzalem
drieendertig jaar.
28 Toen hij in goede ouderdom, verzadigd van leven,
rijkdom en eer, gestorven was, werd zijn zoon
Salomo koning in zijn plaats.
29 De geschiedenis van koning David, uit vroeger en
later tijd, zie, deze staat beschreven in de geschie-
denis van de ziener Samuel, van de profeet Natan
en van de ziener Gad,
30 Tezamen met zijn gehele koninklijke staat en zijn
macht, en met de tijden die over hem en Israel en
over alle koninkrijken der andere landen zijn heen-
gegaan.

2 Kronieken 1

1 Salomo, de zoon van David, betoonde zich krach-
tig in zijn koningschap; de Here, zijn God, was
met hem en maakte hem uitermate machtig.
2 Toen vaardigde Salomo een bevel uit aan geheel
Israel: aan de oversten over duizend en over hon-
derd, aan de rechters en aan al de vorsten van
geheel Israel, de familiehoofden;
3 En Salomo en de gehele gemeente met hem gin-
gen naar de hoogte te Gibeon, want daar stond de
tent der samenkomst van God, die Mozes, de
knecht des Heren, in de woestijn gemaakt had.
4 De ark Gods had David wel uit Kirjat-jearim
gevoerd naar de plaats die hij voor haar gereedge-
maakt had (want David had voor haar een tent
gespannen in Jeruzalem),
5 Maar het koperen altaar dat Besaleel, de zoon van
Uri, de zoon van Chur, had gemaakt, had hij voor
de tabernakel des Heren geplaatst. Salomo nu en
de gemeente gingen Hem raadplegen.
6 En Salomo offerde daar voor het aangezicht des
Heren op het koperen altaar, dat bij de tent der
samenkomst behoorde; hij offerde daarop duizend
brandoffers.
7 In die nacht verscheen God aan Salomo en zeide
tot hem: Vraag, wat zal Ik u geven?
8 Toen zeide Salomo tot God: Gij hebt aan mijn
vader David grote goedertierenheid bewezen en
mij in zijn plaats koning gemaakt.

9 Here God, laat nu uw woord tot mijn vader David
bewaarheid worden, want Gij hebt mij koning
gemaakt over een volk, talrijk als het stof der
aarde.
10 Geef mij thans wijsheid en kennis, dat ik voor dit
volk kan uitgaan en ingaan, want wie zal dit grote
volk van U kunnen richten?
11 Toen zeide God tot Salomo: Omdat dit in uw hart
geweest is en gij geen rijkdom, schatten of eer
gevraagd hebt, noch het leven van uw haters, en
zelfs geen lang leven, maar wijsheid en kennis
voor u gevraagd hebt, om mijn volk, waarover Ik u
koning gemaakt heb, te richten,
12 Zo zij de wijsheid en de kennis u gegeven; boven-
dien zal Ik u rijkdom, schatten en eer geven, zoals
de koningen voor u niet gehad hebben en na u
niet zullen hebben.
13 Toen keerde Salomo van de hoogte te Gibeon, van
de tent der samenkomst, naar Jeruzalem terug, en
hij regeerde over Israel.
14 Salomo nu bracht wagens en ruiters bijeen, zodat
hij veertienhonderd wagens en twaalfduizend rui-
ters had; hij legde ze in de wagensteden en bij de
koning in Jeruzalem.
15 Ook maakte de koning het zilver en het goud in
Jeruzalem overvloedig als stenen, en de ceders als
moerbeivijgen, die in menigte in de Laagte groei-
en

16 De levering van de paarden, die voor Salomo
bestemd waren, geschiedde uit Misraim en uit
Kewe; de handelaars van de koning haalden ze
tegen marktprijs uit Kewe.
17 Een wagen uit Misraim stelden zij echter bij leve-
ring op zeshonderd, en een paard op honderd vijf-
tig eenheden zilver; evenzo voerde men ze door
hun bemiddeling uit naar alle koningen der
Hethieten en naar de koningen van Aram.

2 Kronieken 2

1 Salomo beval een tempel te bouwen voor de naam
des Heren en een koninklijk paleis voor zichzelf.
2 En Salomo wees een getal aan van zeventigdui-
zend man lastdragers, tachtigduizend steenhou-
wers in het gebergte en drieduizend en zeshon-
derd opzichters over hen.
3 Toen zond Salomo aan Churam, de koning van
Tyrus, de boodschap: [Handel] [met] [mij], zoals
gij met mijn vader David gehandeld hebt door
hem ceders te zenden, om voor zich een huis te
bouwen, waarin hij kon wonen.
4 Zie, ik ga een huis bouwen voor de naam van de
Here, mijn God, om het Hem te heiligen, om voor
zijn aangezicht te brengen welriekend reukwerk,
bestendig toonbrood, en brandoffers des morgens
en des avonds, op de sabbatten, op de nieuwe
maanden en op de feesten van de Here, onze God.
Dit is een altijddurende verplichting voor Israel.
5 Het huis, dat ik ga bouwen, zal groot zijn, want
onze God is groter dan alle goden.
6 Wie zou in staat zijn voor Hem een huis te bou-
wen, want de hemel, zelfs de hemel der hemelen,
kan Hem niet bevatten. Wie ben ik dan, dat ik
voor Hem een huis zou bouwen, indien het niet
was om voor zijn aangezicht offers te ontsteken?

7 Nu dan, zend mij een man, die bedreven is in de
bewerking van goud, zilver, koper, ijzer, roodpur-
per, karmozijn en blauwpurper, en die het verstaat
graveerwerk te vervaardigen, samen met de vaklie-
den die bij mij in Juda en in Jeruzalem zijn, en
waarvoor mijn vader David gezorgd heeft.
8 Zend mij ook cederhout, cipresse [hout] en algum-
mimhout van de Libanon, want mij is bekend, dat
uw knechten de bomen van de Libanon weten te
vellen; en zie, mijn knechten zullen uw knechten
helpen,
9 Hout in overvloed voor mij gereed te maken, want
het huis, dat ik ga bouwen zal groot en wonder-
baar zijn.
10 Zie, in ruil voor de houthakkers, die de bomen vel-
len, geef ik tot voedsel voor uw knechten twintig-
duizend kor tarwe, twintigduizend kor gerst, twin-
tigduizend bath wijn en twintigduizend bath olie.
11 En Churam, de koning van Tyrus, antwoordde in
een schrijven dat hij aan Salomo zond: Omdat de
Here zijn volk liefheeft, heeft Hij u tot koning over
hen aangesteld.
12 Voorts zeide Churam: Geprezen zij de Here, de
God van Israel, die de hemel en de aarde gemaakt
heeft, daar Hij aan koning David een wijze zoon,
begiftigd met verstand en inzicht, heeft gegeven,
die een tempel voor de Here en een koninklijk
paleis voor zichzelf bouwen zal.

13 Ik zend u dan een bekwaam man, begiftigd met
inzicht, Churam-abi,
14 Zoon van een vrouw uit de dochters van Dan,
wiens vader een Tyrier was; hij heeft verstand van
de bewerking van goud, zilver, koper, ijzer, ste-
nen, hout, roodpurper, blauwpurper, fijn linnen en
karmozijn, van het vervaardigen van allerlei gra-
veerwerk en van het ontwerpen van allerlei kunst-
werk dat hem wordt opgedragen tezamen met uw
vaklieden en die van mijn heer, uw vader David.
15 Laat dan mijn heer de tarwe en de gerst, de olie
en de wijn, die hij heeft toegezegd, aan zijn
knechten zenden.
16 Dan zullen wij bomen vellen van de Libanon,
zoveel als gij nodig hebt, en ze u in vlotten over
zee naar Jafo brengen; en gij kunt ze naar
Jeruzalem vervoeren.
17 Toen telde Salomo al de mannelijke vreemdelin-
gen, die in het land van Israel waren, na de telling
die zijn vader David had gehouden, en er bleken
er honderddrieenvijftigduizend zeshonderd te zijn.
18 En hij maakte zeventigduizend van hen tot lastdra-
gers en tachtigduizend tot steenhouwers in het
gebergte en drieduizend zeshonderd tot opzich-
ters, om het volk aan het werk te zetten.

2 Kronieken 3

1 Toen begon Salomo met de bouw van de tempel
te Jeruzalem op de berg Moria, waar de Here aan
zijn vader David verschenen was; op de plaats die
David daarvoor had bestemd, op de dorsvloer van
de Jebusiet Ornan.
2 Hij begon met de bouw in de tweede maand, op
de tweede dag, in het vierde jaar van zijn rege-
ring.
3 Dit is het grondplan van Salomo voor de bouw van
het huis Gods: de lengte in ellen naar de oude
maat was zestig el en de breedte twintig el.
4 De voorhal aan de voorkant was in de lengte langs
de breedte van het huis twintig el, en de hoogte
honderd twintig; hij overtrok haar van binnen met
zuiver goud.
5 Hij beschoot het grote vertrek met cipressehout,
overtrok dit met fijn goud en bracht daarop pal-
men en slingers aan.
6 Ter versiering voorzag hij het vertrek van kostbare
steen. Het goud was goud van Parwaim.
7 Aldus overtrok hij het vertrek, de balken, de drem-
pels, zijn wanden en zijn deurvleugels met goud;
en op de wanden graveerde hij cherubs.

8 Voorts maakte hij het vertrek van het heilige der heiligen; de lengte ervan langs de breedte van het huis, was twintig el, en de breedte eveneens twintig el; hij overtrok het met fijn goud van zeshonderd talenten.
9 Het gewicht der spijkers was vijftig sikkels goud. De bovenvertrekken overtrok hij eveneens met goud.
10 Hij maakte in het vertrek van het heilige der heiligen twee cherubs, beeldhouwwerk, en men overtrok ze met goud.
11 De vleugels der cherubs hadden een gezamenlijke lengte van twintig el; de ene vleugel van de ene was vijf el en raakte aan de wand van het huis, terwijl de andere vleugel vijf el was en aan de vleugel van de andere cherub raakte.
12 En de ene vleugel van de tweede cherub was vijf el en raakte aan de wand van het huis, terwijl de andere vleugel vijf el was en aansloot aan de vleugel van de eerste cherub.
13 De vleugels van deze cherubs strekten zich twintig el uit; zelf stonden zij op hun voeten met hun aangezichten naar het huis.
14 Hij maakte het voorhangsel van blauwpurper, roodpurper, karmozijn en fijn linnen en bracht daarop cherubs aan.
15 Voorts maakte hij voor het huis twee zuilen, vijfendertig el hoog, met een kapiteel erbovenop van vijf el.

16 Ook maakte hij slingers om de rand, die hij aan-
bracht op de top der zuilen, en hij maakte hon-
derd granaatappels en hechtte ze aan de slingers.
17 Hij stelde de zuilen voor de tempel, een aan de
rechterkant en een aan de linkerkant en noemde
de rechter Jakin, en de linker Boaz.

2 Kronieken 4

1 Ook maakte hij een koperen altaar; het was twin-
tig el lang, twintig el breed en tien el hoog.
2 Voorts maakte hij de zee, van gietwerk, tien el van
rand tot rand, geheel rond, vijf el hoog, terwijl
een meetsnoer van dertig el haar rondom kon
omspannen.
3 Om de onderkant heen bevonden zich afbeeldin-
gen van runderen, die haar geheel omgaven, tien
el, geheel rondom de zee, twee rijen runderen, in
een gietsel met haar gegoten.
4 Zij stond op twaalf runderen, waarvan drie noord-
waarts gekeerd waren, drie westwaarts, drie zuid-
waarts en drie oostwaarts; de zee rustte boven op
hen en al hun achterdelen waren binnenwaarts
gewend.
5 Haar dikte was een handbreed en haar rand had
de vorm van een bekerrand, van een leliekelk. Zij
had een inhoud van drieduizend bath.
6 Voorts maakte hij tien wasvaten, plaatste er vijf
aan de rechterkant en vijf aan de linkerkant, voor
de wassingen. De benodigdheden voor het bran-
doffer spoelden zij daarin af, maar de zee diende
voor de priesters, om zich daarin te wassen.
7 Hij maakte de tien gouden kandelaars volgens het
voorschrift daarvoor en plaatste ze in de hoofd-
zaal, vijf aan de rechterkant en vijf aan de linker-
kant.

8 Ook maakte hij tien tafels en zette ze in de hoofd-
zaal, vijf aan de rechter en vijf aan de linkerkant.
Honderd gouden sprengbekkens maakte hij.
9 Eveneens maakte hij de voorhof der priesters, de
grote voorhof en de deuren van de voorhof, welke
deuren hij met koper overtrok.
10 De zee nu plaatste hij aan de rechtervleugel van
het huis, naar het zuidoosten.
11 En Churam maakte eveneens de potten, scheppen
en sprengbekkens. Zo voltooide Churam het werk
dat hij voor koning Salomo aan het huis Gods had
te doen:
12 De twee zuilen; de bollen; de twee kapitelen op de
top der zuilen; de twee vlechtwerken om beide
bollen der kapitelen op de top der zuilen te bedek-
ken;
13 En de vierhonderd granaatappelen voor beide
vlechtwerken, twee rijen granaatappelen voor elk
vlechtwerk, om de beide bollen der kapitelen op
de zuilen te bedekken.
14 Hij maakte de onderstellen, de bekkens op de
wagens,
15 De ene zee en de twaalf runderen daaronder;
16 Ook de potten, de scheppen, de vorken met al
hun toebehoren maakte Churam-abi van gepolijst
koper voor koning Salomo voor het huis des
Heren.

17 In de Streek van de Jordaan goot de koning ze, in
diepe grond, tussen Sukkot en Seredata.
18 Salomo maakte al deze voorwerpen in zeer grote
hoeveelheid; het gewicht aan koper werd dan ook
niet berekend.
19 Ook maakte Salomo al de voorwerpen van het huis
Gods, het gouden altaar, de tafels waarop het
toonbrood lag,
20 De kandelaars en hun lampen, die volgens het
voorschrift voor de achterzaal moest branden, alles
van gedegen goud;
21 De kelken, lampen en snuiters van goud, van het
louterste goud;
22 De messen, sprengbekkens, schotels en vuurpan-
nen van gedegen goud; de ingang van het huis,
zijn binnenste deuren naar het heilige der heili-
gen, en de deuren van de hoofdzaal van de tem-
pel, van goud.

2 Kronieken 5

1 Toen al het werk, dat Salomo aan het huis des
Heren deed, voltooid was, bracht Salomo de
geheiligde voorwerpen van zijn vader David erin;
het zilver, het goud en al die voorwerpen legde hij
in de schatkamers van het huis Gods.
2 Toen vergaderde Salomo de oudsten van Israel, en
al de stamhoofden, de familievorsten der
Israelieten, te Jeruzalem, om de ark van het ver-
bond des Heren uit de stad Davids, dat is Sion,
opwaarts te brengen.
3 En alle mannen van Israel kwamen bij de koning
op het feest samen; dat was in de zevende maand.
4 Toen alle oudsten van Israel gekomen waren, hie-
ven de Levieten de ark op
5 En brachten de ark, de tent der samenkomst en
alle heilige voorwerpen die in de tent waren,
opwaarts; de levitische priesters brachten ze
opwaarts.
6 Koning Salomo en de gehele vergadering van
Israel, die bij hem samengekomen was voor de ark,
offerden schapen en runderen, niet te tellen, noch
te berekenen vanwege de menigte.
7 Vervolgens brachten de priesters de ark des ver-
bonds des Heren naar haar plaats, de achterzaal
van het huis, het heilige der heiligen, onder de
vleugels der cherubs,

8 Zodat de cherubs beide vleugels uitspreidden over
de plaats der ark en de cherubs de ark en haar
draagbomen van boven bedekten.
9 De draagbomen waren zo lang, dat hun uiteinden
buiten de ark voor de achterzaal zichtbaar waren,
maar buiten kon men ze niet zien; zij is daar
geweest tot op de huidige dag.
10 Er was niets in de ark dan alleen de twee tafelen
die Mozes erin gedaan had op Horeb, waar de
Here met de Israelieten een verbond had gesloten
bij hun uittocht uit Egypte.
11 Toen de priesters uit het heiligdom naar buiten
traden (want al de priesters, die zich daar bevon-
den, hadden zich geheiligd zonder zich aan de
afdelingen te houden)
12 Stonden al de levitische zangers, Asaf, Heman,
Jedutun, hun zonen en hun broeders, met fijn lin-
nen bekleed, ten oosten van het altaar, met cim-
balen, harpen en citers; bij hen waren honderd
twintig priesters, die op de trompetten bliezen.

13 Toen zij tezamen trompetten en eenstemmig een
lied lieten horen, om de Here te loven en te prij-
zen, en de stem verhieven bij trompetten, cimba-
len en andere muziekinstrumenten, en de Here
aldus prezen: Want Hij is goed, want zijn goeder-
tierenheid is tot in eeuwigheid, toen werd het
huis, het huis des Heren, vervuld met een wolk,
14 Zodat de priesters vanwege de wolk niet konden
blijven staan om dienst te doen, want de heerlijk-
heid des Heren had het huis Gods vervuld.

2 Kronieken 6

1 Toen zeide Salomo: De Here heeft gezegd in don-
kerheid te willen wonen;
2 Ik heb U ter woning een huis gebouwd, en een
vaste plaats om daar eeuwig te wonen.
3 Daarna wendde de koning zich om en zegende de
gehele gemeente van Israel, terwijl de gehele
gemeente van Israel stond.
4 En hij zeide: Geprezen zij de Here, de God van
Israel, die met zijn handen volbracht heeft, het-
geen Hij met zijn mond aldus tot mijn vader David
gesproken had:
5 Van de dag aan, dat Ik mijn volk uit het land
Egypte leidde, heb Ik geen stad uit alle stammen
van Israel verkoren, om er een huis te bouwen,
opdat mijn naam daar zijn zou, en geen man ver-
koren, om vorst te zijn over mijn volk Israel;
6 Maar nu heb Ik Jeruzalem verkoren, opdat mijn
naam daar zijn zou, en heb Ik David verkoren,
opdat hij over mijn volk Israel zou heersen.
7 Toen mijn vader David voornemens was een huis
te bouwen voor de naam van de Here, de God van
Israel,
8 Zeide de Here tot mijn vader David: dat gij het
voornemen hadt voor mijn naam een huis te bou-
wen, gij hebt er goed aan gedaan, dat gij dit voor-
nemens waart;
9 Gij evenwel zult het huis niet bouwen, maar de
zoon, die uit uw lendenen zal voortkomen, die zal
het huis voor mijn naam bouwen.

10 De Here nu heeft zijn woord dat Hij gesproken had, gestand gedaan en ik ben opgetreden in de plaats van mijn vader David, en heb mij gezet op de troon van Israel, zoals de Here gesproken heeft, en ik heb dit huis voor de naam van de Here, de God van Israel, gebouwd,

11 En er de ark geplaatst, waarin het verbond des Heren berust, dat Hij met de Israelieten gesloten heeft.

12 Toen ging hij voor het altaar des Heren staan, ten aanschouwen van de gehele gemeente van Israel, en breidde zijn handen uit.

13 Want Salomo had een koperen gestoelte gemaakt en dat midden in de voorhof gezet, vijf el lang, vijf el breed, drie el hoog, en hij ging daarop staan, knielde ten aanschouwen van de gehele gemeente van Israel, breidde zijn handen uit naar de hemel,

14 En zeide: Here, God van Israel, er is in de hemel en op de aarde geen God als Gij, die het verbond en de goedertierenheid houdt jegens uw knechten welke met hun gehele hart voor uw aangezicht wandelen;

15 Die jegens uw knecht, mijn vader David, gehouden hebt wat Gij tot hem gesproken hadt, ja die het-geen Gij met uw mond hadt gesproken, met uw hand hebt volbracht, zoals heden blijkt.

16 Nu dan, Here, God van Israel, houd jegens uw
knecht, mijn vader David, wat Gij tot hem gespro-
ken hebt: nimmer zal u voor mijn aangezicht een
man ontbreken, die op de troon van Israel zitten
zal, indien slechts uw zonen hun weg in acht
nemen, door in mijn wet te wandelen zoals gij
voor mijn aangezicht gewandeld hebt.
17 Nu dan, Here, God van Israel, laat toch het woord
bewaarheid worden, dat Gij tot uw knecht, tot
David gesproken hebt.
18 Zou God dan waarlijk bij de mensen op aarde
wonen? Zie, de hemel, zelfs de hemel der heme-
len, kan U niet bevatten, hoeveel te min dit huis
dat ik gebouwd heb!
19 Wend U dan tot het gebed van uw knecht en tot
zijn smeking, Here, mijn God, en hoor naar het
geroep en het gebed, dat uw knecht voor uw aan-
gezicht bidt,
20 Zodat uw ogen dag en nacht geopend zijn over
dit huis, de plaats waar Gij naar uw belofte uw
naam zoudt doen wonen, zodat Gij hoort naar het
gebed dat uw knecht te dezer plaatse opzenden
zal.
21 Hoor dan naar de smekingen van uw knecht en
van uw volk Israel, die zij te dezer plaatse opzen-
den zullen. Ja, Gij zult het horen uit de plaats
uwer woning, uit de hemel; en wanneer Gij het
hoort, zult Gij vergiffenis schenken.

22 Indien iemand tegen zijn naaste gezondigd heeft
en deze een eed van hem vergt, waardoor hij een
vloek over zich inroept, en hij die eed komt afleg-
gen voor uw altaar in dit huis,
23 Hoor Gij dan uit de hemel, en grijp in, en richt uw
knechten door de goddeloze zijn handelwijze te
vergelden en deze op zijn eigen hoofd te doen
neerkomen, en door de rechtvaardige vrij te spre-
ken, en hem te doen naar zijn gerechtigheid.
24 Indien uw volk Israel verslagen wordt door de vij-
and, omdat zij tegen U gezondigd hebben, en zij
zich bekeren, uw naam belijden en voor uw aange-
zicht in dit huis bidden en smeken,
25 Hoor Gij dan uit de hemel, vergeef de zonde van
uw volk Israel en breng hen terug naar het land
dat Gij hun en hun vaderen gegeven hebt.
26 Wanneer de hemel gesloten blijft, zodat er geen
regen komt, daar zij tegen U gezondigd hebben,
en zij te dezer plaatse bidden, uw naam belijden
en zich van hun zonde bekeren, omdat Gij hen
vernederd hebt,
27 Hoor Gij dan in de hemel, vergeef de zonde van
uw knechten en van uw volk Israel, (want Gij wijst
hun de goede weg waarop zij moeten wandelen)
en geef regen op uw land, dat Gij uw volk ten erf-
deel geschonken hebt.

28 Wanneer er hongersnood in het land is, wanneer
er pest is, brandkoren of honigdauw, sprinkhanen
of kaalvreters, wanneer de vijand het volk in de
steden van zijn land benauwt, welke plaag en
welke ziekte ook;
29 Welk gebed, welke smeking ook, die enig mens of
uw gehele volk Israel doen zal, omdat ieder zijn
plaag en zijn smart kent, zodat hij zijn handen in
dit huis uitbreidt, *f*
30 Hoor Gij dan uit de hemel, de vaste plaats uwer
woning, vergeef en vergeld ieder naar al zijn
wegen, daar Gij zijn hart kent (want Gij alleen
kent het hart der mensenkinderen),
31 Opdat zij U vrezen en in uw wegen wandelen al de
dagen die zij leven in het land dat Gij onze vade-
ren gegeven hebt.
32 Ook wanneer een vreemdeling die niet tot uw volk
Israel behoort, ter wille van uw grote naam, uw
sterke hand en uw uitgestrekte arm uit verren
lande komt, en men komt bidden in dit huis,
33 Hoor Gij dan uit de hemel, de vaste plaats uwer
woning, en doe naar alles wat de vreemdeling tot
U roept, opdat alle volken der aarde uw naam
leren kennen, en U vrezen zoals uw volk Israel, en
weten dat uw naam uitgeroepen is over dit huis
dat ik gebouwd heb.

34 Wanneer uw volk ten strijde trekt tegen zijn vijan-
den langs de weg waarop Gij hen zendt, en zij
bidden tot U in de richting van deze stad die Gij
verkoren hebt, en van het huis dat ik voor uw
naam gebouwd heb,
35 Hoor dan uit de hemel naar hun gebed en sme-
king, en verschaf hun recht.
36 Wanneer zij tegen U zondigen (er is immers geen
mens die niet zondigt) en Gij op hen toornig
wordt en hen overlevert aan een vijand, zodat
men hen als gevangenen wegvoert naar een land
ver of nabij,
37 Wanneer zij het dan ter harte nemen in het land
waarheen zij weggevoerd zijn, zich bekeren, tot U
smeken in het land hunner gevangenschap en zeg-
gen: wij hebben gezondigd, ongerechtigheid
bedreven en goddeloos gehandeld,
38 Wanneer zij zich dan tot U bekeren met hun gehe-
le hart en met hun gehele ziel in het land van hen
die ze in gevangenschap weggevoerd hebben,
wanneer zij bidden in de richting van hun land dat
Gij hun vaderen gegeven hebt, en van de stad die
Gij verkoren hebt, en van dit huis dat ik voor uw
naam gebouwd heb,
39 Hoor dan uit de hemel, de vaste plaats uwer
woning, naar hun gebed en smekingen, verschaf
hun recht en vergeef uw volk hetgeen waarin zij
tegen U gezondigd hebben.

40 Nu dan, mijn God, laten uw ogen geopend en uw
oren opmerkzaam zijn op het gebed te dezer
plaatse.
41 Nu dan, sta op, Here God, naar uw rustplaats, Gij
en de ark uwer sterkte. Laten uw priesters, Here
God, zich bekleden met heil, en uw gunstgenoten
zich in het goede verheugen.
42 Here God, wijs uw gezalfde niet af, gedenk de
gunstbewijzen aan uw knecht David.

2 Kronieken 7

1 Zodra Salomo zijn gebed geeindigd had, daalde
vuur uit de hemel neer en verteerde het brandoffer
en de slachtoffers; en de heerlijkheid des Heren
vervulde het huis.
2 De priesters konden het huis des Heren niet bin-
nengaan, want de heerlijkheid des Heren had het
huis des Heren vervuld.
3 Toen alle Israelieten het vuur en de heerlijkheid
des Heren op het huis zagen neerdalen, knielden
zij met het aangezicht ter aarde op het plaveisel,
bogen zich neer en prezen de Here: Want Hij is
goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwig-
heid.
4 De koning en het gehele volk offerden slachtoffers
voor het aangezicht des Heren.
5 Koning Salomo offerde een slachtoffer van tweeen-
twintigduizend runderen en honderdentwintigdui-
zend stuks kleinvee. Aldus hebben de koning en
het gehele volk het huis Gods ingewijd.
6 De priesters stonden op hun posten; eveneens de
Levieten met de muziekinstrumenten des Heren,
die koning David vervaardigd had om de Here,
wanneer David door hun dienst het loflied deed
horen, aldus te prijzen: Want zijn goedertierenheid
is tot in eeuwigheid. Tegenover hen bliezen de
priesters op de trompet, en geheel Israel stond.

7 Salomo heiligde het midden van de voorhof, voor
het huis des Heren, want daar bereidde hij de
brandoffers en de vetstukken van de vredeoffers,
omdat het koperen altaar dat Salomo gemaakt
had, het brandoffer, het spijsoffer en de vetstuk-
ken niet kon bevatten.
8 Toen vierde Salomo gedurende zeven dagen het
feest en geheel Israel met hem, een zeer grote
gemeente, van de weg naar Hamat af tot aan de
Beek van Egypte.
9 En op de achtste dag hielden zij een feestelijke
vergadering, want de inwijding van het altaar had-
den zij zeven dagen lang gevierd; het feest duurde
zeven dagen.
10 Op de drieentwintigste dag van de zevende maand
liet hij het volk naar hun tenten gaan, verheugd
en welgemoed wegens het goede dat de Here aan
David, aan Salomo en aan zijn volk Israel gedaan
had.
11 Toen Salomo het huis des Heren en het huis des
konings voltooid had, en alles wat Salomo in de
zin gekomen was, in het huis des Heren en in zijn
eigen huis te maken, voorspoedig tot stand
gebracht had,
12 Verscheen de Here aan Salomo des nachts en zeide
tot hem: Ik heb uw gebed gehoord en deze plaats
voor Mij tot een huis der offeranden verkoren.
13 Wanneer Ik de hemel toesluit, zodat er geen regen
is, wanneer Ik de sprinkhanen gebied het land kaal
te vreten, indien Ik pest onder mijn volk zend,

14 En mijn volk waarover mijn naam is uitgeroepen, verootmoedigt zich en zij bidden en zoeken mijn aangezicht en bekeren zich van hun boze wegen, dan zal Ik uit de hemel horen, en hun zonde vergeven en hun land herstellen.

15 Thans zullen mijn ogen geopend zijn, en zullen mijn oren luisteren naar het gebed te dezer plaatse.

16 Thans heb Ik dit huis verkoren en geheiligd, opdat mijn naam daar zij tot in eeuwigheid; mijn ogen en mijn hart zullen daar zijn al de dagen.

17 Wat u aangaat, indien gij voor mijn aangezicht wandelt, zoals uw vader David gewandeld heeft, en doet naar alles wat Ik u geboden heb, en mijn inzettingen en mijn verordeningen in acht neemt,

18 Dan zal Ik uw koningstroon bevestigen, zoals Ik Mij jegens uw vader David verbonden heb met de woorden: nimmer zal u een man ontbreken, die over Israel heerst.

19 Maar indien gij u afkeert en mijn inzettingen en verordeningen die Ik u voorgehouden heb, verlaat, andere goden gaat dienen en u voor hen nederbuigt,

20 Dan zal Ik hen uitrukken uit mijn land dat Ik hun gegeven heb; dit huis dat Ik aan mijn naam geheiligd heb, zal Ik dan van mijn aangezicht wegwerpen, en Ik zal het tot een spreekwoord en een spotrede onder alle volken maken.

21 Dit huis, dat hoog verheven was; ieder die eraan
voorbijgaat, zal zich ontzetten en zeggen: Waarom
heeft de Here alzo aan dit land en aan dit huis
gedaan?
22 Dan zal men zeggen: Omdat zij de Here, de God
van hun vaderen, die hen uit het land Egypte had
geleid, hebben verlaten, zich aan andere goden
gehecht, zich voor die nedergebogen en die
gediend hebben, daarom heeft Hij al dit onheil
over hen gebracht.

2 Kronieken 8

1 Na afloop van de twintig jaren, waarin Salomo het
huis des Heren en zijn eigen huis had gebouwd,
2 Versterkte Salomo de steden die Churam aan
Salomo gegeven had, en liet hij de Israelieten
daarin wonen.
3 Ook trok Salomo naar Hamat-soba en overweldig-
de het.
4 Daarna versterkte hij Tadmor in de woestijn en al
de voorraadsteden die hij in Hamat gebouwd had.
5 Voorts versterkte hij Hoog-bet-choron en Laag-bet-
choron, vestingsteden met muren, deuren en
grendels;
6 Ook Baalat en al de voorraadsteden die Salomo
had, al de wagensteden en de ruitersteden, al het-
geen Salomo begeerde te bouwen in Jeruzalem, op
de Libanon en in het gehele land zijner heerschap-
pij.
7 Al het volk dat overgebleven was van de
Hethieten, Amorieten, Perizzieten, Chiwwieten en
Jebusieten, die niet tot Israel behoorden;
8 Diegenen van hun nakomelingen, welke na hen in
het land waren overgebleven en door de
Israelieten niet waren verdelgd, riep Salomo op
om herendiensten te verrichten tot op de huidige
dag.

9 Maar van de Israelieten maakte Salomo niemand
tot slaaf voor zijn arbeid; zij waren echter krijgslie-
den, oversten van zijn garde, en oversten van zijn
wagens en ruiters.
10 Dit waren de hoogste ambtenaren van koning
Salomo: tweehonderd vijftig, die het volk bestuur-
den.
11 Salomo bracht de dochter van Farao uit de stad
Davids naar het huis dat hij voor haar gebouwd
had, want hij zeide: Een vrouw van mij mag niet in
het huis van David, de koning van Israel, wonen,
want heilig zijn de plaatsen waar de ark des Heren
gekomen is.
12 Toen bracht Salomo brandoffers aan de Here op
het altaar des Heren dat hij voor de voorhal
gebouwd had,
13 Namelijk hetgeen naar het gebod van Mozes voor
elke dag als offer vastgesteld was, voor de sabbat-
ten, voor de nieuwe maanden en voor de feesttij-
den driemaal des jaars: op het feest der ongezuur-
de broden, het feest der weken en het loofhutten-
feest.
14 Hij stelde naar de verordening van zijn vader
David de dienst voor de afdelingen der priesters
vast en de ambtsplichten voor de Levieten: te
loven en te dienen in het bijzijn van de priesters,
zoals voor elke dag was vastgesteld; ook [de]
[dienst] voor de poortwachters naar hun afdelin-
gen voor elke poort, want zo was het gebod van
David, de man Gods.

15 Zij weken niet af van het gebod des konings
betreffende de priesters en de Levieten, in geen
enkel opzicht, ook niet inzake de schatten.
16 Al het werk van Salomo kwam tot stand, van de
dag der grondlegging van het huis des Heren af
tot aan zijn voltooiing. Het huis des Heren was
gereed.
17 Toen ging Salomo naar Esjon-geber en naar Elot
aan de zeekust, in het land Edom.
18 Churam zond hem door zijn knechten schepen en
kundige zeelieden; zij kwamen met de knechten
van Salomo naar Ofir en haalden vandaar vierhon-
derd vijftig talenten goud, die zij bij koning
Salomo brachten.

2 Kronieken 9

1 De koningin van Seba had de roep omtrent
Salomo vernomen. Toen kwam zij te Jeruzalem om
Salomo door raadselen op de proef te stellen, met
een zeer groot gevolg en met kamelen, die spece-
rijen, goud in overvloed en edelgesteente droe-
gen. Nadat zij bij Salomo gekomen was, sprak zij
met hem over alles wat zij op haar hart had.
2 En Salomo loste al haar vraagstukken op; niets was
voor Salomo te diepzinnig, om voor haar op te
lossen.
3 Toen de koningin van Seba de wijsheid van
Salomo zag, en het huis dat hij gebouwd had,
4 De spijze van zijn tafel, het zitten van zijn diena-
ren, het staan van zijn bedienden en hun kleding,
zijn schenkers en hun kleding, zijn brandoffers die
hij in het huis des Heren placht te brengen, was zij
buiten zichzelf.
5 En zij zeide tot de koning: Het is dus waar, wat ik
in mijn land over u en uw wijsheid gehoord heb,
6 Maar ik geloofde hun woorden niet, totdat ik
kwam en het met eigen ogen zag; waarlijk, de
helft van uw grote wijsheid was mij niet aange-
zegd; gij hebt de roep overtroffen, die ik verno-
men had.
7 Gelukkig zijn uw mannen en gelukkig deze diena-
ren van u, die gedurig in uw dienst staan en uw
wijsheid horen!

8 Geprezen zij de Here, uw God, die zulk een welge-
vallen aan u had, dat Hij u op zijn troon gezet
heeft, tot koning voor de Here, uw God! Omdat
uw God Israel zo liefheeft, dat Hij het voor immer
in stand wil houden, heeft Hij u over hen tot
koning gesteld, om recht en gerechtigheid te oefe-
nen.
9 Zij gaf de koning honderd twintig talenten goud
en specerijen in grote overvloed en edelgesteente;
nooit was er zulke specerij als die, welke de konin-
gin van Seba aan koning Salomo gaf.
10 Bovendien brachten de knechten van Churam en
van Salomo, die goud uit Ofir haalden, algummim-
hout en edelgesteente mee.
11 De koning maakte van het algummimhout trappen
voor het huis des Heren en voor het huis des
konings, ook citers en harpen voor de zangers.
Nimmer tevoren was zo iets in het land van Juda
gezien.
12 Koning Salomo gaf aan de koningin van Seba al
wat zij begeerde en vroeg, meer dan zij de koning
gebracht had. Daarop keerde zij met haar dienaren
terug naar haar land.
13 Het gewicht van het goud dat in een jaar voor
Salomo binnenkwam, bedroeg zeshonderd zesen-
zestig talenten goud,
14 Behalve wat de handelaars en de kooplieden
brachten; ook brachten alle koningen van Arabie
en de stadhouders des lands goud en zilver tot
Salomo.

15 Tweehonderd grote schilden maakte koning
Salomo van geslagen goud, zeshonderd eenheden
geslagen goud gebruikte hij voor een groot schild;
16 Eveneens driehonderd kleine schilden van geslagen
goud, driehonderd eenheden goud gebruikte hij
voor een klein schild. De koning plaatste ze in het
huis: Woud van de Libanon.
17 Voorts maakte de koning een grote ivoren troon,
die hij overtrok met gelouterd goud.
18 De troon had zes treden, een gouden voetbank,
die aan de troon bevestigd was, en aan weerszij-
den van de zitplaats leuningen; twee leeuwen
stonden naast de leuningen
19 En twaalf leeuwen stonden aan weerszijden op de
zes treden; nooit was zo iets voor enig koninkrijk
gemaakt.
20 Al het drinkgerei van koning Salomo was van
goud, al het gerei van het huis Woud van de
Libanon, was van gedegen goud; zilver werd in de
dagen van Salomo niet van waarde geacht.
21 Want de koning had schepen, die naar Tarsis voe-
ren met de knechten van Churam; eens in de drie
jaar kwamen de schepen van Tarsis binnen, bela-
den met goud en zilver, ivoor, apen en pauwen.
22 Koning Salomo overtrof alle koningen der aarde in
rijkdom en wijsheid.

23 Alle koningen der aarde verlangden Salomo te zien
om de wijsheid te horen, die God in zijn hart
gelegd had.
24 Ieder van hen bracht zijn geschenk: zilveren en
gouden voorwerpen, klederen wapenen, specerij-
en, paarden en muildieren, jaar op jaar.
25 Voorts had Salomo vierduizend stallingen voor de
paarden en de wagens, en twaalfduizend ruiters;
hij legde ze in de wagensteden en bij de koning te
Jeruzalem.
26 Hij heerste over al de koningen, van de Rivier af
tot aan het land der Filistijnen en de grens van
Egypte.
27 De koning maakte het zilver in Jeruzalem overvloe-
dig als stenen, en de ceders als moerbeivijgen die
in menigte in de Laagte groeien.
28 Men leverde Salomo paarden uit Misraim en uit
alle landen.
29 Het overige van de geschiedenis van Salomo, uit
vroeger en later tijd, is dat niet beschreven in de
geschiedenis van de profeet Natan, in de profetie
van de Siloniet Achia en in de gezichten van de
ziener Jedo over Jerobeam, de zoon van Nebat?
30 Veertig jaar regeerde Salomo te Jeruzalem over
geheel Israel.
31 Daarna ging Salomo bij zijn vaderen te ruste en
men begroef hem in de stad van zijn vader David;
zijn zoon Rechabeam werd koning in zijn plaats.

2 Kronieken 10

1 Rechabeam ging naar Sichem, want naar Sichem
was geheel Israel gekomen om hem koning te
maken.
2 Zodra Jerobeam, de zoon van Nebat, het hoorde
(hij was in Egypte, waarheen hij voor koning
Salomo gevlucht was) keerde hij uit Egypte terug.
3 Toen lieten zij hem roepen, waarna Jerobeam met
geheel Israel tot Rechabeam kwam, en zij zeiden:
4 Uw vader heeft ons juk hard gemaakt; maakt gij
nu de harde dienst van uw vader en het zware juk
dat hij ons opgelegd heeft, lichter; dan zullen wij
u dienen.
5 Daarop zeide hij tot hen: Komt overmorgen bij mij
terug. En het volk ging heen.
6 Koning Rechabeam raadpleegde hierop de ouden
die in dienst van zijn vader Salomo gestaan had-
den, toen deze nog leefde, en zeide: Wat raadt gij
dit volk te antwoorden?
7 Zij zeiden tot hem: Indien gij vriendelijk zijt voor
dit volk, hun ter wille zijt en goede woorden tot
hen spreekt, dan zullen zij voor altijd uw knechten
zijn.
8 Maar hij verwierp de raad die de ouden hem gege-
ven hadden, en raadpleegde de jonge mannen die
met hem opgegroeid waren en in zijn dienst ston-
den; hij zeide tot hen:

9 Wat raadt gij, dat wij zullen antwoorden aan dit
volk dat tot mij gesproken heeft: maak het juk dat
uw vader ons opgelegd heeft lichter?
10 De jonge mannen die met hem opgegroeid waren,
zeiden tot hem: Dit moet gij zeggen tot het volk
dat tot u gesproken heeft: uw vader heeft ons juk
zwaar gemaakt, maar geef gij ons verlichting; dit
moet gij tot hen zeggen: mijn pink is dikker dan
mijns vaders lendenen.
11 Welnu, mijn vader heeft u een zwaar juk opgelegd,
maar ik zal uw juk nog verzwaren; mijn vader
heeft u met zwepen getuchtigd, maar ik zal u
tuchtigen met gesels.
12 Op de derde dag kwam Jerobeam met het gehele
volk tot Rechabeam, zoals de koning gesproken
had: Komt overmorgen bij mij terug.
13 Toen gaf de koning hun een hard antwoord; want
koning Rechabeam verwierp de raad der ouden
14 En sprak tot hen naar de raad der jonge mannen:
Mijn vader heeft uw juk zwaar gemaakt, maar ik
zal het nog verzwaren; mijn vader heeft u met
zwepen getuchtigd, maar ik zal u tuchtigen met
gesels.
15 Dus luisterde de koning niet naar het volk, want
zo was het door God beschikt, opdat de Here zijn
woord waar zou maken, dat Hij door de dienst van
de Siloniet Achia tot Jerobeam, de zoon van
Nebat, gesproken had.

16 Toen geheel Israel zag, dat de koning niet naar
hen luisterde, gaf het volk de koning ten ant-
woord: Wij hebben geen deel aan David, en geen
erfbezit met de zoon van Isai! Ieder naar uw ten-
ten, Israel! Zorg nu voor uw eigen huis, David! En
heel Israel ging naar zijn tenten.
17 Maar over de Israelieten die in de steden van Juda
woonden, werd Rechabeam koning.
18 Koning Rechabeam zond Hadoram, die over de
herendienst gesteld was, doch de Israelieten ste-
nigden hem, zodat hij stierf, en koning Rechabeam
slaagde er ternauwernood in, de wagen te beklim-
men om naar Jeruzalem te vluchten.
19 Aldus werden de Israelieten van Davids huis afval-
lig tot op de huidige dag.

2 Kronieken 11

1 Toen Rechabeam te Jeruzalem was gekomen, riep
hij het huis van Juda en Benjamin bijeen, honderd-
tachtigduizend strijdbare jonge mannen, om tegen
Israel te strijden en het koningschap aan
Rechabeam terug te brengen.
2 Maar het woord des Heren kwam tot Semaja, de
man Gods:
3 Zeg tot Rechabeam, de zoon van Salomo, de
koning van Juda, en tot geheel Israel, in Juda en
Benjamin:
4 Zo zegt de Here: gij zult optrekken noch strijden
tegen uw broeders. Keert terug, ieder naar zijn
huis, want door Mij is deze zaak geschied. Toen
luisterden zij naar de woorden des Heren en keer-
den terug zonder tegen Jerobeam op te trekken.
5 Rechabeam woonde te Jeruzalem, en hij bouwde
in Juda vestingsteden:
6 Hij bouwde Betlehem, Etam, Tekoa,
7 Bet-sur, Soko, Adullam,
8 Gat, Maresa, Zif,
9 Adoraim, Lakis, Azeka,
10 Sora, Ajjalon en Hebron, die in Juda en in
Benjamin liggen, vestingsteden.
11 Hij versterkte de vestingen, en zond er bevelheb-
bers heen, en voorraden van levensmiddelen, olie
en wijn;
12 Bovendien naar elke stad schilden en speren. En
hij maakte ze buitengewoon sterk. Juda en
Benjamin behoorden hem toe.

13 De priesters en de Levieten echter uit geheel Israel
voegden zich uit hun gehele gebied bij hem,
14 Want de Levieten verlieten hun weidegronden en
hun bezitting en gingen naar Juda en Jeruzalem,
omdat Jerobeam en zijn zonen het hun onmogelijk
maakten voor de Here het priesterambt te bekle-
den.
15 Want hij stelde zich priesters aan voor de hoogten,
voor de veldgeesten, en voor de kalveren die hij
gemaakt had.
16 Na hen zijn uit al de stammen van Israel zij die
hun hart erop gezet hadden de Here, de God van
Israel, te zoeken, te Jeruzalem gekomen, om aan
de Here de God hunner vaderen, te offeren.
17 Zij versterkten het koninkrijk Juda en waren gedu-
rende drie jaren een krachtige steun voor
Rechabeam, de zoon van Salomo, want zij bewan-
delden drie jaren de weg van David en Salomo.
18 Rechabeam nam zich tot vrouw Machalat, de
dochter van Davids zoon Jerimot, [en] [van]
Abihail, de dochter van Isai’s zoon Eliab.
19 Zij baarde hem de zonen Jeus, Semarja en Zaham.
20 Na haar nam hij Maaka, de dochter van Absalom;
zij baarde hem Abia, Attai, Ziza en Selomit.

21 Rechabeam had Maaka, de dochter van Absalom,
lief boven al zijn vrouwen en bijvrouwen; hij had
namelijk achttien vrouwen en zestig bijvrouwen
genomen en verwekte achtentwintig zonen en
zestig dochters.
22 Rechabeam stelde Abia, de zoon van Maaka, tot
hoofd aan, tot een vorst onder zijn broeders, want
hij wilde hem koning maken.
23 Hij handelde verstandig en verdeelde een aantal
van zijn zonen over al de streken van Juda en
Benjamin, over al de vestingsteden; hij gaf hun
spijze in overvloed en zocht [voor] [hen] een
menigte vrouwen.

2 Kronieken 12

1 Toen Rechabeam zijn koninklijke macht stevig
gevestigd had en sterk geworden was, verliet hij
de wet des Heren, en geheel Israel met hem.
2 Daarom geschiedde het in het vijfde jaar van
koning Rechabeam, dat Sisak, de koning van
Egypte, optrok tegen Jeruzalem (want zij waren
ontrouw geworden jegens de Here)
3 Met twaalfhonderd wagens en zestigduizend rui-
ters, terwijl het volk, dat met hem uit Egypte
kwam, Libiers, Sukkieten en Ethiopiers, niet te tel-
len was.
4 Hij nam de vestingsteden in, die tot Juda behoor-
den, en drong door tot Jeruzalem.
5 Toen kwam de profeet Semaja tot Rechabeam en
de oversten van Juda, die wegens de komst van
Sisak te Jeruzalem bijeen waren, en zeide tot hen:
Zo zegt de Here: gij hebt Mij verlaten, nu heb Ik
ook u verlaten en gegeven in de macht van Sisak.
6 Hierop verootmoedigden zich de oversten van
Israel en de koning, en zij zeiden: De Here is
rechtvaardig.
7 Toen de Here zag, dat zij zich verootmoedigd had-
den, kwam het woord des Heren tot Semaja: Zij
hebben zich verootmoedigd, Ik zal hen niet verdel-
gen, maar hun spoedig uitredding geven, zodat
mijn toorn zich niet over Jeruzalem zal uitstorten
door de hand van Sisak.

8 Zij zullen hem echter tot knechten zijn, zodat zij mijn dienst en de dienst van de koninkrijken der landen leren kennen.
9 Sisak dan, de koning van Egypte, trok op tegen Jeruzalem en nam de schatten van het huis des Heren en van het huis des konings, alles nam hij. Ook nam hij de gouden schilden die Salomo gemaakt had.
10 Toen maakte koning Rechabeam in plaats daarvan koperen schilden, welke hij toevertrouwde aan de oversten der garde, die wacht hielden aan de ingang van het koninklijk paleis.
11 Zo dikwijls als de koning naar het huis des Heren ging, kwamen de soldaten der garde ze halen en brachten zij ze weer naar de kamer der garde terug.
12 Omdat hij zich verootmoedigde, wendde de toorn des Heren zich van hem af, zodat Hij hem niet geheel en al te gronde richtte. Ook was er in Juda nog wel iets goeds.
13 Koning Rechabeam betoonde zich krachtig te Jeruzalem in zijn regering; eenenveertig jaar was Rechabeam oud, toen hij koning werd, en hij regeerde te Jeruzalem, de stad die de Here uit al de stammen van Israel verkoren had om zijn naam daar te vestigen, zeventien jaar. Zijn moeder heette Naama, zij was een Ammonitische.
14 Hij deed wat kwaad is, want hij had er zijn hart niet op gezet de Here te zoeken.

15 De geschiedenis van Rechabeam, uit vroeger en
later tijd, is die niet beschreven in de geschiedenis
van de profeet Semaja, en van de ziener Iddo, vol-
gens het geslachtsregister? Er was voortdurend
oorlog tussen Rechabeam en Jerobeam.
16 Rechabeam ging bij zijn vaderen te ruste en werd
begraven in de stad Davids; zijn zoon Abia werd
koning in zijn plaats.

2 Kronieken 13

1 In het achttiende jaar van koning Jerobeam werd
Abia koning over Juda.
2 Drie jaar regeerde hij te Jeruzalem. Zijn moeder
heette Michaja; zij was een dochter van Uriel uit
Gibea. Tussen Abia en Jerobeam was oorlog.
3 Abia bond met een leger van dappere helden, vier-
honderdduizend krijgers, de strijd aan, terwijl
Jerobeam zich tegen hem in slagorde stelde met
achthonderdduizend krijgers, dappere helden.
4 Toen ging Abia staan op de berg Semaraim, in het
gebergte van Efraim, en zeide: Hoort naar mij,
Jerobeam en geheel Israel!
5 Is het u niet bekend, dat de Here, de God van
Israel, het koningschap over Israel voor altijd aan
David gegeven heeft, aan hem en aan zijn zonen,
een zoutverbond?
6 Maar Jerobeam, de zoon van Nebat, de knecht van
Salomo, de zoon van David, stond op en maakte
oproer tegen zijn heer.
7 Tot hem vergaderden zich lichtzinnige mannen,
nietswaardige lieden, die de overhand hadden
over Rechabeam, de zoon van Salomo. Rechabeam
nu was jong en week van hart en was tegen hen
niet opgewassen.

8 Welnu, gij denkt het koningschap des Heren, dat
in de hand van de zonen Davids is, te kunnen trot-
seren, omdat gij een grote menigte zijt en de gou-
den kalveren hebt, die Jerobeam u tot goden
gemaakt heeft.
9 Hebt gij niet de priesters des Heren, de zonen van
Aaron, en de Levieten verdreven, en u priesters
gemaakt zoals bij de volken der landen? Ieder, die
kwam, om zich te laten wijden met een jonge stier
en zeven rammen, werd priester voor wat geen
goden zijn.
10 Wij daarentegen, de Here is onze God, wij hebben
Hem niet verlaten; de zonen van Aaron dienen de
Here als priesters, de Levieten doen hun werk
11 En ontsteken voor de Here brandoffers elke mor-
gen en elke avond, en welriekend reukwerk; zij
zorgen voor het toonbrood op de reine tafel en
voor de gouden kandelaar en zijn lampen, om die
elke avond aan te steken, want wij nemen waar,
wat ons door de Here, onze God, is opgedragen;
maar gij hebt Hem verlaten.
12 En zie, bij ons gaat God aan de spits. En zijn pries-
ters met alarmtrompetten, om tegen u alarm te
blazen. Israelieten, strijdt toch niet tegen de Here,
de God uwer vaderen, want gij zult niet voorspoe-
dig zijn!
13 Jerobeam nu had een omtrekkende beweging laten
maken, waardoor een hinderlaag achter hen
kwam, zodat [het] [leger] voor de Judeeers was en
de hinderlaag achter hen.

14 Toen keerden zich de Judeeers om; en zie, zij had-
den de strijd van voren en van achteren, maar zij
riepen tot de Here, de priesters bliezen op de
trompetten
15 En de mannen van Juda hieven de strijdkreet aan.
Toen de mannen van Juda de strijdkreet aanhie-
ven, deed God Jerobeam en geheel Israel tegen
Abia en Juda de nederlaag lijden.
16 De Israelieten vluchtten voor Juda, en God gaf hen
in hun macht.
17 Abia en zijn volk richtten onder hen een grote
slachting aan en er sneuvelden van Israel vijfhon-
derdduizend krijgers.
18 Aldus werden de Israelieten te dien tijde verne-
derd; de Judeeers hadden de overhand, omdat zij
steunden op de Here, de God hunner vaderen.
19 Abia achtervolgde Jerobeam en nam sommige ste-
den van hem in: Betel met zijn onderhorige plaat-
sen, Jesana met zijn onderhorige plaatsen, en
Efron met zijn onderhorige plaatsen.
20 Jerobeam had in de dagen van Abia geen kracht
meer over; de Here sloeg hem, zodat hij stierf.
21 Maar Abia was machtig. Hij nam zich veertien
vrouwen en verwekte tweeentwintig zonen en zes-
tien dochters.
22 Het overige van de geschiedenis van Abia, en zijn
handel en wandel zijn beschreven in de Uitlegging
van de profeet Iddo.

2 Kronieken 14

1 Abia ging bij zijn vaderen te ruste en men begroef
hem in de stad Davids. Zijn zoon Asa werd koning
in zijn plaats; in diens dagen had het land tien
jaren rust.
2 Asa deed wat goed en recht was in de ogen van
de Here, zijn God.
3 Hij verwijderde de uitheemse altaren en de offer-
hoogten, verbrijzelde de gewijde stenen, hieuw de
gewijde palen om
4 En beval de Judeeers, de Here, de God hunner
vaderen, te zoeken en de wet en het gebod te vol-
brengen.
5 Hij verwijderde uit al de steden van Juda de offer-
hoogten en de wierookaltaren. Onder hem had het
koninkrijk rust.
6 Ook bouwde hij vestingsteden in Juda, want het
land had rust en er was geen oorlog tegen hem in
die jaren, daar de Here hem vrede gegeven had.
7 Hij zeide tot Juda: Laten wij deze steden versterken
en ze omringen met muren, voorzien van torens,
deuren en grendels; nog is het land van ons, want
wij hebben de Here, onze God, gezocht, wij heb-
ben Hem gezocht en Hij heeft ons aan alle kanten
vrede gegeven. En zij bouwden voorspoedig.
8 Asa nu had een leger van driehonderdduizend man
uit Juda, die schild en speer droegen, en van twee-
honderdentachtigduizend man uit Benjamin, die
een klein schild droegen en de boog spanden.
Deze allen waren dappere helden.

9 De Kusiet Zerach trok tegen hen ten strijde met een leger van duizendmaal duizend man en driehonderd wagens, en hij drong door tot Maresa.
10 Asa trok hem tegemoet; en zij stelden zich in slagorde in het dal Sefata bij Maresa.
11 Toen riep Asa tot de Here, zijn God, en zeide: Here, er is niemand buiten U om de machteloze te helpen tegen de machtige. Help ons, Here, onze God, want op U steunen wij en in uw naam zijn wij opgetrokken tegen deze menigte. Here, Gij zijt onze God, laat toch tegen U geen sterveling iets vermogen.
12 En de Here deed de Kusieten de nederlaag lijden tegen Asa en Juda, zodat de Kusieten vluchtten.
13 Asa en zijn krijgsvolk vervolgden hen tot Gerar, en van de Kusieten vielen er zovelen, dat niemand van hen in leven bleef, want zij werden verpletterd voor het aangezicht van de Here en van zijn leger. Men behaalde een zeer grote buit.
14 Daarop overweldigden zij al de steden rondom Gerar, want de schrik des Heren lag erop; zij plunderden al de steden, omdat daarin veel buit was.
15 Ook de tenten van de veehoeders overweldigden zij en zij voerden kleinvee in menigte en kamelen weg. Daarna keerden zij naar Jeruzalem terug.

2 Kronieken 15

1 De Geest Gods kwam over Azarja, de zoon van Oded;

2 Hij ging Asa tegemoet en zeide tot hem: Hoort naar mij, Asa en geheel Juda en Benjamin! De Here is met u, zolang gij met Hem zijt; indien gij Hem zoekt, zal Hij Zich door u laten vinden; maar indien gij Hem verlaat, zal Hij u verlaten.

3 Lange tijd was Israel zonder de ware God, zonder priester die onderricht gaf, en zonder wet;

4 Doch keerden zij in hun benauwdheid tot de Here, de God van Israel, terug en zochten zij Hem, dan liet Hij Zich door hen vinden.

5 In die tijden was er geen vrede voor hem die uitging noch voor hem die inging, maar er was grote beroering onder al de inwoners der landen:

6 Volk botste tegen volk en stad tegen stad, want God bracht hen in beroering door allerlei benauwdheid.

7 Gij dan, weest sterk, en laten uw handen niet verslappen, want uw werk zal beloond worden.

8 Zodra Asa deze woorden hoorde, de profetie die Azarja, de zoon van Oded, gesproken had, greep hij moed, en hij deed de gruwelen weg uit het gehele land Juda en Benjamin, en uit de steden die hij op het gebergte van Efraim ingenomen had. Ook vernieuwde hij het altaar van de Here, dat voor de voorhal des Heren stond.

9 Hij riep geheel Juda en Benjamin bijeen met degenen die bij hen verblijf hielden uit Efraim, Manasse en Simeon (want velen uit Israel gingen tot hem over, toen zij zagen, dat de Here, zijn God, met hem was),
10 En zij kwamen bijeen te Jeruzalem in de derde maand van het vijftiende jaar der regering van Asa
11 En offerden aan de Here op die dag van de buit die zij meegebracht hadden, zevenhonderd runderen en zevenduizend stuks kleinvee.
12 Zij gingen een verbond aan, dat zij de Here, de God hunner vaderen, zouden zoeken met hun gehele hart en met hun gehele ziel;
13 En ieder die de Here, de God van Israel, niet zou zoeken, moest ter dood gebracht worden, zowel klein als groot, zowel man als vrouw.
14 Zij zwoeren de Here met luider stem en onder gejuich, en onder het geschal van trompetten en horens.
15 Geheel Juda verheugde zich over de eed, want met geheel hun hart hadden zij gezworen, met geheel hun wil hadden zij de Here gezocht en Hij had Zich door hen laten vinden; Hij gaf hun vrede aan alle kanten.
16 Zelfs heeft koning Asa zijn moeder Maaka als gebiedster afgezet, omdat zij een gruwelijk beeld van Asjera gemaakt had. Asa hieuw haar gruwelijk beeld stuk, verpulverde en verbrandde het in het dal Kidron.

17 De offerhoogten verdwenen echter niet uit Israel;
toch was het hart van Asa zolang hij leefde, [de]
[Here] volkomen toegewijd.
18 Hij bracht de heilige gaven van zijn vader en zijn
eigen heilige gaven naar het huis Gods: zilver,
goud en allerlei voorwerpen.
19 En er was geen oorlog tot het vijfendertigste jaar
der regering van Asa.

2 Kronieken 16

1 In het zesendertigste jaar der regering van Asa
trok Basa, de koning van Israel, op tegen Juda en
versterkte Rama, om alle verkeer van en naar Asa,
de koning van Juda, te verhinderen.
2 Toen haalde Asa zilver en goud uit de schatkamers
van het huis des Heren en van het huis des
konings en hij zond het tot Benhadad, de koning
van Aram, die te Damascus woonde, met deze
boodschap:
3 Er bestaat een verbond tussen mij en u, tussen
mijn vader en uw vader. Hierbij zend ik u zilver en
goud. Welnu, verbreek uw verbond met Basa, de
koning van Israel, opdat hij van mij wegtrekt.
4 Toen luisterde Benhadad naar koning Asa, en zond
zijn legeraanvoerders naar de steden van Israel; zij
overweldigden Ijjon, Dan, Abel-maim en al de
voorraadsteden van Naftali.
5 Zodra Basa dit hoorde, staakte hij de versterking
van Rama en hield met zijn werk op.
6 Toen ontbood koning Asa geheel Juda; en de ste-
nen en het hout waarmee Basa Rama versterkt
had, namen zij weg; hij versterkte daarmee Geba
en Mispa.
7 In die tijd kwam de ziener Chanani tot Asa, de
koning van Juda, en zeide tot hem: Omdat gij
gesteund hebt op de koning van Aram en niet
gesteund hebt op de Here, uw God, daarom is het
leger van de koning van Aram aan uw macht ont-
komen.

8 Waren de Kusieten en de Libiers niet een groot
leger met zeer veel wagens en ruiters? Toch heeft
de Here hen in uw macht gegeven, omdat gij op
Hem gesteund hebt.
9 Want des Heren ogen gaan over de gehele aarde,
om krachtig bij te staan hen wier hart volkomen
naar Hem uitgaat. Gij hebt hierin dwaas gehan-
deld, want van nu af zult gij oorlogen hebben.
10 Toen werd Asa vertoornd op de ziener en hij zette
hem in de gevangenis, want hij was hierover ver-
bolgen op hem. Asa mishandelde in die tijd ook
enigen uit het volk.
11 Zie, de geschiedenis van Asa, uit vroeger en later
tijd, zij is beschreven in het boek der koningen van
Juda en van Israel.
12 In het negenendertigste jaar van zijn regering
werd Asa ziek aan zijn voeten en zijn ziekte werd
hoogst ernstig. Doch zelfs in zijn ziekte zocht Asa
geen hulp bij de Here, maar bij de heelmeesters.
13 Asa ging bij zijn vaderen te ruste en stierf in het
eenenveertigste jaar van zijn regering;
14 Men begroef hem in zijn graf, dat hij voor zich in
de stad Davids had uitgehouwen; zij legden hem
op een rustbed dat men gevuld had met specerijen
en kruiden, naar de kunst der zalfbereiders
gemengd; en zij ontstaken voor hem een zeer
groot vuur.

2 Kronieken 17

1 Zijn zoon Josafat werd koning in zijn plaats. Hij
trad krachtig op tegen Israel,
2 Legde een legermacht in al de versterkte steden
van Juda en bezettingen in het land Juda en in de
steden van Efraim die zijn vader Asa had ingeno-
men.
3 De Here was met Josafat, want hij bewandelde de
oude paden van zijn vader David; hij zocht de
Baals niet, maar de God van zijn vader;
4 Hij wandelde naar Diens geboden en deed niet
zoals Israel.
5 De Here gaf hem de koninklijke macht vast in han-
den, geheel Juda bracht Josafat geschenken, zodat
hij rijkdom en eer in overvloed had.
6 Met een moedig hart bewandelde hij de wegen
des Heren, en bovendien verwijderde hij de hoog-
ten en de gewijde palen uit Juda.
7 In het derde jaar van zijn regering zond hij zijn
oversten Ben-chail, Obadja, Zekarja, Netanel en
Michaja uit, om in de steden van Juda onderricht
te geven;
8 Bij hen waren de Levieten Semaja, Netanja,
Zebadja, Asael, Semiramot, Jonatan, Adonia, Tobia
en Tob-adonia, Levieten, benevens de priesters
Elisama en Joram.
9 Zij gaven onderricht in Juda en hadden het wet-
boek des Heren bij zich; zij trokken al de steden
van Juda rond en onderwezen het volk.

10 En de schrik des Heren lag op al de koninkrijken
der landen rondom Juda, zodat zij met Josafat
geen oorlog voerden.
11 Een deel der Filistijnen bracht geschenken aan
Josafat en een schatting in zilver; zelfs de
Arabieren brachten hem kleinvee: zevenduizend
zevenhonderd rammen en zevenduizend zeven-
honderd bokken.
12 Gaandeweg bereikte Josafat het toppunt van zijn
macht en bouwde in Juda burchten en voorraad-
steden.
13 Hij had veel voorraden in de steden van Juda, en
in Jeruzalem krijgslieden, dappere helden.
14 Dit is hun telling naar hun families: van Juda
waren oversten van duizend: de overste Adna, met
driehonderdduizend dappere helden;
15 Naast hem stond de overste Jochanan, met twee-
honderdtachtigduizend;
16 Naast deze stond Amasja, de zoon van Zikri, die
zich vrijwillig aan de Here gegeven had, met twee-
honderdduizend dappere helden.
17 En van Benjamin een dappere held: Eljada, met
tweehonderdduizend man, uitgerust met boog en
schild;
18 Naast hem stond Jozabad met honderdtachtigdui-
zend man, ten strijde toegerust.
19 Dezen waren het, die de koning dienden, ongere-
kend degenen die de koning in de vestingsteden
in geheel Juda had gelegd.

2 Kronieken 18

1 Toen Josafat rijkdom en eer in overvloed bezat,
verzwagerde hij zich met Achab.
2 Hij ging na verloop van jaren naar Achab te
Samaria; toen slachtte Achab voor hem en zijn
gevolg kleinvee en runderen in menigte, en tracht-
te hem over te halen om op te trekken tegen
Ramot in Gilead.
3 Achab, de koning van Israel, zeide tot Josafat, de
koning van Juda: Gaat gij met mij naar Ramot in
Gilead? Hij antwoordde hem: Ik ben als gij, mijn
volk is als uw volk; ik ga met u in de strijd.
4 Maar Josafat zeide tot de koning van Israel: Vraag
toch eerst het woord des Heren.
5 Toen riep de koning van Israel de profeten, vier-
honderd man, bijeen en vroeg hun: Zullen wij
optrekken ten strijde tegen Ramot in Gilead of zal
ik het nalaten? Zij antwoordden: Trek op; God zal
het in de macht des konings geven.
6 Maar Josafat zeide: Is hier niet nog een profeet des
Heren? Laten wij het dan door hem vragen.
7 De koning van Israel zeide tot Josafat: Er is nog
een man door wie wij de Here kunnen raadplegen,
maar ik haat hem, omdat hij over mij nooit iets
goeds, maar altijd onheil profeteert; het is Micha,
de zoon van Jimla. En Josafat zeide: De koning
spreke niet alzo.

8 Daarop riep de koning van Israel een hoveling en
zeide: Haal dadelijk Micha de zoon van Jimla!
9 Nu zaten de koning van Israel en Josafat, de
koning van Juda, ieder op zijn troon, gekleed in
statiegewaad, op een dorsvloer aan de ingang der
poort van Samaria, terwijl al de profeten voor hen
profeteerden.
10 En Sidkiahu, de zoon van Kenaana, had zich ijze-
ren horens gemaakt; hij zeide: Zo zegt de Here:
hiermee zult gij Aram stoten totdat gij hen ver-
delgd hebt.
11 En al de profeten profeteerden evenzo: Trek op
naar Ramot in Gilead en gij zult voorspoed heb-
ben; de Here zal het in de macht des konings
geven.
12 De bode nu, die Micha was gaan roepen, sprak tot
hem: Zie, de profeten hebben eenstemmig gunstig
voor de koning gesproken; laat dan toch uw
woord zijn als dat van ieder hunner, en spreek
gunstig.
13 Maar Micha zeide: Zo waar de Here leeft, voorze-
ker, hetgeen mijn God zeggen zal, dat zal ik spre-
ken.
14 Toen hij tot de koning gekomen was, vroeg de
koning hem: Micha, zullen wij tegen Ramot in
Gilead ten strijde trekken of zal ik het nalaten? Hij
antwoordde: Trekt op, en gij zult voorspoed heb-
ben; zij zullen in uw macht gegeven worden.

15 Maar de koning zeide tot hem: Hoe dikwijls moet
ik u bezweren, dat gij tot mij slechts de waarheid
spreekt in de naam des Heren?
16 Daarop zeide hij: Ik zag geheel Israel op de bergen
verstrooid als schapen die geen herder hebben, en
de Here zeide: dezen hebben geen heer, een ieder
kere in vrede naar zijn huis.
17 Toen sprak de koning van Israel tot Josafat: Heb ik
u niet gezegd: hij profeteert over mij niets goeds,
maar enkel onheil?
18 [Micha] zeide: Daarom, hoort het woord des
Heren. Ik zag de Here op zijn troon zitten, terwijl
het ganse heer des hemels aan zijn rechterhand en
aan zijn linkerhand stond.
19 En de Here zeide: wie zal Achab, de koning van
Israel, verleiden, zodat hij optrekt en sneuvelt te
Ramot in Gilead? De een zeide dit en de ander
dat.
20 Toen trad er een geest naar voren, stelde zich voor
de Here en zeide: ik zal hem verleiden. De Here
vroeg hem: waarmede?
21 Hij antwoordde: Ik zal heengaan en tot een leu-
gengeest worden in de mond van al zijn profeten.
Toen zeide Hij: gij moet hem verleiden en gij zult
er ook toe in staat zijn; ga heen en doe het.
22 Nu dan, zie, de Here heeft een leugengeest gege-
ven in de mond van deze profeten van u, en de
Here heeft onheil over u besloten.

23 Toen trad Sidkiahu, de zoon van Kenaana, toe,
sloeg Micha op de kaak en zeide: Langs welke weg
zou de Geest des Heren van mij geweken zijn om
tot u te spreken?
24 Maar Micha zeide: Dat zult gij zien op die dag,
waarop gij van kamer tot kamer zult gaan om u te
verbergen.
25 Toen zeide de koning van Israel: Neemt Micha,
brengt hem weer weg naar Amon de overste der
stad, en naar prins Joas, en zegt:
26 Zo spreekt de koning: zet deze in de gevangenis
en geeft hem brood en water der verdrukking, tot-
dat ik behouden terugkom.
27 Doch Micha zeide: Indien gij inderdaad behouden
terugkomt, heeft de Here door mij niet gesproken.
Voorts zeide hij: Hoort, gij volken altemaal!
28 Daarna trok de koning van Israel op, met Josafat,
de koning van Juda, tegen Ramot in Gilead.
29 Toen zeide de koning van Israel tot Josafat: Ik zal
vermomd in de strijd gaan; houd gij echter uw sta-
tiegewaad aan. Daarop vermomde zich de koning
van Israel en zij begaven zich in de strijd.
30 De koning van Aram nu had zijn wagenoversten
geboden: Gij zult niet strijden tegen klein of
groot, maar alleen tegen de koning van Israel.

31 Zodra de wagenoversten Josafat zagen, riepen zij:
Dat is de koning van Israel; en zij omsingelden
hem om hem aan te vallen. Maar Josafat riep luid
en de Here hielp hem, God lokte hen van hem
weg.
32 Zodra de wagenoversten zagen, dat hij de koning
van Israel niet was, keerden zij zich van hem af.
33 Een man echter spande de boog zonder bepaald
doel en trof de koning van Israel tussen de verbin-
dingsstukken en het pantser. Toen zeide deze tot
de wagenmenner: Wend de teugel en breng mij
uit het leger, want ik ben gewond.
34 Maar de strijd werd op die dag hevig, en de
koning van Israel hield zich staande in de wagen
tegenover de Arameeers tot aan de avond. Doch
hij stierf tegen zonsondergang.

2 Kronieken 19

1 Toen Josafat, de koning van Juda, behouden naar
zijn huis te Jeruzalem terugkeerde,
2 Ging de ziener Jehu, de zoon van Chanani, hem
tegemoet en zeide tot koning Josafat: Moogt gij
de goddeloze helpen en bevriend zijn met hen die
de Here haten? Hierom rust er toorn op u van de
zijde des Heren.
3 Toch is er wel iets goeds bij u gevonden, want gij
hebt de gewijde palen uit het land weggedaan en
uw hart erop gezet God te zoeken.
4 Josafat verbleef te Jeruzalem. Opnieuw trok hij uit
onder het volk, van Berseba af tot aan het geberg-
te van Efraim, en deed het wederkeren tot de
Here, de God zijner vaderen.
5 Hij stelde rechters in het land aan, in al de ver-
sterkte steden van Juda, van stad tot stad.
6 Tot de rechters zeide hij: Ziet toe, wat gij doet,
want gij oefent de rechtspraak niet uit voor men-
sen, maar voor de Here, die bij u is, als gij recht-
spreekt.
7 Nu dan, de schrik des Heren zij over u; handelt
nauwgezet, want bij de Here onze God, is geen
onrecht, geen partijdigheid noch aanneming van
geschenken.
8 Ook in Jeruzalem stelde Josafat sommige Levieten,
priesters en familiehoofden van Israel aan, voor de
rechtspraak des Heren en voor de twistgedingen.
Zij zetelden in Jeruzalem.
9 Hij gebood hun: In de vreze des Heren, in

getrouwheid en met een volkomen hart zult gij
aldus handelen:
10 Bij elk twistgeding, dat u door uw broeders die in
hun steden wonen, voorgelegd wordt, (over geval-
len van bloedschuld, over wet, gebod, inzettingen
en verordeningen), zult gij hen vermanen niet
schuldig te worden voor de Here, waardoor er
toorn zou rusten op u en uw broeders. Als gij zo
handelt, zult gij niet schuldig worden.
11 Zie, de hogepriester Amarja is over u gesteld voor
elke zaak des Heren, en Zebadja, de zoon van
Jismael, de vorst van het huis Juda, voor elke zaak
des konings, en als opzieners staan de Levieten te
uwer beschikking. Handelt vastberaden, de Here zij
met hem, die goed is.

2 Kronieken 20

1 Daarna geschiedde het, dat de Moabieten, de
Ammonieten en met hen een deel van de
Meunieten tegen Josafat ten strijde trokken.
2 Men kwam Josafat melden: Een grote menigte is
tegen u opgetrokken van de overkant der zee, uit
Aram; zie, zij zijn in Chaseson-tamarƒ dat is
Engediƒ.
3 Toen werd Josafat bevreesd en besloot de Here te
raadplegen; hij riep voor geheel Juda een vasten
uit,
4 En Juda kwam bijeen om hulp te zoeken bij de
Here; ja, men kwam uit al de steden van Juda om
de Here te zoeken.
5 Josafat ging te midden van de gemeente van Juda
en Jeruzalem staan, in het huis des Heren voor de
nieuwe voorhof,
6 En zeide: Here, God onzer vaderen, zijt Gij niet
God in de hemel, heerst Gij niet over al de konink-
rijken der volken? In uw hand is kracht en sterkte,
niemand kan standhouden tegen U.
7 Zijt Gij niet onze God, die voor het aangezicht van
uw volk Israel verdreven hebt de inwoners van dit
land en dit voor altijd hebt gegeven aan het
nakroost van Abraham, uw vriend?
8 Zij woonden daarin, bouwden U daarin voor uw
naam een heiligdom en zeiden:

9 Indien ons een onheil overkomt: zwaard, gericht,
pest of honger, dan zullen wij ons voor dit huis en
voor uw aangezicht stellen, want uw naam is in dit
huis; wanneer wij in onze benauwdheid tot U roe-
pen, zult Gij horen en helpen.
10 Nu dan, zie, de Ammonieten, de Moabieten en de
lieden van het gebergte Seir, tegen wie Gij Israel
niet toestondt op te rukken, toen het uit het land
Egypte kwam (want het trok langs hen heen en
verdelgde hen niet)
11 Zie toch, zij vergelden het ons door op te trekken
om ons uit uw bezitting die Gij ons ten erve hebt
gegeven, te verdrijven.
12 Onze God, zult Gij over hen niet gericht houden?
Wij immers zijn niet opgewassen tegen deze grote
menigte die tegen ons is opgerukt, en wij weten
niet, wat wij doen moeten, maar op U zijn onze
ogen gevestigd.
13 Geheel Juda stond voor het aangezicht des Heren,
zelfs hun kleine kinderen, hun vrouwen en hun
zonen.
14 Toen kwam in het midden der gemeente de Geest
des Heren op de Leviet Jachaziel, de zoon van
Zekarja, de zoon van Benaja, de zoon van Jeiel, de
zoon van Mattanja, uit de zonen van Asaf,
15 En hij zeide: Luistert, geheel Juda en inwoners van
Jeruzalem en koning Josafat! Zo zegt de Here tot
u: weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt
voor deze grote menigte, want het is geen strijd
van u, maar van God.

16 Morgen moet gij tegen hen oprukken; wanneer zij
de helling van Sis bestegen hebben, zult gij hen
aantreffen aan het einde van het beekdal voor de
woestijn van Jeruel.
17 Niet gij zult hierbij behoeven te strijden: stelt u
op, blijft staan, dan zult gij zien, dat de Here u de
overwinning geeft. Juda en Jeruzalem, weest niet
bevreesd en wordt niet verschrikt; morgen moet
gij tegen hen uittrekken, de Here is met u.
18 Toen boog Josafat zich neer met het aangezicht
ter aarde, en geheel Juda en de inwoners van
Jeruzalem wierpen zich neer voor het aangezicht
des Heren, om de Here te aanbidden.
19 En de Levieten, behorende tot de Kehatieten en de
Korachieten, stonden op om de Here, de God van
Israel, met zeer krachtige stem te loven.
20 De volgende morgen vroeg trokken zij uit naar de
woestijn van Tekoa. En terwijl zij uittrokken, trad
Josafat naar voren en zeide: Luistert naar mij Juda
en inwoners van Jeruzalem, gelooft in de Here, uw
God, en gij zult bevestigd worden, gelooft in zijn
profeten en gij zult voorspoedig zijn.
21 Na het volk te hebben geraadpleegd, stelde hij
mannen op, die de Here een lied zongen en Hem
loofden in heilige feestdos, terwijl zij voor de
gewapenden uittrokken en zeiden: Looft de Here,
want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

22 Op het ogenblik, dat zij de jubel en de lof aanhie-
ven, liet de Here de Ammonieten, de Moabieten
en de lieden van het gebergte Seir, die tegen Juda
waren opgerukt, uit hinderlagen overvallen, en zij
werden verslagen.
23 Daarop keerden de Ammonieten en de Moabieten
zich tegen de bewoners van het gebergte Seir, om
hen met de ban te slaan en te verdelgen. Zodra zij
met de bewoners van Seir hadden afgerekend,
hielpen zij elkander in het verderf.
24 Toen Juda gekomen was bij de wachttoren in de
woestijn keerden zij zich naar het krijgsvolk, en
zie, het waren slechts lijken, ter aarde nedergeval-
len: niemand was ontkomen.
25 Daarna kwamen Josafat en zijn volk hun buit roven
en vonden bij hen in overvloed zowel have als kle-
deren en kostbaarheden; zij plunderden zoveel,
dat het niet te dragen was; gedurende drie dagen
waren zij bezig met het roven van de buit, zo
groot was deze.
26 Op de vierde dag kwamen zij samen in het Dal der
Lofprijzing: daar prezen zij de Here, hierom noemt
men die plaats tot op heden Dal der Lofprijzing.
27 Toen keerden al de mannen van Juda en van
Jeruzalem om, met Josafat aan het hoofd, en gin-
gen naar Jeruzalem terug met blijdschap, want de
Here had hen verblijd over hun vijanden.

28 Zij kwamen te Jeruzalem, naar het huis des Heren,
met harpen, citers en trompetten.
29 En de schrik Gods viel op al de koninkrijken der
landen, toen zij hoorden, dat de Here tegen Israels
vijanden gestreden had,
30 Maar het koninkrijk van Josafat had rust, want zijn
God gaf hem vrede aan alle kanten.
31 Josafat dan regeerde over Juda. Hij was vijfendertig
jaar oud, toen hij koning werd, en regeerde vijfen-
twintig jaar te Jeruzalem. Zijn moeder heette
Azuba; zij was de dochter van Silchi.
32 Hij wandelde in de weg van zijn vader Asa; hij
week daarvan niet af, en deed wat recht is in de
ogen des Heren.
33 Alleen verdwenen de offerhoogten niet en het volk
had zijn hart nog niet gericht op de God zijner
vaderen.
34 Het overige van de geschiedenis van Josafat, uit
vroeger en later tijd, zie dat is beschreven in de
geschiedenis van Jehu, de zoon van Chanani, die
opgenomen is in het boek der koningen van Israel.
35 Hierna verbond zich Josafat, de koning van Juda,
met Achazja, de koning van Israel. Deze handelde
goddeloos
36 En sloot met hem een overeenkomst om schepen
te bouwen voor de vaart op Tarsis. En zij bouwden
schepen te Esjon-geber.

37 Maar Eliezer, de zoon van Dodawahu, van Maresa,
profeteerde tegen Josafat: Omdat gij u verbonden
hebt met Achazja, verbreekt de Here uw werken.
En de schepen leden schipbreuk, zodat zij niet
naar Tarsis konden varen.

2 Kronieken 21

1 Josafat ging bij zijn vaderen te ruste en werd
begraven bij zijn vaderen in de stad Davids; zijn
zoon Joram werd koning in zijn plaats.
2 Zijn broeders, de zonen van Josafat, waren: Azarja,
Jechiel, Zekarja, Azarjahu, Michael en Sefatja. Deze
allen waren zonen van Josafat, de koning van
Israel.
3 Hun vader had hun vele geschenken gegeven,
bestaande uit zilver, goud en kostbaarheden,
benevens vestingsteden in Juda; maar het koning-
schap had hij gegeven aan Joram, want deze was
de eerstgeborene.
4 Toen Joram het koningschap van zijn vader aan-
vaard had en zich krachtig gevoelde, doodde hij al
zijn broeders met het zwaard en ook enige over-
sten van Israel.
5 Joram was tweeendertig jaar oud, toen hij koning
werd, en hij regeerde acht jaar te Jeruzalem.
6 Hij wandelde in de weg der koningen van Israel,
zoals het huis van Achab gedaan had, want hij had
een dochter van Achab tot vrouw en deed wat
kwaad is in de ogen des Heren.
7 Maar de Here wilde het huis Davids niet verdel-
gen, ter wille van het verbond dat Hij met David
gesloten had, en omdat Hij gezegd had, dat Hij
hem en zijn zonen altijd een lamp zou geven.
8 In zijn dagen onttrokken de Edomieten zich aan de
macht van Juda en stelden een koning over zich
aan.

9 Toen trok Joram met zijn oversten en met al de
wagens op, en nadat hij zich in de nacht gereed-
gemaakt had, versloeg hij de Edomieten die hem
en de wagenoversten omsingeld hadden.
10 Toch onttrok Edom zich aan de macht van Juda tot
op de huidige dag. Toen onttrok zich ook Libna
aan zijn macht, in diezelfde tijd, want hij had de
Here, de God zijner vaderen, verlaten.
11 Ook hij maakte offerhoogten op de bergen van
Juda, hij bracht de inwoners van Jeruzalem tot
afgoderij en verleidde Juda.
12 Toen kwam er een schrijven tot hem van de pro-
feet Elia, dat luidde: Zo zegt de Here, de God van
uw vader David: omdat gij niet gewandeld hebt in
de wegen van uw vader Josafat en van Asa, de
koning van Juda,
13 Maar gewandeld hebt in de weg der koningen van
Israel, en Juda en de inwoners van Jeruzalem tot
afgoderij hebt gebracht naar het voorbeeld van
het huis Achabs, ja, omdat gij ook uw broeders,
het gezin van uw vader, hebt gedood, terwijl zij
beter waren dan gij;
14 Zie, de Here zal uw volk, uw zonen, uw vrouwen
en al uw have zeer zwaar treffen;
15 En gij zelf zult aan een ernstige ziekte lijden, een
ingewandsziekte, totdat na verloop van tijd uw
ingewanden ten gevolge van de ziekte naar buiten
komen.

16 De Here wekte tegen Joram de strijdlust op der
Filistijnen en der Arabieren die naast de Kusieten
wonen,
17 Zodat zij tegen Juda optrokken, het binnendron-
gen en al de have die zich in het koninklijk paleis
bevond, ja zelfs zijn zonen en zijn vrouwen weg-
voerden, zodat hem geen zoon overbleef dan
Joachaz, zijn jongste zoon.
18 Na dit alles sloeg de Here hem met een ongenee-
slijke ziekte in zijn ingewanden.
19 En na verloop van tijd, toen ongeveer twee jaren
voorbijgegaan waren, kwamen ten gevolge van
zijn ziekte zijn ingewanden naar buiten, zodat hij
aan die kwaadaardige ziekte stierf. Maar zijn volk
ontstak voor hem geen vuur, zoals voor zijn vade-
ren.
20 Hij was tweeendertig jaar oud, toen hij koning
werd, en hij regeerde acht jaren te Jeruzalem. Hij
ging heen, onbetreurd; men begroef hem in de
stad Davids, maar niet in de graven der koningen.

2 Kronieken 22

1 Toen maakten de inwoners van Jeruzalem Achazja, zijn
jongste zoon, koning in zijn plaats, want een roverben-
de die met de Arabieren in de legerplaats gekomen
was, had al de ouderen gedood. Zo werd Achazja, de
zoon van Joram, de koning van Juda, koning.
2 Achazja was tweeenveertig jaar oud, toen hij
koning werd, en hij regeerde een jaar te
Jeruzalem. Zijn moeder heette Atalja; zij was de
kleindochter van Omri.
3 Ook hij wandelde in de wegen van het huis van
Achab, want zijn moeder verleidde hem door haar
raadgevingen tot goddeloze daden.
4 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren, even-
als de leden van het huis van Achab, want zij
waren zijn raadgevers, na de dood van zijn vader,
tot zijn eigen verderf.
5 Ook ging hij op hun raad heen en trok met Joram,
de zoon van Achab, de koning van Israel, op en
streed tegen Hazael, de koning van Aram, bij Ramot
in Gilead. Maar de Arameeers verwondden Joram.
6 Dus keerde hij terug, om te Jizreel genezing te
zoeken voor de wonden die zij hem bij Rama had-
den toegebracht, toen hij streed tegen Hazael, de
koning van Aram. En Achazja, de zoon van Joram,
de koning van Juda, kwam Joram, de zoon van
Achab, in Jizreel bezoeken, want hij lag ziek.
7 Dat Achazja naar Joram kwam, werd echter door
Gods beschikking zijn ondergang, want toen hij
daar gekomen was, gingen Joram en hij Jehu, de
zoon van Nimsi, tegemoet, die de Here gezalfd
had om het huis van Achab uit te roeien;

8 En toen Jehu over het huis van Achab het strafgericht hield, trof hij de oversten van Juda aan en de zonen der broeders van Achazja, die Achazja dienden, en doodde hen.

9 En hij zocht Achazja. Men nam hem gevangen, toen hij zich verborgen had te Samaria, voerde hem naar Jehu en bracht hem ter dood; maar men begroef hem, want men zeide: Hij is de zoon van Josafat, die de Here zocht met zijn ganse hart. En het huis van Achazja had niemand, die in staat was te regeren.

10 Toen Atalja, de moeder van Achazja, zag, dat haar zoon dood was, maakte zij zich op en roeide het gehele koninklijke geslacht van het huis Juda uit.

11 Maar prinses Jehosabat nam Joas, de zoon van Achazja, en voerde hem heimelijk weg uit de kring der prinsen die gedood werden en bracht hem en zijn voedster in de bergplaats voor de bedden. En Jehosabat, de dochter van koning Joram, de vrouw van de priester Jojada (zij was namelijk de zuster van Achazja) verborg hem voor Atalja, zodat deze hem niet doodde.

12 Hij bleef zes jaar bij hen verborgen in het huis Gods, terwijl Atalja over het land regeerde.

2 Kronieken 23

1 Maar in het zevende jaar vatte Jojada moed en
verbond zich met de oversten over honderd:
Azarja, de zoon van Jerocham, Jismael, de zoon
van Jochanan, Azarja, de zoon van Obed, Maaseja,
de zoon van Adaja, en Elisafat, de zoon van Zikri.
2 Zij gingen in Juda rond en verzamelden de
Levieten uit al de steden van Juda, benevens de
familiehoofden van Israel, en dezen kwamen naar
Jeruzalem.
3 Toen sloot de gehele gemeente een verbond met
de koning in het huis Gods en [Jojada] zeide tot
hen: Zie, de zoon des konings zal regeren, zoals
de Here aangaande de zonen van David gesproken
heeft.
4 Dit moet gij doen: een derde deel van u, dat op
de sabbat dienst moet doen, zowel priesters als
Levieten, moet als dorpelwachters optreden;
5 Een derde deel moet in het koninklijk paleis aan-
wezig zijn, een derde deel in de Fundamentpoort,
en het gehele volk in de voorhoven van het huis
des Heren.
6 Niemand mag het huis des Heren binnengaan
behalve de priesters en de dienstdoende Levieten;
zij mogen binnengaan, want zij zijn heilig. Maar
het gehele volk moet het voorschrift des Heren in
acht nemen.

7 De Levieten moeten zich rondom de koning scha-
ren, ieder met zijn wapens in de hand, en wie de
tempel wil binnengaan, moet ter dood gebracht
worden. Blijft bij de koning, als hij naar binnen
komt of naar buiten gaat.
8 De Levieten nu en geheel Juda deden alles wat de
priester Jojada geboden had; ieder van hen nam
zijn mannen die op de sabbat dienst moesten
doen, tezamen met hen die op de sabbat vrijaf
zouden krijgen, want de priester Jojada had de
afdelingen geen vrij gegeven.
9 De priester Jojada gaf aan de oversten over hon-
derd de speren en de kleine zowel als de grote
schilden die koning David toebehoord hadden en
in het huis Gods waren.
10 Hij stelde het gehele volk op, ieder met zijn werp-
spies in de hand, van de rechtervleugel tot de lin-
kervleugel van het huis, bij het altaar en bij het
huis, rondom de koning.
11 Toen brachten zij de zoon des konings naar bui-
ten, zetten hem de kroon op, gaven hem de
Getuigenis en maakten hem koning. Jojada en zijn
zonen zalfden hem en riepen: Leve de koning!
12 Toen Atalja het geroep hoorde van het volk dat
toeliep en de koning toejuichte, ging zij naar het
volk in het huis des Heren,

13 En zag, zie, daar stond de koning bij zijn zuil aan
de ingang; en bij de koning de oversten met de
trompetten, ook al het volk des lands, dat zich
verheugde en op de trompetten blies, en de zan-
gers met de muziekinstrumenten, die leiding
gaven bij de lofzang. Toen verscheurde Atalja haar
klederen en riep: Verraad! verraad!
14 Daarop deed de priester Jojada de oversten over
honderd, de bevelhebbers van het leger, naar bui-
ten gaan en zeide tot hen: Brengt haar tussen de
gelederen naar buiten, en wie haar volgt, moet
met het zwaard gedood worden. Want de priester
had gezegd: Gij zult haar niet ter dood brengen in
het huis des Heren.
15 Daarop sloegen zij de handen aan haar, en toen zij
bij de ingang van de Paardenpoort van het konink-
lijk paleis gekomen was, bracht men haar daar ter
dood.
16 Toen sloot Jojada een verbond tussen zich en het
gehele volk en de koning, dat zij een volk des
Heren zouden zijn.
17 Het gehele volk ging naar de tempel van Baal, zij
haalden die omver, verbrijzelden zijn altaren en
zijn beelden, en doodden Mattan, de priester van
Baal, voor de altaren.

18 Jojada droeg de gehele zorg voor het huis des
Heren op aan de levitische priesters die David over
het huis des Heren verdeeld had om de bran-
doffers des Heren te offeren, zoals voorgeschreven
is in de wet van Mozes, met vreugde en met
gezang, naar de regeling van David.
19 Voorts plaatste hij de poortwachters bij de poorten
van het huis des Heren, opdat niemand, die in
enig opzicht onrein was, zou binnenkomen.
20 Hij nam de oversten over honderd, de aanzienlij-
ken, hen die over het volk heersten, en al het volk
des lands, en hij bracht de koning uit het huis des
Heren. Zij kwamen door de Bovenpoort in het
koninklijk paleis, en lieten de koning op de
koningstroon plaatsnemen.
21 Al het volk des lands verheugde zich en de stad
bleef rustig, nadat zij Atalja met het zwaard ter
dood hadden gebracht.

2 Kronieken 24

1 Joas was zeven jaar oud, toen hij koning werd, en
hij regeerde veertig jaar te Jeruzalem. Zijn moeder
heette Sibja; zij was uit Berseba.
2 Joas deed wat recht is in de ogen des Heren,
zolang de priester Jojada leefde.
3 Jojada nu nam twee vrouwen voor hem, bij wie hij
zonen en dochters verwekte.
4 Daarna besloot Joas het huis des Heren te vernieu-
wen.
5 Hij riep de priesters en de Levieten bijeen en zeide
tot hen: Trekt uit naar de steden van Juda en ver-
zamelt uit geheel Israel geld om het huis van uw
God elk jaar te herstellen. Zet spoed achter deze
zaak. Maar de Levieten deden het niet.
6 Toen ontbood de koning de hoofdpriester Jojada
en zeide tot hem: Waarom hebt gij er niet op
gelet, dat de Levieten uit Juda en uit Jeruzalem de
heffing van Mozes, de knecht des Heren, bijeen-
brachten, zoals de gemeente van Israel deed ten
behoeve van de tent der getuigenis?
7 Want de zonen van de goddeloze Atalja hebben in
het huis Gods ingebroken en zelfs al de geheiligde
voorwerpen van het huis des Heren voor de Baals
gebruikt.
8 Op bevel van de koning maakte men toen een kist,
zette die buiten bij de poort van het huis des
Heren

9 En liet in Juda en in Jeruzalem omroepen, dat zij de
Here de heffing moesten brengen, die Mozes, de
knecht Gods, aan Israel in de woestijn had opgelegd.
10 Toen verheugden zich al de oversten en het gehele
volk; zij brachten geld bijeen en wierpen het in de
kist, tot deze vol was.
11 Telkens wanneer de kist door de Levieten naar de
ambtenaren van de koning gebracht werd en
dezen zagen, dat er veel geld in was, kwamen de
schrijver van de koning en de gevolmachtigde van
de hogepriester en ledigden de kist; dan nam men
haar op en zette haar weer op haar plaats. Zo
deed men iedere keer, en zij verzamelden geld in
overvloed.
12 De koning en Jojada gaven dit aan de opzichters
over het werk aan het huis des Heren; en dezen
huurden steenhouwers en timmerlieden om het huis
des Heren te vernieuwen, en ook ijzersmeden en
kopersmeden om het huis des Heren te herstellen.
13 Toen gingen de werklieden aan de arbeid, en het
herstellingswerk vorderde onder hun handen: zij
vernieuwden het huis Gods naar het oorspronkelijk
bestek en brachten het in goede staat.
14 Toen zij klaar waren, brachten zij de rest van het
geld naar de koning en Jojada; deze maakte daar-
van allerlei voorwerpen voor het huis des Heren:
gerei voor de dienst en het offer, ook schalen, en
ander gouden en zilveren gerei. Zolang Jojada
leefde, bracht men voortdurend brandoffers in het
huis des Heren.

15 Jojada werd oud en van het leven verzadigd, en
stierf. Hij was, toen hij stierf, honderd dertig jaar
oud.
16 Men begroef hem in de stad Davids bij de konin-
gen, want hij had gedaan wat goed was in Israel,
zowel jegens God als jegens zijn huis.
17 Maar na de dood van Jojada kwamen de oversten
van Juda en bogen zich voor de koning neer; toen
luisterde de koning naar hen.
18 Zij verlieten het huis van de Here, de God hunner
vaderen, en dienden de gewijde palen en de
afgodsbeelden, zodat er toorn kwam over Juda en
Jeruzalem wegens deze schuld van hen.
19 En de Here zond onder hen profeten om hen tot
Zich te doen terugkeren; hoewel dezen hen ernstig
waarschuwden, luisterden zij niet.
20 Toen vervulde de Geest Gods Zekarja, de zoon van
de priester Jojada, en hij ging tegenover het volk
staan en zeide tot hen: Zo zegt God: waarom
overtreedt gij de geboden des Heren en wilt gij
niet voorspoedig zijn? Omdat gij de Here verlaten
hebt, heeft Hij u verlaten.
21 Maar zij maakten een samenzwering tegen hem en
stenigden hem op bevel van de koning in de voor-
hof van het huis des Heren.
22 Koning Joas hield de trouwe hulp, die zijn vader
Jojada hem betoond had, niet in gedachtenis,
maar doodde zijn zoon. En, toen deze stierf, zeide
hij: De Here zie het en neme wraak!

23 Bij de wisseling des jaars trok het leger van Aram
tegen hem op. Zij drongen door tot Juda en
Jeruzalem en verdelgden alle volksoversten onder
het volk en zonden de gehele buit aan de koning
van Damascus.
24 Hoewel het leger van Aram met een gering aantal
mannen kwam, gaf de Here toch een zeer talrijk
leger in hun macht, omdat [de] [Judeeers] de
Here, de God hunner vaderen, hadden verlaten. En
zij voltrokken aan Joas strafgerichten.
25 En toen zij van hem weggetrokken waren (zij lie-
ten hem namelijk in een ernstige ziekte achter)
maakten zijn dienaren een samenzwering tegen
hem wegens het bloed van de zoon van de pries-
ter Jojada; zij sloegen hem op zijn bed dood en hij
stierf. Men begroef hem in de stad Davids, maar
niet in de graven der koningen.
26 Dezen nu zijn het, die tegen hem hebben samen-
gezworen: Zabad, de zoon van Simat, de
Ammonitische, en Jozabad, de zoon van Simrit, de
Moabitische.
27 Over zijn zonen, over de talrijke Godsspraken
tegen hem en over de grondlegging van het huis
Gods is geschreven in de Uitlegging van het boek
der koningen. Zijn zoon Amasja werd koning in
zijn plaats.

2 Kronieken 25

1 Toen Amasja vijfentwintig jaar oud was, werd hij koning en hij regeerde negenentwintig jaar te Jeruzalem. Zijn moeder heette Jehoaddan; zij was uit Jeruzalem.

2 Hij deed wat recht is in de ogen des Heren, maar niet met een volkomen toegewijd hart.

3 Zodra hij het koningschap vast in handen had, bracht hij de dienaren om, die zijn vader, de koning, hadden gedood.

4 Maar hun kinderen bracht hij niet ter dood, overeenkomstig hetgeen geschreven staat in de wet, in het boek van Mozes, waar de Here geboden heeft: De vaders zullen niet sterven om de kinderen, en de kinderen zullen niet sterven om de vaders, maar ieder zal om zijn eigen zonde sterven.

5 Daarna riep Amasja Juda bijeen en stelde het op naar de families, naar de oversten der duizenden en naar de oversten der honderden van geheel Juda en Benjamin; hij telde hen, van twintig jaar oud en daarboven, en bevond, dat er driehonderdduizend krijgers waren, die in het leger konden uitrukken, die speer en schild hanteerden.

6 Ook huurde hij uit Israel honderdduizend krijgsknechten voor honderd talenten zilver.

7 Maar een man Gods kwam tot hem en zeide: O koning, laat het leger van Israel niet met u gaan, want de Here is niet met Israel, met al die Efraimieten.

8 Doch gij, ga, doe maar, wees sterk tot de strijd:
God zal u doen struikelen voor de vijand, want
God heeft de macht te helpen en de macht te
doen struikelen.
9 Toen zeide Amasja tot de man Gods: Wat dan te
doen met het oog op de honderd talenten die ik
aan de troepen van Israel gegeven heb? Doch de
man Gods zeide: De Here kan u meer geven dan
dit.
10 Daarop zonderde Amasja de troepen af, die uit
Efraim tot hem gekomen waren, opdat zij naar hun
woonplaats zouden gaan. Toen ontbrandde hun
toorn zeer tegen Juda en zij keerden naar hun
plaats terug, ziedend van toorn.
11 Amasja betoonde zich een krachtig man, hij voer-
de zijn volk naar het Zoutdal en versloeg van de
Seirieten tienduizend man.
12 Ook voerden de Judeeers tienduizend man gevan-
genen levend weg en brachten hen op de top van
een rots en wierpen hen van de top der rots,
zodat zij allen verpletterd werden.
13 De troepen echter, die Amasja had doen terugke-
ren, zodat zij niet met hem ten strijde trokken,
deden van Samaria uit een overval op de steden
van Juda, tot Bet-choron toe; zij sloegen er drie-
duizend man dood en roofden een grote buit.

14 Nadat Amasja van het verslaan der Edomieten
teruggekeerd was, stelde hij de goden der
Seirieten, die hij meegebracht had, voor zich als
goden op, boog zich voor hen neer en ontstak
voor hen offers.
15 Toen ontbrandde de toorn des Heren tegen
Amasja en Hij zond een profeet tot hem, die tot
hem zeide: Waarom hebt gij van dat volk de
goden gezocht, die immers hun eigen volk niet uit
uw macht gered hebben?
16 Maar terwijl deze tot hem sprak, zeide hij tot hem:
Heeft men u tot raadsman van de koning aange-
steld? Houd op, waarom zou men u doden? Toen
hield de profeet op en zeide: Ik bemerk, dat God
besloten heeft u in het verderf te storten; omdat
gij dit doet en niet naar mijn raad luistert.
17 Daarna pleegde Amasja, de koning van Juda, over-
leg en zond Joas, de zoon van Joachaz, de zoon
van Jehu, de koning van Israel, de boodschap:
Kom, laten wij ons met elkander meten!
18 Maar Joas, de koning van Israel, zond aan Amasja,
de koning van Juda, dit antwoord: De distel op de
Libanon zond tot de ceder op de Libanon de uit-
nodiging: geef toch uw dochter aan mijn zoon tot
vrouw. Maar de dieren des velds op de Libanon
kwamen voorbij en vertrapten de distel.

19 Gij denkt: zie, ik heb Edom verslagen; daardoor
heeft uw hart u overmoedig gemaakt en zoekt gij
eer. Blijf thans in uw huis. Waarom zoudt gij het
ongeluk tarten en ten val komen en Juda met u?
20 Maar Amasja luisterde niet, want God had dit
beschikt, om hen prijs te geven, omdat zij de
goden van Edom gezocht hadden.
21 Toen trok Joas, de koning van Israel, op en zij
maten zich met elkander, hij en Amasja, de koning
van Juda, te Bet-semes, in Juda.
22 En Juda werd door Israel verslagen; zij vluchtten
allen naar hun tenten.
23 Joas nu, de koning van Israel, nam Amasja, de
koning van Juda, de zoon van Joas, de zoon van
Joachaz, te Bet-semes gevangen. En hij bracht hem
naar Jeruzalem en brak de muur van Jeruzalem af,
van de Efraimpoort tot de Hoekpoort, vierhonderd
el.
24 Daarop nam hij al het goud en zilver en al het
gerei, dat zich in het huis Gods bij Obed-edom
bevond, ook de schatten van het koninklijk paleis,
benevens gijzelaars, en keerde terug naar Samaria.
25 Amasja, de zoon van Joas, de koning van Juda,
leefde na de dood van Joas, de zoon van Joachaz,
de koning van Israel, nog vijftien jaar.

26 Het overige van de geschiedenis van Amasja, uit
vroeger en later tijd, zie, het is immers beschreven
in het boek der koningen van Juda en van Israel.
27 Van de tijd af, dat Amasja afweek van de Here,
smeedde men te Jeruzalem een samenzwering
tegen hem. En hij vluchtte naar Lakis. Maar men
liet hem achternazetten naar Lakis en daar doden.
28 Men legde hem op paarden en begroef hem bij
zijn vaderen in de stad Davids.

2 Kronieken 26

1 Het gehele volk van Juda nam Uzzia, die zestien jaar oud was, en zij maakten hem koning in de plaats van zijn vader Amasja.

2 Hij versterkte Elot en bracht het aan Juda terug, nadat de koning bij zijn vaderen te ruste was gegaan.

3 Uzzia dan was zestien jaar oud, toen hij koning werd, en hij regeerde tweeenvijftig jaar te Jeruzalem. Zijn moeder heette Jekolja; zij was uit Jeruzalem.

4 Hij deed wat recht is in de ogen des Heren, geheel zoals zijn vader Amasja gedaan had.

5 Hij zocht God, zolang Zekarja leefde, die hem onderrichtte in de vreze Gods; zolang hij de Here zocht, maakte God hem voorspoedig.

6 Hij trok uit en streed tegen de Filistijnen, slechtte de muren van Gat, Jabne en Asdod en bouwde versterkingen bij Asdod en in het gebied der Filistijnen.

7 God hielp hem tegen de Filistijnen, tegen de Arabieren die in Gur-baal woonden, en tegen de Meunieten.

8 De Ammonieten brachten Uzzia schatting. En tot in Egypte verbreidde zich zijn roem, want hij klom tot een toppunt van macht.

9 Uzzia bouwde in Jeruzalem torens aan de Hoekpoort, aan de Dalpoort en aan de Punt, en hij versterkte die.

10 Ook bouwde hij torens in de woestijn en hieuw
veel putten uit, omdat hij veel vee bezat, zowel in
de Laagte als op de Hoogvlakte; verder had hij
landbouwers en wijngaardeniers op de bergen en
in het vruchtbare land, want hij hield van de land-
bouw.
11 Voorts had Uzzia een leger, ten oorlog geoefend,
dat te velde trok, ingedeeld in troepen volgens de
telling door de schrijver Jeiel en de beambte
Maaseja, onder leiding van Chananja, een van de
oversten des konings.
12 Het gehele getal van de familiehoofden der krijgs-
knechten bedroeg tweeduizend zeshonderd.
13 Onder hun leiding stond een leger van driehon-
derdzevenduizend vijfhonderd tot de krijg geoe-
fende strijdbare mannen om de koning tegen de
vijand te helpen.
14 Uzzia verschafte aan het gehele leger schilden,
speren, helmen, pantsers, bogen en slingerstenen.
15 Ook vervaardigde hij te Jeruzalem kunstig bedach-
te oorlogswerktuigen om op de torens en de hoe-
ken geplaatst te worden tot het afschieten van pij-
len en grote stenen. Wijd en zijd verbreidde zich
zijn roem, want hij werd wonderbaar geholpen,
totdat hij machtig geworden was.
16 Maar toen hij machtig geworden was, werd zijn
hart zo hoogmoedig, dat hij zeer snood handelde
en ontrouw werd jegens de Here, zijn God, door
de tempel des Heren binnen te gaan om op het
reukofferaltaar reukwerk te ontsteken.

17 Maar de priester Azarja ging hem achterna en met
hem tachtig priesters des Heren, flinke mannen,
18 En zij stelden zich tegenover koning Uzzia en zei-
den tot hem: U komt het niet toe, Uzzia, reukwerk
te ontsteken voor de Here, maar de priesters, de
zonen van Aaron, die geheiligd zijn om reukwerk
te ontsteken. Ga uit het heiligdom, want gij zijt
ontrouw en het zal u niet tot eer gerekend worden
door de Here God.
19 Toen werd Uzzia toornig; het wierookvat om reuk-
werk te ontsteken was in zijn hand. En terwijl hij
tegen de priesters toornde, brak de melaatsheid uit
aan zijn voorhoofd ten aanschouwen van de pries-
ters, in het huis des Heren bij het reukofferaltaar.
20 De hogepriester Azarja en al de priesters keerden
zich naar hem toe en zie, hij was melaats aan het
voorhoofd; toen dreven zij hem haastig vandaar
weg, en ook hij zelf haastte zich naar buiten te
gaan, want de Here had hem geslagen.
21 Koning Uzzia nu was melaats tot de dag van zijn
dood. En als melaatse woonde hij in een afgezon-
derd huis, want hij was uitgesloten van het huis
des Heren. Zijn zoon Jotam beheerde het paleis
des konings en bestuurde het volk des lands.
22 Het overige van de geschiedenissen van Uzzia, uit
vroeger en later tijd, heeft de profeet Jesaja, de
zoon van Amoz, beschreven.
23 Uzzia ging bij zijn vaderen te ruste, en men begroef
hem bij zijn vaderen, in het veld naast de begraaf-
plaats der koningen, want men zeide: Hij was
melaats. Zijn zoon Jotam werd koning in zijn plaats.

2 Kronieken 27

1 Jotam was vijfentwintig jaar oud, toen hij koning
werd; hij regeerde zestien jaar te Jeruzalem. Zijn
moeder heette Jerusa; zij was de dochter van
Sadok.
2 En hij deed wat recht is in de ogen des Heren,
geheel zoals zijn vader Uzzia gedaan had, doch
ging de tempel des Heren niet binnen. Maar het
volk volhardde in zijn snode handelwijze.
3 Hij bouwde de Bovenpoort van het huis des Heren.
Ook bouwde hij veel aan de muur van Ofel.
4 Hij bouwde versterkingen in het gebergte van
Juda, en in de bossen bouwde hij burchten en
torens.
5 Hij streed met de koning der Ammonieten en over-
won deze, zodat de Ammonieten hem in dat jaar
honderd talenten zilver, tienduizend kor tarwe en
tienduizend kor gerst gaven. Dit brachten hem de
Ammonieten ook in het tweede en in het derde
jaar op.
6 Jotam betoonde zich een krachtig man, want hij
was standvastig in zijn wandel voor het aangezicht
van de Here, zijn God.
7 Het overige van de geschiedenis van Jotam, al zijn
oorlogen en handelingen, zie, zij zijn beschreven
in het boek der koningen van Israel en van Juda.
8 Vijfentwintig jaar was hij oud, toen hij koning
werd, en hij regeerde zestien jaar te Jeruzalem.
9 Jotam ging bij zijn vaderen te ruste en men
begroef hem in de stad Davids; zijn zoon Achaz
werd koning in zijn plaats.

2 Kronieken 28

1 Achaz was twintig jaar oud, toen hij koning werd:
hij regeerde zestien jaar te Jeruzalem. Hij deed niet
wat recht is in de ogen des Heren zoals zijn vader
David,
2 Maar hij wandelde in de wegen der koningen van
Israel en maakte zelfs gegoten beelden voor de
Baals;
3 Ja, hij ontstak offers in het dal Ben-hinnom en ver-
brandde zijn zonen met vuur in overeenstemming
met de gruwelen der volken, die de Here voor het
aangezicht van de Israelieten had verdreven.
4 Hij bracht offers en ontstak die op de hoogten, op
de heuvels en onder elke groene boom.
5 Daarom gaf de Here, zijn God, hem over in de
macht van de koning van Aram, zodat zij hem ver-
sloegen en veel gevangenen van hem wegvoerden
en naar Damascus brachten. Ook werd hij in de
macht van de koning van Israel overgegeven, die
hem een zware nederlaag toebracht.
6 Pekach, de zoon van Remaljahu, doodde in Juda
honderdtwintigduizend man op een dag, allen
krijgslieden; omdat zij de Here, de God hunner
vaderen, hadden verlaten.
7 Zikri, een held van Efraim, doodde Maaseja, de
zoon des konings, Azrikam, de paleisoverste, en
Elkana, de eerste na de koning.

8 Ook voerden de Israelieten van hun broeders twee-
honderdduizend vrouwen, zonen en dochters als
gevangenen weg, en roofden tevens van hen een
grote buit, die zij naar Samaria brachten.
9 Daar was echter een profeet des Heren, die Oded
heette. Deze ging het leger dat naar Samaria
kwam, tegemoet en zeide tot hen: Zie, in zijn
gramschap over Juda heeft de Here, de God uwer
vaderen, hen in uw macht overgegeven, en gij
hebt onder hen een bloedbad aangericht met zulk
een woede, dat het ten hemel schreit.
10 En nu denkt gij de mensen uit Juda en Jeruzalem
als slaven en slavinnen aan u te onderwerpen. Is er
ook bij u geen grote schuld tegen de Here, uw
God?
11 Nu dan, hoort naar mij: laat de gevangenen die gij
van uw broeders weggevoerd hebt, terugkeren,
want de brandende toorn des Heren rust op u.
12 Toen stonden enige mannen uit de hoofden der
Efraimieten: Azarja, de zoon van Jochanan,
Berekja, de zoon van Mesillemot, Jechizkia, de
zoon van Sallum, en Amasa, de zoon van Chadlai,
op tegen hen die uit de strijd gekomen waren,
13 En zeiden tot hen: Gij zult deze gevangenen niet
hier brengen, want uw voornemen maakt ons
schuldig tegenover de Here en vermeerdert onze
zonden en onze schulden; wij hebben toch al
grote schuld, en brandende toorn rust op Israel.

14 Toen lieten de gewapenden de gevangenen en de
roof bij de oversten en de gehele menigte achter.
15 En de mannen, wier namen hier vermeld zijn,
maakten zich op en hielpen de gevangenen: alle
naakten onder hen kleedden zij van de buit; zij
kleedden en schoeiden hen, gaven hun te eten en
te drinken en zalfden hen; allen onder hen, die
moeizaam voortstrompelden, vervoerden zij op
ezels; zij brachten hen naar Jericho, de Palmstad,
bij hun broeders; daarna keerden zij naar Samaria
terug.
16 In die tijd zond koning Achaz het verzoek tot de
koningen van Assur hem te helpen.
17 Ook waren de Edomieten nog gekomen, hadden
aan Juda een nederlaag toegebracht en gevange-
nen weggevoerd.
18 En de Filistijnen hadden een overval gedaan op de
steden van de Laagte en van het Zuiderland van
Juda; zij hadden Bet-semes, Ajjalon, Gederot, Soko
en zijn onderhorige plaatsen, Timna en zijn onder-
horige plaatsen, Gimzo en zijn onderhorige plaat-
sen ingenomen en zich daar gevestigd.
19 Want de Here vernederde Juda om Achaz, de
koning van Israel, daar deze de tuchteloosheid in
Juda bevorderd had en zeer ontrouw geworden
was jegens de Here.
20 Tillegatpilneser dan, de koning van Assur, rukte
naar hem op, maar bracht hem in het nauw en
ondersteunde hem niet.

21 Want al had Achaz het huis des Heren en het huis
des konings en der oversten leeggehaald en alles
aan de koning van Assur gegeven, het hielp hem
niets.
22 In de tijd, dat hij in het nauw geraakte, ging hij,
diezelfde koning Achaz, voort met ontrouw te zijn
jegens de Here;
23 Hij offerde aan de goden van Damascus, die hem
verslagen hadden, omdat hij dacht: De goden der
koningen van Aram, die helpen hen; aan hen zal ik
offeren, opdat zij ook mij helpen. Maar zij deden
hem struikelen en geheel Israel met hem.
24 Achaz liet het gerei van het huis Gods bijeenbren-
gen en stukslaan; hij sloot de deuren van het huis
des Heren en maakte zich altaren op elke hoek te
Jeruzalem.
25 In elke stad van Juda maakte hij offerhoogten, om
voor andere goden offers te ontsteken. En hij
krenkte de Here, de God zijner vaderen.
26 Het overige van zijn geschiedenis, uit vroeger en
later tijd, zie, die is beschreven in het boek der
koningen van Juda en van Israel.
27 Achaz ging bij zijn vaderen te ruste en men
begroef hem in de stad, in Jeruzalem, maar men
bracht hem niet in de graven der koningen van
Israel. Zijn zoon Jechizkia werd koning in zijn
plaats.

2 Kronieken 29

1 Jechizkia werd koning, vijfentwintig jaar oud, en
hij regeerde negenentwintig jaar te Jeruzalem. Zijn
moeder heette Abia; zij was de dochter van
Zekarja.
2 Hij deed wat recht is in de ogen des Heren, geheel
zoals zijn vader David gedaan had.
3 Hij opende in het eerste jaar zijner regering, in de
eerste maand, de deuren van het huis des Heren
en herstelde ze.
4 Toen liet hij de priesters en de Levieten komen en
vergaderde hen op het Oostplein
5 En zeide tot hen: Hoort naar mij, Levieten! Heiligt
u thans, heiligt het huis van de Here, de God uwer
vaderen, brengt het onreine uit het heiligdom naar
buiten;
6 Want onze vaders zijn ontrouw geweest, zij heb-
ben gedaan wat kwaad was in de ogen van de
Here, onze God, en hebben Hem verlaten, hun
aangezicht afgewend van de woning des Heren en
haar de rug toegekeerd.
7 Zelfs hebben zij de deuren van de voorhal geslo-
ten, de lampen gedoofd en geen reukwerk ontsto-
ken noch brandoffers gebracht in het heiligdom
aan de God van Israel,
8 Zodat de toorn des Heren op Juda en Jeruzalem
rustte en Hij hen maakte tot een voorwerp van
schrik en ontzetting en tot een aanfluiting, zoals
gij met eigen ogen kunt aanschouwen.

9 Zie, hierom zijn onze vaders door het zwaard
gevallen, en zijn onze zonen, onze dochters en
onze vrouwen in gevangenschap.
10 Thans is het mijn voornemen een verbond te slui-
ten met de Here, de God van Israel, opdat zijn
brandende toorn zich van ons afwende.
11 Mijn zonen, weest thans niet nalatig, want u heeft
de Here verkoren om in zijn dienst te staan, om
zijn dienaren te zijn en aan Hem te offeren.
12 Toen stonden de Levieten op: Machat, de zoon
van Amasai, en Joel, de zoon van Azarja, van de
Kehatieten; en van de Merarieten: Kis, de zoon van
Abdi, en Azarja, de zoon van Jehallelel; en van de
Gersonieten: Joach, de zoon van Zimma, en Eden,
de zoon van Joach;
13 En van de Elisafanieten: Simri en Jeiel; en van de
Asafieten: Zekarja en Mattanja;
14 En van de Hemanieten: Jechiel en Simi; en van de
Jedutunieten: Semaja en Uzziel.
15 En zij brachten hun broeders samen, heiligden zich
en kwamen, naar het gebod des konings overeen-
komstig de woorden des Heren, het huis des Heren
reinigen.
16 Toen gingen de priesters het huis des Heren bin-
nen, om het te reinigen. Zij brachten al het onrei-
ne dat zij in de tempel des Heren vonden, naar de
voorhof van het huis des Heren, en de Levieten
namen het over om het naar buiten, naar de beek
Kidron, te brengen.

17 Op de eerste dag van de eerste maand begonnen zij met de heiliging; op de achtste dag der maand kwamen zij toe aan de voorhal des Heren en heiligden het huis des Heren in acht dagen; op de zestiende dag van de eerste maand waren zij gereed.
18 Toen traden zij bij koning Hizkia binnen en zeiden: Wij hebben het gehele huis des Heren gereinigd, het brandofferaltaar met al zijn toebehoren, en de tafel der toonbroden met al haar toebehoren.
19 En al de voorwerpen die koning Achaz tijdens zijn regering door zijn ontrouw ontwijd heeft, hebben wij in gereedheid gebracht en geheiligd; zie, zij zijn voor het altaar des Heren.
20 Vroeg in de morgen riep koning Jechizkia de oversten der stad samen en ging naar het huis des Heren.
21 En zij brachten zeven stieren, zeven rammen, zeven schapen en zeven geitebokken tot een zondoffer voor het koningshuis, voor het heiligdom en voor Juda. Hij beval de zonen van Aaron, de priesters, die op het altaar des Heren te offeren.
22 Toen slachtten zij de runderen, en de priesters namen het bloed in ontvangst en sprengden het op het altaar. Daarna slachtten zij de rammen en sprengden het bloed op het altaar. Vervolgens slachtten zij de schapen en sprengden het bloed op het altaar.

23 Voorts brachten zij de bokken van het zondoffer
voor het aangezicht van de koning en de gemeen-
te, en zij legden er de handen op.
24 En de priesters slachtten ze en offerden het bloed
daarvan als zondoffer op het altaar, om over
geheel Israel verzoening te doen, want de koning
had bevolen, dat het een brandoffer en een zon-
doffer voor geheel Israel zou zijn.
25 Hij stelde de Levieten bij het huis des Heren op,
met cimbalen, harpen en citers overeenkomstig
het gebod van David en van Gad, des konings zie-
ner, en van de profeet Natan, want het gebod was
gegeven door de Here, door bemiddeling van zijn
profeten.
26 En de Levieten stonden opgesteld met de instru-
menten van David, en de priesters met de trom-
petten.
27 Toen beval Hizkia het brandoffer op het altaar te
offeren. En op het ogenblik, dat het brandoffer
een aanvang nam, werd een lied des Heren aange-
heven en klonk trompetgeschal, begeleid door de
instrumenten van David de koning van Israel.
28 De gehele gemeente boog zich neer, men zong
het lied en blies op de trompetten; dit alles, totdat
het brandoffer voleindigd was.
29 Toen zij met offeren gereed waren, knielden de
koning en allen die zich bij hem bevonden, en
bogen zich neer.

30 Vervolgens bevalen koning Jechizkia en de over-
sten de Levieten, de Here te loven met de woor-
den van David en van de ziener Asaf. En zij zongen
de lofzang met vreugde, knielden en bogen zich
neer.
31 Toen nam Jechizkia het woord en zeide: Nu hebt
gij u de Here gewijd. Treedt nader en brengt
slachtoffers en lofoffers voor het huis des Heren.
En de gemeente bracht slachtoffers en lofoffers;
ook bracht ieder die daartoe van harte bereid was,
brandoffers.
32 Het aantal brandoffers dat de gemeente bracht,
was zeventig runderen, honderd rammen en twee-
honderd schapen. Deze dienden alle tot een bran-
doffer voor de Here.
33 En de heilige gaven bestonden uit zeshonderd run-
deren en drieduizend stuks kleinvee.
34 Er waren echter te weinig priesters, zodat zij niet
al de brandoffers de huid konden aftrekken, maar
hun broeders, de Levieten, hielpen hen, totdat het
werk gereed was en de priesters zich geheiligd
hadden. Want de Levieten hadden met hun heili-
ging meer ernst gemaakt dan de priesters.
35 Ook waren er brandoffers in overvloed met de vet-
stukken der vredeoffers en met de plengoffers voor
het brandoffer. Aldus werd de dienst van het huis
des Heren hersteld.
36 Jechizkia en het gehele volk verheugden zich over
wat God zijn volk bereid had, want onverwacht
was deze zaak geschied.

2 Kronieken 30

1 Toen zond Jechizkia een boodschap tot geheel
Israel en Juda, ja, zelfs schreef hij brieven aan
Efraim en Manasse, dat zij zouden komen naar het
huis des Heren te Jeruzalem, om voor de Here, de
God van Israel, het Pascha te vieren.
2 En de koning, zijn oversten en de gehele gemeen-
te te Jeruzalem overlegden, dat zij het Pascha zou-
den vieren in de tweede maand,
3 Want zij konden het op de gewone tijd niet vieren,
omdat zich niet voldoende priesters geheiligd had-
den en het volk niet in Jeruzalem samengekomen
was.
4 Dit verwierf de goedkeuring van de koning en van
de gehele gemeente.
5 Toen namen zij het besluit, een bevel te laten uit-
gaan door geheel Israel van Berseba tot Dan, om
in Jeruzalem de Here, de God van Israel, het
Pascha te komen vieren, want men had het niet,
zoals was voorgeschreven, algemeen gevierd.
6 De ijlboden nu gingen met de brieven van de
koning en zijn oversten door geheel Israel en Juda,
en zeiden overeenkomstig het gebod des konings:
Israelieten, keert weder tot de Here, de God van
Abraham, Isaak en Israel, dan zal Hij wederkeren
tot de ontkomenen, die u overgebleven zijn uit de
macht van de koningen van Assur.

7 Weest dan niet als uw vaderen en als uw broeders,
die ontrouw geweest zijn jegens de Here, de God
hunner vaderen, zodat Hij hen maakte tot een
voorwerp van ontzetting, zoals gij ziet.
8 Weest thans niet hardnekkig zoals uw vaderen,
geeft de Here uw hand en komt tot zijn heiligdom,
dat Hij voor altijd geheiligd heeft, en dient de
Here, uw God, opdat zijn brandende toorn zich
van u afkere.
9 Want, wanneer gij wederkeert tot de Here, dan
zullen uw broeders en zonen erbarming vinden bij
degenen die hen als gevangenen hebben wegge-
voerd, en dan zullen zij naar dit land wederkeren.
Want genadig en barmhartig is de Here, uw God:
Hij zal het aangezicht niet van u afwenden, indien
gij tot Hem wederkeert.
10 Toen de ijlboden van stad tot stad door het land
van Efraim en Manasse trokken en tot Zebulon toe,
lachte men hen uit en bespotte men hen.
11 Maar enige mannen uit Aser, Manasse en Zebulon
verootmoedigden zich en kwamen naar Jeruzalem.
12 Ook in Juda bewerkte de hand Gods, dat zij een
van zin waren, om het gebod des konings en der
oversten naar het woord des Heren te volbrengen.
13 En er kwam veel volk te Jeruzalem bijeen, om het
feest der ongezuurde broden in de tweede maand
te vieren, een zeer talrijke gemeente.

14 Toen maakten zij zich op en verwijderden de alta-
ren in Jeruzalem, ook al de reukofferaltaren verwij-
derden zij en wierpen die in de beek Kidron.
15 Daarna slachtten zij het Pascha op de veertiende
der tweede maand. Toen schaamden zich de pries-
ters en de Levieten, zij heiligden zich en brachten
brandoffers in het huis des Heren.
16 En zij stonden op hun plaats volgens de verorde-
ning, overeenkomstig de wet van Mozes, de man
Gods. De priesters sprengden het bloed, dat de
Levieten hun toereikten.
17 Want, omdat velen onder de gemeente zich niet
geheiligd hadden, waren de Levieten belast met
het slachten der Paasoffers voor ieder die ze niet
zelf de Here kon heiligen, omdat hij niet rein was.
18 Want het grootste gedeelte van het volk (velen uit
Efraim en Manasse, Issakar en Zebulon) had zich
niet gereinigd; toch aten zij het Pascha, in strijd
met het voorschrift. Maar Jechizkia bad voor hen:
De Here, die goed is, doe verzoening over ieder
19 Die zijn hart erop gericht heeft God, de Here, de
God zijner vaderen, te zoeken, al was het niet naar
de reinheid welke bij het heilige past.
20 En de Here verhoorde Jechizkia en genas het volk.

21 Zeven dagen lang vierden de Israelieten die zich te
Jeruzalem bevonden, het feest der ongezuurde
broden met grote vreugde. De Levieten en de
priesters loofden de Here dag op dag onder bege-
leiding van instrumenten tot lof van de Here.
22 Jechizkia sprak tot het hart van al de Levieten, die
grote kundigheid getoond hadden in de dienst des
Heren. Zij aten het feestoffer zeven dagen lang,
slachtten vredeoffers en loofden de Here, de God
hunner vaderen.
23 Toen kwam de gehele gemeente overeen, om nog
zeven dagen feest te vieren, en zij vierden nog
zeven dagen feest, met vreugde.
24 Want Hizkia, de koning van Juda, gaf aan de
gemeente duizend stieren en zevenduizend stuks
kleinvee; en de oversten gaven aan de gemeente
duizend stieren en tienduizend stuks kleinvee. Ook
heiligde zich een grote menigte priesters.
25 De gehele gemeente van Juda, de priesters, de
Levieten, de gehele gemeente die uit Israel geko-
men was, en de vreemdelingen, zowel die uit het
land van Israel gekomen waren, als die in Juda
woonden, verheugden zich.
26 Er was grote vreugde in Jeruzalem, want sinds de
dagen van Salomo, de zoon van David, de koning
van Israel, was iets dergelijks in Jeruzalem niet
geschied.
27 Toen stonden de levitische priesters op en zegenden
het volk, en hun stem werd gehoord; hun gebed
kwam tot in zijn heilige woning, tot in de hemel.

2 Kronieken 31

1 Toen nu dit alles geeindigd was, trokken al de
Israelieten, die zich daar bevonden, uit naar de
steden van Juda, verbrijzelden de gewijde stenen,
hieuwen de gewijde palen om en vernielden gron-
dig de hoogten en de altaren uit geheel Juda en
Benjamin en in Efraim en Manasse. Daarna keerden
al de Israelieten naar hun steden terug, ieder naar
zijn eigen bezitting.
2 Vervolgens stelde Jechizkia de onderscheidene
afdelingen der priesters en der Levieten, naar
gelang van ieders dienst als priester of als Leviet,
vast voor brandoffers en vredeoffers, om te die-
nen, te loven en te prijzen in de poorten van de
legerplaatsen des Heren.
3 De bijdrage van de koning, uit eigen bezit, was
bestemd voor de brandoffers voor de morgenbran-
doffers en avondbrandoffers, en voor de bran-
doffers op de sabbatten, de nieuwe maanden en
de feesttijden, zoals was voorgeschreven in de wet
des Heren.
4 Hij beval het volk, de inwoners van Jeruzalem, een
bijdrage te geven voor de priesters en de Levieten,
opdat dezen al hun krachten zouden kunnen wij-
den aan de wet des Heren.
5 Toen dit woord zich verbreidde, brachten de
Israelieten in grote hoeveelheid de eerstelingen
van koren, most, olie, honig en van al wat het veld
opleverde, en zij brachten in overvloed de tienden
van alles.

6 De Israelieten en Judeeers die in de steden van
Juda woonden, ook zij brachten de tienden van
runderen en kleinvee; eveneens de tienden van de
heilige dingen, die de Here, hun God, geheiligd
waren, en legden die op stapels.
7 In de derde maand begonnen zij die stapels aan te
leggen en in de zevende maand waren zij gereed.
8 Toen Jechizkia en de vorsten kwamen en die sta-
pels zagen, prezen zij de Here en zijn volk Israel.
9 En Jechizkia deed bij de priesters en de Levieten
navraag naar die stapels.
10 De hogepriester Azarja, uit het huis van Sadok,
zeide tot hem: Sinds men begon met de heffing te
brengen naar het huis des Heren, hebben wij
gegeten en zijn wij verzadigd geworden, wij heb-
ben in ruimte mate overgehouden; want de Here
heeft zijn volk zo gezegend, dat deze grote voor-
raad is overgebleven.
11 Daarop beval Jechizkia vertrekken in te richten in
het huis des Heren, en men richtte ze in.
12 Trouw bracht men de heffingen, de tienden en de
heilige dingen. Het oppertoezicht daarover had de
Leviet Konanjahu, en zijn broeder Simi als tweede,

13 Terwijl Jechiel, Azazjahu, Nachat, Asael, Jerimot,
Jozabad, Eliel, Jismakjahu, Machat en Benaja opzie-
ners waren in opdracht van Konanjahu en van zijn
broeder Simi, volgens bevel van koning Jechizkia
en van Azarja, de overste van het huis Gods.
14 De Leviet Kore, de zoon van Jimna, de portier aan
de Oostpoort, had het toezicht op de vrijwillige
gaven aan God, om de heffingen voor de Here en
de allerheiligste dingen uit te delen.
15 In de steden der priesters stonden Eden, Minjamin,
Jesua, Semaja, Amarja en Sekanja hem getrouw
terzijde bij het uitdelen aan hun broeders in de
afdelingen, aan groot en klein.
16 Uitgezonderd waren diegenen onder hen, welke
tot het mannelijk geslacht behorend, van drie jaar
oud en daarboven, in de registers waren inge-
schreven, dus allen die volgens de dagelijkse rege-
ling voor het vervullen van hun taak afdelingsge-
wijs naar het huis des Heren kwamen.
17 De in de registers ingeschreven priesters waren
gerangschikt naar hun families, maar de Levieten
van twintig jaren oud en daarboven waren afde-
lingsgewijs naar hun taak gerangschikt. *f*
18 [Zij] [deelden] [uit] aan hen die in de registers
ingeschreven waren met heel hun familie, vrou-
wen, zonen en dochters, namelijk aan de gehele
stand. Want met getrouwheid wijdden zij zich aan
het heilige.

19 De zonen van Aaron, de priesters, die in het wei-
degebied van hun steden woonden, hadden in
elke stad mannen, met name genoemd, die aan
alle mannelijke leden van de priesterfamilies, en
aan ieder van de Levieten die in de registers was
ingeschreven, een deel moesten geven.
20 Aldus handelde Jechizkia in geheel Juda. Hij deed
wat goed en recht en trouw was voor het aange-
zicht van de Here, zijn God.
21 In al het werk, dat hij begon met betrekking tot de
dienst van het huis Gods, tot de wet en het
gebod, waarin hij zijn God zocht, handelde hij met
volle toewijding en was hij voorspoedig.

2 Kronieken 32

1 Na deze gebeurtenissen, waarin [Jechizkia's] trouw
bleek, rukte Sanherib, de koning van Assur, op. Hij
trok Juda binnen, belegerde de versterkte steden
en dacht ze te veroveren.
2 Toen Jechizkia zag, dat Sanherib gekomen was met
het plan tegen Jeruzalem te strijden,
3 Overlegde hij met zijn oversten en zijn helden om
de waterbronnen buiten de stad dicht te stoppen,
en zij zegden hem hun hulp toe.
4 Er kwam veel volk samen, dat al de bronnen en de
beek die midden door dat land stroomde, dicht-
stopte, en zeide: Waarom zouden de koningen van
Assur bij hun komst zoveel water vinden?
5 Met man en macht herstelde hij de gehele afge-
broken muur, bouwde daarop torens en daarbui-
ten een andere muur. Voorts versterkte hij de
Millo van de stad Davids en maakte werpspiesen
en schilden in menigte.
6 Ook stelde hij krijgsoversten over het volk; hij ver-
zamelde hen bij zich op het plein van de stads-
poort en sprak hen bemoedigend toe:
7 Weest sterk en moedig, vreest niet en wordt niet
verschrikt voor de koning van Assur en de gehele
menigte die met hem is, want met ons is meer dan
met hem.

8 Met hem is een vleselijke arm, maar met ons is de
Here, onze God, die ons helpt en onze oorlogen
voert. En het volk steunde op de woorden van
Jechizkia, de koning van Juda.
9 Hierna zond Sanherib, de koning van Assur, die
zelf met zijn gehele macht voor Lakis lag, zijn die-
naren naar Jeruzalem, tot Jechizkia, de koning van
Juda, en tot alle Judeeers die zich in Jeruzalem
bevonden, met de boodschap:
10 Zo zegt Sanherib, de koning van Assur: waarop
vertrouwt gij, terwijl gij in Jeruzalem ingesloten
zit?
11 Misleidt Jechizkia u niet, om u van honger en
dorst te laten sterven, door te zeggen: de Here,
onze God, zal ons uit de macht van de koning van
Assur redden?
12 Heeft niet deze zelfde Jechizkia zijn hoogten en
altaren verwijderd en tot Juda en Jeruzalem
gezegd: voor een altaar zult gij u neerbuigen en
daarop offers ontsteken?
13 Weet gij niet, wat ik en mijn vaderen gedaan heb-
ben aan al de natien der andere landen? Hebben
soms de goden der volken van die landen hun
land uit mijn macht kunnen redden?
14 Wie is er onder al de goden dezer volken, welke
mijn vaderen met de ban getroffen hebben, die
zijn volk uit mijn macht kon redden, dat uw God u
uit mijn macht zou kunnen redden?

15 Nu dan, laat Hizkia op deze wijze u niet bedriegen
noch u misleiden, en gelooft hem niet, want geen
enkele god van enige natie of koninkrijk heeft zijn
volk uit mijn macht en uit de macht mijner vade-
ren kunnen redden; hoeveel te min zal uw God u
uit mijn macht kunnen redden!
16 En nog meer spraken zijn dienaren tegen de Here
God en tegen diens knecht Jechizkia.
17 Ook had hij een brief geschreven, waarin hij de
Here, de God van Israel, hoonde en van Hem
zeide: Evenmin als de goden van de volken der
andere landen hun volk uit mijn macht gered heb-
ben, zal de God van Jechizkia zijn volk redden uit
mijn macht.
18 En zij riepen met luide stem in het Judees tot het
volk van Jeruzalem op de muur, om hen bevreesd
te maken en hen te verschrikken, opdat zij de stad
zouden kunnen innemen.
19 Aldus spraken zij over de God van Jeruzalem als
over de goden van de volken der aarde, het maak-
sel van mensenhanden.
20 Maar koning Jechizkia en de profeet Jesaja, de
zoon van Amoz, baden deswege en riepen naar de
hemel.

21 Toen zond de Here een engel, die alle krijgshel-
den, vorsten en oversten in de legerplaats van de
koning van Assur verdelgde, zodat hij met
beschaamd gelaat naar zijn land terugkeerde.
Eens, toen hij het huis van zijn god was binnenge-
gaan, hebben zijn eigen zonen hem daar met het
zwaard geveld.
22 Aldus verloste de Here Jechizkia en de inwoners
van Jeruzalem uit de macht van Sanherib, de
koning van Assur, en uit de macht van alle ande-
ren, en Hij gaf hun rust aan alle zijden.
23 Velen brachten naar Jeruzalem geschenken voor de
Here en kostbaarheden voor Jechizkia, de koning
van Juda. Van toen af stond hij bij alle volken
hoog in aanzien.
24 In die dagen werd Jechizkia ten dode toe ziek.
Toen bad hij tot de Here en Hij sprak tot hem en
gaf hem een wonderteken.
25 Maar Jechizkia schoot te kort in dankbaarheid voor
de weldaad, hem bewezen, want hij werd hoog-
moedig, zodat er toorn kwam te rusten op hem,
op Juda en op Jeruzalem.
26 Toen verootmoedigde Jechizkia zich over zijn
hoogmoed, hij en de inwoners van Jeruzalem,
zodat de toorn des Heren niet over hen kwam in
de dagen van Jechizkia.

27 Jechizkia bezat zeer veel rijkdom en luister; hij
maakte zich schatkamers voor zilver, goud, edelge-
steente, specerijen, schilden en allerlei kostbaar
gerei;
28 Ook opslagplaatsen voor de opbrengst van koren,
most en olie, en stallen voor allerlei vee en kooien
voor de kudden.
29 Hij maakte zich versterkingen en verwierf zich een
groot bezit aan kleinvee en runderen, want God
gaf hem een zeer grote have.
30 Jechizkia was het ook, die de bovenste uitgang van
het water van Gichon dichtstopte en het naar
beneden westwaarts naar de stad Davids leidde. In
al zijn doen was Jechizkia voorspoedig.
31 Ter gelegenheid van het gezantschap, dat de vor-
sten van Babel tot hem gezonden hadden om naar
het wonderteken dat in het land geschied was, te
vragen, was het aldus: God verliet hem om hem
op de proef te stellen, teneinde te weten alles wat
in zijn hart was.
32 Het overige van de geschiedenis van Jechizkia, en
zijn vrome daden, zie, zij zijn beschreven in het
Gezicht van de profeet Jesaja, de zoon van Amoz,
in het boek der koningen van Juda en van Israel.
33 Jechizkia ging bij zijn vaderen te ruste; men
begroef hem op de helling, waar de graven der
zonen van David liggen, en geheel Juda en de
inwoners van Jeruzalem bewezen hem eer bij zijn
dood. Zijn zoon Manasse werd koning in zijn
plaats.

2 Kronieken 33

1 Manasse was twaalf jaar oud, toen hij koning
werd; hij regeerde vijfenvijftig jaar te Jeruzalem.
2 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren, in
overeenstemming met de gruwelen der volken die
de Here voor de Israelieten uit had verdreven.
3 Hij herbouwde de offerhoogten die zijn vader
Jechizkia had afgebroken, richtte altaren voor de
Baals op, maakte gewijde palen en boog zich neer
voor het gehele heer des hemels en diende ze.
4 Ook bouwde hij altaren in het huis des Heren, met
het oog waarop de Here gezegd had: In Jeruzalem
zal mijn naam zijn tot in eeuwigheid.
5 Hij bouwde altaren voor het gehele heer des
hemels in de beide voorhoven van het huis des
Heren.
6 Ja, hij deed zijn zonen door het vuur gaan in het
dal Ben-hinnom en liet zich in met toekomstvoor-
spellingen, waarzeggerij en toverij, en stelde
bezweerders van doden en van geesten aan. Hij
deed veel, dat kwaad is in de ogen des Heren en
krenkte Hem daardoor.
7 Hij plaatste ook een stenen afgodsbeeld, dat hij
gemaakt had, in het huis Gods, waarvan God tot
David en diens zoon Salomo gezegd had: In dit
huis, hier in Jeruzalem, dat Ik verkoren heb uit al
de stammen van Israel, zal Ik mijn naam vestigen
tot in eeuwigheid;

8 En Ik zal Israels voet niet meer doen wijken van
het land, dat Ik voor uw vaderen bestemd heb,
indien zij slechts naarstig doen al wat Ik hun gebo-
den heb: de gehele wet en de inzettingen en de
verordeningen, gegeven door Mozes.
9 Manasse verleidde Juda en de inwoners van
Jeruzalem ertoe, meer kwaad te doen dan de vol-
ken die de Here voor de Israelieten had verdelgd.
10 De Here sprak tot Manasse en zijn volk, maar zij
luisterden niet.
11 Daarom bracht de Here over hen de legeroversten
van de koning van Assur, die Manasse grepen met
haken, hem boeiden met twee koperen ketenen en
naar Babel voerden.
12 Maar, toen hij in het nauw geraakt was, zocht hij
de gunst van de Here, zijn God; hij verootmoedig-
de zich diep voor het aangezicht van de God zij-
ner vaderen
13 En bad tot Hem; toen liet Hij Zich door hem ver-
bidden, hoorde zijn smeking, bracht hem naar
Jeruzalem terug en herstelde hem in zijn koning-
schap. En Manasse erkende, dat de Here God is.
14 Hierna bouwde hij een buitenmuur voor de stad
Davids, ten westen van Gichon in het dal en in de
richting van de Vispoort, trok hem om Ofel heen
en maakte hem zeer hoog. Ook stelde hij legero-
versten aan in al de versterkte steden in Juda.

15 Hij verwijderde de vreemde goden en het stenen
beeld uit het huis des Heren benevens al de alta-
ren die hij op de berg van het huis des Heren, en
in Jeruzalem gebouwd had, en wierp ze buiten de
stad.
16 Voorts richtte hij het altaar des Heren weer op,
offerde daarop vredeoffers en lofoffers, en beval
Juda, de Here, de God van Israel, te dienen.
17 Toch bleef het volk nog offeren op de hoogten,
maar alleen aan de Here, hun God.
18 Het overige van de geschiedenis van Manasse, zijn
gebed tot zijn God en de woorden die de zieners
tot hem gesproken hebben in de naam van de
Here, de God van Israel, zie, dit staat in de
geschiedenis der koningen van Israel.
19 Zijn gebed en hoe hem verhoring geschonken is,
al zijn zonden, zijn ontrouw, de plaatsen waar hij
offerhoogten gebouwd en de gewijde palen en
beelden opgesteld heeft, voordat hij zich veroot-
moedigde, zie, dit is beschreven in de Woorden
der zieners.
20 Manasse ging bij zijn vaderen te ruste en men
begroef hem in zijn paleis; zijn zoon Amon werd
koning in zijn plaats.
21 Amon was tweeentwintig jaar oud, toen hij koning
werd, en hij regeerde twee jaar te Jeruzalem.

22 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren, even-
als zijn vader Manasse gedaan had; Amon offerde
aan al de beelden, die zijn vader Manasse gemaakt
had, en diende ze.
23 Maar hij verootmoedigde zich niet voor het aange-
zicht des Heren, zoals zijn vader Manasse zich ver-
ootmoedigd had, doch hij, Amon, maakte zijn
schuld steeds groter.
24 En zijn dienaren smeedden een samenzwering
tegen hem en doodden hem in zijn paleis.
25 Maar het volk des lands sloeg allen dood, die
tegen koning Amon samengezworen hadden. En
het volk des lands maakte zijn zoon Josia koning in
zijn plaats.

2 Kronieken 34

1 Josia was acht jaren oud, toen hij koning werd, en
hij regeerde eenendertig jaar te Jeruzalem.
2 Hij deed wat recht is in de ogen des Heren en
wandelde in de wegen van zijn vader David; hij
week niet af, rechts noch links.
3 In het achtste jaar zijner regering, toen hij nog
jong was, begon hij de God van zijn vader David
te zoeken, en in het twaalfde jaar begon hij Juda
en Jeruzalem te reinigen van de hoogten, de
gewijde palen, de gesneden en de gegoten beel-
den.
4 Men brak in zijn tegenwoordigheid de altaren der
Baals af; de wierookaltaren die daarop stonden,
hieuw hij om; de gewijde palen, de gesneden en
de gegoten beelden verbrijzelde en verpulverde
hij, en het stof strooide hij op de graven van hen
die daaraan geofferd hadden;
5 De beenderen der priesters verbrandde hij op hun
altaren. Zo reinigde hij Juda en Jeruzalem.
6 Ook in de steden van Manasse, Efraim en Simeon,
en zelfs in die van Naftali, welke allerwegen in
puin lagen,
7 Brak hij de altaren en de gewijde palen af, en
sloeg hij de gesneden beelden tot gruis; al de wie-
rookaltaren in het gehele land van Israel hieuw hij
om. Daarna keerde hij terug naar Jeruzalem.

8 In het achttiende jaar zijner regering, toen hij
bezig was het land en de tempel te reinigen, zond
hij Safan, de zoon van Asaljahu, en de stadsoverste
Maaseja en de kanselier Joach, de zoon van
Joachaz, om het huis van de Here, zijn God, te
herstellen.
9 Toen zij bij de hogepriester Chilkia gekomen
waren, droegen zij het geld af dat in het huis
Gods gebracht was, en dat de Levieten, de dorpel-
wachters, uit Manasse en Efraim, uit het gehele
overblijfsel van Israel, uit geheel Juda en Benjamin
en van de inwoners van Jeruzalem bijeengebracht
hadden.
10 Zij stelden het ter hand aan de opzichters die aan-
gesteld waren over het huis des Heren, en dezen
gaven het aan de werklieden die in het huis des
Heren werkzaam waren om het te verbeteren en te
herstellen:
11 Zij gaven het aan de werklieden en aan de bouw-
lieden, om gehouwen stenen te kopen en hout
voor de binten, teneinde daarmee de gebouwen
die de koningen van Juda hadden laten vervallen,
van zolders te voorzien.
12 De mannen deden het werk trouw, en over hen
waren aangesteld om leiding te geven, van de
Merarieten: de Levieten Jachat en Obadja, en van
de Kehatieten: Zekarja en Mesullam. Alle Levieten,
die muziekinstrumenten konden bespelen,

13 Stonden aan het hoofd van de lastdragers en hadden, bij welke arbeid ook, de leiding over al de werklieden. Sommige Levieten waren schrijvers, opzieners en poortwachters.
14 Toen zij het geld dat in het huis des Heren gebracht was, te voorschijn haalden, vond de priester Chilkia het boek van de wet des Heren, gegeven door Mozes.
15 En Chilkia nam het woord en zeide tot de schrijver Safan: Ik heb het wetboek gevonden in het huis des Heren. Daarop gaf Chilkia het boek aan Safan,
16 En Safan bracht het boek naar de koning. Bovendien bracht hij de koning verslag uit en zeide: Al wat aan uw dienaren is opgedragen, dat doen zij:
17 Zij hebben het geld dat zich in het huis des Heren bevond, uitgestort, en hebben het zowel hun die met het opzicht belast zijn, als hun die het werk verrichten, ter hand gesteld.
18 Ook deelde de schrijver Safan de koning mede: De priester Chilkia heeft mij een boek gegeven. En Safan las de koning daaruit voor.
19 Zodra de koning de woorden der wet hoorde, scheurde hij zijn klederen.
20 Toen gebood de koning aan Chilkia, Achikam, de zoon van Safan, Abdon, de zoon van Micha, de schrijver Safan en Asaja, de dienaar des konings:

21 Gaat de Here raadplegen ten behoeve van mij en
van hen die in Israel en Juda zijn overgebleven,
over de woorden van het boek dat gevonden is,
want groot is de gramschap des Heren, die zich
over ons uitgestort heeft, omdat onze vaderen het
woord des Heren niet in acht genomen hebben, en
niet hebben gehandeld overeenkomstig al wat in
dit boek geschreven staat.
22 Daarop ging Chilkia met hen die de koning gezon-
den had, naar de profetes Chulda, de vrouw van
de klederbewaarder Sallum, de zoon van Tokhat,
de zoon van Chasra. Zij nu woonde te Jeruzalem in
het nieuwe gedeelte. En zij spraken tot haar vol-
gens hun opdracht.
23 Zij zeide tot hen: Zo zegt de Here, de God van
Israel: zegt tot de man die u tot Mij gezonden
heeft:
24 Zo zegt de Here: zie, Ik breng onheil over deze
plaats en over haar inwoners: al de vervloekingen
die geschreven staan in het boek dat men de
koning van Juda heeft voorgelezen;
25 Omdat zij Mij verlaten hebben en offers ontstoken
voor andere goden, teneinde Mij te krenken met al
de maaksels van hun handen. Daarom zal mijn
gramschap zich uitstorten over deze plaats zonder
geblust te worden.

26 Maar tot de koning van Juda, die u zond om de
Here te raadplegen, tot hem zult gij aldus zeggen:
zo zegt de Here, de God van Israel: wat de woor-
den betreft die gij gehoord hebt;
27 Omdat uw hart week geworden is en gij u veroot-
moedigd hebt voor het aangezicht van God, toen
gij zijn woorden tegen deze plaats en haar inwo-
ners hoordet, ja, u voor mijn aangezicht veroot-
moedigd hebt en uw klederen gescheurd hebt en
voor mijn aangezicht geweend hebt, zo heb ook Ik
gehoord, luidt het woord des Heren.
28 Zie, Ik zal u tot uw vaderen vergaderen en gij zult
in vrede in uw graf bijgezet worden en uw ogen
zullen niets zien van al het onheil, dat Ik over deze
plaats en haar inwoners breng. En zij brachten de
koning het antwoord over.
29 Toen zond de koning een boodschap en riep al de
oudsten van Juda en Jeruzalem bijeen.
30 De koning ging naar het huis des Heren met al de
mannen van Juda, de inwoners van Jeruzalem, de
priesters, de Levieten, en het gehele volk van
groot tot klein. Hij las te hunnen aanhoren al de
woorden van het boek des verbonds dat in het
huis des Heren gevonden was.
31 Toen ging de koning staan op zijn plaats en sloot
een verbond voor het aangezicht des Heren, dat
men de Here zou volgen en met zijn ganse hart en
zijn ganse ziel zijn geboden, getuigenissen en inzet-
tingen zou houden, en de woorden van het verbond
die in dit boek geschreven waren, zou volbrengen.

32 Ook deed hij allen die zich in Jeruzalem en
Benjamin bevonden, [tot] [het] [verbond] toetre-
den, en de inwoners van Jeruzalem handelden
overeenkomstig het verbond van God, de God
hunner vaderen.
33 Josia verwijderde al de gruwelen uit al de landstre-
ken die aan de Israelieten toebehoorden, en bracht
allen die zich in Israel bevonden, tot de dienst van
de Here, hun God. Gedurende heel zijn leven
weken zij niet af van de Here, de God hunner
vaderen.

2 Kronieken 35

1 Daarop vierde Josia in Jeruzalem de Here het
Pascha. Men slachtte het Pascha op de veertiende
der eerste maand.
2 Hij wees de priesters hun taak aan en wekte hen
op tot de dienst van het huis des Heren.
3 Ook zeide hij tot de Levieten, die aan geheel Israel
onderwijs gaven en de Here heilig waren: Zet de
heilige ark in de tempel die Salomo, de zoon van
David, de koning van Israel, gebouwd heeft. Gij
behoeft die niet meer op de schouder te dragen.
Dient thans de Here, uw God, en zijn volk Israel;
4 Maakt u gereed naar uw families, overeenkomstig
uw afdelingen, volgens het voorschrift van David,
de koning van Israel, en volgens het voorschrift
van zijn zoon Salomo.
5 Stelt u in het heiligdom op voor de familiegroepen
van uw broeders, het gewone volk, en wel zo, dat
de indeling der Levieten overeenkomt met die van
de families;
6 Slacht het Pascha, heiligt u en maakt het gereed
voor uw broeders en handelt overeenkomstig het
woord des Heren door de dienst van Mozes.
7 Josia stelde het gewone volk ter beschikking klein-
vee, schapen en geiten, die alle dienden als
Paasoffers voor ieder die zich daar bevond, ten
getale van dertigduizend; benevens drieduizend
runderen. Deze waren uit de have des konings.

8 Zijn vorsten stelden een vrijwillige gave ter
beschikking van het volk, de priesters en de
Levieten. Chilkia, Zekarja en Jechiel, de oversten
van het huis Gods, gaven aan de priesters voor de
Paasoffers tweeduizend zeshonderd stuks [klein-
vee] en driehonderd runderen.
9 En Konanjahu en zijn broeders Semaja en Netanel,
benevens Chasabja, Jeiel en Jozabad, de oversten
der Levieten, stelden voor de Paasoffers ter
beschikking van de Levieten vijfduizend stuks
[kleinvee] en vijfhonderd runderen.
10 Toen werd de dienst geregeld: de priesters gingen
op hun plaats staan, evenzo de Levieten, overeen-
komstig hun afdelingen, naar het gebod van de
koning.
11 En zij slachtten het Pascha, en de priesters spreng-
den [het] [bloed], dat de Levieten hun toereikten,
en dezen trokken de dieren de huid af.
12 Zij zonderden de brandoffers af, om ze te geven
aan de familiegroepen van het gewone volk, om
de Here een offer te brengen, zoals geschreven
staat in het boek van Mozes; evenzo deden zij met
de runderen.
13 Zij kookten het Pascha op het vuur, overeenkom-
stig de verordening; de heilige stukken kookten zij
in potten, ketels en pannen, en zij brachten die
met spoed aan heel het gewone volk.

14 Daarna maakten zij het gereed voor zichzelf en
voor de priesters; want de priesters, de zonen van
Aaron, waren tot in de nacht bezig met het offe-
ren van het brandoffer en van de vetstukken.
Daarom maakten de Levieten het gereed voor zich-
zelf en voor de priesters, de zonen van Aaron.
15 En de zangers, de Asafieten, waren op hun post
overeenkomstig het gebod van David, Asaf, Heman
en Jedutun, de ziener des konings; ook de poort-
wachters bij elke poort. Zij behoefden hun dienst
niet te onderbreken, want hun broeders, de
Levieten, maakten het voor hen gereed.
16 Zo was de gehele dienst des Heren op die dag
voor de viering van het Pascha en het offeren van
de brandoffers op het altaar des Heren geregeld,
overeenkomstig het gebod van koning Josia.
17 De Israelieten die zich daar bevonden, vierden
toen het Pascha benevens het feest der ongezuur-
de broden, zeven dagen lang.
18 Zulk een Pascha was in Israel niet gevierd sinds de
dagen van de profeet Samuel; geen der koningen
van Israel heeft het Pascha gevierd zoals Josia het
vierde met de priesters, de Levieten en geheel
Juda en Israel dat zich daar bevond, en met de
inwoners van Jeruzalem.
19 In het achttiende jaar van de regering van Josia
werd dit Pascha gevierd.

20 Nadat Josia dit alles gedaan had om de tempel te
herstellen, trok Neko, de koning van Egypte, op,
om te strijden bij Karkemis aan de Eufraat; en Josia
trok uit, hem tegemoet.
21 Toen zond hij boden tot hem, die zeiden: Wat heb
ik met u te maken, koning van Juda? Het gaat
thans niet tegen u, maar tegen het huis waarmede
ik in oorlog ben, en God heeft gezegd, dat ik mij
haasten moest. Staak uw verzet tegen God, die
met mij is, opdat Hij u niet verdelge.
22 Doch Josia wendde zich niet van hem af, maar ver-
momde zich, om tegen hem ten strijde te trekken;
hij luisterde niet naar de woorden van Neko, die
uit de mond Gods kwamen, en bond de strijd aan
in de vlakte van Megiddo.
23 Toen raakten de schutters koning Josia; en de
koning zeide tot zijn dienaren: Brengt mij weg,
want ik ben zwaar gewond.
24 En zijn dienaren haalden hem uit de strijdwagen,
vervoerden hem op zijn tweede wagen en brach-
ten hem naar Jeruzalem. Toen stierf hij en werd
bijgezet in de graven zijner vaderen, en geheel
Juda en Jeruzalem bedreven rouw over Josia.
25 En Jeremia zong een klaagzang op Josia, en al de
zangers en zangeressen gewaagden van Josia in
hun klaagzangen, tot heden toe. Zij maakten hier-
van een vaste gewoonte in Israel; zie, zij zijn
geschreven in de Klaagzangen.

26 Het overige van de geschiedenis van Josia, zijn
vrome daden, in overeenstemming met hetgeen in
de wet des Heren geschreven staat,
27 Zijn geschiedenis uit vroeger en later tijd, zie,
deze is beschreven in het boek der koningen van
Israel en van Juda.

2 Kronieken 36

1 Daarop nam het volk des lands Joachaz, de zoon
van Josia, en maakte hem koning in Jeruzalem, in
de plaats van zijn vader.
2 Joachaz was drieentwintig jaar oud, toen hij
koning werd, en hij regeerde drie maanden in
Jeruzalem.
3 De koning van Egypte zette hem af in Jeruzalem,
en legde het land een boete op van honderd
talenten zilver en een talent goud.
4 Toen maakte de koning van Egypte zijn broeder
Eljakim koning over Juda en Jeruzalem en veran-
derde zijn naam in Jojakim. En Neko nam zijn
broeder Joachaz mee en bracht hem naar Egypte.
5 Jojakim was vijfentwintig jaar oud, toen hij koning
werd, en hij regeerde elf jaar in Jeruzalem. Hij
deed wat kwaad is in de ogen van de Here, zijn
God.
6 Nebukadnessar, de koning van Babel, trok tegen
hem op en boeide hem met twee koperen ketenen
om hem naar Babel te voeren.
7 Een deel van het gerei van het huis des Heren
bracht Nebukadnessar naar Babel en hij plaatste
het in zijn paleis te Babel.
8 Het overige van de geschiedenis van Jojakim, de
gruwelen die hij bedreven heeft, en het kwaad dat
in hem gevonden werd, zie, dit is beschreven in
het boek der koningen van Israel en van Juda. Zijn
zoon Jojakin werd koning in zijn plaats.

9 Jojakin was achttien jaar oud, toen hij koning werd; hij regeerde drie maanden en tien dagen in Jeruzalem. Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren.
10 In het daarop volgende jaar liet koning Nebukadnessar hem naar Babel brengen met het kostbare gerei van het huis des Heren. En hij maakte zijn bloedverwant Sedekia koning over Juda en Jeruzalem.
11 Sedekia was eenentwintig jaar oud, toen hij koning werd, en hij regeerde elf jaar in Jeruzalem.
12 Hij deed wat kwaad is in de ogen van de Here, zijn God. Hij verootmoedigde zich niet voor de profeet Jeremia, die in opdracht van de Here sprak.
13 Ook kwam hij in opstand tegen koning Nebukadnessar, die hem bij God een eed had doen afleggen; hij verhardde zijn nek en verstokte zijn hart, zodat hij zich niet bekeerde tot de Here, de God van Israel.
14 Eveneens maakten al de oversten van de priesters en het volk zich voortdurend aan ontrouw schuldig, naar al de gruwelen der volken; zij maakten het huis des Heren onrein, dat Hij in Jeruzalem geheiligd had.
15 De Here, de God hunner vaderen, zond wel zijn boden tot hen, vroeg en laat, want Hij ontfermde Zich over zijn volk en zijn woning,

16 Maar zij bespotten de boden Gods, verachtten zijn
woorden en hoonden zijn profeten, totdat de
gramschap des Heren zich zozeer tegen zijn volk
verhief, dat geen herstel meer mogelijk was.
17 Hij deed de koning der Chaldeeen tegen hen
optrekken, deze doodde hun jongelingen met het
zwaard in hun heiligdom, en hij spaarde jongeling
noch maagd, oude noch grijsaard; alles gaf Hij in
zijn macht.
18 Al het gerei van het huis Gods, het grote en het
kleine, de schatten van het huis des Heren en de
schatten van de koning en van zijn vorsten, alles
bracht hij naar Babel.
19 Zij verbrandden het huis Gods en braken de muur
van Jeruzalem af; al zijn paleizen verbrandden zij
met vuur en alle kostbaarheden vernietigden zij.
20 Ook voerde hij hen die aan het zwaard ontkomen
waren, naar Babel, en zij werden hem en zijn
zonen tot slaven, totdat het koninkrijk van Perzie
de heerschappij verkreeg;*f*
21 Om het woord des Heren, door Jeremia verkon-
digd, in vervulling te doen gaan: totdat het land
zijn sabbatsjaren vergoed gekregen heeft. Al de
dagen die het woest lag, heeft het gerust, om
zeventig jaar vol te maken.

22 Maar in het eerste jaar van Kores, de koning van
Perzie, wekte de Here, opdat het woord des Heren,
door Jeremia verkondigd, zou worden voltrokken,
de geest van Kores, de koning van Perzie, op, om
door zijn gehele koninkrijk, ook in geschrifte, deze
oproep te doen uitgaan:
23 Zo zegt Kores, de koning van Perzie: alle koninkrij-
ken der aarde heeft de Here, de God des hemels,
mij gegeven en Hij heeft mij opgedragen Hem een
huis te bouwen in Jeruzalem, in Juda. Wie nu
onder u tot enig deel van zijn volk behoort, de
Here, zijn God, zij met hem, hij trekke op.

Ezra 1

1 In het eerste jaar van Kores, de koning van Perzie,
wekte de Here, opdat het woord des Heren, door
Jeremia verkondigd, zou worden voltrokken, de
geest van Kores, de koning van Perzie, op, om
door zijn gehele koninkrijk, ook in geschrifte, deze
oproep te doen uitgaan:
2 Zo zegt Kores, de koning van Perzie: alle koninkrij-
ken der aarde heeft de Here, de God des hemels,
mij gegeven en Hij heeft mij opgedragen Hem een
huis te bouwen in Jeruzalem, in Juda.
3 Wie nu onder u tot enig deel van zijn volk
behoort, zijn God zij met hem, hij trekke op naar
Jeruzalem, in Juda, en bouwe het huis van de
Here, de God van Israel, dat is de God, die in
Jeruzalem woont.
4 En ieder die overgebleven is, van welke plaats ook,
waar hij als vreemdeling vertoeft, die moeten zijn
plaatsgenoten ondersteunen met zilver en goud,
met have en vee, behalve de vrijwillige gave voor
het huis van de God, die in Jeruzalem woont.
5 Toen maakten de familiehoofden van Juda en
Benjamin, ook de priesters en de Levieten, zich
gereed, allen wier geest God had gewekt om op te
trekken teneinde het huis van de Here, die in
Jeruzalem woont, te bouwen.
6 En allen die rondom hen woonden, hielpen hen
met zilveren voorwerpen, met goud, have en vee,
en met kostbaarheden, behalve alles wat men vrij-
willig gaf.

7 Ook liet koning Kores het gerei van het huis des
Heren, dat Nebukadnessar uit Jeruzalem had weg-
gevoerd en in de tempels van zijn goden had
geplaatst, te voorschijn brengen.
8 Kores, de koning van Perzie, liet het te voorschijn
brengen onder toezicht van Mitredat, de schat-
meester, en deze telde het uit voor Sesbassar, de
vorst van Juda.
9 Dit was hun aantal: dertig gouden schalen, dui-
zend zilveren schalen, negenentwintig messen,
10 Dertig gouden bekers, verder vierhonderd en tien
zilveren bekers, duizend andere voorwerpen.
11 Alle voorwerpen van goud en zilver waren vijfdui-
zend vierhonderd. Dit alles voerde Sesbassar
mede, toen de ballingen uit Babel naar Jeruzalem
werden gebracht.

Ezra 2

1 Dit nu zijn de bewoners van het gewest, die
optrokken uit het midden van de in ballingschap
weggevoerden, welke Nebukadnessar, de koning
van Babel, naar Babel had weggevoerd, en die
terugkeerden naar Jeruzalem en Juda, ieder naar
zijn stad;
2 Welke medekwamen met Zerubbabel, Jesua,
Nechemja, Seraja, Reelaja, Mordekai, Bilsan,
Mispar, Bigwai, Rechum en Baana. Aantal van de
mannen van het volk Israel:
3 De zonen van Paros: tweeduizend honderd
tweeenzeventig;
4 De zonen van Sefatja: driehonderd tweeenzeven-
tig;
5 De zonen van Arach: zevenhonderd vijfenzeventig;
6 De zonen van Pachat-moab, en wel de zonen van
Jesua [en] Joab: tweeduizend achthonderd twaalf;
7 De zonen van Elam: duizend tweehonderd vieren-
vijftig;
8 De zonen van Zattu: negenhonderd vijfenveertig;
9 De zonen van Zakkai: zevenhonderd zestig;
10 De zonen van Bani: zeshonderd tweeenveertig;
11 De zonen van Bebai: zeshonderd drieentwintig;
12 De zonen van Azgad: duizend tweehonderd
tweeentwintig;

13 De zonen van Adonikam: zeshonderd zesenzestig;
14 De zonen van Bigwai: tweeduizend zesenvijftig;
15 De zonen van Adin: vierhonderd vierenvijftig;
16 De zonen van Ater, en wel Jechizkia: achtennegentig;
17 De zonen van Besai: driehonderd drieentwintig;
18 De zonen van Jora: honderd twaalf;
19 De zonen van Chasum: tweehonderd drieentwintig;
20 De zonen van Gibbar: vijfennegentig;
21 De zonen van Betlehem: honderd drieentwintig;
22 De mannen van Netofa: zesenvijftig;
23 De mannen van Anatot: honderd achtentwintig;
24 De zonen van Azmawet: tweeenveertig;
25 De zonen van Kirjat-arim, Kefira en Beerot: zevenhonderd drieenveertig;
26 De zonen van Rama en Geba: zeshonderd eenentwintig;
27 De mannen van Mikmas: honderd tweeentwintig;
28 De mannen van Betel en Ai: tweehonderd drieentwintig;
29 De zonen van Nebo: tweeenvijftig;
30 De zonen van Magbis: honderd zesenvijftig;

31 De zonen van de andere Elam: duizend tweehon-
derd vierenvijftig;
32 De zonen van Charim: driehonderd twintig;
33 De zonen van Lod, Chadid en Ono: zevenhonderd
vijfentwintig;
34 De zonen van Jericho: driehonderd vijfenveertig;
35 De zonen van Senaa: drieduizend zeshonderd der-
tig.
36 De priesters: de zonen van Jedaja, en wel het huis
van Jesua: negenhonderd drieenzeventig;
37 De zonen van Immer: duizend tweeenvijftig;
38 De zonen van Paschur: duizend tweehonderd
zevenenveertig;
39 De zonen van Charim: duizend zeventien.
40 De Levieten: de zonen van Jesua en Kadmiel, en
wel de zonen van Hodawja, vierenzeventig.
41 De zangers: de zonen van Asaf: honderd achten-
twintig.
42 De poortwachters: de zonen van Sallum, de zonen
van Ater, de zonen van Talmon, de zonen van
Akkub, de zonen van Chatita, de zonen van Sobai:
in het geheel honderd negenendertig.
43 De tempelhorigen: de zonen van Sicha, de zonen
van Chasufa, de zonen van Tabbaot;
44 De zonen van Keros, de zonen van Siaha, de zonen
van Padon;
45 De zonen van Lebana, de zonen van Chagaba, de
zonen van Akkub;

46 De zonen van Chagab, de zonen van Samlai, de
zonen van Chanan;
47 De zonen van Giddel, de zonen van Gachar, de
zonen van Reaja;
48 De zonen van Resin, de zonen van Nekoda, de
zonen van Gazzam;
49 De zonen van Uzza, de zonen van Paseach, de
zonen van Besai;
50 De zonen van Asna, de zonen van Meunim, de
zonen van Nefussim;
51 De zonen van Bakbuk, de zonen van Chakufa, de
zonen van Charchur;
52 De zonen van Baslut, de zonen van Mechida, de
zonen van Charsa;
53 De zonen van Barkos, de zonen van Sisera, de
zonen van Temach;
54 De zonen van Nesiach, de zonen van Chatifa.
55 De nakomelingen van Salomo’s knechten: de
zonen van Sotai, de zonen van Soferet, de zonen
van Peruda;
56 De zonen van Jaala, de zonen van Darkon, de
zonen van Giddel;
57 De zonen van Sefatja, de zonen van Chattil, de
zonen van Pokeret-hassebaim, de zonen van Ami.
58 Al de tempelhorigen en nakomelingen van
Salomo’s knechten: driehonderd tweeennegentig.

59 En dit zijn degenen die optrokken uit Tel-melach,
Tel-charsa, Kerub, Addan en Immer*f* zij konden
echter niet aantonen, of hun familie en nakome-
lingschap tot Israel behoorden*f*:
60 De zonen van Delaja, de zonen van Tobia, de
zonen van Nekoda, zeshonderd tweeenvijftig;
61 En van de priesterzonen: de zonen van Chobaja,
de zonen van Hakkos, de zonen van Barzillai, die
een van de dochters van de Gileadiet Barzillai tot
vrouw genomen had en naar hun naam genoemd
was.
62 Dezen zochten naar het schriftelijk bewijs, dat zij
ingeschreven waren in het register, maar daar zij
er niet in te vinden waren, werden zij van het
priesterschap uitgesloten,
63 En de stadhouder deed aangaande hen de uit-
spraak, dat zij van het allerheiligste niet mochten
eten, totdat een priester zou optreden met Urim
en Tummim.
64 De gehele gemeente tezamen was tweeenveertig-
duizend driehonderd zestig,
65 Afgezien van hun slaven en slavinnen, van welke er
zevenduizend driehonderd zevenendertig waren;
zangers en zangeressen hadden zij tweehonderd.
66 Zij hadden zevenhonderd zesendertig paarden,
tweehonderd vijfenveertig muildieren,
67 Vierhonderd vijfendertig kamelen, zesduizend
zevenhonderd twintig ezels.

68 Enige van de familiehoofden schonken, toen zij bij
het huis des Heren, dat te Jeruzalem is, aankwa-
men, vrijwillige gaven voor het huis Gods, om het
weder op te richten op zijn plaats;
69 Naar hun vermogen droegen zij bij tot de schat,
benodigd voor het werk: aan goud eenenzestigdui-
zend drachmen, aan zilver vijfduizend minen, en
honderd priesteronderklederen.
70 De priesters nu en de Levieten, alsook sommigen
van het volk, de zangers, de poortwachters en de
tempelhorigen, gingen wonen in hun steden, en
alle andere Israelieten in hun steden.

Ezra 3

1 Toen nu de zevende maand aanbrak, terwijl de
Israelieten in hun steden waren, verzamelde het
volk zich als een man te Jeruzalem.
2 En Jesua, de zoon van Josadak, met zijn broeders,
de priesters, en ook Zerubbabel, de zoon van
Sealtiel, met zijn broeders, maakten zich op en
bouwden het altaar van de God van Israel, om
daarop brandoffers te offeren, zoals voorgeschre-
ven is in de wet van Mozes, de man Gods.
3 Zij richtten het altaar op zijn fundamenten op,
want vrees voor de volken der landen was over
hen gekomen, en zij offerden daarop brandoffers
voor de Here, brandoffers voor de morgen en voor
de avond.
4 Ook vierden zij het loofhuttenfeest, zoals voorge-
schreven is, en brachten dag aan dag brandoffers
in het vereiste aantal, dagelijks het voor die dag
vastgestelde;
5 En van toen af ook het dagelijks brandoffer, en dat
voor de nieuwe maanden en voor al de heilige
feesten des Heren, en voor ieder die de Here een
vrijwillig offer bracht.
6 Van de eerste dag der zevende maand af begon-
nen zij de Here brandoffers te offeren; het funda-
ment van de tempel des Heren was echter nog
niet gelegd.

7 En zij gaven geld aan de steenhouwers en de tim-
merlieden, en spijs en drank en olie aan de
Sidoniers en de Tyriers, om cederhout van de
Libanon naar de zee van Jafo te brengen, zoals
Kores, de koning van Perzie, hun had toegestaan.
8 In het tweede jaar na hun aankomst bij het huis
Gods te Jeruzalem, in de tweede maand, begon-
nen Zerubbabel, de zoon van Sealtiel, en Jesua, de
zoon van Josadak, met hun overige broeders, de
priesters en de Levieten, en allen die uit de gevan-
genschap naar Jeruzalem gekomen waren, de
Levieten aan te stellen van twintig jaar en daarbo-
ven om toezicht te houden op het werk aan het
huis des Heren.
9 Zo traden dan Jesua met zijn zonen en broeders,
en Kadmiel met zijn zonen, Judeeers, tezamen op,
om toezicht te houden op hen die het werk aan
het huis Gods verrichtten; ook de zonen van
Chenadad, hun zonen en broeders, de Levieten.
10 Toen nu de bouwlieden het fundament van de
tempel des Heren legden, stelden zij de priesters
op, gekleed in ambtsgewaad, met trompetten, en
de Levieten de zonen van Asaf, met cimbalen, om
de Here te loven naar de aanwijzing van David, de
koning van Israel.

11 Zij zongen beurtzangen van lof en prijs aan de
Here: want Hij is goed, want zijn goedertierenheid
is tot in eeuwigheid over Israel. En al het volk
juichte met groot gejuich en loofde de Here,
omdat het fundament van het huis des Heren
gelegd was.
12 Maar vele van de priesters, van de Levieten en van
de familiehoofden, de ouden die het eerste huis
hadden gezien, weenden luid, toen de grondleg-
ging van dit huis voor hun ogen plaats had; terwijl
velen de stem verhieven met gejuich en vreugde-
betoon,
13 Zodat het volk het geluid van het vreugdegejuich
niet onderscheiden kon van het geluid van het
geween des volks, want het volk juichte met groot
gejuich, zodat het geluid tot in de verte werd
gehoord.

Ezra 4

1 Toen de tegenstanders van Juda en Benjamin hoorden, dat zij die in ballingschap waren geweest, een tempel voor de Here, de God van Israel, bouwden,
2 Kwamen zij tot Zerubbabel en de familiehoofden en zeiden tot hen: Laat ons met u bouwen, want wij zoeken uw God evengoed als gij; Hem toch brengen ook wij offers sinds de dagen van Esarhaddon, de koning van Assur, die ons hierheen heeft doen optrekken.
3 Maar Zerubbabel, Jesua en de overige familiehoofden van Israel zeiden tot hen: Het gaat niet aan, dat gij met ons een huis voor onze God bouwt, want wij alleen willen voor de Here, de God van Israel, bouwen, zoals koning Kores, de koning van Perzie, ons geboden heeft.
4 Toen ontmoedigde de bevolking des lands het volk van Juda en schrikte hen af van het bouwen.
5 Zelfs kochten zij raadslieden tegen hen om, teneinde hun plan te verijdelen, zolang Kores, de koning van Perzie, leefde, tot de regering van Darius, de koning van Perzie, toe.
6 En onder de regering van Ahasveros, in het begin van diens regering, dienden zij een schriftelijke aanklacht in tegen de inwoners van Juda en Jeruzalem.
7 In de dagen echter van Artachsasta schreven Bislam, Mitredat, Tabeel en zijn overige ambtgenoten aan Artachsasta, de koning van Perzie; de brief was in het Aramees geschreven, met een vertaling erbij.

8 Aramees: Rechum, de landvoogd, en Simsai, de
schrijver, hebben een brief geschreven over
Jeruzalem aan koning Artachsasta van de volgende
inhoud:
9 Rechum, de landvoogd, en Simsai, de schrijver, en
hun overige ambtgenoten, rechters en ambtenaren
van het gebied over de Rivier, de burgers van
Afarsa Erek, Babel en Susan, welke Elamieten zijn,
10 En de overige volken, die de grote en doorluchtige
Asnappar weggevoerd en in de stad Samaria en in
het verdere gebied over de Rivier heeft doen
wonen
11 (Aldus luidt het afschrift van de brief die zij hem
zonden) aan koning Artachsasta, uw dienaren, de
mensen van het gebied over de Rivier.
12 Welnu, het zij de koning bekend, dat de Judeeers,
die van u naar ons zijn opgetrokken, te Jeruzalem
gekomen zijn; zij zijn bezig die oproerige en slech-
te stad te herbouwen; zij voltooien de bouw der
muren en graven de fundamenten uit.
13 Nu zij het de koning bekend, dat, als deze stad
herbouwd is en de muren voltooid zijn, men geen
belasting, cijns of tol meer zal betalen, zodat zij
ten slotte de koningen schade zal berokkenen.
14 Aangezien wij aan het paleis verbonden zijn, en
het voor ons niet aangaat toe te zien bij de smaad
welke de koning wordt aangedaan, daarom heb-
ben wij de koning bericht gezonden,

15 Opdat men onderzoek doe in het gedenkboek
uwer vaderen. Gij zult in het gedenkboek vinden
en ontdekken, dat deze stad een oproerige stad is,
dat zij aan koningen en gewesten schade heeft
toegebracht en dat men in haar oproer gestookt
heeft sinds de dagen van ouds. Daarom is deze
stad verwoest.
16 Wij doen de koning weten, dat, als deze stad her-
bouwd is en de muren voltooid zijn, gij daardoor
het gebied over de Rivier niet zult kunnen behou-
den.
17 De koning zond als antwoord: Aan Rechum, de
landvoogd, Simsai, de schrijver, en hun overige
ambtgenoten, die wonen in Samaria en in het ver-
dere gebied over de Rivier, heil!
18 Welnu, de brief, welke gij ons gezonden hebt, is
mij duidelijk voorgelezen;
19 En door mij is bevel gegeven, en men heeft onder-
zoek gedaan en bevonden, dat deze stad sinds de
dagen van ouds tegen de koningen opstandig is
geweest, en dat men wederspannigheid en oproer
in haar stookte.
20 Er zijn zelfs machtige koningen over Jeruzalem
geweest, die heersten over het gehele gebied aan
de overzijde der Rivier en aan wie men belasting,
cijns en tol betaalde.
21 Geeft dan nu bevel, deze lieden de arbeid te doen
staken, opdat deze stad niet herbouwd worde,
aleer door mij bevel wordt gegeven.

22 En wacht u ervoor nalatigheid in deze zaak te
betonen; waarom zou het nadeel tot schade van
de koningen groter worden?
23 Nadat nu het afschrift van de brief van koning
Artachsasta voorgelezen was aan Rechum, Simsai,
de schrijver, en hun ambtgenoten, begaven zij
zich in aller ijl naar Jeruzalem tot de Judeeers en
deden hen met kracht en geweld de arbeid staken.
24 Zo werd de arbeid aan het huis Gods te Jeruzalem
gestaakt en bleef stilliggen tot het tweede jaar van
de regering van Darius, de koning van Perzie.

Ezra 5

1 Maar de profeet Haggai, en Zacharia, de zoon van
Iddo, traden bij de Judeeers die in Juda en
Jeruzalem woonden, als profeten op in de naam
van de God van Israel.
2 Toen maakten Zerubbabel, de zoon van Sealtiel,
en Jesua, de zoon van Josadak, zich op en begon-
nen te bouwen aan het huis van God, die in
Jeruzalem woont; en de profeten Gods stonden
hun met hun hulp terzijde.
3 In diezelfde tijd echter kwam Tattenai, de stadhou-
der van het gebied over de Rivier, tot hen met
Setar-boznai en hun ambtgenoten en zij spraken
tot hen aldus: Wie heeft u bevel gegeven dit huis
te bouwen en deze muur te voltooien?
4 Daarna zeiden zij aldus tot hen: Wat zijn de
namen van de mannen die dit gebouw bouwen?
5 Doch het oog van hun God rustte op de oudsten
der Judeeers, zodat zij hen de arbeid niet deden
staken, totdat er bericht naar Darius was gegaan
en men dan een brief hieromtrent zou hebben
teruggezonden.
6 Afschrift van de brief, die Tattenai, de stadhouder
van het gebied over de Rivier, met Setar-boznai en
zijn ambtgenoten, de ambtenaren van het gebied
over de Rivier, zond aan koning Darius;
7 Zij zonden hem een verslag en daarin was aldus
geschreven: Aan koning Darius alle heil!

8 Het zij de koning bekend, dat wij ons begeven
hebben naar het gewest Juda, naar het huis van de
grote God; dit nu wordt herbouwd met steenblok-
ken, terwijl de wanden met hout worden bekleed,
en dit werk wordt met zorg uitgevoerd en vordert
goed onder hun handen.
9 Daarop hebben wij die oudsten ondervraagd; wij
hebben tot hen aldus gezegd: Wie heeft u bevel
gegeven dit huis te bouwen en deze muur te vol-
tooien?
10 En ook hebben wij hun hun namen gevraagd, om
ze u te doen weten, door u de namen te schrijven
der mannen die aan hun hoofd staan.
11 Zij hebben ons nu het volgende antwoord gege-
ven: Wij zijn dienaren van de God van hemel en
aarde en wij herbouwen het huis dat vele jaren
geleden gebouwd werd; een groot koning van
Israel heeft het gebouwd en voltooid.
12 Maar nadat onze vaderen de God des hemels had-
den vertoornd, gaf Hij hen over in de macht van
Nebukadnessar, de koning van Babel, de
Chaldeeer; en die heeft dit huis verwoest en het
volk naar Babel weggevoerd.
13 Maar in het eerste jaar van Kores, de koning van
Babel, gaf koning Kores bevel dit huis Gods te her-
bouwen.

14 Ook de gouden en zilveren voorwerpen van het huis Gods, welke Nebukadnessar uit de tempel te Jeruzalem gehaald en naar de tempel van Babel had gebracht, liet koning Kores uit de tempel van Babel halen, en zij werden gegeven aan een zekere Sesbassar, die hij tot stadhouder had aangesteld.
15 En hij beval hem: neem deze voorwerpen, zet ze neder in de tempel te Jeruzalem, en laat het huis Gods op zijn plaats herbouwd worden.
16 Toen is deze Sesbassar gekomen en heeft de fundamenten gelegd van het huis van God, die in Jeruzalem woont, en van toen af tot nu toe is eraan gebouwd, maar het is niet voltooid.
17 Welnu, indien het de koning goeddunkt, dan moge er een onderzoek worden ingesteld in de schatkamer des konings, aldaar, namelijk in Babel, of werkelijk vanwege koning Kores bevel is gegeven tot herbouw van dit huis Gods te Jeruzalem; en de koning moge ons zijn beslissing hieromtrent doen toekomen.

Ezra 6

1 Toen gaf koning Darius bevel en men deed onderzoek in de boekerij te Babel, waar de schatten waren opgeborgen;
2 En in Achmeta, de vesting in het gewest Medie, werd een rol gevonden, waarin het volgende geschreven stond. Oorkonde:
3 In het eerste jaar van koning Kores gaf koning Kores dit bevel: Wat betreft het huis Gods te Jeruzalem, dat huis moet worden herbouwd tot een plaats waar men slachtoffers brengt; en zijn fundamenten moeten gelegd worden; zijn hoogte moet zestig el bedragen, zijn breedte zestig el.
4 Er zullen drie lagen steenblokken zijn en een laag hout. De kosten moeten uit de koninklijke schatkist betaald worden.
5 Ook zal men de gouden en zilveren voorwerpen van het huis Gods, welke Nebukadnessar uit de tempel te Jeruzalem heeft gehaald en naar Babel gebracht, teruggeven, opdat het naar de tempel te Jeruzalem, op zijn plaats kome, en gij zult het nederzetten in het huis Gods.
6 Nu dan, Tattenai, stadhouder van het gebied over de Rivier, Setar-boznai en hun ambtgenoten, de ambtenaren van het gebied over de Rivier, gij moet u verre houden van daar;
7 Laat de arbeid aan dat huis Gods toe; de stadhouder der Judeeers en hun oudsten mogen dat huis Gods op zijn plaats bouwen.

8 Tevens is door mij bevel gegeven aangaande het-
geen gij doen zult aan deze oudsten der Judeeers
bij de bouw van dit huis Gods: uit de koninklijke
inkomsten, uit de schatting van het gebied over
de Rivier, zal nauwkeurig en zonder uitstel uitbet-
aling aan die mannen worden gedaan.
9 En wat er nodig is: jonge stieren, rammen, lamme-
ren voor de brandoffers aan de God des hemels,
tarwe, zout, wijn en olie, volgens de opgave van
de priesters te Jeruzalem, dat moet hun dag aan
dag volledig ter beschikking worden gesteld,
10 Opdat zij de God des hemels welriekende offers
kunnen brengen en bidden voor het leven van de
koning en zijn zonen.
11 Voorts is door mij bevel gegeven, dat er van ieder
die dit besluit overtreedt, een paal uit zijn huis zal
worden gerukt, opdat hij daaraan gehangen en
vastgeslagen worde, en dat daarom zijn huis tot
een puinhoop zal gemaakt worden.
12 De God nu, die zijn naam daar heeft doen wonen,
stote iedere koning en elk volk neder, die als over-
treders hun hand uitstrekken om dit huis Gods te
Jeruzalem te verwoesten. Ik, Darius, heb bevel
gegeven; het worde nauwkeurig uitgevoerd!
13 Toen deden Tattenai, de stadhouder van het
gebied over de Rivier, Setar Boznai en hun ambt-
genoten, nauwkeurig overeenkomstig hetgeen
koning Darius hun had gelast.

14 De oudsten der Judeeers bouwden voorspoedig
voort tijdens het profeteren van de profeet Haggai
en van Zacharia, de zoon van Iddo; zij voltooiden
de bouw volgens het gebod van de God van Israel
en volgens het bevel van Kores Darius en
Artachsasta, koning van Perzie,
15 En zij waren met dit huis gereed tegen de derde
dag van de maand Adar, en wel in het zesde jaar
van de regering van koning Darius.
16 Toen vierden de Israelieten, de priesters, de
Levieten en de overigen die in de ballingschap
geweest waren, de inwijding van dit huis Gods
met vreugde,
17 En offerden ter inwijding van dit huis Gods hon-
derd stieren, tweehonderd rammen en vierhonderd
lammeren; verder twaalf geitebokken tot een zon-
doffer voor geheel Israel, naar het getal der stam-
men Israels.
18 Ook plaatsten zij de priesters in hun afdelingen en
de Levieten in hun klassen, met het oog op de
dienst van God, die in Jeruzalem woont, naar het
voorschrift van het boek van Mozes.
19 En op de veertiende van de eerste maand vierden
zij die in de ballingschap geweest waren, het
Pascha.
20 Want de priesters en de Levieten hadden zich
gereinigd als een man; zij allen waren rein; zo
slachtten zij het Pascha voor allen die in de bal-
lingschap geweest waren, en voor hun broeders,
de priesters, en voor zichzelf.

21 De Israelieten, die uit de ballingschap waren
teruggekeerd, aten het, en tevens ieder die zich
van de onreinheid van de heidenen des lands afge-
scheiden en zich bij hen gevoegd had, om de
Here, de God van Israel, te zoeken.
22 Ook vierden zij het feest der ongezuurde broden
met vreugde, gedurende zeven dagen, want de
Here had hen verblijd; Hij had het hart van de
koning van Assur tot hen gewend om hen te steu-
nen bij de arbeid aan het huis van God, de God
van Israel.

Ezra 7

1 Hierna, onder de regering van Artachsasta, de
koning van Perzie, trok Ezra op, de zoon van
Seraja, de zoon van Azarja, de zoon van Chilkia,
2 De zoon van Sallum, de zoon van Sadok, de zoon
van Achitub,
3 De zoon van Amarja, de zoon van Azarja, de zoon
van Merajot,
4 De zoon van Zerachja, de zoon van Uzzi, de zoon
van Bukki,
5 De zoon van Abisua, de zoon van Pinechas, de
zoon van Eleazar, de zoon van Aaron, de hoge-
priester;
6 Deze Ezra trok op uit Babel. Hij was een schriftge-
leerde, bekwaam in de wet van Mozes, welke de
Here, de God van Israel, gegeven had; en daar de
hand van de Here, zijn God, over hem was, had de
koning hem alles gegeven wat hij verlangd had.
7 Zo trokken ook een aantal Israelieten en priesters,
Levieten, zangers, poortwachters en tempelhori-
gen naar Jeruzalem, in het zevende jaar van
koning Artachsasta.
8 En hij kwam te Jeruzalem in de vijfde maand, en
wel in het zevende jaar van de koning.
9 Op de eerste van de eerste maand namelijk was hij
de tocht uit Babel begonnen, en op de eerste van
de vijfde maand kwam hij te Jeruzalem aan, daar
de goede hand van zijn God over hem was,

10 Want Ezra had er zijn hart op gezet om de wet des
Heren te onderzoeken en haar te volbrengen, en
om in Israel inzetting en verordening te onderwij-
zen.
11 Dit nu is het afschrift van de brief, die koning
Artachsasta meegaf aan de priester-schriftgeleerde
Ezra, die geleerd was in de woorden van de gebo-
den en voorschriften des Heren voor Israel:
12 Artachsasta, koning der koningen, aan de priester
Ezra, de geleerde in de wet van de God des
hemels, enzovoort.
13 Door mij is bevel gegeven, dat ieder die in mijn
koninkrijk tot het volk Israel, zijn priesters of de
Levieten behoort, en zich bereid verklaart naar
Jeruzalem te gaan, met u mag meegaan.
14 Aangezien gij vanwege de koning en zijn zeven
raadsheren uitgezonden wordt om een onderzoek
in te stellen naar Juda en Jeruzalem, volgens de
wet van uw God, welke in uw bezit is;
15 Tevens om het zilver en het goud over te brengen,
dat de koning en zijn raadsheren vrijwillig hebben
geschonken aan de God van Israel, wiens woning
te Jeruzalem is,
16 Benevens al het zilver en goud dat gij in het gehe-
le gewest Babel zult verkrijgen, met de vrijwillige
gaven die het volk en de priesters vrijwillig zullen
geven voor het huis van hun God, die in Jeruzalem
woont;

17 Daarom moet gij diensvolgens zorgvuldig voor dit
geld kopen stieren, rammen, lammeren en de
daarbij behorende spijsoffers en plengoffers, en
deze offeren op het altaar van het huis van uw
God, die in Jeruzalem woont.
18 Wat u en uw broeders echter goed zal dunken te
doen met het overige zilver en goud, dat moogt
gij doen naar de wil van uw God.
19 De voorwerpen echter, die men u ter hand gesteld
heeft voor de dienst in het huis van uw God, lever
die af voor de God in Jeruzalem.
20 Wat er verder nodig is voor het huis van uw God,
dat gij zoudt moeten betalen, dat kunt gij betalen
uit de koninklijke schatkist.
21 Voorts is door mij, koning Artachsasta, bevel gege-
ven aan alle schatbewaarders van het gebied over
de Rivier: alles wat de priester Ezra, de geleerde in
de wet van de God des hemels, u zal vragen, zal
stipt worden uitgevoerd,
22 Tot een bedrag van honderd talenten zilver, hon-
derd kor tarwe, honderd bath wijn, honderd bath
olie, en zout in onbeperkte mate.
23 Alles wat uit het gebod van de God des hemels
volgt, moet nauwgezet worden uitgevoerd voor
het huis van de God des hemels, opdat er geen
toorn kome over de regering van de koning en zijn
zonen.

24 Ook doen wij u aangaande al de priesters,
Levieten, zangers, poortwachters, tempelhorigen
en dienaren van dit huis van God weten, dat het
niet geoorloofd is hun belasting, cijns of tol op te
leggen.
25 Gij nu, Ezra, stel naar de wijsheid van uw God, die
gij bezit, regeerders en rechters aan, opdat zij
rechtspreken over het gehele volk dat in het
gebied over de Rivier woont, over allen die de
wetten van uw God kennen; en hem die ze niet
kent, zult gij ze bekendmaken.
26 Aan ieder die de wet van uw God en de wet van
de koning niet volbrengt, zal stipt recht geoefend
worden: hetzij ter dood, hetzij tot verbanning,
hetzij tot geldboete of tot gevangenzetting.
27 Geprezen zij de Here, de God onzer vaderen, die
de koning zulks in het hart gegeven heeft, om het
huis van de Here, die in Jeruzalem woont, luister-
rijk te maken,
28 En mij gunst heeft doen vinden bij de koning, zijn
raadsheren en alle machtige vorsten des konings!
Ik nu vatte moed, daar de hand van de Here, mijn
God, over mij was, en vergaderde uit Israel de
hoofdmannen om met mij op te trekken.

Ezra 8

1 Dit zijn hun familiehoofden en geslachtsregisters,
namelijk degenen die onder de regering van
koning Artachsasta met mij uit Babel optrokken:
2 Van de zonen van Pinechas: Gersom; van de zonen
van Itamar: Daniel; van de zonen van David:
Chattus, de zoon van Sekanja;
3 Van de zonen van Paros: Zekarja, en met hem
waren honderd vijftig personen van het mannelijk
geslacht in de registers opgetekend;
4 Van de zonen van Pachat-moab: Eljehoenai, de
zoon van Zerachja, en met hem tweehonderd per-
sonen van het mannelijk geslacht;
5 Van de zonen van Zattu: Sekanja, de zoon van
Jachaziel, en met hem driehonderd personen van
het mannelijk geslacht;
6 En van de zonen van Adin: Ebed, de zoon van
Jonatan, en met hem vijftig personen van het
mannelijk geslacht;
7 Van de zonen van Elam: Jesaja, de zoon van Atalja, en
met hem zeventig personen van het mannelijk geslacht;
8 En van de zonen van Sefatja: Zebadja, de zoon van
Michael, en met hem tachtig personen van het
mannelijk geslacht;
9 En van de zonen van Joab: Obadja, de zoon van
Jechiel, en met hem tweehonderd achttien perso-
nen van het mannelijk geslacht;
10 En van de zonen van Bani: Selomit, de zoon van
Josifja, en met hem honderd zestig personen van
het mannelijk geslacht;
11 En van de zonen van Bebai: Zekarja, de zoon van
Bebai, en met hem achtentwintig personen van
het mannelijk geslacht;
12 En van de zonen van Azgad: Jochanan, de zoon
van Hakkatan, en met hem honderd tien personen
van het mannelijk geslacht;

13 En van de zonen van Adonikam: de lateren, en dit
zijn hun namen: Elifelet, Jeiel, en Semaja, en met
hen zestig personen van het mannelijk geslacht;
14 En van de zonen van Bigwai: Utai en Zabbud en
zeventig personen van het mannelijk geslacht.
15 Ik vergaderde hen bij de rivier die naar Ahawa
stroomt, en daar legerden wij ons drie dagen.
Toen ik acht gaf op het volk en de priesters, vond
ik daar niemand van de Levieten.
16 Daarom zond ik Eliezer, Ariel, Semaja, Elnatan,
Jarib, Elnatan, Natan, Zekarja, Mesullam, hoofden,
en Jojarib en Elnatan, leraren,
17 En verstrekte hun een opdracht voor Iddo, het
hoofd in de plaats Kasifja, en ik gaf hun de woor-
den in de mond, die zij moesten spreken tot Iddo,
zijn broeders en de tempelhorigen, in de plaats
Kasifja, dat zij ons dienaren zouden brengen voor
het huis van onze God.
18 Toen brachten zij ons, daar de goede hand van
onze God over ons was, verstandige mannen uit
de zonen van Machli, de zoon van Levi, de zoon
van Israel, namelijk Serebja, met zijn zonen en
broeders, achttien man;
19 En Chasabja en met hem Jesaja, uit de zonen van
Merari, zijn broeders en zijn zonen, twintig man;

20 En uit de tempelhorigen, welke David en de vor-
sten gegeven hadden voor de dienst der Levieten:
tweehonderd twintig tempelhorigen, allen met
name aangeduid.
21 Toen riep ik daar, bij de rivier Ahawa, een vasten
uit om ons te verootmoedigen voor onze God, en
van Hem een voorspoedige tocht af te smeken
voor ons, onze kinderen en al onze have.
22 Want ik had mij geschaamd van de koning een
leger en ruiters te vragen om ons te beschermen
tegen vijanden onderweg; wij hadden namelijk tot
de koning gezegd: De hand van onze God is ten
goede over allen die Hem zoeken, maar zijn macht
en zijn toorn zijn tegen allen die Hem verlaten.
23 Dus vastten wij en smeekten onze God hierover,
en Hij liet Zich door ons verbidden.
24 Vervolgens zonderde ik twaalf van de oversten der
priesters af: Serebja, Chasabja, en met hen tien
van hun broeders.
25 Ik woog voor hen het zilver en het goud af en de
voorwerpen die de heffing voor het huis van onze
God waren, die de koning, zijn raadsheren, zijn
vorsten en alle Israelieten die zich daar bevonden,
als heffing hadden gebracht;
26 Afgewogen stelde ik hun ter hand: zeshonderd vijf-
tig talenten zilver; voor honderd talenten zilveren
voorwerpen; honderd talenten goud;
27 Twintig gouden bekers ter waarde van duizend
darieken, en twee voorwerpen van prachtig goud-
glanzend brons, kostbaar als goud.

28 En ik zeide tot hen: Gij zijt de Here geheiligd,
evenzo zijn deze voorwerpen geheiligd, en het zil-
ver en het goud zijn een vrijwillige gave voor de
Here, de God uwer vaderen;
29 Bewaakt ze en houdt ze onder uw hoede, totdat
gij ze kunt afwegen in het bijzijn van de oversten
der priesters, van de Levieten en van de oversten
van Israels families te Jeruzalem, in de vertrekken
van het huis des Heren.
30 Toen namen de priesters en de Levieten het afge-
wogen zilver en goud en de voorwerpen in ont-
vangst om ze te brengen naar Jeruzalem, naar het
huis van onze God.
31 Wij braken dan op van de rivier Ahawa op de
twaalfde van de eerste maand om naar Jeruzalem
te gaan, en de hand van onze God was over ons
en redde ons uit de macht van vijanden en struik-
rovers.
32 Zo kwamen wij te Jeruzalem aan. Nadat wij daar
drie dagen vertoefd hadden,
33 Werden op de vierde dag het zilver en het goud
en de voorwerpen gewogen in het huis van onze
God onder toezicht van Meremot, de zoon van
Uria, de priester; met hem was daar ook Elazar, de
zoon van Pinechas, en tevens bevonden zich bij
hen de Levieten Jozabad, de zoon van Jesua, en
Noadja, de zoon van Binnui.
34 Alles naar getal en gewicht, en het gehele gewicht
werd opgetekend.

35 In diezelfde tijd brachten de ballingen die uit de
gevangenschap waren gekomen, brandoffers aan
de God van Israel: twaalf stieren voor geheel
Israel, zesennegentig rammen, zevenenzeventig
lammeren, twaalf bokken tot een zondoffer; alles
als een brandoffer voor de Here.
36 Ook overhandigden zij de bevelschriften van de
koning aan des konings stadhouders en landvoog-
den van het gebied over de Rivier, en dezen ver-
leenden hun steun aan het volk en aan het huis
Gods.

Ezra 9

1 Toen dit gebeurd was, kwamen de oversten tot mij
en zeiden: Het volk Israel, de priesters en de
Levieten hebben zich niet afgezonderd gehouden
van de volken der landen, wat hun gruwelen
betreft: van de Kanaanieten, de Hethieten, de
Perizzieten, de Jebusieten, de Ammonieten, de
Moabieten, de Egyptenaren en de Amorieten.
2 Want zij hebben uit hun dochters vrouwen genomen voor zich en hun zonen, waardoor het heilige zaad zich vermengd heeft met de volken der landen; ja, de oversten en de leiders zijn in deze trouwbreuk voorgegaan.
3 Toen ik dit vernam, scheurde ik mijn kleed en mijn mantel, trok de haren uit mijn hoofd en uit mijn baard, en zat verbijsterd neer;
4 En tot mij kwamen samen allen die beefden voor de woorden van de God van Israel, wegens de trouwbreuk der ballingen, maar ik bleef verbijsterd neerzitten tot het avondoffer.
5 Tijdens het avondoffer echter stond ik op uit mijn verootmoediging, en met gescheurd kleed en gescheurde mantel knielde ik, breidde mijn handen uit tot de Here, mijn God,
6 En zeide: Mijn God, Ik schaam mij en durf mijn ogen niet tot U opslaan, o mijn God, want onze ongerechtigheden zijn ons boven het hoofd gewassen en onze schuld is gestegen tot de hemel.

7 Van de dagen onzer vaderen af tot op deze dag
toe zijn wij in grote schuld en om onze ongerech-
tigheden zijn wij overgeleverd, wij, onze koningen,
onze priesters, in de macht van de koningen der
landen, aan het zwaard, aan gevangenschap, aan
plundering, aan openlijke schande, zoals nu.
8 En thans is ons sedert kort genade bewezen van de
Here, onze God, doordat Hij ons heeft gelaten
degenen die ontkomen waren, en ons een tentpin
heeft gegeven in zijn heilige plaats, waardoor onze
God onze ogen deed oplichten en ons een weinig
verademing gaf in onze slavernij;
9 Want wij zijn wel slaven, maar in onze slavernij
heeft onze God ons niet verlaten; Hij heeft ons
gunst doen vinden bij de koningen van Perzie, dat
zij ons verademing gaven om het huis van onze
God te doen herrijzen en zijn puinhopen te her-
stellen, en ons een omtuining gaven in Juda en in
Jeruzalem.
10 Maar nu, wat zullen wij hierna zeggen, onze God?
Wij hebben immers uw geboden verlaten,
11 Die Gij ons door de dienst uwer knechten, de pro-
feten, gegeven hadt met deze woorden: Het land,
waar gij komt om het in bezit te nemen, is een
bezoedeld land wegens de bezoedeling door de
volken der landen, vanwege de gruwelen, waarme-
de zij het in hun onreinheid hebben gevuld van
het ene einde tot het andere.

12 Dus moogt gij uw dochters niet aan hun zonen tot vrouw geven, noch hun dochters voor uw zonen tot vrouw nemen; zoekt nimmer hun welzijn en hun geluk, opdat gij sterk moogt zijn, het goede des lands moogt eten en het voor altijd aan uw kinderen ten erfenis moogt geven.

13 Zouden wij dan (na alles wat ons overkomen is vanwege onze boze daden en onze grote schuld, terwijl Gij, onze God, ons minder hebt toegerekend dan onze ongerechtigheden verdienden, en ons nog zovelen geschonken hebt die ontkomen zijn)

14 Wederom uw geboden schenden en ons verzwageren met deze gruwelijke volken? Zoudt Gij dan niet tegen ons toornen tot verdelgens toe, zodat er geen overblijfsel of ontkomene meer zou zijn?

15 O Here, God van Israel, Gij zijt rechtvaardig, daarin, dat wij als een schare ontkomenen zijn overgebleven, gelijk heden het geval is. Zie, wij staan voor uw aangezicht in onze schuld. Waarlijk, niemand kan deswege voor uw aangezicht standhouden.

Ezra 10

1 Terwijl Ezra bad en schuld beleed, wenend zich
nederwerpende voor het huis Gods, verzamelde
zich tot hem een zeer grote schare uit Israel, man-
nen, vrouwen en kinderen, want het volk was in
luid geween uitgebarsten.
2 Toen nam Sekanja, de zoon van Jechiel, uit de
zonen van Elam, het woord en zeide tot Ezra: Wij
zijn ontrouw geweest jegens onze God, doordat
wij vreemde vrouwen uit de volken des lands heb-
ben gehuwd; desondanks is er nog hoop voor
Israel.
3 Laat ons dan nu een verbond sluiten met onze
God, dat wij alle vrouwen met de uit haar geboren
kinderen zullen wegzenden, volgens de raad van
mijn heer en van hen die beven voor het gebod
van onze God; en laat er gehandeld worden vol-
gens de wet.
4 Sta op, want op u rust de taak; wij zullen met u
zijn; wees sterk en handel!
5 Toen stond Ezra op en deed de oversten der pries-
ters en der Levieten en geheel Israel zweren, dat
zij naar dit woord zouden handelen, en zij zwoe-
ren.
6 Hierna stond Ezra op van voor het huis Gods en
ging naar het vertrek van Jochanan, de zoon van
Eljasib, waar hij de nacht doorbracht; brood at hij
niet en water dronk hij niet, want hij bedreef rouw
over de trouwbreuk van de ballingen.

7 Daarop deed men een oproep uitgaan door Juda
en Jeruzalem tot al degenen die in de ballingschap
geweest waren, om zich te Jeruzalem te verzame-
len.
8 Als iemand niet binnen drie dagen kwam, zou vol-
gens besluit van de oversten en de oudsten al zijn
have met de ban worden geslagen, en zou hij uit
de gemeente der ballingen worden afgesneden.
9 En alle mannen van Juda en Benjamin verzamelden
zich binnen drie dagen te Jeruzalem, en wel in de
negende maand, op de twintigste der maand. Het
gehele volk zat neer op het plein van het huis
Gods, rillend zowel om de zaak als door de regen-
buien.
10 Toen stond de priester Ezra op en zeide tot hen:
Gij hebt trouwbreuk gepleegd, omdat gij vreemde
vrouwen hebt gehuwd; daardoor hebt gij Israels
schuld nog vermeerderd.
11 Maar geeft nu eer aan de Here, de God uwer vade-
ren, doet wat Hem welgevallig is en scheidt u af
van de volken des lands en van de vreemde vrou-
wen.
12 Daarop gaf de gehele gemeente met luider stem
ten antwoord: Aldus, naar uw woord, is het aan
ons om te doen.
13 Maar het volk is talrijk en het is regentijd, zodat
het niet mogelijk is buiten te blijven staan; ook is
dit geen werk voor een of twee dagen, want wij
hebben in dit opzicht veel overtreden.

14 Laten toch onze oversten optreden voor de gehele
gemeente; dan kunnen allen in onze steden, die
vreemde vrouwen hebben gehuwd, op vastgestel-
de tijden verschijnen, en met hen de oudsten en
de rechters van elke stad, totdat wij de brandende
toorn van onze God over deze zaak van ons heb-
ben afgewend.
15 Alleen Jonatan, de zoon van Asael, en Jachzeja, de
zoon van Tikwa, verzetten zich hiertegen, en
Mesullam en de Leviet Sabbetai vielen hun bij.
16 Maar zij die in de ballingschap waren geweest,
deden zo. Toen zonderde de priester Ezra zich
mannen af, familiehoofden, [ieder] voor zijn fami-
lie, allen bij name genoemd, en dezen begonnen
zitting te houden op de eerste dag van de tiende
maand om de zaak te onderzoeken,
17 En zij waren met alle mannen die vreemde vrou-
wen hadden gehuwd, gereed op de eerste dag van
de eerste maand.
18 En onder de priesterzonen die vreemde vrouwen
hadden gehuwd, bevonden zich: van de zonen van
Jesua, de zoon van Josadak, en zijn broeders:
Maaseja, Eliezer, Jarib en Gedalja.
19 En zij gaven er hun hand op, dat zij hun vrouwen
zouden wegzenden; hun schuldoffer nu was een
ram uit de kudde vanwege hun schuld.
20 Van de zonen van Immer: Chanani en Zebadja;

21 Van de zonen van Charim: Maaseja, Elia, Semaja, Jechiel en Uzzia;
22 En van de zonen van Paschur: Eljoenai, Maaseja, Jismael, Netanel, Jozabad en Elasa.
23 En van de Levieten: Jozabad, Simi, Kelaja [dat] [is] [Kelita], Petachja, Jehuda en Eliezer.
24 En van de zangers: Eljasib. En van de poortwachters: Sallum, Telem en Uri.
25 Voorts uit Israel: van de zonen van Paros: Ramja, Jizzia, Malkia, Miamin, Elazar, Malkia en Benaja.
26 Van de zonen van Elam: Mattanja, Zekarja, Jechiel, Abdi, Jeremot, en Elia.
27 Van de zonen van Zattu: Eljoenai, Eljasib, Mattanja, Jeremot, Zabad en Aziza.
28 Van de zonen van Bebai: Jochanan, Chananja, Zabbai en Atlai.
29 Van de zonen van Bani: Mesullam, Malluk, Adaja, Jasub, Seal en Jeramot.
30 Van de zonen van Pachat-moab: Adna en Kelal, Benaja, Maaseja, Mattanja, Besaleel, Binnui en Manasse.
31 Van de zonen van Charim: Eliezer, Jissia, Malkia, Semaja, Simeon,
32 Benjamin, Malluk en Semarja.
33 Van de zonen van Chasum: Mattenai, Mattatta, Zabad, Elifelet, Jeremai, Manasse en Simi.
34 Van de zonen van Bani: Maadai, Amram, Uel,
35 Benaja, Bedeja, Keluhu,

36 Wanja, Meremot, Eljasib,
37 Mattanja, Mattenai, Jaasai,
38 Bani, Binnui, Simi,
39 Selemja, Natan, Adaja,
40 Maknadbai, Sasai, Sarai,
41 Azarel, Selemja, Semarja,
42 Sallum, Amarja en Josef.
43 Van de zonen van Nebo: Jeiel, Mattitja, Zabad, Zebina, Jaddai, Joel en Benaja.
44 Deze allen hadden vreemde vrouwen genomen; hieronder waren vrouwen die zonen hadden voortgebracht.

Nehemia 1

1 De geschiedenis van Nehemia, de zoon van
Chakalja. In de maand Kislew, in het twintigste
jaar, toen ik in de burcht Susan was,
2 Kwam tot mij Chanani, een van mijn broeders,
met enige mannen uit Juda. En ik vroeg hen naar
de Joden, de ontkomenen, die uit de gevangen-
schap waren overgebleven en ook naar Jeruzalem.
3 Zij zeiden tot mij: De overgeblevenen, die daar in
het gewest uit de gevangenschap zijn overgeble-
ven, verkeren in grote rampspoed en smaad, en de
muur van Jeruzalem is afgebroken, en zijn poorten
zijn met vuur verbrand.
4 Zodra ik deze woorden hoorde, zette ik mij neder,
weende en bedreef rouw, dagen lang. Ook vastte
en bad ik voor het aangezicht van de God des
hemels
5 En zeide: Ach, Here, God des hemels, grote en
geduchte God, die het verbond en de goedertie-
renheid gestand doet jegens hen die U liefhebben
en uw geboden onderhouden,
6 Laat toch uw oor opmerkzaam en uw ogen geo-
pend zijn, om te horen naar het gebed van uw
knecht, dat ik thans dag en nacht voor de
Israelieten, uw knechten, tot U opzend; en ik doe
belijdenis van de zonden der Israelieten, die wij
tegen U bedreven hebben; ook ik en mijn familie,
wij hebben gezondigd.

7 Zwaar hebben wij tegen U misdreven; wij hebben
niet onderhouden de geboden, inzettingen en ver-
ordeningen, die Gij aan uw knecht Mozes geboden
hadt.
8 Doch gedenk aan het woord, dat Gij aan uw
knecht Mozes voorgehouden hebt: Pleegt gij
trouwbreuk, dan zal Ik u onder de volken vers-
trooien.
9 Maar, bekeert gij u tot Mij en onderhoudt gij naar-
stig mijn geboden, al waren uw verdrevenen aan
het einde des hemels, Ik zal hen vandaar vergade-
ren en hen brengen naar de plaats die Ik verkoren
heb om daar mijn naam te doen wonen.
10 Zij zijn toch uw knechten en uw volk, dat Gij ver-
lost hebt door uw grote kracht en door uw sterke
hand.
11 Ach, Here, laat toch uw oor opmerkzaam zijn op
het gebed van uw knecht en op het gebed van uw
knechten, die een welgevallen hebben aan de
vreze van uw naam, en doe uw knecht heden sla-
gen en laat hem erbarming vinden bij deze man.
Ik was namelijk schenker van de koning.

Nehemia 2

1 In de maand Nisan, in het twintigste jaar van koning Artachsasta, toen er wijn voor hem gereed stond, hief ik de wijn op en reikte die de koning toe. Nu was ik nooit treurig geweest in zijn tegenwoordigheid.

2 De koning zeide tot mij: Waarom staat uw gezicht zo somber, hoewel gij niet ziek zijt? Dit kan niet anders dan hartzeer zijn. Toen werd ik ten zeerste bevreesd,

3 En zeide tot de koning: De koning leve in eeuwigheid! Hoe zou mijn gezicht niet somber staan, daar de stad, de plaats waar de graven mijner vaderen zijn, verwoest is en haar poorten door vuur verteerd zijn?

4 En de koning zeide tot mij: Wat is dan uw verzoek? Toen bad ik tot de God des hemels.

5 En ik zeide tot de koning: Dat gij, indien het de koning goeddunkt en indien uw knecht u welgevallig is, mij zendt naar Juda, naar de stad waar de graven mijner vaderen zijn, om haar te herbouwen.

6 De koning zeide tot mij, terwijl zijn gemalin naast hem zat: Hoelang zal uw reis duren, en wanneer zult gij terugkeren? En de koning stemde erin toe mij te zenden; en ik gaf hem een bepaalde tijd op.

7 En ik zeide tot de koning: Indien het de koning goeddunkt, laat men mij brieven geven voor de landvoogden van het gebied over de Rivier, dat zij mij laten doortrekken, totdat ik in Juda kom;

8 Ook een brief aan Asaf, de houtvester des konings,
dat hij mij hout geve om de poorten van de
burcht die bij de tempel behoort, van zolders te
voorzien en voor de muur van de stad en voor het
huis, waar ik mijn intrek nemen zal. En de koning
gaf ze mij, daar de goede hand van mijn God over
mij was.
9 Ik kwam bij de landvoogden van het gebied over
de Rivier en gaf hun de brieven van de koning.
Ook had de koning legeroversten en ruiters met
mij meegezonden.
10 Toen de Choroniet Sanballat en de Ammonitische
slaaf Tobia het hoorden, werden zij er zeer hevig
over ontstemd, dat er iemand gekomen was om
het goede voor de Israelieten te zoeken.
11 Zo kwam ik te Jeruzalem; toen ik daar drie dagen
was,
12 Trok ik er in de nacht met enkele mannen op uit.
Nu had ik aan geen mens verteld, wat mijn God
mij in het hart gegeven had om voor Jeruzalem te
doen. Ook had ik geen ander dier bij mij dan dat,
waarop ik reed.
13 Ik trok des nachts uit door de Dalpoort, in de rich-
ting van de Slangebron en naar de Aspoort en ik
stelde een onderzoek in naar de muren van
Jeruzalem, die afgebroken waren, en naar zijn
poorten, die door vuur verteerd waren.
14 En ik trok door naar de Bronpoort en naar de
Koningsvijver, doch daar was geen ruimte meer
voor het dier, waarop ik reed, om voort te gaan.

15 Daarom klom ik in de nacht door het dal naar
boven, en stelde een onderzoek in naar de muur.
Daarop ging ik weer door de Dalpoort en zo keer-
de ik terug.
16 De leiders nu wisten niet, waarheen ik gegaan was
en wat ik gedaan had; want aan de Joden, de
priesters, de edelen, de leiders en de overige
beambten, had ik het tot nog toe niet verteld.
17 Toen zeide ik tot hen: Gij ziet de rampspoed,
waarin wij verkeren, dat Jeruzalem verwoest is en
zijn poorten met vuur verbrand zijn. Komt, laat
ons de muur van Jeruzalem herbouwen, zodat wij
niet langer een voorwerp van smaad zijn.
18 Toen ik hun meedeelde, dat de hand mijns Gods
goed over mij geweest was, eveneens, hoe de
koning tot mij gesproken had, zeiden zij: Wij zul-
len ons tot de herbouw gereedmaken. En met
krachtige hand vatten zij het goede werk aan.
19 Toen de Choroniet Sanballat en de Ammonitische
slaaf Tobia en de Arabier Gesem het hoorden,
bespotten en verachtten zij ons en zeiden: Wat
doet gij daar? Komt gij tegen de koning in
opstand?
20 Maar ik diende hen van antwoord en zeide tot
hen: De God des hemels, Hij zal het ons doen
gelukken, en wij, zijn knechten, zullen ons gereed-
maken en bouwen; gij echter hebt deel noch recht
noch gedachtenis in Jeruzalem.

Nehemia 3

1 Toen maakte de hogepriester Eljasib zich gereed met zijn broeders, de priesters, en zij herbouwden de Schaapspoort. Zij heiligden haar en brachten de deuren aan; zij heiligden haar, en daarnevens de Meatoren en de Chananeltoren.

2 Daarnaast bouwden de mannen van Jericho; daarnaast bouwde Zakkur, de zoon van Imri.

3 De zonen van Senaa herbouwden de Vispoort; zij voorzagen haar van een zoldering en brachten de deuren, sluitbalken en grendels aan.

4 Daarnaast was bezig met het herstellingswerk Meremot, de zoon van Uria, de zoon van Hakkos. Daarnaast was bezig Mesullam, de zoon van Berekja, de zoon van Mesezabel. Daarnaast was bezig Sadok, de zoon van Baana.

5 Daarnaast waren bezig de Tekoieten, maar de aanzienlijken onder hen wilden hun schouders niet zetten onder het werk van hun heer.

6 De Oude Poort herstelden Jojada, de zoon van Paseach, en Mesullam, de zoon van Besodja. Zij voorzagen haar van een zoldering en brachten de deuren, sluitbalken en grendels aan.

7 Daarnaast waren bezig de Gibeoniet Melatja en de Meronotiet Jadon, de mannen van Gibeon en van Mispa, die stonden onder het gezag van de landvoogd van het gebied over de Rivier.

8 Daarnaast was bezig Uzziel, de zoon van Charhaja, een van de goudsmeden. Daarnaast was bezig Chananja, een zalfbereider; en zij behoefden aan Jeruzalem bij de brede muur niets te doen.

9 Daarnaast was bezig Refaja, de zoon van Chur, de overste van de ene helft van het district Jeruzalem.

10 Daarnaast was bezig Jedaja, de zoon van Charumaf, en wel tegenover zijn eigen huis. Daarnaast was bezig Chattus, de zoon van Chasabneja.

11 Een tweede stuk herstelden Malkia, de zoon van Charim, en Chassub, de zoon van Pachat-moab; ook [herstelden] [zij] de Bakoventoren.

12 Daarnaast was bezig Sallum, de zoon van Halloches, de overste van de andere helft van het district Jeruzalem, hij en zijn dochters.

13 De Dalpoort herstelden Chanun en de inwoners van Zanoach; zij herbouwden haar en brachten de deuren, sluitbalken en grendels aan; bovendien [herbouwden] [zij] duizend el van de muur tot aan de Aspoort.

14 De Aspoort herstelde Malkia, de zoon van Rekab, de overste van het district Bet-kerem. Hij herbouwde haar en bracht de deuren, sluitbalken en grendels aan.

15 De Bronpoort herstelde Sallum, de zoon van
Kolchoze, de overste van het district Mispa; hij
herbouwde haar en voorzag haar van een dak en
bracht de deuren, sluitbalken en grendels aan;
bovendien [herbouwde] [hij] de muur van de
waterleidingvijver bij de tuin van de koning, tot
aan de trappen die afdalen van de stad Davids.
16 Verderop was bezig Nechemja, de zoon van
Azbuk, de overste van het halve district Bet-sur,
tot tegenover de graven van David en tot aan de
aangelegde vijver en tot aan het huis der helden.
17 Verderop waren bezig de Levieten: Rechum, de
zoon van Bani. Daarnaast was bezig Chasabja, de
overste van de ene helft van het district Keila, voor
zijn district.
18 Verderop waren bezig hun broeders: Bawwai, de
zoon van Chenadad, de overste van de andere
helft van het district Keila.
19 Daarnaast herstelde Ezer, de zoon van Jesua, de
overste van Mispa, een volgend stuk, tegenover de
opgang naar het tuighuis aan de hoek.
20 Verderop herstelde Baruch, de zoon van Zabbai,
vol ijver een volgend stuk, van de hoek tot aan de
ingang van het huis van de hogepriester Eljasib.
21 Verderop herstelde Meremot, de zoon van Uria, de
zoon van Hakkos, een volgend stuk, van de ingang
van het huis van Eljasib tot aan het einde van het
huis van Eljasib.

22 Verderop waren bezig de priesters, de mannen van
de Streek.
23 Verderop waren bezig Benjamin en Chassub tegen-
over hun huis. Verderop was bezig Azarja, de zoon
van Maaseja, de zoon van Ananja, naast zijn huis.
24 Verderop herstelde Binnui, de zoon van Chenadad,
een volgend stuk, van het huis van Azarja tot aan
de Punt en tot aan de hoek.
25 Palal, de zoon van Uzai, [was] [bezig] tegenover
de Punt en de hoge toren, die uitspringt uit het
huis des konings, bij de gevangenhof. Verderop
[was] [bezig] Pedaja, de zoon van Paros
26 (De tempelhorigen woonden op de Ofel) tot bij de
Waterpoort aan de oostzijde, en de uitspringende
toren.
27 Verderop herstelden de Tekoieten een volgend
stuk van bij de grote uitspringende toren tot aan
de muur van de Ofel.
28 Vanaf de Paardenpoort waren de priesters bezig,
ieder tegenover zijn huis.
29 Verderop was bezig Sadok, de zoon van Immer,
tegenover zijn huis. Verderop weer was bezig
Semaja, de zoon van Sekanja, de wachter van de
Oostpoort.
30 Verderop herstelden Chananja, de zoon van
Selemja, en Chanun, de zesde zoon van Salaf, een
volgend stuk. Verderop was bezig Mesullam, de
zoon van Berekja, tegenover zijn kamer.

31 Verderop was bezig Malkia, de goudsmid, tot aan
het huis der tempelhorigen en der handelaren,
tegenover de Wachtpoort en tot de bovenzaal aan
de hoek.
32 En tussen de bovenzaal aan de hoek en de
Schaapspoort waren de goudsmeden en de hande-
laars met het herstellingswerk bezig.

Nehemia 4

1 Maar toen Sanballat gehoord had, dat wij de muur
aan het herbouwen waren, ontstak hij in woede en
ergerde zich zeer; hij bespotte de Joden,
2 En zeide in tegenwoordigheid van zijn broeders en
van het leger van Samaria: Wat doen die machte-
loze Joden? Zal men hen laten begaan? Zullen zij
offeren? Zullen zij vandaag gereed komen? Zullen
zij de stenen uit de puinhopen, verbrand als ze
zijn, weer tot leven wekken?
3 De Ammoniet Tobia nu stond naast hem en zeide:
Al bouwen zij ook, als er maar een vos tegen hun
stenen muur opspringt, doet hij hem afbrokkelen. *f*
4 (Hoor, onze God, hoe wij gehoond worden, en doe
hun smaad terugkeren op hun eigen hoofd en geef
hen als buit over in een land van gevangenschap.
5 Bedek hun ongerechtigheden niet en laat hun
zonde niet uitgewist worden voor uw aangezicht,
omdat zij krenkend zijn opgetreden tegen hen die
herbouwen).
6 Maar wij herbouwden de muur, en de gehele muur
werd tot zijn halve hoogte voltooid, want het volk
had lust om te werken.
7 Maar toen Sanballat, Tobia, de Arabieren, de
Ammonieten en de Asdodieten gehoord hadden,
dat de herstelling van de muren van Jeruzalem
vorderde, dat de bressen zich begonnen te sluiten,
ontstaken zij in hevige woede,
8 En maakten allen met elkander een samenzwering,
om ten strijde te trekken tegen Jeruzalem en er
verwarring te stichten.

9 Doch wij baden tot onze God, en vanwege hun
houding zetten wij dag en nacht een wacht tegen
hen uit.
10 Juda zeide: De kracht der dragers schiet te kort en
puin is er te veel; wij zijn niet in staat de muur te
bouwen.
11 Onze tegenstanders echter zeiden: Zij zullen niets
merken noch gewaarworden, totdat wij in hun
midden komen, hen doden en het werk stopzet-
ten.
12 Toen de Joden die bij hen woonden, het ons wel
tienmaal kwamen zeggen, uit al de plaatsen die
onze zijde kozen,
13 Liet ik, op de laagst gelegen gedeelten van het
terrein achter de muur, het volk zich, naar hun
geslachten geordend, opstellen met hun zwaar-
den, speren en bogen.
14 Ik zag toe, en stond op en zeide tot de edelen, de
leiders en het overige volk: Vreest toch niet voor
hen; denkt aan de grote en geduchte Here en
strijdt voor uw broeders, uw zonen en uw doch-
ters, uw vrouwen en uw huizen.
15 Toen nu onze vijanden gehoord hadden, dat wij
op de hoogte gekomen waren en dat God hun
plan verijdeld had, konden wij allen terugkeren
naar de muur, ieder tot zijn werk.

16 En sinds die dag deed de ene helft van mijn
knechten het werk en de andere helft droeg de
speren, de schilden, de bogen en de pantsers, ter-
wijl de oversten achter het gehele huis Juda ston-
den,
17 Dat aan de muur bouwde. De lastdragers verricht-
ten hun arbeid zo, dat zij met de ene hand het
werk deden en met de andere hand de werpspies
vasthielden;
18 De bouwers hadden ieder zijn zwaard aan de heup
gegord, terwijl zij aan het bouwen waren. De
hoornblazer stond naast mij.
19 En ik zeide tot de edelen, de leiders en het overige
volk: Het werk is groot en uitgebreid en wij zijn
langs de muur verspreid, ver van elkander.
20 Op de plaats, vanwaar gij het hoorngeschal hoort,
moet gij u bij ons verzamelen. Onze God zal voor
ons strijden.
21 Wij waren dan bezig met het werk, terwijl de helft
der mannen de speren hield, van het aanbreken
van de dageraad tot aan het opkomen der sterren.
22 Ook gaf ik in diezelfde tijd aan het volk het bevel:
Ieder moet met zijn knecht binnen Jeruzalem over-
nachten, zodat zij des nachts voor ons de wacht
kunnen houden en overdag aan het werk kunnen
zijn.
23 En ik, mijn broeders, mijn knechten en de mannen
van de wacht die mij volgden, wij kwamen nooit
uit de kleren. Ieder hield zijn werpspies in zijn
rechterhand.

Nehemia 5

1 Er ontstond nu een groot geroep van het volk met
hun vrouwen tegen hun Joodse volksgenoten.
2 Er waren er, die zeiden: Onze zonen en onze
dochters zijn talrijk, en wij willen koren hebben
om te eten en te leven.
3 Ook waren er, die zeiden: Onze velden, onze wijn-
gaarden en onze huizen hebben wij moeten ver-
panden om in de honger koren te hebben.
4 Dan waren er, die zeiden: Wij hebben geld voor de
belasting van de koning geleend op onze velden
en wijngaarden.
5 Nu dan, wij zijn van hetzelfde vlees en bloed als
onze broeders, onze zonen zijn even goed als de
hunne en zie, wij moeten onze zonen en onze
dochters tot slaven laten worden, en sommige van
onze dochters zijn reeds tot slavinnen vernederd,
zonder dat wij er iets tegen vermogen; en anderen
hebben onze velden en wijngaarden in bezit.
6 En ik werd zeer toornig, toen ik hun geroep en
deze feiten gehoord had:
7 Nadat ik alles goed had overwogen, verweet ik de
edelen en de leiders: Gij neemt woeker, ieder van
zijn volksgenoot. Ook belegde ik tegen hen een
grote vergadering en
8 Zeide tot hen: Wij hebben onze broeders, de
Joden, die aan de heidenen verkocht waren, losge-
kocht, voor zover wij konden; maar gij gaat uw
broeders verkopen en zij verkopen zich aan ons!
En zij zwegen en vonden geen antwoord.

9 Toen zeide ik: Wat gij doet, is niet goed. Zult gij
niet wandelen in de vreze voor onze God om de
hoon van de heidenen, onze vijanden, te ontgaan?
10 Ook ik, mijn broeders en mijn dienaren hebben
hun geld en koren te leen gegeven; wij willen deze
schuld kwijtschelden.
11 Geeft hun vandaag nog hun velden, hun wijngaar-
den, hun olijfbomen en hun huizen terug, en de
rente van het geld, ook het koren, de most en de
olie, die gij hun te leen gegeven hebt.
12 En zij zeiden: Wij zullen ze teruggeven en van hen
niets vorderen, wij zullen zo doen als gij zegt.
Toen liet ik hen zweren, nadat ik de priesters
geroepen had, dat zij dienovereenkomstig zouden
doen.
13 Ook schudde ik de boezem van mijn kleed uit en
zeide: Zo zal God iedere man die dit woord niet
gestand doet, uitschudden uit zijn huis en uit zijn
bezit en zo zal hij uitgeschud en leeg zijn. En de
gehele gemeente zeide: Amen, en zij loofden de
Here. Het gehele volk deed volgens deze afspraak.
14 Ook hebben van de dag af, dat koning Artachsasta
mij aanstelde tot landvoogd over het land Juda,
van zijn twintigste tot zijn tweeendertigste rege-
ringsjaar, twaalf jaar lang, noch ik, noch mijn
broeders het brood van een landvoogd gegeten.

15 De vroegere landvoogden daarentegen, die voor
mij geweest waren, legden het volk zware lasten
op en vorderden van hen brood en wijn, boven-
dien veertig sikkels zilver. Zelfs hun knechten
gedroegen zich als heer en meester over het volk.
Doch ik heb zo niet gedaan uit vrees voor God.
16 Ook het werk aan deze muur nam ik zelf ter hand,
zonder enig veld in eigendom te verwerven; en al
mijn knechten waren daar bij het werk bijeen.
17 De Joden nu en de leiders, honderd vijftig man, en
zij die tot ons van de volken rondom ons gekomen
waren, aten aan mijn tafel.
18 Wat op een dag bereid werd: een rund, zes uitge-
lezen stuks kleinvee, en gevogelte, kwam op mijn
kosten, en alle tien dagen allerlei wijn in over-
vloed. En met dat al heb ik het brood van een
landvoogd niet gevorderd, omdat de dienst zwaar
op dit volk drukt.
19 Gedenk mij, mijn God, ten goede al wat ik aan dit
volk gedaan heb.

Nehemia 6

1 Toen Sanballat, Tobia, de Arabier Gesem, en de
rest van onze vijanden vernamen, dat ik de muur
herbouwd had en dat daarin geen bres meer was
overgebleven, hoewel ik tot die tijd nog geen deu-
ren in de poorten aangebracht had,
2 Zonden Sanballat en Gesem tot mij de boodschap:
Kom, laten wij samenkomen te Kefirim in het dal
van Ono. Maar zij waren van plan, mij kwaad te
doen.
3 Toen zond ik tot hen boden met het antwoord: Ik
ben bezig een groot werk te doen en kan niet
komen. Waarom zou het werk stil liggen, doordat
ik het verliet en tot u kwam?
4 Zij zonden viermaal zulk een boodschap tot mij,
en ik gaf hun steeds op dezelfde wijze antwoord.
5 Toen zond Sanballat op dezelfde wijze voor de vijf-
de maal zijn knecht tot mij met een open brief in
zijn hand.
6 Daarin stond geschreven: Onder de volken gaat
een gerucht en Gesem bevestigt het, dat gij en de
Joden van plan zijt in opstand te komen; daarom
zijt gij bezig de muur te herbouwen, en gij wilt
volgens dat zeggen hun koning worden.
7 Zelfs hebt gij profeten aangesteld, om over u in
Jeruzalem uit te roepen: Er is een koning in Juda!
Nu dan, dergelijke dingen zullen de koning ter ore
komen; kom dan nu, laten wij samen beraadsla-
gen.

8 Doch ik zond hem het antwoord: Er is van zulke
dingen, als gij noemt, niets geschied, maar gij ver-
zint ze zelf.
9 Want zij allen trachtten ons bevreesd te maken,
daar zij dachten: Hun handen zullen dan het werk
nalaten, zodat het niet gedaan wordt. Nu dan,
sterk mijn handen!
10 Toen ik in het huis van Semaja, de zoon van
Delaja, de zoon van Mehetabel, gekomen was,
(deze nu was verhinderd) zeide hij: Wij moeten
samen naar het huis Gods gaan, binnen de tempel,
en dan de deuren van de tempel sluiten, want zij
komen om u te doden, ja vannacht nog komen zij
om u te doden.
11 Maar ik zeide: Zou een man als ik vluchten? Hoe
kan iemand als ik de tempel binnengaan en in
leven blijven? Ik ga niet!
12 Want ik merkte duidelijk, dat God hem niet gezon-
den had, maar hij had die profetie over mij
gesproken, omdat Tobia en Sanballat hem omge-
kocht hadden.
13 Daartoe was hij omgekocht, dat ik bevreesd zou wor-
den en, door iets dergelijks te doen, zou zondigen;
dan zou het hun stof gegeven hebben tot een kwaad
gerucht teneinde een smaad op mij te werpen.
14 (Gedenk, mijn God, Tobia en Sanballat ieder naar dit
zijn werk en ook de profetes Noadja en de overige pro-
feten, die getracht hebben mij bevreesd te maken).
15 De muur nu was voltooid op de vijfentwintigste
Elul, in tweeenvijftig dagen.

16 Toen al onze vijanden dat gehoord hadden, wer-
den al de volken rondom ons bevreesd en zeer ter-
neergeslagen, en erkenden, dat dit werk met de
hulp van onze God gedaan was.
17 Ook richtten in die dagen de edelen van Juda vele
brieven aan Tobia en ook kwamen er van Tobia tot
hen,
18 Want velen in Juda waren eedgenoten van hem,
omdat hij een schoonzoon was van Sekanja, de
zoon van Arach, en zijn zoon Jochanan de dochter
van Mesullam, de zoon van Berekja, getrouwd
had.
19 Ook vertelden zij goede dingen van hem in mijn
tegenwoordigheid en brachten mijn woorden aan
hem over. Tobia zond brieven om mij bevreesd te
maken.

Nehemia 7

1 Toen dan de muur herbouwd was, bracht ik de deuren aan, en werden de poortwachters, de zangers en de Levieten aangesteld.

2 Over Jeruzalem stelde ik aan mijn broeder Chanani en Chananja, de overste van de burcht, (want deze was een betrouwbaar man en godvrezend boven velen)

3 En ik zeide tot hen: De poorten van Jeruzalem mogen niet geopend worden, voordat de zon heet wordt; en, terwijl men op zijn post staat, moet men de deuren sluiten, en gij moet ze grendelen. En gij zult wachtposten opstellen van de inwoners van Jeruzalem, ieder op zijn post, ieder tegenover zijn huis.

4 De stad nu was ruim en groot, maar het inwonertal was gering, en er waren geen huizen gebouwd.

5 Toen gaf mijn God mij in het hart, de edelen, de leiders en het volk te doen bijeenkomen, om zich in de registers te laten inschrijven. En ik vond het register van hen die het eerst opgetrokken waren, en ik vond daarin geschreven:

6 Dit zijn de bewoners van het gewest, die optrokken uit het midden van de in ballingschap weggevoerden, welke Nebukadnessar, de koning van Babel, had weggevoerd, en die terugkeerden naar Jeruzalem en naar Juda, ieder naar zijn stad;

7 Welke medekwamen met Zerubbabel, Jesua,
Nechemja, Azarja, Raamja, Nachamani, Mordekai,
Bilsan, Misperet, Bigwai, Nechum en Baana. Aantal
van de mannen van het volk Israel:
8 De zonen van Paros: tweeduizend honderd
tweeenzeventig;
9 De zonen van Sefatja: driehonderd tweeenzeven-
tig;
10 De zonen van Arach: zeshonderd tweeenvijftig;
11 De zonen van Pachat-moab, en wel de zonen van
Jesua en Joab: tweeduizend achthonderd achttien;
12 De zonen van Elam: duizend tweehonderd vieren-
vijftig;
13 De zonen van Zattu: achthonderd vijfenveertig;
14 De zonen van Zakkai: zevenhonderd zestig;
15 De zonen van Binnui: zeshonderd achtenveertig;
16 De zonen van Bebai: zeshonderd achtentwintig;
17 De zonen van Azgad: tweeduizend driehonderd
tweeentwintig;
18 De zonen van Adonikam: zeshonderd zevenenze-
stig;
19 De zonen van Bigwai: tweeduizend zevenenzestig;

20 De zonen van Adin: zeshonderd vijfenvijftig;
21 De zonen van Ater, en wel Chizkia: achtennegen-
tig;
22 De zonen van Chasum: driehonderd achtentwintig;
23 De zonen van Besai: driehonderd vierentwintig;
24 De zonen van Charif: honderd en twaalf;
25 De zonen van Gibeon: vijfennegentig;
26 De mannen van Betlehem en Netofa: honderd ach-
tentachtig;
27 De mannen van Anatot: honderd achtentwintig;
28 De mannen van Bet-azmawet: tweeenveertig;
29 De mannen van Kirjat-jearim, Kefira en Beerot:
zevenhonderd drieenveertig;
30 De mannen van Rama en Geba: zeshonderd eenen-
twintig;
31 De mannen van Mikmas: honderd tweeentwintig;
32 De mannen van Betel en Ai: honderd drieentwin-
tig;
33 De mannen van het andere Nebo: tweeenvijftig;
34 De zonen van de andere Elam: duizend tweehon-
derd vierenvijftig;
35 De zonen van Charim: driehonderd twintig;
36 De zonen van Jericho: driehonderd vijfenveertig;
37 De zonen van Lod, Chadid en Ono: zevenhonderd
eenentwintig;

38 De zonen van Senaa: drieduizend negenhonderd
dertig.
39 De priesters: de zonen van Jedaja, en wel het huis
van Jesua: negenhonderd drieenzeventig;
40 De zonen van Immer: duizend tweeenvijftig;
41 De zonen van Paschur: duizend tweehonderd
zevenenveertig;
42 De zonen van Charim: duizend zeventien.
43 De Levieten: de zonen van Jesua, en wel Kadmiel
en de zonen van Hodewa: vierenzeventig.
44 De zangers: de zonen van Asaf: honderd achten-
veertig.
45 De poortwachters: de zonen van Sallum, de zonen
van Ater, de zonen van Talmon, de zonen van
Akkub, de zonen van Chatita, de zonen van Sobai:
honderd achtendertig.
46 De tempelhorigen: de zonen van Sicha, de zonen
van Chasufa, de zonen van Tabbaot;
47 De zonen van Keros, de zonen van Sia, de zonen
van Padon;
48 De zonen van Lebana, de zonen van Chagaba, de
zonen van Salmai;
49 De zonen van Chanan, de zonen van Giddel, de
zonen van Gachar;
50 De zonen van Reaja, de zonen van Resin, de zonen
van Nekoda;
51 De zonen van Gazzam, de zonen van Uzza, de
zonen van Paseach;

52 De zonen van Besai, de zonen van Meunim, de
zonen van Nefussim;
53 De zonen van Bakbuk, de zonen van Chakufa, de
zonen van Charchur;
54 De zonen van Baslit, de zonen van Mechida, de
zonen van Charsa;
55 De zonen van Barkos, de zonen van Sisera, de
zonen van Temach;
56 De zonen van Nesiach, de zonen van Chatifa.
57 De nakomelingen van Salomo's knechten: de
zonen van Sotai, de zonen van Soferet, de zonen
van Perida;
58 De zonen van Jaala, de zonen van Darkon, de
zonen van Giddel;
59 De zonen van Sefatja, de zonen van Chattil, de
zonen van Pokeret-hassebaim, de zonen van
Amon.
60 Al de tempelhorigen en nakomelingen van
Salomo's knechten: driehonderd tweeennegentig.
61 En dit zijn degenen die optrokken uit Tel-melach,
Tel-charsa, Kerub, Addon en Immer (zij konden
echter niet aantonen, of hun familie en nakome-
lingschap tot Israel behoorden):
62 De zonen van Delaja, de zonen van Tobia, de
zonen van Nekoda, zeshonderd tweeenveertig;
63 En van de priesters: de zonen van Chobaja, de
zonen van Hakkos, de zonen van Barzillai, die een
van de dochters van de Gileadiet Barzillai tot
vrouw genomen had en naar hun naam genoemd
was.

64 Dezen zochten naar het schriftelijk bewijs, dat zij
ingeschreven waren in het register, maar daar het
niet te vinden was, werden zij van het priester-
schap uitgesloten,
65 En de stadhouder deed aangaande hen de uit-
spraak, dat zij van het allerheiligste niet mochten
eten, totdat een priester zou optreden met Urim
en Tummim.
66 De gehele gemeente tezamen was tweeenveertig-
duizend driehonderd zestig,
67 Afgezien van hun slaven en slavinnen, van welke er
zevenduizend driehonderd zevenendertig waren;
zangers en zangeressen hadden zij tweehonderd
vijfenveertig.
68 Kamelen: vierhonderd vijfendertig; ezels: zesdui-
zend zevenhonderd en twintig.
69 Een deel van de familiehoofden heeft bijgedragen tot
het werk. De stadhouder heeft bijgedragen tot de
schat: aan goud duizend drachmen, vijftig spreng-
bekkens, vijfhonderd dertig priesteronderklederen.
70 Enige van de familiehoofden droegen bij tot de
schat, benodigd voor het werk: aan goud twintig-
duizend drachmen; aan zilver tweeduizend twee-
honderd minen.
71 Wat het overige volk bijdroeg was: aan goud twin-
tigduizend drachmen, aan zilver tweeduizend
minen en zevenenzestig priesteronderklederen.
72 De priesters nu en de Levieten, de poortwachters,
de zangers, alsook sommigen van het volk, en de
tempelhorigen en alle andere Israelieten gingen
wonen in hun steden.

Nehemia 7

Nehemia 8

1 Toen nu de zevende maand aanbrak en de
Israelieten in hun steden waren,
2 Kwam het gehele volk als een man bijeen op het
plein voor de Waterpoort. En men verzocht de
schriftgeleerde Ezra het boek der wet van Mozes,
die de Here aan Israel gegeven had, te halen.
3 Toen bracht de priester Ezra de wet voor de
gemeente, zowel mannen als vrouwen en ieder die
het kon begrijpen, op de eerste dag van de zeven-
de maand.
4 En hij las daaruit voor op het plein voor de
Waterpoort van dat het licht werd tot de namid-
dag in tegenwoordigheid van de mannen en de
vrouwen en van hen die het konden begrijpen. Het
gehele volk hoorde aandachtig naar het boek der
wet.
5 De schriftgeleerde Ezra stond op een houten ver-
hoging, die men voor die gelegenheid gemaakt
had. En naast hem, aan zijn rechterhand, stonden
Mattitja, Sema, Anaja, Uria, Chilkia en Maaseja; en
aan zijn linkerhand Pedaja, Misael, Malkia,
Chasum, Chasbaddana, Zekarja, Mesullam.
6 Ezra opende dus het boek ten aanschouwen van
het gehele volk, want hij stond hoger dan het
gehele volk. En zodra hij het boek opende, stond
het gehele volk op.

7 Ezra loofde de Here, de grote God, en het gehele
volk antwoordde, terwijl het de handen omhoog
hief: Amen, Amen. En zij knielden en bogen zich
voor de Here neder met het gelaat ter aarde.
8 En Jesua, Bani, Serebja, Jamin, Akkub, Sabbetai,
Hodia, Maaseja, Kelita, Azarja, Jozabad, Chanan,
Pelaja en de Levieten gaven het volk onderricht in
de wet, terwijl het op zijn plaats bleef staan.
9 Zij lazen namelijk uit het boek, uit de wet Gods,
duidelijk voor en gaven uitlegging, zodat men het
voorgelezene begreep.
10 En Nehemia (dat is de stadhouder) met de pries-
ter-schriftgeleerde Ezra en de Levieten, die het
volk onderricht gaven, zeiden tot het gehele volk:
Deze dag is voor de Here, uw God, heilig; bedrijft
geen rouw en weent niet. Want het gehele volk
weende, toen het de woorden der wet hoorde.
11 Voorts zeide hij tot hen: Gaat heen, eet lekkernijen
en drinkt zoete dranken en zendt aan ieder voor
wie niets bereid is, een deel, want deze dag is
voor onze Here heilig: weest dus niet verdrietig,
want de vreugde in de Here, die is uw toevlucht.
12 Ook de Levieten brachten het gehele volk tot
kalmte door te zeggen: Weest stil, want deze dag
is heilig, weest dus niet verdrietig.
13 Toen ging het gehele volk heen, om te eten en te
drinken, en een deel ervan te zenden en grote
vreugde te bedrijven, want zij hadden begrepen
wat men hun had bekendgemaakt.

14 En op de tweede dag kwamen de familiehoofden
van het gehele volk, de priesters en de Levieten bij
de schriftgeleerde Ezra bijeen, en wel om de woor-
den der wet te onderzoeken.
15 Toen vonden zij in de wet, die de Here door de
dienst van Mozes gegeven had geschreven, dat de
Israelieten op het feest in de zevende maand in
loofhutten zouden wonen
16 En dat zij een bevel zouden uitvaardigen en laten
omroepen in al hun steden en in Jeruzalem van
deze inhoud: Trekt uit naar het gebergte en
brengt het loof van de olijfboom, van de olijfwilg,
van de mirt, van palmen, van loofbomen, om loof-
hutten te maken, zoals geschreven staat.
17 Het volk trok uit en zij haalden het loof en maak-
ten zich loofhutten, ieder op zijn dak, en in hun
hoven en in de voorhoven van het huis Gods en
op het plein van de Waterpoort en op het plein
van de Efraimpoort.
18 De gehele gemeente van hen die uit de balling-
schap waren teruggekeerd, maakte loofhutten en
woonde in de loofhutten. Zo hadden de Israelieten
niet gedaan sinds de dagen van Jozua, de zoon
van Nun, tot op die dag. Er heerste dus zeer grote
vreugde.
19 Uit het boek der wet Gods las men elke dag voor,
van de eerste tot de laatste dag; zij vierden zeven
dagen feest, en op de achtste dag was er een fees-
telijke vergadering, volgens het voorschrift.

Nehemia 9

1 Op de vierentwintigste dag nu van deze maand
kwamen de Israelieten bijeen, vastende en in
rouwgewaad en met aarde op het hoofd.
2 De nakomelingen van Israel scheidden zich af van
alle vreemdelingen en zij stelden zich op en deden
belijdenis van hun zonden en van de ongerechtig-
heden hunner vaderen.
3 Toen zij op hun plaats waren gaan staan, las men
voor uit het boek der wet van de Here, hun God,
een vierde deel van de dag; en een ander vierde
deel deden zij belijdenis en bogen zich neer voor
de Here, hun God.
4 Op de verhoging der Levieten stonden Jesua, Bani,
Kadmiel, Sebanja, Bunni, Serebja, Bani en Kenani;
zij riepen met luider stem tot de Here, hun God.
5 En de Levieten Jesua, Kadmiel, Bani, Chasabneja,
Serebja, Hodia, Sebanja en Petachja zeiden: Staat
op, prijst de Here, uw God, van eeuwigheid tot
eeuwigheid; ja, men prijze uw heerlijke naam, die
verheven is boven alle lof en prijs.
6 Gij toch zijt alleen de Here, Gij hebt de hemel, de
hemel der hemelen en al zijn heer gemaakt, de
aarde en al wat daarop is, de zeeen en al wat
daarin is; ja, Gij geeft hun allen het leven, en het
heer des hemels buigt zich voor U neder.
7 Gij toch zijt de Here, de God, die Abram verkoren,
hem uit Ur der Chaldeeen geleid en hem de naam
Abraham gegeven hebt.

8 Gij hebt zijn hart getrouw bevonden voor uw aangezicht en met hem een verbond gesloten, om het land van de Kanaanieten, de Hethieten, de Amorieten, de Perizzieten, de Jebusieten en de Girgasieten te geven aan zijn nageslacht. En Gij hebt uw woorden gestand gedaan, want Gij zijt rechtvaardig.
9 Ook hebt Gij de ellende van onze vaderen in Egypte gezien en hun geroep bij de Schelfzee gehoord;
10 Gij hebt tekenen en wonderen gedaan aan Farao, aan al zijn dienaren en aan al het volk van zijn land, want Gij wist, dat zij misdadig tegen hen handelden, en Gij hebt U een naam gemaakt zoals die heden is.
11 Gij hebt voor hen de zee gespleten, zodat zij op het droge midden door de zee trokken, maar hun vervolgers hebt Gij in de diepte geworpen als een steen in geweldige wateren.
12 Met een wolkkolom hebt Gij hen des daags geleid en met een vuurkolom des nachts, om hun op de weg die zij gingen, licht te geven.
13 Op de berg Sinai zijt Gij nedergedaald en hebt met hen gesproken uit de hemel, en hun rechtvaardige verordeningen, betrouwbare wetten, goede inzettingen en geboden gegeven.
14 Ook hebt Gij hen uw heilige sabbat doen kennen en hun geboden, inzettingen en een wet gegeven door de dienst van uw knecht Mozes.

15 Brood uit de hemel hebt Gij hun gegeven voor
hun honger, en water voor hen uit een rots doen
komen voor hun dorst. Ook hebt Gij hun bevolen
het land in bezit te gaan nemen, dat Gij gezworen
hadt hun te zullen geven.
16 Doch zij, onze vaderen, handelden misdadig en
verhardden hun nek en luisterden niet naar uw
geboden;
17 Zij weigerden te horen en gedachten de wonderen
niet die Gij onder hen gedaan hadt, en verhardden
hun nek en stelden in hun wederspannigheid een
hoofd aan, om terug te keren tot hun slavernij.
Maar Gij zijt een God van vergeving, genadig en
barmhartig, lankmoedig en groot van goedertie-
renheid, en hebt hen niet verlaten.
18 Zelfs toen zij zich een gegoten kalf gemaakt had-
den en zeiden: dit is uw god, die u uit Egypte
heeft gevoerd, en, toen zij grote wandaden bedre-
ven,
19 Hebt Gij toch in uw grote barmhartigheid hen niet
in de woestijn verlaten. De wolkkolom week niet
van boven hen des daags, om hen op de weg te
leiden, noch de vuurkolom des nachts, om hun op
de weg die zij gingen, licht te geven.
20 En Gij hebt hun uw goede Geest gegeven, om hen
te onderrichten, en uw manna hebt Gij aan hun
mond niet onthouden, en Gij hebt hun water
gegeven voor hun dorst.

21 Ja, veertig jaar hebt Gij hen in de woestijn onder-
houden, zij hebben geen gebrek gehad, hun klede-
ren zijn niet versleten en hun voeten niet gezwol-
len.
22 Gij hebt hun koninkrijken en volken gegeven en
die als randgebied aan hen toebedeeld; zij hebben
het land van Sichon, de koning van Chesbon, in
bezit genomen, en het land van Og, de koning
van Basan.
23 Ook hebt Gij hun zonen talrijk gemaakt als de ster-
ren des hemels en hen gebracht naar het land, dat
Gij hun vaderen bevolen hadt in bezit te gaan
nemen.
24 En hun zonen zijn gekomen en hebben het land in
bezit genomen en Gij hebt de inwoners van het
land, de Kanaanieten, voor hen vernederd en die
in hun macht gegeven, zowel hun koningen als de
volken van het land, om met hen te doen naar
hun welgevallen.
25 Zij hebben versterkte steden en vette grond vero-
verd en huizen, vol met allerlei goederen, uitge-
houwen waterbakken, wijngaarden, olijfbomen en
vruchtbomen in menigte in bezit genomen. En zij
aten en werden verzadigd en welgedaan en leef-
den weelderig door uw grote goedheid.
26 Maar zij werden weerspannig en kwamen tegen U
in opstand en wierpen uw wet achter hun rug en
doodden uw profeten, die hen vermaanden, om
hen tot U te doen wederkeren; zij bedreven grote
wandaden.

27 Toen gaaft Gij hen in de macht van hun tegen-
standers, die hen benauwden. Maar ten tijde van
hun benauwdheid riepen zij tot U, en Gij hoordet
uit de hemel en gaaft hun naar uw grote barmhar-
tigheid verlossers, die hen verlosten uit de macht
van hun tegenstanders.
28 Zodra zij dan rust gekregen hadden, gingen zij
weer kwaad doen voor uw aangezicht en Gij liet
hen over aan de macht van hun vijanden, zodat
die over hen heersten. Maar zij riepen U weer aan
en Gij hoordet uit de hemel en reddet hen naar
uw barmhartigheid, vele malen.
29 Gij vermaandet hen, om hen tot uw wet te doen
wederkeren, maar zij handelden misdadig, hoor-
den niet naar uw geboden en zondigden tegen uw
verordeningen; De mens die ze opvolgt, zal daar-
door leven. Maar zij zetten hun schouder er dwars
tegen in en verhardden hun nek en luisterden niet.
30 Vele jaren waart Gij lankmoedig over hen en ver-
maandet hen door uw Geest, door de dienst van
uw profeten, maar zij gaven daaraan geen gehoor.
Toen hebt Gij hen in de macht van de volken der
landen gegeven.
31 Maar in uw grote barmhartigheid hebt Gij niet
voorgoed met hen afgerekend en hen niet verla-
ten, want Gij zijt een genadig en barmhartig God.

32 Nu dan, onze God, Gij grote, sterke en geduchte
God, die vasthoudt aan het verbond en de goeder-
tierenheid, laat in uw ogen niet gering zijn al de
moeite die ons getroffen heeft, onze koningen,
onze oversten, onze priesters, onze profeten, onze
vaderen en uw gehele volk, van de dagen der
koningen van Assur af tot op de huidige dag.
33 Maar Gij hebt het recht aan uw zijde in alles wat
ons overkomen is, want Gij hebt trouw betoond,
doch wij hebben goddeloos gehandeld.
34 Onze koningen, onze oversten, onze priesters en
onze vaderen hebben uw wet niet onderhouden en
geen acht geslagen op uw geboden en op de ver-
maningen die Gij tot hen hebt gericht.
35 Zij hebben, trots hun koninkrijk en trots de grote
weldaden die Gij hun gegeven hadt, en trots het
ruime en vette land dat Gij hun ter beschikking
gesteld hadt, U niet gediend noch zich bekeerd
van hun boze daden.
36 Zie, wij zijn heden slaven, en het land dat Gij aan
onze vaderen gegeven hadt om de vrucht en het
goede daarvan te genieten; zie, wij zijn daarin slaven;
37 Het geeft zijn rijke opbrengst aan de koningen die
Gij over ons gesteld hebt wegens onze zonden, en
zij heersen over ons lichaam en over ons vee naar
hun welgevallen; daarom zijn wij in grote
benauwdheid.
38 Op grond van dit alles sluiten wij een vast verbond
en stellen het op schrift, en onze oversten, onze
Levieten, onze priesters zetten hun zegel eronder.

Nehemia 10

1 Hun zegel zetten eronder: de stadhouder
Nehemia, de zoon van Chakalja, en Sidkia,
2 Seraja, Azarja, Jirmeja,
3 Paschur, Amarja, Malkia,
4 Chattus, Sebanja, Malluk,
5 Charim, Meremot, Obadja,
6 Daniel, Ginneton, Baruch,
7 Mesullam, Abia, Miamin,
8 Maazja, Bilgai en Semaja; dit zijn de priesters.
9 De Levieten, namelijk Jesua, de zoon van Azanja,
Binnui. Van de zonen van Chenadad: Kadmiel.
10 En hun broeders: Sebanja, Hodia, Kelita, Pelaja,
Chanan,
11 Micha, Rechob, Chasabja,
12 Zakkur, Serebja, Sebanja,
13 Hodia, Bani en Beninu.
14 De hoofden van het volk: Paros, Pachat-moab,
Elam, Zattu, Bani,
15 Bunni, Azgad, Bebai,
16 Adonia, Bigwai, Adin,
17 Ater, Chizkia, Azzur,
18 Hodia, Chasum, Besai,
19 Charif, Anatot, Nebai,
20 Magpias, Mesullam, Chezir,
21 Mesezabel, Sadok, Jaddua,
22 Pelatja, Chanan, Anaja,
23 Hosea, Chananja, Chassub,
24 Halloches, Pilcha, Sobek,

25 Rechum, Chasabna, Maaseja,
26 Achia, Chanan, Anan,
27 Malluk, Charim en Baana.
28 En het overige volk, de priesters, de Levieten, de
poortwachters, de zangers, de tempelhorigen en al
wie zich van de volken der landen had afgeschei-
den om de wet Gods te onderhouden, hun vrou-
wen, hun zonen en hun dochters, al wie tot de
jaren des onderscheids gekomen was,
29 Sloten zich aan bij hun broeders, hun voornaam-
sten, en verplichtten zich onder zelfvervloeking en
onder ede, om te wandelen naar de wet van God,
die door de dienst van Mozes, de knecht Gods,
gegeven was, en om naarstig te onderhouden al
de geboden, verordeningen en inzettingen van de
Here, onze Here.
30 Verder [verplichtten] [wij] [ons], dat wij onze
dochters niet zouden geven aan de volken des
lands en hun dochters niet tot vrouw zouden
nemen voor onze zonen.
31 Ook dat wij, wanneer de volken des lands koop-
waar en allerlei koren op de sabbatdag ten ver-
koop zouden brengen, van hen op de sabbat of op
een heilige dag niet zouden kopen, en dat wij in
het zevende jaar het land braak zouden laten lig-
gen en geen enkele schuld zouden invorderen.
32 Voorts hebben wij de volgende verplichtingen op
ons genomen: om onszelf op te leggen het derde
deel van een sikkel per jaar voor de dienst van het
huis onzes Gods;

33 Voor het toonbrood, het dagelijks spijsoffer en het
dagelijks brandoffer, voor de sabbatten, de nieuwe
maanden, de feesten en voor de heilige gaven,
voor de zondoffers om over Israel verzoening te
doen, en voor allerlei werk in het huis van onze
God.
34 Ook hebben wij, de priesters, de Levieten en het
volk, het lot geworpen over de levering van het
hout, te brengen naar het huis van onze God, vol-
gens onze families, op vastgestelde tijden, jaar op
jaar, om het te verbranden op het altaar van de
Here, onze God, zoals in de wet is voorgeschreven.
35 Ook [verplichtten] [wij] [ons] de eerstelingen van
onze akker en de eerstelingen van alle boomvruch-
ten, jaar op jaar, naar het huis des Heren te bren-
gen;
36 Eveneens de eerstgeborenen van onze zonen en
van ons vee, zoals in de wet is voorgeschreven, de
eerstgeborenen van onze runderen en van ons
kleinvee, te brengen naar het huis van onze God
tot de priesters, die dienst doen in het huis van
onze God.
37 De eerstelingen van ons gerstemeel (de ons opge-
legde heffingen) en van alle boomvruchten, most
en olie zullen wij tot de priesters, naar de vertrek-
ken van het huis onzes Gods, brengen, en de tien-
den van onze akker tot de Levieten, en zij, de
Levieten, zullen de tienden heffen in al onze land-
bouwsteden.

38 Een priester, een zoon van Aaron, zal de Levieten vergezellen, wanneer de Levieten de tienden heffen, en de Levieten zullen een tiende van de tienden brengen naar het huis van onze God, naar de vertrekken van het voorraadhuis.
39 Want naar die vertrekken moeten de Israelieten en de Levieten de heffing van koren, most en olie brengen; daar bevindt zich het heilige gerei en zijn de dienstdoende priesters, de poortwachters en de zangers. Het huis van onze God willen wij niet aan zijn lot overlaten.

Nehemia 11

1 De oversten van het volk gingen te Jeruzalem
wonen, maar het overige volk wierp het lot, om
een op de tien aan te wijzen in Jeruzalem, de heili-
ge stad, te gaan wonen, en negen tienden in de
andere steden.
2 Het volk nu prees al de mannen, die vrijwillig in
Jeruzalem gingen wonen.
3 Dit zijn de hoofden van het gewest, die zich in
Jeruzalem vestigden; (in de steden van Juda woon-
den, ieder op zijn bezit, in hun steden: Israel, de
priesters, de Levieten, de tempelhorigen en de
nakomelingen van Salomo’s knechten).
4 Te Jeruzalem nu woonden van de Judeeers en van
de Benjaminieten: van de Judeeers: Ataja, de zoon
van Uzzia, de zoon van Zekarja, de zoon van
Amarja de zoon van Sefatja, de zoon van
Mahalalel, van de zonen van Peres;
5 En Maaseja, de zoon van Baruch, de zoon van
Kolchoze, de zoon van Chazaja, de zoon van
Adaja, de zoon van Jojarib, de zoon van Zekarja,
de zoon van Sela.
6 Al de zonen van Peres, die te Jeruzalem woonden,
waren vierhonderd achtenzestig dappere mannen.
7 En dit zijn de Benjaminieten: Sallu, de zoon van
Mesullam, de zoon van Joed, de zoon van Pedaja,
de zoon van Kolaja, de zoon van Maaseja, de zoon
van Itiel, de zoon van Jesaja;

8 En na hem Gabbai, Sallai: negenhonderd achten-
twintig.
9 Joel, de zoon van Zikri, was gezaghebber over
hen, en Jehuda, de zoon van Hassenua, was plaats-
vervangend hoofd over de stad.
10 Van de priesters: Jedaja, de zoon van Jojarib, Jakin;
11 Seraja, de zoon van Chilkia, de zoon van
Mesullam, de zoon van Sadok, de zoon van
Merajot, de zoon van Achitub, was de overste van
het huis Gods.
12 En hun broeders, die de dienst in de tempel
deden: achthonderd tweeentwintig. Voorts Adaja,
de zoon van Jerocham, de zoon van Pelalja, de
zoon van Amsi, de zoon van Zekarja, de zoon van
Paschur, de zoon van Malkia;
13 En zijn broeders, familiehoofden: tweehonderd
tweeenveertig. Voorts Amassai de zoon van Azarel,
de zoon van Achzai, de zoon van Mesillemot, de
zoon van Immer;
14 En hun broeders, dappere helden: honderd acht-
entwintig. Hun hoofd was Zabdiel, de zoon van
Gedolim.
15 En van de Levieten: Semaja, de zoon van Chassub,
de zoon van Azrikam, de zoon van Chasabja, de
zoon van Bunni.
16 Sabbetai en Jozabad, van de hoofden der Levieten,
hadden de leiding over de dienst buiten het huis
Gods.

17 Mattanja, de zoon van Micha, de zoon van Zabdi,
de zoon van Asaf, was de leider, die bij het gebed
de lofzegging aanhief, en Bakbukja, de tweede van
zijn broeders, en Abda, de zoon van Sammua, de
zoon van Galal, de zoon van Jedutun.
18 Al de Levieten in de heilige stad waren tweehon-
derd vierentachtig.
19 En de poortwachters: Akkub, Talmon en hun broe-
ders, die de wacht hielden in de poorten: honderd
tweeenzeventig.
20 Het overige Israel, de priesters, de Levieten, woon-
de in al de steden van Juda, ieder in zijn erfdeel.
21 De tempelhorigen woonden op de Ofel; Sicha en
Gispa stonden aan het hoofd van de tempelhori-
gen.
22 Het hoofd van de Levieten te Jeruzalem was Uzzi,
de zoon van Bani, de zoon van Chasabja, de zoon
van Mattanja, de zoon van Micha, uit de Asafieten,
de zangers, voor de dienst bij het huis Gods.
23 Want er bestond een koninklijke verordening aan-
gaande hen, namelijk een vaste regeling voor de
zangers, naar de behoeften van elke dag.
24 Petachja, de zoon van Mesezabel, van de zonen
van Zerach, de zoon van Juda, stond ter beschik-
king van de koning in elke aangelegenheid, die op
het volk betrekking had.

25 Wat de nederzettingen op het platteland betreft:
van de Judeeers woonden er te Kirjat-arba en zijn
onderhorige plaatsen, te Dibon en zijn onderhori-
ge plaatsen, te Jekabseel en zijn dorpen,
26 Te Jesua, Molada, Bet-pelet,
27 Chasar-sual, Berseba en zijn onderhorige plaatsen;
28 Te Siklag, Mekona en zijn onderhorige plaatsen;
29 Te En-rimmon, Sora, Jarmut,
30 Zanoach, Adullam en zijn dorpen, Lakis en zijn vel-
den, en te Azeka en zijn onderhorige plaatsen. Zij
vestigden zich van Berseba af tot aan het dal
Hinnom.
31 En de Benjaminieten: van Geba af te Mikmas, Ajja,
Betel en zijn onderhorige plaatsen,
32 Te Anatot, Nob, Ananja,
33 Hasor, Rama, Gittaim,
34 Chadid, Seboim, Neballat,
35 Lod, Ono, het Handwerkersdal.
36 Afdelingen van de Levieten uit Juda voegden zich
bij Benjamin.

Nehemia 12

1 Dit zijn de priesters en de Levieten die met Zerubbabel, de zoon van Sealtiel, en Jesua opgetrokken zijn: Seraja, Jirmeja, Ezra,
2 Amarja, Malluk, Chattus,
3 Sekanja, Rechum, Meremot,
4 Iddo, Ginnetoi, Abia,
5 Miamin, Maadja, Bilga,
6 Semaja, Jojarib, Jedaja,
7 Sallu, Amok, Chilkia en Jedaja. Dit waren de hoofden der priesters en hun broeders in de dagen van Jesua.
8 En de Levieten waren: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebja, Jehuda en Mattanja. Hij en zijn broeders hadden de leiding over de zangkoren.
9 Bakbukja en Unni, hun broeders, stonden bij de diensten tegenover hen.
10 Jesua nu verwekte Jojakim; Jojakim verwekte Eljasib; Eljasib verwekte Jojada;
11 Jojada verwekte Jonatan; Jonatan verwekte Jaddua.
12 In de dagen van Jojakim waren priesters (familiehoofden) van Seraja: Meraja; van Jirmeja: Chananja;
13 Van Ezra: Mesullam; van Amarja: Jochanan;
14 Van Meliku: Jonatan; van Sebanja: Josef;
15 Van Charim: Adna; van Merajot: Chelkai;
16 Van Iddo: Zekarja; van Ginneton: Mesullam;
17 Van Abia: Zikri; van Minjamin, van Moadja: Piltai;
18 Van Bilga: Sammua; van Semaja: Jonatan;

19 Van Jojarib: Mattenai; van Jedaja: Uzzi;
20 Van Sallai: Kallai; van Amok: Eber;
21 Van Chilkia: Chasabja; van Jedaja: Netanel.
22 Van de Levieten werden in de dagen van Eljasib, Jojada, Jochanan en Jaddua, de familiehoofden ingeschreven; en de priesters tijdens de regering van de Pers Darius.
23 De zonen van Levi, de familiehoofden, werden ingeschreven in het boek der kronieken, en wel tot de dagen van Jochanan, de zoon van Eljasib.
24 De hoofden der Levieten waren: Chasabja, Serebja, en Jesua, de zoon van Kadmiel; hun broeders, die tegenover hen stonden, om, afdeling naast afdeling, overeenkomstig het gebod van David, de man Gods, lof en prijs aan te heffen, waren:
25 Mattanja, Bakbukja en Obadja. Poortwachters waren Mesullam, Talmon en Akkub, die de wacht hielden bij de voorraadkamers der poorten.
26 Zij waren tijdgenoten van Jojakim, de zoon van Jesua, de zoon van Josadak, van de landvoogd Nehemia en van de priester-schriftgeleerde Ezra.
27 Bij de inwijding van Jeruzalems muur riep men de Levieten uit al hun woonplaatsen op en deed hen naar Jeruzalem komen, om de feestelijke inwijding te verrichten, met lofzangen en liederen bij cimbalen, harpen en citers.

28 De zangers nu kwamen bijeen zowel uit de omstreken van Jeruzalem als uit de dorpen der Netofatieten,

29 En uit Bet-haggilgal en de velden van Geba en Azmawet; want de zangers hadden zich dorpen gebouwd rondom Jeruzalem.

30 En de priesters en de Levieten reinigden zich en zij reinigden het volk, de poorten en de muur.

31 Toen liet ik de oversten van Juda de muur beklimmen en stelde twee grote zangkoren op om in optocht voort te trekken; een naar rechts over de muur in de richting van de Aspoort.

32 Daarachter gingen Hosaaja, en de helft der oversten van Juda;

33 En Azarja, Ezra en Mesullam;

34 Jehuda, Benjamin, Semaja en Jirmeja;

35 En van de priesterzonen, met trompetten: Zekarja, de zoon van Jonatan, de zoon van Semaja, de zoon van Mattanja, de zoon van Micha, de zoon van Zakkur, de zoon van Asaf;

36 En zijn broeders: Semaja, Azarel, Milalai, Gilalai, Maai, Netanel, Juda en Chanani, met de muziekinstrumenten van David, de man Gods. De schriftgeleerde Ezra ging voor hen uit.

37 Langs de Bronpoort beklommen zij, recht tegen-
over zich, de treden van de stad Davids, waar de
muur omhoog gaat, langs het paleis van David, en
zij trokken tot aan de Waterpoort in het oosten.
38 Het tweede zangkoor, dat in tegenovergestelde
richting ging en dat ik met de helft van het volk
volgde, [trok] over de muur langs de Bakoventoren
tot aan de brede muur,
39 Langs de Efraimpoort, de Oude Poort en de
Vispoort, en langs de Chananeltoren en de
Meatoren tot de Schaapspoort; zij bleven staan bij
de Gevangenpoort.
40 Toen stelden de beide zangkoren zich in het huis
Gods op; ook ik en de helft der leiders met mij
41 En de priesters Eljakim, Maaseja, Minjamin,
Michaja, Eljoenai, Zekarja en Chananja, met trom-
petten;
42 Voorts Maaseja, Semaja, Elazar, Uzzi, Jochanan,
Malkia, Elam en Ezer. En de zangers lieten zich
horen onder leiding van Jizrachja.
43 Men bracht op die dag talrijke offers; en men ver-
heugde zich, want God had hen verheugd met
grote vreugde; ook de vrouwen en de kinderen
verheugden zich, zodat de vreugde van Jeruzalem
van verre gehoord werd.

44 Te dien dage werden er mannen aangesteld over
de kamers voor de voorraden, voor de heffingen,
voor de eerstelingen en voor de tienden, om daar-
in bijeen te zamelen, naar verhouding van de
akkers der steden, de wettelijke bijdragen voor de
priesters en voor de Levieten; want Juda verheug-
de zich over de dienstdoende priesters en
Levieten.
45 Zij droegen immers zorg voor de dienst van hun
God en voor de reinigingen; evenzo de zangers en
de poortwachters, overeenkomstig het gebod van
David en zijn zoon Salomo.
46 Want in de dagen van David en Asaf, in de tijd van
weleer, ligt de oorsprong van de zangers, van het
loflied en de lofzangen aan God.
47 Geheel Israel gaf in de dagen van Zerubbabel en
in de dagen van Nehemia de bijdragen voor de
zangers en voor de poortwachters, naar de
behoeften van elke dag; zij schonken heilige gaven
aan de Levieten, en de Levieten schonken ze aan
de zonen van Aaron.

Nehemia 13

1 Te dien dage werd uit het boek van Mozes voorgelezen ten aanhoren van het volk, en men vond daarin geschreven, dat geen Ammoniet of Moabiet ooit in de gemeente Gods mocht komen,

2 Omdat zij de Israelieten niet met brood en met water waren tegemoet gekomen en tegen hen Bileam gehuurd hadden om hen te vervloeken; maar onze God veranderde de vervloeking in een zegen.

3 Zodra zij dan de wet gehoord hadden, zonderden zij al wie van gemengde afkomst waren, van Israel af.

4 Nu had voor deze tijd de priester Eljasib, die aangesteld was over de vertrekken van het huis van onze God, en die een bloedverwant van Tobia was,

5 Voor deze een groot vertrek ingericht, waarin men tevoren het spijsoffer, de wierook, het gerei, en de tienden van het koren, van de most en van de olie, het wettige aandeel der Levieten, der zangers en der poortwachters, en de heffing der priesters placht te brengen.

6 Doch ik was gedurende dit alles niet te Jeruzalem, want in het tweeendertigste jaar van Artachsasta, koning van Babel, was ik naar de koning gegaan. Maar na verloop van tijd vroeg ik de koning om verlof;

7 En toen ik te Jeruzalem kwam, bemerkte ik het kwaad dat Eljasib begaan had, door voor Tobia een kamer in te richten in de voorhoven van het huis Gods.

8 Ik was er zeer over ontstemd en wierp al het huis-
raad van Tobia het vertrek uit.
9 Op mijn bevel reinigde men de vertrekken, en ik
bracht het gerei van het huis Gods, het spijsoffer
en de wierook daarin terug.
10 Ook vernam ik, dat de bijdragen voor de Levieten
niet gegeven waren, en dat de Levieten en de zan-
gers, die de dienst verrichtten, ieder naar zijn
eigen akker de wijk genomen hadden.
11 Toen onderhield ik de leiders hierover en zeide:
Waarom is het huis Gods aan zijn lot overgelaten? Ik
bracht hen weer bijeen en stelde hen op hun post.
12 En geheel Juda bracht de tienden van het koren,
van de most en van de olie weer naar de voorraad-
kamers.
13 Ik belastte met de zorg over de voorraadkamers de
priester Selemja, de schriftgeleerde Sadok en van
de Levieten Pedaja; en onder hun leiding stond
Chanan, de zoon van Zakkur, de zoon van
Mattanja. Want zij werden betrouwbaar geacht, en
het was hun taak, aan hun broeders uit te delen.
14 Gedenk mij, mijn God, hierom en wis de weldaden
niet uit, die ik aan het huis van mijn God en aan
zijn instellingen bewezen heb.
15 In die dagen zag ik in Juda mensen, die wijnpersen
traden op de sabbat en vrachten koren binnen-
haalden en op ezels laadden, alsook wijn, druiven
en vijgen en allerlei last, en deze op de sabbatdag
naar Jeruzalem brachten. Ik gaf een waarschuwing,
toen zij levensmiddelen verkochten.

16 De Tyriers die daar woonden, brachten vis en
allerlei koopwaar en verkochten ze op de sabbat
aan de Judeeers, zelfs in Jeruzalem.
17 Toen onderhield ik de edelen van Juda hierover en
zeide tot hen: Wat doet gij daar voor slechts, dat
gij de sabbatdag ontheiligt?
18 Hebben ook uw vaderen niet zo gedaan en heeft
onze God niet daarom al deze rampspoed over ons
en over deze stad gebracht? Zult gij nu nog hevi-
ger toorngloed over Israel brengen door de sabbat
te ontheiligen?
19 Zodra het dan in de poorten van Jeruzalem donker
werd, voor de sabbat, sloot men op mijn bevel de
deuren, en ik beval, dat men ze niet zou openen
tot na de sabbat. En ik stelde enige van mijn
knechten bij de poorten op; er zou geen vracht op
de sabbatdag binnenkomen.
20 Toen overnachtten de handelaars en de verkopers
van allerlei koopwaar een en andermaal buiten
Jeruzalem.
21 En ik waarschuwde hen en zeide tot hen: Waarom
overnacht gij voor de muur? Indien gij dat nog
eens doet, zal ik de hand aan u slaan. Van die tijd
af kwamen zij niet meer op de sabbat.
22 Ook beval ik de Levieten, dat zij zich zouden reini-
gen en de poorten zouden komen bewaken, om de
sabbatdag te heiligen. Gedenk mij ook hierom,
mijn God, en ontferm U over mij naar uw grote
goedertierenheid.

23 Ook zag ik in die dagen Judeeers, die
Asdoditische, Ammonitische en Moabitische vrou-
wen gehuwd hadden;
24 Van hun kinderen sprak de helft Asdoditisch en zij
waren niet in staat Judees te spreken, maar wel de
taal van dit of dat volk.
25 Ik onderhield hen hierover, vervloekte hen, sloeg
enigen van hen, trok hun de haren uit, en bezwoer
hen bij God: Gij moogt uw dochters niet aan hun
zonen geven en geen van hun dochters voor uw
zonen of voor uzelf nemen!
26 Heeft niet hierdoor Salomo, de koning van Israel,
gezondigd? Hoewel onder de vele volken geen koning
was als hij en hij een beminde was van zijn God, en
God hem tot koning over geheel Israel had aange-
steld, deden de vreemde vrouwen zelfs hem zondigen.
27 Moeten wij dan van u horen, dat gij al dit grote
kwaad doet en ontrouw zijt tegenover onze God
door vreemde vrouwen te huwen?
28 Een van de zonen nu van Jojada, de zoon van de hoge-
priester Eljasib, was schoonzoon van de Choroniet
Sanballat. Daarom joeg ik hem van mij weg.
29 Gedenk, mijn God, dat zij het priesterschap en het
verbond van het priesterschap en van de Levieten
hebben bevlekt.
30 Ik reinigde hen van al het vreemde; en ik trof
beschikkingen voor de taak van de priesters en van
de Levieten, ieder in zijn werk,
31 Eveneens voor levering van het hout op vastgestel-
de tijden en voor de eerstelingen. Gedenk mij,
mijn God, ten goede.

Esther 1

1 In de dagen van Ahasveros (hij is de Ahasveros, die over honderd zevenentwintig gewesten van Indie tot Ethiopie regeerde)

2 In die dagen, toen koning Ahasveros op zijn koninklijke troon in de burcht Susan zetelde,

3 In het derde jaar van zijn regering, richtte hij een feestmaal aan voor al zijn vorsten en dienaren; het leger van Perzie en Medie, de edelen en de vorsten der gewesten waren bij hem.

4 Daarbij spreidde hij de rijkdom van zijn koninklijke heerlijkheid en de kostbaarheid van de luister zijner grootheid gedurende vele dagen ten toon, honderdtachtig dagen.

5 Na verloop van deze dagen richtte de koning voor al het volk dat zich in de burcht Susan bevond, van de hoogste tot de laagste, een feestmaal aan van zeven dagen, in de voorhof van de tuin van het koninklijk paleis.

6 Linnen, wollen en blauwpurperen gordijnen waren met linnen en roodpurperen koorden vastgemaakt met zilveren knoppen aan witmarmeren zuilen; gouden en zilveren rustbedden waren neergezet op een vloer van albast, witmarmer, parelmoer en veelkleurig gesteente.

7 Men gaf te drinken in gouden bekers, alle verschillend van elkander, en er was koninklijke wijn in een overvloed, zoals men van de koning verwachten mocht.

8 Het drinken nu geschiedde naar deze regel: geen
dwang; de koning had immers aan al de opperdie-
naren van zijn paleis deze verordening gegeven,
dat men zou doen zoals ieder het wenste.
9 Ook koningin Wasti richtte een feestmaal aan voor
vrouwen, in het koninklijk paleis van koning
Ahasveros.
10 Op de zevende dag, toen het hart des konings
vrolijk was van de wijn, beval hij Mehuman,
Bizzeta, Charbona, Bigta, Abagta, Zetar en Karkas,
de zeven hovelingen die in de persoonlijke dienst
van koning Ahasveros stonden,
11 Dat zij koningin Wasti, met de koninklijke kroon
getooid, in des konings tegenwoordigheid moes-
ten brengen om de volken en de vorsten haar
schoonheid te tonen, want zij was een bekoorlijke
verschijning.
12 Koningin Wasti weigerde echter te komen op het
bevel des konings, dat de hovelingen haar over-
brachten, waarop de koning in hevige gramschap
ontstak en zijn toorn in hem ontbrandde.
13 En de koning zeide tot de wijzen, de kenners der
tijden (want zo was het de gewoonte om de aan-
gelegenheden des konings voor te leggen aan alle
kenners van wet en recht,
14 Van wie hem het naast stonden Karsena, Setar,
Admata, Tarsis, Meres, Marsena en Memukan, de
zeven vorsten van Perzie en Medie, die het aange-
zicht des konings zagen, die de eerste plaats
bekleedden in het rijk):

15 Wat moet er volgens de wet met koningin Wasti gebeuren, nu zij het door de hovelingen overgebrachte bevel van koning Ahasveros niet heeft opgevolgd?

16 Toen zeide Memukan in tegenwoordigheid van de koning en de vorsten: Koningin Wasti heeft zich niet alleen misdragen tegen de koning, maar tegen al de vorsten en al de volken, die in al de gewesten van koning Ahasveros wonen.

17 Want het gedrag van de koningin zal bij alle vrouwen bekend worden met het gevolg, dat haar mannen in haar ogen geminacht worden, als men vertelt: Koning Ahasveros gaf bevel, koningin Wasti in zijn tegenwoordigheid te brengen, maar zij kwam niet.

18 Vandaag nog zullen de vorstinnen van Perzie en Medie, die van het gedrag der koningin horen, ervan spreken tegen alle vorsten des konings, en er zal stof genoeg zijn voor minachting en toorn.

19 Indien het de koning goeddunkt, moge er een koninklijk besluit van hem uitgaan, en het worde geschreven in de wetten van Perzie en Medie, zodat het niet herroepen kan worden, dat Wasti niet meer voor het aangezicht van koning Ahasveros verschijnen mag en dat de koning haar waardigheid als koningin zal schenken aan een andere, beter dan zij.

20 Wordt de verordening die de koning moge uitvaardigen, gehoord in zijn gehele rijk (voorwaar, dit is groot!) dan zullen alle vrouwen aan haar mannen, van de aanzienlijkste tot de geringste, eer geven.

21 Dit voorstel verwierf de goedkeuring van de
koning en de vorsten, en de koning handelde naar
het voorstel van Memukan.
22 En hij zond brieven naar alle gewesten des
konings, naar elk gewest in zijn eigen schrift, en
naar alle volken, naar elk volk in zijn eigen taal,
dat iedere man heer zou zijn in zijn huis en spre-
ken naar de taal van zijn volk.

Esther 2

1 Na deze gebeurtenissen, toen de toorn van koning Ahasveros bedaard was, dacht hij weder aan Wasti, aan wat zij gedaan had en aan wat over haar besloten was.

2 Toen zeiden de dienstdoende hovelingen des konings: Men zoeke voor de koning jonge meisjes, maagden, schoon van uiterlijk;

3 Daartoe stelle de koning ambtenaren aan in alle gewesten van zijn koninkrijk, die alle jonge maagden, schoon van uiterlijk, moeten bijeenbrengen in de burcht Susan in het vrouwenhuis, onder opzicht van de koninklijke hoveling Hegai, de bewaker der vrouwen; daar stelle men de schoonheidsmiddelen tot haar beschikking.

4 Het meisje dan, dat in de ogen des konings het schoonste zal zijn, worde koningin in de plaats van Wasti. Dit voorstel verwierf de goedkeuring van de koning en hij handelde ernaar.

5 Nu was er in de burcht Susan een Joods man, wiens naam was Mordekai, de zoon van Jaïr, de zoon van Simi, de zoon van Kis, een Benjaminiet,

6 Die weggevoerd was uit Jeruzalem met de ballingen die weggevoerd waren met Jechonja, de koning van Juda, welke Nebukadnessar, de koning van Babel, in ballingschap had weggevoerd.

7 Hij was de pleegvader van Hadassa (dat is Ester), de dochter van zijn oom want zij had vader noch moeder, een meisje, bekoorlijk van gestalte en schoon van uiterlijk. Bij de dood van haar vader en moeder had Mordekai haar als dochter aangenomen.

8 Toen nu het besluit en de wet des konings bekend
waren geworden en vele meisjes bijeengebracht
werden in de burcht Susan onder opzicht van
Hegai, werd ook Ester in het koninklijk paleis
opgenomen onder opzicht van Hegai, de bewaker
der vrouwen.
9 En het meisje was welgevallig in zijn ogen en ver-
wierf zijn gunst, zodat hij haar zo spoedig moge-
lijk de schoonheidsmiddelen en de maaltijden ver-
schafte, haar zeven der voortreffelijkste dienares-
sen uit het huis des konings ter beschikking stelde,
en haar en haar dienaressen naar het mooiste
gedeelte van het vrouwenhuis bracht.
10 Ester had haar volk en haar afkomst niet bekend-
gemaakt, daar Mordekai haar geboden had, dat zij
die niet zou bekendmaken.
11 En iedere dag opnieuw wandelde Mordekai voor de
voorhof van het vrouwenhuis om te vernemen, hoe
het met Ester ging en wat er met haar zou gebeuren.
12 Wanneer nu een meisje aan de beurt was om bij
koning Ahasveros te komen, nadat zij gedurende
twaalf maanden aan de voor de vrouwen geldende
bepalingen onderworpen was geweest (want de
tijd voor het gebruik van de schoonheidsmiddelen
werd aldus ingedeeld: zes maanden met mirreolie
en zes maanden met balsem en schoonheidsmid-
delen der vrouwen),
13 Dan kwam het meisje aldus tot de koning: men gaf
haar alles wat zij uit het vrouwenhuis naar het
koninklijk paleis begeerde mede te nemen.

14 Des avonds kwam zij binnen en des morgens keerde zij terug in een tweede vrouwenhuis, onder opzicht van Saasgaz, de hoveling des konings, de bewaker der bijvrouwen. Zij mocht niet weer bij de koning komen, tenzij de koning behagen in haar had en zij bij name geroepen werd.
15 Toen nu Ester, de dochter van Abichail, de oom van Mordekai, die haar als dochter had aangenomen, aan de beurt was om tot de koning te gaan, begeerde zij niets dan wat Hegai, de hoveling des konings, de bewaker der vrouwen, aanried. En Ester verwierf de genegenheid van allen die haar zagen.
16 Zo werd dan Ester tot koning Ahasveros gebracht in zijn koninklijk paleis in de tiende maand (dat is de maand Tebet) in het zevende jaar van zijn regering.
17 De koning kreeg Ester lief boven alle vrouwen en zij ontving van hem meer genegenheid en liefde dan alle andere maagden, zodat hij de koninklijke kroon op haar hoofd zette en haar tot koningin verhief in de plaats van Wasti.
18 Toen richtte de koning een groot feestmaal aan voor al zijn vorsten en dienaren, het feestmaal van Ester, terwijl hij aan de gewesten vrijstelling van belasting gaf en geschenken uitdeelde, zoals men dat van de koning verwachten mocht.
19 Toen nu voor de tweede maal maagden bijeengebracht werden en Mordekai in de poort des konings zat

20 (Ester had haar afkomst en haar volk niet bekendgemaakt, zoals Mordekai haar geboden had; want Ester bleef naar het woord van Mordekai handelen, zoals toen zij bij hem opgevoed werd),
21 In die dagen dan, toen Mordekai in de poort des konings zat, werden Bigtan en Teres, twee hovelingen des konings, behorende tot de dorpelwachters, zeer verbitterd en zij trachtten aan koning Ahasveros de hand te slaan.
22 Mordekai kwam dit echter te weten en hij vertelde het aan koningin Ester en Ester zeide het de koning namens Mordekai.
23 De zaak werd toen onderzocht en juist bevonden, en die twee werden op een paal gespietst. En het werd in de kronieken opgeschreven in tegenwoordigheid des konings.

Esther 3

1 Na deze gebeurtenissen maakte koning Ahasveros
de Agagiet Haman, de zoon van Hammedata,
groot, verhief hem in aanzien en plaatste zijn zetel
hoger dan die van alle vorsten die bij hem waren.
2 En alle dienaren des konings die in de poort des
konings waren, knielden en wierpen zich voor
Haman ter aarde, want aldus had de koning ten
aanzien van hem geboden. Mordekai echter kniel-
de niet en wierp zich niet ter aarde.
3 Toen zeiden de dienaren des konings die in de
poort des konings waren, tot Mordekai: Waarom
overtreedt gij het gebod des konings?
4 Het gebeurde nu, toen zij dit dag aan dag tot hem
zeiden, zonder dat hij naar hen hoorde, dat zij het
aan Haman mededeelden om te zien, of de han-
delwijze van Mordekai zou standhouden, want hij
had hun te kennen gegeven, dat hij een Jood was.
5 Toen Haman zag, dat Mordekai niet knielde, en
zich niet voor hem ter aarde wierp, werd hij ver-
vuld met gramschap;
6 Maar hij achtte het te gering om alleen aan
Mordekai de hand te slaan, want men had hem
medegedeeld, tot welk volk Mordekai behoorde;
daarom zocht Haman alle Joden, het volk van
Mordekai, te verdelgen in het gehele koninkrijk
van Ahasveros.

7 In de eerste maand, de maand Nisan, in het
twaalfde jaar van koning Ahasveros, wierp men in
het bijzijn van Haman het Pur (dat is het lot) voor
elke dag en voor elke maand tot de twaalfde, de
maand Adar.
8 Toen zeide Haman tot koning Ahasveros: Er is een
volk, dat verstrooid en afgezonderd leeft onder de
volken in al de gewesten van uw koninkrijk, en zijn
wetten verschillen van die van alle volken, maar de
wetten van de koning volbrengt het niet, zodat
het de koning niet betaamt het met rust te laten.
9 Indien het de koning goeddunkt, moge een bevel-
schrift uitgaan om het uit te roeien: dan zal ik
tienduizend talenten zilver afwegen en ter hand
stellen aan hen wier werk het is die te storten in
de schatkist van de koning.
10 Toen deed de koning zijn zegelring van zijn hand,
gaf die aan de Agagiet Haman, de zoon van
Hammedata, de jodenhater,
11 En de koning zeide tot Haman: Het zilver zij u
geschonken en ook het volk om daarmede te doen
naar wat goed is in uw ogen.

12 Zo werden dan op de dertiende dag der eerste
maand de schrijvers des konings ontboden, en
geheel overeenkomstig het gebod van Haman
werd er een schrijven gericht aan de stadhouders
des konings, de landvoogden van elk gewest en de
vorsten van elk volk, naar elk gewest in zijn eigen
schrift en naar elk volk in zijn eigen taal; het werd
in de naam van koning Ahasveros geschreven en
met de zegelring des konings verzegeld.
13 En brieven werden door middel van ijlboden ver-
zonden naar alle gewesten des konings, dat men
zou verdelgen, doden en uitroeien alle Joden, van
knaap tot grijsaard, zelfs kinderen en vrouwen, op
een dag, op de dertiende van de twaalfde maand
(dat is de maand Adar) en dat men hun bezittin-
gen zou buitmaken.
14 Een afschrift van de brief moest in elk gewest als
wet uitgevaardigd en aan alle volken bekendge-
maakt worden, opdat zij tegen deze dag zich
gereed zouden houden.
15 De ijlboden vertrokken in grote haast, op bevel
des konings, en de wet werd in de burcht Susan
uitgevaardigd. En terwijl de koning en Haman zich
neerzetten om te drinken, kwam de stad Susan in
opschudding.

Esther 4

1 Toen Mordekai vernam al wat er gebeurd was, ver-
scheurde Mordekai zijn klederen, hulde zich in zak
en as en ging door het midden van de stad, terwijl
hij luid en bitter jammerde.
2 Zo kwam hij tot voor de poort des konings, want
niemand mocht met rouwgewaad bekleed de
poort des konings binnengaan.
3 In elk gewest, waar het bevel en de wet des
konings waren aangekomen, was bij de Joden
diepe rouw, vasten, geween en geklaag: voor
velen werd zak en as als bed uitgespreid.
4 Toen nu de dienaressen en de hovelingen van
Ester haar dit mededeelden, schrok de koningin
hevig en zij zond klederen om Mordekai daarmede
te kleden en zijn rouwgewaad van hem weg te
nemen, maar hij nam ze niet aan.
5 Toen ontbood Ester Hatak, een van de hovelingen
des konings, die hij in haar dienst had gesteld, en
gaf hem een opdracht aangaande Mordekai om te
weten te komen wat het betekende en waartoe het
diende.
6 En Hatak ging naar Mordekai op het stadsplein
voor de poort des konings,
7 En Mordekai deelde hem alles mede, wat hem
overkomen was, en ook het juiste bedrag van het
zilver, dat Haman gezegd had te zullen afwegen
voor de schatkist des konings als prijs voor de uit-
moording van de Joden.

8 Ook een afschrift van de geschreven wet, die in
Susan was uitgevaardigd om hen te verdelgen, gaf
hij hem om dat aan Ester te laten zien en haar op
de hoogte te brengen. Ook moest hij haar opdra-
gen tot de koning te gaan, teneinde diens genade
af te smeken en bij hem voorbede te doen voor
haar volk.
9 Daarop ging Hatak naar binnen en bracht Ester de
woorden van Mordekai over.
10 Ester echter droeg Hatak op tot Mordekai te zeggen:
11 Alle dienaren des konings en de inwoners van des
konings gewesten weten, dat voor ieder, hetzij
man of vrouw, die ongeroepen tot de koning in de
binnenste voorhof komt, deze ene wet bestaat: dat
men hen doden zal. Alleen diegene blijft in het
leven gespaard, aan wie de koning de gouden
scepter toereikt. Ik nu ben in geen dertig dagen
bij de koning geroepen.
12 Toen men Mordekai dit bericht van Ester had
medegedeeld,
13 Zeide Mordekai, dat men Ester antwoorden moest:
Beeld u niet in, dat gij alleen van al de Joden ont-
komen zult, omdat gij in het paleis des konings
zijt.
14 Want, als gij in deze tijd blijft zwijgen, dan zal er
voor de Joden wel van andere zijde redding en uit-
komst opdagen, maar gij en uws vaders huis zult
omkomen, en wie weet, of gij niet juist met het
oog op deze tijd de koninklijke waardigheid ver-
kregen hebt.

15 Toen zeide Ester, dat men Mordekai zou antwoorden:
16 Ga heen, vergader al de Joden die zich in Susan bevinden, en vast om mijnentwil: eet noch drinkt drie dagen, zo min des nachts als des daags. Ook ik en mijn dienaressen zullen op dezelfde wijze vasten en dan zal ik tot de koning gaan ondanks het verbod; kom ik om, dan kom ik om.
17 Mordekai dan ging heen en handelde overeenkomstig alles wat Ester hem geboden had.

Esther 5

1 Op de derde dag nu hulde Ester zich in een
koninklijk gewaad en ging staan in de binnenste
voorhof van het paleis des konings tegenover de
koningszaal, terwijl de koning gezeten was op zijn
koninklijke troon in de koningszaal tegenover de
ingang der zaal.
2 Toen de koning koningin Ester in de voorhof zag
staan, won zij zijn genegenheid en de koning reik-
te Ester de gouden scepter toe, die hij in zijn hand
had; Ester kwam daarop nader en raakte de spits
van de scepter aan.
3 Daarop zeide de koning tot haar: Wat hebt gij,
koningin Ester, en wat is uw wens? Al was het de
helft van het koninkrijk, het zal u gegeven worden.
4 Toen zeide Ester: Als het de koning behaagt, dan
kome de koning heden met Haman tot het feest-
maal dat ik voor hem aangericht heb.
5 Daarop zeide de koning: Haalt terstond Haman,
opdat wij de wens van Ester vervullen. Toen kwam
de koning met Haman tot het feestmaal dat Ester
had aangericht.
6 En bij het drinken van de wijn zeide de koning tot
Ester: Wat is uw verzoek? Het zal u toegestaan
worden. En wat is uw wens? Al was het de helft
van het koninkrijk, hij zal ingewilligd worden.
7 Toen gaf Ester ten antwoord: Mijn verzoek en
wens is:

8 Indien ik de genegenheid van de koning gewon-
nen heb en het de koning behaagt mijn verzoek
toe te staan en mijn wens in te willigen, dan moge
de koning met Haman komen tot het feestmaal
dat ik voor hen aanrichten wil; dan zal ik morgen
doen, zoals de koning zegt.
9 Die dag ging Haman verheugd en in blijde stem-
ming heen, maar toen Haman in de poort des
konings Mordekai zag, die niet opstond en zich
voor hem niet verroerde, ontstak Haman in hevige
woede tegen Mordekai.
10 Haman bedwong zich echter en ging naar zijn huis
en liet zijn vrienden en zijn vrouw Zeres bij zich
komen,
11 En Haman somde hun op zijn grote rijkdom en zijn
zonen en de eer waarmee de koning hem overla-
den had, en zijn verheffing boven de vorsten en
dienaren des konings.
12 Voorts zeide Haman: Bovendien heeft koningin
Ester tot het feestmaal dat zij aanrichtte, behalve
de koning, alleen mij uitgenodigd, en ook voor
morgen ben ik met de koning bij haar gevraagd.
13 Maar dit alles baat mij niets, zolang ik de Jood
Mordekai in de poort des konings zie zitten.
14 Zijn vrouw Zeres en al zijn vrienden zeiden tot
hem: Laat een paal van vijftig el hoogte maken en
zeg dan morgen vroeg tot de koning, dat men
Mordekai daarop spietse: daarna kunt gij verheugd
met de koning naar het feestmaal gaan. Dit woord
beviel Haman en hij liet een paal gereedmaken.

Esther 6

1 In diezelfde nacht was de slaap van de koning
geweken. Toen beval hij het gedenkboek, de kro-
nieken, te brengen, en zij werden de koning voor-
gelezen.
2 En toen men geschreven vond wat Mordekai aan
het licht had gebracht over Bigtan en Teres, twee
hovelingen des konings, die tot de dorpelwachters
behoorden, dat zij getracht hadden de hand aan
koning Ahasveros te slaan,
3 Zeide de koning: Welke eer en onderscheiding is
daarvoor aan Mordekai bewezen? En de dienst-
doende hovelingen des konings antwoordden:
Hem is niets bewezen.
4 Toen zeide de koning: Wie is er in de voorhof?
Haman nu was juist in de buitenste voorhof van
het koninklijk paleis gekomen om de koning te
zeggen, dat hij Mordekai zou spietsen op de paal
die hij voor hem had opgericht.
5 En de hovelingen des konings zeiden tot hem: Zie,
Haman staat in de voorhof. Toen zeide de koning:
Laat hem binnenkomen.
6 Toen Haman was binnengekomen, zeide de koning
tot hem: Wat zal men de man doen, wie de koning
eer wil bewijzen? Haman dacht bij zichzelf: Wie
zou de koning groter eer willen bewijzen dan mij?
7 Daarom zeide Haman tot de koning: De man, wie
de koning eer wil bewijzen,
8 Men brenge een koninklijk kleed, dat de koning zelf
draagt, en een paard, waarop de koning zelf rijdt,
welks kop met een koninklijke kroon versierd is,

9 En men stelle dat kleed en dat paard ter hand aan een van de vorsten des konings, de edelen, en men trekke de man wie de koning eer wil bewijzen, dat kleed aan en men doe hem op dat paard rijden over het plein der stad en men roepe voor hem uit: Zo wordt gedaan aan de man wie de koning eer wil bewijzen!

10 Toen zeide de koning tot Haman: Haast u, haal dat kleed en dat paard, zoals gij gesproken hebt, en doe zo aan de Jood Mordekai, die in de poort des konings zit. Laat niets na van alles wat gij gesproken hebt.

11 Toen nam Haman dat kleed en dat paard en hij bekleedde Mordekai en deed hem rijden over het plein der stad en hij riep voor hem uit: Zo wordt gedaan aan de man wie de koning eer wil bewijzen!

12 Daarna keerde Mordekai terug naar de poort des konings, maar Haman haastte zich naar zijn huis, treurig, het hoofd omhuld.

13 En Haman vertelde aan zijn vrouw Zeres en aan al zijn vrienden alles wat hem wedervaren was. Zijn wijzen en zijn vrouw Zeres zeiden tot hem: Indien Mordekai, voor wie gij begonnen zijt te vallen, uit het zaad der Joden is, dan zult gij niets tegen hem vermogen; integendeel: gij zult voor hem geheel ten val komen.

14 Terwijl zij nog met hem spraken, kwamen de hovelingen des konings en zij brachten Haman ijlings naar het feestmaal dat Ester had aangericht.

Esther 7

1 Toen de koning en Haman binnengekomen waren
om met koningin Ester het feestmaal te houden,
2 Zeide de koning ook op deze tweede dag bij het
drinken van de wijn tot Ester: Wat is uw verzoek, o
koningin Ester? Het zal u toegestaan worden. En
wat is uw wens? Al zou het de helft van het
koninkrijk zijn, hij zal worden ingewilligd.
3 Toen antwoordde koningin Ester: Indien ik uw
genegenheid gewonnen heb, o koning, en indien
het de koning behaagt, dan worde mij het leven
geschonken op mijn verzoek, en mijn volk op mijn
wens,
4 Want wij zijn verkocht, ik en mijn volk, om ons te
verdelgen, te doden en uit te roeien. Indien wij
nog als slaven en slavinnen verkocht waren, ik zou
gezwegen hebben, maar deze ramp zal onder de
verliezen des konings zijn weerga niet hebben.
5 Toen sprak koning Ahasveros en zeide tot koningin
Ester: Wie is hij en waar is hij, wiens hart er vol
van is om zo iets te doen?
6 En Ester zeide: Een verdrukker, een vijand, Haman,
die booswicht daar. Toen verschrok Haman vanwe-
ge het gelaat des konings en der koningin.
7 En de koning stond vol gramschap op van het
wijndrinken en begaf zich in de tuin van het
paleis; maar Haman bleef staan om van koningin
Ester het behoud van zijn leven af te smeken, want
hij zag, dat het onheil over hem bij de koning vast
besloten was.

8 Toen de koning terugkeerde uit de tuin van het paleis in de zaal, waar men de wijn dronk, was Haman neergevallen op het rustbed, waarop Ester lag. Toen zeide de koning: Ook nog de koningin bij mij in het paleis geweld aandoen? Zodra dit woord uit de mond des konings was uitgegaan, omwond men het gelaat van Haman.
9 En Charbona, een der bij de koning dienstdoende hovelingen, zeide: Bovendien; zie, de paal welke Haman gemaakt heeft voor Mordekai, die in het belang des konings gesproken heeft, staat bij het huis van Haman, vijftig el hoog. Toen zeide de koning: Spietst hem daarop.
10 En men spietste Haman op de paal die hij voor Mordekai had opgericht. Toen bedaarde de gramschap van de koning.

Esther 8

1 Op diezelfde dag gaf de koning Ahasveros aan
koningin Ester het huis van Haman, de jodenhater,
en kwam Mordekai in des konings tegenwoordig-
heid, want Ester had te kennen gegeven, in welke
familiebetrekking hij tot haar stond.
2 En de koning deed zijn zegelring af, die hij van
Haman had laten wegnemen, en gaf hem aan
Mordekai, en Ester stelde Mordekai aan over het
huis van Haman.
3 Toen richtte Ester opnieuw het woord tot de
koning en zij viel hem te voet en wenende smeek-
te zij hem, dat hij het boze plan van Haman, de
Agagiet, en de aanslag die hij beraamd had tegen
de Joden, zou verijdelen.
4 En de koning reikte Ester de gouden scepter toe.
Toen richtte Ester zich op en zij stond voor de
koning
5 En zeide: Indien het de koning goeddunkt en ik
zijn genegenheid gewonnen heb, en indien dit de
koning juist toeschijnt en ik de koning welgevallig
ben, laat dan een schrijven verzonden worden om
de brieven met het plan van de Agagiet Haman,
de zoon van Hammedata, welke deze geschreven
heeft om de Joden in al de gewesten des konings
uit te roeien, te herroepen.
6 Want hoe zou ik het onheil kunnen aanzien, dat
mijn volk treffen zou en hoe zou ik de ondergang
van mijn geslacht kunnen aanzien?

7 Toen zeide koning Ahasveros tot koningin Ester en
de Jood Mordekai: Zie, het huis van Haman heb ik
aan Ester gegeven en hemzelf heeft men op de
paal gespietst, omdat hij zijn hand tegen de Joden
heeft uitgestrekt.
8 Wat u nu goeddunkt ten opzichte der Joden,
schrijft dat in de naam des konings en verzegelt
het met de zegelring des konings; want een
geschrift dat in de naam des konings geschreven is
en met de zegelring des konings verzegeld is, kan
niet herroepen worden.
9 Toen werden de schrijvers des konings ontboden
terzelfder ure, op de drieentwintigste van de derde
maand (dat is de maand Siwan) en in overeen-
stemming met al wat Mordekai gelastte, werd
geschreven aan de Joden en aan de stadhouders
en de landvoogden en de vorsten der gewesten,
van Indie tot Ethiopie, honderd zevenentwintig
gewesten, aan elk gewest in zijn eigen schrift en
aan elk volk in zijn eigen taal, ook aan de Joden in
hun eigen schrift en in hun eigen taal.
10 Men schreef dan in naam van koning Ahasveros en
verzegelde het met de zegelring des konings en
verzond de brieven door middel van bereden ijlbo-
den, gezeten op vorstelijke paarden, in de stoete-
rijen geteeld,

11 Dat de koning de Joden in alle steden toestond
zich te verzamelen en hun leven te verdedigen, en
alle gewapende macht van volk en gewest, die hen
zou benauwen, te verdelgen, te doden en uit te
roeien met vrouwen en kinderen, en hun bezittin-
gen buit te maken,
12 Op een dag in al de gewesten van koning
Ahasveros, namelijk op de dertiende dag der
twaalfde maand, dat is de maand Adar.
13 Een afschrift van deze brief, die in alle gewesten
als wet moest worden uitgevaardigd, moest ter
kennis van alle volken gebracht worden en de
Joden moesten zich tegen die dag gereed houden
om zich op hun vijanden te wreken.
14 De ijlboden, gezeten op vorstelijke paarden, ver-
trokken met de grootste spoed, op het bevel des
konings, en de wet werd in de burcht Susan uitge-
vaardigd.
15 En Mordekai ging van de koning heen in een
blauwpurperen en linnen koninklijk kleed en met
een grote, gouden diadeem en een mantel van fijn
linnen en purper. En de stad Susan juichte en was
verheugd:
16 Aan de Joden was licht en vreugde, blijdschap en
eer ten deel gevallen.
17 Ook in alle gewesten en steden, overal waar het
woord en de wet des konings aankwamen, was bij
de Joden vreugde en blijdschap, maaltijd en feest-
dag, en velen uit de volken des lands werden Joden,
want de schrik voor de Joden was op hen gevallen.

Esther 9

1 Op de dertiende dag der twaalfde maand (dat is
de maand Adar) toen het woord en de wet des
konings tot uitvoering zouden komen, op de dag
waarop de vijanden der Joden gehoopt hadden
hen te overweldigen, maar die integendeel werd
tot een dag waarop de Joden zelf hun haters over-
weldigen konden,
2 Verzamelden zich de Joden in hun steden in al de
gewesten van koning Ahasveros om de hand te
slaan aan hen die hun onheil zochten, en niemand
kon voor hen standhouden, want de schrik voor
hen was op alle volken gevallen.
3 En alle vorsten der gewesten en de stadhouders en
de landvoogden en de ambtenaren des konings
ondersteunden de Joden, want de schrik voor
Mordekai was op hen gevallen.
4 Want Mordekai was groot in het paleis des konings
en zijn faam verbreidde zich in alle gewesten,
want de man Mordekai werd steeds machtiger.
5 En de Joden richtten onder al hun vijanden met
het zwaard een slachting aan en brachten dood en
verderf teweeg; zij deden met hun haters naar hun
believen.
6 In de burcht Susan doodden en verdelgden de
Joden vijfhonderd man;
7 En Parsandata, Dalfon, Aspata,
8 Porata, Adalja, Aridata,
9 Parmasta, Arisai, Aridai en Waizata

10 Doodden zij, de tien zonen van Haman, de zoon
van Hammedata, de jodenhater, maar zij staken
hun handen niet uit naar de buit.
11 Toen op die dag het getal der gedoden in de
burcht Susan de koning ter ore gekomen was,
12 Zeide de koning tot koningin Ester: In de burcht
Susan hebben de Joden vijfhonderd man gedood
en verdelgd, benevens de tien zonen van Haman.
Wat zouden zij gedaan hebben in de overige
gewesten des konings? En wat is uw verzoek? Het
zal u toegestaan worden. Wat is nu verder uw
wens? Hij zal ingewilligd worden.
13 En Ester zeide: Indien het de koning behaagt, dan
worde ook morgen aan de Joden die in Susan zijn,
toegestaan te doen naar de voor heden geldende
wet en de tien zonen van Haman spietse men op
een paal.
14 De koning beval, dat aldus geschieden zou en een
wet werd in Susan uitgevaardigd en men spietste
de tien zonen van Haman.
15 Dus verzamelden zich de Joden in Susan ook op de
veertiende dag van de maand Adar en doodden in
Susan driehonderd man, maar zij staken hun han-
den niet uit naar de buit.
16 En de overige Joden in de gewesten des konings
verzamelden zich en verdedigden hun leven en
kregen rust van hun vijanden; zij doodden onder
hun haters vijfenzeventigduizend, maar zij staken
hun handen niet uit naar de buit,

17 Op de dertiende dag van de maand Adar. Op de
veertiende dag rustten zij en zij maakten die tot
een dag van feestmaal en vreugde.
18 De Joden in Susan echter verzamelden zich zowel
op de dertiende als op de veertiende van die
maand. Zij rustten op de vijftiende dag en maak-
ten deze tot een dag van feestmaal en vreugde.
19 Daarom vieren de Joden op het land, zij die de
niet bemuurde steden bewonen de veertiende dag
der maand Adar als een dag van vreugde en feest-
maal en als een dag, waarop men elkander
geschenken zendt.
20 En Mordekai schreef deze gebeurtenissen op en
zond brieven aan al de Joden, nabij en ver, in al
de gewesten van koning Ahasveros,
21 Om hen te verplichten jaarlijks zowel de veertien-
de als de vijftiende der maand Adar te vieren,
22 Omdat dit de dagen waren, waarop de Joden rust
kregen van hun vijanden, en dit de maand was,
die voor hen van droefheid veranderde in vreugde
en van rouw in een feestdag, en om deze dagen te
maken tot dagen van feestmaal en vreugde, waar-
op men elkander geschenken zou zenden en giften
zou geven aan de armen.

23 En de Joden hebben als inzetting aanvaard wat zij
begonnen waren te doen, en wat Mordekai hun
geschreven had.
24 Haman toch, de zoon van Hammedata, de
Agagiet, de jodenhater, had de gedachte gekoes-
terd de Joden uit te roeien en hij had het Pur (dat
is het lot) geworpen om hen te vernietigen en uit
te roeien,
25 Doch toen [Ester] tot de koning gekomen was,
beval deze schriftelijk, dat het boze plan dat hij
tegen de Joden beraamd had, op zijn eigen hoofd
zou neerkomen. Hem nu en zijn zonen heeft men
op een paal gespietst.
26 Daarom noemt men deze dagen Purim, naar het
woord Pur. Hierom, vanwege al de woorden van
deze brief en om wat zij in dit opzicht zelf gezien
hadden en om wat hun wedervaren was,
27 Bepaalden de Joden en namen als inzetting aan
voor zichzelf en hun nakomelingen en voor allen
die zich bij hen zouden aansluiten, dat zij, zonder
ooit over te slaan, deze beide dagen jaarlijks zou-
den vieren, zoals te hunnen opzichte geschreven
was, en op de voor hen aangegeven tijd,
28 En dat deze dagen zouden herdacht en gevierd
worden in elk geslacht, in elke familie, in elk
gewest, in elke stad, zodat deze Purimdagen uit
het midden der Joden niet zouden verdwijnen,
noch hun gedachtenis zou ophouden bij hun
nakomelingen.

29 En koningin Ester, de dochter van Abichail, schreef
samen met Mordekai, de Jood, met alle nadruk om
deze tweede brief over het Purimfeest zo krachtig
mogelijk te maken.
30 En hij zond brieven aan al de Joden in de honderd
zevenentwintig gewesten van het rijk van
Ahasveros, woorden van heilwens en trouw,
31 Dat men deze Purimdagen op hun bepaalde tijden
zou vieren, zoals Mordekai, de Jood, en koningin
Ester voor hen hadden bepaald en zoals zij voor
zichzelf en voor hun nakomelingen bepalingen
hadden vastgesteld aangaande de vastentijden en
het weegeroep.
32 En het bevel van Ester stelde deze
Purimvoorschriften vast en het werd in een boek
opgeschreven.

Esther 10

1 En koning Ahasveros legde belasting op aan het vaste land en de kustlanden der zee.

2 Al zijn geweldige en machtige daden en een nauwkeurig bericht over de grootheid, waartoe de koning Mordekai verheven had, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Medie en Perzie?

3 Want de Jood Mordekai was de eerste na koning Ahasveros; hij was in aanzien bij de Joden en bemind bij de menigte van zijn broederen, want hij zocht het goede voor zijn volk en sprak tot heil van al zijn volksgenoten.

Job 1

1 Er was in het land Us een man, wiens naam was
Job, en die man was vroom en oprecht, godvre-
zend en wijkende van het kwaad.
2 Hem werden zeven zonen en drie dochters gebo-
ren.
3 Zijn bezit bestond uit zevenduizend stuks kleinvee,
drieduizend kamelen, vijfhonderd span runderen,
vijfhonderd ezelinnen en een zeer grote slaven-
stoet, zodat deze man de rijkste was van alle
bewoners van het Oosten.
4 Zijn zonen nu plachten een feestmaal aan te rich-
ten, ieder op zijn beurt in eigen huis, en nodigden
dan hun drie zusters uit met hen te eten en te
drinken.
5 Telkens wanneer de dagen van het feestmaal om
waren, ontbood Job hen en heiligde hen; hij stond
dan des morgens vroeg op en bracht voor ieder
van hen een brandoffer, want Job dacht: Misschien
hebben mijn kinderen gezondigd en in hun hart
God vaarwel gezegd. Zo deed Job altoos weer.
6 Op zekere dag nu kwamen de zonen Gods om zich
voor de Here te stellen, en onder hen kwam ook
de satan.
7 En de Here zeide tot de satan: Vanwaar komt gij?
En de satan antwoordde de Here: Van een zwerf-
tocht over de aarde, die ik doorkruist heb.

8 Toen zeide de Here tot de satan: Hebt gij ook acht geslagen op mijn knecht Job? Want niemand op aarde is als hij, zo vroom en oprecht, godvrezend en wijkende van het kwaad.

9 En de satan antwoordde de Here: Is het om niet, dat Job God vreest?

10 Hebt Gij zelf niet hem en zijn huis en al wat hij bezit aan alle kanten beschut? Het werk zijner handen hebt Gij gezegend, en zijn bezit is zeer toegenomen in het land.

11 Strek daarentegen uw hand uit en tast alles aan wat hij bezit; of hij U dan niet openlijk zal vaarwel zeggen!

12 En de Here zeide tot de satan: Zie, al wat hij bezit, zij in uw macht; alleen tegen hemzelf zult gij uw hand niet uitstrekken. Toen ging de satan van des Heren aangezicht heen.

13 Op zekere dag, toen zijn zonen en zijn dochters aten en wijn dronken in het huis van hun broeder, de eerstgeborene,

14 Kwam een bode tot Job en zeide: De runderen waren aan het ploegen en de ezelinnen dicht erbij aan het grazen,

15 Toen de Sabeeers een inval deden en ze roofden; en de knechten sloegen zij met de scherpte des zwaards; ik alleen maar ben ontkomen om het u aan te zeggen.

16 Terwijl deze nog sprak, kwam een ander en zeide:
Het vuur Gods viel van de hemel en verbrandde de
schapen en de knechten en verteerde ze; ik alleen
maar ben ontkomen om het u aan te zeggen.
17 Terwijl deze nog sprak, kwam een ander en zeide:
De Chaldeeen hadden drie benden gevormd, over-
vielen de kamelen en roofden ze; en de knechten
sloegen zij met de scherpte des zwaards; ik alleen
maar ben ontkomen om het u aan te zeggen.
18 Terwijl deze nog sprak, kwam een ander en zeide:
Uw zonen en uw dochters waren aan het eten en
wijndrinken in het huis van hun broeder, de eerst-
geborene,
19 En zie, daar stak een zware storm op van over de
woestijn, greep het huis bij de vier hoeken aan, en
het viel op de jonge mensen, zodat zij stierven; ik
alleen maar ben ontkomen om het u aan te zeg-
gen.
20 Toen stond Job op, scheurde zijn mantel en schoor
zijn hoofd; daarop wierp hij zich ter aarde, boog
zich neer
21 En zeide: Naakt ben ik uit de schoot mijner moe-
der gekomen, naakt zal ik daarheen wederkeren.
De Here heeft gegeven, de Here heeft genomen,
de naam des Heren zij geloofd.
22 In dit alles zondigde Job niet en schreef Gode
niets ongerijmds toe.

Job 2

1 Op zekere dag kwamen de zonen Gods om zich
voor de Here te stellen, en onder hen kwam ook
de satan om zich voor de Here te stellen.
2 En de Here zeide tot de satan: Vanwaar komt gij?
En de satan antwoordde de Here: Van een zwerf-
tocht over de aarde, die ik doorkruist heb.
3 Toen zeide de Here tot de satan: Hebt gij ook acht
geslagen op mijn knecht Job? Want niemand op
aarde is als hij, zo vroom en oprecht, godvrezend
en wijkende van het kwaad. En nog volhardt hij in
zijn vroomheid, hoewel gij Mij tegen hem hebt
opgezet om hem, zonder oorzaak, in het verderf te
storten.
4 Maar de satan antwoordde de Here: Huid voor
huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor
zijn leven.
5 Strek daarentegen uw hand uit en tast zijn
gebeente en zijn vlees aan; of hij U dan niet open-
lijk zal vaarwel zeggen!
6 En de Here zeide tot de satan: Zie, hij zij in uw
macht; alleen, spaar zijn leven.
7 Toen ging de satan van des Heren aangezicht
heen, en sloeg Job met boze zweren, van zijn
voetzool af tot zijn hoofdschedel toe.
8 En hij nam een potscherf om zich daarmee te
krabben, terwijl hij neerzat in de as.

9 Toen zeide zijn vrouw tot hem: Volhardt gij nog in
uw vroomheid? Zeg God vaarwel en sterf!
10 Maar hij zeide tot haar: Zoals een zottin spreekt,
spreekt ook gij; zouden wij het goede van God
aannemen en het kwade niet? In dit alles zondigde
Job met zijn lippen niet.
11 Toen nu de drie vrienden van Job hoorden van al
het leed dat hem getroffen had, kwam ieder van
hen uit zijn woonplaats: de Temaniet Elifaz, de
Suchiet Bildad en de Naamatiet Sofar; en zij kwa-
men volgens afspraak bij elkander om hem te gaan
beklagen en te troosten.
12 Toen zij van verre hun ogen ophieven, herkenden
zij hem niet. Zij verhieven hun stem en weenden,
scheurden hun mantels en strooiden stof op hun
hoofd, hemelwaarts.
13 En zij zaten bij hem op de grond, zeven dagen en
zeven nachten; niemand sprak tot hem een woord,
want zij zagen, dat zijn smart zeer groot was.

Job 3

1 Daarna opende Job zijn mond en vervloekte zijn
geboortedag.
2 En Job hief aan en zeide:
3 De dag verga, waarop ik geboren werd; de nacht,
die zeide: Een jongske is ontvangen.
4 Die dag zij duisternis, God in den hoge vrage niet
naar hem, geen lichtglans bestrale hem.
5 Mogen donkerheid en diepe duisternis beslag op
hem leggen, moge wolkgevaarte zich over hem
legeren, zonsverduistering hem verschrikken.
6 Die nacht; duisternis neme hem weg, hij verheuge
zich niet onder de dagen van het jaar, hij kome
niet in de reeks der maanden.
7 Zie, die nacht zij onvruchtbaar; geen gejubel
weerklinke daarin.
8 Dat de dagvervloekers hem verwensen, zij, die de
kunst verstaan de leviatan op te hitsen.
9 Dat de sterren zijner morgenschemering verduisterd
worden; hij wachte op licht, maar het kome niet, hij
aanschouwe niet de wimpers van de dageraad,
10 Omdat hij de deuren van de schoot zijner moeder
niet toesloot en voor mijn ogen de moeite niet
verborgen hield.
11 Waarom ben ik niet bij de geboorte gestorven,
heb ik niet de geest gegeven toen ik uit de moe-
derschoot kwam?
12 Waarom hebben knieen mij opgewacht, waarom
borsten, zodat ik kon zuigen?
13 Dan zou ik nu nederliggen en stille zijn, ik zou sla-
pen; dan zou ik rust hebben

14 Bij koningen en raadsheren des lands, die, wat in
puin lag, voor zich herbouwden,
15 Of bij vorsten, rijk aan goud, die hun huizen met
zilver vulden.
16 Of waarom was ik niet als een misgeboorte, die
weggestopt wordt, als kinderkens, die het licht
niet aanschouwden?
17 Daar houden de goddelozen op met woelen, daar
rusten zij wier kracht is uitgeput.
18 Gevangenen zijn daar altegader gerust, de stem
des drijvers horen zij niet.
19 Klein en groot is daar gelijk, en de slaaf is vrij van
zijn heer.
20 Waarom geeft Hij rampspoedigen het licht, het
leven aan hen die bitter bedroefd zijn?
21 Zij wachten op de dood, en hij komt niet, zij gra-
ven ernaar, meer dan naar verborgen schatten;
22 Zij zouden zich verheugen tot jubelens toe, blijde
zijn, wanneer zij het graf gevonden hadden.
23 [Waarom] [geeft] [Hij] [het] [licht] aan een man,
wiens weg verborgen is, aan wie God elke uitweg
heeft afgesneden?
24 Want in plaats van mijn brood komt mijn zuchten,
mijn klachten storten zich als water uit.
25 Want waarvoor ik vrees, dat overvalt mij, en wat ik
ducht, dat treft mij.
26 Ik heb geen vrede, geen stilte, ook heb ik geen
rust, maar de onrust verheft zich.

Job 4

1 Toen nam de Temaniet Elifaz het woord en zeide:
2 Zou het u verdrieten, wanneer men beproeft een
woord tot u te spreken? Wie toch zou zijn woor-
den kunnen inhouden?
3 Zie, gij hebt velen vermaand, en slappe handen
hebt gij gesterkt,
4 Uw woorden hebben de struikelende opgericht, en
knikkende knieen hebt gij gestevigd;
5 Maar nu komt het tot u, en gij zijt moedeloos, het
treft u, en gij staat verbijsterd.
6 Is dan niet uw godsvrucht uw toevlucht, uw onbe-
rispelijke wandel uw hoop?
7 Bedenk toch: wie kwam ooit onschuldig om, en
waar werden oprechten verdelgd?
8 Naar ik gezien heb: wie onrecht ploegen en moei-
te zaaien, die maaien het.
9 Door Gods adem vergaan zij, door het blazen van
zijn neus komen zij om.
10 De leeuw brult, de leeuw gromt, de tanden der
jonge leeuwen worden uitgebroken.
11 De oude leeuw komt om bij gebrek aan prooi, en
de welpen der leeuwin verstrooien zich.
12 Een woord drong heimelijk tot mij door, en mijn
oor ving het gefluister daarvan op
13 Tijdens overpeinzingen, na nachtgezichten, toen
diepe slaap op de mensen gevallen was.
14 Schrik en beving overvielen mij en deden al mijn
beenderen verschrikken.

15 Daar gleed een geest mij voorbij, deed het haar
van mijn lichaam te berge rijzen.
16 Hij bleef staan, maar ik kon zijn gestalte niet
onderscheiden. Een gedaante stond voor mijn
ogen, en ik vernam een fluisterende stem:
17 Zou een sterveling rechtvaardig zijn tegenover
God, of een man rein tegenover zijn Maker?
18 Zie, in zijn dienaren stelt Hij geen vertrouwen, en
bij zijn engelen vindt Hij dwaling;
19 Hoeveel te meer bij hen die in lemen hutten
wonen, welker grondslag is in het stof, die men als
motten dood drukt.
20 Tussen morgen en avond worden zij verpletterd,
onopgemerkt gaan zij voor altijd te gronde.
21 Wordt niet hun tentkoord bij hen losgerukt? Zij
sterven, doch zonder wijsheid.

Job 5

1 Roep maar; is er iemand, die u antwoordt? En tot wie van de heiligen wilt gij u wenden?
2 Voorwaar, de wrevel brengt de dwaas de dood, en de naijver doodt de onverstandige.
3 Ikzelf heb gezien, hoe een dwaas wortel schoot, maar aanstonds vervloekte ik zijn woning.
4 Zijn zonen blijven van hulp verstoken, zij worden in de poort vertreden, zonder dat iemand hen redt.
5 Een hongerige eet op, wat hij geoogst heeft, en zelfs uit de doornen haalt hij het weg, en dorstigen snakken naar hun bezit.
6 Want uit het stof komt het onheil niet voort, en uit de aarde spruit de moeite niet op.
7 Maar de mens wordt tot moeite geboren, gelijk de vonken omhoog vliegen.
8 Integendeel, ik zou naar God vragen, en aan God zou ik mijn zaak voorleggen.
9 Hij doet grote, ondoorgrondelijke dingen, wonderen zonder tal.
10 Hij geeft de regen op de aarde, en giet water uit over de velden.
11 Hij verheft geringen tot hoge staat, en treurenden verkrijgen krachtige hulp.
12 Hij verbreekt de raadslagen der listigen, en hun handen richten niets deugdelijks uit.
13 Hij vangt de wijzen in hun sluwheid, en het voornemen der listigen wordt verijdeld.
14 Overdag stuiten zij op duisternis en op de middag tasten zij rond als bij nacht.

15 Maar Hij redt van het zwaard van hun mond, de
arme uit de hand van de sterke.
16 Zo is er dan voor de geringe hoop, en sluit de
boosheid haar mond.
17 Zie, welzalig de mens, die God kastijdt; versmaad
daarom de tucht des Almachtigen niet.
18 Want Hij verwondt en Hij verbindt, Hij slaat en zijn
handen helen.
19 In zes noden redt Hij u, en in zeven treft het
kwaad u niet.
20 In hongersnood verlost Hij u van de dood, en in
oorlog van de macht van het zwaard.
21 Voor de gesel der tong zijt gij geborgen, en voor
verwoesting behoeft gij niet te vrezen.
22 Verwoesting en honger zult gij belachen, en voor
het wild gedierte behoeft gij niet te vrezen.
23 Want met de stenen des velds zult gij een verbond
hebben, en het gedierte des velds zal in vrede met
u leven.
24 Gij zult ervaren, dat uw tent vrede is, en wanneer
gij uw erf overziet, zult gij niets missen.
25 Gij zult ervaren, dat uw kroost talrijk is, uw nako-
melingschap als het kruid der aarde.
26 In hoge ouderdom zult gij ten grave dalen, zoals
een garf op haar tijd wordt binnengehaald.
27 Zie, dit hebben wij nagespeurd, zo is het; hoor het
toch en neem gij het ter harte.

Job 6

1 Maar Job antwoordde:
2 O, dat mijn verdriet toch goed gewogen werd, en
men mijn leed in een weegschaal daarnaast legde!
3 Ja, dan zou het zwaarder blijken dan het zand der
zee; daarom waren mijn woorden ondoordacht.
4 Want de pijlen des Almachtigen steken in mij, wel-
ker gif mijn geest inzuigt; Gods verschrikkingen
stellen zich in slagorde tegen mij op.
5 Balkt de wilde ezel bij het groene gras, of loeit het
rund bij zijn voeder?
6 Laat zich flauwe spijze eten zonder zout, of is er
smaak aan eiwit?
7 Ik weiger ze aan te raken, zij zijn mij walgelijke
spijze.
8 Och, of mijn bede in vervulling ging, en God mijn
hoop verwezenlijkte,
9 Dat het Gode beliefde mij te verbrijzelen, dat Hij
zijn hand uitstrekte en mij afsneed!
10 Dat zou nog vertroosting voor mij zijn, ja, ik zou
van vreugde opspringen bij het leed, dat Hij niet
spaart, omdat ik de woorden van de Heilige niet
heb verloochend.
11 Wat is mijn kracht, dat ik zou kunnen wachten, en
wat is mijn vooruitzicht, dat ik nog langer zou wil-
len leven?
12 Is mijn kracht die van steen, is mijn lichaam van
koper?
13 Of ben ik niet volkomen hulpeloos, en is redding
voor mij niet uitgesloten?

14 Wie zijn vriend medelijden onthoudt, die verzaakt
de vreze des Almachtigen.
15 Mijn broeders zijn onbetrouwbaar als een beek, als
de waterloop van beken die wegvloeien;
16 Die troebel zijn van het ijs, terwijl de sneeuw erin
wegsmelt;
17 Ten tijde dat zij gaan afnemen, verdwijnen zij
geheel; wanneer het heet wordt, drogen zij uit in
hun bedding.
18 De paden van hun loop kronkelen zich, zij gaan
heen in de wildernis en raken verloren.
19 De karavanen van Tema zien ernaar uit, de reisge-
zelschappen van Seba hebben hun hoop erop
gevestigd.
20 Zij komen beschaamd uit met hun verwachting,
naderbij gekomen, zien zij zich bedrogen.
21 Zo zijt gij thans voor mij geworden; nauwelijks ziet
gij iets schrikkelijks, of gij vreest.
22 Heb ik soms gezegd: Geeft mij iets? Of: Helpt mij
uit uw vermogen aan omkoopgeld?
23 Of: Redt mij uit de hand van de verdrukker? En:
Koopt mij los uit de hand der geweldenaars?
24 Onderricht mij, dan zal ik zwijgen; en laat mij
weten, waarin ik gedwaald heb.
25 Hoe krachtig toch zijn oprechte woorden! Maar
wat betekent het verwijt uwerzijds?

26 Is het uw bedoeling woorden te laken? Worden de
uitingen van een wanhopige als wind geacht?
27 Zelfs over een wees zoudt gij het lot werpen, en
uw vriend als koopwaar verhandelen.
28 Maar nu, wilt u tot mij wenden, in uw aangezicht
zal ik u toch niet voorliegen.
29 Komt toch tot bezinning, laat er geen onrecht
geschieden; ja, komt weer tot bezinning, mijn
recht staat vast.
30 Is er onrecht op mijn tong? Of kan mijn gehemelte
geen rampen onderscheiden?

Job 7

1 Heeft niet de mens een zware dienst op aarde, en zijn zijn dagen niet als die van een dagloner?
2 Als een slaaf, die hijgt naar schaduw, of als een dagloner, die wacht op zijn loon,
3 Zo werden mij maanden van ellende toebedeeld, en nachten van moeite mij beschoren.
4 Als ik ga slapen, denk ik: Wanneer zal ik opstaan? Maar de avond rekt zich, en zo word ik zat van woelen tot de schemering.
5 Mijn lichaam is met maden en korsten stof overdekt, mijn huid klopt en ettert.
6 Mijn dagen gaan sneller dan een weversspoel, en spoeden ten einde zonder hoop.
7 Bedenk toch, dat mijn leven een ademtocht is; mijn oog zal het goede niet weer zien.
8 Het oog van hem die mij ziet, zal mij niet meer aanschouwen; uw ogen richten zich op mij en ik ben niet meer.
9 Gelijk een wolk verdwijnt en wegdrijft, zo stijgt wie in het dodenrijk nederdaalt, niet weer op.
10 Nimmer keert hij terug naar zijn huis, nooit ziet zijn woonplaats hem weer.
11 Maar nu zal ook ik mijn mond niet bedwingen, ik wil spreken in de benauwdheid van mijn geest, klagen in de bitterheid van mijn ziel.

12 Ben ik de zee of een zeemonster, dat Gij een wacht tegen mij zet?
13 Wanneer ik denk: Mijn bed zal mij troost brengen, mijn legerstede mijn klacht verlichten,
14 Dan verschrikt Gij mij door dromen en beangstigt mij door gezichten,
15 Zodat ik verworging verkies, de dood boven mijn smarten.
16 Ik ben het moe, ik blijf toch niet altijd leven! Laat van mij af, want mijn dagen zijn een ademtocht.
17 Wat is de mens, dat Gij hem zo groot acht en uw aandacht op hem vestigt,
18 Dat Gij elke morgen hem bezoekt, elk ogenblik hem beproeft?
19 Wanneer zult gij eindelijk uw blik van mij afwenden, mij loslaten, zodat ik mijn speeksel kan wegslikken?
20 Heb ik gezondigd, wat doe ik U daarmee aan, Bewaker der mensen? Waarom stelt Gij mij tot uw mikpunt, zodat ik mijzelf tot een last geworden ben?
21 En waarom vergeeft Gij mijn overtreding niet en doet Gij mijn ongerechtigheid niet weg? Want weldra zal ik nederliggen in het stof; dan zult Gij mij zoeken, maar ik zal niet meer zijn.

Job 8

1 Toen nam de Suchiet Bildad het woord en zeide:
2 Hoelang zult gij op deze wijze spreken en zullen
de woorden van uw mond een hevige wind zijn?
3 Zou God het recht buigen, of zou de Almachtige
de gerechtigheid buigen?
4 Indien uw kinderen tegen Hem gezondigd hebben,
dan heeft Hij hen aan hun overtreding prijsgege-
ven.
5 Maar indien gij God zoekt, en de Almachtige om
genade smeekt,
6 Indien gij rein en oprecht zijt, dan zal Hij gewis
over u opwaken en uw rechtmatige woning her-
stellen.
7 Dan zal uw vorige staat gering schijnen, maar uw
toekomstige staat zeer groot worden.
8 Want doe slechts navraag bij het voorgeslacht, en
geef acht op hetgeen hun vaderen doorvorsten.
9 Wij toch zijn van gisteren en weten niets; want als
een schaduw zijn onze dagen op aarde.
10 Zullen zij u niet onderrichten, zullen zij het u niet
zeggen, en woorden uit hun hart voortbrengen?
11 Schiet de bieze op, waar geen moeras is? Groeit
het oevergras, waar geen water is?
12 Nog is het in volle groei, het kan nog niet worden
afgesneden, of het verdort voor enig ander gras.
13 Zo gaat het allen die God vergeten, en vergaat de
verwachting van de goddeloze.

14 Zijn betrouwen is een herfstdraad, zijn toeverlaat
een spinneweb.
15 Hij steunt op zijn huis, maar dit blijft niet staan;
hij grijpt zich eraan vast, maar het houdt geen
stand.
16 Saprijk staat hij in de volle zon, en zijn ranken
spreiden zich uit over zijn hof.
17 Zijn wortels slingeren zich over steenhopen, hij
boort zich tussen de stenen door.
18 Doch als men hem uitrukt uit zijn plaats, dan ver-
loochent deze hem: Nooit heb ik u gezien!
19 Zie, dat is de vreugde van zijn levensweg, en uit
de grond spruiten anderen voort.
20 Zie, God verwerpt de oprechte niet en Hij vat de
boosdoeners niet bij de hand.
21 Eens zal Hij uw mond vervullen met gelach en uw
lippen met gejuich;
22 Uw haters zullen met schaamte overdekt worden,
en de tent der goddelozen zal niet meer zijn.

Job 9

1 Maar Job antwoordde:
2 O zeker, ik weet wel, dat het zo is, hoe zou een sterveling gelijk hebben tegenover God?
3 Indien Hij met hem wilde gaan rechten, niet een op duizend zou hij Hem kunnen antwoorden.
4 Wie zou, hoe wijs van hart en sterk van kracht, zich tegen Hem kunnen verzetten en ongedeerd blijven?
5 Hij verplaatst de bergen zonder dat men het merkt, Hij keert ze om in zijn toorn.
6 Hij doet de aarde van haar plaats wankelen, zodat haar zuilen schudden.
7 Hij geeft aan de zon bevel en zij gaat niet op, en Hij sluit de sterren onder zegel weg.
8 Hij spant geheel alleen de hemel uit, en Hij schrijdt voort over de hoogten der zee.
9 Hij maakt de Beer en de Orion, de Pleiaden en de Kamers van het Zuiden.
10 Hij doet grote, ondoorgrondelijke dingen, ja, wonderen zonder tal.
11 Wanneer Hij langs mij heengaat, zie ik Hem niet, en glijdt Hij voorbij, dan bespeur ik Hem niet.
12 Wanneer Hij wegrukt, wie zal Hem weerhouden? Wie zal tot Hem zeggen: Wat doet Gij?
13 God weerhoudt zijn toorn niet, onder Hem kromden zich de helpers van Rahab;
14 Laat staan dan, dat ik Hem zou kunnen antwoorden, mijn woorden tegenover Hem uitkiezen,

15 Die ik, al had ik gelijk, niet zou weten te antwoorden; mijn Rechter zou ik om genade moeten smeken.
16 Indien ik riep, en Hij mij antwoordde, zou ik niet kunnen geloven, dat Hij mij het oor leende;
17 Hij, die mij in de storm vermorzelt, mijn wonden zonder oorzaak vermeerdert,
18 Mij niet vergunt adem te scheppen, maar mij met bitterheid verzadigt.
19 Ja, wanneer het aankomt op de kracht van de sterkste, dan is Hij het, en wanneer het aankomt op het recht, [dan] [zegt] [Hij]: Wie kan Mij ter verantwoording roepen?
20 Al was ik in mijn recht, mijn eigen mond zou mij veroordelen; al was ik onschuldig, Hij zou mij schuldig verklaren.
21 Ik ben onschuldig, ik tel mijzelf niet, ik geef er mijn leven voor prijs.
22 Het is alles enerlei, daarom zeg ik: De onschuldige en de schuldige verdelgt Hij.
23 Wanneer zijn gesel plotseling doodt, dan spot Hij met de vertwijfeling van onschuldigen.
24 De aarde is in de macht van de goddeloze gegeven, en het aangezicht van haar rechters omhult Hij; doet Hij het niet, wie dan?
25 Ja, mijn dagen gaan sneller dan een ijlbode, zij vlieden heen zonder het goede te zien.
26 Zij glijden voorbij gelijk biezen boten, als een arend, die toeschiet op de prooi.

27 Wanneer ik denk: ik wil mijn klacht vergeten, mijn gelaat veranderen en weer vrolijk worden,
28 Dan ducht ik al mijn smarten; ik weet, dat Gij mij niet onschuldig zult verklaren.
29 Ik moet nu eenmaal schuldig staan; waarom zou ik mij dan tevergeefs afmatten?
30 Al zou ik mij met sneeuw gewassen en mijn handen met loog gereinigd hebben,
31 Dan zoudt Gij mij in een poel onderdompelen, zodat mijn klederen van mij zouden gruwen.
32 Want Hij is niet, zoals ik, een mens, die ik zou kunnen antwoorden: Laten wij tezamen ten gerichte gaan.
33 Was er maar een scheidsrechter tussen ons, die zijn hand op ons beiden zou kunnen leggen,
34 Zodat Hij zijn roede van mij zou wegnemen en zijn verschrikking mij niet zou overvallen;
35 Dan zou ik spreken zonder voor Hem bevreesd te zijn, want daartoe heb ik geen grond.

Job 10

1 Mijn ziel heeft een afschuw van het leven, ik wil mijn klacht de vrije loop laten, spreken in de bitterheid mijner ziel.
2 Ik zal tot God zeggen: Veroordeel mij niet; laat mij weten, waarom Gij U tegen mij keert.
3 Brengt het U voordeel, dat Gij verdrukt, dat Gij verwerpt het gewrocht uwer handen en over de raad der goddelozen licht laat stralen?
4 Hebt Gij dan vleselijke ogen, ziet Gij zoals stervelingen zien?
5 Zijn uw dagen als die van een sterveling, uw jaren als de dagen van een man,
6 Dat Gij naar mijn ongerechtigheid zoekt en speurt naar mijn zonde,
7 Hoewel Gij weet, dat ik niet schuldig ben, en dat niemand uit uw hand kan redden?
8 Uw handen hebben mij gewrocht en gevormd, geheel en volledig; en wilt Gij mij in het verderf storten?
9 Bedenk toch, dat Gij mij als leem hebt gevormd, en wilt Gij mij tot stof doen wederkeren?
10 Hebt Gij mij niet als melk uitgegoten, en mij als kaas laten stremmen,
11 Met huid en vlees mij bekleed, met beenderen en spieren mij doorweven?
12 Leven en genade hebt Gij mij geschonken, en uw zorg heeft mijn geest bewaakt.

13 Maar dit hadt Gij in uw hart verborgen, ik weet,
dat Gij dit van zins waart:
14 Wanneer ik zou zondigen, dan zoudt Gij mij waar-
nemen en mij van mijn ongerechtigheid niet vrij-
spreken.
15 Indien ik schuldig stond (wee mij! en was ik
onschuldig) ik zou, zat van smaad, en ziende op
mijn ellende, mijn hoofd niet kunnen opheffen.
16 Zou het zich verheffen, dan zoudt Gij als een
leeuw jacht op mij maken, en uw wondermacht
tegen mij opnieuw tonen.
17 Steeds nieuwe getuigen zoudt Gij tegen mij oproe-
pen, uw wrevel tegen mij steeds vergroten:
Troepen, ja een leger tegen mij!
18 Maar waarom deedt Gij mij uit de moederschoot
voortkomen, gaf ik de geest niet, eer een oog mij
zag?
19 Ik zou dan zijn, alsof ik niet geweest ware; van de
moederschoot zou ik grafwaarts zijn gedragen.
20 Zijn de dagen mijns levens niet weinige? Laat van
mij af, opdat ik een weinig vreugde beleve,
21 Voordat ik heenga, zonder terug te keren, naar het
land van donkerheid en diepe duisternis,
22 Het stikdonkere land, waar diepe duisternis en
wanorde heersen en waar het licht gelijk is aan de
duisternis.

Job 11

1 Toen nam de Naamatiet Sofar het woord en zeide:
2 Zou een woordenvloed onbeantwoord blijven, en een woordenkramer gelijk hebben?
3 Zou uw gezwets de lieden tot zwijgen brengen, en zoudt gij spotten zonder dat iemand u beschaamd maakt?
4 Gij zegt: Mijn leer is zuiver, en ik ben rein in uw ogen.
5 Maar och, of God zelf eens sprak en zijn lippen tegen u opende,
6 En u de geheimenissen der wijsheid mededeelde, omdat zij het inzicht verdubbelt. Dan zoudt gij erkennen, dat God te uwen gunste een deel uwer ongerechtigheid in vergetelheid brengt.
7 Kunt gij de geheimen Gods doorgronden, de Almachtige doorgronden ten einde toe?
8 Zij zijn hoog als de hemel; wat kunt gij doen? dieper dan het dodenrijk; wat kunt gij weten?
9 Langer dan de aarde is hun maat, en breder zijn zij dan de zee.
10 Wanneer Hij toesnelt, gevangen neemt en de vierschaar spant, wie zal Hem dan weerhouden?
11 Want Hij kent de valse lieden, en ziet de ongerechtigheid zonder ernaar te speuren.
12 Als een leeghoofd tot inzicht gebracht kan worden, kan het veulen van een wilde ezel als mens geboren worden.
13 Indien gij uw hart bereidt, en uw handen tot Hem uitstrekt;

14 Indien er ongerechtigheid in uw hand is, werp die
verre weg, en laat geen onrecht in uw tent wonen;
15 Ja, dan kunt gij uw gelaat smetteloos opheffen,
dan zult gij vast staan en niet vrezen;
16 Ja, dan zult gij de moeite vergeten, eraan denken
als aan water dat is weggevloeid.
17 Klaarder dan de middag zal het leven rijzen; zij het
nog zo donker, het zal worden als de morgen-
stond.
18 Gij zult vertrouwen, omdat er hoop is, en als gij
rondgezien hebt, zult gij gerust gaan slapen;
19 Gij zult nederliggen zonder dat iemand u
opschrikt, en velen zullen naar uw gunst dingen.
20 Maar de ogen der goddelozen zullen versmachten,
elke toevlucht is hun afgesneden, wat zij te ver-
wachten hebben, is het uitblazen van de adem.

Job 12

1 Maar Job antwoordde:
2 Waarlijk, gij zijt nog eens mensen: met u zal de
wijsheid uitsterven.
3 Ook ik heb verstand, zo goed als gij, ik doe voor u
niet onder; aan wie zijn zulke dingen niet bekend?
4 Tot een spot ben ik mijn naaste, ik, die God ver-
hoorde, als ik tot Hem riep; tot een spot is de
rechtvaardige, de vrome.
5 Voor de ongelukkige, smaad, is de mening van de
voorspoedige; dat is het deel van degenen wier
voet wankelt.
6 Vredig staan de tenten der geweldenaars en veilig
zijn zij die God tot toorn prikkelen, ieder die God
naar zijn hand wil zetten.
7 Maar vraag toch het gedierte, en het zal u onder-
richten; het gevogelte des hemels, en het zal u
inlichten.
8 Of spreek tot de aarde, en zij zal u onderrichten,
en laat de vissen der zee het u vertellen.
9 Wie onder deze alle weet niet, dat de hand des
Heren dit doet,
10 In wiens hand de ziel is van al wat leeft en de
geest van ieder sterveling?
11 Toetst het oor de woorden niet, en proeft het
gehemelte niet de spijze?
12 Bij grijsaards zou wijsheid zijn, en lengte van
dagen zou doorzicht betekenen?
13 Bij Hem is wijsheid en sterkte, Hij heeft raad en
doorzicht.

14 Breekt Hij af, er wordt niet opgebouwd; sluit Hij
iemand op, er wordt niet ontsloten;
15 Houdt Hij de wateren terug, zij verdrogen; laat Hij
ze gaan, zij woelen de aarde om.
16 Bij Hem is kracht en beleid, Zijns is de misleide en
de misleider.
17 Raadsheren zendt Hij barrevoets heen, en rechters
maakt Hij tot dwazen.
18 Boeien, door koningen aangelegd, slaakt Hij en Hij
bindt een band om hun lendenen.
19 Priesters zendt Hij barrevoets heen en wie vast
staan, stort Hij neer.
20 Hij beneemt de spraak aan hen op wie men ver-
trouwen stelt, en neemt het onderscheidingsver-
mogen der ouden weg.
21 Hij giet smaad uit over edelen en maakt de gordel
van machtigen los.
22 Hij legt de diepten uit de donkerheid bloot en
brengt de diepe duisternis aan het licht.
23 Hij maakt de volkeren groot en richt hen te gron-
de, breidt volkeren uit en voert hen weg.
24 Hij beneemt de hoofden van het volk des lands het
verstand, en doet hen ronddwalen in ongebaande
wildernis.
25 Zij tasten rond in lichtloze duisternis, en Hij doet
hen dwalen als een beschonkene.

Job 13

1 Zie, alles heeft mijn oog gezien, mijn oor gehoord en in zich opgenomen.
2 Wat gij weet, weet ik ook, ik doe voor u niet onder.
3 Maar toch, ik wil tot de Almachtige spreken, ik wens mijn zaak te bepleiten bij God.
4 Gij echter zijt lieden die met leugen pleisteren, kwakzalvers altemaal.
5 Och, of gij geheel en al zweegt! Dat zou u tot wijsheid strekken.
6 Luistert toch naar mijn terechtwijzing en slaat acht op de verwijten mijner lippen.
7 Zult gij ten gunste van God onrecht spreken en ten behoeve van Hem bedrog?
8 Wilt gij zijn partij kiezen, optreden als pleitbezorgers voor God?
9 Zal het goed zijn, als Hij u onderzoekt; kunt gij Hem bedriegen, zoals men een sterveling bedriegt?
10 Streng zal Hij u straffen, indien gij heimelijk partij kiest.
11 Zal zijn hoogheid u niet verschrikken en de schrik voor Hem u niet overvallen?
12 Uw uitspraken zijn spreuken van as, uw schilden worden schilden van leem.
13 Hoort mij zwijgend aan, dan wil ik spreken, overkome mij wat wil!
14 Ik neem mijn vlees tussen mijn tanden en leg mijn leven in mijn hand.

15 Wil Hij mij doden, ik blijf op Hem hopen; ja, mijn
wandel wil ik voor Hem rechtvaardigen.
16 Hij toch zal mij tot heil zijn, maar een godvergete-
ne zal voor Hem niet verschijnen.
17 Luistert aandachtig naar mijn woorden mijn verkla-
ring kome in uw oren.
18 Zie toch, ik zet de rechtszaak uiteen, ik weet, dat
ik in mijn recht ben.
19 Wie kan mij weerleggen? Voorzeker, ik zou dan
zwijgende de geest geven.
20 Doe mij slechts twee dingen niet, dan zal ik mij
voor U niet verbergen:
21 Neem uw hand van mij weg en laat uw verschrik-
king mij niet beangstigen.
22 Roep dan en ik zal antwoorden; of ik zal spreken
en geef Gij mij bescheid.
23 Hoevele zijn mijn ongerechtigheden en zonden?
Maak mij mijn overtreding en mijn zonde bekend.
24 Waarom verbergt Gij uw aangezicht en beschouwt
Gij mij als uw vijand?
25 Wilt Gij een weggewaaid blad schrik aanjagen, een
verdorde strohalm vervolgen,
26 Dat Gij mij een bitter lot beschikt en mij doet boe-
ten voor de ongerechtigheden mijner jeugd,
27 Dat Gij mijn voeten in het blok zet en al mijn
paden nagaat, voor mijn voetzolen belemmeringen
legt?
28 En dat bij iemand, die vergaat als vermolmd hout,
als een kleed, dat de mot verteert!

Job 14

1 De mens, uit een vrouw geboren, is kort van
dagen en zat van onrust.
2 Als een bloem ontluikt hij en verwelkt, als een
schaduw vliedt hij heen en houdt geen stand.
3 En op zulk een vestigt Gij nog uw oog; Gij daagt
mij voor U in het gericht.
4 Komt ooit een reine uit een onreine? Niet een.
5 Indien zijn dagen vastgesteld zijn, het getal zijner
maanden bij U bepaald is, Gij zijn grenzen gesteld
hebt, die hij niet zal overschrijden,
6 Wend dan uw blik van hem af, opdat hij rust
vinde, zodat hij als een dagloner behagen scheppe
in zijn dag.
7 Want voor een boom blijft er nog hoop; wordt die
omgehouwen, hij loopt weer uit, en zijn nieuwe
scheuten blijven niet achterwege.
8 Wanneer zijn wortel in de aarde veroudert en zijn
tronk in de grond afsterft,
9 Dan bot hij weer uit, zodra hij water ruikt, en
schiet twijgen als een jonge plant.
10 Maar wanneer een man sterft, dan ligt hij krachte-
loos neer; geeft een mens de geest, waar is hij
gebleven?
11 Zoals water verdampt uit een meer en een rivier
verloopt en uitdroogt,
12 Zo legt een mens zich neer en staat niet weer op;
totdat de hemelen niet meer zijn, ontwaken zij
niet en worden niet wakker uit hun slaap.

13 Och, of Gij mij in het dodenrijk wildet versteken,
mij verbergen, totdat uw toorn geweken was; dat
Gij mij een tijd steldet en dan weer aan mij dacht.
14 Als een mens sterft, zou hij herleven? Dan zou ik
hoop hebben al de dagen van mijn zware dienst,
totdat mijn aflossing zou komen.
15 Gij zoudt roepen en ik zou U antwoorden, naar
het maaksel uwer handen zoudt Gij verlangen.
16 Dan zoudt Gij, al teldet Gij mijn schreden, geen
zonde bij mij waarnemen,
17 Mijn overtreding zou in een buidel verzegeld zijn,
en mijn ongerechtigheid zoudt Gij toepleisteren.
18 Gelijk een ineenstortende berg in gruis valt, en
een rots gerukt wordt uit haar plaats,
19 Het water stenen afslijpt, zijn stromen het stof der
aarde wegspoelen, zo vernietigt Gij des mensen
hoop.
20 Gij overweldigt hem voor altijd en hij gaat heen,
Gij verandert zijn gelaat en zendt hem weg.
21 Zijn zonen mogen tot ere komen, maar hij weet
het niet; of komen zij tot lage staat, hij bemerkt
niets van hen.
22 Slechts over hemzelf lijdt zijn vlees smart, en zijn
ziel treurt over hemzelf.

Job 15

1 Toen nam de Temaniet Elifaz het woord en zeide:
2 Brengt een wijze ijdele kennis voort, en vult hij zijn binnenste met oostenwind?
3 Berispt hij met nutteloze woorden en met krachteloze beweringen?
4 Bovendien breekt gij de godsvrucht af en doet te kort aan de eerbied voor God.
5 Want uw ongerechtigheid legt u zulke woorden in de mond, en gij kiest de taal der listigen.
6 Uw eigen mond veroordeelt u, niet ik; ja, uw eigen lippen getuigen tegen u.
7 Zijt gij als eerste der mensen geboren of eer dan de heuvelen voortgebracht?
8 Hebt gij toegeluisterd in de raad Gods en de wijsheid aan u getrokken?
9 Wat weet gij, dat wij niet weten? Wat voor inzicht hebt gij, dat ons ontbreekt?
10 Ook onder ons zijn grijsaards en hoogbejaarden, rijker in jaren dan uw vader.
11 Zijn de vertroostingen Gods u te gering en het woord, dat in zachtheid tot u kwam?
12 Wat sleept uw hart u mee en wat flikkeren uw ogen,
13 Dat gij uw geest tegen God keert en zulke woorden uit uw mond laat gaan?
14 Wat is de sterveling, dat hij rein zou zijn, en dat wie uit een vrouw geboren is, rechtvaardig zou wezen?

15 Zie, in zijn heiligen stelt Hij geen vertrouwen, zelfs
de hemelen zijn niet rein in zijn ogen;
16 Hoeveel te minder de afschuwelijk verdorvene, de
mens, die ongerechtigheid indrinkt als water!
17 Ik wil u onderrichten, luister naar mij: en wat ik
geschouwd heb, dat wil ik vertellen,
18 Datgene wat de wijzen op gezag van hun vaderen
verkondigen, zonder iets te verhelen,
19 Toen alleen aan hen het land was gegeven, en
geen vreemdeling bij hen was binnengedrongen.
20 De goddeloze verkeert zijn gehele leven in angst,
de geweldenaar alle hem geschonken jaren.
21 Schrikwekkende geluiden klinken in zijn oren, in
volle vrede overvalt hem de verwoester.
22 Hij heeft geen vertrouwen, dat hij uit de duisternis
zal terugkeren: hij is bestemd voor het zwaard.
23 Hij dwaalt rond om brood. Waar is het? Hij weet,
dat de dag der duisternis voor hem ophanden is.
24 Hem beangstigen nood en benauwdheid, zij over-
weldigen hem als een koning, gereed tot de
stormloop.
25 Want hij heeft zijn hand uitgestrekt tegen God en
de Almachtige getrotseerd;
26 Hij snelt op Hem af met trotse nek, met zijn zwaar
beslagen schild.
27 Want hij heeft zijn aangezicht met vet bedekt en
een vetlaag om zijn lendenen gelegd;

28 Hij heeft zich in verwoeste steden gevestigd, in
huizen, waarin men niet mocht wonen, die
bestemd waren puinhopen te blijven.
29 Hij blijft niet rijk en zijn vermogen houdt geen
stand, zijn bezit breidt zich niet uit op aarde.
30 Hij ontkomt niet aan de duisternis, de vlam doet
zijn loten verdorren en door de adem van zijn
mond wordt hij weggevaagd.
31 Hij betrouwe niet op ijdelheid, hij komt bedrogen
uit, want ijdelheid zal zijn vergelding zijn.
32 Voor zijn tijd zal het met hem gedaan zijn en zijn
palmtak zal niet groenen.
33 Als een wijnstok laat hij zijn druiven onrijp vallen
en als een olijfboom werpt hij zijn bloesem af.
34 Want de bende der godvergetenen is onvrucht-
baar, en vuur verteert de tenten der veile lieden.
35 Zij gaan zwanger van onheil en baren ongerech-
tigheid en hun binnenste brengt bedrog voort.

Job 16

1 Maar Job antwoordde:
2 Iets dergelijks heb ik al vaak gehoord, gij zijt allen jammerlijke vertroosters.
3 Komt er geen einde aan de ijdele woorden? Wat prikkelt u toch, dat gij weer het woord neemt?
4 Ook ik zou kunnen spreken als gij, waart gij slechts in mijn plaats; ik zou mooie woorden tegen u aaneenrijgen en het hoofd over u schudden.
5 Ik zou u bemoedigen met mijn mond, en het beklag mijner lippen zou leniging geven.
6 Maar spreek ik, mijn smart wordt niet gelenigd, en houd ik mij stil, wat verlichting brengt het mij?
7 Doch nu heeft Hij mij alle kracht ontnomen; Gij hebt mijn gehele gezin uiteengeslagen,
8 En mij aangegrepen; tot een getuige is mij dit geworden: mijn kwaal is tegen mij opgestaan en klaagt mij aan.
9 Zijn toorn verscheurt en bestookt mij, Hij knerst met zijn tanden tegen mij, mijn Tegenstander scherpt zijn ogen tegen mij.
10 Men spert de mond tegen mij op, onder schimp slaat men mij op de kaken, men verzamelt zich als een man tegen mij.
11 God levert mij over aan de snoodaards, Hij geeft mij prijs aan de goddelozen.
12 Ik leefde in vrede, maar Hij schrikte mij op; Hij greep mij bij de nek en wierp mij ter aarde, stelde Zich mij ten doelwit.

13 Talrijke schichten vliegen om mij heen, meedogenloos doorboort Hij mijn nieren, Hij stort mijn gal ter aarde uit.
14 Met breuk op breuk verbreekt Hij mij, Hij snelt op mij af als een krijgsheld.
15 Een rouwgewaad heb ik over mijn huid genaaid, en mijn horen in het stof gestoken;
16 Mijn aangezicht is rood van wenen, over mijn oogleden ligt diepe duisternis,
17 Hoewel geen gewelddaad aan mijn handen kleeft, en mijn gebed rein is.
18 O aarde! bedek mijn bloed niet, en mijn geroep vinde geen rustplaats!
19 Maar ook nu, zie mijn Getuige is in de hemel, mijn Pleitbezorger in den hoge.
20 Ook al bespotten mij mijn vrienden, nochtans richt zich mijn oog schreiend op God,
21 Opdat Hij de mens recht doe tegenover God, en recht doe tussen de mens en zijn naaste.
22 Want nog weinige jaren zullen komen, en dan zal ik het pad gaan, waarlangs ik niet zal wederkeren.

Job 17

1 Mijn leven is verwoest, mijn dagen zijn uitgeblust,
mij rest slechts het graf.
2 Voorwaar, bespotting is mijn deel; mijn oog moet
rusten op hun getwist.
3 Stel U zelf als mijn borg bij U; wie anders zal voor
mij handslag geven?
4 Want hun hart hebt Gij gesloten voor inzicht;
daarom zult gij hen niet laten zegepralen.
5 Wie vrienden aanklaagt uit winstbejag, de ogen
van diens kinderen zullen versmachten.
6 Men heeft mij tot een spreekwoord gemaakt onder
de volken, en ik ben iemand, die men in het aan-
gezicht spuwt.
7 Mijn oog is dof geworden van verdriet, al mijn
leden zijn als een schaduw.
8 De oprechten zijn daarover ontzet, en de onschul-
dige ergert zich over de godvergetene.
9 Nochtans houdt de rechtvaardige vast aan zijn
weg, en wie rein van handen is neemt toe in
kracht.
10 Toch komt gij allen telkens terug; komt dan maar!
een wijze zal ik onder u niet vinden.
11 Mijn dagen gaan voorbij, verijdeld zijn mijn plan-
nen, de wensen van mijn hart.
12 De nacht willen zij maken tot dag: het licht zou
meer nabij zijn dan de duisternis.
13 Wanneer ik het dodenrijk verwacht als mijn tehuis,
in de duisternis mijn leger spreid,

14 Tot de groeve zeg: Gij zijt mijn vader, tot de wor-
men: Mijn moeder en mijn zuster,
15 Waar ergens is dan mijn hoop? Ja, mijn verwach-
ting, wie kan haar ontdekken?
16 Zij zullen naar de diepten van het dodenrijk neder-
dalen, wanneer wij tezamen in het stof nederzin-
ken.

Job 18

1 Toen nam de Suchiet Bildad het woord en zeide:
2 Hoelang zult gij met woorden strikken zetten? Wanneer gij verstandig wordt, dan zullen wij daarna spreken.
3 Waarom worden wij als vee beschouwd, zijn wij stompzinnig in uw ogen?
4 Gij, die in toorn uzelf verscheurt, zal om uwentwil de aarde ontvolkt en een rots van haar plaats gerukt worden?
5 Toch zal het licht der goddelozen uitgeblust worden, en de gloed van zijn vuur zal niet blijven schijnen.
6 Het licht in zijn tent verduistert, en zijn lamp boven hem wordt uitgeblust.
7 Zijn krachtige schreden worden belemmerd, en zijn eigen raadslag werpt hem neder.
8 Want door zijn eigen voeten geraakt hij in het net, en over het vlechtwerk van een vangkuil wandelt hij.
9 Een klem grijpt zijn hiel, een strik houdt hem vast.
10 Een touw is voor hem in de grond verborgen, een valstrik ligt voor hem op het pad.
11 Aan alle kant overvallen hem verschrikkingen en jagen hem voort op zijn schreden.
12 Het onheil hongert naar hem, het verderf staat bereid tot zijn val.
13 De eerstgeborene van de dood vreet de stukken van zijn huid weg, vreet zijn leden af.
14 Hij wordt weggerukt uit zijn tent, waar hij zich veilig voelde; dit doet hem voortschrijden naar de koning der verschrikkingen.

15 In zijn tent huist wat niet bij hem behoort, zwavel
wordt over zijn woning gestrooid.
16 Van onderen verdrogen zijn wortels, en van boven
verwelken zijn twijgen.
17 Zijn nagedachtenis vergaat van de aardbodem,
zijn naam wordt op straat niet meer genoemd.
18 Men stoot hem voort uit het licht in de duisternis,
en men jaagt hem weg uit de bewoonde wereld.
19 Hij zal telg noch spruit hebben onder zijn volk, en
niemand zal overblijven in het oord, waar hij ver-
toeft.
20 De jongeren zullen ontzet staan over zijn dag, en
huivering zal de ouderen aangrijpen.
21 Waarlijk, zo gaat het met de woning van de ver-
keerde, zo met de woonplaats van hem die God
niet erkent.

Job 19

1 Maar Job antwoordde:
2 Hoelang nog zult gij mijn ziel grieven en mij met
woorden verbrijzelen?
3 Reeds tienmaal hebt gij mij gesmaad; gij schaamt
u niet mij te kwellen.
4 Heb ik dan werkelijk gedwaald, woont de dwaling
bij mij?
5 Indien gij werkelijk een hoge toon tegen mij wilt
aanslaan, levert mij dan het bewijs voor mijn
schande.
6 Erkent toch, dat God mij onrecht gedaan heeft en
zijn net over mij heeft heengeworpen.
7 Zie, ik schreeuw: Geweld! Maar ik krijg geen ant-
woord. Ik roep om hulp, maar er is geen recht.
8 Mijn weg heeft Hij toegemuurd, zodat ik niet ver-
der kan, en op mijn paden spreidt Hij duisternis.
9 Mijn eer heeft Hij mij ontroofd, de kroon van mijn
hoofd weggenomen.
10 Hij heeft mij aan alle kanten afgebroken, zodat ik
verga, en mijn hoop als een boom uitgerukt.
11 Hij heeft zijn toorn tegen mij doen ontbranden en
mij als zijn vijand beschouwd.
12 Als een man komen zijn benden aan, zij banen
zich een weg tegen mij en legeren zich rondom
mijn tent.
13 Mijn broeders heeft Hij van mij verwijderd, en mijn
kennissen zijn mij geheel vreemd geworden.

14 Mijn nabestaanden zijn weggebleven en mijn
bekenden hebben mij vergeten.
15 Mijn huisgenoten en mijn slavinnen beschouwen
mij als een vreemde, ik ben in hun ogen een onbe-
kende geworden.
16 Roep ik mijn slaaf, dan antwoordt hij niet; nadruk-
kelijk moet ik hem smeken.
17 Mijn adem staat mijn vrouw tegen en mijn reuk is
walgelijk voor mijn stamgenoten.
18 Zelfs knapen verachten mij, sta ik op, dan spreken
zij tegen mij in.
19 Allen die vertrouwelijk met mij omgingen, schu-
wen mij; en zij die ik liefhad, hebben zich tegen
mij gekeerd.
20 Mijn gebeente kleeft aan mijn huid en aan mijn
vlees, en slechts mijn tandvlees bleef mij over.
21 Ontfermt u, ontfermt u mijner, gij mijn vrienden,
want Gods hand heeft mij getroffen.
22 Waarom vervolgt gij mij, gelijk God, en wordt gij
niet verzadigd van mijn vlees?
23 Och, of mijn woorden toch werden opgeschreven,
och, of zij kwamen in een boek,
24 Met een ijzeren stift in lood werden gegrift, voor
eeuwig gehouwen in een rots!
25 Maar ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste zal
Hij op het stof optreden.

26 Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik uit
mijn vlees God aanschouwen,
27 Die ik zelf mij ten goede aanschouwen zal, die
mijn eigen ogen zullen zien en niet een vreemde;
mijn nieren in mijn binnenste versmachten van
verlangen.
28 Als gij dan zegt: Hoe zullen wij hem vervolgen en
de grond der zaak bij hem ontdekken! *f*
29 Vreest dan voor uzelf het zwaard, want [uw] grim-
migheid is een halsmisdaad, opdat gij moogt
erkennen, dat er een gericht is.

Job 20

1 Toen nam de Naamatiet Sofar het woord en zeide:
2 Nu dwingen mijn gedachten mij toch tot een ant-
woord, omdat het in mij stormt.
3 Ik hoorde een voor mij smadelijke terechtwijzing,
maar geest zonder inzicht gaf mij antwoord.
4 Weet gij dit soms van oudsher, sedert de mens op
aarde geplaatst is?
5 Voorzeker, het gejubel der goddelozen duurt kort,
en de vreugde der godvergetenen slechts een
ogenblik.
6 Al verheft zich zijn trots hemelhoog, en raakt zijn
hoofd aan de wolken,
7 Hij gaat als zijn drek voor altijd te gronde; wie
hem gezien hebben, zeggen: Waar is hij?
8 Als een droom vervliegt hij, onvindbaar, hij wordt
weggevaagd als een nachtgezicht.
9 Het oog, dat hem bespeurde, aanschouwt hem
niet meer, en zijn woonplaats ziet hem niet terug.
10 Zijn zonen moeten de gunst van geringen zoeken,
en zijn eigen handen moeten zijn vermogen afge-
ven.
11 Zijn gebeente moge vol levenskracht zijn, deze
legt zich met hem neer in het stof.
12 Al moge het kwaad zoet zijn in zijn mond, al moge
hij het verbergen onder zijn tong,
13 Al moge hij het sparen en niet prijsgeven, al moge
hij het terughouden tegen zijn gehemelte,

14 Toch verandert zijn spijze in zijn ingewanden, zij wordt addervenijn in zijn binnenste.
15 Schatten slokte hij in, maar hij moet ze weer uitspuwen, God drijft ze uit zijn buik.
16 Addergif zal hij inzuigen, een slangetong zal hem doden.
17 Hij mag zich niet verlustigen in beken, in vlietende stromen van honig en room.
18 Het moeizaam verworvene moet hij afgeven, hij kan het niet doorslikken; evenals het vermogen, door zijn ruilhandel verkregen, zonder dat hij er genot van heeft.
19 Want hij heeft geringen verbrijzeld, aan hun lot overgelaten, een huis geroofd, maar hij kan het niet opbouwen.
20 Voorwaar, hij kent geen rust in zijn binnenste, en met zijn schatten zal hij niet ontkomen.
21 Niets ontsnapt aan zijn vraatzucht, daarom heeft zijn voorspoed geen bestand.
22 Ondanks zijn volle overvloed wordt het hem bang, de volle zwaarte van het onheil overvalt hem.
23 Om zijn buik te vullen laat [God] zijn brandende toorn tegen hem los, die Hij op hem doet neerregenen als zijn spijze.
24 Hij moge vluchten voor het ijzeren wapen, de koperen boog zal hem doorboren.

25 Hij moge [de] [pijl] uittrekken, zodat deze zijn rug
uitgaat, en de schicht uit zijn gal te voorschijn
komt: doodsschrik komt over hem.
26 Algehele duisternis is bewaard voor wat hij spaart;
een vuur, niet [door] [mensen] aangeblazen, vers-
lindt hem en verteert wat in zijn tent overig is.
27 De hemel openbaart zijn ongerechtigheid, en de
aarde staat tegen hem op.
28 Wat in zijn huis was opgelegd, wordt weggevoerd,
weggevaagd ten dage van zijn toorn.
29 Dat is van Godswege het deel van de goddeloze
mens, de erfenis, van God hem toegezegd.

Job 21

1 Maar Job antwoordde:
2 Luistert nu eens goed naar mijn woord: laat dit de
vertroosting zijn, die gij biedt.
3 Verdraagt mij, dan zal ik spreken, en nadat ik
gesproken heb, moogt gij spotten.
4 Richt mijn klacht zich soms tot een mens? Waarom
zou ik dan niet ongeduldig worden?
5 Wendt u tot mij, dan zult gij ontzet staan en de
hand op de mond leggen.
6 Als ik eraan denk, sta ik verschrikt, en grijpt sidde-
ring mij aan.
7 Waarom blijven de goddelozen in leven, worden
zij oud, nemen zelfs toe in kracht?
8 Hun nakroost blijft bestendig met hen, hun sprui-
ten zijn voor hun ogen.
9 Hun huizen zijn veilig, zonder vrees, Gods roede
treft hen niet.
10 Hun stier bespringt en mist niet, hun koe kalft en
heeft geen misdracht.
11 Hun knapen laten zij uittrekken als een kudde, hun
kinderen huppelen in het rond.
12 Zij zingen bij tamboerijn en citer, en zijn vrolijk bij
de tonen der fluit.
13 Zij brengen hun dagen door in voorspoed, en in
vrede dalen zij in het dodenrijk neer.
14 Maar tot God zeiden zij: Wijk verre van ons, want
aan de kennis uwer wegen hebben wij geen lust.

15 Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen, en wat baat het ons, dat wij bij Hem zouden aandringen?
16 [Gij] [zeidet]: Zie, hun voorspoed staat niet in hun eigen macht, de raadslag der goddelozen is verre van mij.
17 Hoe dikwijls wordt de lamp der goddelozen uitgeblust, en komt hun verderf over hen, deelt Hij hun in zijn toorn smarten toe!
18 Zij worden als stro voor de wind, als kaf, dat de storm wegblaast.
19 God spaart zijn onheil op voor zijn zonen. [Maar] [ik] [zeg]: Hij moest het hemzelf vergelden, dan zou hij het merken;
20 Zijn eigen ogen moesten zijn verderf aanschouwen, en zelf moest hij drinken van de grimmigheid des Almachtigen.
21 Want wat bekommert hij zich om zijn gezin na zijn dood, wanneer het getal zijner maanden is afgesneden?
22 Zal iemand God kennis leren, Hem, die de hemelingen richt?
23 De een sterft in ongebroken kracht, volkomen rustig en vredig;
24 Zijn lendenen zijn vol vet, en het merg zijner beenderen blijft fris.
25 De ander sterft bitter te moede, zonder het goede te hebben gesmaakt.
26 Tezamen liggen zij neer in het stof, en het gewormte bedekt hen.
27 Zie, ik ken uw overleggingen en uw bedenksels, waarmede gij mij geweld aandoet,

28 Dat gij zegt: Waar is het huis van die machthebber
gebleven? En waar is de tent die de goddelozen
bewoonden?
29 Hebt gij geen navraag gedaan bij hen die op de
weg voorbijtrekken, gij kunt hun aanwijzingen
toch niet loochenen,
30 Dat de bozen ten dage des verderfs bewaard wor-
den, en ten dage van [Gods] verbolgenheid in vei-
ligheid gebracht?
31 Wie verwijt hem zijn gedrag in zijn aangezicht? En
heeft hij iets gedaan, wie vergeldt het hem?
32 Hij wordt ten grave gedragen, en voor zijn graf-
heuvel draagt men zorg.
33 Zacht dekken hem de kluiten in het dal, iedereen
sluit zich aan achter hem, en voor hem uit [gaan]
ontelbaren.
34 Ach, wat troost gij mij toch met ijdele woorden,
en uw antwoorden, slechts bedrog blijft ervan
over!

Job 22

1 Toen nam de Temaniet Elifaz het woord en zeide:
2 Kan een mens Gode een dienst bewijzen? Neen, de verstandige bewijst zichzelf een dienst.
3 Geeft het de Almachtige voordeel, dat gij rechtvaardig zijt, of gewin, wanneer gij uw weg zuiver houdt?
4 Zou Hij u soms om uw godsvrucht bestraffen en met u in het gericht treden?
5 Is niet uw boosheid groot, en zijn uw ongerechtigheden niet eindeloos?
6 Immers, zonder oorzaak naamt gij pand van uw broeders, en berooiden trokt gij de klederen uit;
7 De amechtige gaaft gij geen water te drinken, de hongerige onthieldt gij brood;
8 Maar de man met krachtige arm, die behoorde het land, en de aanzienlijke, die woonde er,
9 Weduwen liet gij ledig heengaan, en de armen der wezen werden verbrijzeld.
10 Daarom zijn strikken rondom u, en heeft schrik u plotseling verbijsterd.
11 Of ziet gij de duisternis niet, en de watervloed die u overdekt?
12 Woont God niet in de hoge hemel? Zie toch, hoe hoog de hoogste sterren staan!
13 Maar gij denkt: Wat weet God? Kan Hij richten door de donkerheid heen?

14 Wolken omhullen Hem, zodat Hij niet ziet; Hij
wandelt langs de kring des hemels!
15 Wilt gij u houden aan de overoude weg die de
boosdoeners hebben betreden,
16 Welke weggerukt zijn voor hun tijd, wier grond-
slag werd weggespoeld als een rivier?
17 Die tot God zeiden: Wijk van ons! en: Wat kan de
Almachtige ons maken?*f*
18 En toch was Hij het, die hun huizen met overvloed
vulde. De raadslag der goddelozen is echter verre
van mij.
19 De rechtvaardigen zien het en verheugen zich, en
de onschuldige drijft met hen de spot:
20 Waarlijk, onze tegenstanders zijn vernietigd, en
het vuur heeft hun nalatenschap verteerd.
21 Gewen u toch aan Hem, opdat gij vrede hebt;
daardoor zal uw gewin groot zijn.
22 Neem toch uit zijn mond de onderwijzing aan, en
leg zijn woorden weg in uw hart.
23 Wanneer gij u tot de Almachtige bekeert, zult gij
gebouwd worden; wanneer gij het onrecht uit uw
tent verwijdert,
24 Het gouderts wegwerpt in het stof, het goud van
Ofir op de rotsgrond der beken,
25 En de Almachtige uw voorraad gouderts en uw zil-
verschat zal zijn,
26 Voorwaar, dan zult gij u verlustigen in de
Almachtige en uw aangezicht opheffen tot God.
27 Als gij tot Hem bidt, zal Hij u verhoren, en gij zult
Hem uw geloften betalen.

28 Wanneer gij tot iets besluit, dan komt het tot stand, en op uw wegen straalt het licht.

29 Wanneer men vernedert, zegt gij: Omhoog! en wie de ogen neerslaat, die helpt Hij.

30 Hij redt zelfs hem die niet onschuldig is, en door de reinheid uwer handen kunt gij gered worden.

Job 23

1 Maar Job antwoordde:
2 Nu wordt mijn klacht toch tot opstandigheid, hoe-
wel mijn hand mijn zuchten nog bedwingt.
3 O, dat ik Hem wist te vinden, dat ik tot zijn
woning mocht komen!
4 Dan zou ik Hem mijn rechtszaak uiteenzetten en
mijn mond met bewijzen vullen.
5 Ik zou de woorden vernemen, die Hij mij zou ant-
woorden, en ik zou verstaan, wat Hij mij zou zeg-
gen.
6 Zou Hij met overmacht tegen mij strijden? Neen,
maar Hij zou acht op mij slaan.
7 Dan zou een oprechte bij Hem pleiten, en zou ik
voorgoed aan mijn Rechter ontkomen.
8 Zie, ga ik naar het oosten, Hij is er niet; en naar
het westen, ik bespeur Hem niet;
9 Werkt Hij in het noorden, ik aanschouw Hem niet;
keert Hij Zich naar het zuiden, ik zie Hem niet.
10 Want Hij weet, hoe mijn wandel is; toetste Hij mij,
ik kwam als goud te voorschijn.
11 Mijn voet bleef vast in zijn spoor, ik hield zijn weg
zonder af te buigen;
12 Het gebod zijner lippen deed ik niet wijken, in
mijn binnenste verborg ik de woorden van zijn
mond.
13 Maar Hij blijft Zichzelf gelijk; wie kan Hem keren?
Wat Hij begeert, voert Hij uit.
14 Want Hij zal volbrengen wat over mij beschikt is,
en vele dergelijke dingen heeft Hij in de zin.

15 Daarom ben ik voor Hem verschrikt; als ik mij dat
indenk, sidder ik voor Hem.
16 Want God heeft mijn hart doen versagen, de
Almachtige heeft mij verschrikt;
17 Want niet vanwege de duisternis verga ik, noch
omdat donkerheid mijn aangezicht bedekt.

Job 24

1 Waarom zijn vanwege de Almachtige geen oor-
deelstijden voorbehouden, en zien zij die Hem
kennen, zijn gerichtsdagen niet?
2 Er zijn er, die grensstenen verzetten, die kudden
roven en ze weiden.
3 De ezel der wezen voeren zij weg, de koe der
weduwe nemen zij te pand;
4 De armen dringen zij van de weg, de ellendigen
des lands verbergen zich altegader.
5 Zie, als wilde ezels in de woestijn gaan zij uit tot
hun werk, zoekend naar voedsel; de steppe moet
hun het brood voor de kinderen verschaffen.
6 In het veld halen zij zich voeder en de wijngaard
van de goddeloze lezen zij af.
7 Naakt overnachten zij, bij gebrek aan kleding, zij
hebben geen dekking tegen de koude;
8 Van de stortregen der bergen worden zij doornat,
en bij gebrek aan een schuilplaats drukken zij zich
vast tegen de rots.
9 Er zijn er, die de wees van de moederborst roven
en tegen de ellendige gewelddadig handelen.
10 Naakt lopen dezen rond, bij gebrek aan kleding,
en zelf hongerend, dragen zij schoven;
11 Tussen twee terrassen persen zij olie en treden de
perskuipen, terwijl zij versmachten van dorst.
12 Uit de stad stijgt het gekerm van stervenden op en
roept de ziel van gewonden om hulp, doch God
slaat geen acht op het gebed.
13 Anderen behoren tot de vijanden van het licht, zij
kennen zijn wegen niet en blijven niet op zijn
paden.

14 Tegen het daglicht maakt de moordenaar zich op
en doodt de ellendige en de arme, en des nachts
is hij een dief gelijk.
15 Het oog van de overspeler wacht op de scheme-
ring, denkende: Geen oog mag mij zien; en hij
legt een bedekking op zijn gezicht.
16 In het duister dringt men de huizen binnen; over-
dag sluiten zij zich op, zij willen niets weten van
het daglicht;
17 Want voor hen tezamen is diepe duisternis als
morgenstond, daar zij met de verschrikkingen der
diepe duisternis vertrouwd zijn.
18 Snel drijven zij voort op het watervlak, vervloekt
wordt hun erfdeel in het land, zij slaan de weg
naar de wijnbergen niet in.
19 Droogte en hitte roven het sneeuwwater weg, zo
het dodenrijk hen die zondigen.
20 De moederschoot vergeet hem, de wormen vergasten
zich aan hem, aan hem wordt niet meer gedacht, de
ongerechtigheid wordt gebroken als een boom.
21 Hij die een onvruchtbare, welke niet baart, uit-
plundert, en aan een weduwe geen gunst bewijst,
22 En zelfs sterken voortsleept door zijn kracht; hij
staat daar, maar is zijn leven niet zeker.
23 Stelt Hij hem in veiligheid, hij leunt daarop, en
zijn ogen zijn op hun wegen gericht.
24 Een korte tijd verheffen zij zich en zij zijn niet meer,
zij zinken ineen en verschrompelen gelijk alles, zij
worden afgesneden als de top van een halm.
25 Indien dit zo niet is, wie durft mij logenstraffen en
mijn woord teniet doen?

Job 25

1 Toen nam de Suchiet Bildad het woord en zeide:
2 Heerschappij en verschrikking zijn bij Hem, die vrede gebiedt in zijn hoge hemel.
3 Zijn zijn legerscharen te tellen? En over wie gaat zijn licht niet op?
4 Hoe zou dan een mens rechtvaardig zijn bij God, of hoe zou hij rein zijn, die uit een vrouw geboren is?
5 Zie, zelfs de maan; zij schijnt niet helder, en de sterren zijn niet rein in zijn ogen;
6 Hoeveel te minder de sterveling, een made, het mensenkind, een worm?

Job 26

1 Maar Job antwoordde:
2 Hoe goed hebt gij de onmachtige geholpen, en de krachteloze arm gesteund!
3 Wat hebt gij goede raad gegeven aan hem die wijsheid mist, en welk een inzicht hebt gij overvloedig bekend gemaakt!
4 Met wiens hulp hebt gij zulke woorden geuit, en wiens geest ging van u uit?
5 De schimmen krimpen ineen onder de wateren, en hun bewoners.
6 Het dodenrijk ligt voor Hem open, het verderf heeft geen bedekking.
7 Hij spant het noorden uit over de baaierd, Hij hangt de aarde op aan het niet.
8 Hij bindt de wateren bijeen in zijn wolken, zonder dat het wolkendek daaronder scheurt.
9 Hij bedekt de aanblik van zijn troon door daarover zijn wolken uit te spreiden.
10 Hij trok een kring over het watervlak, tot waar het licht aan de duisternis grenst;
11 De zuilen des hemels wankelden en stonden ontzet voor zijn dreigen.
12 Hij stilde de zee door zijn kracht en verpletterde Rahab door zijn beleid.
13 Door zijn adem werd de hemel helder, zijn hand doorboorde de snelle slang.
14 Zie, dit zijn nog maar de uitlopers zijner wegen, en slechts een fluisterend woord vernemen wij van Hem. Wie zou dan de donder zijner kracht kunnen verstaan?

Job 27

1 En Job ging voort zijn spreuk aan te heffen en zeide:
2 Zo waar God leeft, die mij mijn recht onthoudt, en de Almachtige, die mijn ziel met bitterheid heeft vervuld;
3 Zolang mijn adem nog ten volle in mij is, en de geest Gods in mijn neusgaten,
4 Zullen mijn lippen waarlijk geen onrecht spreken, en zal mijn tong geen bedrog uiten.
5 Het zij verre van mij, dat ik u gelijk zou geven; totdat ik de geest geef, zal ik mijn onschuld niet prijsgeven.
6 Aan mijn gerechtigheid houd ik vast en ik geef haar niet op; mijn hart veroordeelt niet een mijner dagen.
7 Het verga mijn vijand als de goddeloze, en mijn tegenstander als de verkeerde.
8 Want wat is de verwachting van de godvergetene, als God zijn leven afsnijdt, als Hij dat opeist?
9 Zal God zijn hulpgeroep horen, als benauwdheid hem overvalt?
10 Kan hij zich in de Almachtige verlustigen, God aanroepen te allen tijde?
11 Ik zal u onderrichten aangaande de hand Gods, wat de Almachtige voorheeft, zal ik niet verbergen.
12 Gij allen hebt het immers zelf gezien; waarom zijt gij dan door een ijdele waan bevangen?
13 Dit is van Godswege het deel van de goddeloze mens, het erfdeel van de geweldenaars, dat zij van de Almachtige ontvangen:

14 Als zijn kinderen talrijk worden, het is voor het zwaard, en zijn spruiten worden niet met brood verzadigd;
15 Wie van hem overblijven, worden door de pest ten grave gesleept, en hun weduwen wenen niet.
16 Al hoopt hij geld op als stof en verschaft zich kleding als leem,
17 Hij verschaft zich die, maar de rechtvaardige bekleedt er zich mee, en de onschuldigen verdelen het geld.
18 Zijn huis bouwt hij als een mot, of een hut, zoals een wachter die maakt.
19 Rijk legt hij zich ter ruste, maar hij kan het niet weer doen, hij doet zijn ogen open en er is niets meer.
20 Verschrikkingen grijpen hem aan als waterstromen, bij nacht rukt de storm hem weg;
21 De oostenwind neemt hem op, en daar gaat hij; die stormt hem weg van zijn plaats.
22 Zonder erbarmen werpt Hij [zijn] [pijlen] naar hem, en ijlings moet hij voor zijn hand vluchten.
23 Men klapt over hem in de handen en fluit uit zijn woonplaats hem na.

Job 28

1 Er zijn wel oorden, waar men het zilver te voor-
schijn brengt, en plaatsen, waar men het goud
wast;
2 Ijzer wordt uit de grond gehaald, en steen smelt
men tot koper.
3 Men maakt een einde aan de duisternis, en tot de
uiterste diepte doorvorst men het gesteente in de
donkerheid en in de diepe duisternis.
4 Men boort een mijnschacht ver van waar mensen
wonen; zonder steun voor de voet hangen zij, ver
van de mensen zweven zij.
5 De aarde, waaruit het brood voortkomt, onder
haar wordt er gewoeld als door vuur.
6 Haar gesteente is de vindplaats van lazuursteen,
die goudstofjes bevat.
7 Het pad daarheen, geen roofvogel kent het, het
oog van de gier bespeurt het niet;
8 De trotse dieren betreden het niet, de leeuw
schrijdt er niet over.
9 [De] [mens] slaat zijn hand aan het harde gesteen-
te, hij woelt de bergen om van hun wortel af;
10 In de rotsen houwt hij gangen uit, en allerlei kost-
baars ziet zijn oog;
11 De bronnen der stromen damt hij af, en hij brengt
het verborgene aan het licht.
12 Maar de wijsheid: Waar wordt zij gevonden, en
waar toch is de verblijfplaats van het inzicht?
13 De sterveling kent haar waarde niet, en zij wordt
niet gevonden in het land der levenden.

14 De waterdiepte zegt: In mij is zij niet, en de zee
zegt: Zij is niet bij mij.
15 Gedegen goud kan voor haar niet gegeven wor-
den, en zilver kan niet als haar koopprijs worden
afgewogen;
16 Zij kan niet worden geschat tegen het fijne goud
van Ofir, noch tegen de kostbare chrysopraas of
de lazuursteen.
17 Goud noch glas kunnen haar evenaren, men ruilt
haar niet tegen kleinodien van gelouterd goud;
18 Paarlemoer noch kristal komen [naast] [haar] in
aanmerking, en het bezit van wijsheid gaat koralen
te boven.
19 De chrysoliet uit Ethiopie kan haar niet evenaren,
tegen louter, fijn goud kan zij niet geschat wor-
den.
20 Deze wijsheid dan: vanwaar komt zij, en waar toch
is de verblijfplaats van het inzicht?
21 Zij is onttrokken aan het oog van al wat leeft, zelfs
voor het gevogelte des hemels is zij verborgen.
22 Het verderf en de dood zeggen: Met onze oren
hebben wij haar gerucht vernomen.
23 God kent de weg tot haar, Hij weet haar verblijf-
plaats.
24 Want Hij schouwt tot de einden der aarde, wat
onder de ganse hemel is, ziet Hij.
25 Toen Hij voor de wind de kracht vaststelde, en van
het water de maat bepaalde,

26 Toen Hij de regen een wet voorschreef en de blik-
semschichten een weg,
27 Toen zag Hij haar en verkondigde haar, Hij stelde
haar op haar plaats en doorgrondde haar;
28 Maar tot de mens zeide Hij: Zie, de vreze des
Heren, dat is wijsheid, en van het kwade te wijken
is inzicht.

Job 29

1 En Job ging voort zijn spreuk aan te heffen en
zeide:
2 O, dat ik was als in vroegere maanden, als in de
dagen, toen God mij behoedde;
3 Toen Hij zijn lamp boven mijn hoofd deed schij-
nen, ik in de duisternis wandelde bij zijn licht;
4 Zoals ik was in de bloeitijd van mijn leven, toen
Gods vertrouwelijke omgang in mijn tent toefde;
5 Toen de Almachtige nog met mij was, en mijn kin-
deren rondom mij waren;
6 Toen mijn schreden zich baadden in room, en de
rots in mijn nabijheid oliebeken uitgoot.
7 Wanneer ik uitging naar de stadspoort, mijn zetel
deed plaatsen op het plein,
8 Dan verborgen knapen zich, als zij mij zagen,
hoogbejaarden verhieven zich en bleven staan;
9 Vorsten staakten hun gesprek en legden de hand
op hun mond;
10 De stem der edelen verstomde en hun tong kleef-
de aan hun gehemelte;
11 Wanneer een oor mij hoorde, prees het mij geluk-
kig, en wanneer een oog mij zag, gaf het goede
getuigenis van mij.
12 Want ik redde de ellendige die om hulp riep, de
wees en hem die geen helper had;
13 De zegenwens van wie dreigde onder te gaan,
kwam op mij, en het hart der weduwe deed ik
jubelen;
14 Met gerechtigheid bekleedde ik mij, en mijn recht

bekleedde mij als mantel en hoofddoek;
15 Tot ogen was ik voor de blinde, en tot voeten voor de kreupele;
16 Een vader was ik voor de armen, en het rechtsgeding van mij onbekenden, onderzocht ik;
17 Ik verbrijzelde het gebit van de verkeerde en rukte de prooi uit zijn tanden.
18 Ik dacht: Tegelijk met mijn nest zal ik de geest geven en mijn dagen vermeerderen als de feniks.
19 Mijn wortel was voor het water toegankelijk, en de dauw overnachtte op mijn takken.
20 Mijn eer was altijd nieuw bij mij, en mijn boog verjongde zich in mijn hand.
21 Men luisterde naar mij en wachtte af, men hoorde zwijgend naar mijn raad.
22 Na mijn woord sprak niemand meer, en mijn rede druppelde op hen neder.
23 Men wachtte op mij als op de regen, en opende de mond als naar voorjaarsregen.
24 Lachte ik hun toe, zij konden het nauwelijks geloven, maar de glans van mijn aangezicht konden zij niet verdonkeren.
25 Verkoos ik hen te bezoeken, dan zat ik op de eerste plaats, ik troonde bij de schare als een koning, als een, die treurenden troost.

Job 30

1 Maar nu lachen mij uit, wie jonger van jaren zijn dan ik, wier vaders ik te min vond om bij de honden van mijn kudde te zetten.

2 Trouwens, wat zou mij de kracht van hun handen gebaat hebben? Bij hen was de levenskracht vergaan:

3 Mensen, die door gebrek en honger uitgeput, het dorre land afknagen, de struiken van woestijn en woestenij;

4 Zij plukken de melde bij het struikgewas af, en de wortel van de brem dient hun tot voedsel.

5 Zij worden uit de samenleving weggejaagd, en men schreeuwt tegen hen als tegen dieven.

6 In huiveringwekkende dalen moeten zij wonen, in aardholen en rotskloven;

7 Tussen de struiken balken zij, onder de netels hokken zij samen,

8 Dwaze, ja eerloze lieden, weggezweept uit het land.

9 Maar nu ben ik hun tot een spotlied geworden en ik werd hun tot een onderwerp van gepraat.

10 Zij verafschuwden mij, houden zich op een afstand van mij, en sparen mijn gelaat het speeksel niet;

11 Want Hij heeft mijn tentkoord losgemaakt en mij vernederd, en tegen mij hebben zij de teugel gevierd.

12 Ter rechterzijde verheft zich het gebroed, mijn voeten stoten zij weg en banen tegen mij hun onheilspaden;

13 Mijn pad hebben zij vernield, zij bevorderen mijn
ondergang, zij die zelf geen helper hebben.
14 Als door een wijde bres rukken zij aan, te midden
van het vallende puin komen zij aangolven.
15 Verschrikkingen worden over mij uitgestort; als
een wind wordt mijn aanzien weggevaagd; en
mijn geluk is als een wolk vervlogen.
16 Maar nu stort mijn ziel zich in mij uit; dagen van
ellende grijpen mij aan.
17 De nacht doorboort het gebeente in mij, en mijn
knagende pijnen rusten niet.
18 Door overmacht is mijn hulsel ontredderd, het
hangt om mij heen als mijn onderkleed.
19 Hij heeft mij in het slijk geworpen, en ik ben aan
stof en as gelijk geworden.
20 Ik roep tot U om hulp, maar Gij antwoordt mij
niet; ik sta daar, maar Gij let niet op mij.
21 Gij verandert U voor mij in een meedogenloze, Gij
bestrijdt mij met uw sterke hand;
22 Gij heft mij op de wind en voert mij weg en doet
mij in noodweer vergaan.
23 Ja, ik weet: Gij voert mij ten dode, naar de verza-
melplaats van al wat leeft.
24 Waarlijk, zal men tot de neergestorte de hand niet
uitstrekken, indien hij in zijn ongeluk hulpeloos is?
25 Weende ik niet over hem die zware dagen had?
Was ik niet bekommerd over de arme?

26 Ik verwachtte het goede, maar het kwade kwam; ik
verbeidde het licht, maar de duisternis kwam.
27 Mijn binnenste kookt en komt niet tot rust, dagen
van ellende hebben mij overvallen.
28 Treurend, zonder zonnelicht, ga ik daarheen, om
hulp roepend sta ik in de gemeente.
29 Een broeder der jakhalzen ben ik geworden, en
een metgezel der struisvogels.
30 Mijn huid is zwart en laat van mij los, mijn
gebeente brandt van koortsgloed;
31 Mijn citerspel werd tot rouwklacht, mijn fluitspel
tot bitter geween.

Job 31

1 Ik had met mijn ogen een verbond gesloten, hoe
zou ik dan een maagd hebben aangezien?
2 Want wat is het deel, door God van omhoog
beschikt, het erfdeel, door de Almachtige uit den
hoge bepaald?
3 Is het niet ondergang voor de verkeerde en onge-
luk voor de bedrijvers van ongerechtigheid?
4 Slaat Hij niet mijn wegen gade en telt Hij niet al
mijn schreden?
5 Indien ik ooit met leugens heb omgegaan, of mijn
voet zich heeft gerept tot bedrog,
6 Hij wege mij op een zuivere weegschaal, dan zal
God mijn onschuld erkennen.
7 Indien mijn tred van de weg is afgeweken, mijn
hart mijn ogen heeft gevolgd en een smet aan
mijn handen kleeft,
8 Dan moge ik zaaien en een ander het eten, en wat
voor mij is ontsproten, moge worden ontworteld!
9 Indien mijn hart zich heeft laten lokken tot een
vrouw, en ik geloerd heb aan de deur van mijn
naaste,
10 Dan moge mijn vrouw voor een ander malen, en
mogen anderen zich over haar neerbuigen.
11 Want dat zou een schande zijn, ja, een ongerech-
tigheid, voor de rechter te boeten.
12 Voorzeker, het zou een vuur zijn, dat ten verderve zou
doorvreten en mijn ganse opbrengst zou verdelgen.
13 Indien ik het recht van mijn slaaf heb veracht, en
dat van mijn slavin, wanneer zij geschil met mij
hadden,

14 Wat zou ik dan doen, als God Zich verhief, als Hij
onderzoek deed, wat zou ik Hem antwoorden?
15 Heeft Hij, die mij in de moederschoot maakte, ook
hem niet gemaakt? Heeft niet Eenzelfde ons in de
baarmoeder bereid?
16 Indien ik ooit de bede der geringen heb afgesla-
gen, de ogen der weduwe heb laten versmachten,
17 Of ooit mijn bete alleen gegeten, zonder dat de
wees daarvan at
18 (Veeleer van mijn jeugd af groeide hij bij mij op
als bij een vader, en van de schoot mijner moeder
af leidde ik haar)
19 Indien ik ooit een zwerveling heb gezien zonder
kleed en een arme zonder bedekking;
20 Indien zijn lendenen mij niet hebben gezegend, en hij
zich niet verwarmd heeft met de vacht mijner schapen;
21 Indien ik ooit mijn hand heb opgeheven tegen een
wees, omdat ik in de poort bijstand voor mij zag,
22 Zo valle mijn schouder uit zijn gewricht, en breke
mijn arm van zijn pijp af.
23 Want een schrik voor mij was het ongeluk, door God
beschikt; en vanwege zijn hoogheid vermocht ik niets.
24 Indien ik op het goud mijn verwachting gesteld
heb, en tot het fijne goud heb gezegd: Gij zijt
mijn vertrouwen;
25 Indien ik mij heb verheugd, omdat mijn vermogen
groot was en mijn hand geweldige rijkdom had
verworven;
26 Indien ik de zon heb aangezien, wanneer zij straal-
de, en de maan, die in pracht voortschreed,

27 Zodat mijn hart heimelijk verlokt werd, en mijn hand mijn mond heeft gekust,
28 Dan zou ook dat een ongerechtigheid zijn geweest, voor de rechter te boeten, want ik zou God daarboven hebben verloochend.
29 Indien ik mij verheugd heb over het ongeluk van mijn hater en gejubeld, wanneer rampspoed hem trof
30 (Ja, ik liet niet toe, dat mijn mond zondigde door hem met een vloek de dood te wensen)
31 Indien mijn tentgenoten niet getuigden: wie werd met zijn vleesspijzen niet verzadigd?
32 (Geen vreemdeling vernachtte buiten, mijn deuren deed ik open voor de reiziger)
33 Indien ik als Adam mijn overtreding bedekt heb, door mijn schuld in mijn boezem te verbergen,
34 Omdat ik voor de grote menigte vreesde, en de verachting der geslachten mij verschrikte, zodat ik zweeg en de deur niet uitging!
35 Ach, dat toch iemand naar mij luisterde! Ziehier mijn ondertekening (de Almachtige antwoorde mij) ook het stuk, dat mijn tegenpartij heeft geschreven.
36 Voorwaar, ik zal het op mijn schouder nemen, het mij als een diadeem ombinden.
37 Van al mijn schreden zal ik Hem rekenschap geven, als een vorst Hem naderen.

38 Indien mijn akker over mij heeft gejammerd en zijn voren altezamen hebben geweend;
39 Indien ik zijn opbrengst heb verteerd zonder te betalen en de ziel van zijn bezitters heb bedroefd,
40 Dan mogen dorens voor tarwe opschieten, en onkruid voor gerst. Hier eindigen de woorden van Job.

Job 32

1 Toen hielden deze drie mannen op Job te ant-
woorden, omdat hij in eigen ogen rechtvaardig
was.
2 En de toorn van Elihu, de zoon van Barakel, de
Buziet, uit het geslacht van Ram, ontbrandde;
tegen Job ontbrandde zijn toorn, omdat deze zich
tegenover God voor rechtvaardig hield,
3 En tegen diens drie vrienden ontbrandde zijn
toorn, omdat zij geen antwoord gevonden en Job
nochtans schuldig verklaard hadden.
4 Maar Elihu had gewacht Job aan te spreken, omdat
zij ouder waren dan hij.
5 Doch toen Elihu zag, dat er in de mond der drie
mannen geen antwoord meer was, ontbrandde zijn
toorn.
6 En de Buziet Elihu, de zoon van Barakel, nam het
woord en zeide: Ik ben nog jong en gij zijt hoog-
bejaard; daarom schroomde ik en vreesde u mede
te delen wat ik weet.
7 Ik dacht: Laat de ouderdom spreken, en de veel-
heid van jaren wijsheid verkondigen.
8 Voorwaar, het is de geest in de stervelingen en de
adem des Almachtigen, die hun inzicht geeft.
9 Niet de bejaarden hebben de wijsheid, en niet de
ouden verstaan wat recht is.
10 Daarom zeg ik: Luister naar mij, ook ik zal mede-
delen, wat ik weet.
11 Zie, ik heb gewacht op uw woorden, opmerkzaam
geluisterd naar uw inzichten, totdat gij het
gesprokene zoudt hebben doorgrond.

12 Ik heb u mijn aandacht gewijd, maar zie, niemand weerlegde Job, niemand uwer beantwoordde zijn redeneringen.
13 Zegt nu niet: Wij hebben wijsheid aangetroffen; slechts God, geen mens kan hem uit het veld slaan.
14 Tegen mij heeft hij immers geen woord ingebracht, en met uw redeneringen zal ik hem niet antwoorden.
15 Zij staan verslagen, zij antwoorden niet meer; de woorden laten hen in de steek;
16 En ik heb gewacht, omdat zij niet spreken, omdat zij daar staan en geen antwoord meer geven.
17 Ook ik zal antwoorden op mijn beurt, ook ik zal mededelen, wat ik weet.
18 Want ik ben vol woorden, de geest in mijn binnenste dringt mij;
19 Zie, mijn binnenste is als wijn die men geen uitweg geeft; als nieuwe zakken zou het bersten.
20 Ik wil spreken om lucht te krijgen, mijn lippen openen om antwoord te geven.
21 Ik zal niemand naar de ogen zien, en geen mens vleien,
22 Want vleien kan ik niet, ras zou mijn Maker mij wegnemen.

Job 33

1 Nu dan toch, Job, luister naar mijn rede, en neem al mijn woorden ter ore.
2 Zie toch, ik heb mijn mond geopend, mijn tong onder mijn gehemelte spreekt.
3 Mijn woorden zijn oprechtheid des harten, en wat mijn lippen weten, geven zij zuiver weer.
4 De Geest Gods heeft mij gemaakt, en de adem des Almachtigen doet mij leven.
5 Indien gij kunt, antwoord mij, maak u tegen mij op, stel u te weer.
6 Zie, voor God ben ik aan u gelijk, ook ik ben uit leem afgeknepen.
7 Dus behoeft geen schrik voor mij u te overvallen, mijn druk zal niet zwaar op u zijn.
8 Maar te mijnen aanhoren hebt gij gezegd, en het geluid uwer woorden heb ik gehoord:
9 Ik ben rein, zonder overtreding, ik ben zuiver en zonder ongerechtigheid;
10 Maar zie, Hij weet reden tot vijandschap tegen mij te vinden, Hij beschouwt mij als zijn vijand;
11 Hij legt mijn voeten in het blok, Hij bespiedt al mijn paden.
12 Zie, daarin hebt gij ongelijk, antwoord ik u, want God is meerder dan een sterveling.
13 Waarom hebt gij tegen Hem getwist, terwijl Hij toch niets van zijn doen verantwoordt?
14 Want God spreekt op een wijze, of op twee, maar men let daar niet op.

15 In een droom, in een nachtgezicht, wanneer diepe
slaap op de mensen valt, in sluimering op de
legerstede;
16 Dan opent Hij het oor der mensen, en drukt het
zegel op de vermaningen, tot hen gericht,
17 Om de mens van zijn doen af te brengen, om
hoogmoed van de man te weren,
18 Om zijn ziel van de groeve te redden, zijn leven,
dat het niet omkome door de spies.
19 Ook wordt hij door smart op zijn sponde ver-
maand, terwijl er aanhoudende strijd in zijn
gebeente is;
20 Dan gruwt zijn binnenste van brood, zijn ziel van
begeerlijke spijze;
21 Zijn vlees slinkt weg, men ziet het niet meer, zijn
beenderen, eens onzichtbaar, steken uit,
22 Zodat zijn ziel tot de groeve nadert, zijn leven tot
de dodende machten.
23 Indien een engel hem terzijde staat, een voor-
spraak, een uit duizend, om een mens zijn
onschuld te kennen te geven,
24 Dan zal Hij Zich zijner erbarmen en zeggen:
Bevrijd hem, dat hij niet in de groeve dale, de los-
prijs heb Ik verkregen.
25 Zijn lichaam wordt frisser dan in zijn jeugd, hij
keert terug tot de dagen zijner jonkheid.
26 Hij bidt tot God, en Deze neemt hem in welgeval-
len aan, zodat hij zijn aangezicht met gejubel aan-
schouwt en Hij de sterveling zijn gerechtigheid
hergeeft.

27 Dan zingt hij ten aanhoren van de mensen en
zegt: Ik had gezondigd en het recht gebogen,
maar het werd mij niet vergolden;
28 Hij heeft mijn ziel bevrijd van de gang naar de
groeve, en mijn leven verlustigt zich in het licht.
29 Zie, dit alles doet God tweemaal, driemaal met
een mens:
30 Zijn ziel terugbrengen van de groeve, zodat hij
bestraald wordt door het levenslicht.
31 Merk op, o Job, en luister naar mij, zwijg stil,
opdat ik spreke.
32 Hebt gij iets te zeggen, antwoord mij; spreek,
want ik zou u gaarne gelijk geven.
33 Zo niet, luister gij dan naar mij; zwijg, opdat ik u
wijsheid lere.

Job 34

1 Voorts hief Elihu aan en zeide:
2 Hoort, gij wijzen, naar mijn woorden, gij verstandigen, leent mij het oor!
3 Want het oor toetst de redenen, gelijk het gehemelte de spijze proeft.
4 Laten wij voor onszelf uitmaken wat recht is, met elkander beslissen wat goed is.
5 Want Job zegt: Ik ben in mijn recht, maar God heeft mij mijn recht onthouden;
6 Ondanks mijn recht sta ik als leugenaar, hoewel ik onschuldig ben, is mijn wonde onheelbaar.
7 Wie is een man als Job, die godslastering indrinkt als water,
8 Die in het gezelschap van bedrijvers van ongerechtigheid verkeert en omgang heeft met goddeloze lieden?
9 Want hij heeft gezegd: Het baat de mens niet, als hij behagen heeft in de omgang met God.
10 Daarom, gij verstandige lieden, luistert naar mij: God is verre van goddeloosheid, de Almachtige van onrecht.
11 Veeleer vergeldt Hij de mens zijn daden en doet ieder ondervinden naar zijn wandel;
12 Ja waarlijk, God handelt niet onrechtvaardig, de Almachtige buigt het recht niet.
13 Wie heeft de aarde onder zijn leiding gesteld, en wie heeft de ganse wereld gegrondvest?
14 Indien Hij zijn aandacht op hem richtte, zijn geest en zijn adem tot Zich terugnam,

15 Dan zou al wat leeft tegelijk de geest geven, en de
mens zou wederkeren tot stof.
16 Indien gij verstandig zijt, luister hiernaar, leen het
oor aan het geluid mijner woorden.
17 Kan iemand, die het recht haat, leidsman zijn, en
wilt gij de Rechtvaardige, de Geweldige, veroorde-
len,
18 Hem, die tot een koning zegt: Nietswaardige, tot
edelen: Gij goddelozen;
19 Die vorsten niet naar de ogen ziet, de aanzienlijke
niet voortrekt boven de geringe, omdat zij allen
het maaksel zijner handen zijn?
20 In een oogwenk sterven zij, ja, midden in de
nacht, het volk wordt opgeschrikt en vergaat, en
de Machtige doet het verdwijnen, niet door men-
senhand.
21 Want zijn ogen gaan over des mensen wegen, en
Hij ziet al zijn schreden;
22 Geen donkerheid is er, noch diepe duisternis,
waarin de bedrijvers van ongerechtigheid zich kun-
nen verbergen.
23 Want voor de mens stelt Hij geen vaste tijd om
voor God in het gericht te verschijnen,
24 Geweldigen verbrijzelt Hij zonder onderzoek, en
anderen stelt Hij in hun plaats.
25 Daarom, Hij geeft acht op hun daden, Hij stort
hen omver in de nacht, zodat zij verbrijzeld wor-
den.

26 Als goddelozen tuchtigt Hij hen, ter plaatse waar
men het ziet,
27 Omdat zij van Hem zijn afgeweken, op geen zijner
wegen acht hebben geslagen,
28 Zodat zij het gejammer van de geringe tot Hem
deden doordringen, en Hij het geschrei der ellen-
digen hoorde.
29 Als Hij Zich stilhoudt, wie zal dan veroordelen? Als
Hij zijn gelaat voor iemand verbergt, wie zal dan
naar hem omzien (om het even of het een volk of
een enkeling betreft),
30 Opdat niet een godvergeten mens koning zij, uit
degenen die valstrikken voor het volk zijn.
31 Maar als iemand tot God zegt: Ik ben overmoedig
geweest, ik zal niet meer geweld plegen;
32 Wat ik niet inzie, onderricht Gij mij daarin; indien
ik onrecht gedaan heb, ik zal het niet weer doen;
33 Moet Hij het dan naar uw mening toch vergelden?
Daar gij afkeuring hebt uitgesproken, hebt gijzelf
te beslissen, niet ik; spreek dus uit, wat gij weet.
34 Verstandige lieden zullen tot mij zeggen, en een
wijs man, die mij aanhoort:
35 Job spreekt zonder verstand, en zijn woorden zijn
zonder inzicht.
36 Och, mocht Job tot het uiterste beproefd worden
wegens zijn antwoorden op de wijze van boosdoe-
ners!
37 Want bij zijn zonde voegt hij een overtreding,
door in ons bijzijn de handen in elkaar te slaan en
een groot woord te voeren tegen God.

Job 35

1 Voorts hief Elihu aan en zeide:
2 Houdt gij dat voor recht, en noemt gij dat: mijn
gerechtigheid tegenover God,
3 Dat gij zegt, wat baat het u? In hoeverre ben ik
beter af dan wanneer ik zondig?
4 Ik zal u bescheid geven en uw vrienden met u:
5 Aanschouw de hemel en zie, geef acht op de wol-
ken, hoog boven u;
6 Indien gij zondigt, wat doet gij Hem daarmee aan?
Al zijn uw overtredingen vele, wat maakt gij Hem
daarmee?
7 Indien gij rechtvaardig zijt, wat geeft gij Hem
daarmee? Of wat kan Hij uit uw hand ontvangen?
8 Uw goddeloosheid raakt slechts een mens als gij,
en uw gerechtigheid een mensenkind.
9 Wel jammert men over de veelheid der verdrukkin-
gen, roept om hulp wegens het geweld der mach-
tigen,
10 Maar men zegt niet: Waar is God, mijn Maker, die
lofzangen geeft in de nacht;
11 Die ons verstandiger maakt dan het gedierte der
aarde, ons wijsheid verleent boven het gevogelte
des hemels?
12 Daar roept men, maar Hij antwoordt niet, wegens
de overmoed der bozen.
13 Waarlijk, God hoort niet het ijdel geroep, de
Almachtige ziet er niet naar om.

14 Hoeveel te minder, nu gij zegt, dat gij Hem niet
ziet, dat de rechtszaak voor Hem ligt, maar dat gij
op Hem moet wachten.
15 Maar nu: omdat zijn toorn geen bezoeking doet,
en Hij Zich om de overtreding niet al te zeer
schijnt te bekommeren,
16 Nu zet Job tevergeefs een grote mond op, spreekt
vele woorden in onverstand.

Job 36

1 En Elihu ging voort en zeide:
2 Wacht nog een weinig op mij, dan zal ik u onder-
richten, want er is nog genoeg over God te zeg-
gen.
3 Ik zal mijn kennis ver ophalen en mijn Maker
rechtvaardigen;
4 Want waarlijk, mijn woorden zijn niet ijdel, een
man met juist inzicht staat voor u.
5 Zie, God is geweldig, maar acht niets gering,
geweldig is Hij in kracht van verstand.
6 Hij laat de goddeloze niet in leven, maar verschaft
recht aan de ellendigen;
7 Hij trekt van de rechtvaardige zijn ogen niet af,
maar zet hen voor immer bij koningen op de
troon, zodat zij hoog verheven zijn.
8 Maar zijn zij met ketenen gebonden, gevangen in
banden van ellende,
9 Dan brengt Hij hun hun daden onder het oog en
hun overtredingen, omdat zij overmoedig hande-
len,
10 En opent Hij hun oor voor de vermaning, en
gebiedt, dat zij zich bekeren van de boosheid.
11 Indien zij horen en zich onderwerpen, dan volein-
digen zij hun dagen in voorspoed en hun jaren in
geluk.
12 Maar, indien zij niet horen, dan komen zij om
door de spies en geven de geest in onverstand.
13 De snoden van hart echter garen toorn op; zij roe-
pen niet om hulp, als Hij hen bindt;

14 Hun ziel sterft in de jeugd, en hun leven met de
aan ontucht gewijden.
15 Juist door zijn ellende redt Hij de ellendige, en
door de verdrukking opent Hij hun oor.
16 Zo lokte Hij ook u uit de muil van de nood, naar
wijde, onbeperkte ruimte, naar uw rustige dis, die
vol vette spijze was.
17 Maar gij hebt het oordeel over de goddeloze ten
volle verdiend, oordeel en gericht grijpen u vast;
18 Laat de grimmigheid u niet verlokken tot spot en
de zware losprijs u niet van de weg afbrengen.
19 Kan uw rijkdom ertegen opwegen, zonder de
nood, of alle krachten van uw vermogen?
20 Verlang niet naar de nacht, waarin volken van hun
plaats oprijzen.
21 Wacht u, wend u niet tot de boosheid, want om
die reden werdt gij door ellende beproefd.
22 Zie, God handelt verheven in zijn kracht; wie is
een leermeester als Hij?
23 Wie zou Hem zijn weg voorschrijven, en wie durft
zeggen: Gij hebt onrecht gedaan?
24 Denk eraan, dat gij zijn werk verheerlijkt, hetwelk
de mensen bezingen.
25 Alle mensen aanschouwen het, de sterveling ziet
het van verre.

26 Zie, God is groot, en wij begrijpen Hem niet, het
getal zijner jaren is onnaspeurlijk.
27 Want Hij trekt de waterdruppels omhoog; welke de
nevel verdichten tot regen,
28 Die de wolken doen nederstromen en doen drup-
pelen op vele mensen.
29 En ook: wie begrijpt de uitbreiding der wolken,
het dreunen uit zijn hut?
30 Zie, Hij spreidt zijn licht erover uit en bedekt de
diepten der zee.
31 Want daarmee richt Hij de volken, geeft Hij spijze
in overvloed.
32 Beide handen bedekt Hij met bliksemlichten geeft
het opdracht tegen de aanvaller.
33 Zijn strijdkreet kondigt Hem aan, Hij ijvert in toorn
tegen het onrecht.

Job 37

1 Ja, deswege beeft mijn harten springt op van zijn
plaats.
2 Hoort, hoort het daveren van zijn stem, de don-
der, die uit zijn mond komt.
3 Hij laat die los onder de ganse hemelen zijn blik-
semlicht tot de einden der aarde.
4 Zijn stem brult achter Hem aan, Hij dondert met
de stem zijner majesteit en houdt ze niet terug,
wanneer zijn stem zich laat horen.
5 Wonderbaar dondert God met zijn stem; Hij doet
grote dingen, en wij begrijpen ze niet;
6 Want tot de sneeuw zegt Hij: Val op aarde! en tot
de stortregen en de regenstromen: Wordt mach-
tig!
7 De hand van alle mensen verzegelt Hij, opdat alle
mensen die Hij gemaakt heeft, het inzien.
8 Het gedierte gaat in zijn schuilplaats en legt zich
neer in zijn holen.
9 De storm komt uit de voorraadkamer, en de koude
uit de schuren.
10 Door zijn goddelijke adem maakt Hij het ijs, de
watervlakte wordt als gegoten metaal.
11 Ook bezwaart Hij de wolken met water, Hij spreidt
zijn lichtende wolken uit,
12 En het schiet naar alle kanten in het rond naar zijn
bestel, om al wat Hij gebiedt te volbrengen op het
rond der aarde;
13 Hetzij tot een roede voor zijn aarde, hetzij tot goe-
dertierenheid, Hij doet het zijn doel vinden.

14 Leen toch het oor aan deze dingen, o Job, sta stil
en let op Gods wonderen.
15 Begrijpt gij, hoe God hun opdracht geeft, en hoe
Hij het licht zijner wolken doet schijnen?
16 Begrijpt gij iets van het zweven der wolken, de
wonderwerken van de Volmaakte in kennis,
17 Gij, wiens klederen heet worden, als de aarde stil
is vanwege de zuiderhitte?
18 Kunt gij zoals Hij de wolken maken tot een uit-
spansel, vast als een gegoten spiegel?
19 Maak ons bekend, wat wij tot Hem zullen zeggen;
niets toch kunnen wij aanvoeren vanwege de duis-
ternis.
20 Zou het Hem verteld worden, wanneer ik ging
spreken? Heeft iemand ooit gezegd, dat hij ver-
delgd wil worden?
21 Nu eens ziet men geen licht, verduisterd als het is
door de wolken, dan weer jaagt de wind voorbij
en maakt het helder.
22 Uit het noorden verschijnt goudglans; God is
bedekt met geduchte majesteit.
23 De Almachtige, die wij niet begrijpen, is groot van
kracht en recht; Hij, die groot is in gerechtigheid,
buigt haar niet.
24 Daarom vrezen de mensen Hem, maar geen der
eigenwijzen ziet Hij aan.

Job 38

1 Toen antwoordde de Here Job uit een storm en
zeide:
2 Wie is het toch, die het raadsbesluit verduistert
met woorden zonder verstand?
3 Gord nu als een man uw lendenen, dan wil Ik u
ondervragen, opdat gij Mij onderricht.
4 Waar waart gij, toen Ik de aarde grondvestte?
Vertel het, indien gij inzicht hebt!
5 Wie heeft haar afmetingen bepaald? Gij weet het
immers! Of wie heeft over haar het meetsnoer
gespannen?
6 Waarop zijn haar pijlers neergelaten, of wie heeft
haar hoeksteen gelegd,
7 Terwijl de morgensterren tezamen juichten, en al
de zonen Gods jubelden?
8 Wie heeft de zee met deuren afgesloten, toen zij
bruisend uit de moederschoot kwam?;
9 Toen Ik wolken maakte tot haar kleed en duisternis
tot haar windselen;
10 Toen Ik de door Mij gestelde grens uitbrak, grendel en deuren aanbracht;
11 Toen Ik sprak: Tot hiertoe en niet verder zult gij
komen, hier zal de trots uwer golven blijven staan!
12 Hebt gij ooit in uw leven de morgen ontboden, de
dageraad zijn plaats aangewezen,
13 Om de zomen der aarde aan te grijpen, zodat de
goddelozen van haar worden afgeschud?

14 Zij verandert zich als leem, waarin een zegel wordt
gedrukt, de dingen staan daar als in een kleed.
15 Dan wordt de goddelozen hun licht ontnomen, en
de opgeheven arm wordt gebroken.
16 Zijt gij doorgedrongen tot de bronnen der zee, en
hebt gij door de geheimenissen van de waterdiep-
te gewandeld?
17 Zijn de poorten des doods voor u onthuld, en hebt
gij de poorten der diepe duisternis aanschouwd?
18 Reikt uw begrip zover als de breedte der aarde?
Vertel het, indien gij dit alles weet!
19 Waar is de weg naar de woning van het licht, en
de duisternis, waar is haar verblijf,
20 Zodat gij haar brengen kunt naar haar gebied, en
de paden naar haar huis kent?
21 Gij zult dat wel weten, want toen werdt gij gebo-
ren en het getal uwer dagen is groot!
22 Zijt gij doorgedrongen tot de schatkamers van de
sneeuw? En hebt gij de schatkamers van de hagel
gezien,
23 Die Ik heb opgespaard voor de tijd van benauwd-
heid, voor de dag van strijd en oorlog?
24 Waar is de weg naar de plaats waar het licht zich
verdeelt, vanwaar de oostenwind zich verbreidt
over de aarde?
25 Wie heeft voor de stortvloed een geul gegraven en
een weg voor de bliksemschichten,
26 Om regen te geven op het onbewoonde land, op
de steppe, waar geen mens is,

27 Om woestijn en woestenij te verzadigen en de
spruiten van het jonge groen te doen ontluiken?
28 Heeft de regen een vader? Of wie heeft de dauw-
druppelen verwekt?
29 Uit wier schoot komt het ijs te voorschijn, en de
rijp des hemels, wie baart die?
30 Als tot steen verdichten zich de wateren, en de
vlakte van de watervloed sluit zich aaneen.
31 Kunt gij de banden der Pleiaden binden, of de
boeien van de Orion slaken?
32 Doet gij de tekens van de Dierenriem te rechter
tijd opgaan, en bestuurt gij de Beer met zijn jon-
gen?
33 Kent gij de inzettingen des hemels, bepaalt gij zijn
heerschappij over de aarde?
34 Kunt gij uw stem tot de wolken verheffen, zodat
een stroom van water u bedekt?
35 Kunt gij de bliksemen uitzenden, zodat zij heen-
gaan en tot u zeggen: Hier zijn wij?
36 Wie heeft wijsheid gelegd in de donkere wolken of
wie heeft inzicht verleend aan de grillige wolken-
gevaarten?
37 Wie telt de wolken met wijsheid af, en wie keert
de kruiken des hemels om,
38 Wanneer het stof stolt tot gegoten metaal en de
kluiten aan elkander kleven?

Job 39

1 Kunt gij een prooi jagen voor de leeuwin en de
begeerte der jonge leeuwen vervullen,
2 Wanneer zij wegduiken in hun holen, in het struik-
gewas op de loer liggen?
3 Wie verschaft de raaf zijn buit, wanneer zijn jon-
gen tot God roepen, ronddolen zonder eten?
4 Kent gij de tijd, waarop de gemzen werpen?
Neemt gij het jongen der hinden waar?
5 Kunt gij de maanden van haar dracht tellen, en
kent gij de tijd, waarop zij werpen?
6 Zij krommen zich, brengen haar jongen voort, drij-
ven haar vrucht uit.
7 Haar jongen worden krachtig, groeien op in het
veld, zij lopen weg en keren niet tot haar terug.
8 Wie heeft de wilde ezel de vrijheid gegeven, ja,
wie heeft de banden van de ezel der steppe
geslaakt,
9 Wie Ik de vlakte tot zijn woning aanwees en het
zilte land tot zijn verblijf?
10 Hij lacht om het gewoel der stad, luistert niet naar
het geschreeuw van de drijver;
11 Hij zoekt de bergen af als zijn weide en speurt
naar al wat groen is.
12 Zou de woudos u dienstbaar willen zijn, willen
overnachten bij uw kribbe?
13 Kunt gij de woudos met een touw in de vore dwin-
gen? Zal hij achter u de dalgrond eggen?
14 Vertrouwt gij op hem, omdat zijn kracht zo groot
is? of laat gij aan hem uw zwoegen over?

15 Rekent gij op hem, dat hij uw koren zal binnenhalen en het naar uw dorsvloer zal samenbrengen?
16 Vrolijk klapwieken de vleugels van de struis; zijn dat liefderijke slagpennen en veren,
17 Als zij haar eieren overlaat aan de aarde en ze warm laat worden in het zand,
18 En vergeet, dat een voet ze vertrappen en het gedierte des velds ze vertreden kan?
19 Zij behandelt haar jongen hard, alsof zij de hare niet zijn; of haar zwoegen vergeefs is, deert haar niet,
20 Want God heeft haar wijsheid onthouden en haar geen deel aan het inzicht gegeven.
21 Wanneer zij fier met de vleugels klapt, lacht zij om ros en ruiter.
22 Kunt gij het paard sterkte geven, zijn nek met manen bekleden?
23 Kunt gij het doen springen als een sprinkhaan? Zijn trots gesnuif is een verschrikking.
24 Het doorwoelt met vreugde het dal, met kracht trekt het de strijd tegemoet;
25 Het lacht om de vrees en is onvervaard en deinst voor het zwaard niet terug.
26 Boven hem rinkelt de pijlkoker, flikkeren lans en speer;

27 Onstuimig en wild verslindt het de bodem en is
niet te houden als de hoorn klinkt;
28 Het hinnikt, zo vaak de hoorn wordt geblazen en
reeds van verre ruikt het de strijd, het geroep der
aanvoerders en het krijgsgeschreeuw.
29 Is het door uw inzicht, dat de valk vliegt, zijn vleu-
gels uitslaat naar het zuiden?
30 Is het op uw bevel, dat de gier zich verheft en zijn
nest in de hoogte bouwt,
31 Op rotsen woont en vernacht, op rotspunt en
bergtop?
32 Vandaar speurt hij naar voedsel, zijn ogen turen in
de verte;
33 Zijn jongen slurpen bloed, en waar verslagenen
liggen, daar is hij.
34 En de Here antwoordde Job:
35 Wil de bediller twisten met de Almachtige? De
aanklager van God antwoorde daarop!
36 Toen antwoordde Job de Here:
37 Zie, ik ben te gering, hoe zal ik U bescheid geven?
Ik leg de hand op mijn mond.
38 Eenmaal heb ik gesproken, maar ik doe het niet
weer; ja tweemaal, maar ik ga er niet mee voort.

Job 40

1 Toen antwoordde de Here Job uit een storm en
zeide:
2 Gord nu als een man uw lendenen, Ik wil u onder-
vragen, opdat gij Mij onderricht.
3 Wilt gij zelfs mijn recht teniet doen, Mij in het
ongelijk stellen om zelf gelijk te hebben?
4 Hebt gij soms een arm als God, en kunt gij donde-
ren met een stem als Hij?
5 Tooi u dan met heerlijkheid en hoogheid, bekleed
u met majesteit en luister;
6 Stort uw ziedende toorn uit, en zie al wat trots is,
en werp het terneer;
7 Zie al wat trots is, verneder het en verpletter de
goddelozen op staande voet.
8 Verberg hen tezamen in het stof, sluit hen op in
het verborgen oord.
9 Dan zal ook Ik u loven, omdat uw rechterhand u
de zege geeft.
10 Zie toch het nijlpaard, dat Ik heb gemaakt, evenals
u. Het eet gras zoals het rund.
11 Zie toch de kracht in zijn lendenen, de sterkte in
zijn buikspieren!
12 Hij spant zijn staart als een ceder, de spieren zijner
dijen zijn samengestrengeld.
13 Zijn beenderen zijn buizen van koper, zijn knoken
gelijk staven van ijzer.
14 Hij is de eerste van Gods werken, het schepsel,
waaraan Hij zijn zwaard gaf;

15 Ja, de bergen leveren hem hun opbrengst, waar
alle dieren des velds spelen.
16 Onder de lotus legt hij zich neder, in de schuil-
plaats van riet en moeras.
17 Lotusplanten beschutten hem met haar schaduw,
de wilgen der beek omgeven hem.
18 Zie, al is de stroom nog zo sterk, hij deinst niet
terug; hij voelt zich gerust, al bruist een Jordaan
tegen zijn muil.
19 Durft men hem van voren vastgrijpen, een strik
door zijn neus halen?
20 Kunt gij de krokodil met een vishaak optrekken,
met een touw zijn tong neerdrukken?
21 Kunt gij een bieze door zijn neus halen, met een
haak zijn kaak doorboren?
22 Zal hij veel smeekbeden tot u richten, vriendelijke
woorden tot u spreken?
23 Zal hij een overeenkomst met u sluiten, zult gij
hem voor altoos tot knecht nemen?
24 Kunt gij met hem als met een vogeltje spelen en
hem vastbinden voor uw meisjes?
25 Zullen de gezellen hem als koopwaar verhandelen,
hem verdelen onder kooplieden?
26 Kunt gij zijn huid met spiesen vol steken, zijn kop
met een visharpoen?
27 Leg eens uw hand op hem, denk aan de strijd; gij
moet het maar niet weer doen.
28 Zie, de hoop hem te vermeesteren komt bedrogen
uit; reeds bij zijn aanblik wordt men neergeveld.

Job 41

1 Niemand is zo vermetel, dat hij hem zou durven tergen; wie is het dan, die voor Mij kan standhouden?

2 Wie zou Mij tegemoet treden, die Ik ongedeerd zou laten? Wat onder de ganse hemel is, dat behoort Mij toe.

3 Ik wil niet zwijgen over zijn leden, noch over zijn geweldige kracht en kunstige lichaamsbouw.

4 Wie heeft de zoom van zijn kleed opgelicht? Wie dringt door zijn dubbel pantser heen?

5 Wie heeft de deuren van zijn muil geopend? Rondom zijn tanden is verschrikking.

6 Zijn rug bestaat uit beschermende schilden, aaneengesloten als een nauwpassend zegel.

7 Zo dicht raakt het ene het andere, dat de wind er niet tussen kan komen;

8 Het ene kleeft aan het andere, zij grijpen onafscheidelijk ineen.

9 Zijn niezen doet licht schitteren, zijn ogen zijn als de wimpers van de dageraad.

10 Uit zijn muil komen fakkels, vuurvonken schieten eruit.

11 Uit zijn neusgaten komt een damp als uit een kokende en dampende pot.

12 Zijn adem zet kolen in brand, en een vlam stijgt op uit zijn muil.

13 In zijn nek zetelt kracht, ontsteltenis springt voor hem uit.

14 Zijn vleeskwabben sluiten vast aaneen, onbeweeglijk aan hem vastgegoten.
15 Zijn binnenste is hard als steen, hard als een onderste molensteen.
16 Verheft hij zich, dan worden machtigen bevreesd, zij geraken buiten zichzelf van ontzetting.
17 Treft iemand hem met een zwaard, dan houdt het geen stand, evenmin als lans, werphout of pijl.
18 Ijzer acht hij als stro, koper als vermolmd hout.
19 Geen pijl jaagt hem op de vlucht, slingerstenen worden voor hem veranderd in stoppelen.
20 Als een stoppel acht hij een knots en hij lacht om het suizen van de lans.
21 Aan zijn onderzijde zitten puntige scherven, hij breidt een dorsslede uit op het slijk.
22 Hij doet de diepte koken als een pot, maakt de zee aan een zalfketel gelijk.
23 Achter hem is een lichtend spoor, zodat men de waterdiepte voor zilverhaar zou houden.
24 Zijns gelijke is er op aarde niet, een schepsel zonder vrees.
25 Op al wat hoog is, ziet hij neer, hij is koning over alle trotse dieren.

Job 41

Job 42

1 Toen antwoordde Job de Here:
2 Ik weet, dat Gij alles vermoogt, en dat geen uwer plannen wordt verijdeld.
3 `Wie is het toch, die het raadsbesluit omsluiert zonder verstand?` Daarom: ik verkondigde, zonder inzicht, dingen, mij te wonderbaar en die ik niet begreep.
4 `Hoor nu, en Ik zal spreken; Ik wil u ondervragen, opdat gij Mij onderricht.`
5 Slechts van horen zeggen had ik van U vernomen, maar nu heeft mijn oog U aanschouwd.
6 Daarom herroep ik en doe boete in stof en as.
7 Nadat de Here deze woorden tot Job gesproken had, sprak de Here tot de Temaniet Elifaz: Mijn toorn is ontbrand tegen u en tegen uw beide vrienden, want gij hebt niet recht van Mij gesproken zoals mijn knecht Job.
8 Welnu, neemt zeven stieren en zeven rammen en gaat naar mijn knecht Job en brengt ze voor u tot een brandoffer, en mijn knecht Job moge voor u bidden, want slechts hem zal Ik ter wille zijn, zodat Ik u niet iets kwaads aandoe, omdat gij niet recht van Mij gesproken hebt zoals mijn knecht Job.

9 Toen gingen de Temaniet Elifaz, de Suchiet Bildad
en de Naamatiet Sofar heen en deden zoals de
Here tot hen gesproken had. En de Here was Job
ter wille.
10 En de Here bracht een keer in het lot van Job,
toen hij voor zijn vrienden gebeden had, en de
Here gaf Job het dubbele van al wat hij bezeten
had.
11 Toen kwamen al zijn broeders en zusters en al zijn
vroegere bekenden tot hem en aten met hem in
zijn huis. Zij beklaagden en troostten hem over al
het onheil dat de Here over hem gebracht had, en
schonken hem ieder een geldstuk en een gouden
ring.
12 En de Here zegende het verdere leven van Job
meer dan het vroegere; hij verkreeg veertiendui-
zend stuks kleinvee en zesduizend kamelen, dui-
zend span runderen en duizend ezelinnen.
13 Hij kreeg zeven zonen en drie dochters;
14 En hij noemde de eerste Jemima, de tweede Kesia
en de derde Keren-happuk.
15 In het ganse land vond men geen vrouwen zo
schoon als de dochters van Job, en haar vader gaf
haar een erfdeel onder haar broeders.
16 Daarna leefde Job nog honderd veertig jaar; hij
zag zijn kinderen en kindskinderen, vier geslach-
ten.
17 En Job stierf oud en van het leven verzadigd.

Psalm 1

1 Welzalig de man die niet wandelt in de raad der
goddelozen, die niet staat op de weg der zon-
daars, noch zit in de kring der spotters;
2 Maar aan des Heren wet zijn welgevallen heeft, en
diens wet overpeinst bij dag en bij nacht.
3 Want hij is als een boom, geplant aan waterstro-
men, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, welks loof
niet verwelkt; al wat hij onderneemt, gelukt.
4 Niet alzo de goddelozen: die toch zijn als kaf dat
de wind verstrooit.
5 Daarom houden de goddelozen geen stand in het
gericht, noch de zondaars in de vergadering der
rechtvaardigen,
6 Want de Here kent de weg der rechtvaardigen,
maar de weg der goddelozen vergaat.

Psalm 2

1 Waarom woelen de volken en zinnen de natien op ijdelheid?
2 De koningen der aarde scharen zich in slagorde en de machthebbers spannen samen tegen de Here en zijn gezalfde:
3 Laat ons hun banden verscheuren en hun touwen van ons werpen!
4 Die in de hemel zetelt, lacht; de Here spot met hen.
5 Dan spreekt Hij tot hen in zijn toorn, en verschrikt hen in zijn gramschap:
6 Ik heb immers mijn koning gesteld over Sion, mijn heilige berg.
7 Ik wil gewagen van het besluit des Heren: Hij sprak tot mij: Mijn zoon zijt gij; Ik heb u heden verwekt.
8 Vraag Mij en Ik zal volken geven tot uw erfdeel, de einden der aarde tot uw bezit.
9 Gij zult hen verpletteren met een ijzeren knots, hen stukslaan als pottenbakkerswerk.
10 Nu dan, gij koningen, weest verstandig, laat u gezeggen, gij richters der aarde.
11 Dient de Here met vreze en verheugt u met beving.
12 Kust de zoon, opdat hij niet toorne en gij onderweg niet te gronde gaat, want zeer licht ontbrandt zijn toorn. Welzalig allen die bij Hem schuilen!

Psalm 3

1 Een psalm van David, toen hij vluchtte voor zijn zoon Absalom.
2 O Here, hoe talrijk zijn mijn tegenstanders; velen staan tegen mij op;
3 Velen zeggen van mij: Hij vindt geen hulp bij God. [sela]
4 Maar Gij, Here, zijt een schild dat mij dekt, mijn eer, en die mijn hoofd opheft.
5 Als ik luide roep tot de Here, antwoordt Hij mij van zijn heilige berg. [sela]
6 Ik legde mij neder en sliep; ik ontwaakte, want de Here schraagt mij.
7 Ik vrees niet voor tienduizenden van volk, die zich rondom tegen mij stellen.
8 Sta op, Here, verlos mij, mijn God! Ja, Gij hebt al mijn vijanden op de kaak geslagen, en de tanden der goddelozen verbrijzeld.
9 De verlossing is van de Here, uw zegen zij over uw volk. [sela]

Psalm 4

1 Voor de koorleider. Bij snarenspel. Een psalm van
David.
2 Als ik roep, antwoord mij, o God mijner gerechtig-
heid, die mij ruimte maakt in benauwdheid; wees
mij genadig en hoor mijn gebed.
3 Gij mannen, hoelang is mijn eer tot versmading,
hoelang hebt gij ijdelheid lief, jaagt gij de leugen
na? [sela]
4 Weet toch, dat de Here Zich een gunstgenoot
heeft afgezonderd; de Here hoort als ik tot Hem
roep.
5 Weest toornig, maar zondigt niet; spreekt in uw
hart op uw leger, en zwijgt. [sela]
6 Brengt offers naar de eisen vertrouwt op de Here.
7 Velen zeggen: Wie zal ons het goede doen zien?
verhef over ons het licht uws aanschijns, o Here!
8 Gij hebt meer vreugde in mijn hart gegeven dan
toen hun koren en most overvloedig waren.
9 In vrede kan ik mij te ruste begeven en aanstonds
inslapen, want Gij alleen, o Here, doet mij veilig
wonen.

Psalm 5

1 Voor de koorleider. Bij fluitspel. Een psalm van
David.
2 Neem mijn redenen ter ore, o Here, let op mijn
verzuchting.
3 Sla acht op mijn hulpgeroep, o mijn Koning en
mijn God, want tot U richt ik mijn gebed.
4 Here, des morgens hoort Gij mijn stem, des mor-
gens leg ik het U voor, en zie uit.
5 Want Gij zijt geen God, aan wie goddeloosheid
behaagt, geen boze zal bij U vertoeven;
6 De verdwaasden houden geen stand voor uw
ogen, Gij haat alle bedrijvers van ongerechtigheid;
7 Gij richt te gronde de leugensprekers, de Here ver-
afschuwt de man van bloed en bedrog.
8 Maar ik zal, dank zij uw grote goedertierenheid,
uw huis binnengaan, mij nederbuigen naar uw hei-
lige tempel in vreze voor U.
9 Here, leid mij door uw gerechtigheid om mijner
belagers wil; effen uw weg voor mijn aangezicht.
10 Want in hun mond is niets betrouwbaar, hun bin-
nenste is enkel verderf, hun keel is een open graf,
zij maken hun tong glad.
11 Doe hen boeten, o God, laat hen vallen door hun
eigen overleggingen, verstoot hen om hun vele
overtredingen; want zij zijn wederspannig tegen
U.

12 Maar verheugen zullen zich allen die bij U schuilen, altoos zullen zij jubelen, daar Gij hen beschermt, en in U zullen juichen wie uw naam liefhebben.
13 Want Gij zegent de rechtvaardige, o Here, Gij omgeeft hem met welbehagen als met een schild.

Psalm 6

1 Voor de koorleider. Bij snarenspel. Op de wijze
van: De achtste. Een psalm van David.
2 O Here, straf mij niet in uw toorn, en kastijd mij
niet in uw grimmigheid.
3 Wees mij genadig, Here, want ik kwijn weg;
genees mij, Here, want mijn gebeente is ver-
schrikt.
4 Ja, mijn ziel is ten zeerste verschrikt, en Gij, Here,
hoelang nog?
5 Keer weder, Here, red mijn ziel, verlos mij om
uwer goedertierenheid wil.
6 Want in de dood is Uwer geen gedachtenis; wie
zou U loven in het dodenrijk?
7 Ik ben afgemat van mijn zuchten; elke nacht door-
week ik mijn sponde, doe ik mijn bed van tranen
vloeien.
8 Mijn oog is dof geworden van verdriet, verzwakt
door allen die mij benauwen.
9 Wijkt van mij, al gij bedrijvers van ongerechtig-
heid, want de Here heeft mijn wenen gehoord;
10 De Here heeft mijn smeking gehoord, de Here
neemt mijn bede aan.
11 Al mijn vijanden zullen beschaamd staan, ten zeer-
ste verschrikt, zij zullen in een oogwenk
beschaamd afdeinzen.

Psalm 7

1 Een klaaglied van David, dat hij de Here gezongen
heeft om de woorden van de Benjaminiet Kus.
2 Here mijn God, bij U schuil ik, verlos mij van al
mijn vervolgers en red mij,
3 Opdat hij niet als een leeuw mij verscheure, weg-
slepe, zonder dat iemand redt.
4 Here, mijn God, indien ik dat gedaan heb, indien
er onrecht kleeft aan mijn handen,
5 Indien ik hem kwaad gedaan heb, die vrede met
mij had, (ja, ik heb hem gered, die mij zonder oor-
zaak benauwde)
6 Dan moge de vijand mij vervolgen en achterhalen,
en mijn leven ter aarde vertreden, en mijn ziel
nederwerpen in het stof. [sela]
7 Sta op, Here, in uw toorn, verhef U tegen de
woede van hen die mij benauwen, waak op tot
mijn hulp, Gij, die het recht verordent.
8 Dan moge de vergadering der natien U omringen;
keer weder boven haar naar den hoge.
9 De Here richt de volken. Doe mij recht, Here, naar
mijn gerechtigheid, en naar mijn onschuld, die bij
mij is.
10 Laat de boosheid der goddelozen een einde
nemen, maar bevestig Gij de rechtvaardige, Gij,
die hart en nieren toetst, rechtvaardige God.
11 Mijn schild is bij God, die de oprechten van hart
verlost;

12 God is een rechtvaardig Rechter en een God, die
te allen dage toornt.
13 Bekeert iemand zich niet, dan wet Hij zijn zwaard,
spant zijn boog en legt aan,
14 Hij richt op hem zijn dodelijke wapenen, maakt
zijn pijlen tot brandende schichten.
15 Zie, wie met ongerechtigheid bevrucht werd, is
zwanger van onheil en baart leugen.
16 Hij delft een kuil en graaft die uit, maar valt zelf in
de groeve die hij maakte.
17 Het onheil dat hij stichtte, keert weder op zijn
hoofd, en zijn geweld komt neder op zijn schedel.
18 Ik zal de Here loven naar zijn gerechtigheid, en de
naam des Heren, des Allerhoogsten, psalmzingen.

Psalm 8

1 Voor de koorleider. Op de Gittit. Een psalm van
David.
2 O Here, onze Here, hoe heerlijk is uw naam op de
ganse aarde, Gij, die uw majesteit toont aan de
hemel.
3 Uit de mond van kinderen en zuigelingen hebt Gij
sterkte gegrondvest, uw tegenstanders ten spijt,
om vijand en wraakgierige te doen verstommen.
4 Aanschouw ik uw hemel, het werk van uw vingers,
de maan en de sterren, die Gij bereid hebt:
5 Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het
mensenkind, dat Gij naar hem omziet?
6 Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en
hem met heerlijkheid en luister gekroond.
7 Gij doet hem heersen over de werken uwer han-
den, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd:
8 Schapen en runderen altegader en ook de dieren
des velds,
9 De vogelen des hemels en de vissen der zee, het-
geen de paden der zeeen doorkruist.
10 O Here, onze Here, hoe heerlijk is uw naam op de
ganse aarde.

Psalm 9

1 Voor de koorleider. Op de wijze van: De dood van de zoon. Een psalm van David.
2 Ik zal U loven, Here, met mijn ganse hart, ik wil al uw wonderen verhalen;
3 In U wil ik mij verheugen en juichen, uw naam psalmzingen, o Allerhoogste,
4 Nu mijn vijanden terugdeinzen, struikelen en vergaan voor uw aangezicht.
5 Want mijn pleitzaak en mijn geding hebt Gij berecht, als rechtvaardig rechter de rechterstoel bestegen.
6 Gij hebt de volken gedreigd, de goddelozen te gronde gericht, hun naam hebt Gij uitgewist voor altoos en immer;
7 De vijanden zijn weg (eeuwige puinhopen), want steden hebt Gij verwoest, zelfs hun gedachtenis is vergaan.
8 Maar de Here zetelt voor eeuwig, zijn rechterstoel heeft Hij ten gerichte gezet;
9 Ja, Hij oordeelt de wereld in gerechtigheid, Hij richt de natien in rechtmatigheid.
10 Daarom is de Here een burcht voor de verdrukte, een burcht in tijden van nood.
11 Daarom vertrouwen op U wie uw naam kennen, want Gij hebt nooit verlaten wie U zoeken, o Here.
12 Psalmzingt de Here, die op Sion woont, verkondigt onder de volken zijn daden.

13 Want Hij, die de bloedschuld wreekt, gedenkt hun-
ner, het geroep der ellendigen vergeet Hij niet.
14 Wees mij genadig, Here; zie mijn ellende, door
mijn haters mij berokkend, Gij die mij opheft uit
de poorten des doods,
15 Opdat ik verhale al uw roemrijke daden, in de
poorten der dochter van Sion juiche over uw heil.
16 De volken zijn verzonken in de kuil die zij dolven;
in het net dat zij verborgen, raakte hun voet ver-
ward.
17 De Here deed Zich kennen, Hij handhaafde het
recht; in het werk van zijn handen is de goddeloze
verstrikt. higgajon, [sela]
18 De goddelozen keren om naar het dodenrijk, al de
volken die God vergeten.
19 Want niet voorgoed blijft de arme vergeten, niet
voor immer gaat de hoop der ootmoedigen teloor.
20 Sta op, Here, laat de sterveling niet zegepralen,
laat de volken voor uw aanschijn gericht worden.
21 Jaag hun schrik aan, Here, zodat de volken erken-
nen, dat zij stervelingen zijn. [sela]

Psalm 10

1 Waarom, Here, staat Gij van verre, verbergt Gij U
in tijden van nood?
2 Over de trots van de goddeloze is de ellendige
ontstoken. Laat hen verstrikt worden in de boze
plannen die zij bedacht hebben.
3 De goddeloze immers roemt naar hartelust, de
woekeraar spreekt zegenwensen, hij versmaadt de
Here.
4 De goddeloze met zijn neus in de hoogte [denkt]:
Hij vraagt geen rekenschap; al zijn gedachten zijn:
Er is geen God.
5 Zijn wegen zijn voorspoedig te allen tijde. Uw
gerichten zijn hem te hoog, hij blaast tegen allen
die hem benauwen;
6 Hij zegt in zijn hart: Ik zal niet wankelen, ik, die
van geslacht tot geslacht niet in rampspoed zal
raken.
7 Zijn mond is vervuld van vloek en bedrog en ver-
drukking, onder zijn tong zijn ongerechtigheid en
onheil,
8 Hij ligt in hinderlaag bij de gehuchten, in het ver-
borgene doodt hij de onschuldige. Zijn ogen
bespieden de zwakke,
9 Hij loert in het verborgene als een leeuw in de
struiken; hij loert om de ellendige te vangen, hij
vangt de ellendige, hem trekkend in zijn net.
10 Hij bukt, duikt ineen, en de zwakken vallen in zijn
sterke klauwen.
11 Hij zegt in zijn hart: God vergeet het, Hij verbergt
zijn aangezicht, Hij ziet het in eeuwigheid niet.

Psalm 10

12 Sta op, Here! o God, hef uw hand op, vergeet de
ellendigen niet.
13 Waarom smaadt de goddeloze God, spreekt hij in
zijn hart: Gij vraagt geen rekenschap.
14 Gij ziet het, want Gij aanschouwt moeite en ver-
driet, om het in uw hand te leggen. Op U verlaat
zich de zwakke, voor de wees zijt Gij een helper.
15 Verbreek de arm van de goddeloze en boze, straf
zijn goddeloosheid, totdat Gij ze niet meer vindt.
16 De Here is Koning, eeuwig en altoos. De volken
zijn vergaan uit zijn land.
17 De begeerte der ootmoedigen hebt Gij, Here,
gehoord: Gij sterkt hun hart, uw oor merkt op,
18 Om recht te doen de wees en de verdrukte, zodat
nooit meer een aards sterveling schrik aanjaagt.

Psalm 11

1 Voor de koorleider. Van David. Bij de Here schuil
ik. Hoe durft gij dan tot mij zeggen: Vliedt naar
uw gebergte als vogels?
2 Want zie, de goddelozen spannen de boog, zij leg-
gen hun pijl op de pees, om oprechten van hart in
het duister te treffen.
3 Wanneer de grondslagen zijn vernield, wat kan
dan de rechtvaardige doen?
4 De Here woont in zijn heilig paleis, de Here heeft
in de hemel zijn troon; zijn ogen slaan gade, zijn
blikken doorvorsen de mensenkinderen.
5 De Here toetst de rechtvaardige en de goddeloze;
en wie geweld bemint, die haat Hij.
6 Hij regent op de goddelozen vurige kolen en zwa-
vel, schroeiende wind is het deel van hun beker.
7 Want de Here is rechtvaardig en Hij heeft gerech-
tigheid lief; de oprechten zullen zijn aangezicht
aanschouwen.

Psalm 12

1 Voor de koorleider. Op de wijze van: De achtste. Een psalm van David.
2 Help toch, Here, want er zijn geen vromen meer; ja, de getrouwen zijn schaars onder de mensenkinderen.
3 Zij spreken valsheid tegen elkander, zij spreken dubbelhartig, met gladde lippen.
4 De Here verdelge alle gladde lippen en elke grootsprekende tong;
5 Hen die zeggen: Met onze tong zijn wij sterk; onze lippen zijn met ons; wie is heer over ons?
6 Om de onderdrukking der ellendigen, het zuchten der armen, maak Ik Mij thans op, zegt de Here; Ik stel in veiligheid wie daarnaar smacht.
7 De woorden des Heren zijn zuivere woorden, gedegen zilver, in een smeltoven in de aarde zevenvoudig gelouterd.
8 Gij, Here, zult ze gestand doen, ons altoos beschermen tegen dit geslacht;
9 De goddelozen draven rond, terwijl snoodheid bij de mensenkinderen het hoofd opsteekt.

Psalm 13

1 Voor de koorleider. Een psalm van David.
2 Hoelang, Here? Zult Gij mij voortdurend vergeten?
Hoelang zult Gij uw aangezicht voor mij verbergen?
3 Hoelang zal ik plannen koesteren in mijn ziel,
kommer hebben in mijn hart, dag aan dag?
Hoelang zal mijn vijand zich boven mij verheffen?
4 Aanschouw toch, antwoord mij, Here, mijn God!
Verlicht mijn ogen, opdat ik niet inslape ten dode;
5 Opdat mijn vijand niet zegge: Ik heb hem overmocht; opdat mijn tegenstanders niet juichen,
wanneer ik wankel.
6 Ik echter vertrouw op uw goedertierenheid, over uw verlossing juicht mijn hart. Ik wil de Here zingen, omdat Hij mij heeft welgedaan.

Psalm 14

1 Voor de koorleider. Van David. De dwaas zegt in
zijn hart: Er is geen God. Zij bedrijven gruwelijke
en afschuwelijke misdaden, niemand is er, die
goed doet.
2 De Here ziet neder uit de hemel op de mensenkin-
deren, om te zien, of er een verstandig is, een, die
God zoekt.
3 Allen zijn zij afgeweken, tezamen ontaard; er is
niemand die goed doet, zelfs niet een.
4 Hebben zij dan geen kennis, al die bedrijvers van
ongerechtigheid die mijn volk opeten, als aten zij
brood? De Here roepen zij niet aan.
5 Daar overvalt hen de schrik, want God is bij het
rechtvaardig geslacht.
6 Het voornemen van de ellendige kunt gij wel
beschamen, maar de Here is zijn toevlucht.
7 Och, dat uit Sion Israels redding daagde! Als de
Here een keer brengt in het lot van zijn volk, dan
zal Jakob juichen, Israel zich verheugen.

Psalm 15

1 Een psalm van David. Here, wie mag verkeren in
uw tent? Wie mag wonen op uw heilige berg?
2 Hij, die onberispelijk wandelt en doet wat recht is
en waarheid spreekt in zijn hart,
3 Die met zijn tong niet lastert, die zijn metgezel
geen kwaad doet en geen smaad op zijn naaste
laadt;
4 In wiens ogen de verwerpelijke veracht is, terwijl
hij hen eert, die de Here vrezen. Heeft hij tot zijn
schade gezworen, hij verandert het niet;
5 Hij leent zijn geld niet op woeker en aanvaardt
geen geschenk tegen de onschuldige. Wie zo han-
delt zal nimmer wankelen.

Psalm 16

1 Een kleinood van David. Bewaar mij, o God, want bij U schuil ik.
2 Ik heb tot de Here gezegd: Gij zijt mijn Here, ik heb geen goed buiten U.
3 Wat betreft de heiligen die in den lande zijn: zij zijn de heerlijken in wie al mijn welbehagen is.
4 Vele zijn de smarten van hen die dingen naar de gunst van een andere [god]; ik zal hun plengoffers van bloed niet plengen, zelfs hun namen op mijn lippen niet nemen.
5 O Here, mijn erfdeel en mijn beker, Gij zelf bestendigt wat het lot mij toewees.
6 De meetsnoeren vielen mij in liefelijke dreven, ja, mijn erfdeel bekoort mij.
7 Ik prijs de Here, die mij raad heeft gegeven, zelfs bij nacht onderwijzen mij mijn nieren.
8 Ik stel mij de Here bestendig voor ogen; omdat Hij aan mijn rechterhand staat, wankel ik niet.
9 Daarom verheugt zich mijn hart en juicht mijn ziel, zelfs mijn vlees zal in veiligheid wonen;
10 Want Gij geeft mijn ziel niet prijs aan het dodenrijk, noch laat Gij uw gunstgenoot de groeve zien.
11 Gij maakt mij het pad des levens bekend; overvloed van vreugde is bij uw aangezicht, liefelijkheid is in uw rechterhand, voor eeuwig.

Psalm 17

1 Een gebed van David. Hoor, Here, naar een recht-
vaardige zaak, sla acht op mijn smeking; leen het
oor aan mijn gebed, gesproken met onbedrieglijke
lippen.
2 Laat het oordeel over mij van uw aangezicht uit-
gaan: uw ogen schouwen wat recht is.
3 Toetst Gij mijn hart, onderzoekt Gij des nachts,
beproeft Gij mij, Gij vindt niets; wat ik ook
bedenk, mijn mond overtreedt niet.
4 Wat betreft daden van mensen, naar het woord
uwer lippen heb ik mij gewacht voor de paden van
de geweldenaar;
5 Mijn treden hielden uw spoor, mijn schreden wan-
kelden niet.
6 Ik roep U aan, omdat Gij, o God, mij antwoordt;
neig uw oor tot mij, hoor naar mijn woord.
7 Maak uw gunstbewijzen wonderbaar, Verlosser van
hen die voor tegenstanders schuilen bij uw rech-
terhand.
8 Bewaar mij als de appel van het oog, berg mij, in
de schaduw van uw vleugelen,
9 Voor de goddelozen die mij overweldigen, voor
mijn doodsvijanden die mij omsingelen.
10 Zij sluiten hun vette [hart] toe, met hun mond
spreken zij hovaardig;
11 Zij omringen ons thans, waar wij ook gaan, hun
oogmerk is ons ter aarde te werpen.

12 Hij gelijkt op een leeuw die begeert te verscheu-
ren, en op een jonge leeuw, in een schuilhoek
gedoken.
13 Sta op, Here, treed hem tegemoet, doe hem buk-
ken, red met uw zwaard mijn leven van de godde-
loze,
14 Met uw hand, Here, van de mannen, van de
wereldse mannen, wier deel in dit leven is, en vul
hun binnenste met wat Gij voor hen hebt wegge-
legd, zodat hun zonen er nog zat van zijn, die wat
hun rest, aan hun kinderen nalaten.
15 Maar ik zal in gerechtigheid uw aangezicht aan-
schouwen, en bij het ontwaken mij verzadigen met
uw beeld.

Psalm 18

1 Voor de koorleider. Van de knecht des Heren, van
David, die tot de Here de woorden van dit lied
sprak, ten dage dat de Here hem verlost had uit
de greep van al zijn vijanden en uit de hand van
Saul.
2 Hij zeide: Ik heb U hartelijk lief, Here, mijn sterkte,
3 O Here, mijn steenrots, mijn vesting en mijn
bevrijder, mijn God, mijn Rots, bij wie ik schuil,
mijn schild, hoorn mijns heils, mijn burcht.
4 Geloofd zij de Here, roep ik uit; want van mijn vij-
anden ben ik verlost.
5 Banden des doods hadden mij omvangen, en stro-
men van verderf hadden mij overvallen,
6 Banden van het dodenrijk hadden mij omgeven,
valstrikken van de dood lagen op mijn weg.
7 Toen het mij bang te moede was, riep ik de Here
aan, tot mijn God riep ik om hulp. Hij hoorde mijn
stem uit zijn paleis, mijn hulpgeroep tot Hem
drong door in zijn oren.
8 Toen dreunde en beefde de aarde en de grondves-
ten der bergen sidderden en daverden, omdat Hij
in toorn ontbrand was.
9 Rook steeg op uit zijn neus, verterend vuur kwam
voort uit zijn mond, kolen raakten erdoor in
brand.
10 Hij neigde de hemel en daalde neder, donkerheid
was onder zijn voeten,

11 Hij reed op een cherub en vloog en zweefde op de
vleugels van de wind.
12 Hij stelde het duister tot zijn omhulsel, tot zijn
beschutting rondom Zich: duistere wateren, wol-
kengevaarten.
13 Van de glans voor Hem verdwenen zijn wolken,
hagel en vurige kolen.
14 De Here deed de donder in de hemel weerklinken,
de Allerhoogste verhief zijn stem; hagel en vurige
kolen.
15 Hij schoot zijn pijlen en verstrooide hen, hij slin-
gerde bliksemen en bracht hen in verwarring.
16 Toen werden de beddingen der wateren zichtbaar
en de grondvesten der wereld kwamen bloot van-
wege uw dreigen, o Here, vanwege het blazen van
de adem van uw neus.
17 Hij reikte van omhoog, greep mij, trok mij op uit
grote wateren.
18 Hij ontrukte mij aan mijn machtige vijand, en aan
mijn haters, omdat zij sterker waren dan ik.
19 Zij traden mij in de weg ten dage van mijn onge-
luk, maar de Here was mij tot steun;
20 Hij leidde mij uit in de ruimte. Hij redde mij,
omdat Hij welgevallen aan mij had.
21 De Here deed mij naar mijn gerechtigheid, naar de
reinheid mijner handen vergold Hij mij,
22 Want ik heb de wegen des Heren gehouden en
ben niet goddeloos afgeweken van mijn God.

23 Want al zijn verordeningen stonden mij voor ogen
en zijn inzettingen deed ik niet van mij weg,
24 Maar ik was onberispelijk jegens Hem, en wachtte
mij voor ongerechtigheid.
25 De Here heeft mij vergolden naar mijn gerechtig-
heid, naar de reinheid mijner handen voor zijn
ogen.
26 Jegens de getrouwe toont Gij U getrouw, jegens
de onberispelijke toont Gij U onberispelijk,
27 Jegens de reine toont Gij U rein, maar jegens de
verkeerde toont Gij U een tegenstander.
28 Gij toch verlost het ellendige volk en vernedert de
hovaardige ogen.
29 Gij toch doet mijn lamp schijnen, de Here, mijn
God, doet mijn duisternis opklaren.
30 Met U immers loop ik op een legerbende in en
met mijn God spring ik over een muur.
31 Gods weg is volmaakt; des Heren woord is zuiver.
Hij is een schild voor allen die bij Hem schuilen.
32 Want wie is God behalve de Here, wie is een rots
buiten onze God?
33 Die God, die mij met kracht omgordt en mijn weg
effen maakt;
34 Die mijn voeten maakt als die der hinden en mij
op mijn hoogten doet staan;
35 Die mijn handen oefent ten strijde, zodat mijn
armen een koperen boog spannen.

36 Ook gaaft Gij mij het schild uws heils, en uw rechterhand ondersteunde mij, uw nederbuigende goedheid maakte mij groot.
37 Gij hebt mij ruimte gegeven voor mijn schreden, en mijn enkels wankelden niet.
38 Ik vervolgde mijn vijanden om hen te achterhalen, en liet niet af, eer ik hen had vernietigd;
39 Ik verpletterde hen, zodat zij niet konden opstaan, zij vielen onder mijn voeten.
40 Gij hebt mij aangegord met kracht tot de strijd, Gij deedt onder mij bukken wie tegen mij opstonden;
41 Gij deedt mijn vijanden mij de rug toekeren, en mijn haters verdelgde ik.
42 Zij riepen om hulp, maar niemand redde, tot de Here, maar Hij antwoordde hun niet;
43 Toen vermaalde ik hen als stof voor de wind. Ik goot hen uit als slijk van de straten.
44 Gij deedt mij ontkomen aan de twisten van het volk, Gij steldet mij tot hoofd der natien; volken die ik niet kende, werden mij dienstbaar;
45 Nauwelijks hadden zij van mij gehoord, of zij gehoorzaamden mij; vreemden veinsden onderdanigheid tegenover mij.
46 Vreemden verloren hun kracht en verlieten bevend hun burchten.
47 De Here leeft. Geprezen zij mijn Rots, en verhoogd zij de God mijns heils,

48 De God, die mij wraak heeft verleend, die volken
onder mij gebracht heeft,
49 Die mij van mijn vijanden heeft gered. Ja, Gij hebt
mij verhoogd boven hen die tegen mij opstonden,
Gij hebt mij gered van de geweldenaar.
50 Daarom loof ik U, o Here, onder de volken en wil
ik uw naam psalmzingen,
51 Hij schenkt zijn koning grote uitreddingen, en
betoont trouw aan zijn gezalfde, aan David en zijn
nageslacht voor altijd.

Psalm 19

1 Voor de koorleider. Een psalm van David.
2 De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel
verkondigt het werk zijner handen;
3 De dag doet sprake toestromen aan de dag, en de
nacht predikt kennis aan de nacht.
4 Het is geen sprake en het zijn geen woorden, hun
stem wordt niet vernomen:
5 Toch gaat hun prediking uit over de ganse aarde
en hun taal tot aan het einde der wereld.*f* Hij
heeft daarin een tent opgeslagen voor de zon,
6 Die is als een bruidegom die uit zijn bruidsvertrek
treedt, jubelend als een held om het pad te lopen.
7 Van het ene einde des hemels is haar opgang en
haar omloop tot het andere einde; niets blijft ver-
borgen voor haar gloed.
8 De wet des Heren is volmaakt, zij verkwikt de ziel;
de getuigenis des Heren is betrouwbaar, zij
schenkt wijsheid aan de onverstandige.
9 De bevelen des Heren zijn waarachtig, zij verheu-
gen het hart; het gebod des Heren is louter, het
verlicht de ogen.
10 De vreze des Heren is rein, voor immer bestendig;
de verordeningen des Heren zijn waarheid, alteg-
ader rechtvaardig.
11 Kostelijker zijn zij dan goud, ja, dan veel fijn goud;
en zoeter dan honig, ja dan honigzeem uit de
raat.

12 Ook laat uw knecht zich daardoor ernstig verma-
nen; in het houden ervan ligt rijke beloning.
13 Afdwalingen, wie bemerkt ze? Spreek van de ver-
borgene mij vrij.
14 Behoed ook uw knecht voor overmoed, laat die
over mij niet heersen; dan ben ik onberispelijk en
vrij van grove overtreding.
15 Mogen de woorden van mijn mond en de overleg-
gingen van mijn hart U welgevallig zijn, o Here,
mijn rots en mijn verlosser.

Psalm 20

1 Voor de koorleider. Een psalm van David.
2 De Here antwoorde u ten dage der benauwdheid, de naam van Jakobs God make u onaantastbaar;
3 Hij zende u hulp uit het heiligdom en ondersteune u uit Sion.
4 Hij gedenke al uw offers, en uw brandoffer achte Hij welgevallig. [sela]
5 Hij geve u naar uw hart, en doe al uw plannen in vervulling gaan.
6 Wij willen juichen over uw overwinning, en in de naam van onze God de vaandels opsteken; de Here vervulle al uw begeerten.
7 Nu weet ik, dat de Here zijn gezalfde de overwinning geeft, Hij antwoordt hem uit zijn heilige hemel met de machtige heilsdaden zijner rechterhand.
8 Dezen beroemen zich op wagens en genen op paarden, maar wij roemen in de naam van de Here, onze God.
9 Zij zinken neder en vallen, maar wij richten ons op en houden stand.
10 O Here, schenk de koning de overwinning, Hij antwoorde ons ten dage dat wij roepen.

Psalm 21

1 Voor de koorleider. Een psalm van David.
2 Here, over uw macht verheugt zich de koning,
hoezeer juicht hij over uw heil.
3 Zijn hartewens hebt Gij hem geschonken, de
begeerte van zijn lippen hebt Gij niet geweigerd.
[sela]
4 Want Gij treedt hem tegemoet met rijke zegenin-
gen. Gij zet een kroon van fijn goud op zijn hoofd.
5 Leven vroeg hij van U; Gij gaaft het hem, lengte
van dagen voor altoos en immer.
6 Groot is zijn eer door uw heil, majesteit en luister
hebt Gij hem toebedeeld;
7 Want Gij maakt hem rijk gezegend voor immer. Gij
overstelpt hem met blijdschap voor uw aangezicht.
8 Want de koning vertrouwt op de Here en door de
goedertierenheid des Allerhoogsten wankelt hij
niet.
9 Uw hand zal al uw vijanden vinden, uw rechter-
hand zal uw haters vinden.
10 Gij zult hen maken als een vurige oven ten tijde
dat Gij verschijnt, o Here. In zijn toorn zal Hij hen
verslinden, en het vuur zal hen verteren;
11 Hun kroost zult Gij van de aarde verdelgen en hun
nageslacht uit de mensenkinderen.
12 Als zij onheil over u willen brengen, boze plannen
beramen, vermogen zij niets.

13 Ja, Gij zult hen de rug doen keren, met de pees
van uw boog legt Gij aan op hun gelaat.
14 Verhef U, o Here, in uw kracht, wij willen uw
sterkte met psalmen bezingen.

Psalm 22

1 Voor de koorleider. Op de wijze van: De hinde van de dageraad. Een psalm van David.
2 Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten, verre zijnde van mijn verlossing, bij de woorden van mijn jammerklacht?
3 Mijn God, ik roep des daags, en Gij antwoordt niet, en des nachts, en ik kom niet tot stilte.
4 Nochtans zijt Gij de Heilige, die troont op de lofzangen Israels.
5 Op U hebben onze vaderen vertrouwd, zij hebben vertrouwd, en Gij deedt hen ontkomen;
6 Tot U hebben zij geroepen en zij werden gered, op U hebben zij vertrouwd en zij zijn niet beschaamd.
7 Maar ik ben een worm en geen man, een smaad voor de mensen en veracht door het volk.
8 Allen die mij zien, bespotten mij, zij steken de lip uit, zij schudden het hoofd:
9 Wentel het op de Here; laat die hem verlossen, hem redden, Hij heeft immers welgevallen aan hem!
10 Gij toch hebt mij uit de moederschoot getogen, Gij deedt mij vertrouwend rusten aan de borst van mijn moeder;
11 Aan U werd ik overgegeven bij mijn geboorte, van de moederschoot af zijt Gij mijn God.
12 Wees dan niet verre van mij, want nabij is de nood, en er is geen helper.

13 Vele stieren hebben mij omringd, buffels van
Basan hebben mij omsingeld;
14 Zij sperren hun muil tegen mij open; een ver-
scheurende, brullende leeuw.
15 Als water ben ik uitgestort en al mijn beenderen
zijn ontwricht; mijn hart is geworden als was, het
is gesmolten in mijn binnenste;
16 Verdroogd als een scherf is mijn kracht, mijn tong
kleeft aan mijn gehemelte; in het stof des doods
legt Gij mij neer.
17 Want honden hebben mij omringd, een bende
boosdoeners heeft mij omsingeld, die mijn handen
en voeten doorboren.
18 Al mijn beenderen kan ik tellen; zij kijken toe, zij
zien met leedvermaak naar mij.
19 Zij verdelen mijn klederen onder elkander en wer-
pen het lot over mijn gewaad.
20 Maar Gij, Here, wees niet verre; mijn sterkte, haast
U mij ter hulpe.
21 Red van het zwaard mijn ziel, mijn eenzame, van
het geweld van de hond.
22 Verlos mij uit de muil van de leeuw, en van de
horens der woudossen. Gij hebt mij geantwoord!
23 Ik zal uw naam aan mijn broeders verkondigen, in
het midden der gemeente zal ik U lofzingen.
24 Gij, die de Here vreest, looft Hem, verheerlijkt
Hem, gij ganse nageslacht van Jakob, en hebt ont-
zag voor Hem, gij ganse nageslacht van Israel.

25 Want Hij heeft niet veracht noch versmaad de
ellende van de ellendige, en zijn aangezicht niet
voor hem verborgen, maar Hij heeft gehoord, toen
hij tot Hem riep.
26 Van U komt mijn lof in een grote gemeente, mijn
geloften zal ik betalen in de tegenwoordigheid van
wie Hem vrezen.
27 De ootmoedigen zullen eten en verzadigd worden,
wie de Here zoeken, zullen Hem loven, uw hart
leve op, voor immer.
28 Alle einden der aarde zullen het gedenken en zich
tot de Here bekeren; alle geslachten der volken
zullen zich nederbuigen voor uw aangezicht.
29 Want het koninkrijk is des Heren, Hij is heerser
over de volken.
30 Alle welgedanen der aarde eten en aanbidden;
voor Hem knielen allen die in het stof nederdalen,
en wie zijn ziel niet in leven kan houden.
31 Het nakroost zal Hem dienen, er zal van de Here
verteld worden aan het komende geslacht;
32 Zij zullen zijn gerechtigheid verkondigen aan het
volk dat geboren zal worden, omdat Hij het
gedaan heeft.

Psalm 23

1 Een psalm van David. De Here is mijn herder, mij ontbreekt niets;
2 Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; Hij voert mij aan rustige wateren;
3 Hij verkwikt mijn ziel. Hij leidt mij in de rechte sporen om zijns naams wil.
4 Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis, ik vrees geen kwaad, want Gij zijt bij mij; uw stok en uw staf, die vertroosten mij.
5 Gij richt voor mij een dis aan voor de ogen van wie mij benauwen; Gij zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over.
6 Ja, heil en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven; ik zal in het huis des Heren verblijven tot in lengte van dagen.

Psalm 24

1 Van David. Een psalm. Des Heren is de aarde en
haar volheid, de wereld en die daarop wonen.
2 Want Hij heeft haar op de zeeen gegrond en op de
stromen gevestigd.
3 Wie mag de berg des Heren beklimmen, wie mag
staan in zijn heilige stede?
4 Die rein is van handen en zuiver van hart, die zijn
ziel niet op valsheid richt, noch bedrieglijk zweert.
5 Die zal van de Here een zegen wegdragen en
gerechtigheid van de God zijns heils.
6 Dat is het geslacht van wie naar Hem vragen; die
uw aanschijn zoeken; dat is Jakob. [sela]
7 Heft, poorten, uw hoofden omhoog, en verheft u,
gij aloude ingangen, opdat de Koning der ere
inga.
8 Wie is toch de Koning der ere? De Here, sterk en
geweldig, de Here, geweldig in de strijd.
9 Heft, poorten, uw hoofden omhoog, en verheft ze,
gij aloude ingangen, opdat de Koning der ere
inga.
10 Wie is Hij toch, de Koning der ere? De Here der
heerscharen, Hij is de Koning der ere. [sela]

Psalm 25

1 Van David. Tot U, Here, hef ik mijn ziel op;
2 Mijn God, op U vertrouw ik; laat mij niet
beschaamd worden, laten mijn vijanden niet over
mij juichen.
3 Ja, allen die U verwachten, worden niet
beschaamd, beschaamd worden wie trouweloos
handelen zonder oorzaak.
4 Here, maak mij uw wegen bekend, leer mij uw
paden,
5 Leid mij in uw waarheid en leer mij, want Gij zijt
de God mijns heils, U verwacht ik de ganse dag.
6 Gedenk uw barmhartigheid, Here, en uw gunstbe-
wijzen, want die zijn van eeuwigheid;
7 Gedenk niet de zonden van mijn jeugd, noch mijn
overtredingen, gedenk mijner naar uw goedertie-
renheid, om uwer goedheid wil, Here.
8 Goed en waarachtig is de Here; daarom onderwijst
Hij de zondaars aangaande de weg.
9 Ootmoedigen doet Hij wandelen in het recht, en
Hij leert ootmoedigen zijn weg.
10 Alle paden des Heren zijn goedertierenheid en
trouw voor wie zijn verbond en zijn getuigenissen
bewaren.
11 Om uws naams wil, Here, vergeef mij mijn onge-
rechtigheid, want die is groot.

12 Wie is de man die de Here vreest? Hij onderwijst
hem aangaande de weg die hij moet kiezen.
13 Hij zelf zal in voorspoed vertoeven, en zijn nage-
slacht zal het land beerven.
14 Des Heren vertrouwelijke omgang is met wie Hem
vrezen, en zijn verbond maakt Hij hun bekend.
15 Mijn ogen zijn bestendig op de Here, want Hij
voert mijn voeten uit het net.
16 Wend U tot mij en wees mij genadig, want een-
zaam ben ik en ellendig.
17 De benauwdheden mijns harten hebben zich uit-
gebreid, voer mij uit mijn angsten.
18 Zie op mijn ellende en mijn moeite, en vergeef al
mijn zonden.
19 Zie, hoe talrijk zijn mijn vijanden, en met welk een
boosaardige haat haten zij mij.
20 Bewaar toch mijn ziel en red mij; laat mij niet
beschaamd worden, want bij U schuil ik.
21 Vroomheid en oprechtheid mogen mij behoeden,
want U verwacht ik.
22 O God, verlos Israel uit al zijn benauwdheden.

Psalm 26

1 Van David. Doe mij recht, Here, want ik heb in
onschuld gewandeld; op de Here heb ik vertrouwd
zonder te wankelen.
2 Toets mij, Here, en beproef mij, keur mijn nieren
en mijn hart.
3 Want uw goedertierenheid houd ik voor ogen, en
ik wandel in uw waarheid.
4 Bij de valsaards zit ik niet neer, met de huichelaars
ga ik niet om;
5 Ik haat het gezelschap der boosdoeners, en bij de
goddelozen zit ik niet neer.
6 Ik was mijn handen in onschuld, en maak de
omgang om uw altaar, o Here,
7 Terwijl ik luide een loflied doe horen, en al uw
wonderen vertel.
8 Here, ik heb lief de stede van uw huis, de woon-
plaats van uw heerlijkheid.
9 Raap mijn ziel niet weg met de zondaars, noch
mijn leven met hen die bloed vergieten,
10 Aan wier handen misdaad kleeft, en wier rechter-
hand vol is van geschenken.
11 Ik echter wandel in onschuld; verlos mij en wees
mij genadig.
12 Mijn voet staat op effen baan; In de samenkom-
sten zal ik de Here prijzen.

Psalm 27

1 Van David. De Here is mijn licht en mijn heil, voor
wie zou ik vrezen? De Here is mijns levens veste,
voor wie zou ik vervaard zijn?
2 Toen boosdoeners op mij afkwamen om mijn vlees
te eten (mijn tegenstanders en mijn vijanden) zijn
zij zelf gestruikeld en gevallen.
3 Al legert zich een leger tegen mij, mijn hart vreest
niet; al verheft zich een krijg tegen mij, nochtans
blijf ik vertrouwen.
4 Een ding heb ik van de Here gevraagd, dit zoek ik:
te verblijven in het huis des Heren al de dagen van
mijn leven, om de liefelijkheid des Heren te aan-
schouwen, en om te onderzoeken in zijn tempel.
5 Want Hij bergt mij in zijn hut ten dage des
kwaads, Hij verbergt mij in het verborgene van
zijn tent, Hij plaatst mij hoog op een rots.
6 En nu heft mijn hoofd zich op boven mijn vijanden
rondom mij; daarom wil ik in zijn tent offeren
offers met geschal, ik wil zingen, ja psalmzingen
de Here.
7 Hoor, Here, hoe ik luide roep, wees mij genadig en
antwoord mij.
8 Van Uwentwege zegt mijn hart: Zoekt mijn aange-
zicht. Ik zoek uw aangezicht, Here.
9 Verberg uw aangezicht niet voor mij, wijs uw
knecht niet af in toorn, Gij waart mijn hulp; ver-
werp mij niet en verlaat mij niet, o God mijns
heils.

Psalm 27

10 Al hebben mijn vader en moeder mij verlaten, toch
neemt de Here mij aan.
11 Onderwijs mij, Here, uw weg en leid mij op een
effen pad om mijner belagers wil;
12 Geef mij niet prijs aan de lust van mijn tegenstan-
ders, want valse getuigen staan tegen mij op, en
hij die geweld blaast.
13 O, als ik niet had geloofd des Heren goedheid te
zullen zien in het land der levenden!
14 Wacht op de Here, wees sterk, uw hart zij onver-
saagd; ja wacht op de Here.

Psalm 28

1 Van David. Tot U roep ik, Here, mijn rots; wend U
niet zwijgend van mij af, opdat ik niet, als Gij
tegen mij blijft zwijgen, worde als zij die in de
groeve nederdalen.
2 Hoor naar mijn luide smekingen, als ik tot U roep
om hulp, en mijn handen ophef naar uw binnenste
heiligdom.
3 Ruk mij niet weg met de goddelozen, noch met de
bedrijvers van ongerechtigheid, die met hun naas-
ten vriendelijk spreken, terwijl boosheid in hun
hart is.
4 Geef hun naar hun handeling en naar hun schan-
delijk gedrag; geef hun naar het werk van hun
handen, vergeld hun naar hun doen.
5 Omdat zij niet letten op de daden des Heren noch
op het werk zijner handen, zal Hij hen afbreken en
hen niet opbouwen.
6 Geprezen zij de Here, want Hij heeft gehoord mijn
luide smekingen.
7 De Here is mijn kracht en mijn schild; op Hem ver-
trouwde mijn hart en ik werd geholpen. Daarom
juicht mijn hart en loof ik Hem met mijn lied.
8 De Here is hun kracht, een veste des heils is Hij
voor zijn gezalfde.
9 Verlos dan uw volk en zegen uw erfdeel, weid hen
en draag hen tot in eeuwigheid.

Psalm 29

1 Een psalm van David. Geeft de Here, gij hemelin-
gen, geeft de Here heerlijkheid en sterkte;
2 Geeft de Here de heerlijkheid van zijn naam, buigt
u neder voor de Here in heilige feestdos.
3 De stem des Heren is over de wateren, de God der
heerlijkheid doet de donder weerklinken, de Here
over de geweldige wateren.
4 De stem des Heren is vol kracht, de stem des
Heren is vol glorie.
5 De stem des Heren breekt ceders, ja, de Here ver-
breekt de ceders van de Libanon.
6 Hij doet ze opspringen als een stierkalf, de
Libanon en de Sirjon als een jonge woudos.
7 De stem des Heren klieft vuurvlammen,
8 De stem des Heren doet de woestijn beven; de
Here doet de woestijn van Kades beven;
9 De stem des Heren doet de hinden jongen werpen
en zij ontschorst de wouden. Maar in zijn paleis
zegt ieder: Ere!
10 De Here troonde boven de zondvloed, ja, de Here
troont als koning in eeuwigheid.
11 De Here zal zijn volk sterkte verlenen, de Here zal
zijn volk zegenen met vrede.

Psalm 30

1 Een psalm. Een lied voor de tempelwijding. Van David.
2 Ik zal U verhogen, Here, want Gij hebt mij opgetrokken, en mijn vijanden geen vreugde over mij gegeven.
3 Here, mijn God, tot U riep ik om hulp, en Gij hebt mij genezen.
4 Here, Gij deedt mij opkomen uit het dodenrijk, Gij hebt mij leven gegeven, zodat ik niet in de groeve nederdaalde.
5 Psalmzingt de Here, gij zijn gunstgenoten, en looft zijn heilige naam;
6 Want een ogenblik duurt zijn toorn, een leven lang zijn welbehagen; des avonds vernacht het geween, tegen de morgen is er gejuich.
7 In mijn onbezorgdheid had ik gedacht: Ik zal nimmer wankelen
8 Here, door uw welbehagen hadt Gij mijn berg bevestigd Gij verborgt uw aangezicht, ik stond verschrikt.
9 Tot U, Here, riep ik, en tot de Here smeekte ik om genade:
10 Wat voor gewin ligt er in mijn bloed, in mijn nederdalen in de groeve? Kan het stof U loven, kan dat uw trouw vermelden?
11 Hoor, Here, en wees mij genadig, Here, wees mij een helper.
12 Mijn rouwklacht hebt Gij veranderd in een reidans, mijn rouwkleed hebt Gij losgemaakt, met vreugde mij omgord,
13 Opdat mijn ziel U zou psalmzingen, en nimmer verstommen. Here, mijn God, voor altoos zal ik U loven.

Psalm 31

1 Voor de koorleider. Een psalm van David.
2 Bij U, Here, schuil ik, laat mij nimmer beschaamd
worden. Doe mij ontkomen door uw gerechtig-
heid,
3 Neig uw oor tot mij, red mij haastig. Wees mij tot
een beschuttende rots, tot een sterke vesting om
mij te redden;
4 Want Gij zijt mijn steenrots en mijn vesting, en om
uws naams wil zult Gij mij voeren en leiden.
5 Gij zult mij trekken uit het net dat men voor mij
had verborgen, want Gij zijt mijn veste.
6 In uw hand beveel ik mijn geest; Gij verlost mij,
Here, getrouwe God.
7 Ik haat hen die ijdele nietigheden vereren; ik
immers vertrouw op de Here.
8 Ik wil juichen en mij verheugen over uw goedertie-
renheid, daar Gij acht hebt geslagen op mijn ellen-
de, hebt geweten van de benauwdheden mijner
ziel.
9 Gij toch hebt mij aan de vijand niet prijsgegeven,
Gij hebt mijn voeten in de ruimte doen staan.
10 Wees mij genadig, o Here, want ik ben benauwd;
van verdriet verkwijnt mijn oog, mijn ziel en mijn
lichaam.
11 Want mijn leven vergaat in kommer en mijn jaren
in zuchten, mijn kracht struikelt door mijn onge-
rechtigheid, en mijn gebeente verkwijnt.

Psalm 31

12 Voor allen die mij benauwen, ben ik tot een smaad geworden, voor mijn buren allermeest, en voor mijn bekenden tot een schrik; wie mij op straat zien, vluchten voor mij weg.
13 Vergeten ben ik, uit het hart, als een dode; ik ben geworden als gebroken vaatwerk.
14 Want ik hoor het gemompel van velen (schrik van rondom); terwijl zij met elkander tegen mij beraadslagen, smeden zij plannen om mij het leven te benemen.
15 Maar ik vertrouw op U, Here, ik zeg: Gij zijt mijn God.
16 Mijn tijden zijn in uw hand, red mij uit de hand van mijn vijanden en vervolgers.
17 Doe uw aanschijn lichten over uw knecht, verlos mij door uw goedertierenheid.
18 Here, laat mij niet beschaamd worden, want U roep ik aan; laten de goddelozen beschaamd worden, tot zwijgen gebracht in het dodenrijk.
19 Laten de leugenlippen verstommen, die tegen de rechtvaardige verwaten spreken, met trots en hoon.
20 Hoe groot is het goed dat Gij hebt weggelegd voor wie U vrezen, dat Gij bereid hebt voor wie bij U schuilen ten aanschouwen van de mensenkinderen.
21 Gij verbergt hen in het verborgene van uw aanschijn voor de samenscholing der mensen; Gij bergt hen in een hut voor het getwist der tongen.

Psalm 31

22 Geprezen zij de Here, want Hij heeft mij wonderbare goedertierenheid betoond in de gloed der benauwdheid.
23 Terwijl ik in mijn angst dacht: ik ben verbannen uit uw oog; hebt Gij voorwaar mijn luide smekingen gehoord, toen ik tot U riep om hulp.
24 Hebt de Here lief, al zijn gunstgenoten; de Here bewaart de getrouwen, maar ruimschoots vergeldt Hij de trotsen.
25 Weest sterk en uw hart zij onversaagd, gij allen, die op de Here hoopt.

Psalm 32

1 Van David. Een leerdicht. Welzalig hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is;
2 Welzalig de mens, wie de Here de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is.
3 Want zolang ik zweeg, kwijnde mijn gebeente weg onder mijn gejammer de ganse dag;
4 Want dag en nacht drukte uw hand zwaar op mij, mijn merg verdroogde als in zomerse hitte. [sela]
5 Mijn zonde maakte ik U bekend, en mijn ongerechtigheid verheelde ik niet; ik zeide: Ik zal de Here mijn overtredingen belijden, en Gij vergaaft de schuld mijner zonden. [sela]
6 Daarom bidde iedere vrome tot U ten tijde dat Gij U laat vinden; zelfs bij een stortvloed van geweldige wateren zullen die hem niet bereiken.
7 Gij zijt mij een verberging, Gij bewaart mij voor benauwdheid, Gij omringt mij met jubelzangen van bevrijding. [sela]
8 Ik leer en onderwijs u aangaande de weg die gij gaan moet; Ik raad u; mijn oog is op u.
9 Weest niet als een paard, als een muildier zonder verstand, welks trots men bedwingt met toom en bit, opdat het u niet te na kome.

10 Talrijk zijn de smarten van de goddeloze, maar wie op de Here vertrouwt, die omringt Hij met goedertierenheid.
11 Verheugt u in de Here en juicht, gij rechtvaardigen; jubelt allen, gij oprechten van hart.

Psalm 33

1 Jubelt, gij rechtvaardigen, in de Here, een lofzang betaamt de oprechten.
2 Looft de Here met de citer, psalmzingt Hem met de tiensnarige harp.
3 Zingt Hem een nieuw lied, speelt schoon op de snaren onder geschal.
4 Want des Heren woord is waarachtig, al zijn werk geschiedt in trouw;
5 Hij heeft gerechtigheid en recht lief, de aarde is vol van de goedertierenheid des Heren.
6 Door het woord des Heren zijn de hemelen gemaakt, door de adem van zijn mond al hun heer.
7 Hij verzamelt het water der zee als een dam, Hij legt watervloeden in schatkamers op.
8 De ganse aarde vreze voor de Here, al de bewoners der wereld moeten voor Hem ontzag hebben.
9 Want Hij sprak en het was er, Hij gebood en het stond er.
10 De Here verbreekt de raad der volken, Hij verijdelt de gedachten der natien;
11 De raad des Heren houdt eeuwig stand, de gedachten zijns harten van geslacht tot geslacht.
12 Welzalig het volk, welks God de Here is, de natie, die Hij Zich ten erfdeel koos.
13 De Here schouwt uit de hemel, Hij slaat alle mensenkinderen gade;

Psalm 33

14 Uit zijn woonplaats ziet Hij naar alle bewoners der aarde,
15 Hij, die hun aller harten vormt, die al hun werken doorgrondt.
16 Geen koning wordt behouden door een machtig leger, geen held wordt gered door geweldige kracht;
17 Het paard faalt ter overwinning, en doet niet ontkomen door zijn geweldige sterkte.
18 Zie, des Heren oog is op hen die Hem vrezen, die op zijn goedertierenheid hopen,
19 Om hun ziel van de dood te redden, en hen in het leven te houden in hongersnood.
20 Onze ziel verwacht de Here, Hij is onze hulp en ons schild.
21 Ja, in Hem verheugt zich ons hart, ja, op zijn heilige naam vertrouwen wij.
22 Uw goedertierenheid, Here, zij over ons, gelijk wij op U hopen.

Psalm 34

1 Van David, toen hij zich bij Abimelek als een
waanzinnige gedroeg, zodat deze hem wegjoeg,
en hij heenging.
2 Ik wil de Here te allen tijde prijzen, bestendig zij
zijn lof in mijn mond.
3 In de Here beroeme zich mijn ziel; laten de oot-
moedigen het horen en zich verheugen.
4 Maakt met mij de Here groot, en laat ons tezamen
zijn naam verheffen.
5 Ik zocht de Here en Hij antwoordde mij, Hij redde
mij uit al mijn verschrikkingen.
6 Zij schouwen naar Hem en stralen van vreugde, en
hun aangezicht zal niet schaamrood worden.
7 Deze ellendige hier riep en de Here hoorde, Hij
verloste hem uit al zijn benauwdheden.
8 De Engel des Heren legert Zich rondom wie Hem
vrezen, en redt hen.
9 Smaakt en ziet, dat de Here goed is; welzalig de
man die bij Hem schuilt.
10 Vreest de Here, gij, zijn heiligen, want wie Hem
vrezen, hebben geen gebrek.
11 Jonge leeuwen lijden ontbering en honger, maar
wie de Here zoeken, hebben geen gebrek aan enig
goed.
12 Komt, kinderen, luistert naar mij, ik zal u de vreze
des Heren leren.
13 Wie is de man die het leven begeert, vele dagen
wenst om het goede te genieten?

Psalm 34

14 Bewaar uw tong voor het kwade en uw lippen
voor het spreken van bedrog;
15 Wijk van het kwade en doe het goede, zoek de
vrede en jaag die na.
16 De ogen des Heren zijn op de rechtvaardigen, en
zijn oren tot hun hulpgeroep;
17 Het aangezicht des Heren is tegen hen die kwaad
doen, om hun gedachtenis van de aarde uit te
roeien.
18 Roepen zij, dan hoort de Here, en Hij redt hen uit
al hun benauwdheden.
19 De Here is nabij de gebrokenen van harten Hij ver-
lost de verslagenen van geest.
20 Talrijk zijn de rampen van de rechtvaardige, maar
uit die alle redt hem de Here;
21 Hij behoedt al zijn beenderen, niet een daarvan
wordt gebroken.
22 Het onheil doodt de goddeloze, en wie de recht-
vaardige haten, zullen ervoor boeten.
23 De Here verlost de ziel van zijn knechten, allen die
bij Hem schuilen, zullen niet boeten.

Psalm 35

1 Van David. Twist, Here, tegen wie met mij twisten,
bestrijd wie mij bestrijden.
2 Grijp schild en rondas, sta op, mij ter hulpe,
3 Zwaai speer en strijdbijl tegen mijn vervolgers, zeg
tot mijn ziel: Ik ben uw verlossing.
4 Laten beschaamd en te schande worden wie mij
naar het leven staan, laten terugdeinzen en
schaamrood worden wie onheil tegen mij bera-
men.
5 Laten zij worden als kaf voor de wind, wanneer de
Engel des Heren hen neerstoot;
6 Hun weg zij duister en glibberig, wanneer de
Engel des Heren hen achtervolgt;
7 Want zonder oorzaak verborgen zij voor mij hun
net, zonder oorzaak dolven zij een kuil voor mijn
leven.
8 Moge het verderf over hem komen, zonder dat hij
het merkt; het net, dat hij verborgen had, vange
hemzelf, hij valle in het verderf.
9 Maar mijn ziel juicht in de Here, jubelt in zijn ver-
lossing;
10 Al mijn beenderen zeggen: Here, wie is als Gij, die
de ellendige redt van wie sterker is dan hij, en de
ellendige en de arme van wie hem berooft?
11 Misdadige getuigen staan op, zij vragen mij naar
wat ik niet weet,

12 Zij vergelden mij kwaad voor goed; ik word van
kinderen beroofd.
13 Maar mij aangaande, toen zij ziek waren, was een
rouwgewaad mijn kleed, ik verootmoedigde mij
met vasten, en mijn gebed keerde in mijn boezem
weder;
14 Als gold het mijn vriend of mijn broeder, zo liep ik
rond; in het zwart gaande als in rouw over een
moeder, zo boog ik mij neder.
15 Doch toen ik strompelde verheugden zij zich en
liepen te hoop; vechtlustigen, mij onbekend, lie-
pen tegen mij te hoop; zij lasterden zonder
ophouden.
16 Een kring van goddeloze spotters knarsten de tan-
den tegen mij.
17 Hoelang, Here, zult Gij toezien? Verlos toch mijn
ziel van hun verwoestingen, mijn eenzame, van de
jonge leeuwen.
18 Dan zal ik U loven in een grote gemeente, onder
een geweldige schare U prijzen.
19 Dat mijn valse vijanden zich niet over mij verheu-
gen, noch met de ogen knippen wie mij zonder
oorzaak haten.
20 Waarlijk, van vrede spreken zij niet, en tegen de
stillen in den lande beramen zij bedrieglijke din-
gen,
21 Zij sperren hun mond open tegen mij, zij zeggen:
Ha, ha! ons oog heeft het gezien.
22 Gij hebt het gezien, Here, zwijg niet; o Here, wees
niet verre van mij.

Psalm 35

23 Waak op en ontwaak voor mijn recht, voor mijn
rechtsgeding, o mijn God en mijn Here.
24 Doe mij recht naar uw gerechtigheid, o Here, mijn
God, dat zij zich niet over mij verheugen;
25 Dat zij in hun hart niet zeggen: Ha! onze wens!
dat zij niet zeggen: Wij hebben hem verslonden!
26 Laten tezamen beschaamd en schaamrood worden,
wie zich verheugen over mijn rampspoed, laten
met schande en smaad bekleed worden, wie tegen
mij pralen.
27 Laten jubelen en zich verheugen, wie mijn recht-
vaardiging begeren; dat zij bestendig zeggen: De
Here is groot, die welgevallen heeft aan het heil
van zijn knecht.
28 En mijn tong zal van uw gerechtigheid gewagen,
van uw lof de ganse dag.

Psalm 36

1 Voor de koorleider. Van David, de knecht des Heren.
2 De zonde spreekt tot de goddeloze diep in zijn hart; (geen vrees voor God staat hem voor ogen)
3 Want zij vleit hem in zijn eigen ogen, totdat men zijn ongerechtigheid ontdekt en haat.
4 De woorden van zijn mond zijn onheil en bedrog, hij laat na verstandig en goed te handelen;
5 Op zijn legerstede beraamt hij onheil, hij stelt zich op een weg die niet goed is; wat kwaad is, verwerpt hij niet.
6 Here, hemelhoog is uw goedertierenheid, uw trouw reikt tot de wolken;
7 Uw gerechtigheid is als de bergen Gods, uw gericht is een geweldige watervloed. Mens en dier verlost Gij, Here.
8 Hoe kostelijk is uw goedertierenheid, o God; daarom schuilen de mensenkinderen in de schaduw uwer vleugelen;
9 Zij laven zich aan het vette van uw huis, Gij drenkt hen met de stroom van uw liefelijkheden.
10 Want bij U is de bron des levens, in uw licht zien wij het licht.
11 Bestendig uw goedertierenheid voor wie U kennen, en uw gerechtigheid voor de oprechten van hart.

12 Laat de trotse voet over mij niet komen, noch de
hand der goddelozen mij doen vlieden.
13 Daar zijn de bedrijvers van ongerechtigheid gevallen; zij zijn neergestoten en kunnen niet opstaan.

Psalm 37

1 Van David. Wees niet afgunstig op de bedrijvers van ongerechtigheid, benijd niet wie onrecht plegen;
2 Want zij verdorren snel als het gras, en verwelken als het groene kruid.
3 Vertrouw op de Here en doe het goede, woon in het land en betracht getrouwheid;
4 Verlustig u in de Here; dan zal Hij u geven de wensen van uw hart.
5 Wentel uw weg op de Here en vertrouw op Hem, en Hij zal het maken;
6 Hij zal uw gerechtigheid doen opgaan als het licht, en uw recht als de middag.
7 Wees stil voor de Here en verbeid Hem; wees niet afgunstig op wie zijn weg voorspoedig maakt, op de man die boze plannen smeedt.
8 Sta af van toorn en laat de grimmigheid varen, wees niet afgunstig; dat sticht louter kwaad.
9 Want boosdoeners worden uitgeroeid, maar wie de Here verwachten, zij zullen het land beerven:
10 Immers nog een wijle, en de goddeloze is niet meer; als gij let op zijn plaats, dan is hij niet meer;
11 Maar de ootmoedigen beerven het land en verlustigen zich in grote vrede.

Psalm 37

12 De goddeloze smeedt boze plannen tegen de
rechtvaardige en knarst de tanden tegen hem;
13 De Here belacht hem, want Hij ziet, dat zijn dag
komt.
14 De goddelozen ontbloten het zwaard en spannen
hun boog, om ellendigen en armen neer te vellen,
om de oprechten van wandel te slachten;
15 Hun zwaard zal in hun eigen hart dringen, en hun
bogen zullen verbroken worden.
16 Beter is het weinige van de rechtvaardige dan de
rijkdom van vele goddelozen;
17 Want de armen der goddelozen worden verbroken,
maar de Here schraagt de rechtvaardigen.
18 De Here kent de dagen der vromen, en hun erf-
deel zal voor altoos bestaan;
19 In boze tijd zullen zij niet beschaamd worden, in
dagen van hongersnood zullen zij verzadigd wor-
den.
20 Voorwaar, de goddelozen gaan te gronde, de vij-
anden des Heren zijn als de pracht der landouwen:
zij vergaan, in rook vergaan zij.
21 De goddeloze vraagt te leen en geeft niet terug,
maar de rechtvaardige ontfermt zich en schenkt.

22 Voorwaar, de door Hem gezegenden beerven het
land, maar de door Hem gevloekten worden uitge-
roeid.
23 Door de Here worden de schreden van de man
bevestigd, aan wiens weg Hij welgevallen heeft;
24 Wanneer hij valt, stort hij niet neder, want de Here
schraagt zijn hand.
25 Jong ben ik geweest, ook ben ik oud geworden,
maar een rechtvaardige heb ik niet verlaten
gezien, noch zijn nageslacht zoekende brood;
26 Te allen tijde ontfermt hij zich en leent uit, en zijn
nageslacht is tot een zegen.
27 Wijk van het kwade en doe het goede, dan zult gij
voor altoos wonen;
28 Want de Here bemint het recht, en Hij verlaat zijn
gunstgenoten niet. Voor altoos blijven zij bewaard,
maar het nageslacht der goddelozen wordt uitge-
roeid.
29 De rechtvaardigen beerven het land en wonen
daarin voor immer.
30 De mond van de rechtvaardige gewaagt van wijs-
heid, zijn tong spreekt het recht;
31 De wet van zijn God is in zijn hart, zijn schreden
wankelen niet.
32 De goddeloze loert op de rechtvaardige en zoekt
hem te doden;
33 De Here geeft hem in zijn hand niet over, Hij laat
niet toe, dat hij veroordeeld wordt, als hij voor het
gericht komt.

Psalm 37

34 Wacht op de Here en bewaar zijn weg, dan zal Hij u verhogen om het land te beerven, de uitroeiing van goddelozen zult gij met vreugde zien.
35 Ik zag een goddeloze, een geweldenaar, die zich uitbreidde als een weelderige woekerplant;
36 Toen iemand voorbijging, zie, hij was niet meer, ik zocht hem, maar hij was niet te vinden.
37 Sla de vrome gade en zie op de oprechte, want de man des vredes heeft nakroost;
38 Maar de overtreders worden tezamen verdelgd, het nakroost van de goddelozen wordt uitgeroeid.
39 Doch het heil der rechtvaardigen is van de Here, hun schutse ten tijde der benauwdheid;
40 De Here helpt hen en doet hen ontkomen, Hij doet hen ontkomen aan de goddelozen en verlost hen, want zij schuilen bij Hem.

Psalm 38

1 Een psalm van David. Bij het gedenkoffer.
2 Here, straf mij niet in uw toorn, en kastijd mij niet in uw grimmigheid;
3 Want uw pijlen zijn op mij nedergekomen, uw hand is op mij neergedaald.
4 Niets is meer gezond aan mijn vlees vanwege uw gramschap, niets is heel aan mijn gebeente vanwege mijn zonde;
5 Want mijn ongerechtigheden zijn over mijn hoofd gegaan, als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden.
6 Mijn wonden stinken, zij etteren vanwege mijn verdwaasdheid;
7 Ik ben gebogen, zeer diep gebukt, ik ga de ganse dag in het zwart.
8 Want mijn lendenen zijn vol ontsteking, niets is meer gezond aan mijn vlees;
9 Ik ben uitgeput, volslagen verbrijzeld, ik brul het uit vanwege het bonzen van mijn hart.
10 Here, al mijn verlangen ligt voor U open, mijn zuchten is voor U niet verborgen;
11 Mijn hart slaat hevig, mijn kracht begeeft mij, zelfs het licht van mijn ogen moet ik missen.
12 Mijn vrienden en bekenden staan afzijdig van mijn plaag, zelfs mijn verwanten staan van verre.
13 Wie mij naar het leven staan, spannen mij strikken, wie mijn onheil begeren, spreken van verderf, en zinnen de ganse dag op bedrog.

Psalm 38

14 Maar ik ben als een dove, ik hoor niet, als een
stomme, die zijn mond niet open doet;
15 Ja, ik ben als een man die niet hoort, en in wiens
mond geen verweer is.
16 Want op U, Here, hoop ik; Gij immers zult ant-
woorden, Here, mijn God.
17 Want ik dacht: Als zij zich maar niet over mij ver-
heugen, niet tegen mij snoeven bij het wankelen
van mijn voet.
18 Ja, ik dreig te struikelen, en mijn smart staat mij
bestendig voor ogen;
19 Want ik belijd mijn ongerechtigheid, ik ben
bekommerd vanwege mijn zonde.
20 Mijn vijanden echter leven, zij zijn machtig, talrijk
zijn zij, die mij trouweloos haten,
21 Zij, die mij kwaad voor goed vergelden en mij
wederstaan, omdat ik het goede najaag.
22 Here, verlaat mij niet, mijn God, wees niet verre
van mij!
23 Haast U, mij ter hulpe, Here, mijn heil.

Psalm 39

1 Voor de koorleider. Voor Jedutun. Een psalm van
David.
2 Ik had gedacht: ik wil mijn wegen bewaren, opdat
ik niet zondige met mijn tong; ik wil mijn mond
met een muilband bedwingen, zolang de goddelo-
ze voor mij staat.
3 Ik was verstomd, sprakeloos, ik zweeg, verstoken
van het goede; maar mijn smart werd heviger,
4 Mijn hart gloeide in mijn binnenste, bij mijn ver-
zuchting laaide vuur op; ik sprak met mijn tong;
5 Laat mij, Here, mijn einde kennen, en welke de
maat van mijn dagen is; laat mij weten, hoe ver-
gankelijk ik ben.
6 Zie, Gij hebt mijn dagen als enige handbreedten
gesteld, mijn levensduur is als niets voor U; ja,
ieder mens staat daar, enkel een ademtocht. [sela]
7 Ja, de mens gaat daarheen als een schaduw, ja, als
een ademtocht suizen zij weg, zij garen bijeen en
weten niet, wie het tot zich nemen zal.
8 En nu, wat verwacht ik, Here? Mijn hoop, die is op
U.
9 Red mij van al mijn overtredingen, stel mij niet tot
een smaad voor de dwaas.
10 Ik ben verstomd, ik doe mijn mond niet open,
want Gij zelf hebt het gedaan.
11 Neem uw plaag van mij weg, ik bezwijk onder de
bestrijding van uw hand.

12 Kastijdt Gij iemand met straffen om zijn ongerechtigheid, dan doet Gij zijn schoonheid teloorgaan als door een mot; immers is ieder mens een ademtocht. [sela]
13 Hoor mijn gebed, Here, en neem mijn hulpgeroep ter ore, zwijg niet bij mijn geween, want ik ben een vreemdeling bij U, een bijwoner gelijk al mijn vaderen.
14 Wend uw blik van mij af, opdat ik mij wederom verblijde, eer dat ik heenga en niet meer ben.

Psalm 40

1 Voor de koorleider. Van David. Een psalm.
2 Vurig verwachtte ik de Here; toen neigde Hij Zich
tot mij en hoorde mijn hulpgeroep,
3 Hij trok mij op uit de kuil van het verderf, uit het
slijk van de modderpoel; Hij stelde mijn voeten op
een rots, mijn schreden maakte Hij vast,
4 Hij gaf mij een nieuw lied in de mond, een lofzang
aan onze God. Mogen velen het zien en vrezen, en
op de Here vertrouwen.
5 Welzalig de man, die de Here tot zijn vertrouwen
heeft gesteld, die zich niet wendt tot de hovaardi-
gen, noch tot hen die naar leugen afdwalen.
6 Talrijk hebt Gij gemaakt, o Here, mijn God, uw
wonderen en uw gedachten jegens ons; niets is bij
U te vergelijken. Wilde ik ze vermelden en uitspre-
ken, te talrijk zijn zij om te noemen.
7 In slachtoffer en spijsoffer hebt Gij geen behagen,,
Gij hebt mij geopende oren gegeven), brandoffer
en zondoffer hebt Gij niet gevraagd.
8 Toen zeide ik: Zie, ik kom; in de boekrol is over
mij geschreven;
9 Ik heb lust om uw wil te doen, mijn God, uw wet
is in mijn binnenste.
10 Ik verkondig de blijde mare van uw gerechtigheid
in een grote gemeente; zie, mijn lippen weerhoud
ik niet, Here, Gij weet het.

11 Uw gerechtigheid verberg ik niet in mijn hart, van
uw trouw en uw heil spreek ik, uw goedertieren-
heid en uw waarheid verheel ik niet voor een grote
gemeente.
12 Gij, Here, onthoud mij uw erbarming niet; uw
goedertierenheid en uw waarheid mogen mij
bestendig bewaren.
13 Want rampen omgeven mij, zonder getal; mijn
ongerechtigheden hebben mij achterhaald, ik kan
ze niet overzien; zij zijn talrijker dan de haren van
mijn hoofd, en mijn hart is mij ontzonken.
14 Het behage U, Here, mij te redden; Here, haast U
mij ter hulpe.
15 Laten tezamen beschaamd en schaamrood worden,
wie mij het leven zoeken te benemen; terugdein-
zen en te schande worden, wie mijn onheil bege-
ren.
16 Laten verstommen van schaamte, wie over mij roe-
pen: Ha, ha!
17 Laten in U jubelen en zich verheugen allen die U
zoeken; laten wie uw heil liefhebben, bestendig
zeggen: De Here is groot!
18 Al ben ik ellendig en arm, de Here gedenkt mijner.
Gij zijt mijn hulp en mijn bevrijder; o, mijn God,
vertoef niet.

Psalm 41

1 Voor de koorleider. Een psalm van David.
2 Welzalig hij die acht slaat op de geringe; ten dage des onheils zal de Here hem uitkomst geven;
3 De Here zal hem behoeden en hem in het leven behouden; hij zal geprezen worden op aarde; aan de lust van zijn vijanden geeft Gij hem niet prijs.
4 De Here steunt hem op het ziekbed, in zijn ziekte verandert Gij geheel zijn legerstede.
5 Ik zeide: Here, wees mij genadig, genees mij, want tegen U heb ik gezondigd.
6 Mijn vijanden spreken boosaardig over mij: Wanneer sterft hij, en zal zijn naam vergaan?
7 Komt iemand mij bezoeken, hij spreekt valsheid, zijn hart verzamelt boosheid, hij gaat het op straat vertellen.
8 Allen die mij haten, fluisteren tezamen over mij, zij denken het ergste van mij:
9 Een dodelijke kwaal is op hem uitgestort, nu hij neerligt, staat hij niet meer op.
10 Zelfs mijn vriend, op wie ik vertrouwde, die mijn brood at, heeft zijn hiel tegen mij opgeheven.
11 Maar Gij, Here, wees mij genadig en richt mij op, dan wil ik het hun vergelden.
12 Hieraan weet ik, dat Gij welgevallen aan mij hebt, wanneer mijn vijand niet over mij juicht.

13 Mij echter, om mijn onschuld steunt Gij mij, Gij
stelt mij voor uw aangezicht, voor altoos.
14 Geloofd zij de Here, de God van Israel, van eeu-
wigheid en tot in eeuwigheid. Amen, ja amen.

Psalm 42

1 Voor de koorleider. Een leerdicht van de
Korachieten.
2 Gelijk een hinde die naar waterbeken smacht, zo
smacht mijn ziel naar U, o God.
3 Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God;
wanneer zal ik komen en voor Gods aangezicht
verschijnen?
4 Mijn tranen zijn mij tot spijze dag en nacht, daar
men de ganse dag tot mij zegt: Waar is uw God?
5 Hieraan wil ik denken en mijn ziel in mij uitstor-
ten: hoe ik optrok in de dichte drom, voor hen uit
schreed naar Gods huis, bij jubelklank en lofge-
zang; een feestvierende menigte.
6 Wat buigt gij u neder, o mijn ziel, en zijt gij onrus-
tig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog
loven, mijn Verlosser en mijn God!
7 Mijn ziel buigt zich neder in mij, daarom gedenk
ik Uwer uit het land van de Jordaan en de
Hermonbergen, uit het klein gebergte.
8 Watervloed roept tot watervloed bij het gebruis
uwer stromen; al uw baren en golven slaan over
mij heen.
9 Des daags zal de Here zijn goedertierenheid gebie-
den, en des nachts zal zijn lied bij mij zijn, een
gebed tot de God mijns levens.

Psalm 42

10 Ik wil tot God, mijn rots, zeggen: Waarom vergeet
Gij mij? Waarom ga ik in het zwart vanwege des
vijands onderdrukking?
11 Met een doodsteek in mijn beenderen honen mij
mijn tegenstanders, doordat zij de ganse dag tot
mij zeggen: Waar is uw God?
12 Wat buigt gij u neder, o mijn ziel, en wat zijt gij
onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem
nog loven, mijn Verlosser en mijn God!

Psalm 43

1 Doe mij recht, o God, en voer mijn rechtsgeding
tegen een volk zonder godsvrucht; doe mij ontko-
men aan de man van bedrog en onrecht.
2 Want Gij zijt de God mijner toevlucht; waarom
verstoot Gij mij? Waarom ga ik in het zwart van-
wege des vijands onderdrukking?
3 Zend uw licht en uw waarheid; mogen die mij
geleiden, mij brengen naar uw heilige bergen naar
uw woningen,
4 Zodat ik kan gaan tot Gods altaar, tot de God mij-
ner jubelende vreugde, en U love met de citer, o
God, mijn God!
5 Wat buigt gij u neder, o mijn ziel, en wat zijt gij
onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem
nog loven, mijn Verlosser en mijn God!

Psalm 44

1 Voor de koorleider. Van de Korachieten. Een leer-
dicht.
2 O God, met eigen oren hebben wij het gehoord,
onze vaderen verhaalden het ons: het werk dat Gij
gewrocht hebt in hun dagen, in de dagen van
ouds.
3 Met uw hand hebt Gij volken verdreven, en hen
geplant, natien geteisterd, en hen uitgebreid.
4 Want niet met hun zwaard hebben zij het land
verworven, niet hun arm heeft hen gered, maar
uw rechterhand en uw arm en het licht van uw
aanschijn, omdat Gij in hen een welbehagen hadt,
5 Gij toch zijt mijn Koning, o God; gebied de verlos-
sing van Jakob.
6 Met U stoten wij onze tegenstanders neer, in uw
naam vertreden wij wie tegen ons opstaan.
7 Want niet op mijn boog vertrouw ik, en mijn
zwaard verlost mij niet;
8 Maar Gij hebt ons verlost van onze tegenstanders
en onze haters beschaamd gemaakt.
9 In God roemen wij de ganse dag, uw naam zullen
wij loven voor altoos. [sela]
10 Nochtans hebt Gij ons verstoten en te schande
gemaakt, en zijt met onze heerscharen niet uitge-
trokken;

Psalm 44

11 Voor de tegenstander hebt Gij ons laten wijken, en
onze haters hebben naar hartelust geplunderd.
12 Gij hebt ons overgeleverd als slachtvee, ons onder
de volken verstrooid;
13 Gij hebt uw volk verkocht voor een spotprijs, en
zijt niet rijk geworden door hun koopsom;
14 Gij hebt ons gesteld tot smaad voor onze naburen,
tot spot en hoon voor wie ons omringen;
15 Gij hebt ons tot een spreekwoord onder de volken
gesteld, Gij doet de natien over ons het hoofd
schudden.
16 De ganse dag staat mijn schande mij voor ogen,
en bedekt schaamte mijn aangezicht,
17 Om de taal van wie hoont en lastert, om de blik
van vijand en wraakgierige.
18 Dit alles is ons overkomen, maar wij vergaten U
niet, noch verloochenden wij uw verbond;
19 Ons hart werd niet afvallig, noch weken onze
voetstappen van uw pad,
20 Zodat Gij ons in een oord van jakhalzen moest ver-
brijzelen, en ons overdekken met diepe duisternis.
21 Indien wij de naam van onze God hadden verge-
ten, en onze handen uitgestrekt naar een vreemde
god,
22 Zou God dat niet uitvorsen? Hij toch kent de
geheimen des harten.
23 Waarlijk, om Uwentwil worden wij de ganse dag
gedood, wij worden gerekend als slachtschapen.

Psalm 44

24 Waak op! Waarom slaapt Gij, Here? Ontwaak!
Verstoot niet voor eeuwig!
25 Waarom verbergt Gij uw aangezicht, vergeet Gij
onze ellende en verdrukking?
26 Want onze ziel is in het stof gebogen, ons lijf
kleeft aan de grond.
27 Sta op, ons ter hulpe, verlos ons om uwer goeder-
tierenheid wil.

Psalm 45

1 Voor de koorleider. Op de wijze van: De lelien. Van de Korachieten. Een leerdicht; een lied der liefde.

2 Mijn hart trilt van blijde woorden, ik draag mijn gedicht een koning voor, mijn tong is de stift van een vaardig schrijver.

3 Gij zijt schoner dan de mensenkinderen, liefelijkheid is over uw lippen uitgegoten; daarom heeft God u voor altoos gezegend.

4 Gord uw zwaard aan de heup, gij held, uw majesteit en uw luister;

5 Ja uw luister! Rijd voorspoedig uit, voor de zaak van waarheid, ootmoed en recht, uw rechterhand lere u geduchte daden:

6 Uw pijlen zijn gescherptƒ volken zijn onder uƒ zij dringen in het hart van des konings vijanden.

7 Uw troon, o God, staat voor altoos en eeuwig, uw koninklijke scepter is een rechtmatige scepter.

8 Gij hebt gerechtigheid lief en haat goddeloosheid; daarom heeft, o God, uw God u gezalfd met vreugdeolie boven uw metgezellen;

9 Mirre, aloe en kassia zijn al uw klederen; uit ivoren paleizen verheugt u snarenspel;

10 Koningsdochters zijn onder uw geliefden; de gemalin staat aan uw rechterhand in goud van Ofir.

Psalm 45

11 Hoor, o dochter, en zie, en neig uw oor, vergeet
uw volk en het huis van uw vader,
12 Laat de koning uw schoonheid begeren, want hij is
uw heer; buig u dus voor hem neder.
13 Dan zoeken, o dochter van Tyrus, de rijksten des
volk met geschenken uw gunst.
14 Louter pracht is de koningsdochter daarbinnen,
van goudbrokaat is haar kleed;
15 In kleurig geborduurde gewaden wordt zij tot de
koning geleid, jonkvrouwen in haar gevolg, haar
vriendinnen, worden tot u gebracht;
16 Onder vreugde en jubel worden zij binnengeleid,
zij komen in des konings paleis.
17 Op de plaats uwer vaderen zullen uw zonen staan,
gij zult hen tot vorsten stellen over het ganse
land.
18 Ik wil uw naam vermelden in alle geslachten; daar-
om zullen volken u loven voor altoos en immer.

Psalm 46

1 Voor de koorleider. Van de Korachieten. Op de wijze van: De jonkvrouwen. Een lied.
2 God is ons een toevlucht en sterkte, ten zeerste bevonden een hulp in benauwdheden.
3 Daarom zullen wij niet vrezen, al verplaatste zich de aarde, al wankelden de bergen in het hart van de zee.
4 Laat bruisen, laat schuimen haar wateren, laat de bergen beven door haar onstuimigheid. [sela]
5 Een rivier; haar stromen verheugen de stad Gods, de heiligste onder de woningen des Allerhoogsten.
6 God is in haar midden, zij zal niet wankelen; God zal haar helpen bij het aanbreken van de morgen.
7 Volkeren woedden, koninkrijken wankelden, Hij verhief zijn stem, de aarde versmolt.
8 De Here der heerscharen is met ons, een burcht is ons de God van Jakob. [sela]
9 Komt, aanschouwt de werken des Heren, die verwoesting op aarde aanricht,
10 Die oorlogen doet ophouden tot het einde der aarde, de boog verbreekt, de lans stukslaat, de strijdwagens met vuur verbrandt.
11 Laat af en weet, dat Ik God ben; Ik ben verheven onder de volken, verheven op de aarde.
12 De Here der heerscharen is met ons, een burcht is ons de God van Jakob. [sela]

Psalm 47

1 Voor de koorleider. Van de Korachieten. Een psalm.
2 Alle gij volken, klapt in de handen, juicht Gode toe met jubelgeroep.
3 Want de Here, de Allerhoogste, is geducht, een groot Koning over de ganse aarde.
4 Hij brengt volken onder ons, natien onder onze voeten;
5 Hij kiest ons erfdeel voor ons uit, de trots van Jakob, die Hij liefheeft. [sela]
6 God is opgevaren onder gejuich, de Here onder bazuingeschal.
7 Psalmzingt Gode, psalmzingt, psalmzingt onze Koning, psalmzingt!
8 Want God is de Koning der ganse aarde, psalmzingt met een kunstig lied.
9 God regeert over de volken, God is gezeten op zijn heilige troon.
10 De edelen der volken zijn bijeenvergaderd, als volk van Abrahams God. Want Godes zijn de schilden der aarde; Hij is hoog verheven.

Psalm 48

1 Een lied. Een psalm van de Korachieten.
2 Groot is de Here en hoog te loven in de stad van
onze God zijn heilige berg.
3 Schoon door zijn verhevenheid, een vreugde voor
de ganse aarde is de berg Sion, ver in het noor-
den, de stad van de grote Koning.
4 God doet in haar paleizen Zich kennen als een
burcht.
5 Want zie, koningen kwamen bijeen, zij trokken
gezamenlijk op;
6 Zodra zij het zagen, stonden zij ontzet, werden
verschrikt, vluchtten weg.
7 Beving greep hen daar aan, smart als van een die
baart.
8 Door de oostenwind verbreekt Gij de schepen van
Tarsis.
9 Gelijk wij gehoord hadden, zo zagen wij het, in de
stad van de Here der heerscharen, in de stad van
onze God. God bevestigt haar voor altoos. [sela]
10 Wij gedenken, o God, uw goedertierenheid in het
midden van uw tempel.
11 Gelijk uw naam, o God, zo is uw lof tot aan de
einden der aarde; uw rechterhand is vol van
gerechtigheid.
12 Laat de berg Sion zich verheugen; laten de doch-
ters van Juda juichen om uw gerichten.
13 Gaat rondom Sion en trekt eromheen, telt haar
torens,

Psalm 48

14 Richt uw aandacht op haar voormuur, doorwandelt
haar paleizen, opdat gij het aan het volgende
geslacht kunt vertellen:
15 Waarlijk, zo is God, onze God, voor eeuwig en
altoos; tot de dood toe zal Hij ons leiden.

Psalm 49

1 Voor de koorleider. Van de Korachieten. Een psalm.
2 Hoort dit, alle gij volken, neemt ter ore, alle bewoners der wereld,
3 Zowel geringen als aanzienlijken, rijken en armen tezamen.
4 Mijn mond zal enkel wijsheid spreken, de overdenking van mijn hart is louter inzicht.
5 Ik zal mijn oor tot een spreuk neigen, mijn geheimenis bij de citer ontsluieren.
6 Waarom zou ik vrezen in dagen des kwaads, als de ongerechtigheid van mijn belagers mij omringt;
7 Van hen, die op hun vermogen vertrouwen, en op hun grote rijkdommen zich beroemen?
8 Niemand kan ooit een broeder loskopen, noch Gode zijn losprijs betalen,
9 (Te hoog immers is de prijs voor hun leven, en voor altoos ontoereikend)
10 Dat hij voor immer zou voortleven, de groeve niet zou zien.
11 Veeleer ziet hij, dat wijzen sterven, dat dwazen en redelozen tezamen te gronde gaan en hun vermogen aan anderen nalaten.
12 Hun diepste gedachte is, dat hun huizen altoos zullen bestaan, hun woningen van geslacht tot geslacht; zij noemen de landen naar hun namen.
13 Maar de mens met al zijn praal houdt geen stand; hij is gelijk aan de beesten, die vergaan.

14 Dit is het lot van hen die op zichzelf vertrouwen,
het einde van wie behagen scheppen in hun eigen
woorden. [sela]
15 Als schapen zinken zij in het dodenrijk, de dood
weidt hen; de oprechten heersen over hen in de
morgenstond; hun gedaante moet in het dodenrijk
vergaan, zodat zij geen woning meer heeft.
16 Maar God zal mijn leven verlossen uit de macht
van het dodenrijk, want Hij zal mij opnemen.
[sela]
17 Vrees niet, als iemand rijk wordt, als de heerlijk-
heid van zijn huis toeneemt,
18 Want in zijn sterven neemt hij niets van dat alles
mede, zijn heerlijkheid daalt hem niet achterna.
19 Al prijst hij zich in zijn leven gelukkig, al looft men
u, omdat gij u te goed doet,
20 Toch zult gij tot het geslacht van uw vaderen
komen, die nimmermeer het licht zullen zien.
21 De mens, die met al zijn praal geen inzicht heeft,
is gelijk aan de beesten, die vergaan.

Psalm 50

1 Een psalm van Asaf. De God der goden, de Here, spreekt en roept de aarde vanwaar de zon opgaat tot waar zij ondergaat.
2 Uit Sion, de volkomen schoonheid, verschijnt God in lichtglans.
3 Onze God komt en zal niet zwijgen, vuur verteert voor zijn aangezicht, rondom Hem stormt het geweldig.
4 Hij roept tot de hemel daarboven, en tot de aarde om zijn volk te richten:
5 Vergadert Mij mijn gunstgenoten, die met Mij het verbond sluiten met offers.
6 Daar verkondigt de hemel zijn gerechtigheid, want God is rechter. [sela]
7 Hoor nu, mijn volk, en Ik wil spreken, Israel, en Ik wil tegen u getuigen: God, uw God, ben Ik.
8 Niet om uw offers berisp Ik u; uw brandoffers toch zijn bestendig voor Mij.
9 Ik neem uit uw huis geen stier, geen bokken uit uw kooien,
10 Want Mij behoort al het gedierte van het woud, het vee op bergen, rijk aan runderen.
11 Ik ken al het gevogelte der bergen, wat zich roert op het veld, staat Mij ter beschikking.
12 Indien Ik honger had, zou Ik het u niet zeggen, want Mij behoort de wereld en haar volheid.
13 Eet Ik soms stierevlees, of drink Ik bokkebloed?

14 Offer Gode lof en betaal de Allerhoogste uw gelof-
ten;
15 Roep Mij aan ten dage der benauwdheid, ik zal u
redden en gij zult Mij eren. [sela]
16 Maar tot de goddeloze zegt God: Wat hebt gij
mijn inzettingen op te tellen, en neemt mijn ver-
bond in uw mond,
17 Hoewel gij de tucht haat, en mijn woorden achter
u werpt?
18 Indien gij een dief ziet, dan houdt gij het met
hem, met overspelers is uw deel.
19 Uw mond laat gij in boosheid gaan, uw tong kop-
pelt bedrog aaneen;
20 Gij zit en spreekt tegen uw broeder, gij werpt
smaad op de zoon van uw moeder.
21 Dit hebt gij gedaan en Ik heb gezwegen; gij beeldt
u in, dat Ik geheel en al ben als gij. Ik wil u beris-
pen en het u onder het oog brengen.
22 Verstaat dit toch, gij, die God vergeet, opdat Ik
niet verscheure, zonder dat iemand redt.
23 Wie lof offert, eert Mij, en baant de weg, dat Ik
hem Gods heil doe zien.

Psalm 51

1 Voor de koorleider. Een psalm van David,
2 Toen de profeet Natan bij hem gekomen was, nadat hij tot Batseba was gekomen.
3 Wees mij genadig, o God, naar uw goedertierenheid, delg mijn overtredingen uit naar uw grote barmhartigheid;
4 Was mij geheel van mijn ongerechtigheid, reinig mij van mijn zonde.
5 Want ik ken mijn overtredingen, mijn zonde staat bestendig voor mij.
6 Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan wat kwaad is in uw ogen, opdat Gij rechtvaardig blijkt in uw uitspraak, zuiver in uw gericht.
7 Zie, in ongerechtigheid ben ik geboren, in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen.
8 Zie, Gij wilt waarheid in het verborgene, in het geheim maakt Gij mij wijsheid bekend.
9 Ontzondig mij met hysop, dan ben ik rein, was mij, dan ben ik witter dan sneeuw;
10 Doe mij blijdschap en vreugde horen, laat het gebeente dat Gij verbrijzeld hebt, weer jubelen.
11 Verberg uw aangezicht voor mijn zonden, delg al mijn ongerechtigheden uit.
12 Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in mijn binnenste een vaste geest;

Psalm 51

13 Verwerp mij niet van uw aangezicht, en neem uw Heilige Geest niet van mij;
14 Hergeef mij de blijdschap over uw heil, en laat een gewillige geest mij schragen.
15 Dan zal ik overtreders uw wegen leren, opdat zondaars zich tot U bekeren.
16 Red mij van bloedschuld, o God, God mijns heils, laat mijn tong over uw gerechtigheid jubelen;
17 Here, open mijn lippen, opdat mijn mond uw lof verkondige.
18 Want Gij hebt geen behagen in slachtoffers, dat ik die brengen zou; aan brandoffers hebt Gij geen welgevallen.
19 De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart veracht Gij niet, o God.
20 Doe wel aan Sion naar uw welbehagen, bouw de muren van Jeruzalem.
21 Dan zult Gij behagen hebben in offers naar de eis, brandoffers in hun geheel gebracht; dan zal men stieren op uw altaar offeren.

Psalm 52

1 Voor de koorleider. Een leerdicht van David,
2 Toen de Edomiet Doeg aan Saul mededeling was
komen doen en tot hem gezegd had: David is in
het huis van Achimelek gekomen.
3 Wat beroemt gij u op het kwade, gij geweldige?
Gods goedertierenheid duurt toch de ganse dag.
4 Gij zint op verderf, uw tong is als een scherpgesle-
pen scheermes, gij, die bedrog pleegt.
5 Gij hebt het kwade lief boven het goede, leugen
boven waarheid spreken. [sela]
6 Gij houdt van allerlei verderfelijke taal, van een
bedrieglijke tong.
7 Maar God zal u voor eeuwig verbreken, Hij zal u
wegrukken en uit de tent sleuren, u ontwortelen
uit het land der levenden. [sela]
8 Dan zullen de rechtvaardigen het zien en vrezen,
en over hem lachen:
9 Ziedaar de man die God niet tot zijn veste stelde,
maar die op zijn grote rijkdom vertrouwde, zich
sterk waande door wat zijn onheil werd.
10 Maar ik ben als een groenende olijfboom in het
huis van God; ik vertrouw op Gods goedertieren-
heid, altoos en immer.
11 Voor altoos zal ik U loven, omdat Gij het gedaan
hebt; ik zal uw naam verwachtenƒ want die is
goedƒ in tegenwoordigheid van uw gunstgenoten.

Psalm 53

1 Voor de koorleider. Op: Machalat. Een leerdicht
van David.
2 De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God. Zij
bedrijven gruwelijk en afschuwelijk onrecht; nie-
mand is er, die goed doet.
3 God ziet neder uit de hemel op de mensenkinde-
ren, om te zien, of er een verstandig is, een, die
God zoekt.
4 Allen zijn afgeweken, tezamen ontaard, er is nie-
mand die goed doet, zelfs niet een.
5 Hebben zij dan geen kennis, die bedrijvers van
ongerechtigheid, die mijn volk opeten, als aten zij
brood? God roepen zij niet aan.
6 Daar verschrikken zij, terwijl er geen verschrikking
is; want God verstrooit het gebeente van uw bela-
ger, gij doet hen beschaamd staan, want God
heeft hen verworpen.
7 Och, dat uit Sion Israels redding daagde! Als God
een keer brengt in het lot van zijn volk, dan zal
Jakob juichen, Israel zich verheugen.

Psalm 54

1 Voor de koorleider. Bij snarenspel. Een leerdicht van David,
2 Toen de Zifieten aan Saul waren komen zeggen: Verbergt David zich niet bij ons?
3 O God, verlos mij door uw naam, verschaf mij recht door uw kracht.
4 O God, hoor mijn gebed, neem ter ore de redenen van mijn mond.
5 Want vreemden staan tegen mij op, geweldenaars staan mij naar het leven; zij houden God niet voor ogen. [sela]
6 Zie, God is mij een helper, de Here is het, die mij schraagt.
7 Hij zal het kwaad vergelden aan wie mij benauwen, verdelg hen in uw trouw.
8 Ik zal U vrijwillig offers brengen, ik zal uw naam loven, Here, want hij is goed;
9 Omdat Hij mij gered heeft uit alle benauwdheid, zodat mijn oog met vreugde op mijn vijanden zag.

Psalm 55

1 Voor de koorleider. Bij snarenspel. Een leerdicht van David.
2 Neem, o God, mijn gebed ter ore, verberg U niet voor mijn smeking.
3 Sla acht op mij en antwoord mij; in mijn onrust zwerf ik kreunend rond,
4 Vanwege het geschreeuw van de vijand, vanwege de kwelling van de goddeloze; want zij storten onheil over mij uit, en bestoken mij in toorn.
5 Mijn hart krimpt in mijn binnenste ineen, verschrikkingen des doods zijn op mij gevallen,
6 Vrees en beving komen over mij, schrik overstelpt mij,
7 Zodat ik zeg: O, had ik vleugelen als een duif, ik zou wegvliegen en een woonplaats zoeken;
8 Zie, ver zou ik heenvlieden, ik zou vernachten in de woestijn. [sela]
9 Ik zou mij haastig een wijkplaats zoeken tegen de rukwind, tegen de storm.
10 Verwar hen, Here, verdeel hun spraak. Want ik zie geweld en twist in de stad,
11 Dag en nacht waren zij om haar rond, op haar muren; daarbinnen zijn onheil en moeite,
12 Verderf is daarbinnen, van haar plein wijken verdrukking noch bedrog.

Psalm 55

13 Want het is geen vijand, die mij smaadt; dat zou ik
dragen; het is niet mijn hater, die zich over mij
verheft; voor hem zou ik mij verbergen.
14 Maar gij zijt het, een mens; mijns gelijke, mijn
vriend en vertrouwde:
15 Wij, die samen vertrouwelijke omgang genoten,
die in het feestgewoel gingen naar Gods huis.
16 De dood overvalle hen, laten zij levend in het
dodenrijk neerdalen; want boosheid is in hun
woning, in hun binnenste.
17 Maar ik, ik roep tot God, de Here zal mij verlossen.
18 Des avonds, des morgens en des middags klaag en
kreun ik; Hij hoort mijn stem.
19 Hij verlost mijn ziel in vrede van de strijd tegen
mij, want met velen zijn zij tegen mij.
20 God hoort en Hij zal hen vernederen (Hij, die van
oudsher troont) [sela]; hen, die onbekeerlijk zijn
en God niet vrezen.
21 Hij strekt zijn handen uit tegen hen met wie hij
vrede had, hij schendt zijn verbond;
22 Zijn mond is gladder dan boter, maar strijd is in
zijn hart; zijn woorden zijn zachter dan olie, maar
het zijn ontblote klingen.

23 Werp uw bekommernis op de Here, Hij zal voor u
zorgen; Hij zal nimmermeer toelaten, dat de recht-
vaardige wankelt.
24 Maar Gij, o God, zult hen doen neerdalen in de
kuil van het verderf; de mannen van bloed en
bedrog zullen hun dagen niet ter helfte volbren-
gen. Ik echter vertrouw op U.

Psalm 56

1 Voor de koorleider. Op de wijze van: De duif op verre terebinten. Van David Een kleinood, toen de Filistijnen te Gat hem gegrepen hadden.
2 Wees mij genadig, o God, want de mensen vertrappen mij, de ganse dag benauwen mij de bestrijders;
3 Wie mij benauwen, vertrappen mij de ganse dag, ja velen zijn het, die mij uit de hoogte bestrijden.
4 Ten dage dat ik vrees, vertrouw ik op U;
5 Op God, wiens woord ik prijs. Op God vertrouw ik, ik vrees niet; wat zou vlees mij aandoen?
6 De ganse dag verminken zij mijn woorden; al hun overleggingen zijn tegen mij ten kwade.
7 Zij willen aanvallen, zij spieden, zij nemen mijn schreden waar, terwijl zij loeren op mijn leven.
8 Zou er voor hen bij zoveel boosheid ontkoming zijn? Stort de volken in toorn neder, o God!
9 Mijn omzwerving hebt Gij te boek gesteld, doe mijn tranen in uw kruik; zijn zij niet in uw boek?
10 Dan zullen mijn vijanden terugwijken ten dage dat ik roep; dit weet ik: dat God met mij is.
11 Op God, wiens woord ik prijs, op de Here, wiens woord ik prijs,
12 Op God vertrouw ik, ik vrees niet; wat zou een mens mij aandoen?

13 Op mij, o God, rusten geloften, U toegezegd, lof-
offers zal ik U betalen,
14 Want Gij hebt mijn leven gered van de dood;
immers ook mijn voet van aanstoot, zodat ik voor
Gods aangezicht mag wandelen in het licht des
levens.

Psalm 57

1 Voor de koorleider. (Op de wijze van:) Verderf
niet. Van David. Een kleinood, toen hij voor Saul
in de spelonk vluchtte.
2 Wees mij genadig, o God, wees mij genadig, want
bij U schuilt mijn ziel; ja, in de schaduw van uw
vleugelen zal ik schuilen, totdat het onheil voorbij
is.
3 Ik roep tot God, de Allerhoogste, tot God, die het
voor mij voleindigt.
4 Hij zal van de hemel zenden en mij verlossen, als
Hij te schande gemaakt heeft wie mij vertrapt;
[sela] God zal zijn goedertierenheid en waarheid
zenden.
5 Ik lig neder te midden van leeuwen, vlammen spu-
wende mensenkinderen; hun tanden zijn speer en
pijlen, hun tong een scherp zwaard.
6 Verhef U boven de hemelen, o God; uw heerlijk-
heid zij over de ganse aarde.
7 Zij spanden een net voor mijn schreden, zij bogen
mijn ziel terneer, zij groeven een kuil voor mijn
aangezicht, zij vielen daar middenin. [sela]
8 Mijn hart is gerust, o God, mijn hart is gerust; ik
wil zingen, ja psalmzingen.
9 Waak op, mijn ziel, waak op, harp en citer; ik wil
het morgenrood wekken.
10 Ik zal U loven, o Here, onder de volken, ik zal U
psalmzingen onder de natien;

11 Want hemelhoog is uw goedertierenheid, tot aan
de wolken reikt uw trouw.
12 Verhef U boven de hemelen, o God; uw heerlijk-
heid zij over de ganse aarde.

Psalm 58

1 Voor de koorleider. Op de wijze van: Verderf niet.
Van David. Een kleinood.
2 Spreekt gij, goden, inderdaad recht? Richt gij de
mensenkinderen rechtmatig?
3 Veeleer bedrijft gij euveldaden in het hart, op
aarde weegt gij het geweld uwer handen af.
4 De goddelozen zijn van de geboorte aan afvallig,
de leugensprekers dwalen van de moederschoot
aan.
5 Hun venijn is gelijk het venijn van een slang; als
een dove adder, die haar oor toesluit,
6 Die niet luistert naar de stem der bezweerders,
noch naar de volleerde belezer.
7 O, God, verbrijzel hun tanden in hun mond, sla de
hoektanden der jonge leeuwen uit, Here;
8 Laten zij vergaan als water dat wegvloeit; legt hij
zijn pijlen aan, dan mogen zij als afgestompt zijn;
9 Laten zij vergaan als een slak die voortkruipend
wegsmelt, als de misdracht van een vrouw, die de
zon niet heeft gezien;
10 Voordat uw potten de dorens bemerken, zowel
groen als verschroeid, stormt Hij hen weg.

11 De rechtvaardige zal zich verheugen, wanneer hij
de wraak aanschouwt; hij zal zijn voeten wassen in
het bloed van de goddeloze.
12 En de mensen zullen zeggen: Toch is er loon voor
de rechtvaardige, toch is er een God, die recht
doet op aarde.

Psalm 59

1 Voor de koorleider. Op de wijze van: Verderf niet. Van David. Een kleinood, toen Saul zijn huis had laten bewaken om hem te doden.
2 Red mij van mijn vijanden, o mijn God; beveilig mij voor hen die tegen mij opstaan;
3 Red mij van de bedrijvers van ongerechtigheid, en verlos mij van de mannen des bloeds.
4 Want zie, zij loeren op mijn leven; sterken willen op mij aanvallen, zonder mijn overtreding en zonder mijn zonde, Here;
5 Zonder dat er ongerechtigheid is, lopen zij toe en stellen zich op. Waak op, mij ter hulpe, en zie.
6 Gij, Here, God der heerscharen, God van Israel, ontwaak om al de heidenen te straffen, heb geen genade voor alle ongerechtige verraders. [sela]
7 Des avonds komen zij terug, zij huilen als honden en lopen de stad rond.
8 Zie, zij smalen met hun mond; zwaarden zijn op hun lippen, want; wie hoort het?
9 Maar Gij, Here, belacht hen, Gij spot met al de heidenen.
10 Mijn sterkte, op U wil ik acht slaan, want God is mijn burcht.
11 Mijn goedertieren God trede mij tegemoet; God doe mij met vreugde zien op hen die mij benauwen.
12 Dood hen niet, opdat mijn volk het niet vergete; doe hen door uw macht omdolen, stort hen neder, o Here, ons schild.

13 Zonde van hun mond is het woord van hun lip-
pen; laten zij daarom in hun hoogmoed gevangen
worden, en om de verwensing en de leugen die zij
vertellen.
14 Vernietig hen in grimmigheid, vernietig hen, zodat
zij niet meer zijn; opdat zij gewaarworden, dat
God heerst in Jakob, tot aan de einden der aarde.
[sela]
15 Des avonds toch komen zij terug, zij huilen als
honden en lopen de stad rond.
16 Zij zwerven om te eten; als zij niet verzadigd zijn,
dan grommen zij.
17 Ik echter bezing uw sterkte, des morgens jubel ik
over uw goedertierenheid; want Gij waart mij een
burcht, een toevlucht ten dage toen ik benauwd
was.
18 Mijn sterkte, U wil ik psalmzingen; want God is
mijn burcht, mijn goedertieren God.

Psalm 60

1 Voor de koorleider. Op de wijze van: De lelie der
getuigenis.
2 Een kleinood van David, tot lering; toen hij de
Arameeers van Mesopotamie en de Arameeers van
Soba had bestreden, en Joab op de terugtocht de
Edomieten in het Zoutdal had verslagen, twaalf-
duizend man.
3 O God, Gij hebt ons verstoten, Gij hebt ons ver-
broken, Gij zijt verbolgen geweest; herstel ons!
4 Gij hebt het land doen beven en barsten; heel zijn
scheuren, want het wankelt.
5 Gij hebt uw volk harde dingen doen zien, Gij hebt
ons bedwelmende wijn doen drinken.
6 Gij hebt hun die U vrezen, een banier gegeven,
om zich bijeen te scharen vanwege de boogschut-
ters, [sela]
7 Opdat uw geliefden ten strijde toegerust zijn. Geef
overwinning door uw rechterhand en antwoord
ons.
8 God heeft gesproken in zijn heiligdom. Ik wil jui-
chen, ik wil Sichem verdelen, het dal van Sukkot
uitmeten.
9 Mij behoort Gilead en mij behoort Manasse, Efraim
is de schutse van mijn hoofd, Juda is mijn heer-
sersstaf;
10 Moab is mijn wasbekken, op Edom werp ik mijn
schoen, over Filistea juich ik.
11 Wie zal mij naar de versterkte veste brengen, wie
zal mij naar Edom geleiden?

12 Zijt Gij het niet, o God, die ons verstoten hadt;
zult Gij, o God, niet uittrekken met onze heerscha-
ren?
13 Bied ons hulp tegen de tegenstander, want men-
senhulp is ijdel.
14 Met God zullen wij kloeke daden doen, want Hij
zelf zal onze tegenstanders vertreden.

Psalm 61

1 Voor de koorleider. Bij snarenspel. Van David.
2 Hoor toch, o God, mijn smeking, sla acht op mijn gebed.
3 Van het einde des lands roep ik tot U, omdat mijn hart bezwijkt; leid mij op een rots die mij te hoog zou zijn.
4 Want Gij zijt mij een schuilplaats geweest, een sterke toren tegen de vijand.
5 Laat mij in uw tent voor altoos vertoeven, laat mij schuilen, geborgen onder uw vleugelen. [sela]
6 Want Gij, o God, hebt gehoord naar mijn geloften, Gij hebt het erfdeel gegeven van hen die uw naam vrezen.
7 Voeg dagen toe aan de dagen van de koning, mogen zijn jaren duren als van geslacht tot geslacht;
8 Moge hij voor altoos tronen voor Gods aangezicht, beschik goedertierenheid en trouw, dat zij hem behoeden.
9 Dan wil ik uw naam voor immer psalmzingen, terwijl ik dag aan dag mijn geloften betaal.

Psalm 62

1 Voor de koorleider. Naar de wijze van Jedutun. Een
psalm van David.
2 Waarlijk, mijn ziel keert zich stil tot God, van Hem
is mijn heil;
3 Waarlijk, Hij is mijn rots en mijn heil, mijn burcht,
ik zal niet te zeer wankelen.
4 Hoelang zult gij op een man aanstormen? Gij allen
zult omvergestoten worden als een hellende wand,
een neerstortende muur.
5 Waarlijk, zij beraadslagen om hem van zijn hoogte
af te stoten, zij scheppen behagen in leugen; zij
zegenen met hun mond, maar in hun binnenste
vloeken zij. [sela]
6 Waarlijk, mijn ziel, keer u stil tot God, want van
Hem is mijn verwachting;
7 Waarlijk, Hij is mijn rots en mijn heil, mijn burcht,
ik zal niet wankelen.
8 Op God rust mijn heil en mijn eer, mijn sterke
rots, mijn schuilplaats is in God.
9 Vertrouwt op Hem te allen tijde, o volk, stort uw
hart uit voor zijn aangezicht; God is ons een
schuilplaats. [sela]
10 Waarlijk, een ademtocht zijn de geringen, een leu-
gen de aanzienlijken; in de weegschaal gaan zij
omhoog, tezamen lichter dan een ademtocht.
11 Vertrouwt niet op verdrukking, stelt geen ijdele
hoop op roof; als het vermogen aanwast, zet er
het hart niet op.

Psalm 62

12 God heeft eenmaal gesproken, ik heb dit tweemaal
gehoord: de sterkte is Godes.
13 Ook de goedertierenheid, o Here, is uwe, want Gij
zult ieder vergelden naar zijn werk.

Psalm 63

1 Een psalm van David, toen hij in de woestijn van Juda was.
2 O God, Gij zijt mijn God, U zoek ik, mijn ziel dorst naar U, mijn vlees smacht naar U, in een dor en dorstig land, zonder water.
3 Zo heb ik U in het heiligdom aanschouwd, ziende uw sterkte en uw heerlijkheid.
4 Want uw goedertierenheid is beter dan het leven; mijn lippen zullen U roemen.
5 Zo wil ik U prijzen mijn leven lang, in uw naam mijn handen opheffen.
6 Als met vet en merg word ik verzadigd, mijn mond looft met jubelende lippen,
7 Wanneer ik Uwer gedenk op mijn legerstede, in nachtwaken over U peins.
8 Want Gij zijt mij een hulp geweest, in de schaduw van uw vleugelen jubel ik.
9 Mijn ziel is aan U verkleefd, uw rechterhand houdt mij vast.
10 Maar wie mijn leven zoeken te verderven, zullen komen in de diepten der aarde.
11 Men zal hen overleveren aan de macht van het zwaard, zij zullen een prooi der vossen worden.
12 Maar de koning zal zich in God verheugen; ieder die bij Hem zweert, zal zich beroemen, omdat de mond der leugensprekers wordt gestopt.

Psalm 64

1 Voor de koorleider. Een psalm van David.
2 Hoor, o God, mijn stem in mijn klagen, behoed
mijn leven voor de verschrikking van de vijand;
3 Verberg mij voor de raadslag van de boosdoeners,
voor het woelen van de bedrijvers van ongerech-
tigheid,
4 Die hun tong wetten als een zwaard, die hun pijl
aanleggen (een bitter woord)
5 Om in het verborgene op de onschuldige te schie-
ten; plotseling schieten zij op hem, zonder iets te
ontzien.
6 Zij verstouten zich tot een boos stuk, zij spreken
ervan strikken te verbergen; zij zeggen: Wie ziet
ze?
7 Zij zinnen op euveldaden:` Wij zijn gereed, het
plan is goed bedacht.` Ja, ieders binnenste en hart
is ondoorgrondelijk.
8 Maar plotseling treft God hen met een pijl; daar
zijn nu hun wonden.
9 Hun tong doet hen over zichzelf struikelen; al wie
naar hen ziet, schudt het hoofd.
10 Dan vrezen alle mensen en verkondigen Gods
daad, en slaan acht op zijn werk.
11 De rechtvaardige zal zich in de Here verheugen en
bij Hem schuilen, alle oprechten van hart zullen
zich beroemen.

Psalm 65

1 Voor de koorleider. Een psalm van David. Een lied.
2 U komt stilheid toe, een lofzang, o God in Sion; U
worde gelofte betaald.
3 Hoorder van het gebed, tot U komt al wat leeft.
4 Ongerechtigheden hadden de overhand over mij;
onze overtredingen, Gij verzoent ze.
5 Welzalig hij, die Gij verkiest en doet naderen,
opdat hij wone in uw voorhoven. Wij zullen verza-
digd worden met het goede van uw huis, het heili-
ge van uw tempel.
6 Met geduchte daden antwoordt Gij ons in gerech-
tigheid, o God van ons heil, Gij, vertrouwen van
alle einden der aarde en van de verste zeeen;
7 Gij, die de bergen vastzet door uw kracht, met
sterkte omgord;
8 Die het bruisen der zeeen doet bedaren, het brui-
sen van haar golven en het rumoer der natien.
9 Daarom vrezen zij die de einden bewonen, voor
uw tekenen; waar de morgen gloort en de avond
daalt, brengt Gij gejuich.
10 Gij bezoekt het land en verleent het overvloed, Gij
maakt het zeer rijk. De beek Gods is vol water, Gij
bereidt hun koren. Ja, zo bereidt Gij alles.

Psalm 65

11 Gij drenkt zijn voren, Gij doorvochtigt zijn kluiten, door regenstromen maakt Gij het week; Gij zegent zijn gewas.
12 Gij kroont het jaar van uw goedheid, uw sporen druipen van vet;
13 De dreven der steppe druipen, de heuvelen omgorden zich met gejuich;
14 De landouwen zijn bekleed met kudden, de dalen tooien zich met koren: zij jubelen elkander toe, ook zingen zij.

Psalm 66

1 Voor de koorleider. Een psalm. Een lied. Juicht Gode, gij ganse aarde,
2 Psalmzingt de heerlijkheid van zijn naam; maakt zijn lof heerlijk.
3 Zegt tot God: Hoe geducht zijn uw werken; vanwege uw machtige grootheid brengen uw vijanden U veinzend hulde.
4 De ganse aarde aanbidde U, en psalmzinge U, zij psalmzinge uw naam. [sela]
5 Komt en ziet Gods daden; Hij is geducht in zijn doen jegens de mensenkinderen:
6 Hij veranderde de zee in het droge, te voet trokken zij door de rivier. Daar verheugden wij ons in Hem,
7 Die door zijn sterkte voor eeuwig heerst, wiens ogen de volken gadeslaan. Laten de weerspannigen zich niet verheffen. [sela]
8 Prijst, o volken, onze God, en laat luide zijn lof weerklinken,
9 Die onze ziel herleven deed, en niet toeliet, dat onze voet wankelde.
10 Want Gij hebt ons getoetst, o God, ons gelouterd, gelijk men zilver loutert;
11 Gij hebt ons in het net gebracht, banden gelegd om onze heupen;
12 Gij deedt mensen over ons hoofd rijden, wij zijn door vuur en door water gegaan; maar Gij voerdet ons uit in de overvloed.

Psalm 66

13 Ik zal met brandoffers uw huis binnengaan, mijn
geloften zal ik U betalen,
14 Waartoe mijn lippen zich ontsloten, en die mijn
mond sprak, toen ik benauwd was.
15 Brandoffers van mestkalveren zal ik U brengen,
met de offergeur van rammen; ik zal runderen met
bokken bereiden. [sela]
16 Komt, hoort, en ik wil vertellen, gij allen die God
vreest, wat Hij gedaan heeft aan mijn ziel.
17 Nauwelijks had ik met mijn mond tot Hem geroe-
pen, of er was een lofzang onder mijn tong.
18 Had ik onrecht beoogd in mijn hart, dan zou de
Here niet hebben gehoord.
19 Voorwaar, God heeft gehoord, Hij heeft gelet op
mijn luid gebed.
20 Geprezen zij God, die mijn gebed niet afwees,
noch mij zijn goedertierenheid onthield.

Psalm 67

1 Voor de koorleider. Bij snarenspel. Een psalm. Een lied.
2 God zij ons genadig en zegene ons, Hij doe zijn aanschijn bij ons lichten; [sela]
3 Opdat men op aarde uw weg kenne, onder alle volken uw heil.
4 Dat de volken U loven, o God; dat de volken altegader U loven.
5 Dat de natien zich verheugen en jubelen, omdat Gij de volken in rechtmatigheid richt, en de natien op de aarde leidt. [sela]
6 Dat de volken U loven, o God, dat de volken altegader U loven.
7 De aarde gaf haar gewas, God, onze God, zegent ons;
8 God zegent ons, opdat alle einden der aarde Hem vrezen.

Psalm 68

1 Voor de koorleider. Van David. Een psalm. Een
lied.
2 God staat op, zijn vijanden worden verstrooid, zijn
haters vluchten voor zijn aangezicht.
3 Gelijk rook verdreven wordt, verdrijft Gij hen;
gelijk was smelt voor het vuur, zo vergaan de god-
delozen voor Gods aangezicht.
4 Maar de rechtvaardigen verheugen zich, zij juichen
voor Gods aangezicht en zijn blijde met vreugde-
betoon.
5 Zingt Gode, psalmzingt zijn naam, baant de weg
voor Hem die door de vlakten rijdt; Here is zijn
naam, juicht dan voor zijn aangezicht.
6 Hij is de vader der wezen en de rechter der wedu-
wen, God in zijn heilige woning;
7 God, die eenzamen in een huisgezin doet wonen,
die gevangenen uitleidt in voorspoed; doch weer-
spannigen wonen in een dor land.
8 O God, toen Gij voor uw volk uittoogt, toen Gij in
de wildernis voortschreedt, [sela]
9 Beefde de aarde, ook dropen de hemelen voor het
aangezicht van God; zelfs de Sinai voor het aange-
zicht van God, de God van Israel.
10 Een regen van milde gaven storttet Gij uit, o God,
Gij versterktet uw erfdeel, toen het was uitgeput;

11 Uw schare zette zich daarin neder, Gij bereiddet
het in uw goedheid voor de ellendige, o God.
12 De Here deed het machtwoord weerklinken; de
boodschapsters van goede tijding waren een grote
schare.
13 De koningen der legerscharen vluchtten, zij vlucht-
ten, en de vrouwe des huizes verdeelde de buit.
14 Laagt gij niet neer tussen de kooien? (de vleugelen
der duiven waren overtogen met zilver, haar slag-
pennen met glanzend goud)
15 Toen de Almachtige de koningen uiteendreef,
sneeuwde het door haar op de Salmon.
16 Een gebergte Gods: het gebergte van Basan.
Gebergte van Basan, veeltoppig gebergte,
17 Waarom ziet gij afgunstig, gij veeltoppige bergen,
naar de berg die God Zich ter woning begeerde?
Waarlijk, de Here zal er voor eeuwig wonen.
18 Gods wagens zijn tweemaal tienduizend, duizen-
den bij duizenden; de Here is van de Sinai het hei-
ligdom binnengegaan.
19 Gij zijt opgevaren naar den hoge; Gij hebt gevan-
genen meegevoerd; Gij hebt gaven in ontvangst
genomen onder de mensen, ja ook van weerspan-
nigen; om daar te wonen, o Here God.
20 Geprezen zij de Here. Dag aan dag draagt Hij ons;
die God is ons heil. [sela]

Psalm 68

21 Die God is ons een God van uitreddingen, bij de
Here Here zijn uitkomsten tegen de dood.
22 Waarlijk, God verplettert het hoofd van zijn vijan-
den, de harige schedel van wie volhardt in zijn
schuldige daden.
23 De Here heeft gezegd: Uit Basan breng Ik weder,
Ik breng weder uit de diepten der zee,
24 Opdat gij uw voet baadt in bloed, de tong uwer
honden haar deel krijge van de vijanden.
25 Men ziet uw feeststoet, o God, de feeststoet van
mijn God, mijn Koning, in het heiligdom.
26 Voorop gaan zangers, daarachter snarenspelers, in
het midden jonkvrouwen, die de tamboerijn slaan.
27 In koren prijzen zij God, de Here, die immers de
springader Israels is.
28 Daar is Benjamin, de jongste, hun heerser, de vor-
sten van Juda in drommen, de vorsten van
Zebulon, de vorsten van Naftali.
29 Uw God gebood uw macht; toon uw macht, o
God, Gij, die voor ons gewrocht hebt.
30 Vanwege uw tempel, ter wille van Jeruzalem bie-
den koningen u geschenken.
31 Bedreig het gedierte in het riet, de stierenbende
met de kalveren der volken, Gij, die u werpt op
hen die belust zijn op zilver, verstrooi de volken
die behagen scheppen in strijd.

Psalm 68

32 Aanzienlijken naderen uit Egypte, Ethiopie strekt
haastig de handen uit tot God.
33 Gij koninkrijken der aarde, zingt Gode, psalmzingt
de Here; [sela]
34 Hem, die door de aloude hemel der hemelen rijdt.
Hoor, Hij laat zijn machtige stem weerklinken!
35 Geeft Gode sterkte; zijn majesteit is over Israel,
zijn sterkte in de wolken.
36 Geducht zijt Gij, o God, uit uw heiligdom; Hij,
Israels God, verleent sterkte en volheid van kracht
aan zijn volk. Geprezen zij God!

Psalm 69

1 Voor de koorleider. Op de wijze van: De lelien. Van David.
2 Verlos mij, o God, want het water is gekomen tot aan de lippen;
3 Ik ben verzonken in bodemloos slijk, waar ik niet kan staan; ik ben gekomen in diepe wateren, een vloed overstroomt mij.
4 Ik ben moede door mijn roepen, mijn keel is hees, mijn ogen zijn bezweken van het uitzien naar mijn God.
5 Talrijker dan de haren van mijn hoofd zijn zij die mij zonder oorzaak haten; machtig zijn zij die mij willen verdelgen, mijn valse vijanden; wat ik niet geroofd heb, moet ik toch teruggeven.
6 O God, Gij kent mijn verdwaasdheid, mijn schuldige daden zijn voor U niet verborgen.
7 Laten om mij niet beschaamd worden wie U verwachten, Here Here der heerscharen; laten om mij niet schaamrood worden wie U zoeken, o God van Israel.
8 Want om Uwentwil draag ik smaad, bedekt schaamte mijn gelaat.
9 Ik ben een vreemde geworden voor mijn broeders, een onbekende voor de zonen van mijn moeder;
10 Want de ijver voor uw huis heeft mij verteerd, en de smaadwoorden van wie U smaden, kwamen op mij neder.
11 Ik weende onder het vasten van mijn ziel, maar het werd mij tot diepe smaad;

12 Ik maakte een rouwgewaad tot mijn kleed, maar ik
werd hun tot een spreekwoord.
13 Wie in de poort zitten, praten over mij, en een
spotlied van drinkers.
14 Maar mijn gebed is tot U, Here, ten tijde des wel-
behagens; o God, antwoord mij naar uw grote
goedertierenheid met uw trouwe hulp.
15 Red mij uit het slijk, opdat ik niet verzinke, laat mij
gered worden van mijn haters, en uit de diepe
wateren.
16 Laat de watervloed mij niet overstromen, noch de
diepte mij verslinden, noch de put zijn mond
boven mij toesluiten.
17 Antwoord mij, o Here, want rijk is uw goedertie-
renheid, wend U tot mij naar uw grote barmhar-
tigheid,
18 Verberg uw aangezicht niet voor uw knecht, want
het is mij bang te moede; antwoord mij haastelijk.
19 Nader tot mijn ziel, bevrijd haar, verlos mij om
mijner vijanden wil.
20 Gij, Gij kent mijn smaad, mijn schaamte en mijn
schande; allen die mij benauwen, staan voor U.
21 De smaad heeft mij het hart gebroken, en ik ben
verzwakt. Ik wachtte op een teken van medelijden,
maar tevergeefs, op troosters, maar ik vond hen
niet.

22 Ja, zij gaven mij gif tot spijze, en lieten mij in mijn dorst azijn drinken.
23 Hun tafel worde voor hun aangezicht tot een strik, en hun genoten tot een val.
24 Laten hun ogen verduisterd worden, zodat zij niet zien, doe hun lendenen bestendig wankelen;
25 Stort over hen uw gramschap uit, en de gloed van uw toorn achterhale hen.
26 Hun kamp worde tot woestenij, in hun tenten zij geen bewoner.
27 Want wie Gij hebt geslagen, vervolgen zij, zij doen verhalen over de smart der door U gewonden.
28 Voeg schuld bij hun schuld, zodat zij niet komen tot uw rechtvaardiging.
29 Laten zij uit het boek des levens worden uitgedelgd, met de rechtvaardigen niet worden opgeschreven.
30 Maar ik ben ellendig en in smart, uw heil, o God, bescherme mij.
31 Ik zal de naam van God prijzen met een lied, Hem verheerlijken met een lofzang;
32 Dat zal de Here meer behagen dan een rund, dan een stier met horens en hoeven.
33 De ootmoedigen zullen het zien, zij zullen zich verheugen; gij, die God zoekt, uw hart leve op.
34 Want de Here hoort naar de armen, en zijn gevangenen veracht Hij niet.

Psalm 69

35 Dat hemel en aarde Hem loven, de zeeen en al
wat daarin wemelt.
36 Want God zal Sion verlossen en de steden van
Juda bouwen, opdat zij daar wonen en het bezit-
ten;
37 Het kroost van zijn knechten zal het beerven, en
wie zijn naam liefhebben, zullen daarin wonen.

Psalm 70

1 Voor de koorleider. Van David. Bij het gedenkoffer.
2 O God, haast U om mij te redden, o Here, mij ter hulpe!
3 Laten beschaamd en schaamrood worden, wie mij naar het leven staan; terugdeinzen en te schande worden, wie mijn onheil begeren;
4 Laten zich omkeren van schaamte, wie roepen: Ha, ha!
5 Laten in U jubelen en zich verheugen allen die U zoeken; laten wie uw heil liefhebben, bestendig zeggen: God is groot!
6 Ik ben wel ellendig en arm. O God, haast U tot mij! Gij zijt mijn hulp en mijn bevrijder; o Here, vertoef niet!

Psalm 71

1 Bij U, o Here, schuil ik; laat mij nimmer
beschaamd worden.
2 Red mij en bevrijd mij door uw gerechtigheid;
neig uw oor tot mij en verlos mij.
3 Wees mij tot een rots ter woning, waarheen ik
bestendig kan gaan, die Gij beschikt hebt tot mijn
redding, want mijn rots en mijn vesting zijt Gij.
4 O God, bevrijd mij uit de hand van de goddeloze,
uit de greep van booswicht en geweldenaar.
5 Want Gij zijt mijn verwachting, Here Here, mijn
vertrouwen van mijn jeugd aan;
6 Op U heb ik gesteund van de moederschoot aan,
van het ingewand mijner moeder aan zijt Gij mijn
helper. U geldt bestendig mijn lofzang.
7 Ik ben voor velen als een wonder geweest, doch
Gij waart mijn machtige toevlucht.
8 Mijn mond is vervuld van uw lof, de ganse dag
van uw luister.
9 Verwerp mij niet ten tijde des ouderdoms, begeef
mij niet, nu mijn kracht vergaat.
10 Want mijn vijanden spreken over mij, wie mijn
leven belagen, beraadslagen tezamen
11 En zeggen: God heeft hem verlaten, vervolgt en
grijpt hem, want er is niemand die redt.
12 O God, wees niet verre van mij; mijn God, haast U
mij ter hulpe.

Psalm 71

13 Laten beschaamd worden en vergaan, wie mijn
leven belagen; in schande en smaad zich hullen,
wie mijn onheil zoeken.
14 Maar ik zal bestendig hopen en al uw lof vermeer-
deren;
15 Mijn mond zal uw gerechtigheid vertellen, de
ganse dag uw heil, want ik weet de maat daarvan
niet.
16 Ik zal de machtige daden des Heren Heren verkon-
digen, uw gerechtigheid vermelden, de uwe
alleen.
17 O God, Gij hebt mij onderwezen van mijn jeugd
aan, tot nu toe verkondig ik uw wonderen;
18 Wil mij dan ook tot mijn ouderdom en grijsheid, o
God, niet verlaten, totdat ik aan dit geslacht uw
arm verkondig, aan ieder die komt, uw sterkte.
19 Ja, uw gerechtigheid, o God, reikt tot den hoge,
Gij, die grote dingen volbracht hebt; o God, wie is
U gelijk?
20 Gij, die mij vele benauwdheden en rampen hebt
doen zien, zult mij weder levend maken, mij uit de
kolken der aarde weder doen opstijgen.
21 Wil mijn grootheid vermeerderen, U opmaken en
mij troosten.

Psalm 71

22 Dan zal ook ik U met de harp prijzen, uw getrouw-
heid, mijn God; ik zal U psalmzingen met de citer,
o Heilige Israels.
23 Mijn lippen zullen jubelen, wanneer ik U zal
psalmzingen, en mijn ziel, die Gij hebt verlost.
24 Ook zal mijn tong de ganse dag van uw gerechtig-
heid gewagen, want zij worden beschaamd en
schaamrood, die mijn onheil zoeken.

Psalm 72

1 Van Salomo. O God, verleen de koning uw recht,
en uw gerechtigheid de zoon des konings.
2 Hij richte uw volk met gerechtigheid, uw ellendi-
gen met recht.
3 Mogen voor het volk de bergen vrede dragen, ook
de heuvelen, in gerechtigheid.
4 Hij verschaffe recht aan de ellendigen des volks,
Hij redde de armen, maar verbrijzele de verdruk-
ker.
5 Men vreze u, zolang de zon er is, en zolang de
maan er is, van geslacht tot geslacht.
6 Hij zij als de regen die neerdaalt op het grasland,
als regenbuien die de aarde besproeien.
7 In zijn dagen bloeie de rechtvaardige en grote
vrede, totdat er geen maan meer is.
8 Hij heerse van zee tot zee, van de Rivier tot de
einden der aarde.
9 Mogen voor hem de woestijnbewoners zich buk-
ken, zijn vijanden het stof lekken;
10 De koningen van Tarsis en de kustlanden hem
geschenken brengen, de koningen van Saba en
Seba hem schatting offeren,
11 Mogen alle koningen zich voor hem nederbuigen,
alle volkeren hem dienen.
12 Voorwaar, hij zal de arme redden, die om hulp
roept, de ellendige, en wie geen helper heeft;

13 Hij zal zich ontfermen over de geringe en de arme,
hij zal de zielen der armen verlossen.
14 Van druk en geweld zal hij hun leven bevrijden,
hun bloed zal kostbaar zijn in zijn oog.
15 En hij zal leven; men zal hem van het goud van
Seba geven, men zal bestendig voor hem bidden,
de ganse dag hem zegenen.
16 Een overvloed van koren zij in het land; op de top-
pen der bergen golve zijn vrucht als op de
Libanon, en de stedelingen mogen opbloeien als
het kruid der aarde.
17 Zijn naam zij voor altoos, zolang de zon er is,
bloeie zijn naam. Mogen alle volken elkander daar-
mee zegenen, hem gelukkig prijzen.
18 Geloofd zij de Here God, de God van Israel, die
alleen wonderen doet.
19 En geloofd zij zijn heerlijke naam voor eeuwig, en
zijn heerlijkheid vervulle de ganse aarde. Amen, ja,
amen.
20 De gebeden van David, de zoon van Isai, zijn ten
einde.

Psalm 73

1 Een psalm van Asaf. Waarlijk, God is goed voor Israel, voor hen die rein van hart zijn.
2 Maar mij aangaande, bijkans waren mijn voeten afgeweken, bijna waren mijn schreden uitgegleden.
3 Want ik was afgunstig op de hoogmoedigen, toen ik de voorspoed der goddelozen zag.
4 Want moeiten hebben zij niet, gaaf en welgedaan is hun lichaam;
5 In de kwelling der stervelingen delen zij niet, en met andere mensen worden zij niet geplaagd.
6 Daarom is de trots hun een halssieraad, het geweld omhult hen als een kleed;
7 Hun ogen puilen uit van vet, de inbeeldingen van hun hart lopen over;
8 Zij spotten, en boosaardig spreken zij van verdrukking, zij spreken uit de hoogte;
9 Ze zetten een mond op tegen de hemel, en hun tong roert zich op de aarde.
10 Daarom wendt zijn volk zich hierheen, en als water in overvloed wordt het door hen geslorpt;
11 Zij zeggen: Hoe zou God het weten; zou er ook wetenschap zijn bij de Allerhoogste?
12 Zie, zo zijn de goddelozen, altijd onbezorgd vermeerderen zij het bezit.
13 Maar tevergeefs heb ik mijn hart rein gehouden, mijn handen in onschuld gewassen.

14 De ganse dag word ik geplaagd, mijn bestraffing is
er elke morgen.
15 Indien ik gezegd had: Ik zal aldus spreken, zie, dan
ware ik afvallig geweest van het geslacht uwer kin-
deren.
16 Ik tobde erover om dit te begrijpen, een kwelling
was het in mijn ogen,
17 Totdat ik in Gods heiligdommen inging, en op hun
einde lette.
18 Waarlijk, Gij stelt hen op glibberige plaatsen, Gij
doet hen instorten tot puin.
19 Hoe worden zij in een oogwenk tot een voorwerp
van ontzetting, zijn zij verdwenen, vergaan door
verschrikkingen;
20 Gelijk een droom na het ontwaken, o Here, vers-
maadt Gij, als Gij opwaakt, hun beeld.
21 Toen mijn hart verbitterd was, en ik in mijn nieren
geprikkeld werd,
22 Toen was ik een grote dwaas en zonder verstand,
ik was een redeloos dier bij U.
23 Nochtans zal ik bestendig bij U zijn, Gij hebt mijn
rechterhand gevat;
24 Gij zult mij leiden door uw raad, en daarna mij in
heerlijkheid opnemen.
25 Wie heb ik [nevens] [U] in de hemel? Nevens U
begeer ik niets op aarde;
26 Al zou mijn vlees en mijn hart bezwijken, mijns
harten rots en mijn erfdeel is God voor eeuwig.
27 Want zie, wie verre van U zijn, gaan te gronde, Gij
verdelgt al wie overspelig U verlaat,

Psalm 73

28 Maar mij aangaande, het is mij goed nabij God te
zijn, de Here Here heb ik tot mijn toevlucht
gesteld, en ik wil al uw werken vertellen.

Psalm 74

1 Een leerdicht van Asaf. Waarom, o God, verstoot Gij voor altoos, brandt uw toorn tegen de schapen die Gij weidt?
2 Gedenk uw gemeente, die Gij van ouds hebt verworven, die Gij verlost hebt als de stam van uw erfdeel, de berg Sion, waarop Gij uw woning hebt gevestigd.
3 Richt uw schreden naar wat voorgoed in puin ligt; alles heeft de vijand in het heiligdom vernield.
4 Uw tegenstanders brulden in uw vergaderplaats en hebben er hun tekenen als tekenen opgesteld;
5 Het had het aanzien, alsof iemand de bijl van omhoog op het kreupelhout deed neerkomen;
6 Toen sloegen zij het snijwerk daaraan altegader stuk met bijl en houweel;
7 Uw heiligdom staken zij in brand, zij ontwijdden tot de grond toe de woning van uw naam;
8 Zij zeiden bij zichzelf: Laten wij hen altegader verdrukken. Zij verbrandden alle godshuizen in den lande.
9 Onze tekenen zien wij niet, geen profeet is er meer, niemand onder ons, die weet tot hoelang.
10 Ja, hoelang nog zal de tegenstander honen, o God; zal de vijand uw naam voor altijd versmaden?
11 Waarom houdt Gij uw hand, ja uw rechterhand, terug? Trek ze uit uw boezem, verdelg!

Psalm 74

12 Toch is God mijn Koning van oudsher, die in het
midden der aarde verlossing bewerkt.
13 Gij zijt het, die de zee hebt gekliefd door uw
kracht, de koppen der draken in het water verbrij-
zeld.
14 Gij zijt het, die de koppen van de Leviatan hebt
vermorzeld, hem aan het woestijngedierte tot spij-
ze gegeven.
15 Gij zijt het, die bronnen en beken hebt openge-
broken; Gij zijt het, die altijdvlietende stromen
hebt doen verdrogen.
16 Uwer is de dag, uwer ook de nacht; Gij zijt het,
die hemellicht en zon hebt gesteld.
17 Gij zijt het, die al de grenzen der aarde hebt
bepaald; zomer en winter, Gij hebt ze geformeerd.
18 Gedenk hieraan; de vijand hoont, o Here, en een
verdwaasd volk versmaadt uw naam.
19 Lever de ziel van uw tortelduif aan het wild
gedierte niet over; vergeet het leven van uw ellen-
digen niet voor immer.
20 Aanschouw het verbond, want de duistere plaatsen
des lands zijn vol holen van geweld.
21 Laat de onderdrukte niet beschaamd terugkeren,
laat de ellendige en de arme uw naam prijzen.
22 Sta toch op, o God! Voer toch uw rechtsgeding.
Gedenk de smaad die de dwazen U de ganse dag
aandoen.
23 Vergeet het geschreeuw van uw tegenstanders
niet, het getier van wie tegen U opstaan, dat
bestendig omhoog stijgt.

Psalm 75

1 Voor de koorleider. Op de wijze van: Verderf niet. Een psalm van Asaf. Een lied.
2 Wij loven U, o God, wij loven, want nabij is uw naam, men vertelt uw wonderen.
3 Wanneer Ik het tijdstip gekozen heb, dan zal Ik rechtmatig richten;
4 Al mogen de aarde en al haar bewoners wankelen, Ik ben het, die haar pilaren heb vastgezet. [sela]
5 Ik zeide tot de hoogmoedigen: Weest niet hoogmoedig; en tot de goddelozen: Heft de hoorn niet op,
6 Heft uw hoorn niet op naar den hoge en spreekt niet met trotse hals.
7 Want het verhogen komt niet van oost of van west, noch uit de woestijn;
8 Maar God is rechter, Hij vernedert deze en verhoogt gene.
9 Want in des Heren hand is een beker en de wijn bruist daarin, overvloedig gemengd; Hij schenkt daaruit tot de droesem toe, alle goddelozen op aarde moeten hem slorpende drinken.
10 Maar mij aangaande, ik zal dit voor altoos vermelden, ik wil de God van Jakob psalmzingen,
11 En alle hoornen der goddelozen zal ik afhouwen; de hoornen des rechtvaardigen zullen verhoogd worden.

Psalm 76

1 Voor de koorleider. Bij snarenspel. Een psalm van Asaf. Een lied.
2 God is bekend in Juda, zijn naam is groot in Israel;
3 In Salem was immers zijn tent, en op Sion zijn woning;
4 Daar verbrak Hij de vurige schichten van de boog, het schild en het zwaard en de krijg. [sela]
5 Schitterend waart Gij, heerlijk, van het roofgebergte af;
6 De trotsen van hart werden uitgeschud, zij verzonken in slaap; niemand van de dapperen vond zijn kracht.
7 Voor uw dreigen, o God van Jakob, verzonken zo wagens als paarden in diepe slaap.
8 Gij, geducht zijt Gij; wie kan bestaan voor uw aangezicht, wanneer uw toorn ontbrandt?
9 Uit de hemel deedt Gij het oordeel horen, de aarde vreesde en werd stil,
10 Toen God opstond ten gerichte om al de ootmoedigen op aarde te verlossen. [sela]
11 Waarlijk, de grimmige mensen moeten U loven, Gij beteugelt de rest der grimmigen.
12 Doet geloften en betaalt ze de Here, uw God; allen rondom Hem moeten gaven brengen aan de Geduchte,
13 Die de toorn der vorsten verslaat, die voor de koningen der aarde geducht is.

Psalm 77

1 Voor de koorleider. Op Jedutun. Een psalm van
Asaf.
2 Mijn stem is tot God, en ik roep; mijn stem is tot
God, opdat Hij zijn oor tot mij neige.
3 Ten dage mijner benauwdheid zoek ik de Here,
des nachts is mijn hand uitgestrekt en zij wordt
niet moede, mijn ziel weigert zich te laten troos-
ten.
4 Denk ik aan God, dan kreun ik; peins ik, dan ver-
smacht mijn geest. [sela]
5 Gij houdt mijn ogen open, ik ben onrustig en kan
niet spreken.
6 Ik overdenk de dagen van ouds, de jaren van wel-
eer;
7 Ik denk in de nacht aan mijn snarenspel, ik peins
in mijn hart en mijn geest vorst na.
8 Zal de Here dan voor altoos verstoten, en niet
meer goedgunstig zijn?
9 Neemt zijn goedertierenheid voor immer een
einde, houdt de belofte op van geslacht tot
geslacht?
10 Vergeet God genadig te zijn, of sluit Hij zijn barm-
hartigheid in toorn toe? [sela]
11 Daarom zeg ik: Dit krenkt mij, dat de rechterhand
des Allerhoogsten verandert.
12 Ik zal de daden des Heren gedenken, ja, ik wil
gedenken uw wonderen van ouds,
13 Van al uw werken gewagen en uw daden overden-
ken.

Psalm 77

14 O God, in heiligheid is uw weg; wie is een God,
groot als God?
15 Gij zijt de God, die wonderen werkt, Gij hebt
onder de volken uw macht doen kennen.
16 Gij hebt uw volk met machtige arm verlost, de
zonen van Jakob en Jozef. [sela]
17 De wateren zagen U, o God, de wateren zagen U,
zij sidderden, zelfs de diepten beefden.
18 De wolken goten water uit, het zwerk deed de
donder horen, ook vlogen uw pijlen rond.
19 Het gedreun van uw donder rolde voort, de blikse-
men verlichtten de wereld, de aarde sidderde en
beefde.
20 Uw weg was in de zee, uw pad in grote wateren,
zodat uw voetsporen niet werden gekend.
21 Gij leiddet uw volk als een kudde door de hand
van Mozes en Aaron.

Psalm 78

1 Een leerdicht van Asaf. Wend het oor, mijn volk,
tot mijn leer, neigt uw oor tot de woorden van
mijn mond;
2 Ik wil mijn mond tot een spreuk opendoen, ik wil
aloude verborgenheden verkondigen.
3 Hetgeen wij gehoord hebben en weten, en onze
vaderen ons hebben verteld,
4 Dat willen wij voor hun kinderen niet verhelen; wij
willen vertellen aan het volgende geslacht des
Heren roemrijke daden, zijn kracht en de wonde-
ren die Hij gewrocht heeft.
5 Hij richtte een getuigenis op in Jakob en stelde
een wet in Israel, die Hij onze vaderen gebood hun
kinderen te leren,
6 Opdat het volgende geslacht die zou kennen, de
kinderen, die geboren zouden worden, dat zij zou-
den opstaan om ze te vertellen aan hun kinderen:
7 Opdat die hun vertrouwen op God zouden stellen,
en Gods werken niet vergeten maar zijn geboden
bewaren;
8 En niet worden gelijk hun vaderen, een weerbar-
stig en weerspannig geslacht, een geslacht,
onstandvastig van hart, en welks geest niet trouw
was jegens God.
9 Efraims zonen, weltoegeruste boogschutters, keer-
den om ten dage van de strijd.
10 Zij onderhielden Gods verbond niet, zij weigerden
in zijn wet te wandelen

11 En vergaten zijn werken en zijn wonderen, die Hij hun had doen zien.
12 Ten aanschouwen van hun vaderen deed Hij wonderen in het land Egypte, het veld van Soan;
13 Hij kliefde de zee, Hij voerde hen erdoorheen, en bracht het water tot staan als een dam;
14 Hij geleidde hen met een wolk des daags en met vurig licht de ganse nacht;
15 Hij kliefde rotsen in de woestijn, en drenkte hen rijkelijk met watervloeden;
16 Hij deed beken vloeien uit de rots en water neerstromen als rivieren.
17 Maar zij bleven verder tegen Hem zondigen, zij waren in de wildernis weerspannig tegen de Allerhoogste;
18 Zij verzochten God in hun hart door spijze te vragen naar hun lust;
19 Zij spraken tegen God, zij zeiden: Kan God een dis aanrichten in de woestijn?
20 Zie, Hij sloeg de rots, dat er water vloeide, en beken stroomden; zou Hij ook brood kunnen geven, of vlees verschaffen aan zijn volk?
21 Daarom werd de Here, toen Hij het hoorde, verbolgen, en een vuur ontbrandde tegen Jakob, ook verhief zich toorn tegen Israel,
22 Omdat zij in God niet geloofden en op zijn hulp niet vertrouwden.
23 Toen gebood Hij de wolken daarboven en opende de deuren des hemels;

24 Hij deed manna tot spijze op hen regenen, en
schonk hun hemelkoren;
25 Brood der engelen at ieder, Hij zond hun teerkost
tot verzadiging.
26 Aan de hemel deed Hij de oostenwind opsteken,
en voerde door zijn sterkte de zuidenwind aan;
27 Hij deed vlees op hen regenen als stof, gevleugeld
gevogelte als het zand der zeeen;
28 Hij deed het vallen, midden in zijn legerplaats,
rondom zijn woning.
29 Zij aten en werden volop verzadigd, en Hij schonk
aan hen hun begeerte.
30 Nog hadden zij hun begeerte niet gestild, nog was
hun spijze in hun mond;
31 Daar verhief Gods toorn zich tegen hen, richtte
een slachting aan onder hun welgedanen en velde
de jonge mannen van Israel neder.
32 Ondanks dit alles zondigden zij verder en ver-
trouwden niet op zijn wonderen.
33 Toen deed Hij hun dagen eindigen in nietigheid
en hun jaren in verschrikking.
34 Als Hij hen doodde, dan vroegen zij naar Hem,
bekeerden zich en zochten God,
35 En gedachten, dat God hun rots was, en God, de
Allerhoogste, hun verlosser.
36 Maar zij bedrogen Hem met hun mond en belogen
Hem met hun tong;
37 Hun hart was niet standvastig bij Hem, zij waren
niet getrouw aan zijn verbond.

38 Maar Hij, de barmhartige, verzoende de ongerechtigheid en verdierf niet; Hij wendde menigmaal zijn toorn af en wekte zijn volle grimmigheid niet op;
39 Hij gedacht, dat zij vlees waren, een ademtocht, die vervliegt en niet wederkeert.
40 Hoe vaak waren zij weerspannig tegen Hem in de woestijn, griefden Hem in de wildernis,
41 En verzochten God wederom, en krenkten de Heilige Israels.
42 Zij gedachten niet aan zijn macht, aan de dag dat Hij hen van de tegenstander verloste;
43 Hoe Hij in Egypte zijn tekenen deed, en zijn wonderen in het veld van Soan.
44 Hij veranderde hun Nijlwater in bloed, en hun stromen, zodat zij niet konden drinken.
45 Hij zond steekvliegen onder hen, die hen verteerden, en kikvorsen, die hen verdierven;
46 Hij gaf hun gewas aan de kaalvreter en hun opbrengst aan de sprinkhaan.
47 Hij verdierf hun wijnstok door de hagel en hun moerbeivijgeboom door de ijzel;
48 Hun vee gaf Hij prijs aan de hagel en hun kudden aan de vurige schichten.
49 Hij zond tegen hen zijn brandende toorn, verbolgenheid en angstwekkende gramschap, een schare van verderfengelen.

50 Hij baande een pad voor zijn toorn, Hij behoedde
hun zielen niet voor de dood, maar gaf hun leven
prijs aan de pest.
51 Hij sloeg alle eerstgeborenen in Egypte, de eerste-
lingen van hun kracht in de tenten van Cham.
52 Hij liet zijn volk als schapen optrekken, leidde hen
als een kudde door de woestijn.
53 Hij voerde hen veilig, zodat zij niet vreesden, want
de zee had hun vijanden overdekt.
54 Hij bracht hen naar zijn heilig gebied, de berg die
zijn rechterhand had verworven;
55 Hij verdreef volken voor hen uit, mat hun die toe
als erfelijk bezit, en liet Israels stammen in hun
tenten wonen.
56 Maar zij verzochten God en waren weerspannig
tegen Hem, de Allerhoogste, en onderhielden zijn
getuigenissen niet;
57 Zij werden afvallig en trouweloos evenals hun
vaderen; faalden als een bedrieglijke boog,
58 Zij tergden Hem door hun hoogten, wekten Hem
tot naijver door hun beelden.
59 God hoorde het en werd verbolgen, en versmaad-
de Israel ten enenmale,
60 Hij gaf de woning van Silo prijs, de tent die Hij
onder de mensen had opgeslagen;

61 Zijn sterkte gaf Hij over in gevangenschap, zijn sieraad in de macht van de tegenstander.
62 Hij gaf zijn volk prijs aan het zwaard, en was verbolgen op zijn erfdeel;
63 Het vuur verteerde zijn jongelingschap, zijn maagden werden niet bezongen;
64 Zijn priesters vielen door het zwaard, zijn weduwen weenden niet.
65 Toen ontwaakte de Here als een slapende, als een held, door de wijn overmand;
66 Zijn tegenstanders sloeg Hij van achteren, altoosdurende smaad deed Hij hun aan.
67 En Hij versmaadde de tent van Jozef, en verkoos Efraims stam niet.
68 Maar Hij verkoos de stam van Juda, de berg Sion, die Hij liefheeft;
69 Hij bouwde zijn heiligdom als de hoogste bergen, als de aarde, die Hij voor altoos grondvestte.
70 Hij verkoos David, zijn knecht, en nam hem weg van de schaapskooien;
71 Van achter de zogende schapen haalde Hij hem, om Jakob, zijn volk, te weiden en Israel, zijn erfdeel.
72 Deze weidde hen naar de oprechtheid van zijn hart, en leidde hen met kundige hand.

Psalm 79

1 Een psalm van Asaf. O God, heidenen zijn uw erf-
deel binnengedrongen, zij hebben uw heilige tem-
pel ontwijd, Jeruzalem tot puinhopen gemaakt.
2 Zij hebben de lijken van uw knechten gegeven tot
spijze aan het gevogelte des hemels, het vlees van
uw gunstgenoten aan het gedierte des velds.
3 Zij hebben hun bloed als water vergoten rondom
Jeruzalem, en er was niemand die begroef.
4 Wij zijn onze naburen tot smaad geworden, hun
die ons omringen, tot spot en hoon.
5 Hoelang nog, o Here? Zult Gij voortdurend toor-
nen, zal uw naijver branden als een vuur?
6 Stort uw grimmigheid uit over de volken die U
niet kennen, en over de koninkrijken die uw naam
niet aanroepen;
7 Want zij hebben Jakob verslonden en zijn woonste-
de verwoest.
8 Reken ons de ongerechtigheid der voorvaderen
niet toe, uw barmhartigheid kome ons haastig
tegemoet, want wij zijn zeer verzwakt.
9 Help ons, o God van ons heil, om de heerlijkheid
van uw naam; red ons en doe verzoening over
onze zonden om uws naams wil.
10 Waarom zouden de heidenen zeggen: Waar is hun
God? Laat voor onze ogen onder de heidenen
bekend worden de wraak over het vergoten bloed
van uw knechten.

Psalm 79

11 Het zuchten der gevangenen kome voor uw aange-
zicht, doe de ten dode gedoemden overblijven
naar de grootheid van uw arm.
12 Vergeld onze naburen in hun boezem zevenvoudig
de smaad waarmee zij U bejegenen, o Here.
13 Dan zullen wij, uw volk, en de schapen die Gij
weidt, U voor altoos loven, van geslacht tot
geslacht uw roem verkondigen.

Psalm 80

1 Voor de koorleider. Op de wijze van: De lelien. Een getuigenis van Asaf. Een psalm.
2 Herder Israels, neem ter ore! Gij, die Jozef leidt als schapen, Gij, die op de cherubs troont, verschijn in lichtglans.
3 Wek uw sterkte op voor Efraim, Benjamin en Manasse; en kom tot onze verlossing.
4 O God, herstel ons, doe uw aanschijn lichten, opdat wij verlost worden.
5 Here, God der heerscharen, hoelang brandt [uw] [toorn] tegen het gebed van uw volk?
6 Gij hebt hen tranenbrood doen eten, hen tranen doen drinken in overvloed.
7 Gij hebt ons tot een twistappel voor onze naburen gesteld, en onze vijanden bespotten ons.
8 O God der heerscharen, herstel ons, doe uw aanschijn lichten, opdat wij verlost worden.
9 Gij hebt een wijnstok uit Egypte uitgegraven, Gij hebt volken verdreven en hem geplant.
10 Gij hebt [de] [grond] voor hem toebereid, zodat hij wortelen schoot en het land vulde.
11 Bergen waren met zijn schaduw bedekt, en ceders Gods met zijn twijgen;
12 Hij breidde zijn takken uit tot aan de zee, zijn scheuten tot aan de Rivier.

Psalm 80

13 Waarom hebt Gij zijn muren doorbroken, zodat
ieder die langs de weg voorbijgaat, ervan plukt,
14 Het everzwijn uit het woud hem afvreet, en wat op
het veld zich roert, hem afweidt?
15 O God der heerscharen, keer toch weder, aan-
schouw uit de hemel en zie, en sla acht op deze
wijnstok,
16 De stek die uw rechterhand heeft geplant, op de
zoon die Gij U hebt grootgebracht.
17 Als afval is hij met vuur verbrand; door uw drei-
gende aanblik gaan zij te gronde.
18 Uw bescherming zij over de man van uw rechter-
hand, over het mensenkind dat Gij U hebt groot-
gebracht.
19 Dan zullen wij niet van U wijken; maak ons levend,
dan zullen wij uw naam aanroepen.
20 Here, God der heerscharen, herstel ons, doe uw
aanschijn lichten, opdat wij verlost worden.

Psalm 81

1 Voor de koorleider. Op de Gittit. Van Asaf.
2 Jubelt Gode, onze sterkte, juicht ter ere van Jakobs God.
3 Heft een zang aan, laat de tamboerijn horen, de liefelijke citer met de harp.
4 Blaast de bazuin op de nieuwe maan, op volle maan voor onze feestdag.
5 Want dit is voor Israel een inzetting, een verordening van Jakobs God.
6 Hij stelde het als een getuigenis in Jozef, toen Hij uittoog tegen het land Egypte. Ik hoor een taal, die ik niet kende:
7 Ik heb zijn schouder van de last ontheven, zijn handen werden vrij van de draagkorf;
8 In de benauwdheid riept gij en Ik redde u, Ik antwoordde u in de verborgenheid van de donder, Ik toetste u bij de wateren van Meriba. [sela]
9 Hoor mijn volk, Ik wil u vermanen, o Israel, of gij naar Mij hoordet!
10 Geen vreemde god zal onder u zijn, gij zult u niet nederbuigen voor een uitlandse god.
11 Ik, de Here, ben uw God, die u opvoerde uit het land Egypte; doe uw mond wijd open en Ik zal hem vullen.
12 Maar mijn volk luisterde niet naar mijn stem, Israel was onwillig tegen Mij.
13 Daarom liet Ik hen gaan in de verstoktheid huns harten, zodat zij in hun eigen raadslagen wandelden.

Psalm 81

14 Och, dat mijn volk naar Mij luisterde, dat Israel in
mijn wegen wandelde!
15 Welhaast zou Ik hun vijanden vernederen, en mijn
hand tegen hun tegenstanders keren.
16 Zij die de Here haten, zouden Hem veinzend hulde
brengen, en hun straftijd zou voor altoos duren.
17 Hij zou hen gespijzigd hebben met het vette der
tarwe, ja, Ik zou u verzadigd hebben met honig uit
de rots.

Psalm 82

1 Een psalm van Asaf. God staat in de vergadering
der goden, Hij houdt gericht te midden der
goden.
2 Hoelang zult gij onrechtvaardig richten, en de
goddelozen gunst bewijzen? [sela]
3 Richt de geringe en de wees, doet recht de ellen-
dige en de behoeftige,
4 Bevrijdt de geringe en de arme, redt hem uit der
goddelozen hand.
5 Zij weten niets en begrijpen niets, in duisternis
wandelen zij rond; alle grondvesten der aarde
wankelen.
6 Wel heb Ik gezegd: Gij zijt goden, ja, allen zonen
des Allerhoogsten;
7 Nochtans zult gij sterven als mensen, als een der
vorsten zult gij vallen.
8 Sta op, o God, richt de aarde, want Gij bezit alle
volken.

Psalm 83

1 Een lied. Een psalm van Asaf.
2 O God, houd U niet stil, zwijg niet en blijf niet werkeloos, o God.
3 Want zie, uw vijanden tieren, uw haters steken het hoofd op;
4 Zij smeden een listige aanslag tegen uw volk en beraadslagen tegen uw beschermelingen.
5 Zij zeggen: Komt, laten wij hen als volk verdelgen, zodat aan de naam van Israel niet meer wordt gedacht.
6 Want zij hebben eensgezind beraadslaagd, tegen U een verbond gesloten:
7 De tenten van Edom en de Ismaelieten, Moab en de Hagrieten,
8 Gebal, Ammon en Amalek, Filistea met de inwoners van Tyrus;
9 Zelfs Assur heeft zich bij hen gevoegd, zij zijn de zonen van Lot tot steun. [sela]
10 Doe hun als Midjan, als Sisera, als Jabin aan de beek Kison,
11 Die bij Endor vernietigd werden, tot mest werden voor het land.
12 Maak hen, hun edelen, als Oreb en Zeeb, als Zebach en Salmunna al hun vorsten,
13 Die zeiden: Wij willen in bezit nemen de woonsteden Gods.
14 Mijn God, maak hen als een werveldistel, als kaf voor de wind.

15 Gelijk een vuur dat het woud verbrandt, gelijk een vlam die de bergen in laaiende gloed zet,
16 Vervolg hen zo met uw storm, verschrik hen met uw wervelwind;
17 Overdek hun aangezicht met schande, opdat zij uw naam zoeken, o Here.
18 Laten zij voor immer beschaamd en verschrikt worden, schaamrood worden en te gronde gaan,
19 Opdat zij weten, dat alleen uw naam is: Here, de allerhoogste over de ganse aarde.

Psalm 84

1 Voor de koorleider. Op de Gittit. Van de
Korachieten. Een psalm.
2 Hoe liefelijk zijn uw woningen, o Here der heer-
scharen!
3 Mijn ziel verlangt, ja smacht naar de voorhoven
des Heren; mijn hart en mijn vlees jubelen tot de
levende God.
4 Zelfs vindt de mus een huis, en de zwaluw een
nest voor zich, waar zij haar jongen neerlegt: uw
altaren, o Here der heerscharen, mijn Koning en
mijn God.
5 Welzalig zij die in uw huis wonen, zij loven U
gestadig. [sela]
6 Welzalig de mensen wier sterkte in U is, in wier
hart de gebaande wegen zijn.
7 Als zij trekken door een dal van balsemstruiken,
maken zij het tot een oord van bronnen; ook hult
de vroege regen het in zegeningen.
8 Zij gaan voort van kracht tot kracht en verschijnen
voor God in Sion.
9 Here, God der heerscharen, hoor mijn gebed,
neem het ter ore, o God van Jakob! [sela]
10 O God, ons schild, zie en aanschouw het aange-
zicht van uw gezalfde.
11 Want een dag in uw voorhoven is beter dan dui-
zend [elders]; ik wil liever staan aan de drempel
van het huis mijns Gods dan verblijven in de ten-
ten der goddeloosheid.

Psalm 84

12 Want de Here God is een zon en schild, de Here
geeft genade en ere; het goede onthoudt Hij niet
aan hen die onberispelijk wandelen.
13 Here der heerscharen, welzalig de mens die op U
vertrouwt.

Psalm 85

1 Voor de koorleider. Van de Korachieten. Een psalm.
2 Gij zijt uw land goedgunstig geweest, o Here, in het lot van Jakob hebt Gij een keer gebracht;
3 Gij hebt de ongerechtigheid van uw volk vergeven, al hun zonden bedekt. [sela]
4 Gij hebt weggedaan al uw verbolgenheid, U afgewend van uw brandende toorn.
5 Herstel ons, o God van ons heil, doe teniet uw afkeer van ons!
6 Zult Gij voor altoos tegen ons toornen, uw toorn uitstrekken van geslacht tot geslacht?
7 Zult Gij ons niet doen herleven, opdat uw volk zich in U verheuge?
8 O Here, toon ons uw goedertierenheid, en schenk ons uw heil!
9 Ik wil horen wat God, de Here, spreekt; want Hij zal van vrede spreken tot zijn volk en tot zijn gunstgenoten; maar laten zij niet terugkeren tot dwaasheid.
10 Waarlijk, zijn heil is nabij hen die Hem vrezen, zodat heerlijkheid in ons land woont.
11 Goedertierenheid en trouw ontmoeten elkander, gerechtigheid en vrede kussen elkaar,
12 Trouw spruit voort uit de aarde, en gerechtigheid ziet neder van de hemel.

Psalm 85

13 Ook zal de Here het goede geven, en ons land zal
zijn gewas voortbrengen;
14 Gerechtigheid zal voor Hem uitgaan en zijn schre-
den richten op de weg.

Psalm 86

1 Een gebed van David. Neig uw oor, o Here, antwoord mij, want ik ben ellendig en arm;
2 Behoed mijn ziel, want ik ben godvrezend; Gij, mijn God, verlos uw knecht die op U vertrouwt.
3 Wees mij genadig, o Here, want tot U roep ik de ganse dag.
4 Verheug de ziel van uw knecht, want tot U, Here, hef ik mijn ziel op.
5 Want Gij, o Here, zijt goed en gaarne vergevend, rijk in goedertierenheid voor allen die U aanroepen.
6 O Here, neem mijn gebed ter ore, sla acht op mijn luide smekingen.
7 Ten dage mijner benauwdheid roep ik U aan, want Gij antwoordt mij.
8 Onder de goden is niemand U gelijk, o Here, en niets is als uw werken.
9 Alle volken, die Gij gemaakt hebt, zullen komen en zich voor U nederbuigen, o Here, en uw naam eren;
10 Want Gij zijt groot en doet wonderen, Gij, o God, alleen.
11 Leer mij, Here, uw weg, opdat ik in uw waarheid wandele; verenig mijn hart om uw naam te vrezen.
12 Ik zal U loven, Here, mijn God, met mijn ganse hart, en uw naam eren voor altoos;

Psalm 86

13 Want uw goedertierenheid is groot jegens mij, Gij toch hebt mijn ziel gered uit het zeer diepe dodenrijk.
14 O God, overmoedigen maken zich tegen mij op, een bende van geweldenaars staat mij naar het leven, zij stellen U niet voor hun ogen.
15 Maar Gij, Here, zijt een barmhartig en genadig God, lankmoedig en rijk aan goedertierenheid en trouw.
16 Wend U tot mij en wees mij genadig, verleen uw knecht uw sterkte, verlos de zoon van uw dienstmaagd.
17 Doe aan mij een teken ten goede, opdat mijn haters het zien en beschaamd staan, wanneer Gij, Here, mij geholpen en getroost hebt.

Psalm 87

1 Van de Korachieten. Een psalm. Een lied. Zijn
stichting ligt op heilige bergen;
2 De Here heeft Sions poorten lief boven alle wonin-
gen van Jakob.
3 Heerlijke dingen zijn van u te zeggen, o gij stad
Gods! [sela]
4 Rahab en Babel vermeld Ik als degenen die Mij
kennen; zie, Filistea en Tyrus met Ethiopie: deze is
daar geboren.
5 Ja, van Sion wordt gezegd: Ieder van hen is in
haar geboren, Hij, de Allerhoogste, bevestigt haar.
6 De Here telt bij het opschrijven der volken: deze is
daar geboren. [sela]
7 En zij zingen bij reidans: Al mijn bronnen zijn in u!

Psalm 88

1 Een lied. Een psalm van de Korachieten. Voor de
koorleider. Op: Machalat leannot. Een leerdicht
van Heman, de Ezrachiet.
2 Here, God van mijn heil, des daags roep ik, des
nachts ben ik voor uw ogen.
3 Laat mijn gebed voor uw aangezicht komen, neig
uw oor tot mijn geroep;
4 Want mijn ziel is verzadigd van rampen, mijn
leven is het dodenrijk nabij.
5 Ik word gerekend onder wie in de groeve nederda-
len, ik ben geworden als een man zonder kracht.
6 Onder de doden is mijn verblijf, gelijk verslagenen
die in het graf liggen, die Gij niet meer gedenkt,
en die aan uw hand ontrukt zijn.
7 Gij hebt mij in de diepste kuil gelegd, in duistere
plaatsen, in diepten.
8 Uw grimmigheid rust zwaar op mij, door al uw
baren drukt Gij mij neder. [sela]
9 Mijn bekenden hebt Gij van mij verwijderd, Gij
hebt mij tot een gruwel voor hen gemaakt; ik ben
ingesloten, ik kan niet ontkomen.
10 Mijn oog kwijnt van ellende; dagelijks roep ik U
aan, o Here, ik breid mijn handen naar U uit.
11 Zult Gij aan de doden een wonder doen; zullen
schimmen opstaan en U loven? [sela]

Psalm 88

12 Wordt in het graf uw goedertierenheid verkon-
digd, uw trouw in de plaats der vertering?
13 Wordt uw wondermacht in de duisternis bekend,
uw gerechtigheid in het land der vergetelheid?
14 Maar ik roep tot U, o Here, des morgens komt
mijn gebed voor U.
15 Waarom, o Here, verstoot Gij mij, verbergt Gij uw
aangezicht voor mij?
16 Ik ben ellendig en wegstervend van mijn jeugd
aan, ik draag uw verschrikkingen, ik ben radeloos;
17 Uw brandende toorn gaat over mij heen, uw ver-
schrikkingen vernietigen mij;
18 De ganse dag omringen zij mij als water, zij
omsingelen mij tezamen.
19 Vriend en metgezel hebt Gij van mij verwijderd;
mijn bekenden zijn een en al duisternis.

Psalm 89

1 Een leerdicht van Etan, de Ezrachiet.
2 Van de gunstbewijzen des Heren wil ik altoos zingen, van geslacht tot geslacht zal ik uw trouw met mijn mond verkondigen.
3 Want ik zeide: Voor eeuwig wordt de goedertierenheid gebouwd; in de hemel bevestigt Gij uw trouw.
4 Met mijn uitverkorene heb Ik een verbond gesloten, aan mijn knecht David heb Ik gezworen:
5 Voor altoos zal Ik uw nakroost bevestigen, en uw troon bouwen van geslacht tot geslacht. [sela]
6 Daarom loven de hemelen uw wondermacht, o Here, ook uw trouw in de gemeente der heiligen;
7 Want wie in de hemel kan de Here evenaren, wie onder de goden is de Here gelijk?
8 God is zeer ontzagwekkend in de raad der heiligen, geducht boven allen die rondom Hem zijn.
9 Here, God der heerscharen, wie is als Gij grootmachtig, o Here, en uw trouw is rondom U.
10 Gij heerst over de overmoed der zee; als haar golven zich verheffen, stilt Gij ze.
11 Gij hebt Rahab als een verslagene verbrijzeld, door uw sterke arm hebt Gij uw vijanden verstrooid.

Psalm 89

12 Uwer is de hemel, uwer is ook de aarde; de wereld
en haar volheid, Gij hebt ze gegrond,
13 Het Noorden en het Zuiden, Gij hebt ze gescha-
pen; Tabor en Hermon jubelen in uw naam.
14 Gij hebt een machtige arm, uw hand is sterk, uw
rechterhand verheven;
15 Gerechtigheid en recht zijn de grondslag van uw
troon, goedertierenheid en trouw gaan voor uw
aangezicht henen.
16 Welzalig het volk dat de jubelroep kent, zij wande-
len, Here, in het licht van uw aanschijn;
17 In uw naam juichen zij de ganse dag, en door uw
gerechtigheid worden zij verhoogd.
18 Want Gij zijt de luister hunner sterkte, en door uw
welbehagen zult Gij onze hoorn verhogen;
19 Want van de Here is ons schild, van de Heilige
Israels onze koning.
20 Gij hebt weleer in een gezicht gesproken tot uw
gunstgenoten en gezegd: Aan een held heb Ik
hulp toebedeeld, Ik heb een verkorene uit het volk
verheven;
21 Ik heb David, mijn knecht, gevonden, met mijn
heilige olie heb Ik hem gezalfd;
22 Voor wie mijn hand tot steun zal zijn, ook zal mijn
arm hem sterken;
23 Geen vijand zal hem overvallen, geen booswicht
zal hem verdrukken;

24 Ja, Ik zal zijn tegenstanders voor zijn aangezicht verpletteren, wie hem haten, zal Ik verslaan.
25 Maar mijn trouw en mijn goedertierenheid zullen met hem zijn, en door mijn naam zal zijn hoorn verhoogd worden;
26 Ook zal Ik zijn hand leggen op de zee, en zijn rechterhand op de stromen.
27 Hij zal tot Mij zeggen: Gij zijt mijn Vader, mijn God en de rots van mijn heil.
28 Ja, Ik zal hem tot een eerstgeborene stellen, tot de hoogste van de koningen der aarde.
29 Voor altoos zal Ik jegens hem mijn goedertierenheid bewaren en mijn verbond zal voor hem vast blijven;
30 Zijn nakroost zal Ik voor immer doen voortbestaan, en zijn troon als de dagen des hemels.
31 Indien zijn zonen mijn wet verlaten, en niet naar mijn verordeningen wandelen;
32 Indien zij mijn inzettingen ontwijden, en mijn geboden niet onderhouden,
33 Dan zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen;
34 Maar mijn goedertierenheid zal Ik hem niet onthouden, mijn trouw zal Ik niet verloochenen,
35 Mijn verbond zal Ik niet ontwijden, noch veranderen wat over mijn lippen gekomen is.
36 Eenmaal heb Ik bij mijn heiligheid gezworen: Hoe zou Ik tegenover David liegen!
37 Zijn nakroost zal voor altoos bestaan, zijn troon zal als de zon voor mij zijn;

38 Als de maan zal hij voor altoos vaststaan, en de getuige aan de hemel is getrouw. [sela]
39 Toch hebt Gij verstoten en versmaad, Gij zijt verbolgen geweest op uw gezalfde;
40 Het verbond met uw knecht hebt Gij teniet gedaan, zijn kroon ter aarde toe ontwijd;
41 Al zijn muren hebt gij verbroken, zijn vestingen tot een puinhoop gemaakt;
42 Allen die op de weg voorbijgingen, plunderden hem, hij werd een smaad voor zijn naburen;
43 Gij hebt de rechterhand van zijn tegenstanders verhoogd, Gij hebt al zijn vijanden verheugd;
44 Ook hebt Gij de scherpte van zijn zwaard omgewend, en hem niet doen stand houden in de krijg;
45 Gij hebt zijn glans doen ophouden, en zijn troon ter aarde neergeworpen;
46 Gij hebt de dagen zijner jeugd verkort, Gij hebt hem met schaamte overdekt. [sela]
47 Hoelang nog, o Here? Zult Gij U voortdurend verbergen, zal uw grimmigheid branden als vuur?
48 Gedenk, wat mijn levensduur is, tot welke nietigheid Gij alle mensenkinderen hebt geschapen.
49 Welke mens leeft er, die de dood niet zien zal, die zijn ziel zal redden uit de macht van het dodenrijk? [sela]

Psalm 89

50 Waar zijn, o Here, uw vroegere gunstbewijzen, die
Gij in uw trouw aan David hebt gezworen?
51 Gedenk, Here, de smaad, uw knechten aangedaan;
hoe ik in mijn boezem [de] [hoon] van alle grote
volken draag,
52 Waarmee uw vijanden smaden, o Here, waarmee
zij smaden de voetsporen van uw gezalfde!
53 Geloofd zij de Here voor eeuwig. Amen, ja amen.

Psalm 90

1 Een gebed van Mozes, de man Gods. Here, Gij zijt ons een toevlucht geweest van geslacht tot geslacht;
2 Eer de bergen geboren waren, en Gij aarde en wereld hadt voortgebracht, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God.
3 Gij doet de sterveling wederkeren tot stof, en zegt: Keert weder, gij mensenkinderen.
4 Want duizend jaren zijn in uw ogen als de dag van gisteren, wanneer hij voorbijgegaan is, en als een nachtwake.
5 Gij spoelt hen weg; zij zijn als een slaap in de morgen, als het gras dat opschiet;
6 In de morgenstond bloeit het en het schiet op, des avonds verwelkt het en het verdort.
7 Want wij vergaan door uw toorn, door uw grimmigheid worden wij verdelgd;
8 Gij stelt onze ongerechtigheden voor U, onze heimelijke zonden in het licht van uw aanschijn.
9 Want al onze dagen gaan voorbij door uw verbolgenheid, wij voleindigen onze jaren als een gedachte.
10 De dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaren, en, indien wij sterk zijn, tachtig jaren; wat daarin onze trots was, is moeite en leed, want het gaat snel voorbij, en wij vliegen heen.
11 Wie kent de sterkte van uw toorn, en uw verbolgenheid, naardat Gij te vrezen zijt?

Psalm 90

12 Leer ons zo onze dagen tellen, dat wij een wijs
hart bekomen.
13 Keer weder, o Here! Hoelang nog? en ontferm U
over uw knechten.
14 Verzadig ons in de morgenstond met uw goeder-
tierenheid, opdat wij jubelen en ons verheugen al
onze dagen.
15 Verheug ons naar de dagen waarin Gij ons hebt
verdrukt, naar de jaren waarin wij onheil hebben
gezien.
16 Laat uw werk aan uw knechten openbaar worden,
en uw heerlijkheid over hun kinderen;
17 De liefelijkheid van de Here, onze God, zij over
ons, en bevestig Gij het werk onzer handen over
ons, ja, het werk onzer handen, bevestig dat.

Psalm 91

1 Wie in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, vernacht in de schaduw des Almachtigen.
2 Ik zeg tot de Here: Mijn toevlucht en mijn vesting, mijn God, op wie ik vertrouw.
3 Want Hij is het, die u redt van de strik des vogelvangers, van de verderfelijke pest.
4 Met zijn vlerken beschermt Hij u, en onder zijn vleugelen vindt gij een toevlucht; zijn trouw is schild en pantser.
5 Gij hebt niet te vrezen voor de verschrikking van de nacht, voor de pijl, die des daags vliegt;
6 Voor de pest, die in het duister rondwaart, voor het verderf, dat op de middag vernielt.
7 Al vallen er duizend aan uw zijde, en tienduizend aan uw rechterhand, tot u zal het niet genaken;
8 Slechts zult gij het met uw ogen aanschouwen, en de vergelding aan de goddelozen zien.
9 Want Gij, o Here, zijt mijn toevlucht. De Allerhoogste hebt gij tot uw schutse gesteld;
10 Geen onheil zal u treffen, en geen plaag zal uw tent naderen;
11 Want Hij zal aangaande u zijn engelen gebieden, dat zij u behoeden op al uw wegen;
12 Op de handen zullen zij u dragen, opdat gij uw voet niet aan een steen stoot.

Psalm 91

13 Op leeuw en adder zult gij treden, jonge leeuw en slang zult gij vertrappen.
14 Omdat hij Mij zeer bemint, zal Ik hem bevrijden; Ik zal hem beschutten, omdat hij mijn naam kent.
15 Roept hij Mij aan, Ik zal hem antwoorden; Ik zal in de benauwdheid bij hem zijn, Ik zal hem uitredden en tot ere brengen.
16 Met lengte van dagen zal Ik hem verzadigen, en Ik zal hem mijn heil doen zien.

Psalm 92

1 Een psalm. Een lied voor de sabbatdag.
2 Het is goed de Here te loven, uw naam psalmen te zingen, o Allerhoogste,
3 In de morgenstond uw goedertierenheid te verkondigen, en uw trouw in de nachten,
4 Op het tiensnarig instrument en op de harp, bij snarenspel op de citer.
5 Want Gij, Here, hebt mij verheugd door uw daden, over de werken uwer handen zal ik jubelen.
6 Hoe groot zijn uw werken, o Here; zeer diep zijn uw gedachten.
7 Een redeloos mens verstaat het niet, en een dwaas begrijpt dit niet:
8 Wanneer de goddelozen uitspruiten als het groene kruid en alle bedrijvers van ongerechtigheid bloeien, zij zullen voor immer verdelgd worden.
9 Maar Gij, o Here, zetelt in den hoge voor eeuwig.
10 Want zie, uw vijanden, Here, want zie, uw vijanden zullen te gronde gaan, verstrooid zullen worden alle boosdoeners.
11 Want Gij hebt mijn hoorn verhoogd als van een woudos, ik ben met verse olie overgoten;
12 Mijn oog vermeit zich in hen die mij beloeren; mijn oren horen van de boosdoeners die tegen mij opstaan.
13 De rechtvaardige zal groeien als een palmboom, opschieten als een ceder van de Libanon;

Psalm 92

14 Geplant in het huis des Heren groeien zij in de
voorhoven van onze God;
15 Zij zullen in de ouderdom nog vrucht dragen, fris
en groen zullen zij zijn;
16 Om te verkondigen, dat de Here waarachtig is,
mijn rots, in wie geen onrecht is.

Psalm 93

1 De Here is Koning. Met majesteit heeft Hij Zich bekleed; de Here heeft Zich bekleed, Hij heeft Zich met kracht omgord. Vast staat nu de wereld, zij wankelt niet.
2 Uw troon staat vast van oudsher, van eeuwigheid zijt Gij.
3 Stromen verheffen, o Here, stromen verheffen hun stem, stromen verheffen hun bruisen;
4 Boven de stemmen van vele wateren, van de geweldige baren der zee, is de Here geweldig in den hoge.
5 Uw getuigenissen zijn zeer betrouwbaar, de heiligheid is uw huis tot sieraad o Here, tot in lengte van dagen.

Psalm 94

1 God der wrake, Here, God der wrake, verschijn in lichtglans.
2 Verhef U, Richter der aarde, breng vergelding over de hovaardigen.
3 Hoelang nog zullen de goddelozen, o Here, hoelang nog zullen de goddelozen juichen?
4 Zij smalen, spreken verwaten taal, al die bedrijvers van ongerechtigheid voeren een hoog woord;
5 Uw volk, o Here, vertreden zij, en uw erfdeel verdrukken zij;
6 Weduwe en vreemdeling doden zij, en wezen vermoorden zij;
7 Zij zeggen: De Here ziet het niet, de God van Jakob merkt het niet.
8 Merkt op, gij redelozen onder het volk! En gij dwazen, wanneer zult gij verstandig worden?
9 Zou Hij, die het oor plantte, niet horen? die het oog vormde, niet zien?
10 Zou Hij, die de volken onderwijst, niet straffen, Hij, die de mens kennis leert?
11 De Here kent de gedachten der mensen: ijdelheid zijn zij.
12 Welzalig de man die Gij kastijdt, Here, die Gij onderwijst uit uw wet,
13 Om hem rust te verlenen van de dagen des onheils, terwijl voor de goddeloze de kuil gegraven wordt.
14 Want de Here zal zijn volk niet verstoten, en zijn erfdeel niet verlaten;

15 Want de rechtspraak zal weer rechtvaardig worden, alle oprechten van hart zullen zich daarbij aansluiten.
16 Wie treedt voor mij op tegen de slechtaards? Wie stelt zich voor mij tegen de bedrijvers van ongerechtigheid?
17 Indien de Here mijn hulp niet was geweest, mijn ziel zou bijna in de stilte gewoond hebben.
18 Als ik dacht: Mijn voet wankelt dan ondersteunde mij uw goedertierenheid, o Here.
19 Bij de veelheid van mijn gedachten in mijn binnenste verkwikten uw vertroostingen mijn ziel.
20 Hebt Gij iets gemeen met de zetel van het verderf, die onder schijn van recht onheil sticht?
21 Zij maken jacht op het leven van de rechtvaardige, en onschuldig bloed verklaren zij schuldig.
22 Maar de Here was mij tot een burcht, en mijn God de rots mijner toevlucht;
23 Hij toch vergold hun het onrecht, in hun boosheid verdelgde Hij hen, Hij, de Here, onze God, verdelgde hen.

Psalm 95

1 Komt, laat ons jubelen voor de Here, juichen ter ere van de rots onzes heils.
2 Laat ons met lofzang voor zijn aangezicht komen, ter ere van Hem juichen bij snarenspel.
3 Want de Here is een groot God, een groot Koning, boven alle goden,
4 In wiens hand de diepten der aarde zijn, en wiens de toppen der bergen zijn;
5 Wiens de zee is, daar Hij ze heeft gemaakt, ook het droge, dat zijn handen hebben geformeerd.
6 Treedt toe, laten wij ons nederwerpen en ons buigen, knielen voor de Here, onze Maker;
7 Want Hij is onze God, en wij zijn het volk dat Hij weidt, de schapen zijner hand. Och, of gij heden naar zijn stem hoordet!
8 Verhardt uw hart niet, gelijk bij Meriba, gelijk ten dage van Massa, in de woestijn,
9 Toen uw vaderen Mij verzochten, Mij op de proef stelden, ofschoon zij mijn werk hadden gezien.
10 Veertig jaren heb Ik Mij geergerd aan dat geslacht, Ik zeide: Het is een volk, dwalende van hart, en zij kennen mijn wegen niet.
11 Daarom heb Ik gezworen in mijn toorn: Tot mijn rustplaats zullen zij niet komen!

Psalm 96

1 Zingt de Here een nieuw lied, zingt de Here, gij ganse aarde.
2 Zingt de Here, prijst zijn naam, boodschapt zijn heil van dag tot dag.
3 Vertelt onder de volken zijn heerlijkheid, onder alle natien zijn wonderen.
4 Want de Here is groot en zeer te prijzen, geducht is Hij boven alle goden;
5 Want alle goden der volken zijn afgoden, maar de Here heeft de hemel gemaakt;
6 Majesteit en luister zijn voor zijn aangezicht, sterkte en glorie in zijn heiligdom.
7 Geeft de Here, gij geslachten der volken, geeft de Here heerlijkheid en sterkte.
8 Geeft de Here de heerlijkheid van zijn naam, brengt offer en komt in zijn voorhoven.
9 Buigt u neder voor de Here in heilige feestdos, beef voor zijn aangezicht, gij ganse aarde.
10 Zegt onder de volken: De Here is Koning, vast staat nu de wereld, zodat zij niet wankelt; Hij zal de volken richten in rechtmatigheid.
11 De hemel verheuge zich, de aarde juiche, de zee bruise en haar volheid,
12 Het veld en al wat daarop is, verblijde zich; dan zullen alle bomen des wouds jubelen
13 Voor de Here, want Hij komt, want Hij komt om de aarde te richten; Hij zal de wereld richten in gerechtigheid en de volken in zijn trouw.

Psalm 97

1 De Here is Koning. Dat de aarde juiche, dat vele kustlanden zich verheugen.
2 Rondom Hem zijn wolken en donkerheid, gerechtigheid en recht zijn de grondslag van zijn troon.
3 Vuur gaat voor zijn aangezicht uit, het zet zijn tegenstanders rondom in vlam.
4 Zijn bliksemen verlichten de wereld, de aarde ziet het en beeft.
5 De bergen versmelten als was voor het aanschijn des Heren, voor het aanschijn van de Here der ganse aarde.
6 De hemelen verkondigen zijn gerechtigheid, en alle volken zien zijn heerlijkheid.
7 Alle beeldendienaars zullen beschaamd worden, zij die zich op afgoden beroemen; buigt u voor Hem neder, alle gij goden.
8 Sion heeft het gehoord en zich verheugd, de dochters van Juda hebben gejuicht om uw gerichten, o Here.
9 Want Gij, Here, zijt de Allerhoogste over de ganse aarde, Gij zijt zeer hoog verheven boven alle goden.
10 Gij, die de Here liefhebt, haat het kwade; Hij, die de zielen van zijn gunstgenoten bewaart, redt hen uit der goddelozen hand.
11 Het licht is voor de rechtvaardige gezaaid, en vreugde voor de oprechten van hart.
12 Gij rechtvaardigen, verheugt u in de Here en looft zijn heilige naam.

Psalm 98

1 Een psalm. Zingt de Here een nieuw lied, want Hij
heeft wonderen gedaan, zijn rechterhand en zijn
heilige arm gaf Hem zege;
2 De Here heeft zijn heil bekendgemaakt, zijn
gerechtigheid geopenbaard voor de ogen der vol-
ken;
3 Hij heeft gedacht aan zijn goedertierenheid en aan
zijn trouw jegens het huis Israels; alle einden der
aarde hebben aanschouwd het heil van onze God.
4 Juicht de Here, gij ganse aarde, breekt uit in geju-
bel en psalmzingt.
5 Psalmzingt de Here met de citer, met de citer en
met luide zang,
6 Met trompetten en met bazuingeschal; juicht voor
de Koning, de Here.
7 De zee bruise en haar volheid, de wereld en wie
erin wonen;
8 Dat de stromen in de handen klappen, de bergen
tezamen jubelen
9 Voor het aangezicht des Heren, want Hij komt om
de aarde te richten; Hij zal de wereld richten in
gerechtigheid en de volken in rechtmatigheid.

Psalm 99

1 De Here is Koning. Dat de volken beven. Hij troont
op de cherubs, de aarde siddere.
2 De Here is groot in Sion, Hij is verheven boven alle
volken.
3 Dat zij uw grote en geduchte naam loven; Heilig is
Hij.
4 Want de sterkte des Konings heeft het recht lief,
Gij hebt rechtmatigheid gevestigd, recht en
gerechtigheid hebt Gij in Jakob gedaan.
5 Verhoogt de Here, onze God, buigt u neder voor
de voetbank zijner voeten; Heilig is Hij.
6 Mozes en Aaron waren onder zijn priesters, Samuel
onder hen die zijn naam aanriepen; zij riepen tot
de Here en Hij antwoordde hun.
7 Hij sprak tot hen in de wolkkolom; zij hebben zijn
getuigenissen onderhouden, de inzettingen die Hij
hun gegeven had.
8 Here, onze God, Gij hebt hun geantwoord, Gij zijt
hun een vergevend God geweest, hoewel wraak
oefenend over hun daden.
9 Verhoogt de Here, onze God, buigt u neder voor
zijn heilige berg, want: Heilig is de Here, onze
God.

Psalm 100

1 Een psalm bij het lofoffer. Juicht de Here, gij ganse aarde,
2 Dient de Here met vreugde, komt voor zijn aangezicht met gejubel.
3 Erkent, dat de Here God is; Hij heeft ons gemaakt, en Hem behoren wij toe, zijn volk, de schapen die Hij weidt.
4 Gaat met een loflied zijn poorten binnen, zijn voorhoven met lofgezang, looft Hem, prijst zijn naam;
5 Want de Here is goed, zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid, en zijn trouw tot in verre geslachten.

Psalm 101

1 Van David. Een psalm. Van goedertierenheid en
recht wil ik zingen, U, o Here, wil ik psalmzingen.
2 Ik wil acht geven op een onberispelijke wandel.
Wanneer zult Gij tot mij komen? Ik wandel in
oprechtheid mijns harten in mijn huis;
3 Ik stel geen schandelijke dingen voor mijn ogen; ik
haat het doen der afvalligen, het kleeft mij niet
aan.
4 Een verkeerd hart wijke verre van mij, de boze wil
ik niet kennen.
5 Wie zijn naaste heimelijk lastert, die zal ik verdel-
gen; wie hoog van ogen en trots van hart is, die
duld ik niet.
6 Mijn ogen zijn op de getrouwen in den lande om
bij mij te wonen; wie onberispelijk wandelt, die zal
mij dienen.
7 In mijn huis zal geen bedrieger wonen; de leugen-
spreker zal niet bestaan voor mijn ogen.
8 Elke morgen zal ik verdelgen alle goddelozen des
lands, en uit de stad des Heren uitroeien alle
bedrijvers van ongerechtigheid.

Psalm 102

1 Een gebed van een ellendige, wanneer hij bezwijkt en voor de Here zijn klacht uitstort.
2 Here, hoor mijn gebed, laat mijn hulpgeroep tot U komen;
3 Verberg uw aangezicht niet voor mij ten dage dat het mij bang te moede is; neig uw oor tot mij; ten dage dat ik roep, antwoord mij haastelijk.
4 Want mijn dagen verdwijnen als rook, mijn gebeente gloeit als een vuurhaard;
5 Mijn hart is verzengd en verdord als gras, want ik vergat mijn brood te eten.
6 Vanwege mijn luide zuchten kleeft mijn gebeente aan mijn vlees;
7 Ik ben gelijk aan een pelikaan in de woestijn, ik ben als een steenuil te midden der puinhopen;
8 Ik ben slapeloos, ik gelijk op een eenzame vogel op het dak.
9 Mijn vijanden smaden mij de ganse dag, wie tegen mij razen, gebruiken mijn naam als vloek;
10 Want ik eet as als brood en vermeng mijn drank met tranen
11 Vanwege uw toorn en uw verbolgenheid, omdat Gij mij hebt opgenomen en neergeworpen.
12 Mijn dagen zijn als een langgerekte schaduw, en ik verdor als gras.
13 Maar Gij, o Here, troont voor eeuwig, uw naam blijft van geslacht tot geslacht.

Psalm 102

14 Gij zult opstaan, U over Sion erbarmen, want het
is tijd haar genadig te zijn, want de bepaalde tijd
is gekomen;
15 Want uw knechten hebben behagen in haar ste-
nen, zij hebben deernis met haar puin.
16 Dan zullen de volkeren de naam des Heren vrezen,
alle koningen der aarde uw heerlijkheid,
17 Wanneer de Here Sion heeft gebouwd, en versche-
nen is in zijn heerlijkheid,
18 Zich heeft gewend tot het gebed van de berooid
en hun gebed niet heeft veracht.
19 Dit worde opgeschreven voor een volgend
geslacht, en het volk dat geschapen zal worden,
zal de Here loven;
20 Want Hij heeft uit zijn heilige hoogte neergezien,
de Here heeft uit de hemel op aarde geschouwd,
21 Om het zuchten der gevangenen te horen, om de
ten dode gedoemden te bevrijden;
22 Opdat men de naam des Heren in Sion vertelle, en
zijn lof in Jeruzalem,
23 Wanneer de volken altegader en de koninkrijken
zich zullen verzamelen om de Here te dienen.
24 Hij heeft op de weg mijn kracht gebroken, mijn
dagen verkort.

Psalm 102

25 Ik zeg: Mijn God, neem mij niet weg op de helft mijner dagen, Gij, wiens jaren duren door alle geslachten heen.

26 Gij hebt voormaals de aarde gegrondvest, en de hemel is het werk uwer handen;

27 Die zullen vergaan, maar Gij houdt stand, zij alle zullen verslijten als een kleed, Gij verwisselt ze als een gewaad, en zij verdwijnen;

28 Maar Gij blijft dezelfde, aan uw jaren komt geen einde.

29 De kinderen uwer knechten zullen veilig wonen, hun nageslacht zal voor uw aangezicht blijven bestaan.

Psalm 103

1 Van David. Loof de Here, mijn ziel, en al wat in mij is, zijn heilige naam;
2 Loof de Here, mijn ziel, en vergeet niet een van zijn weldaden;
3 Die al uw ongerechtigheden vergeeft, die al uw krankheden geneest,
4 Die uw leven verlost van de groeve, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheid,
5 Die uw ziel verzadigt met het goede, zodat uw jeugd zich vernieuwt als die van een arend.
6 De Here doet gerechtigheid en recht aan alle verdrukten.
7 Hij maakte Mozes zijn wegen bekend, de kinderen Israels zijn daden.
8 Barmhartig en genadig is de Here, lankmoedig en rijk aan goedertierenheid;
9 Niet altoos blijft Hij twisten, niet eeuwig zal Hij toornen;
10 Hij doet ons niet naar onze zonden en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden;
11 Maar zo hoog de hemel is boven de aarde, zo machtig is zijn goedertierenheid over wie Hem vrezen.
12 Zover het oosten is van het westen, zover doet Hij onze overtredingen van ons;
13 Gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, ontfermt Zich de Here over wie Hem vrezen.

14 Want Hij weet, wat maaksel wij zijn, gedachtig,
dat wij stof zijn.
15 De sterveling; zijn dagen zijn als het gras, als een
bloem des velds, zo bloeit hij;
16 Wanneer de wind daarover is gegaan, is zij niet
meer, en haar plaats kent haar niet meer.
17 Maar de goedertierenheid des Heren is van eeu-
wigheid tot eeuwigheid over wie Hem vrezen, en
zijn gerechtigheid over kindskinderen,
18 Over hen die zijn verbond onderhouden, en aan
zijn bevelen denken om die te doen.
19 De Here heeft zijn troon in de hemel gevestigd,
zijn koningschap heerst over alles.
20 Looft de Here, gij zijn engelen, gij krachtige hel-
den die zijn woord volvoert, luisterend naar de
klank van zijn woord.
21 Looft de Here, al zijn heerscharen, gij zijn diena-
ren, die zijn wil volbrengt.
22 Looft de Here, al zijn werken, aan alle plaatsen zij-
ner heerschappij. Loof de Here, mijn ziel.

Psalm 104

1 Loof de Here, mijn ziel. Here, mijn God, Gij zijt
zeer groot, Gij hebt U met majesteit en luister
bekleed.
2 Hij hult Zich in het licht als in een mantel, Hij
spant de hemel uit als een tentkleed,
3 Hij zoldert zijn opperzalen in de wateren, Hij
maakt de wolken tot zijn wagen, Hij wandelt op
de vleugelen van de wind.
4 Hij maakt de winden tot zijn boden, laaiend vuur
tot zijn dienaren.
5 Hij heeft de aarde op haar grondslagen gevestigd,
zodat zij nimmermeer wankelt.
6 De waterdiepte; Gij hebt haar als met een kleed
bedekt, boven de bergen stonden de wateren;
7 Zij vloden voor uw dreigen, zij haastten zich weg
voor de stem van uw donder;
8 Bergen rezen op, dalen zonken neer op de plaats
waar Gij hun grondslag hebt gelegd.
9 Gij hebt een grens gesteld, die zij niet overschrij-
den: zij zullen de aarde niet weer bedekken.
10 Hij zendt de bronnen naar de beken, tussen de
bergen vloeien zij daarheen;
11 Zij drenken alle dieren des velds, de wilde ezels
lessen hun dorst.
12 Daarbij woont het gevogelte des hemels, van tus-
sen de takken laat het zijn lied horen.
13 Hij drenkt de bergen uit zijn opperzalen, van de
vrucht uwer werken wordt de aarde verzadigd.

14 Hij doet het gras ontspruiten voor het vee, het
groene kruid ter bewerking door de mens, brood
uit de aarde voortbrengende
15 En wijn, die het hart des mensen verheugt, het
aangezicht doende glanzen van olie; ja, brood, dat
het hart des mensen versterkt.
16 De bomen des Heren worden verzadigd, de ceders
van de Libanon, die Hij heeft geplant,
17 Waar de vogels nestelen. Des ooievaars huis zijn
de cypressen,
18 De hoge bergen zijn voor de steenbokken, de rot-
sen een schuilplaats voor de klipdassen.
19 Hij heeft de maan gemaakt voor de vaste tijden,
de zon kent de tijd van haar ondergang.
20 Beschikt Gij duisternis, dan wordt het nacht, dan
roert zich al het gedierte van het woud;
21 De jonge leeuwen brullen om roof en begeren hun
spijze van God.
22 Gaat de zon op, dan trekken zij zich terug en leg-
gen zich neer in hun holen.
23 De mens gaat dan uit tot zijn werk, en naar zijn
arbeid tot de avond toe.
24 Hoe talrijk zijn uw werken, o Here, Gij hebt ze alle
met wijsheid gemaakt; de aarde is vol van uw
schepselen.
25 Daar is de zee, groot en wijd uitgestrekt, waarin
gewemel is, zonder tal, kleine zowel als grote die-
ren;

26 Daar gaan de schepen, de Leviatan, die Gij geformeerd hebt om ermee te spelen.
27 Zij alle wachten op U, dat Gij hun spijze geeft te rechter tijd;
28 Geeft Gij hun die, zij zamelen op, opent Gij uw hand, zij worden met goed verzadigd;
29 Verbergt Gij uw aangezicht, zij worden verdelgd, neemt Gij hun adem weg, zij sterven en keren weder tot hun stof;
30 Zendt Gij uw Geest uit, zij worden geschapen, en Gij vernieuwt het gelaat van de aardbodem.
31 De heerlijkheid des Heren zij tot in eeuwigheid, de Here verheuge Zich over zijn werken.
32 Ziet Hij de aarde aan, dan beeft zij, raakt Hij de bergen aan, dan roken zij.
33 Ik zal de Here zingen, zolang ik leef, ik zal mijn God psalmzingen, zolang ik ben;
34 Moge mijn overdenking Hem behagen. Ik zal mij in de Here verheugen.
35 De zondaren zullen van de aarde vergaan, en de goddelozen zullen niet meer zijn. Loof de Here, mijn ziel. Halleluja.

Psalm 105

1 Looft de Here, roept zijn naam aan, maakt onder
de volken zijn daden bekend;
2 Zingt Hem, psalmzingt Hem, gewaagt van al zijn
wonderen.
3 Beroemt u in zijn heilige naam; het hart van wie
de Here zoeken, verheuge zich.
4 Vraagt naar de Here en zijn sterkte, zoekt zijn aan-
gezicht bestendig.
5 Gedenkt aan de wonderen, die Hij heeft gedaan,
zijn tekenen en de oordelen van zijn mond,
6 Gij nakroost van Abraham, zijn knecht, gij kinde-
ren van Jakob, zijn uitverkorenen.
7 Hij, de Here, is onze God, zijn oordelen gaan over
de ganse aarde;
8 Hij gedenkt voor eeuwig aan zijn verbond, (het
woord, dat Hij gebood aan duizend geslachten)
9 Dat Hij met Abraham sloot, en aan zijn eed aan
Isaak;
10 Ook stelde Hij het voor Jakob tot een inzetting,
voor Israel tot een eeuwig verbond,
11 Toen Hij zeide: U zal Ik het land Kanaan geven als
het u toegemeten erfdeel.
12 Toen zij weinige mensen in getal waren, een kleine
schare en vreemdelingen daarin,
13 En van volk tot volk trokken, van het ene konink-
rijk tot de andere natie,

14 Gedoogde Hij niet, dat enig mens hen verdrukte,
en bestrafte Hij koningen om hunnentwil:
15 Raakt mijn gezalfden niet aan, en doet mijn profe-
ten geen kwaad.
16 Toen Hij hongersnood opriep over het land en alle
staf des broods verbrak,
17 Zond Hij een man voor hen uit: Jozef werd als
slaaf verkocht;
18 Men knelde zijn voeten in boeien, hij kwam in de
ijzers
19 Tot de tijd, dat zijn woord uitkwam, de uitspraak
des Heren hem in het gelijk stelde.
20 De koning zond heen en liet hem los, de heerser
der volken maakte hem vrij;
21 Hij stelde hem tot heer over zijn huis, tot heerser
over al zijn bezit,
22 Om zijn vorsten te binden naar zijn goeddunken,
en zijn oudsten leerde hij wijsheid.
23 Toen Israel naar Egypte gekomen was, en Jakob als
vreemdeling vertoefde in het land van Cham,
24 Maakte Hij zijn volk zeer vruchtbaar en machtiger
dan zijn tegenstanders.
25 Hij veranderde hun harten, zodat zij zijn volk haat-
ten en listig handelden tegen zijn knechten.
26 Hij zond Mozes, zijn knecht, en Aaron, die Hij Zich
verkoren had.
27 Zij deden onder hen zijn aangekondigde tekenen
en wonderen in het land van Cham.

28 Hij zond duisternis, maakte het duister; en zij
waren tegen zijn woorden niet weerspannig.
29 Hij veranderde hun wateren in bloed en deed hun
vissen sterven;
30 Hun land wemelde van kikvorsen, zelfs in de
kamers van hun koningen.
31 Hij sprak, en er kwamen steekvliegen, muggen
over hun ganse gebied.
32 Hij maakte hun regens tot hagel, gaf laaiend vuur
over hun land;
33 Hij sloeg hun wijnstok en hun vijgeboom en ver-
brak het geboomte in hun gebied.
34 Hij sprak, en er kwamen sprinkhanen, verslinders
zonder tal;
35 Zij aten al het groene kruid in hun land en aten de
vrucht van hun akker.
36 Hij sloeg alle eerstgeborenen in hun land, de eer-
stelingen van hun ganse kracht.
37 Hij voerde hen uit met zilver en goud, en er was in
hun stammen niemand die struikelde.
38 Egypte verheugde zich, toen zij uittrokken, want
vrees voor hen was op hen gevallen.
39 Hij breidde een wolk uit tot bedekking, en vuur
om de nacht te verlichten.
40 Zij vroegen, en Hij deed kwakkelen komen, met
brood uit de hemel verzadigde Hij hen.
41 Hij opende de rots, en wateren vloeiden, zij
stroomden door de dorre streken als een rivier;

42 Want Hij gedacht aan zijn heilig woord, aan
Abraham, zijn knecht.
43 Hij voerde zijn volk uit met blijdschap, zijn uitver-
korenen met gejubel.
44 Hij gaf hun de landen der volken, zodat zij de
arbeid der natien beerfden,
45 Opdat zij zijn inzettingen zouden onderhouden, en
zijn wetten bewaren. Halleluja.

Psalm 106

1 Halleluja. Looft de Here, want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.
2 Wie kan de machtige daden des Heren uitspreken, al zijn lof doen horen?
3 Welzalig zij, die het recht onderhouden, die te allen tijde gerechtigheid doen.
4 Gedenk mijner, o Here, naar het welbehagen in uw volk, bezoek mij met uw heil,
5 Opdat ik het goede voor uw uitverkorenen moge zien, mij verheugen met de vreugde van uw volk, mij beroemen met uw erfdeel.
6 Wij hebben gezondigd, evenzeer als onze vaderen, verkeerd gedaan, goddeloos gehandeld.
7 Onze vaderen in Egypte sloegen geen acht op uw wonderen, zij gedachten niet aan uw talrijke gunstbewijzen, doch waren weerspannig bij de zee, bij de Schelfzee.
8 Maar Hij verloste hen om zijns naams wil, om zijn kracht bekend te maken.
9 Hij dreigde de Schelfzee, en zij verdroogde, Hij deed hen gaan door de waterdiepten als door een woestijn.
10 Hij verloste hen uit de macht van de hater, en bevrijdde hen uit de macht van de vijand;
11 Want de wateren bedekten hun tegenstanders, niet een van hen bleef over.

12 Toen geloofden zij zijn woorden, zij zongen zijn lof.
13 Doch spoedig vergaten zij zijn daden en wachtten niet op zijn raad;
14 Zij werden met lust bevangen in de woestijn en verzochten God in de wildernis.
15 Hij gaf hun wat zij begeerden, maar henzelf deed Hij wegteren.
16 Zij waren afgunstig op Mozes in de legerplaats, op Aaron, de heilige des Heren.
17 De aarde opende zich en verslond Datan, zij bedekte de bende van Abiram.
18 Een vuur ontbrandde onder hun bende, een vlam verteerde de goddelozen.
19 Zij maakten een kalf bij Horeb en bogen zich neer voor een gegoten beeld;
20 Zij verruilden hun Eer tegen het beeld van een rund dat gras eet.
21 Zij vergaten God, hun Verlosser, die grote dingen in Egypte gedaan had,
22 Wonderen in het land van Cham, geduchte daden bij de Schelfzee.
23 Toen zeide Hij, dat Hij hen zou verdelgen; indien Mozes, zijn uitverkorene niet voor Hem in de bres had gestaan om zijn grimmigheid af te wenden, zodat Hij hen niet verdierf.
24 Zij versmaadden het kostelijke land, zij geloofden zijn woord niet;
25 Zij morden in hun tenten, zij luisterden niet naar de stem des Heren.

26 Toen zwoer Hij hun met opgeheven hand, dat Hij
hen zou neervellen in de woestijn,
27 Ook hun nakroost zou neervellen onder de volken,
en hen verstrooien over de landen.
28 Toen zij zich aan Baal-peor koppelden, en doden-
offers aten,
29 En Hem tergden door hun daden, brak een plaag
onder hen uit.
30 Maar Pinechas trad op en hield gericht; toen werd
de plaag afgewend.
31 Dat werd hem tot gerechtigheid gerekend, van
geslacht tot geslacht, voor altoos.
32 Zij vertoornden Hem bij de wateren van Meriba;
het verging Mozes kwalijk om hunnentwil,
33 Want zij waren tegen zijn Geest weerspannig, en
hij sprak onbezonnen met zijn lippen.
34 Zij verdelgden de volken niet, van welke de Here
tot hen gesproken had;
35 Maar zij lieten zich in met de heidenen en leerden
hun werken,
36 Zij dienden hun afgoden, die hun tot een valstrik
werden,
37 Zij offerden hun zonen en hun dochters aan de
boze geesten;
38 Ook vergoten zij onschuldig bloed, het bloed van
hun zonen en dochters, die zij offerden aan de
afgoden van Kanaan, zodat het land door bloed-
schuld werd ontwijd.

39 Zij verontreinigden zich door hun werken, pleeg-
den overspel door hun daden.
40 Toen ontbrandde de toorn des Heren tegen zijn
volk, en Hij gruwde van zijn erfdeel;
41 Hij gaf hen in de macht der volken, zodat hun
haters over hen heersten;
42 Hun vijanden verdrukten hen, zodat zij zich krom-
den onder hun macht.
43 Vele malen redde Hij hen, maar zij waren weer-
spannig in hun voornemen, zodat zij wegzonken in
hun ongerechtigheid.
44 Maar, als Hij hun benauwdheid zag, wanneer Hij
hun gejammer hoorde,
45 Dan gedacht Hij te hunnen gunste aan zijn ver-
bond, en had deernis naar zijn grote goedertieren-
heid.
46 Dan deed Hij hen barmhartigheid vinden bij allen
die hen als gevangenen hadden weggevoerd.
47 Verlos ons, Here, onze God, verzamel ons weder
uit de volken, opdat wij uw heilige naam loven,
ons beroemen in uw lof.
48 Geloofd zij de Here, de God Israels, van eeuwig-
heid en tot eeuwigheid, en al het volk zegge:
Amen. Halleluja!

Psalm 107

1 Looft de Here, want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.
2 Dat de verlosten des Heren zo spreken, die Hij uit de macht van de tegenstander heeft verlost
3 En uit de landen heeft verzameld, van het oosten en van het westen, van het noorden en van de zee.
4 Er waren er, die dwaalden in de woestijn, op een eenzame weg, een stad ter woning vonden zij niet;
5 Hongerig waren zij, ja dorstig, hun ziel versmachtte in hen.
6 Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid, en Hij redde hen uit hun angsten;
7 Hij deed hen treden op een effen weg om te gaan naar een stad ter woning.
8 Dat zij de Here loven om zijn goedertierenheid en om zijn wonderen aan de mensenkinderen,
9 Omdat Hij de dorstende ziel heeft gelaafd en de hongerende ziel met het goede vervuld.
10 Er waren er, die in donkerheid en diepe duisternis zaten, gebonden in ellende en ijzer.
11 Omdat zij de woorden Gods hadden weerstreefd en de raad des Allerhoogsten versmaad,
12 Had Hij hun hart door moeite vernederd; zij struikelden, en er was geen helper.

13 Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid,
en Hij verloste hen uit hun angsten;
14 Hij voerde hen uit donkerheid en diepe duisternis
en verscheurde hun banden.
15 Dat zij de Here loven om zijn goedertierenheid en
om zijn wonderen aan de mensenkinderen,
16 Omdat Hij koperen deuren heeft verbroken en ijze-
ren grendels verbrijzeld.
17 Er waren dwazen, die wegens hun zondige wandel
en wegens hun ongerechtigheden gepijnigd wer-
den;
18 Hun ziel gruwde van elke spijze, zij waren de poor-
ten des doods nabij.
19 Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid,
en Hij verloste hen uit hun angsten;
20 Hij zond zijn woord, Hij genas hen en deed hen
aan de groeve ontkomen.
21 Dat zij de Here loven om zijn goedertierenheid en
om zijn wonderen aan de mensenkinderen;
22 Dat zij lofoffers offeren en zijn werken met gejubel
vertellen.
23 Er waren er, die met schepen de zee bevoeren, die
handel dreven op de grote wateren.
24 Zij zagen de werken des Heren en zijn wonderen
in de diepte.
25 Hij sprak en deed een stormwind opsteken, die
haar golven omhoog hief;

26 Zij rezen ten hemel, zonken neer in de waterdiep-
ten, hun ziel verging van ellende;
27 Zij tuimelden en wankelden als een beschonkene,
al hun wijsheid werd verslonden.
28 Toen riepen zij tot de Here in hun benauwdheid,
en Hij voerde hen uit hun angsten;
29 Hij maakte de storm tot een zacht suizen, zodat de
golven stil werden.
30 Zij verheugden zich, omdat die tot rust kwamen,
en Hij leidde hen naar de haven van hun begeerte.
31 Dat zij de Here loven om zijn goedertierenheid en
om zijn wonderen aan de mensenkinderen;
32 Dat zij Hem verhogen in de gemeente des volks,
en Hem loven in de raad der oudsten.
33 Hij maakt stromen tot een woestijn en waterbron-
nen tot een dorstig land;
34 Vruchtbaar land tot zoute grond wegens de boos-
heid van wie daar wonen;
35 Hij maakt de woestijn tot een waterpoel en dorsti-
ge grond tot waterbronnen.
36 Hongerigen doet Hij daar wonen, zij stichten er
een stad ter woning,
37 Zij bezaaien akkers en planten wijngaarden, die
vrucht als opbrengst opleveren.
38 Hij zegent hen, zodat zij zeer talrijk worden, en
hun vee laat Hij niet verminderen.

Psalm 107

39 Dan verminderen zij en zinken weg door de druk
van rampspoed en kommer.
40 Over de edelen giet Hij schande uit, Hij doet hen
ronddolen in ongebaande wildernis.
41 Maar de arme beschermt Hij tegen verdrukking en
maakt geslachten talrijk als een kudde.
42 De oprechten zien het en verheugen zich, alle
onrecht sluit de mond.
43 Wie is wijs? Hij lette op deze dingen, laat men
acht slaan op de gunstbewijzen des Heren.

Psalm 108

1 Een lied. Een psalm van David.
2 Mijn hart is gerust, o God, ik wil zingen, psalmzin-
gen, ja van harte.
3 Waak op, harp en citer, ik wil het morgenrood
wekken.
4 Ik zal U loven, o Here, onder de volken, U psalm-
zingen onder de natien,
5 Want hoger dan de hemel is uw goedertierenheid,
tot aan de wolken reikt uw trouw.
6 Verhef U boven de hemelen, o God, uw heerlijk-
heid zij over de ganse aarde.
7 Opdat uw geliefden ten strijde toegerust zijn, geef
overwinning door uw rechterhand en antwoord
mij.
8 God heeft gesproken in zijn heiligdom. Ik wil jui-
chen, ik wil Sichem verdelen, het dal van Sukkot
uitmeten.
9 Mij behoort Gilead, mij behoort Manasse, Efraim is
de schutse van mijn hoofd, Juda is mijn heersers-
staf;
10 Moab is mijn wasbekken, op Edom werp ik mijn
schoen, over Filistea zal ik juichen.
11 Wie zal mij naar de versterkte veste brengen, wie
zal mij naar Edom geleiden?
12 Zijt Gij het niet, o God, die ons verstoten hadt, zult
Gij, o God, niet uittrekken met onze heerscharen?
13 Bied ons hulp tegen de tegenstander, want men-
senhulp is ijdel.
14 Met God zullen wij kloeke daden doen, want Hij
zelf zal onze tegenstanders vertreden.

Psalm 109

1 Voor de koorleider. Van David. Een psalm. O God,
die ik loof, zwijg niet,
2 Want een goddeloze en bedrieglijke mond hebben
zij tegen mij opengedaan; zij spreken tegen mij
met een leugentong,
3 Met woorden van haat omringen zij mij en zij
bestrijden mij zonder oorzaak;
4 Tot loon voor mijn liefde weerstaan zij mij, maar ik
ben een en al gebed;
5 Zij laden kwaad op mij in plaats van goed, en haat
tot loon voor mijn liefde.
6 Stel een goddeloze als rechter over hem, een aan-
klager sta aan zijn rechterhand;
7 Voor het gericht gedaagd, ga hij als schuldige uit,
zijn gebed worde tot zonde;
8 Mogen zijn dagen weinige zijn, moge een ander
zijn ambt nemen;
9 Mogen zijn kinderen wezen worden, zijn vrouw
weduwe;
10 Mogen zijn kinderen overal ronddolen en bedelen,
en opgejaagd worden uit hun puinhopen.
11 De schuldeiser aze op zijn ganse bezit, vreemden
mogen plunderen wat hij met moeite verwierf;
12 Hij hebbe niemand, die hem liefde blijft bewijzen,
niemand ontferme zich over zijn wezen;
13 Zijn nakroost zij ter uitroeiing, in het volgend
geslacht worde hun naam uitgewist.

14 De ongerechtigheid van zijn vaderen blijve bij de
Here in gedachtenis, en de zonde van zijn moeder
worde niet uitgewist;
15 Dat deze bestendig voor de Here zijn, opdat Hij
hun gedachtenis van de aarde verdelge;
16 Omdat hij er niet aan dacht liefde te bewijzen,
maar de ellendige, de arme en de versaagde van
hart ten dode toe vervolgde.
17 De vloek had hij lief (die kome over hem; de zegen
wilde hij niet) die blijve verre van hem;
18 Hij bekleedde zich met vloek als met zijn gewaad;
die kome als water in zijn binnenste, als olie in zijn
gebeente;
19 Die zij hem als een kleed waarin hij zich hult, als
een gordel die hij bestendig draagt.
20 Dit zij van de Here het loon van mijn belagers, en
van hen die kwaad tegen mij spreken.
21 Maar Gij, Here Here, handel met mij om uws
naams wil, red mij, want rijk is uw goedertieren-
heid;
22 Want ik ben ellendig en arm, mijn hart is door-
wond in mijn binnenste;
23 Als een schaduw die zich verlengt, ga ik heen, als
een sprinkhaan word ik afgeschud;
24 Mijn knieen knikken van het vasten, mijn vlees is
vermagerd, zonder vet;

25 Daarom ben ik hun tot een smaad geworden; als
zij mij zien, schudden zij het hoofd.
26 Help mij, Here, mijn God, verlos mij naar uw goe-
dertierenheid,
27 Opdat zij erkennen, dat dit uw hand is, dat Gij, o
Here, het gedaan hebt.
28 Al vloeken zij, wil Gij zegenen; al verheffen zij
zich, laat hen te schande worden, maar uw knecht
moge zich verheugen.
29 Dat mijn belagers met smaad bekleed worden, en
zich in hun schande hullen als in een mantel.
30 Ik zal de Here met luider stem loven, ik zal Hem
lofzingen te midden van velen;
31 Want Hij staat aan de rechterhand van de arme,
om hem te verlossen van wie hem veroordelen.

Psalm 110

1 Van David. Een psalm. Aldus luidt het woord des
Heren tot mijn Here: Zet u aan mijn rechterhand,
totdat Ik uw vijanden gelegd heb als een voetbank
voor uw voeten.
2 De Here strekt van Sion uw machtige scepter uit:
heers te midden van uw vijanden.
3 Uw volk is een en al gewilligheid ten dage van uw
heerban; in heilige feestdos rijst uit de schoot van
de dageraad de dauw uwer jonge mannen voor u
op.
4 De Here heeft gezworen en het berouwt Hem niet:
Gij zijt priester voor eeuwig, naar de wijze van
Melchisedek.
5 De Here is aan uw rechterhand. Hij verplettert
koningen ten dage van zijn toorn;
6 Hij houdt gericht onder de heidenen, hoopt lijken
op, verplettert hoofden op het wijde veld.
7 Hij drinkt onderweg uit de beek; daarom heft hij
het hoofd op.

Psalm 111

1 Halleluja. Ik zal de Here van ganser harte loven, in de kring der oprechten en in de vergadering.
2 Groot zijn de werken des Heren, na te speuren door allen die er behagen in hebben.
3 Majesteit en luister is zijn doen, en zijn gerechtigheid houdt eeuwig stand.
4 Hij heeft voor zijn wonderen een gedachtenis gesticht; genadig en barmhartig is de Here.
5 Hij gaf spijze aan wie Hem vrezen, en gedenkt voor eeuwig zijn verbond.
6 Hij deed zijn volk de kracht van zijn werken kennen door hun de erve der heidenen te geven.
7 De werken zijner handen zijn waarheid en recht, betrouwbaar zijn al zijn bevelen,
8 Vastgesteld voor immer en altoos, volbracht in waarheid en oprechtheid.
9 Hij heeft aan zijn volk verlossing gezonden, Hij heeft zijn verbond voor eeuwig verordend; heilig en geducht is zijn naam.
10 De vreze des Heren is het begin der wijsheid, een goed inzicht hebben allen die ze betrachten. Zijn lof houdt eeuwig stand.

Psalm 112

1 Halleluja. Welzalig de man, die de Here vreest, die van harte lust heeft in zijn geboden.
2 Zijn nakroost zal machtig zijn op aarde, het geslacht der oprechten zal gezegend worden;
3 Overvloed en rijkdom zijn in zijn huis, zijn gerechtigheid houdt voor immer stand.
4 Voor de oprechten gaat het Licht in de duisternis op, genadig en barmhartig en rechtvaardig.
5 Voorspoedig is de man die zich ontfermt en uitleent, die zijn zaken recht behartigt;
6 Want hij zal nimmer wankelen, tot eeuwige gedachtenis zal de rechtvaardige zijn.
7 Voor een kwaad gerucht zal hij niet vrezen, zijn hart is gerust, vol vertrouwen op de Here;
8 Zijn hart is standvastig, hij vreest niet, terwijl hij met vreugde op zijn vijanden ziet.
9 Hij deelt uit, hij geeft aan de armen, zijn gerechtigheid houdt voor immer stand, zijn hoorn verheft zich in ere.
10 De goddeloze ziet het en ergert zich, hij knarst met de tanden en wordt verteerd; de begeerte der goddelozen gaat teniet.

Psalm 113

1 Halleluja. Looft, gij knechten des Heren, looft de
naam des Heren.
2 De naam des Heren zij geprezen van nu aan tot in
eeuwigheid.
3 Vanwaar de zon opgaat tot waar zij ondergaat, zij
de naam des Heren geloofd.
4 Verheven boven alle volken is de Here, boven de
hemelen is zijn heerlijkheid.
5 Wie is als de Here, onze God, die zeer hoog
woont,
6 Die zeer laag neerziet, in de hemel en op de
aarde?
7 Die de geringe opricht uit het stof, de arme
omhoog heft uit het slijk,
8 Om hem te doen zitten bij de edelen, bij de ede-
len van zijn volk;
9 Die de onvruchtbare huisvrouw doet wonen als
een blijde moeder van kinderen. Halleluja.

Psalm 114

1 Toen Israel uit Egypte toog, Jakobs huis uit een volk van vreemde taal,
2 Werd Juda tot zijn heiligdom, Israel zijn rijksgebied.
3 De zee zag het en vluchtte, de Jordaan wendde zich achterwaarts;
4 De bergen sprongen als rammen, de heuvelen als lammeren.
5 Wat was er, o zee, dat gij vluchttet? gij Jordaan, dat gij u achterwaarts wenddet?
6 Gij bergen, dat gij als rammen opsprongt, gij heuvelen, als lammeren?
7 Gij aarde, beef voor het aangezicht des Heren, voor het aangezicht van de God Jakobs,
8 Die de rots veranderde in een waterplas, de keisteen in een waterbron.

Psalm 115

1 Niet ons, o Here, niet ons, maar uw naam geef
eer, om uw goedertierenheid, om uw trouw.
2 Waarom zouden de heidenen zeggen: Waar is toch
hun God?
3 Onze God is in de hemel, Hij doet al wat Hem
behaagt.
4 Hun afgoden zijn zilver en goud, het werk van
mensenhanden;
5 Zij hebben een mond, maar spreken niet, zij heb-
ben ogen, maar zien niet,
6 Zij hebben oren, maar horen niet, zij hebben een
neus, maar ruiken niet,
7 Hun handenƒ maar zij tasten niet, hun voetenƒ
maar zij gaan niet, zij geven geen geluid met hun
keel.
8 Wie hen maakten, zullen worden als zij, ieder die
op hen vertrouwt.
9 Israel, vertrouw op de Here, Hij is hun hulp en hun
schild;
10 Gij huis van Aaron, vertrouwt op de Here, Hij is
hun hulp en hun schild;
11 Gij, die de Here vreest, vertrouwt op de Here, Hij
is hun hulp en hun schild.
12 De Here heeft onzer gedacht; Hij zal zegenen, Hij
zal zegenen het huis Israels, Hij zal zegenen het
huis van Aaron;
13 Hij zal zegenen wie de Here vrezen, kleinen zowel
als groten.

Psalm 115

14 De Here moge u vermeerderen, u en uw kinderen.
15 Gezegend zijt gij door de Here, die hemel en
aarde gemaakt heeft.
16 De hemel is de hemel van de Here, maar de aarde
heeft Hij de mensenkinderen gegeven.
17 Niet de doden zullen de Here loven, niemand van
wie in de stilte zijn neergedaald,
18 Maar wij, wij zullen de Here prijzen van nu aan tot
in eeuwigheid. Halleluja

Psalm 116

1 Ik heb de Here lief, want Hij hoort mijn stem, mijn smekingen.
2 Want Hij heeft zijn oor tot mij geneigd, daarom zal ik mijn leven lang [tot] [Hem] roepen.
3 Banden van de dood hadden mij omvangen, angsten van het dodenrijk hadden mij aangegrepen, ik ondervond benauwdheid en smart.
4 Maar ik riep de naam des Heren aan: Ach Here, red mijn leven.
5 Genadig is de Here en rechtvaardig, onze God is een ontfermer.
6 De Here bewaart de eenvoudigen; ik was verzwakt, maar Hij heeft mij verlost.
7 Keer weder, mijn ziel, tot uw rust, omdat de Here u heeft welgedaan.
8 Want Gij hebt mijn leven van de dood gered, mijn oog van tranen, mijn voet van aanstoot.
9 Ik zal wandelen voor het aangezicht des Heren in de landen der levenden.
10 Ik heb geloofd, zelfs toen ik sprak: Ik ben zeer verdrukt;
11 Toen ik in mijn angst zeide: Alle mensen zijn leugenachtig.
12 Hoe zal ik de Here vergelden al zijn weldaden jegens mij?
13 De beker der verlossing zal ik opheffen, ik zal de naam des Heren aanroepen.
14 Mijn geloften zal ik de Here betalen, in de tegenwoordigheid van al zijn volk.

Psalm 116

15 Kostbaar is in de ogen des Heren de dood van zijn gunstgenoten.
16 Ach Here, waarlijk, ik ben uw knecht, ik ben uw knecht, de zoon van uw dienstmaagd: Gij hebt mijn banden losgemaakt.
17 Ik zal U lofoffer brengen en de naam des Heren aanroepen.
18 Mijn geloften zal ik de Here betalen in de tegenwoordigheid van al zijn volk,
19 In de voorhoven van het huis des Heren in uw midden, o Jeruzalem. Halleluja.

Psalm 117

1 Looft de Here, alle gij volken, prijst Hem, alle gij
natien;
2 Want zijn goedertierenheid is machtig over ons, en
des Heren trouw is tot in eeuwigheid. Halleluja.

Psalm 118

1 Looft de Here, want Hij is goed, ja, zijn goedertie-
renheid is tot in eeuwigheid.
2 Laat Israel nu zeggen: Zijn goedertierenheid is tot
in eeuwigheid.
3 Laat het huis van Aaron nu zeggen: Zijn goedertie-
renheid is tot in eeuwigheid.
4 Laat wie de Here vrezen, nu zeggen: Zijn goeder-
tierenheid is tot in eeuwigheid.
5 Uit de benauwdheid heb ik tot de Here geroepen,
de Here heeft mij geantwoord en mij in de ruimte
gesteld.
6 De Here is met mij, ik zal niet vrezen; wat zou een
mens mij doen?
7 De Here is met mij, onder mijn helpers, daarom
zal ik op mijn haters neerzien.
8 Het is beter bij de Here te schuilen dan op mensen
te vertrouwen;
9 Het is beter bij de Here te schuilen dan op edelen
te vertrouwen.
10 Alle volken omringden mij; in de naam des Heren
heb ik ze neergehouwen;
11 Zij omringden mij, ja, zij omsingelden mij; in de
naam des Heren heb ik ze neergehouwen;
12 Zij omringden mij als bijen, zij werden als een
doornenvuur uitgeblust; in de naam des Heren heb
ik ze neergehouwen.
13 Gij hadt mij wel duchtig gestoten, tot vallens toe,
maar de Here heeft mij geholpen.

Psalm 118

14 De Here is mijn sterkte en mijn psalm, Hij is mij
tot heil geweest.
15 Hoort! jubellied en zegezang in de tenten der
rechtvaardigen: De rechterhand des Heren doet
krachtige daden,
16 De rechterhand des Heren verhoogt, de rechter-
hand des Heren doet krachtige daden!
17 Ik zal niet sterven, maar leven en ik zal de daden
des Heren vertellen.
18 De Here heeft mij zwaar gekastijd, maar aan de
dood heeft Hij mij niet overgegeven.
19 Ontsluit mij de poorten der gerechtigheid, ik zal
daardoor binnengaan, ik zal de Here loven.
20 Dit is de poort des Heren, de rechtvaardigen gaan
daardoor binnen.
21 Ik loof U, omdat Gij mij geantwoord hebt en mij
tot heil geweest zijt.
22 De steen die de bouwlieden versmaad hebben, is
tot een hoeksteen geworden;
23 Van de Here is dit geschied, het is wonderlijk in
onze ogen.
24 Dit is de dag die de Here gemaakt heeft; laten wij
juichen en ons daarover verheugen.
25 Och Here, geef toch heil, och Here, geef toch
voorspoed!
26 Gezegend hij, die komt in de naam des Heren; wij
zegenen u uit het huis des Heren.

27 De Here is God, Hij heeft het voor ons doen lich-
ten. Bindt de feestoffers met touwen vast bij de
hoornen van het altaar.
28 Gij zijt mijn God, U zal ik loven, o mijn God, U zal
ik verhogen.
29 Looft de Here, want Hij is goed, ja, zijn goedertie-
renheid is tot in eeuwigheid.

Psalm 119

1 Welzalig zij, die onberispelijk van wandel zijn, die in de wet des Heren gaan.
2 Welzalig zij, die zijn getuigenissen bewaren, die Hem van ganser harte zoeken;
3 Die ook geen onrecht plegen, [maar] wandelen in zijn wegen.
4 Gij hebt uw bevelen geboden, opdat men die ijverig onderhoude.
5 Och, dat mijn wegen vast waren om uw inzettingen te onderhouden.
6 Dan zou ik niet beschaamd staan, als ik op al uw geboden zie.
7 Ik zal U loven in oprechtheid des harten, wanneer ik uw rechtvaardige verordeningen leer.
8 Uw inzettingen zal ik onderhouden; verlaat mij niet geheel en al.
9 Waarmede zal de jongeling zijn pad rein bewaren? Als hij dat houdt naar uw woord.
10 Ik zoek U met mijn ganse hart, laat mij niet van uw geboden afdwalen.
11 Ik berg uw woord in mijn hart, opdat ik tegen U niet zondige.
12 Geprezen zijt Gij, Here; leer mij uw inzettingen.
13 Met mijn lippen verkondig ik alle verordeningen van uw mond.
14 In de weg uwer getuigenissen verblijd ik mij als over allerlei rijkdom.
15 Uw bevelen zal ik overdenken en op uw paden zal ik letten.

16 In uw inzettingen zal ik mij verlustigen, uw woord zal ik niet vergeten.
17 Doe wel aan uw knecht, dan zal ik leven en uw woord onderhouden.
18 Ontdek mijn ogen, opdat ik aanschouwe de wonderen uit uw wet.
19 Ik ben een vreemdeling op aarde, verberg uw geboden niet voor mij.
20 Mijn ziel wordt verteerd van verlangen naar uw verordeningen te allen tijde.
21 Gij bedreigt de vervloekte overmoedigen, die van uw geboden afdwalen.
22 Wentel smaad en verachting van mij af, want ik bewaar uw getuigenissen.
23 Al zetten vorsten zich neder, al beraadslagen zij tegen mij, uw knecht overdenkt uw inzettingen.
24 Ja, uw getuigenissen zijn mijn verlustiging, zij zijn mijn raadslieden.
25 Mijn ziel kleeft aan het stof, maak mij levend naar uw woord.
26 Mijn wegen heb ik verhaald en Gij hebt mij geantwoord, leer mij uw inzettingen.
27 Doe mij de weg uwer bevelen verstaan, opdat ik uw wonderen overdenke.
28 Mijn ziel schreit van kommer, richt mij op naar uw woord.
29 Doe de weg der leugen van mij wijken en schenk mij genadig uw wet.

30 Ik verkies de weg der waarheid, Ik stel uw verorde-
ningen voor mij.
31 Ik klem mij vast aan uw getuigenissen, o Here,
maak mij niet beschaamd.
32 Ik zal de weg uwer geboden lopen, want Gij ver-
ruimt mij het hart.
33 Onderwijs mij, Here, de weg uwer inzettingen, dan
zal ik die bewaren ten einde toe.
34 Geef mij verstand, dan zal ik uw wet bewaren, en
haar van ganser harte onderhouden.
35 Doe mij het pad uwer geboden betreden, want
daarin heb ik lust.
36 Neig mijn hart tot uw getuigenissen en niet tot
winstbejag.
37 Wend mijn ogen af, zodat zij geen ijdele dingen
zien, maak mij levend door uw wegen.
38 Bevestig uw belofte aan uw knecht, die uw vreze
toegedaan is.
39 Wend mijn smaadheid af, die ik vrees, want uw
verordeningen zijn goed.
40 Zie, naar uw bevelen verlang ik, maak mij levend
door uw gerechtigheid.
41 Dat uw goedertierenheid over mij kome, o Here,
uw heil naar uw belofte;
42 Opdat ik mijn smader iets hebbe te antwoorden,
want ik vertrouw op uw woord.
43 Neem het woord der waarheid niet geheel van
mijn mond, want uw verordeningen verbeid ik,

44 Opdat ik uw wet bestendig onderhoude, voor
altoos en immer.
45 Dan zal ik wandelen op ruime baan, want ik zoek
uw bevelen.
46 Ook zal ik voor koningen over uw getuigenissen
spreken zonder mij te schamen.
47 Ik toch verlustig mij in uw geboden, die ik liefheb;
48 Daarom hef ik mijn handen op naar uw geboden
die ik liefheb, en overdenk ik uw inzettingen.
49 Gedenk het woord tot uw knecht, omdat Gij mij
hoop hebt gegeven;
50 Dit is mijn troost in mijn ellende, dat uw belofte
mij levend maakt.
51 Hoezeer overmoedigen mij bespotten, van uw wet
wijk ik niet.
52 Als ik denk aan uw verordeningen van ouds, o
Here, dan ben ik getroost.
53 Verontwaardiging greep mij aan vanwege de god-
delozen, die uw wet verlaten.
54 Uw inzettingen zijn mij tot snarenspel in het huis
van mijn vreemdelingschap.
55 Des nachts gedenk ik uw naam, o Here, en onder-
houd ik uw wet.
56 Dit is mij ten deel geworden, omdat ik uw bevelen
bewaar.
57 De Here is mijn deel, ik heb beloofd uw woorden
te onderhouden.

58 Van ganser harte zoek ik uw gunst, wees mij genadig naar uw belofte.
59 Ik overdenk mijn wegen, ik wend mijn voeten naar uw getuigenissen.
60 Ik haast mij en aarzel niet om uw geboden te onderhouden.
61 Hoewel strikken der goddelozen mij omgeven, ik vergeet uw wet niet.
62 Te middernacht sta ik op om U te loven wegens uw rechtvaardige verordeningen.
63 Ik ben een metgezel van allen die U vrezen, en van hen die uw bevelen onderhouden.
64 De aarde is vervuld van uw goedertierenheid, o Here, leer mij uw inzettingen.
65 Gij hebt goedgedaan aan uw knecht, o Here, naar uw woord.
66 Leer mij goed onderscheiden en kennen, want ik stel vertrouwen in uw geboden.
67 Eer ik verdrukt werd, dwaalde ik, maar nu onderhoud ik uw woord.
68 Gij zijt goed en goeddoende, leer mij uw inzettingen.
69 Overmoedigen wrijven mij leugens aan, ik houd uw bevelen van ganser harte.
70 Ongevoelig als vet is hun hart, maar ik verlustig mij in uw wet.
71 Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest, opdat ik uw inzettingen zou leren.

72 De wet van uw mond is mij beter dan duizenden stukken goud en zilver.
73 Uw handen hebben mij gemaakt en toebereid, geef mij verstand, opdat ik uw geboden lere.
74 Zij, die U vrezen, zien mij en verheugen zich, want ik hoop op uw woord.
75 Ik weet, o Here, dat uw oordelen gerechtigheid zijn, en dat Gij in trouw mij hebt verdrukt.
76 Laat uw goedertierenheid mij tot vertroosting zijn naar uw belofte aan uw knecht.
77 Uw barmhartigheid kome over mij, opdat ik leve, want uw wet is mijn verlustiging.
78 Laten de overmoedigen beschaamd worden, omdat zij mij onverdiend verdrukten; ik overdenk uw bevelen.
79 Laten zich tot mij wenden wie U vrezen, en wie uw getuigenissen kennen.
80 Mijn hart zij onverdeeld in uw inzettingen, opdat ik niet beschaamd worde.
81 Mijn ziel smacht naar uw heil, op uw woord hoop ik;
82 Mijn ogen smachten naar uw belofte: wanneer zult Gij mij vertroosten?
83 Hoewel ik ben geworden als een lederen zak in de rook, heb ik uw inzettingen niet vergeten.
84 Hoevele zullen de dagen van uw knecht zijn? Wanneer zult Gij aan mijn vervolgers gericht oefenen?

85 Overmoedigen hebben mij kuilen gegraven, zij, die niet leven naar uw wet.
86 Al uw geboden zijn trouw; onverdiend vervolgen zij mij, kom mij ter hulpe!
87 Bijna hebben zij mij op aarde verdelgd, maar ik heb uw bevelen niet verlaten.
88 Maak mij levend naar uw goedertierenheid, opdat ik de getuigenis van uw mond onderhoude.
89 Voor eeuwig, o Here, houdt uw woord stand in de hemelen.
90 Van geslacht tot geslacht is uw trouw, Gij hebt de aarde gegrond, zodat zij staat;
91 Naar uw verordeningen staan zij heden ten dage, want zij alle zijn uw knechten.
92 Ware uw wet niet mijn verlustiging geweest, dan was ik vergaan in mijn ellende.
93 Nimmer zal ik uw bevelen vergeten, want door deze hebt Gij mij levend gemaakt.
94 Ik ben de uwe, verlos mij, want ik zoek uw bevelen.
95 Goddelozen loeren erop mij te verderven; ik geef acht op uw getuigenissen.
96 Aan alles, hoe volkomen ook, heb ik een einde gezien, maar uw gebod is onbegrensd.
97 Hoe lief heb ik uw wet! Zij is mijn overdenking de ganse dag.
98 Uw gebod maakt mij wijzer dan mijn vijanden, want het is altoos bij mij.

99 Ik ben verstandiger dan al mijn leermeesters,
want uw getuigenissen zijn mij tot overdenking.
100 Ik heb meer inzicht dan de ouden, want ik
bewaar uw bevelen.
101 Ik weerhoud mijn voeten van alle boze paden,
opdat ik uw woord onderhoude.
102 Ik wijk niet af van uw verordeningen, want Gij
onderwijst mij.
103 Hoe aangenaam zijn uw redenen voor mijn ver-
hemelte, meer dan honig voor mijn mond.
104 Uit uw bevelen heb ik inzicht ontvangen; daarom
haat ik elk leugenpad.
105 Uw woord is een lamp voor mijn voet en een
licht op mijn pad.
106 Ik heb gezworen, en ik zal het gestand doen, dat
ik uw rechtvaardige verordeningen zal onderhou-
den.
107 Ik ben al te zeer verdrukt, o Here, maak mij
levend naar uw woord.
108 Heb welbehagen, Here, in de vrijwillige offers
van mijn mond, en leer mij uw verordeningen.
109 Mijn leven is bestendig in gevaar, maar uw wet
vergeet ik niet.
110 Goddelozen leggen mij een strik, maar van uw
bevelen dwaal ik niet af.
111 Uw getuigenissen heb ik voor altoos ten erve
ontvangen, want zij zijn de blijdschap mijns har-
ten.
112 Ik neig mijn hart om uw inzettingen te doen,
voor altoos, ten einde toe.

113 Ik haat weifelaars, maar uw wet heb ik lief.
114 Gij zijt mijn schuilplaats en mijn schild, ik hoop op uw woord.
115 Wijkt van mij, gij boosdoeners, opdat ik de geboden van mijn God beware.
116 Schraag mij naar uw belofte, opdat ik leve, laat mij met mijn hoop niet beschaamd uitkomen.
117 Ondersteun mij, opdat ik verlost worde, dan zal ik mij in uw inzettingen bestendig verlustigen.
118 Gij verwerpt allen die van uw inzettingen afdwalen, want hun bedrog is ijdel.
119 Alle goddelozen der aarde doet gij weg als schuim, daarom heb ik uw getuigenissen lief.
120 Mijn vlees beeft van schrik voor U, ik vrees voor uw oordelen.
121 Ik heb recht en gerechtigheid gedaan, geef mij niet over aan mijn verdrukkers.
122 Wees borg voor uw knecht ten goede, laten overmoedigen mij niet verdrukken.
123 Mijn ogen smachten naar uw heil, en naar het woord uwer gerechtigheid.
124 Doe met uw knecht naar uw goedertierenheid, en leer mij uw inzettingen.
125 Ik ben uw knecht, geef mij verstand, opdat ik uw getuigenissen kenne.

126 Het is tijd voor de Here om te handelen, zij hebben uw wet verbroken.
127 Daarom heb ik uw geboden lief, meer dan goud, ja dan fijn goud;
128 Daarom houd ik al uw bevelen in alles voor recht, ik haat elk leugenpad.
129 Wonderbaar zijn uw getuigenissen, daarom bewaart ze mijn ziel.
130 Het openen van uw woorden verspreidt licht, het geeft de onverstandigen inzicht.
131 Ik doe mijn mond wijd open en hijg, want ik verlang naar uw geboden.
132 Wend U tot mij en wees mij genadig, zoals recht is voor wie uw naam liefhebben.
133 Bevestig mijn schreden naar uw toezegging, laat generlei onrecht over mij heersen.
134 Verlos mij van de verdrukking der mensen, dan zal ik uw bevelen onderhouden.
135 Doe uw aanschijn lichten over uw knecht, en leer mij uw inzettingen.
136 Mijn ogen vloeien als waterbeken, omdat men uw wet niet onderhoudt.
137 Gij zijt rechtvaardig, Here; uw verordeningen zijn waarachtig.
138 In gerechtigheid hebt Gij uw getuigenissen geboden en in grote trouw.
139 Mijn ijver verteert mij, omdat mijn tegenstanders uw woorden vergeten.

140 Uw woord is geheel gelouterd, uw knecht heeft
het lief.
141 Ik ben klein en veracht, uw bevelen vergeet ik
niet.
142 Uw gerechtigheid is gerechtigheid voor eeuwig,
en uw wet is waarheid.
143 Treffen mij nood en verdrukking, dan zijn uw
geboden mijn verlustiging.
144 Uw getuigenissen zijn gerechtigheid voor eeu-
wig; geef mij verstand, opdat ik leve.
145 Ik roep van ganser harte; antwoord mij, Here;
uw inzettingen zal ik bewaren.
146 Ik roep U aan; verlos mij, dan zal ik uw getuige-
nissen onderhouden.
147 Voor de morgenschemering roep ik om hulp, op
uw woord hoop ik.
148 Voor de nachtwaken beginnen, keren mijn ogen
zich naar uw toezegging.
149 Hoor mijn stem, naar uw goedertierenheid; Here,
maak mij levend naar uw recht.
150 Wie schanddaden najagen, zijn nabij, verre hou-
den zij zich van uw wet;
151 Nabij zijt Gij, o Here, en al uw geboden zijn
waarheid.
152 Van oudsher weet ik uit uw getuigenissen, dat
Gij ze voor eeuwig hebt vastgesteld.
153 Zie mijn ellende en red mij, want uw wet ver-
geet ik niet.

154 Voer mijn rechtsgeding en verlos mij, maak mij levend naar uw belofte.

155 Het heil is verre van de goddelozen, want zij zoeken uw inzettingen niet.

156 Uw barmhartigheid is groot, o Here, maak mij levend naar uw verordeningen.

157 Talrijk zijn mijn vervolgers en mijn tegenstanders, doch van uw getuigenissen wijk ik niet af.

158 Zie ik afvalligen, dan voel ik afschuw, daar zij uw woord niet onderhouden.

159 Zie, hoe ik uw bevelen liefheb; Here, maak mij levend naar uw goedertierenheid.

160 Heel uw woord is de waarheid, al uw rechtvaardige verordeningen zijn voor eeuwig.

161 Vorsten vervolgen mij zonder oorzaak, maar mijn hart vreest voor uw woorden.

162 Ik verblijd mij over uw woord als iemand die rijke buit vindt.

163 Ik haat en verafschuw leugen, maar uw wet heb ik lief.

164 Zevenmaal daags loof ik U om uw rechtvaardige verordeningen.

165 Zij, die uw wet liefhebben, hebben grote vrede, er is voor hen geen struikelblok.

166 Op uw heil hoop ik, o Here, en uw geboden doe ik.

167 Mijn ziel onderhoudt uw getuigenissen, ik heb ze hartelijk lief.

168 Uw bevelen en uw getuigenissen onderhoud ik,
want al mijn wegen zijn voor U.
169 Mijn geroep nadere voor uw aanschijn, o Here;
geef mij verstand naar uw woord.
170 Mijn smeking kome voor uw aanschijn, red mij
naar uw belofte.
171 Mijn lippen zullen overvloeien van lof, want Gij
zult mij uw inzettingen leren.
172 Mijn tong zal uw woord bezingen, want al uw
geboden zijn gerechtigheid.
173 Uw hand zij mij ter hulpe, want uw bevelen heb
ik verkozen.
174 Naar uw heil verlang ik, o Here, uw wet is mijn
verlustiging.
175 Mijn ziel leve, en love U, mogen uw verordenin-
gen mij helpen.
176 Ik heb gedwaald als een verloren schaap, zoek
uw knecht, want uw geboden vergeet ik niet.

Psalm 120

1 Een bedevaartslied. In mijn angst heb ik tot de Here geroepen en Hij heeft mij geantwoord.
2 Here, red mij van de leugenlippen, van de bedrieglijke tong.
3 Wat zal Hij u geven, en wat zal Hij u toevoegen, gij bedrieglijke tong?
4 Gescherpte pijlen van een held, benevens gloeiende kolen van brem.
5 Wee mij, dat ik in Mesek moet vertoeven, dat ik moet wonen bij de tenten van Kedar.
6 Te lang reeds woon ik bij wie de vrede haten;
7 Ik ben een en al vrede, maar als ik spreek, dan zijn zij uit op strijd.

Psalm 121

1 Een bedevaartslied. Ik hef mijn ogen op naar de bergen: vanwaar zal mijn hulp komen?
2 Mijn hulp is van de Here, die hemel en aarde gemaakt heeft.
3 Hij zal niet toelaten, dat uw voet wankelt, uw Bewaarder zal niet sluimeren.
4 Zie, de Bewaarder van Israel sluimert noch slaapt.
5 De Here is uw Bewaarder, de Here is uw schaduw aan uw rechterhand.
6 De zon zal u des daags niet steken, noch de maan des nachts.
7 De Here zal u bewaren voor alle kwaad, Hij zal uw ziel bewaren.
8 De Here zal uw uitgang en uw ingang bewaren van nu aan tot in eeuwigheid.

Psalm 122

1 Een bedevaartslied. Van David. Ik was verheugd,
toen men mij zeide: Laten wij naar het huis des
Heren gaan.
2 Onze voeten staan in uw poorten, o Jeruzalem.
3 Jeruzalem is gebouwd als een stad, die wel samen-
gevoegd is;
4 Waarheen de stammen opgaan, de stammen des
Heren. Een voorschrift voor Israel is het de naam
des Heren te loven.
5 Want daar staan de zetels ten gerichte, de zetels
van het huis van David.
6 Bidt Jeruzalem vrede toe: mogen wie u liefhebben,
rust genieten;
7 Vrede zij binnen uw muur, rust in uw burchten.
8 Om mijn broeders en mijn vrienden wil ik zeggen:
vrede zij in u;
9 Om het huis van de Here, onze God, wil ik het
goede voor u zoeken.

Psalm 123

1 Een bedevaartslied. Ik hef mijn ogen op tot U, die in de hemel troont.
2 Zie, gelijk de ogen der knechten zijn op de hand van hun heren, gelijk de ogen der dienstmaagd zijn op de hand van haar gebiedster, zo zijn onze ogen op de Here, onze God, totdat Hij ons genadig zij.
3 Wees ons genadig, Here, wees ons genadig, want wij zijn meer dan verzadigd van verachting;
4 Onze ziel is meer dan verzadigd van de spot der overmoedigen, de verachting der hovaardigen.

Psalm 124

1 Een bedevaartslied. Van David. Ware het niet de
Here, die met ons was, (zegge nu Israel)
2 Ware het niet de Here, die met ons was, toen
mensen tegen ons opstonden,
3 Dan hadden zij ons levend verslonden, toen hun
toorn tegen ons ontbrandde;
4 Dan hadden de wateren ons overstroomd, een
wilde beek ware over ons heengegaan;
5 Dan waren de overstelpende wateren over ons
heengegaan.
6 Geprezen zij de Here, die ons niet overgaf ten buit
aan hun tanden!
7 Onze ziel is ontkomen als een vogel uit de strik
van de vogelvangers; de strik is gebroken, en wij
zijn ontkomen!
8 Onze hulp is in de naam des Heren, die hemel en
aarde gemaakt heeft.

Psalm 125

1 Een bedevaartslied. Wie op de Here vertrouwen,
zijn als de berg Sion, die niet wankelt, maar voor
altoos blijft.
2 Rondom Jeruzalem zijn bergen; zo is de Here rond-
om zijn volk van nu aan tot in eeuwigheid.
3 Want de scepter der goddeloosheid zal niet blijven
rusten op het erfdeel der rechtvaardigen, opdat de
rechtvaardigen hun handen niet uitstrekken naar
onrecht.
4 Doe goed, Here, aan de goeden, en aan de
oprechten van hart,
5 Maar hen die zich tot kronkelpaden neigen, zal de
Here met de bedrijvers van ongerechtigheid doen
vergaan. Vrede zij over Israel!

Psalm 126

1 Een bedevaartslied. Toen de Here de gevangenen van Sion deed wederkeren, waren wij als degenen die dromen.
2 Toen werd onze mond vervuld met lachen, onze tong met gejuich. Toen zeide men onder de heidenen: De Here heeft grote dingen bij hen gedaan!
3 De Here heeft grote dingen bij ons gedaan, wij waren verheugd.
4 Here, wend ons lot als beken in het Zuiderland.
5 Wie met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien.
6 Hij gaat al wenende voort, die de zaadbuidel draagt; voorzeker zal hij komen met gejuich, dragende zijn schoven.

Psalm 127

1 Een bedevaartslied. Van Salomo. Als de Here het
huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlie-
den daaraan; als de Here de stad niet bewaart,
tevergeefs waakt de wachter.
2 Het is voor u tevergeefs, dat gij vroeg opstaat, laat
opblijft, brood der smarten eet; Hij geeft het
immers zijn beminden in de slaap.
3 Zie, zonen zijn een erfdeel des Heren, een belo-
ning is de vrucht van de schoot.
4 Als pijlen in de hand van een held, zo zijn de
zonen der jeugd.
5 Welzalig de man die zijn pijlkoker met deze heeft
gevuld. Zij worden niet beschaamd, als zij spreken
met de vijanden in de poort.

Psalm 128

1 Een bedevaartslied. Welzalig ieder die de Here
vreest, die in zijn wegen wandelt,
2 Want gij zult eten de opbrengst van uw handen;
welzalig gij, het zal u welgaan.
3 Uw vrouw zal zijn als een vruchtbare wijnstok bin-
nen in uw huis; uw zonen als olijfscheuten rondom
uw dis.
4 Zie, zo zal de man gezegend worden, die de Here
vreest.
5 De Here zegene u uit Sion, opdat gij het goede
van Jeruzalem moogt zien al uw levensdagen,
6 En opdat gij uw kindskinderen moogt zien. Vrede
zij over Israel.

Psalm 129

1 Een bedevaartslied. Zij hebben mij ten zeerste
benauwd van mijn jeugd aan, (zegge nu Israel)
2 Zij hebben mij ten zeerste benauwd van mijn
jeugd aan, maar zij hebben mij niet overmocht.
3 Ploegers ploegden op mijn rug, zij trokken hun
voren lang.
4 De Here, die rechtvaardig is, heeft doorgehouwen
de touwen der goddelozen.
5 Beschaamd zullen worden en terugdeinzen allen
die Sion haten;
6 Zij zullen zijn als gras op de daken, dat verdort,
eer men het uittrekt,
7 Waarmee de maaier zijn hand niet vult, noch de
garvenbinder zijn arm;
8 Zodat wie voorbijgaan, niet zeggen: Des Heren
zegen zij met u, wij zegenen u in de naam des
Heren.

Psalm 130

1 Een bedevaartslied. Uit de diepten roep ik tot U, o Here.
2 Here, hoor naar mijn stem; laten uw oren opmerkende zijn op mijn luide smekingen.
3 Als Gij, Here, de ongerechtigheden in gedachtenis houdt, Here, wie zal bestaan?
4 Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt.
5 Ik verwacht de Here, mijn ziel verwacht en ik hoop op zijn woord;
6 Mijn ziel wacht op de Here, meer dan wachters op de morgen, wachters op de morgen.
7 Israel hope op de Here, want bij de Here is goedertierenheid, bij Hem is veel verlossing;
8 Hij zelf zal Israel verlossen van al zijn ongerechtigheden.

Psalm 131

1 Een bedevaartslied. Van David. Here, mijn hart is niet hovaardig, mijn ogen zijn niet trots; ik wandel niet in grootse dingen, noch in dingen die te wonderbaar voor mij zijn.
2 Immers heb ik mijn ziel tot rust en stilte gebracht als een gespeend kind bij zijn moeder; als een gespeend kind is mijn ziel in mij.
3 Israel hope op de Here van nu aan en voor immer.

Psalm 132

1 Een bedevaartslied. Here, gedenk aan David, aan
al zijn moeite;
2 Hoe hij de Here heeft gezworen, de Machtige
Jakobs een gelofte gedaan:
3 Voorwaar, ik zal de tent mijner woning niet bin-
nengaan, noch de sponde mijner legerstede
beklimmen,
4 Voorwaar, ik zal aan mijn ogen geen slaap gun-
nen, noch sluimering aan mijn oogleden,
5 Totdat ik voor de Here een plaats gevonden heb,
een woning voor de Machtige Jakobs.
6 Zie, wij hebben van haar gehoord in Efrata, wij
hebben haar gevonden in de velden van Jaar.
7 Laten wij zijn woning binnengaan, laten wij ons
nederbuigen voor zijn voetbank.
8 Sta op, Here, naar uw rustplaats, Gij en de ark
uwer sterkte.
9 Mogen uw priesters zich bekleden met gerechtig-
heid, en uw gunstgenoten juichen!
10 Wend het aangezicht van uw gezalfde niet af ter
wille van David, uw knecht.
11 De Here heeft David een dure eed gezworen,
waarop Hij niet terugkomt: Een van uw lijfelijke
zonen zal Ik op uw troon zetten.
12 Als uw zonen mijn verbond houden en mijn getui-
genis, die Ik hun leer, dan zullen ook hun zonen
voor immer op uw troon zitten.
13 Want de Here heeft Sion verkoren, Hij heeft het
Zich ter woning begeerd:

Psalm 132

14 Dit is mijn rustplaats voor immer, hier zal Ik
wonen, want haar heb Ik begeerd.
15 Haar voedsel zal Ik rijkelijk zegenen, haar armen
zal Ik met brood verzadigen,
16 Haar priesters zal Ik met heil bekleden, haar vro-
men zullen vrolijk juichen.
17 Daar zal ik voor David een hoorn doen uitspruiten,
Ik zal voor mijn gezalfde een lamp bereiden;
18 Zijn vijanden zal Ik met schaamte bekleden, maar
op hem zal zijn kroon blinken.

Psalm 133

1 Een bedevaartslied. Van David. Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, als broeders ook tezamen wonen.

2 Het is als de kostelijke olie op het hoofd, nedervloeiende op de baard, de baard van Aaron, die nedergolft op de zoom van zijn klederen.

3 Het is als dauw van de Hermon, die nederdaalt op de bergen van Sion. Want daar gebiedt de Here de zegen, leven tot in eeuwigheid.

Psalm 134

1 Een bedevaartslied. Komt, prijst de Here, alle gij
knechten des Heren, die des nachts in het huis des
Heren staat.
2 Heft uw handen op naar het heiligdom en prijst de
Here.
3 De Here zegene u uit Sion, Hij, die hemel en aarde
gemaakt heeft.

Psalm 135

1 Halleluja. Looft de naam des Heren, looft, gij
knechten des Heren,
2 Gij, die staat in het huis des Heren, in de voorho-
ven van het huis van onze God.
3 Looft de Here, want de Here is goed, psalmzingt
zijn naam, want die is liefelijk,
4 Want de Here heeft Zich Jakob verkoren, Israel tot
zijn eigendom.
5 Ja, ik weet, dat de Here groot is, dat onze Here
boven alle goden is.
6 De Here doet al wat Hem behaagt in de hemel en
op de aarde, in de zeeen en alle waterdiepten;
7 Hij doet dampen opstijgen van het einde der
aarde, Hij maakt bliksemen bij de regen, Hij doet
de wind uit zijn schatkamers uitgaan.
8 Hij was het, die de eerstgeborenen van Egypte
sloeg, zowel mens als dier;
9 Die tekenen en wonderen in uw midden zond,
Egypte, tegen Farao en al zijn knechten;
10 Hij was het, die grote volken versloeg en machtige
koningen doodde:
11 Sichon, de koning der Amorieten, Og, de koning
van Basan, en alle koninkrijken van Kanaan;
12 Die hun land ten erfdeel gaf, ten erfdeel aan
Israel, zijn volk.
13 O Here, uw naam is tot in eeuwigheid, Here uw
gedachtenis is van geslacht tot geslacht.

14 Want de Here doet zijn volk recht, over zijn knech-
ten ontfermt Hij Zich.
15 De afgoden der heidenen zijn zilver en goud, het
werk van mensenhanden.
16 Zij hebben een mond, maar spreken niet, zij heb-
ben ogen, maar zien niet,
17 Zij hebben oren, maar horen niet, ook is er geen
adem in hun mond.
18 Wie hen maakten, zullen worden als zij, allen die
op hen vertrouwen.
19 Gij huis van Israel, prijst de Here, gij huis van
Aaron, prijst de Here,
20 Gij huis van Levi, prijst de Here, gij die de Here
vreest, prijst de Here.
21 Geprezen zij de Here uit Sion, Hij, die te Jeruzalem
woont. Halleluja.

Psalm 136

1 Looft de Here, want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.
2 Looft de God der goden, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.
3 Looft de Heer der heren, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.
4 Hem, die grote wonderen doet, Hij alleen, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
5 Die met verstand de hemel schiep, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
6 Die de aarde op de wateren uitbreidde, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
7 Die de grote lichten maakte, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
8 De zon tot heerschappij over de dag, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
9 De maan en de sterren tot heerschappij over de nacht, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
10 Die Egypte sloeg in zijn eerstgeborenen, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
11 En Israel uit hun midden uitleidde, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
12 Met sterke hand en met uitgestrekte arm, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
13 Die de Schelfzee in tweeen sneed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;

14 En Israel er middendoor deed trekken, want zijn
goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
15 En Farao met zijn leger in de Schelfzee stortte,
want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
16 Die zijn volk door de woestijn voerde, want zijn
goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
17 Die grote koningen versloeg, want zijn goedertie-
renheid is tot in eeuwigheid;
18 En geweldige koningen doodde, want zijn goeder-
tierenheid is tot in eeuwigheid;
19 Sichon, de koning der Amorieten, want zijn goe-
dertierenheid is tot in eeuwigheid;
20 En Og, de koning van Basan, want zijn goedertie-
renheid is tot in eeuwigheid;
21 Die hun land ten erfdeel gaf, want zijn goedertie-
renheid is tot in eeuwigheid;
22 Ten erfdeel aan Israel, zijn knecht, want zijn goe-
dertierenheid is tot in eeuwigheid;
23 Die in onze vernedering onzer gedacht, want zijn
goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
24 En ons aan onze tegenstanders ontrukte, want zijn
goedertierenheid is tot in eeuwigheid;
25 Die spijze geeft aan al wat leeft, want zijn goeder-
tierenheid is tot in eeuwigheid.
26 Looft de God des hemels, want zijn goedertieren-
heid is tot in eeuwigheid.

Psalm 137

1 Aan Babels stromen, daar zaten wij, ook weenden
wij, als wij Sion gedachten.
2 Aan de wilgen aldaar hingen wij onze citers;
3 Want daar begeerden zij die ons gevangen hiel-
den, van ons een lied, en zij die ons mishandel-
den, vreugdebetoon: Zingt ons een der liederen
van Sion.
4 Hoe zouden wij des Heren lied zingen op vreemde
grond?
5 Indien ik u vergete, o Jeruzalem, zo vergete [mij]
mijn rechterhand;
6 Mijn tong kleve aan mijn verhemelte, als ik uwer
niet gedenk, als ik Jeruzalem niet verhef boven
mijn hoogste vreugde.
7 Reken, o Here, de kinderen Edoms de dag van
Jeruzalem toe; hun die zeiden: Breekt af, breekt af,
tot op de grond ermee!
8 Gij, dochter van Babel, ter verwoesting bestemde,
gelukkig hij, die u zal vergelden hetgeen gij ons
hebt aangedaan;
9 Gelukkig hij, die uw kinderen zal grijpen en tegen
de rots verpletteren.

Psalm 138

1 Van David. Ik zal U loven met mijn ganse hart, in
de tegenwoordigheid der goden zal ik U psalmzin-
gen.
2 Ik zal mij nederbuigen naar uw heilige tempel en
uw naam prijzen om uw goedertierenheid en
trouw, want Gij hebt, om uws grote naams wil, uw
toezegging heerlijk gemaakt.
3 Ten dage dat ik riep, hebt Gij mij geantwoord, Gij
hebt mij bemoedigd met kracht in mijn ziel.
4 Alle koningen der aarde zullen U, o Here, loven,
wanneer zij de woorden van uw mond gehoord
hebben;
5 Zij zullen zingen van de wegen des Heren, want
de heerlijkheid des Heren is groot.
6 Want de Here is verheven, en Hij aanschouwt de
nederige, maar de hovaardige kent Hij van verre.
7 Wanneer ik wandel te midden van benauwdheid,
behoudt Gij mij in het leven; tegen de toorn van
mijn vijanden strekt Gij uw hand uit, en uw rech-
terhand verlost mij.
8 De Here zal het voor mij voleindigen. O Here, uw
goedertierenheid is tot in eeuwigheid. Laat niet
varen de werken uwer handen.

Psalm 139

1 Voor de koorleider. Van David. Een psalm. Here, Gij doorgrondt en kent mij;
2 Gij kent mijn zitten en mijn opstaan, Gij verstaat van verre mijn gedachten;
3 Gij onderzoekt mijn gaan en mijn liggen, met al mijn wegen zijt Gij vertrouwd.
4 Want er is geen woord op mijn tong, of, zie, Here, Gij kent het volkomen;
5 Gij omgeeft mij van achteren en van voren en Gij legt uw hand op mij.
6 Het begrijpen is mij te wonderbaar, te verheven, ik kan er niet bij.
7 Waarheen zou ik gaan voor uw Geest, waarheen vlieden voor uw aangezicht?
8 Steeg ik ten hemel; Gij zijt daar. Of maakte ik het dodenrijk tot mijn sponde; Gij zijt er;
9 Nam ik vleugelen van de dageraad, ging ik wonen aan het uiterste der zee,
10 Ook daar zou uw hand mij geleiden, uw rechterhand mij vastgrijpen.
11 Zeide ik: Duisternis moge mij overvallen, dan is de nacht een licht om mij heen;
12 Zelfs de duisternis verbergt niet voor U, maar de nacht licht als de dag, de duisternis is als het licht.
13 Want Gij hebt mijn nieren gevormd, mij in de schoot van mijn moeder geweven.
14 Ik loof U, omdat ik gans wonderbaar ben toebereid, wonderbaar zijn uw werken; mijn ziel weet dat zeer wel.

15 Mijn gebeente was voor U niet verholen, toen ik in
het verborgene gemaakt werd, gewrocht in de
diepten van het aardrijk;
16 Uw ogen zagen mijn vormeloos begin; in uw boek
waren zij alle opgeschreven, de dagen, die gefor-
meerd zouden worden, toen nog geen daarvan
bestond.
17 Hoe kostelijk zijn mij uw gedachten, o God, hoe
overweldigend is haar getal.
18 Wilde ik ze tellen, zij zijn talrijker dan het zand; als
ik ontwaak, dan ben ik nog bij U.
19 O God, dat Gij toch de goddelozen ombracht, (gij,
mannen des bloeds, wijkt van mij)
20 Die arglistig tegen U spreken en uw naam tot leu-
gen gebruiken, uw tegenstanders.
21 Zou ik niet haten, Here, wie U haten, niet veraf-
schuwen wie tegen U opstaan?
22 Ik haat hen met een volkomen haat, tot vijanden
zijn zij mij.
23 Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart, toets mij
en ken mijn gedachten;
24 Zie, of bij mij een heilloze weg is, en leid mij op
de eeuwige weg.

Psalm 140

1 Voor de koorleider. Een psalm van David.
2 Red mij, o Here, van de boze mensen, bewaar mij voor de mannen van het geweld,
3 Die boze dingen in hun hart beramen, de ganse dag strijd verwekken;
4 Zij hebben hun tong gescherpt als een slang, addervergif is onder hun lippen. [sela]
5 Behoed mij, o Here, voor de handen van de goddelozen, bewaar mij voor de mannen van het geweld, die zich voornemen mij de voet te lichten.
6 Hovaardigen verborgen voor mij een strik en koorden, zij spanden een net langs het pad, zetten vallen voor mij op. [sela]
7 Ik zeg tot de Here: Gij zijt mijn God, neem ter ore, o Here, mijn luide smekingen.
8 Here Here, Sterkte mijner verlossing, Gij beschermt mijn hoofd ten dage van de strijd.
9 O Here, willig de begeerten van de goddeloze niet in, laat zijn aanslag niet gelukken, wanneer zij zich verheffen. [sela]
10 Het venijn van wie mij omringen, het onheil van hun lippen moge hen overdekken,
11 Gloeiende kolen mogen op hen neerdalen. Hij doe hen vallen in het vuur, in kuilen, zodat zij niet weder opstaan.
12 De kwaadspreker moge niet bestaan in het land, het onheil vange ijlings de man van het geweld.

Psalm 140

13 Ik weet, dat de Here het geding van de ellendige
berecht, de pleitzaak der armen.
14 Waarlijk, de rechtvaardigen zullen uw naam loven,
de oprechten zullen voor uw aangezicht wonen.

Psalm 141

1 Een psalm van David. O Here, ik roep U aan, haast
U tot mij; neem mijn stem ter ore, als ik tot U
roep.
2 Laat mijn gebed als reukoffer voor uw aangezicht
staan, het opheffen van mijn handen als avon-
doffer.
3 Here, stel een wacht voor mijn mond, waak over
de deuren van mijn lippen;
4 Neig mijn hart niet tot iets kwaads om in godde-
loosheid boze daden te volvoeren met mannen die
bedrijvers van ongerechtigheid zijn, en laat mij
van hun lekkernijen niet eten.
5 Slaat een rechtvaardige mij, het is liefde, kastijdt
hij mij, het is olie voor mijn hoofd, die mijn hoofd
niet zal weigeren. Zelfs rijst mijn gebed nog onder
hun boze handelingen;
6 Al werden hun rechters langs de rots neergestoten,
zij zouden horen, dat mijn woorden liefelijk waren.
7 Zoals men de aarde doorploegt en openscheurt, zo
liggen onze beenderen verstrooid aan de mond
van het dodenrijk.
8 Want op U, Here Here, zijn mijn ogen, bij U schuil
ik; giet mijn leven niet uit.
9 Behoed mij voor de strik die zij mij spanden, voor
de vallen der bedrijvers van ongerechtigheid.
10 Laten de goddelozen in hun kuilen vallen, alteg-
ader, terwijl ik ontkom.

Psalm 142

1 Een leerdicht van David, toen hij in de spelonk was. Een gebed.
2 Met luider stem roep ik tot de Here, met luider stem smeek ik de Here;
3 Ik stort mijn klacht voor zijn aangezicht uit, ik maak Hem mijn benauwdheid bekend.
4 Wanneer mijn geest in mij versmacht, kent Gij mijn pad. Op de weg die ik ga, verbergen zij mij een strik;
5 Schouw ik naar rechts en zie ik uit; niemand ziet naar mij om. Is mij de toevlucht ontvallen; niemand vraagt naar mij.
6 Tot U roep ik, Here; ik zeg: Gij zijt mijn schuilplaats, mijn deel in het land der levenden.
7 Sla acht op mijn smeken, want ik ben zeer verzwakt; red mij van mijn vervolgers, want zij zijn sterker dan ik.
8 Voer mij uit de kerker, opdat ik uw naam love; de rechtvaardigen zullen mij omringen, wanneer Gij mij weldoet.

Psalm 143

1 Een psalm van David. O Here, hoor mijn gebed, neem mijn smekingen ter ore; antwoord mij naar uw trouw, naar uw gerechtigheid;
2 Ga niet in het gericht met uw knecht, want niemand die leeft, is voor U rechtvaardig.
3 Want de vijand vervolgt mijn ziel, hij vertreedt mijn leven ter aarde, hij doet mij wonen in duisternis, aan hen gelijk, die voorlang gestorven zijn.
4 Daarom versmacht mijn geest in mij, mijn hart is ontsteld in mijn binnenste.
5 Ik gedenk aan de dagen van ouds, ik overpeins al uw daden, ik overdenk de werken uwer handen.
6 Ik strek mijn handen tot U uit, mijn ziel smacht naar U als een dorstig land. [sela]
7 Antwoord mij haastelijk, Here, mijn geest bezwijkt, verberg uw aangezicht niet voor mij, opdat ik niet worde als wie in de groeve neerdalen.
8 Doe mij in de morgen uw goedertierenheid horen, want ik vertrouw op U; maak mij de weg bekend, die ik gaan moet, want tot U hef ik mijn ziel op.
9 Red mij van mijn vijanden, Here, tot U vlucht ik.
10 Leer mij uw wil te doen, want Gij zijt mijn God, uw goede Geest geleide mij in een effen land.
11 Om uws naams wil, Here, behoud mij in het leven, voer naar uw gerechtigheid mijn ziel uit de benauwdheid,

Psalm 143

12 Verdelg mijn vijanden naar uw goedertierenheid,
en richt te gronde allen die mij benauwen, want ik
ben uw knecht.

Psalm 144

1 Van David. Geprezen zij de Here, mijn rots, die mijn handen oefent ten strijde, mijn vingers tot de krijg.

2 Mijn goedertierenheid en mijn vesting, mijn burcht en mijn bevrijder, mijn schild en bij wie ik schuil, die volken aan mij onderwerpt.

3 Here, wat is de mens, dat Gij op hem let, het mensenkind, dat Gij acht op hem slaat?

4 De mens is gelijk aan een ademtocht, zijn dagen zijn als een voorbijglijdende schaduw.

5 Here, neig uw hemel en daal neder, raak de bergen aan, dat zij roken;

6 Slinger uw bliksem en verstrooi hen, werp uw pijlen en breng hen in verwarring;

7 Strek uw hand uit den hoge uit, bevrijd mij en red mij uit grote wateren, uit de macht der vreemden,

8 Wier mond leugen spreekt, wier rechterhand een hand van bedrog is.

9 O God, een nieuw lied wil ik U zingen, met de tiensnarige harp wil ik U psalmzingen,

10 U, die de koningen de overwinning geeft, en David, uw knecht, bevrijdt van het boze zwaard.

11 Bevrijd en red mij uit de macht der vreemden, wier mond leugen spreekt, wier rechterhand een hand van bedrog is.

Psalm 144

12 Dat onze zonen zijn als planten, hoog opgegroeid
in haar jeugd, onze dochters als hoekzuilen,
gebeeldhouwd als voor een paleis;
13 Dat onze voorraadschuren gevuld zijn, leverende
allerlei waren, dat onze kudden bij duizenden, bij
tienduizenden zich vermeerderen op onze weiden;
14 Dat onze runderen wel dragen; dat er geen bres zij
en geen vlucht, en geen geschreeuw op onze plei-
nen.
15 Welzalig het volk, waarmee het zo gaat! welzalig
het volk, welks God de Here is!

Psalm 145

1 Een loflied van David. Ik zal U verhogen, mijn God, Gij Koning, ik zal uw naam prijzen voor altoos en immer;
2 Te allen dage zal ik U prijzen, uw naam loven voor altoos en immer.
3 De Here is groot en zeer te prijzen, zijn grootheid is ondoorgrondelijk.
4 Geslacht aan geslacht zal uw werken roemen, zij zullen uw machtige daden verkondigen.
5 Ik zal van de heerlijke luister uwer majesteit en van uw wonderdaden gewagen.
6 Zij zullen spreken van de macht uwer geduchte daden, en uw grootheid wil ik vertellen.
7 Zij zullen de roem uwer grote goedheid verkondigen, en jubelen over uw gerechtigheid.
8 Genadig en barmhartig is de Here, lankmoedig en groot van goedertierenheid.
9 De Here is voor allen goed, en zijn barmhartigheid is over al zijn werken.
10 Al uw werken zullen U loven, Here, uw gunstgenoten zullen U prijzen;
11 Zij zullen van de heerlijkheid van uw koningschap spreken en van uw mogendheid gewagen,
12 Om de mensenkinderen zijn machtige daden te verkondigen en de luisterrijke heerlijkheid van zijn koningschap.

Psalm 145

13 Uw koningschap is een koningschap voor alle eeu-
wen, uw heerschappij is over alle geslachten.
14 De Here schraagt allen die vallen, Hij richt alle
gebogenen op.
15 Aller ogen wachten op U, en Gij geeft hun te zij-
ner tijd hun spijze;
16 Gij doet uw hand open en verzadigt met welbeha-
gen al wat leeft.
17 De Here is rechtvaardig in al zijn wegen, goeder-
tieren in al zijn werken.
18 De Here is nabij allen die Hem aanroepen, allen
die Hem aanroepen in waarheid.
19 Hij vervult de wens van wie Hem vrezen, Hij hoort
hun hulpgeroep en verlost hen.
20 De Here bewaart allen die Hem liefhebben, maar
Hij verdelgt alle goddelozen.
21 Mijn mond zal van de lof des Heren spreken, en al
wat leeft, zal zijn heilige naam prijzen voor altoos
en immer.

Psalm 146

1 Halleluja. Loof de Here, mijn ziel.
2 Ik zal de Here loven, mijn leven lang, mijn God psalmzingen, zolang ik nog ben.
3 Vertrouwt niet op edelen, op een mensenkind, bij wie geen heil is;
4 Gaat zijn adem uit, dan keert hij weder tot zijn aarde, te dien dage vergaan zijn plannen.
5 Welzalig hij, die de God van Jakob tot zijn hulpe heeft, wiens verwachting is op de Here, zijn God,
6 Die hemel en aarde gemaakt heeft, de zee en al wat daarin is, die trouwe houdt tot in eeuwigheid;
7 Die de verdrukten recht verschaft, die de hongerigen brood geeft. De Here maakt de gevangenen los,
8 De Here maakt de blinden ziende, de Here richt de gebogenen op, de Here heeft de rechtvaardigen lief;
9 De Here behoedt de vreemdelingen, wees en weduwe houdt Hij staande, maar de weg der goddelozen maakt Hij krom.
10 De Here is Koning voor eeuwig. Uw God, o Sion, is van geslacht tot geslacht. Halleluja.

Psalm 147

1 Looft de Here, want het is goed, onze God te
psalmzingen, ja, het is liefelijk, een lofzang is beta-
melijk.
2 De Here bouwt Jeruzalem, Hij verzamelt Israels ver-
drevenen;
3 Hij geneest de verbrokenen van hart en verbindt
hun wonden.
4 Hij bepaalt het getal der sterren, Hij roept ze alle
bij name.
5 Groot is onze Here en geweldig in kracht, zijn ver-
stand is onbeperkt.
6 De Here houdt de ootmoedigen staande, maar Hij
vernedert de goddelozen ter aarde toe.
7 Zingt de Here een loflied toe, psalmzingt onze
God met de citer,
8 Hem, die de hemel met wolken bedekt, die voor
de aarde regen bereidt, die op de bergen gras
doet uitspruiten,
9 Die het vee zijn voeder geeft, de jonge raven, als
zij roepen.
10 Hij heeft geen welgevallen aan de kracht van het
paard, noch behagen in de benen van de man;
11 De Here heeft welbehagen in wie Hem vrezen, die
op zijn goedertierenheid hopen.
12 Jeruzalem, roem de Here, Sion, loof uw God.
13 Want Hij maakt de grendels van uw poorten sterk,
Hij zegent uw kinderen in uw midden;
14 Hij geeft uw gebied vrede, Hij verzadigt u met het
vette der tarwe.

Psalm 147

15 Hij zendt zijn bevel op de aarde, zijn woord loopt zeer snel;
16 Hij geeft sneeuw als wol, Hij strooit de rijp als as,
17 Hij werpt zijn ijs als stukken; wie kan bestaan voor zijn koude?
18 Hij zendt zijn woord en doet ze smelten, Hij doet zijn wind waaien; daar vloeien de wateren.
19 Hij heeft Jakob zijn woorden bekendgemaakt, Israel zijn inzettingen en zijn verordeningen.
20 Aldus heeft Hij aan geen enkel volk gedaan, en zijn verordeningen kennen zij niet. Halleluja.

Psalm 148

1 Halleluja. Looft de Here in de hemel, looft Hem in den hoge.
2 Looft Hem, al zijn engelen, looft Hem, al zijn heerscharen.
3 Looft Hem, zon en maan, looft Hem, al gij lichtende sterren.
4 Looft Hem, hemel der hemelen, en gij wateren boven de hemel.
5 Dat zij de naam des Heren loven, want Hij gebood en zij waren geschapen;
6 Hij zette ze vast voor immer en altoos, Hij stelde hun een inzetting, die geen hunner overtreedt.
7 Looft de Here op de aarde, gij grote zeedieren en alle waterdiepten,
8 Vuur en hagel, sneeuw en nevel, gij stormwind, die zijn woord volbrengt;
9 Gij bergen en alle heuvelen, vruchtbomen en alle ceders;
10 Gij wild gedierte en alle vee, wat kruipt en wat met vleugelen vliegt;
11 Gij koningen der aarde en alle natien, gij vorsten en alle richters der aarde;
12 Gij jongelingen en ook maagden, gij ouden en jongen tezamen.
13 Dat zij de naam des Heren loven, want zijn naam alleen is verheven, zijn majesteit is over aarde en hemel.

14 Hij heeft voor zijn volk een hoorn verhoogd: een
lofzang voor al zijn gunstgenoten, voor de kinde-
ren Israels, het volk dat nabij Hem is. Halleluja.

Psalm 149

1 Halleluja. Zingt de Here een nieuw lied, zijn lof in
de gemeente der vromen.
2 Israel verheuge zich in zijn Maker, laten de kinde-
ren Sions juichen over hun Koning;
3 Laten zij zijn naam loven met reidans, Hem psalm-
zingen met tamboerijn en citer.
4 Want de Here heeft een welbehagen in zijn volk,
Hij kroont de ootmoedigen met heil.
5 Laten de vromen juichen met eerbetoon, jubelen
op hun legersteden.
6 De lofverheffingen Gods zijn in hun keel, een
tweesnijdend zwaard is in hun hand,
7 Om wraak te oefenen aan de volken, bestraffingen
aan de natien;
8 Om hun koningen met ketenen te binden en hun
edelen met ijzeren boeien;
9 Om het beschreven vonnis aan hen te voltrekken.
Dat is de luister van al zijn gunstgenoten.
Halleluja.

Psalm 150

1 Halleluja. Looft God in zijn heiligdom, looft Hem in zijn machtig uitspansel;
2 Looft Hem om zijn machtige daden, looft Hem naar zijn geweldige grootheid.
3 Looft Hem met bazuingeschal, looft Hem met harp en citer,
4 Looft Hem met tamboerijn en reidans, looft Hem met snarenspel en fluit,
5 Looft Hem met klinkende cimbalen, looft Hem met schallende cimbalen.
6 Alles wat adem heeft, love de Here. Halleluja.

Spreuken 1

1 De Spreuken van Salomo, de zoon van David, de
koning van Israel, om wijsheid en tucht te verkrijgen,
2 Om verstandige woorden te verstaan, om de tucht
aan te nemen,
3 Die verstandig maakt, gerechtigheid en recht en
rechtschapenheid;
4 Om de onverstandigen schranderheid, de jonge-
ling kennis en bedachtzaamheid te geven.
5 De wijze hore en vermeerdere inzicht en wie ver-
standig is, verwerve overleg,
6 Om te verstaan spreuk en beeldspraak, woorden
en raadselen van wijzen.
7 De vreze des Heren is het begin der kennis; de
dwazen verachten wijsheid en tucht.
8 Hoor, mijn zoon, de tucht van uw vader en ver-
werp de onderwijzing van uw moeder niet;
9 Want zij zijn een liefelijke krans voor uw hoofd,
een keten voor uw hals.
10 Mijn zoon, indien zondaren u willen verleiden,
bewillig niet;
11 Indien zij zeggen: Ga met ons, laat ons loeren op
bloed, laat ons de onschuldige belagen, ook al
geeft hij geen oorzaak;
12 Laat ons hen levend verslinden evenals het doden-
rijk, met huid en haar, gelijk degenen die in de
groeve nederdalen;
13 Wij zullen allerlei kostbare dingen vinden, wij zul-
len onze huizen vullen met buit;
14 Gij zult met ons uw aandeel krijgen, een buidel zal
er zijn voor ons allen;

15 Mijn zoon, ga niet met hen op weg; weerhoud uw voet van hun pad;
16 Want hun voeten snellen naar het kwaad en haasten zich om bloed te vergieten.
17 Want tevergeefs is het net uitgespannen voor de ogen van al wat vleugels heeft;
18 Zij echter loeren op hun eigen bloed en leggen een hinderlaag voor hun eigen leven.
19 Zo zijn de paden van ieder die hunkert naar onrechtmatige winst, die haar bezitters het leven ontneemt.
20 De Wijsheid roept luide op de straat, op de pleinen verheft zij haar stem,
21 Op de hoek der rumoerige straten roept zij, bij de ingangen der poorten, in de stad, spreekt zij haar redenen:
22 Hoelang zult gij, onverstandigen, het onverstand liefhebben, zullen spotters aan spotternij een welgevallen hebben, en dwazen de kennis haten?
23 Keert u tot mijn vermaning! Zie, ik wil mijn geest voor u uitstorten, u mijn woorden bekendmaken.
24 Omdat gij weigerdet, toen ik riep, niemand acht gaf, toen ik mijn hand uitstrekte,
25 Gij al mijn raadgevingen in de wind sloegt, en mijn vermaning niet wildet,
26 Daarom zal ik ook lachen om uw verderf; ik zal spotten, wanneer uw verschrikking komen zal.

27 Wanneer uw verschrikking zal komen als een storm
en uw verderf zal aansnellen als een wervelwind,
wanneer benauwdheid en angst over u zullen
komen,
28 Dan zullen zij tot mij roepen, maar ik zal niet ant-
woorden, zij zullen mij zoeken, maar mij niet vin-
den.
29 Omdat zij de kennis hebben gehaat en de vreze
des Heren niet hebben verkozen,
30 Mijn raad niet hebben gewild, al mijn vermanin-
gen hebben versmaad,
31 Zullen zij eten van de vrucht van hun wandel en
verzadigd worden van hun raadslagen.
32 Want de afkerigheid der onverstandigen zal hen
doden, de zorgeloosheid der dwazen zal hen te
gronde richten.
33 Maar wie naar mij luistert, zal gerust wonen,
beveiligd tegen de verschrikking van het onheil.

Spreuken 2

1 Mijn zoon, indien gij mijn woorden aanneemt en
mijn geboden bij u bewaart,
2 Zodat uw oor de wijsheid opmerkt en gij uw hart
neigt tot de verstandigheid,
3 Ja, indien gij tot het inzicht roept en tot de ver-
standigheid uw stem verheft;
4 Indien gij haar zoekt als zilver en naar haar speurt
als naar verborgen schatten,
5 Dan zult gij de vreze des Heren verstaan en de
kennis Gods vinden.
6 Want de Here geeft wijsheid, uit zijn mond komen
kennis en verstandigheid;
7 Hij bewaart hulp voor de oprechten, Hij is een
schild voor wie onberispelijk wandelen,
8 Terwijl Hij waakt over de paden van het recht en
de weg zijner gunstgenoten beschermt.
9 Dan zult gij gerechtigheid en recht verstaan, ook
rechtschapenheid, elke goede weg.
10 Want de wijsheid zal in uw hart komen en de ken-
nis zal voor uw ziel liefelijk zijn;
11 Bedachtzaamheid zal over u waken, verstandigheid
zal u behoeden,
12 Om u te redden van de boze weg, van de man die
verkeerde dingen spreekt,
13 Van hen die de rechte paden verlaten, om op duis-
tere wegen te gaan;
14 Die in kwaaddoen zich verheugen, juichen over
boze draaierijen,
15 Wier paden krom zijn en die op hun dwaalwegen
gaan;

16 Om u te redden van de vreemde vrouw, van de
onbekende die gladde woorden spreekt,
17 Die de echtvriend van haar jeugd verlaat en het
verbond van haar God vergeet;
18 Want haar huis zinkt weg naar de dood, haar
paden voeren naar de schimmen;
19 Niet een van allen die tot haar gaan, keert weder,
en zij bereiken de paden des levens niet;
20 Opdat gij de weg der goeden bewandelt en de
paden der rechtvaardigen bewaart.
21 Want de oprechten zullen het land bewonen en de
vromen zullen daarin overblijven,
22 Maar de goddelozen zullen uit het land worden
uitgeroeid en de trouwelozen zullen eruit worden
weggerukt.

Spreuken 3

1 Mijn zoon, vergeet mijn onderwijzing niet en uw hart beware mijn geboden,
2 Want lengte van dagen, en jaren van leven, en vrede zullen zij u vermeerderen.
3 Dat liefde en trouw u niet verlaten! Bind ze om uw hals, schrijf ze op de tafel van uw hart,
4 Dan zult gij genegenheid en goedkeuring verwerven in de ogen van God en mensen.
5 Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet.
6 Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken.
7 Wees niet wijs in eigen ogen, vrees de Here en wijk van het kwaad;
8 Het zal medicijn wezen voor uw vlees, en lafenis voor uw gebeente.
9 Vereer de Here met uw rijkdom en met de eerstelingen van al uw inkomsten,
10 Dan zullen uw schuren met overvloed gevuld worden en uw perskuipen van most overstromen.
11 Veracht, mijn zoon, de tuchtiging des Heren niet en keer u niet met weerzin af van zijn bestraffing.
12 Want de Here bestraft wie Hij liefheeft, ja, gelijk een vader een zoon, aan wie hij welgevallen heeft.
13 Welzalig de mens die wijsheid vindt, de mens die verstandigheid verkrijgt;
14 Want wat zij opbrengt, is beter dan de opbrengst van zilver, wat zij doet gewinnen, is beter dan goud.

15 Zij is kostbaarder dan koralen, al wat gij kunt
begeren, kan haar niet evenaren.
16 Lengte van dagen is in haar rechterhand, in haar
linkerhand rijkdom en eer.
17 Haar wegen zijn liefelijke wegen, al haar paden
zijn vrede.
18 Een boom des levens is zij voor wie haar aangrij-
pen, wie haar vasthouden, zijn gelukkig te prijzen;
19 De Here heeft door wijsheid de aarde gegrond,
door verstand de hemelen vastgesteld,
20 Door zijn kennis zijn de waterdiepten gekliefd en
druppelen de wolken dauw.
21 Mijn zoon, laat ze niet wijken uit uw ogen, bewaar
overleg en bedachtzaamheid,
22 Dan zullen wij het leven voor uw ziel zijn, een sie-
raad voor uw hals.
23 Dan zult gij uw weg veilig gaan, zonder dat uw
voet zich stoot.
24 Indien gij u nederlegt, zult gij niet opschrikken,
maar gij zult u nederleggen en uw slaap zal zoet
zijn.
25 Vrees niet voor plotselinge schrik, noch voor de
ondergang der goddelozen, als hij komt.
26 Want de Here zal uw betrouwen zijn, Hij zal uw
voet bewaren, zodat hij niet gegrepen wordt.
27 Onthoud het goed niet aan wie het toekomt, ter-
wijl het in uw macht is het te doen.

28 Zeg niet tot uw naaste: Ga heen en kom terug,
morgen zal ik geven, terwijl gij het hebt.
29 Smeed geen kwaad tegen uw naaste, terwijl hij in
goed vertrouwen met u verkeert.
30 Twist niet met iemand zonder oorzaak, indien hij u
geen kwaad heeft gedaan.
31 Wees niet afgunstig op een man van geweld en
verkies geen enkele van zijn wegen,
32 Want de Here verafschuwt de verkeerde, maar met
de oprechten gaat Hij vertrouwelijk om.
33 De vloek des Heren is in het huis des goddelozen,
maar de woning der rechtvaardigen zegent Hij.
34 Wanneer Hij met spotters te doen heeft, spot Hij
zelf, maar de nederigen geeft Hij genade.
35 De wijzen beerven eer, maar de dwazen laden
schande op zich.

Spreuken 4

1 Hoort, zonen, de tucht van een vader, en weest
opmerkzaam, om inzicht te verkrijgen,
2 Want ik geef u goede leer; verlaat mijn onderwij-
zing niet.
3 Want toen ik nog als zoon bij mijn vader was,
teder en een enig kind voor het aangezicht van
mijn moeder,
4 Onderwees hij mij en zeide tot mij: Laat uw hart
mijn woorden vasthouden onderhoud mijn gebo-
den, opdat gij moogt leven.
5 Verwerf wijsheid, verwerf inzicht, vergeet niet en
wijk niet af van de woorden mijns monds.
6 Verlaat haar niet, dan zal zij u bewaren, heb haar
lief, dan zal zij u behoeden.
7 Het begin der wijsheid is: verwerf wijsheid en ver-
werf inzicht bij al wat gij bezit.
8 Houd haar hoog, dan zal zij u verheffen, zij zal u
tot eer brengen, wanneer gij haar zult omhelzen.
9 Zij zal een liefelijke krans om uw hoofd leggen,
een sierlijke kroon zal zij u schenken.
10 Hoor, mijn zoon, en neem mijn woorden aan,
opdat uw levensjaren talrijk worden.
11 Ik onderricht u in de weg der wijsheid, ik doe u
treden op rechte paden.
12 Bij uw wandelen zal uw schrede niet belemmerd
worden, wanneer gij loopt, zult gij niet struikelen.
13 Houd vast aan de tucht, laat haar niet los, bewaar
haar, want zij is uw leven.

14 Kom niet op het pad der goddelozen, betreed de
weg der bozen niet.
15 Mijd die, ga er niet over; wijk ervan af en ga voorbij.
16 Want zij kunnen niet slapen, wanneer zij geen
kwaad kunnen doen; hun slaap wordt hun ontno-
men, wanneer zij niet iemand kunnen doen strui-
kelen;
17 Want zij eten brood der goddeloosheid en drinken
wijn van gewelddadigheid.
18 Maar het pad der rechtvaardigen is als het glan-
zende morgenlicht, dat steeds helderder straalt tot
de volle dag.
19 De weg der goddelozen is als duisternis; zij weten
niet, waarover zij kunnen struikelen.
20 Mijn zoon, sla acht op mijn woorden, neig uw oor
tot mijn uitspraken;
21 Laat ze niet wijken uit uw ogen, bewaar ze diep in
uw hart.
22 Want zij zijn leven voor wie ze vinden, genezing
voor hun ganse lichaam.
23 Behoed uw hart boven al wat te bewaren is, want
daaruit zijn de oorsprongen des levens.
24 Doe weg van u de valsheid van mond en houd ver
van u de verkeerdheid der lippen.
25 Laten uw ogen voorwaarts blikken en uw oogop-
slag rechtuit zijn.
26 Laat uw voet een effen pad inslaan en laten al uw
wegen vast zijn.
27 Wijk noch ter rechter, noch ter linkerhand af, houd
uw voet verwijderd van het kwade.

Spreuken 5

1 Mijn zoon, sla acht op mijn wijsheid, neig uw oor naar mijn verstandigheid,
2 Om bedachtzaamheid in acht te nemen en laten uw lippen kennis bewaren.
3 Want van honigzeem druipen de lippen der vreemde vrouw, gladder dan olie is haar gehemelte,
4 Maar op het laatst is zij bitter als alsem, scherp als een tweesnijdend zwaard.
5 Haar voeten dalen af naar de dood, haar schreden raken het dodenrijk.
6 Opdat gij het pad des levens niet zoudt inslaan, zijn haar gangen doolwegen, zonder dat gij het weet.
7 Nu dan, zonen, luistert naar mij en wijkt niet af van de woorden mijns monds.
8 Houd uw weg ver van haar, nader niet tot de deur van haar huis,
9 Opdat gij uw luister niet aan anderen geeft noch uw jaren aan een meedogenloze;
10 Opdat vreemden zich niet verzadigen met uw vermogen, en uw moeizaam verworven goed niet kome in het huis van een onbekende,
11 Zodat gij in het laatst zoudt kermen, als uw vlees en uw lijf verteerd zijn,
12 En gij zoudt zeggen: Hoe heb ik de tucht kunnen haten en heeft mijn hart de vermaning kunnen versmaden;
13 Waarom heb ik niet geluisterd naar de stem van mijn leermeesters, heb ik mijn oor niet geneigd naar hen die mij onderrichtten!

14 Bijna was ik in alle kwaad geraakt; te midden van
de gemeente en de vergadering.
15 Drink water uit uw eigen regenbak en welwater uit
uw eigen bornput.
16 Moeten uw bronnen op straat overstromen, [uw]
waterbeken op de pleinen?
17 Zij moeten voor u alleen zijn, niet voor vreemden
nevens u.
18 Uw bron zij gezegend, verheug u over de vrouw
uwer jeugd:
19 Een liefelijke hinde, een bekoorlijke ree; laat haar
boezem u te allen tijde vreugdedronken maken,
wees bestendig verrukt over haar liefkozingen.
20 Waarom zoudt gij dan, mijn zoon, afdwalen naar
een vreemde, de boezem van een onbekende
omarmen?
21 Want voor de ogen des Heren liggen ieders wegen
open, Hij weegt al zijn gangen.
22 Zijn ongerechtigheden vangen de goddeloze, in
de strikken zijner zonde raakt hij vast.
23 Hij sterft, omdat tucht hem ontbreekt, door zijn
grote dwaasheid verdwaalt hij.

Spreuken 6

1 Mijn zoon, indien gij borg zijt geworden voor uw naaste, voor een vreemde uw handslag hebt gegeven;
2 Als gij verstrikt zijt door de woorden van uw mond, gevangen zijt door de woorden van uw mond;
3 Doe dan toch dit, mijn zoon, en red u, want gij zijt in de greep van uw naaste gekomen: ga, klamp uw naaste aan en bestorm hem;
4 Gun uw ogen geen slaap en uw oogleden geen sluimering;
5 Red u als een gazelle van de vangst, als een vogel uit de hand van de vogelaar.
6 Ga tot de mier, gij luiaard, zie haar wegen en word wijs:
7 Hoewel zij geen aanvoerder heeft, noch leidsman, noch heerser,
8 Bereidt zij in de zomer haar brood, verzamelt zij in de oogst haar spijs.
9 Hoelang, luiaard, zult gij neerliggen, wanneer zult gij opstaan uit uw slaap?
10 Nog even slapen, nog even sluimeren, nog even liggen met gevouwen handen;
11 Daar komt uw armoede over u als een snelle loper en uw gebrek als een gewapend man.
12 Een nietsnut, een onheilstichter is hij, die met bedrieglijke mond rondgaat,
13 Die met zijn ogen knipt, met zijn voeten schuifelt, met zijn vingers wijst,

14 In wiens hart draaierijen zijn, die aldoor kwaad
smeedt, die twist stookt.
15 Daarom komt plotseling zijn ondergang, in een
oogwenk wordt hij onherstelbaar verbrijzeld.
16 Deze zes dingen haat de Here, ja, zeven zijn Hem
een hartgrondige gruwel:
17 Hoogmoedige ogen, een valse tong, handen die
onschuldig bloed vergieten,
18 Een hart dat heilloze plannen smeedt, voeten die
zich haasten om naar het kwade te snellen,
19 Wie leugens uitblaast als een vals getuige en wie
twist stookt tussen broeders.
20 Bewaar, mijn zoon, het gebod van uw vader en
verwerp de onderwijzing van uw moeder niet.
21 Bind ze bestendig op uw hart, hang ze om uw
hals.
22 Als gij op weg zijt, moge het u leiden; als gij u
nederlegt, moge het over u waken, als gij wakker
wordt, moge het u toespreken.
23 Want het gebod is een lamp en de onderwijzing
een licht, de vermaningen der tucht zijn een weg
ten leven,
24 Om u te bewaren voor de slechte vrouw, voor de
gladde tong der onbekende.
25 Begeer haar schoonheid niet in uw hart, laat zij u
niet vangen met haar wimpers.
26 Want ter wille van een hoer [vervalt] [men] tot een
schamel stuk brood, en eens anders vrouw maakt
jacht op een kostbaar leven.

27 Zal iemand vuur in zijn boezem halen, zonder dat zijn klederen in brand geraken?
28 Of zal iemand op gloeiende kolen lopen, zonder dat zijn voeten verbranden?
29 Aldus hij, die tot de vrouw van zijn naaste komt; niemand die haar aanraakt, gaat vrijuit.
30 Men veracht een dief niet, wanneer hij steelt om zijn begeerte te bevredigen als hij honger heeft,
31 Maar betrapt zijnde, moet hij zevenvoudige vergoeding geven, al het goed van zijn huis moet hij geven.
32 Wie overspel pleegt met een vrouw, is verstandeloos; wie dit doet, richt zichzelf te gronde.
33 Schade en schande verkrijgt hij, zijn smaad is onuitwisbaar.
34 Want jaloersheid is vuurgloed in een man, hij kent geen mededogen ten dage der wraak;
35 Hij aanvaardt geen enkel zoenmiddel, en blijft onverbiddelijk, al geeft gij een nog zo groot geschenk.

Spreuken 7

1 Mijn zoon, bewaar mijn redenen en leg mijn geboden bij u weg.
2 Bewaar mijn geboden en leef, en mijn onderwijzing als uw oogappel.
3 Bind ze aan uw vingers, schrijf ze op de tafel van uw hart.
4 Zeg tot de wijsheid: Gij zijt mijn zuster, en noem het verstand [uw] vertrouweling,
5 Om u te bewaren voor de vreemde vrouw, voor de onbekende, die gladde woorden spreekt.
6 Want ik keek eens uit het raam van mijn huis, door mijn tralievenster,
7 En ik zag rond onder de onverstandigen, ik merkte onder de jongelieden een verstandeloze knaap,
8 Die over de straat ging, dicht bij haar hoek, en in de richting van haar huis stapte,
9 In de schemering, aan de avond van de dag, ten tijde van de nacht en de donkerheid;
10 En zie, daar ontmoet hem zulk een vrouw, in hoerenkledij en listig van hart.
11 Zij is luidruchtig en losbandig, haar voeten blijven niet in haar huis.
12 Nu eens op de straat, dan weer op de pleinen, en bij elke hoek loert zij,
13 En zij grijpt hem aan en kust hem; met een onbeschaamd gezicht zegt zij tot hem:
14 Vredeoffers moest ik brengen, heden heb ik mijn geloften betaald.

15 Daarom ben ik uitgegaan, u tegemoet, om u te
zoeken, en ik heb u gevonden.
16 Met dekens heb ik mijn bed bedekt, met bonte
spreien van Egyptisch linnen.
17 Ik heb mijn leger besprenkeld met mirre, aloe en
kaneel.
18 Kom, laat ons zwelgen in minne tot de morgen
toe, en genieten van liefde.
19 Want mijn man is niet thuis, hij heeft een verre
reis ondernomen;
20 Een buidel geld heeft hij met zich meegenomen,
tegen de dag der volle maan zal hij thuiskomen.
21 Zij haalde hem over door haar redenering, met
haar gladde lippen verleidde zij hem.
22 Argeloos liep hij haar na als een rund dat naar de
slachtbank gaat, als een dwaas in boeien geslagen,
23 Totdat een pijl zijn lever doorboorde; gelijk een
vogel zich haast naar het klapnet, zonder te
weten, dat het tegen zijn leven gericht is.
24 Nu dan, zonen, luistert naar mij, slaat acht op de
redenen van mijn mond.
25 Uw hart wijke niet af naar haar wegen, dwaal niet
af op haar paden.
26 Want velen zijn de verslagenen die zij heeft
geveld, talrijk zijn degenen die zij altemaal heeft
gedood.
27 Haar huis zijn wegen naar het dodenrijk, die afda-
len naar de binnenkameren van de dood.

Spreuken 8

1 Roept de Wijsheid niet en verheft de
Verstandigheid niet haar stem?
2 Boven op de hoogten aan de weg, daar, waar de
paden samenkomen, is zij gaan staan,
3 Aan de zijde van de poorten, aan de ingang der
stad, waar men de poortdeuren binnengaat, roept
zij luide:
4 Tot u, mannen, roep ik en mijn stem gaat uit tot
de mensenkinderen!
5 Gij onverstandigen, leert schranderheid, gij dwa-
zen, verstaat het met uw hart.
6 Hoort, want ik zal verheven dingen spreken en
mijn lippen openen tot wat recht is.
7 Want waarheid spreekt mijn gehemelte, een gru-
wel voor mijn lippen is de goddeloosheid.
8 Al de woorden van mijn mond zijn in gerechtig-
heid gesproken; niets daarin is verdraaid en ver-
keerd.
9 Zij alle zijn voor de verstandige juist, betrouwbaar
voor wie kennis gevonden hebben.
10 Neemt mijn vermaning aan en niet zilver, en ken-
nis boven uitgelezen goud.
11 Want wijsheid is beter dan koralen, al wat men
zou kunnen begeren, kan haar niet evenaren.
12 Ik, de Wijsheid, woon bij de schranderheid en ik
verkrijg kennis door overleggingen.
13 De vreze des Heren is het kwade te haten; hoog-
moed en trots en boze wandel en een mond vol
draaierijen haat ik.

14 Mijner zijn raad en overleg, ik ben het inzicht; mijner is de kracht.
15 Door mij regeren de koningen en verordenen de machthebbers recht.
16 Door mij heersen de vorsten en de edelen, al de rechters der aarde.
17 Ik heb lief wie mij liefhebben, wie mij ijverig zoeken, zullen mij vinden.
18 Rijkdom en eer zijn bij mij, duurzaam goed en gerechtigheid.
19 Mijn vrucht is meer waard dan goud, ja dan gelouterd goud, mijn opbrengst meer dan uitgelezen zilver.
20 Ik wandel op het pad van de gerechtigheid, midden op de wegen van het recht,
21 Om hen die mij liefhebben, bezit te doen beerven; hun schatkamers zal ik vullen.
22 De Here heeft mij tot aanzijn geroepen als het begin van zijn wegen, voor zijn werken van ouds af.
23 Van eeuwigheid aan ben ik geformeerd, van den beginne, eer de aarde bestond.
24 Toen er nog geen oceaan was, ben ik geboren, toen er nog geen bronnen waren, rijk aan water.
25 Eer de bergen omlaaggezonken waren, voor de heuvelen ben ik geboren;
26 Toen Hij het aardrijk en de velden nog niet had gemaakt, noch de eerste stofdeeltjes der wereld.
27 Toen Hij de hemel bereidde, was ik daar; toen Hij een kring trok op het oppervlak van de oceaan,

28 Toen Hij de wolken daarboven bevestigde, en de
bronnen van de oceaan met kracht opborrelden,
29 Toen Hij aan de zee haar perk stelde, opdat de
wateren zijn gebod niet zouden overtreden, en Hij
de grondslagen der aarde bepaalde,
30 Toen was ik een troetelkind bij Hem, ik was een en
al verrukking dag aan dag, te allen tijde mij ver-
heugend voor zijn aangezicht,
31 Mij verheugend in de wereld van zijn aardrijk, en
mijn vreugde was met de mensenkinderen.
32 Nu dan, zonen, luistert naar mij, want welzalig zijn
zij die mijn wegen bewaren.
33 Hoort naar de vermaning, dan wordt gij wijs, slaat
haar niet in de wind.
34 Welzalig de mens die naar mij luistert, dag aan
dag wachthoudende aan mijn deuren, bewakende
de posten van mijn poorten.
35 Want wie mij vindt, heeft het leven gevonden, hij
heeft van de Here welgevallen verkregen.
36 Maar wie mij mist, doet zijn leven geweld aan;
allen die mij haten, hebben de dood lief.

Spreuken 9

1 De Wijsheid heeft haar huis gebouwd, zij heeft
haar zeven pilaren uitgehouwen,
2 Zij heeft haar slachtvee geslacht, haar wijn
gemengd, ook heeft zij haar tafel bereid.
3 Zij heeft haar dienstmaagden uitgezonden, zij
roept boven op de hoogten der stad:
4 Wie onverstandig is, kere zich hierheen; tot de ver-
standeloze zegt zij:
5 Komt, eet van mijn brood en drinkt van de wijn
die ik gemengd heb;
6 Laat varen het onverstand, dan zult gij leven, en
betreedt de weg van het verstand.
7 Wie een spotter terechtwijst, haalt schande over
zich, wie een goddeloze tuchtigt, zijn eigen
schandvlek.
8 Bestraf de spotter niet, opdat hij u niet hate,
bestraf de wijze, dan zal hij u liefhebben,
9 Geef aan de wijze, en hij zal nog wijzer worden,
onderwijs de rechtvaardige, en hij zal aan inzicht
winnen.
10 De vreze des Heren is het begin der wijsheid en
het kennen van de Hoogheilige is verstand.
11 Want door mij worden uw dagen vermeerderd,
worden jaren van leven u toegevoegd.
12 Als gij wijs zijt, zijt gij wijs tot uw eigen welzijn,
als gij spot, zult gij dat alleen dragen.
13 Vrouwe Dwaasheid is luidruchtig, enkel onver-
stand, en zij weet niets;
14 Zij zit bij de deur van haar huis op een zetel op de
hoogten der stad

15 Om te nodigen wie op de weg voorbijgaan, die hun paden recht maken:
16 Wie onverstandig is, kere zich hierheen; is iemand verstandeloos, dan zegt zij:
17 Gestolen water is zoet, heimelijk gegeten brood is smakelijk.
18 Maar hij weet niet, dat daar schimmen zijn, dat haar genodigden zijn in de diepten van het dodenrijk.

Spreuken 10

1 De Spreuken van Salomo. Een wijs zoon verheugt zijn vader, maar een dwaas zoon is een bekommering voor zijn moeder.
2 Schatten, door goddeloosheid verkregen, doen geen nut, maar gerechtigheid redt van de dood.
3 De Here laat de rechtvaardige geen honger lijden, maar de begerigheid der goddelozen wijst Hij af.
4 Een trage hand maakt arm, maar de hand des vlijtigen maakt rijk.
5 Wie verzamelt in de zomer, is een verstandig zoon; wie slaapt in de oogsttijd, is een zoon die zich schandelijk gedraagt.
6 Zegeningen zijn op het hoofd des rechtvaardigen, maar de mond der goddelozen verbergt geweld.
7 De gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn, maar de naam der goddelozen zal wegrotten.
8 Wie wijs van hart is, neemt geboden aan, maar wie dwaas van lippen is, komt ten val.
9 Wie in oprechtheid wandelt, gaat veilig, maar wie zijn wegen verdraait, wordt doorzien.
10 Wie met zijn ogen knipt, veroorzaakt smart, wie dwaas van lippen is, komt ten val.
11 De mond des rechtvaardigen is een bron van leven, maar de mond der goddelozen verbergt geweld.
12 Haat verwekt krakelen, maar liefde bedekt alle overtredingen.

13 Op de lippen van de verstandige wordt wijsheid gevonden, maar de roede is voor de rug van de verstandeloze.
14 Wijzen bewaren de kennis, maar de mond van de dwaas is een steeds dreigend onheil.
15 De bezitting van de rijke is zijn sterke stad, het onheil van de behoeftigen is hun armoede.
16 Het gewin van de rechtvaardige is ten leven; de inkomsten van de goddeloze zijn tot zonde.
17 Een pad ten leven is hij, die de vermaning in acht neemt, maar wie de terechtwijzing veracht, doet dwalen.
18 Wie haat verbergt, is een leugenlip; wie laster verbreidt, is een dwaas.
19 In veelheid van woorden ontbreekt de overtreding niet, maar wie zijn lippen bedwingt, is verstandig.
20 Uitgelezen zilver is de tong des rechtvaardigen; het hart der goddelozen is weinig waard.
21 De lippen van de rechtvaardige weiden er velen, maar de dwazen sterven door gebrek aan verstand.
22 De zegen des Heren, die maakt rijk, zwoegen voegt er niets aan toe.
23 Zoals het een vermaak is voor de dwaas schanddaden te bedrijven, zo is het met de wijsheid voor de man van verstand.
24 Wat de goddeloze vreest, dat overkomt hem, maar Hij vervult de wens der rechtvaardigen.

25 Als de stormwind voorbijgaat, dan is de goddeloze
niet meer, maar de rechtvaardige staat als een
duurzame grondslag.
26 Wat azijn is voor de tanden en wat rook is voor de
ogen, dat is de luiaard voor wie hem zenden.
27 De vreze des Heren vermeerdert de dagen, maar
de jaren der goddelozen worden verkort.
28 De verwachting der rechtvaardigen is vreugde,
maar de hoop der goddelozen gaat teniet.
29 De weg des Heren is een beschutting voor de
oprechten, maar onheil voor de bedrijvers van
ongerechtigheid.
30 De rechtvaardige zal in eeuwigheid niet wankelen,
maar de goddelozen zullen de aarde niet bewo-
nen.
31 De mond van de rechtvaardige brengt wijsheid
voort, maar de valse tong wordt verdelgd.
32 De lippen van de rechtvaardige weten wat welge-
vallig is, maar de mond der goddelozen is enkel
valsheid.

Spreuken 11

1 Een bedrieglijke weegschaal is de Here een gruwel,
maar een zuivere weegsteen is Hem welgevallig.
2 Als overmoed komt, komt schande mee, maar wijs-
heid is bij de ootmoedigen.
3 De rechtschapenheid der oprechten leidt hen,
maar de verkeerde zin der trouwelozen is hun ten
verderve.
4 Rijkdom baat niet ten dage des toorns, maar
gerechtigheid redt van de dood.
5 De gerechtigheid van de rechtschapene effent zijn
weg, maar de goddeloze komt door zijn godde-
loosheid ten val.
6 De gerechtigheid der oprechten zal hen redden,
maar de trouwelozen worden door hun begeerlijk-
heid gevangen.
7 Bij de dood van een goddeloos mens vergaat de
verwachting, en het verlangen der boosheid gaat
teniet.
8 De rechtvaardige wordt uit benauwdheid gered,
en dan komt de goddeloze in zijn plaats.
9 Met de mond stort de godvergetene zijn naaste in
het verderf, maar door kennis worden de recht-
vaardigen gered.
10 Over de voorspoed der rechtvaardigen verheugt
zich de stad, bij de ondergang der goddelozen is
er gejuich.
11 In de zegen der oprechten ligt de opkomst der
stad, maar door de mond der goddelozen wordt
zij afgebroken.

12 Wie zijn naaste veracht, is verstandeloos; maar een verstandig man zwijgt stil.
13 Wie met laster omgaat, verraadt geheimen; maar wie betrouwbaar van geest is, houdt een zaak verborgen.
14 Als beleid ontbreekt, komt het volk ten val; maar er is redding, als er vele raadgevers zijn.
15 Slecht vergaat het hem die borg is voor een vreemde, maar wie de handslag vermijdt, gaat veilig.
16 Een bevallige vrouw verkrijgt eer, zo verkrijgen de geweldigen rijkdom.
17 Een weldadig man doet zichzelf wel, maar wie onbarmhartig is, kwelt zijn eigen vlees.
18 De goddeloze maakt winst die niet gedijt, maar wie gerechtigheid zaait, heeft blijvend gewin.
19 Ware gerechtigheid strekt ten leven, maar wie het kwaad najaagt, hem strekt het ten dode.
20 De verkeerden van hart zijn de Here een gruwel, maar de oprechten van wandel zijn Hem welgevallig.
21 Voorwaar, de boze blijft niet ongestraft, maar het geslacht der rechtvaardigen wordt bevrijd.
22 Als een gouden ring in een varkenssnuit is een schone vrouw zonder verstand.
23 Wat de rechtvaardigen wensen, brengt enkel geluk; wat de goddelozen hopen, loopt uit op toorn.

24 Er zijn er, die uitstrooien en toch nog meer verkrij-
gen; terwijl anderen meer inhouden dan recht is
en toch gebrek lijden.
25 De zegenende ziel wordt overvloedig verkwikt, wie
laaft, wordt ook zelf gelaafd.
26 Wie koren achterhoudt, hem vloekt het volk; maar
zegening daalt neer op het hoofd van de verkoper.
27 Wie het goede nastreeft, zoekt welbehagen; maar
wie het kwade najaagt, hem zal het overkomen.
28 Wie op zijn rijkdom vertrouwt, die zal vallen; maar
als fris loof zullen de rechtvaardigen uitspruiten.
29 Wie zijn huis in wanorde brengt, zal wind erven;
de dwaas wordt een slaaf van de wijze van hart.
30 De vrucht des rechtvaardigen is een boom des
levens, en wie wijs is, wint harten.
31 Zie, aan de rechtvaardige wordt vergolden op
aarde, hoeveel te meer aan de goddeloze en de
zondaar!

Spreuken 12

1 Wie tucht liefheeft, heeft kennis lief; maar wie terechtwijzing haat, is dom.
2 De goede verkrijgt welgevallen van de Here, maar een man met slinkse streken veroordeelt Hij.
3 Geen mens blijft staande door goddeloosheid, maar de wortel der rechtvaardigen is niet te verwrikken.
4 Een degelijke vrouw is de kroon van haar man, maar als bederf in zijn gebeente is zij, die beschaamd doet staan.
5 De overleggingen der rechtvaardigen zijn recht, de voornemens der goddelozen zijn bedriegerij.
6 De woorden der goddelozen loeren op bloed, maar de mond der oprechten redt hen uit.
7 De goddelozen worden omvergeworpen en zijn niet meer, maar het huis der rechtvaardigen blijft in stand.
8 Naar de mate van zijn verstand wordt een man geprezen, maar een verkeerde van hart komt in verachting.
9 Het is beter onaanzienlijk te zijn en een knecht te hebben, dan zich groot voor te doen bij broodgebrek.
10 De rechtvaardige weet wat toekomt aan zijn vee, maar de barmhartigheid der goddelozen is wreed.
11 Wie zijn akker bewerkt, zal zich met brood verzadigen; maar wie ijdele dingen najaagt, is verstandeloos.

12 De goddeloze begeert de vangst van boze dingen,
maar de wortel der rechtvaardigen geeft [vrucht].
13 In de overtreding der lippen ligt een boze valstrik,
maar de rechtvaardige ontkomt aan de benauwd-
heid.
14 Van de vrucht zijns monds wordt iemand met het
goede verzadigd; wat eens mensen handen vol-
brengen, keert weder tot hem.
15 De weg van de dwaas is recht in zijn ogen, maar
wie naar raad luistert, is wijs.
16 Een dwaas maakt zijn ergernis aanstonds bekend,
maar een schrandere bedekt de smaad.
17 Wie waarheid spreekt, deelt mee wat recht is,
maar een leugenachtig getuige bedrog.
18 Er zijn er, wier gepraat werkt als dolksteken, maar
de tong der wijzen brengt genezing aan.
19 Een waarachtige lip bestaat voor altijd, maar een
leugenachtige tong slechts voor een ogenblik.
20 Bedrog is in het hart van wie kwaad smeden, maar
voor wie tot vrede raden, is er vreugde.
21 De rechtvaardige zal generlei onheil treffen, maar
de goddelozen zijn vol van rampspoed.
22 Leugenlippen zijn de Here een gruwel, maar wie
trouw handelen, zijn Hem welgevallig.

23 Een schrander mens houdt zijn kennis voor zich,
maar het hart der zotten verkondigt dwaasheid.
24 De hand der vlijtigen zal heersen, maar traagheid
voert tot dienstbaarheid.
25 Kommer in het hart van de mens buigt het neder,
maar een goed woord verblijdt het.
26 De rechtvaardige onderkent wie hem kwaad wil
doen, maar de weg der goddelozen doet hen dwa-
len.
27 De trage zal zijn wild niet vangen, maar een kost-
bare have is het deel van de vlijtige.
28 Op het pad der gerechtigheid is leven, maar de
weg der zonde voert ten dode.

Spreuken 13

1 Een wijs zoon laat zich tuchtigen door zijn vader,
maar een spotter luistert niet naar berisping.
2 Van de vrucht zijns monds zal iemand het goede
eten, maar de begeerte der trouwelozen gaat uit
naar geweld.
3 Wie zijn mond in toom houdt, bewaart zijn leven;
wie zijn lippen openspert, hem wacht het verderf.
4 De ziel van de luiaard is begerig, maar tevergeefs,
doch de ziel van de vlijtigen wordt overvloedig
verkwikt.
5 De rechtvaardige haat leugentaal, maar de godde-
loze maakt zich gehaat en wordt te schande.
6 Gerechtigheid bewaart de onberispelijken van
wandel, maar goddeloosheid stort de zondaren in
het verderf.
7 Sommigen stellen zich rijk aan, terwijl zij in het
geheel niets hebben; anderen houden zich arm bij
veel bezit.
8 Het losgeld voor iemands leven is zijn rijkdom,
maar de arme krijgt geen bedreiging te horen.
9 Het licht der rechtvaardigen brandt blijde, maar
de lamp der goddelozen wordt uitgeblust.
10 Door overmoed ontstaat slechts twist, maar bij
hen die zich laten raden, is wijsheid.
11 Een vermogen, uit niets verkregen, slinkt weg;
maar wie met eigen hand vergadert, wordt rijk.
12 Een langgerekt hopen maakt het hart ziek, maar
een vervulde begeerte is een boom des levens.

13 Wie het woord veracht, moet het ontgelden; maar
wie het gebod vreest, hem zal vergolden worden.
14 Het onderricht van de wijze is een bron des levens,
om de strikken des doods te ontwijken.
15 Goed inzicht verschaft gunst, maar de weg der
trouwelozen is onbegaanbaar.
16 Ieder schrander mens handelt met overleg, maar
een zot kraamt dwaasheid uit.
17 Een goddeloos gezant valt in het ongeluk, maar
een betrouwbare bode brengt genezing.
18 Armoede en schande treffen hem die de tucht in
de wind slaat, maar wie de terechtwijzing in acht
neemt, wordt geeerd.
19 Een vervulde begeerte is zoet voor de ziel, het is
de dwazen een gruwel van het kwaad af te wijken.
20 Wie met wijzen omgaat, wordt wijs; maar wie met
dwazen verkeert, wordt slecht.
21 Het kwaad vervolgt de zondaren, maar de recht-
vaardigen vergeldt Hij het goede.
22 De goede doet zijn kindskinderen erven, maar het
vermogen van de zondaar wordt weggelegd voor
de rechtvaardigen.
23 Het pas ontgonnen land der armen kan overvloed
van spijzen leveren, maar soms gaat deze door
onrecht teloor.
24 Wie zijn roede spaart, haat zijn zoon; maar wie
hem liefheeft, tuchtigt hem reeds vroeg.

25 De rechtvaardige eet tot verzadiging toe, maar de
buik der goddelozen zal gebrek lijden.

Spreuken 14

1 De wijsheid der vrouwen bouwt haar huis, maar de
dwaasheid breekt het af met haar eigen handen.
2 Wie in oprechtheid wandelt, vreest de Here; maar
hij wiens wegen verkeerd zijn, veracht Hem.
3 In de mond van de dwaas ligt een roede voor zijn
hovaardij, maar de lippen der wijzen bewaren hen.
4 Als er geen runderen zijn, blijft de kribbe leeg,
maar door de kracht van de ploegos is er een rijke
opbrengst.
5 Een betrouwbaar getuige liegt niet, maar wie leu-
gens uitblaast, is een vals getuige.
6 Een spotter zoekt naar wijsheid, doch tevergeefs,
maar voor de verstandige is kennis gemakkelijk te
verkrijgen.
7 Ga de dwaze man uit de weg, want verstandige
lippen bemerkt gij daar niet.
8 De wijsheid van de schrandere is: zijn weg te ver-
staan, maar de dwaasheid der zotten loopt uit op
bedrog.
9 Het schuldoffer spot met de dwazen, maar onder
oprechten woont [Gods] welbehagen.
10 Het hart kent zijn eigen droefheid, en in zijn
vreugde kan een vreemde zich niet mengen.
11 Het huis der goddelozen zal verwoest worden,
maar de tent der oprechten zal bloeien.
12 Soms schijnt een weg iemand recht, maar het
einde daarvan voert naar de dood.
13 Ook onder het lachen kan het hart pijn lijden en
het einde der vreugde kan kommer zijn.

14 De afvallige van hart verzadigt zich met zijn
wegen; maar een goed man met het zijne.
15 De onverstandige gelooft elk woord, maar de
schrandere geeft acht op zijn gang.
16 De wijze vreest en wijkt af van het kwaad, maar de
dwaas gaat zich te buiten en voelt zich toch veilig.
17 Wie spoedig toornig is, begaat dwaasheid, en een
man met slinkse streken wordt gehaat.
18 De onverstandigen krijgen dwaasheid als hun deel,
maar de schranderen worden gekroond met ken-
nis.
19 De bozen moeten zich neerbuigen voor de goe-
den, en de goddelozen bij de poorten van de
rechtvaardige.
20 Zelfs door zijn naaste wordt de arme gehaat, maar
de vrienden van de rijke zijn vele.
21 Wie zijn naaste veracht, zondigt; maar welzalig hij,
die zich ontfermt over ellendigen.
22 Zullen de bewerkers van het kwade niet dwalen?
Doch liefde en trouw zijn voor de bewerkers van
het goede.
23 In alle moeitevolle arbeid zal voordeel zijn, maar
het gepraat der lippen leidt enkel tot gebrek.
24 De kroon der wijzen is hun rijkdom; de dwaasheid
der zotten blijft dwaasheid.
25 Een betrouwbaar getuige is een redder van levens,
maar wie leugens blaast, is een en al bedrog.
26 In de vreze des Heren ligt sterke gerustheid, zelfs
voor zijn zonen is er een schuilplaats.

27 De vreze des Heren is een bron des levens, om de
strikken des doods te ontwijken.
28 In de menigte van volk is des konings heerlijkheid,
maar in gebrek aan onderdanen ligt de ondergang
van de machthebber.
29 De lankmoedige is groot van verstand, maar wie
kortaangebonden is, hoopt dwaasheid op.
30 Een zachtmoedig hart is leven voor het vlees, maar
jaloersheid is vertering voor de beenderen.
31 Wie de behoeftige verdrukt, smaadt diens Maker;
maar wie zich over de arme ontfermt, eert Hem.
32 In zijn rampspoed wordt de goddeloze geveld,
maar de rechtvaardige vindt zelfs in zijn dood een
schuilplaats.
33 In het hart van de verstandige rust de wijsheid,
zelfs te midden der zotten wordt zij onderkend.
34 Gerechtigheid verhoogt een volk, maar zonde is
een schandvlek der natien.
35 Het welgevallen des konings valt een verstandig
dienaar ten deel, maar hem die zich schandelijk
gedraagt, treft zijn verbolgenheid.

Spreuken 15

1 Een zacht antwoord keert de grimmigheid af, maar een krenkend woord wekt de toorn op.
2 De tong der wijzen brengt degelijke kennis voort, maar de mond der zotten stort dwaasheid uit.
3 De ogen des Heren zijn aan alle plaatsen, opmerkzaam acht gevend op kwaden en goeden.
4 Zachtheid van tong is een boom des levens, maar valsheid in haar is een verderf in de geest.
5 De dwaas versmaadt de tucht van zijn vader, maar wie de terechtwijzing ter harte neemt, is verstandig.
6 In het huis van de rechtvaardige is een grote schat, maar het gewin van de goddeloze brengt vernieling.
7 De lippen der wijzen strooien kennis uit, maar het hart der dwazen is niet recht.
8 Het offer der goddelozen is de Here een gruwel, maar aan het gebed der oprechten heeft Hij welgevallen.
9 De weg van de goddeloze is de Here een gruwel, maar wie gerechtigheid najaagt, heeft Hij lief.
10 Gestrenge tuchtiging treft hem die het rechte pad verlaat; wie terechtwijzing haat, zal sterven.
11 Dodenrijk en verderf liggen open voor de Here, hoeveel te meer de harten der mensenkinderen!
12 De spotter houdt er niet van, dat men hem terechtwijst; tot de wijzen zal hij niet gaan.

13 Een blij hart maakt het aangezicht vrolijk, maar
door harteleed wordt de geest verslagen.
14 Het hart van de verstandige zoekt kennis, maar de
mond der zotten houdt zich met dwaasheid bezig.
15 Al de dagen van de ellendige zijn boos, maar voor
de blijmoedige is het altijd feest.
16 Beter is een weinig in de vreze des Heren, dan een
grote schat en onrust daarbij.
17 Beter een schotel groente, waar liefde heerst, dan
een gemeste os en haat daarbij.
18 Een opvliegend mens verwekt twist, maar een
lankmoedige doet de strijd bedaren.
19 De weg van de luiaard is als een doornhaag, maar
het pad der oprechten is welgebaand.
20 Een wijs zoon verheugt de vader, maar een dwaas
van een mens veracht zijn moeder.
21 Dwaasheid is vreugde voor de verstandeloze, maar
een man van verstand houdt de rechte weg.
22 Plannen mislukken bij gebrek aan overleg, maar
door de veelheid van raadgevers komt iets tot
stand.
23 Iemand heeft vreugde, als hij een gepast antwoord
geeft, en hoe goed is een woord op zijn tijd!
24 Het pad des levens gaat voor de verstandige
opwaarts, opdat hij ontwijke het dodenrijk bene-
den.
25 Het huis der hoogmoedigen breekt de Here af,
maar Hij maakt de grenspaal der weduwe vast.

26 De plannen van de boze zijn de Here een gruwel,
maar liefelijke woorden zijn rein.
27 Wie hunkert naar onrechtmatige winst, vernielt
zijn eigen huis; maar wie geschenken haat, zal
leven.
28 Het hart van de rechtvaardige overweegt, wat hij
zal antwoorden, maar de mond der goddelozen
stort boosheden uit.
29 Ver is de Here van de goddelozen, maar het gebed
der rechtvaardigen hoort Hij.
30 Vriendelijk stralende ogen verheugen het hart; een
goede tijding verkwikt het gebeente.
31 Het oor, dat luistert naar de terechtwijzing die ten
leven is, zal vertoeven te midden der wijzen.
32 Wie de tucht in de wind slaat, veracht zijn leven;
maar wie naar terechtwijzing luistert, verkrijgt ver-
stand.
33 De vreze des Heren voedt op tot wijsheid, en oot-
moed gaat vooraf aan de eer.

Spreuken 16

1 De mens heeft overleggingen des harten, maar het antwoord der tong is van de Here.
2 Al iemands wegen zijn rein in zijn ogen, maar de Here toetst de geesten.
3 Beveel de Here uw werken, dan zullen uw voornemens gelukken.
4 De Here heeft alles gemaakt voor zijn doel, ja, zelfs de goddeloze voor de dag des kwaads.
5 Iedere hooghartige is de Here een gruwel; voorwaar, hij blijft niet ongestraft.
6 Door liefde en trouw wordt de ongerechtigheid verzoend, door de vreze des Heren wijkt men van het kwaad.
7 Als iemands wegen de Here behagen, doet Hij zelfs diens vijanden vrede met hem maken.
8 Beter een weinig met gerechtigheid, dan grote inkomsten met onrecht.
9 Het hart des mensen overdenkt zijn weg, maar de Here bestiert zijn gang.
10 Het godsoordeel is op de lippen van de koning, in het gericht faalt zijn mond niet.
11 Zuivere waag en weegschaal zijn des Heren; al de weegstenen in de buidel zijn zijn werk.
12 Voor koningen is het een gruwel, goddeloosheid te plegen, want door gerechtigheid wordt de troon bevestigd.
13 Rechtvaardige lippen zijn de koningen welgevallig, hem die oprechte woorden spreekt, heeft hij lief.

14 De grimmigheid van de koning is een voorbode van de dood, maar een wijs man verzoent die.
15 Het licht op het gelaat van de koning is het leven, en zijn welgevallen is als een wolk van de late regen.
16 Hoeveel beter is het, wijsheid te verkrijgen dan goud, hoeveel verkieslijker is het, verstand te verwerven dan zilver!
17 De koers der oprechten is: te wijken van het kwaad; wie acht geeft op zijn weg, bewaart zijn leven.
18 Hovaardij gaat vooraf aan het verderf, en hoogmoed komt voor de val.
19 Het is beter nederig van geest te zijn met de armen, dan buit te delen met de hovaardigen.
20 Wie op het woord acht geeft, zal het goede vinden; ja, welzalig hij, die op de Here vertrouwt.
21 De wijze van hart wordt verstandig genoemd, en zoetheid van lippen versterkt het betoog.
22 Het verstand is voor zijn bezitters een bron van leven, maar de straf voor de dwazen is hun eigen dwaasheid.
23 Het hart van de wijze maakt zijn mond verstandig, en versterkt het betoog op zijn lippen.
24 Vriendelijke woorden zijn als honigzeem, zoet voor de ziel en medicijn voor het gebeente.
25 Soms schijnt een weg iemand recht, maar het einde daarvan voert naar de dood.

26 De honger van de werkman werkt voor hem, want
zijn mond spoort hem aan.
27 Een nietswaardig man delft boosheid op, op zijn
lippen is het als verzengend vuur.
28 Een valsaard veroorzaakt twist, een lasteraar
brengt scheiding tussen vrienden.
29 Een man des gewelds verleidt zijn naaste en leidt
hem op een weg die niet goed is.
30 Wie zijn ogen toeknijpt, wil valse dingen verzin-
nen; wie zijn lippen samendrukt, heeft het kwaad
reeds gedaan.
31 De grijsheid is een sierlijke kroon, zij wordt op de
weg der gerechtigheid gevonden.
32 Een lankmoedig mens overtreft een held, wie zijn
geest beheerst, hem die een stad inneemt.
33 Het lot wordt in de schoot geworpen, maar elke
beslissing daarvan is van de Here.

Spreuken 17

1 Beter een droge bete en rust daarbij, dan een huis
vol vleesspijzen, waarover men twist.
2 Een verstandig slaaf zal heersen over een zoon die
zich schandelijk gedraagt, en zal in de erfenis
delen te midden der broeders.
3 De smeltkroes is voor het zilver en de oven voor
het goud, maar de toetser der harten is de Here.
4 Een booswicht schenkt aandacht aan een bedrieg-
lijke lip; valsheid leent het oor aan de verderfelijke
tong.
5 Wie de arme bespot, smaadt diens Maker; wie zich
over rampspoed verheugt, blijft niet ongestraft.
6 De kroon der ouden zijn kindskinderen en de eer
der kinderen zijn hun ouders.
7 Een groot woord past niet aan een dwaas, hoeveel
te minder leugentaal aan een edele.
8 Het geschenk is in de ogen van zijn bezitter een
kostbare steen, hij is voorspoedig waarheen hij
zich ook wendt.
9 Wie een overtreding bedekt, jaagt liefde na; maar
wie een zaak ophaalt, brengt scheiding tussen
vrienden.
10 Een berisping maakt op de verstandige meer
indruk dan honderd slagen op een zot.
11 De wederspannige zoekt slechts het kwade, maar
tegen hem zal een onbarmhartige bode worden
gezonden.
12 Laat een van jongen beroofde berin iemand tegen-
komen, maar niet een zot in zijn dwaasheid.

13 Wie kwaad voor goed vergeldt, het kwaad zal van
zijn huis niet wijken.
14 Het begin van een twist is als het doorsteken van
een waterkering; laat dus af van twist, voordat hij
losbreekt.
15 Wie een goddeloze vrijspreekt en wie een recht-
vaardige veroordeelt, deze beiden zijn de Here een
gruwel.
16 Wat baat de koopprijs in de hand van de dwaas
om wijsheid te kopen, daar hij immers geen ver-
stand heeft?
17 Een vriend heeft te allen tijde lief, maar een broe-
der wordt voor de nood geboren.
18 Een verstandeloos mens is hij, die handslag geeft,
die zich borg stelt voor zijn naaste.
19 Wie twist liefheeft, heeft overtreding lief; wie een
grote mond opzet, zoekt verderf.
20 De verkeerde van hart vindt geen geluk, de valse
van tong valt in het ongeluk.
21 Wie een zot verwekt, die wordt het tot kwelling,
de vader van een dwaas zal zich niet verheugen.
22 Een vrolijk hart bevordert de genezing, maar een
verslagen geest doet het gebeente verdorren.
23 De goddeloze neemt een geschenk uit de buidel
aan, om de paden van het recht te buigen.
24 De verstandige heeft de wijsheid voor ogen, maar
de ogen van een dwaas dwalen tot het einde der
aarde.

25 Een dwaas zoon is zijn vader een ergernis en een
verdriet voor wie hem baarde.
26 Een rechtvaardige te beboeten is reeds verkeerd,
onbehoorlijk is het een edele te slaan.
27 De verstandige houdt zijn woorden in, de man van
inzicht is bezonnen.
28 Zelfs een dwaas die zwijgt, gaat door voor wijs; als
hij zijn lippen gesloten houdt, voor verstandig.

Spreuken 18

1 De eenzelvige zoekt zijn eigen begeerte, hij barst
los tegen al wat verstandig is.
2 Een dwaas schept geen behagen in inzicht, maar
hierin, dat zijn hart zich bloot geeft.
3 Waar de goddeloze komt, komt ook verachting, en
met schande komt smaad.
4 De woorden van iemands mond zijn diepe wate-
ren, een bruisende beek, een bron van wijsheid.
5 Het is verkeerd de goddeloze voor te trekken, en
de rechtvaardige in het gericht weg te duwen.
6 De lippen van de dwaas brengen twist voort, en
zijn mond roept om slagen.
7 De mond van de dwaas is hem tot verderf, zijn lip-
pen zijn een valstrik voor hemzelf.
8 De woorden van de lasteraar zijn als lekkernijen;
zij glijden immers af naar de schuilhoeken van het
hart.
9 Hij, die traag is in zijn arbeid, is reeds een broeder
van de verderver.
10 De naam des Heren is een sterke toren; de recht-
vaardige ijlt daarheen en is onaantastbaar.
11 Het bezit van de rijke is zijn sterke stad, en als een
hoge muur, in zijn verbeelding.
12 Voor de val is het hart van de mens hoogmoedig,
maar ootmoed gaat vooraf aan de eer.
13 Wie antwoord geeft, voordat hij hoort, die is het
tot dwaasheid en smaad.

14 De geestkracht van de mens houdt hem staande in zijn lijden, maar een neerslachtige geest, wie zal die opbeuren?
15 Het hart van de verstandige verwerft kennis, het oor der wijzen zoekt kennis.
16 Iemands geschenk maakt ruimte voor hem en brengt hem in de tegenwoordigheid der groten.
17 In het rechtsgeding heeft de eerste [spreker] gelijk, maar dan komt de ander en rekent hem na.
18 Het lot doet twistingen ophouden en scheidt sterke mannen van elkander.
19 Een verongelijkte broeder is ontoegankelijker dan een sterke stad, en twistingen zijn als de grendel van een burcht.
20 Van de vrucht van iemands mond wordt zijn binnenste verzadigd; hij verzadigt zich van de opbrengst van zijn lippen.
21 Dood en leven zijn in de macht der tong, wie aan haar toegeeft, zal haar vrucht eten.
22 Wie een vrouw vond, heeft iets goeds gevonden en gunst van de Here verworven.
23 Smekend spreekt de arme, maar hard antwoordt de rijke.
24 Veel makkers strekken een mens tot ongeluk, maar soms is een vriend aanhankelijker dan een broeder.

Spreuken 19

1 Beter een arme die in oprechtheid wandelt, dan
een verkeerde van lippen, die bovendien dwaas is.
2 Zonder verstand deugt zelfs ijver niet, wie haastig
is met zijn voeten, begaat een misstap.
3 Des mensen eigen dwaasheid verderft zijn weg, en
dan is zijn hart gramstorig op de Here.
4 Rijkdom brengt veel vrienden aan, maar een arme
wordt door zijn vriend verlaten.
5 Een vals getuige blijft niet ongestraft, wie leugens
uitblaast, ontkomt niet.
6 Velen dingen naar de gunst van de aanzienlijke,
ieder is vriend van wie geschenken geeft.
7 Al de broeders van de arme haten hem, hoeveel te
meer blijven zijn vrienden verre van hem.
Achtervolgt hij hen met woorden, weg zijn zij.
8 Wie verstand verwerft, heeft zijn leven lief; wie
inzicht bewaart, vindt geluk.
9 Een vals getuige blijft niet ongestraft, wie leugens
uitblaast, zal omkomen.
10 Weelde past een dwaas niet, hoeveel te minder
een slaaf te heersen over vorsten.
11 Des mensen verstand maakt hem lankmoedig, het
is zijn eer een overtreding voorbij te zien.
12 De toorn van een koning is als het grommen van
een jonge leeuw, maar zijn welgevallen is als dauw
op het gras.
13 Een dwaas zoon is een ramp voor zijn vader, het
getwist van een vrouw als een gestadig druppe-
lend lek.

14 Huis en have is een erfdeel der vaderen, maar een verstandige vrouw is van de Here.
15 Luiheid doet in diepe slaap vallen en de trage moet honger lijden.
16 Wie het gebod bewaart, bewaart zijn leven; maar wie niet let op zijn wandel, zal sterven.
17 Wie zich over de arme ontfermt, leent de Here; Hij zal hem zijn weldaad vergelden.
18 Kastijd uw zoon, wanneer er nog hoop is, maar laat u niet verleiden hem te doden.
19 Een doldriftige moet boeten, want als gij helpen wilt, maakt gij het erger.
20 Luister naar raad en neem vermaning aan, opdat gij ten slotte wijs wordt.
21 Vele zijn de overleggingen in het hart des mensen, maar de raad des Heren, die zal bestaan.
22 Het aantrekkelijke van de mens is zijn welwillendheid; beter is een arme dan een leugenachtig man.
23 De vreze des Heren is ten leven; men overnacht verzadigd, door het kwaad niet bezocht.
24 Al heeft de luiaard zijn hand in de schotel gestoken, hij brengt ze niet eens aan de mond.
25 Slaat gij de spotter, dan wordt de onverstandige schrander, tuchtigt gij de verstandige, hij put er kennis uit.

26 Wie zijn vader mishandelt, zijn moeder verstoot, is
een snood en schandelijk zoon.
27 Houd maar op, mijn zoon, naar vermaning te lui-
steren als gij toch afwijkt van verstandige woor-
den.
28 Een nietswaardig getuige spot met het recht, en
de mond der goddelozen verslindt onrecht.
29 Voor de spotters zijn straffen gereed en slagen
voor de rug der dwazen.

Spreuken 20

1 De wijn is een spotter, de drank een luidruchtige,
ieder die zich daaraan overgeeft, is onwijs.
2 De dreiging des konings is als het grommen van
een jonge leeuw, wie tegen hem overtreedt, zon-
digt tegen zijn leven.
3 Het is een eer voor een man zich verre te houden
van twist, maar elke dwaas barst los.
4 In de herfst ploegt de luiaard niet; zoekt hij in de
oogsttijd, dan is er niets.
5 De plannen in het hart van de mens zijn diepe
wateren, maar een man van verstand weet ze op
te diepen.
6 Vele mensen roemen hun eigen welwillendheid,
maar een betrouwbaar man, wie kan hem vinden?
7 Een rechtvaardige, wandelend in zijn oprechtheid,
welzalig zijn zijn kinderen na hem.
8 Een koning, op de rechterstoel gezeten, weet
reeds met zijn ogen al het boze te schiften.
9 Wie kan zeggen: Ik heb mijn hart rein bewaard, ik
ben rein van zonde?
10 Tweeerlei gewicht, tweeerlei maat, beide zijn de
Here een gruwel.
11 Reeds een knaap laat zich door zijn handelingen
kennen, of zijn doen zuiver is en recht.
12 Het oor dat hoort en het oog dat ziet, de Here
heeft beide gemaakt.
13 Heb de slaap niet lief, opdat gij niet verarmt, houd
uw ogen open, dan hebt gij brood genoeg.

14 Slecht! Slecht! zegt de koper, maar als hij weg-
gaat, dan beroemt hij zich.
15 Al heeft men goud en een menigte koralen, het
kostbaarste kleinood zijn verstandige lippen.
16 Ontneem hem zijn kleed, want hij bleef borg voor
een vreemde, en neem hem als pand voor onbe-
kenden.
17 Brood des bedrogs is zoet voor een mens, maar
daarna is zijn mond vol kiezel.
18 Plannen komen tot stand door beraad, voer dus de
strijd met overleg.
19 Wie als lasteraar rondgaat, openbaart geheimen;
laat u dus niet in met een loslippige.
20 Wie zijn vader en zijn moeder vervloekt, diens
lamp wordt uitgeblust ten tijde der dichte duister-
nis.
21 Een bezit, in het begin te spoedig verworven, zal
ten slotte niet tot zegen zijn.
22 Zeg niet: Ik zal het kwaad vergelden; wacht op de
Here, Hij zal u helpen.
23 Tweeerlei gewicht is de Here een gruwel, en een
valse weegschaal is verkeerd.
24 Van de Here zijn de schreden eens mans, maar een
mens, hoe zal hij zijn weg doorzien?
25 Het is een valstrik voor een mens ondoordacht`
heilig` te roepen, en pas na gedane geloften te
overwegen.

26 Een wijs koning zuivert de goddelozen uit en doet
het rad over hen heengaan.
27 De geest van de mens is een lamp des Heren,
doorzoekende al de schuilhoeken van het hart.
28 Liefde en trouw beschermen de koning, en door
liefde schraagt hij zijn troon.
29 Der jongelingen sieraad is hun kracht, en der
ouden glorie is de grijsheid.
30 Bloedige striemen zuiveren het kwaad uit, en sla-
gen reinigen de schuilhoeken van het hart.

Spreuken 21

1 Het hart van de koning is in de hand des Heren als
waterbeken, Hij leidt het overal heen, waar het
Hem behaagt.
2 Elke weg van een mens is recht in zijn ogen, maar
de Here beproeft de harten.
3 Gerechtigheid en recht doen, is de Here welgeval-
liger dan offers.
4 Trotsheid van ogen en opgeblazenheid van hart;
de glans der goddelozen is zonde.
5 De plannen van de vlijtige strekken tot louter over-
vloed, maar al wie overijlt, komt slechts tot
gebrek.
6 Schatten verwerven met bedrieglijke tong is een
verwaaiende nevel, dodelijke valstrikken.
7 De gewelddaad der goddelozen sleurt hen mee,
want zij weigeren recht te doen.
8 Kronkelend is de weg van de bedrieger, maar een
eerlijk man is recht in zijn doen.
9 Beter te wonen op een hoek van het dak dan met
een twistzieke vrouw in een gemeenschappelijke
woning.
10 De begeerte van de goddeloze gaat uit naar het
kwaad; zijn naaste draagt hij geen genegenheid
toe.
11 Straft men de spotter, dan wordt de onverstandige
wijs; onderricht men de wijze, hij zal kennis ver-
werven.
12 De Rechtvaardige let op het huis van de goddeloze
en stort de goddelozen in het verderf.

13 Wie zijn oor gesloten houdt voor het hulpgeroep van de geringe, zal, als hij zelf roept, geen antwoord ontvangen.
14 Een heimelijke gave doet de toorn bedaren, een geschenk in de buidel hevige gramschap.
15 Recht doen is een vreugde voor de rechtvaardige, maar een verschrikking voor de bedrijvers van ongerechtigheid.
16 Een mens die afdwaalt van de weg van het verstand, zal tot rust komen in de vergadering der schimmen.
17 Wie van vermaak houdt, zal gebrek lijden; wie olie en wijn liefheeft, wordt niet rijk.
18 De goddeloze is een losprijs voor de rechtvaardige, en de trouweloze komt in de plaats van de oprechten.
19 Het is beter te wonen in een woestijn dan met een twistzieke en gramstorige vrouw.
20 In de woning van de wijze is kostelijke voorraad en olie, maar een dwaas van een mens brengt het door.
21 Wie gerechtigheid en liefde najaagt, vindt leven, gerechtigheid en eer.
22 Een wijze beklimt een stad van helden en werpt de sterkte waarop zij vertrouwde terneer.
23 Wie zijn mond en zijn tong bewaakt, bewaart zichzelf voor benauwdheden.
24 Een overmoedige en vermetele heet spotter, hij, die handelt in mateloze overmoed.

25 De begeerte van de luiaard brengt hem ten dode,
want zijn handen weigeren te werken.
26 De begerigheid begeert de ganse dag, maar de
rechtvaardige geeft en houdt niet terug.
27 Het offer der goddelozen is een gruwel, hoeveel te
meer, als hij het met boze bedoeling brengt.
28 Een leugenachtig getuige zal omkomen, maar een
man die luistert, zal zegevierend spreken.
29 De goddeloze zet een onbeschaamd gezicht, maar
de oprechte, hij geeft vastheid aan zijn wandel.
30 Er is geen wijsheid en geen verstand, geen raad is
er tegenover de Here.
31 Het paard wordt opgetuigd tegen de dag van de
strijd, maar de zege is van de Here.

Spreuken 22

1 Een goede naam is verkieslijker dan veel rijkdom,
gunst is beter dan zilver en goud.
2 Rijken en armen ontmoeten elkander; hun aller
Maker is de Here.
3 De schrandere ziet het onheil en bergt zich, maar
de onverstandigen gaan hun gang en moeten boe-
ten.
4 Het loon van ootmoed (vreze des Heren) is rijk-
dom, eer en leven.
5 Dorens en strikken liggen op de weg van de ver-
keerde; wie zichzelf wil bewaren, blijft daarvan
verre.
6 Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook
wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet
afwijken.
7 De rijke heerst over de armen, en de man die
leent, is een knecht van de uitlener.
8 Wie onrecht zaait, zal onheil oogsten; de staf van
zijn gramschap zal vergaan.
9 Wie vriendelijk van oog is, die wordt gezegend,
omdat hij de behoeftige van zijn brood geeft.
10 Jaag de spotter weg en de twist verdwijnt, en het
twisten en smaden houdt op.
11 Wie reinheid van hart bemint en wiens lippen
vriendelijk zijn, de koning is zijn vriend.
12 De ogen des Heren bewaken de kennis, maar Hij
verijdelt de woorden van de trouweloze.
13 De luiaard zegt: Er is een leeuw op de straat, ik
moest eens op het plein gedood worden!

14 De mond van vreemde vrouwen is een diepe groe-
ve; hij, op wie de Here vergramd is, valt daarin.
15 Is dwaasheid vastgehecht in het hart van een
knaap, de tuchtroede zal haar vandaar verdrijven.
16 Wie de geringe verdrukt, bevoordeelt hem; wie de
rijke geeft, verarmt hem slechts.
17 Neig uw oor en hoor de woorden der wijzen, richt
uw hart op mijn kennis.
18 Want het is liefelijk, dat gij ze in uw binnenste
bewaart, dat zij alle bestendig op uw lippen zijn.
19 Opdat uw betrouwen op de Here zij, onderricht ik
u heden, ja u.
20 Heb ik niet kernspreuken voor u opgeschreven met
raadgevingen en kennis,
21 Om u bekend te maken de juistheid van betrouw-
bare woorden, opdat gij uw zender betrouwbare
woorden kunt antwoorden?
22 Beroof de geringe niet, omdat hij arm is, en ver-
treed de ellendige niet in de poort;
23 Want de Here zal hun rechtsgeding voeren en hun
berovers van het leven beroven.
24 Ga niet om met een driftkop en laat u niet in met
een heethoofd,
25 Opdat gij niet gewend raakt aan zijn paden en
uzelf een strik spant.
26 Behoor niet tot hen die handslag geven en zich
borg stellen voor schulden;

27 Als gij niets hebt om te betalen, waarom zou men uw bed onder u wegnemen?
28 Verleg de aloude grenzen niet, die uw vaderen vaststelden.
29 Ziet gij een man, vaardig in zijn werk, hij zal ten dienste van koningen gesteld worden; ten dienste van onaanzienlijken wordt hij niet gesteld.

Spreuken 23

1 Wanneer gij bij een heerser tafelt, bepaal dan uw aandacht alleen bij wat voor u staat,
2 En zet u het mes op de keel, als gij een gulzig mens zijt.
3 Begeer zijn lekkernijen niet, want het is bedrieglijke spijs.
4 Tob u niet af voor rijkdom, zie van uw voornemen af;
5 Richt gij uw oog erop, hij is er niet meer; want plotseling maakte hij zich vleugels, als een arend vliegt hij ten hemel.
6 Eet niet het brood van wie boos van oog is, begeer zijn lekkernijen niet;
7 Want als iemand die zijn eigen plannen maakt, zo is hij;` eet en drink!` zegt hij tot u, maar zijn hart is niet met u;
8 De bete die gij gegeten hebt, zult gij uitspuwen, en uw vriendelijke woorden hebt gij verspild.
9 Spreek niet ten aanhoren van een dwaas, want hij veracht uw verstandige taal.
10 Verleg de aloude grenzen niet en kom niet op de akker der wezen,
11 Want hun Losser is sterk; Hij zal hun rechtsgeding tegen u voeren.
12 Richt uw hart op de vermaning en uw oor op woorden van verstand.
13 Onthoud de tucht niet aan de knaap; slaat gij hem met de stok, hij sterft er niet van;

14 Gij slaat hem wel met de stok, maar redt zijn leven
van het dodenrijk.
15 Mijn zoon, indien uw hart wijs is, dan zal ook mijn
hart zich verheugen;
16 Dan zal mijn binnenste jubelen, wanneer uw lip-
pen rechte dingen spreken.
17 Uw hart zij niet naijverig op de zondaren, maar
beijvere zich voortdurend de Here te vrezen;
18 Waarlijk, dan is er toekomst en uw verwachting
wordt niet afgesneden.
19 Hoor gij, mijn zoon, en word wijs, richt uw hart
op de weg.
20 Verkeer niet met wie zich te buiten gaan aan wijn
en vlees;
21 Want een drinker en een doorbrenger verarmen,
en slaperigheid doet lompen dragen.
22 Luister naar uw vader, die u heeft verwekt; veracht
uw moeder niet, wanneer zij oud geworden is.
23 Koop waarheid en verkoop ze niet, wijsheid en
vermaning en verstand.
24 De vader van een rechtvaardige verblijdt zich zeer,
wie een wijze verwekte, verheugt zich over hem.
25 Mogen uw vader en uw moeder zich verheugen,
moge zij, die u baarde, zich verblijden.
26 Mijn zoon, geef mij uw hart, laten uw ogen beha-
gen hebben in mijn wegen;
27 Want de hoer is een diepe kuil, de ontuchtige een
nauwe put;

28 Ja, zij ligt op de loer als een rover en vermeerdert
de trouwelozen onder de mensen.
29 Bij wie is ach? bij wie is wee? bij wie is twist? bij
wie geklaag? bij wie zijn wonden zonder reden? bij
wie troebele ogen?
30 Bij hen die laat opzitten bij de wijn, die komen om
de gemengde drank te proeven.
31 Zie niet naar de wijn, wanneer hij roodachtig fon-
kelt, wanneer hij in de beker parelt; vlot glijdt hij
naar binnen,
32 Ten slotte bijt hij als een slang en spuwt gif als
een adder.
33 Dan zien uw ogen vreemde dingen en uw hart
spreekt wartaal;
34 Gij zijt als een, die in het hart der zee ligt, als een,
die op het uiteinde van een ra ligt.
35 Men heeft mij geslagen, ik voelde geen pijn, mij
gebeukt, ik merkte niets; wanneer zal ik wakker
worden? Dan zoek ik hem weer op.

Spreuken 24

1 Wees niet afgunstig op booswichten en begeer
niet met hen te verkeren;
2 Want hun hart bedenkt onderdrukking, hun lippen
spreken onheil.
3 Door wijsheid wordt een huis gebouwd, door ver-
stand wordt het bevestigd;
4 Door kennis worden de kamers gevuld met allerlei
kostbaar en liefelijk bezit.
5 Een wijs man is sterk, een man van kennis betoont
kracht;
6 Want met overleg moet gij de strijd voeren en de
overwinning ligt in de veelheid van raadgevers.
7 Onbereikbaar is de wijsheid voor een dwaas, in de
poort doet hij zijn mond niet open.
8 Wie aldoor bedenkt kwaad te doen, die noemt
men een aartsschelm.
9 Het bedenken van dwaasheid is zonde, en de spot-
ter is de mens een gruwel.
10 Betoont gij u slap ten dage der benauwdheid, dan
komt uw kracht in het nauw.
11 Red hen die ten dode gegrepen zijn, wend u niet
af van hen die ter slachting wankelen.
12 Wanneer gij zegt: Zie, wij wisten dit niet; zal Hij,
die de harten doorzoekt, het niet merken, en Hij,
die op uw ziel let, het niet weten, en de mens
naar zijn doen vergelden?
13 Eet honig, mijn zoon, want dat is goed, honig-
zeem is zoet voor uw gehemelte;

14 Erken, dat de wijsheid zo is voor uw ziel. Als gij
haar gevonden hebt, dan is er toekomst en uw
verwachting wordt niet afgesneden.
15 Gij goddelozen, belaagt de woning van de recht-
vaardige niet, verwoest niet zijn verblijfplaats;
16 Want de rechtvaardige valt zevenmaal, doch staat
weer op, maar de goddelozen struikelen in de
rampspoed.
17 Als uw vijand valt, verheug u dan niet; als hij strui-
kelt, jubele uw hart niet,
18 Opdat de Here het niet zie en het Hem mishage,
zodat Hij zijn toorn van hem zou afwenden.
19 Wees niet afgunstig op de boosdoeners noch naij-
verig op de goddelozen;
20 Want voor de boze is er geen toekomst, de lamp
der goddelozen wordt uitgeblust.
21 Mijn zoon, vrees de Here en de koning, laat u niet
in met oproermakers;
22 Want onverhoeds verheft zich hun verderf, en wie
weet, hoe hun jaren in ongeluk vergaan!
23 Ook dit zijn [spreuken] van wijzen. Aanzien des
persoons in het gericht is verkeerd.
24 Wie tot de schuldige zegt: Gij zijt onschuldig, hem
zullen volken vloeken natien zullen hem verwen-
sen,
25 Maar hun die recht oordelen, gaat het goed, over
hen komt de zegen van de voorspoed.
26 Wie juiste antwoorden geeft, kust de lippen.

27 Maak buiten uw werk gereed en bereid het voor u
op het veld; daarna kunt gij uw huis bouwen.
28 Wees niet een lichtvaardig getuige tegen uw naas-
te, want zoudt gij misleiden met uw lippen?
29 Zeg niet: Zoals hij mij deed, zo zal ik hem doen; ik
vergeld de man naar zijn doen.
30 Ik ging langs de akker van een luiaard en langs de
wijngaard van een verstandeloos mens,
31 En zie, hij was geheel begroeid met distels, met
onkruid bedekt, zijn stenen muur was neergehaald.
32 Toen ik dit aanschouwde, nam ik het ter harte,
toen ik het zag, trok ik een les daaruit:
33 Nog even slapen, nog even sluimeren, nog even
liggen met gevouwen handen,
34 Daar komt uw armoede aangelopen en uw gebrek
als een gewapend man.

Spreuken 25

1 Ook dit zijn spreuken van Salomo, welke de mannen van Hizkia, de koning van Juda, hebben bijeengebracht.

2 Het is Gods eer een zaak te verbergen, maar der koningen eer een zaak uit te vorsen.

3 De hoogte des hemels, de diepte der aarde en het hart der koningen is niet te doorvorsen.

4 Doe het schuim van het zilver weg, en er komt een werkstuk uit voor de zilversmid.

5 Doe de goddeloze van de koning weg, en zijn troon wordt bevestigd door gerechtigheid.

6 Praal niet bij de koning, ga niet staan op de plaats der groten;

7 Want het is beter, dat men tot u zegt: Kom hierheen, hoger op! dan dat men u vernedere voor de aanzienlijke, die uw ogen hebben gezien.

8 Ga niet haastig over tot een rechtsgeding, want wat zult gij ten slotte doen wanneer uw naaste u beschaamd maakt?

9 Beslecht uw rechtsgeding met uw naaste, maar openbaar het geheim van een ander niet,

10 Opdat wie het hoort u niet beschimpe; dan zou het kwaad gerucht over u niet ophouden.

11 Een woord, in juiste vorm gesproken, is als gouden appelen op zilveren schalen.

12 Een wijs vermaner bij een luisterend oor, is een gouden ring en een fijn gouden sieraad.

13 Gelijk de koelte der sneeuw in de oogsttijd, is een
betrouwbare bode voor wie hem zendt; hij ver-
kwikt de ziel van zijn heer.
14 Dampen en wind en toch geen regen, zo is
iemand die ophef maakt van een waardeloos
geschenk.
15 Door lankmoedigheid wordt de machtige ver-
murwd, een zachte tong verbreekt beenderen.
16 Hebt gij honig gevonden, eet zoveel als u voldoen-
de is, opdat gij er niet te veel van krijgt en het uit-
spuwt.
17 Zet uw voet niet te dikwijls in het huis van uw
naaste, opdat hij niet genoeg van u krijge en u
hate.
18 Een knots en een zwaard en een scherpe pijl, zo is
iemand die als vals getuige optreedt tegen zijn
naaste.
19 Als een afbrekende tand en een zwikkende voet is
het vertrouwen op een trouweloze ten dage der
benauwdheid.
20 Als iemand die een kleed uittrekt op een koude
dag, als azijn op loog, is wie liedjes zingt bij een
treurig hart.
21 Indien uw vijand honger heeft, geef hem brood te
eten, indien hij dorst heeft, geef hem water te
drinken;
22 Want dan hoopt gij vurige kolen op zijn hoofd, en
de Here zal het u vergelden.
23 De noordenwind verwekt stortregen, heimelijk
gepraat toornige aangezichten.

24 Beter te wonen op een hoek van het dak dan met
een twistzieke vrouw in een gemeenschappelijke
woning.
25 Goede tijding uit verren lande is koel water voor
een dorstige ziel.
26 Een troebel gemaakte fontein en een verontreinig-
de bron, zo is de rechtvaardige die voor de godde-
loze wankelt.
27 Veel honig eten is niet goed, maar het doorvorsen
van zware dingen is een eer.
28 Een stad met omvergehaalde muren, zo is iemand
die zijn geest niet in bedwang heeft.

Spreuken 26

1 Evenmin als sneeuw in de zomer, en regen in de oogsttijd, past eer bij een dwaas.
2 Gelijk een mus weg fladdert en een zwaluw heenvliegt, zo is een ongegronde vloek: hij treft geen doel.
3 De zweep is voor het paard, de teugel voor de ezel, en de roede voor de rug der dwazen.
4 Antwoord een zot niet naar zijn dwaasheid, opdat gijzelf hem niet gelijk wordt.
5 Antwoord een zot naar zijn dwaasheid, opdat hij niet wijs zij in eigen oog.
6 Wie een boodschap zendt door een dwaas, kapt zich de voeten af en drinkt onheil in.
7 De benen van een kreupele hangen slap neer, zo is een spreuk in de mond van dwazen.
8 Zoals wie een steen in een slinger vastbindt, zo is hij, die een dwaas eer geeft.
9 Gelijk een doorn dringt in de hand van een dronkaard, zo is een spreuk in de mond van dwazen.
10 Zoals een boogschutter die alle voorbijgangers verwondt, is hij, die een dwaas en die dronkaards in dienst neemt.
11 Een zot die zijn dwaasheid herhaalt, is als een hond die naar zijn uitbraaksel terugkeert.
12 Ziet gij een man die wijs is in eigen oog, voor een dwaas is meer hoop dan voor hem.
13 De luiaard zegt: Een roofdier op de weg! een leeuw op straat!
14 De deur draait zich om op haar scharnieren, zo de luiaard op zijn bed.

15 Al heeft de luiaard zijn hand in de schotel gesto-
ken, hij is te traag om haar naar zijn mond te
brengen.
16 De luiaard is wijzer in eigen oog dan zeven die
verstandig antwoord geven.
17 Wie zich mengt in een twist die hem niet aangaat,
is als iemand die een voorbijlopende hond bij de
oren grijpt.
18 Zoals een dolleman, die brandende pijlen en dode-
lijke schichten afschiet,
19 Zo is hij, die zijn naaste bedriegt en zegt: Deed ik
het niet voor de grap?
20 Als er geen hout is, dooft het vuur; waar geen las-
teraar is, komt de twist tot rust.
21 Zoals de kolen de gloed en hout het vuur doen
opvlammen, zo een twistziek man de strijd.
22 De woorden van de lasteraar zijn als lekkernijen;
zij glijden immers af naar de schuilhoeken van het
hart.
23 Zilverglazuursel op een potscherf, zo zijn branden-
de lippen en een boos hart.
24 Wie haat koestert, veinst met zijn lippen, maar in
zijn binnenste bergt hij bedrog.
25 Al spreekt hij met vriendelijke stem, geloof hem
niet, want zeven gruwelen zijn in zijn hart.
26 Al tracht de haat zich door bedrog te verbergen,
zijn boosheid komt in de vergadering wel aan het
licht.
27 Wie een kuil graaft, zal erin vallen; en wie een
steen wentelt, op die zal hij terugrollen.

28 Een leugenachtige tong haat hen die zij kwelt, en
een gladde mond bereidt verderf.

Spreuken 27

1 Beroem u niet op de dag van morgen, want gij weet niet wat een dag kan baren.

2 Een ander roeme u, en niet uw eigen mond, een vreemde, en niet uw eigen lippen.

3 Steen is zwaar en zand weegt, maar de ergernis over een dwaas is zwaarder dan die beide.

4 Gramschap is wreed en toorn is overstelpend, maar wie zal voor jaloersheid bestaan?

5 Een onomwonden bestraffing is beter dan verborgen liefde;

6 Oprecht gemeend zijn de wonden door een vriend geslagen, maar overvloedig zijn de kussen van een vijand.

7 Een verzadigd mens vertreedt honigzeem, maar voor een hongerige is al het bittere zoet.

8 Zoals een vogel die rondzwerft ver buiten zijn nest, zo is een man die rondzwerft ver buiten zijn woonplaats.

9 Olie en reukwerk verheugen het hart, en warme vriendschap, vanwege welgemeende raad.

10 Laat uw vriend en de vriend van uw vader niet in de steek, maar betreed het huis van uw broeder niet ten dage van uw ongeluk. Beter een buur dichtbij dan een broeder veraf.

11 Wees wijs, mijn zoon, en verheug mijn hart, opdat ik een antwoord heb voor wie mij smaadt.

12 De schrandere ziet het onheil en bergt zich; de onverstandigen gaan hun gang en moeten boeten.

13 Ontneem hem zijn kleed, want hij bleef borg voor
een vreemde; neem hem als pand voor een onbe-
kende.
14 Wie zijn naaste in de vroege morgen op luidruchti-
ge wijze groet, het wordt hem als een vloek aan-
gerekend.
15 Een gestadig druppelend lek op een dag van stort-
regen en een twistzieke vrouw zijn aan elkander
gelijk.
16 Wie haar wil opsluiten, zou wind opsluiten, en zijn
rechterhand zou olie ontmoeten.
17 Zoals men ijzer met ijzer scherpt, zo scherpt de
ene mens de ander.
18 Wie de vijgeboom verzorgt, geniet zijn vrucht; wie
voor zijn heer zorgt, wordt geeerd.
19 Zoals het water het gelaat weerspiegelt, zo weer-
spiegelt het hart van de mens de mens.
20 Dodenrijk en verderf zijn onverzadelijk; even
onverzadelijk zijn de ogen des mensen.
21 De smeltkroes is voor het zilver en de oven voor
het goud, en de mens [wordt] [beoordeeld] naar
zijn faam.
22 Al stampt gij een dwaas in een vijzel, tussen de
graankorrels met een stamper, zijn dwaasheid zal
niet van hem wijken.
23 Let wel op de staat van uw kleinvee, en zet uw
hart op de kudden,
24 Want een schat duurt niet voor eeuwig; blijft soms
een kroon van geslacht tot geslacht?

25 Als het gras verdwenen is en het etgroen zich ver-
toont en de kruiden der bergen zijn ingezameld,
26 Dan hebt gij schapen voor uw kleding, en bokken
tot koopprijs voor een akker,
27 Voldoende geitemelk voor uw voeding, tot voe-
ding voor uw huis, en levensonderhoud voor uw
dienstmaagden.

Spreuken 28

1 De goddeloze gaat op de vlucht, zonder dat iemand vervolgt, maar de rechtvaardige voelt zich veilig als een jonge leeuw.
2 Door opstandigheid van het land zijn zijn vorsten vele, maar door een man van inzicht en verstand heeft het recht een lange duur.
3 Een arm man, die geringen verdrukt, is een wegspoelende regen, zodat er geen brood is.
4 Wie de wet verzaken, prijzen de goddeloze; maar wie de wet betrachten, ergeren zich aan hen.
5 Boze lieden verstaan het recht niet, maar wie de Here zoeken, verstaan alles.
6 Beter een arme die in oprechtheid wandelt, dan iemand die verkeerde wegen gaat, al is hij rijk.
7 Wie de wet betracht, is een verstandig zoon, maar wie het met de doorbrengers houdt, maakt zijn vader te schande.
8 Wie zijn vermogen door rente en woeker vermeerdert, verzamelt het voor hem die zich over de geringen ontfermt.
9 Wie zijn oor afwendt van het horen der wet, diens gebed zelfs is een gruwel.
10 Wie de oprechten op een slechte weg voert, zal in zijn eigen kuil vallen, maar de rechtschapenen zullen geluk beerven.
11 Een rijk man moge wijs zijn in eigen ogen, een arme die verstandig is, doorziet hem wel.
12 Als de rechtvaardigen juichen, is de heerlijkheid groot, maar als de goddelozen tot macht komen, verbergen zich de mensen.

13 Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoe-
dig zijn; maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt
ontferming.
14 Welzalig de mens die gedurig vreest, maar wie zijn
hart verhardt, valt in het onheil.
15 Een grommende leeuw en een hongerige beer is
een goddeloze heerser over een zwak volk.
16 Een vorst zonder inzicht bedrijft veel afpersingen,
maar wie onrechtmatig gewin haat, verlengt zijn
dagen.
17 Een mens, bezwaard door bloedschuld, zal vluch-
ten tot de groeve toe; men weerhoude hem niet.
18 Wie in oprechtheid wandelt, zal worden gered;
maar hij, wiens wegen verkeerd zijn, valt onver-
hoeds.
19 Wie zijn akker bewerkt, zal zich met brood verzadi-
gen; maar wie ijdele dingen najaagt, zal zich met
armoede verzadigen.
20 Een betrouwbaar man heeft veel zegen, maar wie
naar rijkdom jaagt, blijft niet ongestraft.
21 Aanzien des persoons is verkeerd: zelfs om een
bete broods kan een man overtreden.
22 Een man, boos van oog, hunkert naar rijkdom, en
hij weet niet, dat gebrek hem zal overkomen.
23 Wie een ander vermaant, zal later meer dank oog-
sten dan wie vleit met gladde tong.

24 Wie zijn vader en zijn moeder iets ontrooft en
denkt: het is geen zonde, die is een metgezel van
de misdadiger.
25 De hebzuchtige verwekt twist, maar wie op de
Here vertrouwt, wordt overvloedig verkwikt.
26 Wie op eigen hart vertrouwt, is een dwaas; maar
wie in wijsheid wandelt, zal ontkomen.
27 Wie de arme geeft, zal geen gebrek lijden; maar
wie zijn ogen toesluit, wordt zwaar vervloekt.
28 Als de goddelozen tot macht komen, verschuilen
zich de mensen, maar als zij omkomen, nemen de
rechtvaardigen toe.

Spreuken 29

1 Wie zijn nek verhardt ondanks herhaalde verma-
ning, wordt opeens onherstelbaar gebroken.
2 Als de rechtvaardigen toenemen, verheugt zich het
volk; maar het volk zucht, als een goddeloze
heerst.
3 Wie wijsheid liefheeft, verheugt zijn vader; maar
wie met hoeren verkeert, brengt zijn vermogen
door.
4 Door recht houdt een koning het land staande,
maar een afperser richt het te gronde.
5 Een man die zijn naaste vleit, spreidt een net uit
voor zijn schreden.
6 In de overtreding van de boze ligt een valstrik,
maar de rechtvaardige zal jubelen en vrolijk zijn.
7 De rechtvaardige erkent het recht van de gerin-
gen, de goddeloze heeft daar geen weet van.
8 Overmoedigen brengen de stad in onrust, maar
wijzen doen de toorn bedaren.
9 Als een wijs man een rechtszaak heeft met een
dwaas, dan raast en lacht deze zonder bedaren.
10 Mannen des bloeds haten de rechtschapene, maar
de oprechten zoeken zijn behoud.
11 De dwaas laat zijn ganse toorn de vrije loop, maar
de wijze houdt die in en doet hem bedaren.
12 Een heerser die acht slaat op leugentaal, al zijn
dienaren zijn goddeloos.

13 De arme en de verdrukker ontmoeten elkander, de
Here geeft hun beiden het licht der ogen.
14 Een koning die de geringen naar waarheid richt,
diens troon staat voor eeuwig vast.
15 Roede en bestraffing geven wijsheid, maar een aan
zichzelf overgelaten knaap maakt zijn moeder te
schande.
16 Als de goddelozen talrijk worden, neemt de over-
treding toe, maar de rechtvaardigen verlustigen
zich in hun val.
17 Tuchtig uw zoon, en hij zal u rust bereiden en u
vreugde verschaffen.
18 Indien openbaring ontbreekt, verwildert het volk,
maar heil hem die de wet bewaart.
19 Met woorden wordt een slaaf niet in tucht gehou-
den, want al verstaat hij ze, hij stoort zich er niet
aan.
20 Ziet gij iemand die met zijn woorden te haastig is,
voor een dwaas is meer hoop dan voor hem.
21 Wie zijn slaaf van jongs af verwent, voor die zal
het einde weerbarstigheid zijn.
22 Een opvliegend man verwekt twist en de driftkop
begaat vele misdaden.
23 Eens mensen hoogmoed vernedert hem, maar een
nederige van geest zal eer ontvangen.
24 Wie met een dief deelt, haat zichzelf; al hoort hij
de vloek, toch geeft hij de zaak niet aan.
25 Vrees voor mensen spant een strik, maar wie op de
Here vertrouwt, is onaantastbaar.

26 Velen zoeken de gunst van een heerser, maar van
de Here ontvangt de mens zijn recht.
27 Een booswicht is de rechtvaardigen een gruwel,
wie recht is van wandel, is een gruwel voor de
goddeloze.

Spreuken 30

1 De woorden van Agur, de zoon van Jake. De gods-
spraak. Deze man zegt: Ik tobde mij af, o God, ik
tobde mij af, o God, en ik versmacht;
2 Want ik ben onvernuftiger dan enig mens en men-
senverstand heb ik niet;
3 Ook heb ik geen wijsheid geleerd, dat ik de
Hoogheilige zou kennen.
4 Wie klom op ten hemel en daalde weer neder, wie
heeft de wind in zijn vuist verzameld? Wie heeft
de wateren saamgebonden in zijn kleed, wie heeft
al de einden der aarde vastgesteld? Hoe is zijn
naam en hoe de naam van zijn zoon? Gij weet het
toch.
5 Alle woord Gods is gelouterd; hun die bij Hem
schuilen, is Hij ten schild.
6 Doe niets aan zijn woorden toe, opdat Hij u niet
terechtwijze en gij een leugenaar bevonden wordt.
7 Twee dingen vraag ik van U, onthoud ze mij niet,
voordat ik sterf:
8 Houd valsheid en leugentaal verre van mij, geef
mij armoede noch rijkdom, voed mij met het
brood, mij toebedeeld;
9 Opdat ik, verzadigd zijnde, U niet verloochene en
zegge: Wie is de Here? noch ook, verarmd zijnde,
stele en mij aan de naam van mijn God vergrijpe.
10 Belaster een knecht niet bij zijn heer, opdat hij u
niet vloeke en gij ervoor moet boeten.
11 Er is een geslacht, dat zijn vader vervloekt en zijn
moeder niet zegent,

12 Een geslacht, dat rein is in eigen ogen, maar niet
van zijn vuil is gewassen;
13 Een geslacht met trotse ogen en opgetrokken wim-
pers;
14 Een geslacht, welks tanden zwaarden, welks gebit
messen zijn, om de ellendigen te verteren, zodat
er geen meer zijn in het land, en geen nooddrufti-
gen onder de mensen.
15 De bloedzuiger heeft twee dochters: geef, geef!
Deze drie zijn onverzadelijk, vier zeggen nooit: Het
is genoeg:
16 Het dodenrijk en de onvruchtbare schoot, de
aarde, die nooit van water verzadigd wordt, en het
vuur, dat nooit zegt: het is genoeg!
17 Het oog dat de vader bespot en de gehoorzaam-
heid aan de moeder veracht, dat zullen de raven
der beek uitpikken en de jonge arenden opeten.
18 Deze drie dingen zijn mij te wonderlijk, ja, vier
begrijp ik niet:
19 De weg van de adelaar langs de hemel en de weg
van de slang op de rots, de weg van een schip in
volle zee en de weg van een man bij een jonge
vrouw.
20 Zo is de weg der overspelige vrouw: zij eet, veegt
haar mond af en zegt: Ik heb geen kwaad gedaan.
21 Onder drie dingen beeft de aarde, ja, onder vier,
die zij niet dragen kan:

22 Onder een slaaf, als hij koning wordt, en een
nietsnut, als hij verzadigd wordt met brood,
23 Onder een versmade, als zij ten huwelijk wordt
genomen, en een dienstmaagd, als zij haar mees-
teres verdringt.
24 Deze vier zijn de kleinste op aarde, doch zijn
bovenmate wijs:
25 De mieren zijn een volk zonder kracht, toch berei-
den zij hun spijs in de zomer;
26 De klipdassen zijn een machteloos volk, toch
maken zij hun woning in de rots;
27 De sprinkhanen hebben geen koning, toch trekken
zij gezamenlijk in goede orde op;
28 De hagedis kan men met de hand grijpen, toch is
zij in des konings paleizen.
29 Deze drie hebben een statige tred, ja, vier een sta-
tige gang:
30 De leeuw, de held onder de dieren, die voor niets
of niemand terugdeinst;
31 De windhond, of de geitebok en een koning wiens
krijgsvolk met hem is.
32 Hetzij gij u ondoordacht verheft, hetzij wel over-
wogen: de hand op de mond!
33 Want drukking van de melk brengt boter voort, en
drukking op de neus brengt bloed voort, en druk-
king van toorn brengt twist voort.

Spreuken 31

1 Woorden van Lemuel, de koning van Massa, waarmee zijn moeder hem vermaande.
2 Wat, mijn zoon, [zal] [ik] [u] [zeggen]? ja wat, zoon van mijn schoot? ja wat, zoon van mijn geloften?
3 Geef uw kracht niet aan de vrouwen, noch uw omgang aan haar die koningen verderven.
4 Het past koningen niet, o Lemuel, het past koningen niet wijn te drinken, noch machthebbers bedwelmende drank te begeren,
5 Opdat hij niet drinke en de inzettingen vergete en het recht van alle verdrukten verkere.
6 Geeft bedwelmende drank aan wie te gronde gaat, en wijn aan wie bitter bedroefd zijn;
7 Opdat hij drinke en zijn armoede vergete, en aan zijn moeite niet meer denke.
8 Doe uw mond open ten bate van de stomme, ten behoeve van het recht van allen die wegkwijnen;
9 Open uw mond, oordeel rechtvaardig, verschaf de verdrukte en nooddruftige recht.
10 Een degelijke huisvrouw, wie zal haar vinden? haar waarde gaat koralen ver te boven.
11 Op haar vertrouwt het hart van haar man, het zal hem aan voordeel niet ontbreken.
12 Zij doet hem goed en geen kwaad, al de dagen van haar leven.
13 Zij is bezig met wol en vlas en werkt met vaardige handen.
14 Zij is als de schepen van de koopman en haalt van verre haar spijs.

15 Zij staat op, als het nog nacht is, zij geeft haar
huis het voedsel, haar dienstmaagden haar deel.
16 Zint zij op een akker, dan verwerft zij die, van de
verdienste van haar handen plant zij een wijn-
gaard.
17 Zij omgordt haar lendenen met kracht en versterkt
haar armen.
18 Zij bemerkt, dat haar koophandel gedijt, des
nachts gaat haar lamp niet uit.
19 Zij grijpt met haar handen het spinrokken en haar
handen houden de weefspoel.
20 Haar hand breidt zij uit naar de ellendige, haar
handen strekt zij uit naar de nooddruftige.
21 Zij vreest de sneeuw niet voor haar gezin, want
haar ganse gezin is in scharlaken gekleed.
22 Zij maakt voor zich tapijten; van fijn linnen en
rood purper is haar gewaad.
23 Haar man is bekend in de poorten, als hij neerzit
te midden van de oudsten des lands.
24 Zij vervaardigt linnen kleding en verkoopt die; aan
de koopman levert zij gordels.
25 Kracht en luister is haar gewaad, de komende dag
lacht zij toe.
26 Met wijsheid opent zij haar mond, vriendelijke
onderwijzing ligt op haar tong.
27 Zij houdt toezicht op de gang van haar huishou-
ding, het brood der traagheid eet zij niet.

28 Haar zonen staan op en prijzen haar gelukkig, ook
haar man roemt haar:
29 Vele dochters gedragen zich wakker, maar gij
overtreft haar alle!
30 Bedrieglijk is de bevalligheid en ijdel de schoon-
heid, maar een vrouw die de Here vreest, die is te
prijzen.
31 Geeft haar van de vrucht harer handen, dat haar
daden haar roemen in de poorten!

Prediker 1

1 De woorden van Prediker, de zoon van David,
koning te Jeruzalem.
2 Ijdelheid der ijdelheden, zegt Prediker, ijdelheid
der ijdelheden! Alles is ijdelheid!
3 Welk voordeel heeft de mens van al zijn zwoegen,
waarmee hij zich aftobt onder de zon?
4 Het ene geslacht gaat en het andere geslacht
komt, maar de aarde blijft altoos staan.
5 De zon komt op en de zon gaat onder en hijgend
ijlt zij naar de plaats waar zij opkomt.
6 De wind gaat naar het zuiden en draait naar het
noorden, aldoor draaiend gaat hij voort en op zijn
kringloop keert de wind weer terug.
7 Alle beken stromen naar de zee, nochtans wordt
de zee niet vol; naar de plaats waarheen de beken
stromen, daarheen stromen zij altijd weer.
8 Alle dingen zijn onuitsprekelijk vermoeiend; het
oog wordt niet verzadigd van zien, en het oor
wordt niet vervuld van horen.
9 Wat geweest is, dat zal er zijn, en wat gedaan is,
dat zal gedaan worden; er is niets nieuws onder de
zon.
10 Is er iets, waarvan men zegt: Ziehier, dat is nieuw.
Het was er al in verre tijden, die voor ons waren.
11 Er is geen heugenis van de vorige tijden, en ook
van de latere, die er zullen zijn, zal er geen heuge-
nis wezen bij hen die nog later leven zullen.

12 Ik, Prediker, was koning over Israel te Jeruzalem;
13 En ik zette mijn hart erop om na te vorsen en
onderzoek te doen naar de wijsheid in alles, wat
onder de hemel geschiedt. Dat is een kwade
bezigheid, die God aan de mensenkinderen gege-
ven heeft om zich daarmee te kwellen.
14 Ik nam in ogenschouw alle daden, die onder de
zon verricht worden, en zie: alles is ijdelheid en
najagen van wind!
15 Het kromme kan niet recht zijn en het ontbreken-
de kan niet geteld worden.
16 Ik zeide bij mijzelf: Zie, ik ben groter en rijker in
wijsheid geworden dan allen die voor mij over
Jeruzalem geregeerd hebben, en mijn hart heeft in
overvloed wijsheid en kennis opgedaan;
17 Zo heb ik er mijn hart op gezet om wijsheid en
kennis, verdwaasdheid en onverstand te leren ken-
nen. Ik heb ingezien, dat ook dit is najagen van
wind.
18 Want in veel wijsheid ligt veel verdriet, en als
iemand kennis vermeerdert, vermeerdert hij smart.

Prediker 2

1 Ik zeide tot mijzelf: Welaan, ik wil u op de proef
stellen door vreugde, verlustig u dus in het goede.
Maar zie, ook dit is ijdelheid.
2 Van het lachen moest ik zeggen: Het is dwaas; en
van de vreugde: Wat werkt zij uit?
3 Ik stelde bij mijzelf een onderzoek in door mijn
lichaam met wijn te verkwikken (terwijl mijn geest
de leiding behield door de wijsheid) en het onver-
stand aan te hangen, totdat ik zou ontwaren, wat
de mensenkinderen het beste kunnen doen onder
de hemel gedurende de weinige dagen van hun
leven.
4 Ik deed grote dingen: ik bouwde huizen, plantte
wijngaarden,
5 Legde hoven en parken aan en plantte daarin aller-
lei vruchtbomen,
6 Ik groef watervijvers om daaruit een bos met jonge
bomen te bevloeien;
7 Ik kocht slaven en slavinnen, en daar werden er
ook in mijn huis geboren; ook had ik een talrijk
bezit aan runderen en kleinvee, meer dan allen die
voor mij te Jeruzalem geweest waren;
8 Ik vergaderde mij ook zilver en goud, schatten van
koningen en landschappen; ik verschafte mij zan-
gers en zangeressen en dingen die de mensen
bekoren, alle mogelijke genietingen.
9 Zo werd ik groter en rijker dan allen die voor mij
te Jeruzalem geweest waren; ondertussen bleef
mijn wijsheid mij bij.

10 En niets dat mijn ogen wensten, ontzegde ik ze,
noch hield ik mijn hart van enige vreugde terug,
ja, mijn hart verheugde zich over al mijn zwoegen,
en dit was wat al mijn gezwoeg mij opleverde.
11 Toen ik mij nu wendde tot alle werken die mijn
handen hadden gewrocht, en tot het zwoegen
waarmee ik mij had afgetobd om die te volbren-
gen; zie, alles was ijdelheid en najagen van wind,
en er is geen voordeel onder de zon.
12 En ik wendde mij om wijsheid benevens ver-
dwaasdheid en onverstand in ogenschouw te
nemen, immers, hoe staat de mens die de koning
opvolgen zal, tegenover wat deze al gedaan heeft?
13 Wel ontwaarde ik, dat de wijsheid haar voordeel
heeft boven het onverstand, zoals het licht zijn
voordeel heeft boven de duisternis:
14 De wijze heeft ogen in zijn hoofd, maar de dwaas
wandelt in de duisternis; maar ik bemerkte ook,
dat een lot hen allen treft,
15 En ik zeide bij mijzelf: Wat de dwaas wedervaart,
wedervaart ook mij: waartoe ben ik dan zo uiter-
mate wijs geweest? Toen sprak ik bij mijzelf, dat
ook dit ijdelheid is.
16 Want er is nimmer enige heugenis van de wijze,
zomin als van de dwaas, omdat in de komende
dagen alles reeds lang vergeten is, en ach, hoe
sterft de wijze evenzeer als de dwaas!

17 Daarom kreeg ik een afkeer van het leven, want
kwaad scheen mij het werk, dat onder de zon
geschiedt: het is alles ijdelheid en najagen van
wind.
18 Ja, ik kreeg een afkeer van al mijn zwoegen, waar-
mee ik mij had afgetobd onder de zon, daar ik het
moet achterlaten voor de mens die na mij zijn zal
19 En wie weet, of hij wijs zal zijn of dwaas, en toch
zal hij macht hebben over alles waarvoor ik
gezwoegd heb en waarin ik wijs geweest ben
onder de zon. Ook dit is ijdelheid.
20 Zo kwam ik ertoe zelf te vertwijfelen vanwege al
het zwoegen, waarmee ik mij afgetobd had onder
de zon.
21 Want is er een mens, die zich voor iets aftobt met
wijsheid en kennis en bekwaamheid, dan moet hij
het als diens deel nalaten aan een mens, die zich
daarvoor niet afgetobd heeft. Ook dit is ijdelheid
en een groot kwaad.
22 Wat toch heeft een mens voor al zijn zwoegen en
voor het streven van zijn hart, waarmee hij zich
aftobt onder de zon,
23 Wanneer hij gedurende al zijn levensdagen zijn
werk doet in smart en verdriet, en zelfs des nachts
zijn hart geen rust vindt? Ook dit is ijdelheid.
24 De mens heeft het niet in zijn macht om te eten
en te drinken en zich te goed te doen bij zijn
zwoegen; dit heb ik wel ontwaard, dat het van de
hand Gods komt.

25 Want wie kan eten en wie kan iets genieten buiten
Hem?
26 Want aan een mens die Hem welgevallig is, geeft
Hij wijsheid, kennis en vreugde; maar hem die niet
welgevallig is, geeft Hij de taak om te verzamelen
en bijeen te brengen, ten einde dit te geven aan
wie Gode welgevallig is. Ook dit is ijdelheid en
najagen van wind.

Prediker 3

1 Alles heeft zijn uur en ieder ding onder de hemel
zijn tijd;
2 Er is een tijd om te baren en een tijd om te ster-
ven, een tijd om te planten en een tijd om het
geplante uit te rukken,
3 Een tijd om te doden en een tijd om te helen, een
tijd om af te breken en een tijd om op te bouwen,
4 Een tijd om te wenen en een tijd om te lachen,
een tijd om te rouwklagen en een tijd om te dan-
sen,
5 Een tijd om stenen weg te werpen en een tijd om
stenen bijeen te zamelen, een tijd om te omhelzen
en een tijd om zich van omhelzen te onthouden,
6 Een tijd om te zoeken en een tijd om te laten ver-
loren gaan, een tijd om te bewaren en een tijd om
weg te werpen,
7 Een tijd om te scheuren en een tijd om dicht te
naaien, een tijd om te zwijgen en een tijd om te
spreken,
8 Een tijd om te beminnen en een tijd om te haten,
een tijd van oorlog en een tijd van vrede.
9 Welk voordeel heeft de werker van datgene waar-
voor hij zich aftobt?
10 Ik heb in ogenschouw genomen de bezigheid, die
God aan de mensenkinderen gegeven heeft om
zich daarmee te kwellen.

11 Alles heeft Hij voortreffelijk gemaakt op zijn tijd; ook heeft Hij de eeuw in hun hart gelegd, zonder dat de mens van het werk dat God doet, van het begin tot het einde, iets kan ontdekken.
12 Ik heb ingezien, dat het niet in hun eigen macht staat, maar als men zich verheugt en zich te goed doet in zijn leven,
13 Kortom als iemand eet en drinkt en het goede geniet bij al zijn zwoegen, dan is dat een gave Gods.
14 Ik heb ingezien, dat al wat God doet, voor eeuwig is; daaraan kan men niet toedoen en daarvan kan men niet afdoen; en God doet het, opdat men voor zijn aangezicht vreze.
15 Wat is, was er reeds lang, en wat zijn zal, is reeds lang geweest; en God zoekt weer op, wat voorbijgegaan is.
16 Voorts aanschouwde ik onder de zon de plaats des rechts: daar heerste het onrecht; en de plaats der gerechtigheid: daar heerste het onrecht.
17 Ik zeide bij mijzelf: Over de rechtvaardige en de onrechtvaardige zal God gericht oefenen, want er is voor elke zaak en voor elk werk een bestemde tijd.
18 Ik zeide bij mijzelf: Wat de mensenkinderen betreft, God wil hen schiften en laten zien, dat zij eigenlijk dieren zijn.

19 Want het lot der mensenkinderen is gelijk het lot
der dieren, ja, eenzelfde lot treft hen: gelijk dezen
sterven, zo sterven genen, en allen hebben enerlei
adem, waarbij de mens niets voor heeft boven de
dieren; want alles is ijdelheid,
20 Alles gaat naar een plaats, alles is geworden uit
stof, en alles keert weder tot stof.
21 Wie bemerkt, dat de adem der mensenkinderen
opstijgt naar boven en dat de adem der dieren
neerdaalt naar beneden in de aarde?
22 Zo heb ik ingezien, dat er niets beters is dan dat
de mens zich verheugt in zijn werken, want dat is
zijn deel: wie zal hem ertoe brengen zich te verlus-
tigen in wat na hem zijn zal?

Prediker 4

1 Wederom aanschouwde ik alle onderdrukkingen
die onder de zon geschieden, en zie: tranen der
onderdrukten, en zij hadden geen trooster; maar
aan de zijde hunner onderdrukkers was macht; en
zij hadden geen trooster.
2 Daarom prees ik de doden die reeds lang gestor-
ven zijn, gelukkig boven de levenden die nog in
leven zijn,
3 En gelukkiger dan die allen [prees] [ik] degene, die
er nog niet geweest is, die nog niet heeft aan-
schouwd het boze werk dat onder de zon
geschiedt.
4 Ook zag ik, dat al het zwoegen, alsook alle
bekwaamheid in het werk, louter naijver is van de
een op de ander; ook dit is ijdelheid en najagen
van wind.
5 De dwaas slaat zijn armen over elkander en ver-
teert zichzelf.
6 Beter is een handvol rust dan beide vuisten vol
zwoegen en najagen van wind.
7 Wederom aanschouwde ik een ijdelheid onder de
zon:
8 Daar is er een zonder metgezel, ook zoon of broe-
der heeft hij niet, en er is geen einde aan al zijn
zwoegen; ook worden zijn ogen niet verzadigd van
rijkdom; Voor wie tob ik mij dan af en ontzeg ik
mij het goede? Ook dit is ijdelheid en een kwaad
ding.

9 Twee zijn beter dan een, omdat zij een goede
beloning hebben bij hun zwoegen.
10 Want, indien zij vallen, dan richt de een de ander
weer op; maar wee de ene die valt zonder dat een
metgezel hem opricht!
11 Ook indien er twee nederliggen, zullen zij warm
worden, maar hoe zal een alleen warm worden?
12 Kan iemand er een overweldigen, twee zullen
tegenover hem kunnen standhouden; en een drie-
voudig snoer wordt niet spoedig verbroken.
13 Beter is een arme, maar wijze jongeling dan een
oude, maar dwaze koning, die er niet van weten
wil zich te laten waarschuwen.
14 Want de eerste komt uit de gevangenis om koning
te worden, hoewel hij onder het koningschap van
de ander als een arme geboren was.
15 Ik zag alle levenden onder de zon meelopen met
de jongeling, de opvolger, die in de plaats van de
ander zou treden,
16 Er was geen einde aan al het volk, aan allen, aan
wier spits hij stond. Maar de lateren vonden in
hem geen vreugde. Dus is ook dit ijdelheid en
najagen van wind.
17 Behoed uw voet, als gij naar Gods huis gaat;
immers, naderen om te horen is beter dan het
offeren der dwazen, want die weten niet, dat zij
kwaad doen.

Prediker 5

1 Wees niet overijld met uw mond, en uw hart haaste zich niet om een woord voor Gods aangezicht uit te spreken; want God is in de hemel en gij zijt op de aarde, laten daarom uw woorden weinige zijn.
2 Want gelijk de droom komt door veel bezigheid, zo dwaas gepraat door veel woorden.
3 Als gij God een gelofte gedaan hebt, talm er dan niet mee die in te lossen, want Hij heeft geen welgevallen aan de dwazen; wat gij beloofd hebt, moet gij inlossen.
4 Het is beter, dat gij niet belooft dan dat gij belooft en niet inlost.
5 Geef uw mond geen gelegenheid om u te doen zondigen, en zeg niet in tegenwoordigheid van de Godsgezant, dat het een vergissing was; waarom zou God vertoornd worden over uw woorden en het werk uwer handen verderven?
6 Want er zijn dromen in menigte, zo zijn er ook talrijke ijdele woorden; vrees echter God.
7 Indien gij onderdrukking van de arme en schending van recht en gerechtigheid opmerkt in het gewest, verbaas u daarover niet, want de ene hooggeplaatste loert op de ander en weer hogeren loeren op hen.
8 Een voordeel voor het land bij dit alles is een koning die de akkerbouw begunstigt.
9 Wie geld liefheeft, wordt van geld niet verzadigd, noch wie rijkdom liefheeft, van inkomsten. Ook dit is ijdelheid.

10 Bij het vermeerderen van het goed vermeerderen
ook zij die het verteren; en wat is het gewin van
de bezitter daarvan anders dan het toezien?
11 Zoet is de slaap van hem die werkt, of hij weinig
of veel eet; maar de verzadiging van de rijke laat
hem in het geheel niet slapen.
12 Er is een smartelijk kwaad, dat ik gezien heb onder
de zon: rijkdom, door zijn bezitter bewaard tot
zijn eigen onheil.
13 Die rijkdom toch gaat door tegenspoed teniet; en
heeft hij een zoon verwekt, dan heeft hij niets
meer;
14 Zoals hij uit de schoot zijner moeder gekomen is,
zo gaat hij weer heen, naakt zoals hij gekomen is,
en hij verkrijgt niets door zijn zwoegen, dat hij aan
deze zou kunnen nalaten.
15 Zo is ook dit een smartelijk kwaad; geheel zoals hij
gekomen is, zo gaat hij heen, en welk voordeel
heeft hij ervan, dat hij zich voor wind heeft afge-
tobd?
16 Zelfs nuttigt hij zijn spijze gedurende al zijn
levensdagen in duisternis, en hij heeft veel ver-
driet, lijden en ergernis.
17 Zie, wat ik als goed heb opgemerkt, is dit: dat het
voortreffelijk is te eten en te drinken en het goede
te genieten bij al het zwoegen, waarmee iemand
zich aftobt onder de zon gedurende de weinige
dagen van zijn leven, die God hem schenkt, want
dit is zijn deel.

18 Ook ieder mens, aan wie God rijkdom en schatten
geeft, en die Hij in staat stelt daarvan te eten en
zijn deel te krijgen en zich bij zijn zwoegen te ver-
heugen, dat is een gave Gods.
19 Want hij denkt niet dikwijls aan de kortheid zijns
levens, omdat God hem zich laat vermeien in de
blijdschap zijns harten.

Prediker 6

1 Er is een kwaad dat ik waargenomen heb onder de zon, en dat zwaar drukt op de mens:

2 Een man, aan wie God rijkdom en schatten en vermogen geeft, zodat hem niets ontbreekt, dat hij begeert, maar God stelt hem niet in staat daarvan te genieten, doch een vreemde verteert het. Dit is ijdelheid en een bitter lijden.

3 Indien iemand honderd kinderen verwekte en vele jaren leefde en even aanzienlijk was als hoogbejaard, maar hij niet verzadigd werd van het goede en ook geen begrafenis had, ik zeg: een misgeboorte is er beter aan toe dan hij,

4 Want in ijdelheid komt ze en in duisternis gaat ze en met duisternis wordt de naam ervan bedekt; ook heeft ze de zon aanschouwd noch gekend.

5 Deze heeft rust, maar hij niet.

6 Al leefde hij ook tweemaal duizend jaar, maar genoot het goede niet, gaat niet alles naar een plaats?

7 Al het zwoegen van de mens is voor zijn mond, en toch wordt de begeerte niet vervuld.

8 Want wat heeft de wijze voor boven de dwaas, wat de arme, die zich onder de levenden weet te bewegen?

9 Beter is het zien der ogen dan het jagen der begeerte. Ook dit is ijdelheid en najagen van wind.

10 Wat hij ook is, voorlang is zijn naam genoemd en
het is bekend, dat hij mens is: hij kan niet rechten
met Hem, die sterker is dan hij.
11 Laten er vele woorden zijn, zij vermeerderen
slechts de ijdelheid. Welk voordeel heeft de mens
daarvan?
12 Want wie weet, wat goed voor de mens is in het
leven gedurende de weinige dagen van zijn ijdel
leven, die hij als een schaduw doorbrengt? Wie
toch zal de mens te kennen geven wat er na hem
onder de zon geschieden zal?

Prediker 7

1 Een goede naam is beter dan goede olie en de dag des doods is beter dan de dag van iemands geboorte.
2 Het is beter te gaan naar een huis van rouw dan te gaan naar een huis van feestgelag; want dat is het einde van ieder mens en de levende neme het ter harte.
3 Verdriet is beter dan lachen, want bij een treurig gelaat is het met het hart goed gesteld.
4 Het hart der wijzen is in het huis van rouw, maar het hart der dwazen in het huis van vreugde.
5 Het is beter te horen naar de berisping der wijzen dan dat men hoort naar het lied der dwazen.
6 Want als het geknetter van dorens onder een pot, zo is het lachen van de dwaas. Ook dit is ijdelheid.
7 Voorzeker, afpersing maakt een wijze dwaas, en een steekpenning bederft het hart.
8 Het einde ener zaak is beter dan haar begin; beter een lankmoedige dan een hoogmoedige.
9 Wees niet te spoedig geergerd in uw geest, want ergernis huist in de boezem der dwazen.
10 Zeg niet: Hoe komt het, dat de vroegere tijden beter waren dan deze? Want niet uit wijsheid zoudt gij aldus vragen.
11 Wijsheid is even goed als een erfdeel en een voorrecht voor wie de zon aanschouwen.

12 Want de wijsheid beschermt evenals het geld,
maar het is een voordeel te weten: de wijsheid
doet haar bezitters leven.
13 Aanschouw het werk Gods, want wie kan recht
maken wat Hij gebogen heeft?
14 Wees goedsmoeds in tijd van voorspoed, maar
denk op de kwade dag: ook deze heeft God
gemaakt evenzeer als die; immers kan de mens van
de toekomst niets ontdekken.
15 Allerlei heb ik gezien in mijn ijdele dagen: er is
een rechtvaardige, die ondanks zijn gerechtigheid
te gronde gaat en er is een goddeloze, die
ondanks zijn boosheid een lang leven heeft.
16 Wees niet te zeer rechtvaardig en gedraag u niet
al te wijs; waarom zoudt gij uzelf tot verbijstering
brengen?
17 Wees niet te zeer goddeloos en wees geen dwaas;
waarom zoudt gij sterven voor uw tijd?
18 Het is goed, dat gij aan het ene vasthoudt en ook
van het andere uw hand niet aftrekt, want hij, die
God vreest, ontkomt aan dit alles.
19 De wijsheid geeft de wijze meer macht dan tien
machthebbers in een stad bezitten.
20 Want niemand op aarde is zo rechtvaardig, dat hij
goed doet zonder te zondigen.
21 Ook moet gij niet letten op alle woorden die men
spreekt, opdat gij niet hoort, dat uw knecht u ver-
vloekt,

22 Want hoe menigmaal zijt gij u bewust, dat ook gij
anderen hebt vervloekt.
23 Dit alles heb ik met het oog op wijsheid beproefd;
ik zeide: ik wil wijsheid verwerven, maar zij bleef
onbereikbaar voor mij.
24 Onbereikbaar is wat bestaat, en onpeilbaar, wie
kan het doorgronden?
25 Ik wendde mij en mijn hart was er op uit om ken-
nis te verkrijgen, onderzoek te doen en een wijze
slotsom te zoeken en om goddeloosheid als
dwaasheid en onverstand als verdwaasdheid te
leren verstaan.
26 En ik ontdekte iets, bitterder dan de dood: de
vrouw, die een valstrik is en wier hart een net is,
wier handen boeien zijn. Hij, die aan God welge-
vallig is, ontkomt haar; doch hij, die niet welgeval-
lig is, wordt door haar gevangen.
27 Zie, dit heb ik opgemerkt, zegt de Prediker, het
een bij het ander voegend om een slotsom te vin-
den,
28 Die ik nog altijd zoek zonder ze gevonden te heb-
ben: onder duizend heb ik een mens ontdekt,
maar een vrouw heb ik onder deze allen niet ont-
dekt.
29 Alleen, zie toch: ik heb ontdekt, dat God de men-
sen recht gemaakt heeft, maar zij zoeken vele
bedenkselen.

Prediker 8

1 Wie is als de wijze? En wie kent de verklaring der
dingen? De wijsheid van een mens doet zijn aan-
gezicht lichten, zodat de hardheid daarvan veran-
dert.
2 Neem het bevel des konings in acht, en wel ter
wille van de bij God gezworen eed;
3 Ga niet overijld van hem weg, bemoei u niet met
een kwade zaak, want hij doet al wat hem
behaagt;
4 Want het woord eens konings is machtig, en wie
zal tot hem zeggen: Wat doet gij?
5 Wie het gebod in acht neemt, zal geen kwaad
ondervinden, en het hart des wijzen kent tijd en
wijze.
6 Want elk ding heeft zijn tijd en zijn wijze; immers
het kwaad des mensen drukt zwaar op hem.
7 Niemand toch weet wat er geschieden zal, want
wie zal hem te kennen geven, hoe het gaan zal?
8 Geen mens heeft macht over de wind om hem
tegen te houden; en niemand heeft macht over de
dag des doods en er is geen verlof tijdens de
strijd; evenmin zal de goddeloosheid haar bedrij-
vers vrijlaten.
9 Dit alles heb ik gezien en ik richtte mijn aandacht
op alle daden, die onder de zon geschieden ten
tijde dat de ene mens macht heeft over de ander
tot diens onheil.

10 Eveneens zag ik, hoe goddelozen begraven werden
en [de] [rust] ingingen, terwijl zij die recht gehan-
deld hadden, van de heilige plaats moesten weg-
gaan en in de stad vergeten werden. Ook dit is
ijdelheid.
11 Omdat het vonnis over de boze daad niet aan-
stonds voltrokken wordt, daarom is het hart der
mensenkinderen in hen begerig om kwaad te
doen,
12 Daar een zondaar honderdmaal kwaad doet en
toch lang leeft. Nochtans weet ik, dat het de god-
vrezenden wel zal gaan, omdat zij voor Hem vre-
zen;
13 De goddeloze daarentegen zal het niet welgaan en
hij zal zijn levensduur niet verlengen als de scha-
duw, omdat hij voor God niet vreest.
14 Er is een ijdel ding, dat op aarde geschiedt: er zijn
rechtvaardigen, wie het gaat naar de verdienste
der goddelozen en er zijn goddelozen, wie het
gaat naar de verdienste der rechtvaardigen; ik
zeide, dat ook dit ijdelheid is.
15 Daarom prees ik de vreugde, omdat er niets beters
is voor de mens onder de zon dan te eten en te
drinken en zich te verheugen; en dat begeleide
hem bij al zijn zwoegen gedurende de levensda-
gen die God hem geeft onder de zon.
16 Toen ik mijn hart erop zette om wijsheid te leren
kennen en om de bezigheid te aanschouwen, die
op aarde geschiedt terwijl men noch bij dag noch
bij nacht met zijn ogen de slaap te zien krijgt,

17 Zo zag ik, dat de mens niets kan ontdekken van het werk Gods, dat onder de zon geschiedt; want hoezeer de mens zich ook aftobt met zoeken, hij kan het niet ontdekken, en wanneer soms een wijze mocht zeggen, dat hij het weet, hij kan het niet ontdekken.

Prediker 9

1 Voorzeker, dit alles nam ik ter harte en dit alles onderzocht ik: dat de rechtvaardigen en de wijzen met hun werken in Gods hand zijn, zowel liefde als haat; de mens weet niets van wat voor hem ligt.

2 Alles is gelijk voor allen, eenzelfde lot treft de rechtvaardige en de goddeloze, de goede en de reine, alsook de onreine; hem die offert, en hem die niet offert; het gaat de goede evenals de zondaar, hem die zweert, als hem die de eed schuwt.

3 Dit is het ergste, dat onder de zon geschiedt: dat allen eenzelfde lot treft; daarom is het hart der mensenkinderen vol boosheid en is er verdwaasdheid in hun hart hun leven lang; en daarna gaat het naar de doden.

4 Want voor al wie tot de levenden behoort, is er hoop, immers een levende hond is beter dan een dode leeuw.

5 De levenden weten tenminste, dat zij sterven moeten, maar de doden weten niets; zij hebben geen loon meer te wachten, zelfs hun nagedachtenis is vergeten.

6 Zowel hun liefde als hun haat en hun naijver zijn reeds lang vergaan; en zij hebben nimmer deel aan iets, dat onder de zon geschiedt.

7 Welaan dan, eet uw brood met vreugde en drink
uw wijn met een vrolijk hart, want als gij dit doet,
dan heeft God dit reeds lang zo gewild.
8 Laten uw klederen te allen tijde wit zijn en olie
ontbreke niet op uw hoofd.
9 Geniet het leven met de vrouw die gij liefhebt, al
de dagen des ijdelen levens, die Hij u geeft onder
de zon, al uw ijdele dagen, want dat is uw deel
onder de levenden en bij het zwoegen, waarmee
gij u aftobt onder de zon.
10 Al wat uw hand vindt om naar uw vermogen te
doen, doe dat, want er is geen werk of overleg of
kennis of wijsheid in het dodenrijk, waarheen gij
gaat.
11 Wederom zag ik onder de zon, dat niet de snelsten
de wedloop winnen, noch de sterksten de strijd,
noch ook de wijzen het brood, noch ook de
schranderen de rijkdom, noch ook de verstandigen
de gunst, want tijd en toeval treffen hen allen.
12 Want ook de mens kent zijn tijd niet, evenmin als
de vissen, die in het verraderlijke net gevangen
worden, evenmin als de vogels, die in het klapnet
gevangen worden. Evenals zij worden de mensen-
kinderen verstrikt ten tijde des kwaads, als dit hen
plotseling overvalt.
13 Ook dit zag ik als wijsheid onder de zon en het
maakte grote indruk op mij:

14 Er was een kleine stad met weinig inwoners, en
een groot koning trok tegen haar op en omsingel-
de haar en richtte hoge belegeringstorens tegen
haar op;
15 En in die stad bevond zich een arme, wijze man,
die haar had kunnen redden door zijn wijsheid;
doch geen mens dacht aan die arme man.
16 Toen zeide ik: Wijsheid is beter dan kracht, maar
de wijsheid van de arme wordt veracht en naar
zijn woorden luistert men niet.
17 Woorden van wijzen, in rust aangehoord, zijn
beter dan het geschreeuw van een heerser onder
dwazen.
18 Wijsheid is beter dan oorlogstuig, maar een zon-
daar bederft veel goeds.

Prediker 10

1 Dode vliegen doen de zalf van de zalfbereider stin-
kend gisten; een weinig onverstand heeft meer
invloed dan wijsheid en eer.
2 De geest van de wijze richt zich naar rechts, maar
de geest van de dwaas naar links.
3 Waar de dwaas ook gaat, zijn verstand ontbreekt;
hij zegt tot ieder, dat hij een dwaas is.
4 Indien de toorn van een heerser zich tegen u ver-
heft, verlaat dan uw plaats niet, want gelatenheid
voorkomt grote misslagen.
5 Er is een kwaad, dat ik zag onder de zon als een
dwaling, die bij een machthebber haar oorsprong
vond:
6 De dwaas werd op de hoogste posten gesteld,
aanzienlijken en rijken zaten in vernedering;
7 Slaven zag ik te paard en vorsten te voet gaan als
slaven.
8 Wie een kuil graaft, zal er in vallen; en wie een
muur doorbreekt, zal door een slang gebeten wor-
den.
9 Wie stenen losbreekt, wordt erdoor gewond; wie
hout klooft, loopt daardoor gevaar.
10 Als het ijzer stomp is geworden en men heeft de
snede niet gewet, dan moet men zijn krachten
meer inspannen, maar het voornaamste om te sla-
gen is wijsheid.
11 Indien een slang bijt voor de bezwering, dan baat
de bezweerder niet.

12 Woorden uit de mond van een wijze zijn inne-
mend, maar de lippen van een dwaas verslinden
hemzelf.
13 Het begin der woorden uit zijn mond is onver-
stand, en het einde van zijn spreken is verderfelijke
domheid.
14 De dwaas is het, die vele woorden gebruikt; de
mens weet niet, wat er geschiedt, en wie zal hem
te kennen geven wat er na hem geschieden zal?
15 Het zwoegen van de dwaas mat hem af, omdat hij
de weg naar de stad niet weet.
16 Wee u, o land, welks koning een kind is, welks vor-
sten reeds des morgens maaltijd houden.
17 Heil u, o land, welks koning een edele is, welks
vorsten maaltijd houden te rechter tijd, als man-
nen en niet als dronkaards.
18 Door luiheid valt het gebinte ineen en door slap-
heid der handen wordt het huis lek.
19 Voor genoegen richt men een maaltijd aan, en
wijn maakt het leven vrolijk en het geld verant-
woordt alles.
20 Vervloek zelfs in uw gedachten de koning niet, en
vervloek in uw slaapkamer de rijke niet, want de
vogelen des hemels zouden het geluid overbren-
gen en het gevogelte zou te kennen geven wat gij
gezegd hebt.

Prediker 11

1 Werp uw brood uit op het water, want gij zult het
vinden na vele dagen.
2 Verdeel het in zevenen, ja, in achten, want gij
weet niet, welk kwaad er op aarde zijn zal.
3 Als de wolken met regen gevuld zijn, gieten zij die
uit over de aarde; en als een boom valt, zuid-
waarts of noordwaarts, ter plaatse waar de boom
valt, daar blijft hij liggen.
4 Wie steeds op de wind let, zal niet zaaien; en wie
steeds naar de wolken ziet, zal niet maaien.
5 Zoals gij de weg van de wind evenmin kent als het
gebeente in de schoot van een zwangere vrouw,
zomin kent gij het werk van God, die alles maakt.
6 Zaai uw zaad in de morgen en laat uw hand tegen
de avond niet rusten, want gij weet niet, of het
ene gelukken zal of het andere, dan wel of beide
tezamen goed zullen zijn.
7 Het licht is zoet en het is aangenaam voor de ogen
de zon te zien.
8 Daarom, indien de mens vele jaren leeft, zo ver-
heuge hij zich in die alle, maar hij bedenke, dat de
dagen der duisternis vele zullen zijn: al wat komt
is ijdelheid.
9 Verheug u, o jongeling, in uw jeugd, en uw hart
zij vrolijk in uw jongelingsjaren; ja, volg de lust
van uw hart en wat uw ogen aanschouwen, maar
weet, dat God u om al deze dingen in het gericht
zal doen komen.

10 Weer dus het verdriet uit uw hart en houd de kwa-
len weg van uw lichaam, want jeugd en jonkheid
zijn ijdelheid.

Prediker 12

1 Gedenk dan uw Schepper in uw jongelingsjaren,
voordat de kwade dagen komen en de jaren nade-
ren, waarvan gij zegt: Ik heb daarin geen behagen;
2 Voordat de zon verduisterd wordt evenals het licht
en de maan en de sterren en de wolken na de
regen wederkeren;
3 Op de dag, dat de wachters van het huis beven en
de sterke mannen zich krommen, en de maalsters
ophouden, omdat haar aantal gering geworden is,
en zij, die uit de vensters zien, hun glans verlie-
zen,
4 En de deuren naar de straat gesloten worden; als
het geluid van de molen verzwakt, en de stem
hoog wordt als die van een vogel en alle tonen
gedempt worden;
5 Op de dag, dat men ook vreest voor de hoogte,
en er verschrikkingen op de weg zijn, de amandel-
boom bloeit, de sprinkhaan zich voortsleept en de
kapperbes niet meer helpt (want de mens gaat
naar zijn eeuwig huis en de rouwklagers gaan rond
op de straat);
6 Voordat het zilveren koord losgemaakt en de gou-
den lamp verbroken wordt; voordat de kruik bij de
bron verbrijzeld en het scheprad in de put verbro-
ken wordt,
7 En het stof wederkeert tot de aarde, zoals het
geweest is, en de geest wederkeert tot God, die
hem geschonken heeft.

8 Ijdelheid der ijdelheden, zegt de Prediker, alles is
ijdelheid!
9 En behalve dat Prediker wijs geweest is, heeft hij
het volk in kennis onderwezen; en hij overwoog en
onderzocht, hij stelde vele spreuken op.
10 Prediker zocht welgevallige woorden te vinden,
een oprecht geschrift, betrouwbare woorden.
11 De woorden der wijzen zijn als prikkelen; als inge-
slagen nagelen zijn de verzamelingen daarvan;
gegeven zijn zij door een herder.
12 En overigens, mijn zoon, wees gewaarschuwd; er is
geen einde aan het maken van veel boeken en veel
doorvorsen is afmatting voor het lichaam.
13 Van al het gehoorde is het slotwoord: Vrees God
en onderhoud zijn geboden, want dit geldt voor
alle mensen.
14 Want God zal elke daad doen komen in het gericht
over al het verborgene, hetzij goed, hetzij kwaad.

Hooglied 1

1 Hooglied. Van Salomo.
2 Hij kusse mij met de kussen van zijn mond! Want kostelijker dan wijn is uw liefde,
3 Heerlijk van geur zijn uw olien, als uitgegoten olie is uw naam. Daarom hebben de jonge meisjes u lief.
4 Trek mij achter u mee, laten wij ons spoeden. De Koning voerde mij naar zijn vertrekken, laten wij juichen en ons in u verheugen, uw liefde prijzen boven de wijn! Met recht heeft men u lief!
5 Donker van huid ben ik, doch bekoorlijk, dochters van Jeruzalem, als de tenten van Kedar, de gordijnen van Salomo.
6 Let er niet op, dat mijn huid donker is, dat de zon mij verbrand heeft. De zonen van mijn moeder waren hard jegens mij en stelden mij aan tot bewaakster der wijngaarden; mijn eigen wijngaard heb ik niet bewaakt.
7 Vertel mij toch, mijn zielsbeminde, waar gij weidt, waar gij op de middag [de] [kudde] laat rusten. Want waarom zou ik zijn als een gesluierde bij de kudden van uw makkers?
8 Indien gij het niet weet, o, gij schoonste onder de vrouwen, volg dan de sporen der schapen, en weid uw geiten bij de verblijven der herders.
9 Bij een merrie voor Farao's wagens vergelijk ik u, mijn liefste!

10 Bekoorlijk zijn uw wangen tussen de sieraden, is
uw hals in de snoeren.
11 Gouden sieraden zullen wij u maken met balletjes
van zilver.
12 Zolang de koning aan zijn tafel is, geeft mijn nar-
dus zijn geur.
13 Mijn geliefde is mij een bundeltje mirre, rustend
tussen mijn borsten.
14 Mijn geliefde is mij een tros van hennabloemen in
Engedi's wijngaarden.
15 Zie, gij zijt schoon, mijn liefste, o, gij zijt schoon,
uw ogen zijn als duiven.
16 Zie, gij zijt schoon, mijn geliefde, ja, heerlijk, en
lommerrijk is onze legerstede,
17 De balken van ons huis zijn ceders en onze pane-
len cypressen.

Hooglied 2

1 Ik ben een narcis van Saron, een lelie der dalen.
2 Als een lelie tussen de distelen zo is mijn liefste
onder de jonge meisjes.
3 Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo
is mijn geliefde onder de jonge mannen. In zijn
schaduw begeer ik te zitten en zoet is zijn vrucht
voor mijn verhemelte.
4 Hij heeft mij gebracht naar het wijnhuis en zijn
banier over mij was de liefde.
5 Sterkt mij met rozijnenkoeken, verkwikt mij met
appels, want ik bezwijm van liefde.
6 Zijn linkerarm is onder mijn hoofd en zijn rechter-
arm omvangt mij!
7 Ik bezweer u, dochters van Jeruzalem, bij de gazel-
len of bij de hinden des velds: wekt de liefde niet
op en prikkelt haar niet, voordat het haar behaagt.
8 Hoor, mijn geliefde! Zie, daar komt hij, springend
over de bergen, huppelend over de heuvelen.
9 Mijn geliefde is als een gazel of het jong van een
hert. Zie, hij staat achter onze muur, kijkend door
de vensters, spiedend door de tralien.
10 Mijn geliefde gaat tot mij spreken: Sta toch op,
mijn liefste, mijn schone, en kom.
11 Want zie, de winter is voorbij, de regen is over,
verdwenen.
12 De bloemen vertonen zich op het veld, de zangtijd
is aangebroken, en ‘t gekir van de tortel wordt
gehoord in ons land.

13 De vijgeboom laat zijn vroege vrucht zwellen, en
de wijnstokken in bloei geven geur. Sta op, kom,
mijn liefste, mijn schone, kom!
14 Mijn duif in de rotskloof, in de schuilhoek van de
bergwand, laat mij uw gedaante zien, laat mij uw
stem horen, want zoet is uw stem en uw gedaante
is bekoorlijk.
15 Vangt ons de vossen, de kleine vossen, die de
wijngaarden verderven, nu onze wijngaarden in
bloei staan.
16 Mijn geliefde is van mij en ik ben van hem, die te
midden der lelien weidt,
17 Tot de avondwind waait en de schaduwen vlieden.
Wend u dan hierheen, en doe als de gazel, mijn
geliefde, of als het jong van een hert op de gek-
loofde bergen.

Hooglied 3

1 Op mijn legerstede des nachts zocht ik mijn ziels-
beminde; ik zocht hem, maar ik vond hem niet.
2 Ik wil opstaan en rondgaan in de stad, op straten
en pleinen en mijn zielsbeminde zoeken; ik zocht
hem, maar ik vond hem niet.
3 De wachters, die in de stad hun ronde deden, trof-
fen mij aan; Hebt gij ook mijn zielsbeminde
gezien?
4 Nauwelijks was ik hen voorbijgegaan, of daar vond
ik mijn zielsbeminde. Ik greep hem vast en wilde
hem niet loslaten, totdat ik hem gebracht had in
het huis van mijn moeder, in de kamer van haar
die mij gebaard heeft.
5 Ik bezweer u, dochters van Jeruzalem, bij de gazel-
len of bij de hinden des velds, wekt de liefde niet
op en prikkelt haar niet, voordat het haar behaagt.
6 Wat trekt daar op uit de woestijn, als zuilen van
rook, omgeurd van mirre en wierook en allerlei
reukwerk van de koopman?
7 Zie, dat is Salomo's draagstoel, omringd door
zestig helden, uit de helden van Israel,
8 Allen het zwaard houdend, geoefend ten strijde,
elk met het zwaard aan zijn heup vanwege de ver-
schrikking in de nacht.
9 Koning Salomo maakte zich een draagkoets uit
hout van de Libanon.

10 De spijlen maakte hij van zilver, de leuning van
goud, de zitting van purper, het binnenwerk met
een bekleding van liefdesgeschenken, afkomstig
van de dochters van Jeruzalem.
11 Gaat uit, dochters van Sion, aanschouwt koning
Salomo, met de kroon, waarmee zijn moeder hem
kroonde op de dag van zijn bruiloft, op de dag
van de vreugde zijns harten.

Hooglied 4

1 Zie, gij zijt schoon, mijn liefste, o, gij zijt schoon; uw ogen zijn als duiven, door uw sluier heen, uw haar is als een kudde geiten, die neergolven van Gileads gebergte.

2 Uw tanden zijn als een kudde geschoren schapen, die opkomen uit het wed, alle met tweelingen, en zonder jongen is er geen.

3 Als een scharlaken draad zijn uw lippen en liefelijk is uw mond. Als een gespleten granaatappel zijn uw slapen, door uw sluier heen.

4 Uw hals is als de Davidstoren, die gebouwd is met tinnen; de duizend schilden hangen daaraan, en alle zijn beukelaars van helden.

5 Uw beide borsten zijn als tweelingjongen van gazellen, die te midden van de lelien weiden.

6 Tot de avondwind waait en de schaduwen vlieden, wil ik naar de mirreberg gaan, naar de wierookheuvel.

7 Alles is schoon aan u, mijn liefste, zonder enig gebrek zijt gij.

8 Kom bij mij van de Libanon, bruid, kom bij mij van de Libanon, daal af van de top van de Amana, de top van de Senir, de Hermon, van de holen der leeuwen, van de bergen der panters.

9 Gij hebt mij betoverd, mijn zuster, bruid, betoverd met een blik van uw ogen, met een snoer van uw halsversiersel.

10 Hoe kostelijk is uw liefde, mijn zuster, bruid, hoe-
veel heerlijker uw liefde dan wijn, en de geur van
uw olien dan alle specerijen.
11 Van honigzeem druppelen uw lippen, bruid, honig
en melk is onder uw tong; en de geur van uw kle-
deren is als de geur van de Libanon.
12 Een afgesloten hof zijt gij, mijn zuster, bruid, een
afgesloten wel, een verzegelde bron.
13 Wat uit u opspruit, is een lusthof van granaatap-
pelbomen, met kostelijke vruchten, hennabloemen
en nardusplanten,
14 Nardus en saffraan, kalmus en kaneel, met allerlei
wierookstruiken, mirre en aloe, met al de kostbaar-
ste specerijen.
15 Fontein der hoven, bron van levend water, beken
van de Libanon!
16 Ontwaak, noordenwind, en kom, zuidenwind,
doorwaai mijn hof, opdat zijn balsemgeuren stro-
men! Mijn geliefde kome tot zijn hof en ete daar-
van de kostelijke vrucht.

Hooglied 5

1 Ik ben gekomen tot mijn hof, mijn zuster, bruid, ik
plukte mijn mirre en mijn balsem, ik at mijn raat
en mijn honig, ik dronk mijn wijn en mijn melk.
Eet, vrienden, drinkt, en wordt dronken, genoten.
2 Ik sliep, maar mijn hart was wakker. Hoor, mijn
geliefde klopt aan. Doe mij open, mijn zuster, mijn
liefste, mijn duive, mijn volmaakte, want mijn
hoofd is vol dauw, mijn lokken zijn vol druppels
van de nacht.
3 Ik heb mijn kleed reeds afgelegd, hoe zou ik het
weer aandoen? Ik heb mijn voeten gewassen, hoe
zou ik ze weer verontreinigen?`
4 Mijn geliefde stak zijn hand door de opening en
mijn hart werd onstuimig over hem.
5 Ik stond op om mijn geliefde open te doen, mijn
handen dropen van mirre, mijn vingers van vloei-
ende mirre op de greep van de grendel.
6 Ik deed mijn geliefde open, maar mijn geliefde
was weg, verdwenen! Mijn ziel bezwijmde, toen hij
sprak, ik zocht hem, maar vond hem niet, ik riep
hem, maar hij antwoordde mij niet.
7 De wachters, die in de stad hun ronde deden, trof-
fen mij aan, zij sloegen mij, verwondden mij, zij
rukten mij het overkleed af, de wachters der
muren.
8 Ik bezweer u, dochters van Jeruzalem, indien gij
mijn geliefde vindt, wat zult gij hem melden? Dat
ik bezwijm van liefde.

9 Wat heeft uw geliefde voor boven een ander, o
schoonste der vrouwen? Wat heeft uw geliefde
voor boven een ander, dat gij ons aldus bezweert?
10 Mijn geliefde is blank en rood, uitblinkend boven
tienduizend.
11 Zijn hoofd is fijn goud, gelouterd goud, zijn lok-
ken zijn golvend, ravezwart.
12 Zijn ogen zijn als duiven bij waterbeken, badend
in melk, zittend bij een overvloedige bron.
13 Zijn wangen zijn als balsembedden, perken van
kruiden, zijn lippen zijn lelien, druipend van vloei-
ende mirre.
14 Zijn armen zijn gouden rollen, bezet met
Tarsisstenen, zijn lichaam is een kunstwerk van
ivoor, bedekt met lazuursteen.
15 Zijn benen zijn witmarmeren zuilen, rustend op
voetstukken van gelouterd goud; zijn gestalte is als
de Libanon, uitgelezen als de ceders.
16 Zijn verhemelte is enkel zoetheid, en alles aan hem
bekoorlijkheid. Zo is mijn geliefde, zo is mijn
vriend, dochters van Jeruzalem.

Hooglied 6

1 Waarheen is uw geliefde gegaan, o schoonste der
vrouwen? Waarheen heeft uw geliefde zich
gewend? Want wij willen hem met u zoeken.
2 Mijn geliefde is afgedaald naar zijn hof, naar de
balsembedden, om zich te vermeien in de hoven,
om lelien te plukken.
3 Van mijn geliefde ben ik en van mij is mijn gelief-
de, die te midden der lelien weidt.
4 Schoon zijt gij, mijn liefste, als Tirsa, liefelijk als
Jeruzalem, geducht als krijgsscharen met banieren.
5 Wend uw ogen van mij af, want in verwarring
brengen zij mij; uw haar is als een kudde geiten,
die neergolven van Gilead.
6 Uw tanden zijn als een kudde ooien, die opkomen
uit het wed, alle met tweelingen, en zonder jon-
gen is er geen.
7 Als een gespleten granaatappel zijn uw slapen,
door uw sluier heen.
8 Zestig koninginnen zijn er, tachtig bijvrouwen, en
jonkvrouwen zonder tal.
9 Maar enig is zij, mijn duif, mijn volmaakte, een
enige was zij voor haar moeder, een reine voor wie
haar gebaard heeft. Meisjes zien haar, en prijzen
haar gelukkig; koninginnen en bijvrouwen, en
loven haar.
10 Wie is zij, die opgaat als de dageraad, schoon als
de blanke maan, stralend als de gloeiende zon,
geducht als krijgsscharen?

11 Naar de notenhof daalde ik af om te zien naar de
bloesems van het dal, om te zien of de wijnstok
botte, de granaatappelbomen bloeiden.
12 Ik kende mijzelve niet; gij hebt mij op vorstelijke
wagens geplaatst.
13 Wend u, wend u, gij Sulammitische, wend u, wend
u, dat wij u bezien!` Wat wilt gij naar de
Sulammitische zien als naar de reidans van
Machanaim?`

Hooglied 7

1 Hoe schoon zijn uw schreden in de sandalen, vor-
stendochter! De welvingen van uw heupen zijn als
sieraden, werk van meesterhanden.
2 Uw navel is een welgerond bekken, waaraan geen
gemengde wijn ontbreke; uw schoot is een tarwe-
hoop, omzoomd met lelien.
3 Uw beide borsten zijn als tweelingjongen van
gazellen.
4 Uw hals is als de ivoren toren, uw ogen zijn als de
vijvers van Chesbon bij de poort Bat-rabbim, uw
neus is als de toren van de Libanon, uitziende op
Damascus.
5 Uw hoofd op u is als de Karmel, uw haardos is als
purper: een Koning is gevangen in die lokken.
6 Hoe schoon zijt gij, liefde; hoe heerlijk onder wat
men verlangen kan!
7 Ja, uw ranke gestalte is als een palm, en uw bor-
sten zijn als dadeltrossen.
8 Ik zeide: Ik wil die palm beklimmen en zijn vruch-
tentrossen plukken. Mogen uw borsten als drui-
ventrossen zijn, de geur van uw adem zij als
appels,
9 Uw verhemelte als de kostelijkste wijnƒ die regel-
recht mijn geliefde toestroomt, en in zijn slaap
naar zijn lippen vloeit.
10 Van mijn geliefde ben ik, en naar mij gaat zijn
begeerte uit.

11 Kom, mijn geliefde, laten wij uitgaan naar het veld, laten wij vernachten tussen de hennabloemen.
12 Laten wij vroeg naar de wijngaarden gaan en zien of de wijnstok uitbot, of de bloesems zijn opengesprongen, de granaten bloeien. Daar zal ik u mijn liefde geven.
13 De liefdesappelen geven hun geur, en bij onze deuren groeien allerlei kostelijke vruchten, jonge en oude: ik heb ze voor u, mijn geliefde, bewaard.

Hooglied 8

1 Och, waart gij als mijn broeder, aan de borst van
mijn moeder gezoogd! Vond ik u dan buiten, ik
kuste u en niemand zou mij daarom laken.
2 Ik zou u leiden, ik zou u brengen naar het huis van
mijn moeder, die mij opvoedt; van geurige wijn
zou ik u te drinken geven, van de jonge wijn mij-
ner granaatappelen.
3 Zijn linkerarm is onder mijn hoofd en zijn rechter-
arm omvangt mij.
4 Ik bezweer u, dochters van Jeruzalem, waarom wilt
gij de liefde opwekken en prikkelen, voordat het
haar behaagt?
5 Wie trekt daar op uit de woestijn, leunend op haar
geliefde? Onder de appelboom wekte ik u, daar
ontving u uw moeder, daar ontving zij, die u baar-
de.
6 Leg mij als een zegel aan uw hart als een zegel
aan uw arm. Want sterk als de dood is de liefde
onverbiddelijk als het rijk van de doden de harts-
tocht, haar vlammen zijn vuurvlammen, een vuur-
gloed des Heren.
7 Vele wateren kunnen de liefde niet blussen en
rivieren spoelen haar niet weg. Al bood iemand
alles wat hij bezit voor de liefde, smadelijk zou
men hem afwijzen.
8 Wij hebben een jonge zuster, die nog geen bor-
sten heeft. Wat zullen wij met onze zuster doen
ten dage, dat iemand naar haar dingt?

9 Als zij een muur is, dan bouwen wij daarop een
zilveren tinne; maar als zij een deur is, dan sluiten
wij haar af met cederen planken.
10 Ik was een muur en mijn borsten waren als torens.
Toen werd ik in zijn ogen als een, die overgave
aanbiedt.
11 Salomo bezat een wijngaard te Baal-hamon. Hij
gaf die wijngaard aan bewakers, ieder geeft voor
de vrucht daarvan duizend zilverlingen.
12 Mijn wijngaard, de mijne, ligt voor mij; de duizend
laat ik aan u, Salomo, en tweehonderd aan de
bewakers van zijn vrucht.
13 Gij bewoonster der hoven, naar uw stem luisteren
de makkers, laat ze mij horen.
14 Haast u, mijn geliefde, en doe als de gazel of als
het hertejong op bergen vol balsemkruid.

Jesaja 1

1 Het gezicht van Jesaja, de zoon van Amoz, dat hij heeft gezien over Juda en Jeruzalem in de dagen van Uzzia, Jotam, Achaz en Jechizkia, koningen van Juda.

2 Hoort, hemelen, en aarde, neig uw oor, want de Here spreekt: Ik heb kinderen grootgebracht en opgevoed, maar zij zijn van Mij afvallig geworden.

3 Een rund kent zijn eigenaar en een ezel de krib van zijn meester, maar Israel heeft geen begrip, mijn volk geen inzicht.

4 Wee het zondige volk, de natie, beladen met ongerechtigheid, het gebroed van boosdoeners, de verdorven kinderen. Zij hebben de Here verlaten, de Heilige Israels versmaad, zich achterwaarts gewend.

5 Waar wilt gij nog meer geslagen worden, dat gij voortgaat met af te wijken? Het gehele hoofd is ziek, het gehele hart vol krankheid;

6 Van de voetzool af tot de schedel is er niets gaaf; wonden, striemen en verse kwetsuren, die niet uitgedrukt zijn noch verbonden noch met olie verzacht.

7 Uw land is een woestenij; uw steden zijn met vuur verbrand; uw akker, daarvan eten vreemden voor uw ogen: een woestenij, als door vreemden onderstboven gekeerd.

8 En de dochter van Sion is achtergebleven als een hut in een wijngaard, als een nachthut in een komkommerveld, als een belegerde stad.

9 Indien de Here der heerscharen ons niet enige wei-
nige ontkomenen had overgelaten, waren wij als
Sodom geworden, aan Gomorra gelijk.
10 Hoort het woord des Heren, bestuurders van
Sodom; neigt uw oor tot de onderwijzing van onze
God, volk van Gomorra.
11 Waartoe dient Mij de menigte uwer slachtoffers?
zegt de Here; oververzadigd ben Ik van de bran-
doffers van rammen en het vet van mestkalveren,
en aan het bloed van stieren, schapen en bokken
heb Ik geen welgevallen.
12 Wanneer gij komt om voor mijn aangezicht te ver-
schijnen; wie heeft dit van u verlangd mijn voor-
hoven plat te treden?
13 Gaat niet voort met huichelachtige offers te bren-
gen; gruwelijk reukwerk is het Mij; nieuwe maan
en sabbat, het bijeenroepen der samenkomsten. Ik
verdraag het niet: onrecht met feestelijke vergade-
ring.
14 Uw nieuwemaansdagen en uw feesten haat Ik met
heel mijn ziel, zij zijn Mij een last. Ik ben moede
ze te dragen.
15 Wanneer gij uw handen uitbreidt, verberg Ik mijn
ogen voor u; zelfs wanneer gij het gebed verme-
nigvuldigt, hoor Ik niet; uw handen zijn vol bloed.
16 Wast u, reinigt u, doet uw boze daden uit mijn
ogen weg; houdt op kwaad te doen;

17 Leert goed te doen, tracht naar recht, houdt de
geweldenaar in toom, doet recht aan de wees, ver-
dedigt de rechtszaak der weduwe.
18 Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de
Here; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen
wit worden als sneeuw; al waren zij rood als kar-
mozijn, zij zullen worden als witte wol.
19 Als gij gewillig zijt en luistert, zult gij het goede
des lands eten;
20 Maar als gij weigert en weerspannig zijt, zult gij
door het zwaard worden verteerd, want de mond
des Heren heeft het gesproken.
21 Hoe is de getrouwe veste tot een ontuchtige
geworden, zij die vervuld was van recht, en waarin
gerechtigheid overnachtte, en nu; enkel moorde-
naars!
22 Uw zilver is met onzuivere bestanddelen ver-
mengd, uw edele wijn is met water vervalst.
23 Uw vorsten zijn opstandelingen en metgezellen
der dieven; ieder van hen is belust op geschenken
en jaagt beloningen na; aan de wees doen zij geen
recht en de rechtszaak der weduwe vindt bij hen
geen gehoor.
24 Daarom luidt het woord van de Here, de Here der
heerscharen, de Machtige Israels: Wee, Ik zal
wraak oefenen aan mijn tegenstanders en Ik wil
Mij wreken op mijn vijanden;
25 Ik wil mijn hand tegen u keren en Ik zal uw slak-
ken als met loog uitzuiveren en al uw looddelen
verwijderen;

26 Uw rechters zal Ik weer maken als weleer en uw
raadsheren als in den beginne. Daarna zal men u
noemen: stad der gerechtigheid, getrouwe veste.
27 Sion zal door recht verlost worden, en wie daaruit
zich bekeren, door gerechtigheid;
28 Maar er zal verplettering zijn van de overtreders
en de zondaars tezamen, en wie de Here verlaten,
zullen vergaan.
29 Want gij zult beschaamd worden over de terebin-
ten die gij hebt begeerd, en gij zult schaamrood
worden over de tuinen die gij verkoren hebt.
30 Want gij zult worden als een terebint waarvan het
loof afvalt, en als een tuin die geen water heeft.
31 En de sterke zal tot afval van vlas worden en zijn
werk tot een vonk, en zij zullen beide tezamen
verbranden, zonder dat er iemand blust.

Jesaja 2

1 Het woord, dat Jesaja, de zoon van Amoz, aan-
schouwd heeft over Juda en Jeruzalem.
2 En het zal geschieden in het laatste der dagen:
dan zal de berg van het huis des Heren vaststaan
als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn
boven de heuvelen. En alle volkeren zullen der-
waarts heenstromen
3 En vele natien zullen optrekken en zeggen: Komt,
laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het
huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aan-
gaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewan-
delen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des
Heren woord uit Jeruzalem.
4 En Hij zal richten tussen volk en volk en rechtspre-
ken over machtige natien. Dan zullen zij hun
zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun spe-
ren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een
ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de
oorlog niet meer leren.
5 Huis van Jakob, komt, laten wij wandelen in het
licht des Heren.
6 Voorwaar, Gij hebt uw volk, het huis van Jakob,
verworpen, omdat het geheel beinvloed is door
het Oosten en toverij pleegt als de Filistijnen en
samendoet met kinderen van buitenlanders.
7 Zijn land is vol zilver en goud en aan zijn schatten
is geen einde; ook is zijn land vol paarden en aan
zijn wagens is geen einde;

8 Ook is zijn land vol afgoden: voor het werk van
eigen handen, voor wat eigen vingers hebben
gemaakt, buigt men zich neder.
9 Zo verlagen zich de mensen en vernederen de
mannen zich. Vergeef het hun niet.
10 Ga in de rotskloven en verberg u in de grond voor
de verschrikking des Heren en voor de luister zij-
ner majesteit.
11 De verwaten ogen der mensen worden vernederd
en de trots der mannen wordt neergebogen en de
Here alleen is te dien dage verheven.
12 Want er is een dag van de Here der heerscharen
tegen al wat hoogmoedig is en trots en tegen al
wat zich verheft, opdat het vernederd worde;
13 Tegen alle trotse en hoge ceders van de Libanon
en alle eiken van Basan,
14 Tegen alle trotse bergen en alle hoge heuvels,
15 Tegen elke hoge toren en elke steile muur,
16 Tegen alle schepen van Tarsis en alle kostbare
kunstschatten.
17 Dan wordt de verwatenheid der mensen neergebo-
gen en de trots der mannen vernederd, en de Here
alleen is te dien dage verheven,
18 En de afgoden zullen volkomen verdwijnen.

19 Dan kruipt men in de spelonken der rotsen en in
de holen van de grond voor de verschrikking des
Heren en voor de luister zijner majesteit, wanneer
Hij opstaat om de aarde te verschrikken.
20 Te dien dage zal de mens zijn zilveren en gouden
afgoden, die hij zich gemaakt had om zich daar-
voor neer te buigen, voor de ratten en de vleer-
muizen werpen,
21 Bij zijn vlucht in de rotsholten en in de bergsple-
ten vanwege de verschrikking des Heren en de
luister zijner majesteit, wanneer Hij opstaat om de
aarde te verschrikken.
22 Laat toch af van de mens, wiens adem in zijn neus
is, want wat is hij te achten?

Jesaja 3

1 Voorwaar, zie, de Here, de Here der heerscharen,
neemt steun en stut uit Jeruzalem en Juda weg:
elke steun van brood en elke steun van water;
2 Held en krijgsman, rechter en profeet, waarzegger
en oudste,
3 Hoofdman over vijftig en aanzienlijke, raadsheer
en kundig handwerksman en schrander bezweer-
der.
4 En knapen zal Ik hun tot vorsten geven en de
moedwil zal over hen heersen.
5 Dan zal het volk dringen, man tegen man, de een
tegen de ander; de knaap zal op de oude en de
verachte op de geeerde losstormen.
6 Wanneer iemand een ander van zijn familie aan-
grijpt [met] [de] [woorden]: Gij hebt een mantel,
wees onze aanvoerder en laat deze puinhoop
onder uw hoede zijn;
7 Dan zal deze te dien dage uitroepen: Ik kan geen
heelmeester zijn, en in mijn huis is brood noch
mantel, gij moet mij niet tot aanvoerder over het
volk aanstellen.
8 Want Jeruzalem struikelt en Juda valt, omdat hun
woorden en daden tegen de Here zijn en zij de
blik zijner heerlijkheid tarten.

9 Hun partijdigheid getuigt tegen hen en hun zonde
verkondigen zij onverholen evenals Sodom. Wee
hun, want zij berokkenen zichzelf onheil.
10 Zegt van de rechtvaardige, dat het hem zal wel-
gaan, want hij zal de vrucht zijner daden eten.
11 Wee de goddeloze, het zal hem slecht gaan, want
het werk zijner handen zal hem worden vergolden.
12 De tyrannen van mijn volk zijn kinderen, en vrou-
wen overheersen het. Mijn volk, uw leiders zijn
verleiders en zij maken de weg die u tot pad
moest zijn, tot een doolweg.
13 De Here maakt zich gereed om zijn rechtsgeding
te voeren en Hij staat klaar om volken te richten.
14 De Here zal in het gericht gaan met de oudsten en
de vorsten van zijn volk; gij toch, gij hebt de wijn-
gaard verwoest; wat de ellendige ontroofd is, is in
uw huizen.
15 Wat bezielt u, dat gij mijn volk vertrapt en ellendi-
gen mishandelt? luidt het woord van de Here, de
Here der heerscharen.
16 Voorts zeide de Here: Omdat de dochters van Sion
verwaten geworden zijn en rondlopen met gerekte
hals en lonkende ogen, omdat zij met trippelende
gang wandelen en haar voetringen laten rinkelen,
17 Zo zal de Here de schedel der dochters van Sion
schurftig maken en de Here zal haar schaamte ont-
bloten.

18 Te dien dage zal de Here wegnemen de pronk der
voetringen, de voorhoofdbanden, maantjes,
19 Oorhangers, armbanden, sluiers,
20 Hoofddoeken, voetkettinkjes, gordels, reukflesjes,
tovermiddelen,
21 Zegelringen, neusringen,
22 Feestgewaden, mantels, omslagdoeken, tasjes,
23 Handspiegels, onderkleding, hoofdtooi en overkle-
ding.
24 Dan zal er in plaats van balsemgeur vunsheid zijn,
in plaats van een gordel een touw, in plaats van
haarvlechten kaalheid, in plaats van een pronkge-
waad omgording met een rouwkleed, een brand-
merk in plaats van schoonheid.
25 Uw mannen zullen vallen door het zwaard en uw
helden in de strijd,
26 En de poorten der stad zullen zuchten en jamme-
ren, en uitgeschud zal deze ter aarde neerzitten.

Jesaja 4

1 Zeven vrouwen zullen te dien dage een man aangrijpen en zeggen: Ons eigen brood willen wij eten en ons eigen kleed aantrekken, laat ons slechts uw naam dragen, neem onze smaad weg.
2 Te dien dage zal wat de Here doet uitspruiten tot sieraad en heerlijkheid zijn, en de vrucht des lands tot glorie en luister voor de ontkomenen van Israel.
3 En het zal geschieden, dat wie overgebleven is in Sion, overgelaten in Jeruzalem, heilig zal heten; ieder die in Jeruzalem ten leven is opgeschreven,
4 Wanneer de Here het vuil der dochters van Sion zal hebben afgewassen en de bloedvlekken van Jeruzalem daaruit zal hebben weggespoeld door de Geest van gericht en van uitdelging.
5 Dan zal de Here over het gehele gebied van de berg Sion en over de samenkomsten die daar gehouden worden, des daags een wolk scheppen en des nachts een schijnsel van vlammend vuur, want over al wat heerlijk is, zal een beschutting zijn.
6 En er zal een hut zijn tot een schaduw des daags tegen de hitte, en tot een schuilplaats en een toevlucht tegen stortbui en regen.

Jesaja 5

1 Ik wil van mijn geliefde zingen, het lied van mijn
beminde over zijn wijngaard. Mijn geliefde had
een wijngaard op een vruchtbare heuvel;
2 Hij spitte hem om, zuiverde hem van stenen,
beplantte hem met edele wijnstokken, bouwde
daarin een toren en hieuw ook een perskuip daarin
uit. En hij verwachtte, dat de wijngaard goede
druiven zou voortbrengen, maar hij bracht wilde
druiven voort.
3 Nu dan, inwoners van Jeruzalem en mannen van
Juda, spreekt toch recht tussen Mij en mijn wijn-
gaard.
4 Wat was er nog aan mijn wijngaard te doen, dat Ik
er niet aan gedaan heb? Waarom verwachtte Ik,
dat hij goede druiven zou voortbrengen, en bracht
hij wilde druiven voort?
5 Nu dan, Ik wil u doen weten, wat Ik met mijn
wijngaard ga doen: zijn doornhaag wegnemen,
opdat hij verwoest worde; zijn muur doorbreken,
opdat hij vertrapt worde;
6 Ik zal hem tot een wildernis maken, hij zal
gesnoeid noch behakt worden, zodat er dorens en
distels opschieten; en Ik zal de wolken gebieden,
dat zij op hem geen regen doen vallen.

7 Welnu, de wijngaard van de Here der heerscharen
is het huis Israels, en de mannen van Juda zijn de
planten waarin Hij vreugde heeft; Hij verwachtte
goed bestuur, maar zie, het was bloedbestuur;
rechtsbetrachting, maar zie, het was rechtsver-
krachting.
8 Wee hun die huis aan huis voegen, akker aan akker
trekken, totdat er geen plaats meer is, en gij alleen
de gezeten lieden zijt in het land.
9 De Here der heerscharen sprak tot mij: Voorwaar,
vele huizen zullen verwoest worden, grote en
schone zonder bewoner zijn;
10 Want tien juk wijngaard zullen slechts een bath
opleveren en een homer zaaikoren zal slechts een
efa opleveren.
11 Wee hun die reeds des morgens vroeg bedwelmen-
de drank zoeken; die laat in de nacht opblijven,
terwijl de wijn hen verhit.
12 Dan bestaat hun feest in citer en harp, tamboerijn,
fluit en wijn, maar op het doen des Heren letten
zij niet en het werk zijner handen zien zij niet.
13 Daarom gaat mijn volk in ballingschap wegens
gemis aan begrip, zijn edelen worden hongerlij-
ders, en zijn menigte versmacht van dorst.

14 Daarom doet het dodenrijk zijn keel wijd open en
spert het zijn muil op, mateloos, zodat daarin ver-
zinkt de luister van dit volk, zijn menigte, zijn ged-
ruis en al wat daarin dartel is.
15 Dan wordt de mens verlaagd en de man wordt
vernederd, ook worden de ogen der hoogmoedi-
gen vernederd.
16 Maar de Here der heerscharen wordt verhoogd
door recht en de heilige God wordt geheiligd door
gerechtigheid.
17 Dan zullen de schapen grazen als op hun eigen
weide, en vreemdelingen zullen in de puinhopen
der weldoorvoeden zoeken wat van hun gading is.
18 Wee hun die de ongerechtigheid tot zich trekken
met koorden van valsheid en de zonde als met een
wagentouw;
19 Die zeggen: Hij haaste Zich, Hij volvoere snel zijn
werk, opdat wij het zien; het raadsbesluit van de
Heilige Israels nadere en kome, opdat wij het leren
kennen.
20 Wee hun die het kwade goed noemen en het
goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht en
licht als duisternis; die bitter doen doorgaan voor
zoet en zoet voor bitter.
21 Wee hun die in eigen oog wijs zijn en in eigen
oordeel verstandig.
22 Wee hun die helden zijn in het drinken van wijn
en dapperen in het mengen van bedwelmende
drank;

23 Die voor een geschenk de schuldige vrijspreken en
de rechtvaardige zijn gerechtigheid ontnemen.
24 Daarom zal, zoals een vuurtong stoppelen verteert
en brandend stro ineenzinkt, hun wortel als molm
worden en hun bloesem als stof opstuiven, omdat
zij de wet van de Here der heerscharen verworpen
en het woord van de Heilige Israels hebben vers-
maad.
25 Daarom is de toorn des Heren tegen zijn volk ont-
brand en heeft Hij zijn hand daartegen uitgestrekt
en slaat Hij het, zodat de bergen beven en de lij-
ken midden op de straten liggen als vuilnis.
Ondanks dit alles keert zijn toorn zich niet af en
blijft zijn hand uitgestrekt.
26 Daarom heft Hij een banier op voor het volk in de
verte en Hij fluit het tot Zich van het einde der
aarde; zie, haastig, ijlings komt het.
27 Geen vermoeide of struikelende is erbij; het slui-
mert noch slaapt; de gordel zijner heupen wordt
niet losgemaakt en de riem zijner schoenen breekt
niet;
28 Zijn pijlen zijn gescherpt en al zijn bogen zijn
gespannen; de hoeven zijner paarden zijn als keis-
teen en zijn raderen als een wervelwind;

29 Zijn gebrul is als dat ener leeuwin en het brult als jonge leeuwen; het gromt, grijpt buit en bergt die, zonder dat iemand redding brengt.
30 Het zal te dien dage over hen heenbruisen als het bruisen der zee; aanschouwt men de aarde, zie, er is benauwende duisternis, en het licht is verduisterd door de wolken.

Jesaja 6

1 In het sterfjaar van koning Uzzia zag ik de Here
zitten op een hoge en verheven troon en zijn
zomen vulden de tempel.
2 Serafs stonden boven Hem; ieder had zes vleugels:
met twee bedekte hij zijn aangezicht, met twee
bedekte hij zijn voeten en met twee vloog hij.
3 En de een riep de ander toe: Heilig, heilig, heilig is
de Here der heerscharen, de ganse aarde is van
zijn heerlijkheid vol.
4 En de dorpelposten beefden van het luide roepen
en het huis werd vervuld met rook.
5 Toen zeide ik: Wee mij, ik ga ten onder, want ik
ben een man, onrein van lippen, en woon te mid-
den van een volk, dat onrein van lippen is; en mijn
ogen hebben de Koning, de Here der heerscharen,
gezien.
6 Maar een der serafs vloog naar mij toe met een
gloeiende kool, die hij met een tang van het altaar
genomen had;
7 Hij raakte mijn mond daarmede aan en zeide: Zie,
deze heeft uw lippen aangeraakt; nu is uw onge-
rechtigheid geweken en uw zonde verzoend.
8 Daarop hoorde ik de stem des Heren, die zeide:
Wie zal Ik zenden en wie zal voor Ons gaan? En ik
zeide: Hier ben ik, zend mij.

9 Toen zeide Hij: Ga, zeg tot dit volk: Hoort aldoor,
maar verstaat niet, en ziet aldoor, maar merkt niet
op.
10 Maak het hart van dit volk vet, maak zijn oren
doof en doe zijn ogen dichtkleven, opdat het met
zijn ogen niet zie en met zijn oren niet hore en
opdat zijn hart niet versta, zodat het zich niet
bekere en genezen worde.
11 Toen vroeg ik: Hoelang, Here? Hij antwoordde:
Totdat de steden verwoest zijn, zodat er geen
inwoner meer is, en de huizen, zodat er geen
mens meer in is, en het bouwland verwoest is tot
een wildernis,
12 En de Here de mensen ver verwijderd heeft en het
verlaten gebied in het land groot is.
13 Is daarin nog een tiende deel, dan zal dit weer
verwoest worden. Evenals van een terebint en een
eik na het vellen een tronk overblijft, zo zal zijn
tronk een heilig zaad zijn.

Jesaja 7

1 Het geschiedde nu in de dagen van Achaz, de
zoon van Jotam, de zoon van Uzzia, de koning van
Juda, dat Resin, de koning van Aram, met Pekach,
de zoon van Remaljahu, de koning van Israel,
tegen Jeruzalem ten strijde trok; maar hij kon in de
strijd daartegen de overhand niet behalen.
2 Toen men het koningshuis van David berichtte:
Aram is neergestreken op Efraim, beefde zijn hart
en ook het hart van zijn volk, zoals de bomen van
het woud beven voor de wind.
3 Toen zeide de Here tot Jesaja: Ga Achaz tegemoet,
gij en uw zoon Sear-jasub naar het einde van de
waterleiding van de bovenste vijver, naar de weg
van het Vollersveld,
4 En zeg tot hem: tracht rustig te blijven, vrees niet,
uw hart versage niet voor deze twee rokende
stompen brandhout: voor de brandende toorn van
Resin en Aram en de zoon van Remaljahu.
5 Omdat Aram kwaad tegen u beraamd heeft, Efraim
en de zoon van Remaljahu, door te zeggen:
6 Wij zullen optrekken tegen Juda, het schrik aanja-
gen, het voor ons veroveren en de zoon van
Tabeal daarin koning maken;
7 Zegt de Here Here aldus: Het zal niet bestaan en
het zal niet geschieden;

8 Maar Damascus blijft het hoofd van Aram en het
hoofd van Damascus blijft Resin (binnen nog vijf-
enzestig jaar zal Efraim verbroken worden, zodat
het geen volk meer is)
9 En Samaria blijft het hoofd van Efraim en het
hoofd van Samaria blijft de zoon van Remaljahu.
Indien gij niet gelooft, voorwaar, gij wordt niet
bevestigd.
10 En de Here ging voort tot Achaz te spreken:
11 Vraag voor u een teken van de Here, uw God, diep
in het dodenrijk of boven in den hoge.
12 Maar Achaz zeide: Ik zal er geen vragen, en de
Here niet verzoeken.
13 Toen zeide hij: Hoort toch, gij huis van David! Is
het u niet genoeg mensen te vermoeien, dat gij
ook mijn God vermoeit?
14 Daarom zal de Here zelf u een teken geven: Zie,
de jonkvrouw zal zwanger worden en een zoon
baren; en zij zal hem de naam Immanuel geven.
15 Boter en honig zal hij eten, zodra hij het kwade
weet te verwerpen en het goede te verkiezen.
16 Maar voordat de jongen weet het kwade te ver-
werpen en het goede te verkiezen, zal het land
ontvolkt zijn, voor welks beide koningen gij ang-
stig zijt.
17 De Here zal over u, over uw volk en over uws
vaders huis dagen doen aanbreken, zoals er niet
aangebroken zijn sedert de dag, dat Efraim zich
van Juda afscheidde, de koning van Assur!

18 En het zal te dien dage geschieden, dat de Here
de vliegen aan het einde van de Egyptische
Nijlarmen en de bijen in het land Assur tot Zich
fluiten zal;
19 Die zullen komen en met haar allen neerstrijken in
de dalen der steile hoogten en in de spleten der
rotsen, in alle doornheggen en op alle drinkplaat-
sen.
20 Te dien dage zal de Here met een scheermes, aan
de overzijde van de Rivier gehuurd, met de koning
van Assur, het hoofdhaar en het haar der benen
afscheren, ja, ook de baard zal Hij wegnemen.
21 En het zal te dien dage geschieden, dat een man
een jonge koe en twee schapen in het leven zal
behouden,
22 En dat hij wegens de overvloed van melk die zij
geven, boter eten zal; want boter en honig zal
ieder eten, die in het land is overgebleven.
23 En het zal te dien dage geschieden, dat elke plek,
waar duizend wijnstokken ter waarde van duizend
zilverlingen staan, voor de dorens en de distels
wezen zal;
24 Met pijl en boog zal men daar komen, want het
ganse land zal een en al dorens en distels zijn.

25 En alle bergen, die met de hak bewerkt worden,
daar zal men niet komen uit vrees voor de dorens
en distels, maar zij zullen slechts dienen om er de
runderen in te drijven en ze door de schapen te
laten vertreden.

Jesaja 8

1 De Here zeide tot mij: Neem u een groot schrijf-
bord en schrijf daarop met schrift, dat voor ieder
leesbaar is: Haastig buit, spoedig roof.
2 Dan wil Ik Mij betrouwbare getuigen nemen, de
priester Uria en Zekarja, de zoon van Jeberekjahu.
3 En ik was tot de profetes genaderd, en zij was
zwanger geworden en baarde een zoon. En de
Here zeide tot mij: Noem hem: Maher-salal Chas-
baz,
4 Want voordat de jongen zal kunnen roepen: Mijn
vader en mijn moeder, zal men de rijkdom van
Damascus en de buit van Samaria voor de koning
van Assur dragen.
5 En de Here ging voort nogmaals tot mij te spre-
ken:
6 Omdat dit volk de zacht vloeiende wateren van
Siloach versmaadt en er vreugde is bij Resin en de
zoon van Remaljahu,
7 Daarom, zie, de Here doet over hen opkomen de
machtige en geweldige wateren van de Rivier, de
koning van Assur met al zijn heerlijkheid; deze zal
buiten al zijn beddingen stijgen en buiten al zijn
oevers rijzen,
8 Binnendringen in Juda, overstromen en steeds ver-
der om zich heen grijpen, reiken tot aan de hals;
ja, zijn uitgespreide vleugelen zullen de breedte
van uw land vullen, o Immanuel.

9 Woedt, o volken, en weest verslagen; ja, neemt ter
ore, alle verre streken der aarde; gordt u aan en
weest verslagen; gordt u aan en weest verslagen.
10 Beraamt een plan, maar het wordt verbroken;
spreekt een woord, maar het zal niet tot stand
komen, want God is met ons.
11 Want aldus heeft de Here tot mij gezegd, toen zijn
hand mij overweldigde en Hij mij waarschuwde
niet op de weg van dit volk te gaan:
12 Gij zult geen samenzwering noemen alles wat dit
volk een samenzwering noemt en voor hetgeen zij
vrezen, zult gij niet vrezen noch schrikken.
13 De Here der heerscharen, Hem zult gij heilig ach-
ten en Hij moet het voorwerp van uw vrees en Hij
moet het voorwerp van uw schrik zijn.
14 Dan zal Hij tot een heiligdom zijn, en tot een
steen, waaraan men zich stoot, en tot een rots-
blok, waarover men struikelt, voor de beide huizen
van Israel, tot een klapnet en tot een valstrik voor
de inwoners van Jeruzalem.
15 En velen onder hen zullen struikelen en vallen, ver-
pletterd, gestrikt en gevangen worden.
16 Bind de getuigenis toe, verzegel de wet onder
mijn leerlingen.
17 En ik zal wachten op de Here, die zijn aangezicht
verbergt voor het huis van Jakob, ja, op Hem zal ik
hopen.

18 Zie, ik en de kinderen die mij de Here gegeven
heeft, zijn tot tekenen en tot zinnebeelden onder
Israel vanwege de Here der heerscharen, die op de
berg Sion woont.
19 En wanneer men tot u zegt: Vraagt de geesten van
doden en de waarzeggende geesten, die daar pie-
pen en mompelen. Zal een volk niet zijn God vra-
gen? Zal men voor de levenden de doden [vra-
gen]?
20 Tot de wet en tot de getuigenis! Voor wie niet
spreekt naar dit woord, is er geen dageraad.
21 Dan trekt men rond, gedrukt en hongerig, en wan-
neer men hongert, zal men in woede uitbarsten,
en zijn koning en zijn God vervloeken, en men zal
de blik omhoog richten
22 En men zal naar de aarde schouwen, en zie,
benauwdheid en duisternis, beangstigende donker-
heid, en in duisternis is men verstoten.
23 Doch er zal geen donkerheid wezen voor het land
dat in benauwdheid was. Zoals Hij in het verleden
smaad bracht over het land van Zebulon en over
het land van Naftali, zo brengt Hij in de toekomst
eer over de weg der zee, de overzijde van de
Jordaan, de landstreek der heidenen.

Jesaja 9

1 Het volk dat in donkerheid wandelt, ziet een groot
licht; over hen die wonen in een land van diepe
duisternis, straalt een licht.
2 Gij hebt het volk vermenigvuldigd, zijn vreugde
groot gemaakt; het verheugt zich voor uw aange-
zicht als met de vreugde bij de oogst, zoals men
juicht bij het verdelen van de buit.
3 Want het juk dat het drukte, en de stang op zijn
schouder, de roede van zijn drijver, hebt Gij ver-
broken als op Midjansdag.
4 Want elke schoen die dreunend stampt, en elke
mantel, in bloed gewenteld, zal verbrand worden,
een prooi van het vuur.
5 Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons
gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder
en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke
God, Eeuwige Vader, Vredevorst.
6 Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de
vrede op de troon van David en over zijn konink-
rijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht
en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid.
De ijver van de Here der heerscharen zal dit doen.
7 De Here heeft een woord gezonden in Jakob en
het is gevallen in Israel.

8 En het ganse volk zal het ervaren, Efraim en de
inwoners van Samaria, die in hoogmoed en groots-
heid van hart zeggen:
9 Tichelstenen zijn gevallen, maar met gehouwen
stenen herbouwen wij; wilde vijgebomen zijn
geveld, maar ceders zetten wij daarvoor in de
plaats.
10 Doch de Here verhief Resins tegenstanders tegen
hen en Hij hitste hun vijanden op:
11 Aram in het oosten en de Filistijnen in het westen,
zodat zij Israel gulzig verslonden. Ondanks dit alles
keert zijn toorn zich niet af en blijft zijn hand uit-
gestrekt.
12 Doch het volk heeft zich niet bekeerd tot Hem die
het sloeg, en het heeft de Here der heerscharen
niet gezocht.
13 Toen sneed de Here op een dag van Israel kop en
staart, palmtak en riet af.
14 De oude en aanzienlijke, die is de kop, en de pro-
feet die leugen onderwijst, die is de staart.
15 De leiders van dit volk waren verleiders en wie
zich leiden lieten, werden op een doolweg
gebracht.
16 Daarom verheugt de Here Zich niet over de jonge
mannen en ontfermt Hij Zich niet over de wezen
en weduwen, want elkeen is een godvergetene en
een booswicht en elke mond spreekt dwaasheid.
Ondanks dit alles keert zijn toorn zich niet af en
blijft zijn hand uitgestrekt.

17 Want goddeloosheid brandt als een vuur, dat
dorens en distels verteert en de dichte takken van
het woud aansteekt, zodat zij in rookwolken
opgaan.
18 Door de verbolgenheid van de Here der heerscha-
ren wordt het land in brand gezet, zodat het volk
tot een prooi van het vuur wordt; de ene mens
spaart de ander niet,
19 Men bijt naar rechts en toch hongert men, en men
verslindt naar links en toch wordt men niet verza-
digd, ieder verslindt het vlees van zijn eigen arm:
20 Manasse Efraim en Efraim Manasse, en samen
keren zij zich tegen Juda. Ondanks dit alles keert
zijn toorn zich niet af en blijft zijn hand uitge-
strekt.

Jesaja 10

1 Wee hun die heilloze verordeningen uitvaardigen,
en de schrijvers die lasten voorschrijven,
2 Om de geringen van het recht weg te dringen en
aan de ellendigen mijns volks het recht te ontro-
ven, zodat de weduwen hun buit worden en zij de
wezen uitplunderen.
3 Wat zult gij dan doen op de dag der bezoeking en
bij de verwoesting die uit de verte komt? Tot wie
zult gij vluchten om hulp en waar zult gij uw heer-
lijkheid laten?
4 Niets blijft over dan zich te krommen als een
geboeide; als verslagenen vallen zij. Ondanks dit
alles keert zijn toorn zich niet af en blijft zijn hand
uitgestrekt.
5 Wee Assur, die de roede van mijn toorn is en in
welks hand mijn gramschap is als een stok.
6 Tegen een godvergeten volk zal Ik [die] [koning]
zenden, en tegen de natie waarover Ik verbolgen
ben, zal Ik hem ontbieden om buit te behalen en
roof te plegen en om het volk te vertrappen als
slijk der straten.
7 Doch hij zelf bedoelt dit niet zo en zijn hart
beraamt het niet zo, want hij heeft in de zin te
verdelgen en talloze volken uit te roeien.
8 Want hij denkt: Zijn mijn vorsten niet altegader
koningen?
9 Verging het Kalno niet als Karkemis, Hamat als
Arpad, Samaria als Damascus?

10 Zoals mijn hand de koninkrijken der afgoden wist
te vinden, ofschoon hun gesneden beelden die van
Jeruzalem en Samaria overtroffen,
11 Zou ik dan niet met Jeruzalem en zijn beelden
doen, zoals ik met Samaria en zijn afgoden gedaan
heb?
12 Doch het zal geschieden, wanneer de Here zijn
ganse werk op de berg Sion en in Jeruzalem vol-
eindigd heeft, dat Ik de vrucht der hooghartigheid
van de koning van Assur bezoeken zal en de trots
van zijn hovaardige ogen,
13 Omdat hij gedacht heeft: Door de kracht van mijn
hand heb ik het gedaan en door mijn wijsheid,
want ik ben verstandig; daarom wis ik de grenzen
der volken uit, plunder hun voorraden en stoot als
een stier de inwoners neer.
14 Ja, mijn hand greep naar het vermogen der volken
als naar een vogelnest, en zoals men verlaten
eieren opraapt, raapte ik de ganse aarde weg, en
er was niet een die een vleugel verroerde, de sna-
vel opendeed of piepte.
15 Zal een bijl zich beroemen tegen hem die ermee
hakt? Zal een zaag pochen tegen hem die ze han-
teert? Alsof een stok zwaait wie hem opneemt;
alsof een staf opneemt hem die geen hout is!

16 Daarom zal de Here, de Here der heerscharen, een
tering zenden in zijn welgedaanheid, en onder zijn
heerlijkheid zal een brand branden als de brand
van een vuur.
17 Dan zal het Licht van Israel tot een vuur worden
en zijn Heilige tot een vlam, die op een dag de
distels en dorens van Assur verbrandt en verteert;
18 En de heerlijkheid van zijn woud en van zijn gaar-
de zal Hij volledig verdelgen, ja, het zal zijn als
wanneer een mens wegkwijnt,
19 En de rest van de bomen van zijn woud zal te tel-
len zijn, ja, een jongen zal ze kunnen opschrijven.
20 En het zal te dien dage geschieden, dat de rest
van Israel en wat van Jakobs huis ontkomen is, niet
langer zullen steunen op hem die ze sloeg, maar
in waarheid steunen zullen op de Here, de Heilige
Israels.
21 Een rest zal zich bekeren, de rest van Jakob, tot de
sterke God.
22 Want, al ware uw volk, o Israel, als het zand der
zee, een rest daaronder zal zich bekeren; verdel-
ging is vast besloten, overvloeiende van gerechtig-
heid.
23 Ja, een verdelging die vast besloten is, voltrekt de
Here, de Here der heerscharen, in het midden van
de ganse aarde.

24 Daarom, zo zegt de Here, de Here der heerscha-
ren: Vrees niet, o mijn volk, dat in Sion woont,
voor de Assyriers, wanneer zij u met de stok slaan
en hun staf tegen u opheffen, zoals Egypte deed.
25 Want nog een korte wijle, dan is de gramschap ten
einde en mijn toorn richt zich op hun vernietiging.
26 Dan zwaait de Here der heerscharen de gesel over
hen, zoals Midjan geslagen werd bij de rots Oreb,
en [Hij] [zwaait] zijn staf over de zee en heft die
op zoals in Egypte.
27 En het zal te dien dage geschieden, dat hun last
van uw schouder afglijden zal en hun juk van uw
hals, ja, het juk zal vernietigd worden op uw
schouder.
28 Zij overvallen Ajjat, zij trekken door Migron, te
Mikmas legeren zij hun legertros.
29 Zij trekken de bergpas door:` Geba zij ons nacht-
kwartier.` Rama siddert, Gibea Sauls vlucht.
30 Gil het uit, o dochter van Gallim! Pas op, Lais! Arm
Anatot!
31 Madmena vlucht, de inwoners van Gebim bergen
zich.
32 Nog heden stellen zij zich op te Nob: zij zwaaien
hun handen in de richting van de berg der doch-
ter van Sion, de heuvel van Jeruzalem.

33 Zie, de Here, de Here der heerscharen, houwt met
vervaarlijke kracht de loverkroon af, de rijzige
stammen worden omgehouwen en de hoge
geveld;
34 Het dichte gewas van het woud houwt Hij af met
het ijzer, en de Libanon zal vallen door de
Heerlijke.

Jesaja 11

1 En er zal een rijsje voortkomen uit de tronk van
Isai en een scheut uit zijn wortelen zal vrucht dra-
gen.
2 En op hem zal de Geest des Heren rusten, de
Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad
en sterkte, de Geest van kennis en vreze des
Heren;
3 Ja, zijn lust zal zijn in de vreze des Heren. Hij zal
niet richten naar hetgeen zijn ogen zien, noch
rechtspreken naar hetgeen zijn oren horen;
4 Want hij zal de geringen in gerechtigheid richten
en over de ootmoedigen des lands in billijkheid
rechtspreken, maar hij zal de aarde slaan met de
roede zijns monds en met de adem zijner lippen
de goddeloze doden.
5 Gerechtigheid zal de gordel zijner lendenen zijn en
trouw de gordel zijner heupen.
6 Dan zal de wolf bij het schaap verkeren en de pan-
ter zich nederleggen bij het bokje; het kalf, de
jonge leeuw en het mestvee zullen tezamen zijn,
en een kleine jongen zal ze hoeden;
7 De koe en de berin zullen samen weiden, haar jon-
gen zullen zich tezamen nederleggen, en de leeuw
zal stro eten als het rund;
8 Dan zal een zuigeling bij het hol van een adder
spelen en naar het nest van een giftige slang zal
een gespeend kind zijn hand uitstrekken.

9 Men zal geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg, want de aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken.

10 En het zal te dien dage geschieden, dat de volken de wortel van Isai zullen zoeken, die zal staan als een banier der natien, en zijn rustplaats zal heerlijk zijn.

11 En het zal te dien dage geschieden, dat de Here wederom zijn hand opheffen zal om los te kopen de rest van zijn volk, die overblijft in Assur, Egypte, Patros, Ethiopie, Elam, Sinear, Hamat en in de kustlanden der zee.

12 En Hij zal een banier opheffen voor de volken, en de verdrevenen van Israel verzamelen en de verstrooide dochters van Juda vergaderen van de vier einden der aarde.

13 Dan zal de afgunst van Efraim verdwijnen en zij die Juda benauwen, zullen uitgeroeid worden; Efraim zal niet afgunstig zijn op Juda en Juda zal Efraim niet benauwen.

14 Westwaarts zullen zij de Filistijnen op de schouder vliegen, samen zullen zij de stammen van het Oosten plunderen; naar Edom en Moab zullen zij hun hand uitstrekken en de Ammonieten zullen hun onderhorig zijn.

15 Dan zal de Here de zeeboezem van Egypte met de
ban slaan en Hij zal zijn hand tegen de Rivier
bewegen met de gloed van zijn adem, en Hij zal
haar tot zeven beken uiteenslaan en maken, dat
men geschoeid daardoor kan gaan.
16 Dan zal er een heerbaan zijn voor de rest van zijn
volk, die in Assur overblijven zal, zoals er voor
Israel geweest is ten dage, toen het optrok uit het
land Egypte.

Jesaja 12

1 En gij zult te dien dage zeggen: Ik loof U, Here, omdat Gij toornig op mij zijt geweest; uw toorn heeft zich afgewend en Gij vertroost mij.
2 Zie, God is mijn heil, ik vertrouw en vrees niet, want mijn sterkte en mijn psalm is de Here Here, en Hij is mij tot heil geweest.
3 Dan zult gij met vreugde water scheppen uit de bronnen des heils.
4 En gij zult te dien dage zeggen: Looft de Here, roept zijn naam aan, maakt onder de volken zijn daden bekend, vermeldt, dat zijn naam verheven is.
5 Psalmzingt de Here, want Hij heeft grootse dingen gedaan; dit worde bekendgemaakt op de ganse aarde.
6 Juicht en jubelt, inwoners van Sion, want groot in uw midden is de Heilige Israels.

Jesaja 13

1 De Godsspraak over Babel, die Jesaja, de zoon van Amoz, aanschouwd heeft.

2 Heft op een kale berg een banier op, roept met luider stem hun toe; wenkt met de hand, opdat zij de poorten der edelen binnentrekken.

3 Ik zelf heb mijn geheiligden een opdracht gegeven, ook heb Ik mijn helden tot voltrekking van mijn toorn geroepen, mijn van overmoed juichenden.

4 Hoor, een gedaver op de bergen als van veel volk. Hoor, een rumoer der koninkrijken van verzamelde volken. De Here der heerscharen monstert een krijgsheer.

5 Zij komen uit een ver land, van het einde des hemels, de Here en de werktuigen zijner gramschap, om de gehele aarde te verderven.

6 Jammert, want de dag des Heren is nabij; hij komt als een verwoesting van de Almachtige.

7 Daarom worden alle handen slap en elk mensenhart versmelt.

8 Ja, zij zijn verschrikt, krampen en weeen grijpen hen aan, als een barende krimpen zij ineen; de een ziet verbijsterd de ander aan, hun gelaat staat in vlam.

9 Zie, de dag des Heren komt, meedogenloos, met verbolgenheid en brandende toorn, om de aarde tot een woestenij te maken en haar zondaars van haar te verdelgen.

10 Want de sterren en de sterrenbeelden des hemels
doen hun licht niet stralen, de zon is bij haar
opgang verduisterd en de maan laat haar licht niet
schijnen.
11 Dan zal ik aan de wereld het kwaad bezoeken en
aan de goddelozen hun ongerechtigheid, en Ik zal
de trots der overmoedigen doen ophouden en de
hoogmoed der geweldenaars vernederen.
12 Ik zal de stervelingen zeldzamer maken dan gelou-
terd goud en de mensen dan fijn goud van Ofir.
13 Daarom zal Ik de hemel doen wankelen en de
aarde zal bevend van haar plaats wijken door de
verbolgenheid van de Here der heerscharen, ten
dage van zijn brandende toorn.
14 En het zal geschieden, dat zij als een opgejaagde
gazel en als schapen die niemand bijeen houdt,
zich zullen wenden ieder naar zijn eigen volk, en
zullen vluchten een ieder naar zijn eigen land.
15 Ieder die men vindt, zal doorstoken worden, en elk
die men grijpt, zal door het zwaard vallen;
16 En hun kinderen zullen voor hun ogen verpletterd
worden, hun huizen geplunderd en hun vrouwen
geschonden.
17 Zie, Ik wek tegen hen de Meden op, die zilver niet
achten, noch in goud behagen hebben;
18 Hun bogen vellen knapen: zij kennen geen erbar-
ming met de vrucht van de schoot en zelfs kinde-
ren ontzien zij niet.

19 En Babel, het sieraad der koninkrijken, de trotse
luister der Chaldeeen, zal worden als Sodom en
Gomorra, toen God ze onderstboven keerde;
20 Het zal in eeuwigheid niet meer bewoond worden,
noch bevolkt zijn van geslacht tot geslacht; geen
Arabier zal daar zijn tent opslaan, geen herders
zullen daar legeren;
21 Maar hyena’s zullen er legeren en hun huizen zul-
len vol uilen zijn; struisvogels zullen daar wonen
en veldgeesten daar rondhuppelen,
22 Wilde honden zullen huilen in de burchten en jak-
halzen in de paleizen van wellust. Weldra zal zijn
tijd komen en zijn dagen zullen niet verlengd wor-
den.

Jesaja 14

1 Want de Here zal Zich over Jakob ontfermen en
nog zal Hij Israel verkiezen en ze op hun eigen
bodem doen wonen; dan zal de vreemdeling zich
bij hen aansluiten en men zal zich voegen bij het
huis van Jakob.
2 En de volken zullen het met zich nemen en het
naar zijn eigen plaats brengen en het huis Israels
zal ze als erfelijk bezit verkrijgen op de grond des
Heren, tot slaven en tot slavinnen. Zo zullen zij
degenen die hen gevangen namen, gevangen
nemen en heersen over hun drijvers.
3 En het zal geschieden ten dage, wanneer de Here
u rust geeft van uw smart en van uw onrust en van
de harde dienst die men u heeft laten verrichten,
4 Dat gij dit spotlied op de koning van Babel zult
aanheffen: Hoe heeft de drijver opgehouden,
opgehouden is de verdrukking!
5 De Here heeft de stok der goddelozen verbroken,
de scepter der heersers,
6 Die in verbolgenheid zonder ophouden natien
sloeg, die in toorn volken vertrad in meedogenloze
vervolging.
7 De gehele aarde heeft rust, is stil; men breekt uit
in gejubel;
8 Zelfs de cypressen verheugen zich over u, de
ceders van de Libanon: Sinds gij neerligt, klimt
niemand naar ons op om ons te vellen.

9 Het dodenrijk beneden is over u in beroering om u bij uw komst te ontmoeten; het wekt de schimmen voor u op, al de bokken der aarde; het doet alle koningen der volken van hun tronen opstaan.
10 Zij allen vangen aan tot u te zeggen: Ook gij zijt krachteloos geworden als wij, gij zijt aan ons gelijk geworden;
11 Uw trots is in het dodenrijk neergeworpen, de klank uwer harpen; het gewormte ligt onder u gespreid en maden zijn uw bedekking.
12 Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, gij morgenster, zoon des dageraads; hoe zijt gij ter aarde geveld, overweldiger der volken!
13 En gij overlegdet nog wel: Ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten en zetelen op de berg der samenkomst ver in het noorden;
14 Ik wil opstijgen boven de hoogten der wolken, mij aan de Allerhoogste gelijkstellen.
15 Integendeel, in het dodenrijk wordt gij neergeworpen, in het diepste der groeve.
16 Wie u zien, beschouwen u, letten op u: Is dit de man, die de aarde deed sidderen, die koninkrijken deed beven;
17 Die de wereld tot een woestijn maakte en haar steden afbrak; die zijn gevangenen niet naar huis liet keren?

18 De koningen der volken liggen allen met ere, ieder
in zijn woning,
19 Maar gij zijt weggeworpen, ver van uw graf, als
een verafschuwde scheut, overdekt met verslage-
nen die door het zwaard doorboord zijn, die neer-
dalen naar de stenen der groeve als een wegge-
trapt aas.
20 Gij wordt met hen niet in een graf verenigd,
omdat gij uw land te gronde hebt gericht, uw volk
gedood. Nimmer wordt het nageslacht der boos-
doeners genoemd.
21 Maakt voor zijn zonen een slachtbank gereed om
de ongerechtigheid van hun vaderen; opdat zij
niet opstaan en de aarde in bezit nemen en het
oppervlak der wereld vullen met steden.
22 Zo sta Ik tegen hen op, luidt het woord van de
Here der heerscharen, en Ik roei van Babel uit
naam en rest, telg en spruit, luidt het woord des
Heren.
23 En Ik zal het maken tot een bezit van roerdompen
en tot waterpoelen, en Ik zal het wegbezemen met
de bezem der verdelging, luidt het woord van de
Here der heerscharen.
24 De Here der heerscharen heeft gezworen:
Voorwaar, zoals Ik gedacht heb, zo zal het
geschieden, en zoals Ik besloten heb, zal het tot
stand komen:

25 Ik ga Assur in mijn land verbreken en het op mijn
bergen vertreden; dan zal zijn juk van hen worden
weggenomen en weggenomen de last van hun
schouder.
26 Dit is het besluit dat gemaakt is over de ganse
aarde, en dit is de hand die uitgestrekt is over alle
volken.
27 Want de Here der heerscharen heeft een besluit
genomen; wie zal het verijdelen? En zijn hand is
uitgestrekt; wie zal haar afwenden?
28 In het sterfjaar van koning Achaz kwam deze
Godsspraak:
29 Verheug u niet, gij gans Filistea, omdat de roede
die u sloeg, verbroken is want uit de wortel der
slang zal een adder voortkomen en haar vrucht zal
een vliegende draak zijn.
30 Dan weiden de eerstgeborenen der geringen en de
armen legeren zich veilig, maar uw wortel doe Ik
van honger sterven en uw overblijfsel zal hij
doden.
31 Jammer, gij poort; schreeuw, gij stad; sidder, gij
gans Filistea! Want uit het noorden komt rook en
in de gelederen blijft niemand achter.
32 Wat zal men dan de gezanten des volks antwoor-
den? Dat de Here Sion gegrondvest heeft en dat
daarin de ellendigen van zijn volk zullen schuilen.

Jesaja 15

1 De Godsspraak over Moab. Waarlijk, in de nacht is
Ar-moab verwoest, verdelgd! Waarlijk, in de nacht
is Kir-moab verwoest, verdelgd!
2 Men gaat op naar de tempel, Dibon naar de hoog-
ten om te wenen; in Nebo en Medeba jammert
Moab; ieders hoofd is kaal geschoren, elke baard is
afgesneden.
3 Op zijn straten heeft men zich met rouwgewaad
omgord; op zijn daken en op zijn pleinen jammert
alles, wegsmeltend in geween.
4 Ook Chesbon en Elale schreeuwen, tot Jahas wordt
hun stem gehoord; daarom maken Moabs gewa-
penden alarm, zijn moed begeeft hem.
5 Mijn hart schreeuwt om Moab; zijn vluchtelingen
zijn al bij Soar, Eglat-selisia; ja, de helling van
Luchit gaat men al wenende op, ook op de weg
van Choronaim heft men een noodgeschrei aan.
6 Waarlijk, de wateren van Nimrim worden woeste-
nijen, want het gras is verdord, het kruid is ver-
welkt, er is geen groen.
7 Daarom dragen zij over de Wilgenbeek wat zij
gespaard en bewaard hadden.
8 Voorwaar, het geschreeuw is Moabs gebied rond-
gegaan, zijn gejammer klinkt tot Eglaim, zelfs te
Beer-elim klinkt zijn gejammer.

9 Want de wateren van Dimon zijn vol bloed, maar
Ik zal over Dimon nog meer brengen: een leeuw
over de ontkomenen van Moab en over het over-
blijfsel des lands.

Jesaja 16

1 Heersers des lands, zendt de lammeren van de rot-
sen de woestijn in naar de berg der dochter van
Sion.
2 En het zal geschieden, dat de dochters van Moab
als vluchtende vogels, een opgejaagd nest, aan de
voorden van de Arnon zullen zijn.
3 Schaf raad, geef een beslissing, maak op de volle
middag uw schaduw als nacht, verberg de verdre-
venen, verraad de vluchtelingen niet.
4 Laten Moabs verdrevenen bij u vertoeven, wees
hun een toevlucht tegen de verwoester. Wanneer
het gedaan is met de verdrukker, de vernieling
voltooid is, de verwoesters uit het land verdwenen
zijn,
5 Dan zal op goedertierenheid een troon worden
gevestigd en in getrouwheid zal daarop in Davids
tent zetelen een, die richt en die het recht zoekt
en die zich haast gerechtigheid te oefenen.
6 Wij hebben gehoord van de trots van Moab, dat
zeer trots is, van zijn hoogmoed, zijn trots en zijn
overmoed, zijn ijdel gezwets.
7 Daarom zal Moab over Moab jammeren, allen zul-
len zij jammeren; om de druivenkoeken van Kir-
chareset zult gij zuchten, volkomen verslagen.

8 Want de wijngaarden van Chesbon verkwijnen: de wijnstok van Sibma, waarvan de heersers der volken de edele druiven neersloegen, welke reikten tot Jazer, zich verloren in de woestijn, waarvan de ranken zich uitbreidden en heenbogen over de zee.

9 Daarom zal ik bij het wenen over Jazer de wijnstok van Sibma bewenen; ik zal u met mijn tranen besproeien, gij Chesbon en Elale, want krijgsgeschreeuw is neergevallen op uw inzameling en uw oogst.

10 Zo zijn vreugde en jubel geweken uit de gaarde, en in de wijngaarden wordt niet gejubeld noch gejuicht; de treder treedt geen wijn in de perskuipen, het vreugdegeroep heb Ik doen ophouden.

11 Daarom klaagt mijn binnenste over Moab als een citer en mijn hart over Kir-cheres.

12 En wanneer Moab verschijnt, zich aftobt op de hoogte en naar zijn heiligdom komt om te bidden, dan zal het niets vermogen.

13 Dit is het woord, dat de Here vroeger over Moab gesproken heeft.

14 Maar nu spreekt de Here: Binnen drie jaar, naar de jaren van een dagloner, zal de heerlijkheid van Moab veracht zijn, ondanks al zijn groot rumoer, en zijn rest zal weinig, gering, onbeduidend zijn.

Jesaja 17

1 De Godsspraak over Damascus. Zie, Damascus
wordt weggenomen, zodat het geen stad meer is:
het wordt een puinhoop, een bouwval.
2 Verlaten liggen de steden van Aroer, zij zijn voor
de kudden, die er legeren zonder dat iemand ze
opschrikt.
3 Dan verdwijnt de vesting uit Efraim en het koning-
schap uit Damascus en de rest van Aram; het zal
met hen gaan als met de heerlijkheid der
Israelieten, luidt het woord van de Here der heer-
scharen.
4 En het zal te dien dage geschieden, dat de heer-
lijkheid van Jakob gering zal worden, en dat het
vet van zijn lichaam zal wegslinken.
5 En het zal zijn zoals een maaier het staande koren
samengrijpt en zijn arm de aren afsnijdt, ja, het zal
zijn zoals iemand aren leest in het dal Refaim.
6 Doch een nalezing blijft ervan over zoals bij het
afslaan van olijven, twee of drie vruchten boven in
de top, vier of vijf aan de twijgen van de vrucht-
boom, luidt het woord van de Here, de God van
Israel.
7 Te dien dage zal de mens de blik richten op zijn
Maker en zijn ogen zullen zien naar de Heilige
Israels;
8 Hij zal de blik niet richten naar de altaren, het
maaksel van zijn eigen handen; en hetgeen zijn
eigen vingers gemaakt hebben, de gewijde palen
en de wierookaltaren, zal hij niet aanzien.

9 Te dien dage zullen zijn vestingsteden zijn als een
verlaten gebied in het woud en op een bergtop,
dat men vanwege de Israelieten verlaten heeft, en
het zal een woestenij wezen.
10 Want gij hebt de God uws heils vergeten en aan
de Rots, uw burcht, hebt gij niet gedacht. Daarom
legt gij bekoorlijke aanplantingen aan en beplant
die met vreemde stekken;
11 Op de dag dat gij plant, doet gij ze opschieten, en
des morgens laat gij uw zaaisel bloeien; weg is de
oogst op de dag van ziekte en ongeneeslijke
smart!
12 Wee, een rumoer van vele volken, die rumoer
maken als rumoerige zeeen, en een gebruis van
natien, die bruisen zoals geweldige wateren brui-
sen.
13 Natien bruisen zoals geweldige wateren bruisen,
maar dreigt Hij ze, dan vluchten zij ver weg en
worden opgejaagd als kaf op de bergen voor de
wind uit en als een werveldistel voor de storm uit.
14 Ten tijde des avonds, zie, daar is verschrikking;
voordat het morgen wordt, zijn zij er niet meer.
Dit is het deel van hen die ons plunderen, en het
lot van hen die ons beroven.

Jesaja 18

1 Wee het land van vleugelgegons aan de overzijde
der rivieren van Ethiopie,
2 Dat boden overzee zendt, in biezen boten over de
wateren. Gaat, snelle gezanten, tot een rijzig en
glanzend volk, tot een natie, wijd en zijd gevreesd,
een volk, heerszuchtig en wreed, welks land rivie-
ren doorsnijden.
3 Alle inwoners der wereld en bewoners der aarde,
wanneer men de banier opheft op de bergen, zult
gij het zien, en wanneer men de bazuin blaast,
zult gij het horen.
4 Want aldus heeft de Here tot mij gezegd: Ik blijf
rustig en zie uit mijn woonplaats toe als de stra-
lende hitte bij zonneschijn, als een nevel van dauw
in de hitte van de oogsttijd.
5 Want voor de oogst, als de bloei voorbij is en de
bloesem tot rijpende druif wordt, zal Hij de ranken
met snoeimessen afsnijden en de loten wegnemen
en afkappen.
6 Tezamen worden zij achtergelaten voor de roofvo-
gels der bergen en het gedierte der aarde, en de
roofvogels zullen daarop de zomer doorbrengen
en al het gedierte der aarde daarop de winter.

7 Te dien tijde zal een geschenk gebracht worden aan de Here der heerscharen door een rijzig en glanzend volk, door een volk, wijd en zijd gevreesd, een volk, heerszuchtig en wreed, welks land rivieren doorsnijden, naar de plaats van de naam van de Here der heerscharen, de berg Sion.

Jesaja 19

1 De Godsspraak over Egypte. Zie, de Here rijdt op een snelle wolk en komt naar Egypte; dan beven de afgoden van Egypte voor Hem en het hart van Egypte versmelt in zijn binnenste.

2 Dan zal Ik Egyptenaren tegen Egyptenaren ophitsen, zodat ieder van hen strijdt tegen zijn broeder en ieder tegen zijn naaste, stad tegen stad, koninkrijk tegen koninkrijk;

3 En Egypte zal zijn bezinning verliezen en Ik zal zijn voornemen verijdelen. Dan zal men de afgoden vragen, de bezweerders, de geesten van doden en de waarzeggende geesten.

4 En Ik zal Egypte overgeven in de macht van een hardvochtig heer, en een gestreng koning zal daarover heersen, luidt het woord van de Here, de Here der heerscharen.

5 Dan zal het water uit de zee verdrogen en de rivier zal drooglopen en opdrogen,

6 Zodat de rivieren stinken, de Nijlarmen van Egypte leeglopen en droog worden, riet en biezen verwelken.

7 De vlakte langs de oevers van de Nijl, en alles wat bij de Nijl gezaaid is, verdroogt, verwaait en is niet meer.

8 De vissers zullen zuchten en treuren, allen die de angel in de Nijl uitwerpen; zij die het net over het water uitspannen, zullen verkwijnen.

9 De vlasbewerkers zullen beschaamd staan, evenals de linnenwevers;
10 En zijn steunpilaren zullen verbrijzeld worden, alle loonarbeiders zullen zielsbedroefd zijn.
11 Louter onverstandigen zijn de vorsten van Soan, de wijste raadslieden van Farao; een dwaze raad. Hoe kunt gij tot Farao zeggen: Ik ben een wijze, een zoon der koningen uit de voortijd?
12 Waar zijn zij dan, uw wijzen? Laten zij het u toch bekend maken, opdat men wete, wat de Here der heerscharen over Egypte besloten heeft.
13 Verdwaasd zijn de vorsten van Soan, bedrogen de vorsten van Nof; zij die de hoeksteen zijner stammen zijn, leiden Egypte op een doolweg.
14 De Here heeft hun een geest van bedwelming ingegoten, zodat zij Egypte op een doolweg leiden bij al wat het doet, zoals een beschonkene in zijn uitbraaksel tuimelt.
15 En Egypte zal geen werk hebben, dat door kop of staart, palmtak of riet, zou kunnen gedaan worden.
16 Te dien dage zullen de Egyptenaren zijn als vrouwen: zij zullen sidderen en vrezen voor de dreigende hand van de Here der heerscharen, waarmee Hij hen bedreigt;

17 En het land Juda zal voor Egypte een schrik zijn;
zo dikwijls iemand het daaraan herinnert, zal het
vrezen voor het besluit dat de Here der heerscha-
ren ertegen neemt.
18 Te dien dage zullen er vijf steden in het land
Egypte zijn, die de taal van Kanaan spreken en die
bij de Here der heerscharen zweren; een zal
genoemd worden: stad der verwoesting.
19 Te dien dage zal er een altaar voor de Here zijn
midden in het land Egypte en aan zijn grens een
opgerichte steen voor de Here.
20 En dit zal tot een teken en tot een getuigenis
wezen voor de Here der heerscharen in het land
Egypte. Wanneer zij tot de Here roepen vanwege
verdrukkers, dan zal Hij hun een verlosser en een
strijder zenden, die hen zal redden.
21 En de Here zal Zich aan Egypte doen kennen, en
Egypte zal te dien dage de Here kennen; en zij zul-
len dienen met slachtoffer en spijsoffer en de Here
geloften doen en betalen.
22 Zo zal de Here Egypte geducht slaan en genezen,
en zij zullen zich tot de Here bekeren, en Hij zal
Zich door hen laten verbidden en hen genezen.

23 Te dien dage zal er een heerbaan wezen van
Egypte naar Assur, en Assur zal in Egypte komen
en Egypte in Assur, en Egypte zal met Assur [de]
[Here] dienen.
24 Te dien dage zal Israel de derde zijn naast Egypte
en Assur, een zegen in het midden der aarde,
25 Omdat de Here der heerscharen het gezegend
heeft met de woorden: Gezegend zij mijn volk
Egypte en het werk mijner handen, Assur, en mijn
erfdeel Israel.

Jesaja 20

1 In het jaar, toen de veldmaarschalk naar Asdod
kwam, gezonden door Sargon, de koning van
Assur, en hij tegen Asdod streed en het innam;
2 Te dien tijde sprak de Here door Jesaja, de zoon
van Amoz: Ga en maak het grove kleed los van uw
lendenen en trek uw schoenen van uw voeten. En
hij deed alzo en liep ongekleed en barrevoets.
3 Toen zeide de Here: Zoals mijn knecht Jesaja onge-
kleed en barrevoets gelopen heeft drie jaar lang,
tot een teken en een zinnebeeld aangaande Egypte
en Ethiopie,
4 Zo zal de koning van Assur de gevangenen van
Egypte en de ballingen van Ethiopie, jongen en
ouden, wegdrijven, ongekleed en barrevoets en
met ontblote achterdelen, een smaad voor Egypte.
5 Dan zullen zij verslagen en beschaamd wezen om
Ethiopie, hun toeverlaat, en om Egypte, hun trots;
6 En de inwoners van dit kustland zullen te dien
dage zeggen: Zie, zo gaat het met hen, op wie wij
ons verlaten hebben, tot wie wij om hulp vlucht-
ten om gered te worden van de koning van Assur;
hoe zullen wij dan ontkomen?

Jesaja 21

1 De Godsspraak over de woestijn aan de zee. Als
stormvlagen, die in het Zuiderland gieren, komt
het uit de woestijn, uit een vreselijk land.
2 Een dreigend gezicht is mij geopenbaard: een ver-
rader, die verraderlijk handelt en een verwoester,
die verwoest. Trek op, Elam! Sla het beleg, Medie!
Alle zuchten doe Ik ophouden.
3 Daarom zijn mijn heupen een en al siddering,
weeen grijpen mij aan als de weeen ener barende;
ik krimp ineen bij het horen; ik ben verschrikt bij
het zien.
4 Mijn hart bonst, schrik overvalt mij; dit maakt de
schemering, die mij lief is, voor mij tot een ver-
schrikking.
5 De tafel aanrichten, het tapijt spreiden, eten en
drinken? Op, gij vorsten, oliet het schild!
6 Want aldus heeft de Here tot mij gezegd: Ga heen,
zet een wachter uit; laat hij melden wat hij ziet.
7 Ziet hij een stoet ruiters, twee aan twee, een troep
ezels, een troep kamelen, laat hij dan goed acht
geven met grote opmerkzaamheid.
8 Toen riep hij: Zie, Here, ik sta bestendig des daags
op de wachttoren en op mijn wachtpost stel ik mij
alle nachten;
9 Zie, daar komt een troep mannen, een stoet rui-
ters, twee aan twee. Toen hief hij aan en zeide:
Gevallen, gevallen is Babel, en alle gesneden beel-
den van zijn goden heeft Hij ter aarde verbrijzeld.

10 O, mijn gedorst en geslagen volk, wat ik van de
Here der heerscharen, de God van Israel, gehoord
heb, heb ik u verkondigd.
11 De Godsspraak over Duma. Men roept tot mij uit
Seir: Wachter, wat is er van de nacht? Wachter,
wat is er van de nacht?
12 De wachter zegt: Morgen komt, maar ook nacht;
als gij vragen wilt, vraagt, komt dan terug.
13 De Godsspraak tegen Arabie. In het woud van
Arabie moet gij overnachten, karavanen der
Dedanieten.
14 Brengt de dorstige water tegemoet, inwoners van
het land Tema; gaat de vluchteling tegen met
brood.
15 Want voor de zwaarden zijn zij gevlucht, voor het
getrokken zwaard, en voor de gespannen boog en
voor de druk van de oorlog.
16 Want aldus heeft de Here tot mij gezegd: Binnen
nog een jaar, naar de jaren van een dagloner, zal
het gedaan zijn met al de heerlijkheid van Kedar;
17 En gering zal het aantal bogen van de helden der
Kedarieten zijn, dat overblijft; want de Here, de
God van Israel, heeft het gesproken.

Jesaja 22

1 De Godsspraak over het dal van het gezicht. Wat hebt gij toch, dat gij met u allen op de daken klimt,

2 Gij rumoerige, woelige stad, uitgelaten veste? Uw verslagenen zijn niet met het zwaard verslagen noch in de oorlog gedood.

3 Al uw aanvoerders zijn tezamen gevlucht, zonder een boogschot zijn zij gevangen; al de uwen, die men achterhaalde, zijn allen gevangen genomen, hoever zij ook weggevlucht waren.

4 Daarom zeg ik: Wendt de blik van mij af, laat mij bitter wenen; dringt niet aan om mij te troosten over de verwoesting van de dochter mijns volks.

5 Want de Here, de Here der heerscharen, houdt in het dal van het gezicht een dag van verwarring, verwoesting en ontzetting: omverhalen van muren en geschreeuw naar het gebergte.

6 Elam heeft de pijlkoker opgenomen, met wagenen, manschappen, ruiters; Kir heeft het schild ontbloot.

7 Toen de keur van uw dalen zich met wagenen vulde, de ruiters zich in slagorde stelden tegen de poort,

8 En Hij de beschutting van Juda wegnam; te dien dage richttet gij de blik naar het wapentuig van het woudhuis;

9 Gij zaagt, dat de scheuren der stad van David vele waren; gij vergaardet het water van de benedenste vijver;

10 Gij teldet de huizen van Jeruzalem, en gij braakt
huizen af om de muur ontoegankelijk te maken;
11 Gij maaktet een vergaarbak tussen de beide muren
voor het water van de oude vijver. Maar gij richt-
tet de blik niet op Hem, die het gedaan had, en
Hem, die het van overlang geformeerd had, zaagt
gij niet.
12 En de Here, de Here der heerscharen, riep te dien
dage tot geween en tot rouwklacht, tot kaalsche-
ren en tot omgording met een rouwgewaad.
13 Maar zie, daar is vrolijkheid en vreugde, een
doden van runderen en een slachten van schapen,
een eten van vlees en een drinken van wijn: laten
wij eten en drinken, want morgen sterven wij.
14 Maar de Here der heerscharen heeft Zich voor
mijn ogen geopenbaard: Voorwaar, voor deze
ongerechtigheid zal u geen verzoening geschie-
den, totdat gij sterft, zegt de Here, de Here der
heerscharen.
15 Alzo zegt de Here, de Here der heerscharen: Ga
heen, treed binnen bij deze hofmaarschalk, bij
Sebna, die over het paleis gaat,
16 [En] [zeg]: Wat hebt gij hier en wie hebt gij hier,
dat gij u hier een graf hebt uitgehouwen? Gij, die
in de hoogte uw graf uitgehouwen, u in de rots
een woning uitgegraven hebt!
17 Zie, de Here zal u wegslingeren, zoals een man
iets wegslingert; Hij zal u stevig ineenwikkelen,

18 U vast in elkaar rollen als een kluwen, [u] [weg-
werpen] als een bal naar een zeer uitgestrekt land:
daar zult gij sterven en daar zullen uw praalwa-
gens zijn, schandvlek van het huis uws heren!
19 En Ik zal u uit uw post wegstoten, ja, van uw
standplaats zal Hij u wegrukken.
20 Te dien dage zal het geschieden, dat Ik mijn
knecht Eljakim, de zoon van Chilkia, roepen zal:
21 Ik zal hem met uw gewaad bekleden en hem uw
gordel ombinden en uw waardigheid zal Ik in zijn
hand geven, en hij zal tot een vader zijn voor de
inwoners van Jeruzalem en voor het huis van Juda.
22 En Ik zal de sleutel van het huis van David op zijn
schouder leggen; opent hij, niemand sluit; sluit
hij, niemand opent.
23 En Ik zal hem als een pin in een hechte plaats
vastslaan, zodat hij tot een erezetel worden zal
voor zijn familie.
24 Dan zal men aan hem het gehele gewicht van zijn
familie hangen, de spruiten en de loten, alle kleine
vaatwerk, van de bekkens af tot alle kruiken toe.
25 Te dien dage, luidt het woord van de Here der
heerscharen, zal de pin die in een hechte plaats
was vastgeslagen, losraken en afbreken en vallen,
en de last die daaraan hing, zal teniet gaan, want
de Here heeft het gesproken

Jesaja 23

1 De Godsspraak over Tyrus. Jammert, gij schepen van Tarsis, want het is verwoest, zodat er geen huis meer is; sedert zij kwamen uit het land der Kittiers, is het hun bekend geworden.
2 Verstomt, gij bewoners van het kustland; de handelaars van Sidon, die de zee bevaren, hebben u verrijkt;
3 Over de grote wateren kwam het zaad van Sichor, de oogst van de Nijl was zijn inkomen, en het was de koopwaar der volken.
4 Sta beschaamd, Sidon, want de zee, de vesting der zee, zegt: Ik heb geen weeen gehad noch gebaard, geen jonge mannen grootgebracht, geen meisjes opgevoed.
5 Als de tijding Egypte bereikt, beeft men bij die tijding over Tyrus.
6 Steekt over naar Tarsis, jammert gij bewoners van het kustland!
7 Is dit uw uitgelaten [stad], welker oorsprong is van de dagen van ouds, welker voeten haar wegdroegen om zich in verre landen te vestigen?
8 Wie heeft dit over Tyrus besloten, dat over kronen beschikte, welks handelaars vorsten, welks kooplieden geeerden der aarde waren?
9 De Here der heerscharen heeft het besloten om heel die pralende trots te ontluisteren, om alle geeerden der aarde verachtelijk te maken.

10 Overstroom uw land als de Nijl, dochter van
Tarsis, er is geen dam meer.
11 Hij heeft zijn hand uitgestrekt over de zee, Hij
heeft koninkrijken doen beven; de Here heeft aan-
gaande Kanaan bevel gegeven zijn vestingen te
verwoesten,
12 En Hij heeft gezegd: Gij zult niet langer uitgelaten
zijn, gij onteerde maagd, dochter van Sidon. Sta
op, steek over naar de Kittiers; zelfs daar zal u
geen rust beschoren zijn.
13 Zie, het land der Chaldeeen; dit volk, dat niet
meer bestaat; Assur bestemde het voor de woe-
stijndieren; zij richtten hun stormtorens op, zij
slechtten zijn burchten; men maakte het tot een
bouwval.
14 Jammert, schepen van Tarsis, want uw vesting is
verwoest.
15 En het zal te dien dage geschieden, dat Tyrus ver-
geten zal worden, zeventig jaar lang, de dagen
van een koning. Ten einde van zeventig jaar zal
het Tyrus vergaan naar het lied op de hoer:
16 Neem de citer, ga rond door de stad, verlaten
hoer! Speel mooi, zing veel, opdat men aan u
denke.
17 Zo zal het geschieden, ten einde van zeventig jaar,
dat de Here Tyrus bezoeken zal, zodat zij weer aan
hoerenloon komt en hoereert met alle koninkrijken
der aarde op de aardbodem.

18 Dan zal haar winst en haar hoerenloon de Here heilig wezen; het zal niet opgehoopt noch bewaard worden, maar haar winst zal zijn voor hen die voor het aangezicht des Heren wonen, om tot verzadiging te eten, en om zich sierlijk te kleden.

Jesaja 24

1 Zie, de Here ontledigt en verwoest de aarde, keert
haar onderstboven en verstrooit haar inwoners.
2 Dan vergaat het de priester als het volk, de heer
als de knecht, de meesteres als haar dienstmaagd,
de verkoper als de koper, wie te leen ontvangt als
wie te leen geeft, de schuldenaar als de schuldei-
ser.
3 De aarde wordt volkomen ontledigd en geheel
leeggeroofd, want de Here heeft dit woord gespro-
ken.
4 De aarde treurt, verwelkt; de wereld kwijnt weg,
verwelkt; de hoogsten van het volk des lands kwij-
nen weg.
5 Want de aarde is ontwijd door haar bewoners,
omdat zij de wetten hebben overtreden, de inzet-
ting ontdoken, het eeuwig verbond verbroken.
6 Daarom verslindt een vloek de aarde en moeten
haar bewoners boeten; daarom worden de bewo-
ners der aarde door een gloed verteerd en blijven
er weinig stervelingen over.
7 De most treurt, de wijnstok verkwijnt, alle blijden
van hart zuchten.
8 De vrolijke tamboerijnen zwijgen, het rumoer der
uitgelatenen heeft opgehouden, de vrolijke citer
zwijgt.
9 Men drinkt geen wijn meer onder gezang; de
bedwelmende drank is bitter voor wie hem drin-
ken.
10 Verbroken ligt de woeste veste; gesloten is elk
huis, zodat men er niet kan binnentreden.

11 Gejammer over de wijn in de straten! Alle vreugde
is ondergegaan, de vrolijkheid der aarde is verdwe-
nen.
12 Wat rest in de stad, is verwoesting, en de poort is
tot puin verbrijzeld.
13 Want zo zal het zijn op de aarde onder de volken:
als bij het afslaan van de olijven, als bij de nale-
zing, wanneer de wijnoogst ten einde is.
14 Daarginds verheft men zijn stem en jubelt; over de
majesteit des Heren juicht men van de zee af.
15 Eert daarom de Here in de streken des lichts; in de
kustlanden der zee de naam van de Here, de God
van Israel.
16 Van de zoom der aarde horen wij psalmen: heer-
lijkheid voor de rechtvaardige. Maar ik zeg:
Verloren, verloren ben ik, wee mij! Verraders ple-
gen verraad, ja, verraders handelen verraderlijk.
17 Schrik en kuil en strik over u, bewoners der aarde!
18 En het zal geschieden, dat wie vlucht voor het
schrikaanjagend gedruis, in de kuil valt en dat wie
uit de kuil klimt, in de strik gevangen wordt; ja, de
sluizen in den hoge worden geopend en de grond-
vesten der aarde beven.

19 De aarde barst geheel open, de aarde schudt
hevig, de aarde wankelt vervaarlijk;
20 De aarde waggelt zeer als een beschonkene en
zwaait heen en weer als een nachthut; want haar
overtreding drukt zwaar op haar; zij valt en staat
niet weer op.
21 En te dien dage zal het geschieden, dat de Here
bezoeking zal brengen over het heer der hoogte in
den hoge en over de koningen der aarde op de
aardbodem.
22 En zij zullen bijeengebracht worden, zoals men
gevangenen bijeenbrengt in een kuil, en zij zullen
opgesloten worden in een kerker, en na vele
dagen zullen zij bezocht worden.
23 Dan zal de blanke maan schaamrood worden, en
de gloeiende zon zal zich schamen, want de Here
der heerscharen zal Koning zijn op de berg Sion
en in Jeruzalem, en er zal heerlijkheid zijn ten aan-
schouwen van zijn oudsten.

Jesaja 25

1 O Here, Gij zijt mijn God, U zal ik verheffen, uw naam loven, want Gij hebt wonderen gedaan, raadsbesluiten uit een ver verleden in waarheid en trouw volvoerd.

2 Want Gij hebt de stad tot een steenhoop gemaakt, de versterkte veste tot een bouwval, de burcht der vreemden tot wat geen stad meer is; in eeuwigheid zal deze niet herbouwd worden.

3 Daarom zal een sterke natie U eren, de veste van gewelddadige volken zal U vrezen;

4 Want Gij zijt voor de geringe een sterkte geweest, een sterkte voor de arme toen hij benauwd was, een schuilplaats tegen de stortbui, een schaduw tegen de hitte. Want het briesen der geweldenaars is als een stortbui tegen een muur, als hitte in een dorre streek. Het rumoer der vreemden onderdrukt Gij;

5 Als hitte door de schaduw van een wolk wordt het gezang der geweldenaars gedempt.

6 En de Here der heerscharen zal op deze berg voor alle volken een feestmaal van vette spijzen aanrichten, een feestmaal van belegen wijnen: van mergrijke, vette spijzen, van gezuiverde, belegen wijnen.

7 En Hij zal op deze berg de sluier vernietigen, die alle natien omsluiert, en de bedekking, waarmede alle volken bedekt zijn.

8 Hij zal voor eeuwig de dood vernietigen, en de
Here Here zal de tranen van alle aangezichten
afwissen en de smaad van zijn volk zal Hij van de
gehele aarde verwijderen, want de Here heeft het
gesproken.
9 En men zal te dien dage zeggen: Zie, deze is onze
God, van wie wij hoopten, dat Hij ons zou verlos-
sen; dit is de Here, op wie wij hoopten; laten wij
juichen en ons verblijden over de verlossing die Hij
geeft.
10 Want de hand des Heren zal op deze berg rusten,
maar Moab zal op zijn plaats neergestampt wor-
den, zoals stro neergestampt wordt in het water
van een mestkuil.
11 Spreidt het zijn handen daarin uit, zoals een
zwemmer ze uitspreidt om te zwemmen, dan zal
Hij zijn hoogmoed vernederen ondanks zijn listige
handgrepen.
12 Ja, de ontoegankelijke versterking uwer muren zal
Hij neerwerpen, vernederen, op de grond doen
neerstorten tot in het stof.

Jesaja 26

1 Te dien dage zal in het land Juda dit lied gezon-
gen worden: Wij hebben een sterke stad; Hij stelt
heil tot muren en voorwal.
2 Opent de poorten, opdat een rechtvaardig volk
binnenga, dat zijn trouw bewaart.
3 Standvastige zin bewaart Gij in volkomen vrede,
omdat men op U vertrouwt.
4 Vertrouwt op de Here voor immer, want de Here
Here is een eeuwige rots.
5 Want Hij heeft de bewoners der hoogte, der
ontoegankelijke veste neergeworpen, Hij vernedert
haar, vernedert haar tot de grond toe, doet haar
tot in het stof neerstorten.
6 Voeten zullen haar vertreden: de voeten der ellen-
digen, de treden der geringen.
7 Het pad des rechtvaardigen is effen; Gij baant voor
de rechtvaardige een effen spoor.
8 Ook in de weg uwer gerichten hebben wij U ver-
wacht, o Here; naar uw naam en naar uw gedach-
tenis ging ons zielsverlangen uit.
9 Van ganser harte verlang ik naar U in de nacht, ja,
uit het diepst van mijn gemoed zoek ik U; want
wanneer uw gerichten op de aarde zijn, leren de
inwoners der wereld gerechtigheid.
10 Al wordt de goddeloze genade bewezen, hij leert
geen gerechtigheid; hij handelt slecht in een land
van recht en de majesteit des Heren ziet hij niet.

11 Here, uw hand is verheven, maar zij beseffen het
niet; zij zullen het echter beseffen en beschaamd
staan over uw ijver voor het volk. Ja, het vuur over
uw tegenstanders zal hen verteren.
12 Here, Gij zult vrede over ons beschikken, want ook
al onze daden hebt Gij voor ons verricht.
13 Here, onze God, andere heren dan Gij hebben
over ons geheerst; uw naam alleen huldigen wij.
14 Doden herleven niet, schimmen staan niet op;
daarom hebt Gij hen bezocht en verdelgd en alle
gedachtenis aan hen uitgeroeid.
15 Gij hebt het volk vermeerderd, Here, het volk ver-
meerderd, U zelf verheerlijkt, alle grenzen des
lands verwijd.
16 Here, in de nood heeft men U gezocht, een ver-
zuchting geslaakt, toen uw tuchtiging trof.
17 Zoals een zwangere die in barensnood raakt,
ineenkrimpt en onder haar weeen schreeuwt, zo
waren wij voor uw aangezicht, Here.
18 Wij waren zwanger, wij krompen ineen; maar het
was, als baarden wij wind; wij brachten het land
geen verlossing aan en wereldbewoners werden
niet geboren.

19 Herleven zullen uw doden (ook mijn lijk), opstaan
zullen zij. Ontwaakt en jubelt, gij, die woont in
het stof! Want uw dauw is een dauw van licht; en
de aarde zal aan de schimmen het leven hergeven.
20 Kom, mijn volk, ga in uw binnenkamers, en sluit
uw deuren achter u; verberg u een korte tijd, tot
de gramschap over is.
21 Want zie, de Here verlaat zijn plaats om de onge-
rechtigheid der bewoners van de aarde aan hen te
bezoeken; dan zal de aarde het op haar vergoten
bloed aan het licht brengen en haar verslagenen
niet langer bedekken.

Jesaja 27

1 Te dien dage zal de Here met zijn fel, groot en
sterk zwaard bezoeking brengen over de Leviatan,
de snelle slang, over de Leviatan, de kronkelende
slang, en Hij zal het monster in de zee doden.
2 Te dien dage zal er een wijngaard zijn, die bruis-
ende wijn voortbrengt; zingt van hem in beurt-
zang.
3 Ik, de Here, zijn behoeder, zal hem aldoor dren-
ken; opdat niets hem beschadige, zal Ik hem nacht
en dag behoeden.
4 Ik voed geen grimmigheid; vond Ik maar dorens
en distels, strijdend zou Ik dan daarop lostrekken,
ze tezamen in brand steken,
5 Tenzij men mijn bescherming aangrijpt, met Mij
vrede maakt, vrede met Mij maakt.
6 In de komende dagen zal Jakob wortel schieten,
Israel bloeien en uitspruiten, zodat zij de wereld
met vruchten vervullen.
7 Heeft Hij hen geslagen, zoals degene geslagen
werd, die hen sloeg? Zijn zij gedood, zoals hun
gedoden gedood werden?
8 Door te verjagen, te verdrijven hebt Gij ze bestre-
den; Hij heeft ze verwijderd door zijn harde wind
ten dage van de oostenwind.
9 Daarom zal hierdoor de ongerechtigheid van Jakob
verzoend worden, en hierin zal de volle vrucht van
de verwijdering van zijn zonde bestaan, dat hij alle
altaarstenen tot verbrijzelde kalkstenen maakt, en
dat geen gewijde palen en wierookaltaren over-
eind blijven staan.

10 Want de versterkte stad ligt eenzaam, een woon-
stede ontvolkt en verlaten als een woestijn; daar
weiden kalveren en daar legeren zij zich en eten
haar twijgen af.
11 Wanneer haar takken verdroogd zijn, worden zij
afgebroken; vrouwen komen en steken ze aan.
Omdat het geen volk van inzicht is, daarom ont-
fermt zijn Maker er Zich niet over en is zijn
Formeerder het niet genadig.
12 Maar het zal te dien dage geschieden, dat de Here
de aren zal dorsen van de Rivier af tot de Beek van
Egypte toe, en gij zult ingezameld worden een
voor een, kinderen Israels.
13 En het zal te dien dage geschieden, dat er op een
grote bazuin geblazen zal worden, en zij die verlo-
ren waren in het land Assur en die verdreven
waren in het land Egypte, zullen komen en zich
nederbuigen voor de Here op de heilige berg te
Jeruzalem.

Jesaja 28

1 Wee de trotse kroon van Efraims beschonkenen, de
afvallende bloem: het prachtig hoofdsieraad van
het vruchtbare dal van wie door de wijn zijn over-
mand.
2 Zie, de Here heeft een die sterk is en krachtig; die
als een hagelslag, een verwoestende storm, als een
stortbui van geweldige, overstromende wateren
met kracht tegen de grond werpt:
3 Met voeten vertreden wordt de trotse kroon van
Efraims beschonkenen.
4 En met de afvallende bloem, het prachtig hoofd-
sieraad op het hoofd van het vruchtbare dal, daar-
mee zal het gaan als met een vroege vijg voor de
oogst, die iemand ziet en zo uit de hand opslokt.
5 Te dien dage zal de Here der heerscharen tot een
sierlijke kroon en een prachtige diadeem zijn voor
de rest van zijn volk,
6 En tot een geest des gerichts voor wie ten gerichte
gezeten is en tot heldenkracht voor wie de strijd
terugdringen naar de poort.
7 En ook dezen waggelen van wijn en tuimelen van
bedwelmende drank: priester en profeet waggelen
van bedwelmende drank, zijn verward door wijn,
tuimelen van bedwelmende drank, waggelen bij
een gezicht, wankelen bij een rechtspraak.
8 Ja, alle tafels zijn vol walgelijk braaksel, geen plek
is er over.

9 `Wie wil hij kennis leren en wie wil hij een openbaring doen verstaan? Hun die van de melk gespeend, aan de borst ontwend zijn?
10 Want het is wet op wet, wet op wet, eis op eis, eis op eis, hier wat, daar wat.`
11 Voorwaar, door mensen die een onverstaanbare taal spreken, en in een vreemde tongval zal tot dit volk spreken Hij, die tot hen gezegd heeft:
12 Dit is de rust, geeft de vermoeide rust, en dit is de verademing. Maar zij wilden niet horen.
13 Zo zal voor hen het woord des Heren zijn: wet op wet, wet op wet, eis op eis, eis op eis, hier wat, daar wat, opdat zij bij hun gaan achterwaarts struikelen en te pletter vallen, verstrikt en gevangen worden.
14 Daarom, hoort het woord des Heren, gij spotters, heersers over dit volk in Jeruzalem.
15 Omdat gij zegt: Wij hebben een verbond met de dood gesloten en met het dodenrijk een verdrag gemaakt; wanneer de voortstormende gesel doortrekt, zal hij ons niet bereiken, want wij hebben leugen tot onze schuilplaats gesteld en in bedrog ons verborgen.
16 Daarom, zo zegt de Here Here: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen van een vaste grondslag; hij die gelooft, haast niet.

17 En ik zal het recht tot meetsnoer maken en de
gerechtigheid tot paslood; en de hagel zal de leu-
genschuilplaats wegvagen en het water zal de toe-
vlucht wegspoelen.
18 Dan zal uw verbond met de dood uitgewist wor-
den en uw verdrag met het dodenrijk zal geen
stand houden; wanneer de voortstormende gesel
doortrekken zal, dan zult gij daardoor vertrapt
worden.
19 Zo dikwijls als hij zal doortrekken, zal hij u grijpen;
want morgen aan morgen zal hij doortrekken, bij
dag en bij nacht, en het verstaan van de openba-
ring zal louter verschrikking zijn.
20 Want het bed zal te kort zijn om zich daarop uit te
strekken en de deken te smal om zich daarin te
wikkelen.
21 Want de Here zal opstaan, zoals op de berg
Perasim; Hij zal in beweging komen, zoals in het
dal bij Gibeon, om zijn werk te doen. (Vreemd zal
zijn werk zijn; en om zijn daad te verrichten).
Ongewoon zal zijn daad zijn.
22 Nu dan, spot niet, opdat uw banden niet nog vas-
ter worden; want van een verdelging (en zij is vast
besloten) heb ik gehoord van de Here, de Here der
heerscharen, over het gehele land.
23 Neemt ter ore en hoort mijn stem, merkt op en
hoort mijn woord!
24 Is het altijd door, dat de ploeger ploegt om te
zaaien, zijn land openscheurt en egt?

25 Immers, als hij de oppervlakte gelijk gemaakt
heeft, dan strooit hij dille en werpt komijn uit, en
tarwe zaait hij op rijen, gerst in vakken en spelt
langs de rand.
26 En zijn God onderricht hem over de juiste wijze en
onderwijst hem.
27 Dille toch wordt niet met een dorsslede gedorst en
over komijn rolt men geen wagenrad, maar dille
wordt met een stok uitgeklopt en komijn met een
roede.
28 Wordt broodkoren verbrijzeld? Men dorst het toch
niet altijd door? Al drijft men er zijn wagenrad en
zijn paarden overheen, men verbrijzelt het niet.
29 Ook dit gaat van de Here der heerscharen uit; Hij
is wonderbaar van raad, groot van beleid.

Jesaja 29

1 Wee Vuurhaard, Vuurhaard, veste waar David zich
legerde! Voegt jaar bij jaar, laat de feesten hun
kringloop volbrengen;
2 Maar Ik zal de Vuurhaard benauwen, dan zal er
gekreun en gesteun zijn, en het zal Mij als een
vuurhaard zijn.
3 Dan zal Ik Mij rondom tegen u legeren en u met
wachtposten insluiten en schansen tegen u opwer-
pen.
4 Dan zult gij diep uit de grond spreken en uw
woord zal uit het stof gedempt opklinken; als van
de geest van een dode zal uw stem uit de grond
komen en uw woord zal uit het stof piepen.
5 Maar de menigte uwer vijanden zal worden als fijn
stof en de menigte der geweldenaars als wegstui-
vend kaf; onverwachts, plotseling zal het geschie-
den.
6 Gij zult door de Here der heerscharen bezocht
worden met donder, aardbeving en geweldig
gedreun, wind, storm en verterende vuurvlam.
7 En als een droom, een nachtgezicht, zal de menig-
te van al de volken worden, die ten strijde trokken
tegen de Vuurhaard, ja, allen die hem en zijn ver-
schansingen bestreden, en die hem in het nauw
brachten.

8 En het zal zijn, zoals wanneer een hongerige
droomt, dat hij eet, maar als hij ontwaakt, is hij
nog onverzadigd; en zoals wanneer een dorstige
droomt, dat hij drinkt, maar als hij ontwaakt, is hij
nog uitgeput en dorstig; zo zal het zijn met de
menigte van alle volken, die tegen de berg Sion
ten strijde trekken.
9 Verbaast u en weest verbaasd, verblindt u en
weest blind. Zij zijn dronken, maar niet van wijn;
zij waggelen, maar niet van bedwelmende drank.
10 Want de Here heeft een geest van diepe slaap over
u uitgestort en Hij heeft uw ogen, de profeten,
toegesloten en uw hoofden, de zieners, omhuld.
11 Zo werd het gezicht van dit alles voor u als de
woorden van een verzegeld boek, dat men aan
iemand geeft, die lezen kan, terwijl men zegt: Lees
dit eens; maar hij antwoordt: Ik kan niet, want het
is verzegeld.
12 Of het boek wordt gegeven aan iemand die niet
lezen kan, terwijl men zegt: Lees dit eens; maar hij
antwoordt: Ik kan niet lezen.
13 En de Here zeide: Omdat dit volk Mij slechts met
woorden nadert en met zijn lippen eert, terwijl het
zijn hart verre van Mij houdt, en hun ontzag voor
Mij een aangeleerd gebod van mensen is,

14 Daarom, zie, Ik ga voort wonderlijk met dit volk te
handelen, wonderlijk en wonderbaar: de wijsheid
van zijn wijzen zal tenietgaan en het verstand van
zijn verstandigen zal schuilgaan.
15 Wee hun die een plan diep voor de Here verber-
gen, wier werk in de duisternis geschiedt en die
zeggen: Wie ziet ons en wie kent ons?
16 O, deze verkeerdheid van u! Of moet de boetseer-
der op een lijn gesteld worden met het leem,
zodat het maaksel van zijn maker zou kunnen zeg-
gen: Hij heeft mij niet gemaakt? en het boetseersel
van zijn boetseerder: Hij heeft geen verstand?
17 Is het niet nog een korte tijd, totdat de Libanon in
een gaarde verandert en de gaarde een woud
gelijkt?
18 Te dien dage zullen de doven Schriftwoorden
horen, en van donkerheid en duisternis verlost,
zullen de ogen der blinden zien.
19 En ootmoedigen zullen steeds meer vreugde heb-
ben in de Here, en de armsten onder de mensen
zullen juichen in de Heilige Israels.
20 Want het zal gedaan zijn met de geweldenaar, en
de spotter zal vergaan en allen die op boosheid
zinnen, zullen uitgeroeid worden,
21 Zij die een mens om een woord schuldig verklaren
en valstrikken leggen in de poort voor wie opkomt
voor het recht, en die met ijdele beweringen ter-
zijde dringen wie het recht aan zijn zijde heeft.

22 Daarom, zo zegt de Here, die Abraham verloste,
tot het huis van Jakob: Jakob zal nu niet meer
beschaamd staan en zijn aangezicht zal niet meer
verbleken.
23 Want wanneer hij en zijn kinderen het werk mijner
handen in hun midden zien, dan zullen zij mijn
naam heiligen en zij zullen de Heilige Jakobs heili-
gen en voor de God van Israel ontzag hebben.
24 Ook de dwalenden van geest zullen inzicht kennen
en de morrenden zullen lering aannemen.

Jesaja 30

1 Wee de opstandige kinderen, luidt het woord des
Heren, die een plan maken, dat echter niet van Mij
komt, en een verbond sluiten, dat echter niet uit
mijn Geest is, om zonde op zonde te stapelen;
2 Die op weg gaan naar Egypte zonder Mij te raad-
plegen, om toevlucht te zoeken onder de bescher-
ming van Farao en om te schuilen in de schaduw
van Egypte.
3 Maar de bescherming van Farao zal u tot schande
worden en het schuilen in de schaduw van Egypte
tot smaad.
4 Wanneer zijn vorsten te Zoan verblijven en zijn
boden te Chanes aankomen,
5 Zullen allen beschaamd staan om een volk dat hun
geen voordeel brengt, dat tot hulp noch tot voor-
deel strekt, maar tot schande, ja tot hoon.
6 De Godsspraak over de dieren van het Zuiderland.
Door een land van benauwdheid en angst, waar
leeuwin en leeuw, adder en vliegende draak
wonen, vervoeren zij op de ruggen van ezels hun
vermogen en op de bulten van kamelen hun schat-
ten naar een volk dat geen voordeel brengt.
7 En Egypte: ijdel en nietig is zijn hulp. Daarom
noem ik het: stilzittende Rahab.

8 Ga nu, schrijf het in hun bijzijn op een tafel en
teken het op in een boek, opdat het diene voor
latere dagen, voor immer en altoos.
9 Want het is een weerspannig volk, leugenachtige
kinderen, kinderen die de wet des Heren niet wil-
len horen;
10 Die tot de zieners zeggen: Gij zult niet zien; en tot
de schouwers: Gij zult voor ons de waarheid niet
schouwen, spreekt tot ons aangename dingen,
schouwt begoochelingen;
11 Wijkt af van de weg, buigt af van het pad, doet de
Heilige Israels weg uit onze ogen.
12 Daarom, zo zegt de Heilige Israels: Omdat gij dit
woord verwerpt, op onderdrukking en slinksheid
vertrouwt en daarop steunt,
13 Daarom zal deze ongerechtigheid voor u zijn als
een losgeraakt brok steen, dat op vallen staat en
overhelt aan een hoge muur, die plotseling, onver-
wachts, ineenstort.
14 Hij zal hem stukbreken, zoals een pottenbakkers-
kruik stukgebroken wordt, die meedogenloos
wordt vergruizeld, zodat onder zijn gruis geen
scherf wordt gevonden om vuur van de haard te
nemen of water uit de vijver te scheppen.
15 Want zo zegt de Here Here, de Heilige Israels:
Door bekering en rust zoudt gij verlost worden, in
stilheid en vertrouwen zou uw sterkte zijn; maar
gij hebt niet gewild.

16 Gij hebt gezegd: Neen, op paarden zullen wij
voortvliegen; daarom zult gij vlieden. En: Op snel-
le rossen zullen wij rijden; daarom zullen uw ach-
tervolgers snel zijn.
17 Duizend zullen er vluchten voor het dreigen van
een, voor het dreigen van vijf zult gij vluchten,
totdat gij overblijft als een seinpaal op een berg-
top en als een banier op een heuvel.
18 Daarom verlangt de Here ernaar u genadig te zijn,
en daarom zal Hij Zich verheffen om Zich over u te
ontfermen, want de Here is een God van recht;
welzalig allen die op Hem wachten.
19 Want gij volk, dat op Sion, in Jeruzalem, woont,
gij zult niet blijven wenen. Hij zal u zeker genadig
zijn op uw luid geroep; zodra Hij dat hoort, zal Hij
u antwoorden.
20 De Here heeft u wel brood der benauwdheid en
water der verdrukking gegeven, maar uw leraars
zullen zich niet meer verbergen, doch uw ogen
zullen uw leraars zien;
21 En wanneer gij rechts of wanneer gij links zoudt
willen gaan, zullen uw oren achter u het woord
horen: Dit is de weg, wandelt daarop.
22 Dan zult gij het zilveren overtrek van uw gesneden
beelden en het gouden bekleedsel van uw gegoten
beelden onrein achten; gij zult ze als iets onreins
wegwerpen. Weg! zult gij ertegen zeggen.

23 Dan zal Hij regen geven voor het zaad, waarmee
gij uw akker bezaait, en brood als opbrengst van
de akker, dat smakelijk en voedzaam zal wezen.
Uw vee zal te dien dage op uitgestrekte weiden
grazen;
24 En de runderen en ezels, die de akker bewerken,
zullen gezouten voeder eten, dat gezeefd is met
wan en zeef.
25 En op elke hoge berg en op elke verheven heuvel
zullen beken, waterstromen, zijn ten dage van de
grote slachting, wanneer de torens zullen vallen.
26 Dan zal het licht der blanke maan zijn als het licht
van de gloeiende zon en het licht van de gloeien-
de zon zevenvoudig als het licht van zeven dagen;
op de dag, waarop de Here de breuk van zijn volk
verbindt en de toegebrachte wonde geneest.
27 Zie, de naam des Heren komt van verre; zijn toorn
brandt en een zware rook stijgt op, zijn lippen zijn
vol gramschap, zijn tong is als een verterend vuur;
28 Zijn adem is als een overstromende beek, die tot
de hals reikt; om volken te schudden in de zeef
van verderf, terwijl een bit dat doet dwalen, tus-
sen de kaken der natien ligt.
29 Bij u zullen liederen klinken als in de nacht, waarin
men zich wijdt voor een feest, en zal er vreugde
des harten zijn als van iemand die voortschrijdt bij
de fluit om te komen op de berg des Heren, tot de
Rots van Israel.

30 Dan zal de Here zijn machtige stem doen horen en
zal Hij doen zien het neerkomen van zijn arm in
grimmige toorn: een verterende vuurvlam, overs-
troming, stortbui en hagelstenen.
31 Want Assur zal voor de stem des Heren schrikken,
wanneer Hij met de roede slaat,
32 En elke slag van de dreigende stok, die de Here
daarop zal doen neerkomen, zal worden toege-
bracht bij tamboerijnen en citerspel, en met strijd-
baar geheven arm zal Hij hen bestrijden.
33 Want reeds lang is een brandstapel bereid; ook die
is voor de koning gereed gemaakt; Hij heeft de
vuurhaard daarvan diep en wijd gemaakt, er is
vuur en hout in overvloed; de adem des Heren
steekt hem in brand als een stroom van zwavel.

Jesaja 31

1 Wee hun die naar Egypte trekken om hulp, die
steunen op paarden en vertrouwen op wagens,
omdat zij talrijk zijn, en op ruiters, omdat zij
machtig in aantal zijn, maar de blik niet richten op
de Heilige Israels en naar de Here niet vragen.
2 Maar ook Hij is wijs, Hij doet het kwaad komen en
neemt zijn woorden niet terug; Hij richt Zich
tegen het huis der boosdoeners en tegen de hulp
door de bedrijvers van ongerechtigheid verleend.
3 De Egyptenaren daarentegen zijn mensen en geen
God, en hun paarden zijn vlees en geen geest;
daarom zal de Here zijn hand uitstrekken, zodat de
helper struikelt en de geholpene valt, en zij allen
tezamen vergaan.
4 Want zo zegt de Here tot mij: Zoals een leeuw of
een leeuwejong over zijn prooi gromt (de ganse
schare der herders wordt tegen hem samengeroe-
pen, maar hij schrikt niet voor hun stem en vreest
niet voor hun getier) zo zal de Here der heerscha-
ren ten strijde nederdalen op de berg Sion en op
diens heuvel;
5 Als vliegende vogels, zo zal de Here der heerscha-
ren Jeruzalem beschutten, beschuttend redden en
sparend bevrijden.
6 Bekeert u tot Hem, van wie de kinderen Israels
diep zijn afgevallen.

7 Want te dien dage zal ieder van u de zilveren en
gouden afgoden versmaden, die uw handen heb-
ben vervaardigd, u tot zonde.
8 En Assur zal vallen door het zwaard van wie geen
man is, en het zwaard van wie geen mens is, zal
het verslinden; het zal voor het zwaard vlieden en
zijn jongelingen zullen tot herendienst vervallen.
9 En zijn rots zal van schrik vergaan en zijn vorsten
zullen verschrikt de banier verlaten; luidt het
woord van de Here, die op Sion een vuur heeft en
in Jeruzalem een oven.

Jesaja 32

1 Zie, een koning zal regeren in gerechtigheid en vorsten zullen heersen naar het recht;
2 En ieder van hen zal zijn als een beschutting tegen de wind en als een toevlucht tegen de stortbui, als waterstromen in een dorre streek, als de schaduw van een machtige rots in een dorstig land.
3 Dan zullen de ogen der zienden niet meer verblind zijn en de oren der horenden zullen opmerken;
4 Het hart der onbezonnenen zal inzicht en kennis verkrijgen, en de tong der stamelaars zal in staat zijn tot duidelijk spreken.
5 Dan zal een dwaas niet meer edel genoemd worden en de bedrieger niet meer aanzienlijk heten.
6 Want een dwaas spreekt dwaasheid en zijn hart brengt ongerechtigheid voort: het bedrijven van goddeloosheid, en het prediken van afval tegen de Here; het onverzadigd laten van de hongerige, en het onthouden van een dronk aan de dorstige.
7 En de listen van de bedrieger zijn slecht; hij beraamt schandelijke plannen om de ellendigen door leugentaal in het verderf te storten, zelfs wanneer de arme zijn recht bepleit.
8 Maar de edele beraamt edele daden en hij staat voor wat edel is.
9 Gij zorgeloze vrouwen, staat op; hoort mijn stem, gij geruste dochters; neigt uw oor tot mijn woord.

10 Een jaar nog en enkele dagen, dan zult gij sidderen, gij gerusten, want het is gedaan met de wijnoogst, de inzameling van het ooft blijft uit.
11 Beeft, zorgelozen; siddert, gerusten! Ontkleedt u, ontbloot u en omgordt de heupen [met] [rouwgewaad]!
12 Slaat u rouwklagend op de borst om de kostelijke velden, om de vruchtbare wijnstok,
13 Om het akkerland van mijn volk, waar doornen en distelen opschieten, ja om al de huizen van vermaak in de uitgelaten veste.
14 Want de burcht ligt verlaten, het rumoer der stad is in eenzaamheid veranderd. Ofel en Wachttoren zijn voor altijd tot spelonken geworden, een vreugde voor de wilde ezels, een weide voor de kudden,
15 Totdat over ons uitgestort wordt de Geest uit den hoge. Dan wordt de woestijn een gaarde en de gaarde gelijkt een woud;
16 Dan woont het recht in de woestijn en de gerechtigheid verblijft in de gaarde.
17 En de vrucht der gerechtigheid zal vrede zijn, de uitwerking der gerechtigheid rust en veiligheid tot in eeuwigheid.
18 En mijn volk zal in een verblijf des vredes wonen, in veilige woningen, in oorden van ongestoorde rust,
19 Zelfs wanneer het hagelt, zodat het woud terneder stort en de stad in de diepte neerzinkt.

20 Welzalig gij die aan alle wateren zaait; die rund en
ezel vrij laat ronddolen.

Jesaja 33

1 Wee, verwoester, die zelf niet verwoest zijt; verra-
der, die zelf niet verraden zijt; als gij voleindigd
hebt te verwoesten, zult gij verwoest worden; als
gij gereed zijt met verraden, zal men u verraden.
2 Here, wees ons genadig. Op U hopen wij; wees
onze arm elke morgen, ja ons heil in tijd van
benauwdheid.
3 Voor daverend rumoer vluchten natien weg; als Gij
U verheft, stuiven volken uiteen.
4 Dan wordt de door u behaalde buit weggeraapt,
alsof een kaalvreter aan het werk is; zoals sprink-
hanen aanvallen, valt men erop aan.
5 De Here is verheven, want Hij woont in den hoge.
Hij heeft Sion met recht en gerechtigheid vervuld.
6 En uw tijden zullen bestendig zijn, een rijkdom
van heil, wijsheid en kennis; de vreze des Heren is
zijn schat.
7 Zie, de herauten schreeuwen het uit op de straat,
de vredeboden wenen bitter;
8 De heerbanen zijn verlaten, de reizigers zijn verd-
wenen. Hij heeft het verbond verbroken, steden
veracht, mensen niet geteld.

9 Het land treurt, verkwijnt; de Libanon staat
beschaamd, verwelkt; Saron is een steppe gelijk
geworden; Basan en Karmel schudden hun loof af.
10 Nu zal Ik opstaan, zegt de Here; nu zal Ik Mij ver-
heffen, nu Mij oprichten.
11 Gij gaat zwanger van stro, gij zult stoppelen
baren; uw adem is een vuur dat u verteren zal.
12 Volken zullen tot kalk verbrand worden, als afge-
sneden dorens zijn, die met vuur verbrand wor-
den.
13 Hoort wat Ik doe, gij die verre zijt; gij die nabij
zijt, erkent mijn macht.
14 De zondaars in Sion vrezen, beving grijpt de god-
vergetenen aan. Wie onzer kan verkeren bij een
verterend vuur; wie onzer kan verkeren bij een
eeuwige gloed?
15 Hij, die in gerechtigheid wandelt en oprecht
spreekt; die gewin, door afpersing verkregen, vers-
maadt; die zijn handen weerhoudt om een
geschenk aan te nemen, zijn oor toestopt om niet
naar een moordplan te horen en zijn ogen toesluit
om het slechte niet aan te zien.
16 Die zal op hoogten wonen; rotsvestingen zullen
zijn burcht wezen; zijn brood is gewis, zijn water
verzekerd.
17 Uw ogen zullen de Koning in zijn schoonheid aan-
schouwen; zij zullen een wijd uitgestrekt land zien;

18 Uw hart zal de verschrikking overpeinzen: Waar is
nu de schrijver, waar de weger, waar de teller der
torens?
19 Het onbeschaamde volk zult gij niet meer zien, het
volk met een duistere, onverstaanbare spraak, met
een barbaarse, onbegrijpelijke taal.
20 Aanschouw Sion, de stad onzer feestelijke bijeen-
komsten. Uw ogen zullen Jeruzalem zien als een
veilige woonstede, als een tent die niet verplaatst
wordt, waarvan de pinnen nimmermeer uitgerukt
worden en geen van de koorden ooit losgerukt
wordt.
21 Daar echter is de Here heerlijk voor ons: een plaats
van rivieren en van brede stromen; geen roeiboot
zal daarop varen en geen sierlijk jacht ze doorklie-
ven.
22 Want de Here, onze Rechter, de Here, onze
Wetgever, de Here, onze Koning, Hij zal ons ver-
lossen.
23 Uw touwen hangen slap; zij houden de mast niet
in zijn voetstuk, zij spannen het zeil niet. Dan
wordt de overvloedig geroofde buit verdeeld, zelfs
lammen vergaderen de roof.
24 En geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek; het volk
dat daar woont, zal vergeving van ongerechtigheid
hebben.

Jesaja 34

1 Nadert, gij volken, om te horen; en gij natien,
merkt op! De aarde hore en haar volheid, de
wereld en al wat daaruit ontspruit.
2 Want de Here koestert toorn tegen alle volken en
grimmigheid tegen al hun heer; Hij heeft hen met
de ban geslagen, hen ter slachting overgegeven.
3 Hun verslagenen liggen neergeworpen en de stank
van hun lijken stijgt op, ja de bergen versmelten
van hun bloed.
4 Al het heer des hemels vergaat en als een boekrol
worden de hemelen samengerold; al hun heer valt
af, zoals het loof van de wijnstok en zoals het blad
van de vijgeboom afvalt.
5 Want mijn zwaard is in de hemel dronken gewor-
den; zie, het daalt neer op Edom en ten gerichte
op het volk dat door mijn banvloek werd getrof-
fen.
6 De Here heeft een zwaard vol bloed, het druipt
van vet, van het bloed der lammeren en bokken,
van het niervet der rammen; want de Here richt
een offer aan te Bosra en een geweldige slachting
in het land van Edom.
7 Woudossen vallen met hen, stieren met buffels, en
hun land wordt dronken van bloed en het stof
wordt met vet gedrenkt;
8 Want de Here houdt een dag van wraak, een jaar
van vergelding in Sions rechtsgeding.

9 Zijn beken verkeren in pek, zijn stof in zwavel en
zijn land wordt tot brandend pek,
10 Dat dag noch nacht uitgaat; voor altijd stijgt zijn
rook op, van geslacht tot geslacht ligt het woest,
tot in alle eeuwigheden trekt niemand daardoor.
11 Pelikaan en roerdomp nemen het in bezit, uil en
raaf huizen daar; Hij spant daarover het meetsnoer
der woestheid en het paslood der ledigheid.
12 Van zijn edelen is er geen, die het koninkrijk uit-
roept, en geen zijner vorsten is er meer.
13 In zijn burchten schieten dorens op, netels en dis-
tels in zijn vestingen; en het zal een verblijf voor
de jakhalzen zijn, een hof voor de struisvogels.
14 Hyena's treffen daar wilde honden aan, veldgees-
ten ontmoeten elkander; ja, daar zal het nacht-
spook verwijlen en een rustplaats voor zich vinden.
15 Daar nestelt de pijlslang, legt er haar eieren,
broedt ze uit en koestert ze in de schaduw; ja,
daar verzamelen zich gieren, de een bij de ander.

16 Zoekt na in het boek des Heren en leest; niet een
van deze wezens zal ontbreken, zij zullen elkander
niet missen, want zijn mond heeft het geboden en
zijn adem bracht ze samen.
17 Hij toch wierp het lot voor hen, en zijn hand deel-
de hun het [land] toe met het meetsnoer; voor
altijd zullen zij het bezitten, van geslacht tot
geslacht daarin wonen.

Jesaja 35

1 De woestijn en het dorre land zullen zich verblij-
den, de steppe zal juichen en bloeien als een nar-
cis;
2 Zij zal welig bloeien en juichen, ja, juichen en
jubelen. De heerlijkheid van de Libanon is haar
gegeven, de luister van de Karmel en van Saron;
zij zullen aanschouwen de heerlijkheid des Heren,
de luister van onze God.
3 Sterkt de slappe handen en verstevigt de knikken-
de knieen.
4 Zegt tot de versaagden van hart: Weest sterk,
vreest niet; zie, uw God zal komen met wraak, met
de vergelding Gods; Hij zal komen en Hij zal u ver-
lossen.
5 Dan zullen de ogen der blinden geopend en de
oren der doven ontsloten worden;
6 Dan zal de lamme springen als een hert en de
tong van de stomme zal jubelen; want in de woe-
stijn zullen wateren ontspringen en beken in de
steppe,
7 En het gloeiende zand zal tot een plas worden en
het dorstige land tot waterbronnen; waar de jak-
halzen verblijven en legeren, zal gras met riet en
biezen zijn.
8 Daar zal een gebaande weg zijn, die de heilige
weg genaamd wordt; geen onreine zal die betre-
den; maar hij zal alleen voor hen zijn; reizigers
noch dwazen zullen erop dolen.

9 Daar zal geen leeuw zijn en geen verscheurend
dier zal daarop komen; zij worden daar niet
gevonden. Maar de verlosten wandelen daarop;
10 De vrijgekochten des Heren zullen wederkeren en
met gejubel in Sion komen; eeuwige vreugde zal
op hun hoofd zijn, blijdschap en vreugde zullen zij
verkrijgen, maar kommer en zuchten zullen weg-
vlieden.

Jesaja 36

1 In het veertiende jaar van koning Hizkia trok
Sanherib, de koning van Assur op tegen alle ver-
sterkte steden van Juda en bezette ze.
2 Daarna zond de koning van Assur de maarschalk
uit Lakis met een sterke legermacht naar Jeruzalem
tot koning Hizkia, waar hij zich opstelde bij de
waterleiding van de bovenste vijver op de weg
naar het Vollersveld.
3 Toen ging de hofmaarschalk Eljakim, de zoon van
Chilkia, tot hem uit, met de schrijver Sebna en de
kanselier Joach, de zoon van Asaf.
4 En de maarschalk zeide tot hen: Zegt tot Hizkia: zo
spreekt de grote koning, de koning van Assur: wat
is dat voor een vertrouwen, dat gij koestert?
5 Gij meent zeker, dat louter lippentaal voor beleid
en kracht tot strijden kan doorgaan. Op wie ver-
trouwt gij toch, dat gij tegen mij in opstand komt?
6 Zie, gij vertrouwt op die geknakte rietstaf, op
Egypte, die, als iemand daarop steunt, hem in de
hand dringt en ze doorboort: zo is Farao, de
koning van Egypte, voor allen die op hem vertrou-
wen.
7 En als gij tot mij zegt: Wij vertrouwen op de Here,
onze God; is Hij niet dezelfde, wiens offerhoogten
en altaren Hizkia heeft verwijderd, terwijl hij tot
Juda en Jeruzalem zeide: voor dit altaar zult gij u
neerbuigen?

8 Welaan dan, ga toch een weddenschap aan met
mijn heer, de koning van Assur: ik zal u tweedui-
zend paarden geven, indien gij van uw kant de
ruiters daarop geven kunt.
9 Hoe zoudt gij ooit de aanval kunnen afslaan van
een enkele landvoogd, een van de geringste diena-
ren van mijn heer? En gij hebt uw vertrouwen
gevestigd op Egypte voor wagens en ruiters!
10 Ben ik dan zonder de wil des Heren opgetrokken
tegen dit land om het te verwoesten? De Here
heeft mij gelast: trek op tegen dit land en ver-
woest het.
11 Toen zeiden Eljakim, Sebna en Joach tot de maar-
schalk: Spreek toch tot uw dienaren in het
Aramees, want wij verstaan dat wel, maar spreek
tot ons ten aanhoren van het volk op de muur niet
in het Judees.
12 Maar de maarschalk zeide: Heeft mijn heer mij
soms tot uw heer en tot u gezonden om deze
woorden te spreken en niet tot de mannen die op
de muur zitten om met u hun drek te eten en hun
water te drinken?
13 Toen trad de maarschalk naar voren en riep met
luider stem in het Judees en zeide: Hoort de woor-
den van de grote koning, de koning van Assur!
14 Zo zegt de koning: laat Hizkia u niet bedriegen,
want hij kan u niet redden.

15 En laat Hizkia u niet op de Here doen vertrouwen
door te zeggen: de Here zal ons zeker redden,
zodat deze stad niet in de macht van de koning
van Assur wordt gegeven.
16 Luistert niet naar Hizkia, want zo zegt de koning
van Assur: brengt mij hulde en geeft u aan mij
over, dan zal ieder mogen eten van zijn wijnstok
en van zijn vijgeboom, en het water van zijn put
mogen drinken,
17 Totdat ik kom en u meevoer naar een land als het
uwe, een land van koren en most, een land van
brood en wijngaarden.
18 Laat Hizkia u toch niet misleiden door te zeggen:
de Here zal ons redden. Heeft soms een van de
goden der volken zijn land gered uit de macht van
de koning van Assur?
19 Waar zijn de goden van Hamat en Arpad, waar de
goden van Sefarwaim? Hebben zij soms Samaria
uit mijn macht gered?
20 Wie waren er onder alle goden dezer landen, die
hun land uit mijn macht hebben gered, dat de
Here Jeruzalem uit mijn macht zou kunnen redden?
21 Maar zij bleven zwijgen en antwoordden hem met
geen enkel woord, want het bevel des konings
was: Gij zult hem niet antwoorden.
22 Toen kwamen de hofmaarschalk Eljakim, de zoon
van Chilkia, de schrijver Sebna en de kanselier
Joach, de zoon van Asaf, met gescheurde klederen
tot Hizkia en zij brachten hem de woorden van de
maarschalk over.

Jesaja 37

1 Zodra koning Hizkia deze hoorde, scheurde hij zijn klederen, bedekte zich met een rouwgewaad en ging het huis des Heren binnen.
2 Ook zond hij de hofmaarschalk Eljakim, de schrijver Sebna en de oudsten der priesters, bedekt met rouwgewaden, tot de profeet Jesaja, de zoon van Amoz.
3 Zij zeiden tot hem: Zo zegt Hizkia: deze dag is een dag van benauwdheid, straf en smaad, want kinderen zijn aan de geboorte toe, maar er is geen kracht om te baren.
4 Wellicht hoort de Here, uw God, de woorden van de maarschalk, waarmee zijn heer, de koning van Assur, hem gezonden heeft om de levende God te honen, en zal Hij straf oefenen om de woorden die de Here, uw God, gehoord heeft: wil dan een gebed opzenden voor het overblijfsel dat nog gevonden wordt.
5 Toen kwamen de dienaren van koning Hizkia tot Jesaja,
6 En Jesaja zeide tot hen: Zo zult gij tot uw heer zeggen: zo zegt de Here: vrees niet voor de woorden die gij gehoord hebt, waarmee de hovelingen van de koning van Assur Mij gelasterd hebben.
7 Zie, Ik zend een geest in hem, en hij zal een gerucht vernemen, zodat hij naar zijn land zal terugkeren, en Ik zal hem door het zwaard vellen in zijn eigen land.

8 Toen de maarschalk terugkeerde, vond hij de
koning van Assur, strijdende tegen Libna, want hij
had gehoord, dat hij van Lakis opgebroken was.
9 Doch, toen deze aangaande Tirhaka, de koning
van Ethiopie, vernam: Hij is opgetrokken om tegen
u te strijden, toen hij dat hoorde, zond hij gezan-
ten naar Hizkia met deze opdracht:
10 Zo zult gij zeggen tot Hizkia, de koning van Juda:
laat uw God, op wie gij vertrouwt, u niet bedrie-
gen door te zeggen: Jeruzalem zal niet in de
macht van de koning van Assur gegeven worden.
11 Zie, gij zelf hebt gehoord wat de koningen van
Assur met alle landen gedaan hebben door ze met
de ban te slaan; zoudt gij dan gered worden?
12 Hebben soms de goden der volken die mijn vade-
ren vernietigd hebben, hen gered: Gozan, Haran,
Resef en de bewoners van Eden in Telassar?
13 Waar is de koning van Hamat, de koning van
Arpad, de koning van de stad Sefarwaim, van Hena
en van Iwwa?
14 Hizkia nam de brief uit de hand der gezanten en
las hem. Toen ging Hizkia op naar het huis des
Heren, spreidde hem uit voor het aangezicht des
Heren
15 En bad tot de Here:

16 Here der heerscharen, God van Israel, die op de
cherubs troont, Gij, Gij alleen zijt God over alle
koninkrijken der aarde; Gij hebt de hemel en de
aarde gemaakt.
17 Neig, Here, uw oor en hoor; open, Here, uw ogen
en zie; hoor al de woorden van Sanherib, die hij
heeft doen overbrengen om de levende God te
honen.
18 Waarlijk, Here, de koningen van Assur hebben alle
landen en hun gebied verwoest
19 En hun goden in het vuur geworpen, want het
waren geen goden, maar slechts het maaksel van
mensenhanden, hout en steen; daarom hebben zij
die kunnen vernietigen.
20 Nu dan, Here, onze God, verlos ons uit zijn macht;
dan zullen alle koninkrijken der aarde weten, dat
Gij, Here, alleen God zijt.
21 Toen zond Jesaja, de zoon van Amoz, tot Hizkia
deze boodschap: Zo zegt de Here, de God van
Israel, daar gij tot Mij gebeden hebt betreffende
Sanherib de koning van Assur,
22 Dit is het woord, dat de Here over hem spreekt: zij
veracht u, zij bespot, u de jonkvrouw, de dochter
Sions; zij schudt het hoofd achter u, de dochter
van Jeruzalem.
23 Wie hebt gij gehoond en gelasterd, en tegen wie
de stem verheven en uw ogen trots opgeslagen?
Tegen de Heilige Israels!

24 Door uw dienaren hebt gij de Here gehoond en
gezegd: met de menigte mijner wagens bestijg ik
de hoogte der bergen tot ver in de Libanon; ik vel
zijn statige ceders, de keur zijner cypressen; ik
bereik zelfs zijn hoogste top, zijn weelderig woud.
25 Ik graaf en drink water; ik leg met mijn voetzool
alle Nijlarmen van Egypte droog.
26 Hebt gij het dan niet gehoord, dat Ik het van over-
lang bereid en het van de dagen van ouds vorm-
gegeven heb? Nu heb Ik het doen komen: gij
moest de versterkte steden verwoesten tot puinho-
pen;
27 Haar inwoners werden machteloos, verslagen en
beschaamd; zij werden tot kruid van het veld of
tot jong groen, tot gras op de daken, of tot een
korenveld, eer het tot rijpheid komt.
28 Maar Ik ken uw zitten, uw uitgaan en ingaan en
uw razen tegen Mij.
29 Omdat gij tegen Mij geraasd hebt en uw over-
moed tot mijn oren is opgestegen zal Ik mijn haak
in uw neus slaan en mijn bit in uw mond leggen,
en u doen terugkeren langs de weg die gij geko-
men zijt.

30 En dit zal u het teken zijn: gij zult dit jaar eten wat
vanzelf opkomt en in het tweede jaar wat nawast;
maar zaait in het derde jaar en oogst, plant wijn-
gaarden, en eet de vrucht daarvan.
31 Immers wat van het huis van Juda ontkomen is,
wat over is, dat zal opnieuw naar beneden wortel
schieten en naar boven vrucht dragen.
32 Want van Jeruzalem zal een overblijfsel uitgaan, en
van de berg Sion wat ontkomen zal; de ijver van
de Here der heerscharen zal dit doen.
33 Daarom, zo zegt de Here van de koning van Assur:
hij zal in deze stad niet komen; hij zal geen pijl
daarin schieten, geen schild daartegen opheffen
en geen wal daartegen opwerpen.
34 Langs de weg die hij gekomen is, zal hij terugke-
ren, maar in deze stad zal hij niet komen, luidt het
woord des Heren.
35 En Ik zal deze stad beschutten om haar te verlos-
sen om Mijnentwil en ter wille van mijn knecht
David.
36 Toen ging de Engel des Heren uit en sloeg in het
leger van Assur honderdvijfentachtigduizend man.
Toen men vroeg in de morgen opstond, zie, zij
allen waren lijken.
37 Dus brak Sanherib, de koning van Assur, op en
aanvaardde de terugtocht; en hij bleef te Nineve.

38 Eens, toen hij zich neerboog in de tempel van zijn god Nisrok, doodden zijn zonen, Adrammelek en Sareser, hem met het zwaard; doch zij ontkwamen naar het land Ararat. Zijn zoon Esarhaddon werd koning in zijn plaats.

Jesaja 38

1 In die dagen werd Hizkia ten dode toe ziek. Toen kwam de profeet Jesaja, de zoon van Amoz, tot hem en zeide tot hem: Zo zegt de Here: tref beschikkingen voor uw huis, want gij zult sterven en niet herstellen.
2 Toen keerde Hizkia zijn gelaat naar de wand en bad tot de Here
3 En zeide: Ach, Here, gedenk toch, dat ik voor uw aangezicht in trouw en met een volkomen toegewijd hart gewandeld heb en gedaan heb wat goed is in uw ogen.
4 En Hizkia weende luid. Toen kwam het woord des Heren tot Jesaja:
5 Ga en zeg tot Hizkia: zo zegt de Here, de God van uw vader David: Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb uw tranen gezien; zie, Ik zal aan uw levensdagen vijftien jaar toevoegen,
6 En Ik zal u en deze stad uit de macht van de koning van Assur redden en deze stad beschutten.
7 En dit zal u het teken zijn van des Heren kant, dat de Here ook doen zal wat Hij gesproken heeft:
8 Zie, Ik doe de schaduw op de treden waarlangs zij door de zon op de trap van Achaz is afgedaald, weer tien treden teruggaan. En de zon ging tien treden terug op de treden die zij gedaald was.

9 Geschrift van Hizkia, de koning van Juda, toen hij
ziek geweest en van zijn ziekte hersteld was.
10 Ik zeide: In de bloei mijner dagen moet ik heen-
gaan door de poorten van het dodenrijk, ik zal
derven de rest mijner jaren.
11 Ik zeide: Ik zal de Here niet zien, de Here in het
land der levenden; ik zal geen mens meer aan-
schouwen onder de bewoners der wereld.
12 Mijn woning werd afgebroken en van mij wegge-
rukt als de tent van een herder; ik wikkelde mijn
leven samen als een wever, Hij snijdt mij af van de
drom.
13 Dag en nacht geeft Gij mij prijs; tot aan de mor-
gen zoek ik tot rust te komen. Als een leeuw, zo
verbreekt Hij al mijn beenderen. Dag en nacht
geeft Gij mij prijs.
14 Als een zwaluw, zo tjilp ik; ik kir als een duif. Mijn
ogen smachten naar den hoge; o Here, ik ben ang-
stig, wees borg voor mij.
15 Wat zal ik zeggen, daar Hij tot mij gesproken heeft
en Hij het ook gedaan heeft? Ik zal al mijn jaren
voortschrijden na dit bittere zieleleed.
16 Here, bij deze dingen leeft men, ja, in die alle is
het leven van mijn geest: dat Gij mij zult gezond
maken en doen leven.

17 Zie, mijn bittere beproeving werd tot heil. Gij toch
zijt het, die mijn leven gered hebt van de groeve
der vernietiging, want Gij hebt al mijn zonden
achter uw rug geworpen.
18 Want het dodenrijk looft U niet, de dood prijst U
niet; wie in de groeve zijn neergedaald, hopen
niet op uw trouw.
19 De levende, de levende, hij looft U, zoals ik heden
doe; de vader maakt zijn zonen uw trouw bekend.
20 De Here is gereed om mij te verlossen. Daarom
doen wij het snarenspel klinken al de dagen van
ons leven in het huis des Heren.
21 Jesaja nu had gezegd: Men neme een vijgenkoek
en legge die op de zweer, dan zal hij genezen.
22 En Hizkia had gezegd: Wat is het teken, dat ik zal
opgaan naar het huis des Heren?

Jesaja 39

1 Te dien tijde zond Merodak-baladan, de zoon van
Baladan, de koning van Babel, gezanten met een
brief en een geschenk aan Hizkia, omdat hij
gehoord had, dat deze ziek geweest en hersteld
was.
2 En Hizkia verheugde zich over hun komst en hij
liet hun zijn schathuis zien: het zilver en het goud,
de specerijen en de kostbare olie, zijn gehele tuig-
huis en alles wat zich onder zijn schatten bevond.
Er was niets in zijn paleis en in zijn gehele rijk, dat
Hizkia hun niet liet zien.
3 Toen kwam de profeet Jesaja tot koning Hizkia en
vroeg hem: Wat hebben deze mannen gezegd en
vanwaar zijn zij tot u gekomen? en Hizkia ant-
woordde: Uit een ver land zijn zij tot mij gekomen,
uit Babel.
4 En hij vroeg: Wat hebben zij in uw paleis gezien?
Hizkia antwoordde: Alles wat in mijn paleis is, heb-
ben zij gezien; er is niets onder mijn schatten, dat
ik hun niet heb getoond.
5 Toen zeide Jesaja tot Hizkia: Hoor het woord van
de Here der heerscharen:
6 Zie, er zullen dagen komen, dat alles wat in uw
paleis is en wat uw vaderen opgestapeld hebben
tot op deze dag, naar Babel zal worden wegge-
voerd. Niets zal er overblijven, zegt de Here.
7 En van uw zonen, die uit u voortkomen zullen, die
gij zult verwekken, zullen zij nemen, om hoveling
te zijn in het paleis van de koning van Babel.

8 Hizkia zeide tot Jesaja: Het woord des Heren, dat
gij gesproken hebt, is goed. Ook dacht hij: Dan zal
het toch gedurende mijn leven bestendig vrede
zijn.

Jesaja 40

1 Troost, troost mijn volk, zegt uw God.
2 Spreekt tot het hart van Jeruzalem, roept het toe,
dat zijn lijdenstijd volbracht is, dat zijn ongerech-
tigheid geboet is, dat het uit de hand des Heren
dubbel ontvangen heeft voor al zijn zonden.
3 Hoor, iemand roept: Bereidt in de woestijn de weg
des Heren, effent in de wildernis een baan voor
onze God.
4 Elk dal worde verhoogd en elke berg en heuvel
geslecht, en het oneffene worde tot een vlakte en
de rotsbodem tot een vallei.
5 En de heerlijkheid des Heren zal zich openbaren,
en al het levende tezamen zal dit zien, want de
mond des Heren heeft het gesproken.
6 Hoor, iemand zegt: Roep. En de vraag klinkt: Wat
zal ik roepen? Alle vlees is gras, en al zijn schoon-
heid als een bloem des velds.
7 Het gras verdort, de bloem valt af, als de adem
des Heren daarover waait. Voorwaar, het volk is
gras.
8 Het gras verdort, de bloem valt af, maar het
woord van onze God houdt eeuwig stand.
9 Klim op een hoge berg, vreugdebode Sion; verhef
uw stem met kracht, vreugdebode Jeruzalem; ver-
hef ze, vrees niet; zeg tot de steden van Juda:

10 Zie, hier is uw God! Zie, de Here Here zal komen
met kracht en zijn arm zal heerschappij oefenen;
zie, zijn loon is bij Hem en zijn vergelding gaat
voor Hem uit.
11 Hij zal als een herder zijn kudde weiden, in zijn
arm de lammeren vergaderen en ze in zijn schoot
dragen; de zogenden zal Hij zachtkens leiden.
12 Wie mat de wateren met zijn holle hand, bepaalde
de omvang der hemelen met een span, vatte met
een maat het stof der aarde, woog de bergen met
een waag en de heuvelen met een weegschaal?
13 Wie bestuurde de Geest des Heren en onderrichtte
Hem als zijn raadsman?
14 Wie raadpleegde Hij, dat deze Hem inzicht zou
geven, het rechte pad zou leren, kennis bijbrengen
en de weg des verstands doen kennen?
15 Zie, volken zijn geacht als een druppel aan een
emmer en als een stofje aan een weegschaal; zie,
eilanden zijn als fijn stof, dat uitgestrooid wordt;
16 De Libanon is niet toereikend als brandhout, en
zijn wild gedierte niet ten brandoffer.
17 Alle volken zijn als niets voor Hem, zij worden
door Hem beschouwd als nietig en ijdel.
18 Met wie dan wilt gij God vergelijken en welke ver-
gelijking op Hem toepassen?

19 Een vakman giet het beeld en een goudsmid over-
dekt het met goud en smeedt er zilveren ketenen
voor.
20 Wie te arm is voor een wijgeschenk, kiest een stuk
hout dat niet verrot; hij zoekt zich een kundige
vakman om een beeld op te richten, dat niet wan-
kelt.
21 Weet gij het niet? Hebt gij het niet gehoord? Is
het u van de aanvang niet verkondigd? Hebt gij
geen begrip van de grondvesten der aarde?
22 Hij troont boven het rond der aarde, en haar
bewoners zijn als sprinkhanen; Hij breidt de hemel
uit als een doek en spant hem uit als een tent
waarin men woont.
23 Hij geeft de machthebbers over ter vernietiging,
Hij maakt de regeerders der aarde tot ijdelheid;
24 Nauwelijks zijn zij geplant, nauwelijks gezaaid,
nauwelijks wortelt hun stek in de aarde, of Hij
blaast reeds op hen, zodat zij verdorren, en een
storm neemt ze op als stoppels.
25 Met wie dan wilt gij Mij vergelijken, dat Ik hem
zou gelijk zijn? zegt de Heilige.
26 Heft uw ogen naar omhoog en ziet: wie heeft dit
alles geschapen? Hij, die het heer daarvan in gro-
ten getale uitleidt en elk daarvan bij name roept
door de grootheid zijner sterkte en omdat Hij
geweldig van kracht is; er blijft niet een achter.

27 Waarom zegt gij, o Jakob, en spreekt, o Israel:
mijn weg is voor de Here verborgen en mijn recht
gaat aan mijn God voorbij?
28 Weet gij het niet, hebt gij het niet gehoord? Een
eeuwig God is de Here, Schepper van de einden
der aarde. Hij wordt noch moede noch mat, zijn
verstand is niet te doorgronden.
29 Hij geeft de moede kracht en de machteloze ver-
meerdert hij sterkte.
30 Jongelingen worden moede en mat, zelfs jonge
mannen struikelen,
31 Maar wie de Here verwachten, putten nieuwe
kracht; zij varen op met vleugelen als arenden; zij
lopen, maar worden niet moede; zij wandelen,
maar worden niet mat.

Jesaja 41

1 Hoort Mij zwijgend aan, gij kustlanden, en laten de
natien nieuwe kracht putten; laten zij toetreden en
dan spreken; laten wij tezamen in het gericht gaan.
2 Wie heeft hem uit het oosten verwekt, dien bij
elke schrede de zege ontmoet? Wie levert volken
aan hem over en doet hem koningen vertreden,
wiens zwaard hen maakt tot stof, wiens boog hen
maakt tot dwarrelende stoppels?
3 Hij vervolgt hen, hij gaat ongedeerd voort op een
pad dat hij nog nooit had betreden.
4 Wie heeft dit bewerkt en tot stand gebracht? Hij,
die de geslachten van de aanvang af heeft geroe-
pen; Ik, de Here, die de eerste ben, en bij de laat-
sten ben Ik dezelfde.
5 De kustlanden zagen het en werden bevreesd; de
einden der aarde sidderden, zij naderden en kwa-
men nabij;
6 De een hielp de ander en zeide tot zijn makker:
Houd moed!
7 De werkman bemoedigt de goudsmid; wie met de
hamer plet, bemoedigt degene die op het aam-
beeld slaat, en hij zegt van het soldeersel: Het is
goed. Daarop bevestigt hij het met spijkers, opdat
het niet wankele.
8 Maar gij, Israel, mijn knecht, Jakob, die Ik verkoren
heb, nakroost van mijn vriend Abraham,
9 Gij, die Ik gegrepen heb van de einden der aarde
en geroepen uit haar uithoeken, tot wie Ik zeide:
Gij zijt mijn knecht, Ik heb u verkoren en u niet
versmaad;

10 Vrees niet, want Ik ben met u; zie niet angstig
rond, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik
u, ook ondersteun Ik u met mijn heilrijke rechter-
hand.
11 Zie, allen die tegen u in woede ontstoken zijn,
staan beschaamd en worden te schande; de man-
nen die u bestrijden, worden als niets en komen
om;
12 Gij zult hen zoeken, maar niet vinden, de mannen
die u bestoken; zij worden als niets, ja vernietigd,
de mannen die tegen u oorlog voeren.
13 Want Ik, de Here, uw God, grijp uw rechterhand
vast; die tot u zeg: Vrees niet, Ik help u.
14 Vrees niet, gij wormpje Jakob, gij volkje Israel! Ik
ben het, die u help, luidt het woord des Heren, en
uw Verlosser is de Heilige Israels.
15 Zie, Ik stel u tot een scherpe, nieuwe dorsslede
met dubbele sneden; gij zult bergen dorsen en
verbrijzelen, en heuvelen zult gij tot kaf maken.
16 Gij zult ze wannen, en de wind zal ze opnemen en
de storm zal ze verstrooien; maar gij zult juichen
in de Here, u beroemen in de Heilige Israels.
17 De ellendigen en de armen zoeken naar water,
maar het is er niet, hun tong verdroogt van dorst;
Ik, de Here, zal hen verhoren; Ik, de God van
Israel, zal hen niet verlaten.

18 Ik zal op kale heuvels rivieren doen ontspringen en
bronnen te midden der valleien; Ik zal de woestijn
tot een waterplas maken en het dorre land tot
waterbronnen.
19 Ik zal in de woestijn ceder, acacia, mirt en olijfwilg
zetten; Ik zal in de wildernis cypres naast plataan
en denneboom planten,
20 Opdat men zie en tevens erkenne, bedenke en
tevens begrijpe, dat de hand des Heren dit gedaan
en de Heilige Israels het geschapen heeft.
21 Brengt uw rechtsgeding voor, zegt de Here; voert
uw bewijsgronden aan, zegt de Koning van Jakob.
22 Laten zij aanvoeren en ons bekendmaken, wat er
geschieden zal. Geeft te kennen, hoe het vroeger
was, opdat wij het overdenken en kennis nemen
van de afloop. Of doet ons het toekomstige horen;
23 Geeft te kennen wat in de toekomst komen zal,
opdat wij weten, dat gij goden zijt. Doet althans
iets, goed of kwaad, opdat wij elkander verbijsterd
aanstaren en bevreesd zijn bovendien.
24 Zie, gij zijt niets en uw werk is nietig; een gruwel
is hij die u verkiest.

25 Ik heb uit het noorden iemand doen opstaan, en
hij is gekomen; vanwaar de zon opgaat, die mijn
naam aanroept; hij vertreedt stadhouders als leem,
zoals een pottenbakker de klei.
26 Wie heeft het van de aanvang af bekendgemaakt,
zodat wij het weten? En tevoren, zodat wij moeten
zeggen: Hij heeft gelijk? Neen, niemand heeft het
bekendgemaakt, niemand heeft het doen horen,
niemand heeft u daarover horen spreken.
27 Als eerste [verkondig] [Ik] aan Sion: Zie, daar zijn
zij. En aan Jeruzalem geef Ik een vreugdebode.
28 Zie Ik rond, dan is er niemand; en zie Ik naar hen,
dan is er geen raadsman dat Ik hun zou kunnen
vragen en zij Mij antwoord zouden kunnen geven.
29 Zie, zij allen zijn nietigheid; niets zijn hun werken,
wind en ijdelheid hun gegoten beelden.

Jesaja 42

1 Zie, mijn knecht, die Ik ondersteun; mijn uitverkorene, in wie Ik een welbehagen heb. Ik heb mijn Geest op hem gelegd: hij zal de volken het recht openbaren.
2 Hij zal niet schreeuwen noch zijn stem verheffen, noch die op de straat doen horen.
3 Het geknakte riet zal hij niet verbreken en de kwijnende vlaspit zal hij niet uitdoven; naar waarheid zal hij het recht openbaren.
4 Hij zal niet kwijnen en niet geknakt worden, tot hij op aarde het recht zal hebben gebracht; en op zijn wetsonderricht zullen de kustlanden wachten.
5 Zo zegt God, de Here, die de hemel schiep en hem uitspande; die de aarde uitbreidde met alles wat daaruit ontsproot; die aan de mensen die daarop wonen, de adem gaf en de geest aan hen die daarop wandelen:
6 Ik, de Here, heb u geroepen in gerechtigheid, uw hand gevat, u behoed en u gesteld tot een verbond voor het volk, tot een licht der natien:
7 Om blinde ogen te openen, om gevangenen uit de kerker te leiden, uit de gevangenis wie in duisternis gezeten zijn.
8 Ik ben de Here, dat is mijn naam, en mijn eer zal Ik aan geen ander geven noch mijn lof aan de gesneden beelden.

9 Het vroegere, zie, het is gekomen, en nieuwe din-
gen kondig Ik u aan; voordat zij uitspruiten, doe Ik
ze u horen.
10 Zingt de Here een nieuw lied, zijn lof van het
einde der aarde, gij die de zee bevaart en haar
volheid; gij kustlanden en hun bewoners.
11 Laten de woestijn en haar steden de stem verhef-
fen, de dorpen waar Kedar woont; laten de rotsbe-
woners jubelen, laten zij van de top der bergen
juichen.
12 Laten zij de Here eer geven en zijn lof in de kust-
landen vermelden.
13 De Here trekt uit als een held; als een krijgsman
doet Hij de strijdlust ontbranden; Hij heft de strijd-
kreet aan, ja schreeuwt die uit; Hij betoont Zich
een held tegen zijn vijanden.
14 Ik heb van oudsher gezwegen, Ik heb gezwegen en
Mij ingehouden; nu zal Ik schreeuwen als een
barende vrouw;
15 Ik zal snuiven en hijgen tegelijk. Ik zal bergen en
heuvels verschroeien en al hun gewas zal Ik doen
verdorren; Ik zal rivieren tot land maken en plas-
sen zal Ik doen opdrogen.
16 En Ik zal de blinden leiden op een weg die zij niet
kenden; op paden die zij niet kenden, zal Ik hen
doen treden; Ik zal de duisternis voor hen uit tot
licht maken en de oneffen plaatsen tot een vlakte.
Dit zijn de dingen die Ik doen zal en die Ik niet zal
nalaten.

17 Zij zullen terugdeinzen en diep beschaamd worden, die op gesneden beelden vertrouwen; die tot gegoten beelden zeggen: Gij zijt onze goden.
18 Gij doven, hoort, en gij blinden, slaat uw ogen op om te zien.
19 Wie is er blind dan mijn knecht en doof als de bode die Ik zend? Wie is er blind als de volmaakte en blind als de knecht des Heren?
20 Gij hebt wel veel gezien, maar gij hieldt het niet in gedachtenis; gij hebt de oren wel open gehad, maar gij hebt niet gehoord.
21 De Here had er behagen in ter wille van zijn gerechtigheid een grote, heerlijke onderwijzing te geven.
22 Maar dit is een volk, beroofd en uitgeplunderd; men heeft hen allen in kerkerholen geboeid, in gevangenissen zijn zij weggeborgen; zij werden ten roof en er was geen redder; tot plundering en er was niemand die zeide: Geef terug.
23 Wie onder u neemt dit ter ore, schenkt er aandacht aan en luistert in het vervolg?
24 Wie heeft Jakob tot plundering overgegeven en Israel aan berovers? Is het niet de Here, tegen wie wij gezondigd hebben, op wiens wegen zij niet hebben willen gaan, en naar wiens wet zij niet geluisterd hebben?

25 Daarom stortte Hij de grimmigheid van zijn toorn over hen uit en het geweld van de oorlog. Dat zette hen rondom in vlam, maar zij sloegen er geen acht op; ja, het stak hen in brand, maar zij namen het niet ter harte.

Jesaja 43

1 Maar nu, zo zegt de Here, uw Schepper, o Jakob,
en uw Formeerder, o Israel: Vrees niet, want Ik heb
u verlost, Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt
Mijn.
2 Wanneer gij door het water trekt, ben Ik met u;
gaat gij door rivieren, zij zullen u niet wegspoelen;
als gij door het vuur gaat, zult gij niet verteren en
zal de vlam u niet verbranden.
3 Want Ik, de Here, ben uw God, de Heilige Israels,
uw Verlosser; Ik geef Egypte, Ethiopie en Seba als
losgeld in uw plaats.
4 Omdat gij kostbaar zijt in mijn ogen en hoogge-
schat en Ik u liefheb, geef Ik mensen voor u in de
plaats en natien in ruil voor uw leven.
5 Vrees niet, want Ik ben met u; Ik doe uw nakroost
van het oosten komen en vergader u van het wes-
ten.
6 Ik zeg tot het noorden: Geef, en tot het zuiden:
Houd niet terug, breng mijn zonen van verre en
mijn dochters van het einde der aarde,
7 Ieder die naar mijn naam genoemd is, en die Ik
geschapen heb tot mijn eer, die Ik geformeerd
heb, die Ik ook gemaakt heb.
8 Doet het volk uitgaan, dat blind is, al heeft het
ook ogen, en dat doof is, al heeft het ook oren.

9 Alle volken zijn samen vergaderd en de natien
hebben zich verzameld. Wie onder hen kondigt dit
aan en doet ons het verleden horen? Laten zij hun
getuigen voorbrengen, opdat zij in het gelijk
gesteld mogen worden en men het hore en zegge:
Het is waarheid.
10 Gij zijt, luidt het woord des Heren, mijn getuigen,
en mijn knecht, die Ik verkoren heb, opdat gij het
weet en in Mij gelooft en inziet, dat Ik dezelfde
ben; voor Mij is er geen God geformeerd en na
Mij zal er geen zijn
11 Ik, Ik ben de Here, en buiten Mij is er geen
Verlosser.
12 Ik heb verkondigd, verlost en doen horen, en ben
geen vreemde onder u; gij toch zijt mijn getuigen,
luidt het woord des Heren, en Ik ben God.
13 Ook voortaan ben Ik dezelfde en niemand redt uit
mijn hand. Ik werk, en wie zal het keren?
14 Zo zegt de Here, uw Verlosser, de Heilige Israels:
Om uwentwil zend Ik iemand naar Babel en doe al
de Chaldeeen als vluchtelingen afdalen naar de
schepen waarover zij jubelden,
15 Ik de Here, uw Heilige, de Schepper van Israel, uw
Koning.
16 Zo zegt de Here, die door de zee een weg baant
en een pad door machtige wateren;

17 Die wagen en paard doet uittrekken, krijgsmacht
en helden; tezamen liggen zij neder, zij staan niet
weer op, zij zijn uitgeblust, als een vlaspit uitge-
doofd:
18 Denkt niet aan hetgeen vroeger gebeurde en let
niet op wat oudtijds is geschied;
19 Zie, Ik maak iets nieuws, nu zal het uitspruiten;
zult gij er geen acht op slaan? Ja, Ik zal een weg in
de woestijn maken, rivieren in de wildernis.
20 Het gedierte des velds zal Mij eren, jakhalzen en
struisen, want Ik geef water in de woestijn, rivie-
ren in de wildernis om mijn uitverkoren volk te
drenken.
21 Het volk dat Ik Mij geformeerd heb, zal mijn lof
verkondigen.
22 Doch Mij hebt gij niet aangeroepen, o Jakob, of u
om Mij moeite gegeven, o Israel.
23 Gij hebt Mij de schapen uwer brandoffers niet
gebracht en met uw slachtoffers hebt gij Mij niet
geeerd; Ik heb u niet lastig gevallen om spijsoffers
en Ik heb u geen moeite aangedaan om wierook.
24 Gij hebt Mij voor zilver geen kalmoes gekocht en
met het vet uwer slachtoffers hebt gij Mij niet
gelaafd. Neen, gij zijt Mij lastig gevallen met uw
zonden, hebt Mij moeite aangedaan met uw onge-
rechtigheden.
25 Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitdelg om
Mijnentwil en Ik gedenk uw zonden niet.

26 Maak Mij indachtig, laat ons tezamen richten,
spreek op, opdat gij in het gelijk gesteld moogt
worden.
27 Uw eerste vader heeft al gezondigd en uw woord-
voerders hebben tegen Mij overtreden;
28 Daarom ontwijdde Ik oversten van het heiligdom
en gaf Ik Jakob prijs aan de ban, Israel aan
beschimpingen.

Jesaja 44

1 Maar nu, hoor, o Jakob, mijn knecht, en Israel, die
Ik verkoren heb.
2 Zo zegt de Here, uw Maker en van de moeder-
schoot aan uw Formeerder, die u helpt: Vrees niet,
mijn knecht Jakob, en Jesurun, die Ik verkoren heb.
3 Want Ik zal water gieten op het dorstige en beken
op het droge; Ik zal mijn Geest uitgieten op uw
nakroost en mijn zegen op uw nakomelingen.
4 Zij zullen uitspruiten tussen het gras, als populie-
ren langs de beken.
5 De een zal zeggen: Ik ben des Heren, een ander
zal zich noemen met de naam Jakob, en een derde
zal op zijn hand schrijven: van de Here, en de
naam Israel aannemen.
6 Zo zegt de Here, de Koning en Verlosser van
Israel, de Here der heerscharen: Ik ben de eerste
en Ik ben de laatste en buiten Mij is er geen God.
7 En wie is als Ik (hij roepe het uit en verkondige het
en legge het Mij voor) daar Ik toch het overoude
volk in het aanzijn riep; en hetgeen er in de toe-
komst gebeuren zal, mogen zij verkondigen.
8 Weest niet verschrikt en vreest niet. Heb Ik het u
niet van oudsher doen horen en verkondigd? Gij
zijt mijn getuigen: is er een God buiten Mij? Er is
geen andere Rots, Ik ken er geen.

9 Zij, die beelden vormen, zijn allen ijdelheid: hun
dierbare maaksels brengen geen baat, zijzelf zijn er
getuigen van, dat zij niets zien en niets weten,
zodat zij beschaamd staan.
10 Wie vormt een god en giet een beeld, waarvan hij
geen baat heeft?
11 Zie, al de aanhangers daarvan zullen beschaamd
staan; de werklieden zijn slechts mensen: laten zij
bijeenkomen en zich opstellen, zij zullen verschrikt
worden en beschaamd staan tevens.
12 De smid heeft een bijl en werkt in de kolengloed
en vormt het [beeld] met hamers en bewerkt het
met zijn krachtige arm; zelfs duldt hij de honger,
totdat hij geen kracht meer heeft; en drinkt geen
water, totdat hij amechtig wordt.
13 De timmerman spant het meetsnoer en tekent de
omtrek af met de stift, bewerkt het [beeld] met de
schaaf, tekent met de passer de omtrek af en
maakt het naar de beeltenis van een man, naar
een pronkstuk van een mens, om in een huis te
wonen.
14 Hij velde ceders voor zich en nam een steeneik of
een eik en kweekte die voor zich op onder de
bomen des wouds, plantte een pijnboom, en de
regen deed die groeien.

15 En dat dient de mens tot brandhout; hij neemt
daarvan en warmt zich, ook steekt hij het aan en
bakt brood; ook maakt hij er een god van en buigt
zich neder; hij maakt er een gesneden beeld van
en knielt daarvoor neer.
16 De helft daarvan verbrandt hij in het vuur; bij die
helft eet hij vlees, braadt een gebraad en wordt
verzadigd; ook warmt hij zich en zegt: Ha, ik word
warm, ik merk vuur.
17 En het overblijfsel verwerkt hij tot een god, tot
zijn gesneden beeld, knielt daarvoor neer, buigt
zich, aanbidt het en zegt: Red mij, want gij zijt
mijn god!
18 Zij hebben geen kennis en geen inzicht, want hun
ogen zijn dichtgestreken, zodat zij niet zien; hun
harten, zodat zij niet begrijpen.
19 Niemand neemt dit ter harte, niemand heeft ken-
nis of inzicht, zodat hij zegt: De helft daarvan ver-
brandde ik in het vuur, ook bakte ik op zijn kolen
brood, ik braadde vlees en ik at; zou ik dan van
zijn overschot een gruwel maken, zou ik neerknie-
len voor een blok hout?
20 Wie zich met as bezighoudt, die heeft zijn bedr-
ogen hart verleid; hij redt zijn leven niet en vraagt
zich niet af: Is er geen bedrog in mijn rechter-
hand?

21 Denk hieraan, Jakob; Israel, want gij zijt mijn
knecht; Ik heb u geformeerd, gij zijt mijn knecht,
Israel; gij wordt door Mij niet vergeten.
22 Ik vaag uw overtredingen weg als een nevel en uw
zonden als een wolk; keer weder tot Mij, want Ik
heb u verlost.
23 Jubelt, gij hemelen, want de Here heeft het
gedaan; juicht, gij diepten der aarde, breekt uit in
gejubel, gij bergen, gij woud met alle geboomte
daarin, want de Here heeft Jakob verlost en Hij
verheerlijkt Zichzelf in Israel.
24 Zo zegt de Here, uw Verlosser, en uw Formeerder
van de moederschoot aan: Ik ben de Here, die
alles gemaakt heb; die de hemel heb uitgespan-
nen, Ik alleen; die de aarde uitgebreid heb door
eigen kracht;
25 Die de tekenen der leugenprofeten tenietdoe en
de waarzeggers als dwazen aan de kaak stel; die
de wijzen doe terugwijken en hun kennis tot
dwaasheid maak;
26 Die het woord van mijn knecht gestand doe en de
aankondiging mijner boden volvoer; die tot
Jeruzalem zeg: Het worde bewoond; tot de steden
van Juda: Laten zij herbouwd worden, haar puin-
hopen richt Ik weer op;
27 Die tot de diepte zeg: Verdroog, uw rivieren doe
Ik opdrogen;

28 Die tot Kores zeg: Mijn herder, hij zal al mijn welbehagen volvoeren door tot Jeruzalem te zeggen: Het worde herbouwd en de tempel worde gegrondvest.

Jesaja 45

1 Zo zegt de Here tot zijn gezalfde, tot Kores, wiens
rechterhand Ik gevat heb om volken voor hem
neer te werpen: de lendenen van koningen ont-
gord Ik; om deuren voor hem te openen, geen
poorten blijven gesloten.
2 Ik zelf zal voor u uitgaan en de oneffenheden effe-
nen; koperen deuren zal Ik verbreken en ijzeren
grendels verbrijzelen.
3 En Ik zal u geven de schatten der duisternis en de
rijkdommen der verborgen plaatsen, opdat gij
weet, dat Ik, de Here, het ben, die u bij uw naam
riep, de God van Israel.
4 Ter wille van mijn knecht Jakob en van Israel, mijn
uitverkorene, riep Ik u bij uw naam, gaf u een
erenaam, hoewel gij Mij niet kendet.
5 Ik ben de Here en er is geen ander; buiten Mij is
er geen God. Ik gordde u, hoewel gij Mij niet ken-
det,
6 Opdat men het wete waar de zon opgaat en waar
zij ondergaat, dat er buiten Mij niemand is; Ik ben
de Here, en er is geen ander,
7 Die het licht formeer en de duisternis schep, die
het heil bewerk en het onheil schep; Ik, de Here,
doe dit alles.
8 Druppelt, hemelen, van boven en laten de wolken
gerechtigheid doen neerstromen; de aarde opene
zich, opdat het heil ontluike en zij daarbij gerech-
tigheid doe uitspruiten; Ik, de Here, heb dit
geschapen.

9 Wee hem die met zijn Formeerder twist, een scherf
onder aarden scherven. Zal ook het leem tot zijn
vormer zeggen: Wat maakt gij? of uw werk: Hij
heeft geen handen?
10 Wee hem die tot zijn vader zegt: Wat verwekt gij?
En tot de vrouw: Waarom hebt gij barensweeen?
11 Zo zegt de Here, de Heilige Israels, en zijn
Formeerder: Vraagt Mij naar de toekomstige din-
gen, vertrouwt Mij mijn zonen en het werk mijner
handen toe.
12 Ik ben het, die de aarde gemaakt en de mens
daarop geschapen heb; mijn handen hebben de
hemelen uitgespannen en aan al hun heer heb Ik
mijn bevelen gegeven.
13 Ik ben het, die hem verwekt heb in gerechtigheid,
en al zijn wegen zal Ik effen maken; hij is het, die
mijn stad herbouwen zal en mijn ballingen vrijla-
ten, zonder koopprijs en zonder geschenk, zegt de
Here der heerscharen.
14 Zo zegt de Here: Het vermogen van Egypte en de
koopwaar van Ethiopie, de Sabeeers, die mannen
van statige gestalte, zullen tot u overkomen en u
toebehoren; zij zullen u volgen, in ketenen overko-
men en zich voor u nederwerpen; zij zullen u sme-
ken: Alleen bij u is God, en er is geen ander,
generlei God.
15 Voorwaar, Gij zijt een God, die Zich verborgen
houdt, de God van Israel, een Verlosser.

16 Zij staan beschaamd en zijn ook te schande gewor-
den, allen tezamen zijn zij smadelijk afgedropen,
de makers van afgodsbeelden.
17 Israel wordt door de Here verlost met een eeuwige
verlossing; gij zult noch beschaamd staan noch te
schande worden in alle eeuwigheid.
18 Want zo zegt de Here, die de hemelen geschapen
heeft (Hij is God) die de aarde geformeerd en haar
gemaakt heeft, Hij heeft haar gegrondvest; niet tot
een baaierd heeft Hij haar geschapen, maar ter
bewoning heeft Hij haar geformeerd: Ik ben de
Here en er is geen ander.
19 Ik heb niet in het verborgene gesproken noch
ergens in het land der duisternis; Ik heb tot het
nakroost van Jakob niet gezegd: Zoekt Mij tever-
geefs. Ik, de Here, spreek wat recht is, verkondig
wat rechtmatig is.
20 Vergadert u en komt, nadert tezamen, gij die uit
de volken ontkomen zijt. Zij hebben geen begrip,
die hun houten beeld dragen en bidden tot een
god die niet verlossen kan.
21 Verkondigt en voert gronden aan. Ja, laten zij
tezamen beraadslagen. Wie heeft dit vanouds doen
horen, het van overlang verkondigd? Ben Ik het
niet, de Here? En er is geen God behalve Ik, een
rechtvaardige, verlossende God is er buiten Mij
niet.

22 Wendt u tot Mij en laat u verlossen, alle einden
der aarde, want Ik ben God en niemand meer.
23 Want Ik heb gezworen bij Mij zelf, waarheid is uit
mijn mond uitgegaan, een woord dat niet zal wor-
den herroepen: dat voor Mij elke knie zich zal bui-
gen, dat bij Mij elke tong zal zweren.
24 Alleen bij de Here, zal men van Mij zeggen, is
gerechtigheid en sterkte, tot Hem zal men komen;
maar beschaamd zullen staan allen die tegen Hem
in woede ontstoken zijn;
25 In de Here wordt het gehele nakroost van Israel
gerechtvaardigd en zal het zich beroemen.

Jesaja 46

1 Bel is ineengezonken, Nebo is terneergebogen,
hun beelden zijn toegevallen aan het gedierte en
aan het vee; zij, die door u omgedragen werden,
zijn opgeladen, een last voor vermoeide dieren.
2 Tezamen zijn zij terneergebogen, ineengezonken,
zij hebben de last niet kunnen redden en zelf heb-
ben zij in gevangenschap moeten gaan.
3 Hoort naar Mij, huis van Jakob en geheel het over-
blijfsel van het huis Israel, die door Mij gedragen
zijt van moeders lijf aan, opgenomen van de moe-
derschoot af.
4 Tot de ouderdom ben Ik dezelfde en tot de grijs-
heid toe zal Ik u torsen; Ik heb het gedaan en Ik
zal dragen, Ik zal torsen en redden.
5 Met wie wilt gij Mij vergelijken en gelijkstellen,
aan wie Mij gelijk achten, dat wij elkander zouden
gelijk zijn?
6 Zij schudden goud uit hun buidel en wegen zilver
in een weegschaal; zij huren een goudsmid, opdat
hij er een god van make. Zij knielen, ook buigen
zij zich neder.
7 Zij heffen hem op de schouder, zij torsen hem en
zetten hem neer op zijn plaats; daar staat hij, hij
wijkt niet van zijn plaats. Al schreeuwt iemand tot
hem, hij antwoordt niet, uit de benauwdheid redt
hij hem niet.
8 Denkt hieraan en vermant u; gij overtreders,
neemt het ter harte.

9 Denkt aan hetgeen vroeger, vanouds, gebeurde; Ik
immers ben God, en er is geen ander, God, en
niemand is Mij gelijk;
10 Ik, die van den beginne de afloop verkondig en
vanouds wat nog niet geschied is; die zeg: Mijn
raadsbesluit zal volbracht worden en Ik zal al mijn
welbehagen doen;
11 Die uit het oosten een roofvogel roep, uit een ver
land de man van mijn raadsbesluit; Ik heb gespro-
ken, Ik doe het ook komen; Ik heb het ontworpen,
Ik breng het ook tot uitvoering.
12 Hoort naar Mij, gij trotsen van hart, die ver van
gerechtigheid zijt.
13 Ik breng mijn gerechtigheid nabij, zij is niet ver,
en mijn heil zal niet vertoeven; Ik geef in Sion heil,
aan Israel mijn luister.

Jesaja 47

1 Daal af, en zet u neer in het stof, jonkvrouw,
dochter van Babel. Zet u neer ter aarde, zonder
zetel, dochter der Chaldeeen, want men zal u niet
langer verwekelijkt en verwend noemen.
2 Neem de handmolen en maal meel, licht uw sluier
op, neem de slip op, ontbloot de dij, doorwaad
rivieren.
3 Uw schaamte worde ontbloot, uw schande ook
gezien. Ik zal wraak nemen en niemand sparen.
4 De naam van onze Verlosser is de Here der heer-
scharen, de Heilige Israels.
5 Zet u zwijgend neer en ga in de duisternis, gij
dochter der Chaldeeen, want men zal u niet langer
gebiedster der koninkrijken noemen.
6 Ik ben tegen mijn volk toornig geweest, Ik heb
mijn erfdeel ontwijd en het in uw macht gegeven;
gij hebt het geen barmhartigheid bewezen; op de
grijsaard hebt gij ook uw juk zwaar doen drukken.
7 En gij zeidet: Ik blijf eeuwig gebiedster, terwijl gij
deze dingen niet ter harte naamt noch aan de
afloop daarvan dacht.
8 Nu dan, hoor dit, wellustige, die zo onbezorgd
woont; die bij uzelf zegt: Ik ben het en niemand
anders; ik zal niet als weduwe neerzitten en geen
beroving van kinderen kennen.

9 Maar deze beide zullen u overkomen, plotseling,
op een dag: beroving van kinderen en weduw-
schap; in volle omvang zullen zij u overkomen,
ondanks uw vele toverijen en zeer krachtige
bezweringen.
10 Gij vertrouwdet op uw boosheid; gij zeidet:
Niemand ziet mij. Uw wijsheid en uw kennis zijn
het, die u verleid hebben, zodat gij bij uzelf zei-
det: Ik ben het en niemand anders.
11 Maar u overkomt een onheil, dat gij niet weet te
bezweren; u overvalt een verderf, dat gij niet ver-
moogt te verzoenen; u overkomt plotseling een
verwoesting, waarvan gij geen vermoeden hadt.
12 Houd maar aan met uw bezweringen en met de
talrijke toverijen waarmede gij u van jongs af hebt
afgetobd; misschien kunt gij iets bereiken, mis-
schien jaagt gij schrik aan.
13 Gij hebt u afgesloofd met uw vele plannen; laten
nu opstaan en u redden, zij die de hemel indelen,
die de sterren waarnemen, die maand voor maand
doen weten wat u overkomen zal.
14 Zie, zij zijn als stoppelen, die het vuur verbrandt,
zij kunnen hun leven niet redden uit de macht der
vlammen; het is geen kolengloed om zich te war-
men, geen vuur om daarbij te zitten.

15 Dat hebt gij nu aan hen om wie gij u hebt afgetobd, met wie gij van jongs af handel hebt gedreven; ieder van hen dwaalt zijn eigen kant uit, zonder dat iemand u redt.

Jesaja 48

1 Hoort dit, gij huis van Jakob, die u noemt met de
naam Israel en die uit de wateren van Juda voort-
gekomen zijt; die zweert bij de naam des Heren en
die de God van Israel belijdt, maar niet in waar-
heid en niet in gerechtigheid;
2 Ja, zij noemen zich naar de heilige stad en steunen
op de God van Israel; Here der heerscharen is zijn
naam.
3 De vroegere dingen heb Ik vanouds verkondigd, zij
zijn uit mijn mond uitgegaan en Ik heb ze doen
horen; plotseling heb Ik ze volbracht en ze zijn
gekomen.
4 Omdat Ik wist, dat gij hard zijt en uw nek een ijze-
ren stang is en uw voorhoofd van koper,
5 Daarom heb Ik het u vanouds verkondigd; voordat
het kwam, deed Ik het u horen, opdat gij niet
zoudt zeggen: Mijn afgod heeft het gedaan en
mijn gesneden of gegoten beeld heeft het
beschikt.
6 Gij hebt het gehoord; aanschouw het alles; zoudt
gij het zelf dan niet erkennen? Van nu aan doe Ik
u nieuwe dingen horen, verborgenheden, die gij
niet wist.
7 Nu zijn zij geschapen en niet oudtijds, en tot op
heden hebt gij er niet van gehoord, opdat gij niet
zoudt zeggen: Zie, ik heb het geweten.

8 Gij hebt noch gehoord noch geweten noch heeft
zich vanouds uw oor geopend, want Ik wist, dat
gij zeer trouweloos zijt en een overtreder heet van
de moederschoot aan.
9 Om mijns naams wil vertraag Ik mijn toorn, ter
wille van mijn lof bedwing Ik Mij, u ten goede, om
u niet uit te roeien.
10 Zie, Ik heb u gelouterd, doch niet als zilver; Ik heb
u beproefd in de smeltoven der ellende.
11 Om Mijnentwil, om Mijnentwil doe Ik het, hoe
groot ook de ontwijding is; mijn eer geef Ik aan
geen ander.
12 Hoor naar Mij, Jakob, Israel, mijn geroepene. Ik
ben dezelfde, Ik ben de eerste, ook ben Ik de laat-
ste;
13 Ook heeft mijn hand de aarde gegrondvest en
mijn rechterhand heeft de hemelen uitgebreid.
Roep Ik hen, zij staan daar tezamen.
14 Vergadert u allen en hoort. Wie onder hen heeft
dit verkondigd? Hij, dien de Here liefheeft, zal zijn
welgevallen voltrekken aan Babel en zijn macht
aan de Chaldeeen.
15 Ik, Ik heb gesproken, ja, Ik heb hem geroepen; Ik
heb hem doen komen en hij zal voorspoed hebben
op zijn weg.

16 Nadert tot Mij, hoort dit: Van de aanvang af heb
Ik niet in het verborgene gesproken; ten tijde dat
het geschiedt, ben Ik daar. En nu heeft de Here
Here mij met zijn Geest gezonden:
17 Zo zegt de Here, uw Verlosser, de Heilige Israels:
Ik ben de Here, uw God, die u leert, opdat het u
welga; die u de weg doet betreden, die gij moet
gaan.
18 Och, dat gij naar mijn geboden luisterdet; dan zou
uw vrede zijn als een rivier en uw gerechtigheid
als de golven der zee;
19 Dan zou uw nageslacht zijn als het zand en uw
nakomelingschap als de korrels daarvan; hun naam
zou niet uitgeroeid noch verdelgd worden voor
mijn aangezicht.
20 Trekt uit Babel, ontvlucht de Chaldeeen.
Verkondigt het met jubelgeklank, doet dit horen,
verbreidt het tot aan het einde der aarde; zegt: De
Here heeft zijn knecht Jakob verlost.
21 Zij leden geen dorst, toen Hij hen door de woestij-
nen leidde; Hij deed voor hen water uit de rots
stromen; Hij toch spleet de rots, zodat het water
vloeide.
22 De goddelozen, zegt de Here, hebben geen vrede.

Jesaja 49

1 Hoort naar Mij, gij kustlanden, en luistert, gij natien in de verte. De Here heeft mij geroepen van moeders lijf aan, van de schoot mijner moeder aan heeft Hij mijn naam vermeld.

2 En Hij maakte mijn mond als een scherp zwaard; in de schaduw zijner hand verborg Hij mij. Hij maakte mij tot een puntige pijl, in zijn pijlkoker stak Hij mij.

3 En Hij zeide tot mij: Gij zijt mijn knecht, Israel, in wie Ik Mij zal verheerlijken.

4 Doch ik zeide: Tevergeefs heb ik mij afgemat, voor niets en vruchteloos mijn kracht verbruikt. Evenwel, mijn recht is bij de Here en mijn vergelding is bij mijn God.

5 Maar nu zegt de Here, die mij van de moederschoot aan vormde tot zijn knecht, om Jakob tot Hem terug te brengen en om Israel tot Hem vergaderd te doen worden (en ik werd geeerd in de ogen des Heren en mijn God was mijn sterkte)

6 Hij zegt dan: Het is te gering, dat gij Mij tot een knecht zoudt zijn om de stammen van Jakob weder op te richten en de bewaarden van Israel terug te brengen; Ik stel u tot een licht der volken, opdat mijn heil reike tot het einde der aarde.

7 Zo zegt de Here, Israels Verlosser, zijn Heilige, tot de diep verachte, de bij het volk verafschuwde, de knecht van heersers: Koningen zullen dit zien en opstaan; vorsten, en zich nederbuigen, ter wille van de Here, die getrouw is, de Heilige Israels, die u verkoren heeft.

8 Zo zegt de Here: Ten tijde des welbehagens heb Ik u verhoord, en ten dage des heils heb Ik u geholpen; Ik zal u behoeden en u stellen tot een verbond voor het volk om het land weder te herstellen, om verwoeste eigendommen weer tot een erfdeel te maken,

9 Om tot de gevangenen te zeggen: Gaat uit! tot hen die in de duisternis zijn: Komt te voorschijn! Aan de wegen zullen zij weiden, op alle kale heuvels zal hun weide zijn;

10 Zij zullen hongeren noch dorsten, woestijngloed noch zonnesteek zal hen treffen, want hun Ontfermer zal hen leiden en hen voeren aan waterbronnen.

11 En Ik zal al mijn bergen tot een weg maken en mijn heerbanen zullen opgehoogd worden.

12 Zie, dezen komen uit de verte, genen uit het noorden en het westen, weer anderen uit het land Sinim.

13 Jubelt, gij hemelen, en juich, gij aarde, breekt uit in gejubel, gij bergen, want de Here heeft zijn volk getroost en Zich over zijn ellendigen ontfermd.

14 Maar Sion zegt: De Here heeft mij verlaten en de
Here heeft mij vergeten.
15 Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij
zich niet ontfermen zou over het kind van haar
schoot? Al zouden zij die vergeten, toch vergeet Ik
u niet.
16 Zie, Ik heb u in mijn handpalmen gegrift, uw
muren zijn bestendig voor Mij.
17 Uw zonen snellen toe, uw vernielers en uw ver-
woesters trekken van u weg.
18 Hef uw ogen op naar rondom en zie hen allen; zij
vergaderen, zij komen tot u. Zo waar Ik leef, luidt
het woord des Heren, gij zult hen allen aandoen
als een sieraad, en hen ombinden, zoals een bruid.
19 Want uw puinhopen en uw verwoeste plaatsen en
uw vernield land. Voorwaar, nu zult gij te eng zijn
voor de bewoners, en uw verdervers zullen verre
zijn.
20 Ook zullen de kinderen, van welke gij beroofd
waart, te uwen aanhoren zeggen: De plaats is mij
te eng, maak mij ruimte, dat ik wonen kan.
21 En gij zult bij uzelf zeggen: Wie heeft mij dezen
gebaard, daar ik toch van kinderen beroofd en
onvruchtbaar was, verbannen en verdreven; wie
bracht dezen dan groot? Zie, ik was alleen overge-
bleven, waar waren dan dezen?

22 Zo zegt de Here Here: Zie, Ik zal mijn hand ophef-
fen tot de volken en mijn banier omhoog heffen
voor de natien; in hun armen zullen zij uw zonen
brengen, en uw dochters zullen op de schouder
gedragen worden.
23 En koningen zullen uw voedstervader zijn en hun
vorstinnen uw zoogsters; met het aangezicht ter
aarde zullen zij zich voor u neerbuigen, en het stof
uwer voeten zullen zij lekken. Dan zult gij weten,
dat Ik de Here ben, en dat zij die Mij verwachten,
niet beschaamd worden.
24 Kan aan een sterke de buit ontnomen worden, of
zullen de gevangenen van hem die in zijn recht is,
ontkomen?
25 Maar zo zegt de Here: Toch worden de gevange-
nen aan een sterke ontnomen, en ontkomt de buit
van een geweldige. Ik zelf zal strijden tegen uw
bestrijders en Ik zelf zal uw zonen redden.
26 En Ik zal uw verdrukkers hun eigen vlees doen
eten, en van hun eigen bloed zullen zij dronken
worden als van jonge wijn; en al het levende zal
weten, dat Ik, de Here, uw Redder ben, en uw
Verlosser, de Machtige Jakobs.

Jesaja 50

1 Zo zegt de Here: Waar toch is de scheidbrief uwer moeder, waarmede Ik haar verstoten heb? Of wie van mijn schuldeisers is het, aan wie Ik u verkocht heb? Zie, om uw ongerechtigheden zijt gij verkocht en om uw overtredingen is uw moeder verstoten.

2 Waarom was er niemand, toen Ik kwam, en antwoordde niemand, toen Ik riep? Is mijn hand dan werkelijk te kort om te verlossen, of is er in Mij geen kracht om te redden? Zie, door mijn dreigen leg Ik de zee droog en maak Ik rivieren tot een woestijn; hun vis wordt stinkend, omdat er geen water is, en sterft van dorst.

3 Ik kleed de hemelen in het zwart en geef hun een rouwgewaad tot bedekking.

4 De Here Here heeft mij als een leerling leren spreken om met het woord de moede te kunnen ondersteunen. Hij wekt elke morgen, Hij wekt mij het oor, opdat ik hore zoals leerlingen doen.

5 De Here Here heeft mij het oor geopend en ik ben niet weerspannig geweest, ik ben niet teruggedeinsd.

6 Mijn rug heb ik gegeven aan wie sloegen, en mijn wangen aan wie mij de baard uittrokken; mijn gelaat heb ik niet verborgen voor smadelijk speeksel

7 Maar de Here Here helpt mij, daarom werd ik niet te schande; daarom maakte ik mijn gelaat als een keisteen, want ik wist, dat ik niet beschaamd zou worden.

8 Hij is nabij, die mij recht verschaft; wie wil met mij
een rechtsgeding voeren? Laten wij samen naar
voren treden. Wie zal mijn tegenpartij in het
gericht zijn? Hij nadere tot mij.
9 Zie, de Here Here helpt mij, wie zal mij dan schul-
dig verklaren? Zie, zij allen vergaan als een kleed,
de mot zal ze verteren.
10 Wie onder u vreest de Here, wie hoort naar de
stem van zijn knecht? Wanneer hij in diepe duis-
ternis wandelt, van licht beroofd, vertrouwe hij op
de naam des Heren en steune op zijn God.
11 Zie, gij allen die vuur ontsteekt, u met brandpijlen
uitrust, gaat in de vlam van uw eigen vuur en
onder de brandpijlen die gij aangestoken hebt.
Van mijn hand overkomt u dit, in pijn zult gij
neerliggen.

Jesaja 51

1 Hoort naar Mij, gij die de gerechtigheid najaagt,
gij die de Here zoekt. Aanschouwt de rots waaruit
gij gehouwen zijt, en de holte van de put waaruit
gij gegraven zijt;
2 Aanschouwt Abraham, uw vader, en Sara, die u
baarde; want Ik riep hem als eenling en Ik zegende
hem en vermenigvuldigde hem.
3 Want de Here troost Sion, Hij troost al haar puin-
hopen; Hij maakt haar woestijn als Eden en haar
wildernis als de hof des Heren; blijdschap en
vreugde zullen er gevonden worden, loflied en
geklank van gezang.
4 Luistert naar Mij, mijn volk, en mijn natie, neig uw
oor tot Mij. Want een wet zal van Mij uitgaan en
mijn recht zal Ik stellen tot een licht der volken.
5 Mijn zege is nabij, mijn heil treedt te voorschijn,
en mijn armen zullen de volken richten; op Mij
zullen de kustlanden wachten en op mijn arm zul-
len zij hopen.
6 Heft uw ogen op naar de hemel en aanschouwt de
aarde beneden; want de hemel verdwijnt als rook,
de aarde vergaat als een kleed en haar bewoners
sterven als muggen, maar mijn heil duurt eeuwig
en mijn gerechtigheid wordt niet verbroken.

7 Hoort naar Mij, gij die de gerechtigheid kent, gij
volk, in welks hart mijn wet is. Vreest niet voor de
smaad van stervelingen, wordt niet verschrikt van-
wege hun beschimpingen.
8 Want als een kleed verteert hen de mot en als wol
verteert hen de worm; maar mijn gerechtigheid
duurt eeuwig en mijn heil van geslacht tot
geslacht.
9 Waak op, waak op, bekleed u met sterkte, gij arm
des Heren! Waak op als in de dagen van ouds, van
de geslachten uit de voortijd! Zijt gij het niet, die
Rahab neergehouwen, de zeedraak doorboord
hebt?
10 Zijt gij het niet, die de zee hebt drooggelegd, de
wateren van de grote diepte; die de diepte der zee
hebt gemaakt tot een weg, een doortocht voor
verlosten?
11 De vrijgekochten des Heren zullen wederkeren en
met gejubel in Sion komen; eeuwige vreugde zal
op hun hoofd wezen, blijdschap en vreugde zullen
zij verwerven, kommer en gezucht zullen weg-
vluchten.
12 Ik, Ik ben het, die u troost. Wie zijt gij, dat gij
bevreesd zijt voor een sterfelijk mens, voor een
mensenkind, dat als gras wordt weggeworpen;

13 Dat gij vergeet de Here, uw Maker, die de hemel
uitspande en de aarde grondvestte; dat gij besten-
dig, de gehele dag, verschrikt zijt vanwege de
grimmigheid van de verdrukker, wanneer hij uit is
op verderven? Waar is nu de grimmigheid van de
verdrukker?
14 Ijlings wordt de kromgeslotene ontboeid, hij zal
niet sterven, niet in de groeve dalen en hem zal
geen brood ontbreken.
15 Want Ik ben de Here, uw God, die de zee
opzweep, zodat haar golven bruisen, wiens naam
is Here der heerscharen.
16 Ik heb mijn woorden in uw mond gelegd en met
de schaduw mijner hand heb Ik u bedekt, Ik, die
de hemel uitspan en de aarde grondvest en tot
Sion zeg: Gij zijt mijn volk.
17 Ontwaak, ontwaak, sta op, Jeruzalem; gij, die uit
de hand des Heren de beker zijner grimmigheid
hebt gedronken, de kelk der bedwelming hebt
leeggedronken.
18 Van al de zonen die zij gebaard heeft, was er nie-
mand die haar geleidde; en van al de zonen die zij
grootgebracht heeft, was er niemand die haar bij
de hand greep.
19 Deze beide dingen zijn u overkomen (Wie zal u
beklagen?) verwoesting en verderf, honger en
zwaard. Hoe zal Ik u troosten?

20 Uw zonen lagen machteloos neer aan de hoeken
van alle straten, als een antiloop in de vangkuil;
vol als zij waren van de grimmigheid des Heren,
van de dreiging uws Gods.
21 Daarom, hoor toch dit, ellendige, en beschonkene,
maar niet van wijn.
22 Zo zegt uw Here, de Here en uw God, die de
rechtszaak van zijn volk verdedigt: Zie, Ik neem uit
uw hand de beker der bedwelming; de kelk mijner
grimmigheid zult gij niet langer drinken.
23 En Ik geef die in de hand van hen die u verdruk-
ken, die tot u zeiden: Werp u neer, opdat wij over
u heengaan; en gij maaktet uw rug als de aarde en
als een straat voor wie daarover gingen.

Jesaja 52

1 Waak op, waak op, bekleed u met sterkte, Sion;
bekleed u met uw pronkgewaden, Jeruzalem, heili-
ge stad. Want geen onbesnedene of onreine zal
meer in u komen.
2 Schud het stof van u af, welaan, zet u neder,
Jeruzalem; maak de banden van uw hals los,
gevangene, dochter Sions.
3 Want zo zegt de Here: Om niet zijt gij verkocht,
zonder geld zult gij worden gelost.
4 Want zo zegt de Here Here: Eertijds trok mijn volk
naar Egypte om daar als vreemdeling te vertoeven,
en Assur heeft het zonder reden onderdrukt.
5 Thans echter, wat vind Ik hier? luidt het woord des
Heren. Want om niet is mijn volk weggevoerd, zijn
overheersers maken getier, luidt het woord des
Heren, en voortdurend, de gehele dag, wordt mijn
naam gelasterd.
6 Daarom zal mijn volk te dien dage mijn naam ken-
nen, dat Ik het ben, die spreek: Zie, hier ben Ik.
7 Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten van de
vreugdebode, die vrede aankondigt, die goede
boodschap brengt, die heil verkondigt, die tot
Sion spreekt: Uw God is Koning.
8 Hoor, uw wachters verheffen de stem, zij jubelen
tezamen, want met eigen ogen zien zij, hoe de
Here naar Sion wederkeert.

9 Breekt uit in gejuich, jubelt eenparig, puinhopen
van Jeruzalem, want de Here heeft zijn volk
getroost, Hij heeft Jeruzalem verlost.
10 De Here heeft zijn heilige arm ontbloot voor de
ogen van alle volken en alle einden der aarde zul-
len zien het heil van onze God.
11 Vertrekt, vertrekt, gaat uit vandaar; raakt het
onreine niet aan, gaat weg uit haar midden, rei-
nigt u, gij die de vaten des Heren draagt.
12 Want niet overhaast zult gij uittrekken en niet in
vlucht heengaan: de Here immers gaat voor u
heen en uw achterhoede is de God van Israel.
13 Zie, mijn knecht zal voorspoedig zijn, hij zal ver-
hoogd, ja, ten hoogste verheven zijn.
14 Zoals velen zich over u ontzet hebben (zozeer mis-
vormd, niet meer menselijk was zijn verschijning,
en niet meer als die der mensenkinderen zijn
gestalte)
15 Zo zal hij vele volken doen opspringen, om hem
zullen koningen verstommen, want wat hun niet
verteld was, zien zij, en wat zij niet gehoord had-
den, vernemen zij.

Jesaja 53

1 Wie gelooft, wat wij gehoord hebben, en aan wie
is de arm des Heren geopenbaard?
2 Want als een loot schoot hij op voor zijn aange-
zicht, en als een wortel uit dorre aarde; hij had
gestalte noch luister, dat wij hem zouden hebben
aangezien, noch gedaante, dat wij hem zouden
hebben begeerd.
3 Hij was veracht en van mensen verlaten, een man
van smarten en vertrouwd met ziekte, ja, als
iemand, voor wie men het gelaat verbergt; hij was
veracht en wij hebben hem niet geacht.
4 Nochtans, onze ziekten heeft hij op zich genomen,
en onze smarten gedragen; wij echter hielden hem
voor een geplaagde, een door God geslagene en
verdrukte.
5 Maar om onze overtredingen werd hij doorboord,
om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die
ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn
striemen is ons genezing geworden.
6 Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons
ieder naar zijn eigen weg, maar de Here heeft ons
aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen.
7 Hij werd mishandeld, maar hij liet zich verdrukken
en deed zijn mond niet open; als een lam dat ter
slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom
is voor zijn scheerders, zo deed hij zijn mond niet
open.

8 Hij is uit verdrukking en gericht weggenomen, en
wie onder zijn tijdgenoten bedacht, dat hij is afge-
sneden uit het land der levenden? Om de overtre-
ding van mijn volk is de plaag op hem geweest.
9 En men stelde zijn graf bij de goddelozen; bij de
rijke was hij in zijn dood, omdat hij geen onrecht
gedaan heeft en geen bedrog in zijn mond is
geweest.
10 Maar het behaagde de Here hem te verbrijzelen.
Hij maakte hem ziek. Wanneer hij zichzelf ten
schuldoffer gesteld zal hebben, zal hij nakomelin-
gen zien en een lang leven hebben en het voorne-
men des Heren zal door zijn hand voortgang heb-
ben.
11 Om zijn moeitevol lijden zal hij het zien tot verza-
diging toe; door zijn kennis zal mijn knecht, de
rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, en hun
ongerechtigheden zal hij dragen.
12 Daarom zal Ik hem een deel geven onder velen en
met machtigen zal hij de buit verdelen, omdat hij
zijn leven heeft uitgegoten in de dood, en onder
de overtreders werd geteld, terwijl hij toch veler
zonden gedragen en voor de overtreders gebeden
heeft.

Jesaja 54

1 Jubel, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt;
breek uit in gejubel en juich, gij die geen weeen
gekend hebt, want de kinderen der eenzame zijn
talrijker dan de kinderen der gehuwde, zegt de
Here.
2 Maak de plaats voor uw tent wijd, en men spanne
de kleden uwer woningen uit, wees er niet karig
mee, maak uw touwen lang en sla uw pinnen vast.
3 Want naar rechts en links zult gij uitbreiden en uw
nageslacht zal de volken in bezit nemen en de ver-
woeste steden bevolken.
4 Vrees niet, want gij zult niet beschaamd staan;
word niet schaamrood, want gij zult niet te schan-
de worden; ja, gij zult de schande van uw jeugd
vergeten en aan de smaad van uw weduwschap
niet meer denken.
5 Want uw man is uw Maker, Here der heerscharen
is zijn naam; en uw losser is de Heilige Israels, God
der ganse aarde zal Hij genoemd worden.
6 Want als een verlaten en diep bedroefde vrouw
heeft u de Here geroepen, als een vrouw uit de
jeugdtijd, nadat zij versmaad werd, zegt uw God.
7 Een kort ogenblik heb Ik u verlaten, maar met
groot erbarmen zal Ik u tot Mij nemen;

8 In een uitstorting van toorn heb Ik mijn aangezicht
een ogenblik voor u verborgen, maar met eeuwige
goedertierenheid ontferm Ik Mij over u, zegt uw
Losser, de Here.
9 Dit is Mij als in de dagen van Noach: zoals Ik
gezworen heb, dat de wateren van Noach niet
meer over de aarde zouden komen, zo heb Ik
gezworen, dat Ik niet meer toornig op u zal zijn
noch u zal dreigen.
10 Want bergen mogen wijken en heuvelen wankelen,
maar mijn goedertierenheid zal van u niet wijken
en mijn vredesverbond zal niet wankelen, zegt uw
Ontfermer, de Here.
11 Gij, ellendige, door storm voortgedrevene, onge-
trooste, zie, Ik leg uw stenen in blinkend erts, Ik
grondvest u op lazuurstenen,
12 Ik maak uw tinnen van robijnen, uw poorten van
karbonkelstenen en uw gehele omwalling van edel-
steen.
13 Al uw zonen zullen leerlingen des Heren zijn, en
het heil uwer zonen zal groot zijn;
14 Door gerechtigheid zult gij bevestigd worden.
Weet u verre van onderdrukking, want gij hebt
niet te vrezen, en van verschrikking, want zij zal
tot u niet naderen.
15 Valt men heftig aan, dan gaat dat van Mij niet uit;
wie u aanvalt, zal over u vallen.

16 Zie, Ik ben het, die de smid geschapen heb, welke
het kolenvuur aanblaast en naar zijn kunst het
wapen vervaardigt, maar Ik ben het ook, die de
verderver geschapen heb om te vernielen.
17 Elk wapen dat tegen u gesmeed wordt, zal niets
uitrichten, en elke tong die zich voor het gericht
tegen u keert, zult gij in het ongelijk stellen. Dit is
het deel van de knechten des Heren en hun recht
van Mijnentwege, luidt het woord des Heren.

Jesaja 55

1 O, alle dorstigen, komt tot de wateren, en gij die
geen geld hebt, komt, koopt en eet; ja komt,
koopt zonder geld en zonder prijs wijn en melk.
2 Waarom weegt gij geld af voor wat geen brood is
en uw vermogen voor wat niet verzadigen kan?
Hoort aandachtig naar Mij, opdat gij het goede
eet en uw ziel zich in overvloed verlustige.
3 Neigt uw oor en komt tot Mij; hoort, opdat uw
ziel leve; Ik zal met u een eeuwig verbond sluiten:
de betrouwbare genadebewijzen van David.
4 Zie, Ik heb hem tot een getuige voor de natien
gesteld, tot een vorst en gebieder der natien.
5 Zie, een volk dat gij niet kendet, zult gij roepen,
en een volk dat u niet kende, zal tot u snellen ter
wille van de Here, uw God, en van de Heilige
Israels, omdat Hij u verheerlijkt heeft.
6 Zoekt de Here, terwijl Hij Zich laat vinden; roept
Hem aan, terwijl Hij nabij is.
7 De goddeloze verlate zijn weg en de ongerechtige
man zijn gedachten en hij bekere zich tot de Here,
dan zal Hij Zich over hem ontfermen; en tot onze
God, want Hij vergeeft veelvuldig.
8 Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en
uw wegen zijn niet mijn wegen luidt het woord
des Heren.

9 Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde,
zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn
gedachten dan uw gedachten.
10 Want zoals de regen en de sneeuw van de hemel
neerdaalt en daarheen niet weerkeert, maar door-
vochtigt eerst de aarde en maakt haar vruchtbaar
en doet haar uitspruiten en geeft zaad aan de zaai-
er en brood aan de eter,
11 Alzo zal mijn woord, dat uit mijn mond uitgaat,
ook zijn; het zal niet ledig tot Mij wederkeren,
maar het zal doen wat Mij behaagt en dat volbren-
gen, waartoe Ik het zend.
12 Want in vreugde zult gij uittrekken en in vrede
geleid worden; de bergen en de heuvelen zullen
voor u uitbreken in gejuich en alle bomen des
velds zullen in de handen klappen.
13 Voor een doornstruik zal een cypres opschieten,
voor een distel zal een mirt opschieten, en het zal
de Here zijn tot een naam, tot een eeuwig teken
dat niet uitgeroeid zal worden.

Jesaja 56

1 Zo zegt de Here: Onderhoudt het recht en doet
gerechtigheid, want mijn heil staat gereed om te
komen en mijn gerechtigheid om zich te openba-
ren.
2 Welzalig de sterveling die dit doet, en het mensen-
kind dat daaraan vasthoudt; die acht geeft op de
sabbat, zodat hij hem niet ontheiligt, en acht
geeft op zijn hand, zodat zij niets kwaads doet.
3 Laat dan de vreemdeling die zich bij de Here aan-
sloot, niet zeggen: De Here zal mij zeker afzonde-
ren van zijn volk; en laat de ontmande niet zeg-
gen: Zie, ik ben een dorre boom.
4 Want zo zegt de Here van de ontmanden, die mijn
sabbatten onderhouden en verkiezen wat Mij
behaagt en vasthouden aan mijn verbond:
5 Ik geef hun in mijn huis en binnen mijn muren een
gedenkteken en een naam, beter dan zonen en
dochters; Ik geef hun een eeuwige naam, die niet
uitgeroeid zal worden.
6 En de vreemdelingen die zich bij de Here aanslo-
ten om Hem te dienen, en om de naam des Heren
lief te hebben, om Hem tot knechten te zijn, allen
die de sabbat onderhouden, zodat zij hem niet
ontheiligen, en die vasthouden aan mijn verbond:

7 Hen zal Ik brengen naar mijn heilige berg en Ik zal hun vreugde bereiden in mijn bedehuis; hun brandoffers en hun slachtoffers zullen welgevallig zijn op mijn altaar, want mijn huis zal een bedehuis heten voor alle volken.
8 Het woord van de Here Here, die de verdrevenen van Israel bijeenbrengt, luidt: Ik zal daartoe nog meerderen bijeenbrengen, dan er reeds toegebracht zijn.
9 Alle gedierte des velds, komt om te eten, alle gedierte in het woud!
10 De wachters zijn blind, zij allen hebben geen kennis, zij zijn allen stomme honden, die niet kunnen blaffen; dromend liggen zij neer, zij hebben de sluimering lief.
11 En deze honden zijn vraatzuchtig, zij kennen geen verzadiging; zij zijn herders, die niet weten acht te geven, zij wenden zich allen naar hun eigen weg, ieder naar zijn gewin, niemand uitgezonderd.
12 Komt, [zeggen] [zij]: ik zal wijn halen en laten wij bedwelmende drank zwelgen, en de dag van morgen zal zijn als die van vandaag, nog veel geweldiger.

Jesaja 57

1 De rechtvaardige komt om en er is niemand, die
het zich aantrekt, en de vromen worden wegge-
rukt, terwijl niemand er acht op slaat, want van-
wege de boosheid wordt de rechtvaardige wegge-
rukt; hij gaat in vrede;
2 Zij die de rechte weg bewandeld hebben, rusten
op hun legersteden.
3 Maar, gij, nadert herwaarts, kinderen van een
tovenares, nakroost van echtbreker en overspeel-
ster.
4 Over wie maakt gij u vrolijk, tegen wie spert gij de
mond open, steekt gij de tong uit? Zijt gij geen
kinderen der zonde, leugengebroed?
5 Gij, die in wellust ontbrandt bij de terebinten,
onder elke groene boom; die de kinderen slacht in
de dalen, in de rotsspleten;
6 Bij de gladde stenen in het dal is uw deel; ja, die
zijn uw lot; ook daarvoor hebt gij plengoffer uitge-
goten, spijsoffer gebracht. Zou Ik daarmede vrede
hebben?
7 Op een hoge en verheven berg hebt gij uw leger-
stede opgeslagen; ook daarheen zijt gij opgeklom-
men om slachtoffers te brengen.
8 En achter deur en post hebt gij uw herinneringste-
kens gesteld, want buiten Mij om hebt gij uw
legerstede opgeslagen en zijt opgeklommen, hebt
gij uw legerstede ruim gemaakt; gij hebt u loon
bedongen van hen wier bijslaap gij hebt liefgehad,
wier schaamte gij hebt gezien.

9 Gij kwaamt met olie tot de Moloch, gij bereiddet
overvloed van zalven; gij zondt uw boden uit tot
in de verte, ja, gij vernederdet u tot in het doden-
rijk.
10 Door uw verre tocht werdt gij moede, toch hebt
gij niet gezegd: Ik geef het op. Nieuwe kracht
hebt gij gevonden; daarom werdt gij niet uitge-
put.
11 En voor wie waart gij beducht en bevreesd, dat gij
trouweloos werdt en aan Mij niet gedacht hebt,
zonder u daarvan iets aan te trekken? Zweeg Ik
niet en dat van overlang, zodat gij Mij niet vrees-
det?
12 Ik zal bekendmaken, wat uw gerechtigheid en uw
werken zijn: zij zullen u niets baten;
13 Wanneer gij schreeuwt, mag uw godenvergadering
u redden. Maar de wind neemt hen allen op, een
tocht vaagt hen weg. Doch wie bij Mij schuilt, zal
het land beerven en mijn heilige berg bezitten.
14 Hij zegt: Verhoogt, verhoogt, bereidt de weg.
Verwijdert de struikelblokken van de weg mijns
volks.
15 Want zo zegt de Hoge en Verhevene, die in eeu-
wigheid troont en wiens naam de Heilige is: In
den hoge en in het heilige woon Ik en bij de ver-
brijzelde en nederige van geest, om de geest der
nederigen en het hart der verbrijzelden te doen
opleven.

16 Want Ik zal niet altoos twisten noch voor eeuwig
toornig zijn, anders zou de geest voor mijn aange-
zicht bezwijken, terwijl Ik toch zelf de levensadem
heb gegeven.
17 Om de ongerechtigheid zijner hebzucht was Ik
toornig en sloeg het [volk], terwijl Ik Mij in toorn
verborg, maar het wendde zich af en ging zijn
eigengekozen weg.
18 Zijn wegen heb Ik gezien, doch Ik zal het genezen,
het leiden, en het weer vertroosting schenken,
namelijk aan de treurenden ervan.
19 Ik schep de vrucht der lippen: vrede, vrede voor
hem die verre, en voor hem die nabij is, zegt de
Here; en Ik zal hem genezen.
20 Maar de goddelozen zijn als de zee, zo opge-
zweept, dat zij niet tot rust kan komen, en wier
wateren slijk en modder opwoelen.
21 De goddelozen, zegt mijn God, hebben geen
vrede.

Jesaja 58

1 Roep luidkeels, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin en maak mijn volk zijn overtreding bekend en het huis van Jakob zijn zonden.

2 Wel zoeken zij Mij dag aan dag en hebben zij een welgevallen aan de kennis mijner wegen, als een volk dat gerechtigheid doet en het recht van zijn God niet veronachtzaamt. Zij vragen Mij rechtvaardige verordeningen, zij hebben er een welgevallen aan tot God te naderen.

3 Waarom vasten wij, als Gij er toch niet op let: verootmoedigen wij ons, als Gij er toch geen acht op slaat? Zie, op uw vastendag doet gij zaken en drijft gij al uw arbeiders aan.

4 Zie, tot twist en tot strijd vast gij en om te slaan met snode vuist; gij vast heden niet om uw stem in den hoge te doen horen.

5 Zou dit het vasten zijn, dat Ik verkies, een dag, waarop de mens zichzelf verootmoedigt: dat hij zijn hoofd laat hangen als een bieze en zich rouwgewaad en as tot een leger spreidt? Noemt gij dat een vasten, dat een dag die de Here welgevallig is?

6 Is dit niet het vasten dat Ik verkies: de boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten en elk juk te verbreken?

7 Is het niet, dat gij voor de hongerige uw brood
breekt en arme zwervelingen in uw huis brengt, ja,
als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt en u
niet onttrekt aan uw eigen vlees en bloed?
8 Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad en
uw wond zich spoedig sluiten uw heil zal voor u
uit gaan, de heerlijkheid des Heren zal uw achter-
hoede zijn.
9 Als gij dan roept, zal de Here antwoorden; als gij
om hulp roept, zal Hij zeggen: Hier ben Ik.
Wanneer gij uit uw midden het juk wegdoet, het
wijzen met de vinger en het spreken van boosheid
nalaat,
10 Wanneer gij de hongerige schenkt wat gij zelf
begeert en de verdrukten verzadigt, dan zal in de
duisternis uw licht opgaan en uw donkerheid zal
zijn als de middag.
11 En de Here zal u voortdurend leiden, u in dorre
streken verzadigen en uw gebeente krachtig
maken; dan zult gij zijn als een besproeide hof en
als een bron, waarvan het water niet teleurstelt.
12 En de uwen zullen de overoude puinhopen her-
bouwen, de grondvesten van vorige geslachten
zult gij herstellen, en men zal u noemen: Hersteller
van bressen, Herbouwer van straten.

13 Indien gij niet over de sabbat heenloopt door uw
zaken te doen op mijn heilige dag, maar de sabbat
een verlustiging noemt, de heilige dag des Heren
van gewicht, en die eert door noch uw gewone
bezigheden te doen, noch uw zaken te behartigen,
of ijdele taal uit te slaan,
14 Dan zult gij u verlustigen in de Here en Ik zal u
doen rijden over de hoogten der aarde en u doen
genieten het erfdeel van uw vader Jakob, want de
mond des Heren heeft het gesproken.

Jesaja 59

1 Zie, de hand des Heren is niet te kort om te ver-
lossen, en zijn oor niet te onmachtig om te horen;
2 Maar uw ongerechtigheden zijn het, die scheiding
brengen tussen u en uw God, en uw zonden doen
zijn aangezicht voor u verborgen zijn, zodat Hij
niet hoort.
3 Want uw handen zijn met bloed bezoedeld en uw
vingers met ongerechtigheid; uw lippen spreken
leugen, uw tong prevelt onrecht.
4 Er is niemand die een gegronde aanklacht indient,
en niemand die naar waarheid richt; zij vertrou-
wen op ijdelheid, spreken valsheid, gaan zwanger
van moeite en baren onheil.
5 Zij broeden eieren van giftige slangen uit en
weven spinnewebben. Wie van hun eieren eet, zal
sterven; als er een ingedrukt wordt, berst er een
adder uit.
6 Hun webben deugen niet tot kleding, en met hun
maaksels kunnen zij zich niet bedekken; hun maak-
sels zijn maaksels van boosheid, en gewelddaden
zijn in hun handen.
7 Hun voeten snellen naar het kwade en haasten
zich om onschuldig bloed te vergieten; hun
gedachten zijn onheilsgedachten, verwoesting en
verderf zijn op hun wegen.

8 De weg des vredes kennen zij niet, en er is geen
recht in hun sporen; zij gaan langs kronkelpaden;
niemand die ze betreedt, kent vrede.
9 Daarom blijft het recht ver van ons en de gerech-
tigheid bereikt ons niet. Wij wachten op licht en
zie, er is duisternis; op stralende helderheid en
wandelen in dichte donkerte.
10 Wij tasten als blinden langs de wand, als wie geen
ogen hebben, tasten wij; wij struikelen op de mid-
dag als in de schemering, wij zijn in de kracht van
ons leven aan doden gelijk.
11 Wij grommen allen als beren en kirren droevig als
duiven; wij wachten op recht, maar het is er niet;
op verlossing, maar zij blijft verre van ons.
12 Want onze overtredingen zijn talrijk voor U en
onze zonden getuigen tegen ons; van onze over-
tredingen zijn wij ons bewust en onze ongerech-
tigheden kennen wij:
13 Overtreden, verloochenen van de Here, afvallen
van onze God, spreken van onderdrukking en
afwijking, zwanger gaan van leugentaal en die uit
het binnenste voortbrengen.
14 Het recht wordt teruggedrongen en de gerechtig-
heid blijft verre staan, want de waarheid struikelt
op het plein en oprechtheid vindt geen ingang.

15 Zo ontbreekt de waarheid en wie wijkt van het
kwade, wordt het slachtoffer van uitbuiting. Maar
de Here zag het en het was kwaad in zijn ogen,
dat er geen recht was.
16 Hij zag, dat er niemand was, en Hij ontzette Zich,
omdat niemand tussenbeide trad. Toen bracht zijn
arm Hem hulp en zijn gerechtigheid ondersteunde
Hem;
17 Hij bekleedde Zich met gerechtigheid als met een
pantser en de helm des heils was op zijn hoofd;
Hij bekleedde Zich met wraak als met een gewaad
en Hij hulde Zich in ijver als in een mantel.
18 Naar de daden zal Hij vergelden: grimmigheid aan
zijn tegenstanders, vergelding aan zijn vijanden;
aan de kustlanden zal Hij vergelding doen.
19 En men zal vanwaar de zon ondergaat de naam
des Heren vrezen en vanwaar zij opgaat zijn heer-
lijkheid, want Hij komt als een onstuimige rivier,
door de adem des Heren voortgezweept.
20 Maar als Verlosser komt Hij voor Sion en voor wie
zich in Jakob van overtreding bekeren, luidt het
woord des Heren.
21 En wat Mij aangaat, dit is mijn verbond met hen,
zegt de Here. Mijn Geest, die op u is, en mijn
woorden, die Ik in uw mond gelegd heb, zullen
niet wijken uit uw mond noch uit de mond van uw
kroost, noch uit de mond van het kroost van uw
kroost, zegt de Here, van nu aan tot in eeuwig-
heid.

Jesaja 60

1 Sta op, word verlicht, want uw licht komt en de
heerlijkheid des Heren gaat over u op.
2 Want zie, duisternis zal de aarde bedekken en don-
kerheid de natien, maar over u zal de Here opgaan
en zijn heerlijkheid zal over u gezien worden.
3 Volken zullen opgaan naar uw licht en koningen
naar uw stralende opgang.
4 Hef uw ogen op en zie rondom: zij allen verzame-
len zich, komen tot u; uw zonen komen van verre
en uw dochters worden op de heup aangedragen.
5 Dan zult gij het zien en stralen van vreugde; uw
hart zal zich ontroerd verruimen, want tot u zal de
rijkdom der zee zich wenden, het vermogen der
volken zal tot u komen.
6 Een menigte kamelen zal u overdekken, jonge
kamelen van Midjan en Efa; uit Seba zullen zij
allen komen; goud en wierook zullen zij aanbren-
gen en de roemrijke daden des Heren blijde ver-
kondigen.
7 Al de schapen van Kedar zullen zich voor u verza-
melen, de rammen van Nebajot zullen zich u ten
dienste stellen; zij zullen als een welgevallig offer
op mijn altaar komen en aan mijn luisterrijk huis
zal Ik luister verlenen.
8 Wie zijn dezen, die als een wolk komen aangevlo-
gen en als duiven naar hun til?

9 Want op Mij zullen de kustlanden wachten; en de
schepen van Tarsis zullen de eerste zijn om uw
zonen van verre aan te brengen; hun zilver en
goud voeren zij mede, ter ere van de naam des
Heren, uws Gods, voor de Heilige Israels, omdat
Hij u luister verleend heeft.
10 Vreemdelingen zullen uw muren herbouwen en
hun koningen zullen u dienen, want in mijn toorn
heb Ik u geslagen, maar in mijn welbehagen heb
Ik Mij over u ontfermd.
11 En uw poorten zullen bestendig openstaan, dag
noch nacht zullen zij gesloten worden, opdat men
tot u inbrenge het vermogen der volken, terwijl
hun koningen worden meegevoerd.
12 Want het volk en het koninkrijk, die u niet willen
dienen, zullen te gronde gaan, en die volken zul-
len zeker verwoest worden.
13 De heerlijkheid van de Libanon zal tot u komen,
cypres, plataan en denneboom tezamen, om de
plaats van mijn heiligdom op te luisteren; en de
plaats mijner voeten zal Ik heerlijk maken.
14 De zonen uwer verdrukkers zullen deemoedig tot u
komen, aan uw voeten zullen al uw versmaders
zich neerwerpen en zij zullen u noemen: De stad
des Heren, het Sion van de Heilige Israels.
15 Terwijl gij eertijds verlaten waart en gehaat, zodat
niemand door u heentrok, zal Ik u stellen tot een
eeuwige praal, tot een vreugde voor geslacht op
geslacht.

16 En gij zult de melk der volken zuigen, ja koninklij-
ke borsten zuigen, en gij zult weten, dat Ik, de
Here, uw Redder ben en uw Verlosser, de
Machtige Jakobs.
17 Voor koper zal Ik goud brengen, voor ijzer zilver,
voor hout koper, voor stenen ijzer; Ik zal vrede tot
uw overheid maken en gerechtigheid tot uw heer-
seres.
18 Van geen geweld zal in uw land meer gehoord
worden, van verwoesting noch verderf in uw
gebied; en gij zult uw muren Heil noemen en uw
poorten Lof.
19 De zon zal u niet meer tot licht zijn bij dag, noch
de maan tot een schijnsel voor u lichten; maar de
Here zal u tot een eeuwig licht zijn en uw God tot
uw luister.
20 Uw zon zal niet meer ondergaan en uw maan niet
meer afnemen, want de Here zal u tot een eeuwig
licht zijn en de dagen van uw rouw zullen ten
einde wezen.
21 Uw volk zal geheel uit rechtvaardigen bestaan,
voor altoos zullen zij het land bezitten: een scheut
die Ik geplant heb, een werk mijner handen, tot
mijn verheerlijking.
22 De kleinste zal tot een geslacht worden en de
geringste tot een machtig volk; Ik, de Here, zal het
te zijner tijd met haast volvoeren.

Jesaja 61

1 De Geest des Heren Heren is op mij, omdat de
Here mij gezalfd heeft; Hij heeft mij gezonden om
een blijde boodschap te brengen aan ootmoedi-
gen, om te verbinden gebrokenen van hart, om
voor gevangenen vrijlating uit te roepen en voor
gebondenen opening der gevangenis;
2 Om uit te roepen een jaar van het welbehagen des
Heren en een dag der wrake van onze God; om
alle treurenden te troosten,
3 Om over de treurenden van Sion te beschikken,
dat men hun geve hoofdsieraad in plaats van as,
vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in
plaats van een kwijnende geest. En men zal hen
noemen: Terebinten der gerechtigheid, een plan-
ting des Heren, tot zijn verheerlijking.
4 Zij zullen de overoude puinhopen herbouwen, het
verwoeste uit vroeger tijd doen herrijzen en de
steden vernieuwen, die in puin liggen, die ver-
woest hebben gelegen van geslacht op geslacht.
5 Vreemden zullen gereed staan om voor u de kud-
den te weiden, vreemdelingen zullen uw akkerlie-
den en uw wijngaardeniers zijn;
6 Maar gij zult priesters des Heren heten, dienaars
van onze God genoemd worden; gij zult het ver-
mogen der volken genieten en u op hun heerlijk-
heid beroemen.

7 In plaats van uw schande gewordt u dubbele vergoeding en in plaats van smaad zullen zij jubelen over hun deel; zo zullen zij dan in hun land dubbele vergoeding verkrijgen, blijvende vreugde zal hun geworden.
8 Want Ik, de Here, heb het recht lief. Ik haat onrechtmatige roof, Ik zal hun stipt hun loon geven en een eeuwig verbond met hen sluiten.
9 En hun nageslacht zal onder de volken vermaard zijn en hun nakomelingschap te midden der natien; allen die hen zien, zullen erkennen, dat zij het nageslacht zijn, dat de Here gezegend heeft.
10 Ik verblijd mij zeer in de Here, mijn ziel juicht in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, met de mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omhuld, gelijk een bruidegom, die zich als een priester het hoofdsieraad ombindt, en gelijk een bruid, die zich met haar versierselen tooit.
11 Want zoals de aarde haar gewas voortbrengt en een hof zijn zaaisel doet uitspruiten, zo zal de Here Here gerechtigheid en lof doen uitspruiten voor het oog van alle volken.

Jesaja 62

1 Om Sions wil zal ik niet zwijgen en om Jeruzalems
wil zal ik niet rusten, totdat zijn heil opgaat als
een lichtglans en zijn verlossing als een brandende
fakkel.
2 Volken zullen uw heil zien, alle koningen uw heer-
lijkheid en men zal u noemen met een nieuwe
naam, die de mond des Heren zal bepalen;
3 Gij zult een sierlijke kroon in de hand des Heren
zijn, een koninklijke tulband in de hand van uw
God.
4 Men zal u niet meer noemen: Verlatene, en men
zal uw land niet meer noemen: Woestenij; maar gij
zult genoemd worden: Mijn Welgevallen, en uw
land: Gehuwde. Want de Here heeft een welgeval-
len aan u, en uw land wordt ten huwelijk geno-
men.
5 Want zoals een jongeling een maagd huwt, zullen
uw zonen u huwen, en zoals de bruidegom zich
over de bruid verblijdt, zal uw God Zich over u
verblijden.
6 Op uw muren, o Jeruzalem, heb Ik wachters aan-
gesteld, die de ganse dag en de ganse nacht nim-
mer zullen zwijgen. Gij, die de Here indachtig
maakt, gunt u geen rust.
7 En laat Hem geen rust, totdat Hij Jeruzalem grond-
vest en het stelt tot een lof op aarde.

8 De Here heeft gezworen bij zijn rechterhand en bij
zijn sterke arm: Nooit zal Ik uw koren meer aan uw
vijanden tot spijze geven en nooit zullen vreemde-
lingen meer de most drinken, waarvoor gij
gezwoegd hebt;
9 Maar zij die het oogsten, zullen het eten en de
Here loven, en zij die hem inzamelen, zullen hem
drinken in de voorhoven van mijn heiligdom.
10 Trekt, trekt door de poorten, bereidt de weg voor
het volk, baant, baant de weg, zuivert hem van
stenen, heft een banier omhoog boven de volken.
11 Want de Here doet het horen tot het einde der
aarde: Zegt tot de dochter Sions: zie, uw heil
komt; zie, zijn loon is bij Hem en zijn vergelding
gaat voor Hem uit. En men zal hen noemen:
12 Het heilige Volk, De Verlosten des Heren; en gij
zult genoemd worden: Begeerde, Niet verlaten
Stad.

Jesaja 63

1 Wie is het, die van Edom komt, in helrode klede-
ren van Bosra, die daar praalt in zijn gewaad, fier
voortschrijdt in zijn grote kracht? Ik ben het, die
in gerechtigheid spreek, machtig om te verlossen.
2 Waarom is dat rood aan uw gewaad, en zijn uw
klederen als die van iemand die de wijnpers
treedt?
3 Ik heb de pers alleen getreden en van de volken
was niemand bij Mij, Ik trad hen in mijn toorn en
vertrad hen in mijn grimmigheid; toen spatte hun
bloed op mijn klederen en ik bezoedelde mijn
ganse gewaad.
4 Want een dag van wraak had Ik in de zin en het
jaar van mijn verlossing was gekomen.
5 En Ik zag rond, maar er was geen helper; Ik ont-
zette Mij, maar niemand bood steun. Toen ver-
schafte mijn arm Mij hulp en mijn grimmigheid
ondersteunde Mij.
6 En Ik vertrapte volken in mijn toorn, maakte hen
dronken in mijn grimmigheid en deed hun bloed
ter aarde stromen.
7 Ik zal de gunstbewijzen des Heren vermelden, de
roemrijke daden des Heren, naar alles wat de Here
ons heeft gedaan en naar de grote goedheid
jegens het huis Israels, welke Hij het betoond heeft
naar zijn barmhartigheid en naar zijn vele gunstbe-
wijzen.

8 Hij zeide: Zij zijn toch mijn volk, kinderen, die niet trouweloos worden, en Hij werd hun tot een Verlosser.
9 In al hun benauwdheid was ook Hij benauwd, en de Engel zijns aangezichts heeft hen gered. In zijn liefde en in zijn mededogen heeft Hij zelf hen verlost en Hij hief hen op en droeg hen al de dagen van ouds.
10 Maar zij waren wederspannig en bedroefden zijn heilige Geest; daarom veranderde Hij voor hen in een vijand.
11 Hij zelf streed tegen hen. Maar Hij dacht aan de dagen van ouds, aan Mozes, aan zijn volk. Waar is Hij, die de herders zijner kudde voerde uit de wateren? Waar is Hij, die zijn heilige Geest in hun binnenste gaf?
12 Die zijn luisterrijke arm aan de rechterhand van Mozes deed gaan, die voor hen de wateren kliefde om Zich een eeuwige naam te maken;
13 Die hen deed gaan door de waterdiepten? Evenmin als een paard in de woestijn struikelden zij;
14 Als aan het vee, dat afdaalt in de vallei, gaf de Geest des Heren hun rust. Zo hebt Gij uw volk geleid om U een luisterrijke naam te maken.

15 Schouw uit de hemel en zie uit uw heilige en luis-
terrijke woning. Waar zijn uw ijver en uw machtige
daden? Uw innerlijke bewogenheid en uw ontfer-
ming hebben zich jegens mij niet laten gelden.
16 Gij immers zijt onze Vader; want Abraham weet
van ons niet en Israel kent ons niet; Gij, Here, zijt
onze Vader, onze Verlosser van oudsher is uw
naam.
17 Waarom liet Gij ons afdwalen, Here, van uw
wegen, verharddet Gij ons hart, zodat wij U niet
vreesden? Keer weder ter wille van uw knechten,
de stammen van uw erfdeel.
18 Voor een korte tijd is uw heilig volk in het bezit
daarvan geweest; onze tegenstanders hebben uw
heiligdom vertrapt;
19 Wij zijn geworden als degenen over wie Gij van
ouds niet hebt geheerst, over wie uw naam niet is
uitgeroepen.

Jesaja 64

1 Och, dat Gij de hemel scheurdet, dat Gij nederdaaldet, dat voor uw aangezicht de bergen wankelden,
2 Zoals vuur rijshout in vlam zet, zoals vuur water doet overkoken; om uw tegenstanders uw naam te doen kennen, zodat de volken voor uw aangezicht sidderen,
3 Daar Gij geduchte daden verricht, die wij niet verwachtten; dat Gij nederdaaldet, zodat de bergen voor uw aangezicht wankelden!
4 Ja, van oudsher heeft men het niet gehoord noch vernomen, geen oog heeft gezien een God buiten U, die optreedt ten behoeve van wie op Hem wacht.
5 Gij komt hem tegemoet, die met vreugde gerechtigheid doet, hun die op uw wegen aan U denken. Zie, Gij zijt toornig geweest, omdat wij zondigden; in die toestand verkeerden wij lange tijd, en zouden wij dan verlost worden?
6 Wij zijn allen geworden als een onreine, al onze gerechtigheden als een bezoedeld kleed; wij vielen allen af als het loof en onze ongerechtigheden voerden ons weg als de wind.
7 Er was niemand die uw naam aanriep, die zich beijverde om aan U vast te houden. Want Gij hebt uw aangezicht voor ons verborgen en ons aan de macht onzer ongerechtigheden prijsgegeven.
8 Maar nu, Here, Gij zijt onze Vader; wij zijn het leem, Gij zijt onze Formeerder en wij allen zijn het werk van uw hand.

9 O Here, wees niet bovenmate toornig en gedenk
niet altoos de ongerechtigheid. Zie, aanschouw
toch: wij allen zijn uw volk.
10 Uw heilige steden zijn een woestijn geworden,
Sion is een woestijn geworden, Jeruzalem een wil-
dernis.
11 Ons heilig en luisterrijk huis, waar onze vaderen U
loofden, werd een prooi der vlammen en al wat
ons dierbaar was, een puinhoop.
12 Zult Gij U hierbij inhouden, o Here? Zult Gij zwij-
gen en ons bovenmate verdrukken?

Jesaja 65

1 Te raadplegen was Ik voor hen die naar Mij niet
vroegen, te vinden voor hen die Mij niet zochten;
Ik zeide tot een volk dat mijn naam niet aanriep:
Hier ben Ik, hier ben Ik.
2 De ganse dag breidde Ik mijn armen uit naar een
opstandig volk, dat volgens eigen overleggingen
wandelde op een weg, die niet goed is;
3 Een volk, dat Mij bestendig openlijk krenkt door te
offeren in de hoven en offers te ontsteken op de
tichelstenen;
4 Die in de graven zitten en op verborgen plaatsen
overnachten; die vlees van zwijnen eten en in wier
vaatwerk verfoeilijk voedsel is;
5 Die zeggen: Blijf daar, nader mij niet, want ik ben
voor u ongenaakbaar. Dezen zijn een rook in mijn
neus, een vuur dat de ganse dag brandt.
6 Zie, het staat voor Mij geschreven, Ik zal niet zwij-
gen, voordat Ik het vergolden heb; ja, Ik zal hun
de vergelding in de schoot werpen
7 Voor uw ongerechtigheden en de ongerechtighe-
den uwer vaderen tezamen, zegt de Here; omdat
zij offers hebben ontstoken op de bergen, en op
de heuvels Mij hebben gehoond, daarom zal Ik
hun allereerst het loon in hun schoot toemeten.
8 Zo zegt de Here: Zoals men, wanneer er nog sap
in een druiventros gevonden wordt, zegt: Verderf
hem niet, want er ligt een zegen in; Zo zal Ik doen
ter wille van mijn knechten, dat Ik niet alles ver-
derve.

9 En Ik zal uit Jakob nakomelingschap doen voortko-
men en uit Juda een erfgenaam voor mijn bergen;
mijn uitverkorenen zullen ze bezitten en mijn
knechten zullen daar wonen.
10 Saron zal tot een weide voor schapen worden en
het dal Achor tot een ligplaats voor runderen, voor
mijn volk dat Mij zoekt.
11 Maar gij die de Here verlaat, die mijn heilige berg
vergeet, die voor Gad een tafel aanricht en voor
Meni mengdrank schenkt:
12 Ik zal u voor het zwaard bestemmen en gij zult
allen moeten neerknielen om geslacht te worden,
omdat gij niet geantwoord hebt, toen Ik riep, en
niet gehoord hebt, toen Ik sprak, maar gedaan
hebt wat kwaad is in mijn ogen en verkozen hebt
wat Mij mishaagt.
13 Daarom, zo zegt de Here Here: Zie, mijn knechten
zullen eten, maar gij zult hongeren; zie, mijn
knechten zullen drinken, maar gij zult dorsten; zie,
mijn knechten zullen zich verheugen, maar gij zult
beschaamd staan;
14 Zie, mijn knechten zullen jubelen van hartevreugd,
maar gij zult schreeuwen van harteleed en van
gebrokenheid des geestes zult gij jammeren.
15 En gij zult uw naam tot een vloekwoord achterla-
ten voor mijn uitverkorenen, en de Here Here zal u
doden; maar zijn knechten zal Hij met een andere
naam noemen, zodat wie zich in den lande zegent,

16 Zich zal zegenen in de God der waarheid, en wie
in den lande zweert, zal zweren bij de God der
waarheid; want de vroegere benauwdheden zijn
vergeten ja, zijn verborgen voor mijn ogen.
17 Want zie, Ik schep een nieuwe hemel en een nieu-
we aarde; aan wat vroeger was, zal niet gedacht
worden, het zal niemand in de zin komen.
18 Maar gij zult u verblijden en juichen voor eeuwig
over hetgeen Ik schep, want zie, Ik schep
Jeruzalem tot jubel en zijn volk tot blijdschap.
19 En Ik zal juichen over Jeruzalem en Mij verblijden
over mijn volk. En daarin zal niet meer gehoord
worden het geluid van geween of van geschreeuw.
20 Daar zal niet langer een zuigeling zijn, die slechts
weinige dagen leeft, noch een grijsaard, die zijn
dagen niet voleindigt, want de jongeling zal als
honderdjarige sterven, zelfs de zondaar zal eerst
als honderdjarige door de vloek getroffen worden.
21 Zij zullen huizen bouwen en die bewonen, wijn-
gaarden planten en de vrucht daarvan eten;
22 Zij zullen niet bouwen, opdat een ander er wone;
zij zullen niet planten, opdat een ander het ete,
want als de levensduur der bomen zal de leeftijd
van mijn volk zijn en van het werk hunner handen
zullen mijn uitverkorenen genieten.

23 Zij zullen niet tevergeefs zwoegen en geen kinde-
ren voortbrengen tot een vroegtijdige dood, want
zij zullen een door de Here gezegend geslacht zijn,
en hun nakomelingen met hen.
24 En het zal geschieden, dat Ik antwoorden zal,
voordat zij roepen; terwijl zij nog spreken, zal Ik
verhoren.
25 De wolf en het lam zullen tezamen weiden en de
leeuw zal stro eten als het rund, en de slang zal
stof tot spijze hebben; zij zullen geen kwaad doen
noch verderf stichten op gans mijn heilige berg,
zegt de Here.

Jesaja 66

1 Zo zegt de Here: De hemel is mijn troon en de
aarde de voetbank mijner voeten, waar zou dan
het huis zijn, dat gij Mij zoudt bouwen, en waar
de plaats mijner rust?
2 Dit alles heeft immers mijn hand gemaakt en zo is
dit alles ontstaan, luidt het woord des Heren; op
zulken sla Ik acht: op de ellendige, de verslagene
van geest en wie voor mijn woord beeft.
3 Wie een stier slacht, verslaat een mens; wie een
schaap offert, breekt een hond de nek; wie spijs-
offer brengt, [offert] zwijnebloed; wie wierook ten
gedenkoffer ontsteekt, prijst een afgod. Zoals zij
hun eigen wegen verkozen hebben en hun ziel in
hun gruwelen behagen schept,
4 Zo zal Ik hun ongeluk verkiezen en dat wat zij vre-
zen, over hen brengen, omdat niemand geant-
woord heeft, toen Ik riep, en zij niet gehoord heb-
ben, toen Ik sprak, maar gedaan hebben wat
kwaad is in mijn ogen en verkozen wat Mij mis-
haagt.
5 Hoort het woord des Heren, gij die voor zijn
woord beeft: Uw broeders die u haten, die u ver-
stoten om mijns naams wil, zeggen: Dat de Here
zijn heerlijkheid tone, opdat wij uw vreugde aan-
schouwen. Maar zij zelf zullen beschaamd staan.
6 Er klinkt gedruis uit de stad! Het klinkt uit de tem-
pel! De stem van de Here, die vergelding brengt
over zijn vijanden!

7 Voordat zij smarten kreeg, heeft zij gebaard; voor-
dat de weeen haar overvielen, heeft zij een zoon
ter wereld gebracht.
8 Wie heeft zo iets gehoord, wie heeft iets dergelijks
gezien? Wordt een land op een dag voortgebracht
of een volk op eenmaal geboren? Maar Sion heeft
nauwelijks barensweeen gekregen, of zij baarde
haar kinderen.
9 Zou Ik ontsluiten en niet doen baren? zegt de
Here. Of ben Ik een, die doet baren en toesluit?
zegt uw God.
10 Verheugt u met Jeruzalem en juicht over haar, gij
allen die haar liefhebt. Verblijdt u over haar met
blijdschap, gij allen die over haar treurt, opdat gij
zuigt en u laaft aan haar vertroostende borst,
11 Opdat gij met volle teugen u laaft aan haar rijke
moederborst.
12 Want zo zegt de Here: Zie, Ik doe haar de vrede
toestromen als een rivier en de heerlijkheid der
volken als een overvolle beek; dan zult gij zuigen,
gij zult op de heup gedragen en op de knieen
gekoesterd worden.
13 Zoals iemands moeder hem troost, zo zal Ik u
troosten, ja, in Jeruzalem zult gij getroost worden.
14 Als gij het ziet, zal uw hart zich verblijden, en uw
gebeente zal gedijen als het jonge groen; de hand
des Heren zal zich aan zijn knechten doen kennen
en Hij zal toornen op zijn vijanden.

15 Want zie, de Here zal komen als vuur en zijn
wagens zullen zijn als een storm, om zijn toorn te
openbaren in gloed en zijn dreiging in vuurvlam-
men.
16 Te vuur en te zwaard zal de Here gericht oefenen
over al wat leeft, en de door de Here verslagenen
zullen talrijk zijn.
17 Zij, die zich heiligen en reinigen, om achter de
ene man in het midden naar de hoven te gaan, die
zwijnevlees eten, gruwelijke beesten en muizen,
zullen tezamen verdwijnen, luidt het woord des
Heren.
18 Want Ik [ken] hun werken en hun gedachten; [de]
[tijd] komt om alle volken en talen te vergaderen;
zij zullen komen en mijn heerlijkheid zien.
19 Ik zal onder hen een teken doen en Ik zal uit hen
de ontkomenen zenden naar de volken; naar
Tarsis, Pul en Lud, die de boog spannen, naar
Tubal en Jawan, de verre kustlanden, die de tijding
aangaande Mij niet hebben gehoord noch mijn
heerlijkheid hebben gezien; opdat zij mijn heerlijk-
heid onder de volken verkondigen.
20 En zij zullen al uw broeders brengen uit alle volken
als een offer voor de Here; op paarden en op
wagens, op draagstoelen; op muildieren en op
snelle kamelen, naar mijn heilige berg, naar
Jeruzalem, zegt de Here, zoals de Israelieten het
offer in rein vaatwerk naar het huis des Heren
brengen.

21 En ook uit hen zal Ik er nemen tot priesters, tot
Levieten, zegt de Here.
22 Want zoals de nieuwe hemel en de nieuwe aarde,
die Ik maken zal, voor mijn aangezicht zullen blij-
ven bestaan, luidt het woord des Heren, zo zal uw
nageslacht en uw naam blijven bestaan.
23 En het zal geschieden van nieuwe maan tot nieu-
we maan en van sabbat tot sabbat, dat al wat leeft
zal komen om zich voor mijn aangezicht neer te
buigen, zegt de Here.
24 Zij zullen uitgaan en de lijken aanschouwen der
mannen, die van Mij afvallig geworden zijn; want
hun worm zal niet sterven, en hun vuur zal niet
uitdoven, en zij zullen voor al wat leeft een afgrij-
zen wezen.

Jeremia 1

1 De woorden van Jeremia, de zoon van Chilkia, uit het priestergeslacht te Anatot in het land van Benjamin;

2 Tot wie het woord des Heren kwam ten tijde van Josia, de zoon van Amon, de koning van Juda, in het dertiende jaar van diens regering,

3 En verder ten tijde van Jojakim, de zoon van Josia, de koning van Juda, tot aan het einde van het elfde jaar van Sedekia, de zoon van Josia, de koning van Juda, tot de wegvoering van Jeruzalem in de vijfde maand.

4 Het woord des Heren nu kwam tot mij:

5 Eer Ik u vormde in de moederschoot, heb Ik u gekend, en eer gij voortkwaamt uit de baarmoeder, heb Ik u geheiligd; tot een profeet voor de volkeren heb Ik u gesteld.

6 Doch ik zeide: Ach, Here Here, zie, ik kan niet spreken, want ik ben jong.

7 De Here echter zeide tot mij: Zeg niet, ik ben jong, want tot een ieder, tot wie Ik u zend, zult gij gaan, en alles wat Ik u gebied, zult gij spreken.

8 Vrees niet voor hen, want Ik ben met u om u te bevrijden, luidt het woord des Heren.

9 Toen strekte de Here zijn hand uit en roerde mijn mond aan, en de Here zeide tot mij: Zie, Ik leg mijn woorden in uw mond;

10 Merk op, Ik stel u heden over de volken en de
koninkrijken om uit te rukken en af te breken, om
te verdelgen en te verwoesten, om te bouwen en
te planten.
11 En het woord des Heren kwam tot mij: Wat ziet
gij, Jeremia? Toen zeide ik: Ik zie een amandel-
twijg.
12 Daarop zeide de Here tot mij: Gij hebt goed
gezien, want Ik waak over mijn woord om dat te
doen.
13 En het woord des Heren kwam andermaal tot mij:
Wat ziet gij? Toen zeide ik: Ik zie een kokende pot,
verschijnende van de noordzijde.
14 Daarop zeide de Here tot mij: Uit het Noorden zal
het onheil losbreken over alle inwoners van het
land;
15 Want zie, Ik roep alle geslachten der koninkrijken
van het Noorden, luidt het woord des Heren, en
zij zullen komen en zetten elk zijn troonzetel in de
poorten van Jeruzalem en tegen al zijn muren
rondom en tegen al de steden van Juda;
16 Dan zal Ik mijn oordelen over hen uitspreken om
al hun boosheid, dat zij Mij verlaten en voor ande-
re goden offers ontstoken hebben, en zich hebben
nedergebogen voor de voortbrengselen hunner
handen.
17 Gij dan, gord uw lendenen, maak u op en spreek
tot hen al wat Ik u gebieden zal; verschrik niet
voor hen, opdat Ik u niet voor hen doe verschrik-
ken.

18 En Ik, zie Ik zelf stel u heden tot een versterkte
stad, een ijzeren zuil en een koperen muur tegen
het gehele land, tegen de koningen van Juda, zijn
vorsten, zijn priesters en het volk des lands;
19 Al zullen zij tegen u strijden, zij zullen u niet over-
mogen, want Ik ben met u, luidt het woord des
Heren, om u te bevrijden.

Jeremia 2

1 Het woord des Heren nu kwam tot mij:
2 Ga, predik ten aanhoren van Jeruzalem: Zo zegt de Here: Ik gedenk de genegenheid van uw jeugd, de liefde van uw bruidstijd, toen gij Mij gevolgd waart in de woestijn, in onbezaaid land;
3 Israel was de Here geheiligd, de eersteling zijner opbrengst; allen die daarvan wilden eten, zouden schuld op zich laden, onheil zou over hen komen luidt het woord des Heren.
4 Hoort het woord des Heren, o huis van Jakob en alle geslachten van het huis Israels!
5 Zo zegt de Here: Wat voor onrecht hebben uw vaderen in Mij gevonden, dat zij zich ver van Mij verwijderd hebben, en het nietige zijn achternagelopen, zodat zij teniet zijn geworden;
6 En dat zij niet zeiden: Waar is de Here, die ons uit het land Egypte heeft gevoerd, die ons heeft geleid door de woestijn, een land van steppen en kuilen, een land van droogte en diepe duisternis, een land, waar niemand door trekt en geen mens woont?
7 Ik bracht u toch in een vruchtbaar land om de vrucht en het goede daarvan te eten; doch toen gij daar waart gekomen, hebt gij mijn land verontreinigd en mijn erfdeel tot een gruwel gemaakt.
8 De priesters zeiden niet: Waar is de Here; en zij die zich met de wet bezighouden, wilden Mij niet kennen; de herders werden van Mij afvallig; de profeten profeteerden door Baal en liepen hen die geen baat brengen, achterna.

9 Daarom zal Ik nog met u een rechtsgeding voeren,
luidt het woord des Heren, ja, met uw kindskinde-
ren zal Ik een rechtsgeding voeren.
10 Want steekt maar eens over naar de kustlanden
der Kittiers en ziet, zendt boden naar Kedar en
geeft nauwlettend acht, ja, ziet, of iets dergelijks
geschied is;
11 Heeft ooit een volk goden verruild? (en dat zijn
toch geen goden!) maar mijn volk heeft zijn eer
verruild voor wat geen baat brengt.
12 Ontzet u daarover, o hemelen, huivert en weest
ten diepste ontroerd, luidt het woord des Heren,
13 Want mijn volk heeft twee boze daden bedreven:
Mij, de bron van levend water, hebben zij verla-
ten, om zichzelf bakken uit te houwen, gebroken
bakken, die geen water houden.
14 Is Israel een slaaf? Is hij een onvrij geborene?
Waarom is hij dan tot een prooi geworden,
15 Waarover jonge leeuwen brullen, hun stem doen
klinken? Ja, zij hebben zijn land tot een woestenij
gemaakt, zijn steden zijn verbrand, zodat zij zon-
der inwoners zijn.
16 Zelfs scheren de lieden van Nof en Tachpanches u
de schedel kaal.
17 Berokkent u dit niet uw afval van de Here, uw
God, ten tijde dat Hij u op de weg leidde?
18 Nu dan, wat hebt gij naar Egypte te gaan om het
water van de Nijl te drinken? Of wat hebt gij naar
Assyrie te gaan om het water van de Eufraat te
drinken?

19 Laat uw boosheid u tuchtigen en uw afdwaling u
kastijden; weet en zie, dat het boos en bitter is,
dat gij de Here uw God hebt verlaten, en dat er
geen vrees voor Mij bij u is, luidt het woord van
de Here, de Here der heerscharen.
20 Want van ouds hebt gij uw juk verbroken, uw ban-
den verscheurd, en gezegd: Ik wil niet dienstbaar
zijn. Want op elke hoge heuvel en onder elke
groene boom legt gij u in ontucht neder.
21 Ik echter had u geplant als een edele druif, een
volkomen zuiver zaad; doch hoe zijt gij Mij veran-
derd in wilde ranken van een vreemde wingerd!
22 Ja, al zoudt gij u wassen met loog en veel zeep
gebruiken, dan blijft toch uw ongerechtigheid als
een onuitwisbare vlek voor mijn oog, luidt het
woord van de Here Here.
23 Hoe kunt gij zeggen: Ik heb mij niet verontreinigd,
ik ben de Baals niet achternagelopen? Zie uw weg
in het dal, weet wat gij gedaan hebt, gij snelle,
heen en weer lopende kemelin,
24 Gij wilde ezelin, gewend aan de woestijn, die in
haar felle lust de wind opsnuift; haar bronst, wie
zal die keren? Niemand die haar zoekt, behoeft
zich te vermoeien, in haar maand zal hij haar wel
vinden.
25 Behoed uw voet voor ontschoeiing en uw keel
voor dorst; maar gij zegt: Het baat niet, neen,
want ik heb vreemden lief, hen zal ik achternalo-
pen.

26 Gelijk een dief te schande wordt, als hij wordt
betrapt, zo wordt het huis van Israel te schande:
zij, hun koningen, hun vorsten, hun priesters en
hun profeten,
27 Die tot een stuk hout zeggen: Gij zijt mijn vader,
en tot een steen: Gij hebt mij gebaard. Want zij
keren Mij de nek toe en niet het aangezicht; maar
ten tijde van hun rampspoed zeggen zij: Sta op en
verlos ons!
28 Waar zijn dan uw goden die gij u gemaakt hebt?
Laten die opstaan, of zij u kunnen verlossen ten
tijde van uw rampspoed; want even talrijk als uw
steden zijn uw goden geworden, o Juda!
29 Waarom wilt gij tegen Mij twisten? Gij allen zijt
van Mij afvallig geworden luidt het woord des
Heren.
30 Tevergeefs heb Ik uw kinderen geslagen, zij wilden
geen tuchtiging aannemen; uw zwaard heeft uw
profeten verslonden als een verscheurende leeuw.
31 O gij geslacht, verneem het woord des Heren: Ben
Ik voor Israel een woestijn geworden of een land
van dichte duisternis? Waarom zegt dan mijn volk:
Wij zijn weggelopen, wij zullen niet meer tot U
komen?
32 Zal een meisje haar tooi vergeten, een bruid haar
gordel? Maar mijn volk heeft Mij vergeten, talloze
dagen.
33 Wat wist gij goed uw weg te vinden om minnarij-
en te zoeken! Daarom hebt gij ook uw wegen aan
boosheden gewend.

34 Zelfs is in uw slippen het bloed gevonden van
onschuldige armen, die gij niet bij een inbraak
hebt betrapt,
35 Maar boven dit alles zegt gij nog: Neen, ik ben
onschuldig; inderdaad, zijn toorn heeft zich van
mij gewend. Zie, Ik ga met u in het gericht, omdat
gij zegt: Ik heb niet gezondigd.
36 Hoe vaak gaat gij uw weg veranderen! Ook met
Egypte zult gij beschaamd uitkomen, evenals gij
beschaamd zijt uitgekomen met Assyrie;
37 Ook vandaar zult gij weggaan met uw handen op
uw hoofd, want de Here verwerpt hen op wie gij
vertrouwt, en gij zult met hen uw doel niet berei-
ken.

Jeremia 3

1 Het woord des Heren kwam tot mij: Indien een
man zijn vrouw verstoot en zij gaat van hem weg
en wordt de vrouw van een andere man, zal hij
dan nog tot haar terugkeren? Zal niet dat land ten
zeerste ontwijd worden? Doch gij hebt ontucht
gepleegd met vele minnaars! En dan tot Mij terug-
keren? luidt het woord des Heren.
2 Hef uw ogen op naar de kale heuvels en zie, waar
hebt gij u niet laten misbruiken? Aan de wegen
hebt gij op hen zitten wachten als een Arabier in
de woestijn, en gij hebt het land ontwijd door uw
ontuchtigheden en uw boosheid.
3 Zo zijn dan de regenstromen ingehouden en is de
late regen niet gekomen; maar gij hebt een hoe-
renvoorhoofd, gij verkiest u niet te schamen.
4 Noemt gij Mij niet van nu af: mijn Vader, de ver-
trouwde mijner jeugd zijt Gij!
5 Zal Hij immer toornen, of voor altoos de wrok
behouden? Zie, zo spreekt gij, maar gij doet het
kwade en maakt u daarin sterk.
6 De Here zeide tot mij ten tijde van koning Josia:
Hebt gij gezien, wat Afkerigheid, Israel, gedaan
heeft? Zij placht heen te gaan op elke hoge berg
en onder elke groene boom om daar ontucht te
plegen.
7 En Ik zeide, nadat zij dit alles gedaan had: Keer
weder tot Mij; maar zij keerde niet weder; en dit
zag haar zuster, Trouweloze, Juda.

8 Maar Ik zag, toen Ik Afkerigheid, Israel, ter oorzake
van haar echtbreuk, verstoten en haar de scheid-
brief gegeven had, dat haar zuster, Trouweloze,
Juda, zich niet liet afschrikken, maar heenging en
eveneens ontucht pleegde;
9 En door haar lichtvaardig gepleegde ontucht ont-
wijdde zij het land; ja, zij bedreef overspel met
steen en met hout.
10 En boven dit alles bekeerde haar zuster,
Trouweloze, Juda, zich niet tot Mij met haar gehe-
le hart, maar alleen in schijn, luidt het woord des
Heren.
11 En de Here zeide tot mij: Afkerigheid, Israel, heeft
zich gerechtvaardigd boven Trouweloze, Juda.
12 Ga heen en roep deze woorden uit naar het
Noorden en zeg: Keer weder, Afkerigheid, Israel,
luidt het woord des Heren, Ik zal u niet donker
aanzien, want Ik ben genadig, luidt het woord des
Heren, Ik zal niet altoos blijven toornen.
13 Alleen, erken uw ongerechtigheid, dat gij van de
Here, uw God, zijt afgevallen en uw gangen
gericht hebt naar de vreemden onder elke groene
boom, en naar mijn stem niet hebt gehoord, luidt
het woord des Heren.
14 Keert weder, afkerige kinderen, luidt het woord
des Heren, want Ik ben heer over u; Ik zal u
nemen, een uit een stad en twee uit een geslacht,
en u brengen te Sion,

15 En Ik zal u herders naar mijn hart geven, die u zul-
len weiden met kennis en verstand.
16 Als gij u dan vermeerdert en vruchtbaar wordt in
het land in die dagen, luidt het woord des Heren,
dan zal men niet meer spreken over de ark van het
verbond des Heren; zij zal niemand in de zin
komen, men zal aan haar niet meer denken en
haar niet zoeken, en zij zal niet weder gemaakt
worden.
17 Te dien tijde zal men Jeruzalem noemen de troon
des Heren, en alle volken zullen zich daarheen ver-
zamelen om de naam des Heren te Jeruzalem, en
zij zullen niet meer wandelen naar de verstoktheid
van hun boos hart.
18 In die dagen zal het huis van Juda naar het huis
van Israel gaan, en zij zullen tezamen uit het
Noorderland komen naar het land dat Ik aan uw
vaderen ten erfdeel gegeven heb.
19 Ik had wel gezegd: Hoe zal Ik u onder de zonen
rekenen en u een uitgezocht land geven, de aller-
sierlijkste erve der volkeren! En Ik had gedacht, dat
gij Mij zoudt noemen: Mijn Vader, en dat gij u van
Mij niet zoudt afkeren,
20 Maar zoals een vrouw ontrouw wordt aan haar
vriend, zo zijt gij Mij ontrouw geworden, huis
Israels, luidt het woord des Heren.

21 Hoor, op de kale heuvels klinkt wenend smeken
van de kinderen Israels, omdat zij hun weg ver-
keerd gekozen hebben, de Here, hun God, hebben
vergeten.
22 `Keert weder, afkerige kinderen, Ik zal uw afdwa-
lingen genezen.`` Zie, hier zijn wij, wij komen tot
U, want Gij zijt de Here, onze God.
23 Voorzeker, bedrog brachten de heuvelen, het ged-
ruis op de bergen; voorzeker in de Here, onze
God, is Israels heil!
24 Ja, schande heeft de arbeid onzer vaderen verslon-
den van onze jeugd af, hun schapen en runderen,
hun zonen en dochteren;
25 Wij willen ons nederleggen in onze schande, en
onze smaad moet ons dekken, want wij hebben
tegen de Here, onze God, gezondigd, wij en onze
vaderen, van onze jeugd af tot deze dag toe, en
wij hebben niet gehoord naar de stem van de Here
onze God.`

Jeremia 4

1 Indien gij u bekeert, Israel, luidt het woord des
Heren, dan moogt gij tot Mij wederkeren, en
indien gij uw gruwelen wegdoet uit mijn ogen,
dan behoeft gij niet te vlieden;
2 Dan zult gij zweren:` zo waar de Here leeft`, in
waarheid, recht en gerechtigheid, en de volken
zullen elkander in Hem de zegen toebidden
3 En in Hem zich beroemen. Want zo zegt de Here
tot de mannen van Juda en tot Jeruzalem: Ontgint
u nieuw land en zaait niet tussen de doornen;
4 Besnijdt u voor de Here en doet weg de voorhuid
van uw hart, gij mannen van Juda en inwoners van
Jeruzalem, opdat mijn gramschap niet uitsla als
een vuur en onuitblusbaar brande om de boosheid
uwer handelingen.
5 Boodschapt in Juda, laat horen in Jeruzalem en
zegt: Blaast de bazuin in het land, roept luidkeels
en zegt: Verzamelt u en laat ons in de versterkte
steden gaan!
6 Steekt omhoog het signaal: naar Sion! Bergt u,
blijft niet staan! Want het onheil breng Ik uit het
Noorden, een groot verderf;
7 Een leeuw is opgerezen uit zijn struikgewas, een
verderver der volken is opgebroken, uitgegaan uit
zijn plaats, om uw land tot een woestenij te
maken; uw steden zullen verwoest worden, zodat
er geen inwoners zijn.
8 Omgordt u hierom met rouwgewaad, weeklaagt
en jammert, want de brandende toorn des Heren
keert zich niet van ons af.

9 Te dien dage zal het geschieden, luidt het woord
des Heren, dat de koning en de vorsten het hart
zal ontzinken, dat de priesters verbijsterd zullen
staan en de profeten zich zullen ontzetten,
10 En zeggen: Ach, Here Here, waarlijk, Gij hebt dit
volk en Jeruzalem ten zeerste misleid door te zeg-
gen: Gij zult vrede hebben; het zwaard raakt
immers tot aan het leven.
11 Te dien tijde zal van dit volk en van Jeruzalem
gezegd worden: Een gloeiende wind van de heu-
vels in de woestijn is op weg naar de dochter
mijns volks, niet om te wannen, niet om te zuive-
ren.
12 Een zeer hevige wind komt, in mijn dienst; nu ga
Ik zelf oordelen over hen uitspreken.
13 Zie, als een wolkenmassa komt hij opzetten; als
een stormwind zijn zijn wagens, sneller dan aren-
den zijn paarden: wee ons, wij worden vernield!
14 Reinig uw hart van boosheid, Jeruzalem, opdat gij
behouden wordt; hoelang zullen in uw binnenste
uw zondige overleggingen verwijlen?
15 Want hoor, men boodschapt uit Dan en van het
gebergte Efraim meldt men onheil.
16 Bericht aan de volken, zie, meldt aan Jeruzalem:
Belegeraars komen uit een ver land en heffen
tegen de steden van Juda hun krijgskreet aan.
17 Als akkerhoeders omringen zij het van alle kanten,
want het is tegen Mij wederspannig geweest, luidt
het woord des Heren.

18 Uw handel en wandel heeft u dit berokkend, dat
komt van uw boosheid; voorwaar, bitter is het, ja,
het raakt u in het hart.
19 O mijn binnenste, mijn binnenste! Ik moet ineen-
krimpen. O wanden mijns harten! Mijn hart jaagt
in mij, ik kan niet zwijgen; want bazuingeschal
hoor ik, strijdrumoer!
20 Slag na slag wordt gemeld, ja, het gehele land is
verwoest; onverhoeds zijn mijn tenten verwoest, in
een oogwenk mijn tentkleden.
21 Hoelang moet ik het signaal zien, het bazuinge-
schal horen?
22 Want onverstandig is mijn volk, Mij kennen zij
niet; dwaze kinderen zijn het, en inzicht hebben
zij niet; wijs zijn zij om kwaad te doen, maar van
goed doen weten zij niet.
23 Ik zag de aarde, en zie, zij was woest en ledig; ik
zag naar de hemel, en zijn licht was er niet.
24 Ik zag de bergen, en zie, zij beefden, en alle heu-
velen schudden.
25 Ik zag, en zie, er was geen mens, en al het gevo-
gelte des hemels was weggevlogen.
26 Ik zag, en zie, de gaarde was woestijn, en al zijn
steden waren in puin gestort, voor de Here, voor
zijn brandende toorn.
27 Want zo zegt de Here: Een woestenij zal het ganse
land worden, al zal Ik niet voorgoed afrekenen;

28 Hierom zal de aarde treuren, en de hemel boven
rouw dragen, omdat Ik het gesproken en besloten
heb, en er geen berouw van heb en er niet van zal
terugkomen.
29 Voor het rumoer van ruiter en boogschutter is het
gehele land op de vlucht; zij zijn gegaan in de
kreupelbossen en geklommen op de rotsen; elke
stad is verlaten, er is niemand meer, die erin
woont.
30 Nu, gij verwoeste, wat doet gij, dat gij u kleedt in
scharlaken, u siert met gouden sieraad, uw ogen
bijwerkt met zwart? Tevergeefs maakt gij u mooi,
de minnaars versmaden u, zij staan u naar het
leven.
31 Want ik hoor een kreet als van een, die in baren-
snood is, benauwdheid als van een, die voor het
eerst baart, de kreet der dochter Sions; zij hijgt
naar adem, breidt haar handen uit: Wee mij, want
ik bezwijk voor moordenaars!

Jeremia 5

1 Zwerft rond in de straten van Jeruzalem, ziet toch
en speurt na, zoekt op zijn pleinen, of gij iemand
vindt, of er een is, die recht doet, die oprechtheid
betracht, dan zal Ik haar vergeven.
2 Al zeggen zij ook: Zo waar de Here leeft, toch
zweren zij vals.
3 Here, zien uw ogen niet naar oprechtheid? Gij
hebt hen geslagen, zij voelden geen pijn; Gij hebt
hen vernield, zij hebben geweigerd tuchtiging aan
te nemen; zij hebben hun aangezichten harder
gemaakt dan een rots, zij hebben geweigerd zich
te bekeren.
4 Maar, zeide ik, dit zijn slechts geringen, zij zijn
onwetend, omdat zij de weg des Heren, het recht
van hun God, niet kennen;
5 Ik wil gaan naar de groten en met hen spreken,
want die kennen de weg des Heren, het recht van
hun God. Die echter hadden altezamen het juk
verbroken de banden verscheurd.
6 Daarom slaat hen een leeuw uit het woud terneer,
een steppewolf vernielt hen, een panter ligt op de
loer bij hun steden, ieder die daaruit gaat, wordt
verscheurd. Want vele zijn hun zonden, geweldig
hun afdwalingen.

7 Waarom zou Ik u vergeven? Uw kinderen verlaten
Mij en zweren bij niet-goden. Toen Ik hen verza-
digd had, pleegden zij echtbreuk, ja, in het hoe-
renhuis zijn zij thuis.
8 Geile, rondzwervende hengsten zijn het, zij hinni-
ken ieder naar de vrouw van zijn naaste.
9 Zou Ik hierover geen bezoeking doen, luidt het
woord des Heren, of zou Ik aan een volk als dit Mij
niet wreken?
10 Beklimt zijn wijnbergen en richt verwoesting aan,
doch rekent niet voorgoed af; verwijdert zijn ran-
ken, want zij behoren de Here niet toe.
11 Want volslagen trouweloos handelen tegen Mij het
huis van Israel en het huis van Juda, luidt het
woord des Heren;
12 Zij verloochenen de Here en zeggen: Hij niet! en:
Geen onheil zal ons overkomen; zwaard noch hon-
ger zullen wij zien.
13 De profeten zullen tot wind worden; geen is er,
die door hen spreekt; zo verga het hun!
14 Daarom, zo zegt de Here, de God der heerscharen,
omdat gij dit woord spreekt: zie, Ik maak mijn
woorden in uw mond tot vuur en dit volk tot hout
en het zal hen verteren.

15 Zie, Ik breng over u een volk van verre, o huis
Israels, luidt het woord des Heren; een volk van
eeuwen is het, een overoud volk, een volk, waar-
van gij de taal niet kent en de spraak niet kunt
verstaan;
16 Zijn pijlkoker is als een geopend graf, allen zijn
het helden.
17 Verslinden zal het uw oogst en uw brood, verslin-
den zal het uw zonen en uw dochters, verslinden
zal het uw schapen en uw runderen, verslinden zal
het uw wijnstok en uw vijgeboom; vergruizelen zal
het uw versterkte steden, waarop gij uw vertrou-
wen stelt, door het zwaard.
18 Doch, ook in die dagen, luidt het woord des
Heren, zal Ik niet voorgoed met u afrekenen.
19 En het zal geschieden, wanneer gij zegt: Waarvoor
heeft de Here, onze God, ons dit alles aangedaan?
zeg dan tot hen: Gelijk gij Mij hebt verlaten om
vreemde goden te dienen in uw land, zo zult gij
vreemden dienen in een land dat het uwe niet is.
20 Boodschapt dit onder het huis van Jakob en laat
het horen in Juda:
21 Hoort dit toch, gij dwaas en verstandeloos volk,
dat ogen heeft zonder te zien en oren zonder te
horen:

22 Wilt gij Mij niet vrezen, luidt het woord des Heren,
of voor Mij niet beven, die het zand gesteld heb
tot grens voor de zee, een altoosdurende beper-
king, die zij niet zal overschrijden; al rollen haar
golven, zij vermogen niets; al bruisen zij, zij over-
schrijden haar niet.
23 Maar dit volk heeft een weerbarstig en weerspan-
nig hart, zij zijn afgeweken en heengegaan,
24 Zij hebben niet bij zichzelf gezegd: Laat ons toch
de Here, onze God, vrezen, die regen geeft, de
vroege en late regen, op zijn tijd, die de vaste
oogstweken ons bewaart.
25 Uw ongerechtigheden weren deze dingen en uw
zonden houden het goede van u terug.
26 Want er worden onder mijn volk goddelozen
gevonden; men loert, zoals vogelvangers bukken;
zij zetten een strik. Mensen vangen zij!
27 Als een korf vol gevogelte, zo zijn hun huizen vol
bedrog; daarom zijn zij groot en rijk geworden, zij
zijn vet en glanzend;
28 Zelfs gaan zij alle boosheid te buiten. Het pleit
voeren zij niet, het pleit van de wees, en zij heb-
ben voorspoed; het recht der armen richten zij
niet.

29 Zou Ik hierover geen bezoeking doen, luidt het
woord des Heren, of zou Ik aan een volk als dit Mij
niet wreken?
30 Ontzettend en afschuwelijk is wat er voorvalt in
het land;
31 De profeten profeteren vals en de priesters ver-
schaffen zich gewin nevens hen, en mijn volk heeft
het gaarne zo. Maar wat zult gij doen, als het op
een einde loopt?

Jeremia 6

1 Bergt u, gij Benjaminieten, uit Jeruzalem vandaan.
Blaast de bazuin in Tekoa, doet een rooksignaal
opstijgen boven Bet-hakkerem! Want rampspoed
doemt op uit het Noorden, een groot verderf.
2 Die bekoorlijke, die verwende verdelg Ik, de doch-
ter Sions!
3 Tegen haar trekken op herders met hun kudden,
zij slaan rondom tegen haar tenten op, zij weiden
af, ieder zover hij reiken kan.
4 \`Heiligt de oorlog tegen haar; komt aan, laat ons
oprukken op de middag! Wee ons, want de dag
verstrijkt, de avondschaduwen worden langer;
5 Komt aan, laat ons dan oprukken in de nacht en
laat ons haar paleizen verwoesten!\`
6 Want zo zegt de Here der heerscharen: Velt haar
geboomte en werpt tegen Jeruzalem een wal op;
dit is de stad die een en al leugen is, in wier mid-
den afpersing tiert.
7 Gelijk een bak zijn water fris houdt, zo houdt zij
haar boosheid fris; van geweld en onderdrukking
wordt in haar gehoord, voor mijn oog zijn voort-
durend wonden en slagen.
8 Laat u tuchtigen, Jeruzalem, opdat Ik Mij niet van
u losrukke, opdat Ik u niet make tot een woestenij,
een onbewoond land!

9 Zo zegt de Here der heerscharen: Lees, lees het
overblijfsel van Israel als een wijnstok na; keer uw
hand als een wijngaardenier tot de ranken!
10 Tot wie moet ik spreken en betuigen, dat zij
horen? Zie, hun oor is onbesneden, zodat zij niet
kunnen luisteren; zie, het woord des Heren is hun
tot een smaad, zij hebben daarin geen behagen.
11 Zo ben ik dan vol van de grimmigheid des Heren,
ik heb mij afgemat om haar in te houden. Giet
haar uit over het kind op de straat en over de
kring der jongelingen tezamen! Want ook de man
met de vrouw zal gevangengenomen worden, de
grijsaard met de oude van dagen;
12 En hun huizen zullen overgaan aan anderen,
akkers en vrouwen tezamen, want Ik zal mijn hand
uitstrekken tegen de inwoners van het land, luidt
het woord des Heren.
13 Want van klein tot groot zijn zij er allen op uit
zich te bevoordelen; allen, van profeet tot priester,
plegen zij bedrog.
14 Zij trachten de breuk van mijn volk op het lichtst
te genezen door te zeggen: Vrede, vrede, terwijl er
geen vrede is.
15 Zij worden te schande, omdat zij gruwel bedreven
hebben; toch schamen zij zich in het minst niet,
toch weten zij niet van blozen. Daarom zullen zij
vallen onder de vallenden; ten tijde dat Ik aan hen
bezoeking doe, zullen zij struikelen, zegt de Here.

16 Zo zegt de Here: Gaat staan aan de wegen, en ziet
en vraagt naar de oude paden, waar toch de
goede weg is, opdat gij die gaat en rust vindt voor
uw ziel; maar zij zeggen: Wij willen die niet gaan.
17 Ook heb Ik wachters over u gesteld: Luistert naar
het geklank der bazuin; maar zij zeggen: Wij willen
niet luisteren.
18 Daarom hoort, o volkeren, en weet, o vergadering,
wat in hen is.
19 Hoor, gij aarde, zie, Ik breng onheil over dit volk,
de vrucht van hun eigen overleggingen, want zij
luisteren niet naar mijn woorden, en mijn wet ver-
werpen zij.
20 Waarom zou dan voor Mij wierook uit Seba komen
en kalmoes uit een ver land? Uw brandoffers
geven Mij geen welgevallen en uw slachtoffers zijn
Mij niet aangenaam.
21 Daarom, zo zegt de Here: Zie, Ik leg dit volk strui-
kelblokken in de weg, waarover zij zullen struike-
len, vaders en zonen tezamen; de ene nabuur zal
met de andere omkomen.
22 Zo zegt de Here: Zie, er komt een volk uit het
Noorderland, een grote natie maakt zich op van
het uiterste der aarde.
23 Boog en spies omklemmen zij; meedogenloos is
het en zonder erbarmen. Hun rumoer bruist als de
zee en zij rijden op paarden; het is toegerust als
een man voor de strijd, tegen u, dochter Sions!

24 Wij hebben het gerucht ervan gehoord, onze han-
den zijn verslapt; benauwdheid heeft ons aange-
grepen, smart als van een barende.
25 Ga niet uit op het veld en begeef u niet op de
weg, want het zwaard van de vijand is er, schrik
van rondom!
26 Dochter mijns volks, gord u een rouwkleed om en
wentel u in as. Bedrijf rouw als over een enig kind,
een bittere weeklacht; want onverhoeds komt de
verwoester over ons.
27 Tot een toetser heb Ik u onder mijn volk gezet,
een keurmeester, opdat gij hun weg zoudt kennen
en toetsen.
28 Allen zijn zij door en door weerbarstig, rondgaan-
de met kwaadsprekerij; koper en ijzer, verdorven
zijn zij, allemaal.
29 De blaasbalg zucht, wat gereed uit het vuur komt,
is lood; tevergeefs smelt men almaar door, de
bozen zijn niet af te scheiden.
30 Verworpen zilver noemt men hen, want de Here
heeft hen verworpen.

Jeremia 7

1 Het woord, dat van de Here tot Jeremia kwam:
2 Ga staan in de poort van het huis des Heren, pre-
dik daar dit woord en zeg: Hoort het woord des
Heren, o gans Juda, gij die door deze poorten bin-
nenkomt om u neder te buigen voor de Here;
3 Zo zegt de Here der heerscharen, de God van
Israel: Betert uw handel en wandel, dan wil Ik u op
deze plaats laten wonen.
4 Stelt uw vertrouwen niet op bedrieglijke woorden:
Des Heren tempel, des Heren tempel, des Heren
tempel is dit!
5 Neen, als gij werkelijk uw handel en wandel
betert, als gij werkelijk onder elkander recht doet,
6 Vreemdeling, wees en weduwe niet verdrukt, geen
onschuldig bloed vergiet op deze plaats en andere
goden niet achternaloopt, u tot onheil,
7 Dan wil Ik u op deze plaats, in het land dat Ik aan
uw vaderen gegeven heb, laten wonen van eeuw
tot eeuw.
8 Zie, gij stelt uw vertrouwen op bedrieglijke woor-
den, zonder bate.
9 Wat? Stelen, doodslaan, echtbreken, vals zweren,
voor de Baal offers ontsteken en andere goden
achternalopen, die gij niet gekend hebt.
10 En komt gij dan staan voor mijn aangezicht in dit
huis, waarover mijn naam is uitgeroepen, en zegt:
Wij zijn geborgen! ten einde al deze gruwelen te
bedrijven?

11 Is dit huis, waarover mijn naam is uitgeroepen, in
uw ogen een rovershol? En Ik, zie, Ik heb het wel
degelijk opgemerkt, luidt het woord des Heren.
12 Want, gaat naar mijn plaats die in Silo was, waar
Ik in het eerst mijn naam deed wonen, en ziet wat
Ik daarmede gedaan heb om de boosheid van mijn
volk Israel.
13 Nu dan, omdat gij al deze dingen gedaan hebt,
luidt het woord des Heren, terwijl Ik tot u gespro-
ken heb vroeg en laat, zonder dat gij gehoor
gegeven hebt, en Ik u geroepen heb, zonder dat
gij hebt geantwoord,
14 Daarom zal Ik met het huis, waarover mijn naam is
uitgeroepen, waarop gij uw vertrouwen stelt, en
met de plaats die Ik aan u en uw vaderen gegeven
heb, doen gelijk Ik met Silo gedaan heb,
15 En Ik zal u van voor mijn aangezicht wegwerpen,
gelijk Ik al uw broederen, het gehele zaad van
Efraim, weggeworpen heb.
16 Gij nu, bid niet voor dit volk; zend voor hen geen
smeking op en geen gebed, en dring niet bij Mij
aan, want Ik hoor naar u niet.
17 Ziet gij niet wat zij doen in de steden van Juda en
op de straten van Jeruzalem?
18 De kinderen rapen hout, de vaders steken vuur aan
en de vrouwen kneden deeg om offerkoeken te
maken voor de koningin des hemels en zij brengen
plengoffers aan andere goden teneinde Mij te
krenken.

19 Ben Ik het, die zij krenken? luidt het woord des
Heren. Doen zij het zichzelf niet, tot beschaming
van hun aangezicht?
20 Daarom, zo zegt de Here Here: Zie, mijn grimmige
toorn giet zich uit te dezer plaatse over mens en
dier, over het geboomte des velds en de vrucht
van de bodem, en brandt zonder geblust te wor-
den.
21 Zo zegt de Here der heerscharen, de God van
Israel: Voegt uw brandoffers bij uw slachtoffers en
eet vlees;
22 Want Ik heb tot uw vaderen, toen Ik hen uit het
land Egypte leidde, niet gesproken noch hun een
gebod gegeven ter zake van brandoffer en slacht-
offer,
23 Maar dit gebod heb Ik hun gegeven: Hoort naar
mijn stem, dan zal Ik u tot een God en zult gij Mij
tot een volk zijn, en wandelt op de ganse weg die
Ik u gebied, opdat het u welga.
24 Doch zij hoorden niet, noch neigden hun oor,
maar zij wandelden naar de verstokte overleggin-
gen van hun boos hart en keerden zich achter-
waarts en niet voorwaarts,
25 Van de dag af dat uw vaderen uit het land Egypte
gingen tot op deze dag. Ook zond Ik tot u al mijn
knechten, de profeten, dagelijks, vroeg en laat,

26 Doch zij hoorden naar Mij niet noch neigden hun
oor, maar betoonden zich hardnekkiger dan hun
vaderen.
27 Ook nu gij tot hen al deze woorden spreekt, horen
zij niet naar u, en nu gij tot hen roept, antwoor-
den zij u niet;
28 Zeg dus van hen: Dit is het volk dat niet hoort
naar de stem van de Here, zijn God, en dat geen
tuchtiging aanneemt; de oprechtheid is verdwenen
en teloorgegaan uit hun mond.
29 Scheer uw hoofdhaar af en werp het weg, hef op
de kale heuvels een klaaglied aan: de Here heeft
verworpen en prijsgegeven het geslacht waarop
zijn verbolgenheid rust.
30 Want de kinderen van Juda hebben gedaan wat
kwaad is in mijn ogen, luidt het woord des Heren;
zij hebben hun gruwelen geplaatst in het huis,
waarover mijn naam is uitgeroepen, om dat te ver-
ontreinigen,
31 En zij hebben de hoogten van Tofet gebouwd, die
zich in het dal Ben-hinnom bevinden, om hun
zonen en dochters met vuur te verbranden, het-
geen Ik niet geboden heb en wat in mijn hart niet
is opgekomen.
32 Daarom zie, de dagen komen, luidt het woord des
Heren, dat niet meer gezegd zal worden: Tofet en
dal Ben-hinnom, maar: Moorddal; en men zal in
Tofet begraven bij gebrek aan plaats,

33 Ja, de lijken van dit volk zullen het gevogelte des
hemels en het gedierte der aarde tot voedsel strek-
ken, zonder dat iemand ze verjaagt.
34 En Ik zal in de steden van Juda en op de straten
van Jeruzalem doen verstommen de stem der
vreugde en de stem der vrolijkheid, de stem van
de bruidegom en de stem der bruid, want het land
zal een verwoesting zijn.

Jeremia 8

1 Te dien tijde, luidt het woord des Heren, zal men de beenderen van de koningen en de beenderen van de vorsten van Juda, de beenderen van de priesters, de beenderen van de profeten en de beenderen van de inwoners van Jeruzalem uit hun graven halen,

2 En ze uitspreiden voor de zon en de maan en het gehele heer des hemels, die zij hebben liefgehad en gediend, die zij achternagelopen zijn en gezocht hebben en waarvoor zij zich hebben neergebogen; zij zullen niet bijeengezameld noch begraven worden, tot mest op de akker zullen zij zijn.

3 En de dood zal boven het leven verkozen worden door het ganse overblijfsel, door hen die van dit boos geslacht zullen overblijven in alle plaatsen waarheen Ik hen zal verdreven hebben, luidt het woord van de Here der heerscharen.

4 Gij nu zult tot hen zeggen: Zo zegt de Here: Zal men vallen en niet weder opstaan, of zich afkeren en niet weder omkeren?

5 Waarom is dan dit volk: de Afkerige, en Jeruzalem: Bestendige Afkerigheid? Zij houden vast aan bedriegerij, zij weigeren zich te bekeren.

6 Ik heb toegeluisterd en gehoord: zij spreken wat niet recht is, niemand heeft berouw over zijn boosheid, dat hij zou zeggen: Wat heb ik gedaan? Dravende keren allen zich af, gelijk een paard dat zich stort in de strijd.

7 Zelfs de ooievaar aan de hemel kent zijn vaste tij-
den en tortelduif en zwaluw nemen de tijd van
hun komst in acht, maar mijn volk kent het recht
des Heren niet.
8 Hoe durft gij zeggen: Wij zijn wijs en de wet des
Heren is bij ons? Voorwaar, zie, bedrieglijk heeft
de leugenpen der schrijvers die vervaardigd!
9 Te schande worden de wijzen, verslagen en ver-
strikt! Zie, het woord des Heren hebben zij ver-
worpen, wat voor wijsheid zouden zij dan hebben?
10 Daarom zal Ik hun vrouwen aan anderen geven,
hun akkers aan veroveraars. Want van klein tot
groot zijn allen er op uit zich te bevoordelen;
allen, van profeet tot priester, plegen zij bedrog.
11 Zij trachten de breuk van de dochter mijns volks
op het lichtst te genezen door te zeggen: Vrede,
vrede, terwijl er geen vrede is.
12 Zij worden te schande, omdat zij gruwel bedreven
hebben; toch schamen zij zich in het minst niet,
en van blozen weten zij niet; daarom zullen zij val-
len onder de vallenden, ten tijde van hun bezoe-
king zullen zij struikelen, zegt de Here.
13 Ik wil hun oogst inzamelen, luidt het woord des
Heren; er zijn geen druiven aan de wijnstok en
geen vijgen aan de vijgeboom, ja, het loof ver-
welkt; en hetgeen Ik hun had gegeven, dat ont-
gaat hun.

14 Waarom blijven wij zitten? Verzamelt u en laat ons
naar de versterkte steden gaan en daar omkomen.
Want de Here, onze God, doet ons omkomen en
drenkt ons met gifsap, omdat wij tegen de Here
gezondigd hebben.
15 Hoop op vrede, maar er is niets goeds; op een tijd
van genezing, maar zie, verschrikking!
16 Van Dan uit is te horen het snuiven zijner paarden;
door het geluid van het hinniken zijner rossen
beeft het gehele land; zij komen, zij verslinden het
land met al wat erop staat, de stad met wie erin
wonen.
17 Want zie, Ik zend onder u giftige slangen, waarte-
gen geen bezwering baat; die zullen u bijten, luidt
het woord des Heren.
18 Niet te lenigen is mijn kommer, mijn hart is zo
ziek!
19 Hoor! hulpgeroep van de dochter mijns volks uit
het land, wijd en zijd: Is de Here niet in Sion, of is
haar Koning niet in haar? (Waarom hebben zij Mij
gekrenkt met hun beelden, met nietigheden uit
den vreemde?)
20 Voorbij is de oogst, ten einde de zomer, en wij
zijn niet verlost!
21 Om de breuk van de dochter mijns volks ben ik
gebroken, ik ga in rouw, ontzetting heeft mij aan-
gegrepen.

22 Is er geen balsem in Gilead, of is daar geen heel-
meester? Want waarom is de wond van de dochter
mijns volks niet geheeld?

Jeremia 9

1 Ach dat mijn hoofd water ware, en mijn oog een
bron van tranen, dat ik dag en nacht kon bewenen
de verslagenen van de dochter mijns volks!
2 Ach, dat ik in de woestijn een nachtverblijf voor
reizigers wist, dat ik mijn volk kon verlaten en van
hen weggaan; want allen zijn zij echtbrekers, een
troep trouwelozen;
3 Zij spannen hun tong als hun leugenboog en niet
naar billijkheid oefenen zij de macht in het land,
want van het ene kwaad gaan zij over op het
andere, en Mij willen zij niet kennen, luidt het
woord des Heren.
4 Neemt u in acht, een ieder voor zijn naaste, en
stelt op niet een broeder uw vertrouwen, want
iedere broeder is een aartsbedrieger, en iedere
vriend gaat rond met kwaadsprekerij.
5 De een leidt de ander om de tuin en waarheid
spreken zij niet; zij hebben hun tong gewend aan
leugen spreken, met draaierij matten zij zich af.
6 Hier woont onderdrukking op onderdrukking,
bedrog op bedrog; zij weigeren Mij te kennen,
luidt het woord des Heren.
7 Daarom, zo zegt de Here der heerscharen: Zie, Ik
smelt en toets hen, want hoe moet Ik doen ten
aanzien van de dochter mijns volks?

8 Een moordende pijl is hun tong, die bedrog
spreekt; met zijn mond spreekt men van vrede met
zijn naaste, doch in zijn binnenste legt men zijn
hinderlaag.
9 Zou Ik hierover aan hen geen bezoeking doen,
luidt het woord des Heren, of zou Ik aan een volk
als dit Mij niet wreken?
10 Over de bergen wil Ik een wenende treurzang aan-
heffen, en over de dreven der steppe een klaag-
lied; want zij zijn doods geworden, omdat nie-
mand erdoor trekt en men er het blaten van de
kudde niet hoort; zowel het gevogelte des hemels
als het vee zijn geweken, weggegaan.
11 Ja, Ik zal Jeruzalem maken tot steenhopen, een
schuilplaats voor jakhalzen, en Ik zal de steden van
Juda maken tot een woestenij, zonder inwoners.
12 Wie is de wijze man, die dit begrijpt, hij, tot wie
de mond des Heren gesproken heeft, dat hij het
kan verkondigen? Waarom is het land te gronde
gegaan, doods geworden als de woestijn, waar
niemand doorheen trekt?
13 De Here zegt: Omdat zij mijn wet verlaten hebben,
die Ik hun had voorgelegd en niet aan mijn stem
gehoor gegeven noch daarnaar gewandeld heb-
ben,
14 Maar gewandeld hebben naar de verstoktheid van
hun hart, achter de Baals aan, zoals hun vaderen
hun hadden geleerd.

15 Daarom, zo zegt de Here der heerscharen, de God
van Israel: Zie, Ik spijzig hen met alsem, Ik drenk
hen met gifsap;
16 Ik verstrooi hen onder de volkeren die zij niet ken-
nen, zij noch hun vaderen, Ik zend hun het zwaard
achterna, totdat Ik aan hen een einde zal gemaakt
hebben.
17 Zo zegt de Here der heerscharen: Let op, roept de
klaagvrouwen, dat zij komen, zendt tot de wijze
vrouwen, dat zij komen,
18 Dat zij zich spoeden om over ons een weeklacht
aan te heffen, zodat onze ogen van tranen vloeien
en onze oogleden van water stromen.
19 Want het geluid van een weeklacht wordt gehoord
uit Sion: Hoe zijn wij vernield! Wij zijn ten zeerste
te schande geworden, omdat wij het land moeten
verlaten, omdat zij onze woningen omwerpen.
20 Hoort dan, gij vrouwen, het woord des Heren, en
laat uw oor in zich opnemen het woord uit zijn
mond, leert uw dochters de weeklacht en elkander
het klaaglied:
21 De dood is geklommen in onze vensters, hij is
gekomen in onze paleizen, om uit te roeien het
kind van de straat, de jongelingen van de pleinen;
22 (Spreek, zo luidt het woord des Heren) zodat val-
len de lijken der mensen als mest op het velden als
een garve achter de maaier, die niemand opza-
melt.

23 Zo zegt de Here: De wijze roeme niet op zijn wijs-
heid, en de sterke roeme niet op zijn kracht, de
rijke roeme niet op zijn rijkdom,
24 Maar wie roemen wil, roeme hierin, dat hij ver-
stand heeft en Mij kent, dat Ik de Here ben, die
goedertierenheid, recht en gerechtigheid op aarde
doe; want in zodanigen heb Ik behagen, luidt het
woord des Heren.
25 Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren,
dat Ik bezoeking zal doen over alle besnedenen die
toch de voorhuid hebben;
26 Over Egypte en Juda, Edom en de Ammonieten,
Moab en allen, die zich het haar rondom wegsche-
ren, die in de woestijn wonen; want alle volkeren
zijn onbesneden, maar het gehele huis van Israel
bestaat uit onbesnedenen van hart.

Jeremia 10

1 Hoort het woord, dat de Here tot u spreekt, huis
van Israel!
2 Zo zegt de Here: Gewent u niet aan de weg der
volken en schrikt niet voor de tekenen aan de
hemel, omdat de volken daarvoor schrikken.
3 Want de handelwijze der volken, die is nietigheid:
want als een stuk hout heeft men het uit het woud
gehakt, arbeid van werkmanshanden met de bijl,
4 Met zilver en goud siert men het op, met spijkers
en hamers maakt men het vast, zodat het niet
waggelt.
5 Als een vogelverschrikker in een komkommerveld
zijn zij, zij spreken niet, zij moeten beslist gedra-
gen worden, want zij kunnen geen stap doen.
Vreest voor hen niet, want zij doen geen kwaad,
maar ook goeddoen is er bij hen niet.
6 Niemand is U gelijk, Here! groot zijt Gij en groot is
uw naam in kracht!
7 Wie zou U niet vrezen, o Koning der volkeren?
Want U komt het toe, want onder al de wijzen der
volken en onder al hun koningen is niemand U
gelijk!
8 Ja, met hen allen worden zij dom en dwaas, niets-
waardige vermaning, hout is het.
9 Geplet zilver wordt uit Tarsis gebracht en goud uit
Ufaz, het is het werk van de vakman en van de
handen van de goudsmid, blauwpurper en rood-
purper is hun gewaad; het werk van deskundigen
zijn zij geheel en al.

10 Doch de Here is de waarachtige God, Hij is de
levende God en een eeuwig Koning; voor zijn
toorn beeft de aarde en de volken kunnen zijn
gramschap niet verdragen.
11 (Zo zult gij tot hen zeggen: De goden, die de
hemel en de aarde niet gemaakt hebben, zullen
vergaan van de aarde en van onder de hemel).
12 Hij maakt de aarde door zijn kracht, Hij bereidt de
wereld toe door zijn wijsheid en breidt de hemel
uit door zijn verstand.
13 Als Hij zijn stem doet horen, is er een geruis van
water aan de hemel en doet Hij dampen opstijgen
van het einde der aarde; bliksemen maakt Hij bij
de regen, en wind doet hij voortkomen uit zijn
voorraadkamers.
14 Verstomd staat ieder mens, zonder kennis;
beschaamd staat iedere goudsmid om het beeld,
want leugen is zijn gietsel en er is geen geest in
hen;
15 Nietigheid zijn zij, een bespottelijk maaksel; als
aan hen bezoeking gedaan wordt, gaan zij teniet.
16 Maar Jakobs deel is niet als deze; Hij is de
Formeerder van alles, en Israel is de stam zijner
erfenis: Here der heerscharen is zijn naam!
17 Raap van de aarde uw pak op, gij die in de belege-
ring toeft.
18 Want zo zegt de Here: Zie, Ik slinger de inwoners
van het land ditmaal weg en Ik breng hen in
benauwdheid, opdat zij vinden.

19 Wee mij om mijn breuk! Pijnlijk is mijn wonde. Ja,
ik zeg: Waarlijk, dit is een lijden, dat ik zal moeten
dragen.
20 Mijn tent is vernield en al mijn koorden zijn losge-
rukt; mijn kinderen zijn van mij weggegaan en zijn
er niet; geen is er meer, die mijn tent spant, mijn
tentkleden opricht.
21 Want verdwaasd zijn de herders, de Here zoeken
zij niet; daarom hebben zij geen verstand en is
heel hun kudde verstrooid.
22 Hoor een gerucht! Zie, het komt! Een groot geraas
uit het Noorderland, om de steden van Juda te
maken tot een woestenij, een verblijfplaats van
jakhalzen.
23 Ik weet, o Here, dat het niet aan de mens staat
zijn weg te kiezen, noch aan een man om te gaan
en zijn schreden te richten.
24 Tuchtig mij, Here, doch naar recht; niet in uw
toorn, opdat Gij mij niet te gering maakt.
25 Stort uw gramschap uit over de volken die U niet
kennen, over de geslachten die uw naam niet aan-
roepen; want zij hebben Jakob verslonden, ja, ver-
slonden en verteerd, en zij hebben zijn dreve tot
een woestenij gemaakt.

Jeremia 11

1 Het woord, dat van de Here tot Jeremia kwam:
2 Hoor de woorden van dit verbond en spreek tot de
mannen van Juda en de inwoners van Jeruzalem en
zeg tot hen:
3 Zo zegt de Here, de God van Israel: Vervloekt zij
de man die niet hoort naar de woorden van dit
verbond,
4 Dat Ik aan uw vaderen geboden heb ten dage dat
Ik hen uit het land Egypte, de ijzeroven, leidde
met de woorden: Hoort naar mijn stem en doet
naar alles wat Ik u gebied, dan zult gij Mij tot een
volk en zal Ik u tot een God zijn,
5 Opdat Ik de eed bevestige, die Ik aan uw vaderen
gezworen heb, dat Ik hun een land, vloeiende van
melk en honig, zou geven, gelijk zij heden heb-
ben. Toen antwoordde ik en zeide: Amen, Here.
6 Daarop zeide de Here tot mij: Predik al deze woor-
den in de steden van Juda en op de straten van
Jeruzalem en zeg: Hoort de woorden van dit ver-
bond en doet ze.
7 Want nadrukkelijk heb Ik uw vaderen betuigd ten
dage dat Ik hen uit het land Egypte voerde tot op
deze dag, vroeg en laat: Hoort naar mijn stem.

8 Maar zij hoorden niet, noch neigden hun oor,
doch zij wandelden allen in de verstoktheid van
hun boos hart: dus bracht Ik over hen al de woor-
den van dit verbond, dat Ik geboden had te hou-
den, maar dat zij niet hebben gehouden.
9 Verder zeide de Here tot mij: Er wordt een samen-
zwering gevonden onder de mannen van Juda en
de inwoners van Jeruzalem.
10 Zij zijn teruggekeerd tot de ongerechtigheden van
hun voorvaderen, die weigerden naar mijn woor-
den te horen, en zij zijn andere goden achternage-
lopen om die te dienen; het huis van Israel en het
huis van Juda hebben het verbond, dat Ik met hun
vaderen gesloten had, verbroken.
11 Daarom, zo zegt de Here: Zie, Ik breng over hen
rampspoed, waaraan zij niet zullen kunnen ontko-
men; als zij dan tot Mij schreeuwen, zal Ik naar
hen niet horen.
12 Laten de steden van Juda en de inwoners van
Jeruzalem gaan schreeuwen tot de goden voor
welke zij offers ontstoken hebben; doch redding
zullen die hun niet brengen ten tijde van hun
rampspoed.
13 Want even talrijk als uw steden zijn uw goden, o
Juda; even talrijk als de straten van Jeruzalem de
altaren die gij voor de schandgod hebt opgericht,
altaren om voor de Baal offers te ontsteken.

14 Gij nu, bid niet voor dit volk; zend voor hen geen
smeking op en geen gebed, want Ik luister niet,
wanneer zij tot Mij zullen roepen om hun ramp-
spoed.
15 Wat heeft mijn geliefde in mijn huis te maken?
Haar aanslag te volvoeren? Zouden vele dingen,
zou heilig vlees uw rampspoed aan u doen voorbij-
gaan? Dan zoudt gij juichen!
16 Een groene olijf, schoon van prachtige vrucht,
heeft de Here u genoemd; onder geluid van groot
gedruis heeft een vuur zijn loof aangestoken en
zijn zijn takken verbrand.
17 Ja, de Here der heerscharen, die u heeft geplant,
heeft u met rampspoed bedreigd wegens het
kwaad, dat het huis van Israel en het huis van Juda
bedreven hebben, om Mij te krenken door voor de
Baal offers te ontsteken.
18 De Here nu heeft het mij doen weten en zo
bemerkte ik het: toen hebt Gij mij hun daden laten
zien!
19 Ik zelf was als een argeloos lam, dat ter slachting
geleid wordt, en ik wist niet, dat zij zulke plannen
tegen mij smeedden: Laat ons de boom met zijn
vrucht verderven, laat ons hem uit het land der
levenden uitroeien, opdat aan zijn naam niet meer
gedacht worde!

20 Maar, Here der heerscharen, rechtvaardige
Rechter, die nieren en hart toetst, ik zal uw wraak
aan hen zien, want op U heb ik mijn rechtszaak
geweteld!
21 Daarom zegt de Here aldus van de mannen van
Anatot, die u naar het leven staan en zeggen:
Profeteer niet in de naam des Heren, of gij sterft
door onze hand.
22 Daarom zegt de Here der heerscharen aldus: Zie,
Ik zal bezoeking over hen doen; de jonge mannen
zullen sterven door het zwaard, hun zonen en
dochters zullen sterven door de honger,
23 Niemand van hen zal overblijven; want Ik zal
onheil brengen over de mannen van Anatot in het
jaar van hun bezoeking.

Jeremia 12

1 Het recht hebt Gij aan uw zijde, Here, als ik met U
zou twisten; toch wil ik over rechtszaken met U
spreken: Waarom is de weg der goddelozen voor-
spoedig, en zijn zonder zorg allen die zich trouwe-
loos gedragen?
2 Gij hebt hen geplant, ook hebben zij wortel
geschoten; zij wassen, ook zetten zij vrucht. Nabij
zijt Gij in hun mond, maar ver van hun binnenste.
3 Gij, o Here, kent mij toch, Gij ziet mij en toetst
mijn gezindheid jegens U. Ruk hen weg als slacht-
schapen en wijd hen voor de dag der slachting.
4 Hoelang moet het land kwijnen en het gewas van
het gehele veld verdorren? Om de boosheid van
hen die er wonen, is vee en gevogelte verdwenen,
want zij zeggen: Hij zal ons einde niet zien.
5 Als gij met voetgangers loopt, maken zij u moede;
hoe zult gij dan een wedloop beginnen met paar-
den? In een vredig land voelt gij u niet veilig; hoe
zult gij het dan maken in de pronk van de
Jordaan?
6 Want zelfs uw broeders en het huis uws vaders,
zelfs zij zijn trouweloos jegens u, zelfs zij roepen u
luidkeels na; vertrouw hen niet, wanneer zij vrien-
delijk tot u spreken.
7 Ik heb mijn huis verlaten, mijn erfdeel verworpen;
Ik heb mijn zielsgeliefde gegeven in de greep van
haar vijanden.

8 Mijn erfdeel was Mij geworden als een leeuw in
het woud, het had tegen Mij gebruld; daarom ben
Ik het gaan haten.
9 Een bontgevederde vogel was Mij mijn erfdeel; de
roofvogels komen er van alle kanten op af. Gaat
heen, verzamelt al het gedierte des velds, doet het
komen om te eten!
10 Vele herders hebben mijn wijngaard verwoest,
mijn akker vertrapt, mijn kostelijke akker gemaakt
tot een woeste steppe,
11 Zij hebben hem tot een woestenij gemaakt; treu-
rig, verwoest ligt hij voor Mij, verwoest is het
gehele land; niemand echter neemt het ter harte.
12 Op alle kale heuvels in de woestijn zijn verwoes-
ters gekomen, want het zwaard des Heren vers-
lindt van het ene einde van het land tot het ande-
re, niemand heeft vrede.
13 Zij hebben tarwe gezaaid, maar doornen gemaaid,
zij hebben zich afgetobd zonder enige bate. Ja,
staat beschaamd over de opbrengst die gij hebt
verkregen ten gevolge van de brandende toorn
des Heren.
14 Zo zegt de Here: Aangaande al de boze naburen,
die losslaan op het erfdeel, dat Ik aan mijn volk,
aan Israel, ten erfdeel gegeven heb: zie, Ik ruk hen
weg van hun bodem, en het huis van Juda ruk Ik
weg uit hun midden.

15 Maar nadat Ik hen heb weggerukt, zal Ik Mij weder
over hen erbarmen en hen terugbrengen, een
ieder naar zijn erfdeel en een ieder naar zijn land,
16 En als zij zich dan geheel gewennen aan de wegen
van mijn volk, zodat zij zweren bij mijn naam: Zo
waar de Here leeft!, gelijk zij mijn volk eraan
gewend hebben te zweren bij de Baal, dan zullen
zij te midden van mijn volk gebouwd worden.
17 Maar als zij geen gehoor geven, dan zal Ik dat volk
geheel en al uitrukken en verdelgen, luidt het
woord des Heren.

Jeremia 13

1 De Here zeide tot mij aldus: Ga heen, koop u een
linnen gordel en doe die om uw middel, maar laat
hem niet in water komen.
2 En ik kocht de gordel naar het woord des Heren en
deed hem om mijn middel.
3 Toen kwam het woord des Heren andermaal tot
mij:
4 Neem de gordel die gij gekocht hebt, die gij om
uw middel draagt, en maak u op, ga naar Perat en
verberg hem daar in een rotsspleet.
5 Dus ging ik heen en verborg hem in Perat, gelijk
de Here mij geboden had.
6 Nu gebeurde het vele dagen later, dat de Here tot
mij zeide: Maak u op, ga naar Perat en haal van-
daar de gordel die Ik u geboden had daar te ver-
bergen.
7 Toen ging ik naar Perat en zag rond en haalde de
gordel van de plaats waar ik hem verborgen had,
en zie, de gordel was bedorven, hij deugde ner-
gens toe.
8 Toen kwam het woord des Heren tot mij:
9 Zo zegt de Here: evenzo zal Ik verderven de glorie
van Juda en van Jeruzalem, die groot is.
10 Dit boze volk, dat weigert naar mijn woorden te
horen, dat in verstoktheid van hart wandelt, zodat
zij andere goden zijn nagelopen om die te dienen
en zich daarvoor neder te buigen, dat zal worden
gelijk deze gordel, die nergens toe deugt.

11 Want zoals de gordel kleeft aan het middel van
een man, zo had Ik het gehele huis van Israel en
het gehele huis van Juda aan Mij doen kleven,
luidt het woord des Heren, om Mij te zijn tot een
volk, tot een roem, een lof en een sieraad; maar zij
hebben geen gehoor gegeven.
12 Spreek ook dit woord tot hen: Zo zegt de Here, de
God van Israel: Alle kruiken zullen met wijn gevuld
worden. Als zij tot u zeggen: Weten wij niet heel
wel, dat alle kruiken met wijn gevuld zullen wor-
den?
13 Zeg dan tot hen: Zo zegt de Here: Zie, Ik vul alle
inwoners van dit land, zowel de koningen, die op
de troon van David zitten, als de priesters, de pro-
feten, en alle inwoners van Jeruzalem, met dron-
kenschap,
14 En Ik zal hen tegen elkander aan stukken slaan,
vaders en zonen tezamen, luidt het woord des
Heren; Ik zal geen deernis hebben, noch sparen,
noch Mij erbarmen, dat Ik hen niet zou verderven.
15 Hoort en leent het oor, verheft u niet, want de
Here spreekt.
16 Bewijst de Here uw God, eer, voordat Hij het don-
ker doet worden, voordat uw voeten zich stoten
aan de bergen in de schemering, en gij op licht
hoopt, maar Hij dat tot diepe duisternis maakt, in
donkerheid verandert.

17 Maar indien gij er niet naar horen wilt, zal mijn
ziel in het verborgene moeten wenen om de trots
en mijn oog bitter schreien, ja van tranen vloeien,
omdat de kudde des Heren is weggevoerd.
18 Zeg tot de koning en tot de gebiedster: Zet u op
de laagste plaats, want uw sierlijke kroon is u van
het hoofd gevallen.
19 De steden van het Zuiden zijn gesloten en nie-
mand doet open; ontvolkt is Juda geheel en al,
volkomen ontvolkt.
20 Sla uw ogen op en zie wie daar komen uit het
Noorden; waar is de kudde, u gegeven, uw prach-
tig kleinvee?
21 Wat zult gij zeggen, als Hij over u tot een hoofd
stelt hen, die gij aan u hadt gewend als minnaars?
Zullen u dan geen weeen aangrijpen gelijk een
barende vrouw?
22 En als gij bij uzelf zegt: Waarom treft mij dit! Om
de grootte uwer ongerechtigheid zijn uw slippen
opgetild, uw hielen ontbloot.
23 Kan een Ethiopier zijn huid veranderen, of een
panter zijn vlekken? Dan zoudt gij ook in staat zijn
goed te doen, gij, die gewend zijt kwaad te doen.
24 Ja, Ik zal hen verstrooien als kaf, wegstuivend in
de woestijnwind.
25 Dat is uw lot, het deel door Mij u toegemeten,
luidt het woord des Heren, daar gij Mij hebt ver-
geten en op de leugen uw betrouwen gesteld.

26 Ja, Ik zelf zal uw slippen omhoog tillen tot aan uw
aangezicht, zodat uw schande wordt gezien:
27 Uw echtbreuk en uw gehinnik, uw schandelijke
ontucht. Op de heuvels in het veld heb Ik uw gru-
welen gezien; wee u, Jeruzalem, hoelang zal het
nog duren eer gij rein wordt?

Jeremia 14

1 Hetgeen als woord des Heren tot Jeremia kwam met betrekking tot de grote droogte.
2 Juda treurt en zijn poorten zijn ineengezonken, zij liggen in rouw ter aarde; het gejammer van Jeruzalem stijgt omhoog.
3 Hun aanzienlijken zenden hun geringen om water: zij komen bij de bakken, zij vinden geen water, zij keren terug met ledige kruiken; zij worden beschaamd en te schande en bedekken hun hoofd.
4 Ter wille van de akker zijn zij terneergeslagen, omdat er geen regen op de aarde is geweest; beschaamd zijn de akkerlieden, zij bedekken hun hoofd.
5 Want zelfs de hinde in het veld verlaat het jong dat zij wierp, omdat er geen groen is;
6 En de wilde ezels staan op de kale heuvels te happen naar lucht gelijk de jakhalzen, hun ogen smachten, omdat er geen kruid groeit.
7 Al getuigen onze ongerechtigheden tegen ons, Here, doe het om uws naams wil. Want vele zijn onze afdwalingen, tegen U hebben wij gezondigd.
8 Hope Israels, zijn Helper in tijd van nood, waarom zoudt Gij zijn als een vreemdeling in het land, als een reiziger die slechts zijn intrek neemt om te overnachten?
9 Waarom zoudt Gij zijn als een verbijsterd man, als een strijder die niet kan helpen? Gij zijt toch in ons midden, Here, uw naam is over ons uitgeroepen, laat ons niet aan ons lot over!

10 Zo zegt de Here van dit volk: Zij hebben zo gaarne
willen omzwerven, zij hebben hun voeten niet
gespaard. Daarom heeft de Here geen behagen in
hen, nu zal Hij hun ongerechtigheid gedenken en
hun zonden bezoeken.
11 En de Here zeide tot mij: Bid niet voor dit volk ten
goede;
12 Al vasten zij, Ik hoor niet naar hun geroep, en al
brengen zij brandoffer en spijsoffer, Ik heb in hen
geen behagen, maar door het zwaard, de honger
en de pest maak Ik een einde aan hen.
13 Toen zeide ik: Ach, Here Here: zie, de profeten
zeggen tot hen: Gij zult geen zwaard zien en geen
honger zal u treffen, maar een ongestoorde vrede
zal Ik u geven te dezer plaatse.
14 Maar de Here zeide tot mij: Leugenachtig profete-
ren de profeten in mijn naam, Ik heb hen niet
gezonden, hun geen opdracht gegeven, en niet
tot hen gesproken; een leugengezicht, ijdele waar-
zeggerij en bedriegerij van hun eigen hart profete-
ren zij u.
15 Daarom, zo zegt de Here van de profeten die in
mijn naam profeteren, zonder dat Ik hen gezonden
heb, en die zeggen: Zwaard noch honger zal in dit
land zijn, door het zwaard en de honger zullen die
profeten aan hun eind komen.

16 En het volk, waarvoor zij profeteren, zal op de
straten van Jeruzalem ten gevolge van de honger
en het zwaard terneergeworpen liggen, zonder dat
hen iemand begraaft, zij, hun vrouwen, hun zonen
en hun dochters. Zo zal Ik hun boosheid over hen
uitgieten.
17 Spreek dus dit woord tot hen: Mijn ogen moeten
van tranen vloeien nacht en dag zonder tot rust te
komen, want met een grote breuk is de jonk-
vrouw, de dochter mijns volks, gebroken, met een
zeer zware slag.
18 Als ik uitga in het veld, ziedaar, de gevelden door
het zwaard; als ik kom in de stad, ziedaar, van
honger verkwijnenden! Ja, zelfs profeet en priester
zwerven rond in het land en weten geen raad.
19 Hebt Gij Juda dan geheel en al verworpen? Heeft
uw ziel een afkeer van Sion? Waarom hebt Gij ons
geslagen, zodat er voor ons geen genezing is?
Hoop op vrede, maar er is niets goeds; op een tijd
van genezing, maar zie, verschrikking!
20 Wij kennen, Here, onze goddeloosheid, de onge-
rechtigheid onzer vaderen, dat wij tegen U gezon-
digd hebben.
21 Verwerp niet om uws naams wil, onteer niet uw
heerlijke troon! Gedenk; verbreek niet uw verbond
met ons!

22 Zijn er onder de nietigheden der volken, die het
laten regenen? Of kan de hemel regenstromen
geven? Zijt Gij dat niet, Here, onze God? Zo zullen
wij op U hopen, want Gij doet dit alles.

Jeremia 15

1 Maar de Here zeide tot mij: Al stond Mozes met
Samuel voor Mij, dan zou mijn ziel zich toch niet
tot dit volk neigen: weg met hen, uit mijn ogen,
laat hen heengaan!
2 En als zij tot u zeggen: Waar moeten wij heen-
gaan?, zeg dan tot hen: Zo zegt de Here: wie
bestemd is ten dode, ten dode; wie bestemd is ten
zwaarde ten zwaarde; wie bestemd is ten honger,
ten honger; en wie bestemd is ter gevangenschap,
ter gevangenschap.
3 Ja, Ik zal over hen vierderlei bezoeking brengen,
luidt het woord des Heren: het zwaard om te
doden, de honden om weg te slepen, het gevogel-
te des hemels en het gedierte der aarde om te ver-
slinden en te verscheuren;
4 En Ik zal hen maken tot een schrikbeeld voor alle
koninkrijken der aarde, ter wille van Manasse, de
zoon van Jechizkia, de koning van Juda, om het-
geen hij gedaan heeft in Jeruzalem.
5 Want wie zal medelijden met u hebben, Jeruzalem,
wie zal u beklagen? Wie zal van de weg afslaan om
naar uw welstand te vragen?
6 Gij hebt Mij verworpen, luidt het woord des
Heren, gij zijt achterwaarts gegaan; dus strek Ik
mijn hand tegen u uit en verdelg u: Ik ben het
berouwen moe.
7 Ja, Ik wan hen met een wan in de poorten des
lands; kinderloos, teniet maak Ik mijn volk. Van
hun wegen zijn zij niet teruggekeerd.

8 Talrijker worden Mij zijn weduwen dan het zand
der zeeen; Ik breng hun, over moeder en jonge-
ling, een verwoester op de middag, Ik doe onver-
hoeds op hen vallen angst en verschrikkingen.
9 Zij, die er zeven baarde, bezwijmt, zij valt in
onmacht; haar zon is ondergegaan, terwijl het nog
dag was, zij is beschaamd en in haar verwachtin-
gen bedrogen. Ja, wat van hen nog rest, zal Ik aan
het zwaard overgeven, voor het oog van hun vij-
anden, luidt het woord des Heren.
10 Wee mij, mijn moeder, dat gij mij gebaard hebt,
een man van twist en gekrakeel voor het gehele
land! Ik heb niet te leen gegeven en men heeft mij
niet te leen gegeven, toch vervloeken mij allen.
11 De Here zeide: Indien Ik u niet bevrijd ten goede!
Indien Ik ten tijde van rampspoed en benauwdheid
de vijand niet tot u doe smeken!
12 Zal ijzer breken? ijzer uit het noorden, en koper?
13 Uw vermogen en uw schatten zal Ik ten buit
geven, zonder prijs, en dat om al uw zonden, ja,
in uw gehele gebied,
14 En Ik zal u uw vijanden doen dienen in een land
dat gij niet kent, want een vuur is ontstoken in
mijn toorn, dat over u zal branden.

15 Gij weet het, Here, gedenk mijner, sla acht op mij
en neem voor mij wraak op mijn vervolgers!
Neem, door uw lankmoedigheid, mij niet weg;
weet, dat ik om Uwentwil smaad draag.
16 Zo vaak uw woorden gevonden werden, at ik ze
op, uw woord was mij tot vreugde en blijdschap
mijns harten; want uw naam is over mij uitgeroe-
pen, Here, God der heerscharen.
17 Ik heb niet gezeten in een kring van lachers, om
uitgelaten te zijn; door uw hand was ik eenzaam
neergezeten, want Gij hadt mij met gramschap
vervuld.
18 Waarom is mijn pijn altoosdurend en mijn wond
ongeneeslijk, en wil zij zich niet laten helen? Gij
zijt mij waarlijk als een uitdrogende beek, water
waarop geen staat valt te maken.
19 Daarom, zo zegt de Here: Indien gij terugkeert, zal
Ik u doen terugkeren; dan zult gij voor Mij staan;
en indien gij uitspreekt wat waarde heeft, zonder
vermetele taal, zult gij als mijn mond zijn. Laten
zij zich tot u keren, maar gij zult u tot hen niet
keren.
20 Dan zal Ik u voor dit volk maken tot een koperen,
onneembare muur, en zij zullen tegen u strijden,
maar u niet overmogen; want Ik ben met u om u
te helpen en te bevrijden, luidt het woord des
Heren.
21 Ja, Ik zal u bevrijden uit de hand der bozen, u ver-
lossen uit de vuist der geweldenaars.

Jeremia 16

1 Ook kwam het woord des Heren tot mij:
2 Gij zult u geen vrouw nemen en gij zult geen
zonen of dochters hebben te dezer plaatse;
3 Want zo zegt de Here van de zonen en de doch-
ters, die te dezer plaatse geboren worden, en van
hun moeders die hen baren, en van hun vaders die
hen verwekken, in dit land:
4 Aan dodelijke ziekten zullen zij sterven, zij zullen
niet beklaagd noch begraven worden, tot mest op
de akker zullen zij zijn; of door het zwaard en de
honger zullen zij aan hun eind komen, en hun lij-
ken zullen tot voedsel zijn voor het gevogelte des
hemels en het gedierte der aarde.
5 Want zo zegt de Here: Gij moogt geen klaaghuis
binnentreden, gij moogt niet gaan om rouwbeklag
te doen en hun geen deelneming betonen, want Ik
neem van dit volk mijn vrede weg, luidt het woord
des Heren, de genade en het erbarmen!
6 Groten en kleinen zullen in dit land sterven zonder
begraven te worden, men zal hen niet beklagen en
niemand zal zich om hen insnijdingen maken of
zich kaal scheren;
7 Men zal geen brood breken ten rouw om iemand
te troosten over een dode, men zal hun ook geen
troostbeker te drinken geven om iemands vader of
moeder.
8 Gij moogt ook geen huis van feestgelag binnentre-
den om bij hen te zitten en te eten en te drinken;

9 Want zo zegt de Here der heerscharen, de God
van Israel: Zie, Ik doe in deze plaats voor uw ogen
en in uw dagen verstommen de stem der vreugde
en de stem der vrolijkheid, de stem van de brui-
degom en de stem der bruid!
10 Wanneer gij nu aan dit volk al deze woorden ver-
kondigt, en zij tot u zeggen: Waarom heeft de
Here al dit groot onheil over ons uitgesproken,
wat is onze ongerechtigheid en wat is onze zonde,
waarmede wij tegen de Here, onze God, gezon-
digd hebben?
11 Dan zult gij tot hen zeggen: Omdat uw vaderen
Mij hebben verlaten, luidt het woord des Heren,
en andere goden zijn achternagelopen en die heb-
ben gediend en zich voor die hebben nedergebo-
gen, en Mij hebben verlaten en mijn wet niet heb-
ben gehouden,
12 En omdat gij nog erger hebt gedaan dan uw vade-
ren, doordat ieder van u wandelt naar de verstokt-
heid van zijn boos hart in plaats van naar Mij te
horen,
13 Daarom zal Ik u wegslingeren uit dit land naar een
land dat gij niet hebt gekend, gij noch uw vade-
ren, en daar zult gij andere goden dienen dag en
nacht, doordat Ik u geen genade zal bewijzen.
14 Daarom zie, de dagen komen, luidt het woord des
Heren, dat niet meer zal gezegd worden: Zo waar
de Here leeft, die de Israelieten uit het land Egypte
heeft gebracht,

15 Maar veeleer: Zo waar de Here leeft, die de
Israelieten heeft doen optrekken uit het
Noorderland en uit al de landen waarheen Hij hen
verdreven had; ja, Ik zal hen terugbrengen in het
land dat Ik aan hun vaderen gegeven had.
16 Zie, Ik ontbied vele vissers, luidt het woord des
Heren, die hen zullen opvissen, en daarna zal Ik
vele jagers ontbieden, die hen zullen opjagen van
elke berg en elke heuvel, en uit de rotskloven;
17 Want mijn ogen zijn op al hun wegen, deze zijn
voor Mij niet verborgen, en hun ongerechtigheid
is voor mijn ogen niet bedekt.
18 Daarom zal Ik eerst hun ongerechtigheid en hun
zonde dubbel vergelden, omdat zij mijn land heb-
ben ontwijd met het aas van hun gruwelen en
afschuwelijkheden, waarmede zij mijn erfdeel heb-
ben vervuld.
19 Here, mijn sterkte en mijn burcht, mijn toevlucht
ten dage der benauwdheid, tot U zullen volken
komen van de einden der aarde en zeggen: Enkel
leugen hebben onze vaderen bezeten, nietigheid,
waaronder niet een, die baat kon brengen.
20 Zou een mens zich goden maken? Maar dat zijn
geen goden!
21 Daarom zie, Ik laat hen ditmaal gewaarworden, Ik
laat hen gewaarworden mijn hand en mijn kracht,
en zij zullen weten, dat mijn naam is: Here.

Jeremia 17

1 De zonde van Juda staat geschreven met ijzeren
stift, gegrift met diamanten spits in de tafel van
hun hart en in de hoornen van hun altaren,
2 Als een gedenkteken tegen hen in hun gewijde
palen onder elke groene boom en op de hoge
heuvels,
3 De bergen in het veld. Uw vermogen, al uw schat-
ten zal Ik ten buit geven zonder prijs, om de
zonde in uw gehele gebied,
4 En gij zult uw hand moeten losmaken van het erf-
deel dat Ik u gegeven had, en Ik zal u uw vijanden
doen dienen in een land dat gij niet kent, want gij
hebt een vuur ontstoken in mijn toorn, dat aldoor
zal branden.
5 Zo zegt de Here: Vervloekt is de man die op een
mens vertrouwt en vlees tot zijn arm stelt, wiens
hart van de Here wijkt;
6 Hij toch zal zijn als een kale struik in de steppe,
die het niet merkt, als er iets goeds komt, maar
staat in dorre oorden in de woestijn, een ziltach-
tig, onbewoond land.
7 Gezegend is de man die op de Here vertrouwt,
wiens betrouwen de Here is;
8 Hij toch zal zijn als een boom, aan het water
geplant, die zijn wortels tot aan een beek uitslaat,
en het niet merkt, als er hitte komt, maar welks
loof groen blijft, die in een jaar van droogte geen
zorg heeft en niet nalaat vrucht te dragen.

9 Arglistig is het hart boven alles, ja, verderfelijk is het; wie kan het kennen?

10 Ik, de Here, doorgrond het hart en toets de nieren, en dat, om aan een ieder te geven naar zijn wegen, naar de vrucht zijner daden.

11 Een veldhoen, dat eieren uitbroedt, die het niet gelegd heeft, zo is wie zich rijkdom verwerft, maar op onrechtmatige wijze; op de helft zijner dagen zal hij die moeten achterlaten, en bij zijn einde zal hij een dwaas zijn.

12 Troon der heerlijkheid, van ouds verheven, plaats van ons heiligdom,

13 Hope Israels, Here, allen die U verlaten, zullen beschaamd worden; wie afwijken, zullen in de aarde geschreven worden, omdat zij de bron van levend water, de Here, verlieten.

14 Genees mij, Here, dan zal ik genezen zijn; help mij, dan zal ik geholpen zijn, want Gij zijt mijn lof.

15 Zie, zij zeggen tot mij: Waar blijft het woord des Heren? Laat het toch komen!

16 Ik echter heb bij U niet op rampspoed aangedrongen, de onheilsdag heb ik niet begeerd, Gij weet het, wat van mijn lippen uitging, was U bekend.

17 Word mij niet tot verschrikking, Gij zijt mijn toevlucht ten dage van rampspoed.

18 Laten mijn vervolgers beschaamd worden, maar
laat ik niet beschaamd worden; laten zij verschrikt
worden, maar laat ik niet verschrikt worden. Breng
over hen de dag van rampspoed, verbreek hen
met een dubbele verbreking!
19 De Here zeide tot mij aldus: Ga staan in de poort
van de kinderen des volks, waardoor de koningen
van Juda ingaan en uitgaan, en in al de poorten
van Jeruzalem, en zeg tot hen:
20 Hoort het woord des Heren, gij koningen van Juda
en geheel Juda en al gij inwoners van Jeruzalem,
die door deze poorten binnenkomt;
21 Zo zegt de Here: Hoedt u ervoor, om uws levens
wil, dat gij op de sabbatdag geen last draagt en
door de poorten van Jeruzalem binnenbrengt.
22 Ook zult gij op de sabbatdag geen last naar buiten
brengen uit uw huizen of enigerlei werk doen; gij
zult de sabbatdag heiligen, gelijk Ik aan uw vade-
ren geboden heb.
23 Doch zij hebben niet gehoord, noch hun oor
geneigd, maar zij hebben hun nek verhard in
plaats van gehoor te geven en zich te laten gezeg-
gen.
24 Indien gij echter wel naar Mij hoort, luidt het
woord des Heren, en op de sabbatdag geen last
door de poorten van deze stad binnenbrengt,
maar de sabbatdag heiligt, door daarop generlei
werk te doen,

25 Dan zullen door de poorten van deze stad konin-
gen en vorsten, die op de troon van David zitten,
binnenkomen, rijdende op wagens en op paarden,
zij en hun vorsten, de mannen van Juda en de
inwoners van Jeruzalem, en zal deze stad blijven
bestaan voor immer.
26 Dan zal men komen uit de steden van Juda en de
omstreken van Jeruzalem, uit het land van
Benjamin en uit de Laagte, van het Gebergte en
uit het Zuiderland, en brengen brandoffer, slacht-
offer, spijsoffer en wierook, en ook brengen lof-
offer in het huis des Heren.
27 Maar indien gij niet naar Mij hoort om de sabbat-
dag te heiligen en op de sabbatdag geen last te
dragen en binnen te komen door de poorten van
Jeruzalem, dan zal Ik een vuur ontsteken in zijn
poorten, dat de paleizen van Jeruzalem zal verte-
ren zonder te worden geblust.

Jeremia 18

1 Het woord, dat van de Here tot Jeremia kwam:
2 Maak u op, daal af naar het huis van de potten-
bakker, en daar zal Ik u mijn woorden doen horen.
3 Toen daalde ik af naar het huis van de pottenbak-
ker, en zie, hij was juist bezig een werkstuk te
maken op de schijf.
4 Mislukte de pot die hij bezig was te maken, zoals
dat gaat met leem in de hand van de pottenbak-
ker, dan maakte hij daarvan weer een andere pot,
zoals het de pottenbakker goed dacht te maken.
5 Toen kwam het woord des Heren tot mij:
6 Zal Ik niet met u kunnen doen zoals deze potten-
bakker, o huis Israels? luidt het woord des Heren.
Zie, als leem in de hand van de pottenbakker, zo
zijt gij in mijn hand, huis Israels!
7 Het ene ogenblik doe Ik over een volk en een
koninkrijk de uitspraak, dat Ik het zal uitrukken,
afbreken en verdelgen;
8 Maar bekeert zich dit volk waarover Ik een uit-
spraak deed, van zijn boosheid, dan zal Ik berouw
hebben over het kwaad dat Ik hun dacht aan te
doen.
9 Het andere ogenblik doe Ik over een volk en een
koninkrijk de uitspraak, dat Ik het zal bouwen en
planten;
10 Maar, doet het wat kwaad is in mijn ogen door
niet naar mijn stem te horen, dan zal Ik berouw
hebben over het goede waarmede Ik had gezegd
hun te zullen weldoen.

11 Nu dan, zeg toch tot de mannen van Juda en de
inwoners van Jeruzalem: Zo zegt de Here: zie, Ik
bereid rampspoed over u en beraam tegen u een
plan; bekeert u toch een ieder van zijn boze weg
en betert uw handel en wandel.
12 Doch zij zeggen: Het baat niet, want wij zullen
onze eigen gedachten volgen en een ieder naar de
verstoktheid van zijn boos hart handelen.
13 Daarom, zo zegt de Here: Vraagt toch onder de
volken, wie zo iets heeft gehoord; iets zeer afschu-
welijks heeft de jonkvrouw Israels bedreven.
14 Wijkt ooit van de rotsen der berghellingen de
Libanon-sneeuw, of drogen ooit de koude, neers-
tromende wateren van de plasregen?
15 Nochtans heeft mijn volk Mij vergeten; voor wat
onwezenlijk is, ontsteken zij offers; zo zijn zij
gestruikeld op hun wegen, de oude paden, door te
gaan op de paden van een ongebaande weg,
16 Zodat zij hun land tot een ontzetting maken, tot
een voorwerp van aanfluiting voor altoos; ieder die
daar doortrekt, zal zich ontzetten en zijn hoofd
schudden.
17 Als een oostenwind zal Ik hen verstrooien voor de
vijand; de nek zal Ik hun tonen, niet het aange-
zicht, ten dage van hun nood.

18 Toen zeiden zij: Komt, laat ons plannen tegen
Jeremia beramen, want nooit ontbreekt een aan-
wijzing aan de priester, raad aan de wijze, een
woord aan de profeet! Komt, laat ons hem treffen
door middel van de tong en laten wij niet luisteren
naar een van zijn woorden.
19 Luister, Here, naar mij en hoor wat mijn bestrijders
zeggen.
20 Zal goed met kwaad vergolden worden? Want zij
hebben mij een kuil gegraven. Gedenk, hoe ik
voor U gestaan heb om te hunnen gunste te spre-
ken, om uw gramschap van hen af te keren.
21 Geef daarom hun kinderen aan de honger prijs,
lever hen over aan de macht van het zwaard,
zodat hun vrouwen van kinderen beroofd en
weduwen worden, hun mannen slachtoffers van de
dood, hun jongelingen geslagen door het zwaard
in de strijd.
22 Laat geschreeuw worden gehoord uit hun huizen,
als Gij plotseling vijandelijke scharen hen doet
overvallen. Want zij hebben een kuil gegraven om
mij te vangen en strikken verborgen voor mijn
voeten;
23 Doch Gij, Here, kent heel hun moordplan tegen
mij; doe geen verzoening over hun ongerechtig-
heid, delg hun zonde voor uw oog niet uit; ja, laat
hen struikelen voor uw aangezicht, wil ten tijde
van uw toorn tegen hen handelen.

Jeremia 19

1 De Here zeide aldus: Ga heen, koop u een potten-
bakkerskruik, en ga met enige van de oudsten des
volks en van de oudsten der priesters,
2 Uit naar het dal Ben-hinnom, dat voor de
Schervenpoort ligt, en roep daar de woorden uit,
die Ik tot u zal spreken,
3 En zeg: Hoort het woord des Heren, gij koningen
van Juda en gij inwoners van Jeruzalem. Zo zegt
de Here der heerscharen, de God van Israel: zie, Ik
breng rampspoed over deze plaats, waardoor ieder
die ervan hoort, de oren tuiten zullen,
4 Omdat zij Mij verlaten, deze plaats ontwijd, en
daar voor andere goden die zij niet gekend heb-
ben, offers hebben ontstoken, zij, hun vaderen en
de koningen van Juda; en zij deze plaats met het
bloed van onschuldigen hebben vervuld,
5 En zij de hoogten van de Baal gebouwd hebben
om hun kinderen als brandoffers voor de Baal met
vuur te verbranden, iets wat Ik niet geboden noch
uitgesproken heb en wat Mij niet in de zin is geko-
men.
6 Daarom zie, de dagen komen, luidt het woord des
Heren, dat deze plaats niet meer zal genoemd
worden Tofet en dal Ben-hinnom, maar Moorddal.

7 Uitgieten zal Ik te dezer plaatse wat Juda en
Jeruzalem beraadslaagd hebben; Ik zal hen voor
hun vijanden doen vallen door het zwaard en door
de hand van wie hen naar het leven staan, ja, Ik
zal hun lijken aan het gevogelte des hemels en het
gedierte der aarde tot voedsel geven,
8 En Ik zal deze stad maken tot een voorwerp van
ontzetting en tot een aanfluiting; ieder die erlangs
gaat, zal zich ontzetten en fluiten om al haar sla-
gen.
9 Ook zal Ik hen het vlees van hun zonen en hun
dochters doen eten, zij zullen elkanders vlees eten
in de benardheid en benauwdheid, waarmede hen
hun vijanden en wie hen naar het leven staan,
benauwen zullen.
10 Breek dan de kruik ten aanschouwen van de man-
nen die met u zijn gegaan, aan stukken en zeg tot
hen:
11 Zo zegt de Here der heerscharen: zo zal Ik dit volk
en deze stad aan stukken breken, gelijk men pot-
tenbakkersgerei aan stukken breekt, dat niet weder
heel gemaakt kan worden; en in Tofet zal men
begraven, omdat er geen plaats ter begrafenis is.
12 Zo zal Ik met deze plaats doen, luidt het woord
des Heren, en met haar inwoners, en dat om deze
stad te maken als Tofet;

13 Ja, de huizen van Jeruzalem en van de koningen
van Juda zullen als de plaats van Tofet zijn, onrein;
al de huizen op welker daken men offers heeft ont-
stoken voor het gehele heer des hemels en pleng-
offers heeft geplengd voor andere goden.
14 Toen Jeremia van Tofet kwam, waarheen hem de
Here had gezonden om te profeteren, ging hij
staan in de voorhof van het huis des Heren en
zeide tot het gehele volk:
15 Zo zegt de Here der heerscharen, de God van
Israel: zie, Ik breng over deze stad en al haar ste-
den al de rampspoed die Ik tegen haar heb uitge-
sproken, omdat zij hun nek hebben verhard om
niet naar mijn woorden te horen.

Jeremia 20

1 En Paschur, de zoon van Immer, de priester, die
hoofdopziener was in het huis des Heren, hoorde
Jeremia deze woorden profeteren;
2 Daarom sloeg Paschur de profeet Jeremia en sloot
hem in het blok in de bovenste Benjaminpoort aan
het huis des Heren.
3 Doch toen Paschur Jeremia de volgende morgen
uit het blok liet, zeide Jeremia tot hem: Niet
Paschur noemt de Here uw naam, maar Schrik-van-
rondom
4 Want zo zegt de Here: Zie, Ik maak u tot een
schrik voor uzelf en voor al uw vrienden; zij zullen
door het zwaard van hun vijanden vallen, dat uw
ogen het zien, en geheel Juda zal Ik overgeven in
de macht van de koning van Babel; hij zal hen
wegvoeren naar Babel, hen slaan met het zwaard;
5 Heel het bezit van deze stad, al haar have en al
haar waardevol bezit, met al de schatten der
koningen van Juda, zal Ik geven in de macht van
hun vijanden, die ze zullen buitmaken en medene-
men en brengen naar Babel.
6 En gij, Paschur, en al uw huisgenoten, zult in
gevangenschap gaan; gij zult in Babel komen, daar
sterven en daar begraven worden, gij en al uw
vrienden voor wie gij vals hebt geprofeteerd.

7 Gij hebt mij overreed, Here, en ik heb mij laten
overreden; Gij zijt mij te sterk geweest en hebt
overmacht. Ik ben tot een bespotting geworden de
ganse dag, allen honen zij mij.
8 Want telkens wanneer ik spreek, moet ik het uit-
schreeuwen, van geweld en onderdrukking roepen;
want het woord des Heren is mij geworden tot
smaad en spot de ganse dag.
9 Maar zeide ik: Ik wil aan Hem niet denken en in
zijn naam niet meer spreken, dan werd het in mijn
hart als brandend vuur, opgesloten in mijn
gebeente; wel matte ik mij af om het in te hou-
den, maar ik kon het niet.
10 Want ik heb gehoord het gemompel van velen
(schrik van rondom!): Brengt iets aan, opdat wij
hem aanbrengen. Alle lieden met wie ik bevriend
ben, loeren op mijn val: wellicht zal hij zich laten
verlokken, zodat wij hem overmogen en wraak op
hem kunnen nemen.
11 Maar de Here is met mij als een geweldig held;
daarom zullen mijn vervolgers struikelen en niets
vermogen; zij staan ten diepste beschaamd, omdat
zij hun doel niet bereiken, een eeuwige, onverge-
telijke smaad.
12 Ja, de Here der heerscharen is een rechtvaardige
toetser, die nieren en hart doorziet; ik zal uw
wraak op hen zien, want op U heb ik mijn rechts-
zaak gewenteld.

13 Zingt de Here, looft de Here, want Hij bevrijdt het
leven van de arme uit de macht der boosdoeners.
14 Vervloekt zij de dag waarop ik geboren ben; de
dag waarop mijn moeder mij baarde, zij niet geze-
gend.
15 Vervloekt zij de man die mijn vader de blijde
boodschap bracht: U is een jongen geboren, waar-
mede hij hem zozeer verblijdde;
16 Die man zij als de steden die de Here onderstbo-
ven heeft gekeerd, zonder dat het Hem berouwde;
hij hore des morgens geschreeuw en des middags
krijgsrumoer,
17 Omdat Hij mij niet deed sterven in de moeder-
schoot, zodat mijn moeder mijn graf ware gewor-
den en haar schoot voor immer zwanger gebleven.
18 Waarom toch ben ik uit de moederschoot voortge-
komen om moeite en kommer te aanschouwen en
opdat mijn dagen in schande ten einde spoeden?

Jeremia 21

1 Het woord, dat van de Here tot Jeremia kwam,
toen koning Sedekia Paschur, de zoon van Malkia,
en de priester Sefanja, de zoon van Maaseja, tot
hem had gezonden met de boodschap:
2 Vraag toch de Here voor ons, want Nebukadressar,
de koning van Babel, voert strijd tegen ons; mis-
schien zal de Here met ons doen naar al zijn won-
deren, zodat hij van ons wegtrekt.
3 Toen zeide Jeremia tot hen: Zo zult gij tot Sedekia
zeggen:
4 Zo zegt de Here, de God van Israel: zie, Ik keer in
uw hand het oorlogstuig om, waarmede gij buiten
de muur strijd voert tegen de koning van Babel en
de Chaldeeen die u belegeren, en Ik zal het bin-
nen deze stad bijeenzamelen;
5 Ik zal tegen u strijd voeren met uitgestrekte hand
en sterke arm, in toorn, gramschap en grote ver-
bolgenheid,
6 En Ik zal de inwoners van deze stad slaan, zowel
mens als dier: aan een hevige pest zullen zij ster-
ven.

7 En daarna, luidt het woord des Heren, zal Ik
Sedekia, de koning van Juda, zijn dienaren en het
volk, ja, wie in deze stad van de pest, het zwaard
en de honger zullen zijn overgebleven, overgeven
in de macht van Nebukadressar, de koning van
Babel, ja, in de macht van hun vijanden en van
wie hen naar het leven staan; die zal hen slaan
met de scherpte des zwaards zonder hen te spa-
ren, zonder mededogen of erbarmen.
8 En tot dit volk zult gij zeggen: Zo zegt de Here:
Zie, Ik stel u de weg des levens en de weg des
doods voor:
9 Wie in deze stad blijft, zal door het zwaard, de
honger of de pest sterven, maar wie er uitgaat en
naar de Chaldeeen die u belegeren, overloopt, zal
leven en zijn leven zal hem ten buit zijn,
10 Want Ik heb mijn aangezicht tegen deze stad
gekeerd ten kwade en niet ten goede, luidt het
woord des Heren; in de macht van de koning van
Babel zal zij worden overgegeven, die haar met
vuur zal verbranden.
11 Over het koningshuis van Juda. Hoort het woord
des Heren,
12 O huis van David: Zo zegt de Here: Oefent ten
spoedigste recht en bevrijdt de beroofde uit de
macht van de verdrukker, opdat mijn gramschap
niet als een vuur uitsla en onuitblusbaar brande,
om de boosheid uwer handelingen.

13 Zie, Ik zal u! die daar zetelt in het dal, rots in de
vlakte! luidt het woord des Heren, gij, die zegt:
Wie zal tot ons afdalen, wie zal in onze schuilhoe-
ken binnendringen?
14 Nu, Ik zal aan u bezoeking doen naar de vrucht
uwer handelingen, luidt het woord des Heren, en
Ik zal een vuur in haar woud ontsteken, dat haar
gehele omgeving verteren zal.

Jeremia 22

1 De Here zeide aldus: Daal af naar het huis van de
koning van Juda en spreek daar dit woord en zeg:
2 Hoor het woord des Heren, o koning van Juda, die
op de troon van David gezeten zijt, gij, uw diena-
ren en uw volk, die door deze poorten binnen-
komt;
3 Zo zegt de Here: doet recht en gerechtigheid,
bevrijdt de beroofde uit de macht van de verdruk-
ker, doet vreemdeling, wees en weduwe schade
noch geweld aan en vergiet geen onschuldig
bloed op deze plaats.
4 Want indien gij dit nauwgezet doet, dan zullen
door de poorten van dit huis koningen binnen-
gaan, die gezeten zijn op de troon van David, rij-
dende in wagens en op paarden, hij zelf met zijn
dienaren en zijn volk;
5 Maar indien gij naar deze woorden niet hoort, heb
Ik gezworen bij Mijzelf, luidt het woord des Heren,
dat dan dit huis tot een puinhoop zal worden.
6 Want zo zegt de Here aangaande het huis van de
koning van Juda: Een Gilead zijt gij Mij, de top van
de Libanon! Indien Ik u niet maak tot een woe-
stijn, een onbewoond land!
7 Ja, Ik wijd verdervers tegen u, een ieder met zijn
wapentuig: die zullen uw uitgelezen ceders
omhouwen en in het vuur werpen.
8 Dan zullen vele volken langs deze stad voorbijtrek-
ken en tot elkander zeggen: Waarom heeft de Here
zo aan deze grote stad gedaan?

9 En zij zullen zeggen: Omdat zij het verbond van de Here, hun God, verlaten hebben, en zich voor andere goden hebben neergebogen om die te dienen.
10 Weent niet om de dode, klaagt niet om hem; weent liever om hem die is heengegaan, want hij zal niet terugkeren om zijn geboorteland te zien.
11 Want zo zegt de Here van Sallum, de zoon van Josia, de koning van Juda, die na zijn vader Josia koning is geworden, die uit deze plaats vertrokken is: Hij zal daar niet weer terugkeren,
12 Maar in de plaats waarheen men hem in ballingschap heeft gevoerd, daar zal hij sterven en dit land zal hij niet weerzien.
13 Wee hem die zijn huis bouwt met ongerechtigheid, zijn opperzalen met onrecht; die zijn naaste voor niets laat werken, hem zijn loon niet geeft;
14 Die zegt: Ik zal mij een groots huis bouwen, ruime opperzalen; die daarin zijn vensters aanbrengt en het dekt met cederhout, het bestrijkt met menie.
15 Zijt gij een koning, als gij wedijvert in cederhout? Uw vader, heeft hij niet gegeten en gedronken en recht en gerechtigheid gedaan? Toen ging het hem wel.
16 Hij deed de ellendige en arme recht wedervaren; toen ging het wel. Is dat niet Mij erkennen? luidt het woord des Heren.

17 Maar gij hebt enkel oog en hart voor uw onrecht-
matig gewin en voor het vergieten van onschuldig
bloed, voor het begaan van onderdrukking en
geweld.
18 Daarom zegt de Here aldus van Jojakim, de zoon
van Josia, de koning van Juda: Men zal niet om
hem klagen: ach mijn broeder, of: ach zuster; men
zal niet om hem klagen: ach heer, of: ach zijne
majesteit!
19 Met een ezelsbegrafenis zal hij begraven worden:
wegslepen en nederwerpen buiten de poorten van
Jeruzalem.
20 Beklim de Libanon en hef geschreeuw aan, laat op
de Basan uw stem horen, hef geschreeuw aan van
Abarim uit, want al uw minnaars zijn verpletterd.
21 Ik heb tot u gesproken, toen gij in rust verkeerdet;
gij hebt gezegd: Ik wil niet horen. Dat was uw
weg van uw jeugd af aan, want gij hebt naar mijn
stem niet gehoord.
22 Al uw herders zal de wind weiden en uw minnaars
zullen in gevangenschap gaan. Want dan zult gij
beschaamd staan en te schande worden om al uw
boosheid.
23 Gij, die gezeten zijt op de Libanon, u nestelt in de
ceders, hoe zult gij zuchten, als u weeen overko-
men, smart als van een barende!

24 Zo waar Ik leef, luidt het woord des Heren, al was
Konjahu, de zoon van Jojakim, de koning van Juda,
een zegelring aan mijn rechterhand, toch zou Ik u
daar afrukken
25 En u geven in de macht van wie u naar het leven
staan, in de macht van hen voor wie gij vrees
koestert, in de macht van Nebukadressar, de
koning van Babel, en de Chaldeeen;
26 En Ik zal u met uw moeder, die u gebaard heeft,
wegslingeren naar een ander land, waar gij niet
geboren zijt, en daar zult gij sterven;
27 En naar het land waarop zij hun hart zetten om
daar terug te keren, daarheen zullen zij niet terug-
keren.
28 Is hij een versmade, verbrijzelde pot, deze man,
Konjahu, of een waardeloos stuk aardewerk?
Waarom zijn zij weggeslingerd, hij en zijn
geslacht, verworpen naar een land, dat zij niet
kenden?
29 Land, land, land, hoor des Heren woord:
30 Zo zegt de Here: Schrijf deze man in als kinder-
loos, een man die in zijn dagen geen geluk heeft,
want het zal aan geen van zijn nakomelingen
gelukken om te zitten op de troon van David en
weer over Juda te regeren.

Jeremia 23

1 Wee de herders, die de schapen welke Ik weid,
verderven en verstrooien, luidt het woord des
Heren.
2 Daarom, zo zegt de Here, de God van Israel, tot
de herders die mijn volk weiden: Gij verstrooit en
verstoot mijn schapen, en zoekt ze niet op; zie, Ik
bezoek aan u de boosheid uwer handelingen, luidt
het woord des Heren.
3 En Ik zal de rest van mijn schapen verzamelen uit
al de landen waarheen Ik ze heb verdreven, en Ik
zal ze doen wederkeren naar hun weiden, en zij
zullen vruchtbaar zijn en zich vermeerderen.
4 Ook zal Ik over hen herders verwekken om hen te
weiden, en zij zullen vrees noch schrik meer heb-
ben, en zij zullen niet gemist worden, luidt het
woord des Heren.
5 Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren,
dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal ver-
wekken; die zal als koning regeren en verstandig
handelen, die zal recht en gerechtigheid doen in
het land.
6 In zijn dagen zal Juda behouden worden en Israel
veilig wonen; en dit is zijn naam, waarmede men
hem zal noemen: de Here onze gerechtigheid.
7 Daarom zie, de dagen komen, luidt het woord des
Heren, dat men niet meer zal zeggen: Zo waar de
Here leeft, die de Israelieten uit het land Egypte
heeft doen optrekken, maar veeleer:

8 Zo waar de Here leeft, die het nageslacht van het
huis Israels heeft doen optrekken en die het heeft
doen komen uit het Noorderland en uit al de lan-
den waarheen Hij hen verdreven had; en zij zullen
op hun eigen grond wonen.
9 Over de Profeten. Mijn hart is in mijn binnenste
gebroken, al mijn beenderen sidderen; ik ben als
een beschonken man, als iemand wie de wijn naar
het hoofd gestegen is, om de Here en om zijn hei-
lige woorden.
10 Want van echtbrekers is het land vol; want ten
gevolge van de vloek heeft het land een treurig
aanzien, zijn de dreven der steppe verdroogd; ja,
wat zij najagen, is het kwade en waar zij kracht in
zoeken, onrecht.
11 Want zowel profeet als priester plegen heiligschen-
nis, zelfs in mijn huis heb Ik hun boosheid gevon-
den, luidt het woord des Heren.
12 Daarom zal hun weg voor hen worden als glibberi-
ge plaatsen in de duisternis, zij zullen daar ver-
dwalen en vallen. Want Ik zal rampspoed over hen
brengen in het jaar van hun bezoeking, luidt het
woord des Heren.
13 Wel heb Ik bij de profeten van Samaria gezien wat
ergerlijk was: zij profeteerden door de Baal en mis-
leidden mijn volk Israel;

14 Maar bij de profeten van Jeruzalem heb Ik gezien
wat afschuwelijk is: echtbreken en met leugen
omgaan; zij sterken de handen der boosdoeners,
dat niet een zich van zijn boosheid bekeert; zij zijn
Mij altezamen als Sodom geworden, zijn inwoners
als Gomorra.
15 Daarom zegt de Here der heerscharen aldus van
de profeten: Zie, Ik spijzig hen met alsem, Ik drenk
hen met gif, want van de profeten van Jeruzalem
is de heiligschennis uitgegaan over het gehele
land.
16 Zo zegt de Here der heerscharen: Hoort niet naar
de woorden der profeten, die u profeteren; zij
maken, dat gij u aan een ijdele waan overgeeft, zij
spreken het gezicht van hun eigen hart, niet uit
des Heren mond.
17 Zij zeggen voortdurend tot wie Mij verachten: De
Here heeft gesproken: gij zult vrede hebben; en
tot ieder die wandelt in verstoktheid van hart, zeg-
gen zij: geen kwaad zal u overkomen.
18 Wie toch heeft in de raad des Heren gestaan en
zijn woord vernomen en gehoord? Wie heeft zijn
woord beluisterd en gehoord?
19 Zie, een stormwind des Heren, gramschap, vaart
uit, een wervelende storm; op het hoofd der god-
delozen stort hij zich uit.
20 De toorn des Heren zal zich niet afwenden, tot Hij
heeft volvoerd en tot stand gebracht de raadsla-
gen van zijn hart; in het laatst der dagen zult gij
dat duidelijk inzien.

21 Ik heb die profeten niet gezonden, toch hebben zij
gelopen; Ik heb tot hen niet gesproken, toch heb-
ben zij geprofeteerd.
22 Maar als zij in mijn raad hadden gestaan, dan zou-
den zij mijn volk mijn woorden hebben doen
horen, dan zouden zij hen hebben doen terugke-
ren van hun boze weg en van de boosheid hunner
handelingen.
23 Ben Ik een God van nabij, luidt het woord des
Heren, en niet een God van verre?
24 Zou zich iemand in schuilhoeken kunnen verschui-
len, dat Ik hem niet zou zien? luidt het woord des
Heren. Vervul Ik niet de hemel en de aarde? luidt
het woord des Heren.
25 Ik heb gehoord wat de profeten zeggen, die in
mijn naam vals profeteren: Ik heb gedroomd, ik
heb gedroomd!
26 Tot hoelang? is er iets in het hart van de profeten,
die leugen profeteren en profeten zijn van de
bedriegerij van hun hart;
27 Die erop bedacht zijn mijn volk mijn naam te doen
vergeten door hun dromen, die zij elkander vertel-
len, evenals hun vaderen mijn naam hebben ver-
geten door de Baal?
28 De profeet die een droom heeft, vertelle een
droom, en die mijn woord heeft, spreke mijn
woord naar waarheid; wat heeft het stro met het
koren gemeen? luidt het woord des Heren.

29 Is niet mijn woord zo: als een vuur, luidt het
woord des Heren, of als een hamer, die een steen-
rots vermorzelt?
30 Daarom zie, Ik zal de profeten! luidt het woord
des Heren, die mijn woorden van elkander stelen;
31 Zie, Ik zal de profeten! luidt het woord des Heren,
die hun tong gebruiken en godsspraken verkondi-
gen;
32 Zie, Ik zal de profeteerders van leugenachtige dro-
men! luidt het woord des Heren, die zij vertellen
om mijn volk te misleiden door hun leugens en
woordenkramerij; Ik heb hen niet gezonden en
hun geen opdracht gegeven; zij zijn dit volk niet
van het minste nut, luidt het woord des Heren.
33 Wanneer nu dit volk of een profeet of een priester
u vraagt: Wat is des Heren last? zeg dan tot hen:
Gij zijt de last, en Ik zal u afwerpen, luidt het
woord des Heren.
34 De profeet, de priester of het volk, die zegt: De
last des Heren: Over die man en zijn huis zal Ik
bezoeking doen.
35 Zegt aldus, een ieder tot zijn naaste en tot zijn
broeder: Wat heeft de Here geantwoord, of: Wat
heeft de Here gesproken?

36 Maar van de last des Heren zult gij geen melding
meer maken; want de last zal voor ieder zijn eigen
woord zijn, dat gij verdraait de woorden van de
levende God, van de Here der heerscharen, onze
God.
37 Zeg aldus tot de profeet: Wat heeft u de Here
geantwoord, wat heeft de Here gesproken;
38 Maar als gij` de last des Heren` zegt, daarom zo
zegt de Here: Omdat gij dit woord zegt:` de last
des Heren`, hoewel ik de boodschap tot u gezon-
den had: zegt niet` de last des Heren`,
39 Daarom zie, Ik hef u zeker op en werp u weg met
de stad die Ik u en uw vaderen gaf, van voor mijn
ogen,
40 En Ik leg een eeuwige smaad op u, een eeuwige
schande, die niet zal worden vergeten.

Jeremia 24

1 De Here deed mij zien, en zie, er stonden twee
korven vijgen voor de tempel des Heren (nadat
Nebukadressar, de koning van Babel, Jechonja, de
zoon van Jojakim, de koning van Juda, en de vor-
sten van Juda en de handwerkslieden en de sme-
den uit Jeruzalem in ballingschap gevoerd en naar
Babel gebracht had);
2 De ene korf bevatte zeer goede vijgen, zoals de
vroegrijpe vijgen, maar de andere korf zeer slechte
vijgen, zo slecht, dat zij niet te eten waren.
3 Toen zeide de Here tot mij: Wat ziet gij, Jeremia?
en ik zeide: Vijgen; de goede vijgen zijn zeer
goed, maar de slechte zeer slecht, zo slecht, dat
zij niet te eten zijn.
4 Daarop kwam het woord des Heren tot mij:
5 Zo zegt de Here, de God van Israel: Gelijk deze
goede vijgen, zo zal Ik de ballingen van Juda, die
Ik uit deze plaats naar het land der Chaldeeen heb
weggezonden, aanzien, ten goede;
6 Ik zal mijn oog op hen slaan, ten goede, en Ik zal
hen naar dit land doen terugkeren; Ik zal hen bou-
wen en niet afbreken, hen planten en niet uitruk-
ken;
7 Ik zal hun een hart geven om Mij te kennen, dat Ik
de Here ben, en zij zullen Mij tot een volk en Ik zal
hun tot een God zijn, wanneer zij zich van ganser
harte tot Mij bekeren.

8 Maar zoals de slechte vijgen, zo slecht, dat zij niet
te eten zijn, zo zegt de Here: Zo zal Ik Sedekia, de
koning van Juda, maken en zijn vorsten en het
overschot van Jeruzalem, die in dit land zijn over-
gebleven en die in het land Egypte wonen;
9 Ik zal hen overgeven ter mishandeling, ten verder-
ve, aan alle koninkrijken der aarde, tot een smaad
en een spreekwoord, tot spot en vloek op alle
plaatsen waarheen Ik hen zal verstrooien.
10 Ik zal onder hen het zwaard, de honger en de pest
zenden, totdat zij geheel verdaan zijn van de
bodem, die Ik hun en hun vaderen gegeven had.

Jeremia 25

1 Het woord, dat tot Jeremia kwam over het gehele
volk van Juda in het vierde jaar van Jojakim, de
zoon van Josia, de koning van Juda [dit] [is] [het]
[eerste] [jaar] [van] [Nebukadressar], [de] [koning]
[van] [Babel],
2 Dat de profeet Jeremia over het gehele volk van
Juda en alle inwoners van Jeruzalem gesproken
heeft:
3 Van het dertiende jaar van Josia, de zoon van
Amon, de koning van Juda, tot op deze dag, drie-
entwintig jaren lang, is het woord des Heren tot
mij gekomen en heb ik tot u gesproken vroeg en
laat, doch gij hebt geen gehoor gegeven;
4 Ook heeft de Here al zijn knechten, de profeten,
tot u gezonden, vroeg en laat, doch gij hebt geen
gehoor gegeven noch uw oor geneigd om te
horen:
5 Bekeert u toch een ieder van zijn boze weg en van
de boosheid uwer handelingen, dan blijft gij in het
land dat de Here u en uw vaderen gegeven heeft
van eeuw tot eeuw;
6 Loopt geen andere goden achterna om die te die-
nen en u voor die neder te buigen, en krenkt Mij
niet door het maaksel van uw handen; dan zal Ik u
geen kwaad aandoen.
7 Maar gij hebt Mij geen gehoor gegeven, luidt het
woord des Heren, om Mij te krenken door het
maaksel van uw handen, u ten verderve.
8 Daarom, zo zegt de Here der heerscharen: Omdat
gij naar mijn woorden niet gehoord hebt,

9 Zie, Ik laat alle geslachten van het Noorden
komen, luidt het woord des Heren, en
Nebukadressar, de koning van Babel, mijn dienaar,
en breng hen tegen dit land en zijn inwoners, ja,
tegen al deze volken rondom, en Ik sla hen met de
ban, en maak hen tot een voorwerp van ontzet-
ting, tot een aanfluiting en tot een eeuwige
smaad,
10 En Ik doe uit hun midden verdwijnen de stem der
vreugde en de stem der vrolijkheid, de stem van
de bruidegom en de stem der bruid, het geluid
van de handmolen en het licht der lamp;
11 Dan zal dat gehele land tot een oord van puinho-
pen, tot een woestenij worden. Deze volken nu
zullen de koning van Babel dienstbaar zijn zeven-
tig jaren;
12 Maar na verloop van zeventig jaren zal Ik aan de
koning van Babel en dit volk, luidt het woord des
Heren, hun ongerechtigheid bezoeken, ook aan
het land der Chaldeeen, en Ik zal dat tot eeuwige
woestenijen maken.
13 Dan zal Ik over dit land doen komen al mijn woor-
den die Ik daartegen gesproken heb, alles wat in
dit boek geschreven staat, wat Jeremia over alle
volken heeft geprofeteerd.
14 Want ook zij zullen dienstbaar gemaakt worden
door machtige volken en grote koningen, en zo zal
Ik hun vergelden naar hun doen, naar het werk
hunner handen.

15 Want aldus heeft de Here, de God van Israel, tot
mij gezegd: Neem deze beker met de wijn der
gramschap uit mijn hand en geef die te drinken
aan alle volken, tot welke Ik u zend,
16 Dat zij drinken en waggelen en dol worden ten
gevolge van het zwaard, dat Ik onder hen zend.
17 En ik heb de beker uit de hand des Heren geno-
men en die aan alle volken, tot welke de Here mij
zond, te drinken gegeven:
18 Aan Jeruzalem en de steden van Juda, met haar
koningen en vorsten, om ze te maken tot een oord
van puinhopen, tot een voorwerp van ontzetting,
tot een aanfluiting en tot een vloek, zoals heden
ten dage het geval is;
19 Aan Farao, de koning van Egypte, met zijn diena-
ren, zijn vorsten en zijn gehele volk,
20 En aan de ganse gemengde bevolking en aan alle
koningen van het land Us; aan alle koningen van
het land der Filistijnen, aan Askelon, Gaza, Ekron
en het overschot van Asdod;
21 Aan Edom, Moab en de Ammonieten;
22 Aan alle koningen van Tyrus, alle koningen van
Sidon en alle koningen van het kustgebied aan de
overzijde der zee;
23 Aan Dedan, Tema, Buz en allen die zich het haar
rondom wegscheren; aan alle koningen der
Arabieren en
24 Aan alle koningen der gemengde bevolking, die in
de woestijn wonen; aan alle koningen van Zimri,

25 Aan alle koningen van Elam, aan alle koningen van
Medie;
26 Aan alle koningen van het Noorden, die nabij of
veraf zijn, de een na de ander; aan alle koninkrij-
ken der aarde, die op de aardbodem zijn, en de
koning van Sesak zal na hen drinken.
27 Zeg dan tot hen: Zo zegt de Here der heerscharen,
de God van Israel: Drinkt, wordt dronken, spuwt,
valt neer om niet weer op te staan, ten gevolge
van het zwaard, dat Ik onder u zend!
28 Als zij weigeren de beker uit uw hand te nemen
om te drinken, zeg dan tot hen: Zo zegt de Here
der heerscharen: Drinken zult gij;
29 Want zie, in de stad waarover mijn naam is uitge-
roepen, begin Ik rampen te brengen, en zoudt gij
dan vrij uitgaan? Gij zult niet vrij uitgaan, want
het zwaard roep Ik op tegen alle bewoners der
aarde, luidt het woord van de Here der heerscha-
ren.
30 Gij zult ook tot hen al deze woorden profeteren en
tot hen zeggen: De Here zal brullen uit den hoge
en uit zijn heilige woning zijn stem verheffen;
geweldig zal Hij brullen tegen zijn dreve, een roep
als van druiventreders zal Hij aanheffen tegen alle
inwoners der aarde.

31 Krijgsrumoer verbreidt zich tot aan het einde der
aarde, want de Here heeft een rechtsgeding met
de volken, Hij houdt gericht over al wat leeft; de
goddelozen geeft Hij over aan het zwaard, luidt
het woord des Heren.
32 Zo zegt de Here der heerscharen: Zie, rampspoed
gaat van volk tot volk, een zware storm steekt op
van de uithoeken der aarde,
33 En zij die door de Here geveld zijn, zullen te dien
dage liggen van het ene einde der aarde tot het
andere, zij zullen niet beklaagd, noch bijeengeza-
meld, noch begraven worden; tot mest op de
akker zullen zij wezen.
34 Jammert, o herders, schreeuwt het uit! Wentelt u
in het stof, o gebieders der kudde; want volein-
digd zijn uw dagen, dat gij geslacht wordt. Ik zal
u verbrijzelen en gij zult nedervallen als kostbaar
vaatwerk.
35 Dan ontvalt de herders toevlucht en de gebieders
der kudde ontkoming.
36 Hoor! geschreeuw van de herders en gejammer
van de gebieders der kudde, omdat de Here hun
weideplaatsen heeft vernield;
37 De vredige dreven zijn verwoest ten gevolge van
de brandende toorn des Heren.
38 Hij heeft als een jonge leeuw zijn schuilplaats ver-
laten; ja, hun land wordt tot een woestenij ten
gevolge van het gewelddadige zwaard, ten gevol-
ge van zijn brandende toorn.

Jeremia 26

1 In het begin der regering van Jojakim, de zoon van Josia, de koning van Juda, kwam dit woord van de Here:
2 Zo zegt de Here: Ga in de voorhof van het huis des Heren staan en spreek tegen alle steden van Juda, die komen om zich in het huis des Heren neder te buigen, al de woorden die Ik u gebied tot hen te spreken; doe er geen woord af.
3 Misschien zullen zij gehoor geven en zich bekeren, een ieder van zijn boze weg; dan zal Ik berouw hebben over het kwaad dat Ik hun denk aan te doen om de boosheid hunner handelingen.
4 Spreek dan tot hen: Zo zegt de Here: Als gij niet naar Mij luistert en niet wandelt naar de wet die Ik u voorgelegd heb,
5 En niet hoort naar de woorden van mijn knechten, de profeten, die Ik tot u zond, vroeg en laat, zonder dat gij gehoor gegeven hebt,
6 Dan zal Ik dit huis gelijk maken aan Silo, en Ik zal deze stad maken tot een vloek voor alle volkeren der aarde.
7 De priesters nu, de profeten en het ganse volk hoorden Jeremia deze woorden spreken in het huis des Heren,
8 En nadat Jeremia geeindigd had uit te spreken al wat de Here geboden had tot het ganse volk te spreken, grepen de priesters, de profeten en het ganse volk hem aan met de woorden:

9 Sterven moet gij; waarom hebt gij in de naam des
Heren geprofeteerd: Gelijk Silo zal dit huis wor-
den, en deze stad zal verwoest worden, zodat er
niemand woont! En het ganse volk liep tegen
Jeremia te hoop in het huis des Heren.
10 Toen de vorsten van Juda dit hoorden, gingen zij
uit het koninklijk paleis naar het huis des Heren,
en zetten zich aan de ingang der nieuwe poort
van het huis des Heren.
11 En de priesters en de profeten zeiden tot de vor-
sten en tot het ganse volk: Deze man is des doods
schuldig, omdat hij over deze stad heeft geprofe-
teerd zoals gij met uw eigen oren hebt gehoord.
12 Maar Jeremia zeide tot al de vorsten en tot het
ganse volk: De Here heeft mij gezonden om over
dit huis en deze stad al de woorden te profeteren,
die gij gehoord hebt.
13 Nu dan, betert uw handel en wandel, en hoort
naar de stem van de Here, uw God; dan zal de
Here berouw hebben over het kwaad dat Hij tegen
u gesproken heeft.
14 Wat mij betreft, zie, ik ben in uw hand, doet mij
zoals goed en recht is in uw ogen;
15 Maar weet wel, dat gij, als gij mij doodt, onschul-
dig bloed brengt over uzelf, over deze stad en
over haar inwoners; want in waarheid, de Here
heeft mij tot u gezonden om ten aanhoren van u
al deze woorden te spreken.

16 Toen zeiden de vorsten en het ganse volk tot de
priesters en de profeten: Neen, deze man is niet
des doods schuldig, want in de naam van de Here
onze God, heeft hij tot ons gesproken.
17 Ook stonden enkelen uit de oudsten des lands op
en zeiden tot het gehele verzamelde volk:
18 De Morastiet Micha was als profeet werkzaam in
de dagen van Hizkia, de koning van Juda, en hij
zeide tot het ganse volk van Juda: Zo zegt de Here
der heerscharen: Sion zal als een akker worden
omgeploegd, en Jeruzalem zal worden tot steenho-
pen, ja, de tempelberg tot woudhoogten.
19 Heeft Hizkia, de koning van Juda, met geheel Juda,
hem soms ter dood gebracht? Vreesde hij niet de
Here, zodat hij de gunst des Heren zocht? En de
Here had berouw over het kwaad dat Hij tegen
hen gesproken had. En wij zijn bezig een groot
kwaad te begaan tegen onszelf.
20 Nu was er ook een man, die als profeet optrad in
de naam des Heren, Uria, de zoon van Semaja, uit
Kirjat-jearim; die profeteerde tegen deze stad en
tegen dit land geheel zoals Jeremia.
21 Maar toen koning Jojakim met al zijn machtigen
en al de vorsten zijn woorden hoorde, trachtte de
koning hem te doden. Uria vernam het en werd
bevreesd en hij nam de vlucht en kwam in Egypte.

22 Daarop zond koning Jojakim enige mannen naar
Egypte, Elnatan, de zoon van Akbor, en enige
mannen met hem, naar Egypte;
23 Zij haalden Uria uit Egypte en brachten hem tot
koning Jojakim, en deze liet hem met het zwaard
ter dood brengen en zijn lijk op de begraafplaats
van het gewone volk werpen.
24 Achikam echter, de zoon van Safan, beschermde
Jeremia, zodat men hem niet overgaf in de handen
van het volk om hem te doden.

Jeremia 27

1 In het begin der regering van Sedekia, de zoon
van Josia, de koning van Juda, kwam dit woord
van de Here tot Jeremia:
2 De Here zeide tot mij aldus: Maak u banden en
jukken en leg die op uw hals,
3 En zend die aan de koning van Edom, aan de
koning van Moab, aan de koning van de
Ammonieten, aan de koning van Tyrus en aan de
koning van Sidon, door bemiddeling van de
gezanten die naar Jeruzalem tot Sedekia, de
koning van Juda, gekomen zijn,
4 En geef hun deze opdracht aan hun heren: Zo zegt
de Here der heerscharen, de God van Israel: Aldus
zult gij tot uw heren zeggen:
5 Ik heb de aarde, de mens en het gedierte, dat op
het oppervlak der aarde is, door mijn grote kracht
en mijn uitgestrekte arm gemaakt, en Ik geef ze
aan wie het Mij goeddunkt.
6 Nu heb Ik al deze landen in de macht van
Nebukadnessar, de koning van Babel, mijn die-
naar, gegeven; ja, zelfs het gedierte des velds heb
Ik hem gegeven om hem dienstbaar te zijn;
7 En alle volken zullen hem, zijn zoon en zijns zoons
zoon dienstbaar zijn, tot de tijd ook voor zijn land
komt, en ook dat door machtige volkeren en grote
koningen dienstbaar gemaakt zal worden.

8 Het volk en het koninkrijk nu, dat hem,
Nebukadnessar, de koning van Babel, niet zal wil-
len dienstbaar zijn en zijn hals niet zal willen voe-
gen onder het juk van de koning van Babel, over
dat volk zal Ik bezoeking doen met het zwaard, de
honger en de pest, luidt het woord des Heren, tot
Ik hen volkomen in zijn macht zal hebben
gebracht.
9 Gij dan, geeft geen gehoor aan uw profeten, uw
waarzeggers, uw dromers, uw toekomstvoorspel-
lers en uw tovenaars, die tot u zeggen: Gij zult de
koning van Babel niet dienstbaar blijven;
10 Want leugen profeteren zij u, om u ver van uw
bodem te verwijderen, zodat Ik u verdrijf en gij
teniet gaat.
11 Maar het volk dat zijn hals zal voegen onder het
juk van de koning van Babel en hem dienstbaar zal
blijven, dat zal Ik op zijn bodem laten, luidt het
woord des Heren, om die te bewerken en daarop
te wonen.
12 En tot Sedekia, de koning van Juda, heb ik op
geheel dezelfde wijze gesproken, aldus: Voegt uw
halzen onder het juk van de koning van Babel;
blijft hem en zijn volk dienstbaar en behoudt het
leven.
13 Waarom zoudt gij sterven, gij en uw volk, door het
zwaard, de honger en de pest, gelijk de Here
gezegd heeft van het volk dat de koning van Babel
niet zal willen dienen?

14 Geeft dus geen gehoor aan de woorden der profe-
ten die tot u zeggen: Gij zult de koning van Babel
niet dienstbaar blijven, (want leugen profeteren zij
u);
15 Want Ik heb hen niet gezonden, luidt het woord
des Heren, en toch profeteren zij in mijn naam ten
onrechte, opdat Ik u verdrijve en gij teniet gaat,
gij en de profeten die u profeteren.
16 Ook tot de priesters en dit gehele volk heb ik
gesproken: Zo zegt de Here: Geeft geen gehoor
aan de woorden der profeten die u profeteren:
Zie, het vaatwerk van het huis des Heren zal uit
Babel teruggebracht worden, nu, met spoed! Want
leugen profeteren zij u.
17 Geeft hun geen gehoor, blijft de koning van Babel
dienstbaar, dan zult gij het leven behouden.
Waarom zou deze stad een puinhoop worden?
18 Ja, indien zij profeten zijn, en indien het woord
des Heren bij hen is, laten zij dan toch bij de Here
der heerscharen dringend aanhouden, dat niet het
vaatwerk dat in het huis des Heren, in het huis van
de koning van Juda en in Jeruzalem is achtergeble-
ven, in Babel komt.
19 Want zo zegt de Here der heerscharen van de zui-
len, de zee, de onderstellen en de rest van het
vaatwerk dat in deze stad is achtergebleven,

20 Dat Nebukadnessar, de koning van Babel, niet
heeft medegenomen, toen hij Jechonja, de zoon
van Jojakim, de koning van Juda, met al de edelen
van Juda en Jeruzalem in ballingschap naar Babel
voerde,*f*
21 Want zo zegt de Here der heerscharen, de God
van Israel, van het vaatwerk dat in het huis des
Heren en in het huis van de koning van Juda en in
Jeruzalem is achtergebleven:
22 Naar Babel zal het gebracht worden en daar zal
het zijn tot de dag dat Ik ernaar omzie, luidt het
woord des Heren, en het haal en terugbreng naar
deze plaats.

Jeremia 28

1 Het gebeurde in datzelfde jaar, in het begin der
regering van Sedekia, de koning van Juda, in het
vierde jaar, in de vijfde maand, dat de profeet
Chananja, de zoon van Azzur, uit Gibeon, in het
huis des Heren in tegenwoordigheid van de pries-
ters en het gehele volk tot mij zeide:
2 Zo zegt de Here der heerscharen, de God van
Israel: Ik heb het juk van de koning van Babel ver-
broken.
3 Binnen nog twee jaren breng Ik naar deze plaats
terug al het vaatwerk van het huis des Heren, dat
Nebukadnessar, de koning van Babel, uit deze
plaats weggenomen en naar Babel gebracht heeft;
4 Ook Jechonja, de zoon van Jojakim, de koning van
Juda, en al de ballingen van Juda, die naar Babel
gegaan zijn, breng Ik naar deze plaats terug, luidt
het woord des Heren; want Ik zal het juk van de
koning van Babel verbreken.
5 Toen richtte de profeet Jeremia het woord tot de
profeet Chananja in tegenwoordigheid van de
priesters en het gehele volk, die in het huis des
Heren stonden,
6 En de profeet Jeremia zeide: Amen, zo doe de
Here! De Here vervulle de woorden die gij gepro-
feteerd hebt, door het vaatwerk van het huis des
Heren en al de ballingen uit Babel naar deze plaats
terug te brengen.

7 Hoor evenwel naar dit woord, dat ik ten aanhoren
van u en van het gehele volk spreek:
8 De profeten die er voor mij en voor u van ouds
geweest zijn, die hebben over machtige landen en
grote koninkrijken geprofeteerd van oorlog, ramp-
spoed en pest;
9 De profeet die van vrede profeteert, als het woord
van die profeet komt, zal van die profeet erkend
worden, dat de Here hem in werkelijkheid gezon-
den heeft.
10 Toen nam de profeet Chananja het juk van de hals
van de profeet Jeremia en brak het,
11 En Chananja zeide in tegenwoordigheid van het
gehele volk: Zo zegt de Here: Evenzo zal Ik het juk
van Nebukadnessar, de koning van Babel, binnen
nog twee jaren van de hals van alle volken verbre-
ken. Doch de profeet Jeremia ging zijns weegs.
12 Het woord des Heren echter kwam tot Jeremia,
nadat de profeet Chananja het juk van de hals van
de profeet Jeremia gebroken had:
13 Ga heen en zeg tot Chananja: Zo zegt de Here:
Een houten juk hebt gij gebroken en in de plaats
daarvan maakt gij u een ijzeren juk.
14 Want zo zegt de Here der heerscharen, de God
van Israel: Een ijzeren juk heb Ik op de hals van al
deze volken gelegd, om Nebukadnessar, de koning
van Babel, dienstbaar te zijn, en zij zullen hem
dienstbaar zijn; ja, zelfs het gedierte des velds heb
Ik hem gegeven.

15 Ook zeide de profeet Jeremia tot de profeet
Chananja: Hoor nu, Chananja, de Here heeft u niet
gezonden, en gij hebt dit volk op een leugen doen
vertrouwen;
16 Daarom, zo zegt de Here: Zie, Ik zend u weg van
de aardbodem, nog dit jaar zijt gij een lijk, omdat
gij afval van de Here hebt gepredikt.
17 En de profeet Chananja stierf in dat jaar, in de
zevende maand.

Jeremia 29

1 Dit is de inhoud van de brief die de profeet
Jeremia uit Jeruzalem zond aan het overblijfsel van
de oudsten der ballingen, aan de priesters, de pro-
feten en het ganse volk dat Nebukadnessar uit
Jeruzalem naar Babel in ballingschap had wegge-
voerd,
2 Nadat koning Jechonja, de gebiedster, de hovelin-
gen, de vorsten van Juda en Jeruzalem, de hand-
werkslieden en de smeden Jeruzalem hadden verla-
ten,
3 Door bemiddeling van Elasa, de zoon van Safan,
en Gemarja, de zoon van Chilkia, die Sedekia, de
koning van Juda, tot Nebukadnessar, de koning
van Babel, naar Babel zond:
4 Zo zegt de Here der heerscharen, de God van
Israel, tot al de ballingen die uit Jeruzalem naar
Babel in ballingschap zijn weggevoerd:
5 Bouwt huizen en woont daarin, legt tuinen aan en
eet de vrucht daarvan;
6 Neemt vrouwen en verwekt zonen en dochters,
neemt vrouwen voor uw zonen en geeft uw doch-
ters aan mannen, opdat zij zonen en dochters
baren; vermeerdert daar en vermindert niet.
7 Zoekt de vrede voor de stad waarheen Ik u in bal-
lingschap heb doen wegvoeren, en bidt voor haar
tot de Here, want in haar vrede zal uw vrede gele-
gen zijn.

8 Want zo zegt de Here der heerscharen, de God
van Israel: Laten uw profeten die in uw midden
zijn, en uw waarzeggers u niet misleiden, en luis-
tert niet naar uw dromers, die gij laat dromen;
9 Want zij profeteren u vals in mijn naam; Ik heb
hen niet gezonden, luidt het woord des Heren.
10 Want zo zegt de Here: Neen, als voor Babel zeven-
tig jaren voorbij zullen zijn, dan zal Ik naar u
omzien en mijn heilrijk woord aan u in vervulling
doen gaan door u naar deze plaats terug te bren-
gen.
11 Want Ik weet, welke gedachten Ik over u koester,
luidt het woord des Heren, gedachten van vrede
en niet van onheil, om u een hoopvolle toekomst
te geven.
12 Dan zult gij Mij aanroepen en heengaan en tot Mij
bidden, en Ik zal naar u horen;
13 Dan zult gij Mij zoeken en vinden, wanneer gij
naar Mij vraagt met uw ganse hart.
14 Dan zal Ik Mij door u laten vinden, luidt het woord
des Heren, en in uw lot een keer brengen; dan zal
Ik u verzamelen uit alle volkeren en van alle plaat-
sen waarheen Ik u verstoten heb, luidt het woord
des Heren, en u terugbrengen naar de plaats van-
waar Ik u in ballingschap heb doen wegvoeren.
15 Wanneer gij zegt: De Here heeft ons in Babel pro-
feten verwekt,

16 Neen, zo zegt de Here van de koning die op de
troon van David gezeten is, en van het ganse volk
dat in deze stad woont, uw broeders die niet met
u in ballingschap gegaan zijn,
17 Zo zegt de Here der heerscharen: Zie, Ik zend het
zwaard, de honger en de pest onder hen en Ik
maak hen als afschuwelijke vijgen, zo slecht, dat
zij niet te eten zijn;
18 Ik achtervolg hen met het zwaard, de honger en
de pest en Ik maak hen tot een schrikbeeld voor
alle koninkrijken der aarde, tot een voorwerp van
verwensing, van ontzetting, tot een aanfluiting en
een smaad onder alle volken waarheen Ik hen ver-
stoot,
19 Omdat zij niet naar mijn woorden gehoord heb-
ben, luidt het woord des Heren, waarmee Ik mijn
knechten, de profeten, tot hen zond, vroeg en
laat, zonder dat gij gehoord hebt, luidt het woord
des Heren.
20 Hoort gij dan naar het woord des Heren, o alle
ballingen die Ik uit Jeruzalem naar Babel wegge-
zonden heb!
21 Zo zegt de Here der heerscharen, de God van
Israel, van Achab, de zoon van Kolaja, en van
Sidkiahu, de zoon van Maaseja, die in mijn naam
vals profeteren: Zie, Ik geef hen in de macht van
Nebukadressar, de koning van Babel, die hen voor
uw ogen ter dood zal brengen,

22 Zodat aan hen een vervloeking zal ontleend worden bij alle ballingen van Juda die in Babel zijn: De Here doe met u als met Sidkiahu en Achab, die de koning van Babel op het vuur geroosterd heeft! *f*

23 Omdat zij een schandelijke dwaasheid in Israel hebben begaan, overspel hebben gepleegd met de vrouwen van hun naasten en in mijn naam een woord hebben gesproken, dat een leugen was, dat Ik hun niet had opgedragen. Ja, Ik weet het wel en ben er getuige van, luidt het woord des Heren.

24 En tot Semaja, de Nechelamiet, moet gij dit zeggen:

25 Zo zegt de Here der heerscharen, de God van Israel: Omdat gij in uw naam aan het gehele volk in Jeruzalem en de priester Sefanja, de zoon van Maaseja, en al de priesters een brief gezonden hebt van deze inhoud:

26 De Here heeft u tot priester aangesteld in de plaats van de priester Jojada, om opziener te zijn in het huis des Heren over een ieder die waanzinnig is en zich als profeet voordoet en om die in blok en halsijzer te zetten;

27 Maar waarom zijt gij dan niet opgetreden tegen Jeremia uit Anatot, die zich bij u als profeet voordoet? *f*

28 Hij heeft ons in Babel immers de boodschap gezonden: Het zal nog lang duren, bouwt huizen en woont daarin, legt tuinen aan en eet de vrucht daarvan.

29 De priester Sefanja had namelijk deze brief aan de
profeet Jeremia voorgelezen.
30 Het woord des Heren nu kwam tot Jeremia:
31 Zend deze boodschap aan al de ballingen: Zo zegt
de Here van Semaja, de Nechelamiet: Omdat
Semaja voor u geprofeteerd heeft, zonder dat Ik
hem gezonden heb en u op een leugen heeft doen
vertrouwen,
32 Daarom zo zegt de Here: Zie Ik doe bezoeking aan
Semaja, de Nechelamiet, en zijn nageslacht; van
de zijnen zal niemand onder dit volk wonen en hij
zal het heil niet zien, dat Ik mijn volk breng, luidt
het woord des Heren, omdat hij afval van de Here
gepredikt heeft.

Jeremia 30

1 Het woord, dat van de Here tot Jeremia kwam:
2 Zo zegt de Here, de God van Israel: Schrijf alle
woorden die Ik tot u gesproken heb, in een boek.
3 Want zie, de dagen komen, luidt het woord des
Heren, dat Ik in het lot van mijn volk Israel en Juda
een keer breng, zegt de Here, en hen terugbreng
in het land dat Ik aan hun vaderen gegeven heb,
zodat zij het zullen bezitten.
4 Dit nu zijn de woorden die de Here over Israel en
Juda gesproken heeft.
5 Want zo zegt de Here: Angstgeschrei horen wij,
schrik en geen heil.
6 Vraagt toch, ziet, of een man baart; waarom zie Ik
iedere man met zijn handen aan zijn heupen als
een barende en heeft elk gelaat een lijkkleur
gekregen?
7 Wee, want groot is die dag, zonder weerga; een
tijd van benauwdheid is het voor Jakob; maar
daaruit zal hij gered worden.
8 Op die dag zal het gebeuren, luidt het woord van
de Here der heerscharen, dat Ik het juk van hun
hals zal verbreken en hun banden zal verscheuren;
vreemden zullen hen niet meer knechten,
9 Maar zij zullen de Here, hun God, dienen en
David, hun koning, die Ik hun verwekken zal.

10 Gij dan, vrees niet, mijn knecht Jakob, luidt het
woord des Heren, en wees niet verschrikt, Israel,
want zie, Ik verlos u uit verre streken, uw nakroost
uit het land hunner gevangenschap; Jakob zal
terugkeren en rustig en veilig zijn, door niemand
opgeschrikt.
11 Want Ik ben met u, luidt het woord des Heren, om
u te verlossen; want Ik zal met alle volken waaron-
der Ik u verstrooid heb, voorgoed afrekenen, maar
met u zal Ik niet voorgoed afrekenen, doch naar
recht u tuchtigen, al zal Ik u zeker niet vrij laten
uitgaan.
12 Want zo zegt de Here: Dodelijk is uw breuk, onge-
neeslijk uw wond;
13 Niemand is er, die het voor u opneemt; voor een
gezwel zijn er nog geneesmiddelen, voor u is er
geen genezing.
14 Al uw minnaars hebben u vergeten, zij vragen naar
u niet. Want Ik heb u geslagen, zoals een vijand
slaat, zoals een meedogenloze tuchtigt, om de
grootte van uw ongerechtigheid, omdat uw zon-
den geweldig zijn.
15 Wat schreeuwt gij om uw breuk, omdat uw pijn
dodelijk is? Om de grootte van uw ongerechtig-
heid, omdat uw zonden geweldig zijn, heb Ik u dit
aangedaan.
16 Daarom zullen allen die u verslinden, verslonden
worden, al uw vijanden tezamen in gevangenschap
gaan, uw plunderaars ter plundering worden en
zal Ik al uw berovers ten roof overgeven.

17 Want Ik zal u genezing schenken, u van uw won-
den genezen, luidt het woord des Heren, omdat
men u, Sion, de verstotene noemt, degene naar
wie niemand vraagt.
18 Zo zegt de Here: Zie, Ik breng een keer in het lot
van de tenten van Jakob en over zijn woningen zal
Ik Mij ontfermen: de stad zal op haar puinheuvel
herbouwd worden en de burcht op zijn rechte
plaats tronen.
19 Dan zal het loflied uit hun midden opstijgen,
vreugdegedruis; Ik zal hen vermeerderen en zij zul-
len niet verminderen; Ik zal hen tot eer brengen
en zij zullen niet veracht zijn.
20 Zijn zonen zullen zijn als eertijds, zijn vergadering
zal bestendig voor Mij zijn en aan al zijn verdruk-
kers zal Ik bezoeking doen.
21 Zijn vorst zal uit hem voortkomen, zijn heerser uit
zijn midden opstaan, en hem zal Ik doen naderen,
dat hij tot Mij genake; want wie zou zijn hart ten
borgtocht kunnen geven om tot Mij te genaken?
luidt het woord des Heren.
22 Dan zult gij Mij tot een volk zijn en zal Ik u tot
een God zijn.
23 Zie, een stormwind des Heren, gramschap vaart
uit, een [alles] meesleurende storm! Op het hoofd
der goddelozen zal hij neerkomen.
24 De brandende toorn des Heren zal zich niet afwen-
den, totdat Hij de plannen van zijn hart volvoerd
en verwerkelijkt heeft; in het laatst der dagen zult
gij dat inzien.

Jeremia 31

1 Te dien tijde, luidt het woord des Heren, zal Ik
voor alle geslachten van Israel tot een God zijn en
zullen zij Mij tot een volk zijn.
2 Zo zegt de Here: Het volk der ontkomenen aan het
zwaard vond genade in de woestijn, Israel, op weg
naar zijn rust.
3 Van verre is de Here mij verschenen: Ja, Ik heb u
liefgehad met eeuwige liefde, daarom heb Ik u
getrokken in goedertierenheid.
4 Weder opbouwen zal Ik u, zodat gij gebouwd
wordt, jonkvrouw Israels. Opnieuw zult gij u tooi-
en met tamboerijnen en uittrekken in vrolijke rei-
dans;
5 Gij zult weer wijngaarden planten op de bergen
van Samaria, en wie ze planten, zullen ook de
vrucht genieten.
6 Want de dag is daar, dat de wachters roepen op
het gebergte van Efraim: Komt, laat ons opgaan
naar Sion, tot de Here, onze God!
7 Want zo zegt de Here: Jubelt van vreugd over
Jakob, juicht om het hoofd der volkeren, verkon-
digt, looft en zegt: de Here heeft zijn volk verlost,
het overblijfsel van Israel.
8 Zie, Ik breng hen uit het land van het noorden en
verzamel hen van de einden der aarde; onder hen
blinden en lammen, zwangeren en barenden teza-
men; in een grote schare zullen zij hierheen terug-
keren.

9 Onder geween zullen zij komen en onder smeking
zal Ik hen leiden; Ik zal hen voeren naar waterbe-
ken op een effen weg, waarop zij niet struikelen.
Want Ik ben Israel tot een vader, en Efraim, die is
mijn eerstgeborene.
10 Hoort het woord des Heren, o volken, verkondigt
het in verre kustlanden en zegt: Hij, die Israel vers-
trooide, zal het verzamelen en het behoeden als
een herder zijn kudde.
11 Want de Here maakt Jakob vrij en verlost hem uit
de macht van wie sterker is dan hij.
12 Zo komen zij jubelend op de hoogte van Sion en
stromen toe naar het goede des Heren, naar
koren, most en olie, naar schapen en runderen;
hun ziel zal zijn als een besproeide hof, zij zullen
nooit meer versmachten.
13 Dan verheugt zich het meisje in de reidans, jonge-
lingen en grijsaards tezamen. Ik verander hun
rouw in vreugde. Ik troost en verblijd hen na hun
smart.
14 Ik laaf de ziel der priesters met het vette en mijn
volk wordt met het goede van Mij verzadigd, luidt
het woord des Heren.
15 Zo zegt de Here: Hoor, te Rama klinkt een klacht,
bitter geween: Rachel weent om haar kinderen, zij
weigert zich te laten troosten over haar kinderen,
omdat er geen meer is.

16 Zo zegt de Here: Weerhoud uw stem van wenen,
uw ogen van tranen; want er is loon voor uw
arbeid, luidt het woord des Heren, zij zullen terug-
keren uit het land van de vijand.
17 Ja, er is hoop voor uw toekomst, luidt het woord
des Heren, de kinderen zullen naar hun gebied
terugkeren.
18 Ik heb werkelijk Efraim horen klagen: Gij hebt mij
getuchtigd, als een ongetemd kalf werd ik getuch-
tigd; bekeer mij, dan zal ik mij bekeren, want Gij,
Here, zijt mijn God.
19 Want nadat ik tot inkeer ben gekomen, heb ik
berouw gekregen; nadat ik tot inzicht gekomen
ben, heb ik mij op de heup geslagen; ik ben
beschaamd, ja, ook te schande geworden, want ik
heb de smaad van mijn jeugd gedragen.
20 Is Efraim Mij een lievelingszoon, een troetelkind,
dat Ik, zo vaak als Ik van hem spreek, gedurig
weder aan hem denken moet? Daarom is mijn bin-
nenste over hem ontroerd, Ik zal Mij zeker over
hem ontfermen, luidt het woord des Heren.
21 Richt u merkstenen op, zet u wegwijzers neer, zet
uw hart op de heerbaan, de weg die gij gaat; keer
terug, jonkvrouw Israels, keer terug naar uw ste-
den hier!
22 Hoelang zult gij aarzelen, o afkerige dochter?
Want de Here schept iets nieuws op aarde: de
vrouw zal de man omvangen.

23 Zo zegt de Here der heerscharen, de God van
Israel: Wederom zal men dit woord zeggen in het
land van Juda en in zijn steden, wanneer Ik een
keer heb gebracht in hun lot: De Here zegene u,
rechtvaardige woonstede, heilige berg!
24 Daar zal Juda wonen met al zijn steden tezamen,
landbouwers en die met de kudde uittrekken;
25 Want Ik verkwik de vermoeide ziel, elke versmach-
tende ziel verzadig Ik.
26 Hierbij ontwaakte ik en zag op; mijn slaap was zo
zoet.
27 Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren,
dat Ik het huis van Israel en het huis van Juda
bezaai met zaad van mensen en zaad van dieren;
28 En het zal gebeuren, zoals Ik wakker ben geweest
om hen uit te rukken en af te breken, te verwoes-
ten en te verdelgen en rampen over hen te bren-
gen, zo zal Ik wakker zijn om hen te bouwen en te
planten, luidt het woord des Heren.
29 In die dagen zal men niet meer zeggen: De vaders
hebben onrijpe druiven gegeten en de tanden der
kinderen zijn slee geworden.
30 Maar ieder zal om zijn eigen ongerechtigheid ster-
ven; ieder die onrijpe druiven eet, diens tanden
zullen slee worden.
31 Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren,
dat Ik met het huis van Israel en het huis van Juda
een nieuw verbond sluiten zal.

32 Niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaderen
gesloten heb ten dage dat Ik hen bij de hand nam,
om hen uit het land Egypte te leiden: mijn ver-
bond, dat zij verbroken hebben, hoewel Ik heer
over hen ben, luidt het woord des Heren.
33 Maar dit is het verbond, dat Ik met het huis van
Israel sluiten zal na deze dagen, luidt het woord
des Heren: Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen
en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een
God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.
34 Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en
een ieder zijn broeder leren: Kent de Here: want
zij allen zullen Mij kennen, van de kleinste tot de
grootste onder hen, luidt het woord des Heren,
want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun
zonde niet meer gedenken.
35 Zo zegt de Here, die de zon overdag tot een licht
geeft, die de maan en de sterren verordent tot een
licht des nachts, die de zee opzweept, dat haar
golven bruisen, wiens naam is Here der heerscha-
ren:
36 Als deze verordeningen voor mijn ogen zullen
wankelen, luidt het woord des Heren, dan zal ook
het nageslacht van Israel ophouden al de dagen
een volk te zijn voor mijn ogen.
37 Zo zegt de Here: Als de hemel boven te meten is
en de fundamenten der aarde beneden na te speu-
ren zijn, dan zal Ik heel het nageslacht van Israel
verwerpen om al hetgeen zij gedaan hebben, luidt
het woord des Heren.

38 Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren,
dat de stad voor de Here opgebouwd wordt, van
de Chananeltoren af tot aan de Hoekpoort;
39 Dan gaat het meetsnoer verder rechtuit tot aan de
heuvel Gareb en wendt zich naar Goa;
40 En het gehele lijkendal met de as, en al de velden
tot aan de beek Kidron, tot aan de hoek van de
Paardenpoort oostwaarts, zal de Here heilig zijn; er
zal niet weer vernield en verwoest worden in eeu-
wigheid.

Jeremia 32

1 Het woord, dat van de Here tot Jeremia kwam in
het tiende jaar van Sedekia, de koning van Juda;
dit jaar was het achttiende jaar van Nebukadressar.
2 Toen lag het leger van de koning van Babel om
Jeruzalem, en de profeet Jeremia was opgesloten
in de gevangenhof, die aan het paleis van de
koning van Juda verbonden was,
3 Waar Sedekia, de koning van Juda, hem opgeslo-
ten had onder de beschuldiging: Waarom profe-
teert gij: zo zegt de Here: zie, Ik geef deze stad in
de macht van de koning van Babel, zodat hij haar
innemen zal,
4 En Sedekia, de koning van Juda, zal aan de macht
der Chaldeeen niet ontkomen, maar hij zal zeker in
de macht van de koning van Babel worden overge-
leverd, hij zal van mond tot mond met hem spre-
ken en van aangezicht tot aangezicht hem zien;
5 Die zal Sedekia naar Babel voeren en daar zal hij
blijven, totdat Ik naar hem omzie, luidt het woord
des Heren; wanneer gij tegen de Chaldeeen strijdt,
zult gij niet voorspoedig zijn.
6 Jeremia dan zeide: Het woord des Heren kwam tot
mij:
7 Zie, Chanamel, de zoon van uw oom Sallum, komt
tot u met het voorstel: Koop gij mijn akker die in
Anatot ligt, want gij hebt het recht van lossing tot
de koop.

8 En Chanamel, de zoon van mijn oom, kwam naar
het woord des Heren tot mij in de gevangenhof en
zeide tot mij: Koop toch mijn akker die in Anatot,
in het gebied van Benjamin ligt, want gij hebt het
recht van bezit en gij hebt de lossing, koop gij
hem. Toen wist ik, dat dit het woord des Heren
was.
9 Dus kocht ik van Chanamel, de zoon van mijn
oom, de akker die in Anatot ligt, en ik wilde hem
het geld, zeventien zilveren sikkelen, afwegen.
10 Dus schreef ik een koopbrief, zette mijn zegel
erop, liet die door getuigen bekrachtigen en woog
het geld op een weegschaal af.
11 Daarna nam ik de koopbrief, zowel die, die verze-
geld was naar het voorschrift en de wettelijke
bepalingen, als de open brief,
12 En gaf de koopbrief aan Baruch, de zoon van
Neria, de zoon van Machseja, in tegenwoordigheid
van Chanamel, de zoon van mijn oom, de getui-
gen die de koopbrief ondertekend hadden, en al
de Judeeers die zich in de gevangenhof bevonden.
13 Toen gaf ik Baruch in hun tegenwoordigheid deze
opdracht:
14 Zo zegt de Here der heerscharen, de God van
Israel: Neem deze brieven, deze koopbrief, zowel
de verzegelde als deze open brief, en leg ze in een
aarden vat, opdat zij lange tijd bewaard blijven;

15 Want zo zegt de Here der heerscharen, de God
van Israel: Er zullen weer huizen, akkers en wijn-
gaarden gekocht worden in dit land.
16 Toen bad ik tot de Here, nadat ik de koopbrief aan
Baruch, de zoon van Neria, gegeven had:
17 Ach, Here Here, zie, Gij hebt de hemel en de aarde
gemaakt door uw grote kracht en uw uitgestrekte
arm; niets zou te wonderlijk zijn voor U,
18 Die aan duizenden goedertierenheid bewijst en de
ongerechtigheid der vaderen in de boezem van
hun kinderen na hen vergeldt, o grote, sterke God,
wiens naam is Here der heerscharen,
19 Groot van raad en machtig van daad, wiens ogen
open zijn over alle wegen der mensenkinderen om
aan een ieder te geven naar zijn wegen en naar de
vrucht zijner handelingen;
20 Die tekenen en wonderen gedaan hebt in het land
Egypte tot op deze dag, zowel in Israel als onder
de mensen, en Uzelf een naam hebt gemaakt,
gelijk heden blijkt;
21 Die uw volk Israel uit het land Egypte geleid hebt
door tekenen en wonderen met een sterke hand,
een uitgestrekte arm en grote verschrikking;
22 En hun dit land gegeven hebt, waarvan Gij aan
hun vaderen gezworen hadt het hun te zullen
geven, een land, overvloeiende van melk en honig;

23 Maar toen zij gekomen waren en het in bezit
genomen hadden, hoorden zij niet naar uw stem
en wandelden niet naar uw wet; zij deden niets
van alles wat Gij hun geboden hadt te doen; daar-
om hebt Gij al deze rampspoed over hen gebracht.
24 Zie, de wallen zijn tot aan de stad gekomen om
die in te nemen, en de stad is gegeven in de
macht van de Chaldeeen die tegen haar strijden,
door het zwaard, de honger en de pest; ja, wat Gij
gesproken hebt, is geschied; en zie, Gij aan-
schouwt het.
25 Toch hebt Gij zelf tot mij gezegd, Here Here: Koop
u de akker voor de prijs en laat het door getuigen
bekrachtigen, terwijl de stad in de macht der
Chaldeeen is gegeven!
26 Toen kwam het woord des Heren tot Jeremia:
27 Zie, Ik, de Here, ben de God van al wat leeft; zou
voor Mij iets te wonderlijk zijn?
28 Daarom zegt de Here aldus: Zie, Ik geef deze stad
wel in de macht van de Chaldeeen en van
Nebukadressar, de koning van Babel, die haar
innemen zal;
29 En de Chaldeeen die tegen deze stad strijden, zul-
len komen, deze stad in vlam zetten en haar ver-
branden, met de huizen, op welker daken men
voor de Baal offers ontstoken en plengoffers aan
andere goden gebracht heeft, waarmee men Mij
heeft gekrenkt.

30 Want de Israelieten en de Judeeers deden van jongs af voortdurend enkel wat kwaad is in mijn ogen; de Israelieten krenkten Mij immers voortdurend met het werk hunner handen, luidt het woord des Heren.
31 Want deze stad heeft mijn toorn en mijn gramschap opgewekt sedert de dag dat men haar bouwde, tot op heden, zodat Ik haar moet wegdoen uit mijn ogen
32 Om al de boosheid die de Israelieten en de Judeeers bedreven hebben en waarmee zij Mij gekrenkt hebben; zij, hun koningen, hun vorsten, hun priesters en hun profeten, zowel de mannen van Juda als de inwoners van Jeruzalem;
33 Zij keerden mij de nek toe in plaats van het aangezicht; hoewel Ik hen leerde, vroeg en laat, luisterden zij niet en lieten zich niet gezeggen.
34 Maar zij zetten hun gruwelen in het huis waarover mijn naam is uitgeroepen, om dat te verontreinigen,
35 En zij bouwden de hoogten van de Baal, die zich in het dal Ben-hinnom bevinden, om hun zonen en dochters aan de Moloch te wijden, wat Ik hun niet geboden had en wat bij Mij niet opgekomen was, het bedrijven van deze gruwel om Juda te doen zondigen.

36 Maar nu, zo zegt de Here, de God van Israel, van
deze stad, waarvan gij zegt: Zij is in de macht van
de koning van Babel gegeven door het zwaard, de
honger en de pest:
37 Zie, Ik verzamel hen uit al de landen, waarheen Ik
hen in mijn toorn en gramschap en grote verbol-
genheid zal verdreven hebben, en Ik zal hen naar
deze plaats terugbrengen en hen veilig doen
wonen;
38 Zij zullen Mij tot een volk zijn en Ik zal hun tot
een God zijn;
39 Ik zal hun een hart en een weg geven, zodat zij
Mij vrezen al de dagen, hun en hun kinderen na
hen ten goede;
40 Ja, Ik zal een eeuwig verbond met hen sluiten, dat
Ik Mij niet van achter hen afwenden zal en dat Ik
hun wel zal doen, en mijn vrees zal Ik in hun hart
leggen, zodat zij niet van Mij afwijken;
41 Ik zal Mij over hen verblijden en hun weldoen en
Ik zal hen voorgoed in dit land planten met heel
mijn hart en heel mijn ziel.
42 Want zo zegt de Here: Zoals Ik al deze zware
rampspoed over dit volk gebracht heb, zo breng Ik
over hen al het heil, dat Ik over hen verkondig.
43 Er zullen akkers gekocht worden in dit land, waar-
van gij zegt: Een wildernis is het, zonder mens en
dier, het is in de macht der Chaldeeen gegeven;

44 Akkers zal men voor geld kopen en koopbrieven schrijven, deze verzegelen en door getuigen doen bekrachtigen in het land van Benjamin, in de omstreken van Jeruzalem, in de steden van Juda, van het Gebergte, van de Laagte en van het Zuiderland; want Ik zal in hun lot een keer brengen, luidt het woord des Heren.

Jeremia 33

1 Toen kwam het woord des Heren ten tweeden
male tot Jeremia, terwijl hij nog in de gevangenhof
opgesloten was:
2 Zo zegt de Here, die dat doet, de Here, die dat
formeert, om het in vervulling te doen gaan, wiens
naam Here is:
3 Roep tot Mij en Ik zal u antwoorden en u grote,
ondoorgrondelijke dingen verkondigen, waarvan
gij niet weet.
4 Want, zo zegt de Here, de God van Israel, aan-
gaande de huizen dezer stad en de huizen van de
koningen van Juda, die afgebroken zijn voor de
wallen en voor het zwaard;
5 Men komt om de Chaldeeen te bestrijden, om ze
te vullen met de lijken der mensen die Ik in mijn
toorn en mijn gramschap verslagen heb, en om al
wier boosheid Ik mijn aangezicht voor deze stad
verborgen heb:
6 Zie, Ik zal haar genezing schenken en herstel, Ik
zal hen genezen en hun een schat van bestendige
vrede ontsluiten;
7 Ja, Ik zal een keer brengen in het lot van Juda en
Israel en hen opbouwen als weleer;
8 Ik zal hen reinigen van al hun ongerechtigheid,
waardoor zij tegenover Mij gezondigd hebben, en
Ik zal hun vergeven al hun ongerechtigheden,
waardoor zij tegenover Mij gezondigd hebben en
van Mij afvallig geworden zijn.

9 Dan zal zij Mij tot een blijde naam worden, tot lof
en eer bij alle volkeren der aarde, die van al het
goede dat Ik aan hen doe, horen zullen; ja, zij zul-
len zich verbazen en verwonderen over al het
goede en al het heil, dat Ik aan haar doe.
10 Zo zegt de Here: In deze plaats, waarvan gij zegt:
Zij is verwoest, mens noch dier is er, in de steden
van Juda en op de straten van Jeruzalem die woest
liggen, zonder mensen, zonder inwoners en zon-
der dieren, zal weer gehoord worden de stem der
vreugde
11 En de stem der vrolijkheid, de stem van de brui-
degom en de stem der bruid, de stem van hen die
zeggen: Looft de Here der heerscharen, want de
Here is goed, want zijn goedertierenheid is tot in
eeuwigheid! terwijl zij lofoffers in het huis des
Heren brengen; want Ik zal in het lot van het land
een keer brengen, zodat het wordt als tevoren,
zegt de Here.
12 Zo zegt de Here der heerscharen: In dit gebied,
dat verwoest ligt, zodat er mens noch dier is, en in
al zijn steden zal weer een weide zijn voor de her-
ders die de schapen doen legeren;

13 In de steden van het Gebergte, van de Laagte en
van het Zuiderland, in het land van Benjamin, in
de omstreken van Jeruzalem en in de steden van
Juda zullen de schapen weer onder de hand van
de teller doorgaan, zegt de Here.
14 Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren,
dat Ik het goede woord in vervulling zal doen
gaan, dat Ik over het huis van Israel en het huis
van Juda gesproken heb.
15 In die dagen en te dien tijde zal Ik aan David een
Spruit der gerechtigheid doen ontspruiten, die
naar recht en gerechtigheid in het land zal hande-
len.
16 In die dagen zal Juda verlost worden en Jeruzalem
veilig wonen, en zo zal men het noemen: De Here
onze gerechtigheid.
17 Want zo zegt de Here: Nimmer zal het David ont-
breken aan een man, die op de troon van het huis
Israels gezeten is;
18 En de levitische priesters zal het nimmer ontbreken
voor mijn aangezicht aan een man die brandoffers
offert, spijsoffers ontsteekt en slachtoffers brengt
al de dagen.
19 Het woord des Heren kwam tot Jeremia:
20 Zo zegt de Here: Indien gij mijn verbond aangaan-
de de dag en de nacht kunt verbreken, zodat er
geen dag en nacht meer zou zijn op hun tijd,

21 Dan zal ook mijn verbond met mijn knecht David
verbroken worden, dat hij geen zoon meer hebben
zal, die koning is op zijn troon, en met de
Levieten, de priesters, mijn dienaren.
22 Zoals het heer des hemels niet geteld en het zand
der zee niet gemeten kan worden, zo talrijk zal Ik
maken het nageslacht van mijn knecht David, en
de Levieten, die Mij dienen.
23 Het woord des Heren kwam tot Jeremia:
24 Hebt gij niet gemerkt, wat dit volk spreekt: De
twee geslachten, die de Here verkoren heeft, heeft
Hij verworpen? En mijn volk verachten zij, alsof
het in hun ogen geen volk meer is.
25 Zo zegt de Here: Indien Ik mijn verbond aangaan-
de de dag en de nacht, de verordeningen van
hemel en aarde, niet heb vastgesteld,
26 Dan zal Ik ook het nakroost van Jakob en mijn
knecht David verwerpen, dat Ik uit zijn nazaten
geen heersers neem over het nageslacht van
Abraham, Isaak en Jakob, want Ik zal een keer
brengen in hun lot en Mij over hen ontfermen.

Jeremia 34

1 Het woord, dat van de Here tot Jeremia kwam, terwijl Nebukadressar, de koning van Babel, en zijn gehele leger en alle koninkrijken der aarde, waarover hij regeerde, en alle volken strijd voerden tegen Jerze stad in de macht van de koning van Babel, die haar met vuur zal verbranden;
2 Zo zegt de Here, de God van Israel: Ga heen en spreek tot Sedekia, de koning van Juda, en zeg tot hem: Zo zegt de Here: zie, Ik geef deze stad in de macht van de koning van Babel, die haar met vuur zal verbranden
3 Gij zult niet ontkomen aan zijn macht, maar voorzeker gegrepen en in zijn macht gegeven worden; van aangezicht tot aangezicht zult gij de koning van Babel zien, van mond tot mond zal hij met u spreken en gij zult in Babel komen.
4 Maar hoor het woord des Heren, o Sedekia, koning van Juda! Zo zegt de Here aangaande u: Gij zult niet door het zwaard sterven;
5 In vrede zult gij sterven, en zoals men ter ere van uw vaderen, de vroegere koningen, die voor u geweest zijn, een vuur ontstoken heeft, zo zal men dat ook voor u doen en over u klagen: Ach heer! Want Ik heb het woord gesproken luidt het woord des Heren.
6 Toen sprak de profeet Jeremia al deze woorden tot Sedekia, de koning van Juda, in Jeruzalem,

7 Terwijl het leger van de koning van Babel strijd
voerde tegen Jeruzalem en de steden van Juda, die
alleen nog overgebleven waren, Lakis en Azeka,
want deze waren de steden van Juda, die als ver-
sterkte steden nog overgebleven waren.
8 Het woord, dat van de Here tot Jeremia kwam,
nadat koning Sedekia met al het volk dat zich in
Jeruzalem bevond, een verbintenis gesloten had
om voor hen een vrijlating af te kondigen,
9 Zodat ieder zijn slaaf of slavin, een Hebreeer of
een Hebreeuwse, vrij zou laten gaan, opdat nie-
mand een Judeeer, zijn broeder, in slavernij zou
houden.
10 Toen hadden alle vorsten en het gehele volk, die
de verbintenis hadden aangegaan, erin toege-
stemd, dat zij ieder zijn slaaf of slavin vrij zouden
laten gaan, om hen niet langer in slavernij te hou-
den; zij hadden erin toegestemd en hadden hen
laten gaan.
11 Maar later waren zij erop teruggekomen en had-
den zij de slaven en slavinnen die zij vrij hadden
laten gaan, teruggehaald en hen als slaven en sla-
vinnen aan zich ondergeschikt gemaakt.
12 Nu kwam het woord des Heren tot Jeremia:
13 Zo zegt de Here, de God van Israel: Ik heb een
verbintenis gesloten met uw vaderen ten dage dat
Ik hen uit het land Egypte, het diensthuis, leidde,
van deze inhoud:

14 Na verloop van zeven jaren zult gij een ieder zijn broeder, een Hebreeer, die zich aan u verkocht heeft, vrij laten gaan; als hij u zes jaar gediend heeft, zult gij hem vrij van u laten gaan. Maar uw vaderen gaven Mij geen gehoor en neigden hun oor niet.

15 Gij nu hadt u heden bekeerd en gedaan wat recht is in mijn ogen door een ieder voor zijn naaste een vrijlating af te kondigen, en gij hadt voor mijn aangezicht een verbintenis gesloten in het huis waarover mijn naam is uitgeroepen.

16 Maar gij zijt weder omgekeerd en hebt mijn naam ontheiligd, doordat gij een ieder zijn slaaf en slavin, die gij naar hun verlangen vrij hadt laten gaan hebt teruggehaald en hen als slaven en slavinnen aan u ondergeschikt hebt gemaakt.

17 Daarom zegt de Here aldus: Gij hebt niet naar Mij gehoord om een vrijlating af te kondigen, een ieder voor zijn broeder en een ieder voor zijn naaste. Zie, Ik kondig voor u een vrijlating af, luidt het woord des Heren, aan het zwaard, de pest en de honger, en Ik zal u tot een schrikbeeld maken voor alle koninkrijken der aarde.

18 Ik zal de mannen die mijn verbond hebben overtreden, die de bepalingen van de verbintenis welke zij voor mijn aangezicht gesloten hadden, niet hebben gestand gedaan, maken als het kalf dat zij in tweeen deelden en tussen welks stukken zij doorgingen,

19 De vorsten van Juda en de vorsten van Jeruzalem, de hovelingen en de priesters en het gehele volk des lands, die tussen de stukken van het kalf zijn doorgegaan;
20 Ik zal hen overgeven in de macht van hun vijanden en van wie hen naar het leven staan, zodat hun lijken tot voedsel zullen strekken voor het gevogelte des hemels en het gedierte der aarde.
21 Ook Sedekia, de koning van Juda, en zijn vorsten zal Ik overgeven in de macht van hun vijanden en van wie hen naar het leven staan, in de macht van het leger van de koning van Babel, dat van u weggetrokken is.
22 Zie, Ik geef bevel, luidt het woord des Heren, en Ik breng hen naar deze stad terug, dat zij tegen haar strijden, haar innemen en haar met vuur verbranden; en de steden van Juda maak Ik tot een wildernis, waar niemand woont.

Jeremia 35

1 Het woord, dat van de Here tot Jeremia kwam ten tijde van Jojakim, de zoon van Josia, de koning van Juda:

2 Ga naar het huis der Rekabieten en spreek met hen, breng hen naar het huis des Heren in een van de vertrekken, en geef hun wijn te drinken.

3 Toen nam ik Jaazanja, de zoon van Jirmeja, de zoon van Chabassinja, met zijn broeders en al zijn zonen: het gehele huis der Rekabieten,

4 En ik bracht hen naar het huis des Heren in het vertrek van de zonen van Chanan, de zoon van Jigdaljahu, de man Gods, dat naast het vertrek der vorsten ligt, boven dat van Maaseja, de zoon van Sallum, de dorpelwachter;

5 En ik zette de leden van het huis der Rekabieten kannen vol wijn en bekers voor en zeide tot hen: Drinkt wijn!

6 Maar zij zeiden: Wij drinken geen wijn; want onze vader Jonadab, de zoon van Rekab, heeft ons geboden: Nimmer zult gij of uw kinderen wijn drinken;

7 Ook zult gij geen huis bouwen, geen zaad zaaien en geen wijngaard aanleggen of in bezit hebben, maar gij zult uw leven lang in tenten wonen, opdat gij lang leeft in het land waar gij als vreemdeling vertoeft.

8 En wij hebben onze vader Jonadab, de zoon van
Rekab, gehoor gegeven in alles wat hij ons gebo-
den heeft, zodat wij ons leven lang geen wijn drin-
ken, wijzelf, onze vrouwen, onze zonen en onze
dochters,
9 En geen huizen bouwen om in te wonen, en geen
wijngaard, akker of bouwland bezitten,
10 Maar wij wonen in tenten en houden ons gehoor-
zaam aan alles wat onze vader Jonadab ons gebo-
den heeft.
11 Maar toen Nebukadressar, de koning van Babel,
tegen het land optrok, hebben wij gezegd: Komt,
laat ons naar Jeruzalem gaan, vanwege het leger
van de Chaldeeen en dat van de Arameeers. Zo
wonen wij in Jeruzalem.
12 Toen kwam het woord des Heren tot Jeremia:
13 Zo zegt de Here der heerscharen, de God van
Israel: Ga, en zeg tot de mannen van Juda en de
inwoners van Jeruzalem: Wilt gij hieruit geen
lering trekken om aan mijn woorden gehoor te
geven? luidt het woord des Heren.
14 Het gebod dat Jonadab, de zoon van Rekab, aan
zijn zonen heeft opgelegd, om geen wijn te drin-
ken, wordt gehouden; want tot op de huidige dag
hebben zij geen wijn gedronken, omdat zij gehoor
hebben gegeven aan het gebod van hun vader. En
Ik heb tot u gesproken, vroeg en laat, maar gij
hebt Mij geen gehoor gegeven.

15 Ik zond al mijn knechten, de profeten, tot u, vroeg
en laat, met de boodschap: Bekeert u toch, een
ieder van zijn boze weg, betert uw daden en loopt
geen andere goden achterna om die te dienen,
dan zult gij blijven in het land dat Ik u en uw
vaderen gegeven heb; maar gij hebt uw oor niet
geneigd en Mij geen gehoor gegeven.
16 Ja, de zonen van Jonadab, de zoon van Rekab,
hebben het gebod dat hun vader hun opgelegd
had, gehouden, maar dit volk heeft Mij geen
gehoor gegeven.
17 Daarom zegt de Here, de God der heerscharen, de
God van Israel, aldus: Zie, Ik breng over Juda en
alle inwoners van Jeruzalem al de rampspoed
waarmede Ik hen gedreigd heb, omdat Ik tot hen
gesproken heb, zonder dat zij gehoor gaven, en Ik
tot hen geroepen heb, zonder dat zij antwoord-
den.
18 Maar tot het huis der Rekabieten zeide Jeremia: Zo
zegt de Here der heerscharen, de God van Israel:
Omdat gij aan het gebod van uw vader Jonadab
gehoor gegeven hebt en al zijn geboden gehou-
den en naar alles wat hij u gebood, gedaan hebt,
19 Daarom zegt de Here der heerscharen, de God van
Israel, aldus: Nimmer zal het Jonadab, de zoon van
Rekab, ontbreken aan een man, die voor mijn aan-
gezicht staat al de dagen.

Jeremia 36

1 In het vierde jaar van Jojakim, de zoon van Josia, de koning van Juda, kwam dit woord van de Here tot Jeremia:

2 Neem een boekrol en schrijf daarop al de woorden die Ik tot u over Israel, Juda en alle volken gesproken heb, sedert de dag dat Ik tot u gesproken heb, sedert de tijd van Josia tot op heden.

3 Misschien zal het huis van Juda luisteren naar al de rampspoed die Ik hun denk aan te doen, opdat zij zich bekeren, een ieder van zijn boze weg, en Ik hun ongerechtigheid en zonde vergeve.

4 Toen riep Jeremia Baruch, de zoon van Neria, en Baruch schreef uit Jeremia's mond al de woorden die de Here tot hem gesproken had, op een boekrol.

5 Daarop gaf Jeremia aan Baruch deze opdracht: Ik ben verhinderd, ik kan niet in het huis des Heren komen.

6 Ga gij dus en lees van de rol die gij uit mijn mond hebt opgetekend, de woorden des Heren voor ten aanhoren van het volk in het huis des Heren en op de vastendag; en ook ten aanhoren van alle Judeeers, die uit hun steden gekomen zijn, moet gij ze voorlezen.

7 Misschien zal zich hun smeekgebed uitstorten voor
het aangezicht des Heren en zullen zij zich beke-
ren, een ieder van zijn boze weg; want groot is de
toorn en de gramschap, waarmede de Here dit
volk gedreigd heeft.
8 Baruch, de zoon van Neria, handelde daarop
geheel, zoals de profeet Jeremia hem opgedragen
had, en hij las uit het boek de woorden des Heren
in het huis des Heren voor.
9 In het vijfde jaar van Jojakim, de zoon van Josia,
de koning van Juda, in de negende maand, had
men een vasten voor de Here afgekondigd; al het
volk in Jeruzalem en al het volk dat uit de steden
van Juda in Jeruzalem gekomen was.
10 Toen las Baruch uit het boek de woorden van
Jeremia voor, in het huis des Heren, in het vertrek
van Gemarja, de zoon van de schrijver Safan, in de
bovenste voorhof bij de ingang van de nieuwe
poort van het huis des Heren, ten aanhoren van al
het volk.
11 Nu hoorde Michajehu, de zoon van Gemarja, de
zoon van Safan, al de woorden des Heren uit het
boek;
12 En hij daalde af naar het paleis des konings, naar
het vertrek van de schrijver; en zie, daar waren al
de vorsten gezeten: de schrijver Elisama, Delaja,
de zoon van Semaja, Elnatan, de zoon van Akbor,
Gemarja, de zoon van Safan, Sidkiahu, de zoon
van Chananja, en de overige vorsten.

13 En Michajehu deelde hun al de woorden mede, die hij gehoord had, toen Baruch uit het boek las ten aanhoren van het volk.

14 Daarop zonden al de vorsten Jehudi, de zoon van Netanja, de zoon van Selemja, de zoon van Kusi, naar Baruch met de boodschap: De rol, waaruit gij ten aanhoren van het volk hebt voorgelezen, neem die mee en kom hier. Toen nam Baruch, de zoon van Neria, de rol mee en kwam tot hen.

15 Toen zeiden zij tot hem: Neem plaats en lees ze ons voor. En Baruch las hun voor.

16 Toen zij al de woorden gehoord hadden, uitten zij onder elkander hun vrees en zeiden: Stellig moeten wij al deze woorden aan de koning overbrengen.

17 En zij vroegen Baruch: Vertel ons toch, hoe hebt gij al deze woorden opgeschreven?

18 Toen zeide Baruch tot hen: Hij zeide mij mondeling al deze woorden, terwijl ik ze met inkt in het boek schreef.

19 Daarop zeiden de vorsten tot Baruch: Ga heen, verberg u, gij en Jeremia, en laat niemand weten, waar gij zijt.

20 Toen gingen zij naar de koning in de hof, nadat zij de rol hadden weggelegd in het vertrek van de schrijver Elisama, en zij verhaalden al deze woorden ten aanhoren van de koning.

21 De koning zond daarop Jehudi om de rol te halen,
en deze haalde haar uit het vertrek van de schrij-
ver Elisama. En Jehudi las haar voor ten aanhoren
van de koning en van al de vorsten, die rondom
de koning stonden.
22 De koning nu was gezeten in het winterpaleis, in
de negende maand, met het vuurbekken branden-
de voor zich.
23 Telkens als Jehudi drie of vier kolommen gelezen
had, sneed de koning ze met een schrijversmes af
en wierp ze in het vuur dat in het bekken was, tot-
dat de gehele rol verteerd was in het vuur dat in
het bekken was.
24 Zij verschrokken niet en scheurden hun klederen
niet, de koning noch een van zijn dienaren, die al
deze woorden hoorden;
25 Ofschoon zelfs Elnatan en Delaja en Gemarja er bij
de koning op aandrongen de rol niet te verbran-
den, luisterde hij niet naar hen.
26 Daarop gebood de koning de prins Jerachmeel en
Seraja, de zoon van Azriel, en Selemja, de zoon
van Abdeel, om de schrijver Baruch en de profeet
Jeremia gevangen te nemen; maar de Here hield
hen verborgen.
27 Toen kwam het woord des Heren tot Jeremia,
nadat de koning de rol met de woorden die
Baruch had opgetekend uit de mond van Jeremia,
verbrand had, aldus:

28 Neem weer een andere rol en schrijf daarop al de
vorige woorden die op de eerste rol stonden,
welke Jojakim, de koning van Juda, verbrand heeft;
29 En zeg aangaande Jojakim, de koning van Juda: Zo
zegt de Here: Gij hebt deze rol verbrand en
gezegd: Waarom hebt gij daarin geschreven: De
koning van Babel zal zeker komen en dit land ver-
woesten en er mens en dier uitroeien?
30 Daarom, zo zegt de Here aangaande Jojakim, de
koning van Juda: Hij zal niemand hebben, die op
de troon van David is gezeten, en zijn lijk zal neer-
geworpen liggen in de hitte overdag en in de
koude des nachts;
31 Ik zal aan hem, zijn nakomelingen en zijn dienaren
hun ongerechtigheid bezoeken, en Ik zal over hen
en de inwoners van Jeruzalem en de mannen van
Juda al de rampspoed brengen, waarvan Ik tot hen
gesproken heb, zonder dat zij gehoor hebben
gegeven.
32 Jeremia nam een andere rol en gaf die aan de
schrijver Baruch, de zoon van Neria, en deze
schreef daarop uit de mond van Jeremia al de
woorden uit het boek dat Jojakim, de koning van
Juda, in het vuur verbrand had; en nog vele derge-
lijke woorden werden daaraan toegevoegd.

Jeremia 37

1 Sedekia, de zoon van Josia, die Nebukadressar, de
koning van Babel, over het land Juda koning
gemaakt had, kwam aan de regering, in plaats van
Konjahu, de zoon van Jojakim.
2 En hij gaf geen gehoor, hij noch zijn dienaren,
noch het volk des lands, aan de woorden des
Heren, die Hij door de dienst van de profeet
Jeremia sprak.
3 Toen zond koning Sedekia Jehukal, de zoon van
Selemja, en de priester Sefanja, de zoon van
Maaseja, tot de profeet Jeremia met de vraag: Bid
toch voor ons tot de Here, onze God.
4 Jeremia ging toen nog vrij in en uit te midden van
het volk en men had hem nog niet in de gevange-
nis gezet.
5 Ook was het leger van Farao uit Egypte opgerukt,
en toen de Chaldeeen die Jeruzalem belegerden,
de tijding daarvan vernomen hadden, waren zij
van Jeruzalem weggetrokken.
6 Toen kwam het woord des Heren tot de profeet
Jeremia:
7 Zo zegt de Here, de God van Israel: Zo zult gij
zeggen tot de koning van Juda, die u tot Mij
gezonden heeft om Mij te vragen: zie, het leger
van Farao, dat uitgetrokken is om u te helpen,
keert naar zijn land, Egypte, terug;
8 En de Chaldeeen zullen terugkomen en tegen deze
stad strijden, haar innemen en met vuur verbran-
den.

9 Zo zegt de Here: Bedriegt uzelf niet met de
gedachte: De Chaldeeen trekken werkelijk van ons
weg; want zij trekken niet weg.
10 Ja, al zoudt gij het gehele leger der Chaldeeen die
tegen u oorlog voeren, verslaan, zodat er onder
hen slechts zwaargewonden overbleven, dan zou-
den die, een ieder in zijn tent, nog oprijzen en
deze stad met vuur verbranden.
11 Toen het leger der Chaldeeen van Jeruzalem was
opgebroken vanwege het leger van Farao,
12 Wilde Jeremia Jeruzalem verlaten, om naar het
land van Benjamin te gaan met het doel daar
onder het volk een erfdeel te aanvaarden.
13 Maar toen hij in de Benjaminpoort kwam, was
daar een bevelhebber van de wacht, Jiria
genaamd, de zoon van Selemja, de zoon van
Chananja, en die hield de profeet aan met de
woorden: Gij wilt naar de Chaldeeen overlopen!
14 Of Jeremia al zeide: Het is niet waar, ik wil niet
naar de Chaldeeen overlopen, Jiria luisterde niet
naar hem, greep hem en bracht hem naar de vor-
sten.
15 En de vorsten werden toornig op Jeremia, gaven
hem slagen en zetten hem in de gevangenis in het
huis van de schrijver Jonatan, want dat hadden zij
tot kerker ingericht.
16 Zo kwam Jeremia in het gevangenhuis, in de
gewelfde vertrekken; en Jeremia bleef daar lange
tijd.

17 Toen liet de koning Sedekia hem halen, en de
koning vroeg hem in zijn paleis in het geheim en
zeide: Is er een woord van de Here? En Jeremia
zeide: Ja; gij zult, zeide hij, in de macht van de
koning van Babel gegeven worden.
18 Verder zeide Jeremia tot koning Sedekia: Wat heb
ik tegen u of uw dienaren of dit volk misdaan, dat
gij mij in de gevangenis hebt gezet?
19 Waar zijn nu uw profeten, die u profeteerden: De
koning van Babel zal niet optrekken tegen u en
tegen dit land?
20 Nu dan, hoor toch, mijn heer de koning, laat mijn
bede toch bij u gehoor vinden, en laat mij niet
naar het huis van de schrijver Jonatan terugbren-
gen, opdat ik daar niet sterve.
21 Toen gaf koning Sedekia bevel en men zette
Jeremia in verzekerde bewaring in de gevangenhof
en men gaf hem een brood per dag uit de
Bakkersstraat, totdat al het brood in de stad op
was. En Jeremia bleef in de gevangenhof.

Jeremia 38

1 Toen hoorden Sefatja, de zoon van Mattan,
Gedalja, de zoon van Paschur, Jukal, de zoon van
Selemja, en Paschur, de zoon van Malkia, de woor-
den, die Jeremia tot het gehele volk bleef spreken:
2 Zo zegt de Here: Wie in deze stad blijft, zal ster-
ven door het zwaard, de honger of de pest, maar
wie eruit gaat naar de Chaldeeen, zal leven en zijn
ziel als buit hebben en in leven blijven.
3 Zo zegt de Here: Voorzeker zal deze stad in de
macht van het leger van de koning van Babel
gegeven worden en dat zal haar innemen.
4 Toen zeiden de vorsten tot de koning: Laat deze
man toch ter dood gebracht worden, want zo ont-
moedigt hij de krijgslieden die in deze stad zijn
overgebleven, en de gehele bevolking, door op
zulk een wijze tot hen te spreken, want deze man
zoekt niet het heil voor dit volk, maar het kwade.
5 Koning Sedekia zeide: Zie hij is in uw hand, want
de koning vermag niets tegen u.
6 Toen namen zij Jeremia en wierpen hem in de put
van prins Malkia, die in de gevangenhof was, en
zij lieten hem aan touwen zakken; in de put nu
was geen water, maar wel slijk; en Jeremia zonk in
het slijk.

7 Ebed-melek echter, de Ethiopier, een hoveling, die
in het paleis des konings was, hoorde, dat zij
Jeremia in de put hadden neergelaten (de koning
nu vertoefde in de Benjaminpoort)
8 En Ebed-melek ging uit het paleis des konings en
sprak tot de koning:
9 Mijn heer de koning, deze mannen hebben slecht
gehandeld in alles wat zij de profeet Jeremia heb-
ben aangedaan, dat zij hem in de put hebben
geworpen; hij zou toch op de plaats zelf wel ster-
ven van de honger, doordat er geen brood meer
in de stad is.
10 Toen gebood de koning Ebed-melek, de Ethiopier:
Neem vanhier drie mannen mee en trek de profeet
Jeremia uit de put, voordat hij sterft.
11 Toen nam Ebed-melek de mannen mee en ging in
het paleis des konings in de ruimte onder de voor-
raadkamer en nam vandaar lappen van afgedragen
en gescheurde klederen, die hij aan touwen naar
Jeremia in de put neerliet.
12 En Ebed-melek, de Ethiopier, zeide tot Jeremia:
Leg nu de lappen van de afgedragen klederen en
de lompen onder de oksels van uw armen, onder
de touwen. En Jeremia deed dit.
13 Toen trokken zij Jeremia aan de touwen op en
haalden hem uit de put. En Jeremia bleef in de
gevangenhof.

14 Toen liet koning Sedekia de profeet Jeremia bij
zich brengen bij de derde ingang, die zich aan het
huis des Heren bevindt; en de koning zeide tot
Jeremia: Ik wil u iets vragen, verberg mij niets.
15 Maar Jeremia zeide tot Sedekia: Wanneer ik u
bescheid geef, zult gij mij dan niet stellig doden?
En wanneer ik u raad geef, zult gij naar mij niet
luisteren.
16 Toen zwoer koning Sedekia Jeremia in het geheim:
Zo waar de Here leeft, die ons dit leven gegeven
heeft, ik zal u niet doden en ik zal u niet overge-
ven in de macht van deze mannen die u naar het
leven staan.
17 Toen zeide Jeremia tot Sedekia: Zo zegt de Here,
de God der heerscharen, de God van Israel: Indien
gij vrijwillig uitgaat tot de vorsten van de koning
van Babel, dan zult gij in leven blijven en zal deze
stad niet met vuur verbrand worden en zult gij
met uw huis in leven blijven.
18 Maar indien gij niet uitgaat tot de vorsten van de
koning van Babel, dan zal deze stad in de macht
der Chaldeeen gegeven worden en die zullen haar
met vuur verbranden en gij zelf zult aan hun
macht niet ontkomen.
19 Doch koning Sedekia zeide tot Jeremia: Ik ben
bevreesd voor de Judeeers die naar de Chaldeeen
zijn overgelopen, dat men mij in hun macht zal
overgeven en zij de spot met mij zullen drijven.

20 Daarop zeide Jeremia: Dat zal men niet doen; hoor
toch naar de stem des Heren in hetgeen ik tot u
spreek, dan zal het u wel gaan en zult gij in leven
blijven.
21 Maar indien gij weigert uit te gaan, dan is dit het
woord, dat de Here mij heeft doen zien:
22 Zie nu, al de vrouwen die in het paleis van de
koning van Juda zijn overgebleven, werden uitge-
leid tot de vorsten van de koning van Babel, ter-
wijl zij zeiden: Misleid en overweldigd hebben u
de lieden, met wie gij bevriend waart; zij deden
uw voeten zinken in de modder, zij weken terug!
23 Men zal dan al uw vrouwen en uw kinderen uitlei-
den tot de Chaldeeen en gij zelf zult aan hun
macht niet ontkomen, maar door de hand van de
koning van Babel zult gij gegrepen worden en
deze stad zal met vuur verbrand worden.
24 Toen zeide Sedekia tot Jeremia: Laat niemand
weten van dit onderhoud, opdat gij niet sterft.
25 Wanneer de vorsten zullen horen, dat ik met u
gesproken heb en bij u komen en tot u zeggen:
Deel ons toch mee, wat gij tot de koning hebt
gesproken, verberg het voor ons niet, anders zul-
len wij u doden, en wat heeft de koning tot u
gesproken? *f*
26 Dan moet gij tot hen zeggen: Ik legde mijn bede
voor de koning neder, dat hij mij niet naar het
huis van Jonatan zou laten terugbrengen om daar
te sterven.

27 Toen nu al de vorsten bij Jeremia kwamen en hem
ondervroegen, gaf hij hun bescheid overeenkom-
stig al deze woorden die de koning geboden had;
daarop lieten zij hem met rust, want de zaak was
niet ruchtbaar geworden.
28 En Jeremia bleef in de gevangenhof tot op de dag
dat Jeruzalem werd ingenomen, en hij was er nog,
toen Jeruzalem werd ingenomen.

Jeremia 39

1 In het negende jaar van Sedekia, de koning van
Juda, in de tiende maand, was Nebukadressar, de
koning van Babel, met zijn gehele leger naar
Jeruzalem gekomen om het te belegeren;
2 In het elfde jaar van Sedekia, in de vierde maand,
op de negende van de maand, werd een bres in de
stad geslagen;
3 Toen trokken al de vorsten van de koning van
Babel binnen en vatten post in de Middenpoort,
Nebusazban, de hofmaarschalk, Nergal-sareser, de
bewindvoerder, en al de overige vorsten van de
koning van Babel.
4 Toen Sedekia, de koning van Juda, en al de krijgs-
benden hen zagen, namen zij de vlucht en verlie-
ten de stad bij nacht in de richting van de konink-
lijke tuin, de poort tussen de beide muren door,
en zij trokken weg in de richting van de Vlakte.
5 Maar het leger der Chaldeeen zette hen na, en zij
achterhaalden Sedekia in de vlakten van Jericho;
zij namen hem gevangen en brachten hem naar
Nebukadressar, de koning van Babel, te Ribla in
het land van Hamat, en deze velde vonnis over
hem.
6 De koning van Babel bracht de zonen van Sedekia
voor diens ogen in Ribla ter dood; ook al de ede-
len van Juda bracht de koning van Babel ter dood;
7 En hij liet de ogen van Sedekia verblinden en boei-
de hem met twee koperen ketenen om hem naar
Babel te voeren.

8 En het koninklijk paleis en de huizen van het volk
verbrandden de Chaldeeen met vuur, en de muren
van Jeruzalem haalden zij neer.
9 De rest van het volk, die in de stad overgebleven
was, en de overlopers die naar hem overgelopen
waren, voerde Nebuzaradan, de bevelhebber van
de lijfwacht, in ballingschap naar Babel.
10 Maar de armen uit het volk, die niets bezaten, liet
Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijfwacht, in
het land van Juda achterblijven en hij gaf hun
wijngaarden en akkers te dien dage.
11 Nu had Nebukadressar, de koning van Babel, aan-
gaande Jeremia door middel van Nebuzaradan, de
bevelhebber van de lijfwacht, deze order gegeven:
12 Neem hem onder uw hoede en doe hem generlei
leed, maar handel met hem, zoals hij zelf tot u
spreken zal.
13 Dus zond Nebuzaradan, de bevelhebber van de
lijfwacht heen, met Nebusazban, de hofmaar-
schalk, Nergal-sareser, de bewindvoerder, en al de
bevelhebbers van de koning van Babel,
14 En zij lieten Jeremia uit de gevangenhof halen en
gaven hem over aan Gedalja, de zoon van
Achikam, de zoon van Safan, om hem in vrijheid te
stellen. Zo bleef hij te midden van het volk.

15 Nog was tot Jeremia het woord des Heren gekomen, terwijl hij in de gevangenhof opgesloten was:
16 Ga heen en zeg tot Ebed-melek, de Ethiopier: Zo zegt de Here der heerscharen, de God van Israel: Zie, Ik doe mijn woorden over deze stad in vervulling gaan ten kwade en niet ten goede, en zij zullen voor uw ogen geschieden te dien dage.
17 Maar Ik zal u te dien dage redden, luidt het woord des Heren, en gij zult niet overgegeven worden in de macht der mannen, voor wie gij met schrik bevangen zijt;
18 Want Ik zal u voorzeker doen ontkomen en gij zult door het zwaard niet vallen, maar uw leven zal u ten buit zijn, omdat gij op Mij vertrouwd hebt, luidt het woord des Heren.

Jeremia 40

1 Het woord, dat van de Here tot Jeremia kwam,
nadat Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijf-
wacht, hem uit Rama had laten gaan, toen deze
hem had laten halen, terwijl hij in boeien geslagen
was te midden van al de ballingen van Jeruzalem
en Juda, die naar Babel zouden worden wegge-
voerd.
2 De bevelhebber nu van de lijfwacht had Jeremia
laten halen en had tot hem gezegd: De Here, uw
God, heeft van deze rampspoed over deze plaats
gesproken,
3 En de Here heeft hem doen komen en gedaan,
zoals Hij gesproken had, omdat gij tegen de Here
gezondigd hebt en niet naar zijn stem hebt
gehoord: zo is u dit dan overkomen.
4 Nu dan, zie, ik heb u heden bevrijd van de boeien
die om uw handen waren; indien het u behaagt
met mij naar Babel te gaan, ga dan en ik zal mijn
oog op u vestigen; doch indien het u mishaagt
met mij naar Babel te gaan, zo laat het; zie, het
gehele land ligt voor u; waarheen ook het in uw
ogen goed en recht is te gaan, ga daarheen,

5 En keer terug naar Gedalja, de zoon van Achikam,
de zoon van Safan, die de koning van Babel over
de steden van Juda heeft aangesteld, en blijf bij
hem onder het volk, of waarheen ook het recht is
in uw ogen te gaan, ga daarheen. Daarop had de
bevelhebber van de lijfwacht hem mondvoorraad
en een geschenk gegeven en hem laten gaan.
6 Zo kwam Jeremia tot Gedalja, de zoon van
Achikam, te Mispa en bleef bij hem onder het volk
dat in het land was overgebleven.
7 Toen al de legeroversten die te velde waren met
hun mannen, hoorden, dat de koning van Babel
Gedalja, de zoon van Achikam, over het land had
aangesteld en hem belast had met het toezicht op
mannen, vrouwen en kinderen, namelijk uit de
arme bevolking van het land, uit degenen die niet
naar Babel waren weggevoerd,
8 Kwamen zij tot Gedalja te Mispa, namelijk Jismael,
de zoon van Netanja, Jochanan en Jonatan, de
zonen van Kareach, Seraja, de zoon van
Tanchumet, de zonen van Efai, de Netofatiet, en
Jezanja, de zoon van de Maakatiet, zij met hun
mannen.
9 En Gedalja, de zoon van Achikam, de zoon van
Safan, zwoer hun en hun mannen: Gij behoeft er
niet voor te vrezen om de Chaldeeen onderworpen
te zijn; blijft in het land wonen en weest de
koning van Babel onderworpen, dan zal het u wel
gaan.

10 En ik zelf, zie, ik blijf te Mispa als vertegenwoordi-
ger bij de Chaldeeen die tot ons zullen komen;
doch gij, zamelt wijn, vruchten en olie in en doet
die in uw vaten en blijft wonen in uw steden, waar
gij u vestigt.
11 Toen ook al de Judeeers die in Moab onder de
Ammonieten, in Edom en in alle landen vertoef-
den, hoorden, dat de koning van Babel aan Juda
een rest had overgelaten en dat hij over hen
Gedalja, de zoon van Achikam, de zoon van Safan,
aangesteld had,
12 Keerden al de Judeeers uit alle plaatsen waarheen
zij zich verstrooid hadden, terug en kwamen in het
land van Juda tot Gedalja te Mispa. En zij zamel-
den zeer overvloedig wijn en vruchten in.
13 Toen kwamen Jochanan, de zoon van Kareach, en
al de legeroversten, die te velde waren geweest,
tot Gedalja te Mispa,
14 En zeiden tot hem: Weet gij wel, dat Balis, de
koning van de Ammonieten, Jismael, de zoon van
Netanja, heeft afgezonden ten einde u om het
leven te brengen? Maar Gedalja, de zoon van
Achikam, geloofde hen niet.
15 Daarop zeide Jochanan, de zoon van Kareach, in
het geheim tot Gedalja te Mispa: Laat mij toch
heengaan en Jismael, de zoon van Netanja,
ombrengen, zonder dat iemand het weet; waarom
zou hij u om het leven brengen, zodat geheel
Juda, dat zich tot u verzameld heeft, verstrooid
wordt en het overblijfsel van Juda te gronde gaat?

16 Maar Gedalja, de zoon van Achikam, zeide tot
Jochanan, de zoon van Kareach: Doe dat niet,
want wat gij van Jismael zegt, is een leugen.

Jeremia 41

1 Maar het geschiedde in de zevende maand, dat
Jismael, de zoon van Netanja, de zoon van
Elisama, een man van koninklijken bloede, een van
de koninklijke bevelhebbers, met tien mannen bij
zich, kwam tot Gedalja, de zoon van Achikam, te
Mispa.
2 Terwijl zij daar te Mispa tezamen brood aten,
stond Jismael, de zoon van Netanja, met de tien
mannen die bij hem waren, op, en zij sloegen
Gedalja, de zoon van Achikam, de zoon van Safan,
met het zwaard. Zo doodde hij hem die de koning
van Babel over het land had aangesteld.
3 Ook vermoordde Jismael al de Judeeers die bij
hem, bij Gedalja, te Mispa waren, en de
Chaldeeen die zich daar bevonden, de krijgslieden.
4 Des anderen daags, nadat hij Gedalja gedood had,
terwijl nog niemand het wist,
5 Kwamen er mannen uit Sichem, Silo en Samaria,
tachtig man, met afgeschoren baard en gescheur-
de klederen, terwijl zij zich de huid hadden open-
gekorven; zij hadden spijsoffer en wierook bij zich
om die naar het huis des Heren te brengen,
6 Jismael, de zoon van Netanja, ging uit Mispa hun
tegemoet, al wenend voortgaande; toen hij bij hen
kwam, zeide hij tot hen: Komt tot Gedalja, de
zoon van Achikam!

7 En toen zij midden in de stad gekomen waren,
maakte Jismael, de zoon van Netanja, hen af en
wierp hen in de put, hij en de mannen die bij hem
waren.
8 Tien mannen bevonden zich echter onder hen, die
tot Jismael zeiden: Dood ons niet, want wij heb-
ben verborgen voorraden in het veld, tarwe, gerst,
olie en honig. Toen liet hij hen ongemoeid en
doodde hen niet met hun metgezellen.
9 De put nu, waarin Jismael al de lijken wierp van de
mannen die hij vermoord had, een grote put, is
die, welke koning Asa gemaakt had met het oog
op Basa, de koning van Israel; die vulde Jismael,
de zoon van Netanja, met vermoorden.
10 Daarop voerde Jismael de gehele rest van het volk,
die in Mispa was, gevankelijk weg, de dochters
van de koning en al het volk dat te Mispa overge-
bleven was, waarover Nebuzaradan, de bevelheb-
ber van de lijfwacht, Gedalja, de zoon van
Achikam, had aangesteld; en Jismael, de zoon van
Netanja, voerde hen gevankelijk weg en hij trok
heen om naar de Ammonieten uit te wijken.
11 Maar toen Jochanan, de zoon van Kareach, en al
de legeroversten die bij hem waren, hoorden van
al het onheil dat Jismael, de zoon van Netanja,
had aangericht,

12 Namen zij al de mannen en trokken uit om tegen
Jismael, de zoon van Netanja te strijden. En zij
troffen hem aan bij het grote water in Gibeon.
13 Toen al het volk dat bij Jismael was, Jochanan, de
zoon van Kareach, en al de legeroversten die bij
hem waren, zag, waren zij verheugd;
14 En al het volk dat Jismael van Mispa gevankelijk
had weggevoerd, keerde om en voegde zich bij
Jochanan, de zoon van Kareach.
15 Maar Jismael, de zoon van Netanja, ontkwam met
acht man aan Jochanan en ging naar de
Ammonieten.
16 Toen nam Jochanan, de zoon van Kareach, met al
de legeroversten die bij hem waren, de gehele rest
van het volk, die Jismael, de zoon van Netanja,
gevankelijk uit Mispa had weggevoerd na de
moord op Gedalja, de zoon van Achikam: mannen,
krijgslieden, vrouwen, kinderen en hovelingen, die
hij van Gibeon had teruggebracht,
17 En zij trokken heen en hielden halt te Gerut-kim-
ham, dat bij Betlehem ligt, om verder te trekken
naar Egypte,

18 Met het oog op de Chaldeeen; want dezen vrees-
den zij, omdat Jismael, de zoon van Netanja,
Gedalja, de zoon van Achikam, had vermoord, die
de koning van Babel over het land had aangesteld.

Jeremia 42

1 Toen naderden al de legeroversten, namelijk
Jochanan, de zoon van Kareach, en Azarja, de
zoon van Hosaaja, en al het volk van klein tot
groot,
2 En zij zeiden tot de profeet Jeremia: Laat toch
onze smeking bij u gehoor vinden en bid voor ons
tot de Here, uw God, voor dit gehele overblijfsel,
want wij zijn als weinigen uit velen overgebleven,
gelijk uw ogen ons aanschouwen;
3 Dat de Here, uw God, ons te kennen geve, welke
weg wij moeten gaan en wat wij moeten doen.
4 En de profeet Jeremia zeide tot hen: Ik geef u
gehoor; zie, ik zal tot de Here, uw God, bidden
gelijk gij gesproken hebt, en dan zal ik alle woord
dat de Here u antwoorden zal, u mededelen, ik zal
u geen enkel woord verzwijgen.
5 Toen zeiden zij tot Jeremia: De Here zij ons een
waarachtig en geloofwaardig getuige, dat wij over-
eenkomstig alle woord waarmede de Here, uw
God, u tot ons zenden zal, doen zullen.
6 Hetzij goed, hetzij kwaad, naar de stem van de
Here, onze God, tot wie wij u zenden, zullen wij
luisteren, opdat het ons wel ga, wanneer wij naar
de stem van de Here, onze God, luisteren.
7 Het geschiedde nu na verloop van tien dagen, dat
het woord des Heren tot Jeremia kwam.

8 Toen ontbood hij Jochanan, de zoon van Kareach,
en al de legeroversten die bij hem waren, en het
gehele volk van klein tot groot, en zeide tot hen:
9 Zo zegt de Here, de God van Israel, tot wie gij mij
gezonden hebt om uw smeekgebed voor Hem uit
te storten:
10 Indien gij rustig in dit land blijft, dan zal Ik u bou-
wen en niet afbreken, u planten en niet uitrukken,
want Ik heb berouw over het kwaad dat Ik u heb
aangedaan.
11 Weest niet bevreesd voor de koning van Babel,
voor wie gij bevreesd zijt, weest niet bevreesd
voor hem, luidt het woord des Heren, want Ik ben
met u om u te verlossen en u uit zijn macht te
bevrijden,
12 En Ik zal u erbarming doen vinden, dat hij zich
over u erbarme en u in uw land laat blijven.
13 Maar als gij zegt: Wij willen in dit land niet blij-
ven, zodat gij niet luistert naar de stem van de
Here, uw God, denkende:
14 Neen, maar wij willen naar het land Egypte gaan,
waar wij geen strijd zullen aanschouwen, noch
bazuingeschal horen, noch naar brood hongeren,
en daar willen wij wonen,
15 Nu dan, hoort daarom het woord des Heren, gij
overblijfsel van Juda, zo zegt de Here der heer-
scharen, de God van Israel: Indien gij inderdaad
uw aangezicht richt om naar Egypte te gaan en
heengaat om daar te verblijven,

16 Dan zal het zwaard waarvoor gij bevreesd zijt, u
daar in het land Egypte achterhalen, en de honger
waarvoor gij beangst zijt, u daar in Egypte op de
hielen zitten en daar zult gij sterven.
17 Ja, het zal gebeuren, dat al de mannen die hun
aangezicht richten om naar Egypte te gaan om
daar te verblijven, zullen sterven door het zwaard,
de honger of de pest, en geen enkele van hen zal
ontsnappen en ontkomen aan de rampspoed die Ik
over hen breng.
18 Want zo zegt de Here der heerscharen, de God
van Israel: Zoals mijn toorn en gramschap zich
over de inwoners van Jeruzalem hebben uitgestort,
zo zal mijn gramschap zich over u uitstorten, wan-
neer gij naar Egypte gaat, en gij zult een voorwerp
van verwensing, van ontzetting, van vervloeking
en van smaad zijn en deze plaats zult gij niet
weerzien.
19 De Here heeft tot u, gij overblijfsel van Juda,
gesproken: Gaat niet naar Egypte! Weet wel, dat ik
u heden ernstig gewaarschuwd heb;
20 Want gij hebt uzelf misleid ten koste van uw leven,
toen gij mij tot de Here, uw God, zondt met de
woorden: Bid voor ons tot de Here, onze God, en
boodschap ons overeenkomstig alles wat de Here,
onze God, zal zeggen, en wij zullen het doen.

21 Want ik heb het u heden geboodschapt, maar gij
wilt niet luisteren naar de stem van de Here, uw
God, namelijk naar alles waarmee Hij mij tot u
gezonden heeft.
22 Nu dan, weet wel, dat gij door het zwaard, de
honger of de pest zult sterven in de plaats waar-
heen gij verkiest te gaan om daar te verblijven.

Jeremia 43

1 Toen Jeremia geeindigd had tot het gehele volk al
de woorden van de Here, hun God, te spreken,
waarmede de Here, hun God, hem tot hen gezon-
den had, al die woorden,
2 Zeiden Azarja, de zoon van Hosaaja, en Jochanan,
de zoon van Kareach, en al die drieste mannen tot
Jeremia: Gij spreekt leugens! De Here, onze God,
heeft u niet gezonden met de boodschap: Gaat
niet naar Egypte om daar te verblijven.
3 Maar Baruch, de zoon van Neria, zet u tegen ons
op met de bedoeling ons in de macht der
Chaldeeen over te geven, ten einde ons te doden
en ons in ballingschap naar Babel te voeren.
4 Zo hoorden Jochanan, de zoon van Kareach, en al
de legeroversten en het gehele volk niet naar de
stem des Heren om in het land van Juda te blijven;
5 Maar Jochanan, de zoon van Kareach, en al de
legeroversten namen het gehele overblijfsel van
Juda, hen die van alle volken waarheen zij vers-
trooid waren geweest, teruggekeerd waren om in
het land van Juda te verblijven:
6 De mannen, de vrouwen en de kinderen, de doch-
ters van de koning en al de mensen die
Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijfwacht, bij
Gedalja, de zoon van Achikam, de zoon van Safan,
had achtergelaten, ook de profeet Jeremia en
Baruch, de zoon van Neria,

7 En zij trokken naar het land Egypte, want zij luis-
terden niet naar de stem des Heren; en zij kwamen
tot aan Tachpanches.
8 Toen kwam het woord des Heren tot Jeremia te
Tachpanches:
9 Neem in uw hand grote stenen en verberg die in
het leem onder het plaveisel voor de ingang van
het paleis van Farao in Tachpanches, ten aan-
schouwen van Judeese mannen,
10 En zeg tot hen: Zo zegt de Here der heerscharen,
de God van Israel: Zie, Ik ontbied mijn knecht
Nebukadressar, de koning van Babel, opdat hij zijn
troon zette boven op deze stenen, die Ik verbor-
gen heb, en zijn statietapijt daarboven uitbreide.
11 Hij zal komen en het land Egypte slaan: wie
bestemd is ten dode, ten dode, en wie bestemd is
ter gevangenschap, ter gevangenschap, en wie
bestemd is ten zwaarde, ten zwaarde.
12 Hij zal vuur leggen aan de tempels der goden van
Egypte en die verbranden of gevankelijk wegvoe-
ren, en hij zal zich in het land Egypte wikkelen,
zoals een herder zich in zijn mantel wikkelt en
ongehinderd daaruit wegtrekken;
13 Ja, hij zal de obelisken van de zonnetempel, die in
het land Egypte staan, verbreken en de tempels
der goden van Egypte met vuur verbranden.

Jeremia 44

1 Het woord, dat tot Jeremia kwam voor al de
Judeeers die in het land Egypte woonden, die in
Migdol, in Tachpanches, in Nof en in het land
Patros woonden:
2 Zo zegt de Here der heerscharen, de God van
Israel: Gij hebt zelf al de rampspoed gezien, die Ik
over Jeruzalem en al de steden van Juda gebracht
heb (zie, zij zijn immers een puinhoop heden ten
dage en niemand woont erin)
3 Ten gevolge van het kwaad, dat zij bedreven om
Mij te krenken door offers te ontsteken in dienst
van andere goden die zij niet gekend hebben, zij
zelf, gij noch uw vaderen;
4 Hoewel Ik al mijn knechten, de profeten, tot u
zond, vroeg en laat, met de boodschap: Doet zo
iets gruwelijks, dat Ik haat, toch niet!
5 Maar zij luisterden niet en neigden hun oor niet
om zich van hun kwaad te bekeren, dat zij niet
voor andere goden offers zouden ontsteken.
6 Daarom hebben zich mijn gramschap en mijn
toorn uitgestort, en zij hebben gebrand in al de
steden van Juda en op de straten van Jeruzalem,
zodat zij tot een puinhoop, tot een woestenij zijn
geworden, gelijk het heden ten dage is.
7 Nu dan, zo zegt de Here, de God der heerscharen,
de God van Israel: Waarom begaat gij een groot
kwaad tegen uw leven, dat gij onder u man en
vrouw, kind en zuigeling uit Juda uitroeit, zodat
gij u geen overblijfsel laat,

8 En dat gij Mij krenkt met de werken uwer handen, en in het land Egypte, waar gij zijt heengegaan om daar te verblijven, voor andere goden offers ontsteekt, opdat gij wordt een voorwerp van vervloeking en van smaad onder al de volkeren der aarde?

9 Zijt gij vergeten de boosheid van uw vaderen en van de koningen van Juda en van zijn vorsten en de boosheden van uzelf en van uw vrouwen, die zij bedreven hebben in het land van Juda en op de straten van Jeruzalem?

10 Zij hebben zich niet verootmoedigd tot op de dag van heden en zij hebben niet gevreesd en niet gewandeld naar mijn wet en mijn inzettingen, die Ik voor het aangezicht van u en van uw vaderen gegeven heb.

11 Daarom, zo zegt de Here der heerscharen, de God van Israel: Zie, Ik richt mijn aangezicht tegen u ten kwade, namelijk om geheel Juda uit te roeien;

12 Ja, Ik neem het overblijfsel van Juda weg, dat zijn
aangezicht gericht heeft om naar het land Egypte
te gaan en daar te verblijven, en zij zullen allen te
gronde gaan in het land Egypte; zij zullen vallen
door het zwaard, door de honger zullen zij te
gronde gaan; van klein tot groot zullen zij door
het zwaard en door de honger sterven en zij zullen
tot een voorwerp van verwensing, van ontzetting,
van vervloeking en van smaad worden.
13 Ja, Ik zal bezoeking doen over hen die in het land
Egypte wonen, zoals Ik bezoeking gedaan heb over
Jeruzalem, door het zwaard, de honger en de pest;
14 En van het overblijfsel van Juda, dat gegaan is om
daar te verblijven in het land Egypte, zal niemand
ontkomen en ontsnappen, namelijk om terug te
keren naar het land van Juda, waarop zij hun hart
hebben gezet om daar te wonen, want zij zullen er
niet terugkeren, behalve enkele vluchtelingen.
15 Toen antwoordden al de mannen, die wisten, dat
hun vrouwen voor andere goden offers ontstaken,
en al de vrouwen die daar stonden, een grote
menigte, namelijk al het volk dat in het land
Egypte, in Patros, woonde, aan Jeremia:
16 Wat het woord betreft, dat gij tot ons in de naam
des Heren gesproken hebt, wij zullen niet naar u
luisteren;

17 Maar wij zullen voorzeker doen alles wat wij uitge-
sproken hebben, en offers ontsteken voor de
koningin des hemels en haar plengoffers brengen,
zoals wij gedaan hebben, wij en onze vaderen,
onze koningen en onze vorsten, in de steden van
Juda en op de straten van Jeruzalem; toen hadden
wij goed ons brood en waren gelukkig en zagen
geen rampspoed.
18 Maar sedert wij zijn opgehouden voor de koningin
des hemels offers te ontsteken en haar plengoffers
te brengen, hebben wij aan alles gebrek gehad en
zijn wij door het zwaard en de honger omgeko-
men.
19 Wanneer wij voor de koningin des hemels offers
ontsteken en haar plengoffers brengen, is het dan
buiten onze mannen om, dat wij voor haar offer-
koeken naar haar beeld maken en haar plengoffers
brengen?
20 Daarop zeide Jeremia tot het gehele volk, tot de
mannen en de vrouwen en al degenen die hem
antwoord gegeven hadden:
21 Aan het ontsteken van offers, dat gij deedt in de
steden van Juda en op de straten van Jeruzalem,
gij en uw vaderen, uw koningen en uw vorsten en
het volk des lands, heeft de Here daaraan niet
gedacht en heeft Hij dat niet ter harte genomen,

22 Zodat de Here het niet langer kon verdragen
wegens de boosheid uwer handelingen, wegens de
gruwelen die gij bedreven hebt, zodat uw land
geworden is tot een puinhoop, een voorwerp van
ontzetting en vervloeking, zonder inwoners, gelijk
het heden ten dage is?
23 Omdat gij offers ontstoken hebt en gezondigd
tegen de Here en niet geluisterd hebt naar de
stem des Heren en niet gewandeld naar zijn wet,
zijn inzettingen en zijn getuigenissen, daarom
heeft u deze rampspoed getroffen, gelijk het
heden ten dage is.
24 Verder zeide Jeremia tot het gehele volk en al de
vrouwen: Hoort het woord des Heren, gij geheel
Juda dat in het land Egypte zijt:
25 Zo zegt de Here der heerscharen, de God van
Israel: Gij en uw vrouwen, gij hebt dat met uw
mond uitgesproken en met uw handen volvoerd,
wat gij daar zeidet: Voorzeker zullen wij de gelof-
ten volbrengen, die wij hebben afgelegd om voor
de koningin des hemels offers te ontsteken en haar
plengoffers te brengen. Doet uw geloften maar
gestand en volbrengt uw geloften maar!
26 Hoort daarom het woord des Heren, gij geheel
Juda, dat in het land Egypte woont: Zie, Ik zweer
bij mijn grote naam, zegt de Here: mijn naam zal
niet meer worden aangeroepen door de mond van
een Judeeer, die zegt: zo waar de Here Here leeft!
in het gehele land Egypte.

27 Zie, Ik waak over hen ten kwade en niet ten
goede, en alle Judeeers die in het land Egypte zijn,
zullen te gronde gaan door het zwaard en de hon-
ger, totdat zij vernietigd zijn.
28 En, aan het zwaard ontkomen, zullen weinigen in
getal uit het land Egypte naar het land van Juda
terugkeren; zo zal het gehele overblijfsel van Juda,
dat naar het land Egypte kwam om daar te verblij-
ven, weten, wiens woord standhoudt, het mijne of
het hunne.
29 En dit zal u het teken zijn, luidt het woord des
Heren, dat Ik aan u bezoeking doe in deze plaats,
opdat gij weet, dat mijn woorden zeker zullen
standhouden tegen u ten verderve:
30 Zo zegt de Here: zie, Ik geef Farao Chofra, de
koning van Egypte, in de macht van zijn vijanden
en van wie hem naar het leven staan, zoals Ik
Sedekia, de koning van Juda, gegeven heb in de
macht van Nebukadressar, de koning van Babel,
zijn vijand, die hem ook naar het leven stond.

Jeremia 45

1 Het woord dat de profeet Jeremia sprak tot
Baruch, de zoon van Neria, nadat hij deze woor-
den uit de mond van Jeremia te boek gesteld had
in het vierde jaar van Jojakim, de zoon van Josia,
de koning van Juda:
2 Zo zegt de Here, de God van Israel, van u, o
Baruch:
3 Gij zegt: wee mij toch, want de Here heeft smart
bij mijn lijden gevoegd, ik ben moede van mijn
zuchten en rust vind ik niet.
4 Aldus zult gij tot hem zeggen: Zo zegt de Here:
zie, wat Ik gebouwd heb, breek Ik zelf af en wat Ik
geplant heb, ruk Ik zelf uit,
5 En zoudt gij voor u grote dingen zoeken? Zoek ze
niet! Want zie, Ik breng rampspoed over al wat
leeft, luidt het woord des Heren, maar Ik geef u
uw leven ten buit in alle plaatsen waar gij zult
heengaan.

Jeremia 46

1 Hetgeen als woord des Heren kwam tot de profeet
Jeremia over de volken.
2 Over Egypte. Tegen het leger van Farao Neko, de
koning van Egypte, dat aan de rivier de Eufraat bij
Karkemis stond, en dat Nebukadressar, de koning
van Babel, verslagen heeft in het vierde jaar van
Jojakim, de zoon van Josia, de koning van Juda.
3 Bereidt rondas en schild en rukt aan tot de strijd!
4 Spant de paarden in en stijgt op, gij ruiters, en
schaart u in slagorde, de helmen op; scherpt de
lansen, trekt de pantsers aan!
5 Waarom zie ik hen verschrikt, achterwaarts wijken-
de? Ja, hun helden zijn verslagen en vluchten
steeds voort zonder om te zien: schrik van rond-
om! luidt het woord des Heren.
6 De snelle kan niet ontvluchten en de held niet ont-
komen: in het noorden, aan de rivier de Eufraat,
zijn zij gestruikeld en gevallen.
7 Wie is het, die komt opzetten als de Nijl, wiens
wateren bruisen als rivieren?
8 Egypte komt opzetten als de Nijl, terwijl de wate-
ren bruisen als rivieren, en zegt: Oprukken zal ik,
ik zal de aarde overdekken, ik zal verdelgen steden
met inwoners en al!
9 Vooruit, paarden; jaagt voort, wagens; laten de
helden uittrekken: Ethiopiers en Puteeers, die het
schild hanteren, Lydiers, die de boog spannen!

10 Dit toch is de dag van de Here der heerscharen,
de dag der wrake om wraak te nemen op zijn
tegenstanders; ja, het zwaard verslindt en wordt
verzadigd en dronken van hun bloed, want een
slachtoffer heeft de Here, de Here der heerscharen,
in het Noorderland, aan de rivier de Eufraat.
11 Trek op naar Gilead en haal balsem, o jonkvrouw,
dochter van Egypte; tevergeefs neemt gij veel
geneesmiddelen, voor u is er geen genezing.
12 De volken horen uw smaad, en uw gejammer ver-
vult de aarde; want de ene held is gestruikeld over
de andere, tezamen zijn zij gevallen.
13 Het woord dat de Here tot de profeet Jeremia
sprak over de komst van Nebukadressar, de koning
van Babel, om het land Egypte te slaan.
14 Boodschapt het in Egypte en doet het horen te
Migdol, ja, doet het horen te Nof en Tachpanches,
zegt: Schaar u in slagorde en tref uw toebereidse-
len, want het zwaard verslindt om u heen.
15 Waarom is uw sterke geslagen, hield hij geen
stand? Omdat de Here hem nederstiet!
16 In menigte struikelt hij, ook valt de een over de
ander en zij zeggen: Op! terug naar ons volk en
ons geboorteland voor het gewelddadige zwaard!
17 Noemt de naam van Farao, de koning van Egypte:
Rumoermaker, die zijn tijd liet voorbijgaan!

18 Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Koning,
wiens naam is Here der heerscharen, als de Tabor
onder de bergen en als de Karmel aan de zee komt
hij aan!
19 Maak u toebereidselen voor de ballingschap, gij
inwoonster, dochter van Egypte, want Nof zal tot
een woestenij worden, vernietigd, zonder inwoner.
20 Een prachtig koekalf is Egypte; een horzel uit het
Noorden komt er op af.
21 Ook haar huurtroepen in haar midden zijn aan
mestkalveren gelijk, maar ook die keren om, vluch-
ten tezamen, houden geen stand, want hun onge-
luksdag overvalt hen, de tijd hunner bezoeking.
22 Haar geluid is als van een schuifelende slang, want
met macht rukken zij op en met bijlen komen zij
op haar af als houthakkers;
23 Zij vellen haar woud, luidt het woord des Heren,
want zij zijn niet te overzien, want zij zijn talrijker
dan sprinkhanen, ja, niet te tellen.
24 De dochter van Egypte is te schande gemaakt,
overgegeven in de macht van het volk uit het
Noorden.
25 De Here der heerscharen, de God van Israel, zegt:
Zie, Ik doe bezoeking aan Amon van No en aan
Farao en aan Egypte, aan zijn goden en aan zijn
koningen ja, aan Farao en wie op hem vertrouwen,

26 En Ik geef hen in de macht van wie hen naar het
leven staan, namelijk in de macht van
Nebukadressar, de koning van Babel, en in de
macht van zijn dienaren. Maar daarna zal het rus-
tig liggen als in vroegere dagen, luidt het woord
des Heren.
27 Vrees gij dan niet, mijn knecht Jakob, en wees niet
verschrikt, o Israel, want zie, Ik verlos u uit verre
streken, uw nakomelingen uit het land hunner
gevangenschap; Jakob zal terugkeren en rustig en
veilig zijn, door niemand opgeschrikt.
28 Vrees gij niet, mijn knecht Jakob, luidt het woord
des Heren, want Ik ben met u; want Ik zal met alle
volken, waaronder Ik u verstrooid heb, voorgoed
afrekenen, maar met u zal Ik niet voorgoed afreke-
nen, doch Ik zal naar recht u tuchtigen, al zal Ik u
zeker niet vrij laten uitgaan.

Jeremia 47

1 Hetgeen als woord des Heren tot de profeet
Jeremia kwam over de Filistijnen, voordat Farao
Gaza innam.
2 Zo zegt de Here: Zie, wateren komen opzetten uit
het Noorden en worden tot een overstromende
beek; ja, zij overstromen het land met al wat zich
erop bevindt, de stad met inwoners en al, zodat
de mensen schreeuwen en al de bewoners van het
land jammeren,
3 Op het geluid van het stampen van de hoeven zij-
ner paarden, het ratelen zijner wagens, het
gedreun zijner wielen. De vaders zien niet om naar
de kinderen,
4 Zo zijn hun handen verslapt op de dag die komt
om al de Filistijnen te verdelgen, om voor Tyrus en
Sidon elke nog overgebleven helper uit te roeien;
want de Here verdelgt de Filistijnen, de rest van
het eiland Kaftor.
5 Gaza is kaal geschoren, Askelon vernietigd; o rest
der Enakieten, hoelang zult gij u insnijdingen
maken?
6 Wee, zwaard des Heren, tot wanneer zult gij niet
rusten? Trek u terug in uw schede, wees rustig en
houd u stil!
7 Hoe zoudt gij rustig zijn? De Here heeft het
immers last gegeven: tegen Askelon en tegen de
zeekust, daar heeft Hij het zijn bestemming gege-
ven.

Jeremia 48

1 Over Moab. Zo zegt de Here der heerscharen, de
God van Israel: Wee over Nebo, want het is ver-
woest; te schande geworden, ingenomen is
Kirjataim; te schande geworden is de vesting en
terneergeslagen.
2 Moabs roem is er niet meer; in Chesbon zint men
op onheil tegen hen: Komt, laat ons het uitroeien
als volk! Ook gij, Madmen, zult verdelgd worden,
het zwaard zal u achtervolgen.
3 Hoor! geschreeuw uit Choronaim: verwoesting en
groot verderf!
4 Verbroken is Moab; zijn kleinen doen geschreeuw
horen.
5 Ja, de helling van Luchit gaat men al wenende op;
ook in de pas van Choronaim hoort men noodge-
schrei.
6 Vlucht, redt uw leven, dat het worde als een kale
struik in de woestijn.
7 Want om uw vertrouwen op uw werken en op uw
schatten zult ook gij gegrepen worden en zal
Kemos in ballingschap gaan, zijn priesters en vor-
sten tezamen,
8 Ja, er zal een verwoester komen tot elke stad,
zodat geen stad zal ontkomen en de vallei zal te
gronde gaan en de vlakte verdelgd worden, gelijk
de Here gezegd heeft.

9 Geeft vleugels aan Moab, want vliegende moet het
weggaan, en zijn steden zullen worden tot een
woestenij, waarin niemand woont.
10 Vervloekt, wie het werk des Heren met lauwheid
verricht; en vervloekt, wie zijn zwaard van bloed
weerhoudt!
11 Moab heeft van zijn jeugd af rust gehad; het heeft
stil op zijn droesem gelegen, het is niet overgego-
ten van het ene vat in het andere, en het is niet in
ballingschap gegaan; daardoor is zijn smaak hem
gebleven en is zijn geur niet veranderd.
12 Daarom zie, de dagen komen, luidt het woord des
Heren, dat Ik hem aftappers zend, die hem zullen
aftappen en zijn vaten zullen ledigen en zijn krui-
ken verbrijzelen.
13 Dan komt Moab beschaamd uit met Kemos, gelijk
het huis Israels beschaamd uitkwam met Betel,
hun vertrouwen.
14 Hoe kunt gij zeggen: Helden zijn wij, en weerbare
mannen voor de strijd?
15 Verwoest is Moab met zijn steden, en de keur van
zijn jonge mannen is ter slachting afgedaald, luidt
het woord van de Koning, wiens naam is Here der
heerscharen.
16 Moabs ondergang komt nabij en zijn rampspoed
haast zich zeer.
17 Beklaagt het, allen die er rondom woont, en allen
die zijn naam kent; zegt: Ach, hoe is de scepter
der kracht, de staf der heerlijkheid, gebroken!

18 Daal af van uw ereplaats en zet u neer in het vuil,
o inwoonster, dochter van Dibon, want de ver-
woester van Moab trekt tegen u op, hij vernielt uw
vestingwerken.
19 Ga op de weg staan en zie uit, inwoonster van
Aroer; ondervraag de vluchteling en de ontkome-
ne, zeg: Wat is er geschied?
20 Te schande geworden is Moab, want het is ter-
neergeslagen; jammert het uit en schreeuwt;
boodschapt aan de Arnon, dat Moab verwoest is.
21 Ja, een gericht is gekomen over het land van de
vlakte, over Cholon, Jahas, Mefaat,
22 Dibon, Nebo, Bet-diblataim,
23 Kirjataim, Bet-gamul, Bet-meon,
24 Keriot, Bosra en over al de steden van het land van
Moab, die veraf en die dichtbij zijn.
25 Afgehouwen is de hoorn van Moab en zijn arm is
gebroken, luidt het woord des Heren.
26 Maakt het dronken, omdat het zich tegen de Here
heeft verheven, zodat Moab neertuimelt in zijn uit-
braaksel en ook zelf ten spot wordt.
27 Of was voor u Israel niet het voorwerp van spot; is
het onder dieven betrapt, dat gij, zo vaak gij ero-
ver spraakt, met het hoofd gingt schudden?
28 Verlaat de steden en gaat op de rots wonen, inwo-
ners van Moab, en weest als de duif die nestelt
aan de overzijde van de opening van de kuil.

29 Wij hebben van Moabs trots gehoord (zeer hoog-
moedig is het!) van zijn hoogheid, zijn trots, zijn
hoogmoed en zijn hooghartigheid.
30 Ik ken, luidt het woord des Heren, zijn overmoed
en zijn onbehoorlijke taal zij doen, wat niet
behoorlijk is.
31 Daarom moet ik over Moab jammeren, ja, over
geheel Moab geschreeuw aanheffen, over de man-
nen van Kir-cheres zuchten.
32 Meer dan Jazer weent, zal Ik over u wenen, o wijn-
stok van Sibma; uw ranken reikten tot aan de zee,
zij kwamen tot Jazer; uw inzameling en uw wijn-
oogst heeft een verwoester overvallen.
33 Zo zijn vreugde en jubel geweken uit de gaarde en
het land van Moab, en heb Ik de wijn uit de pers-
kuipen geweerd; men zal de druiven niet treden
met vreugdegeroep; het vreugdegeroep is geen
vreugdegeroep.
34 Ten gevolge van Chesbons geschreeuw verheft
men zijn stem tot Elale, tot Jahas toe, van Soar tot
Choronaim, Eglat-selisia; want zelfs de wateren
van Nimrim worden een woestenij.
35 Zo maak Ik bij Moab, luidt het woord des Heren,
een einde aan hem die een hoogte bestijgt en
voor zijn god offers ontsteekt.

36 Daarom klaagt mijn hart over Moab als klaagflui-
ten, ja, klaagt mijn hart over de mannen van Kir-
cheres als klaagfluiten, omdat het overschot dat
men gemaakt had, verloren gaat.
37 Want elk hoofd is kaal geschoren, elke baard afge-
sneden, in alle handen zijn insnijdingen en op alle
heupen is rouwgewaad.
38 Op alle daken van Moab en op al zijn pleinen is
het een en al weeklacht, want Ik heb Moab verbro-
ken als vaatwerk, waarin men geen behagen heeft,
luidt het woord des Heren.
39 Hoe terneergeslagen is Moab, hoe heeft het de rug
gekeerd! Moab is te schande geworden en tot een
spot en verschrikking voor allen die er rondom
wonen.
40 Want zo zegt de Here: Zie, als een gier komt hij
aanzweven en hij spreidt zijn vleugels over Moab
uit;
41 Ingenomen worden de steden en de burchten wor-
den veroverd, en het hart van Moabs helden is te
dien dage als het hart van een vrouw in baren-
snood.
42 Dan wordt Moab verdelgd, zodat het als volk niet
meer bestaat, omdat het zich tegen de Here verhe-
ven heeft.
43 Schrik en kuil en strik over u, inwoners van Moab!
luidt het woord des Heren.

44 Wie vlucht voor de schrik, zal vallen in de kuil; en
wie uit de kuil klimt, zal gevangen worden in de
strik; want Ik zal daarover, over Moab, het jaar zij-
ner bezoeking brengen, luidt het woord des
Heren.
45 In de schaduw van Chesbon staan vluchtelingen
zonder kracht; want een vuur is uitgebroken uit
Chesbon en een vlam uit het huis van Sichon, die
de slapen van Moab en de schedel der rumoerma-
kers heeft verteerd.
46 Wee u, Moab! Verloren is het volk van Kemos,
want weggehaald zijn uw zonen als gevangenen,
uw dochters in gevangenschap.
47 Maar Ik zal in het lot van Moab een keer brengen
in het laatst der dagen, luidt het woord des Heren.
Tot zover het oordeel over Moab.

Jeremia 49

1 Over de Ammonieten. Zo zegt de Here: Heeft
Israel geen kinderen, heeft het geen erfgenaam?
Waarom heeft Milkom Gad in bezit genomen en
diens volk zich in zijn steden gevestigd?
2 Daarom zie, de dagen komen, luidt het woord des
Heren, dat Ik aan Rabba der Ammonieten krijgsge-
schreeuw zal te horen geven, en het zal tot een
woeste puinheuvel worden en zijn onderhorige
plaatsen zullen met vuur verbrand worden; dan zal
Israel hen in bezit nemen, die het in bezit geno-
men hadden, zegt de Here.
3 Jammer, Chesbon, want het is verwoest, een puin-
hoop; krijt, dochters van Rabba; gordt u rouwge-
waad om, weeklaagt en zwerft rond tussen de
akkermuren, want Milkom zal in ballingschap
gaan, zijn priesters en vorsten tezamen.
4 Wat beroemt gij u op de dalen? Uw dal is over-
stroomd, gij overmoedige dochter, die op haar
schatten vertrouwt;` Wie zal tegen mij oprukken?`
5 Zie, Ik breng schrik over u, luidt het woord van de
Here, de Here der heerscharen, van alle kanten
rondom u, en gij zult verstrooid worden, een ieder
afzonderlijk, zonder dat iemand de zwervelingen
vergadert.
6 Doch daarna zal Ik in het lot van de Ammonieten
een keer brengen, luidt het woord des Heren.
7 Over Edom. Zo zegt de Here der heerscharen: Is er
geen wijsheid meer in Teman, is aan de verstandi-
gen raad ontglipt, is hun wijsheid verdwenen?

8 Vlucht, keert om, schuilt diep weg, inwoners van
Dedan, want Esaus verderf heb Ik over hem
gebracht, de tijd dat Ik aan hem bezoeking doe.
9 Als wijnlezers tot u gekomen waren, zouden zij
geen nalezing overgelaten hebben; of dieven in de
nacht, zij zouden schade gedaan hebben, zoveel
hun genoeg was,
10 Maar Ik schil Esau af en leg zijn schuilhoeken
bloot; wil hij zich verbergen, hij kan het niet; ver-
delgd wordt zijn zaad en zijn nakomelingschap en
van zijn naburen helpt niet een:
11 `Uw wezen zal ik in het leven houden en laten uw
weduwen op mij vertrouwen`.
12 Want zo zegt de Here: Zie, zij, wie het niet toek-
wam de beker te drinken, moeten wel drinken; en
gij, zoudt gij vrij uitgaan? Gij zult niet vrij uitgaan,
maar zeker drinken.
13 Want Ik heb gezworen bij Mijzelf, luidt het woord
des Heren, dat Bosra tot een voorwerp van ontzet-
ting, van smaad, van verstomming en van vervloe-
king zal worden en dat al zijn steden tot eeuwige
puinhopen zullen worden.
14 Een tijding heb ik van de Here gehoord en een
bode is onder de volken gezonden: Verzamelt u,
rukt ertegen op en maakt u op tot de strijd!

15 Want zie, klein maak Ik u onder de volken, veracht
onder de mensen.
16 De schrik voor u heeft u misleid, de overmoed van
uw hart. Gij, die in rotskloven woont, u vastklemt
aan de hoogte der heuvelen, al maakt gij uw nest
zo hoog als de gier, Ik zal u vandaar neerhalen,
luidt het woord des Heren.
17 Zo zal Edom tot een voorwerp van ontzetting wor-
den; ieder die er doortrekt, zal zich ontzetten en
fluiten om al zijn slagen.
18 Zoals Sodom en Gomorra met hun naburen
onderstboven gekeerd werden, zegt de Here, zal
daar niemand wonen en geen mensenkind daar
verblijf houden.
19 Zie, gelijk een leeuw uit de pronk van de Jordaan,
trekt hij op tegen het vaste verblijf, want in een
ogenblik doe Ik hen daaruit wegsnellen, en wie is
verkoren, die Ik daarover zal stellen? Want wie is
Mij gelijk en wie zal Mij tot verantwoording roe-
pen, en wie is zulk een herder, dat hij voor Mij
zou bestaan?
20 Daarom, hoort het besluit dat de Here tegen Edom
genomen heeft, en de plannen die Hij tegen de
inwoners van Teman beraamd heeft: Voorwaar, de
jongens der kudde zullen hen wegsleuren, voor-
waar, hun dreve zal zich over hen ontzetten;

21 Van het geluid van hun val beeft de aarde, het
gejammer wordt aan de Schelfzee gehoord.
22 Zie, als een gier stijgt hij op en zweeft aan en
spreidt zijn vleugels over Bosra uit, en het hart van
Edoms helden zal te dien dage zijn als het hart van
een vrouw in barensnood.
23 Over Damascus. Beschaamd staan Hamat en
Arpad, want slechte tijding hebben zij gehoord; zij
zijn in onrust als de zee, zij zijn bezorgd, zij kun-
nen niet tot rust komen.
24 Ontmoedigd is Damascus, het keert zich tot de
vlucht en schrik heeft het bevangen, benauwdheid
en weeen hebben het aangegrepen als een baren-
de.
25 Hoe is de roemrijke stad verlaten, de veste der
vreugde!
26 Daarom zullen haar jonge mannen vallen op haar
pleinen en al de krijgslieden te dien dage omko-
men, luidt het woord van de Here der heerscha-
ren,
27 En Ik zal een vuur aansteken binnen de muur van
Damascus, dat de burchten van Benhadad zal ver-
teren.
28 Over Kedar en over de koninkrijken van Hasor, die
Nebukadressar, de koning van Babel, verslagen
heeft. Zo zegt de Here: Op, rukt op tegen Kedar
en verdelgt de stammen uit het Oosten!

29 Hun tenten en hun kleinvee neme men weg, hun
tentdoeken en al hun have, en hun kamelen neme
men voor zich mede en roepe over hen uit: Schrik
van rondom!
30 Vlucht, vliedt ijlings, schuilt diep weg, inwoners
van Hasor, luidt het woord des Heren, want
Nebukadressar, de koning van Babel, heeft tegen u
een aanslag gesmeed en een plan beraamd.
31 Op, rukt op tegen een volk zonder zorg, dat in
gerustheid woont, luidt het woord des Heren, dat
deuren noch grendel heeft, dat op zichzelf woont;
32 Laten hun kamelen ten roof worden en de menigte
van hun vee ten buit; naar alle windstreken zal Ik
hen verstrooien, die zich het haar rondom weg-
scheren, en van alle kanten zal Ik hun ondergang
doen komen, luidt het woord des Heren.
33 Hasor zal tot een woonplaats van jakhalzen wor-
den, een woestenij voor altoos, niemand zal daar
wonen en geen mensenkind daar verblijf houden.
34 Hetgeen als woord des Heren tot de profeet
Jeremia kwam over Elam, in het begin der regering
van Sedekia, de koning van Juda.
35 Zo zegt de Here der heerscharen: Zie, Ik breek de
boog van Elam, de zenuw van hun kracht,

36 En Ik breng over Elam vier winden van de vier hoe-
ken des hemels en Ik verstrooi hen naar al die
windstreken, zodat er geen volk zal zijn, waar niet
verdrevenen van Elam komen zullen.
37 Ja, Ik maak Elam verschrikt voor hun vijanden en
voor wie hen naar het leven staan, Ik breng ramp-
spoed over hen, mijn brandende toorn, luidt het
woord des Heren, Ik zend het zwaard hun achter-
na, totdat Ik hen verdelgd heb,
38 Ik richt mijn troon in Elam op en Ik roei koning en
vorsten daar uit, luidt het woord des Heren.
39 Maar in het laatst der dagen zal Ik in het lot van
Elam een keer brengen, luidt het woord des Heren.

Jeremia 50

1 Het woord, dat de Here over Babel, over het land
der Chaldeeen, gesproken heeft door de dienst
van de profeet Jeremia.
2 Boodschapt onder de volken en laat het horen,
verheelt het niet, zegt: Babel is genomen, Bel staat
beschaamd, Merodak terneergeslagen, beschaamd
staan zijn beelden, terneergeslagen zijn drekgo-
den.
3 Want er rukt een volk tegen op uit het Noorden,
dat zijn land tot een woestenij zal maken, zodat er
geen inwoner in is; zowel mensen als dieren zijn
gevloden, verdwenen.
4 In die dagen en te dien tijde, luidt het woord des
Heren, zullen de Israelieten komen, zij en de
Judeeers tezamen; al wenend zullen zij voortgaan
en de Here, hun God, zoeken;
5 Naar Sion zullen zij vragen, op de weg hierheen
zal hun aangezicht [gericht] zijn; zij komen en
zoeken gemeenschap met de Here in een eeuwig
verbond, dat niet zal vergeten worden.
6 Een kudde verloren schapen was mijn volk, hun
herders misleidden hen, naar de bergen voerden
zij hen; van berg tot heuvel gingen zij, zij verga-
ten hun leger.

7 Allen die hen aantroffen, verslonden hen, en hun
vijanden zeiden: Wij laden geen schuld op ons;
omdat zij gezondigd hadden tegen de Here, de
woonstede der gerechtigheid en de hoop hunner
vaderen, de Here.
8 Vlucht uit Babel weg en trekt uit het land der
Chaldeeen en weest als bokken voor de kudde uit!
9 Want zie, Ik verwek en doe oprukken tegen Babel
een menigte grote volken, uit het Noorderland, en
zij scharen zich ertegen in slagorde, vandaar zal
het ingenomen worden; de pijlen ervan zijn als
een gelukkig held, die niet onverrichter zake
terugkeert.
10 Zo wordt het land der Chaldeeen ten roof; allen
die het beroven, zullen verzadigd worden, luidt
het woord des Heren.
11 Al verheugt gij u, al jubelt gij, plunderaars van
mijn erfdeel, al springt gij als een kalf in het gras
en hinnikt gij als hengsten,
12 Uw moeder staat zeer beschaamd, zij die u baarde,
is te schande geworden; ziedaar, het geringste van
de volken, een woestijn, een wildernis en een step-
pe!
13 Ten gevolge van de verbolgenheid des Heren zal
het niet bewoond worden, maar geheel en al een
woestenij zijn; ieder die Babel voorbijgaat, zal zich
ontzetten en fluiten om al zijn slagen.

14 Schaart u tegen Babel rondom in slagorde, allen
die de boog spant! Beschiet het, spaart geen pij-
len, want tegen de Here heeft het gezondigd!
15 Heft rondom een krijgsgeschreeuw ertegen aan.
Het heeft zich overgegeven, gevallen zijn zijn zui-
len, neergehaald zijn muren; want dit is de wraak
des Heren; wreekt u erop, doet het naar hetgeen
het gedaan heeft.
16 Roeit uit Babel de zaaier uit en wie in de oogsttijd
de sikkel hanteert. Voor het gewelddadige zwaard
kere een ieder zich naar zijn volk en vluchte een
ieder naar zijn land.
17 Een opgejaagd schaap is Israel, dat leeuwen heb-
ben opgedreven; eerst heeft de koning van Assyrie
het verslonden en nu ten laatste heeft
Nebukadressar, de koning van Babel, het de been-
deren afgeknaagd.
18 Daarom, zo zegt de Here der heerscharen, de God
van Israel: Zie, Ik doe bezoeking aan de koning
van Babel en aan zijn land, zoals Ik aan de koning
van Assyrie bezoeking gedaan heb,
19 En Ik breng Israel terug naar zijn weide, opdat het
Karmel en Basan afweide en op het gebergte van
Efraim en in Gilead zich verzadige.
20 In die dagen en te dien tijde, luidt het woord des
Heren, zal de ongerechtigheid van Israel gezocht
worden, maar zij is er niet, en de zonden van
Juda, maar zij zijn niet te vinden; want Ik zal ver-
geving schenken aan wie Ik doe overblijven.

21 Tegen het land Merataim, trek daartegen op en
tegen de inwoners van Pekod. Verdelg en sla met
de ban, luidt het woord des Heren, en doe geheel
zoals Ik u gebied.
22 Krijgsrumoer in het land en groot verderf!
23 Hoe is de hamer der gehele aarde stukgeslagen en
gebroken. Hoe is Babel onder de volkeren tot een
voorwerp van ontzetting geworden.
24 Ik spande u een strik en gij waart gevangen ook,
Babel, voordat gij het wist; betrapt zijt gij en
gegrepen ook, omdat gij de Here hebt uitgedaagd.
25 De Here heeft zijn tuighuis geopend en de wapens
van zijn gramschap te voorschijn gehaald, want dit
is een werk voor de Here, de Here der heerscha-
ren, in het land der Chaldeeen.
26 Trekt ertegen op tot de laatste man, opent zijn
voorraadschuren, stapelt het op als korenhopen en
slaat het met de ban, niets blijve ervan over!
27 Verdelgt al zijn stieren, laat ze heengaan ter slach-
ting; wee hun, want hun dag is gekomen, de tijd
van hun bezoeking.
28 Hoor, vluchtelingen en ontsnapten uit het land
van Babel om in Sion te boodschappen de wraak
van de Here, onze God, de wraak voor zijn tempel.

29 Roept schutters tegen Babel op, allen die de boog spannen; belegert het aan alle kanten, er zij geen ontkoming! Vergeldt het naar zijn werk, doet het naar al hetgeen het gedaan heeft, want tegen de Here is het overmoedig geweest, tegen de Heilige Israels.
30 Daarom zullen zijn jonge mannen op zijn pleinen vallen en al de krijgslieden te dien dage omkomen, luidt het woord des Heren.
31 Zie, Ik zal u, o Driestheid, luidt het woord van de Here, de Here der heerscharen, want uw dag is gekomen, de tijd dat Ik aan u bezoeking doe,
32 En Driestheid zal struikelen en vallen en niemand zal haar oprichten, en Ik zal een vuur aansteken in haar steden, dat heel haar omgeving verteert.
33 Zo zegt de Here der heerscharen: Verdrukt worden de Israelieten en de Judeeers, en allen die hen gevankelijk hebben weggevoerd, houden hen vast, zij weigeren hen te laten gaan;
34 Hun Verlosser is sterk, Here der heerscharen is zijn naam; voorzeker zal Hij hun twistzaak beslechten ten einde aan de aarde rust te brengen, maar de inwoners van Babel zal Hij verontrusten.
35 Het zwaard over de Chaldeeen, luidt het woord des Heren, en over de inwoners van Babel en over zijn vorsten en over zijn wijzen!

36 Het zwaard over de snoevers, dat zij verdwaasd
worden! Het zwaard over zijn helden, dat zij ver-
schrikt worden!
37 Het zwaard over zijn paarden en zijn wagens en al
de gemengde troepen in zijn midden, dat zij tot
vrouwen worden!
38 Het zwaard over zijn schatten, dat zij geplunderd
worden! Het zwaard over zijn wateren, dat zij uit-
drogen! Want een land van gesneden beelden is
het en door schrikwekkende beelden laten zij zich
verdwazen.
39 Daarom zullen er boskatten met jakhalzen huizen,
ook zullen er struisvogels huizen, en het zal niet
meer bestaan in eeuwigheid, noch in stand blijven
van geslacht tot geslacht.
40 Zoals God Sodom en Gomorra met hun naburen
onderstboven keerde, luidt het woord des Heren,
zal daar niemand wonen en geen mensenkind daar
verblijven.
41 Zie, een volk komt uit het Noorden, een grote
natie met machtige koningen breekt op van het
uiteinde der aarde.
42 Boog en spies omklemmen zij, meedogenloos zijn
zij en zonder erbarmen. Hun rumoer bruist als de
zee en zij rijden op paarden; het is toegerust als
een man tot de strijd, tegen u, dochter van Babel.

43 Babels koning heeft zijn gerucht gehoord en zijn
handen zijn verslapt, benauwdheid heeft hem aan-
gegrepen, smart als een barende.
44 Zie, gelijk een leeuw uit de pronk van de Jordaan
trekt hij op tegen het vast verblijf, want in een
ogenblik doe Ik hen daaruit wegsnellen en wie is
verkoren, die Ik daarover zal stellen? Want wie is
Mij gelijk en wie zal Mij tot verantwoording roe-
pen, en wie is zulk een herder, dat hij voor Mij
zou bestaan?
45 Daarom, hoort het besluit dat de Here tegen Babel
genomen heeft, en de plannen die Hij tegen het
land der Chaldeeen heeft beraamd: Voorwaar, de
jongens der kudde zullen hen wegsleuren, voor-
waar hun dreve zal zich over hen ontzetten.
46 Van het gerucht: Babel is genomen! beeft de aarde
en geschrei wordt onder de volkeren gehoord.

Jeremia 51

1 Zo zegt de Here: Zie, Ik verwek tegen Babel en
tegen de inwoners van het Hart-mijner-tegenstan-
ders de geest van een verderver
2 En Ik zend op Babel wanners af, die het zullen
wannen en zijn land uitschudden, want zij omrin-
gen het van alle kant op de dag van het onheil.
3 De boogschutter spanne zijn boog en steke zich in
zijn pantser; spaart zijn jonge mannen niet, slaat
zijn gehele leger met de ban,
4 Dat er doden vallen in het land der Chaldeeen en
doorstokenen op zijn straten.
5 Want Israel en Juda zijn niet in weduwschap gela-
ten door hun God, door de Here der heerscharen,
al was hun land vol van schuld tegenover de
Heilige Israels.
6 Vlucht uit Babel, laat ieder zijn leven redden; komt
niet om in zijn ongerechtigheid, want dit is de tijd
der wrake voor de Here, het verdiende loon
betaalt Hij hem.
7 Babel was in de hand des Heren een gouden beker
die de gehele aarde dronken maakte; van zijn wijn
dronken de volken, daardoor werden zij ver-
dwaasd.
8 Plotseling is Babel gevallen en gebroken, jammert
om hem! Haalt balsem voor zijn pijn, misschien is
het te genezen.

9 Wij hebben Babel trachten te genezen, maar het is
niet te genezen; verlaat het en laten wij gaan, een
ieder naar zijn land; want tot de hemel reikt zijn
oordeel en het verheft zich tot de wolken.
10 De Here heeft ons recht aan het licht gebracht;
komt en laten wij in Sion het werk van de Here,
onze God, verhalen.
11 Scherpt de pijlen, vat de schilden! De Here heeft
de geest der koningen van Medie opgewekt, want
tegen Babel is zijn plan om het te verdelgen; want
dit is de wraak des Heren, de wraak voor zijn tem-
pel.
12 Heft tegen Babels muren de banier op, versterkt
de wacht, zet wachten uit, legt mannen in hinder-
lagen; want hetgeen de Here heeft besloten, dat
volvoert Hij ook: hetgeen Hij over de inwoners van
Babel gesproken heeft.
13 Gij, die aan grote wateren woont, die groot zijt
van schatten, uw einde is gekomen, de maat,
waarop gij afgesneden wordt.
14 De Here der heerscharen heeft gezworen bij
Zichzelf: Al heb Ik u met mensen gevuld als met
sprinkhanen, toch zal men een vreugdegeroep
over u aanheffen.
15 Hij maakt de aarde door zijn kracht, bereidt de
wereld toe door zijn wijsheid en breidt de hemel
uit door zijn verstand.

16 Als Hij zijn stem doet horen, is er een geruis van
water aan de hemel en doet Hij dampen opstijgen
van het einde der aarde; bliksemen maakt Hij bij
de regen en wind doet Hij voortkomen uit zijn
voorraadkamers.
17 Verstomd staat ieder mens, zonder kennis;
beschaamd staat iedere goudsmid om het beeld,
want leugen is zijn gietsel, en er is geen geest in
hen;
18 Nietigheid zijn zij, een bespottelijk maaksel; als
aan hen bezoeking gedaan wordt, gaan zij teniet.
19 Maar Jakobs deel is niet als deze; Hij is de
Formeerder van alles en Israel is de stam zijner
erfenis; Here der heerscharen is zijn naam!
20 Een hamer waart gij Mij, een strijdwapen; met u
verbrijzelde Ik volkeren en verdelgde Ik koninkrij-
ken;
21 Ik verbrijzelde met u paard en ruiter, en Ik verbrij-
zelde met u wagen en menner;
22 Ik verbrijzelde met u man en vrouw, en Ik verbrij-
zelde met u grijsaard en knaap; Ik verbrijzelde met
u jonge man en jonge vrouw,
23 En Ik verbrijzelde met u herder en kudde; Ik ver-
brijzelde met u landbouwer en gespan, en Ik ver-
brijzelde met u landvoogden en stadhouders.

24 Maar Ik zal voor uw ogen aan Babel en alle inwo-
ners van Chaldea al het kwaad vergelden dat zij
Sion hebben aangedaan, luidt het woord des
Heren.
25 Zie, Ik zal u! gij berg des verderfs, luidt het woord
des Heren, die de gehele aarde hebt verdorven, en
Ik zal mijn hand tegen u uitstrekken en u van de
rotsen afwentelen en u maken tot een berg van
brand,
26 En men zal van u geen steen nemen voor een hoek
noch een steen voor fundament, want een eeuwige
woestenij zult gij zijn, luidt het woord des Heren.
27 Heft de banier omhoog op de aarde, blaast de
bazuin onder de volken! Heiligt volkeren tegen
[de] [stad], roept koninkrijken tegen haar op,
Ararat, Minni en Askenaz! Stelt een overste tegen
haar aan, laat paarden aanrukken als opeengepak-
te sprinkhanen!
28 Heiligt volkeren tegen haar, de koningen van
Medie, zijn landvoogden en al zijn stadhouders, ja,
het ganse land van zijn heerschappij!
29 Dan beeft en siddert de aarde, want de gedachten
des Heren tegen Babel gaan in vervulling om het
land van Babel tot een woestenij te maken, waar
niemand woont.
30 Babels helden houden op met strijden, zij zitten
neer in de burchten, hun heldhaftigheid is verdwe-
nen, zij zijn tot vrouwen geworden. Zij hebben
haar woningen in brand gestoken, haar grendels
zijn verbroken.

31 De ene renbode rent de andere tegemoet en de
ene boodschapper de andere, om de koning van
Babel te melden, dat zijn stad aan alle zijden
genomen is,
32 En dat de doorwaadbare plaatsen bezet zijn en dat
zij de burchten met vuur verbrand hebben en dat
de krijgslieden met schrik bevangen zijn.
33 Want zo zegt de Here der heerscharen, de God
van Israel: De dochter van Babel is als een dors-
vloer ten tijde dat men die vaststampt; nog een
wijle, dan komt de tijd van de oogst voor haar.
34 Verslonden, vernield heeft mij Nebukadressar, de
koning van Babel, hij heeft mij neergezet als een
leeg stuk vaatwerk, hij heeft mij ingeslokt als een
draak, hij heeft met mijn lekkernijen zijn buik
gevuld, hij heeft mij verstoten.
35 Mijn mishandeling en verminking kome over
Babel, zegge de inwoonster van Sion, en mijn
bloed over de inwoners van Chaldea, zegge
Jeruzalem.
36 Daarom, zo zegt de Here: Zie, Ik voer uw rechts-
geding en neem voor u wraak, en Ik zal zijn zee
droogleggen en zijn bron doen verdrogen,
37 En Babel zal tot steenhopen worden, een verblijf
van jakhalzen, een voorwerp van ontzetting en een
aanfluiting, zonder inwoner.
38 Tezamen brullen zij als jonge leeuwen, zij grom-
men als leeuwenwelpen;

39 Als zij verhit zijn, zal Ik hun een drinkgelag aan-
richten en hen dronken maken, opdat zij in
onmacht neervallen en inslapen tot een eeuwige
slaap en niet ontwaken, luidt het woord des
Heren.
40 Ik zal hen afvoeren als lammeren ter slachting, als
rammen met bokken.
41 Ach, hoe is Sesak veroverd en de roem der gehele
aarde ingenomen! Ach, hoe is Babel onder de vol-
ken tot een voorwerp van ontzetting geworden!
42 De zee is over Babel heengeslagen, door haar brui-
sende golven is het bedekt;
43 Zijn steden zijn tot een woestenij geworden, een
land van dorheid en een steppe; een land, waar
niemand woont en waar geen mensenkind door-
heen trekt.
44 En Ik zal over Bel in Babel bezoeking doen, en het-
geen hij verslonden heeft uit zijn mond halen, en
volken zullen niet meer naar hem toestromen; zelfs
de muur van Babel is gevallen!
45 Trekt eruit weg, mijn volk, en laat ieder zijn leven
redden voor de brandende toorn des Heren,
46 Opdat uw hart niet week worde en gij vreest bij
het gerucht dat in het land gehoord wordt; er
komt in het ene jaar het ene gerucht en daarna in
een ander jaar het andere; geweld is in het land,
heerser tegen heerser.

47 Daarom zie, de dagen komen, dat Ik bezoeking
doe aan de gesneden beelden van Babel en zijn
gehele land zal beschaamd zijn en al zijn verslage-
nen zullen in zijn midden vallen.
48 Dan zullen hemel en aarde met al wat daarin is,
jubelen over Babel, want van het Noorden zullen
de verwoesters er op afkomen, luidt het woord des
Heren.
49 Babel moet evenzo vallen voor de verslagenen van
Israel, als voor Babel vielen de verslagenen der
gehele aarde.
50 Gij die aan het zwaard ontkomen zijt, gaat voort,
staat niet stil, gedenkt uit de verte de Here en laat
Jeruzalem u in de gedachte komen!
51 Wij zijn beschaamd, want wij hebben smaad aan-
gehoord: beschaming heeft ons gelaat bedekt,
want vreemdelingen zijn gekomen in de heilig-
dommen van het huis des Heren.
52 Daarom zie, de dagen komen, luidt het woord des
Heren, dat Ik bezoeking doe aan zijn gesneden
beelden en in heel zijn land zullen de verslagenen
kermen.
53 Al klom Babel ten hemel op en al maakte het de
hoogte van zijn sterkte ontoegankelijk, van
Mijnentwege zullen verwoesters er op afkomen,
luidt het woord des Heren.
54 Hoor! geschreeuw uit Babel, en een groot verderf
uit het land der Chaldeeen!

55 Want de Here verwoest Babel en vaagt het grote
rumoer eruit weg; hun golven bruisen als machti-
ge wateren, dreunend klinkt hun geluid,
56 Want tegen Babel is een verwoester gekomen en
gevangen worden zijn helden, gebroken zijn
bogen; want een God van vergelding is de Here,
Hij vergeldt gewis.
57 En Ik maak zijn vorsten en zijn wijzen, zijn land-
voogden, zijn stadhouders en zijn helden dronken,
zodat zij inslapen tot een eeuwige slaap en niet
ontwaken, luidt het woord van de Koning, wiens
naam is Here der heerscharen
58 Zo zegt de Here der heerscharen: Babels brede
muur zal tot de grond geslecht worden en zijn
hoge poorten zullen met vuur verbrand worden;
zo vermoeien volkeren zich voor niets en matten
natien zich af voor het vuur.
59 Het bevel dat de profeet Jeremia aan Seraja, de
zoon van Neria, de zoon van Machseja, gaf, toen
deze met Sedekia, de koning van Juda, naar Babel
ging in het vierde jaar van diens regering; Seraja
nu was hofmaarschalk.
60 Jeremia dan schreef al het onheil dat over Babel
komen zou, in een boek, al deze woorden die over
Babel geschreven zijn,
61 En Jeremia zeide tot Seraja: Wanneer gij in Babel
komt, zie dan toe en lees al deze woorden

62 En zeg: Here, Gij hebt aangaande deze plaats gesproken, dat Gij haar zult uitroeien, zodat er geen inwoner in zijn zal, mens noch dier, maar dat zij een eeuwige woestenij zal zijn.
63 En wanneer gij dit boek uitgelezen hebt, bind er dan een steen aan en werp het midden in de Eufraat, en zeg:
64 Evenzo zal Babel zinken en niet weer bovenkomen, ten gevolge van het onheil dat Ik erover ga brengen. Tot hiertoe de woorden van Jeremia.

Jeremia 52

1 Eenentwintig jaar was Sedekia oud, toen hij koning werd, en elf jaar regeerde hij te Jeruzalem. Zijn moeder heette Chamutal; zij was een dochter van Jirmeja uit Libna.

2 Hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren, geheel zoals Jojakim gedaan had.

3 Zo kwam het door de toorn des Heren zover met Jeruzalem en Juda, dat Hij hen van zijn aangezicht verwierp. Sedekia nu kwam in opstand tegen de koning van Babel.

4 In het negende jaar van zijn regering, in de tiende maand, op de tiende van de maand, rukte Nebukadressar, de koning van Babel, zelf met zijn gehele leger tegen Jeruzalem op, sloeg het beleg erom en bouwde er een belegeringswal omheen.

5 Zo werd de stad belegerd tot het elfde jaar van koning Sedekia.

6 In de vierde maand, op de negende van de maand, toen de hongersnood in de stad zwaar geworden was en er geen brood meer was voor het volk des lands, werd een bres in de stad geslagen

7 En al de krijgslieden namen de vlucht en verlieten des nachts de stad door de poort tussen de beide muren bij de koninklijke tuin (de Chaldeeen nu lagen rondom tegen de stad) en sloegen de weg in naar de Vlakte.

8 Maar het leger der Chaldeeen zette de koning na
en achterhaalde Sedekia in de vlakten van Jericho
en zijn gehele leger werd van hem gescheiden en
verstrooid.
9 Zij grepen de koning, brachten hem naar de
koning van Babel te Ribla in het land van Hamat,
en deze velde vonnis over hem;
10 De koning van Babel bracht de zonen van Sedekia
voor diens ogen ter dood en ook al de vorsten van
Juda bracht hij in Ribla ter dood;
11 En hij liet de ogen van Sedekia verblinden en hem
met twee ketenen binden; en de koning van Babel
bracht hem naar Babel en zette hem in de gevan-
genis tot de dag van zijn dood.
12 Daarna, in de vijfde maand, op de tiende van de
maand (dat jaar was het negentiende jaar van
koning Nebukadressar, de koning van Babel) kwam
Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijfwacht, die
voor het aangezicht van de koning van Babel
stond, te Jeruzalem,
13 En verbrandde het huis des Heren en het koninklijk
paleis; alle huizen van Jeruzalem, althans alle hui-
zen der aanzienlijken, verbrandde hij met vuur.
14 En het leger der Chaldeeen, dat bij de bevelhebber
van de lijfwacht was, haalde gezamenlijk al de
muren rondom Jeruzalem neer.

15 En de armen van het volk en de rest van het volk, die in de stad was overgebleven, en de overlopers die naar de koning van Babel overgelopen waren, de rest van de menigte voerde Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijfwacht, in ballingschap.
16 Slechts enige van de armen van het land liet Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijfwacht, achterblijven als wijngaardeniers en landbouwers.
17 Voorts braken de Chaldeeen de koperen zuilen die bij het huis des Heren behoorden, alsmede de onderstellen en de koperen zee, die in het huis des Heren waren, aan stukken; en zij voerden al het koper daarvan naar Babel.
18 Ook de potten, de scheppen, de messen, de sprengbekkens, de schalen en al het koperen gereedschap, waarmede men de dienst verrichtte, namen zij mee.
19 En de schotels, de vuurpannen, de sprengbekkens, de potten, de kandelaren, de schalen en de kommen, al wat van goud en van zilver was, nam de bevelhebber van de lijfwacht mee.
20 De twee zuilen, de ene zee en de onderstellen, die koning Salomo voor het huis des Heren gemaakt had; er was geen wegen aan het koper van al deze voorwerpen.

21 Wat nu de zuilen betreft, achttien el was de hoog-
te van een zuil en een draad van twaalf el kon
haar omspannen en haar dikte was vier vingers, zij
was hol;
22 En een kapiteel rustte erop van koper en de hoog-
te van een kapiteel was vijf el en rondom boven-
aan het kapiteel was een geheel koperen vlecht-
werk met granaatappelen aangebracht. En evenzo
was het met de granaatappelen aan de tweede
zuil.
23 En van de granaatappelen waren er zesennegentig
zichtbaar; in het geheel waren er honderd gra-
naatappelen op het vlechtwerk rondom.
24 Toen nam de bevelhebber van de lijfwacht de
opperpriester Seraja, de tweede priester Sefanja,
en de drie dorpelwachters;
25 En uit de stad nam hij een hoveling, die het bevel
had over de krijgslieden, en zeven mannen uit de
onmiddellijke omgeving van de koning, die in de
stad aangetroffen werden, en de schrijver van de
legeroverste, die het volk des lands tot de krijgs-
dienst opriep, en zestig mannen uit het volk des
lands, die binnen de stad aangetroffen werden.
26 Deze nam Nebuzaradan, de bevelhebber van de
lijfwacht, en hij bracht hen tot de koning van
Babel te Ribla;

27 En de koning van Babel bracht hen ter dood te
Ribla in het land van Hamat. Zo werd Juda uit zijn
land in ballingschap weggevoerd.
28 Dit is het volk dat Nebukadressar in ballingschap
heeft weggevoerd: in het zevende jaar drieduizend
drieentwintig Judeeers;
29 In het achttiende jaar van Nebukadressar uit
Jeruzalem achthonderd tweeendertig zielen;
30 In het drieentwintigste jaar van Nebukadressar
voerde Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijf-
wacht, van de Judeeers zevenhonderd vijfenveertig
zielen in ballingschap weg; in het geheel vierdui-
zend zeshonderd zielen.
31 En het geschiedde in het zevenendertigste jaar van
de ballingschap van Jojakin, de koning van Juda, in
de twaalfde maand, op de vijfentwintigste van de
maand, dat Ewil-merodak, de koning van Babel, in
het jaar van zijn troonsbestijging, Jojakin, de
koning van Juda, begenadigde en hem uit de
gevangenis deed gaan;
32 Hij sprak vriendelijk met hem en stelde zijn zetel
boven die van de koningen die met hem in Babel
waren;
33 Hij mocht zijn gevangeniskledereren afleggen, en at
geregeld aan zijn tafel, zolang hij leefde.
34 En zijn levensonderhoud werd hem geregeld van-
wege de koning van Babel verstrekt, zoveel hij elke
dag nodig had, tot de dag van zijn dood, zolang
hij leefde.

Klaagliederen 1

1 Hoe zit zij eenzaam neder, de eens volkrijke stad;
als een weduwe is zij geworden, die machtig was
onder de volken; de vorstin onder de landschap-
pen is onderworpen aan herendienst.
2 Bitter weent zij des nachts, tranen vloeien langs
haar wangen; niemand is er, die haar troost onder
al haar minnaars; al haar vrienden werden haar
ontrouw tot vijanden zijn zij haar geworden.
3 Juda is ontvolkt door ellende en door harde dienst;
het woont te midden van de volken, maar vindt
geen rust; al zijn vervolgers hebben het achter-
haald midden in de benauwing.
4 De wegen naar Sion treuren, omdat er geen feest-
gangers zijn; al haar poorten liggen verlaten, haar
priesters zuchten, haar jonkvrouwen zijn bedroefd,
en zij zelf, bitter is het haar.
5 Haar tegenstanders hebben de overhand, haar vij-
anden zijn welgemoed, want de Here heeft haar in
kommer gedompeld om haar menigvuldige over-
tredingen; haar jonge kinderen moesten in gevan-
genschap gaan, voor de tegenstander uit.
6 Geweken is van Sions dochter al haar heerlijkheid;
haar vorsten werden als herten die geen weide
vinden, zij gingen, beroofd van kracht, voor de
vervolger uit.

7 Jeruzalem blijft gedenken, in de dagen van haar
ellende en omzwerving, al de kostbaarheden, die
zij bezat in de dagen van weleer; toen haar volk in
de hand van de vijand viel en zij geen helper had,
aanschouwden de vijanden haar en lachten om
haar ondergang.
8 Zwaar heeft Jeruzalem gezondigd; daarom wordt
zij gemeden als een onreine; allen die haar eerden,
verachten haar, omdat zij haar naaktheid zien; en
zelf ook zucht zij en wendt haar gelaat af.
9 Haar onreinheid kleeft aan de zoom van haar
kleed; zij heeft niet gedacht aan het einde, ont-
stellend diep is zij gezonken, niemand is er, die
haar troost. Zie, Here, mijn ellende aan, want de
vijand is overmoedig!
10 De vijand heeft zijn hand uitgestrekt naar al haar
kostbaarheden; ja, aanzien moest zij, hoe volken
haar heiligdom binnentraden, van wie Gij hadt
geboden: zij zullen niet komen bij u in de
gemeente.
11 Heel haar bevolking zucht, zoekende naar brood;
zij geven hun kostbaarheden voor voedsel, om het
leven te rekken. Zie, Here, en aanschouw, hoe ver-
acht ik ben geworden.

12 Raakt het u niet, gij allen die voorbijgaat?
Aanschouwt en ziet, of er een smart is als de smart
die mij werd aangedaan, waarmee de Here mij in
kommer dompelde ten dage van zijn brandende
toorn.
13 Van uit den hoge zond Hij vuur; tot in mijn
gebeente deed Hij het zinken; Hij spreidde een net
voor mijn voeten en deed mij deinzen achter-
waarts; Hij deed mij verbijsterd staan, ellendig de
ganse dag.
14 Zwaar weegt het juk mijner overtredingen, door
zijn hand ineengevlochten; zij liggen op mijn hals,
het heeft mijn kracht doen struikelen; de Here
heeft mij overgegeven in de macht van hen,
tegenover wie ik niet staande kon blijven.
15 De Here in mijn midden heeft al mijn machtigen
verworpen; Hij heeft tegen mij een feest uitgeroe-
pen om mijn jongelingen te verdelgen; de Here
heeft in de pers getreden de jonkvrouw, de doch-
ter van Juda.
16 Daarom moet ik wenen, mijn oog, mijn oog vliet
van water, want verre van mij is de trooster die
mijn ziel verkwikken zou; mijn zonen zijn verbij-
sterd; zo machtig is de vijand!
17 Sion strekt haar handen uit, niemand is er, die
haar troost; de Here riep tegen Jakob zijn naburen
als tegenstanders op. Jeruzalem is geworden als
een onreine in hun midden.

18 Hij, de Here, is rechtvaardig, want tegen zijn
woord ben ik weerspannig geweest. Hoort toch, al
gij volken, en ziet mijn smart; mijn jonkvrouwen
en mijn jongelingen zijn in gevangenschap
gegaan.
19 Ik heb geroepen om mijn minnaars, zij lieten mij
bedrogen staan. Mijn priesters en mijn oudsten
zijn in de stad bezweken, toen zij voor zich voed-
sel zochten, om het leven te rekken.
20 Zie, Here, hoe bang het mij is; mijn binnenste is
vol onrust, mijn hart keert zich om in mijn borst,
omdat ik zeer weerspannig geweest ben. Buiten
maakt het zwaard kinderloos, binnenshuis de pest.
21 Zij horen, hoe ik zucht, maar niemand is er, die
mij troost; al mijn vijanden hebben mijn ramp-
spoed vernomen; zij verblijden zich, dat Gij het
gedaan hebt, dat Gij hebt doen komen de dag die
Gij hadt aangekondigd; Dat zij mogen worden
gelijk ik,
22 Dat al hun boosheid kome voor uw aangezicht!
Doe aan hen, gelijk Gij aan mij hebt gedaan van-
wege al mijn overtredingen, want menigvuldig zijn
mijn zuchten en mijn hart is ziek.

Klaagliederen 2

1 Hoe hult de Here in zijn toorn de dochter Sions in
wolkefloers! Van de hemel heeft Hij ter aarde
geworpen de luister van Israel, Hij is niet gedach-
tig geweest aan zijn voetbank ten dage van zijn
toorn.
2 De Here heeft meedogenloos vernietigd al de lan-
douwen van Jakob. In zijn verbolgenheid heeft Hij
terneergeworpen de vestingen van de dochter van
Juda; Hij heeft ter aarde gestoten en ontwijd het
koninkrijk met zijn vorsten.
3 In zijn brandende toorn heeft Hij afgehouwen alle
hoornen van Israel. Hij heeft zijn rechterhand
teruggetrokken bij de nadering van de vijand; ja,
tegen Jakob is Hij ontbrand als een vlammend
vuur, dat rondom verteert.
4 Hij heeft zijn boog gespannen als een vijand, zijn
rechterhand opgeheven als een tegenstander; Hij
heeft gedood al wat een lust der ogen was; in de
tent van de dochter van Sion heeft Hij zijn grim-
migheid uitgegoten als vuur.
5 De Here is als een vijand geworden. Hij heeft Israel
verslonden, al zijn paleizen vernietigd, zijn vestin-
gen vernield, en bij de dochter van Juda vermenig-
vuldigd geklag en geklaag.

6 Hij heeft zijn tent omvergehaald als ware het een
omheining, zijn plaats van samenkomst heeft Hij
vernield. De Here heeft in Sion doen vergeten
feestgetij en sabbat, en in zijn grimmige toorn ver-
smaad koning en priester.
7 De Here heeft zijn altaar verworpen, zijn heiligdom
ontwijd, Hij heeft overgegeven in de macht van de
vijand de muren van haar paleizen. Zij hebben in
het huis des Heren getierd als op een feestdag.
8 De Here had besloten te verwoesten de muur van
Sions dochter. Hij spande het meetsnoer en weer-
hield zijn hand niet van vernietiging. Voormuur en
wal dompelde Hij in rouw, tezamen zakten zij
ineen.
9 Haar poorten zijn in de aarde verzonken, haar
grendels heeft Hij vernield en verbroken; haar
koning en haar vorsten bevinden zich onder de
volken, wetsonderricht is er niet meer; ook vinden
haar profeten geen gezicht bij de Here.
10 Zwijgend zitten ter aarde de oudsten der dochter
van Sion; stof hebben zij op hun hoofd gestrooid,
met rouwgewaad zich omgord. Het hoofd buigen
naar de aarde de jonkvrouwen van Jeruzalem.

11 Mijn ogen zijn verteerd door tranen, mijn binnen-
ste is vol onrust, mijn hartebloed is ter aarde uit-
gestort om de ondergang van de dochter mijns
volks, omdat kinderen en zuigelingen versmachten
op de pleinen der stad.
12 Aan hun moeders vragen zij: waar is koren en
wijn? terwijl zij versmachten, als verslagenen, op
de pleinen der stad, terwijl hun leven wegvliet aan
de borst van hun moeders.
13 Wat zal ik u voorhouden, waarmee u vergelijken, o
dochter van Jeruzalem? Wat met u gelijkstellen om
u te troosten, o jonkvrouw, dochter van Sion?
Want groot als de zee is uw breuk; wie kan u
genezing brengen?
14 Uw profeten hebben voor u geschouwd wat ijdel
was en hol, zij hebben uw ongerechtigheid niet
onthuld om uw lot nog te keren, zij hebben voor u
orakels geschouwd, ijdel en misleidend.
15 Over u slaan de handen in elkaar allen die voorbij-
trekken, zij fluiten en schudden hun hoofd over de
dochter van Jeruzalem: is dit de stad, die genoemd
werd de volmaakte in schoonheid, de vreugde der
ganse aarde?
16 Tegen u sperren honend de mond open al uw vij-
anden, zij fluiten en knersen de tanden, zij zeg-
gen: wij hebben haar vernietigd ja, dit is de dag,
waarop wij gehoopt hebben, wij beleven, wij aan-
schouwen hem.

17 De Here heeft volvoerd wat Hij Zich had voorgenomen, Hij heeft in vervulling doen gaan, wat Hij gesproken heeft, wat Hij sinds de dagen van weleer heeft bevolen; meedogenloos heeft Hij terneergeworpen, Hij heeft de vijand over u vrolijk gemaakt, de hoorn uwer tegenstanders verhoogd.
18 Het hart [des] [volks] schreeuwt tot de Here. O, muur van Sions dochter, laat tranen neervlieten als een beek bij dag en bij nacht, gun uzelf geen verpozing, uw oogappel ruste niet!
19 Sta op, kerm in de nacht bij het begin van iedere nachtwake, stort uw hart uit als water voor het aangezicht des Heren, hef tot Hem uw handen omhoog ter wille van het leven uwer kinderen, die van honger versmachten op de hoek van elke straat.
20 Zie, Here, en aanschouw wie Gij dit hebt aangedaan! Moeten vrouwen haar eigen kroost eten, de kinderen, die zij koesteren? Moeten in het heiligdom des Heren gedood worden priester en profeet?
21 Op de straten liggen ter aarde knaap en grijsaard; mijn jonkvrouwen en mijn jongelingen zijn gevallen door het zwaard. Ten dage van uw toorn hebt Gij ze gedood, meedogenloos geslacht.

22 Als voor een feestdag riept Gij samen wat mij van alle kanten verschrikte; op de dag van de toorn des Heren was er niemand die ontkwam of behouden bleef. Hen die ik had verzorgd en grootgebracht, heeft mijn vijand verdelgd.

Klaagliederen 3

1 Ik ben de man die ellende heeft gezien door de
roede zijner verbolgenheid.
2 Mij heeft Hij gevoerd en doen gaan in duisternis
en donkerte.
3 Waarlijk, tegen mij keert Hij telkens weder zijn
hand, de ganse dag.
4 Hij heeft mijn vlees en mijn huid doen wegteren,
mijn beenderen gebroken.
5 Hij heeft aan alle zijden tegen mij opgehoopt ver-
gif en moeite.
6 Hij heeft mij in duistere plaatsen doen wonen als
de doden van voorlang.
7 Hij heeft mij iedere uitgang versperd, mij in zware
koperen ketenen geklonken.
8 Zelfs als ik schreeuw en om hulp roep, versmaadt
Hij mijn gebed.
9 Hij heeft mijn weg versperd met steenblokken,
mijn paden onbegaanbaar gemaakt.
10 Hij is mij een loerende beer, een leeuw in verbor-
gen schuilhoeken.
11 Hij laat mij geen uitweg, en verscheurt mij, Hij
heeft mij geslagen met verbijstering,
12 Hij heeft zijn boog gespannen en mij gesteld tot
doelwit voor zijn pijl.
13 Hij heeft in mijn nieren doen doordringen de pij-
len uit zijn koker.
14 Ik ben een belaching geworden voor heel mijn
volk, hun spotlied heel de dag.

15 Hij heeft mij met bittere kruiden verzadigd en mij met alsem gedrenkt.
16 Hij liet mij de tanden op kiezel stukbijten, Hij drukte mij neer in het stof.
17 Gij hebt mijn ziel het heil doen derven, ik ben vergeten wat geluk is.
18 Ik dacht: vergaan is mijn kracht, vervlogen mijn hoop op de Here.
19 Gedenk aan mijn ellende en omzwerving, aan de alsem en het vergif.
20 Zo vaak mijn ziel dit gedenkt, buigt zij zich neder in mij.
21 Dit zal ik mij te binnen brengen, daarom zal ik hopen:
22 Het zijn de gunstbewijzen des Heren, dat wij niet omgekomen zijn, want zijn barmhartigheden houden niet op,
23 Elke morgen zijn zij nieuw, groot is uw trouw!
24 Mijn ziel zegt: Mijn deel is de Here, daarom zal ik op Hem hopen.
25 Goed is de Here voor wie Hem verwachten, voor de ziel die Hem zoekt;
26 Goed is het, in stilheid te wachten op het heil des Heren;
27 Goed is het voor de man, dat hij een juk in zijn jeugd draagt.
28 Hij zitte eenzaam en zwijge stil, als Hij het hem heeft opgelegd.

29 Hij drukke zijn mond in het stof, misschien is er
hoop.
30 Hij biede de wang aan wie hem slaat, hij worde
verzadigd van smaad.
31 Want niet voor eeuwig verstoot de Here.
32 Want als Hij bedroefd heeft, ontfermt Hij Zich naar
de grootheid van zijn gunstbewijzen.
33 Immers niet van harte verdrukt en bedroeft Hij de
mensenkinderen.
34 Dat men onder zijn voeten vertrapt alle gevange-
nen der aarde,
35 Dat men het recht van een man buigt voor het
aangezicht van de Allerhoogste,
36 Dat men een mens in zijn rechtszaak verongelijkt,
zou de Here dat niet zien?
37 Wie is het, die spreekt en het is er, wanneer de
Here het niet gebiedt?
38 Komt niet uit de mond des Allerhoogsten het
kwade en het goede?
39 Wat klaagt dan een mens in het leven! Ieder
[klage] over zijn zonde.
40 Laten wij onze wegen doorzoeken en doorvorsen
en ons bekeren tot de Here.
41 Laten wij met de handen ons hart opheffen tot
God in de hemel:
42 Wij hebben overtreden en zijn weerspannig
geweest. Gij hebt niet vergeven.

43 Gij hebt U in toorn gehuld, Gij hebt ons vervolgd,
ons meedogenloos gedood.
44 Gij hebt U gehuld in een wolk, ondoordringbaar
voor het gebed.
45 Gij hebt ons gemaakt tot verachtelijk uitvaagsel te
midden van de volkeren.
46 Tegen ons hebben hun mond open gesperd al
onze vijanden.
47 Schrik en strik zijn over ons gekomen, verderf en
breuk.
48 Waterbeken vloeien uit mijn oog om de ondergang
van de dochter mijns volks.
49 Mijn oog baadt in tranen, zonder ophouden, zon-
der verpozen,
50 Totdat de Here nederziet en neerschouwt uit de
hemel.
51 Mijn oog doet mij pijn om al de dochteren mijner
stad.
52 Fel hebben zij mij, als een vogel, opgejaagd, die
mij vijandig zijn zonder oorzaak.
53 Zij hebben mijn leven in een put versmoord en
stenen op mij geworpen.
54 Wateren stroomden over mijn hoofd; ik dacht: ik
ben verloren.
55 Ik roep uw naam aan, o Here, uit het onderste van
de put.
56 Gij hoort mijn stem: verberg uw oor niet voor mijn
zuchten, mijn hulpgeschrei.

57 Gij zijt nabij ten dage, dat ik U aanroep, Gij zegt:
Vrees niet.
58 Gij voert, o Here, mijn rechtsgeding, Gij verlost
mijn leven.
59 Gij ziet, o Here, mijn verongelijking, ach, verschaf
mij recht.
60 Gij ziet al hun wraakzucht, al hun overleggingen
tegen mij.
61 Gij hoort, o Here, hun smaad, al hun overleggin-
gen tegen mij,
62 De taal van wie tegen mij opstaan, en hun
gemompel tegen mij, de ganse dag.
63 Aanschouw hun zitten en hun opstaan: Ik ben hun
spotlied.
64 Gij zult hun vergelden, o Here, naar het werk hun-
ner handen.
65 Gij zult hun geest verblinden; uw vloek over hen!
66 Gij zult hen in toorn vervolgen en verdelgen van
onder des Heren hemel.

Klaagliederen 4

1 Hoe is het goud verdonkerd, ontluisterd het
goede, fijne goud! De heilige stenen zijn wegge-
worpen op de hoek van elke straat.
2 De kinderen van Sion, zo kostbaar, eens opwegend
tegen gelouterd goud, hoe zijn zij geacht als aar-
den kruiken, het werk van pottenbakkershanden!
3 Zelfs jakhalzen reiken de borst, zij zogen haar jon-
gen; de dochter mijns volks is hardvochtig gewor-
den als struisvogels in de woestijn.
4 De tong van de zuigeling kleefde van dorst aan
zijn gehemelte; kinderen vroegen om brood, nie-
mand reikte het hun.
5 Zij, die lekkernijen plachten te eten, versmachtten
op de straten; die op karmozijn waren verzorgd,
omarmden de ashoop.
6 Want de ongerechtigheid van de dochter mijns
volks was groter dan de zonde van Sodom, dat, als
in een oogwenk, onderstboven gekeerd is, zonder
dat iemand de hand eraan sloeg.
7 Reiner dan sneeuw waren haar vorsten, zij waren
witter dan melk, roder van lichaam dan koralen,
als lazuursteen was hun voorkomen.
8 Nu werd hun gestalte zwarter dan roet, zij werden
niet herkend op de straten, hun huid was ver-
schrompeld om hun gebeente, was dor geworden
als hout.

9 Beter verging het hun die vielen door het zwaard,
dan die geveld werden door de honger: doorboord
immers kwijnden zij weg, daar de akker niets
opbracht.
10 De handen van teerhartige vrouwen kookten haar
kinderen; dezen waren haar tot spijze bij de
ondergang van de dochter mijns volks.
11 De Here heeft zijn grimmigheid uitgevierd, uitge-
goten zijn brandende toorn. Ja, Hij heeft een vuur
ontstoken in Sion, dat haar grondvesten verteerde.
12 De koningen der aarde hadden het niet geloofd,
noch al de bewoners der wereld, dat een tegen-
stander of vijand zou komen binnen de poorten
van Jeruzalem.
13 Het is om de zonden harer profeten, de ongerech-
tigheden harer priesters, die in haar midden ver-
goten het bloed van rechtvaardigen.
14 Zij wankelden als blinden op de straten, bezoedeld
met bloed; wat zij niet aanroeren mochten, raak-
ten zij aan met hun kleren.
15 Wijkt! Onrein! riep men hun toe, wijkt, wijkt, raakt
niet aan! Dat zij vlieden, ja rondzwerven; dat men
zegge onder de volkeren: Zij mogen hier niet lan-
ger blijven!

16 De Here zelf heeft hen verstrooid; Hij slaat geen
acht meer op hen. De priesters heeft men niet
ontzien, aan grijsaards geen genade bewezen.
17 Altijd door smachtten onze ogen naar hulp voor
ons, vergeefs; op onze wachttoren zagen wij uit
naar een volk, dat niet kon verlossen.
18 Zij belaagden ons bij elke schrede, zodat wij over
onze pleinen niet gaan konden; ons einde was
nabij, onze dagen waren vervuld, ja, ons einde was
gekomen!
19 Onze vervolgers waren sneller dan arenden des
hemels, zij achtervolgden ons op de bergen, zij
loerden op ons in de woestijn.
20 Onze levensadem, de gezalfde des Heren, werd in
hun valkuilen gevangen, hij, van wie wij dachten:
in zijn schaduw zullen wij leven onder de volkeren.
21 Verblijd en verheug u maar, gij dochter van Edom,
gij, die woont in het land Us. Ook tot u zal de
beker komen, gij zult dronken worden en u ont-
bloten.
22 Uw ongerechtigheid, o dochter van Sion, heeft
een einde, Hij zal u niet weer in ballingschap doen
gaan. Uw ongerechtigheid, o dochter van Edom,
zal Hij bezoeken, uw zonden openbaar maken.

Klaagliederen 5

1 Gedenk, Here, wat ons is overkomen; zie toch; aanschouw onze smaad.
2 Ons erfdeel is vervallen aan vreemden, onze huizen aan vreemdelingen.
3 Wezen zijn wij geworden, vaderloos, onze moeders werden als weduwen.
4 Ons water moeten wij drinken voor geld, ons hout gewordt ons tegen betaling.
5 Wij worden op de nek gezeten door onze vervolgers, wij zwoegen, maar rust gunt men ons niet.
6 Naar Egypte strekken wij de hand uit, naar Assur, om verzadiging met brood.
7 Onze vaders hebben gezondigd, zij zijn niet meer, wij dragen hun ongerechtigheden.
8 Knechten heersen over ons, niemand rukt ons uit hun hand.
9 Met levensgevaar moeten wij ons brood halen vanwege het zwaard der woestijn.
10 Onze huid gloeit als een oven door de brand van de honger.
11 Vrouwen verkrachten zij in Sion, meisjes in de steden van Juda.
12 Vorsten zijn door hun hand opgehangen, het aangezicht van ouden wordt niet geeerd.
13 Jongelingen moeten de molensteen dragen en knapen struikelen onder de houtlast.
14 De ouden zijn weg uit de poort, de jongelingen staken hun snarenspel.

15 Verdwenen is de blijdschap van ons hart, veranderd in rouw onze reidans.
16 De kroon van ons hoofd is gevallen, wee ons, dat wij gezondigd hebben!
17 Hierom is ons hart ziek, hierom zijn onze ogen verduisterd:
18 Om de berg Sion, die woest ligt, waarop de vossen ronddolen.
19 Gij, Here, zetelt tot in eeuwigheid, uw troon staat van geslacht tot geslacht.
20 Waarom zoudt Gij ons voor altoos vergeten, ons verlaten tot in lengte van dagen?
21 Breng ons, Here, tot U weder, dan zullen wij wederkeren. Vernieuw onze dagen gelijk van ouds!
22 Of zoudt Gij ons geheel en al verwerpen? Zoudt Gij al te zwaar tegen ons toornen?

Ezechiël 1

1 In het dertigste jaar, in de vierde maand, op de
vijfde der maand, toen ik te midden der ballingen
aan de rivier de Kebar was, werd de hemel geo-
pend en zag ik gezichten van Godswege.
2 Op de vijfde der maand (het was het vijfde jaar
der ballingschap van koning Jojakin)
3 Kwam het woord des Heren tot de priester
Ezechiel, de zoon van Buzi, in het land der
Chaldeeen, aan de rivier de Kebar; de hand des
Heren was daar op hem.
4 En ik zag en zie, een stormwind kwam uit het
noorden, een zware wolk met flikkerend vuur en
omgeven door een glans; daarbinnen, midden in
het vuur, was wat er uitzag als blinkend metaal.
5 En in het midden daarvan was wat geleek op vier
wezens; en dit was hun voorkomen: zij hadden de
gedaante van een mens,
6 Ieder had vier aangezichten en ieder van hen vier
vleugels.
7 Wat hun benen aangaat, deze waren recht; en hun
voetzolen waren als die van een kalf en fonkelden
als gepolijst koper.
8 Onder hun vleugels waren mensenhanden aan hun
vier zijden. En wat de aangezichten en de vleugels
van die vier betreft,

9 Hun vleugels waren met elkander verbonden. Zij keerden zich niet om als zij gingen; zij gingen ieder recht voor zich uit.

10 En wat hun aangezichten betreft, die geleken bij alle vier ter rechterzijde op dat van een mens en dat van een leeuw; bij alle vier ter linkerzijde op dat van een rund; ook hadden alle vier het aangezicht van een arend.

11 Hun vleugels waren naar boven uitgespreid; ieder had er twee die met elkander verbonden waren; en twee bedekten hun lichaam.

12 En zij gingen ieder recht voor zich uit; waarheen de geest wilde gaan, gingen zij; zij keerden zich niet om als zij gingen.

13 En wat de gedaante der wezens betreft, hun aanblik was als die van brandende vuurkolen, als van fakkels; zich bewegend tussen de wezens. En het vuur glansde en bliksemen schoten daaruit.

14 De wezens snelden heen en weer als bliksemschichten.

15 En ik zag naar de wezens en zie, op de grond naast de wezens, aan de voorzijde van alle vier, was een rad.

16 De aanblik en het maaksel van de raderen was als de schittering van een turkoois; zij hadden alle vier een zelfde vorm; hun aanblik en maaksel was, alsof er een rad was midden in een rad.

17 Als zij gingen, konden zij naar alle vier zijden
gaan; zij keerden zich niet om als zij gingen.
18 Hun velgen waren hoog en ontzagwekkend; en bij
alle vier waren deze velgen rondom vol ogen.
19 Als de wezens gingen, gingen de raderen naast
hen; en als de wezens zich van de grond verhie-
ven, verhieven zich ook de raderen.
20 Waarheen de geest wilde gaan, gingen zij; waar-
heen de geest wilde gaan; en de raderen verhieven
zich tegelijk met hen; want de geest der wezens
was ook in de raderen.
21 Als genen gingen, gingen dezen; als genen stil-
stonden, stonden dezen stil; als genen zich van de
grond verhieven, verhieven zich de raderen tege-
lijk met hen, want de geest der wezens was ook in
de raderen.
22 Boven de hoofden der wezens was wat geleek op
een uitspansel als ontzagwekkend ijskristal, uitge-
spreid boven over hun hoofden.
23 En onder het uitspansel stonden hun vleugels
recht naar elkander uitgestrekt; ieder had er twee,
die van voren en van achteren zijn lichaam bedek-
ten.
24 Als zij gingen, hoorde ik het geruis hunner vleu-
gels als het gebruis van vele wateren, als de stem
des Almachtigen: een dreunend geluid als van een
leger; als zij stilstonden, lieten zij hun vleugels
hangen.

25 En een stem klonk van boven het uitspansel dat
boven hun hoofden was; als zij stilstonden, lieten
zij hun vleugels hangen.
26 Boven het uitspansel boven hun hoofden was wat
er uitzag als lazuursteen, dat de vorm had van een
troon; en daarboven, op hetgeen een troon
geleek, een gedaante, die er uitzag als een mens.
27 En ik zag iets schitteren als metaal; vanaf wat op
zijn lendenen leek naar boven als vuur omvat door
een hulsel; en vanaf wat op zijn lendenen leek
naar beneden, zag ik iets als vuur omgeven door
een glans.
28 Zoals de aanblik is van de boog, die in de regen-
tijd in de wolken verschijnt, zo was de aanblik van
die omhullende glans. Aldus was het voorkomen
der verschijning van de heerlijkheid des Heren.
Toen ik haar zag, viel ik op mijn aangezicht, en ik
hoorde de stem van Een, die sprak.

Ezechiël 2

1 Hij zeide tot mij: Mensenkind, sta op uw voeten, opdat Ik met u spreke.
2 Zodra Hij tot mij sprak, kwam de geest in mij en deed mij op mijn voeten staan en ik hoorde Hem, die tot mij sprak.
3 Hij zeide tot mij: Mensenkind, Ik zend u tot de Israelieten, de opstandige volken die tegen Mij in opstand gekomen zijn; zij en hun vaderen zijn van Mij afgevallen tot op deze eigen dag;
4 Zelfs de kinderen zijn stug van aangezicht en verstokt van hart. Ik zend u tot hen, en gij zult tot hen zeggen: Zo zegt de Here Here.
5 En zij, of zij horen dan wel het nalaten (want zij zijn een weerspannig geslacht) zullen weten, dat er in hun midden een profeet is geweest.
6 En gij, mensenkind, wees niet bevreesd voor hen noch voor hun woorden, al groeien er netels en doornen bij u en al woont gij bij schorpioenen; wees niet bevreesd voor hun woorden noch beangst voor hun blik, want zij zijn een weerspannig geslacht.
7 Maar gij, spreek mijn woorden tot hen, of zij horen dan wel het nalaten, want zij zijn weerspannig.
8 En gij, mensenkind, hoor wat Ik tot u zeg; wees niet weerspannig gelijk het weerspannige geslacht; doe uw mond open en eet wat ik u geef.

9 Toen zag ik en zie, een hand was naar mij uitge-
strekt; en zie, daarin was een boekrol.
10 En Hij rolde ze voor mij open; zij was beschreven
aan de voorzijde en aan de achterzijde: daarop
waren klaagliederen geschreven, gezucht en
gejammer.

Ezechiël 3

1 Hij zeide tot mij: Mensenkind, eet wat gij hier voor
u ziet; eet deze rol en ga heen, spreek tot het huis
Israels.
2 Toen opende ik mijn mond, en Hij gaf mij die rol
te eten.
3 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, laat uw buik
deze rol die Ik u geef, in zich opnemen en vul er
uw binnenste mee. Toen at ik die op, en zij was in
mijn mond zoet als honig.
4 Hij zeide tot mij: Mensenkind, ga, begeef u naar
het huis Israels en spreek tot hen met mijn woor-
den.
5 Want gij wordt niet gezonden tot een volk met
een onbegrijpelijke spraak en zware tongval, maar
tot het huis Israels;
6 Niet tot vele volken met een onbegrijpelijke spraak
en zware tongval, wier woorden gij niet verstaat.
Indien Ik u tot hen zond, zij zouden naar u luiste-
ren.
7 Maar het huis Israels zal naar u niet willen luiste-
ren, omdat zij naar Mij niet willen luisteren, want
het gehele huis Israels heeft een hard voorhoofd
en een stug hart.
8 Zie, Ik maak uw gezicht even hard als het hunne,
en uw voorhoofd even hard als het hunne.
9 Als diamant, harder dan steen, maak Ik uw voor-
hoofd; vrees hen dan niet en wees niet beangst
voor hun blik, want zij zijn een weerspannig
geslacht.

10 Hij zeide tot mij: Mensenkind, neem al de woor-
den die Ik tot u spreken zal, in uw hart op en hoor
ze aan met uw oren.
11 Ga, begeef u naar de ballingen, uw volksgenoten,
spreek tot hen en zeg hun: Zo zegt de Here Here;
of zij horen dan wel het nalaten.
12 Toen hief de Geest mij op, en ik hoorde achter mij
het geluid van een geweldig gedruis (geprezen zij
de heerlijkheid des Heren in zijn woonplaats):
13 Het geruis van de vleugels der wezens, die elkan-
der raakten, en het geratel der raderen daarne-
vens; het geluid van een geweldig gedruis.
14 En de Geest hief mij op en nam mij weg, en ik
ging heen, ontdaan door de beroering van mijn
geest, met de hand des Heren zwaar op mij.
15 Ik kwam bij de ballingen in Tel-abib, die aan de
rivier de Kebar woonden, en waar zij woonden,
bleef ik zeven dagen onder hen, verbijsterd.
16 Na verloop van zeven dagen kwam het woord des
Heren tot mij:
17 Mensenkind, u heb Ik tot wachter over het huis
Israels aangesteld. Wanneer gij een woord uit mijn
mond hoort, zult gij hen uit mijn naam waarschu-
wen.

18 Als Ik tot de goddeloze zeg: Gij zult zeker sterven! en gij waarschuwt hem niet en spreekt niet om de goddeloze voor zijn goddeloze weg te waarschuwen ten einde hem in het leven te behouden, dan zal die goddeloze in zijn eigen ongerechtigheid sterven, maar van zijn bloed zal Ik u rekenschap vragen.
19 Maar als gij de goddeloze waarschuwt en hij bekeert zich niet van zijn goddeloosheid en van zijn goddeloze weg, dan zal hij in zijn eigen ongerechtigheid sterven; maar gij hebt uw leven gered.
20 En als een rechtvaardige zich afkeert van zijn gerechtigheid en onrecht doet, en Ik een struikelblok voor hem neerleg, dan zal hij sterven; omdat gij hem niet gewaarschuwd hebt, zal hij in zijn zonde sterven, en met de gerechte daden die hij gedaan heeft, zal geen rekening gehouden worden; maar van zijn bloed zal Ik u rekenschap vragen.
21 Maar als gij de rechtvaardige waarschuwt, opdat hij niet zondige, en hij zondigt niet, dan zal hij zeker leven, want hij heeft zich laten waarschuwen; en gij hebt uw leven gered.
22 De hand des Heren was daar op mij, en Hij zeide tot mij: Sta op, ga naar het dal, daar zal Ik tot u spreken.
23 Toen stond ik op en ging naar het dal; en zie, daar stond de heerlijkheid des Heren gelijk aan de heerlijkheid die ik aan de rivier de Kebar gezien had; en ik viel op mijn aangezicht.

24 Maar de geest kwam in mij en deed mij op mijn
voeten staan, en Hij sprak mij aan en zeide tot mij:
Ga naar binnen, sluit u op in uw huis.
25 Mensenkind, zie, men zal touwen om u heen slaan
en u daarmee binden, zodat gij u onder hen niet
kunt begeven.
26 En uw tong zal Ik aan uw verhemelte doen kleven:
gij zult stom zijn en hun niet tot een bestraffer
wezen, want zij zijn een weerspannig geslacht.
27 Maar als Ik tot u spreken zal, dan zal Ik uw mond
openen, en gij zult tot hen zeggen: Zo zegt de
Here Here. Wie horen wil, hore. En wie het nalaten
wil, late het na. Want zij zijn een weerspannig
geslacht.

Ezechiël 4

1 Gij, mensenkind, neem u een tichelsteen, leg die
voor u en teken daarop een stad, Jeruzalem.
2 En breng haar in staat van belegering: bouw een
schans tegen haar, werp een wal op tegen haar,
sla legerkampen tegen haar op, breng aan alle
kanten stormrammen tegen haar in stelling.
3 En gij, neem u een ijzeren bakplaat en zet die als
een ijzeren muur tussen u en de stad. Richt uw
blikken vast op haar, zodat zij in staat van belege-
ring komt; en beleger haar. Dit zal voor het huis
Israels een teken zijn.
4 En gij, ga op uw linkerzijde liggen en leg daarop
de ongerechtigheid van het huis Israels; naar het
getal der dagen dat gij daarop liggen zult, zult gij
hun ongerechtigheid dragen.
5 En Ik leg u de jaren van hun ongerechtigheid op,
naar het getal der dagen: driehonderd en negentig
dagen. Zo zult gij de ongerechtigheid van het huis
Israels dragen.
6 Als gij dit hebt volbracht, zult gij opnieuw gaan
liggen, op uw rechterzijde; dan zult gij de onge-
rechtigheid dragen van het huis van Juda: veertig
dagen; voor elk jaar leg Ik u een dag op.
7 Gij zult uw blikken vast op het belegerde
Jeruzalem richten, met ontblote arm, en ertegen
profeteren.

8 En zie, Ik zal touwen om u heen slaan, zodat gij u
niet van de ene op de andere zijde kunt keren,
totdat gij de dagen van uw belegering ten einde
hebt gebracht.
9 En gij, neem tarwe, gerst, bonen, linzen, gierst en
spelt, doe ze in een pot en maak er brood van;
zolang gij op uw zijde ligt, driehonderd en negen-
tig dagen, zult gij dit eten.
10 En de spijze die gij eten zult, zal afgewogen zijn:
twintig sikkels per dag; op vaste tijden moet gij
die eten.
11 Ook een afgemeten hoeveelheid water zult gij
drinken: een zesde van een hin; op vaste tijden
moet gij dat drinken.
12 Als een gerstekoek zult gij dat alles eten en gij zult
die koeken voor hun ogen bakken op de gedroog-
de uitwerpselen van mensen.
13 De Here zeide: Alzo zullen de Israelieten hun
brood onrein eten onder de volken, naar wier land
Ik hen zal verstoten.
14 Maar ik zeide: Ach, Here Here! Zie, ik ben nooit
verontreinigd geweest; van mijn jeugd aan tot nu
toe heb ik nooit aas noch het verscheurde gegeten
of is er verfoeilijk vlees in mijn mond gekomen.
15 Toen zeide Hij tot mij: Zie, Ik sta u toe rundermest
te gebruiken in plaats van menselijke uitwerpselen:
bereid dan daarop uw brood.

16 Daarna zeide Hij tot mij: Mensenkind, zie, Ik ver-
breek de staf des broods in Jeruzalem. (En zij zul-
len brood eten, in afgewogen hoeveelheid, met
kommer; water zullen zij drinken, in afgemeten
hoeveelheid, in stomme smart)
17 Opdat zij aan brood en water gebrek hebben, met
elkander verbijsterd staan en in hun ongerechtig-
heid wegkwijnen.

Ezechiël 5

1 En gij, mensenkind, neem een scherp zwaard, dat
gij gebruiken moet als het scheermes van een bar-
bier; beweeg het over uw hoofd en over uw baard;
neem dan een weegschaal en verdeel de haren.
2 Een derde deel zult gij midden in de stad met vuur
verbranden, wanneer de dagen der belegering ten
einde zijn; en een derde deel zult gij nemen en
daar met het zwaard omheen slaan; en een derde
deel zult gij in de wind strooien, want achter hen
zal Ik het zwaard trekken.
3 Dan zult gij enkele van die haren nemen en die
vastbinden in uw slippen.
4 En gij zult er nog enige nemen, die midden in het
vuur werpen en met vuur verbranden; daaruit zal
vuur voortkomen tegen het gehele huis Israels.
5 Zo zegt de Here Here: Dit is Jeruzalem. Midden
onder de volken heb Ik het gesteld, met landen
eromheen.
6 Maar het was goddeloos weerspannig tegen mijn
verordeningen, meer dan de volken, en tegen mijn
inzettingen, meer dan de landen eromheen; want
mijn verordeningen hebben zij verworpen en vol-
gens mijn inzettingen hebben zij niet gewandeld.
7 Daarom, zo zegt de Here Here: Omdat gij weer-
spanniger geweest zijt dan de volken rondom u,
niet gewandeld hebt volgens mijn inzettingen en
mijn verordeningen niet opgevolgd, ja zelfs niet
gehandeld naar de verordeningen der volken rond-
om u.

8 Daarom zo zegt de Here Here: Zie, Ik zal u, ja Ik!
Ik zal in uw midden gerichten voltrekken voor de
ogen der volken.
9 Ik zal wegens al uw gruwelen aan u doen wat Ik
nog nooit gedaan heb en nooit meer zo doen zal.
10 Daarom zullen vaders in uw midden hun kinderen
opeten, en kinderen zullen hun vaders opeten. Ik
zal gerichten aan u voltrekken en al wat er nog
van u overblijft, zal Ik naar alle windstreken vers-
trooien.
11 Daarom, zo waar Ik leef, luidt het woord van de
Here Here, voorwaar, omdat gij mijn heiligdom
verontreinigd hebt door al uw afschuwelijkheden
en door al uw gruwelen, daarom zal Ik Mij onttrek-
ken, Ik zal niets ontzien en Ik zal geen deernis
hebben.
12 Een derde deel van u zal door de pest sterven en
door de honger omkomen in uw midden; een
derde deel om u heen zal door het zwaard vallen;
een derde deel zal Ik naar alle windstreken vers-
trooien en achter hen zal Ik het zwaard trekken.
13 Zo zal mijn toorn ten volle worden uitgestort en
zal Ik mijn grimmigheid aan hen stillen en Mij wre-
ken. En zij zullen weten, dat Ik, de Here, in mijn
naijver gesproken heb, wanneer Ik mijn grimmig-
heid ten volle over hen heb gebracht.

14 Ik zal u maken tot een puinhoop en tot een smaad
onder de volken romdom u ten aanschouwen van
iedere voorbijganger.
15 Zo zult gij worden tot smaad en hoon, tot een
waarschuwing en een voorwerp van ontzetting
voor de volken rondom u, wanneer Ik aan u
gerichten zal voltrekken in toorn en grimmigheid
en grimmige straffen. Ik, de Here, heb het gespro-
ken.
16 Wanneer Ik op hen de boze pijlen van de honger
afschiet, die verderven zullen, en die Ik afschieten
zal om u te verderven, dan zal Ik de honger over u
doen toenemen en de staf des broods voor u ver-
breken.
17 Ik zal honger en verscheurend gedierte over u
doen komen, die u van kinderen zullen beroven;
pest en bloedvergieten zullen over u komen, en
het zwaard zal Ik over u brengen. Ik, de Here, heb
het gesproken.

Ezechiël 6

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, richt uw blikken op de bergen Israels,
3 Profeteer tegen hen en zeg: bergen Israels, hoort
het woord van de Here Here: zo zegt de Here Here
tot de bergen en de heuvelen, tot de beekbeddin-
gen en de dalen: zie, Ik breng het zwaard over u
en uw hoogten zal Ik vernietigen.
4 Uw altaren zullen verwoest worden en uw wie-
rookaltaren verbroken, en Ik zal uw gedoden neer-
werpen voor uw afgoden.
5 Ik zal de lijken der Israelieten voor hun afgoden
werpen en uw beenderen strooien rondom uw
altaren.
6 Overal waar gij woont, zullen de steden verwoest
worden en de hoogten een wildernis worden,
opdat uw altaren verwoest en verlaten, uw afgo-
den verbroken en vernietigd, uw wierookaltaren
afgehouwen en uw maaksels verdelgd worden.
7 De gedoden zullen in uw midden blijven liggen,
en gij zult weten, dat Ik de Here ben.
8 Maar Ik zal een rest doen overblijven, doordat eni-
gen van u, aan het zwaard ontkomen, onder de
volken zullen wonen, wanneer gij in de landen
verstrooid wordt.

9 Dan zullen onder de volken, naar wier gebied zij gevankelijk zullen zijn weggevoerd, uw ontkomenen aan Mij denken, als Ik hun ontuchtig hart verbroken heb, dat van Mij is afgeweken, en hun ogen die overspelig naar hun afgoden lonkten; dan zullen zij van zichzelf walgen om het kwaad, dat zij in al hun gruwelen gedaan hebben.

10 En zij zullen weten, dat Ik, de Here, niet zonder grond gezegd heb hun dit onheil te zullen aandoen.

11 Zo spreekt de Here Here: Sla in uw hand, stamp met uw voet en roep: Wee! over al de boze gruwelen van het huis Israels, want door het zwaard, door de honger en door de pest zullen zij vallen.

12 Wie ver weg is, zal sterven door de pest; wie dichtbij is, zal vallen door het zwaard; wie overgebleven en gespaard is, zal sterven door de honger; Ik zal mijn grimmigheid ten volle over hen brengen.

13 Gij zult weten, dat Ik de Here ben, wanneer hun gedoden te midden hunner afgoden rondom hun altaren liggen op elke hoge heuvel, op alle bergtoppen, onder elke groene boom en onder elke lommerrijke terebint, ter plaatse waar zij al hun afgoden een liefelijke reuk hebben bereid.

14 Ik zal mijn hand tegen hen uitstrekken en het land tot woestheid en verwoesting maken, van de Woestijn af tot Ribla, waar zij ook maar wonen; en zij zullen weten, dat Ik de Here ben.

Ezechiël 7

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Gij nu, mensenkind, zo zegt de Here Here over het
land Israels: het einde komt! Het einde over de
vier hoeken des lands!
3 Nu breekt het einde voor u aan, want Ik zal mijn
toorn tegen u loslaten, Ik zal u richten volgens uw
wandel en al uw gruwelen aan u vergelden.
4 Ik zal u niet ontzien en geen deernis hebben, maar
Ik zal uw wandel aan u vergelden, uw gruwelen
zullen op u neerkomen, en gij zult weten, dat Ik
de Here ben.
5 Zo zegt de Here Here: Onheil op onheil! Zie, het
komt!
6 Er komt een einde; het einde komt! Het wordt
wakker over u! Zie, het komt!
7 De doem komt over u, inwoner des lands! De tijd
komt! De dag is nabij. Verwarring en geen vreug-
degeroep op de bergen!
8 Nu zal Ik weldra mijn grimmigheid over u uitstor-
ten en mijn toorn ten volle over u brengen, Ik zal
u richten volgens uw wandel en al uw gruwelen
aan u vergelden.
9 Ik zal niets ontzien en geen deernis hebben; naar
uw wandel zal Ik u vergelden, en uw gruwelen zul-
len op u neerkomen. En gij zult weten, dat Ik, de
Here, het ben, die slaat.

10 Zie, de dag! Zie, het komt; de doem voltrekt zich;
de staf bloeit; de overmoed spruit uit.
11 Het geweld is opgeschoten tot een staf van godde-
loosheid. Niets zal er van hen overblijven, noch
van hun rumoer, noch van hun getier; verdwijnen
zal al hun praal.
12 De tijd komt! De dag nadert! De koper verheuge
zich niet en de verkoper treure niet, want toorn-
gloed komt over heel hun rumoerige menigte.
13 Want de verkoper zal tot het verkochte niet terug-
keren, ook al zouden beiden dan nog in leven zijn,
want de profetie tegen heel hun rumoerige menig-
te is onherroepelijk, en niemand, voor wie de
ongerechtigheid zijn lust en zijn leven is, zal zich
handhaven.
14 Blaast maar op de trompet en maakt alles gereed,
er is echter niemand die ten strijde trekt; want
mijn toorngloed is over heel hun rumoerige
menigte.
15 Het zwaard buiten, de pest en de honger binnen!
Wie op het veld is, zal door het zwaard sterven; en
wie in de stad is, die zullen de honger en de pest
verteren.
16 Al zouden enigen van hen ontkomen, dan zullen
zij op de bergen zijn als duiven uit de dalen, allen
klagende, ieder om eigen ongerechtigheid.

17 Alle handen zullen slap worden en alle knieen van
water druipen.
18 Zij zullen zich met rouwgewaden omgorden, schrik
zal hen overdekken, op alle gezichten zal schaamte
zijn, op ieders hoofd een kale plek.
19 Hun zilver zullen zij op straat werpen en hun goud
zal een voorwerp van afschuw zijn; hun zilver en
goud zullen hen niet kunnen redden op de dag
van de verbolgenheid des Heren; zij zullen zich
daarmee niet kunnen verzadigen, noch daarmee
hun binnenste kunnen vullen, want het is hun een
struikelblok tot ongerechtigheid geweest.
20 Daarvan hebben zij de sierlijke pracht tot hovaardij
aangewend; daarvan hebben zij hun gruwelijke
beelden, hun afschuwelijkheden, gemaakt; daarom
zal Ik dat voor hen maken tot een voorwerp van
afschuw,
21 Ik zal het aan de vreemden ten roof en aan de
goddelozen der aarde ten buit geven, opdat zij het
ontheiligen.
22 Ik zal mijn aangezicht van hen afwenden en men
zal mijn kleinood ontheiligen: geweldenaars zullen
er binnendringen en het ontheiligen.
23 Maak een keten gereed, want het land is vol
bloedschuld en de stad vol geweld.
24 Ik zal de kwaadaardigste volken doen komen en
deze zullen hun huizen in bezit nemen; Ik zal een
einde maken aan de trots der machtigen, en hun
heiligdommen zullen ontheiligd worden.

25 Angst komt; dan zullen zij behoud zoeken, maar
het is er niet.
26 Ramp op ramp zal komen, gerucht op gerucht zich
verbreiden. Zij zullen een gezicht begeren van een
profeet, aan de priester zal een aanwijzing ontbre-
ken en raad aan de oudsten.
27 De koning zal rouw bedrijven en de vorst zal zich
in ontzetting hullen en de handen van het volk
des lands zullen van schrik verlamd zijn.
Overeenkomstig hun wandel zal Ik hun doen, naar
hun gedragingen zal Ik hen richten. En zij zullen
weten, dat Ik de Here ben.

Ezechiël 8

1 In het zesde jaar, in de zesde maand, op de vijfde
der maand, toen ik in mijn huis zat en de oudsten
van Juda voor mij zaten, viel daar de hand van de
Here Here op mij.
2 En ik zag en zie, daar was een gedaante, als van
vuur; vanaf wat op zijn lendenen leek naar bene-
den was vuur; en vanaf zijn lendenen naar boven
had het de aanblik van een lichtgloed, schitterend
als metaal.
3 En Hij strekte iets uit, dat de vorm had van een
hand, en greep mij bij een lok van mijn hoofdhaar.
Toen hief de Geest mij op tussen aarde en hemel
en bracht mij in gezichten Gods naar Jeruzalem,
bij de ingang van de binnenste poort, die op het
noorden uitziet, waar het afgodsbeeld zich
bevond, het voorwerp van naijver, dat naijver
opwekt.
4 En zie, daar was de heerlijkheid van de God van
Israel, gelijk aan de verschijning die ik in het dal
gezien had.
5 Hij zeide tot mij: Mensenkind, richt uw blik naar
het noorden! Toen richtte ik mijn blik naar het
noorden, en zie, ten noorden van de poort bij het
altaar stond aan de ingang dat afgodsbeeld, het
voorwerp van naijver.

6 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, ziet gij wat zij doen? de grote gruwelen die het huis Israels hier bedrijft, zodat Ik ver van mijn heiligdom moet blijven? Maar nog meer grote gruwelen zult gij zien.

7 Toen bracht Hij mij naar de ingang van de voorhof en ik zag en zie, er was een gat in de muur.

8 Hij zeide tot mij: Mensenkind, breek toch door de muur heen. Toen brak ik door de muur heen en zie, daar was een deur.

9 Hij zeide tot mij: Ga naar binnen en zie de boze gruwelen die zij hier bedrijven.

10 En ik ging naar binnen en zag en zie, daar waren allerlei afbeeldingen van gruwelen (kruipend gedierte en beesten) en van al de afgoden van het huis Israels, als graveerwerk op de muur, overal in het rond;

11 En zeventig mannen uit de oudsten van het huis Israels met Jaazanja, de zoon van Safan, in hun midden, stonden daarvoor; ieder had zijn wierookvat in de hand, en de geurende wolk van het reukwerk steeg op.

12 Hij zeide tot mij: Hebt gij gezien, mensenkind, wat de oudsten van het huis Israels in het donker doen, ieder in zijn kamer met afbeeldingen? Want zij denken: de Here ziet ons niet; de Here heeft het land verlaten.

13 En Hij zeide tot mij: Nog meer gruwelen die zij bedrijven, zult gij zien.

14 Daarop bracht Hij mij naar de ingang der poort
van het huis des Heren aan de noordzijde; en zie,
daar zaten vrouwen, die Tammuz beweenden.
15 Hij zeide tot mij: Hebt gij dat gezien, mensenkind?
Nog grotere gruwelen dan deze zult gij zien.
16 Toen bracht Hij mij naar de binnenste voorhof van
het huis des Heren. En zie, aan de ingang van de
tempel des Heren, tussen de voorhal en het altaar
waren ongeveer vijfentwintig mannen, met hun
rug naar de tempel des Heren en met hun gezicht
naar het oosten, en zij bogen zich in de richting
van het oosten neer voor de zon.
17 Hij zeide tot mij: Hebt gij dat gezien, mensenkind?
Was het voor het huis Juda nog niet genoeg om
de gruwelen te doen, die zij hier bedrijven, dat zij
ook het land met geweld vullen en Mij telkens
weer krenken? En zie, zij houden een wijnrank bij
hun neus.
18 Daarom zal Ik in grimmigheid met hen handelen.
Ik zal niet ontzien en geen deernis hebben. Al roe-
pen zij met luider stem aan mijn oren, toch zal Ik
naar hen niet horen.

Ezechiël 9

1 Toen riep Hij met luider stem te mijnen aanhoren: Treedt nader, gij, die aan de stad de straf voltrekken moet, ieder met zijn verdelgingswapen in de hand! *f*

2 En zie, zes mannen kwamen van de kant van de Bovenpoort, die op het noorden uitziet, ieder met zijn vernietigingswapen in de hand, en een man onder hen was in linnen gekleed en droeg een schrijfkoker aan zijn zijde; zij kwamen nader en gingen staan naast het koperen altaar.

3 De heerlijkheid van de God van Israels nu had zich opgeheven van de cherub waarop zij rustte, en zich begeven naar de dorpel van de tempel, en Hij riep de man die in linnen gekleed was en de schrijfkoker aan zijn zijde droeg.

4 En de Here zeide tot hem: Trek midden door de stad, midden door Jeruzalem, en maak een teken op de voorhoofden der mannen die zuchten en kermen over al de gruwelen die daar bedreven worden.

5 Tot de anderen zeide Hij te mijnen aanhoren: Trekt achter hem aan door de stad en slaat neer. Ontziet niet en hebt geen deernis.

6 Grijsaards, jongelingen en jonge meisjes, kleine kinderen en vrouwen, moet gij doden en verdelgen; maar niemand die het teken draagt, moogt gij aanraken; bij mijn heiligdom moet gij beginnen. Toen begonnen zij bij de mannen, de oudsten, die zich voor de tempel bevonden.

7 En Hij zeide tot hen: Verontreinigt de tempel en
vult de voorhoven met gedoden. Gaat heen. Gaat
heen en slaat neer in de stad.
8 Toen zij nu bezig waren met neer te slaan,, ik was
achtergebleven) wierp ik mij op mijn aangezicht,
schreeuwde het uit en zeide: Ach, Here Here, gaat
Gij nu heel het overblijfsel van Israels verdelgen
door uw grimmigheid uit te gieten over Jeruzalem?
9 En Hij zeide tot mij: De ongerechtigheid van het
huis Israels en van Juda is uitermate groot, zodat
het land van bloedschuld vol is, en de stad vol van
rechtsverkrachting, want zij denken: de Here heeft
het land verlaten, en: de Here ziet het niet.
10 Daarom zal Ik ook niet ontzien en geen deernis
hebben; hun wandel zal Ik op hun eigen hoofd
doen neerkomen.
11 En zie, de man die in linnen gekleed was en de
schrijfkoker aan zijn zijde droeg, bracht bericht: Ik
heb gedaan zoals Gij mij bevolen hadt.

Ezechiël 10

1 En ik zag en zie, op het uitspansel boven het
hoofd der cherubs was iets als lazuursteen, gelij-
kend op de vorm van een troon, die zich daarbo-
ven vertoonde.
2 En Hij zeide tot de man die in linnen gekleed was:
Ga tussen de wielen onder de cherub en vul uw
handen met vurige kolen van tussen de cherubs en
strooi die uit over de stad. En voor mijn ogen ging
hij daarheen.
3 De cherubs nu stonden aan de rechterzijde van de
tempel, toen de man erheen ging; en een wolk
vervulde de binnenste voorhof.
4 Toen verhief zich de heerlijkheid des Heren van
boven de cherub en begaf zich naar de dorpel van
de tempel, en de tempel werd vervuld met de
wolk, en de voorhof was vol van de glans van de
heerlijkheid des Heren.
5 Het geruis van de vleugels der cherubs werd
gehoord tot aan de buitenste voorhof, als de stem
van God, de Almachtige, wanneer Hij spreekt.
6 Nadat Hij de man die in linnen gekleed was, bevo-
len had: Neem vuur van tussen de wielen, van tus-
sen de cherubs, ging deze naast een van de rade-
ren staan.
7 Daarop strekte een cherub zijn hand uit van tussen
de cherubs naar het vuur tussen de cherubs, nam
daarvan en legde het in de handen van hem die in
linnen gekleed was; deze nam het en ging heen.

8 Want bij de cherubs was onder hun vleugels iets
zichtbaar, dat de vorm had van een mensenhand.
9 En ik zag en zie, er bevonden zich vier raderen
naast de cherubs, naast elke cherub een rad. De
aanblik van de raderen was als schitterend tur-
koois.
10 En wat hun voorkomen betreft: zij hadden alle vier
een zelfde vorm, alsof er een rad was midden in
een rad.
11 Als zij gingen, konden zij naar alle vier zijden
gaan; zij keerden zich niet om als zij gingen. Naar
de plaats waarheen de voorste zich wendde, volg-
den zij hem, zonder zich om te keren als zij gin-
gen.
12 Hun gehele lichaam (hun rug, hun handen, hun
vleugels) en de raderen waren rondom vol ogen;
alle vier hadden zij hun rad.
13 Wat de raderen betreft, zij werden te mijnen aan-
horen Werveling genoemd.
14 Ieder had vier aangezichten. Het eerste gezicht
was dat van een cherub, en het tweede dat van
een mens, het derde was het aangezicht van een
leeuw, het vierde dat van een arend.
15 Toen verhieven zich de cherubs. Dit was hetzelfde
wezen, dat ik gezien had aan de rivier de Kebar.
16 Als de cherubs gingen, gingen de raderen aan hun
zijde; als de cherubs hun vleugels ophieven om op
te stijgen boven de aarde, weken de raderen niet
van hun zijde.

17 Als genen stilstonden, stonden dezen stil; als
genen zich verhieven, verhieven zich dezen met
hen, want zij hadden de geest van de wezens in
zich.
18 Toen ging de heerlijkheid des Heren weg van de
dorpel van de tempel en ging staan boven de che-
rubs.
19 De cherubs hieven hun vleugels op, onder het
heengaan verhieven zij zich voor mijn ogen van de
grond, en de raderen met hen. Bij de ingang van
de Oostpoort van het huis des Heren hielden zij
stil, en de heerlijkheid van de God van Israel was
boven over hen.
20 Dit was hetzelfde wezen, dat ik gezien had onder
de God van Israels aan de rivier de Kebar, en ik
begreep, dat het cherubs waren.
21 Ieder had vier aangezichten, ieder had vier vleu-
gels en iets wat op mensenhanden geleek, was
onder hun vleugels.
22 Wat het voorkomen van hun aangezichten betreft,
het waren dezelfde aangezichten, die ik gezien
had aan de rivier de Kebar; het was hun verschij-
ning, zij waren het zelf. Zij gingen, ieder recht
voor zich uit.

Ezechiël 11

1 Toen hief de Geest mij op en bracht mij naar de
Oostpoort van het huis des Heren, die op het oos-
ten uitziet. En zie, bij de ingang van de poort
waren vijfentwintig mannen; onder hen zag ik
Jaazanja, de zoon van Azzur, en Pelatja, de zoon
van Benaja, de vorsten van het volk.
2 Hij zeide tot mij: Mensenkind, dit zijn de mannen
die ongerechtigheid uitdenken en slechte raad
geven in deze stad;
3 Die zeggen: het komt nooit aan de orde huizen te
herbouwen, dit is de pot en wij zijn het vlees.
4 Daarom, profeteer tegen hen, profeteer, mensen-
kind!
5 Toen viel de Geest des Heren op mij, en Hij zeide
tot mij: Spreek: zo zegt de Here: aldus hebt gij
gesproken, huis Israels, en wat in uw geest
opkomt, is Mij bekend.
6 Gij hebt in deze stad velen gedood en haar straten
met doden gevuld.
7 Daarom, zo zegt de Here Here, degenen die gij in
haar gedood hebt, die zijn het vlees, en zij is de
pot, maar u zal Ik uit haar midden weghalen.
8 Gij vreest het zwaard; het zwaard zal Ik over u
brengen, luidt het woord van de Here Here.
9 Ik zal u uit haar midden weghalen, u overgeven in
de macht van vreemden en gerichten aan u vol-
trekken.

10 Door het zwaard zult gij vallen; in het gebied van Israel zal Ik over u gericht houden; en gij zult weten, dat Ik de Here ben.
11 Zij zal u niet tot een pot zijn, zodat gij in haar het vlees zoudt zijn; in het gebied van Israel zal Ik over u gericht houden.
12 En gij zult weten, dat Ik de Here ben, naar wiens inzettingen gij niet gewandeld hebt, en aan wiens verordeningen gij niet voldaan hebt: naar de zeden der volken rondom u hebt gij gehandeld.
13 Terwijl ik profeteerde, stierf Pelatja, de zoon van Benaja. Toen wierp ik mij op mijn aangezicht, schreeuwde luidkeels en zeide: Ach Here Here, wilt Gij een einde maken aan het overblijfsel van Israel?
14 Het woord des Heren kwam tot mij:
15 Mensenkind, het zijn uw broeders, uw broeders, uw verwanten en het ganse huis Israels in zijn geheel, tot wie de inwoners van Jeruzalem zeggen: blijft verre van de Here, aan ons is dit land in bezit gegeven.
16 Daarom spreek: zo zegt de Here Here: hoewel Ik hen weggedreven heb onder de volken en in de landen heb verstrooid, zodat Ik hun slechts weinig ten heiligdom geweest ben in de landen waar zij gekomen zijn,

17 Daarom spreek: zo zegt de Here Here: Ik zal u ver-
gaderen uit de volken en u bijeenbrengen uit de
landen waarin gij verstrooid zijt, en Ik zal u het
land Israel geven;
18 Zij zullen daar komen en daaruit verwijderen al
zijn afschuwelijkheden en al zijn gruwelen;
19 Ik zal hun een hart geven en een nieuwe geest in
hun binnenste, en Ik zal het hart van steen uit hun
lichaam verwijderen en hun een hart van vlees
geven,
20 Opdat zij naar mijn inzettingen zullen wandelen
en naarstig mijn verordeningen onderhouden; zij
zullen Mij tot een volk en Ik zal hun tot een God
zijn.
21 Maar de wandel van hen die hun hart verpand
hebben aan hun afschuwelijkheden en gruwelen,
zal Ik op hun hoofd doen neerkomen, luidt het
woord van de Here Here.
22 Toen verhieven de cherubs hun vleugels met de
raderen naast zich, terwijl de heerlijkheid van de
God van Israels boven over hen was;
23 De heerlijkheid des Heren steeg op uit het midden
der stad en plaatste zich op de berg die ten oos-
ten van de stad ligt.
24 En de Geest hief mij op en bracht mij naar het
land der Chaldeeen, naar de ballingen, in een
gezicht door de Geest Gods; en toen het gezicht
dat ik gezien had, van mij opgetrokken was,
25 Bracht ik aan de ballingen alles over wat de Here
mij had doen zien.

Ezechiël 12

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, gij woont te midden van een weer-
spannig geslacht; van hen die ogen hebben om te
zien, maar niet zien; die oren hebben om te
horen, maar niet horen, want zij zijn een weer-
spannig geslacht.
3 En gij, mensenkind, breng in gereedheid wat gij
voor een ballingschap nodig hebt, en trek in bal-
lingschap bij dag, voor hun ogen; voor hun ogen
moet gij uit uw woonplaats wegtrekken naar een
andere plaats. Misschien zullen zij tot inzicht
komen, want zij zijn een weerspannig geslacht.
4 Breng wat gij nodig hebt als het pak van een bal-
ling, bij dag, voor hun ogen, naar buiten, en zelf
zult gij bij avond naar buiten komen te hunnen
aanschouwen, als iemand die in ballingschap gaat.
5 Maak een gat in de muur, voor hun ogen en ga
daardoor naar buiten.
6 Gij zult [uw] [pak] voor hun ogen op uw schouder
laden; bij dikke duisternis zult gij het wegbrengen;
uw gezicht zult gij bedekken, zodat gij de grond
niet ziet. Want Ik stel u tot een zinnebeeld voor
het huis Israels.
7 Toen deed ik, zoals mij bevolen was: wat ik nodig
had, bracht ik bij dag naar buiten als het pak van
een balling en in de avond maakte ik met mijn
hand een gat in de muur; bij dikke duisternis
bracht ik het weg; voor hun ogen laadde ik het op
mijn schouder.

8 En des morgens kwam het woord des Heren tot
mij:
9 Mensenkind, heeft het huis Israels, dat weerspan-
nige geslacht, niet tot u gezegd: wat doet gij?
10 Zeg tot hen: zo zegt de Here Here: op de vorst in
Jeruzalem slaat deze Godsspraak en op het gehele
huis Israels, dat daar woont.
11 Zeg: ik ben voor u een zinnebeeld; zoals ik gedaan
heb, zo zal aan hen geschieden: in ballingschap, in
gevangenschap zullen zij gaan;
12 En de vorst onder hen zal bij dikke duisternis zijn
pak op zijn schouder laden en naar buiten trekken;
in de muur zal men een gat maken om hem daar
doorheen te laten; zijn gezicht zal hij bedekken,
omdat hij met zijn oog deze grond niet zal weer-
zien.
13 Ik zal mijn net over hem uitspreiden en hij zal in
mijn strik gevangen worden; Ik zal hem naar
Babel, het land der Chaldeeen, brengen, maar hij
zal dat niet zien; en daar zal hij sterven.
14 Allen die hem omgeven, zijn helpers en al zijn
krijgsbenden, zal Ik naar alle windstreken vers-
trooien, en achter hen zal Ik het zwaard trekken.
15 En zij zullen weten, dat Ik de Here ben, wanneer Ik
hen onder de volken verspreid en over de landen
verstrooi.

16 Maar Ik zal van hen een klein aantal mannen het
zwaard, de honger en de pest doen overleven,
opdat zij al hun gruwelen vertellen onder de vol-
ken in wier gebied zij komen; en zij zullen weten,
dat Ik de Here ben.
17 Het woord des Heren kwam tot mij:
18 Mensenkind, eet uw brood met beving en drink
uw water met siddering en kommer,
19 En zeg tot het volk des lands: alzo zegt de Here
Here aangaande de inwoners van Jeruzalem op
Israels bodem: hun brood zullen zij met kommer
eten en hun water drinken in stomme smart.
Opdat hun land, beroofd van al wat het heeft, een
woestenij worde vanwege de geweldenarij van
allen die het bewonen.
20 De bewoonde steden zullen tot puin en het land
zal tot een woestenij worden en gij zult weten, dat
Ik de Here ben.
21 Het woord des Heren kwam tot mij:
22 Mensenkind, wat is dat voor een zegswijze bij u in
het land van Israel: de tijd verstrijkt, maar geen
enkel gezicht komt uit?
23 Daarom zeg tot hen: zo zegt de Here Here: Ik zal
aan deze zegswijze een einde maken, en men zal
ze niet langer gebruiken in Israel. Zeg daarentegen
tot hen: de tijd is nabij en de vervulling van elk
gezicht!

24 Want er zal geen bedrieglijk gezicht noch verlei-
dende waarzeggerij meer zijn onder het huis
Israels.
25 Ik, de Here, zal het woord spreken, dat Ik spreken
zal, en het zal in vervulling gaan; niet langer zal
het worden uitgesteld. Want in uw dagen, weer-
spannig geslacht, zal Ik een woord spreken en Ik
zal het ten uitvoer brengen ook, luidt het woord
van de Here Here.
26 Het woord des Heren kwam tot mij:
27 Mensenkind, zie, het huis Israels zegt: het gezicht
dat hij schouwt, heeft betrekking op een verwij-
derde toekomst, en hij profeteert aangaande verre
tijden.
28 Daarom zeg tot hen: zo zegt de Here Here: geen
van mijn woorden zal nog langer worden uitge-
steld. Het woord dat Ik spreken zal, zal in vervul-
ling gaan, luidt het woord van de Here Here.

Ezechiël 13

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, profeteer tegen de profeterende pro-
feten Israels en zeg tot hen die naar eigen inzicht
profeteren: hoort het woord des Heren.
3 Zo zegt de Here Here: Wee de dwaze profeten, die
hun eigen geest volgen, zonder iets geschouwd te
hebben.*f*
4 (Als vossen in bouwvallen zijn uw profeten, Israel).
5 Gij zijt niet op de bressen gaan staan en gij hebt
geen muur opgetrokken om het huis Israels, opdat
het op de dag des Heren zou kunnen standhouden
in de strijd.
6 Bedrieglijke dingen en leugenachtige waarzeggerij
hebben zij geschouwd, die zeggen: zo luidt het
woord des Heren, terwijl de Here hen niet gezon-
den heeft; en dan wachten zij nog op de vervul-
ling van het woord!
7 Hebt gij dan geen bedrieglijk gezicht geschouwd
en leugenachtige waarzeggerij gesproken, toen gij
zeidet: zo luidt het woord des Heren, terwijl Ik
niet gesproken had?
8 Daarom, zo zegt de Here Here, omdat gij bedrieglijke
dingen gesproken en leugen geschouwd hebt, daar-
om zie, Ik zal u! luidt het woord van de Here Here.
9 Mijn hand zal zijn tegen de profeten die bedrieglij-
ke dingen schouwen en leugen waarzeggen; tot de
kring van mijn volk zullen zij niet behoren, in het
boek van het huis Israels niet ingeschreven wor-
den, en in het land Israels niet komen, en gij zult
weten, dat Ik de Here Here ben.

10 Omdat, ja omdat zij mijn volk hebben doen dwa-
len door te zeggen: vrede! zonder dat er vrede is;
Als het een muur bouwt, zie, dan bepleisteren zij
die met kalk;
11 Zeg tot hen die met kalk pleisteren: toch zal hij
vallen! Er zal een stromende regen komen, en gij,
hagelstenen, zult neervallen, en een stormwind zal
losbreken.
12 Als dan de muur gevallen is, zal dan niet tot u
gezegd worden: waar is de kalk waarmee gij
gepleisterd hebt?
13 Daarom, zo zegt de Here Here, ja, Ik zal een
stormwind doen losbreken in mijn grimmigheid en
stromende regen zal er zijn in mijn toorn, en
hagelstenen; In grimmigheid, tot verdelgens toe.
14 Ik zal de muur die gij met kalk bepleisterd hebt,
neerhalen en ter aarde werpen, en zijn fundament
zal worden blootgelegd; [de] [stad] zal vallen en
gij zult daarin omkomen. En gij zult weten, dat Ik
de Here ben.
15 Zo zal Ik mijn grimmigheid ten volle uitstorten
over de muur en over hen die hem met kalk
bepleisteren, en Ik zal tot u zeggen: weg is de
muur en weg zijn zij die hem bepleisterden:
16 De profeten van Israel, die tot Jeruzalem profeteer-
den en daarvoor een gezicht van vrede schouw-
den, zonder dat er vrede is, luidt het woord van
de Here Here.

17 En gij, mensenkind, richt u tegen de dochters van
uw volk, die naar eigen inzicht profeteren; profe-
teer tegen haar,
18 En zeg: Zo zegt de Here Here: wee haar, die tover-
banden binden om alle polsen en die sluiers win-
den om het hoofd van groot en klein, om zielen te
vangen! Zoudt gij zielen vangen van mijn volk en
uw eigen zielen in het leven behouden?
19 Gij ontheiligt Mij bij mijn volk voor handen vol
gerst en voor brokken brood, om zielen te doden
die niet sterven moesten, en om zielen in het leven
te behouden, die niet moesten blijven leven, door-
dat gij mijn volk beliegt, dat naar leugen hoort.
20 Daarom, zo zegt de Here Here, zie, Ik keer Mij
tegen uw toverbanden, waarmee gij de zielen als
vogels vangt, Ik zal ze van uw armen rukken, en
de zielen vrijlaten, die gij als vogels vangt.
21 Ik zal uw sluiers verscheuren en mijn volk uit uw
hand redden, het zal niet langer tot een prooi in
uw handen zijn. En gij zult weten, dat Ik de Here
ben.
22 Omdat gij het hart van de rechtvaardige bedroefd
hebt met leugen, terwijl Ik hem geen smart aan-
deed, en de handen van de goddeloze gesterkt
hebt, opdat hij zich niet van zijn boze weg zou
bekeren en leven,
23 Daarom zult gij niet langer bedrieglijke dingen
schouwen en waarzeggerij plegen; Ik zal mijn volk
uit uw hand redden. En gij zult weten, dat Ik de
Here ben.

Ezechiël 14

1 Toen mannen uit de oudsten van Israel tot mij
kwamen en zich voor mij neerzetten,
2 Kwam het woord des Heren tot mij:
3 Mensenkind, deze mannen dragen hun afgoden in
het hart en hebben vlak voor zich gesteld wat hun
een struikelblok tot ongerechtigheid is; zou Ik Mij
dan nog door hen laten raadplegen?
4 Daarom spreek en zeg tot hen: zo zegt de Here
Here: ieder uit het huis Israels, die zijn afgoden in
het hart draagt, en vlak voor zich stelt wat hem
een struikelblok tot ongerechtigheid is, en dan tot
de profeet komt. Ik, de Here, zal hem bij zijn
komst van antwoord dienen met zijn vele afgoden,
5 Opdat Ik het huis Israels in het hart grijp, dat zich
met zijn afgoden in zijn geheel van Mij heeft afge-
wend.
6 Daarom zeg tot het huis Israels: Zo zegt de Here
Here: bekeert u, keert u af van uw afgoden en
wendt u af van al uw gruwelen.
7 Want ieder uit het huis Israels en uit de vreemde-
lingen die in Israel vertoeven, die van Mij afvallig
wordt, die zijn afgoden in het hart draagt en vlak
voor zich stelt wat hem een struikelblok tot onge-
rechtigheid is, en dan tot de profeet komt, om Mij
door hem te raadplegen. Ik, de Here, zelf zal hem
van antwoord dienen.

8 Ik zal mijn aangezicht tegen die man richten, hem tot een teken en een spreekwoord maken en hem uitroeien uit het midden van mijn volk. En gij zult weten, dat Ik de Here ben.

9 Wanneer een profeet zich laat verdwazen tot een uitspraak, dan verdwaas Ik, de Here, die profeet en Ik zal mijn hand tegen hem uitstrekken en hem uitroeien uit het midden van mijn volk Israel.

10 Zij zullen hun ongerechtigheid dragen (de ongerechtigheid van de profeet is even groot als die van de raadpleger),

11 Opdat het huis Israels niet meer van Mij afwijke, en zij zich niet meer verontreinigen met al hun overtredingen. Dan zullen zij Mij tot een volk zijn en Ik zal hun tot een God zijn, luidt het woord van de Here Here.

12 Het woord des Heren kwam tot mij:

13 Mensenkind, wanneer een land tegen Mij gezondigd heeft door ontrouw te worden, en Ik mijn hand daartegen uitstrek, het de staf des broods verbreek en er hongersnood zend en daar mens en dier uitroei,

14 En er zouden daar deze drie mannen zijn: Noach, Daniel en Job, dan zouden dezen door hun gerechtigheid slechts zichzelf redden, luidt het woord van de Here Here.

15 Wanneer Ik wilde dieren in het land doe omzwer-
ven, die het van kinderen beroven, en het tot een
woestenij wordt, zodat niemand erdoorheen trekt
vanwege het wild gedierte,
16 En die drie mannen zouden daar zijn; zo waar Ik
leef, luidt het woord van de Here Here, zij zouden
zonen noch dochters redden. Zijzelf alleen zouden
gered worden, maar het land zou een woestenij
worden.
17 Of ik breng het zwaard over het land en zeg:
Zwaard, gij zult in het land rondtrekken; en Ik roei
daar mens en dier uit,
18 En die drie mannen zouden daar zijn; zo waar Ik
leef, luidt het woord van de Here Here, zij zouden
zonen noch dochters redden. Zijzelf alleen zouden
gered worden.
19 Of Ik zend de pest in het land en stort er mijn
grimmigheid bloedig over uit om daar mens en
dier uit te roeien,
20 En Noach, Daniel en Job waren daar; zo waar Ik
leef, luidt het woord van de Here Here, zij zouden
zoon noch dochter redden. Zij zouden door hun
gerechtigheid alleen zichzelf redden.
21 Maar zo zegt de Here Here: En toch, al zend Ik ook
mijn vier zware gerichten, het zwaard, de honger,
het wild gedierte en de pest, naar Jeruzalem om
daar mens en dier uit te roeien,

22 Zie, dan zullen er daar overblijven, die ontkomen,
die eruit geleid worden, zonen zowel als dochters;
zie, zij zullen tot u uitgaan, gij zult hun handel en
wandel zien en getroost worden over het onheil
dat Ik over Jeruzalem heb doen komen, al wat Ik
daarover heb doen komen.
23 Ja, zij zullen u troosten, wanneer gij hun handel en
wandel zult zien. En gij zult weten, dat Ik niet zon-
der oorzaak gedaan heb al wat Ik daar gedaan
heb, luidt het woord van de Here Here.

Ezechiël 15

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, wat heeft het hout van de wijnstok
voor op alle ander rankendragend hout tussen de
bomen van het woud?
3 Neemt men daarvan hout om dat tot iets te ver-
werken of maakt men daarvan een pin om er van
alles aan op te hangen?
4 Zie, het wordt tot voedsel aan het vuur gegeven;
het vuur heeft de beide uiteinden verteerd, het
middenstuk brandt: deugt het nog om verwerkt te
worden?
5 Zelfs toen het nog gaaf was, werd het niet tot iets
verwerkt; hoeveel te minder, als het vuur het ver-
teerd heeft, en het verbrand is; zal het dan nog
tot iets worden verwerkt?
6 Daarom, zo zegt de Here Here: zoals Ik onder het
geboomte van het woud het hout van de wijnstok
tot voedsel aan het vuur gegeven heb, zo zal Ik de
inwoners van Jeruzalem overgeven.
7 Ik zal mijn aangezicht tegen hen richten; al zijn zij
aan het vuur ontkomen, toch zal het vuur hen ver-
teren. En gij zult weten, dat Ik de Here ben, wan-
neer Ik mijn aangezicht tegen hen keer
8 En het land tot een woestenij maak, omdat zij
ontrouw geworden zijn, luidt het woord van de
Here Here.

Ezechiël 16

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, doe Jeruzalem haar gruwelen kennen
3 En zeg: zo spreekt de Here Here tot Jeruzalem: gij zijt naar afkomst en geboorte uit het land der Kanaanieten; uw vader was een Amoriet en uw moeder een Hethitische.
4 Wat uw geboorte aangaat: toen gij geboren waart, werd uw navelstreng niet afgesneden en werdt gij niet tot uw reiniging met water gewassen; ook werdt gij niet met zout ingewreven noch in windsels gewikkeld.
5 Geen oog zag met ontferming op u neer om uit mededogen een dezer dingen aan u te doen, maar gij werdt weggeworpen op het veld, omdat men geen waarde hechtte aan uw leven, toen gij geboren waart.
6 Toen kwam Ik voorbij u, en Ik zag u trappelen in het bloed van uw geboorte en Ik zeide tot u, in uw bloed: leef; ja, Ik zeide tot u, in uw bloed: leef.
7 Ik deed u opgroeien als het veldgewas, gij groeidet op en werdt groot en kwaamt tot volle schoonheid; uw borsten werden vast en uw haar groeide; maar gij waart naakt en bloot.

8 Toen kwam Ik voorbij u en zag u, en zie, de tijd der liefde was voor u gekomen; Ik spreidde de slip van mijn kleed over u en bedekte uw naaktheid, Ik ging onder ede een verbond met u aan, luidt het woord van de Here Here; zo werdt gij de mijne.
9 Toen wies Ik u met water, spoelde het bloed van u af en zalfde u met olie.
10 Ik bekleedde u met een kleurig geborduurd gewaad, schoeide u met het kostbaarste leder, wond u een fijn linnen hoofddoek om en hulde u in zijde.
11 Ik tooide u met sieraden, deed armbanden aan uw armen en een keten om uw hals.
12 Ik gaf u een ring voor uw neus, oorringen voor uw oren en een sierlijke kroon op het hoofd.
13 Gij tooidet u met goud en zilver, uw kleding was fijn linnen en zijde en kleurig geborduurd gewaad. Gij at fijn meel, honig en olie, en gij werdt uitermate schoon, ja, het koningschap waardig.
14 Zo ging er een roep van u uit onder de volken vanwege uw schoonheid, want die was volmaakt, dank zij de sieraden waarmee Ik u getooid had, luidt het woord van de Here Here.
15 Maar gij hebt op uw schoonheid vertrouwd en ontucht gepleegd, trots op uw faam, en gij hebt aan iedere voorbijganger uw ontucht opgedrongen: het zou voor hem zijn.

16 Gij hebt van uw klederen genomen, de hoogten
kleurig gemaakt en daarop ontucht gepleegd;
nooit is zo iets voorgekomen en nooit zal het weer
geschieden.
17 Ook hebt gij uw sieraden van goud en zilver, dat
Ik u gegeven had, genomen en u daarvan mans-
beelden gemaakt en daarmee ontucht gepleegd.
18 Gij hebt uw kleurig geborduurde gewaden geno-
men en hen daarin gehuld; mijn olie en mijn reuk-
werk hebt gij hun voorgezet.
19 De spijze die Ik u gegeven had (fijn meel, olie en
honig gaf Ik u te eten) hebt gij hun tot een liefelij-
ke reuk voorgezet. Zelfs is het zover gekomen luidt
het woord van de Here Here,
20 Dat gij de zonen en dochters die gij Mij gebaard
hadt, genomen en ten offer gebracht hebt, hun
tot spijze. Was uw ontucht niet voldoende,
21 Dat gij ook mijn zonen geslacht hebt en die hebt
overgegeven door ze voor hen te verbranden?
22 Bij al uw gruwelen en uw ontucht hebt gij niet
gedacht aan de dagen van uw jeugd, toen gij
naakt en bloot waart en laagt te trappelen in uw
bloed.
23 En na al uw boosheid (wee, wee u! luidt het
woord van de Here Here)

24 Hebt gij u een verhoging gebouwd en een verhevenheid op elk plein gemaakt.
25 Op elk kruispunt hebt gij uw verhevenheid gebouwd, uw schoonheid weggeschonken, u aan iedere voorbijganger schaamteloos aangeboden en veel ontucht gepleegd.
26 Ook hebt gij ontucht gepleegd met de Egyptenaren, uw wellustige naburen; veel ontucht hebt gij gepleegd, waarmee gij Mij hebt gekrenkt.
27 Maar zie, Ik heb mijn hand tegen u uitgestrekt, het u toegewezen deel verkleind en u overgegeven aan het goeddunken van wie u haten: de dochters der Filistijnen, die zich schamen over uw schandelijke levenswijze.
28 Bovendien hebt gij ontucht gepleegd met de Assyriers, omdat gij niet te bevredigen waart; ja, gij hebt ontucht met hen gepleegd en toch zijt gij niet bevredigd geworden.
29 Eveneens hebt gij veel ontucht gepleegd met het handelsland Chaldea, maar ook daardoor werdt gij niet bevredigd.
30 Hoe werdt gij door hartstocht verteerd, luidt het woord van de Here Here, dat gij dit alles gedaan hebt, het werk van een brutale hoer,
31 Dat gij uw verhoging gebouwd hebt op elk kruispunt en uw verhevenheid gemaakt op elk plein. Toch hebt gij u zelfs niet als een hoer gedragen, omdat gij het loon van een hoer versmaadde.

32 Zo’n overspelige vrouw, die vreemden aanhaalt,
terwijl zij gehuwd is!
33 Aan alle hoeren geeft men geschenken, maar gij
gaaft zelf geschenken aan al uw minnaars en loktet
hen daarmee om van alle kanten naar u toe te
komen en ontucht met u te plegen.
34 Zo was het bij u in uw ontucht juist omgekeerd als
bij andere vrouwen; want men liep u niet als hoer
achterna, maar, terwijl gij zelf het loon van een
hoer gaaft, werd er aan u geen gegeven. Zo was
het met u juist omgekeerd.
35 Daarom, hoer, hoor het woord des Heren.
36 Zo zegt de Here Here: Omdat uw eer prijsgegeven
en uw schaamte ontbloot werd bij uw ontucht met
uw minnaars en met al uw gruwelijke afgoden, en
om het bloed uwer zonen die gij hun gegeven
hebt,
37 Daarom zie, Ik ga al de minnaars die gij behaagd
hebt, bijeenbrengen, allen die gij hebt liefgehad
zowel als allen van wie gij een afkeer gekregen
hebt: Ik zal hen van alle kanten tegen u bijeen-
brengen en Ik zal uw schaamte voor hen ontblo-
ten, zodat zij heel uw schaamte zien.
38 Ik zal u richten naar wat men met overspeelsters
en bloedvergietsters pleegt te doen; Ik zal u
maken tot een voorwerp van bloedige grimmig-
heid en naijver.

39 Ik zal u in hun macht overgeven, zij zullen uw ver-
hoging neerhalen en uw verheven plaatsen slech-
ten, zij zullen u uw klederen uittrekken, uw sie-
raden wegnemen en u naakt en bloot doen staan.
40 Zij zullen een menigte tegen u doen optrekken,
die u zal stenigen en met zwaarden neerhouwen,
41 En ook uw huizen met vuur zal verbranden en
gerichten aan u voltrekken ten aanschouwen van
vele vrouwen. Ik zal u met de ontucht doen
ophouden, en ook het loon van een hoer zult gij
niet meer geven.
42 Daardoor zal Ik mijn grimmigheid tegen u tot bed-
aren doen komen en mijn naijver zal van u wijken;
dan zal Ik tot rust komen en niet langer vertoornd
zijn.
43 Omdat gij niet gedacht hebt aan de dagen van uw
jeugd, maar door dit alles Mij tot toorn geprikkeld
heb, zal Ik uw wandel op uw hoofd doen neerko-
men, luidt het woord van de Here Here. Want hebt
gij niet naast al uw gruwelen deze schandelijke
ontucht bedreven?
44 Zie, iedere spreukendichter zal over u deze spreuk
gebruiken: zo moeder, zo dochter.
45 Gij zijt de dochter van uw moeder, die een afkeer
had van haar man en haar zonen, gij zijt de zuster
uwer zusters, die een afkeer hadden van haar man-
nen en zonen. Uw moeder was een Hethitische en
uw vader een Amoriet.

46 Uw grote zuster was Samaria, die met haar doch-
ters ten noorden van u woonde; en uw kleine zus-
ter die ten zuiden van u woonde, was Sodom met
haar dochters.
47 Maar gij hebt zelfs niet gewandeld in haar wegen
en naar haar gruwelen gedaan; het duurde niet
lang, of gij waart erger dan zij in heel uw gedrag.
48 Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here Here,
voorzeker, uw zuster Sodom, samen met haar
dochters, heeft niet gedaan wat gij gedaan hebt,
samen met uw dochters.
49 Zie, dit was de ongerechtigheid van uw zuster
Sodom: in trots, overdaad en zorgeloze rust leefde
zij met haar dochters zonder de ellendige en de
arme te ondersteunen.
50 Verwaten waren zij en bedreven gruwelen voor
mijn aangezicht. Daarom vaagde Ik ze weg, zodra
Ik het zag.
51 En Samaria heeft nog niet de helft van uw zonden
bedreven; gij hebt meer gruwelen gedaan dan zij.
Zo hebt gij uw zuster onschuldig doen schijnen
door al de gruwelen die gij bedreven hebt.
52 Draag dan uw schande, gij die het oordeel over
uw zusters gunstiger hebt doen worden; door uw
zonden, waarin gij gruwelijker hebt gehandeld dan
zij, zijn zij minder schuldig dan gij. Schaam u dan
en draag uw schande, omdat gij uw zusters
onschuldig hebt doen schijnen.

53 En Ik zal een keer brengen in haar lot, het lot van
Sodom en haar dochters en het lot van Samaria en
haar dochters; en tevens zal Ik een keer brengen in
uw lot,
54 Opdat gij uw schande draagt en u beschaamd
gevoelt over alles wat gij gedaan hebt, waardoor
gij haar troost hebt verschaft.
55 Uw zusters, Sodom en haar dochters, zullen terug-
keren tot haar vorige staat; Samaria en haar doch-
ters zullen terugkeren tot haar vorige staat; en gij
en uw dochters zult eveneens terugkeren tot uw
vorige staat.
56 Evenals de naam van uw zuster Sodom nooit over
uw lippen kwam ten dage van uw trots,
57 Voordat uw verdorvenheid openbaar werd, zo is
het nu de tijd, waarop gij een voorwerp van
smaad zijt voor de dochters van Aram en al zijn
naburen, voor de dochters der Filistijnen, die leed-
vermaak over u hebben, overal om u heen.
58 Uw schanddaden en uw gruwelen, gij zult ze dra-
gen, luidt het woord des Heren.
59 Want, zo zegt de Here Here: Ik zal u doen, zoals
gij gedaan hebt, die de eed gering hebt geacht
door het verbond te verbreken.
60 Maar ik zal mijn verbond met u uit de dagen van
uw jeugd gedenken, en een eeuwig verbond met u
oprichten.

61 Dan zult gij terugdenken aan uw gedrag en u
schamen, wanneer gij zowel uw grote als uw klei-
ne zusters zult ontvangen, en Ik u die tot dochters
geven zal, hoewel niet op grond van het met u
gesloten verbond.
62 Ik zal mijn verbond met u oprichten; en gij zult
weten, dat Ik de Here ben,
63 Opdat gij de herinnering bewaart en u schaamt en
gij wegens uw schande uw mond niet meer open-
doet, wanneer Ik voor u verzoening doe voor alles
wat gij gedaan hebt, luidt het woord van de Here
Here.

Ezechiël 17

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, geef een raadsel op, leg een gelijke-
nis voor aan het huis Israels
3 En zeg: Zo zegt de Here Here: de grote arend met
machtige vleugels, breed van vlucht, rijk aan slag-
pennen, en veelkleurig, kwam naar de Libanon en
rukte de top van een ceder af.
4 Het bovenste van de jonge takjes brak hij af en
bracht het naar een handelsland; hij legde het
neer in een stad van kooplieden.
5 Toen nam hij een der spruiten van het land, plant-
te die in een zaaiveld, waar veel water was, zette
die uit als een wilg,
6 Zodat hij uitsproot en tot een breedvertakte wijn-
stok werd, laag groeiend, opdat naar hem zijn ran-
ken gekeerd zouden zijn, en zijn wortels onder
hem zouden blijven; zo werd hij tot een wijnstok,
maakte takken en schoot twijgen.
7 Maar er was nog een andere grote arend met
machtige vleugels en veel slagpennen. En zie, de
wijnstok strekte zijn wortels naar hem uit en deed
zijn ranken naar hem toegroeien, opdat deze hem
zou drenken en niet het bed waarop hij geplant
was.
8 Toch was hij geplant op een goed veld, waar rijke-
lijk water was, om ranken te schieten en vrucht te
dragen en een prachtige wijnstok te worden.

9 Zeg: Zo zegt de Here Here: zal dat gelukken? Zal
men niet zijn wortels uitrukken en zijn vrucht
aftrekken, zodat al zijn uitgesproten bladeren ver-
dorren? Hij zal verdorren en noch een sterke arm
noch veel volk zal er nodig zijn om hem van zijn
wortels af te rukken.
10 Want zie, hij is wel geplant, maar zal het geluk-
ken? Zal hij niet geheel verdorren, als de oosten-
wind hem aanraakt, verdorren op het bed waarop
hij uitgesproten is?
11 En het woord des Heren kwam tot mij:
12 Zeg toch tot het weerspannige geslacht: weet gij
niet, wat dit betekent? Zeg dan: zie, de koning
van Babel kwam te Jeruzalem, nam er de koning
en de vorsten weg en voerde ze naar Babel te zij-
nent.
13 Vervolgens nam hij een lid van het koninklijke
geslacht, sloot een verbond met hem en deed hem
een eed zweren; ook nam hij de machtigen des
lands weg.
14 Zo zou het een onbeduidend koninkrijk zijn en het
hoofd niet kunnen opsteken, maar het verbond
moeten houden om te blijven bestaan.
15 Maar hij kwam in opstand tegen hem door boden
naar Egypte te zenden, opdat dit hem paarden en
veel krijgsvolk zou leveren. Zal dat hem gelukken?
Zou wie zo iets doet, ontkomen? Zou hij het ver-
bond verbreken en ontkomen?

16 Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here Here,
in de woonplaats van de koning, die hem tot
koning gemaakt heeft, jegens wie hij de eed ver-
acht en het verbond verbroken heeft, bij hem, in
Babel zal hij sterven.
17 Ook zal Farao niet met een grote legermacht en
een talrijke schare hem bijstaan in de strijd, wan-
neer men een wal opwerpt en een schans bouwt
om velen van het leven te beroven.
18 Ja, hij heeft de eed veracht door het verbond te
verbreken; zie, hoewel hij er de hand op gegeven
had, heeft hij dat alles toch gedaan; hij zal niet
ontkomen.
19 Daarom, zo zegt de Here Here, zo waar Ik leef, de
eed, bij Mij gezworen, die hij veracht, en het ver-
bond, in mijn naam gesloten, dat hij verbroken
heeft, zal Ik op zijn hoofd doen neerkomen.
20 Ik zal mijn net over hem uitspreiden, en hij zal in
mijn strik gevangen worden, Ik zal hem naar Babel
voeren en daar met hem in het gericht treden
wegens de ontrouw die hij jegens Mij gepleegd heeft.
21 Alle vluchtelingen van al zijn krijgsbenden zullen
door het zwaard vallen, en de overblijvenden zullen
naar alle windstreken uiteengedreven worden. En
gij zult weten, dat Ik, de Here, het gesproken heb.
22 Zo zegt de Here Here: Dan zal Ik zelf van de top
van de hoge ceder [een] [twijgje] nemen en dat in
de grond zetten; van de bovenste der jonge takjes
zal Ik een twijgje plukken en Ik zelf zal dat planten
op een hoge en verheven berg;

23 Op de hoge berg Israels zal Ik het planten, en het zal takken dragen, vrucht voortbrengen en tot een prachtige ceder worden. En allerhande vogels van allerlei gevederte zullen onder hem wonen; in de schaduw zijner takken zullen zij wonen.
24 Alle bomen des velds zullen weten, dat Ik, de Here, de hoge boom vernederd en de nederige verhoogd heb, de sappige boom heb doen verdorren en de dorre heb doen uitspruiten. Ik, de Here, heb het gesproken en Ik zal het doen.

Ezechiël 18

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Hoe komt gij er toch toe, dit spreekwoord te
gebruiken in het land Israels: de vaders hebben
onrijpe druiven gegeten en de tanden der kinde-
ren zijn slee geworden?
3 Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here Here,
gij zult dit spreekwoord in Israel niet meer gebrui-
ken.
4 Zie, alle zielen zijn van Mij, zowel de ziel van de
vader als die van de zoon zijn van Mij; de ziel die
zondigt, die zal sterven.
5 Wanneer nu iemand rechtvaardig is en naar recht
en gerechtigheid handelt,
6 Op de bergen geen offermaaltijd houdt en zijn
ogen niet opslaat naar de afgoden van het huis
Israels, de vrouw van zijn naaste niet onteert en
geen gemeenschap heeft met een vrouw die haar
maandelijkse onreinheid heeft,
7 Niemand onderdrukt, de schuldenaar zijn pand
teruggeeft, geen roof pleegt, zijn brood aan de
hongerige geeft en de naakte met kleding dekt,
8 Niet tegen rente uitleent noch woekerwinst neemt,
zich van onrecht onthoudt, eerlijk bij geschillen de
rechtvaardigheid betracht,
9 Naar mijn inzettingen wandelt en mijn verordenin-
gen in acht neemt door trouw te betonen; Zo
iemand is rechtvaardig; hij zal voorzeker leven,
luidt het woord van de Here Here.

10 Maar verwekt hij een zoon, die een rover is, een bloedvergieter, en die, helaas, een dezer dingen doet*f*
11 (Hoewel hijzelf er geen van deed) ook op de bergen een offermaaltijd houdt, de vrouw van zijn naaste onteert,
12 De ellendige en de arme onderdrukt, roof pleegt, het pand niet teruggeeft en zijn ogen opslaat naar de afgoden, gruwelen doet,
13 Tegen rente uitleent en woekerwinst neemt. Zou zo iemand leven? Hij zal niet leven. Al deze gruwelen heeft hij gedaan; hij zal voorzeker ter dood gebracht worden. Zijn bloedschuld rust op hemzelf.
14 En zie, hij verwekt een zoon, en deze ziet al de zonden die zijn vader doet hij ziet ze, maar doet iets dergelijks niet:
15 Op de bergen houdt hij geen offermaaltijd en zijn ogen slaat hij niet op naar de afgoden van het huis Israels, de vrouw van zijn naaste onteert hij niet,
16 Hij onderdrukt niemand, neemt geen pand en pleegt geen roof; hij geeft zijn brood aan de hongerige en de naakte dekt hij met kleding;
17 Hij onthoudt zich van onrecht, rente en woekerwinst neemt hij niet, hij voert mijn verordeningen uit en wandelt naar mijn inzettingen. Deze zal niet sterven om de ongerechtigheid van zijn vader; hij zal voorzeker leven.

18 Zijn vader, omdat hij zich aan afpersing schuldig
gemaakt, zijn naaste beroofd en te midden van
zijn volksgenoten gedaan heeft wat niet goed is,
zie, die zal sterven om zijn ongerechtigheid.
19 Maar gij zegt: Waarom draagt de zoon niet mede
de ongerechtigheid van de vader? Die zoon heeft
immers naar recht en gerechtigheid gehandeld; hij
heeft al mijn inzettingen naarstig onderhouden; hij
zal voorzeker leven.
20 De ziel die zondigt, die zal sterven. Een zoon zal
niet mede de ongerechtigheid van de vader dra-
gen, en een vader zal niet mede de ongerechtig-
heid van de zoon dragen. De gerechtigheid van de
rechtvaardige zal alleen rusten op hemzelf en de
goddeloosheid van de goddeloze zal alleen rusten
op hemzelf.
21 Maar wanneer de goddeloze zich bekeert van alle
zonden die hij begaan heeft, al mijn inzettingen
onderhoudt en naar recht en gerechtigheid han-
delt, dan zal hij voorzeker leven; hij zal niet ster-
ven.
22 Geen van de overtredingen die hij begaan heeft,
zal hem worden toegerekend; om de gerechtig-
heid die hij betracht heeft, zal hij leven.
23 Zou Ik een welgevallen hebben aan de dood van
de goddeloze? luidt het woord van de Here Here.
Niet veeleer hieraan, dat hij zich bekere van zijn
wegen en leve?

24 Maar wanneer een rechtvaardige zich afkeert van
zijn rechtvaardige wandel en onrecht doet, naar al
de gruwelen handelt, die de goddeloze bedrijft;
Zal hij dan leven? Met geen van zijn rechtvaardige
daden zal rekening gehouden worden. Om de
ontrouw die hij gepleegd, en om de zonde die hij
bedreven heeft, daarom zal hij sterven.
25 Maar gij zegt: De weg des Heren is niet recht.
Hoort toch, huis Israels, is mijn weg niet recht?
Zijn niet veeleer uw wegen niet recht?
26 Wanneer een rechtvaardige zich afkeert van zijn
rechtvaardige wandel en onrecht doet en daarom
sterft, dan sterft hij om het onrecht dat hij gedaan
heeft.
27 Maar als een goddeloze zich bekeert van zijn goddeloze daden, en naar recht en gerechtigheid handelt, dan zal hij het leven behouden.
28 Immers, hij is tot inzicht gekomen en heeft zich
bekeerd van alle overtredingen die hij begaan
heeft. Hij zal voorzeker leven; hij zal niet sterven.
29 Maar het huis Israels zegt: De weg des Heren is
niet recht. Zijn mijn wegen niet recht, huis Israels?
Zijn niet veeleer uw wegen niet recht?
30 Daarom zal Ik u richten, huis Israels, ieder naar
zijn eigen wegen, luidt het woord van de Here
Here. Bekeert u en wendt u af van al uw overtredingen, dan zal u dat niet een struikelblok tot
ongerechtigheid worden.

31 Werpt alle overtredingen die gij begaan hebt, van
u weg, en vernieuwt uw hart en uw geest.
Waarom toch zoudt gij sterven, huis Israels?
32 Want Ik heb geen welgevallen aan de dood van
wie sterven moet, luidt het woord van de Here
Here; daarom bekeert u, opdat gij leeft.

Ezechiël 19

1 En gij, hef een klaaglied aan over de vorsten van
Israel,
2 En zeg: Hoe was uw moeder een leeuwin onder de
leeuwen! Tussen jonge leeuwen legde zij zich neer,
haar welpen bracht zij groot.
3 Een van haar welpen kweekte zij op, hij werd een
jonge leeuw, verscheuren leerde hij zijn prooi,
zelfs mensen verslond hij!
4 De volken hoorden van hem gewagen. In hun val-
kuil werd hij gevangen en met haken brachten zij
hem naar het land Egypte.
5 Toen zij zag, dat haar hoop uitbleef, ja, was verlo-
ren gegaan, nam zij een andere van haar welpen
en maakte hem tot jonge leeuw.
6 Fier liep hij rond tussen de leeuwen, hij was een
jonge leeuw, verscheuren leerde hij zijn prooi,
zelfs mensen verslond hij!
7 Hij onteerde hun weduwen en verwoestte hun ste-
den; de gehele aarde werd van schrik vervuld om
zijn machtig gebrul.
8 Nu keerden de volken zich tegen hem, uit de
landstreken van rondom; hun net spreidden zij
over hem uit, in hun valkuil werd hij gevangen.
9 Zij sloten hem op in een kooi, met haken bedwon-
gen, naar Babels koning voerden zij hem en brach-
ten hem in een sterke burcht, opdat zijn gebrul
niet meer zou worden gehoord op de bergen van
Israel.

10 Uw moeder, in de tijd van uw bloei was zij als een wijnstok, aan het water geplant, die vruchten ging dragen en ranken schoot door het overvloedige water.
11 Hij kreeg sterke takken: tot heersersstaven werden zij. Een daarvan schoot ver omhoog boven de dichte twijgen uit en viel in het oog door zijn hoogte zijn welige ranken.
12 Maar in toorn werd [die] [wijnstok] uitgerukt, neergeworpen ter aarde. De wind uit het oosten verdroogde zijn vruchten; ze vielen af en droogden uit. Zijn sterke tak, een vuur verteerde hem!
13 Nu is hij geplant in de woestijn, in een land van dorheid en dorst.
14 Vuur ging er uit van zijn tak, dat twijg en vrucht verteerde. Geen sterke tak heeft hij meer over, geen staf tot heersen! Dit is een klaaglied en het is tot een klaaglied geworden.

Ezechiël 20

1 In het zevende jaar, in de vijfde maand, op de
tiende der maand, kwamen er mannen uit de oud-
sten van Israel om de Here te raadplegen, en zet-
ten zich voor mij neer.
2 Toen kwam het woord des Heren tot mij:
3 Mensenkind, spreek met de oudsten van Israel en
zeg tot hen: zo zegt de Here Here: zijt gij geko-
men om Mij te raadplegen? Zo waar Ik leef, Ik laat
Mij door u niet raadplegen, luidt het woord van
de Here Here.
4 Wilt gij hen oordelen, wilt gij oordelen, mensen-
kind? Maak hun de gruwelen van hun vaderen
bekend,
5 En zeg tot hen: zo zegt de Here Here: ten dage
dat Ik Israel uitverkoos, zwoer Ik een eed aan het
geslacht van het huis Jakobs en Ik maakte Mij aan
hen bekend in het land Egypte; ja, Ik zwoer hun
een eed, zeggende: Ik ben de Here, uw God.
6 Te dien dage zwoer Ik hun, dat Ik hen uit het land
Egypte zou leiden naar een land dat Ik voor hen
uitgezocht had, vloeiende van melk en honig; een
sieraad is het onder alle landen.
7 En Ik zeide tot hen: Ieder werpe de gruwelen weg,
waarop zijn ogen gevestigd zijn; verontreinigt u
niet met de afgoden van Egypte. Ik ben de Here,
uw God.

8 Maar zij waren weerspannig tegen Mij en wilden
naar Mij niet luisteren; niemand wierp de gruwe-
len weg, waarop zijn ogen gevestigd waren, en de
afgoden van Egypte verlieten zij niet, zodat Ik
overwoog mijn grimmigheid over hen uit te stor-
ten, mijn toorn ten volle over hen te brengen in
het land Egypte.
9 Maar Ik heb gehandeld ter wille van mijn naam,
om die niet te ontheiligen ten aanschouwen van
de volken in wier midden zij woonden, voor wier
ogen Ik Mij aan hen had bekendgemaakt door hen
uit het land Egypte te leiden.
10 Ik leidde hen uit het land Egypte en bracht hen in
de woestijn.
11 Ik gaf hun mijn inzettingen en maakte hun mijn
verordeningen bekend; de mens die ze opvolgt,
zal daardoor leven.
12 Ook gaf Ik hun mijn sabbatten als een teken tus-
sen Mij en hen, opdat zij zouden weten, dat Ik, de
Here, hen heilig.
13 Maar het huis Israels was weerspannig tegen Mij in
de woestijn; zij wandelden niet naar mijn inzettin-
gen en verwierpen mijn verordeningen; de mens
die ze opvolgt, zal daardoor leven. Mijn sabbatten
ontheiligden zij ten zeerste, zodat Ik overwoog
mijn grimmigheid in de woestijn over hen uit te
storten ter vernietiging.

14 Maar Ik heb gehandeld ter wille van mijn naam,
om die niet te ontheiligen ten aanschouwen van
de volken voor wier ogen Ik hen had uitgeleid.
15 Nochtans zwoer Ik hun in de woestijn, dat Ik hen
niet zou brengen naar het land dat Ik hun gegeven
had, vloeiende van melk en honig (een sieraad is
het onder alle landen),
16 Omdat zij mijn verordeningen verwierpen, niet
naar mijn inzettingen wandelden en mijn sabbat-
ten ontheiligden, want hun hart ging uit naar hun
afgoden.
17 Maar Ik ontzag hen, zodat Ik hen niet verdierf en
geen einde aan hen maakte in de woestijn.
18 Toen zeide Ik tot hun zonen in de woestijn:
Wandelt niet naar de inzettingen van uw vaderen,
onderhoudt hun verordeningen niet en verontrei-
nigt u niet met hun afgoden.
19 Ik ben de Here, uw God, wandelt naar mijn inzet-
tingen en onderhoudt naarstig mijn verordenin-
gen.
20 Heiligt mijn sabbatten, dan zullen deze een teken
zijn tussen Mij en u, opdat gij weet, dat Ik, de
Here, uw God ben.
21 Maar die zonen waren weerspannig tegen Mij; zij
wandelden niet naar mijn inzettingen en onder-
hielden geenszins mijn verordeningen; de mens
die ze opvolgt, zal daardoor leven. Mijn sabbatten
ontheiligden zij, zodat Ik overwoog mijn grimmig-
heid over hen uit te storten, mijn toorn ten volle
over hen te doen komen in de woestijn.

22 Maar Ik trok mijn hand terug en handelde ter wille
van mijn naam, om die niet te ontheiligen ten
aanschouwen van de volken voor wier ogen Ik hen
had uitgeleid.
23 Nochtans zwoer Ik in de woestijn, dat Ik hen zou
verstrooien onder de volken en verspreiden over
de landen,
24 Omdat zij mijn verordeningen niet opvolgden,
mijn inzettingen verwierpen, mijn sabbatten ont-
heiligden en omdat hun ogen gevestigd waren op
de afgoden van hun vaderen.
25 Toen gaf Ik hun zelf inzettingen die niet goed
waren, en verordeningen waardoor zij niet zouden
leven.
26 Ik verontreinigde hen door hun offergaven (door-
dat zij alle eerstgeborenen door het vuur lieten
gaan) om hen te verbijsteren, en opdat zij zouden
weten, dat Ik de Here ben.
27 Daarom, mensenkind, spreek tot het huis Israels,
en zeg tot hen: Zo zegt de Here Here: ook hiermee
hebben uw vaderen Mij gelasterd, dat zij Mij
ontrouw geworden zijn.
28 Toen Ik hen gebracht had naar het land dat Ik
gezworen had hun te zullen geven, keken zij naar
elke hoge heuvel en naar elke bladerrijke boom en
offerden daar hun offers, brachten daar hun erger-
lijke offergaven, bereidden daar hun liefelijke reuk
en plengden er hun plengoffers.

29 En Ik zeide tot hen: Wat is dat voor een hoogte,
waarheen gij opgaat? Daarom wordt zij Hoogte
genoemd tot op de huidige dag.
30 Daarom zeg tot het huis Israels: Zo zegt de Here
Here: zult gij u op de wijze van uw vaderen ver-
ontreinigen en hun gruwelen overspelig nalopen?
31 Ja, door uw offergaven te brengen (uw zonen door
het vuur te laten gaan) verontreinigt gij u aan al
uw afgoden, tot heden toe, en zou Ik Mij dan door
u laten raadplegen, huis Israels? Zo waar Ik leef,
luidt het woord van de Here Here, Ik laat Mij door
u niet raadplegen.
32 En wat u in de zin gekomen is, zal geenszins
geschieden, namelijk dat gij zegt: wij willen aan
de volken gelijk worden, gelijk aan de geslachten
der landen, door hout en steen te dienen.
33 Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here Here,
met sterke hand, met uitgestrekte arm en met uit-
gestorte grimmigheid zal Ik over u heersen.
34 Ik zal u voeren uit het midden der volken en u bij-
eenbrengen uit de landen waarin gij verstrooid
zijt, met sterke hand, met uitgestrekte arm en met
uitgestorte grimmigheid.
35 Ik zal u brengen naar de woestijn der volken en
daar met u in het gericht treden, van aangezicht
tot aangezicht.

36 Zoals Ik met uw vaderen in het gericht getreden
ben in de woestijn van het land Egypte, zo zal Ik
ook met u in het gericht treden, luidt het woord
van de Here Here.
37 Ik zal u onder de herdersstaf doen doorgaan en u
brengen in de band van het verbond.
38 Ik zal de weerspannigen uit u uitschiften en hen
die tegen Mij overtreden hebben; wel zal Ik hen
leiden uit het land waarin zij als vreemdelingen
vertoeven, maar in het land van Israel zullen zij
niet komen. En gij zult weten, dat Ik de Here ben.
39 En gij, huis Israels, zo zegt de Here Here, welaan,
laat ieder zijn afgoden maar dienen! Doch later,
dan zult gij naar Mij luisteren en mijn heilige
naam niet meer ontheiligen met uw offergaven en
uw afgoden.
40 Want op mijn heilige berg, op de hoge berg
Israels, luidt het woord van de Here Here, daar zal
het ganse huis Israels in zijn geheel Mij in het land
dienen. Daar zal Ik behagen in hen hebben en
daar zal Ik heffingen van u vorderen en het beste
uwer gaven, bij alles wat gij heiligt.
41 Als in een liefelijke reuk zal Ik behagen in u heb-
ben, wanneer Ik u voer uit het midden der volken.
Dan zal Ik u uit de landen waarin gij verstrooid
zijt, bijeenbrengen en Mij aan u de Heilige beto-
nen ten aanschouwen van de volken.
42 En gij zult weten, dat Ik de Here ben, als Ik u in
het land van Israel brengen zal, in het land dat Ik
gezworen heb aan uw vaderen te geven.

43 Daar zult gij terugdenken aan alle handel en wan-
del, waarmee gij u verontreinigd hebt, en van
uzelf walgen om al de slechte daden die gij bedre-
ven hebt.
44 En gij zult weten, dat Ik de Here ben, wanneer Ik
ter wille van mijn naam niet met u doen zal naar
uw verkeerde wandel en naar uw verdorven han-
del, huis Israels, luidt het woord van de Here Here.
45 Het woord des Heren kwam tot mij:
46 Mensenkind, keer uw gelaat naar het zuiden, laat
uw woorden stromen tegen de Zuiderstreek, profe-
teer tegen het woudgebied, het Zuiderland,
47 En zeg tot het woud van het Zuiderland: Hoor het
woord des Heren: zo zegt de Here Here: zie, Ik
steek een vuur in u aan, dat elke groene boom en
elke dorre boom in u zal verteren. De laaiende
vlam zal niet uitdoven, maar van het zuiden tot
het noorden zullen alle aangezichten erdoor ver-
zengd worden.
48 En al wat leeft zal zien, dat Ik, de Here, ze ontsto-
ken heb; zij zal niet uitdoven.
49 Toen zeide ik: Ach, Here Here, men zegt van mij:
spreekt hij niet enkel in raadselspreuken?

Ezechiël 21

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, keer uw gelaat naar Jeruzalem, laat
uw woorden stromen tegen de heiligdommen,
profeteer tegen het land Israels,
3 En zeg tot het land Israels: Alzo zegt de Here: zie,
Ik zal u! Ik zal mijn zwaard uit de schede trekken
en onder u uitroeien zowel de rechtvaardige als de
goddeloze.
4 Omdat Ik zowel de rechtvaardige als de goddeloze
onder u zal uitroeien, daarom zal mijn zwaard de
schede verlaten tegen al wat leeft, van zuid tot
noord.
5 En al wat leeft zal weten, dat Ik, de Here, mijn
zwaard uit de schede getrokken heb; het zal daar-
in niet weerkeren.
6 En gij, mensenkind, zucht als een gebroken man;
ja, zucht in hun bijzijn van bittere smart.
7 Wanneer zij dan tot u zeggen: Waarover zucht gij?
zult gij antwoorden: Over de tijding, bij welker
komst elks hart zal wegsmelten, alle handen zullen
verslappen, elks geest zal versagen en alle knieen
van water zullen druipen Zie, het komt en het
geschiedt, luidt het woord van de Here Here.
8 Het woord des Heren kwam tot mij:
9 Mensenkind, profeteer en zeg: Zo zegt de Here:
zeg: een zwaard, een zwaard!

10 Het is gescherpt en ook gewet. Om een bloedbad
te kunnen aanrichten is het gescherpt, om als een
bliksem te kunnen flikkeren is het gewet. Zouden
wij ons dan verblijden? (De staf van mijn zoon ver-
acht alle hout).
11 Ja, men liet het wetten, om het ter hand te
nemen; het is gescherpt en gewet, het zwaard, om
in moordenaarshand te worden gegeven.
12 Schreeuw het uit en weeklaag, mensenkind, want
dit is gericht tegen mijn volk; het is gericht tegen
alle vorsten van Israel; aan het zwaard zullen zij
overgeleverd worden, zij en mijn volk. Daarom, sla
u op de heup.
13 Want de proef is geleverd; en hoe zal het zijn, als
ook de staf die veracht, er niet meer wezen zal?
luidt het woord van de Here Here.
14 En gij, mensenkind, profeteer en klap in de han-
den, opdat het zwaard verdubbeld en verdrievou-
digd worde. Moordend is dat zwaard, een zwaard
van grote moord, dat om hen heen suist,
15 Opdat het hart siddere en velen neergeveld wor-
den. Bij al hun poorten heb Ik voor het zwaard
een slachtplaats gemaakt. Ach, het is gemaakt om
te bliksemen; het is gewet ter slachting.
16 Snijd scherp; keer u naar rechts; val aan; keer u
naar links; overal waarheen uw snede gericht is.

17 En Ik zelf zal in de handen klappen en mijn grim-
migheid laten uitwoeden. Ik de Here, heb het
gesproken.
18 Het woord des Heren kwam tot mij:
19 En gij, mensenkind, teken twee wegen, waarlangs
het zwaard van de koning van Babel komen kan;
van hetzelfde land zullen beide uitgaan. En zet een
handwijzer; zet er een aan het begin van de weg
die naar een stad leidt;
20 Teken een weg, opdat het zwaard kan komen
tegen Rabba der Ammonieten en ook tegen Juda,
naar het versterkte Jeruzalem.
21 Want de koning van Babel zal aan de tweesprong
staan, aan het begin van de twee wegen en waar-
zeggerij plegen; hij zal de pijlen schudden; hij zal
de terafim raadplegen; hij zal de lever bezien.
22 In zijn rechterhand zal het lot zijn, dat Jeruzalem
aanwijst, om er stormrammen op te stellen, om er
de mond te openen tot moordgeschreeuw, er de
stem te verheffen tot een krijgskreet, om er storm-
rammen op te stellen tegen de poorten, een wal
op te werpen en een schans te bouwen.
23 Wel is dit in hun ogen een bedrieglijke waarzegge-
rij (dure eden zwoeren zij) maar hij zal hun onge-
rechtigheid in herinnering brengen, opdat zij
gegrepen worden.
24 Daarom, zo zegt de Here Here, omdat gij uw onge-
rechtigheid in herinnering brengt, doordat uw over-
tredingen openbaar worden, zodat uw zonden zicht-
baar zijn in al uw handelingen; omdat men zich uwer
herinnert, zult gij met de hand gegrepen worden.

25 En gij onheilige, goddeloze, vorst van Israel, wiens
dag komt ten tijde van de eindafrekening,
26 Zo zegt de Here Here: Neem weg die tulband! zet
af die kroon! Zo zal het niet blijven. Verhoog wat
laag is; verlaag wat hoog is.
27 Een puinhoop, een puinhoop, een puinhoop zal Ik
ze maken. Maar ook zo zal het niet blijven. Totdat
hij komt, die er recht op heeft en aan wie Ik het
geven zal.
28 Gij mensenkind, profeteer en zeg: Zo zegt de Here
Here van de Ammonieten en van hun gesmaad;
zeg: zwaard, zwaard, ontbloot om te slachten,
gewet om toe te slaan, om te bliksemen,
29 Terwijl men voor u bedrieglijke dingen schouwt en
u leugen waarzegt (om u te zetten op de halzen
van goddelozen, onheiligen, wier dag komt ten
tijde van de eindafrekening)!
30 Steek het zwaard weer in de schede. In de plaats
waar gij geschapen zijt, in uw land van herkomst
zal Ik u richten.
31 Ik zal mijn gramschap over u uitstorten; met het
vuur van mijn verbolgenheid zal Ik tegen u blazen
en u overgeven in de macht van redeloze mensen
die verderf smeden.
32 Voedsel zult gij zijn voor het vuur; midden in het
land zal uw bloed stromen, en aan u zal niet meer
gedacht worden, want Ik, de Here, heb het
gesproken.

Ezechiël 22

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Gij mensenkind, wilt gij richten, wilt gij richten de
bloedstad? Houd haar dan al haar gruwelen voor.
3 Zeg: Zo zegt de Here Here: o stad, die in haar
midden bloed vergiet, zodat haar tijd komt, en die
zich afgoden maakt om zich te verontreinigen;
4 Door het bloed dat gij vergiet, zijt gij schuldig;
door de afgoden die gij maakt, zijt gij onrein; gij
hebt uw dagen nabij gebracht en de grens van uw
jaren bereikt. Daarom zal Ik u maken tot een voor-
werp van smaad voor de volken en van spot voor
alle landen.
5 Zij, die dicht bij u en die ver van u gelegen zijn,
zullen de spot met u drijven, gij, berucht om uw
onreinheid en vol van wanorde!
6 Zie, de vorsten van Israel zijn er op uit ieder
zoveel mogelijk bloed te vergieten.
7 In u veracht men vader en moeder; in u doet men
de vreemdeling geweld aan, bij u onderdrukt men
de wees en de weduwe.
8 Mijn heilige dingen veracht gij, mijn sabbatten
ontheiligt gij.
9 In uw midden zijn lasteraars er op uit om bloed te
vergieten en bij u houdt men offermaaltijden op
de bergen; ontucht pleegt men in u.

10 In u ontbloot men de schaamte van zijn vader; in
u verkracht men een vrouw, die onrein is door
haar maandelijkse afzondering.
11 De een bedrijft een gruwelijke zonde met de
vrouw van zijn naaste; een ander onteert zijn
schoondochter door ontucht; weer een ander ver-
kracht in u zijn zuster, de dochter van zijn vader.
12 In u neemt men geschenken aan om bloed te ver-
gieten; rente en woekerwinst neemt gij en met
geweld zet gij uw naaste af, maar Mij vergeet gij,
luidt het woord van de Here Here.
13 Zie nu, Ik sla Mij in de hand om de onrechtmatige
winst die gij gemaakt hebt, en om het bloed dat
in u vergoten is.
14 Zal uw hart standvastig en zullen uw handen sterk
blijven ten tijde dat Ik met u afreken? Ik, de Here,
heb het gesproken en Ik zal het doen.
15 Ik zal u verstrooien onder de volken en verspreiden
over de landen, en Ik zal uw onreinheid geheel
van u wegdoen.
16 Zo zult gij door uw eigen toedoen voor het oog
der volken ontwijd worden, en gij zult weten, dat
Ik de Here ben.
17 Het woord des Heren kwam tot mij:
18 Mensenkind, het huis Israels is Mij tot schuim
geworden; allen zijn zij koper, tin, ijzer en lood in
de smeltoven; stukken zilverschuim zijn zij gewor-
den.

19 Daarom, zo zegt de Here Here: Omdat gij allen tot
schuim geworden zijt, daarom, zie, zal Ik u bijeen-
brengen in Jeruzalem.
20 Zoals zilver, koper, ijzer, lood en tin in de smelto-
ven bijeengebracht wordt en daaronder het vuur
wordt aangeblazen, om het te smelten, zo zal Ik u
bijeenbrengen in mijn toorn en in mijn grimmig-
heid, en Ik zal u erin werpen en smelten.
21 Ja, Ik zal u verzamelen en onder u het vuur van
mijn verbolgenheid aanblazen, en gij zult daarin
gesmolten worden.
22 Zoals zilver in de smeltoven gesmolten wordt, zo
zult gij daarin gesmolten worden; en gij zult
weten, dat Ik, de Here, mijn grimmigheid over u
heb uitgestort.
23 Het woord des Heren kwam tot mij:
24 Mensenkind, zeg tot het land: Gij zijt een land,
dat niet bevochtigd noch door regen gedrenkt is
ten dage van de gramschap;
25 Waar de vorsten zijn als een brullende leeuw, die
zijn prooi verscheurt: mensen verslinden zij, schat-
ten en kostbaarheden roven zij weg, het aantal
weduwen vermeerderen zij er.

26 Zijn priesters doen mijn wet geweld aan en ontwijden mijn heilige dingen; tussen heilig en onheilig maken zij geen onderscheid, het verschil tussen onrein en rein onderwijzen zij niet, en voor mijn sabbatten sluiten zij hun ogen; zo word Ik te midden van hen ontheiligd.

27 De oversten zijn er als roofgierige wolven, die bloed vergieten en mensen in het verderf storten om zichzelf te bevoordelen.

28 En zijn profeten bepleisteren voor hen met kalk: zij schouwen bedrieglijke dingen en voorspellen leugen; zij zeggen: Zo zegt de Here Here, terwijl de Here niet gesproken heeft.

29 Het volk des lands maakt zich schuldig aan afpersing en pleegt roof; het onderdrukt de arme en behoeftige, en de vreemdeling doet het tegen alle recht geweld aan.

30 Ik heb onder hen gezocht naar iemand, die een muur zou kunnen optrekken en voor mijn aangezicht op de bres zou kunnen staan ten behoeve van het land, zodat Ik het niet zou verwoesten, maar Ik heb hem niet gevonden.

31 Daarom heb Ik mijn gramschap over hen uitgestort; met het vuur van mijn verbolgenheid heb Ik hen verteerd; hun wandel heb Ik op hun hoofd doen neerkomen, luidt het woord van de Here Here.

Ezechiël 23

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, er waren eens twee vrouwen, doch-
ters van een moeder.
3 Zij pleegden ontucht in Egypte; in haar jeugd
pleegden zij ontucht; daar werd haar boezem
betast en streelde men haar maagdelijke borsten.
4 De naam van de oudste was Ohola en die van haar
zuster Oholiba. Zij werden de mijne en baarden
zonen en dochters. Wat haar namen betreft, Ohola
is Samaria en Oholiba is Jeruzalem.
5 En Ohola pleegde overspel terwijl zij mijn vrouw
was; zij hunkerde naar haar minnaars, naar Assur:
6 Hovelingen, bekleed met blauwpurper, landvoog-
den en stadhouders, hoofd voor hoofd begeerlijke
jonge mannen, ruiters te paard.
7 En zij bedreef haar ontucht met hen allen, de keur
van Assurs zonen; met allen, naar wie zij hunker-
de, met al hun afgoden, verontreinigde zij zich.
8 Daarbij heeft zij de ontucht uit haar Egyptische
tijd niet opgegeven, want in haar jeugd heeft men
haar beslapen, haar maagdelijke borsten gestreeld
en ontucht over haar uitgestort.
9 Daarom heb Ik haar overgegeven in de macht van
haar minnaars, in de macht van Assurs zonen, naar
wie zij gehunkerd had.

10 Dezen hebben haar schaamte ontbloot, haar zonen
en dochters weggenomen en haar zelf met het
zwaard gedood. Zo is zij tot een spreekwoord
geworden onder de vrouwen, want gerichten
waren aan haar voltrokken.
11 Hoewel haar zuster Oholiba dit zag, ontbrandde zij
toch in nog feller hartstocht dan haar zuster en
pleegde nog erger ontucht dan zij.
12 Naar Assurs zonen hunkerde zij: landvoogden en
stadhouders, hovelingen, sierlijk uitgedost, ruiters
te paard, begeerlijke jonge mannen, hoofd voor
hoofd.
13 En Ik zag, dat zij zich verontreinigde; beiden gin-
gen dezelfde weg.
14 Ja, zij pleegde nog meer ontucht; immers, zij zag
mannen op de muur getekend, afbeeldingen van
Chaldeeen, met menie getekend,
15 Aan de heupen met een gordel omgord, met een
overhangende tulband op het hoofd; allen er uit-
ziende als ridders, gelijkend op mensen uit Babel
der Chaldeeen, hun geboorteland.
16 Zodra zij hen zag, hunkerde zij naar hen, en zond
boden tot hen naar Chaldea.
17 En er kwamen Babyloniers tot haar om liefdesge-
meenschap met haar te hebben; zij onteerden haar
met hun ontucht, en toen zij door hen onteerd
was, keerde zij zich van hen af.

18 Openlijk pleegde zij haar ontucht; zij ontblootte haar schaamte, zodat Ik een afkeer van haar kreeg, zoals Ik een afkeer van haar zuster gekregen had.
19 Ja, zij pleegde nog meer ontucht, gedachtig aan de dagen van haar jeugd, toen zij ontucht pleegde in het land Egypte.
20 Zij hunkerde naar haar minnaars, die zinnelijk waren als ezels en onstuimig in hun drift als paarden.
21 Ja, gij hebt naar de ontucht van uw jeugd gezocht, toen de Egyptenaren uw boezem streelden ter wille van uw jonge borsten.
22 Daarom, Oholiba, zo zegt de Here Here: Zie, Ik zet de minnaars tegen u op, van wie gij u afgekeerd hebt; van alle kanten zal Ik hen tegen u doen optrekken:
23 Babyloniers en alle Chaldeeen, Pekod, Soa en Koa, met hen alle Assyriers: begeerlijke jonge mannen, hoofd voor hoofd landvoogden en stadhouders, ridders en aanzienlijken, allen te paard.
24 Zij zullen tegen u optrekken met tal van wagens en voertuigen en met een menigte van volken; grote en kleine schilden en helmen zullen zij van alle kanten tegen u aanvoeren. Dan zal Ik hun de rechtszaak voorleggen, en zij zullen u richten volgens hun gebruiken.

25 Ik zal u mijn naijver doen voelen, en zij zullen
grimmig met u afrekenen; neus en oren zullen zij
u afsnijden, en wat van u overblijft, zal door het
zwaard vallen. Zij zullen uw zonen en dochters
wegnemen en wat van u overblijft, zal door het
vuur worden verteerd.
26 Zij zullen u uw klederen uittrekken en uw sieraden
ontnemen.
27 Dan zal Ik een eind maken aan uw ontucht en aan
uw hoererij uit het land Egypte, zodat gij uw ogen
naar hen niet meer zult opslaan en aan Egypte niet
meer zult denken.
28 Want zo zegt de Here Here: Zie, Ik geef u over in
de macht van hen die gij haat, in de macht van
hen van wie gij u afgekeerd hebt.
29 Zij zullen u met haat bejegenen, al wat gij bezit
wegnemen en u naakt en bloot achterlaten; uw
ontuchtige schaamte zal ontbloot worden. Uw
ontucht en uw hoererij.
30 Dat zal men u aandoen wegens uw overspel met
de volken, omdat gij u verontreinigd hebt met hun
afgoden.
31 Gij hebt de weg van uw zuster bewandeld; daarom
zal Ik u haar beker in de hand geven.
32 Zo zegt de Here Here: De beker van uw zuster zult
gij drinken, die diepe en wijde beker (tot bela-
ching en spot zult gij zijn), boordevol.

33 Met dronkenschap en kommer zult gij vervuld
worden; een beker van huivering en ontzetting is
de beker van uw zuster Samaria.
34 Gij zult hem tot de bodem toe uitdrinken, zijn
scherven stuk bijten en uw borsten openrijten;
want Ik heb het gesproken, luidt het woord van de
Here Here.
35 Daarom, zo zegt de Here Here, omdat gij Mij ver-
geten en Mij achter uw rug geworpen hebt, draag
dan ook uw ontucht en uw hoererij!
36 En de Here zeide tot mij: Mensenkind, wilt gij
Ohola en Oholiba richten? Houd haar dan haar
gruwelen voor,
37 Want zij hebben overspel bedreven en er kleeft
bloed aan haar handen; met haar afgoden hebben
zij overspel bedreven en zij hebben hun ook de
zonen die zij Mij gebaard hadden, tot spijze
gewijd.
38 Bovendien hebben zij Mij dit aangedaan: veront-
reinigd hebben zij in die tijd mijn heiligdom, mijn
sabbatten ontheiligd.
39 Terwijl zij hun zonen voor hun afgoden geslacht
hadden, kwamen zij op diezelfde dag naar mijn
heiligdom, zodat zij het ontheiligden; ja, zo deden
zij in mijn huis.

40 Zelfs hebben zij mannen doen komen uit een ver land; nauwelijks was hun een bode gezonden of zij kwamen, degenen, voor wie gij u gebaad, uw ogen geverfd en u met sieraden getooid hadt;
41 Gij waart gezeten op een pronkbed, en daarvoor stond de tafel toebereid, waarop gij mijn wierook en mijn olie hadt gezet.
42 Er was het gedruis van een zorgeloze menigte, en dronkaards uit de woestijn mengden zich onder mannen uit de heffe des volks. Zij deden armbanden aan haar armen en zetten een sierlijke kroon op haar hoofd.
43 Toen dacht Ik: Bedrijft die verwelkte vrouw nog overspel? Zal men zelfs met haar nog ontucht plegen?
44 Men ging naar haar als naar een hoer; zo ging men naar Ohola en Oholiba, die ontuchtige vrouwen.
45 Maar rechtschapen mannen zullen haar richten volgens het recht dat toegepast wordt op vrouwen die overspel doen, en op vrouwen die bloed vergieten, want overspeelsters zijn zij en bloed kleeft er aan haar handen.
46 Want zo zegt de Here Here: Doe een menigte tegen haar optrekken en geef haar over ter mishandeling en ter plundering;
47 Deze menigte zal haar stenigen en haar met zwaarden in stukken houwen, haar zonen en haar dochters doden, en haar huizen met vuur verbranden.

48 En Ik zal aan de ontucht in het land een eind
maken; alle vrouwen zullen de waarschuwing ter
harte nemen, om niet te doen naar uw ontucht.
49 Uw ontucht zal men over u brengen, en gij zult de
zonden van uw afgoderij dragen. En gij zult
weten, dat Ik de Here Here ben.

Ezechiël 24

1 Het woord des Heren kwam tot mij in het negende
jaar, in de tiende maand, op de tiende der maand:
2 Mensenkind, schrijf de datum op van deze dag, de
dag van heden: heden heeft de koning van Babel
zich op Jeruzalem geworpen.
3 Houd nu aan het weerspannige geslacht een gelij-
kenis voor en zeg tot hen: Zo zegt de Here Here:
zet de pot op, zet op! Giet er water in.
4 Doe de stukken vlees erin, alle goede stukken,
lende en schouder; vul hem met de beste beende-
ren,
5 Neem het beste van het kleinvee. Stapel het hout
eronder op. Laat het zieden, zodat ook de beende-
ren gaan koken.
6 Daarom, zo zegt de Here Here: wee de bloedstad,
de pot waarin roest is en waar de roest niet van is
afgegaan. Haal stuk voor stuk eruit, zonder dat het
lot erover valt.
7 Want het vergoten bloed blijft in haar; op een kale
rots heeft zij het gestort; zij heeft het niet op de
aarde uitgegoten om het door stof te doen bedek-
ken.
8 Om grimmigheid te verwekken en wraak te nemen
heb Ik het vergoten bloed op een kale rots gestre-
ken, zodat het niet bedekt kon worden.

9 Daarom, zo zegt de Here Here: wee de bloedstad!
Ik zelf wil de vuurhaard groot maken.
10 Maak een grote stapel hout; ontsteek het vuur;
laat het vlees gaar worden, doe het vleesnat
koken, laat de beenderen verbranden.
11 Zet de pot leeg op de kolen, dat hij heet wordt en
zijn koper gloeiend, opdat wat er onrein in is,
wegsmelte en de roest verdwijne.
12 Hij heeft alle moeite vergeefs doen blijven, zijn
dikke roestlaag ging er niet af; in het vuur met zijn
roest!
13 Om uw ontuchtige onreinheid, omdat Ik u heb
willen reinigen, maar gij u niet reinigen liet, daar-
om zult gij niet meer rein worden van uw onrein-
heid totdat Ik mijn grimmigheid tegen u heb laten
woeden.
14 Ik, de Here, heb het gesproken. Het zal komen, en
Ik zal het doen. Ik zal noch ophouden noch sparen
noch medelijden tonen. Naar uw handel en wan-
del zal men u richten, luidt het woord van de Here
Here.
15 Het woord des Heren kwam tot mij:
16 Mensenkind, zie, Ik neem de lust van uw ogen
door een plotselinge slag van u weg, maar gij zult
geen dodenklacht aanheffen, gij zult niet wenen
noch tranen storten.

17 Kerm in stilte; dodenrouw zult gij niet bedrijven;
bind uw hoofddoek om, doe uw schoenen aan uw
voeten, bedek uw bovenlip niet, en eet het brood
niet, dat de mensen u brengen.
18 Des morgens nu sprak ik tot het volk, des avonds
stierf mijn vrouw. En op de volgende morgen deed
ik, zoals mij bevolen was.
19 Toen zeide het volk tot mij: Wilt gij ons niet mee-
delen, wat het ons te zeggen heeft, dat gij dit
doet?
20 Daarop zeide ik tot hen: Het woord des Heren is
tot mij gekomen:
21 Zeg tot het huis Israels: zo zegt de Here Here: zie,
Ik ontheilig mijn heiligdom, uw sterkte, waarop gij
trots zijt, de lust van uw ogen en het verlangen
van uw ziel; uw zonen en dochters, die gij achter-
gelaten hebt, zullen door het zwaard vallen.
22 En gij zult doen, zoals ik gedaan heb: uw bovenlip
zult gij niet bedekken en het brood niet eten, dat
de mensen u brengen,
23 Uw hoofddoeken zult gij om het hoofd dragen en
uw schoenen aan de voeten. Gij zult geen doden-
klacht aanheffen noch wenen, maar wegkwijnen in
uw ongerechtigheid en de een tegen de ander
jammeren.
24 Ezechiel zal u tot een zinnebeeld zijn; juist zoals
hij doet, zult gij doen wanneer het komt; en gij
zult weten, dat Ik de Here Here ben.

25 En wat u betreft, mensenkind, voorwaar, ten dage waarop Ik hun sterkte van hen zal wegnemen, de luister waarin zij zich verheugen, de lust van hun ogen en het verlangen van hun ziel, hun zonen en dochters, *f*
26 Te dien dage zal een vluchteling tot u komen om het u te boodschappen.
27 Op die dag zal uw mond geopend worden bij de komst van de vluchteling; dan zult gij spreken en niet meer stom zijn. Zo zult gij hun tot een zinnebeeld zijn, en zij zullen weten, dat Ik de Here ben.

Ezechiël 25

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, keer uw gelaat naar de Ammonieten,
profeteer tegen hen,
3 Zeg tot de Ammonieten: hoort het woord van de
Here Here: zo zegt de Here Here: omdat gij ha!
geroepen hebt over mijn heiligdom, toen het ont-
wijd werd, en over het land van Israel, toen het
verwoest werd, en over het huis van Juda, toen het
in ballingschap ging,
4 Daarom, zie, Ik geef u aan de stammen van het
Oosten ten eigendom; die zullen hun tentenkam-
pen in u opslaan en in u hun verblijfplaatsen kie-
zen; die zullen uw vruchten opeten, die zullen uw
melk opdrinken.
5 Ik zal Rabba tot een weide voor kamelen maken en
de [steden] [der] Ammonieten tot een rustplaats
voor kleinvee; en gij zult weten, dat Ik de Here
ben.
6 Want zo zegt de Here Here: Omdat gij in de han-
den geklapt en met uw voeten gestampt hebt en u
vol bitter leedvermaak vrolijk gemaakt hebt over
het land van Israel,
7 Daarom, zie, Ik strek mijn hand tegen u uit, en zal
u ten buit geven aan de volken, u uitroeien uit de
natien en u doen verdwijnen uit de rij der landen;
verdelgen zal Ik u. En gij zult weten, dat Ik de
Here ben.
8 Zo zegt de Here Here: Omdat Moab en Seir
gezegd hebben: zie, het huis van Juda is als alle
andere volken,

9 Daarom, zie, Ik zal de berghellingen van Moab
doen blootliggen, zodat er geen steden meer zijn,
geen enkele uitgezonderd. Het sieraad des lands:
Bet-hajjesimot, Baal-meon en Kirjataim.
10 Aan de stammen van het Oosten zal Ik het in bezit
geven, tezamen met het gebied der Ammonieten,
zodat onder de volken niet meer aan de
Ammonieten gedacht zal worden,
11 En Ik aan Moab gerichten voltrekken zal; en zij zul-
len weten, dat Ik de Here ben.
12 Zo zegt de Here Here: Omdat Edom wraakzuchtig
gehandeld heeft tegen het huis van Juda, en het
een zware schuld op zich geladen heeft door zich
op hen te wreken,
13 Daarom, zo zegt de Here Here: Ik strek mijn hand
uit tegen Edom en zal er mens en dier uitroeien; Ik
zal het tot een puinhoop maken van Teman af tot
Dedan toe; door het zwaard zullen zij vallen.
14 En mijn wraak op Edom zal Ik leggen in de hand
van mijn volk Israel; dat zal Edom behandelen naar
de eis van mijn toorn en van mijn grimmigheid; zij
zullen mijn wraak leren kennen, luidt het woord
van de Here Here.
15 Zo zegt de Here Here: Omdat de Filistijnen wraak-
zuchtig gehandeld hebben door met bitter leed-
vermaak wraak te nemen en in eeuwigdurende vij-
andschap te verdelgen,

16 Daarom, zo zegt de Here Here: zie, Ik strek mijn
hand uit tegen de Filistijnen, Ik zal die Keretieten
uitroeien en zelfs het overblijfsel aan het strand
der zee te gronde richten;
17 Ik zal geduchte wraak aan hen oefenen met grim-
mige straffen. En zij zullen weten, dat Ik de Here
ben, wanneer Ik mijn wraak over hen breng.

Ezechiël 26

1 In het elfde jaar nu, op de eerste der maand,
kwam het woord des Heren tot mij:
2 Mensenkind, omdat Tyrus van Jeruzalem gezegd
heeft: ha! verbroken is zij, die deur der volken;
naar mijn kant staat zij open; nu zij vernield is,
krijg ik volop;
3 Daarom, zo zegt de Here Here: zie, Ik zal u, Tyrus!
Vele volken stuw Ik tegen u op, zoals de zee haar
golven opstuwt.
4 Die zullen de muren van Tyrus vernielen en zijn
torens omverhalen; ook het puin zal Ik eruit weg-
vegen en het maken tot een kale rots.
5 Een droogplaats voor netten zal het worden mid-
den in de zee, want Ik heb het gesproken, luidt
het woord van de Here Here. Het zal de volken ten
buit worden
6 En de dochters op het vasteland zullen met het
zwaard gedood worden; en zij zullen weten, dat Ik
de Here ben.
7 Want zo zegt de Here Here: Zie, tegen Tyrus breng
Ik van uit het noorden Nebukadressar, de koning
van Babel, de koning der koningen, met paarden,
wagens, ruiters en met een geweldige menigte
voetvolk.
8 Uw dochters op het vasteland zal hij met het
zwaard doden. Hij zal tegen u een schans oprich-
ten, een wal opwerpen en een schilddak opstellen.

9 Het gebeuk van zijn stormrammen zal hij tegen uw
muren richten en uw torens met zijn breekijzers
afbreken.
10 De menigte van zijn paarden zal u met stofwolken
overdekken. Van het rumoer der ruiters, der wielen
en der strijdwagens zullen uw muren schudden, als
hij uw poorten binnentrekt, zoals men binnentrekt
in een veroverde stad.
11 Met de hoeven zijner paarden zal hij al uw straten
stukstampen; uw inwoners zal hij met het zwaard
doden, uw sterke zuilen zullen ter aarde vallen.
12 Uw bezit zullen zij roven en uw handelswaren
buitmaken, uw muren omverhalen uw kostbare
huizen afbreken, uw stenen, balken en puin in het
water werpen.
13 Ik zal een einde maken aan het geklank van uw lie-
deren, het geluid van uw citers zal niet langer
worden gehoord.
14 Ik zal u maken tot een kale rots; een droogplaats
voor netten zult gij worden, gij zult niet meer
worden herbouwd. Want Ik, de Here, heb het
gesproken, luidt het woord van de Here Here.
15 Zo zegt de Here Here tot Tyrus: Zullen de kustlan-
den niet beven van het gedreun van uw val, als de
gewonden kermen en de moord in uw midden
woedt?

16 Ja, alle vorsten der zee zullen van hun tronen afda-
len, hun mantels afleggen en hun kleurig gebor-
duurde klederen uittrekken; in schrik zullen zij zich
hullen; zij zullen zich op de grond neerzetten en
voortdurend beven in ontzetting over u.
17 Dan zullen zij een klaaglied over u aanheffen en
tot u zeggen: Hoe zijt gij, o volkrijke, uit de zee
verdwenen, gij hooggeroemde stad, die machtig
was ter zee, zij en haar inwoners, die schrik inboe-
zemden aan alle omwonenden.
18 Nu sidderen de kustlanden ten dage van uw val;
ja, de kustlanden aan de zee zijn ontzet vanwege
uw ondergang.
19 Want zo zegt de Here Here: Wanneer Ik u maken
zal tot een verwoeste stad, als de steden die ont-
volkt zijn; wanneer Ik de vloed over u zal doen
opkomen en de grote wateren u zullen bedekken,
20 Dan zal Ik u doen neerdalen met hen die in de
groeve neerdalen bij de mensen van de voortijd; Ik
zal u doen wonen in de onderwereld bij de puin-
hopen uit de voortijd, met hen die in de groeve
neerdalen, opdat gij niet meer bewoond wordt, en
niet meer herrijst in het land der levenden.
21 Tot een voorwerp van verschrikking zal Ik u maken
en gij zult niet meer zijn. Dan zult gij gezocht,
maar in eeuwigheid niet meer gevonden worden,
luidt het woord van de Here Here.

Ezechiël 27

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Gij, mensenkind, hef een klaaglied aan over Tyrus,
3 En zeg tot Tyrus, dat gelegen is aan de toegangen
tot de zee, dat als de koopstad der volken op vele
kustlanden handel drijft: zo zegt de Here Here:
Tyrus, gij dacht: volmaakt schoon ben ik.
4 Midden in zee lag uw gebied, uw bouwmeesters
maakten u van een volkomen schoonheid.
5 Cypressen van de Senir wendden zij aan voor de
bouw van uw gehele romp; een ceder haalden zij
van de Libanon om er uw mast van te vervaardi-
gen.
6 Eiken van Basan gebruikten zij om uw roeiriemen
te maken. Uw dek maakten zij van ivoor, gevat in
dennehout uit de kustlanden van de Kittiers.
7 Kleurig geborduurd fijn linnen uit Egypte was uw
zeildoek: tot zeil diende het u. Blauwpurper en
roodpurper uit de kustlanden van Elisa was uw
dektent.
8 Inwoners van Sidon en Arwad waren uw roeiers;
uw bekwaamste mannen, o Tyrus, waren aan
boord: uw matrozen waren zij.
9 De oudsten en wijzen van Gebal voeren op u als
scheepstimmerlieden. Alle zeeschepen met hun
bemanning lagen in u om uw koopwaar te ruilen.

10 Perzen, Lydiers en Puteeers dienden in uw leger als
uw krijgslieden; schild en helm hingen zij binnen u
op; zij zetten u luister bij.
11 Mannen uit Arwad en Chelek stonden overal op
uw muren, en Gammadieten op uw torens; hun
schilden hingen zij allerwege aan uw muren; zij
maakten uw schoonheid volkomen.
12 Tarsis dreef handel met u, vanwege de overvloed
aan allerlei goederen; zilver, ijzer, tin en lood
leverde het voor uw waren.
13 Jawan, Tubal en Mesek handelden met u; slaven
en koperwerk leverden zij voor uw koopwaar.
14 Uit Bet-togarma leverde men paarden, rijdieren en
muildieren voor uw waren.
15 De Dedanieten dreven handel met u; talrijke kust-
landen waren uw afzetgebied ivoor en ebbehout
brachten zij u als schatting.
16 Aram dreef handel met u ter wille van uw vele
voortbrengselen; hematiet, roodpurper, kleurig
geborduurde gewaden, linnen, parelmoer en robij-
nen leverden zij u voor uw waren.
17 Juda en het land Israel dreven handel met u; tarwe
van Minnit, mirre, honig, olie en balsem leverden
zij voor uw koopwaar.

18 Damascus dreef handel met u om uw vele voort-
brengselen, vanwege de overvloed aan vele goede-
ren, om wijn van Chelbon en wol van Sachar.
19 Wedan en Jawan uit Uzzal leverden gesmeed ijzer
voor uw waren; kassie en kalmoes behoorden tot
uw koopwaar.
20 Dedan dreef handel met u in dekkleden voor rui-
ters;
21 Arabie en al de vorsten van Kedar stonden met u
in handelsverkeer; zij dreven handel met u in lam-
meren, rammen en bokken.
22 De kooplieden van Seba en Rama dreven handel
met u: het fijnste van alle specerijen, allerhande
edelgesteente en goud leverden zij voor uw waren.
23 Haran, Kanne en Eden de kooplieden van Seba,
Assur, Kilmad dreven handel met u.
24 Zij handelden met u op uw markt in staatsiegewa-
den, blauwpurperen en kleurig geborduurde man-
tels, in bont geweven tapijten, in gevlochten
kabeltouwen.
25 Schepen van Tarsis brachten u de koopwaar aan.
Volgeladen en zwaar bevracht laagt gij midden in
de zee.
26 Op wijde wateren brachten u uw roeiers; de oos-
tenwind verbreekt u midden in zee.

27 Uw rijkdom en uw waren, uw koopwaar, uw sche-
pelingen en matrozen, uw scheepstimmerlieden en
handelaars, en al uw krijgslieden die zich op u
bevinden, ja heel de bemanning die aan boord is,
weg zinken zij in het hart van de zee, op de dag
van uw ondergang.
28 Van het angstgeschreeuw uwer matrozen beven de
opgezweepte golven.
29 Nu verlaten hun schepen allen die de riemen han-
teren, de schepelingen, al de zeevaarders: zij gaan
aan land.
30 Luid weeklagen zij over u en jammeren bitter, zij
werpen stof op hun hoofd en wentelen zich in as.
31 Om uwentwil scheren zij zich kaal en omgorden zij
zich met rouwgewaad; in bitter zieleleed wenen zij
over u. Een bittere rouwklacht!
32 Jammerend heffen zij een klaaglied over u aan, een
klaagzang zingen zij over u: wie is als Tyrus, de
verwoeste, midden in de zee?
33 Toen uw waren kwamen van de zee, hebt gij vele
volken verzadigd; met uw vele goederen en uw
koopwaren hebt gij de koningen der aarde rijk
gemaakt.

34 Nu zijt gij in stukken gebroken, weggevaagd van
de zee, verzwolgen in waterdiepten; uw koopwaar
en al uw opvarenden. Weggezonken zijn zij met u.
35 Alle bewoners der kustlanden ontzetten zich over
u; hun koningen zijn door huivering bevangen,
verwrongen is hun gelaat.
36 De kooplieden onder de volken fluiten u uit, een
verschrikking zijt gij geworden, verdwenen zijt gij.
Voor altijd!

Ezechiël 28

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, zeg tot de vorst van Tyrus: zo zegt de Here Here: omdat uw hart hoogmoedig geworden is en gij zegt: ik ben een god, een godenwoning bewoon ik midden in zee, (terwijl gij een mens zijt en geen god) en gij in uw hart uzelf gelijkstelt met een god;
3 Voorzeker, gij zijt wijzer dan Daniel, geen geheim is voor u verborgen;
4 Door uw wijsheid en uw inzicht hebt gij u een vermogen verworven en goud en zilver verzameld in uw schatkamers;
5 Door uw wijs beleid bij de handel hebt gij uw vermogen vermeerderd, en uw hart is trots geworden op uw vermogen.
6 Daarom, zo zegt de Here Here, omdat gij in uw hart uzelf gelijkgesteld hebt met een god,
7 Daarom, zie, Ik breng vreemdelingen over u, de geweldaddigste der volken; die zullen hun zwaarden trekken tegen de luister van uw wijsheid en uw glans ontwijden.
8 In de groeve zullen zij u doen neerdalen, gij zult de bittere dood der gesneuvelden sterven, midden in zee.
9 Zult gij dan nog zeggen: ik ben een god (terwijl gij een mens zijt en geen god) als gij staat tegenover hem die u doodt en in de macht zijt van wie u neerslaan?
10 De dood der onbesnedenen zult gij sterven door de hand van vreemdelingen, want Ik heb het gesproken, luidt het woord van de Here Here.

11 Het woord des Heren kwam tot mij:
12 Mensenkind, hef een klaaglied aan over de koning
van Tyrus en zeg tot hem: zo zegt de Here Here:
Volmaakt zijt gij van gestalte, vol van wijsheid,
volkomen schoon.
13 In Eden waart gij, Gods hof; allerhande edelge-
steente overdekte u: rode jaspis, chrysoliet en pra-
sem, turkoois, chrysopraas en nefriet, lazuursteen,
hematiet en malachiet. Van goud was het werk-
stuk, waarin zij waren gevat en aan u vastgehecht;
toen gij geschapen werdt, waren zij gereed.
14 Gij waart een beschuttende cherub met uitgesprei-
de vleugels; Ik had u een plaats gegeven: gij waart
op de heilige berg der goden, wandelend te mid-
den van vlammende stenen.
15 Onberispelijk waart gij in uw wandel, vanaf de dag
dat gij geschapen werdt totdat er onrecht in u
werd gevonden:
16 Door uw uitgebreide handel zijt gij vervuld geraakt
met geweldenarij en kwaamt gij tot zonde. Van de
berg der goden verbande Ik u en deed u weg, gij
beschuttende cherub, van tussen de vlammende
stenen.
17 Trots was uw hart op uw schoonheid. Met uw luis-
ter hebt gij ook uw wijsheid teniet doen gaan. Ter
aarde wierp Ik u neer, en maakte u tot een
schouwspel voor koningen om met leedvermaak
naar u te zien.

18 Door uw vele ongerechtigheden, door het onrecht
bij uw koophandel, hebt gij uw heiligdommen ont-
wijd. Vuur deed Ik oplaaien uit uw midden; dat
verteerde u! Ik maakte u tot as op de grond voor
de ogen van allen die u zagen.
19 Allen die onder de volken u kennen, ontzetten zich
over u; een verschrikking zijt gij geworden, verd-
wenen zijt gij. Voor altijd!
20 Het woord des Heren kwam tot mij:
21 Mensenkind, keer uw gelaat naar Sidon, profeteer
daartegen en zeg:
22 Zo zegt de Here Here: zie, Ik zal u, Sidon! In uw
midden zal Ik Mij verheerlijken; en zij zullen
weten, dat Ik de Here ben, wanneer Ik gerichten
aan die stad voltrek en Mij aan haar de Heilige
betoon.
23 Ik zal daarin de pest zenden, bloed op haar stra-
ten; doden zullen daar vallen door het zwaard dat
aan alle kanten tegen haar gericht is. En zij zullen
weten, dat Ik de Here ben.
24 Maar het huis Israels zal geen wondende doorn
noch pijndoende distel meer hebben onder alle
omwonenden die hen verachten. En zij zullen
weten, dat Ik de Here Here ben.

25 Zo zegt de Here Here: Als Ik het huis Israels bijeen-
verzamel uit de natien, in wier land zij verstrooid
zijn, dan zal Ik Mij ten aanschouwen van de volken
aan hen de Heilige betonen, en zij zullen wonen in
hun land, dat Ik aan mijn knecht Jakob gegeven
heb.
26 Zij zullen daar veilig wonen en huizen bouwen en
wijngaarden planten; ja veilig zullen zij wonen,
terwijl Ik gerichten voltrek aan allen uit hun omge-
ving, die hen veracht hebben. En zij zullen weten,
dat Ik, de Here, hun God ben.

Ezechiël 29

1 In het tiende jaar, in de tiende maand, op de
twaalfde der maand, kwam het woord des Heren
tot mij:
2 Mensenkind, keer uw gelaat naar Farao, de koning
van Egypte, en profeteer tegen hem en tegen
geheel Egypte.
3 Spreek en zeg: zo zegt de Here Here: zie, Ik zal u,
Farao, koning van Egypte! gij machtig monster,
dat ligt te midden van uw Nijlarmen, dat zegt: van
mij zijn mijn Nijlarmen, zelf heb ik ze voor mij
gemaakt.
4 Haken ga Ik slaan in uw kaken, de vissen van uw
Nijlarmen zal Ik aan uw schubben doen vastkleven;
dan zal Ik u ophalen uit uw Nijlarmen met al de
vissen van uw Nijlarmen, die aan uw schubben
vastkleven;
5 En Ik zal u neerwerpen in de woestijn, u met al de
vissen van uw Nijlarmen. Op het open veld zult gij
neervallen; gij zult niet opgeraapt noch wegge-
haald worden; aan het gedierte der aarde en aan
het gevogelte des hemels geef Ik u tot spijs.
6 En alle inwoners van Egypte zullen weten, dat Ik
de Here ben, want zij zijn voor het huis Israels een
rietstaf:
7 Grijpt dit u met de hand vast, dan knakt gij en rijt
hun allen de schouder open; leunen zij op u, dan
breekt gij en brengt hun aller heup aan het wan-
kelen.

8 Daarom, zo zegt de Here Here, zie, Ik breng een
zwaard over u, Ik ga mens en dier uit u uitroeien,
9 Zodat het land Egypte wordt tot een woestenij en
een puinhoop, en zij zullen weten, dat Ik de Here
ben. Omdat gij gezegd hebt: Van mij is de Nijl,
zelf heb ik hem gemaakt,
10 Zie, daarom keer Ik Mij tegen u en tegen uw
Nijlarmen en zal Ik het land Egypte tot een volko-
men puinhoop maken, een wildernis van Migdol af
tot Syene toe, tot aan de grens van Ethiopie.
11 Geen mensenvoet zal er doorheen trekken, zelfs
geen dierepoot zal er doorheen trekken; het zal
onbewoond blijven, veertig jaar.
12 Ik zal het land Egypte maken tot een woestenij te
midden van verwoeste landen; zijn steden zullen
een woestenij zijn te midden van verdelgde ste-
den, veertig jaar; Ik zal de Egyptenaren onder de
volken verstrooien en hen verspreiden over de lan-
den.
13 Want zo zegt de Here Here: na verloop van veertig
jaar zal Ik de Egyptenaren bijeenverzamelen uit de
volken, in wier land zij verstrooid zijn.
14 En Ik zal een keer brengen in het lot der
Egyptenaren en hen doen terugkeren naar het land
Patros, naar hun land van herkomst, en daar zullen
zij een onbeduidend koninkrijk zijn.

15 Het zal het onbeduidendste onder de koninkrijken zijn, zodat het zich niet meer boven de volken verheffen kan. Ik zal hen klein maken, zodat zij niet heersen over de volken.
16 Dan zal het niet meer het vertrouwen kunnen uitmaken van het huis Israels, een vertrouwen, dat aan schuld herinnert, wanneer zij zich achter hen scharen. En zij zullen weten, dat Ik de Here Here ben.
17 In het zevenentwintigste jaar, in de eerste maand, op de eerste der maand, kwam het woord des Heren tot mij:
18 Mensenkind, Nebukadressar, de koning van Babel, heeft zijn leger een zware strijd laten voeren tegen Tyrus: alle hoofden zijn kaal geworden en alle schouders ontveld, maar noch hem noch zijn leger is uit Tyrus enig loon ten deel gevallen voor de strijd die hij daartegen gevoerd heeft.
19 Daarom, zo zegt de Here Here, zie, ik ga aan Nebukadressar, de koning van Babel, het land Egypte geven, om daaruit de rijkdom weg te voeren, buit te behalen en roof te plegen: dat zal het loon zijn voor zijn leger.
20 Als vergoeding voor zijn dienst zal Ik hem het land Egypte geven, want zij hebben voor Mij gewerkt, luidt het woord van de Here Here.
21 Te dien dage zal Ik voor het huis Israels een hoorn doen uitspruiten, en aan u zal Ik vrijmoedigheid geven om te midden van hen te spreken. En zij zullen weten, dat Ik de Here ben.

Ezechiël 30

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, profeteer en zeg: zo zegt de Here
Here: weeklaagt: ach, die dag!
3 Want nabij is de dag, ja, nabij is een dag van de
Here, een dag van wolken, het uur der volken zal
het zijn.
4 Een zwaard zal in Egypte komen; siddering zal er
zijn in Ethiopie, wanneer er doden vallen in
Egypte, en wanneer men zijn rijkdom wegneemt
en zijn fundamenten worden vernield.
5 Ethiopie, Put, Lud, heel de gemengde bevolking,
Kub en de zonen van het met hen verbonden land
zullen met hen door het zwaard vallen.
6 Zo zegt de Here: Zij die Egypte steunen, zullen
vallen; zijn trotse kracht zal neerzinken. Van
Migdol tot Syene toe zullen zij daar door het
zwaard vallen, luidt het woord van de Here Here.
7 Verwoest zal het liggen te midden van verwoeste
landen, zijn steden te midden van verdelgde ste-
den.
8 En zij zullen weten, dat Ik de Here ben, wanneer Ik
vuur breng in Egypte en al zijn helpers vernietigd
worden.
9 Te dien dage zullen boden van Mij uitgaan op
schepen, om het onbezorgde Ethiopie schrik aan
te jagen, en er zal siddering onder hen zijn op de
dag van Egypte. Want zie; Het komt!

10 Zo zegt de Here Here: Ja, Ik zal een einde maken
aan de drommen van Egypte door de hand van
Nebukadressar, de koning van Babel.
11 Hij en zijn volk, de gewelddadigste der volken,
worden aangevoerd om het land te verwoesten; zij
zullen hun zwaarden tegen Egypte trekken en het
land met doden vullen.
12 Ik zal de Nijlarmen droogleggen en het land aan
booswichten overgeven; Ik zal het land, met al wat
erop is, verwoesten door de hand van vreemden.
Ik, de Here, heb het gesproken.
13 Zo zegt de Here Here: Ja, Ik zal de afgoden vernie-
tigen en de schijngoden uit Nof doen verdwijnen;
er zal geen Egyptische vorst meer zijn. En Ik zal
vrees brengen over het land Egypte,
14 Patros verwoesten, vuur leggen in Soan en gerich-
ten voltrekken aan No.
15 Ik zal mijn grimmigheid uitstorten over Sin, de
vesting van Egypte, en Ik zal de menigte van No
uitroeien.
16 Vuur zal Ik leggen in Egypte. Sin zal hevig beven;
in No zullen bressen geslagen worden; en wat Nof
betreft: vijanden bij dag!
17 De jongelingen van Awen en Pi-beset zullen door
het zwaard vallen en zij zelf zullen in gevangen-
schap gaan.

18 In Tachpanches zal de dag verduisterd worden,
wanneer Ik daar de Egyptische macht verbreek.
Vernietigd wordt daarin zijn trotse sterkte; een
wolk zal het bedekken en zijn dochters zullen in
gevangenschap gaan.
19 Zo zal Ik gerichten voltrekken aan Egypte; en zij
zullen weten, dat Ik de Here ben.
20 In het elfde jaar, in de eerste maand, op de zeven-
de der maand, kwam het woord des Heren tot mij:
21 Mensenkind, de arm van Farao, de koning van
Egypte, heb Ik gebroken; zie, hij zal niet ter gene-
zing verbonden worden door hem met een zwach-
tel te omwikkelen, zodat hij weer sterk genoeg
wordt om het zwaard te grijpen.
22 Daarom, zo zegt de Here Here, zie Ik keer Mij
tegen Farao, de koning van Egypte, en breek zijn
armen, zowel de gezonde als de gebroken, en Ik
doe hem het zwaard uit de hand vallen.
23 Ik zal de Egyptenaren verstrooien onder de volken
en hen verspreiden over de landen.
24 De armen van de koning van Babel zal Ik sterk
maken en mijn zwaard in zijn hand geven, maar
de armen van Farao zal Ik breken, zodat hij voor
hem kermen zal met het gekerm van een dodelijk
gewonde.

25 Ja, de armen van de koning van Babel maak Ik
sterk, maar de armen van Farao zullen neerzinken;
en zij zullen weten, dat Ik de Here ben, wanneer Ik
mijn zwaard in de hand van de koning van Babel
geef en hij het over het land Egypte zwaait.
26 Ik zal de Egyptenaren verstrooien onder de volken
en hen verspreiden over de landen. En zij zullen
weten, dat Ik de Here ben.

Ezechiël 31

1 In het elfde jaar, in de derde maand, op de eerste
der maand, kwam het woord des Heren tot mij:
2 Mensenkind, zeg tot Farao, de koning van Egypte,
en tot zijn mensenmenigte: aan wie zijt gij in uw
grootheid gelijk?
3 Zie, Assur was een ceder op de Libanon, schoon
van takken, met schaduwrijk loof, hoog van stam;
zijn top reikte tot in de wolken.
4 Water maakte hem groot, de vloed uit de diepte
deed hem hoog worden; die liet zijn stromen
vloeien rondom de plaats waar hij geplant was, en
deed zijn geulen uitgaan naar alle bomen des
velds.
5 Daardoor werd zijn stam hoger dan alle andere
bomen des velds; zijn twijgen werden talrijk en
zijn takken lang door de overvloed van water, ter-
wijl hij opschoot.
6 In zijn twijgen nestelde al het gevogelte des
hemels, onder zijn takken wierp al het gedierte des
velds zijn jongen, in zijn schaduw woonden alle
grote volken.
7 Schoon was hij door zijn grootte, door de lengte
van zijn takken, want zijn wortel reikte tot aan een
overvloed van water.
8 Ceders in Gods hof evenaarden hem niet, cypres-
sen waren niet te vergelijken met zijn twijgen, en
platanen haalden niet bij zijn takken; geen boom
in Gods hof was hem gelijk in schoonheid.

9 Schoon had Ik hem gemaakt met zijn overvloed
van takken; alle bomen van Eden die in Gods hof
stonden, benijdden hem.
10 Daarom, zo zegt de Here Here, omdat hij hoog
van stam geworden was en zijn top tot in de wol-
ken had gestoken, en omdat zijn hart zich verho-
vaardigd had op zijn hoogte,
11 Daarom gaf Ik hem over aan een machtige onder
de volken, die hem ten volle deed naar zijn godde-
loosheid; Ik verstiet hem.
12 Vreemden, de geweldddadigste der volken, velden
hem en deden hem neerstorten op de bergen en
in alle dalen vielen zijn takken, zijn twijgen braken
in alle beekbeddingen der aarde, alle volken der
aarde trokken weg uit zijn schaduw en lieten hem
liggen.
13 Al het gevogelte des hemels zette zich neer op zijn
omgevallen stam, en tussen zijn takken legerde al
het gedierte des velds;
14 Opdat geen boom aan het water zich meer verho-
vaardige op zijn hoogte of zijn top tot in de wol-
ken steke, en opdat de waterdrinkers in hun trots
zich niet verbeelden in eigen kracht te kunnen
staan. Want zij zijn allen aan de dood overgege-
ven, om naar de onderwereld te gaan, te midden
der mensenkinderen, naar hen die in de groeve
zijn neergedaald.

15 Zo zegt de Here Here: Ten dage dat hij neerdaalde
in het dodenrijk, hulde Ik om zijnentwil de vloed
in rouw en hield zijn stromen tegen, zodat de
overvloed van water ophield; om zijnentwil hulde
Ik de Libanon in een rouwkleed; om zijnentwil ver-
smachtten alle bomen des velds.
16 Door het gedreun van zijn val deed Ik de volken
beven, toen Ik hem deed neerdalen in het doden-
rijk, bij hen die in de groeve zijn neergedaald.
Maar in de onderwereld troostten zich alle bomen
van Eden, de keur en het schoonste van de
Libanon, alle waterdrinkers.
17 Ook zij waren met hem in het dodenrijk neerge-
daald, naar hen die met het zwaard gedood zijn,
zijn helpers die in zijn schaduw hadden gewoond
te midden der volken.
18 Aan wie onder de bomen van Eden zijt gij dan in
heerlijkheid en grootheid gelijk? Met de bomen
van Eden zult gij neergeworpen worden in de
onderwereld, liggen te midden van onbesnedenen,
bij hen die met het zwaard gedood zijn. Zo gaat
het Farao met zijn gehele mensenmenigte, luidt
het woord van de Here Here.

Ezechiël 32

1 In het twaalfde jaar, in de twaalfde maand, op de
eerste der maand, kwam het woord des Heren tot
mij:
2 Mensenkind, hef een klaaglied aan over Farao, de
koning van Egypte, en zeg tot hem: Jonge leeuw
onder de volken, tot zwijgen zijt gij gebracht! Gij
waart als een zeemonster: in uw stromen liet gij
het borrelen, met uw poten bracht gij het water in
beroering en deedt zijn stromen troebel worden.
3 Zo zegt de Here Here: Mijn vangnet spreid Ik over
u uit door een menigte van vele volken. Zij halen
u op in mijn net!
4 Ter aarde werp Ik u neer, slinger u weg op het
open veld. Al het gevogelte des hemels doe Ik op
u neerstrijken, de dieren van heel de aarde zich
aan u verzadigen.
5 Uw vlees leg Ik op de bergen, de dalen vul Ik met
uw afval.
6 Ik drenk het land met uw lijkvocht, met uw bloed,
tot aan de bergen toe; de beekbeddingen worden
door u gevuld.
7 Wanneer Ik u uitblus, befloers Ik de hemel en ver-
duister Ik de sterren, de zon overdek Ik met wol-
ken, en de maan doet haar licht niet schijnen.
8 Al de stralende lichten aan de hemel verduister Ik
om uwentwil: duisternis breng Ik over uw land;
luidt het woord van de Here Here.

9 Verontrusten zal Ik het hart van vele volken, wan-
neer Ik uw ondergang bekend maak onder de vol-
ken, in landen die gij niet hebt gekend.
10 Ja, vele volken zal Ik over u in ontzetting brengen,
hun koningen zullen om u met huivering bevan-
gen zijn, als Ik voor hun ogen mijn zwaard zwaai;
onafgebroken zullen zij beven, ieder voor zijn
eigen leven, op de dag van uw val.
11 Want zo zegt de Here Here: over u komt het
zwaard van de koning van Babel;
12 Uw menigte vel Ik neer door het zwaard van hel-
den, allen tezamen de gewelddadigste der volken;
zij verwoesten de pracht van Egypte, heel zijn
menigte wordt verdelgd.
13 Al zijn vee doe Ik verdwijnen van bij de grote
wateren: geen mensenvoet brengt ze meer in
beroering, geen dierehoef maakt ze meer troebel;
14 Dan maak Ik het water ervan weer helder en doe
de stromen vloeien als olie, luidt het woord van de
Here Here.
15 Als Ik van Egypte een woestenij maak, als het land
beroofd wordt van al wat zich daarop bevindt, als
Ik neervel allen die het bewonen, dan zullen zij
weten dat Ik de Here ben.
16 Een klaaglied is dit: men moet het zingen; de
dochters der volken moeten het zingen; over
Egypte en over heel zijn menigte moeten zij het
zingen, luidt het woord van de Here Here.

17 In het twaalfde jaar, op de vijftiende der maand,
kwam het woord des Heren tot mij:
18 Mensenkind, hef een weeklacht aan over de
menigte van Egypte; doe die neerdalen (gij en de
dochters van geweldige volken) in de onderwe-
reld, bij hen die in de groeve zijn neergedaald!
19 Wie gaat gij in liefelijkheid te boven? Daal neer
om te worden gelegd bij onbesnedenen!
20 Zij zullen vallen tussen hen die door het zwaard
zijn geveld. Een zwaard is gegeven: sleept [Egypte]
weg met heel zijn menigte!
21 Vanuit het dodenrijk zullen de machtige helden
hem en zijn helpers toeroepen: Zij zijn neerge-
daald, daar liggen zij, de onbesnedenen, geveld
door het zwaard.
22 Daar is Assur met heel zijn schare, zijn grafsteden
rondom hem; zij allen liggen verslagen, gevallen
door het zwaard.
23 Zijn graven liggen achter in de groeve, zijn schare
rondom zijn graf; zij allen liggen verslagen door
het zwaard, zij, die schrik verspreid hebben in het
land der levenden.
24 Daar is Elam met heel zijn menigte, rondom zijn
graf; zij allen liggen verslagen, gevallen door het
zwaard, zij, die onbesneden zijn neergedaald in de
onderwereld, zij, die schrik voor zich hebben ver-
spreid in het land der levenden; zij dragen nu hun
smaad bij hen die in de groeve zijn neergedaald.

25 Te midden der verslagenen is hem een rustplaats
bereid, met heel zijn menigte rondom zijn graf, zij
allen, onbesneden, geveld door het zwaard.
Voorwaar, de schrik voor hen was verspreid in het
land der levenden; zij dragen nu hun smaad bij
hen die in de groeve zijn neergedaald; te midden
der verslagenen zijn zij gelegd.
26 Daar is Mesek-tubal met heel zijn menigte, zijn
grafsteden rondom hem; zij allen, onbesneden,
geveld door het zwaard. Voorwaar, zij hebben
schrik voor zich verspreid in het land der leven-
den.
27 De gevallenen onder de onbesnedenen liggen niet
bij de helden, die in hun wapenrusting in het
dodenrijk zijn neergedaald, wier zwaard men
onder hun hoofd heeft gelegd en wier ongerech-
tigheden op hun gebeente liggen. Voorwaar, de
schrik voor deze helden heerste in het land der
levenden.
28 Maar gij, te midden van onbesnedenen zult gij
verbrijzeld neerliggen bij hen die zijn geveld door
het zwaard.
29 Daar is Edom, zijn koningen en al zijn vorsten, die,
in weerwil van hun macht, zijn gelegd bij hen die
zijn geveld door het zwaard. Ook zij liggen bij
onbesnedenen, bij hen die in de groeve zijn neer-
gedaald.

30 Daar zijn de vorsten van het Noorden, zij allen, en
alle Sidoniers; bij de verslagenen zijn zij neerge-
daald, beschaamd, ondanks de schrik voor hun
macht. Zij liggen, de onbesnedenen, bij hen die
zijn geveld door het zwaard, en dragen hun smaad
bij hen die in de groeve zijn neergedaald.
31 Dezen zal Farao zien: getroost zal hij zijn over heel
zijn menigte. Geveld door het zwaard zijn Farao en
zijn gehele legermacht, luidt het woord van de
Here Here.
32 Want mijn schrik verspreid Ik in het land der
levenden; daarom wordt hij gelegd bij onbesnede-
nen, bij hen die zijn geveld door het zwaard: hij,
Farao, met heel zijn menigte, luidt het woord van
de Here Here.

Ezechiël 33

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, spreek tot uw volksgenoten en zeg tot
hen: wanneer Ik over een land het zwaard breng, en
de inwoners van dat land hebben uit hun midden
iemand gekozen en tot wachter aangesteld,
3 En deze ziet het zwaard over dat land komen, en
blaast op de bazuin en waarschuwt het volk,
4 Als dan iemand wel het geluid van de bazuin
hoort, maar zich niet laat waarschuwen, en het
zwaard komt en rukt hem weg, dan komt diens
bloed over zijn eigen hoofd.
5 Hij heeft het geluid van de bazuin gehoord, maar
zich niet laten waarschuwen; zijn bloed komt over
hemzelf; als hij zich had laten waarschuwen, zou
hij zijn leven hebben gered.
6 Maar wanneer de wachter het zwaard ziet komen,
doch niet op de bazuin blaast, zodat het volk niet
gewaarschuwd wordt; En het zwaard komt en rukt
iemand van hen weg, dan wordt hij wel weggerukt
in zijn eigen ongerechtigheid, maar van zijn bloed
zal Ik de wachter rekenschap vragen.
7 Gij nu, mensenkind, u heb Ik tot wachter over het
huis Israels aangesteld. Wanneer gij een woord uit
mijn mond hoort, zult gij hen uit mijn naam waar-
schuwen.
8 Als Ik tot de goddeloze zeg: Goddeloze, gij zult
zeker sterven! Maar gij spreekt niet om de godde-
loze te waarschuwen voor zijn weg, dan zal die
goddeloze in zijn eigen ongerechtigheid sterven,
maar van zijn bloed zal Ik u rekenschap vragen.

9 Maar als gij een goddeloze waarschuwt om zich
van zijn weg te bekeren, doch hij bekeert zich
daarvan niet, dan zal hij in zijn eigen ongerechtig-
heid sterven, maar gij hebt uw leven gered.
10 Gij nu, mensenkind, zeg tot het huis Israels: Aldus
zegt gij: onze overtredingen en onze zonden rus-
ten op ons en daardoor kwijnen wij weg. Hoe zou-
den wij dan leven?
11 Zeg tot hen: zo waar Ik leef, luidt het woord van
de Here Here, Ik heb geen behagen in de dood
van de goddeloze, maar veeleer daarin, dat de
goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft.
Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen. Want
waarom zoudt gij sterven, huis Israels?
12 Gij nu, mensenkind, zeg tot uw volksgenoten: Zijn
gerechtigheid zal de rechtvaardige niet redden,
wanneer hij tot overtreding komt; en door zijn
goddeloosheid zal de goddeloze niet ten val
komen, wanneer hij zich van zijn goddeloosheid
bekeert. En wanneer hij zondigt, zal de rechtvaar-
dige door zijn gerechtigheid niet kunnen leven.
13 Wanneer Ik tot de rechtvaardige zeg, dat hij zeker
leven zal, maar hij vertrouwt op zijn gerechtigheid
en doet onrecht, dan zal met geen van zijn
gerechte daden rekening gehouden worden, maar
om het onrecht dat hij deed, zal hij sterven.

14 En wanneer Ik tot de goddeloze zeg: Gij zult zeker
sterven, maar hij bekeert zich van zijn zonde en
handelt naar recht en gerechtigheid.
15 De goddeloze geeft een pand terug, vergoedt het
geroofde, wandelt naar de inzettingen die doen
leven, zodat hij geen onrecht meer bedrijft. Hij zal
zeker leven, hij zal niet sterven.
16 Geen van de zonden die hij bedreven heeft, zal
hem meer worden toegerekend; hij heeft naar
recht en gerechtigheid gehandeld, hij zal zeker
leven.
17 Uw volksgenoten zeggen: de weg des Heren is niet
recht, terwijl hun eigen weg niet recht is.
18 Wanneer een rechtvaardige zich van zijn rechtvaar-
dige wandel afkeert en onrecht doet, dan zal hij
daardoor sterven.
19 Doch wanneer een goddeloze zich van zijn godde-
loosheid bekeert en naar recht en gerechtigheid
handelt, dan zal hij daarom leven.
20 Maar gij zegt: De weg des Heren is niet recht. Ik
zal u richten, ieder naar zijn eigen wegen, huis
Israels.
21 In het twaalfde jaar onzer ballingschap, in de tien-
de maand, op de vijfde der maand, kwam een
vluchteling uit Jeruzalem tot mij met de tijding:
De stad is gevallen!

22 De hand des Heren nu was op mij geweest op de
avond voor de komst van de vluchteling; tegen de
tijd dat deze des morgens tot mij kwam, opende
Hij mijn mond. Toen was mijn mond geopend en
was ik niet meer stom.
23 En het woord des Heren kwam tot mij:
24 Mensenkind, de bewoners van die puinhopen in
het land van Israel zeggen: Abraham was maar
alleen en hij bezat het land; wij zijn velen, aan ons
is het land in bezit gegeven.
25 Daarom, zeg tot hen: Zo zegt de Here Here: gij
eet [vlees] met het bloed, gij heft uw ogen op
naar de afgoden en gij vergiet bloed. Zoudt gij
dan het land bezitten?
26 Gij steunt op uw zwaard, gij bedrijft een gruwel,
ieder van u onteert de vrouw van zijn naaste.
Zoudt gij dan het land bezitten?
27 Zo zult gij tot hen zeggen: zo zegt de Here Here: zo
waar Ik leef; wie in de puinhopen zijn, zullen door
het zwaard vallen; wie op het open veld zijn zal Ik
aan de dieren tot voedsel geven; en wie in de burch-
ten en de holen zijn, zullen sterven aan de pest.
28 Ik zal het land maken tot een oord van woestheid
en verwoesting, zijn trotse macht zal vernietigd
worden, en de bergen van Israel zullen een woes-
tenij worden, zodat niemand erdoor trekt.
29 En zij zullen weten, dat Ik de Here ben, wanneer Ik
het land tot een oord van woestheid en verwoes-
ting maak, vanwege al de gruwelen die zij bedre-
ven hebben.

30 Gij nu, mensenkind, uw volksgenoten spreken
onderling over u bij de muren en aan de deuren
der huizen; de een zegt tot de ander, ieder tot zijn
naaste: Kom toch mee en hoor, welk woord er van
de Here is uitgegaan.
31 En zij komen bij u als in een volksoploop, zetten
zich voor u neer, als mijn volk, en horen uw woor-
den, maar doen er niet naar; woorden van liefde
zijn in hun mond, maar hun hart gaat uit naar hun
woekerwinst.
32 Zie, gij zijt voor hen als een liefdeslied, schoon
van klank, passend bij snarenspel. Zij horen uw
woorden, maar doen er geenszins naar.
33 Doch als het komt (en het komt!) dan zullen zij
weten, dat er in hun midden een profeet is
geweest.

Ezechiël 34

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, profeteer tegen de herders van Israel,
profeteer en zeg tot hen, tot die herders: zo zegt
de Here Here: wee de herders van Israel, die zich-
zelf weiden! Moeten de herders niet de schapen
weiden?
3 Het vet eet gij, met de wol kleedt gij u, het
gemeste slacht gij, maar de schapen weidt gij niet;
4 Zwakke versterkt gij niet, zieke geneest gij niet,
gewonde verbindt gij niet, afgedwaalde haalt gij
niet terug, verlorene zoekt gij niet, maar gij heerst
over hen met hardheid en geweldenarij.
5 Zij raken verstrooid, omdat er geen herder is, en
worden tot voedsel voor al het gedierte des velds;
zo raken zij verstrooid.
6 Mijn schapen dwalen rond op alle bergen en op
elke hoge heuvel; over de gehele aarde zijn mijn
schapen verstrooid zonder dat er iemand is die
naar hen vraagt of ze zoekt.
7 Daarom, gij herders, hoort het woord des Heren.
8 Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here Here,
omdat mijn schapen tot een prooi geworden zijn,
omdat mijn schapen tot voedsel geworden zijn
voor al het gedierte des velds doordat er geen her-
der is (want mijn herders vragen niet naar mijn
schapen; de herders weiden zichzelf, maar mijn
schapen weiden zij niet)

9 Daarom, gij herders, hoort het woord des Heren.
10 Zo zegt de Here Here: Zie, Ik zal die herders! Ik eis
mijn schapen van hen terug, en Ik zal een eind
maken aan dat schapenweiden van hen. De her-
ders zullen niet langer zichzelf weiden, Ik zal mijn
schapen uit hun mond redden, zodat die hun niet
meer tot voedsel dienen.
11 Want zo zegt de Here Here: Zie, Ik zal zelf naar
mijn schapen vragen en naar hen omzien;
12 Zoals een herder naar zijn kudde omziet, wanneer
hij te midden van zijn verspreide schapen is, zo zal
Ik naar mijn schapen omzien en ze redden uit alle
plaatsen waar zij verstrooid zijn geraakt op de dag
van wolken en duisternis.
13 Ik zal ze midden uit de volken doen uittrekken, uit
de landen bijeenvergaderen en ze naar hun eigen
land brengen; Ik zal ze weiden op de bergen van
Israel, bij de beekbeddingen en in alle bewoonde
streken van het land.
14 In een goede weide zal Ik ze weiden, en op de
hoge bergen van Israel zal hun weideplaats zijn.
Daar zullen zij zich legeren op een goede weide-
plaats en zullen zij in een vette weide grazen, op
de bergen van Israel.
15 Ik zelf zal mijn schapen weiden, Ik zelf zal ze doen
neerliggen, luidt het woord van de Here Here;
16 De verlorene zal Ik zoeken en de afgedwaalde
terughalen; de gewonde zal Ik verbinden en de
zieke versterken, maar de vette en krachtige zal Ik
verdelgen. Ik zal ze weiden zoals het behoort.

17 En gij, mijn schapen, zo zegt de Here Here, zie, Ik
zal rechtspreken tussen het ene schaap en het
andere, tussen de rammen en de bokken.
18 Is het u niet genoeg, dat gij de beste weide
afweidt en de rest van de weiden met uw hoeven
vertreedt; dat gij het helderste water drinkt en wat
overblijft met uw hoeven vertroebelt?
19 Moeten mijn schapen dan afweiden wat uw hoe-
ven hebben vertreden en drinken wat uw hoeven
hebben vertroebeld?
20 Daarom, zo zegt de Here Here tegen hen: Zie, Ik
ga zelf rechtspreken tussen de vette en de magere
schapen;
21 Omdat gij al wat zwak is, met flank en schouder
wegdringt en met de horens stoot totdat gij ze
naar buiten gedreven hebt,
22 Zal Ik mijn schapen verlossen, opdat zij niet langer
tot een prooi zijn; Ik zal rechtspreken tussen het
ene schaap en het andere.
23 Dan zal Ik een herder over hen aanstellen, die hen
weiden zal: mijn knecht David. Die zal hen wei-
den, die zal hun herder zijn.
24 Ik, de Here, zal hun tot een God zijn, en mijn
knecht David zal vorst wezen in hun midden. Ik,
de Here, heb het gesproken.

25 Ik zal met hen een verbond des vredes sluiten en
het wild gedierte uit het land wegdoen, zodat zij
veilig kunnen wonen in de steppe en slapen in de
bossen.
26 Ik zal die, ja al wat rondom mijn heuvel ligt, tot
een zegen stellen; Ik zal de regen doen neerdalen
op zijn tijd, zegenbrengende regens zullen het
zijn;
27 Het geboomte des velds zal zijn vrucht geven en
het land zijn opbrengst. Veilig zullen zij in hun
land leven. En zij zullen weten, dat Ik de Here ben,
wanneer Ik de stangen van hun juk verbreek en
hen bevrijd uit de macht van wie hen knechten.
28 Dan zullen zij de volken niet langer tot een prooi
zijn; het wild gedierte der aarde zal ze niet meer
verslinden, maar zij zullen veilig wonen, zonder
dat iemand hen opschrikt.
29 Ik zal voor hen een plantengroei doen opschieten,
waarvan men overal spreekt, zodat niemand in het
land meer door honger zal worden weggerukt en
zij de smaad der volken niet langer te dragen heb-
ben.
30 En zij zullen weten, dat Ik de Here, hun God, met
hen ben, en dat zij, het huis Israels, mijn volk zijn,
luidt het woord van de Here Here.
31 Gij toch zijt mijn schapen, de schapen die Ik weid;
gij zijt mensen en Ik ben uw God, luidt het woord
van de Here Here.

Ezechiël 35

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, keer uw gelaat naar het gebergte Seir, profeteer daartegen
3 En zeg: zo zegt de Here Here: zie, Ik zal u, gebergte Seir! Ik strek mijn hand tegen u uit en maak u tot een oord van woestheid en verwoesting.
4 Tot een puinhoop zal Ik uw steden maken, een woestenij zult gij worden, en gij zult weten, dat Ik de Here ben.
5 Omdat gij een eeuwige vijandschap hebt gekoesterd en gij de Israelieten hebt overgeleverd aan het geweld van het zwaard ten tijde van hun rampspoed, ten tijde van de eindafrekening,
6 Daarom, zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here Here, tot bloed zal Ik u maken en bloed zal u vervolgen; daar gij het vergieten van bloed niet hebt geschuwd, zal bloed u vervolgen.
7 Ik zal het gebergte Seir tot een oord van woestheid en verwoesting maken en daar uitroeien al wie er komt of gaat.
8 Zijn bergen zal Ik met gevallenen overdekken. Op uw heuvels, in uw dalen en in al uw beekbeddingen zullen zij vallen, die door het zwaard zijn geveld.
9 Tot een eeuwige woestenij zal Ik u maken; uw steden zullen niet meer bewoond worden; en gij zult weten, dat Ik de Here ben.

10 Omdat gij gezegd hebt: Die beide volken en die
beide landen zullen mij toebehoren; wij nemen ze
in bezit (hoewel de Here daar was)
11 Daarom, zo waar Ik leef, luidt het woord van de
Here Here, met dezelfde toorn en naijver waarmee
gij hen in uw haat behandeld hebt, zal Ik ook han-
delen en Mij onder hen doen kennen, wanneer Ik
u richten zal.
12 En gij zult weten, dat Ik de Here ben. Ik heb al de
lasteringen gehoord, die gij tegen de bergen van
Israel gesproken hebt: zij zijn verwoest; zij zijn ons
gegeven om ons te voeden!
13 Ja, gij hebt een hoge toon tegen Mij aangeslagen
en grote woorden tegen Mij opeengestapeld; Ik
heb het wel gehoord.
14 Zo zegt de Here Here: Tot vreugde van de ganse
aarde zal Ik van u een woestenij maken;
15 Zoals gij u verheugt omdat het erfdeel van het
huis Israels verwoest is, zo zal Ik aan u doen: een
woestenij zult gij worden, gij gebergte Seir, ja
Edom geheel en al. En men zal weten, dat Ik de
Here ben.

Ezechiël 36

1 Gij nu, mensenkind, profeteer over de bergen van Israel en zeg: Bergen van Israel, hoort het woord des Heren.
2 Zo zegt de Here Here: omdat de vijand van u gezegd heeft: ha, eeuwige hoogten zijn in ons bezit gekomen,
3 Daarom profeteer en zeg: zo zegt de Here Here: juist omdat men u van alle kanten verwoest en vertreden heeft, opdat gij het bezit zoudt worden van het overblijfsel der volken, en omdat gij in opspraak gebracht en belasterd zijt door de mensen;
4 Daarom, bergen van Israel, hoort het woord van de Here Here. Zo zegt de Here Here tot de bergen, de heuvels, de beekbeddingen en de dalen, tot de woeste puinhopen en de ontvolkte steden, die voor het overblijfsel der omwonende volken tot buit en tot een voorwerp van spot geworden zijn,
5 Daarom, zo zegt de Here Here, voorwaar, in het vuur van mijn naijver heb Ik gesproken tot het overblijfsel der volken en tot geheel Edom, die met hartgrondige vreugde en diepe minachting mijn land voor zichzelf ten erfdeel hadden bestemd om het volkomen uit te plunderen;

6 Daarom, profeteer over het land van Israel en zeg
tot de bergen en de heuvels, tot de beekbeddin-
gen en de dalen: zo zegt de Here Here: zie, Ik
spreek in mijn naijver en in mijn grimmigheid:
omdat gij de smaad der volken gedragen hebt,
7 Daarom, zo zegt de Here Here, zweer Ik: voorwaar,
de volken die rondom u wonen, zullen zelf hun
smaad dragen.
8 Maar gij, bergen van Israel, zult uw takken voort-
brengen en uw vruchten dragen voor mijn volk
Israel, want nabij is zijn komst.
9 Want zie, Ik kom bij u en keer Mij tot u, gij zult
bewerkt en bezaaid worden.
10 Ik zal de mensen op u talrijk maken: het ganse
huis Israels; de steden zullen weer bewoond en de
puinhopen herbouwd worden.
11 Ja, Ik zal mensen en dieren op u talrijk maken, zij
zullen zich vermenigvuldigen en vruchtbaar zijn; Ik
zal u bevolken als vanouds en u weldoen meer dan
vroeger; en gij zult weten, dat Ik de Here ben.
12 Ik zal mensen op u doen verkeren, en wel mijn
volk Israel, die zullen u in bezit krijgen; gij zult
hun tot een erfdeel zijn en hen niet langer van
kinderen beroven.
13 Zo zegt de Here Here: Omdat men van u zegt: een
mensenverslinder zijt gij, [een] [land], dat zijn volk
van kinderen berooft,

14 Daarom zult gij geen mensen meer verslinden en
uw volk niet meer van kinderen beroven, luidt het
woord van de Here Here.
15 Ik zal u de hoon der volken niet meer doen horen,
de smaad der natien zult gij niet meer dragen, en
gij zult uw volk niet meer van kinderen beroven,
luidt het woord van de Here Here.
16 Het woord des Heren kwam tot mij:
17 Mensenkind, toen het huis Israels nog in zijn land
woonde, heeft het dat verontreinigd door zijn han-
del en wandel. Als de maandelijkse onreinheid, zo
was hun wandel in mijn ogen.
18 Daarom stortte Ik mijn grimmigheid over hen uit
vanwege het bloed dat zij in het land vergoten
hadden, en omdat zij het verontreinigd hadden
door hun afgoden.
19 Ik verstrooide hen onder de volken, zodat zij over
de landen verspreid raakten; naar hun handel en
wandel richtte Ik hen.
20 En bij alle volken waar zij kwamen, ontheiligden zij
mijn heilige naam, doordat men van hen zeide:
Dezen zijn het volk des Heren, maar toch moesten
zij weg uit zijn land.
21 Dit deed Mij leed om mijn heilige naam, die het
huis Israels ontheiligd had onder de volken in wier
gebied zij gekomen waren.

22 Daarom, zeg tot het huis Israels: Zo zegt de Here
Here: niet om uwentwil doe Ik het, o huis Israels,
maar om mijn heilige naam, die gij ontheiligd
hebt onder de volken in wier gebied gij gekomen
zijt.
23 Ik zal mijn grote naam die onder de volken onthei-
ligd is, die gij te midden van hen ontheiligd hebt,
heiligen; en de volken zullen weten, dat Ik de Here
ben, luidt het woord van de Here Here, wanneer Ik
Mij voor hun ogen aan u de Heilige zal betonen.
24 Ik zal u weghalen uit de volken en u bijeenverga-
deren uit alle landen, en Ik zal u brengen naar uw
eigen land;
25 Ik zal rein water over u sprengen, en gij zult rein
worden; van al uw onreinheden en van al uw afgo-
den zal Ik u reinigen;
26 Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest
in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw
lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees
geven.
27 Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken,
dat gij naar mijn inzettingen wandelt en naarstig
mijn verordeningen onderhoudt.
28 Gij zult wonen in het land dat Ik uw vaderen gege-
ven heb; gij zult Mij tot een volk zijn en Ik zal u
tot een God zijn.
29 Ik zal u van al uw onreinheden verlossen, Ik zal het
koren roepen en het vermeerderen, en geen hon-
gersnood over u brengen.

30 Ja, Ik zal de vrucht van het geboomte en de
opbrengst van het veld vermeerderen, opdat gij
niet meer de smaad van hongersnood te dragen
krijgt onder de volken.
31 Dan zult gij terugdenken aan uw boze wandel en aan
uw handelwijze, die niet goed was, en gij zult van uzelf
walgen om uw ongerechtigheden en uw gruwelen.
32 Niet om uwentwil doe Ik het, luidt het woord van
de Here Here; weet dat wel! Schaamt u en wordt
schaamrood over uw wandel, huis Israels.
33 Zo spreekt de Here Here: Wanneer Ik u reinig van al
uw ongerechtigheden, zal Ik de steden weer bevol-
ken en zullen de puinhopen herbouwd worden;
34 Het verwoeste land zal weer worden bewerkt, in
plaats van een woestenij te zijn voor het oog van
iedere voorbijganger.
35 En men zal zeggen: Dit land dat verwoest was, is
geworden als de hof van Eden; de steden die, ver-
woest en vernield, in puin lagen, zijn weer ver-
sterkt en bewoond.
36 Dan zullen de volken die om u heen overgebleven
zijn, weten, dat Ik, de Here, herbouwd heb wat
vernield was en beplant heb wat verwoest was. Ik,
de Here, heb het gesproken en Ik zal het doen.
37 Zo zegt de Here Here: Ook dit zal Ik Mij door het huis
Israels laten afsmeken om hun te doen: Ik zal hen zo
talrijk aan mensen maken als een kudde schapen;
38 Zo vol als met een kudde offerschapen, als met de
kudde schapen op Jeruzalems feesten, zo vol zullen
de verwoeste steden zijn met mensenkudden. En
zij zullen weten, dat Ik de Here ben.

Ezechiël 37

1 De hand des Heren kwam op mij, en de Here voer-
de mij in de geest naar buiten en zette mij neer in
een dal; dat was vol beenderen.
2 Hij deed mij daar aan alle kanten omheen lopen
en zie, zij lagen in grote menigte door het dal ver-
spreid, en zie, zij waren zeer dor.
3 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, kunnen deze
beenderen herleven? En ik zeide: Here Here, Gij
weet het.
4 Toen zeide Hij tot mij: Profeteer over deze beende-
ren en zeg tot hen: gij dorre beenderen, hoort het
woord des Heren.
5 Zo spreekt de Here Here tot deze beenderen: Zie,
Ik breng geest in u, en gij zult herleven;
6 Ik zal spieren op u leggen, vlees op u doen komen,
u met een huid overtrekken en geest in u brengen,
zodat gij herleeft; en gij zult weten, dat Ik de Here
ben.
7 Ik nu profeteerde zoals mij bevolen was, en zodra
ik profeteerde, ontstond er een geruis, en zie, een
beweging, en de beenderen voegden zich aaneen
zoals zij bij elkander behoorden;
8 Ik zag toe, en zie, er kwamen spieren op, en vlees,
en er trok een huid overheen; maar geest was er
nog niet in hen.

9 Daarop zeide Hij tot mij: Profeteer tot de geest,
profeteer, mensenkind, en zeg tot de geest: zo
zegt de Here Here: kom van de vier windstreken, o
geest, en blaas in deze gedoden, zodat zij herle-
ven.
10 Toen profeteerde ik, zoals Hij mij bevolen had; en
de geest kwam in hen en zij herleefden en gingen
op hun voeten staan, een geweldig groot leger.
11 Voorts zeide Hij tot mij: Mensenkind, deze been-
deren zijn het gehele huis Israels. Zie, zij zeggen:
Onze beenderen zijn verdord en onze hoop is ver-
vlogen; het is met ons gedaan.
12 Daarom profeteer en zeg tot hen: Zo zegt de Here
Here: zie, Ik open uw graven en zal u uit uw gra-
ven doen opkomen, o mijn volk, en u brengen
naar het land Israels.
13 En gij zult weten, dat Ik de Here ben, wanneer Ik
uw graven open en u uit uw graven doe opkomen,
o mijn volk.
14 Ik zal mijn Geest in u geven, zodat gij herleeft en
Ik zal u doen wonen in uw land; en gij zult weten,
dat Ik, de Here, het gesproken en gedaan heb,
luidt het woord des Heren.
15 Het woord des Heren kwam tot mij:
16 Gij mensenkind, neem een stuk hout en schrijf
daarop: voor Juda en de Israelieten die daarbij
behoren; neem dan een ander stuk hout en schrijf
daarop: voor Jozef (het stuk hout van Efraim) en
het gehele huis Israels dat daarbij behoort;

17 Voeg ze dan aan elkander tot een stuk hout, zodat
zij in uw hand tot een worden.
18 Wanneer nu uw volksgenoten u vragen: Wilt gij
ons niet meedelen, wat gij daarmee bedoelt?
19 Zeg dan tot hen: Zo zegt de Here Here: zie, Ik
neem het stuk hout van Jozef (dat aan Efraim toe-
behoort) en van de stammen Israels die daarbij
behoren en Ik voeg het bij het stuk van Juda en
maak ze tot een stuk hout, zodat zij een zijn in
mijn hand.
20 Terwijl de stukken hout die gij beschreven hebt,
voor hun ogen in uw hand zijn,
21 Zeg dan tot hen: Zo zegt de Here Here: zie, Ik
haal de Israelieten weg uit de volken naar wier
gebied zij gegaan zijn; Ik zal hen van alle kanten
bijeenverzamelen en hen naar hun land brengen.
22 En Ik zal hen tot een volk maken in het land, op
de bergen Israels, en een koning zal over hen allen
koning zijn; niet langer zullen zij twee volken zijn
en niet langer verdeeld in twee koninkrijken.
23 Niet langer zullen zij zich verontreinigen met hun
afgoden, hun gruwelen en al hun overtredingen,
maar Ik zal hen verlossen van alle afvalligheid
waarmee zij gezondigd hebben, en hen reinigen,
zodat zij Mij tot een volk zullen zijn en Ik hun tot
een God zal zijn.

24 En mijn knecht David zal koning over hen wezen;
een herder zal er voor hen allen zijn. Zij zullen
naar mijn verordeningen wandelen en naarstig
mijn inzettingen onderhouden.
25 Zij zullen wonen in het land dat Ik aan mijn
knecht Jakob gegeven heb en waarin hun vaders
gewoond hebben; ja, zij zullen daarin wonen, zij,
hun kinderen en hun kindskinderen, tot in eeuwig-
heid, en mijn knecht David zal hun voor eeuwig
tot vorst zijn.
26 Ik zal met hen een verbond des vredes sluiten, een
eeuwig verbond met hen zal het zijn; Ik zal hun
een plaats geven, hen vermeerderen en mijn hei-
ligdom voor eeuwig te midden van hen stellen.
27 Mijn woning zal bij hen zijn; Ik zal hun tot een
God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn.
28 En de volken zullen weten, dat Ik, de Here, het
ben die Israel heilig, doordat mijn heiligdom voor
eeuwig te midden van hen staat.

Ezechiël 38

1 Het woord des Heren kwam tot mij:
2 Mensenkind, richt uw aangezicht tegen Gog in het land Magog, de grootvorst van Mesek en Tubal; profeteer tegen hem,
3 En zeg: zo zegt de Here Here: zie, ik zal u, Gog, grootvorst van Mesek en Tubal!
4 Ik zal u komen halen, haken slaan in uw kaken en u doen uittrekken met uw gehele leger: paarden en ruiters, allen volledig uitgerust, een grote schare, met grote en kleine schilden, allen vertrouwd met het zwaard;
5 Ook Perzen, Ethiopiers en Puteeers, allen met schild en helm;
6 Gomer en al zijn krijgsbenden; Bet-togarma ver in het noorden met al zijn krijgsbenden; vele volken met u.
7 Maak u gereed en rust u toe, gij met al de scharen die zich bij u gevoegd hebben; wees gij hun tot een leidsman.
8 Na geruime tijd zult gij een bevel ontvangen; in toekomende jaren zult gij optrekken tegen het land dat zich van de krijg hersteld heeft, [een] [volk] dat uit het gebied van vele volken bijeengebracht is op de bergen Israels die tot een blijvende wildernis waren geworden, maar het is uit de volken uitgeleid; allen wonen zij in gerustheid.

9 Dan zult gij optrekken als een opkomend onweer;
gij zult zijn als een wolk die de aarde bedekt, gij
met al uw krijgsbenden, en vele volken met u.
10 Zo zegt de Here Here: Te dien dage zullen er plan-
nen in uw hart opkomen; gij zult een boze aanslag
beramen, *f*
11 Gij zult zeggen: ik zal optrekken tegen een land
van dorpen, een overval plegen op vreedzame lie-
den, die in gerustheid wonen, allen zonder muur,
grendels of poorten,
12 Om buit te maken en roof te plegen, om uw hand
te keren tegen de weer bewoonde puinhopen en
tegen een natie die uit het gebied der volken bij-
eengebracht is, die have en goed heeft verworven,
die op de navel der aarde woont.
13 Seba, Dedan, de handelaars en al de machtigen
van Tarsis zullen tot u zeggen: Komt gij om buit te
maken; hebt gij uw schare bijeengeroepen om roof
te plegen, om zilver en goud weg te slepen, om
have en goed te bemachtigen, om een grote buit
te maken?
14 Daarom, profeteer, mensenkind, en zeg tot Gog:
Zo zegt de Here Here: zult gij het niet gewaarwor-
den, te dien dage als mijn volk Israel in gerustheid
woont?

15 Dan zult gij komen uit uw woonplaats uit het verre
noorden, gij en vele volken met u, allen ruiters,
een grote schare en een talrijk leger,
16 En gij zult optrekken tegen mijn volk Israel als een
wolk die het land bedekt. In toekomende dagen
zal het geschieden, dat Ik u doe optrekken tegen
mijn land, opdat de volken Mij leren kennen, wan-
neer Ik Mij voor hun ogen aan u, o Gog, de
Heilige betonen zal.
17 Zo zegt de Here Here: Zijt gij het, van wie Ik in
vroegere dagen gesproken heb door de dienst van
mijn knechten, de profeten van Israel, welke in die
dagen jarenlang geprofeteerd hebben, dat Ik u
tegen hen zou doen optrekken?
18 Maar te dien dage, wanneer Gog komt in het land
van Israel, luidt het woord van de Here Here, dan
zal mijn grimmigheid opstijgen in mijn neus,
19 En in mijn naijver, in het vuur mijner verbolgen-
heid, zal Ik spreken: Waarlijk, te dien dage zal een
zware aardbeving het land van Israel teisteren.
20 Ja, beven zullen voor Mij de vissen der zee, het
gevogelte des hemels, het gedierte des velds en al
het kruipend gedierte dat op de aardbodem kruipt
en alle mensen die op de aarde leven; de bergen
zullen neerstorten, de bergwanden zullen vallen,
elke muur zal ter aarde storten.

21 Dan zal Ik op al mijn bergen het zwaard tegen
hem oproepen, luidt het woord van de Here Here;
het zwaard van de een zal tegen de ander zijn.
22 Ik zal met hem in het gericht treden door pest en
door bloed; stromende regen en hagelstenen, vuur
en zwavel zal Ik doen neerregenen op hem, op zijn
krijgsbenden en op de vele volken die met hem
zijn;
23 Ik zal Mij groot en heilig betonen en Mij doen
kennen ten aanschouwen van vele volken; en zij
zullen weten, dat Ik de Here ben.

Ezechiël 39

1 Gij nu, mensenkind, profeteer tegen Gog en zeg:
Zo zegt de Here Here: zie, Ik zal u, Gog, groot-
vorst van Mesek en Tubal!
2 Ik zal u komen halen en u voortdrijven, u doen
optrekken uit het verre noorden en brengen op de
bergen van Israel.
3 Dan zal Ik de boog uit uw linkerhand slaan en de
pijlen uit uw rechterhand doen vallen.
4 Op de bergen van Israel zult gij vallen, gij met al
uw krijgsbenden en de volken die met u zijn; aan
roofvogels, vogels van allerlei gevederte, en aan
het gedierte des velds zal Ik u tot voedsel geven;
5 Op het open veld zult gij vallen, want Ik heb het
gesproken, luidt het woord van de Here Here.
6 Ik zal vuur werpen in Magog en onder hen die in
gerustheid de kustlanden bewonen; en zij zullen
weten, dat Ik de Here ben.
7 Ik zal mijn heilige naam bekendmaken onder mijn
volk Israel; Ik zal mijn heilige naam niet meer laten
ontheiligen; en de volken zullen weten, dat Ik de
Here ben, heilig in Israel.
8 Zie, het komt, het zal geschieden, luidt het woord
van de Here Here; dit is de dag, waarvan Ik
gesproken heb.

9 Dan zullen de inwoners van de steden van Israel uitgaan en de brand steken in het wapentuig: kleine en grote schilden, bogen en pijlen, knotsen en speren. Zeven jaar lang zullen zij daarmee hun vuur stoken.

10 Zij zullen geen hout van het veld halen of in de bossen hakken, want met dat wapentuig zullen zij hun vuur stoken. Zo zullen zij hun berovers beroven en hun plunderaars uitplunderen, luidt het woord van de Here Here.

11 Te dien dage zal Ik aan Gog een plaats geven, waar zijn graf zal zijn in Israel: het dal der doortrekkenden, ten oosten van de zee; en dat zal de weg versperren aan wie erdoor willen trekken. Daar zal men Gog met heel zijn menigte begraven en men zal het noemen: het dal van Gogs menigte.

12 Het huis Israels zal hen begraven om het land te reinigen, zeven maanden lang;

13 Ja, het gehele volk des lands zal begraven, en dat zal hun tot roem strekken op de dag dat Ik Mij verheerlijk, luidt het woord van de Here Here.

14 Men zal mannen aanstellen met de vaste taak het land door te gaan om te begraven wie van de doortrekkenden op het land waren blijven liggen, en het te reinigen. Na verloop van zeven maanden zullen zij een onderzoek instellen;

15 Als zij dan het land doorgaan, en een van hen ziet
mensenbeenderen, dan zal hij daar een merkteken
bij zetten, totdat de grafdelvers ze begraven heb-
ben in het dal van Gogs menigte*f*
16 (Ook zal er een stadsnaam zijn: Menigte); zij zul-
len het land reinigen.
17 Gij nu, mensenkind, zo zegt de Here Here: zeg tot
het gevogelte van allerhande gevederte en tot al
het gedierte des velds: verzamelt u en komt, ver-
enigt u van alle kanten bij het slachtoffer dat Ik
voor u slacht, een groot slachtoffer, op de bergen
van Israel; eet vlees en drinkt bloed.
18 Vlees van helden zult gij eten en bloed van de vor-
sten der aarde zult gij drinken; rammen, lamme-
ren, bokken, stieren, alles mestvee van Basan.
19 Tot verzadiging toe zult gij vet eten, tot dronken-
schap toe bloed drinken van het slachtoffer dat Ik
voor u geslacht heb;
20 Ja, gij zult u aan mijn tafel verzadigen, aan paar-
den en ruiters, aan helden en allerlei krijgslieden,
luidt het woord van de Here Here.
21 Zo zal Ik mijn heerlijkheid onder de volken bren-
gen, en zullen alle volken het gericht zien dat Ik
voltrokken heb, en de hand die Ik op hen heb
gelegd.
22 Het huis Israels zal weten, dat Ik de Here hun God
ben, van die dag af en voortaan.

23 En de volken zullen weten, dat het huis Israels om
zijn ongerechtigheid in ballingschap is gegaan;
omdat zij Mij ontrouw geworden waren, had Ik
mijn aangezicht voor hen verborgen en hen over-
gegeven in de macht van hun tegenstanders,
zodat zij allen door het zwaard vielen.
24 Naar hun onreinheid en hun overtredingen heb Ik
hen behandeld en mijn aangezicht voor hen ver-
borgen.
25 Daarom, zo zegt de Here Here, nu zal Ik een keer
brengen in het lot van Jakob en Mij ontfermen
over het gehele huis Israels, en ijveren voor mijn
heilige naam.
26 Zij zullen de smaad en al de ontrouw, waarmee zij
Mij ontrouw geweest zijn, vergeten, wanneer zij
weer in hun land wonen, veilig, zonder dat
iemand hen opschrikt.
27 Als Ik hen uit het gebied der volken terugbreng en
hen uit de landen van hun vijanden verzamel, dan
zal Ik Mij voor het oog der talrijke volken aan hen
de Heilige betonen.
28 En zij zullen weten, dat Ik de Here hun God ben,
zowel wanneer Ik hen in ballingschap wegvoer
onder de volken, als wanneer Ik hen weer in hun
eigen land verzamel, zonder dat Ik iemand van
hen daarginds achterlaat.
29 En Ik zal mijn aangezicht niet meer voor hen ver-
bergen, wanneer Ik mijn Geest over het huis Israels
heb uitgestort, luidt het woord van de Here Here.

Ezechiël 40

1 In het vijfentwintigste jaar van onze ballingschap,
in de aanvang van het jaar, op de tiende der
maand, in het veertiende jaar, nadat de stad was
gevallen, op diezelfde dag, was de hand des Heren
op mij en Hij bracht mij daarheen:
2 In gezichten Gods bracht Hij mij naar het land van
Israel en zette mij neer op een zeer hoge berg;
daarop was iets als een stad gebouwd aan de zuid-
zijde.
3 Toen Hij mij daarheen gebracht had, zie, daar
bevond zich een man, die er uitzag als was hij van
koper, met een linnen snoer en een meetroede in
zijn hand; hij stond in de poort.
4 De man sprak tot mij: Mensenkind, zie met uw
ogen en hoor met uw oren en richt uw opmerk-
zaamheid op alles wat ik u zal laten zien; want
opdat ik u dit zou laten zien, zijt gij hierheen
gebracht. Verkondig alles wat gij zien zult, aan het
huis Israels.
5 En zie, daar liep aan de buitenzijde een muur
geheel rondom het gebouw. De man nu had in
zijn hand een meetroede van zes ellen (elk van een
gewone el en een handbreedte); en hij mat de
dikte van het muurwerk: een roede, en de hoogte:
een roede.
6 Toen kwam hij tot de poort die gericht was naar
het oosten, besteeg de trappen daarvan en mat de
dorpel dier poort: een roede breed en de andere
dorpel: een roede breed.

7 En elke kamer was een roede lang en een roede
breed, en tussen de kamers was er vijf el; de dor-
pel van de poort langs de voorhal der poort aan
de binnenzijde was een roede.
8 Vervolgens mat hij de voorhal der poort aan de
binnenzijde: een roede.
9 En hij mat de voorhal der poort: acht el, en haar
muurvlakken: twee el; de voorhal der poort lag
aan de binnenzijde.
10 En de kamers van de poort, die aan de oostzijde
was, waren drie aan weerszijden; alle drie hadden
dezelfde afmeting, ook de muurvlakken aan weers-
zijden hadden dezelfde afmeting.
11 Daarop mat hij de breedte van de ingang der
poort: tien el; de lengte van de poort: dertien el;
12 En er was een afscheiding, voor aan de kamers,
van een el, en een el was de afscheiding aan de
andere zijde, terwijl [elke] kamer zes el in het vier-
kant was.
13 Ook mat hij de poort, van het dak van de ene
kamer tot het dak van de andere kamer, een
breedte van vijfentwintig el, ingang tegenover
ingang.
14 Zo deed hij ook met de pilaren, zestig el, en bij de
pilaren bevond zich de voorhof geheel rondom de
poort.
15 En van de voorkant der poort, van de ingang af
tot aan de voorkant van de voorhal der binnenste
poort: vijftig el.

16 En er waren gesloten vensters van latwerk aan de
kamers en aan haar muurvlakken, binnenwaarts
gericht, in de poort aan alle zijden; zo ook aan de
voorhallen; en vensters waren aan alle zijden bin-
nenwaarts gericht, en aan de muurvlakken waren
palmen.
17 Toen bracht hij mij naar de buitenste voorhof en
zie, daar waren vertrekken en een plaveisel was er
gemaakt, heel de voorhof rond; dertig vertrekken
bevonden zich op het plaveisel.
18 Het plaveisel nu lag aan de zijkant der poorten
overeenkomend met de lengte der poorten, het
benedenste plaveisel.
19 Daarna mat hij de afstand van de voorkant der
benedenste poort tot de voorkant van de binnen-
ste voorhof aan de buitenzijde: honderd el, aan de
oostzijde en aan de noordzijde.
20 Ook van de poort, die naar het noorden gericht
was, aan de buitenste voorhof, mat hij de lengte
en de breedte.
21 Haar kamers, drie aan weerszijden, haar muurvlak-
ken en haar voorhal hadden dezelfde afmeting als
de eerste poort, vijftig el lang en vijfentwintig el
breed.
22 Ook haar vensters en haar voorhal en haar palmen
hadden dezelfde afmeting als bij de poort, die
naar het oosten gericht was; langs zeven treden
steeg men naar haar op en dan lag de voorhal
daarvoor.

23 Ook was er een poort aan de binnenste voorhof
tegenover de poort naar het noorden, evenals naar
het oosten; hij mat van poort tot poort: honderd
el.
24 Toen voerde hij mij naar het zuiden, en zie, daar
was een poort, die naar het zuiden gericht was. Hij
mat haar muurvlakken en haar voorhal: dezelfde
afmetingen.
25 Zij had, evenals haar voorhal, vensters aan alle zij-
den, gelijk aan de vorige vensters; vijftig el was de
lengte en vijfentwintig el de breedte;
26 Zeven treden voerden tot haar op; de voorhal lag
dan daarvoor, en zij had palmen aan weerszijden
aan haar muurvlakken.
27 Ook was er een poort aan de binnenste voorhof,
aan de zuidzijde; hij mat van poort tot poort aan
de zuidzijde: honderd el.
28 Daarop bracht hij mij naar de binnenste voorhof
door de Zuidpoort, en hij mat de Zuidpoort:
dezelfde afmetingen.
29 Ook haar kamers en haar muurvlakken en haar
voorhal hadden dezelfde afmetingen; zij had,
evenals haar voorhal, vensters aan alle zijden; vijf-
tig el was de lengte en vijfentwintig el de breed-
te*f*
30 En er waren voorhallen aan alle zijden, vijfentwin-
tig el lang en vijf el breed.

31 Haar voorhal lag aan de kant van de buitenste
voorhof, en er waren palmen aan de muurvlakken
daarvan, en acht treden telde haar opgang.
32 Toen bracht hij mij naar de binnenste voorhof aan
de oostzijde en hij mat de poort: dezelfde afmetin-
gen,
33 Haar kamers, haar muurvlakken en haar voorhal:
dezelfde afmetingen. Evenals haar voorhal had zij
vensters aan alle zijden; zij was vijftig el lang en
vijfentwintig el breed.
34 Haar voorhal was aan de buitenste voorhof; aan de
muurvlakken daarvan waren palmen aan weerszij-
den, en acht treden telde haar opgang.
35 Vervolgens bracht hij mij naar de Noordpoort; hij
mat haar: dezelfde afmetingen,
36 Haar kamers, haar muurvlakken en haar voorhal;
zij had vensters aan alle zijden; zij was vijftig el
lang en vijfentwintig el breed;
37 Haar voorhal lag aan de buitenste voorhof; er
waren aan weerszijden palmen aan haar muurvlak-
ken; acht treden telde haar opgang.
38 Ook was er een vertrek, waarvan de ingang zich
bij de muurvlakken der poorten bevond; daar
spoelde men het brandoffer af.

39 In de voorhal der poort stonden aan weerszijden
twee tafels om daarop het brandoffer, het zon-
doffer en het schuldoffer te slachten.
40 Aan de zijkant, aan de buitenkant, als men naar de
ingang van de poort opsteeg noordwaarts, waren
twee tafels, en aan de andere zijkant van de voor-
hal der poort eveneens twee tafels.
41 Er waren vier tafels aan elke zijkant van de poort:
acht tafels, waarop men slachtte.
42 De vier tafels van het brandoffer waren van gehou-
wen stenen, anderhalve el lang en anderhalve el
breed en een el hoog; daarop legde men de
gereedschappen waarmee men het brandoffer en
het slachtoffer slachtte.
43 Haken van een handbreedte waren aan alle zijden
aan het gebouw bevestigd; op de tafels kwam het
vlees van de offergave.
44 Aan de buitenzijde van de binnenste poort waren
twee vertrekken in de binnenste voorhof, een aan
de zijkant van de Noordpoort met de voorzijde op
het zuiden en een aan de zijkant van de Zuidpoort
met de voorzijde op het noorden.
45 Hij sprak tot mij: Dit vertrek met de voorzijde op
het zuiden, is voor de priesters die in de tempel
dienst doen,

46 En het vertrek met de voorzijde op het noorden, is
voor de priesters die bij het altaar dienst doen; en
wel de zonen van Sadok, die uit de zonen van Levi
tot de Here naderen om Hem te dienen.
47 Daarna mat hij de voorhof; de lengte was honderd
el en de breedte honderd el, een vierkant; en het
altaar stond voor het huis.
48 Toen bracht hij mij naar de voorhal van het huis
en mat het muurvlak van de voorhal, vijf el aan
weerszijden, en de breedte van de poort, drie el
aan weerszijden.
49 De lengte van de hal was twintig el en de breedte
elf el, en wel bij de treden langs welke men tot
haar opsteeg. En tegen de muurvlakken stonden
aan weerszijden zuilen.

Ezechiël 41

1 Daarop bracht hij mij naar de hoofdzaal en hij mat
de muurvlakken, zes el breed aan weerszijden; de
breedte van de tent.
2 De breedte van de ingang was tien el, en de zij-
kanten van de ingang waren vijf el aan weerszij-
den. Ook mat hij de lengte [van] [de] [hoofdzaal]:
veertig el, en de breedte: twintig el.
3 Toen ging hij naar het binnenvertrek en hij mat
het muurvlak van de ingang: twee el, en de
ingang: zes el, en de breedte naast de ingang:
zeven el.
4 Vervolgens mat hij de lengte [van] [het] [binnen-
vertrek]: twintig el, en de breedte: twintig el,
langs de hoofdzaal; en hij zeide tot mij: Dit is het
Heilige der heiligen.
5 Toen mat hij de muur van het huis: zes el [dik], en
de breedte van de ombouw: vier el, overal rondom
het huis.
6 De zijvertrekken lagen in drie verdiepingen boven
elkaar, in rijen van dertig; en er waren in de muur
van het huis rondom inspringingen voor de zijver-
trekken, opdat die gesteund zouden worden, want
zij werden niet bevestigd in de muur van het huis;
7 En de omgevende zijvertrekken werden op elke
hogere verdieping breder; de ombouw van het
huis rees steeds hoger rondom het huis; zo kreeg
het huis een verbreding naar boven toe, en men
steeg uit de onderste verdieping naar de bovenste
door de middelste.

8 Ik zag aan het huis rondom een verhoogd terras
als onderbouw van de zijvertrekken; dit was een
volle roede hoog: zes el, tot aan de aansluiting.
9 De dikte van de muur aan de buitenzijde van de
uitbouw was vijf el, evenzo de breedte van het
vrijblijvend gedeelte [van] [het] [terras]. Tussen de
zijvertrekken aan het huis
10 En de dienstvertrekken was een breedte van twin-
tig el, overal rondom het huis.
11 De ingangen van de zijvertrekken kwamen uit op
het vrijblijvend gedeelte: een ingang op het noor-
den en een ingang op het zuiden; en de breedte
van het vrijblijvend gedeelte was overal vijf el.
12 Het bouwwerk dat langs het plein aan de westzijde
lag, had een breedte van zeventig el, terwijl de
muur van het bouwwerk overal vijf el breed was;
en de lengte ervan was negentig el.
13 En hij mat het huis; de lengte was honderd el; en
ook van het plein met het bouwwerk en zijn
muren was de lengte honderd el.
14 De breedte van de voorkant van het huis en van
het plein op het oosten was eveneens honderd el.

15 Hij mat ook de lengte van het bouwwerk langs het
plein, aan het achtereinde daarvan, en zijn galerij-
en aan weerszijden: honderd el; en hij mat het
binnenste van de tempel en de voorhallen van de
voorhof;
16 De drempel, de vensters van latwerk en de galerij-
en rondom alle drie (tegenover de drempel was
aan alle zijden een houten beschot), de grond tot
aan de vensters die bedekt waren,
17 De ruimte boven de ingang tot aan het binnenste
vertrek toe, en buiten aan de gehele muur, geheel
rondom, van binnen en van buiten.
18 Er waren cherubs en palmen aangebracht, telkens
een palm tussen twee cherubs, en iedere cherub
had twee aangezichten:
19 Het aangezicht van een mens naar de palm aan de
ene kant en het aangezicht van een leeuw naar de
palm aan de andere kant. Die waren aan alle kan-
ten aan het gehele huis aangebracht.
20 Van de grond tot boven de ingang waren de che-
rubs en de palmen aangebracht, en wel aan de
muur van de tempel.
21 De tempel had viervoudige deurposten. En de
voorkant van het heilige had hetzelfde voorkomen.

22 Het altaar was van hout, drie el hoog en zijn lengte was twee el; en de hoeken daarvan, het voetstuk en de wanden waren van hout. En hij zeide tot mij: Dit is de tafel die voor het aangezicht des Heren staat.
23 De tempel had evenals het heilige twee deuren.
24 De deuren hadden twee deurvleugels, twee draaiende deurvleugels, twee deurvleugels aan de ene deur en twee aan de andere.
25 Ook hierop, op de deuren van de tempel, waren cherubs en palmen aangebracht zoals op de muren aangebracht waren. En er was een houten afdak van buiten voor de voorhal.
26 En vensters van latwerk en palmen bevonden zich aan weerszijden aan de zijkanten van de voorhal, aan de zijvertrekken van het huis en aan de afdaken.

Ezechiël 42

1 Daarop leidde hij mij naar buiten, naar de buiten-
ste voorhof in noordelijke richting en bracht mij
naar de vertrekken, die zich tegenover het plein en
tegenover het bouwwerk bevonden, aan de noord-
kant,
2 Over een lengte van honderd el, langs de noorde-
lijke ingang en een breedte van vijftig el.
3 Langs de twintig el van de binnenste voorhof en
langs het plaveisel van de buitenste voorhof lag
galerij tegenover galerij in drie verdiepingen.
4 Voor de vertrekken langs liep naar binnen toe een
gang van tien el breed en honderd el lang, en de
ingangen kwamen uit op het noorden.
5 De bovenste vertrekken echter waren minder diep,
want de galerijen namen daarvan meer ruimte weg
dan van de onderste en van de middelste van het
bouwwerk.
6 Want zij lagen in drie verdiepingen en hadden
geen zuilen, zoals de zuilen van de voorhoven;
daarom was er van de onderste en middelste iets
afgenomen van de grond af.
7 En er was een muur, die buiten evenwijdig liep
met de vertrekken, in de richting van de buitenste
voorhof, langs de vertrekken, vijftig el lang.
8 Want de lengte van de vertrekken die aan de bui-
tenste voorhof lagen, was vijftig el; maar van die
tegenover het heiligdom honderd el.

9 En beneden deze vertrekken lag de ingang aan de
oostzijde, wanneer men uit de buitenste voorhof
daarheen ging.
10 In de breedte van de muur van de voorhof aan de
zuidzijde, langs het plein en langs het bouwwerk,
bevonden zich eveneens vertrekken.
11 Er liep een weg daarvoor langs, en zij zagen er
evenzo uit als de vertrekken die aan de noordzijde
waren; zij waren even lang als breed en hadden
geheel dezelfde uitgangen en inrichtingen;
12 En zoals de ingangen van deze, zo waren ook de
ingangen van de vertrekken aan de zuidzijde; er
was een deur aan het begin van de weg, de weg
langs de bijbehorende muur, aan de oostkant, als
men binnenging.
13 En hij zeide tot mij: De vertrekken aan de noordzij-
de en de vertrekken aan de zuidzijde, die langs het
plein liggen, dat zijn de heilige vertrekken, waar
de priesters die de Here het naaste staan, het aller-
heiligste zullen eten; men zal het allerheiligste
daarheen brengen, het spijsoffer, het zondoffer en
het schuldoffer, want die plaats is heilig.
14 Wanneer de priesters binnenkomen, dan zullen zij
niet uit het heiligdom naar de buitenste voorhof
gaan, dan nadat zij daar hun klederen hebben
afgelegd, waarin zij dienst hebben gedaan, want
die zijn heilig. Zij zullen andere klederen aantrek-
ken en dan mogen zij naderen tot de ruimte die
voor het volk bestemd is.

15 Toen hij nu gereed was met het meten van het
binnenste van het huis, leidde hij mij naar buiten
in de richting van de poort die naar het oosten
gericht was, en nam de maat aan alle zijden.
16 Hij mat de oostelijke zijde met de meetroede: vijf-
honderd roeden, met de meetroede rondom;
17 En hij mat de noordelijke zijde: vijfhonderd roe-
den, met de meetroede rondom;
18 De zuidelijke zijde mat hij: vijfhonderd roeden,
met de meetroede;
19 Hij wendde zich naar de westelijke zijde en mat:
vijfhonderd roeden, met de meetroede.
20 Langs de vier zijden nam hij de maat; er was een
muur geheel rondom, vijfhonderd lang en vijfhon-
derd breed, om scheiding te maken tussen wat
heilig en niet heilig is.

Ezechiël 43

1 Toen leidde hij mij naar de poort; het was de
poort die gericht was naar het oosten.
2 En zie, de heerlijkheid van de God van Israel kwam
uit oostelijke richting, er was een geluid als het
gedruis van vele wateren en de aarde straalde van-
wege zijn heerlijkheid.
3 Het gezicht dat ik zag, was als het gezicht dat ik
gezien had, toen Hij kwam om de stad te vernie-
len, en het waren gezichten als het gezicht dat ik
gezien had bij de rivier de Kebar. Ik viel op mijn
aangezicht.
4 En de heerlijkheid des Heren ging het huis binnen
door de poort die naar het oosten gericht was,
5 En de Geest nam mij op en bracht mij naar de bin-
nenste voorhof, en zie, de heerlijkheid des Heren
vervulde het huis.
6 Toen hoorde ik Hem uit de tempel tot mij spreken,
terwijl de man naast mij stond,
7 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, [dit] [is] de
plaats van mijn troon en de plaats mijner voetzo-
len, waar Ik wonen zal onder de Israelieten tot in
eeuwigheid; het huis Israels zal mijn heilige naam
niet meer verontreinigen, zij noch hun koningen,
met hun ontucht en met de lijken van hun konin-
gen na hun dood.

8 Doordat zij hun drempel naast mijn drempel gezet
hadden en hun deurpost naast mijn deurpost,
zodat [alleen] de muur tussen Mij en hen was, verontreinigden zij mijn heilige naam met de gruwelen die zij bedreven, en daarom verteerde Ik hen
in mijn toorn.
9 Nu zullen zij hun ontucht en de lijken van hun
koningen ver van Mij houden, zodat Ik onder hen
wonen kan tot in eeuwigheid.
10 Gij nu, mensenkind, vertel het huis Israels van de
tempel (opdat zij zich schamen over hun ongerechtigheden) en laten zij het model nameten,
11 En als zij zich schamen over alles wat zij bedreven
hebben, maak hun dan bekend de vorm van de
tempel en zijn inrichting, zijn uitgangen en zijn
ingangen, al zijn vormen, al zijn voorschriften, al
zijn vormen en al zijn wetten, en schrijf die op
voor hun ogen, opdat zij al de vormen en voorschriften ervan nauwgezet ten uitvoer brengen.
12 Dit is de wet voor het huis: op de top van de berg
zal zijn gehele gebied aan alle kanten allerheiligst
zijn. Zie, dit is de wet voor het huis.
13 Dit nu zijn de maten van het altaar in ellen, elk
van een gewone el en een handbreedte: zijn goot
is een el diep en een el breed en de opstaande
rand langs de buitenkant eromheen is een span
hoog. En dit is de onderbouw van het altaar:

14 Van de goot in de grond tot de onderste omloop
is het twee el, en de breedte een el. En van de
kleine omloop tot de grote omloop is het vier el;
en de breedte een el.
15 De vuurhaard is vier el en van de vuurhaard steken
naar boven de vier horens uit.
16 En de vuurhaard is twaalf el lang bij twaalf el
breed, vierkant naar zijn vier zijden.
17 De omloop is veertien [el] lang bij veertien [el]
breed naar zijn vier zijden; de opstaande rand
eromheen is een halve el en zijn goot is een el in
het rond, en zijn trappen zijn naar het oosten
gekeerd.
18 Daarop zeide Hij tot mij: Mensenkind, zo zegt de
Here Here: dit zijn de inzettingen van het altaar:
ten dage dat het voltooid is om er het brandoffer
op te offeren en er bloed op te sprengen,
19 Zult gij aan de levitische priesters die behoren tot
het nageslacht van Sadok, die Mij het naaste zijn
(luidt het woord van de Here Here) om Mij te die-
nen, een jonge stier tot een zondoffer geven;
20 En gij zult van zijn bloed iets nemen en het strij-
ken aan de vier horens en aan de vier hoeken van
de omloop en aan de opstaande rand rondom; zo
zult gij het ontzondigen en er verzoening over
doen.
21 Vervolgens zult gij de stier van het zondoffer
nemen en men zal hem verbranden op de daartoe
bestemde plaats van het huis, buiten het heilig-
dom.

22 Op de tweede dag zult gij een gave geitebok tot
een zondoffer brengen en men zal het altaar ont-
zondigen, zoals men het met de stier ontzondigd
heeft.
23 Wanneer gij de ontzondiging voleindigd hebt, dan
zult gij een gave jonge stier en een gave ram uit
het kleinvee brengen.
24 Gij zult ze voor het aangezicht des Heren brengen,
en de priesters zullen zout op hen strooien en ze
offeren als een brandoffer voor de Here.
25 Zeven dagen zult gij dagelijks een bok als zon-
doffer bereiden; ook zal men een jonge stier en
een ram uit het kleinvee, beide gaaf, bereiden.
26 Zeven dagen zal men over het altaar verzoening
doen en het reinigen en wijden.
27 En wanneer men die dagen voleindigd heeft, dan
zullen de priesters op de achtste dag en daarna,
op het altaar uw brandoffers en uw vredeoffers
bereiden, en Ik zal een behagen in u hebben, luidt
het woord van de Here Here.

Ezechiël 44

1 Toen bracht hij mij terug naar de buitenste poort van het heiligdom, die op het oosten uitzag; deze was gesloten.

2 En de Here zeide tot mij: Deze poort zal gesloten blijven; zij zal niet geopend worden en niemand mag daardoor binnengaan, want de Here, de God van Israel, is daardoor binnengegaan; daarom moet zij gesloten blijven.

3 Wat de vorst betreft, omdat hij vorst is, mag hij daarin gaan zitten om te eten voor het aangezicht des Heren; door de voorhal der poort zal hij naar binnen gaan en langs dezelfde weg naar buiten gaan.

4 Daarop bracht hij mij naar de Noordpoort, naar de voorkant van het huis; ik zag, zie, de heerlijkheid des Heren vervulde het huis des Heren; en ik viel op mijn aangezicht.

5 Toen zeide de Here tot mij: Mensenkind, let aandachtig op, zie met uw ogen en hoor met uw oren alles wat Ik tot u spreek aangaande al de inzettingen en wetten van het huis des Heren; let aandachtig op het betreden van het huis door al de toegangen van het heiligdom,

6 En zeg dan tot de weerspannigen, tot het huis Israels: Zo zegt de Here Here: gij hebt meer dan genoeg gruwelen bedreven, huis Israels,

7 Doordat gij vreemdelingen, onbesnedenen van
hart en onbesnedenen van lichaam, hebt binnen-
gebracht om in mijn heiligdom te zijn, om mijn
huis te ontheiligen, terwijl gij de voor Mij bestem-
de spijze, vet en bloed, bracht, zodat zij mijn ver-
bond schonden, boven al uw gruwelen.
8 En gij hebt zelf voor mijn heilige dingen geen zorg
gedragen, maar gij hebt hen aangesteld om voor u
mijn dienst in mijn heiligdom waar te nemen.
9 Zo zegt de Here Here: Geen vreemdeling, onbe-
sneden van hart en onbesneden van lichaam, zal
mijn heiligdom binnengaan, geen vreemdeling
onder de Israelieten.
10 Maar wat betreft de Levieten die zich ver van Mij
verwijderd hebben, toen Israel afdwaalde (zij zijn
immers van Mij afgedwaald achter hun afgoden
aan) zij zullen hun ongerechtigheid dragen:
11 Zij zullen in mijn heiligdom dienst doen als wach-
ters bij de poorten van het huis en als dienaren
van het huis; zij zullen voor het volk het bran-
doffer en het slachtoffer slachten en te hunner
beschikking staan om hen te dienen.
12 Omdat zij hen gediend hebben voor het aange-
zicht van hun afgoden, en voor het huis Israels een
struikelblok tot ongerechtigheid geweest zijn,
daarom heb Ik mijn hand [ten] [ede] tegen hen
opgeheven, luidt het woord van de Here Here, dat
zij hun ongerechtigheid zullen dragen.

13 Zij zullen tot Mij niet naderen om Mij als priester
te dienen en om te naderen tot al mijn heilige, ja
tot de allerheiligste dingen; maar zij zullen hun
smaad dragen en de gruwelen die zij bedreven
hebben.
14 Dus zal Ik hen aanstellen om voor het huis zorg te
dragen, voor de gehele dienst daarvan en voor
alles wat daarin te doen valt.
15 Maar de levitische priesters, de zonen van Sadok,
die de dienst in mijn heiligdom in acht genomen
hebben, toen de Israelieten van Mij afdwaalden,
die zullen tot Mij naderen om Mij te dienen, en zij
zullen in mijn dienst staan om Mij vet en bloed te
brengen, luidt het woord van de Here Here.
16 Die zullen mijn heiligdom binnengaan, en die zul-
len tot mijn tafel naderen om Mij te dienen, en zij
zullen mijn dienst waarnemen.
17 Wanneer zij dan de poorten van de binnenste
voorhof ingaan, zullen zij linnen klederen aantrek-
ken; zij mogen geen wol dragen, als zij dienst
doen in de poorten van de binnenste voorhof of in
het huis.
18 Linnen hoofddoeken zullen op hun hoofd zijn en
linnen broeken aan hun heupen, zij zullen zich
niet omgorden met iets dat doet zweten.

19 En wanneer zij uitgaan naar de buitenste voorhof tot het volk, dan zullen zij hun klederen waarin zij dienst gedaan hebben, uittrekken en die neerleggen in de vertrekken van het heiligdom, en andere klederen aantrekken, opdat zij door hun klederen het volk niet heiligen.

20 Ook zullen zij hun hoofdhaar niet scheren noch het hoofdhaar vrij laten groeien, maar zij zullen hun hoofdhaar knippen.

21 Geen der priesters zal wijn drinken, wanneer zij de binnenste voorhof zullen ingaan.

22 Zij zullen zich geen weduwe of een verstotene tot vrouw nemen; maar meisjes uit de nakomelingschap van het huis Israels, of een weduwe die de weduwe van een priester is, mogen zij nemen.

23 En zij zullen mijn volk het onderscheid leren tussen heilig en niet heilig en het onderscheid doen kennen tussen onrein en rein.

24 Ook bij een geschil zullen zij optreden om recht te spreken; naar mijn verordeningen zullen zij dat beslechten; mijn wet en mijn inzettingen zullen zij op al mijn feesttijden onderhouden en mijn sabbatten zullen zij heiligen.

25 Niemand van hen mag bij een dode komen, waardoor hij zich zou verontreinigen; slechts aan vader of moeder, zoon of dochter, broeder of zuster die aan geen man heeft toebehoord, mogen zij zich verontreinigen.

26 Men zal na zijn reiniging voor hem zeven dagen
aftellen,
27 En op de dag dat hij [weer] het heiligdom, de bin-
nenste voorhof, binnengaat om in mijn heiligdom
dienst te doen, zal hij zijn zondoffer brengen, luidt
het woord van de Here Here.
28 Dit zal hun tot erfdeel zijn: Ik ben hun erfdeel; een
bezitting in Israel moogt gij hun niet geven: Ik
ben hun bezitting.
29 Het spijsoffer, het zondoffer en het schuldoffer
mogen zij eten, en al wat in Israel met de ban
getroffen wordt, dat zal voor hen zijn;
30 Het beste van alle eerstelingen van wat ook, en
elke heffing van welke van al uw heffingen ook, zal
voor de priesters wezen; ook het beste van uw
gerstemeel zult gij de priester geven om zegen te
doen rusten op uw huis.
31 Niets wat gestorven of verscheurd is, van gevogel-
te of van vee, zullen de priesters eten.

Ezechiël 45

1 Wanneer gij nu het land door het lot als erfdeel
toewijst, zult gij de Here bij wijze van heffing
geven een heilig stuk van het land; lang vijfen-
twintigduizend [el] en breed twintigduizend [el];
dit zal in zijn ganse omvang heilig zijn.
2 Hiervan zal voor het heiligdom bestemd zijn vijf-
honderd bij vijfhonderd [el], een vierkant rondom,
en vijftig el als open veld daaromheen.
3 Van dat afgemeten terrein zult gij een lengte van
vijfentwintigduizend [el] en een breedte van tien-
duizend [el] afmeten; daarin zal het heiligdom
komen te liggen als het allerheiligste;
4 Dit zal een heilig stuk van het land zijn; het zal
voor de priesters zijn, die het heiligdom bedienen,
die naderen om de Here te dienen; en het is
bestemd voor hen als plaats voor huizen en als een
gewijde plaats voor het heiligdom.
5 Vijfentwintigduizend [el] lengte en tienduizend [el]
breedte zal voor de Levieten zijn, die het huis ver-
zorgen, hun tot een bezitting, tot steden ter
bewoning.
6 Tot bezitting der stad zult gij bestemmen vijfdui-
zend [el] breedte en vijfentwintigduizend [el] leng-
te, evenwijdig aan de heilige heffing; dat zal voor
het gehele huis Israels zijn.

7 Wat de vorst betreft, ter weerszijden van de heili-
ge heffing en van de bezitting der stad, langs de
heilige heffing en langs de bezitting der stad, aan
de westzijde westwaarts en aan de oostzijde oost-
waarts (en de lengte moet overeenkomen met een
van de andere delen, van de westgrens tot de
oostgrens)
8 Zal zijn gebied zijn, tot een bezitting in Israel,
zodat mijn vorsten mijn volk niet meer onderdruk-
ken, maar het land overlaten aan het huis Israels,
naar hun stammen.
9 Zo zegt de Here Here: Het is meer dan genoeg
geweest, vorsten van Israel. Laat af van geweld en
onderdrukking, handelt naar recht en gerechtig-
heid; ontlast mijn volk van uw afpersingen, luidt
het woord van de Here Here.
10 Gij zult een zuivere weegschaal hebben, een zuive-
re efa en een zuivere bath;
11 De efa en de bath zullen een geijkte maat hebben,
zodat een bath een tiende van een homer bevat,
en een efa een tiende van een homer; naar de
homer moet de ijking ervan zijn.
12 De sikkel is twintig gera; twintig sikkels, vijfen-
twintig sikkels en vijftien sikkels zal u een mine
zijn.
13 Dit nu is de heffing die gij [de] [vorst] geven zult:
een zesde efa van een homer tarwe en een zesde
efa van een homer gerst;

14 En het recht op de olie, de bath olie, bedraagt een
tiende bath van elke kor (tien bath een homer,
want tien bath is een homer).
15 Voorts een stuk kleinvee van elke kudde van tweehonderd uit de waterrijke weiden van Israel, tot spijsoffer, brandoffer en vredeoffers, om over hen verzoening te doen, luidt het woord van de Here Here.
16 Al het volk des lands zal bijdragen aan deze heffing voor de vorst in Israels.
17 Maar op de vorst rust de plicht van de brandoffers, het spijsoffer en het plengoffer, op de feesten, de nieuwemaansdagen en de sabbatten, op al de hoogtijden van het huis Israels. Hij zal het zondoffer en het spijsoffer, het brandoffer en de vredeoffers brengen, om verzoening te doen voor het gehele huis Israels.
18 Zo zegt de Here Here: In de eerste maand, op de eerste der maand, zult gij een gave jonge stier nemen en daarmede het heiligdom ontzondigen.
19 De priester zal daartoe iets van het bloed van het zondoffer nemen en dat strijken aan de post van het huis, aan de vier hoeken van de omloop van het altaar en aan de post van de poort van de binnenste voorhof.
20 Evenzo zult gij doen op de zevende van de maand ter wille van hen die onopzettelijk en onwetend zondigen; en gij zult verzoening doen voor het huis.

21 In de eerste maand, op de veertiende dag der
maand, zult gij het Pascha vieren; gedurende het
feest van zeven dagen zullen ongezuurde broden
gegeten worden.
22 Op die dag zal de vorst voor zichzelf en voor al
het volk des lands een stier als zondoffer bereiden.
23 En gedurende de zeven dagen van het feest zal hij
zeven dagen lang dagelijks als brandoffer voor de
Here zeven stieren en zeven rammen bereiden, alle
gaaf, en als zondoffer dagelijks een geitebok;
24 Als spijsoffer zal hij een efa bij elke stier en een efa
bij elke ram bereiden en een hin olie bij elke efa.
25 Ook in de zevende [maand], op de vijftiende dag
der maand, op het feest, zal hij het bereiden;
zeven dagen lang desgelijks, zowel het zondoffer
als het brandoffer, het spijsoffer zowel als de olie.

Ezechiël 46

1 Zo zegt de Here Here: De poort van de binnenste
voorhof, die op het oosten uitziet, zal op de zes
werkdagen gesloten blijven, maar op de sabbatdag
geopend worden; ook op de nieuwemaansdag zal
zij geopend worden.
2 De vorst zal van buiten af door de voorhal der
poort naar binnen gaan, en bij de post van de
poort blijven staan; dan zullen de priesters zijn
brandoffer en zijn vredeoffer bereiden, waarna hij
zich zal nederbuigen op de drempel der poort, en
dan naar buiten gaan. De poort mag tot de avond
niet gesloten worden.
3 Het volk des lands echter zal zich op de sabbatten
en de nieuwemaansdagen bij de ingang van die
poort voor het aangezicht des Heren nederbuigen.
4 Het brandoffer dat de vorst de Here brengt, zal op
de sabbatdag bestaan uit zes gave schapen en een
gave ram;
5 En als spijsoffer een efa bij elke ram en bij de scha-
pen een spijsoffer als hij bij machte is te geven, en
een hin olie bij elke efa.
6 Op de nieuwemaansdag zullen het zijn een gave,
jonge stier, zes schapen en een ram, alle gaaf;
7 En als spijsoffer zal hij een efa bij elke stier en een
efa bij elke ram bereiden en bij de schapen naar-
dat zijn vermogen toereikend is, en een hin olie bij
elke efa.

8 Wanneer nu de vorst naar binnen gaat, zal hij
door de voorhal der poort naar binnen gaan en
langs dezelfde weg naar buiten gaan.
9 Maar wanneer het volk des lands op de feesttijden
voor het aangezicht des Heren komt, dan zal wie
door de Noordpoort binnengekomen is om zich
neder te buigen, door de Zuidpoort naar buiten
gaan en wie door de Zuidpoort binnengekomen is,
zal door de Noordpoort naar buiten gaan. Hij zal
niet door dezelfde poort terugkeren als waardoor
hij binnenkwam, maar door die welke er recht
tegenover ligt, naar buiten gaan.
10 De vorst zal, als zij naar binnen gaan, in hun mid-
den naar binnen gaan, en als zij naar buiten gaan,
zal hij ook naar buiten gaan.
11 Ook op de feesten en op de hoogtijden zal het
spijsoffer een efa bij elke stier en een efa bij elke
ram zijn, en bij de schapen zoveel als hij bij mach-
te is te geven; voorts een hin olie bij elke efa.
12 Wanneer de vorst een vrijwillig offer bereidt, een
brandoffer of een vredeoffer als vrijwillige gave
aan de Here, dan zal men de poort die op het oos-
ten uitziet, voor hem openen, en hij zal zijn bran-
doffer en zijn vredeoffer bereiden, zoals hij het op
de sabbatdag doet; en nadat hij naar buiten
gegaan is, zal men de poort na zijn vertrek sluiten.
13 Een eenjarig, gaaf schaap zult gij de Here dagelijks
tot een brandoffer bereiden; elke morgen zult gij
het bereiden;

14 Als spijsoffer zult gij daar elke morgen bij doen
een zesde efa en een derde hin olie om het fijn
meel te bevochtigen; het is een spijsoffer voor de
Here, altoosdurende, vaste inzettingen.
15 En bereidt het schaap, het spijsoffer en de olie
elke morgen toe als een dagelijks brandoffer.
16 Zo zegt de Here Here: Wanneer de vorst een
geschenk aan een zijner zonen geeft, dan is het
diens erfdeel; aan zijn zonen zal het toebehoren,
het is hun bezit als erfdeel;
17 Maar wanneer hij een geschenk uit zijn erfdeel aan
een van zijn dienaren geeft, zal het hem toebeho-
ren tot het jaar der vrijlating en dan tot de vorst
terugkeren; voorwaar, het is zijn eigen erfdeel, aan
zijn zonen zal het blijven toebehoren.
18 De vorst mag echter niets nemen uit het erfdeel
van het volk door het uit zijn bezit te verdringen;
hij zal van zijn eigen bezit zijn zonen doen erven,
opdat niemand van mijn volk uit zijn bezitting ver-
dreven worde.
19 Toen bracht hij mij door de ingang, die zich terzij-
de van de poort bevindt, naar de priestervertrek-
ken van het heiligdom, die op het noorden uit-
zien, en zie, daar was een ruimte aan de achter-
kant ervan, westwaarts.

20 Hij zeide tot mij: Dit is de plaats waar de priesters
het schuldoffer en het zondoffer koken, waar zij
het spijsoffer bakken, opdat zij het niet naar bui-
ten behoeven te dragen naar de buitenste voorhof,
waardoor zij het volk zouden heiligen.
21 Daarop bracht hij mij naar buiten, naar de buiten-
ste voorhof, en voerde mij naar de vier hoeken van
de voorhof, en zie, in elke hoek van de voorhof
was een besloten ruimte.
22 In de vier hoeken van de voorhof waren afgesloten
ruimten, veertig [el] lang en dertig [el] breed; alle
vier hoekruimten hadden dezelfde afmeting.
23 Alle vier waren omgeven door een muurtje, en
onder aan de muurtjes waren rondom kookgele-
genheden aangebracht.
24 Hij zeide tot mij: Dit zijn de keukens, waar de die-
naren van het huis het slachtoffer van het volk
koken.

Ezechiël 47

1 Toen bracht hij mij terug naar de ingang van het
huis; zie, er stroomde water onder de drempel van
het huis uit, oostwaarts, want de voorzijde van het
huis was op het oosten; het water vloeide onder
de rechter zijkant van het huis vandaan, ten zui-
den van het altaar.
2 En hij leidde mij door de Noordpoort en hij voerde
mij toen buitenom naar de buitenste poort, naar
[de] [poort] die op het oosten uitzag; en zie, daar
borrelde water op uit de rechter zijkant.
3 Nadat de man uitgegaan was naar het oosten met
een meetsnoer in zijn hand, mat hij duizend el en
deed mij door het water gaan; het water reikte tot
aan de enkels.
4 Hij mat weer duizend [el] en deed mij door het
water gaan; het water reikte tot aan de knieen. Hij
mat weer duizend [el] en deed mij erdoor gaan;
het water reikte tot aan de heupen.
5 Hij mat nog eens duizend [el]; nu was het een
beek geworden, die ik niet doorwaden kon, want
het water was zo hoog, dat men erin zwemmen
kon, een beek die men niet kon doorwaden.
6 Toen zeide hij tot mij: Hebt gij het gezien, men-
senkind? Daarop deed hij mij teruggaan langs de
oever van de beek.

7 Toen ik terugkeerde, zie, langs de oever van de
beek stonden aan weerszijden zeer veel bomen.
8 Hij zeide tot mij: Dit water stroomt naar de ooste-
lijke landstreek, vloeit af naar de Vlakte en komt in
de zee; in de zee wordt het uitgestort, zodat haar
water gezond wordt.
9 En alle levende wezens die er wemelen, zullen
leven, overal waar de beek komt, en er zal zeer
veel vis zijn, want als dit water daarheen komt,
dan wordt [het] [water] [van] [de] [zee] gezond.
Overal waar de beek komt, zal alles leven.
10 Vissers zullen erlangs staan van Engedi tot En-
eglaim; het zal een plaats zijn om de netten uit te
spreiden, en de vissen erin zullen van allerlei soort
zijn, zoals de vissen van de grote zee, zeer talrijk.
11 Maar de moerassen en poelen ervan zullen niet
gezond worden; zij zijn aan het zout prijsgegeven.
12 Langs de beek zullen op haar oevers aan weerszij-
den allerlei vruchtbomen opschieten, waarvan het
loof niet verwelkt en de vrucht niet opraakt; elke
maand zullen zij vrucht dragen, omdat hun water
uit het heiligdom komt; hun vruchten zullen tot
spijze zijn en hun loof tot geneesmiddel.

13 Zo zegt de Here Here: Dit is de grens, waarbinnen
gij het land als erfdeel zult verdelen onder de
twaalf stammen Israels; Jozef ontvangt twee delen.
14 Gij zult het als erfdeel ontvangen, de een zowel als
de ander, omdat Ik gezworen heb, dat Ik het aan
uw vaderen zou geven, en dit land zal u als erfdeel
toevallen.
15 Dit nu is de grens van het land: aan de noordzijde
van de grote zee af, langs Chetlon, totdat men
komt te Sedad,
16 Hamat, Berota, Sibraim, dat tussen het gebied van
Damascus en dat van Hamat ligt, en het middelste
Chaser, dat op de grens van Hauran ligt,
17 Zodat de grens loopt van de zee tot Chasar-enon,
het gebied van Damascus, en in het Noorden
noordwaarts is Hamat de grens. Dit is de noordzij-
de.
18 En de oostzijde: van tussen Hauran en Damascus,
van tussen Gilead en het land Israels, langs de
Jordaan, zult gij tot aan de oostelijke zee de grens
bepalen. Dit is de oostzijde.
19 En de zuidzijde: zuidwaarts van Tamar tot het
water van Meribat-kades, naar de beek, naar de
grote zee. Dit is de zuidzijde tegen het Zuiderland.
20 En de westzijde: de grote zee van de grens af
tegenover de weg naar Hamat. Dit is de westzijde.

21 Dit land nu zult gij onder u verdelen naar de stam-
men Israels;
22 Gij zult het tot een erfdeel verloten onder u en
onder de vreemdelingen die onder u vertoeven en
die onder u kinderen verwekt hebben; dezen zult
gij als onder de Israelieten geboren beschouwen;
zij zullen met u een erfdeel bij loting toegewezen
krijgen onder de stammen Israels;
23 In de stam waarbij de vreemdeling vertoeft, daar
zult gij hem zijn erfdeel geven, luidt het woord
van de Here Here.

Ezechiël 48

1 Dit nu zijn de namen der stammen. Van het noor-
delijke einde, langs de weg van Chetlon, totdat
men komt te Hamat en Chasar-enon, terwijl het
gebied van Damascus noordwaarts ligt, ter zijde
van Hamat, van de oostzijde tot de zee: Dan een
deel;
2 Naast het gebied van Dan van de oostzijde tot de
westzijde: Aser een deel;
3 Naast het gebied van Aser van de oostzijde tot de
westzijde: Naftali een deel;
4 Naast het gebied van Naftali van de oostzijde tot
de westzijde: Manasse een deel;
5 Naast het gebied van Manasse van de oostzijde tot
de westzijde: Efraim een deel;
6 Naast het gebied van Efraim van de oostzijde tot
de westzijde: Ruben een deel;
7 Naast het gebied van Ruben van de oostzijde tot
de westzijde: Juda een deel;
8 En naast het gebied van Juda, van de oostzijde tot
de westzijde, moet de heffing liggen, die gij zult
geven: vijfentwintigduizend [el] breed en de leng-
te als een der delen van de oostzijde tot de west-
zijde, en het heiligdom zal in het midden daarvan
zijn.
9 De heffing welke gij de Here geven zult, zal vijfen-
twintigduizend [el] lang en tienduizend [el] breed
zijn.

10 En voor de volgenden zal de heilige heffing zijn;
voor de priesters: noordwaarts vijfentwintigdui-
zend [el] en westwaarts een breedte van tiendui-
zend [el]; oostwaarts is de breedte tienduizend [el]
en zuidwaarts is de lengte vijfentwintigduizend
[el]; en het heiligdom des Heren zal in het midden
ervan liggen.
11 Het geheiligde deel zal zijn voor de priesters, uit
de zonen van Sadok, die mijn dienst in acht geno-
men hebben, die niet afgedwaald zijn, toen de
Israelieten afdwaalden, zoals de Levieten afge-
dwaald zijn;
12 Voor hen zal het een heffing zijn uit de heffing
van het land, een allerheiligst gebied naast dat der
Levieten.
13 De Levieten krijgen, evenwijdig aan het gebied der
priesters, een lengte van vijfentwintigduizend [el]
en een breedte van tienduizend [el]. De gehele
lengte is vijfentwintigduizend [el] en de breedte
tienduizend [el];
14 Zij mogen daarvan niets verkopen noch verruilen;
zij mogen het beste deel van het land niet aan
anderen overdragen, want het is de Here heilig.
15 Doch vijfduizend [el], het overschot in de breedte
langs de vijfentwintigduizend, dat is niet heilig,
maar bestemd voor de stad, tot woonplaats en tot
open veld, en de stad zal in het midden daarvan
liggen.

16 Dit zullen haar afmetingen zijn: de noordzijde vier-
duizend vijfhonderd [el], de zuidzijde vierduizend
vijfhonderd, de oostzijde vierduizend vijfhonderd
en de westzijde vierduizend vijfhonderd;
17 En de stad zal een open veld hebben: noordwaarts
tweehonderd vijftig [el], zuidwaarts tweehonderd
vijftig, oostwaarts tweehonderd vijftig en west-
waarts tweehonderd vijftig.
18 Het overschot in de lengte evenwijdig aan de heili-
ge heffing: tienduizend [el] oostwaarts en tiendui-
zend westwaarts; dat zal evenwijdig zijn aan de
heilige heffing, en de opbrengst daarvan zal zijn
tot onderhoud van hen die in de stad arbeiden.
19 Zij die in de stad arbeiden uit alle stammen Israels,
zullen dit bewerken.
20 De gehele heffing zal vijfentwintigduizend bij vijf-
entwintigduizend [el] zijn; als een vierkant moet
gij de heilige heffing bepalen met inbegrip van het
bezit der stad.

21 Het overige echter is voor de vorst: het gebied aan
weerszijden van de heilige heffing en het bezit der
stad, langs de vijfentwintigduizend [el] van de
heffing tot aan de oostgrens, en westwaarts langs
de vijfentwintigduizend [el] tot aan de westgrens,
evenwijdig aan de stamgebieden, zal voor de vorst
zijn. En de heilige heffing en het heiligdom van
het huis zullen in het midden daarvan zijn.
22 Uitgezonderd het bezit der Levieten en het bezit
der stad, die liggen tussen wat van de vorst is, zal
wat tussen de grens van Juda en die van Benjamin
ligt, voor de vorst zijn.
23 Wat nu de overige stammen betreft, van de oost-
zijde tot de westzijde: Benjamin een deel;
24 Naast het gebied van Benjamin, van de oostzijde
tot de westzijde: Simeon een deel;
25 Naast het gebied van Simeon, van de oostzijde tot
de westzijde: Issakar een deel;
26 Naast het gebied van Issakar, van de oostzijde tot
de westzijde: Zebulon een deel;
27 Naast het gebied van Zebulon, van de oostzijde
tot de westzijde: Gad een deel;
28 En naast het gebied van Gad aan de zuidzijde,
naar het zuiden toe, loopt de grens van Tamar
over het water van Meribat-kades, langs de beek
tot de grote zee.

29 Dit is het land, dat gij ten erfdeel moet verloten
onder de stammen Israels en dit zijn hun delen,
luidt het woord van de Here Here.
30 En dit zijn de uitgangen der stad: aan de noordzij-
de, die vierduizend vijfhonderd [el] lang is,
31 (De poorten der stad dragen de namen der stam-
men Israels) drie poorten op het noorden: een
Rubenpoort, een Judapoort en een Levipoort;
32 Aan de oostzijde, die vierduizend vijfhonderd [el]
lang is, ook drie poorten: een Jozefpoort, een
Benjaminpoort en een Danpoort;
33 Aan de zuidzijde, die vierduizend vijfhonderd [el]
lang is, ook drie poorten: een Simeonpoort, een
Issakarpoort en een Zebulonpoort;
34 En aan de westzijde, die vierduizend vijfhonderd
[el] lang is, eveneens drie poorten: een Gadpoort,
een Aserpoort en een Naftalipoort.
35 De omtrek is achttienduizend [el] en de naam der
stad zal voortaan zijn: de Here is aldaar.

Daniël 1

1 In het derde jaar der regering van Jojakim, de koning van Juda, kwam Nebukadnessar, de koning van Babel, naar Jeruzalem en belegerde het;
2 En de Here gaf Jojakim, de koning van Juda, in zijn macht, benevens een deel van het gerei van het huis Gods, en hij bracht ze naar het land Sinear in de tempel van zijn god; het gerei bracht hij in de schatkamer van zijn god.
3 Toen beval de koning Aspenaz, het hoofd zijner hovelingen, enige Israelieten te laten komen, uit het koninklijk geslacht en uit de edelen,
4 Knapen zonder enig gebrek, schoon van uiterlijk, ervaren in allerlei wijsheid, in het bezit van kennis, met inzicht in wetenschap, geschikt om dienst te doen in het paleis des konings, en hen te onderwijzen in de geschriften en de taal der Chaldeeen.
5 En de koning stelde voor hen een dagelijks rantsoen vast van de koninklijke tafel en van de wijn, die hij placht te drinken. Zo liet hij hen gedurende drie jaren opvoeden, na verloop waarvan zij bij de koning dienst moesten doen.
6 Nu bevonden zich onder hen enige Judeeers: Daniel, Chananja, Misael en Azarja;
7 De overste der hovelingen gaf hun andere namen: Daniel noemde hij Beltesassar, Chananja Sadrak, Misael Mesak en Azarja Abednego.

8 Daniel nu nam zich voor, zich niet te verontreini-
gen met de koninklijke spijze of met de wijn die
de koning placht te drinken; en hij verzocht de
overste der hovelingen, dat hij zich niet zou
behoeven te verontreinigen.
9 Toen schonk God aan Daniel gunst en barmhartig-
heid bij de overste der hovelingen;
10 Doch de overste der hovelingen zeide tot Daniel:
Ik vrees, dat mijn heer, de koning, die uw spijs en
drank vastgesteld heeft, uw uiterlijk misschien
minder welvarend zou vinden dan dat van de ove-
rige knapen van uw leeftijd, en dat gij daardoor
mijn hoofd met schuld zoudt beladen bij de
koning.
11 Daarop zeide Daniel tot de kamerdienaar, die de
overste der hovelingen aan Daniel, Chananja,
Misael en Azarja had toegevoegd:
12 Neem toch met uw dienaren gedurende tien
dagen de proef: men geve ons groenten te eten en
water te drinken;
13 Laat dan ons uiterlijk met dat van de knapen die
de koninklijke spijze eten, door u vergeleken wor-
den, en doe dan met uw dienaren naar uw bevin-
ding.
14 Hij gaf hun hierin gehoor en nam met hen gedu-
rende tien dagen de proef,
15 En na verloop van tien dagen bleek hun uiterlijk
schoner en zagen zij er welvarender uit dan al de
knapen die van de koninklijke spijze gegeten had-
den.

16 Voortaan nam de kamerdienaar hun spijze en de
wijn die zij drinken moesten, weg en gaf hun
groenten.
17 En aan deze vier knapen gaf God kennis en ver-
stand van allerlei geschriften en wijsheid, terwijl
Daniel inzicht had in allerlei gezichten en dromen.
18 Na verloop nu van de dagen die de koning had
vastgesteld voor men hen ten hove zou doen ver-
schijnen, bracht de overste der hovelingen hen in
de tegenwoordigheid van Nebukadnessar.
19 De koning sprak met hen; en onder die allen werd
niemand gevonden gelijk Daniel, Chananja, Misael
en Azarja, en dezen traden in dienst bij de koning
20 In elke zaak, waarbij het aankwam op wijs inzicht
en waarover de koning hen ondervroeg, bevond
hij hen tienmaal voortreffelijker dan al de geleer-
den, al de bezweerders in zijn ganse rijk.
21 Daniel bleef daar tot het eerste jaar van koning
Kores.

Daniël 2

1 In het tweede jaar nu der regering van
Nebukadnessar had Nebukadnessar een droom,
waardoor zijn geest verontrust werd en het met
zijn slaap gedaan was.
2 Toen gebood de koning, dat men de geleerden, de
bezweerders, de tovenaars en de Chaldeeen zou
roepen, om de koning zijn droom te verklaren; en
zij kwamen en stonden voor de koning.
3 De koning zeide tot hen: Ik heb een droom gehad,
en mijn geest is verontrust, zodat ik die droom wil
verstaan.
4 Toen spraken de Chaldeeen tot de koning:
(Aramees) O, koning, leef in eeuwigheid! Zeg uw
dienaren de droom en wij zullen de uitlegging te
kennen geven.
5 De koning gaf de Chaldeeen ten antwoord: Het
besluit staat bij mij vast; indien gij mij de droom
met zijn uitlegging niet bekendmaakt, zult gij in
stukken gehouwen worden en uw huizen zullen tot
een puinhoop worden gemaakt,
6 Maar indien gij de droom met zijn uitlegging te
kennen kunt geven, zult gij geschenken en gaven
en grote eer van mij ontvangen; geeft mij dus de
droom met zijn uitlegging te kennen.
7 Zij gaven opnieuw ten antwoord: De koning zegge
zijn dienaren de droom, dan zullen wij de uitleg-
ging te kennen geven.
8 De koning gaf ten antwoord: Ik begrijp heel goed,
dat gij tijd zoekt te winnen, omdat gij ziet, dat het
besluit bij mij vaststaat,

9 Dat een vonnis u treft, indien gij mij de droom
niet kunt bekendmaken; en gij hebt afgesproken
mij iets leugenachtigs en slechts te zeggen, totdat
de toestand zich wijzigt. Zegt mij dus de droom,
opdat ik weet, dat gij mij de uitlegging ervan kunt
te kennen geven.
10 De Chaldeeen gaven de koning ten antwoord: Er is
geen mens op de aardbodem die het door de
koning gevraagde zal kunnen te kennen geven;
daarom heeft dan ook geen koning, hoe groot en
machtig ook, iets dergelijks van enige geleerde of
bezweerder of Chaldeeer gevraagd.
11 Wat de koning vraagt, is te zwaar, en er is nie-
mand anders, die het de koning zal kunnen te ken-
nen geven dan de goden, die echter niet bij de
stervelingen wonen.
12 De koning werd hierover ten zeerste vergramd en
toornig, en hij beval al de wijzen van Babel ter
dood te brengen.
13 Toen het bevel werd uitgevaardigd, dat de wijzen
gedood zouden worden, liepen ook Daniel en
diens metgezellen gevaar gedood te worden.
14 Toen richtte zich Daniel op verstandige en gepaste
wijze tot Arjok, de overste der koninklijke lijfwacht,
die uitgetrokken was om de wijzen van Babel te
doden;
15 Hij nam het woord en zeide tot Arjok, de koninklij-
ke machthebber: Waarom is dit strenge bevel door
de koning uitgevaardigd? Daarop maakte Arjok
Daniel de zaak bekend.

16 Toen ging Daniel tot de koning en verzocht, dat
deze hem enige tijd zou gunnen om de uitlegging
aan de koning te kennen te geven.
17 Daarop ging Daniel naar zijn huis en maakte zijn
metgezellen Chananja, Misael en Azarja de zaak
bekend,
18 En [zeide] dat zij barmhartigheid moesten afsme-
ken van de God des hemels betreffende deze ver-
borgenheid, opdat men Daniel en zijn metgezellen
niet zou ter dood brengen met de overige wijzen
van Babel.
19 Toen werd de verborgenheid aan Daniel in een
nachtgezicht geopenbaard. Daarop loofde Daniel
de God des hemels;
20 Daniel hief aan en zeide: Geprezen zij de naam
Gods van eeuwigheid tot eeuwigheid, want Hem
behoort de wijsheid en de kracht!
21 Hij toch verandert tijden en stonden, Hij zet konin-
gen af en stelt koningen aan, Hij verleent wijsheid
aan wijzen en kennis aan hen die inzicht hebben.
22 Hij openbaart ondoorgrondelijke en verborgen
dingen, Hij weet wat in het duister is, en het licht
woont bij Hem.
23 U, o God mijner vaderen, loof en roem ik, omdat
Gij mij wijsheid en kracht verleend hebt, en mij
thans hebt bekendgemaakt wat wij van U
gesmeekt hebben, daar Gij ons immers de zaak des
konings hebt bekendgemaakt.

24 Derhalve ging Daniel naar Arjok, aan wie de koning had opgedragen de wijzen van Babel ter dood te brengen; hij ging en sprak aldus tot hem: Breng de wijzen van Babel niet ter dood, leid mij tot de koning en ik zal de koning de uitlegging te kennen geven.
25 Toen bracht Arjok Daniel inderhaast tot de koning en zeide aldus tot hem: Ik heb een man gevonden onder de ballingen van Juda, die de koning de uitlegging kan bekendmaken.
26 De koning richtte het woord tot Daniel, wiens naam Beltesassar was: Zijt gij in staat mij de droom die ik gezien heb, met zijn uitlegging bekend te maken?
27 Daniel gaf de koning ten antwoord: De verborgenheid waarnaar de koning vraagt, kunnen geen wijzen, bezweerders, geleerden of waarzeggers de koning te kennen geven.
28 Maar er is een God in de hemel, die verborgenheden openbaart; Hij heeft de koning Nebukadnessar bekendgemaakt wat in de toekomende dagen geschieden zal. Uw droom en de gezichten die u op uw legerstede voor ogen kwamen, waren deze:
29 Bij u, o koning, rezen, terwijl gij op uw legerstede laagt, gedachten op over wat er na dezen geschieden zou, en Hij, die verborgenheden openbaart, heeft u bekendgemaakt wat er geschieden zal.

30 Mij nu is deze verborgenheid geopenbaard, niet
door een wijsheid, die ik zou bezitten boven alle
levenden, maar opdat de uitlegging de koning
bekend zou worden gemaakt, en dat gij de
gedachten van uw hart zoudt kennen.
31 Gij, o koning, hadt een gezicht, en zie, er was een
groot beeld! Dit beeld was hoog, en de glans
ervan was buitengewoon; het stond voor u, en de
aanblik ervan was schrikwekkend.
32 Het hoofd van dat beeld was van gedegen goud,
zijn borst en armen waren van zilver, zijn buik en
lendenen van koper,
33 Zijn benen van ijzer, zijn voeten deels van ijzer
deels van leem.
34 Terwijl gij bleeft toezien, raakte, zonder toedoen
van mensenhanden, een steen los, die het beeld
trof aan de voeten van ijzer en leem en deze ver-
brijzelde;
35 Toen werden tegelijkertijd het ijzer, het leem, het
koper, het zilver en het goud verbrijzeld, en zij
werden gelijk kaf op een dorsvloer in de zomer en
de wind voerde ze mee, zodat er geen spoor meer
van te vinden was; maar de steen die het beeld
getroffen had, werd tot een grote berg, die de
gehele aarde vulde.
36 Dit is de droom, en de uitlegging daarvan zullen
wij de koning zeggen:
37 Gij, o koning, koning der koningen, aan wie de
God des hemels het koningschap, macht, sterkte
en eer geschonken heeft,

38 Ja, in wiens hand Hij de mensenkinderen, waar zij
ook wonen, de dieren des velds en het gevogelte des
hemels heeft gegeven, en die Hij tot heerser over die
alle heeft gemaakt, gij zijt dat gouden hoofd.
39 Doch na u zal een ander koninkrijk ontstaan, geringer
dan het uwe; en, weer een ander, een derde konink-
rijk, van koper, dat heersen zal over de gehele aarde;
40 En een vierde koninkrijk zal hard zijn als ijzer; juist
zoals ijzer alles verbrijzelt en vermorzelt; en gelijk
ijzer, dat vergruizelt, zal dit die allen verbrijzelen
en vergruizelen.
41 En dat gij de voeten en de tenen gezien hebt deels
van pottenbakkersleem en deels van ijzer, bete-
kent, dat dit een verdeeld koninkrijk wezen zal:
wel zal het iets van de hardheid van het ijzer aan
zich hebben, juist zoals gij gezien hebt ijzer
gemengd met kleiachtig leem,
42 En de tenen der voeten deels van ijzer en deels
van leem; ten dele zal dat koninkrijk hard zijn, en
ten dele zal het broos zijn.
43 Dat gij gezien hebt ijzer vermengd met kleiachtig
leem, betekent: zij zullen zich door huwelijksge-
meenschap vermengen, maar met elkander geen
samenhangend geheel vormen, zoals ijzer zich niet
vermengt met leem.
44 Maar in de dagen van die koningen zal de God des
hemels een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid
niet zal te gronde gaan, en waarvan de heerschap-
pij op geen ander volk meer zal overgaan: het zal al
die koninkrijken verbrijzelen en daaraan een einde
maken, maar zelf zal het bestaan in eeuwigheid,

45 Juist zoals gij gezien hebt, dat zonder toedoen van mensenhanden een steen van de berg losraakte en het ijzer, het koper, het leem, het zilver en het goud verbrijzelde. De grote God heeft de koning bekendgemaakt wat na dezen zal geschieden; de droom is waarachtig en zijn uitlegging betrouwbaar.

46 Toen wierp koning Nebukadnessar zich op zijn aangezicht, en aanbad Daniel; ook beval hij een offer en reukwerk aan hem op te dragen.

47 De koning gaf Daniel ten antwoord: In waarheid, uw God is de God der goden en de Heer der koningen, en Hij openbaart verborgenheden: daarom hebt gij deze verborgenheid kunnen openbaren.

48 Toen verhief de koning Daniel en schonk hem vele, grote geschenken; ja, hij maakte hem tot heerser over het gehele gewest Babel en tot opperhoofd over alle wijzen van Babel.

49 Op Daniels verzoek droeg de koning het bestuur van het gewest Babel op aan Sadrak, Mesak en Abednego, terwijl Daniel aan het hof des konings bleef.

Daniël 3

1 Koning Nebukadnessar maakte een gouden beeld, waarvan de hoogte zestig en de breedte zes el bedroeg; hij stelde het op in de vlakte Dura in het gewest Babel.

2 En koning Nebukadnessar liet de stadhouders, de oversten, de landvoogden, de staatsraden, de schatbewaarders, de rechters, de bewindvoerders, ja alle bestuurders der gewesten bijeenroepen, om de inwijding bij te wonen van het beeld, dat koning Nebukadnessar had opgericht.

3 Toen kwamen de stadhouders, de oversten, de landvoogden, de staatsraden, de schatbewaarders, de rechters, de bewindvoerders, ja alle bestuurders der gewesten bijeen voor de inwijding van het beeld dat koning Nebukadnessar had opgericht, en zij stelden zich op voor het beeld dat Nebukadnessar had opgericht.

4 En een heraut riep met luider stem: Aldus wordt u bevolen, gij volken, natien en talen:

5 Zodra gij hoort het geluid van hoorn, fluit, citer, luit, harp, doedelzak en allerlei soort van muziekinstrumenten, zult gij u ter aarde werpen en het gouden beeld aanbidden, dat koning Nebukadnessar heeft opgericht;

6 En ieder die zich niet ter aarde werpt en aanbidt, zal ogenblikkelijk in de brandende vuuroven geworpen worden.

7 Derhalve wierpen alle volken, natien en tongen
zich ter aarde, zodra zij het geluid van hoorn,
fluit, citer, luit, harp en allerlei soort van muziek-
instrumenten hoorden, en aanbaden het gouden
beeld dat koning Nebukadnessar had opgericht.
8 Terzelfder tijd traden Chaldeeuwse mannen met
een beschuldiging dienaangaande tegen de
Judeeers naar voren.
9 Zij namen het woord en zeiden tot koning
Nebukadnessar: O koning, leef in eeuwigheid!
10 Gij, o koning, hebt bevel gegeven, dat iedereen
die het geluid hoort van hoorn, fluit, citer, luit,
harp, doedelzak en allerlei soort van muziekinstru-
menten, zich ter aarde werpen zal en het gouden
beeld aanbidden,
11 En dat ieder die zich niet ter aarde nederwerpt en
aanbidt, in de brandende vuuroven zal geworpen
worden.
12 Er zijn Judeese mannen, aan wie gij het bestuur
van het gewest Babel hebt opgedragen: Sadrak,
Mesak en Abednego; deze mannen hebben zich
aan u, o koning, niet gestoord: uw goden vereren
zij niet, en het gouden beeld dat gij hebt opge-
richt, aanbidden zij niet.
13 Daarop gebood Nebukadnessar in toorn en grim-
migheid Sadrak, Mesak en Abednego te halen.
Toen die mannen voor de koning gebracht waren,

14 Nam Nebukadnessar het woord en zeide tot hen:
Is het met opzet, Sadrak, Mesak en Abednego, dat
gij mijn goden niet vereert en het gouden beeld
dat ik heb opgericht, niet wilt aanbidden?
15 Nu dan, indien gij bereid zijt, zodra gij het geluid
van hoorn, fluit, citer, luit, harp, doedelzak en
allerlei soort van muziekinstrumenten hoort, u ter
aarde te werpen en het beeld te aanbidden, dat ik
gemaakt heb… maar indien gij niet aanbidt, zult
gij ogenblikkelijk in de brandende vuuroven
geworpen worden; en wie is de god, die u uit mijn
hand zou kunnen bevrijden?
16 Toen antwoordden Sadrak, Mesak en Abednego de
koning Nebukadnessar: Wij achten het niet nodig
u hierop enig antwoord te geven.
17 Indien onze God, die wij vereren, in staat is ons te
bevrijden, dan zal Hij ons uit de brandende vuuro-
ven, en uit uw macht, o koning, bevrijden;
18 Maar zelfs indien niet, het zij u bekend, o koning,
dat wij uw goden niet vereren, en het gouden
beeld dat gij hebt opgericht, niet aanbidden.
19 Toen werd Nebukadnessar vervuld met gramschap,
en zijn gelaatsuitdrukking veranderde tegen
Sadrak, Mesak en Abednego; hij antwoordde en
gebood, dat men de oven zevenmaal heter zou
stoken dan gewoonlijk,

20 En aan enige mannen, van de sterksten uit zijn leger, gaf hij bevel Sadrak, Mesak en Abednego te binden en in de brandende vuuroven te werpen.
21 Toen werden die mannen gebonden, met hun mantels, broeken, mutsen en overige klederen aan, en in de brandende vuuroven geworpen.
22 Omdat nu het bevel des konings streng was en de oven bovenmatig was opgestookt, doodde de vlam van het vuur de mannen die Sadrak, Mesak en Abednego naar boven gebracht hadden.
23 En die drie mannen, Sadrak, Mesak en Abednego, vielen gebonden in de brandende vuuroven.
24 Toen schrok koning Nebukadnessar en stond ijlings op; hij nam het woord en zeide tot zijn raadsheren: Hebben wij niet drie mannen gebonden in het vuur geworpen? Zij antwoordden de koning: Zeker, o koning.
25 Hij zeide: Zie, ik zie vier mannen vrij wandelen midden in het vuur, en zij hebben geen letsel, en het uiterlijk van de vierde gelijkt op dat van een zoon der goden!

26 Toen trad Nebukadnessar op de deur van de bran-
dende vuuroven toe; hij nam het woord en zeide:
Sadrak, Mesak en Abednego, gij dienaars van de
allerhoogste God, treedt naar buiten en komt hier!
Toen kwamen Sadrak, Mesak en Abednego uit het
vuur.
27 En de stadhouders, de oversten, de landvoogden
en de raadsheren des konings kwamen bijeen; zij
zagen, dat het vuur geen macht had gehad over
de lichamen van deze mannen, dat hun hoofdhaar
niet was geschroeid, dat hun mantels ongeschon-
den gebleven waren, ja, dat er zelfs geen brand-
lucht aan hen gekomen was.
28 Nebukadnessar hief aan en zeide: Geloofd zij de
God van Sadrak, Mesak en Abednego! Hij heeft
zijn engel gezonden en zijn dienaren bevrijd, die
zich op Hem hebben verlaten, het bevel des
konings hebben overtreden, en hun lichamen prijs-
gegeven, omdat zij geen enkele god willen vereren
of aanbidden dan alleen hun God.
29 Daarom wordt door mij een gebod uitgevaardigd,
dat ieder, tot welk volk, tot welke natie of taal hij
ook behore, die enig oneerbiedig woord spreekt
tegen de God van Sadrak, Mesak en Abednego, in
stukken gehouwen en dat zijn huis tot een puin-
hoop gemaakt zal worden, omdat er geen andere
god is, die zo verlossen kan.
30 Toen bewees de koning Sadrak, Mesak en
Abednego bijzondere gunst, in het gewest Babel.

Daniël 4

1 Koning Nebukadnessar aan alle volken, natien en
talen, die op de gehele aarde wonen: uw vrede zij
groot!
2 Het heeft mij behaagd de tekenen en wonderen
die de allerhoogste God aan mij gedaan heeft te
verkondigen;
3 Hoe groot zijn zijn tekenen en hoe machtig zijn won-
deren! Zijn koningschap is een eeuwig koningschap,
en zijn heerschappij van geslacht tot geslacht!
4 Ik, Nebukadnessar, bevond mij rustig in mijn huis
en in goede welstand in mijn paleis;
5 Daar zag ik een droom, die mij verschrikte; en
droombeelden op mijn legerstede en gezichten die
mij voor ogen kwamen, verontrustten mij!
6 Toen werd door mij bevel gegeven, dat men al de
wijzen van Babel tot mij zou brengen, opdat zij mij
de uitlegging van de droom zouden bekendmaken.
7 Daarop kwamen de geleerden, de bezweerders, de
Chaldeeen en de waarzeggers, en ik vertelde hun
de droom, maar zij konden mij zijn uitlegging niet
bekendmaken.
8 Doch ten laatste kwam tot mij Daniel, naar de
naam van mijn god Beltesassar genoemd, in wie
de geest der heilige goden woont, en ik vertelde
hem de droom:
9 Beltesassar, gij hoofd der geleerden, van wie ik
weet, dat de geest der heilige goden in u woont,
en dat geen enkele verborgenheid u moeite ver-
oorzaakt, vertel mij de gezichten van mijn droom
die ik gezien heb, namelijk de uitlegging daarvan.

10 Wat de gezichten betreft, die mij op mijn legerste-
de voor ogen kwamen, ik zag: er stond een boom
midden op de aarde, van grote hoogte;
11 Die boom was groot en sterk, zijn hoogte reikte
tot aan de hemel, en hij was te zien tot aan het
einde der gehele aarde;
12 Zijn loof was schoon en zijn vrucht zo overvloedig,
dat hij voedsel bood voor allen; onder hem zocht
het gedierte des velds schaduw en in zijn takken
nestelde het gevogelte des hemels, en al wat leeft
werd door hem gevoed.
13 Ik zag in de gezichten die mij op mijn legerstede
voor ogen kwamen, en zie, een wachter, een heili-
ge, daalde uit de hemel neer;
14 Hij riep luide en sprak aldus: Houwt de boom om
en kapt zijn takken, stroopt zijn loof af en vers-
trooit zijn vruchten; het gedierte vliede van onder
hem weg en het gevogelte uit zijn takken;
15 Laat echter zijn wortelstomp in de aarde staan, en
wel omsloten door een band van ijzer en koper, in
het jonge groen van het veld; en door de dauw
des hemels worde hij bevochtigd en hij hebbe met
het gedierte zijn deel aan het gras der aarde;
16 Zijn hart worde veranderd zodat het niet meer een
mensenhart is; een dierenhart worde hem gege-
ven; en zeven tijden zullen over hem voorbijgaan.

17 Dit bevel berust op het besluit der wachters en
deze zaak op het woord der heiligen, opdat de
levenden mogen weten, dat de Allerhoogste macht
heeft over het koningschap der mensen en dat
geeft aan wie Hij wil, ja, zelfs de nederigste onder
de mensen daarin aanstelt.
18 Deze droom heb ik, koning Nebukadnessar,
gezien; gij nu, Beltesassar, zeg mij de uitlegging,
omdat alle wijzen uit mijn koninkrijk mij de uitleg-
ging niet kunnen bekendmaken; doch gij zijt ertoe
in staat, daar de geest der heilige goden in u
woont.
19 Toen stond Daniel, wiens naam Beltesassar is, voor
een ogenblik verbijsterd en zijn gedachten veront-
rustten hem. De koning zeide: Beltesassar, laat de
droom en de uitlegging u niet verontrusten.
Beltesassar antwoordde: Mijn heer, moge de
droom hun gelden, die u haten, en zijn uitlegging
uw tegenstanders.
20 De boom die gij gezien hebt, die groot en sterk
was, welks hoogte tot de hemel reikte en die over
de gehele aarde te zien was,
21 Welks loof schoon en welks vrucht zo overvloedig
was, dat hij voedsel bood voor allen, onder welke
het gedierte des velds huisde en in welks takken
het gevogelte des hemels nestelde;

22 Dat zijt gij, o koning, die groot en sterk zijt
geworden, wiens grootheid zo is toegenomen, dat
zij tot aan de hemel reikt, en wiens heerschappij
zich uitstrekt tot aan het einde der aarde.
23 Dat nu de koning een wachter, een heilige, heeft
zien neerdalen uit de hemel, die zeide: Houwt de
boom om en vernietigt hem, laat evenwel zijn
wortelstomp in de aarde staan, en wel omsloten
door een band van ijzer en koper, in het jonge
groen van het veld, en door de dauw des hemels
worde hij bevochtigd, en zijn deel zij met het
gedierte des velds, totdat zeven tijden over hem
zijn voorbijgegaan.
24 Dit is de uitlegging, o koning, en dit is het besluit
des Allerhoogsten over mijn heer, de koning:
25 Men zal u verstoten uit de gemeenschap der men-
sen en uw verblijf zal wezen bij het gedierte des
velds; men zal u gras te eten geven als de runde-
ren en u door de dauw des hemels laten bevochti-
gen; en zeven tijden zullen over u voorbijgaan,
totdat gij erkent, dat de Allerhoogste macht heeft
over het koningschap der mensen en dat geeft aan
wie Hij wil.
26 Dat men echter zeide de wortelstomp van de
boom te laten staan, betekent: uw koningschap zal
bestendig zijn van het ogenblik af, dat gij erkent,
dat de hemel de heerschappij heeft.

27 Daarom, o koning, laat mijn raad u welgevallig
zijn: doe uw zonden teniet door rechtvaardigheid
en uw ongerechtigheden door erbarming jegens
ellendigen; of er misschien verlenging van uw rust
wezen moge.
28 Dit alles overkwam koning Nebukadnessar.
29 Na verloop van twaalf maanden, toen hij aan het
wandelen was op het koninklijk paleis in Babel,
30 Nam de koning het woord en zeide: Is dit niet het
grote Babel, dat ik gebouwd heb tot een koninklij-
ke woonstede door de sterkte mijner macht en tot
eer mijner majesteit?
31 Nog was dat woord in des konings mond, toen er
een stem nederklonk uit de hemel: U wordt aange-
zegd, o koning Nebukadnessar: het koningschap is
van u geweken,
32 Men verstoot u uit de gemeenschap der mensen
en uw verblijf is bij het gedierte des velds; gras zal
men u te eten geven als aan de runderen; en
zeven tijden zullen over u voorbijgaan, totdat gij
erkent, dat de Allerhoogste macht heeft over het
koningschap der mensen en dat geeft aan wie Hij
wil.
33 Op hetzelfde ogenblik ging dat woord aan
Nebukadnessar in vervulling, en hij werd uit de
gemeenschap der mensen verstoten en at gras als
de runderen en door de dauw des hemels werd
zijn lichaam bevochtigd, totdat zijn haar lang
werd als [de] [veren] der arenden en zijn nagels
als die der vogels.

34 Maar na verloop van de gestelde tijd sloeg ik,
Nebukadnessar, mijn ogen op naar de hemel, en
mijn verstand keerde in mij terug. Toen prees ik de
Allerhoogste en roemde en verheerlijkte ik de eeu-
wig Levende, omdat zijn heerschappij een eeuwige
heerschappij is en zijn koningschap van geslacht
tot geslacht.
35 Ja, alle bewoners der aarde worden als niets
geacht; Hij doet naar zijn wil met het heer des
hemels en de bewoners der aarde: en niemand is
er, die zijn hand kan weerhouden of tot Hem kan
zeggen: wat doet Gij?
36 Terzelfder tijd, dat mijn verstand in mij terugkeer-
de, keerden ook, tot roem van mijn koningschap,
mijn majesteit en mijn luister tot mij terug; mijn
raadsheren en machthebbers zochten mij weer op,
ik werd in mijn koningschap hersteld, ja, grotere
heerlijkheid dan vroeger werd mij geschonken.
37 Nu roem, verhef en verheerlijk ik, Nebukadnessar,
de Koning des hemels, wiens werken alle waarheid
en wiens paden recht zijn, en die hen die in hoog-
moed wandelen, vermag te vernederen.

Daniël 5

1 Koning Belsassar richtte een grote maaltijd aan
voor zijn machthebbers, duizend in getal; en in
tegenwoordigheid van die duizend was hij aan het
wijndrinken.
2 Belsassar beval bij het genot van de wijn, dat men
het gouden en zilveren gerei zou brengen, dat zijn
vader Nebukadnessar uit de tempel te Jeruzalem
had weggevoerd, opdat de koning en zijn macht-
hebbers, zijn gemalinnen en zijn bijvrouwen daar-
uit zouden drinken.
3 Daarop bracht men het gouden gerei dat uit de
tempel, het huis Gods te Jeruzalem, was wegge-
voerd, en de koning en zijn machthebbers, zijn
gemalinnen en zijn bijvrouwen, dronken daaruit;
4 Zij dronken wijn en roemden de goden van goud
en zilver, koper, ijzer, hout en steen.
5 Terzelfder tijd verschenen vingers van een mensen-
hand, die tegenover de luchter op de kalk van de
wand van het koninklijk paleis schreven, en de
koning zag de rug van de hand, die aan het schrij-
ven was.
6 Toen verschoot de koning van kleur, en zijn
gedachten verontrustten hem, zijn heupgewrich-
ten werden los en zijn knieen stieten tegen elkaar.

7 En de koning riep met luider stem, dat men de bezweerders, Chaldeeen en waarzeggers zou doen komen. De koning nam het woord en zeide tot de wijzen van Babel: Ieder die dit schrift kan lezen en mij de uitlegging daarvan kan te kennen geven, zal met purper bekleed worden, een gouden keten zal om zijn hals gehangen worden, en hij zal als de derde in het koninkrijk heersen.

8 Toen waren al de wijzen des konings, die gekomen waren, niet in staat het schrift te lezen en de uitlegging daarvan de koning bekend te maken.

9 Daarop werd koning Belsassar ten zeerste ontsteld en hij verschoot van kleur; ook zijn machthebbers waren ontzet.

10 Naar aanleiding van de woorden van de koning en zijn machthebbers trad de koningin de feestzaal binnen. De koningin nam het woord en zeide: O, koning leef in eeuwigheid! Laten uw gedachten u niet verontrusten, en uw kleur verschiete niet:

11 Er is een man in uw koninkrijk, in wie de geest der heilige goden woont, en in wie in de dagen van uw vader verlichting, verstand en wijsheid, als de wijsheid der goden, gevonden werd; hem heeft koning Nebukadnessar, uw vader tot hoofd der geleerden, bezweerders, Chaldeeen en waarzeggers aangesteld. Uw vader, o koning.

12 Omdat dan een uitnemende geest en kennis en
verstand, uitlegging van dromen, onthulling van
verborgenheden en ontwarring van knopen in hem
gevonden wordt, in Daniel, aan wie de koning de
naam Beltesassar gegeven heeft, laat dan nu
Daniel geroepen worden en hij zal de uitlegging te
kennen geven.
13 Toen werd Daniel tot de koning gebracht. De koning
nam het woord en zeide tot Daniel: Zijt gij die
Daniel, die tot de ballingen van Juda behoort, welke
de koning, mijn vader, uit Juda heeft weggevoerd?
14 Nu, ik heb van u gehoord, dat de geest der goden
in u woont, en dat verlichting, verstand en wijs-
heid in bijzondere mate in u gevonden worden.
15 En nu zijn tot mij gebracht de wijzen, de bezweer-
ders, opdat zij dit schrift zouden lezen en mij de
uitlegging daarvan zouden bekendmaken, maar zij
zijn niet in staat de uitlegging van de woorden te
kennen te geven;
16 Maar ik heb van u gehoord, dat gij uitleggingen
kunt geven en knopen ontwarren; nu dan, indien
gij het schrift kunt lezen en mij de uitlegging
daarvan kunt bekendmaken, dan zult gij met pur-
per bekleed worden en een gouden keten zal om
uw hals gehangen worden, en gij zult als de derde
in het koninkrijk heersen.
17 Daarop antwoordde Daniel de koning: Behoud uw
geschenken, en schenk uw gaven aan een ander;
nochtans zal ik het schrift voor de koning lezen en
hem de uitlegging bekendmaken.

18 O koning, God, de Allerhoogste, heeft uw vader
Nebukadnessar koninklijke macht, grootheid, eer
en majesteit geschonken,
19 En ten gevolge van de grootheid die Hij hem
geschonken had, leefden alle volken, natien en talen
voor hem in vrees en beven; wie hij wilde, doodde
hij, en wie hij wilde, liet hij leven; wie hij wilde, ver-
hoogde hij, en wie hij wilde, vernederde hij.
20 Maar toen zijn hart zich verhief en zijn geest zich
verhardde, zodat hij overmoedig werd, is hij van
zijn koninklijke troon gestoten, en heeft men de
eer van hem weggenomen;
21 Ja, uit de gemeenschap der mensen werd hij ver-
stoten en zijn hart werd aan dat van de dieren
gelijk, en bij de wilde ezels was zijn verblijfplaats;
men gaf hem gras te eten als aan de runderen en
door de dauw des hemels werd zijn lichaam
bevochtigd, totdat hij erkende, dat God, de
Allerhoogste, macht heeft over het koningschap
der mensen en daarin aanstelt wie Hij wil.
22 Gij echter, zijn zoon Belsassar, hebt uw hart niet
verootmoedigd, hoewel gij dit alles wist,
23 Maar gij hebt u tegen de Heer des hemels verheven:
men heeft het gerei uit zijn tempel voor u gebracht,
en gij en uw machthebbers, uw gemalinnen en uw
bijvrouwen hebben daaruit wijn gedronken; gij hebt
de goden geroemd van zilver en goud, koper, ijzer,
hout en steen, die niet zien of horen of kennis heb-
ben, maar de God, in wiens hand uw adem is en die
al uw paden beschikt, Hem hebt gij niet verheerlijkt.

24 Toen is door Hem de rug van een hand gezonden
en dat schrift geschreven.
25 Dit is het schrift, dat geschreven is: Mene, mene,
tekel ufarsin.
26 Dit is de uitlegging van de woorden: Mene: God
heeft uw koningschap geteld en er een einde aan
gemaakt;
27 Tekel: gij zijt in de weegschaal gewogen en te
licht bevonden;
28 Peres: uw koninkrijk is gebroken en aan de Meden
en Perzen gegeven.
29 Toen bekleedde men Daniel, op bevel van
Belsassar, met purper en hing hem een gouden
keten om de hals, en men riep over hem uit, dat
hij de derde heerser in het koninkrijk zou zijn.
30 In dezelfde nacht werd Belsassar, de koning der
Chaldeeen, gedood.

Daniël 6

1 Darius, de Meder, ontving het koningschap, toen
hij tweeenzestig jaar oud was.
2 Het behaagde Darius over het koninkrijk honderd
en twintig stadhouders aan te stellen, die over het
gehele koninkrijk verdeeld zouden zijn;
3 En over hen drie rijksbestuurders, van welke Daniel er
een was; aan hen moesten die stadhouders reken-
schap geven, opdat de koning geen schade zou lijden.
4 Toen overtrof deze Daniel de rijksbestuurders en
de stadhouders, doordat een uitnemende geest in
hem was; en de koning was van zins hem over het
gehele koninkrijk te stellen.
5 Daarop trachtten de rijksbestuurders en de stadhou-
ders een grond voor een aanklacht tegen Daniel te
vinden inzake het rijksbewind, maar zij konden
geen enkele grond voor een aanklacht of iets ver-
keerds vinden, omdat hij getrouw was en er geen
verzuim of iets verkeerds bij hem gevonden werd.
6 Toen zeiden die mannen: Wij zullen tegen deze Daniel
geen enkele grond voor een aanklacht vinden, tenzij
wij iets tegen hem vinden in de dienst van zijn God.
7 Daarop drongen die rijksbestuurders en stadhou-
ders onstuimig bij de koning aan en zeiden tot
hem: O koning Darius, leef in eeuwigheid!
8 Alle rijksbestuurders van het koninkrijk, oversten,
stadhouders, raadsheren en landvoogden hebben
zich beraden, dat een koninklijk besluit behoort te
worden uitgevaardigd en een verbod vastgesteld,
dat ieder die binnen dertig dagen een verzoek
richt tot enige god of mens behalve tot u, o
koning, in de leeuwenkuil zal worden geworpen.

9 Vaardig dan nu, o koning, dat verbod uit en schrijf
een bevelschrift, dat onveranderlijk is, naar de wet
der Meden en Perzen, die niet kan worden herroe-
pen.
10 Dus schreef koning Darius dat bevelschrift met dat
verbod.
11 Zodra Daniel vernomen had, dat het bevelschrift
geschreven was, ging hij naar zijn huis; nu had hij
in zijn bovenvertrek open vensters aan de kant van
Jeruzalem; en driemaal daags boog hij zich neder
op zijn knieen en bad en loofde zijn God, juist
zoals hij dat tevoren placht te doen.
12 Toen snelden die mannen toe en vonden Daniel
biddende en smekende tot zijn God.
13 Daarop naderden zij tot de koning en spraken tot
hem over het koninklijk verbod: Hebt gij niet een
verbod uitgevaardigd, dat ieder mens, die binnen
dertig dagen een verzoek richt tot enige god of
mens behalve tot u, o koning, in de leeuwenkuil
zal worden geworpen? De koning antwoordde: De
zaak staat vast naar de wet der Meden en Perzen,
die niet kan worden herroepen.
14 Toen zeiden zij tot de koning: Daniel, een van de
ballingen uit Juda, heeft geen acht geslagen op u,
o koning, noch op het verbod dat gij hebt uitge-
vaardigd, maar driemaal daags verricht hij zijn
gebed.

15 Zodra de koning de zaak gehoord had, mishaagde
zij hem ten zeerste, en hij zon op middelen om
Daniel te bevrijden, ja, tot zonsondergang gaf hij
zich moeite om hem te redden.
16 Toen drongen die mannen onstuimig bij de koning
aan en zeiden tot hem: Weet o koning, dat het
een wet van Meden en Perzen is, dat geen enkel
verbod of besluit, dat de koning heeft uitgevaar-
digd, veranderd kan worden.
17 Daarop gaf de koning bevel en men haalde Daniel
en wierp hem in de leeuwenkuil. De koning nam
het woord en zeide tot Daniel: Uw God, die gij zo
volhardend dient, die bevrijde u!
18 En er werd een steen gebracht en op de opening
van de kuil gelegd, en de koning verzegelde die
met zijn zegelring en met de zegelring van zijn
machthebbers, opdat er niets zou worden veran-
derd met betrekking tot Daniel.
19 Toen ging de koning naar zijn paleis en bracht de
nacht vastend door; en hij liet niets tot afleiding
voor zich brengen, en zijn slaap vlood van hem.
20 Bij het ochtendkrieken, toen het licht werd, stond de
koning op en ging inderhaast naar de leeuwenkuil,
21 En toen hij nabij de kuil kwam, riep hij Daniel toe
met droeve stem; de koning nam het woord en
zeide tot Daniel: Daniel, gij dienaar van de leven-
de God, heeft uw God, die gij zo volhardend
dient, u van de leeuwen kunnen bevrijden?
22 Toen sprak Daniel tot de koning: O, koning, leef in
eeuwigheid!

23 Mijn God heeft zijn engel gezonden en de muil
der leeuwen toegesloten, en zij hebben mij geen
kwaad gedaan, omdat ik voor Hem onschuldig ben
bevonden; maar ook tegen u, o koning, heb ik
geen misdaad begaan.
24 Toen werd de koning ten zeerste verheugd en hij
gaf bevel, dat men Daniel uit de kuil zou optrek-
ken; Daniel werd uit de kuil opgetrokken, en
generlei letsel werd aan hem gevonden, omdat hij
op zijn God had vertrouwd.
25 En de koning gaf bevel, en men haalde die mannen
die de aanklacht tegen Daniel ingebracht hadden en
wierp hen in de leeuwenkuil, hen, hun kinderen en
hun vrouwen, en zij hadden de bodem van de kuil
nog niet bereikt, of de leeuwen maakten zich van hen
meester; zelfs al hun beenderen vermorzelden zij.
26 Daarna schreef koning Darius aan alle volken,
natien en talen, die de ganse aarde bewonen: Uw
vrede zij groot!
27 Door mij wordt bevel gegeven, dat men in het gehele
machtsgebied van mijn koninkrijk voor de God van
Daniel zal vrezen en beven; want Hij is de levende
God, die blijft in eeuwigheid; zijn koningschap is
onverderfelijk en zijn heerschappij duurt tot het einde;
28 Hij bevrijdt en redt, en doet tekenen en wonderen
in hemel en op aarde, Hij die Daniel uit de macht
der leeuwen heeft bevrijd.
29 En deze Daniel stond in hoog aanzien onder het
koningschap van Darius en onder het koningschap
van Kores, de Pers.

Daniël 7

1 In het eerste jaar van Belsassar, de koning van Babel, zag Daniel een droom en gezichten die hem op zijn legerstede voor ogen kwamen. Toen schreef hij de droom op.

2 Begin van het bericht. Daniel hief aan en zeide: Ik had in de nacht een gezicht en zie, de vier winden des hemels brachten de grote zee in beroering,

3 En vier grote dieren stegen uit de zee op, het ene verschillend van het andere.

4 Het eerste geleek op een leeuw, en het had adelaarsvleugels. Terwijl ik bleef toezien, werden het de vleugels uitgerukt, en werd het van de grond opgeheven en op twee voeten overeind gezet als een mens, en werd het een mensenhart gegeven.

5 En zie, een ander dier, het tweede, geleek op een beer; het richtte zich op de ene zijde op, en drie ribben waren in zijn muil tussen zijn tanden; en men sprak tegen hem aldus: sta op, eet veel vlees.

6 Daarna zag ik, en zie, een ander dier, gelijk een panter; het had vier vogelvleugels op zijn rug en vier koppen. En aan hem werd heerschappij gegeven.

7 Daarna zag ik in de nachtgezichten en zie, een vierde dier, vreselijk, schrikwekkend en geweldig sterk; het had grote, ijzeren tanden: het at en vermaalde, en wat overbleef, vertrad het met zijn poten; en dit dier verschilde van alle vorige, en het had tien horens.

8 Terwijl ik op die horens lette, zie, daartussen verhief zich een andere kleine horen, en drie van de vorige horens werden daarvoor uitgerukt; en zie, in die horen waren ogen als mensenogen en een mond vol grootspraak.

9 Terwijl ik bleef toekijken, werden tronen opgesteld, en een Oude van dagen zette Zich neder; zijn kleed was wit als sneeuw en zijn hoofdhaar blank als wol; zijn troon bestond uit vuurvlammen, de raderen daarvan uit laaiend vuur;

10 En een stroom van vuur welde op en vloeide voor hem uit; duizendmaal duizenden dienden hem en tienduizend maal tienduizenden stonden voor hem. De vierschaar zette zich neder en de boeken werden geopend.

11 Toen keek ik toe vanwege het geluid der grote woorden welke de horen sprak; terwijl ik bleef toekijken, werd het dier gedood, zijn lichaam werd vernietigd en prijsgegeven aan de brand van het vuur.

12 Ook aan de overige dieren werd de heerschappij ontnomen, en hun werd een levensduur gegeven tot tijd en wijle.

13 Ik bleef toekijken in de nachtgezichten en zie, met de wolken des hemels kwam iemand gelijk een mensenzoon; hij begaf zich tot de Oude van dagen, en men leidde hem voor deze;

14 En hem werd heerschappij gegeven en eer en koninklijke macht, en alle volken, natien en talen dienden hem. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan, en zijn koningschap is een, dat onverderfelijk is.

15 De geest van mij, Daniel, was ontroerd in mijn
binnenste, en de gezichten die mij voor ogen
waren gekomen, ontstelden mij.
16 Ik naderde een van hen die daar stonden, en vroeg
hem de ware zin van dit alles, en hij sprak tot mij
en gaf mij de uitlegging daarvan te kennen:
17 Die grote dieren, die vier, zijn vier koningen die
uit de aarde zullen opkomen;
18 Daarna zullen de heiligen des Allerhoogsten het
koningschap ontvangen, en zij zullen het koning-
schap bezitten tot in eeuwigheid, ja, tot in eeu-
wigheid der eeuwigheden.
19 Toen wilde ik de ware zin weten van het vierde
dier, dat van die alle verschilde, dat buitengewoon
vreselijk was met zijn ijzeren tanden en zijn kope-
ren klauwen, dat at en vermaalde en wat overbleef
met zijn poten vertrad,
20 En van de tien horens, welke op zijn kop waren,
en van die andere, die zich verhief en waarvoor er
drie uitvielen, terwijl deze horen met ogen en een
mond vol grootspraak, er groter uitzag dan de
andere.
21 Ik zag, dat die horen strijd voerde tegen de heili-
gen en hen overmocht,
22 Totdat de Oude van dagen kwam en recht ver-
schaft werd aan de heiligen des Allerhoogsten en
de tijd naderde, dat de heiligen het koningschap
in bezit kregen.

23 Hij sprak aldus: Dat vierde dier is het vierde
koninkrijk, dat op aarde zal zijn, dat verschillen zal
van alle [andere] koninkrijken, en dat de gehele
aarde zal verslinden en haar zal vertreden en vermorzelen.
24 En de tien horens; uit dat koninkrijk zullen tien
koningen opstaan, en na hen zal een ander
opstaan; die zal van de vorige verschillen en drie
koningen ten val brengen.
25 Hij zal woorden spreken tegen de Allerhoogste, en
de heiligen des Allerhoogsten te gronde richten;
hij zal er op uit zijn tijden en wet te veranderen,
en zij zullen in zijn macht gegeven worden voor
een tijd en tijden en een halve tijd;
26 Dan zal de vierschaar zich nederzetten, en men zal
hem de heerschappij ontnemen en hem verdelgen
en vernietigen tot het einde.
27 En het koningschap, de macht en de grootheid der
koninkrijken onder de ganse hemel zal gegeven
worden aan het volk van de heiligen des
Allerhoogsten: zijn koningschap is een eeuwig
koningschap, en alle machten zullen het dienen en
gehoorzamen.
28 Hier eindigt het bericht. Wat mij, Daniel, betreft,
mijn gedachten ontstelden mij zeer, zodat mijn
gelaatskleur verschoot; en ik bewaarde deze woorden in mijn hart.

Daniël 8

1 Daniel, een gezicht, na het gezicht, dat mij eerder verschenen was.
2 Ik zag in het gezicht (ik bevond mij, toen ik dat zag, in de burcht Susan, die in het gewest Elam ligt) ik zag in het gezicht, dat ik mij bevond bij de stroom de Ulai.
3 Toen ik mijn ogen opsloeg, zag ik, en zie, een ram stond voor de stroom; hij had twee horens, en die horens waren hoog, de ene echter was hoger dan de andere, en de hoogste rees het laatst op.
4 Ik zag de ram stoten naar het westen, naar het noorden en naar het zuiden, en geen enkel dier kon tegen hem standhouden; er was niemand die redden kon uit zijn macht, en hij deed naar zijn welgevallen en maakte zich groot.
5 Maar terwijl ik nauwkeurig acht gaf, zie, daar kwam een geitebok van uit het westen over de gehele aarde zonder de aarde aan te raken; en de bok had een opvallende horen tussen zijn ogen.
6 En hij kwam tot de ram met de twee horens, die ik voor de stroom had zien staan, en rende op hem toe in zijn grimmige kracht;

7 Ik zag, dat hij tot vlak bij de ram kwam; verbitterd
stiet hij de ram, brak zijn beide horens, en er was
geen kracht in de ram om tegen hem stand te
houden; hij wierp hem ter aarde en vertrad hem,
en er was niemand die de ram uit zijn macht
redde.
8 De geitebok nu maakte zich bovenmate groot,
maar toen hij machtig werd, brak de grote horen
af, en vier opvallende horens rezen in diens plaats
op, naar de vier windstreken des hemels.
9 En uit een daarvan kwam weer een horen voort,
die klein begon, maar die zeer groot werd tegen
het zuiden, tegen het oosten en tegen het Sieraad,
10 Ja, zijn grootheid reikte tot aan het heer des
hemels, en hij deed er van het heer, namelijk van
de sterren, ter aarde vallen, en vertrapte ze.
11 Zelfs tegen de vorst van het heer maakte hij zich
groot, en Hem werd het dagelijks offer ontnomen
en zijn heilige woning werd neergeworpen.
12 En een eredienst werd in overtreding ingesteld
tegenover het dagelijks offer; en hij wierp de
waarheid ter aarde, en wat hij ook deed, gelukte
hem.
13 Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere
heilige zeide tot degene die gesproken had:
Hoelang zal dit gezicht gelden; het dagelijks offer
en de ontzettende overtreding, het prijsgeven van
het heiligdom en het vertrappen van het heer?

14 En hij zeide tot mij: Tweeduizend driehonderd
avonden en morgens; dan zal het heiligdom in
rechten hersteld worden.
15 Toen ik, Daniel, het gezicht zag en het trachtte te
verstaan, zie, daar stond iemand voor mij, die er
uitzag als een man,
16 En ik hoorde een menselijke stem over de Ulai,
welke zeide: Gabriel, doe deze het gezicht ver-
staan.
17 En hij kwam tot waar ik stond, en toen hij kwam,
schrikte ik en wierp mij op mijn aangezicht, maar
hij zeide tot mij: Versta, mensenkind, dat het
gezicht doelt op de tijd van het einde.
18 Toen hij nu met mij sprak, viel ik bezwijmd op
mijn aangezicht ter aarde; hij echter raakte mij aan
en deed mij overeind staan,
19 En zeide: Zie, ik maak u bekend wat geschieden
zal in het laatst van de gramschap; want het doelt
op het tijdstip van het einde.
20 De ram die gij gezien hebt, met de twee horens,
doelt op de koningen der Meden en Perzen,
21 En de harige geitebok op de koning van
Griekenland, en de grote horen die tussen zijn
ogen stond, dat is de eerste koning.
22 En dat die afbrak en er vier in zijn plaats kwamen
te staan: vier koninkrijken zullen uit het volk ont-
staan, doch zonder zijn kracht.

23 En in het laatst van hun koningschap, als de boos-
doeners de maat hebben volgemaakt, zal er een
koning opstaan, hard van aangezicht en bedreven
in listen.
24 En zijn kracht zal sterk zijn (maar niet door eigen
kracht) en op ontstellende wijze zal hij verderf
brengen, en wat hij onderneemt zal hem gelukken;
machtigen zal hij verderven, ook het volk der heili-
gen.
25 En door zijn sluwheid zal hij het bedrog dat hij
aanwendt, doen gelukken; hij zal zich in zijn hart
verheffen, en onverhoeds velen verderven. Ook
tegen de Vorst der vorsten zal hij optreden, doch
zonder mensenhanden zal hij vernietigd worden.
26 En het gezicht van de avonden en de morgens,
waarvan gesproken werd, dat is waarheid. Gij nu,
houd het gezicht verborgen, want het ziet op een
verre toekomst.
27 En ik, Daniel, was uitgeput en was enige dagen
ziek; daarna stond ik op en verrichtte de dienst bij
de koning. En ik was verbijsterd over het gezicht,
maar niemand merkte het.

Daniël 9

1 In het eerste jaar van Darius, de zoon van
Ahasveros, uit het geslacht der Meden, die koning
geworden was over het koninkrijk der Chaldeeen;
2 In het eerste jaar van zijn koningschap lette ik,
Daniel, in de boeken op het getal van de jaren,
waarover het woord des Heren tot de profeet
Jeremia gekomen was, dat Hij over de puinhopen
van Jeruzalem zeventig jaar zou doen verlopen.
3 En ik richtte mijn aangezicht tot de Here God om
te bidden en te smeken, in vasten en in zak en as.
4 En ik bad tot de Here, mijn God, en deed schuld-
belijdenis en zeide: Ach Here, Gij grote en geduch-
te God, die vasthoudt aan het verbond en de goe-
dertierenheid jegens hen die U liefhebben en uw
geboden bewaren;
5 Wij hebben gezondigd en misdreven, wij hebben
goddeloos gehandeld en zijn wederspannig
geweest; wij zijn afgeweken van uw geboden en
van uw verordeningen,
6 En wij hebben niet geluisterd naar uw knechten,
de profeten, die in uw naam gesproken hebben tot
onze koningen, onze vorsten en onze vaderen, en
tot het ganse volk des lands.
7 Bij U, Here, is de gerechtigheid, maar bij ons een
beschaamd gelaat, gelijk heden ten dage, bij de
mannen van Juda, de inwoners van Jeruzalem en
bij geheel Israel, bij hen die dichtbij en die veraf
wonen in al de landen waarheen Gij hen hebt ver-
stoten om de ontrouw die zij jegens U hebben
gepleegd.

8 Here, bij ons is een beschaamd gelaat, bij onze
koningen, onze vorsten en onze vaderen, want wij
hebben tegen U gezondigd.
9 Bij de Here, onze God, is barmhartigheid en verge-
ving, hoewel wij tegen Hem wederspannig zijn
geweest,
10 Niet geluisterd hebben naar de stem van de Here,
onze God, en niet gewandeld hebben naar de wet-
ten die Hij ons gegeven heeft door de dienst van
zijn knechten, de profeten.
11 Ja, geheel Israel heeft uw wet overtreden en is
afgeweken door niet te luisteren naar uw stem.
Daarom is over ons uitgestort de met een eed
bekrachtigde vloek, welke geschreven staat in de
wet van Mozes, de knecht Gods, want wij hebben
tegen Hem gezondigd.
12 En Hij heeft de woorden bevestigd, die Hij gespro-
ken had over ons en over onze regeerders, die ons
bestuurden, door zulk een groot onheil over ons te
brengen, als er nergens geweest is onder de ganse
hemel, behalve in Jeruzalem.
13 Zoals geschreven staat in de wet van Mozes, is al
dit onheil over ons gekomen, en wij hebben de
Here, onze God, niet vermurwd door ons te beke-
ren van onze ongerechtigheden en acht te slaan
op uw waarheid.
14 Daarom was de Here wakker om het onheil over
ons te brengen; want de Here, onze God, is recht-
vaardig in al de werken die Hij doet, maar wij heb-
ben niet geluisterd naar zijn stem.

15 Nu dan, Here, onze God, die uw volk uit het land
Egypte hebt geleid met een sterke hand en U een
naam hebt gemaakt, gelijk heden ten dage; wij
hebben gezondigd, wij hebben goddeloos gehan-
deld.
16 Here, mogen naar al uw gerechtigheid uw toorn
en uw grimmigheid zich toch afwenden van uw
stad Jeruzalem, uw heilige berg; want om onze
zonden en om de ongerechtigheden onzer vaderen
zijn Jeruzalem en uw volk tot een smaad geworden
voor allen om ons heen.
17 Nu dan, hoor, o onze God, naar het gebed van uw
knecht en naar zijn smeking en doe uw aangezicht
lichten over uw verwoest heiligdom, om des Heren
wil.
18 Neig, mijn God, uw oor en hoor; open uw ogen
en zie onze verwoestingen en de stad waarover uw
naam is uitgeroepen; want niet op grond van onze
gerechtigheden storten wij onze smeekbeden voor
U uit, maar op grond van uw grote barmhartighe-
den.
19 O Here, hoor! o Here, vergeef! O Here, merk op!
Treed handelend op; toef niet om uwszelfswil,
mijn God, want uw naam is uitgeroepen over uw
stad en over uw volk.
20 Terwijl ik nog sprak en bad en mijn zonde en de
zonde van mijn volk Israel beleed, en mijn smeking
over de heilige berg mijns Gods uitstortte voor de
Here, mijn God,*f*

21 Terwijl ik nog sprak in het gebed, kwam de man
Gabriel, die ik tevoren gezien had in het gezicht,
in ijlende vlucht tot vlak bij mij op de tijd van het
avondoffer.
22 Daniel, nu ben ik uitgegaan om u een klaar inzicht
te geven.
23 Bij het begin van uw smeekbede is er een woord
uitgegaan, en ik ben gekomen om het u mede te
delen, want gij zijt zeer bemind. Let dus op het
woord en sla acht op het gezicht.
24 Zeventig weken zijn bepaald over uw volk en uw
heilige stad, om de overtreding te voleindigen, de
zonde af te sluiten, de ongerechtigheid te verzoe-
nen, en om eeuwige gerechtigheid te brengen,
gezicht en profeet te bezegelen en iets allerheiligst
te zalven.
25 Weet dan en versta: vanaf het ogenblik, dat het
woord uitging om Jeruzalem te herstellen en te
herbouwen tot op een gezalfde, een vorst, zijn
zeven weken; en tweeenzestig weken lang zal het
hersteld en herbouwd blijven, met plein en gracht,
maar in de druk der tijden.
26 En na de tweeenzestig weken zal een gezalfde
worden uitgeroeid, terwijl er niets tegen hem is;
en het volk van een vorst die komen zal, zal de
stad en het heiligdom te gronde richten, maar zijn
einde zal zijn in de overstroming; en tot het einde
toe zal er strijd zijn: verwoestingen, waartoe vast
besloten is.

27 En hij zal het verbond voor velen zwaar maken, een week lang; in de helft van de week zal hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden; en op een vleugel van gruwelen zal een verwoester komen, en wel tot aan de voleinding toe, en waartoe vast besloten is, dat zal zich uitstorten over wat woest is.

Daniël 10

1 In het derde jaar van Kores, de koning der Perzen,
werd aan Daniel, die Beltesassar genoemd werd,
een woord geopenbaard; dat woord was waarheid
en sprak van grote nood. En hij gaf acht op dat
woord en had aandacht voor het gezicht.
2 In die dagen bracht ik, Daniel, drie volle weken
door met rouw bedrijven;
3 Smakelijke spijze at ik niet, vlees noch wijn kwa-
men in mijn mond en ik zalfde mij in het geheel
niet, tot er drie volle weken verlopen waren.
4 Op de vierentwintigste dag nu van de eerste
maand, terwijl ik mij aan de oever van de grote
rivier, dat is de Tigris, bevond,
5 Sloeg ik mijn ogen op en zie, daar zag ik een man
in linnen klederen gekleed en de lendenen omgord
met goud van Ufaz;
6 Zijn lichaam was als turkoois, zijn gelaat schitterde
gelijk de bliksem, zijn ogen waren als vurige fak-
kels, zijn armen en voeten glanzend van gepolijst
koper, en het geluid van zijn woorden als het ged-
ruis van een menigte.
7 Alleen ik, Daniel, zag dat gezicht, maar de mannen
die bij mij waren, zagen het niet; doch een grote
schrik overviel hen, zodat zij vluchtten en zich ver-
borgen;
8 Zo bleef ik alleen over. Toen ik dat grote gezicht
zag, bleef er in mij geen kracht meer; alle kleur
week van mijn gelaat, en ik had geen kracht meer
over.

9 Toen hoorde ik het geluid zijner woorden, en toen
ik het geluid zijner woorden hoorde, viel ik
bezwijmd op mijn aangezicht, met mijn aangezicht
ter aarde.
10 En zie, een hand raakte mij aan en deed mij op
knieen en handen sidderend oprijzen.
11 En hij zeide tot mij: Daniel, gij zeer beminde man,
let op de woorden die ik tot u spreek, en ga recht-
op staan, want nu ben ik tot u gezonden. Toen hij
dit tot mij sprak, stond ik bevende op.
12 En hij zeide tot mij: Vrees niet, Daniel, want van
de eerste dag af, dat gij uw hart erop gezet hadt
om inzicht te verkrijgen en om u voor uw God te
verootmoedigen, zijn uw woorden gehoord, en ik
ben gekomen op uw woorden.
13 Maar de vorst van het koninkrijk der Perzen stond
eenentwintig dagen tegenover mij; doch zie,
Michael, een der voornaamste vorsten, kwam mij
te hulp, zodat ik daar, bij de koningen der Perzen,
de overhand behield;
14 En ik ben gekomen om u te verstaan te geven wat
uw volk in het laatst der dagen overkomen zal;
want wederom is het een gezicht aangaande de
toekomst.
15 Toen hij op deze wijze met mij sprak, boog ik mijn
gelaat ter aarde en was verstomd.

16 Maar zie, iets als een menselijke gedaante raakte
mijn lippen aan; toen opende ik mijn mond en
begon te spreken, en ik zeide tot hem die voor mij
stond: Mijn heer, vanwege het gezicht hebben mij
weeen overvallen, en ik heb geen kracht meer
over.
17 Hoe kan ik, de knecht mijns heren, spreken met u,
mijnheer? Ik heb immers geen kracht meer en alle
adem is mij benomen.
18 Toen raakte hij, die er uitzag als een mens, mij
wederom aan en gaf mij kracht
19 En hij zeide: Vrees niet, gij zeer beminde man,
vrede zij u, wees sterk, ja, wees sterk! En terwijl hij
met mij sprak, werd ik gesterkt en ik zeide: Mijn
heer spreke, want gij hebt mij kracht gegeven.
20 Toen zeide hij: Weet gij, waarom ik tot u gekomen
ben? Terstond moet ik terugkeren om met de vorst
der Perzen te strijden, en zodra ik uitgegaan ben,
zie, dan zal de vorst van Griekenland komen;
21 (Nochtans zal ik u mededelen wat geschreven
staat in het boek der waarheid.) En niet een staat
mij vastberaden tegen hen terzijde, behalve uw
vorst Michael.

Daniël 11

1 Ik echter, ik stond in het eerste jaar van Darius de
Meder hem tot een helper en toevlucht.
2 Nu dan, ik zal u de waarheid bekendmaken. Zie,
nog drie koningen zullen in Perzie opstaan, en de
vierde zal grotere rijkdom bezitten dan alle ande-
ren, en als hij sterk geworden is door zijn rijkdom,
zal hij alles in beweging brengen tegen het
koninkrijk van Griekenland.
3 En er zal een heldhaftige koning opstaan, die met
grote heerschappij zal regeren en doen zal wat
hem goeddunkt.
4 Maar nauwelijks is hij opgestaan, of zijn koninkrijk
zal verbroken worden en verdeeld naar de vier
windstreken des hemels; doch niet aan zijn nako-
melingen, en zonder de macht waarmee hij heer-
ste; want zijn koninkrijk zal uiteengerukt worden
en aan anderen dan dezen komen.
5 Dan zal de koning van het Zuiden sterk worden,
maar een van zijn oversten zal hem in sterkte over-
treffen en heersen; zijn heerschappij zal een grote
heerschappij zijn.
6 En na verloop van jaren zullen zij zich verbinden:
de dochter van de koning van het Zuiden zal
komen tot de koning van het Noorden om een
vergelijk te treffen, maar zij zal de sterkte van haar
macht niet behouden, evenmin zal zijn macht
standhouden; zij zal worden prijsgegeven, zo ook
degenen die haar brachten, hij die haar verwekte,
en hij die haar verwierf.

7 En in die tijden zal een spruit uit haar wortels in
zijn plaats oprijzen, en deze zal oprukken tegen
het leger, de burcht van de koning van het
Noorden binnentrekken, en zegevierend daartegen
optreden.
8 Ja, zelfs hun goden met hun gegoten beelden, met
hun kostbare voorwerpen, zilver en goud, zal hij als
buit naar Egypte voeren; hij zal enige jaren zich van
strijd tegen de koning van het Noorden onthouden,
9 Daarna zal deze het koninkrijk van de koning van
het Zuiden binnenvallen, doch naar zijn eigen land
moeten terugkeren.
10 Dan zullen zijn zonen zich ten strijde rusten en
een menigte grote legers verzamelen; een van hen
zal tegen hem oprukken, als een overstroming
steeds verder om zich heen grijpen, en bij een her-
nieuwde stormloop komen tot aan zijn vesting.
11 Dan zal de koning van het Zuiden verbitterd wor-
den en uittrekken en strijden met de koning van
het Noorden, en deze zal een grote menigte op de
been brengen, maar die menigte zal in zijn macht
worden overgegeven.
12 En wanneer die menigte is weggevaagd, zal zijn
hart zich verheffen; wel zal hij tienduizenden neer-
vellen, maar toch niet sterk zijn.
13 En opnieuw zal de koning van het Noorden een
menigte op de been brengen, groter dan de eer-
ste, en na een tijdsverloop van jaren zal hij tegen
hem oprukken met een groot leger en een gewel-
dige tros.

14 In die tijden nu zullen velen opstaan tegen de koning
van het Zuiden; ook zullen gewelddadige mensen uit
uw volk zich verheffen om een gezicht tot werkelijk-
heid te maken, maar zij zullen struikelen.
15 En de koning van het Noorden zal komen, een wal
opwerpen en een versterkte stad innemen; de
strijdkrachten van het Zuiden zullen geen stand
kunnen houden, noch ook de keurtroepen, ja, er
zal geen kracht zijn om stand te houden.
16 En hij die tegen hem optrekt, zal doen wat hem
goeddunkt, en niemand zal voor hem standhou-
den; hij zal vaste voet krijgen in het Sieraadland
en verdelging zal in zijn hand zijn.
17 Dan zal hij ernaar streven om de macht te verwer-
ven over het gehele koninkrijk van de ander en hij
zal een vergelijk met hem treffen; een vrouw zal hij
hem geven om het rijk te gronde te richten, maar
dit zal niet slagen en hem niet tot voordeel zijn.
18 En hij zal zijn aangezicht keren tegen de kustlan-
den en er vele veroveren, maar een bevelhebber
zal hem met zijn smaad doen ophouden zonder
dat hij hem diens smaad vergelden kan.
19 Daarna zal hij zijn aangezicht keren naar de burch-
ten van zijn eigen land; maar hij zal struikelen en
vallen en niet meer gevonden worden.
20 In zijn plaats zal iemand opstaan, die een afperser
rondzendt door het heerlijkste deel van het
koninkrijk, maar binnen enkele dagen zal hij ver-
broken worden, doch niet door toorn, noch door
strijd.

21 En in zijn plaats zal een veracht man opstaan, wie
men de koninklijke waardigheid niet had toege-
dacht; onverhoeds echter zal hij komen en zich
meester maken van het koningschap door slinkse
streken;
22 Alles overstromende strijdkrachten zullen voor zijn
aangezicht weggespoeld en vernietigd worden, ja,
ook een vorst van het verbond.
23 En wanneer men met hem een verbond heeft aan-
gegaan, zal hij bedrog plegen; zo zal hij omhoog
komen en sterk worden, met weinig volk.
24 Onverhoeds zal hij in de vruchtbaarste streken van
het landschap komen, en doen wat zijn vaderen
noch zijn voorvaderen gedaan hebben: roof en
buit en have zal hij voor zijn mannen uitstrooien;
ook tegen de versterkte plaatsen zal hij plannen
beramen, maar slechts voor een tijd.
25 Ook zal hij zijn kracht en zijn moed richten tegen
de koning van het Zuiden met een groot leger, en
de koning van het Zuiden zal zich ten strijde rus-
ten met een uitermate groot en sterk leger, maar
hij zal geen stand kunnen houden, want men zal
plannen tegen hem beramen;
26 Zijn eigen tafelgenoten zullen hem afbreuk doen
en zijn leger zal wegspoelen, en er zullen vele ver-
slagenen vallen.
27 En die beide koningen zullen kwaad in de zin heb-
ben, en aan een tafel gezeten, zullen zij leugens
spreken, maar het zal niet gelukken, want nog
toeft het einde tot de vastgestelde tijd.

28 Dan zal hij naar zijn land terugkeren met rijke
have, en zijn hart zal zijn tegen het heilig ver-
bond; zo zal hij doen en naar zijn land terugkeren.
29 Ter bestemder tijd zal hij opnieuw in het Zuiden
binnenvallen, maar de laatste keer zal het niet zijn
zoals de eerste:
30 Er zullen schepen der Kittiers tegen hem komen,
zodat hij afgeschrikt wordt; maar op de terugweg
zal hij vergramd worden tegen het heilig verbond
en tot daden overgaan; en, teruggekeerd, zal hij
zijn belangstelling wijden aan hen die het heilig
verbond verzaken.
31 Dan zullen strijdmachten door hem op de been
gebracht worden; zij zullen het heiligdom, de ves-
ting, ontheiligen, het dagelijks offer doen ophouden
en een gruwel oprichten, die verwoesting brengt.
32 En degenen die zich misgaan tegen het verbond,
zal hij door vleierijen tot afval bewegen, maar het
volk dat zijn God kent, zal sterk zijn en daden doen.
33 En de verstandigen onder het volk zullen velen tot
inzicht brengen, maar zij zullen een tijdlang strui-
kelen door zwaard en vuur, door gevangenschap
en beroving.
34 Doch, terwijl zij struikelen, zullen zij een kleine
hulp vinden; dan zullen velen zich in huichelach-
tigheid bij hen aansluiten.
35 Sommige van de verstandigen zullen struikelen,
opdat er onder hen loutering, schifting en zuive-
ring teweeggebracht worde, tot aan de eindtijd;
want deze toeft nog tot de vastgestelde tijd.

36 En de koning zal doen wat hem goeddunkt; hij zal
zich verhovaardigen en zich verheffen tegen elke
god, zelfs tegen de God der goden zal hij onge-
hoorde woorden spreken, en hij zal voorspoedig
zijn, totdat de maat van de gramschap vol is; want
wat vastbesloten is, geschiedt.
37 Ook op de goden zijner vaderen zal hij geen acht
slaan; op de lieveling der vrouwen noch op enige
andere god zal hij acht slaan, want tegen alle zal
hij zich verheffen.
38 Maar in hun plaats zal hij de god der vestingen
vereren: de god die zijn vaderen niet gekend heb-
ben, zal hij vereren met goud en zilver en edelge-
steenten en kostbaarheden.
39 En hij zal optreden tegen de versterkte vestingen
met de hulp van de vreemde god; ieder die deze
erkent, zal tot grote eer komen; hij zal hen tot
heersers maken over velen en grond aan hen toe-
delen als beloning.
40 Maar in de eindtijd zal met hem de koning van het
Zuiden in botsing komen, en de koning van het
Noorden zal op deze aanstormen met wagens en
ruiters en vele schepen; en hij zal de landen bin-
nenvallen, en als een overstroming steeds verder
om zich heen grijpen.
41 Ook het Sieraadland zal hij binnenvallen, en velen
zullen struikelen; maar aan zijn macht zullen ont-
komen: Edom, Moab en de keur der Ammonieten.

42 En hij zal zijn hand uitstrekken tegen de landen,
en het land Egypte zal niet ontkomen,
43 Maar hij zal de schatten bemachtigen van goud en
zilver en alle kostbaarheden van Egypte; en Libiers
en Ethiopiers zullen in zijn gevolg zijn.
44 Doch geruchten uit het oosten en uit het noorden
zullen hem ontstellen, zodat hij in grote grimmig-
heid zal uittrekken om velen te verdelgen en te
vernietigen.
45 Hij zal zijn staatsietenten opslaan tussen de zee en
de berg van het heilig Sieraad, maar dan komt hij
aan zijn einde, zonder dat iemand hem helpt.

Daniël 12

1 Te dien tijde zal Michael opstaan, de grote vorst, die de zonen van uw volk terzijde staat; en er zal een tijd van grote benauwdheid zijn, zoals er niet geweest is sinds er volken bestaan, tot op die tijd toe. Maar in die tijd zal uw volk ontkomen: al wie in het boek geschreven wordt bevonden.
2 Velen van hen die slapen in het stof der aarde, zullen ontwaken, dezen tot eeuwig leven en genen tot versmading, tot eeuwig afgrijzen.
3 En de verstandigen zullen stralen als de glans van het uitspansel, en die velen tot gerechtigheid hebben gebracht als de sterren, voor eeuwig en altoos.
4 Maar gij, Daniel, houd de woorden verborgen, en verzegel het boek tot de eindtijd; velen zullen onderzoek doen, en de kennis zal vermeerderen.
5 En ik, Daniel, zag en zie, daar stonden twee anderen, de een aan deze oever van de rivier, en de ander aan gene oever der rivier,
6 En de een zeide tot de man die met linnen klederen bekleed was en zich boven het water van de rivier bevond: hoelang toeft het einde dezer wonderbare dingen?

7 Toen hoorde ik de man die met linnen klederen
bekleed was en zich boven het water van de rivier
bevond, zweren bij Hem die eeuwig leeft, terwijl
hij zijn rechterhand en zijn linkerhand naar de
hemel hief: Een tijd, tijden en een halve tijd; en
wanneer er een einde komt aan het verbrijzelen
van de macht van het heilige volk, dan zullen al
deze dingen voleindigd zijn.
8 Ik nu hoorde het wel, maar begreep het niet en
zeide: Mijn heer, waarop zullen deze dingen uitlo-
pen?
9 Doch hij zeide: Ga heen, Daniel, want deze dingen
blijven verborgen en verzegeld tot de eindtijd.
10 Velen zullen zich laten reinigen en zuiveren en lou-
teren, maar de goddelozen zullen goddeloos han-
delen; en geen der goddelozen zal het verstaan,
maar de verstandigen zullen het verstaan.
11 En van de tijd af dat het dagelijks offer wordt
gestaakt en een gruwel wordt opgericht, die ver-
woesting brengt, zijn het duizend tweehonderd en
negentig dagen;
12 Welzalig hij die blijft verwachten en duizend drie-
honderd vijfendertig dagen bereikt.
13 Maar gij, ga het einde tegen, en gij zult rusten en
opstaan tot uw bestemming aan het einde der
dagen.

Hosea 1

1 Het woord des Heren, dat tot Hosea, de zoon van
Beeri, kwam, in de dagen van Uzzia, Jotam, Achaz
en Jechizkia, koningen van Juda, en in de dagen
van Jerobeam, de zoon van Joas, koning van Israel.
2 Het begin van het spreken des Heren door Hosea.
De Here zeide tot Hosea: Ga heen, neem u een
ontuchtige vrouw en kinderen uit een ontuchtige
geboren, want het land wendt zich in schandelijke
ontucht van de Here af.
3 Toen ging hij heen en huwde Gomer, de dochter
van Diblaim, en zij werd zwanger en baarde hem
een zoon.
4 De Here zeide tot hem: Noem hem Jizreel, want
het zal niet lang meer duren of Ik zal de bloed-
schuld van Jizreel bezoeken aan Jehu’s huis, en een
einde maken aan het koninkrijk van het huis
Israels.
5 Te dien dage zal het geschieden, dat Ik Israels
boog verbreken zal in het dal van Jizreel.
6 Zij werd wederom zwanger en baarde een dochter;
Hij zeide tot hem: Noem haar Lo-ruchama, want Ik
zal Mij voortaan niet meer over het huis Israels
ontfermen, dat Ik hun iets vergeven zou.
7 Doch over het huis van Juda zal Ik mij ontfermen,
en hen verlossen als de Here, hun God. Maar Ik zal
hen niet verlossen door boog of zwaard of oorlog-
stuig, door paarden of door ruiters.

8 Nadat zij Lo-ruchama gespeend had, werd zij
zwanger en baarde een zoon.
9 Toen zeide Hij: Noem hem Lo-ammi, want gij zijt
mijn volk niet en Ik zal de uwe niet zijn.
10 Eens echter zullen de kinderen Israels talrijk wezen
als het zand der zee, dat niet te meten of te tellen
is. En ter plaatse waar tot hen gezegd wordt: Gij
zijt mijn volk niet, zullen zij genoemd worden kin-
deren van de levende God.
11 Dan zullen de kinderen van Juda en de kinderen
van Israel zich bijeenscharen, een hoofd over zich
stellen, en optrekken uit het land; want groot zal
de dag van Jizreel zijn.

Hosea 2

1 Zegt tot uw broeders: Ammi, en tot uw zusters:
Ruchama.
2 Klaagt uw moeder aan, klaagt haar aan, want zij is
mijn vrouw niet, en Ik ben haar man niet. Laat zij
haar ontucht van haar gelaat verwijderen en haar
overspel van haar boezem,
3 Anders zal Ik haar naakt uitkleden en haar laten
staan als ten dage toen zij geboren werd, haar
maken als een woestijn, haar doen worden als een
dor land, en haar doen sterven van dorst;
4 En over haar kinderen zal Ik Mij niet ontfermen,
omdat zij uit ontucht geboren zijn.
5 Want hun moeder heeft ontucht bedreven; zij, die
van hen zwanger geweest is heeft schandelijk
gehandeld. Want zij zeide: Ik wil achter mijn min-
naars aan gaan, die mij mijn brood en water, mijn
wol en vlas, mijn olie en drank geven.
6 Daarom, zie, Ik ga uw weg met doornen versper-
ren, Ik ga tegen haar een muur oprichten, zodat
zij haar paden niet vinden kan.
7 Dan zal zij haar minnaars nalopen, maar hen niet
bereiken; hen zoeken, maar niet vinden. Dan zal
zij zeggen: ik wil heengaan en terugkeren tot mijn
eerste man, want toen had ik het beter dan nu.
8 Zij echter beseft niet, dat Ik het ben, die haar het
koren, de most en de olie heb gegeven, die haar
het zilver rijkelijk geschonken heb en het goud,
dat zij voor de Baal gebruikt hebben.

9 Daarom zal Ik mijn koren weer wegnemen in de
oogsttijd, en mijn most in zijn seizoen, en wegruk-
ken mijn wol en mijn vlas, die haar naaktheid
moeten bedekken.
10 Nu dan, Ik wil haar schaamte ontbloten voor de
ogen van haar minnaars en niemand zal haar uit
mijn hand redden.
11 Ik zal doen ophouden al haar vreugde, haar feest,
haar nieuwemaansdag en haar sabbat, ja, al haar
hoogtijden.
12 Dan zal Ik haar wijnstok en haar vijgeboom ver-
woesten, waarvan zij zeide: Die zijn het loon, dat
mijn minnaars mij gaven. Ik zal ze maken tot een
woud, en het gedierte des velds zal ze afvreten.
13 Zo zal Ik over haar bezoeken de dagen, waarop zij
voor de Baals het offer ontstak, zich tooide met
ring en halssieraad en achter haar minnaars aan
ging, maar Mij vergat, luidt het woord des Heren.
14 Daarom zie, Ik zal haar lokken, en haar leiden in
de woestijn, en spreken tot haar hart.
15 Ik zal haar aldaar haar wijngaarden geven, en het
dal Achor maken tot een deur der hoop. Dan zal
zij daar zingen als in de dagen van haar jeugd, als
ten dage toen zij trok uit Egypte.
16 En het zal te dien dage geschieden, luidt het
woord des Heren, dat gij Mij noemen zult: mijn
man, en niet meer: mijn Baal.

17 Ja, Ik zal de namen der Baals verwijderen uit haar
mond; hun naam zal niet meer genoemd worden.
18 Te dien dage zal Ik voor hen een verbond sluiten
met het gedierte des velds, het gevogelte des
hemels en het kruipend gedierte der aarde. Dan
zal Ik boog en zwaard en oorlogstuig in het land
verbreken, en hen veilig doen wonen.
19 Ik zal u Mij tot bruid werven voor eeuwig: Ik zal u
Mij tot bruid werven door gerechtigheid en recht,
door goedertierenheid en ontferming;
20 Ik zal u Mij tot bruid werven door trouw; en gij
zult de Here kennen.
21 Het zal te dien dage geschieden, dat Ik verhoren
zal, luidt het woord des Heren: Ik zal de hemel
verhoren, en die zal de aarde verhoren,
22 En de aarde zal het koren, de most en de olie ver-
horen, en die zullen Jizreel verhoren.
23 Dan zal Ik haar voor Mij zaaien in het land, en Mij
ontfermen over Lo-ruchama, en tot Lo-ammi zeg-
gen: Gij zijt mijn volk. En hij zal zeggen: Mijn
God!

Hosea 3

1 De Here zeide tot mij: Ga weder heen, bemin een vrouw, die zich door een ander laat beminnen en overspelig is, gelijk de Here de Israelieten bemint, die zich tot andere goden wenden en minnaars zijn van druivenkoeken.

2 Toen kocht ik haar voor vijftien zilverstukken en anderhalve homer gerst.

3 En ik zeide tot haar: Vele dagen zult gij blijven zitten; gij zult geen ontucht bedrijven, geen man toebehoren; en ook ik zal tot u niet komen.

4 Want vele dagen zullen de Israelieten blijven zitten zonder koning en zonder vorst, zonder offer en zonder gewijde steen, zonder efod of terafim.

5 Daarna zullen de Israelieten zich bekeren, en de Here, hun God, zoeken, en David, hun koning, en bevende komen tot de Here en tot zijn heil, in de dagen der toekomst.

Hosea 4

1 Hoort het woord des Heren, gij Israelieten, want
de Here heeft een rechtsgeding met de bewoners
van het land, omdat er geen trouw, geen liefde en
geen kennis Gods is in het land.
2 Vloeken, liegen, moorden, stelen en echtbreken!
Men pleegt geweld, bloedbad volgt op bloedbad.
3 Daarom treurt het land, en al wat erin woont ver-
kwijnt, zowel het gedierte des velds als het gevo-
gelte des hemels; ja, zelfs de vissen der zee komen
om.
4 Laat maar niemand een aanklacht inbrengen en
laat maar niemand een terechtwijzing uiten, aan-
gezien mijn aanklacht u geldt, o priester!
5 Gij zult struikelen bij dag, en met u zal ook de
profeet struikelen bij nacht, en verdelgen zal Ik uw
moeder.
6 Mijn volk gaat te gronde door het gebrek aan ken-
nis. Omdat gij de kennis verworpen hebt, verwerp
Ik u, dat gij geen priester meer voor Mij zult zijn;
daar gij de wet van uw God vergeten hebt, zal ook
Ik uw zonen vergeten.
7 Hoe talrijker zij werden, des te meer zondigden zij
tegen Mij. Hun eer zal Ik in schande verkeren.
8 Van de zonde van mijn volk eten zij, en op zijn
ongerechtigheid zetten zij hun zinnen.
9 En het wordt: zo priester zo volk. Daarom zal Ik
zijn wandel aan hem bezoeken en zijn handel hem
vergelden.

10 Dan zullen zij eten, maar niet verzadigd worden;
zij zullen ontucht bedrijven, maar niet talrijk wor-
den; want zij hebben nagelaten de Here te vere-
ren.
11 Ontucht, wijn en most nemen het verstand weg.
12 Mijn volk raadpleegt zijn hout, en zijn staf moet
het voorlichten. Want een geest van ontucht doet
hen dwalen, zodat zij zich in ontucht aan hun God
onttrekken.
13 Op de toppen der bergen slachten zij offers en op
de heuvelen ontsteken zij die, onder eik, populier
en terebint, omdat de schaduw ervan aangenaam
is. Daarom bedrijven uw dochters ontucht en ple-
gen uw schoondochters overspel.
14 Ik zal aan uw dochters de ontucht niet bezoeken,
die zij bedrijven, noch aan uw schoondochters het
overspel dat zij plegen. Want zij zelf zonderen zich
af met hoeren, en brengen offers met aan ontucht
gewijden. Zo komt het volk dat geen inzicht heeft,
ten val.
15 Indien gij, o Israel, al ontucht bedrijft, laat dan
toch Juda geen schuld op zich laden! Komt dus
niet naar Gilgal, en gaat niet naar Bet-awen, en
zweert er niet: zo waar de Here leeft!
16 Want Israel is weerspannig als een weerspannige
koe. Nu zou de Here hen weiden als een schaap in
het ruime veld!?
17 Verknocht aan beelden is Efraim.

18 Laat hem geworden! Is hun roes geweken, dan
bedrijven zij schaamteloos ontucht. Vurig minnen
hun schilden schande.
19 Een wind heeft hen met zijn vleugels omsloten, en
zij zullen beschaamd uitkomen met hun offers.

Hosea 5

1 Hoort dit, gij priesters, en merk op, gij huis Israels, en neig het oor, gij huis des konings! Want u gaat het gericht aan, omdat gij een strik zijt geworden voor Mispa, en een uitgespannen net op de Tabor.
2 De afvalligen hebben een diepe valkuil gemaakt; terwijl Ik door hen allen ben terzijde geschoven.
3 Ik ken Efraim, en Israel is voor Mij niet verborgen. Waarlijk, nu hebt gij, o Efraim, ontucht bedreven; Israel heeft zich verontreinigd.
4 Hun daden gedogen niet, dat zij zich bekeren tot hun God. Want een geest van ontucht woont in hen, en de Here kennen zij niet.
5 De hoogmoed van Israel getuigt openlijk tegen hem. Israel en Efraim zullen struikelen door hun ongerechtigheid. Ook Juda struikelt met hen.
6 Hun kleinvee en hun runderen zullen zij brengen om de Here te zoeken, maar zij zullen Hem niet vinden: Hij onttrekt Zich aan hen!
7 Tegen de Here hebben zij trouweloos gehandeld, want zij hebben bastaardkinderen verwekt. Nu kan [elke] nieuwe maan hen verteren met hun bezittingen.
8 Blaast de bazuin in Gibea, de trompet in Rama! Maakt alarm in Bet-awen! Achter u, Benjamin!
9 Tot een woestenij zal Efraim worden ten dage des oordeels. Over de stammen Israels maak Ik bekend wat vast besloten is.

10 De vorsten van Juda zijn als zij die de grenzen ver-
leggen. Op hen zal Ik mijn verbolgenheid uitgieten
als water.
11 Verdrukt is Efraim, verpletterd door het recht,
omdat hij heeft verkozen het ijdele te volgen.
12 Daarom ben Ik voor Efraim als een mot, en als een
beeneter voor het huis van Juda.
13 Toen Efraim zijn krankheid zag, en Juda zijn
gezwel, ging Efraim naar Assur en zond boden
naar koning Strijdlust. Deze echter kan u geen
genezing schenken, en zal het gezwel van u niet
wegnemen.
14 Want Ik ben als een leeuw voor Efraim, en als een
jonge leeuw voor het huis van Juda. Ik, Ik zal ver-
scheuren en heengaan;
15 Ik zal wegnemen, zonder dat iemand redden kan.
Ik zal heengaan, Ik wil wederkeren naar mijn
plaats, totdat zij zich schuldig gevoelen en mijn
aangezicht zoeken; wanneer het hun bang te
moede is, zullen zij verlangend naar Mij uitzien.

Hosea 6

1 Komt, laat ons wederkeren tot de Here! Want Hij
heeft verscheurd, en zal ons helen; Hij heeft gesla-
gen, en zal ons verbinden.
2 Hij zal ons na twee dagen doen herleven, ten der-
den dage zal Hij ons oprichten, en wij zullen leven
voor zijn aangezicht.
3 Ja, wij willen de Here kennen, ernaar jagen Hem te
kennen. Zo zeker als de dageraad is zijn opgang.
Dan komt Hij tot ons als de regen, als de late
regen, die het land besproeit.
4 Wat zal Ik u aandoen, o Efraim? Wat zal Ik u aan-
doen, o Juda? Immers uw liefde is als een morgen-
wolk, en als een dauw die in de vroegte vergaat.
5 Daarom heb Ik er door de profeten op ingehou-
wen, heb Ik hen gedood door de woorden mijns
monds. De oordelen over u waren een doorbre-
kend licht.
6 Want in liefde heb Ik behagen en niet in slacht-
offer, in kennis van God en niet in brandoffers.
7 Maar zij hebben als Adam het verbond overtreden;
daar hebben zij Mij trouweloos bejegend.
8 Gilead is een stad van misdadigers, vol bloedsporen.
9 Gelijk een troep bandieten ligt een priesterschare
op de loer; zij moorden op de weg naar Sichem.
Waarlijk, wandaden bedrijven zij.
10 In het huis Israels heb Ik afschuwelijke dingen
gezien: daar is Efraims ontucht; Israel heeft zich
verontreinigd.
11 Ook voor u, Juda, is een oogst weggelegd, wanneer
Ik in het lot van mijn volk een keer brengen zal.

Hosea 7

1 Zodra Ik Israel genees, worden Efraims ongerech-
tigheid en de boosheden van Samaria onthuld.
Want zij plegen bedrog: de dief dringt binnen, de
bende plundert buiten.
2 En zij denken er niet aan, dat Ik al hun kwaad in
gedachten houd. Nu omringen hen hun daden; zij
zijn voor mijn aangezicht.
3 Met hun boosheid verheugen zij de koning en met
hun leugens de vorsten.
4 Zij allen zijn overspelig, zij zijn te vergelijken met
een oven, die blijft branden, ook al is de bakker
opgehouden met stoken, omdat hij het deeg
kneedt, totdat het doorzuurd is.
5 Op de feestdag van onze koning maken zij de vor-
sten ziek van verhitting door wijn. Hij wisselt
handslag met gewetenloze lieden.
6 Maar zij stoken hun hart als een oven met hun
arglist; al slaapt bij hen de bakker de ganse nacht,
des morgens brandt [de] [oven] als een vlammend
vuur;
7 Zij allen gloeien als een oven. Zij verteren hun
regeerders, al hun koningen zijn gevallen.
Niemand onder hen roept tot Mij.
8 Efraim vermengt zich met de volken. Efraim is een
koek die niet gekeerd is.
9 Vreemden hebben zijn kracht verteerd, maar hij
beseft het niet. Zelfs ligt grijsheid over hem
gesprenkeld, maar hij beseft het niet.

10 En de hoogmoed van Israel getuigt openlijk tegen
hem. Doch zij hebben zich niet bekeerd tot de
Here, hun God, en hebben Hem trots dit alles niet
gezocht.
11 Efraim is geworden als een onnozele duif, zonder
verstand. Egypte roepen zij te hulp, naar Assur
trekken zij.
12 Zodra zij gaan, span Ik mijn net over hen uit. Als
het gevogelte des hemels haal Ik hen neer. Zodra
hun zwerm rumoerig wordt, neem Ik ze gevangen.
13 Wee over hen, omdat zij van Mij zijn weggevlo-
gen! Verwoesting over hen, omdat zij van Mij zijn
afgevallen! Hoewel Ik hen verloste, hebben zij
tegen Mij leugens gesproken.
14 En zij roepen niet tot Mij met hun hart, wanneer
zij jammeren op hun leger. Om koren en most ker-
ven zij zich; zij zijn weerspannig tegen Mij.
15 Ofschoon Ik hen onderricht en hun armen sterk,
bedenken zij telkens kwaad tegen Mij.
16 Zij keren zich, maar niet naar omhoog; zij zijn
geworden als een bedrieglijke boog. Door het
zwaard zullen hun vorsten vallen wegens de hef-
tigheid hunner tong. Daarover spot men met hen
in het land Egypte.

Hosea 8

1 De bazuin aan uw mond! Als een arend [komt]
[het] tegen het huis des Heren! Omdat zij mijn
verbond hebben overtreden en tegen mijn wet
gerebelleerd.
2 Tot Mij roepen zij: Mijn God! Wij, Israel, kennen
U!
3 Doch Israel verfoeit het goede; de vijand achter-
volgt hem.
4 Zij hebben koningen aangesteld, maar buiten Mij
om; vorsten, zonder dat Ik ervan wist. Van hun zil-
ver en hun goud hebben zij zich afgodsbeelden
gemaakt tot hun verderf.
5 Verfoeilijk is uw kalf, o Samaria! (Mijn toorn is
tegen hen ontbrand. Hoelang nog zal hun reini-
ging onmogelijk zijn?)
6 Voorwaar, ook dit is uit Israel, het is het maaksel
van een werkmeester, een god is het niet.
Voorwaar, tot splinters zal dat kalf van Samaria
worden.
7 Want wind zaaien zij en storm oogsten zij: tot rijp-
heid komt het koren niet, het is een gewas dat
geen meel voortbrengt; en brengt het al iets
voort, dan verslinden het vreemden.
8 Israel is verslonden. Nu zijn zij onder de volken
geworden als een voorwerp waar niemand beha-
gen in schept,
9 Omdat zij naar Assur getogen zijn. Een wilde ezel
houdt zich afgezonderd, maar Efraim reikt minne-
geschenken uit.

10 Zelfs al zouden zij die onder de volken ontvangen,
Ik zal hen nu vergaderen; zij hebben weinig te
hopen van de uitspraak van de koning der vorsten.
11 Voorwaar, vele altaren heeft Efraim gesticht om te
zondigen; de altaren hebben hun gediend om te
zondigen.
12 Al schrijf Ik hun tienduizendvoudig mijn wetten
voor, toch worden deze geacht als die van een
vreemde.
13 Offergaven brengen zij, vlees, en zij eten het. De
Here heeft in hen geen behagen; nu gedenkt Hij
hun verkeerdheid en straft hun zonden: zij zullen
terugkeren naar Egypte.
14 Ja, Israel heeft zijn Maker vergeten, en heeft palei-
zen gebouwd, terwijl Juda talrijke versterkte steden
maakte. Doch Ik zal een vuur in zijn steden wer-
pen; dat zal haar burchten verteren.

Hosea 9

1 Verheug u niet, Israel, tot jubelens toe, als de vol-
keren, want gij zijt overspelig van uw God afgewe-
ken, gij hebt het loon der ontucht liefgehad op
alle dorsvloeren van het koren.
2 Dorsvloer noch perskuip zal hen voeden, de most
zal hen teleurstellen.
3 Zij zullen in het land des Heren niet blijven, maar
Efraim zal naar Egypte terugkeren, en in Assur zul-
len zij het onreine eten.
4 Zij zullen voor de Here geen wijn plengen en hun
slachtoffers zullen Hem niet aangenaam zijn; zij
zijn voor hen als treurbrood; allen die het eten,
verontreinigen zich, want hun brood dient voor
hen zelf; het zal in het huis des Heren niet komen.
5 Wat zult gij doen op een hoogtijdag en op een
feestdag des Heren?
6 Want zie, al zijn zij aan de verwoesting ontkomen,
Egypte zal hen verzamelen, Mof hen begraven.
Onkruid zal hun zilveren kostbaarheden overwoe-
keren, dorens zullen in hun tenten opschieten.
7 Gekomen zijn de dagen der bezoeking, gekomen
de dagen der vergelding. Israel zal het ervaren.
Dwaas is de profeet, waanzinnig de man des gees-
tes, wegens de grootte uwer ongerechtigheid en
omdat er grote vijandschap is.
8 De wachter over Efraim bij mijn God, de profeet,
een strik van een vogelvanger is op al zijn wegen,
vijandschap in het huis van zijn God.

9 Zij hebben diep verdorven gehandeld, als in de
dagen van Gibea: Hij zal hun ongerechtigheid
gedachtig zijn, hun zonden bezoeken.
10 Als druiven in de woestijn vond Ik Israel; als vroege
vijgen, als eerste opbrengst aan de vijgeboom, zag
Ik uw vaderen. Zij echter gingen naar Baal Peor en
wijdden zich aan de schandgod; daardoor werden
zij even gruwelijk als het voorwerp van hun liefde.
11 Efraims heerlijkheid zal wegvliegen als het gevo-
gelte: geen geboorte, geen moederschoot, en
geen ontvangenis meer.
12 Ja, al brengen zij zonen groot, Ik zal hen kinder-
loos maken, zodat er geen mens meer zijn zal. Ja,
ook wee hun, wanneer Ik van hen wijk.
13 Efraim, zoals Ik het gezien had, was een Tyrus,
geplant in een landouw; maar nu moet Efraim zijn
zonen uitleveren aan de moordenaar.
14 Geef hun, Here, wat Gij maar wilt: geef hun een
kinderloze schoot en verdroogde borsten.
15 Al hun boosheid is in Gilgal, daar heb Ik ze dan
ook gehaat; wegens hun boze handelingen zal Ik
ze uit mijn huis verdrijven. Ik zal ze niet meer lief-
hebben: al hun vorsten zijn opstandelingen.
16 Efraim is geslagen, hun wortel is verdord; vrucht
zullen zij niet zetten. Wanneer zij nog kinderen
zouden voortbrengen, zal Ik de lievelingen van
hun schoot doden.*f*
17 Mijn God zal hen verwerpen, omdat zij naar Hem
niet geluisterd hebben; en zij zullen dolende zijn
onder de volken.

Hosea 10

1 Israel is een welige wijnstok, die zijn vruchten
voortbrengt; naarmate hij meer vrucht verkreeg,
maakte hij meer altaren; naarmate het zijn land
beter ging, maakte hij mooiere gewijde stenen.
2 Bedrieglijk was hun hart, nu zullen zij hun schuld
boeten: Hij zal hun altaren verwoesten, hun gewij-
de stenen vernielen.
3 Nu zeggen zij wel: Wij hebben geen koning. Maar,
wanneer wij de Here niet vrezen, wat zou dan de
koning voor ons kunnen doen?
4 Zij spreken holle woorden: zweren valse eden, slui-
ten maar verbonden. En het gericht schiet op als
een gifplant in de voren van de akker.
5 Om dat kalf van Bet-awen zijn de inwoners van
Samaria bezorgd; ja, daarover treurt het volk,
daarover maken de afgodspriesters misbaar, omdat
de heerlijkheid daarvan is geweken.
6 Ja, het wordt zelf naar Assur gebracht als een
geschenk voor koning Strijdlust. Schande zal
Efraim op zich laden, en Israel zal beschaamd uit-
komen met zijn overleggingen.
7 Verdelgd wordt Samaria; zijn koning wordt als een
spaander op het watervlak.
8 En verwoest worden de hoogten van Awen, Israels
zonde. Doornen en distelen zullen hun altaren
overwoekeren. En zij zullen zeggen tot de bergen:
Bedekt ons, en tot de heuvelen: Valt op ons!

9 Sinds de dagen van Gibea hebt gij gezondigd,
Israel. Daarbij zijn zij blijven staan; zou hen te
Gibea de strijd tegen de goddelozen niet bereiken,
10 Naar mijn begeren? Ja, Ik zal hen tuchtigen, en
volken zullen tegen hen verzameld worden, terwijl
zij getuchtigd zullen worden om hun beide zon-
den.
11 Efraim was een afgerichte jonge koe, die gewillig
dorste; Ik heb haar schone hals gespaard. Ik ga
Efraim inspannen, Juda zal ploegen, Jakob eggen.
12 Zaait in gerechtigheid, oogst in liefde, ontgint u
nieuw land. Dan is het tijd om de Here te vragen,
totdat Hij komt en voor u gerechtigheid laat rege-
nen.
13 Gij hebt goddeloosheid geploegd, misdaad
geoogst; de vrucht van leugen hebt gij gegeten,
omdat gij hebt vertrouwd op uw eigen weg, op
uw vele helden.
14 Daarom zal krijgsrumoer zich tegen uw volk ver-
heffen, en al uw vestingen zullen worden ver-
woest, gelijk Salman Bet-arbel verwoestte, ten
dage van de strijd, toen moeder en kinderen wer-
den verpletterd.
15 Zulks heeft Betel u aangedaan, vanwege uw diepe
verdorvenheid. In de morgenstond wordt de
koning van Israel voorgoed verdelgd.

Hosea 11

1 Toen Israel een kind was, heb Ik het liefgehad, en
uit Egypte heb Ik mijn zoon geroepen.
2 Hoe meer men hen riep, des te meer dwaalden zij
weg: aan de Baals offerden zij en aan de gesneden
beelden brachten zij reukoffers.
3 En Ik leerde Efraim lopen; Ik nam hen op mijn
armen, maar zij erkenden niet dat Ik hen genas.
4 Met mensenbanden trok ik hen, met koorden der
liefde; Ik was hun als degenen die het juk van hun
kinnebak hieven. Ik neigde Mij tot hem, gaf hem
te eten.
5 Zal hij niet naar het land Egypte terugkeren? Ja,
Assur zal zijn koning zijn, omdat zij geweigerd
hebben zich te bekeren.
6 Het zwaard zal zijn steden treffen en zijn grendels
vernietigen en verteren wegens hun overleggin-
gen.
7 Ja, mijn volk volhardt in het afdwalen van Mij. En
al roepen zij tot Hem omhoog, Hij zal hen geens-
zins opheffen.
8 Hoe zou Ik u prijsgeven, Efraim, u overleveren,
Israel? Hoe zou Ik u prijsgeven als Adma, u maken
als Seboim? Mijn hart keert zich om in Mij, ten
volle wordt mijn erbarming opgewekt.
9 Ik zal mijn brandende toorn niet ten uitvoer bren-
gen. Ik zal Efraim niet verder verderven. Want Ik
ben God en geen mens, heilig in uw midden, en Ik
zal niet komen in toorngloed.

10 Zij zullen achter de Here aan gaan, als een leeuw
zal Hij brullen. Wanneer Hij brult, dan zullen
zonen uit het westen bevend komen.
11 Zij zullen bevend komen als een vogel uit Egypte,
als een duif uit het land Assur, en Ik zal hen doen
wonen in hun huizen, luidt het woord des Heren.
12 Met leugen heeft Efraim Mij omringd, met bedrog
het huis Israels. Terwijl Juda zich voortdurend ban-
deloos gedraagt tegenover God en tegenover de
Hoogheilige, die getrouw is.

Hosea 12

1 Efraim weidt wind, en jaagt de gehele dag de oos-
tenwind na, het vermeerdert leugen en verwoes-
ting. Zij sluiten een verbond met Assur, en er
wordt olie naar Egypte gebracht.
2 De Here heeft een rechtsgeding met Juda; Hij gaat
Jakob straffen voor zijn wandel, naar zijn daden zal
Hij hem vergelden.
3 In de moederschoot bedroog hij zijn broeder, en
in zijn mannelijke kracht streed hij met God.
4 Hij streed tegen een engel en overwon. Hij ween-
de en smeekte Hem om genade. Te Betel vond hij
Hem, en daar sprak Hij met ons,
5 Namelijk de Here, de God der heerscharen, wiens
naam Here is.
6 Gij dan, keer tot uw God terug, bewaar liefde en
recht en wacht bestendig op uw God.
7 Kanaan, in zijn hand is een bedrieglijke weeg-
schaal, afpersen is zijn lust.
8 Maar Efraim zegt: Waarlijk, ik ben rijk geworden,
ik heb mij rijkdom verworven; in al mijn vermogen
vindt men bij mij geen ongerechtigheid die zonde
zou zijn.
9 Maar Ik ben de Here, uw God, van het land Egypte
af. Ik zal u weer doen wonen in tenten als in de
dagen der samenkomst.
10 En Ik zal tot de profeten spreken en Ik zal veel
gezichten geven, en door de dienst van profeten
zal Ik in gelijkenissen spreken.

11 Was Gilead boosheid, zij zijn tot louter niets
geworden; heeft men in Gilgal stieren geofferd,
ook hun altaren zullen als steenhopen worden in
de voren van het veld.
12 Jakob vluchtte naar het veld van Aram, en Israel
diende om een vrouw en om een vrouw was hij
veehoeder.
13 Door een profeet heeft de Here Israel uit Egypte
gevoerd, en door een profeet werd het gehoed.
14 Bitter krenkend heeft Efraim gehandeld, maar zijn
Here zal zijn bloedschuld op hem doen neerko-
men, en hem zijn smaad vergelden.

Hosea 13

1 Zodra Efraim sprak, was er schrik, hij was verheven
in Israel; maar hij maakte zich schuldig door de
Baal, en stierf weg.
2 Ook nu gaan zij voort met zondigen en maken
zich gegoten beelden van hun zilver, afgodsbeel-
den, naar eigen inzicht, alles het werk van metaal-
bewerkers. Men zegt van hen: De mensen die offe-
ren, kussen kalveren.
3 Daarom zullen zij worden als een morgenwolk, als
dauw die in de vroegte vergaat, als kaf dat van de
dorsvloer wegstuift, en als rook uit het venster.
4 Maar Ik ben de Here, uw God, van het land Egypte
af; een God nevens Mij kent gij niet en een verlos-
ser buiten Mij is er niet.
5 Ik heb u in de woestijn gekend, in een verschroeid
land.
6 Toen zij weidden, werden zij verzadigd; toen zij
verzadigd waren, verhief zich hun hart; daarom
vergaten zij Mij.
7 Zo ben Ik hun als een leeuw geworden, loer ik als
een panter op de weg.
8 Ik val hen aan als een van jongen beroofde berin,
Ik rijt hun borstkas open en verslind ze dan als een
leeuwin; het gedierte des velds verscheurt hen.
9 Het is uw verderf, Israel, dat gij u keert tegen Mij,
uw helper.

10 Waar is toch uw koning, dat hij u zou verlossen in
al uw steden, en waar zijn uw regeerders? Gij die
zeidet: Geef mij een koning en vorsten!
11 Ik geef u een koning in mijn toorn, en Ik neem
hem weg in mijn verbolgenheid.
12 Welbewaard is Efraims ongerechtigheid, wegge-
borgen zijn zonde.
13 Barensweeen gaan hem vooraf: maar het is een
onverstandig kind; wanneer de tijd daar is, komt
het niet ter wereld.
14 Zou Ik hen uit de macht van het dodenrijk bevrij-
den, van de dood loskopen? Dood, waar zijn uw
pestziekten, dodenrijk, waar is uw verderf? Mijn
oog kent geen medelijden.
15 Ook wanneer hij tussen broeders zou opbloeien,
zou toch de oostenwind, de wind des Heren,
opstekend uit de woestijn, komen, zodat zijn bron
zou opdrogen en zijn wel droog zou worden; die
zal de voorraad van alle kostbaarheden plunderen.
16 Samaria moet boeten, omdat het weerspannig is
geweest tegen zijn God. Door het zwaard zullen zij
vallen, hun kleine kinderen zullen worden verplet-
terd hun zwangere vrouwen zullen worden open-
gereten.

Hosea 14

1 Bekeer u, Israel, tot de Here, uw God, want door
uw ongerechtigheid zijt gij gestruikeld.
2 Komt met woorden van schuldbelijdenis, bekeert u
tot de Here, zegt tot Hem: Vergeef de ongerech-
tigheid geheel en al, en wees genadig; wij bieden
als offerstieren de belijdenis onzer lippen.
3 Assur zal ons niet verlossen, op paarden zullen wij
niet rijden. En wij zullen niet meer zeggen tot het
werk onzer handen: Onze God! Want van U ver-
krijgt de wees barmhartigheid.
4 Ik zal hun afkerigheid genezen, Ik zal hen vrijwillig
liefhebben, want mijn toorn keert zich van hen af.
5 Ik zal zijn als de dauw voor Israel, hij zal bloeien
als een lelie, en zijn wortelen uitstrekken als de
Libanon.
6 Zijn loten zullen uitlopen; zijn pracht zal zijn als
die van een olijfboom en zijn geur als die van de
Libanon.
7 Zij die in zijn schaduw wonen, zullen weer koren
verbouwen. Ja, zij zullen bloeien als een wijnstok,
beroemd als de wijn van de Libanon.
8 Efraim, wat heb Ik nog met de afgoden te doen?
(Ik verhoor hem en zie hem aan.) Ik ben als een
altijdgroene cypres, aan Mij is uw vrucht te dan-
ken.
9 Wie wijs is, geve op deze dingen acht; wie verstan-
dig is, erkenne ze. Want de wegen des Heren zijn
recht: rechtvaardigen wandelen daarop, maar
overtreders struikelen er.

Joël 1

1 Het woord des Heren, dat kwam tot Joel, de zoon
van Petuel.
2 Hoort dit, gij oudsten, en neemt ter ore, alle inwo-
ners des lands. Is zo iets geschied in uw dagen of
in de dagen van uw vaderen?
3 Vertelt daarvan aan uw kinderen; laten uw kinde-
ren het aan hun kinderen vertellen en hun kinde-
ren weer aan het volgende geslacht.
4 Wat de knager had overgelaten, heeft de sprink-
haan afgevreten; wat de sprinkhaan had overgela-
ten, heeft de verslinder afgevreten; en wat de ver-
slinder had overgelaten, heeft de kaalvreter afge-
vreten.
5 Wordt wakker, gij dronkaards en huilt, en jammert
allen, gij wijndrinkers, om de jonge wijn, want hij
is van uw mond weggerukt.
6 Want een volk is tegen mijn land opgetrokken,
machtig en ontelbaar; zijn tanden zijn leeuwetan-
den en het heeft hoektanden van een leeuwin.
7 Het heeft mijn wijnstok tot een voorwerp van ont-
zetting en mijn vijgeboom tot een geknakte stam
gemaakt; het heeft de schors geheel en al afge-
schild en weggeworpen; zijn ranken zijn wit
geworden.
8 Weeklaag als een maagd, met een rouwgewaad
omgord, wegens de verloofde van haar jeugd.
9 Spijsoffer en plengoffer zijn ontrukt aan het huis
des Heren; de priesters, de dienaren des Heren,
treuren.

10 Verwoest is het veld; de aardbodem treurt, want
het koren is verwoest, de most verdroogd, de olie
weggeslonken.
11 De landbouwers zijn verslagen, de wijngaardeniers
jammeren, over de tarwe en over de gerst, want
de oogst van het veld is verloren gegaan.
12 De wijnstok is verdord en de vijgeboom is ver-
welkt; granaatappelboom, ook palm en appel-
boom, alle bomen des velds zijn verdord.
Voorwaar, de blijdschap is beschaamd van de
mensenkinderen weggevlucht.
13 Omgordt u en weeklaagt, gij priesters; jammert, gij
dienaren van het altaar; komt, overnacht in rouwge-
waden, gij dienaren van mijn God, want aan het huis
van uw God zijn spijsoffer en plengoffer onthouden.
14 Heiligt een vasten, roept een plechtige samen-
komst bijeen; vergadert, gij oudsten, alle inwoners
des lands, tot het huis van de Here, uw God, en
roept luide tot de Here.
15 Wee die dag, want nabij is de dag des Heren; als
een verwoesting komt hij van de Almachtige.
16 Is niet voor onze ogen de spijze weggedaan, uit
het huis van onze God vreugde en gejuich?
17 Verschrompeld zijn de zaadkorrels onder haar
aardkluiten; verwoest zijn de voorraadschuren;
gescheurd staan de korenbakken, want het koren
is verdroogd.
18 Hoe kreunt het vee! De runderkudden dolen rond,
want er is voor hen geen weide; ook de schapen-
kudden lijden zwaar.

19 Tot U, Here, roep ik, want een vuur heeft de wei-
den der woestijn verteerd, en een vlam heeft alle
bomen van het veld verzengd.
20 Zelfs de dieren des velds zien smachtend tot U op,
want de waterbeken zijn uitgedroogd en een vuur
heeft de weiden der woestijn verteerd.

Joël 2

1 Blaast de bazuin op Sion en maakt alarm op mijn
heilige berg! Dat alle inwoners des lands sidderen,
want de dag des Heren komt. Want hij is nabij!
2 Een dag van duisternis en van donkerheid, een dag
van wolken en van dikke duisternis. Als morgen-
rood uitgespreid over de bergen, is een talrijk en
machtig volk; desgelijks is er van ouds niet
geweest en zal er na hem niet meer zijn tot de tijd
der verste geslachten.
3 Voor hem uit verteert een vuur en achter hem laait
een vlam; als de hof van Eden is het land voor
hem, en achter hem is het een woeste wildernis;
en ook is er aan hem niet te ontkomen.
4 Zijn aanblik is als die van paarden; als rossen ren-
nen zij.
5 Als ratelende wagens op de toppen der bergen
springen zij; als het geknetter van een vuurvlam,
die stoppelen verteert; als een machtig volk, in
slagorde geschaard tot de strijd.
6 Voor zijn aangezicht beven de volken; alle gezich-
ten verbleken van angst.
7 Als helden rennen zij, als krijgslieden beklimmen
zij de muur, en zij gaan voort, ieder op zijn eigen
wegen; zij lopen niet door elkander heen,
8 En de een verdringt de ander niet; iedere strijder
gaat zijn eigen weg, en tussen de wapens door
dringen zij voort; zij laten geen bres in hun rijen
ontstaan.

9 Zij stormen op de stad aan; zij rennen op de muur; zij klimmen in de huizen; zij komen door de vensters als een dief.
10 Voor hun aangezicht siddert de aarde, beeft de hemel; de zon en de maan worden zwart en de sterren trekken haar glans in.
11 En de Here verheft zijn stem voor zijn strijdmacht heen, want zijn leger is zeer talrijk; want machtig is [het] [leger] dat zijn woord volbrengt; want groot is de dag des Heren en zeer geducht! Wie zal hem verdragen?
12 Maar ook nu nog luidt het woord des Heren: Bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en met vasten en met geween en met rouwklacht.
13 Scheurt uw hart en niet uw klederen en bekeert u tot de Here, uw God. Want genadig en barmhartig is Hij, lankmoedig en groot van goedertierenheid, berouw hebbende over het onheil.
14 Wie weet, of Hij Zich niet wendt en berouw heeft en een zegen achter Zich laat overblijven, tot een spijsoffer en een plengoffer voor de Here, uw God
15 Blaast de bazuin op Sion, heiligt een vasten, roept een plechtige samenkomst bijeen.
16 Vergadert het volk, heiligt de gemeente, roept de ouden bijeen, vergadert de kinderen en de zuigelingen; de bruidegom trede uit zijn kamer en de bruid uit haar bruidsvertrek.

17 Laat de priesters, de dienaren des Heren, tussen de voorhal en het altaar wenen en zeggen: Spaar, Here, uw volk en geef uw erfdeel niet prijs aan de smaad, zodat de heidenen met hen zouden spotten. Waarom zou men onder de volken zeggen: Waar is hun God?
18 Toen nam de Here het op voor zijn land en Hij kreeg medelijden met zijn volk.
19 De Here antwoordde zijn volk: Zie, Ik zal u koren, most en olie zenden, zodat gij daarmede verzadigd wordt, en Ik zal u niet meer prijsgeven tot een smaad onder de volken.
20 Ik zal van u wegdrijven die uit het Noorden en hem verjagen naar een dor en woest land, zijn voorhoede naar de oostelijke zee en zijn achterhoede naar de westelijke zee, en zijn stank zal opstijgen en zijn vuile lucht zal opstijgen, want hij heeft grote dingen gedaan.
21 Vrees niet, o land, jubel en verheug u, want de Here heeft grote dingen gedaan.
22 Vreest niet, gij dieren des velds, want de weiden der woestijn groenen, want het geboomte draagt zijn vrucht, vijgeboom en wijnstok geven hun rijkdom.
23 En gij, kinderen van Sion, juicht en verheugt u in de Here, uw God, want Hij geeft u de leraar ter gerechtigheid; ja, regenstromen laat Hij voor u nederdalen, vroege regen en late regen, zoals voorheen.

24 De dorsvloeren zullen vol koren zijn en de perskuipen van most en olie overstromen.
25 Ik zal u vergoeden de jaren, toen de sprinkhaan [alles] opvrat, de verslinder en de kaalvreter en de knager, mijn groot leger dat Ik op u afzond.
26 Gij zult volop en tot verzadiging eten, en gij zult loven de naam van de Here, uw God, die wonderbaar met u gehandeld heeft; mijn volk zal nimmermeer te schande worden.
27 Dan zult gij weten, dat Ik in het midden van Israel ben, en dat Ik, de Here uw God ben, en niemand anders; mijn volk zal nimmermeer te schande worden.
28 Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; uw jongelingen zullen gezichten zien.
29 Ook op de dienstknechten en op de dienstmaagden zal Ik in die dagen mijn Geest uitstorten.
30 Ik zal wonderen geven in de hemel en op de aarde, bloed en vuur en rookzuilen.
31 De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt.
32 En het zal geschieden, dat ieder die de naam des Heren aanroept, behouden zal worden, want op de berg Sion en te Jeruzalem zal ontkoming zijn, zoals de Here gezegd heeft; en tot de ontkomenen zullen zij behoren, die de Here zal roepen.

Joël 3

1 Want zie, in die dagen en te dien tijde, wanneer Ik
een keer zal brengen in het lot van Juda en van
Jeruzalem,
2 Zal Ik alle volken verzamelen en afvoeren naar het
dal van Josafat, en Ik zal aldaar met hen in het
gericht treden ter oorzake van mijn volk en van
mijn erfdeel Israel, dat zij onder de volken vers-
trooid hebben, terwijl zij mijn land verdeelden,
3 En over mijn volk het lot wierpen, en een jongen
gaven voor een hoer en een meisje verkochten
voor wijn, opdat zij konden drinken.
4 En voorts, wat wilt gij van Mij, gij Tyrus en Sidon
en alle landstreken van Filistea? Wilt gij Mij vergel-
ding bewijzen? Maar indien gij het Mij vergelden
wilt, snel, ijlings zal Ik de vergelding op uw eigen
hoofd doen nederdalen.
5 Want gij hebt mijn zilver en mijn goud weggeno-
men, mijn kostbare schatten naar uw tempels
gebracht,
6 En de kinderen van Juda en van Jeruzalem hebt gij
verkocht aan de Ioniers, om hen ver van hun
gebied weg te voeren.
7 Zie, Ik zal hen doen opstaan uit de plaats waar-
heen gij hen verkocht hebt, en Ik zal de vergelding
op uw eigen hoofd doen nederdalen:
8 Ik zal uw zonen en uw dochters verkopen in de
hand der kinderen van Juda, en dezen zullen hen
verkopen aan de Sabeeers, naar een ver verwijderd
volk, want de Here heeft het gesproken.

9 Roept dit uit onder de volken: Heiligt de oorlog,
doet de helden opstaan; dat alle krijgslieden aan-
treden, oprukken!
10 Smeedt uw ploegscharen tot zwaarden en uw
snoeimessen tot speren; de zwakke zegge: Ik ben
een held.
11 Maakt u op en komt, alle volken van rondom, en
verzamelt u. Doe, o Here, uw helden daarheen
afdalen.
12 Laat de volken opstaan en oprukken naar het dal
van Josafat, want daar zal Ik zitten om alle volken
van rondom te richten.
13 Slaat de sikkel erin, want de oogst is rijp. Komt,
treedt, want de perskuip is vol; de wijnbakken
stromen over. Want hun boosheid is groot.
14 Menigten, menigten in het dal der beslissing, want
nabij is de dag des Heren in het dal der beslissing.
15 De zon en de maan worden zwart en de sterren
trekken haar glans in.
16 En de Here brult uit Sion en verheft zijn stem uit
Jeruzalem, zodat hemel en aarde beven. Maar de
Here is een schuilplaats voor zijn volk en een veste
voor de kinderen Israels.
17 En gij zult weten, dat Ik, de Here, uw God ben,
die woon op Sion, mijn heilige berg, en Jeruzalem
zal een heiligdom zijn, en vreemdelingen zullen er
niet meer doortrekken.

18 Te dien dage zal het geschieden, dat de bergen
van jonge wijn zullen druipen en de heuvelen van
melk zullen vloeien en alle beken van Juda van
water zullen stromen; een bron zal ontspringen uit
het huis des Heren en zal het dal van Sittim dren-
ken.
19 Egypte zal tot een woestenij worden, en Edom tot
een woeste wildernis, vanwege het geweld de kin-
deren van Juda aangedaan, in wier land zij
onschuldig bloed hebben vergoten.
20 Maar Juda zal blijven tot in eeuwigheid, en
Jeruzalem van geslacht tot geslacht.
21 En Ik zal hun bloed onschuldig verklaren, dat Ik
niet onschuldig verklaard had. En de Here zal blij-
ven wonen op Sion.

Amos 1

1 De woorden, die Amos, een van de schapenfokkers
uit Tekoa, geschouwd heeft over Israel in de dagen
van Uzzia, koning van Juda, en in de dagen van
Jerobeam, zoon van Joas, koning van Israel, twee
jaar voor de aardbeving.
2 Hij zeide: De Here brult uit Sion en uit Jeruzalem
verheft Hij zijn stem, zodat de weiden der herders
treuren en de top van de Karmel verdort.
3 Zo zegt de Here: Om drie overtredingen van
Damascus, ja om vier, zal Ik het niet herroepen.
Omdat zij Gilead met ijzeren dorssleden gedorst
hebben,
4 Zal Ik vuur werpen in Hazaels huis, zodat het
Benhadads burchten verteert,
5 En zal Ik de grendel van Damascus verbreken, en
de inwoners uitroeien uit Bikat-awen, en de scep-
terdrager uit Bet-eden, en Arams bevolking zal in
ballingschap gaan naar Kir, zegt de Here.
6 Zo zegt de Here: Om drie overtredingen van Gaza,
ja om vier, zal Ik het niet herroepen. Omdat zij
een gehele bevolking hebben weggevoerd om die
aan Edom uit te leveren,
7 Zal Ik vuur werpen binnen de muur van Gaza,
zodat het zijn burchten verteert,

8 En zal Ik de inwoners uit Asdod uitroeien en de
scepterdrager uit Askelon, en zal Ik mijn hand
keren tegen Ekron, zodat de rest der Filistijnen te
gronde gaat, zegt de Here Here.
9 Zo zegt de Here: Om drie overtredingen van
Tyrus, ja om vier, zal Ik het niet herroepen. Omdat
zij een gehele bevolking aan Edom hebben uitgeleverd en aan geen broederbond hebben gedacht,
10 Zal Ik vuur werpen binnen de muur van Tyrus,
zodat het zijn burchten verteert.
11 Zo zegt de Here: Om drie overtredingen van
Edom, ja om vier, zal Ik het niet herroepen. Omdat
hij zijn broeder met het zwaard heeft vervolgd en
zijn medelijden heeft verstikt, zodat zijn toorn eeuwig verscheurt en hij zijn gramschap immer blijft
koesteren,
12 Zal Ik vuur werpen in Teman, zodat het Bosra's
burchten verteert.
13 Zo zegt de Here: Om drie overtredingen der
Ammonieten, ja om vier, zal Ik het niet herroepen.
Omdat zij de zwangere vrouwen van Gilead hebben opengereten, ten einde hun eigen gebied uit
te breiden,
14 Zal Ik een vuur ontsteken binnen de muur van
Rabba, zodat het zijn burchten verteert, onder
krijgsgeschreeuw ten dage van de strijd, bij stormgehuil ten dage van de orkaan,
15 En hun koning zal in ballingschap gaan, hij samen
met zijn vorsten, zegt de Here.

Amos 2

1 Zo zegt de Here: Om drie overtredingen van
Moab, ja om vier, zal Ik het niet herroepen.
Omdat hij het gebeente van Edoms koning tot kalk
verbrand heeft,
2 Zal Ik vuur werpen in Moab, zodat het Keriots
burchten verteert, en omkomen zal Moab in het
slaggewoel, onder krijgsgeschreeuw, bij trompet-
geschal,
3 En Ik zal uit zijn midden de heerser uitroeien en al
zijn vorsten met hem doden, zegt de Here.
4 Zo zegt de Here: Om drie overtredingen van Juda,
ja om vier, zal Ik het niet herroepen. Omdat zij de
wet des Heren verworpen en zijn inzettingen niet
onderhouden hebben, maar hun leugengoden, die
hun vaderen reeds achternaliepen, hen hebben
verleid,
5 Zal Ik vuur werpen in Juda, zodat het Jeruzalems
burchten verteert.
6 Zo zegt de Here: Om drie overtredingen van Israel,
ja om vier, zal Ik het niet herroepen. Omdat zij de
rechtvaardige voor geld verkopen en de arme om
een paar schoenen.
7 Zij die ernaar snakken, dat stof van de aarde zij op
het hoofd der geringen, en die de weg der weerlo-
zen ombuigen; en een man en zijn vader gaan
naar hetzelfde meisje, om mijn heilige naam te
ontwijden;

8 Op verpande klederen strekken zij zich uit naast
elk altaar, en de wijn der beboeten drinken zij in
hun godshuizen;
9 En Ik had nog wel de Amoriet verdelgd voor hun
aangezicht, al was hij dan hoog als de ceders en
sterk als de eiken; ja Ik roeide zijn vrucht uit van
boven en zijn wortels beneden;
10 En Ik had u nog wel uit het land Egypte gevoerd
en u veertig jaren in de woestijn geleid, opdat gij
het land der Amorieten in bezit zoudt nemen;
11 En uit uw zonen verwekte Ik er tot profeten en uit
uw jongelingen tot nazireeers. Is dat soms niet zo,
gij Israelieten? luidt het woord des Heren.
12 Maar gij gaaft de nazireeers wijn te drinken, en
geboodt de profeten: Gij moogt niet profeteren!
13 Zie, Ik maak, dat het onder u zal kraken, gelijk een
wagen kraakt, van garven overvol.
14 Dan zal aan de snelle de vlucht afgesneden zijn,
de sterke zal zijn kracht niet kunnen ontplooien en
de krijgsheld zal er het leven niet afbrengen.
15 Ook de boogschutter zal niet standhouden en de
snelvoetige zal niet ontkomen en de ruiter zal er
het leven niet afbrengen.
16 Ja, de kloekhartigste onder de helden zal te dien
dage naakt wegvluchten, luidt het woord des
Heren.

Amos 3

1 Hoort dit woord, dat de Here over u spreekt, gij
Israelieten, over het ganse geslacht dat Ik uit het
land Egypte heb gevoerd:
2 U alleen heb Ik gekend uit alle geslachten van het
aardrijk; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden
aan u bezoeken.
3 Gaan er twee tezamen, zonder dat zij het eens
geworden zijn?
4 Brult een leeuw in het woud, zonder dat hij prooi
heeft? Laat een jonge leeuw zijn gegrom horen uit
zijn hol, tenzij hij iets heeft gevangen?
5 Schiet een vogel neer op het klapnet op de aarde,
zonder dat er een lokaas voor hem is? Vliegt het
klapnet op van de grond, zonder dat het iets
vangt?
6 Wordt de bazuin in een stad geblazen, zonder dat
de inwoners opschrikken? Geschiedt er een ramp
in een stad, zonder dat de Here die bewerkt?
7 Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij
openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profe-
ten.
8 De leeuw heeft gebruld; wie zou niet vrezen? De
Here Here heeft gesproken; wie zou niet profete-
ren?
9 Doet het horen op de burchten in Asdod en op de
burchten in het land Egypte en zegt: Verzamelt u
op Samaria's bergen en aanschouwt de grote ver-
warring in zijn midden en de verdrukking die men
er vindt.

10 Ja, zij weten niet van recht doen, luidt het woord
des Heren, zij, die geweld en onderdrukking opsta-
pelen in hun burchten.
11 Daarom, zo zegt de Here Here: De vijand! En rond-
om het land! Uw sterkte haalt hij van u neer; en
uw burchten worden leeggeplunderd!
12 Zo zegt de Here: Zoals een herder uit de muil van
een leeuw twee schenkels redt of een lapje van
een oor, zo zullen de Israelieten gered worden, zij
die daar in Samaria zitten in de hoek van het rust-
bed en op het zachte kleed van de divan.
13 Hoort, en betuigt aan het huis van Jakob, luidt het
woord van de Here Here, de God der heerscharen:
14 Voorwaar, ten dage dat Ik Israels overtredingen
aan hem bezoek, zal Ik ook bezoeking doen aan
Betels altaren, zodat de altaarhoornen afgehouwen
worden en ter aarde vallen.
15 Dan zal Ik het winterhuis tegelijk met het zomer-
huis neerslaan en de ivoren huizen zullen te gron-
de gaan, ja vele huizen zullen hun einde vinden,
luidt het woord des Heren.

Amos 4

1 Hoort dit woord, gij koeien van Basan, die woont
op de berg van Samaria, gij, die geringen verdrukt
en armen vertrapt, die zegt tot uw heren: Breng
aan, dat wij drinken!
2 De Here Here heeft gezworen bij zijn heiligheid:
Voorwaar, zie, dagen zullen over u komen, dat
men u met angels zal optrekken en wie van u
overblijven met vishaken.
3 Door de bressen zult gij uitgaan, elk recht voor
zich heen, en gij zult weggesleept worden naar
Haharmon, luidt het woord des Heren.
4 Komt naar Betel en pleegt afval, naar Gilgal; ver-
meerdert de afval! Brengt des morgens uw slacht-
offers, op de derde dag uw tienden!
5 Ontsteekt een lofoffer van het gezuurde en roept
vrijwillige offers uit; doet het horen! Zo wilt gij het
immers gaarne, o Israelieten, luidt het woord van
de Here Here.
6 Ik echter, Ik heb u gegeven reinheid van tanden in
al uw steden en broodgebrek in al uw woonplaat-
sen. Toch hebt gij u niet tot Mij bekeerd, luidt het
woord des Heren.
7 En Ik, Ik heb u de regen onthouden, toen het nog
drie maanden voor de oogst was; en Ik liet het
regenen op de ene stad, maar op de andere stad
liet Ik het niet regenen; de ene akker werd bere-
gend, en de andere, waarop geen regen viel,
droogde uit.

8 En twee, drie steden wankelden naar een stad om
water te drinken, maar zij werden niet verzadigd.
Toch hebt gij u niet tot Mij bekeerd, luidt het
woord des Heren.
9 Ik heb u geslagen met brandkoren en met honig-
dauw, uw hoven en wijngaarden heb Ik doen ver-
dorren; uw vijgebomen en olijfbomen vrat de
sprinkhaan op. Toch hebt gij u niet tot Mij
bekeerd, luidt het woord des Heren.
10 Ik heb onder u de pest gezonden, zoals in Egypte.
Ik heb uw jonge manschappen met het zwaard
gedood bij het buitmaken van uw paarden. En de
stank van uw legerplaats deed Ik opstijgen in uw
neus. Toch hebt gij u niet tot Mij bekeerd, luidt
het woord des Heren.
11 Ik heb onder u een omkering aangericht, gelijk
God Sodom en Gomorra omgekeerd heeft, zodat
gij gelijk zijt geworden aan een brandhout uit het
vuur gerukt. Toch hebt gij u niet tot Mij bekeerd,
luidt het woord des Heren.
12 Daarom zal Ik aldus met u doen, o Israel. Omdat Ik
dan dit met u doen zal, bereid u om uw God te
ontmoeten, o Israel.
13 Want zie, Hij, die de bergen formeert en de wind
schept, en de mens te kennen geeft wat zijn over-
leg is, die de dageraad tot donkerheid maakt, en
voortschrijdt over de hoogten der aarde; Here,
God der heerscharen, is zijn naam.

Amos 5

1 Hoort dit woord, dat Ik over u aanhef, een klaag-
lied, huis Israels:
2 Gevallen is zij, zij zal niet weer opstaan de jonk-
vrouw Israels, nedergeworpen ligt zij op haar
bodem, niemand richt haar op.
3 Want zo zegt de Here Here: De stad die met dui-
zend uittrekt, zal er honderd overhouden, en die
met honderd uittrekt, zal er tien overhouden voor
het huis Israels.
4 Want zo zegt de Here tot het huis Israels: Zoekt
Mij en leeft.
5 Maar zoekt Betel toch niet, en komt niet naar
Gilgal, en trekt niet naar Berseba. Want Gilgal
wordt onherroepelijk weggevoerd en Betel gaat
teniet.
6 Zoekt de Here en leeft, opdat Hij niet vare als een
vuur in het huis van Jozef en het vertere, terwijl er
geen blusser zal zijn voor Betel.
7 O, zij die het recht in alsem verkeren, en de
gerechtigheid ter aarde nederwerpen!
8 Hij, die Pleiaden en Orion heeft gemaakt; Hij, die
donkerheid verkeert in ochtend, en die de dag tot
nacht verduistert; Hij, die het water der zee heeft
opgeroepen en uitgegoten over de oppervlakte der
aarde; Here is zijn naam!
9 Hij, die verwoesting doet opflitsen over de sterkte,
zodat verwoesting over de vesting komt.
10 Zij haten in de poort wie opkomt voor het recht,
en verafschuwen wie spreekt in oprechtheid.

11 Daarom, omdat gij de geringe vertrapt en hem
geschenken in koren afperst; ook al hebt gij huizen
van gehouwen steen gebouwd, gij zult er niet in
wonen; ook al hebt gij kostelijke wijngaarden
geplant, gij zult er de wijn niet van drinken.
12 Want Ik weet, dat uw overtredingen vele zijn, en
uw zonden talrijk; gij die de rechtvaardige
benauwt, die losgeld aanneemt, en die de armen
in de poort terzijde dringt.
13 Daarom zwijgt de verstandige in die tijd, want het
is een boze tijd.
14 Zoekt het goede en niet het kwade, opdat gij leeft
en aldus de Here, de God der heerscharen, met u
zij, gelijk gij zegt.
15 Haat het kwade en hebt het goede lief, en houdt
het recht hoog in de poort; misschien zal de Here,
de God der heerscharen, Jozefs rest genadig zijn.
16 Daarom, zo zegt de Here, de God der heerscharen,
de Here: Op alle pleinen rouwklacht, en op alle
straten zegt men: Ach, ach! Men roept de land-
man op tot rouw en [verlangt] misbaar van hen
die klaagzangen kennen.
17 En in alle wijngaarden zal weeklage zijn, wanneer
Ik door uw midden heen ga, zegt de Here.
18 Wee hun, die verlangen naar de dag des Heren!
Wat toch zal de dag des Heren voor u zijn?
Duisternis is hij, en geen licht!

19 Zoals wanneer iemand vlucht voor een leeuw, en
een beer overvalt hem; en hij komt naar huis en
leunt met zijn hand aan de muur, en hem bijt een
slang!
20 Duisternis zal immers de dag des Heren zijn en
geen licht, ja donker en zonder glans.
21 Ik haat, Ik veracht uw feesten, en kan uw samen-
komsten niet luchten.
22 Ja, als gij Mij brandoffers brengt, en uw spijsoffers,
heb Ik daaraan geen welgevallen, en uw vredeoffer
van mestkalveren wil Ik niet aanzien.
23 Doe van Mij weg het getier van uw liederen, het
getokkel van uw harpen wil Ik niet horen.
24 Maar laat het recht als water golven, en gerechtig-
heid als een immer vloeiende beek.
25 Hebt gij Mij slachtoffers en spijsoffers gebracht in
de woestijn, veertig jaar, huis Israels,
26 En tevens gedragen Sikkut, uw koning, en Kewan,
uw stergod, uw beelden die gij u gemaakt hebt?
27 Dus zal Ik u in ballingschap voeren, (voorbij
Damascus) zegt de Here, wiens naam is God der
heerscharen.

Amos 6

1 Wee de zorgelozen op Sion, en die zich veilig voe-
len op de berg van Samaria, de uitgelezenen van
de keur der volken, tot wie het huis Israels komt!
2 Trekt over naar Kalne en ziet, en gaat vandaar
naar het grote Hamat en daalt af naar Gat der
Filistijnen. Zijn zij beter dan deze koninkrijken? Is
hun gebied groter dan het uwe?
3 Gij, die de boze dag ver weg stelt, en de zetel van
het geweld nabij brengt,
4 Die nederligt op ivoren bedden, en omhangt op
uw divans, die lammeren uit de kudde opeet en
kalveren midden uit de stal,
5 Die joelt bij het geluid van de harp, die gelijk
David muziekinstrumenten voor u uitdenkt,
6 Die uit plengvaten drinkt, vol wijn, en met de
voortreffelijkste olie u zalft, maar om de verbre-
king van Jozef u niet bekommert!
7 Daarom zullen zij nu in ballingschap gaan aan de
spits der ballingen, en uit is het met het getier van
wie zo omhangen.
8 De Here Here heeft gezworen bij Zichzelf, luidt het
woord van de Here, de God der heerscharen: Ik
verafschuw de hoogmoed van Jakob en haat zijn
paleizen; ja prijsgeven zal Ik de stad met al wat
erin is.

9 Ook al zouden dan tien mannen overblijven in een
en hetzelfde huis, zij zullen sterven.
10 Neemt zijn oom hem op of die hem verbrandt, om
het gebeente uit het huis weg te ruimen, dan zal
hij zeggen tot wie achter in het huis is: Is daar
nog iemand bij u? en als deze zegt: Niemand, dan
zal hij zeggen: Stil! Want het is niet om er de
naam des Heren bij te noemen.
11 Want zie, de Here geeft bevel. Dan slaat men het
grote huis aan puin en het kleine huis aan splin-
ters.
12 Rennen soms paarden op een rots, of ploegt men
met runderen de zee, dat gij het recht in venijn
verkeert en de vrucht der gerechtigheid in alsem;
13 Gij, die u verheugt over Lo-debar, die zegt:
Hebben wij niet door onze kracht Karnaim voor
ons veroverd?
14 Voorwaar, zie, Ik verwek over u, huis Israels, luidt
het woord van de Here, de God der heerscharen,
een volk dat u zal verdrukken van de weg naar
Hamat tot de beek der Araba.

Amos 7

1 Aldus deed de Here Here mij aanschouwen: Zie,
Hij was bezig sprinkhanen te vormen, toen het
nagras begon op te komen. En zie, het was het
nagras na de afmaaiing voor de koning.
2 En toen zij op het punt stonden het kruid des
lands volledig af te vreten, zeide ik: Here Here,
vergeef toch! Hoe zou Jakob staande kunnen blij-
ven? Hij is immers klein!
3 Dit berouwde de Here. Het zal niet geschieden,
zeide de Here.
4 Aldus deed de Here Here mij aanschouwen: Zie, de
Here Here riep een vuur op om te straffen. Dat
verteerde de grote vloed en zou ook het bouwland
verteren.
5 Doch ik zeide: Here Here, houd toch op! Hoe zou
Jakob staande kunnen blijven? Hij is immers klein!
6 Dit berouwde de Here. Ook dit zal niet geschie-
den, zeide de Here Here.
7 Aldus deed Hij mij aanschouwen: Zie, de Here
stond bij een loodrechte muur, met een paslood in
zijn hand.
8 Toen zeide de Here tot mij: Wat ziet gij, Amos? En
ik zeide: Een paslood. Daarop zeide de Here: Zie,
Ik ga het paslood aanleggen in het midden van
Israel, mijn volk; Ik zal het voortaan niet meer spa-
ren.
9 Isaaks hoogten zullen verwoest en Israels heilig-
dommen vernield worden, en tegen Jerobeams
huis zal Ik optreden met het zwaard.

10 Toen zond Amasja, de priester van Betel, aan
Jerobeam, de koning van Israel, deze boodschap:
Amos smeedt een samenzwering tegen u te mid-
den van het huis Israels; het land zal al zijn woor-
den niet kunnen verdragen.
11 Want zo heeft Amos gezegd: Door het zwaard zal
Jerobeam sterven, en Israel zal voorzeker in bal-
lingschap wegtrekken uit zijn land.
12 Vervolgens zeide Amasja tot Amos: Ziener! ga
heen, vlucht naar het land van Juda; eet daar
brood, en profeteer daar.
13 Maar in Betel moogt gij voortaan niet meer profe-
teren, want dit is een koninklijk heiligdom en het
is een rijkstempel.
14 Doch Amos gaf Amasja ten antwoord: Ik ben geen
profeet en ik ben geen profetenzoon, maar ik ben
veehouder en kweker van moerbeivijgen.
15 Doch de Here nam mij achter de schapen van-
daan, en de Here zeide tot mij: Ga heen, profeteer
tegen mijn volk Israel.
16 Nu dan, hoor het woord des Heren. Gij zegt: Gij
moogt tegen Israel niet profeteren, noch tegen
Isaaks huis uw woorden laten stromen.
17 Daarom, zo zegt de Here: Uw vrouw zal in de stad
overspel bedrijven, uw zonen en uw dochters zul-
len vallen door het zwaard, uw akker zal met het
meetsnoer verdeeld worden, gij zelf zult op onrei-
ne bodem sterven, en Israel zal voorzeker in bal-
lingschap wegtrekken uit zijn land.

Amos 8

1 Aldus deed de Here Here mij aanschouwen: Zie,
een korf met rijpe vruchten.
2 Toen zeide Hij: Wat ziet gij, Amos? En ik zeide:
Een korf met rijpe vruchten. Daarop zeide de Here
tot mij: Rijp is het einde voor Israel, mijn volk. Ik
zal het voortaan niet meer sparen.
3 De tempelzangen worden tot weeklacht op die
dag, luidt het woord van de Here Here. Talrijk zijn
de lijken! Allerwegen werpt Hij ze neder! Stil!
4 Hoort dit, gij die fel zijt op de arme, om de weer-
lozen des lands te vernietigen,
5 Denkend: Wanneer is de nieuwe maan voorbij, dat
wij koren kunnen verkopen, en de sabbat, dat wij
graan te koop kunnen bieden, met verkleining van
de efa, met vergroting van de sikkel, met bedrieg-
lijk gebruik van een valse weegschaal,
6 Ten einde de geringen te kopen voor geld en de
arme om een paar schoenen; en wij verkopen afval
voor graan!
7 Gezworen heeft de Here bij Jakobs heerlijkheid:
Voorwaar, Ik zal in eeuwigheid niet een van hun
daden vergeten!
8 Zou hiervan de aarde niet beven, zodat al wie
erop woont rouw bedrijft? Zou ze niet geheel en al
oprijzen als de Nijl en opgezweept worden en
weder inzinken als de rivier van Egypte?
9 Te dien dage zal het geschieden, luidt het woord
van de Here Here, dat Ik op de middag de zon zal
doen schuilgaan en bij klaarlichte dag het land in
het donker zal zetten.

10 Dan zal Ik uw feesten in rouw verkeren, en al uw
liederen in klaagzang. Dan zal Ik rouwgewaad
brengen op alle heupen en kaalheid op elk hoofd.
En Ik zal het maken als de rouw over een enigge-
borene en het einde ervan als een bittere dag.
11 Zie, de dagen komen, luidt het woord van de Here
Here, dat Ik een honger in het land zal zenden.
Geen honger naar brood, en geen dorst naar
water, maar om de woorden des Heren te horen.
12 Dan zullen zij zwerven van zee tot zee, en van het
noorden naar het oosten zullen zij dolen, om te
zoeken het woord des Heren; maar vinden zullen
zij het niet.
13 Te dien dage zullen de schone maagden en de
strijdbare jongelingen in onmacht vallen van dorst,
14 Die zweren bij wat de schuld van Samaria is, die
zeggen: Zo waar uw god leeft, o Dan! en: Zo waar
de bedevaart naar Berseba leeft! Ja, zij zullen val-
len en niet weer opstaan.

Amos 9

1 Ik zag de Here staan bij het altaar, en Hij zeide:
Sla het kapiteel, zodat de drempels beven, en
breek ze stuk op hun aller hoofd, en wie van hen
overblijven, zal Ik doden met het zwaard. Niet een
van hen zal ontvluchten, niemand van hen zal ont-
komen.
2 Al groeven zij door tot in het dodenrijk, mijn hand
zou hen vandaar weghalen; al klommen zij op ten
hemel, Ik zal hen vandaar omlaag trekken!
3 Al verscholen zij zich op Karmels top, Ik zou hen
daar opsporen en weghalen; al verborgen zij zich
voor mijn ogen op de bodem der zee, Ik zou van-
daar een slang gelasten hen te bijten!
4 Al gingen zij voor hun vijanden uit in gevangen-
schap, Ik zou vandaar het zwaard gelasten hen om
te brengen. Zo richt Ik op hen mijn oog, ten
kwade en niet ten goede.
5 Ja, de Here, de Here der heerscharen, die de aarde
aanroert en zij wankelt, zodat al wie erop wonen
jammeren, en zij geheel en al oprijst als de Nijl, en
inzinkt als de rivier van Egypte;
6 Die in de hemel zijn opperzalen heeft gebouwd en
zijn gewelf op aarde heeft gegrondvest, die het
water der zee heeft opgeroepen en uitgegoten
over de oppervlakte der aarde; Here is zijn naam.

7 Zijt gij voor Mij niet gelijk aan de kinderen der
Ethiopiers, o kinderen Israels? luidt het woord des
Heren. Heb Ik Israel niet uit het land Egypte
gevoerd en de Filistijnen uit Kaftor en de
Arameeers uit Kir?
8 Zie, de ogen des Heren Heren zijn tegen het zon-
dige koninkrijk, en Ik zal het verdelgen van de
aardbodem. Evenwel zal Ik het huis Jakobs niet
geheel en al verdelgen, luidt het woord des Heren.
9 Want zie, Ik geef bevel, en Ik schud het huis van
Israel onder al de volken, gelijk men met een zeef
schudt, en geen steentje zal ter aarde vallen.
10 Door het zwaard zullen zij sterven, al de zondaren
van mijn volk, die zeggen: Gij moogt het kwaad
niet nader brengen en het ons niet tegemoet voe-
ren.
11 Te dien dage zal Ik de vervallen hut van David
weder oprichten, Ik zal haar scheuren dichten en
wat daarvan is ingestort, overeind zetten; Ik zal
haar herbouwen als in de dagen van ouds,
12 Opdat zij beerven de rest van Edom en van al de
volken over wie mijn naam is uitgeroepen, luidt
het woord van de Here, die dit doet.
13 Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren,
dat de ploeger zich aansluit bij de maaier en de
druiventreder bij hem die het zaad strooit; dan
zullen de bergen druipen van jonge wijn en al de
heuvelen daarvan overvloeien.

14 Ik zal een keer brengen in het lot van mijn volk
Israel: verwoeste steden zullen zij herbouwen en
bewonen; wijngaarden zullen zij planten en de
wijn ervan drinken; boomgaarden zullen zij aan-
leggen en de vrucht daarvan eten.
15 Dan zal Ik hen planten in hun grond, en zij zullen
niet meer worden uitgerukt uit de grond die Ik
hun gegeven heb, zegt de Here, uw God.

Obadja 1

1 Gezicht van Obadja. Zo zegt de Here Here over
Edom (een tijding hebben wij van de Here
gehoord, een bode is onder de volken gezonden:
komt, laat ons daartegen optrekken ten strijde):
2 Zie, Ik maak u klein onder de volken: gij wordt
diep veracht.
3 De overmoed van uw hart heeft u misleid, u, die
woont in rotskloven, in uw hoge woning; die bij
uzelf zegt: Wie zal mij ter aarde neerhalen?
4 Al zoudt gij uw nest zo hoog bouwen als de gier,
ja, al was het geplaatst tussen de sterren, vandaar
zal Ik u neerhalen, luidt het woord des Heren.
5 Indien er dieven tot u kwamen of nachtelijke
rovers (hoe wordt gij verdelgd!) zouden zij niet
stelen zoveel hun genoeg was? Indien druivenle-
zers tot u kwamen, zouden zij geen nalezingen
overlaten?
6 Hoe wordt Esau doorzocht, worden zijn verborgen
schatten opgespoord!
7 Naar de grens zenden u al uw bondgenoten; u
misleiden, u overmogen uw vrienden; wie uw
brood eten, leggen u een valstrik. Er is geen
inzicht bij hem.
8 Zal Ik niet te dien dage, luidt het woord des
Heren, de wijzen uit Edom doen vergaan, en het
inzicht uit het gebergte van Esau?

9 Ook uw helden, o Teman, zullen verschrikt staan,
opdat alle man van het gebergte van Esau door
moord worde uitgeroeid.
10 Wegens de gewelddaad aan uw broeder Jakob zal
schande u bedekken, en gij zult voor altoos wor-
den uitgeroeid.
11 Ten dage, dat gij afzijdig stondt, ten dage, dat
vreemden zijn leger gevangen namen en uitlanders
zijn poort binnenkwamen en over Jeruzalem het
lot wierpen, waart ook gij als een van hen.
12 Zie niet met leedvermaak die dag van uw broeder,
de dag van zijn rampspoed, en maak u niet vrolijk
over de kinderen van Juda op de dag van hun
ondergang; en zet geen grote mond op ten dage
van hun benauwdheid;
13 Kom niet in de poort van mijn volk ten dage van
hun ongeluk; gij, zie niet met leedvermaak zijn
onheil, ten dage van zijn ongeluk; en strek de
hand niet uit naar zijn have ten dage van zijn
ongeluk;
14 En sta niet op het kruispunt om zijn vluchtelingen
uit te roeien, en lever zijn ontkomenen niet over
ten dage der benauwdheid.
15 Want nabij is de dag des Heren over alle volken;
zoals gij gedaan hebt, zal u gedaan worden, uw
daad zal op uw eigen hoofd terugvallen.

16 Ja, zoals gij gedronken hebt op mijn heilige berg,
zullen alle volken zonder ophouden drinken; ja, zij
zullen drinken en zwelgen, en zij zullen worden,
als hadden zij nooit bestaan.
17 Maar op de berg Sion zal er ontkoming zijn, en
die zal een heiligdom wezen; en het huis van
Jakob zal zijn bezittingen weer in bezit nemen.
18 Het huis van Jakob zal het vuur zijn, het huis van
Jozef de vlam, en het huis van Esau de stoppels: zij
zullen hen in brand steken en verteren, en van het
huis van Esau zal niemand ontkomen; want de
Here heeft het gesproken.
19 Dan zal het Zuiderland het gebergte van Esau in
bezit nemen, en de Laagte het land der Filistijnen;
zij zullen het veld van Efraim en het veld van
Samaria in bezit nemen, en Benjamin Gilead;
20 De ballingen van dit leger der Israelieten het land
der Kanaanieten tot Sarefat toe; en de ballingen
van Jeruzalem, die zich in Sefarad bevinden, zullen
de steden van het Zuiden in bezit nemen.
21 Verlossers zullen de berg Sion bestijgen om over
het gebergte van Esau gericht te oefenen, en het
koningschap zal zijn aan de Here.

Jona 1

1 Het woord des Heren kwam tot Jona, de zoon van
Amittai:
2 Maak u op, ga naar Nineve, de grote stad, en pre-
dik tegen haar, want haar boosheid is opgestegen
voor mijn aangezicht.
3 Maar Jona maakte zich op om te vluchten naar
Tarsis, weg van het aangezicht des Heren, en hij
ging naar Jafo en vond een schip, dat naar Tarsis
zou gaan; hij betaalde de vrachtprijs daarvan en
ging scheep om met hen naar Tarsis te gaan, weg
van het aangezicht des Heren.
4 Maar de Here wierp een hevige wind op de zee en
er ontstond een zware storm op de zee, zodat het
schip dreigde te worden stukgeslagen.
5 De schepelingen werden bevreesd en riepen ieder
tot zijn god, en zij wierpen de lading die in het
schip was, in zee om het daardoor lichter te
maken. Jona echter was in het ruim van het schip
afgedaald, en hij had zich daar neergelegd en was
in een diepe slaap gevallen.
6 En de gezagvoerder kwam bij hem en zeide tot
hem: Hoe kunt gij zo vast slapen! Sta op, roep tot
uw god, misschien zal die god onzer gedenken,
zodat wij niet vergaan.
7 En zij zeiden tot elkander: Komt, laat ons het lot
werpen, opdat wij te weten komen door wiens
schuld dit onheil ons treft. Zij wierpen het lot en
het lot viel op Jona.

8 Toen zeiden zij tot hem: Deel ons toch mee, door
wiens schuld dit onheil ons treft; wat is uw bedrijf
en vanwaar komt gij, wat is uw land en van welk
volk zijt gij?
9 En hij zeide tot hen: Ik ben een Hebreeer en ik
vrees de Here, de God des hemels, die de zee en
het droge gemaakt heeft.
10 Toen vreesden die mannen met grote vrees en zij
zeiden tot hem: Wat hebt gij toch gedaan? want
die mannen wisten, dat hij op de vlucht was, weg
van het aangezicht des Heren, want dat had hij
hun medegedeeld.
11 En zij vroegen hem: Wat zullen wij met u doen,
opdat de zee ophoude tegen ons te woeden, want
de zee wordt hoe langer hoe onstuimiger.
12 Hij antwoordde hun: Neemt mij op en werpt mij in
de zee, en de zee zal ophouden tegen u te woe-
den. Want ik weet, dat door mijn schuld deze
zware storm tegen u is opgestoken.
13 Maar de mannen roeiden om [het] [schip] weer
aan land te brengen, doch zij waren daartoe niet
in staat, omdat de zee hoe langer hoe onstuimiger
tegen hen werd.
14 Toen riepen zij tot de Here en zeiden: Ach, Here,
laat ons toch niet vergaan om het leven van deze
man en leg geen onschuldig bloed op ons, want
Gij, Here, hebt gedaan gelijk U behaagde.
15 Daarna namen zij Jona op en wierpen hem in de
zee, en de zee hield op met woeden.

16 En de mannen vreesden de Here met grote vrees,
en zij slachtten de Here een offer en deden gelof-
ten.
17 En de Here beschikte een grote vis om Jona in te
slokken; en Jona was in het ingewand van de vis
drie dagen en drie nachten.

Jona 2

1 En Jona bad tot de Here, zijn God, uit het inge-
wand van de vis.
2 Hij zeide: Ik riep uit mijn nood tot de Here en Hij
antwoordde mij; uit de schoot van het dodenrijk
schreeuwde ik, Gij hoordet mijn stem.
3 Gij hadt mij geworpen in de diepte, in het hart
der zee, en een waterstroom omving mij; al uw
brandingen en uw golven gingen over mij heen.
4 En ik, ik zeide: verstoten ben ik uit uw ogen, zou
ik ooit weer uw heilige tempel aanschouwen?
5 Wateren omringden mij, zij bedreigden mijn leven,
de diepte omving mij, met zeewier was mijn hoofd
omwonden.
6 Tot de grondvesten der bergen zonk ik neer; de
grendelen der aarde waren voor altoos achter mij.
Toen trokt Gij mijn leven uit de groeve omhoog,
o, Here, mijn God!
7 Toen mijn ziel in mij versmachtte, gedacht ik de
Here, en mijn gebed kwam tot U in uw heilige
tempel.
8 Zij die nietige afgoden dienen, geven Hem prijs,
die hun goedertieren is.
9 Maar ik, met lofzegging wil ik aan U offeren; wat
ik beloofd heb, wil ik betalen; de redding is des
Heren.
10 En de Here sprak tot de vis en deze spuwde Jona
uit op het droge.

Jona 3

1 Het woord des Heren kwam ten tweeden male tot
Jona:
2 Maak u op, ga naar Nineve, de grote stad, en
breng haar de prediking, die Ik tot u spreken zal.
3 Toen maakte Jona zich op en ging naar Nineve,
overeenkomstig het woord des Heren. Nineve nu
was een geweldig grote stad, van drie dagreizen.
4 En Jona begon de stad in te gaan, een dagreis, en
hij predikte en zeide: Nog veertig dagen en
Nineve wordt ondersteboven gekeerd!
5 En de mannen van Nineve geloofden God en rie-
pen een vasten uit en bekleedden zich, van groot
tot klein, met rouwgewaden.
6 Toen het woord de koning van Nineve bereikte, stond
hij op van zijn troon, legde zijn opperkleed af, trok
een rouwgewaad aan en zette zich neder in de as.
7 En men riep uit en zeide in Nineve op bevel van
de koning en van zijn groten: Mens en dier, run-
deren en schapen mogen niets nuttigen, niet gra-
zen en geen water drinken.
8 Zij moeten gehuld zijn in rouwgewaden, mens en
dier, en met kracht tot God roepen en zich beke-
ren, een ieder van zijn boze weg, en van het
onrecht dat aan hun handen kleeft.
9 Wie weet, God mocht Zich omkeren en berouw
krijgen en zijn brandende toorn laten varen, zodat
wij niet te gronde gaan.
10 Toen God zag wat zij deden, hoe zij zich bekeer-
den van hun boze weg, berouwde het God over
het kwaad dat Hij gedreigd had hun te zullen aan-
doen, en Hij deed het niet.

Jona 4

1 Maar dit mishaagde Jona ten zeerste en hij werd
toornig.
2 En hij bad tot de Here en zeide: Ach, Here, heb ik
dat niet gezegd, toen ik nog in mijn land was?
Daarom heb ik het willen voorkomen door naar
Tarsis te vluchten, want ik wist, dat Gij een gena-
dig en barmhartig God zijt, lankmoedig, groot van
goedertierenheid en berouw hebbend over het
kwaad.
3 Nu dan, Here, neem toch mijn leven van mij, want
het is mij beter te sterven dan te leven.
4 Maar de Here zeide: Zijt gij terecht vertoornd?
5 Jona nu was buiten de stad gegaan en had zich
ten oosten van de stad neergezet; hij had daar
voor zich een hut gebouwd en was daaronder
gaan zitten in de schaduw, totdat hij zou zien wat
er met de stad gebeurde.
6 En de Here God beschikte een wonderboom, die
boven Jona opschoot om tot schaduw te zijn
boven zijn hoofd, ten einde hem van zijn mis-
noegdheid af te brengen. En Jona verheugde zich
zeer over de wonderboom.
7 Maar de volgende dag, bij het aanbreken van de
morgenstond, beschikte God een worm, die de
wonderboom stak, zodat deze verdorde.
8 En het geschiedde, zodra de zon opging, dat God
een gloeiende oostenwind beschikte en de zon
stak op het hoofd van Jona, zodat hij amechtig
neerzonk en wenste dat hij sterven mocht, zeg-
gende: Het is mij beter te sterven dan te leven.

9 Maar God vroeg Jona: Zijt gij terecht vertoornd
over de wonderboom? En hij antwoordde: Terecht
ben ik vertoornd, ten dode toe.
10 Toen zeide de Here: Gij wildet de wonderboom
sparen, waarvoor gij u geen moeite hebt gegeven
en die gij niet hebt doen groeien, die in een nacht
is ontstaan en in een nacht is vergaan.
11 Zou Ik dan Nineve niet sparen, de grote stad,
waarin meer dan honderdtwintigduizend mensen
zijn, die het onderscheid niet kennen tussen hun
rechterhand en hun linkerhand, benevens veel
vee?

Micha 1

1 Het woord des Heren, dat tot Micha, de Morastiet,
kwam in de dagen van Jotam, Achaz, Jechizkia,
koningen van Juda, hetwelk hij geschouwd heeft
over Samaria en Jeruzalem.
2 Hoort, gij volkeren altemaal; merk op, gij aarde en
haar volheid, opdat de Here Here getuige zij tegen
u, de Here uit zijn heilige tempel.
3 Want zie, de Here gaat uit van zijn woning, en Hij
daalt neder en treedt op de hoogten der aarde.
4 De bergen versmelten onder Hem en de dalen
splijten, als was voor het vuur, als water dat
afgutst van een helling.
5 Om Jakobs overtreding is dit alles en om de zon-
den van het huis Israels. Wat is Jakobs overtre-
ding? Is het niet Samaria? En wat [de] [zonde]
[van] Juda's hoogten? Is het niet Jeruzalem?
6 Daarom zal Ik Samaria maken tot een puinhoop op
het veld, tot een oord om wijngaarden te planten;
Ik zal zijn stenen in het dal nederstorten en zijn
fundamenten blootleggen.
7 Al zijn gesneden beelden zullen stukgeslagen wor-
den, en al zijn wijgeschenken met vuur verbrand
worden, en al zijn afgodsbeelden zal Ik te gruizel
slaan, want van hoerenloon heeft het ze bijeenge-
bracht en zij zullen weder tot hoerenloon worden.

8 Hierover wil ik weeklagen en jammeren, wil ik bar-
revoets gaan en naakt, zal ik jammerklachten uit-
stoten als de jakhalzen en rouwkreten als de struis-
vogels,
9 Omdat zijn wonden ongeneeslijk zijn, omdat het
tot Juda is doorgedrongen, en reikt tot de poort
van mijn volk, tot Jeruzalem.
10 Verkondigt het niet te Gat, weent er zelfs niet!
Wentel u binnen Afra in het stof.
11 Trek voorbij, bevolking van Safir, in smadelijke
naaktheid. De bevolking van Saanan waagt zich
niet naar buiten. Het geweeklaag van Bet-haesel
belet u daar te blijven,
12 Want de bevolking van Marot beeft van angst om
het goede; want onheil is van de Here nederge-
daald tot de poort van Jeruzalem.
13 Span de rossen voor de wagen, bevolking van
Lakis. Het begin der zonde is zij voor Sions doch-
ter; immers in u zijn Israels overtredingen gevon-
den.
14 Geef daarom een afscheidsgeschenk aan Moreset-
gat. De huizen van Akzib worden de koningen
Israels tot een leugenbeek.
15 Nogmaals zal Ik een veroveraar over u brengen,
bevolking van Maresa; tot Adullam zal de heerlijk-
heid van Israel komen.
16 Maak u kaal en scheer u om uw troetelkinderen;
maak u een kale plek, zo groot als van een gier,
omdat zij van u weggaan in ballingschap.

Micha 2

1 Wee hun die ongerechtigheid bedenken en kwaad
smeden op hun legersteden, die het uitvoeren bij
het morgenlicht, omdat het in de macht van hun
hand is.
2 Begeren zij akkers, zij roven die, en huizen, zij
nemen die. Zo verdrukken zij de man en zijn huis,
de mens en zijn erfdeel.
3 Daarom, zo zegt de Here, zie Ik ga tegen dit
geslacht een kwaad bedenken, waaruit gij uw hal-
zen niet zult trekken en waarbij gij niet rechtop
zult gaan, want het zal een boze tijd zijn.
4 Te dien dage zal men over u een spreuk aanheffen
en weeklagend een klaagzang zingen: Het is
gedaan, zal men zeggen, te enen male zijn wij ver-
nietigd. Het erfdeel van mijn volk doet Hij in
vreemde handen overgaan. Hoe ontneemt Hij het
mij! Aan de afvalligen deelt Hij onze akkers uit.
5 Daarom zult gij niemand hebben, die volgens het
lot het meetsnoer uitwerpt in de gemeente des
Heren.
6 Profeteert niet, profeteren zij, men mag hiervan
niet profeteren. Er komt geen eind aan de
beschimpingen.
7 Mag dat gezegd worden, huis Jakobs, is de Here
zo kort van geduld, is dit zijn handelwijze? Zijn
mijn woorden niet vriendelijk jegens de oprechte
van wandel?
8 Doch sedert lang treedt mijn volk als vijand op; gij
rukt de mantel weg van het kleed bij argeloze
voorbijgangers, afkerig van strijd.

9 De vrouwen onder mijn volk verdrijft gij uit de
woning van haar geluk, van haar kinderen neemt
gij mijn heerlijkheid weg, voor immer.
10 Staat op en vertrekt, want dit is de plaats der ruste
niet; doordat het [land] onrein is, brengt het ver-
derf teweeg, ja, een voortwoekerend verderf.
11 Als er maar iemand wind naliep en leugen voor-
spiegelde: Ik profeteer u van wijn en bedwelmende
drank, dan zou hij de profeet van dit volk zijn.
12 Voorzeker zal Ik u, o Jakob, in uw geheel bijeen-
brengen, voorzeker vergaderen het overblijfsel van
Israel. Ik zal hen bijeenbrengen als schapen in een
kooi, als een kudde in het midden der weide. Het
zal er gonzen van mensen.
13 De doorbreker trekt voor hen op; zij breken door
en trekken door de poort en gaan daardoor uit; en
hun koning trekt voor hen uit, en de Here aan hun
spits.

Micha 3

1 En ik zeide: Hoort toch, hoofden van Jakob en
leidslieden van het huis Israels, moest gij het recht
niet kennen?
2 Gij die het goede haat en het kwade liefhebt, die
de lieden de huid afstroopt en het vlees van hun
gebeente;
3 Ja, die het vlees van mijn volk eet, en hun de huid
aftrekt, en hun beenderen breekt en ze uiteenlegt
als vlees in een pot of in een ketel.
4 Dan zullen zij roepen tot de Here, maar Hij zal hun
niet antwoorden, en Hij zal zijn aangezicht voor
hen verbergen te dien tijde, omdat zij slecht heb-
ben gehandeld.
5 Zo zegt de Here aangaande de profeten die mijn
volk verleiden; die, als zij iets met hun tanden te
bijten krijgen, heil verkondigen, maar tegen hem
die hun niets in de mond steekt, de oorlog uitroe-
pen:
6 Daarom zal het nacht voor u worden, zonder
gezicht; duisternis, zonder waarzegging; de zon
zal ondergaan over de profeten, en de dag zal
over hen verdonkerd worden.
7 En de zieners zullen beschaamd worden, en de
waarzeggers teleurgesteld, en zij zullen allen de
bovenlip omwinden, omdat er geen antwoord
Gods komt.
8 Ik daarentegen ben vol van kracht, van de Geest
des Heren, en van recht en van sterkte, om Jakob
zijn overtreding aan te zeggen en Israel zijn
zonde.

9 Hoort dit toch, hoofden van het huis Jakobs en
leidslieden van het huis Israels, die het recht veraf-
schuwt en al het rechte krom maakt,
10 Die Sion bouwt met bloed en Jeruzalem met
onrecht.
11 De hoofden spreken er recht voor geschenken, en
de priesters geven er onderricht om loon, en de
profeten plegen er waarzeggerij voor geld, en
daarbij steunen zij op de Here en zeggen: Is de
Here niet in ons midden? Ons zal geen kwaad
overkomen!
12 Daarom zal om uwentwil Sion als een akker wor-
den omgeploegd, en Jeruzalem zal worden tot
steenhopen, ja de tempelberg tot woudhoogten.

Micha 4

1 En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan
zal de berg van het huis des Heren vaststaan als de
hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de
heuvelen. En volkeren zullen derwaarts heenstromen,
2 En vele natien zullen optrekken en zeggen: Komt,
laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het
huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aan-
gaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewan-
delen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des
Heren woord uit Jeruzalem.
3 En Hij zal richten tussen vele volkeren en recht-
spreken over machtige natien tot in verre landen.
Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen
omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen
volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen,
en zij zullen de oorlog niet meer leren.
4 Maar zij zullen zitten, een ieder onder zijn wijnstok
en onder zijn vijgeboom, zonder dat iemand hen
opschrikt; want de mond van de Here der heer-
scharen heeft het gesproken.
5 Want alle volkeren wandelen elk in de naam van
zijn god, maar wij zullen wandelen in de naam van
de Here, onze God, voor altoos en immer.
6 Te dien dage, luidt het woord des Heren, zal Ik het
kreupele verzamelen en het verstrooide bijeenbren-
gen, en degenen over wie Ik kwaad heb doen komen.
7 En Ik zal het kreupele stellen tot een overblijfsel en
het verdrevene tot een machtig volk, en de Here
zal Koning over hen zijn op de berg Sion, van nu
aan tot in eeuwigheid.

8 En gij, Migdal-eder, Ofel der dochter Sions, tot u
zal genaken en komen de heerschappij van voor-
heen, het koningschap der dochter van Jeruzalem.
9 Nu, waarom schreeuwt gij zo luide? Is er geen
koning bij u? Of is uw raadsman omgekomen, dat
weeen als van een barende u hebben aangegre-
pen?
10 Krimp ineen en schreeuw het uit, dochter Sions,
als een barende; want thans zult gij uittrekken uit
de stad en verblijven op het veld, en gij zult naar
Babel komen. Daar zult gij bevrijd worden; daar
zal de Here u verlossen uit de macht van uw vijan-
den.
11 Wel zijn nu vele volkeren tegen u vergaderd, die
zeggen: Zij worde ontwijd, en mogen onze ogen
zich aan Sion verlustigen!
12 Maar zij kennen de gedachten des Heren niet en
verstaan zijn raadslag niet, dat Hij hen verzamelt
als schoven op de dorsvloer.
13 Sta op en dors, gij dochter Sions; want Ik zal uw
hoorn van ijzer maken en uw hoeven van koper,
en gij zult vele volkeren verbrijzelen en gij zult
hun onrechtmatig gewin door de ban aan de Here
wijden, en hun vermogen aan de Here der ganse
aarde.

Micha 5

1 Nu moogt gij u in benden scharen, gij bendegenoten. Een belegeringswal heeft men tegen ons opgeworpen. Met de roede zal men de richter Israels op het kinnebakken slaan.
2 En gij, Betlehem Efrata, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die een heerser zal zijn over Israel en wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid.
3 Daarom zal Hij hen prijsgeven tot de tijd, dat zij die baren zal, gebaard heeft. Dan zal het overblijfsel zijner broederen terugkeren met de Israelieten.
4 Dan zal Hij staan en hen weiden in de kracht des Heren, in de majesteit van de naam des Heren, zijns Gods; en zij zullen rustig wonen, want nu zal Hij groot zijn tot aan de einden der aarde,
5 En Hij zal vrede zijn. Wanneer Assur in ons land komt, en wanneer hij onze paleizen betreedt, dan zullen wij tegen hem zeven herders stellen en acht vorsten uit de mensen,
6 Die het land Assur zullen weiden met het zwaard en het land van Nimrod in zijn poorten. En Hij zal bevrijden van Assur, wanneer die in ons land komt en wanneer hij ons gebied betreedt.

7 En het overblijfsel van Jakob zal te midden van
vele volkeren zijn als dauw van de Here, als regen-
stromen op het groene kruid, dat niet wacht op de
mens, noch mensenkinderen verbeidt.
8 En het overblijfsel van Jakob zal zijn onder de
natien, te midden van vele volkeren als een leeuw
onder de dieren des wouds, als een jonge leeuw
onder de schaapskudden, die, wanneer hij er bin-
nendringt, neerslaat en verscheurt, zonder dat
iemand redt.
9 Uw hand zal verheven zijn boven uw tegenstan-
ders, en al uw vijanden zullen worden uitgeroeid.
10 Te dien dage zal het geschieden, luidt het woord
des Heren, dat Ik uw paarden uit uw midden zal
uitroeien en dat Ik uw strijdwagens zal vernietigen.
11 Ik zal de steden van uw land uitroeien en al uw
vestingen afbreken.
12 Ook zal Ik de toverijen uit uw hand uitroeien, en
gij zult geen waarzeggers meer hebben.
13 Ik zal uw gesneden beelden en uw gewijde stenen
uit uw midden uitroeien, en gij zult u niet meer
nederbuigen voor het werk uwer handen.
14 Ook zal Ik uw gewijde palen uit uw midden uitruk-
ken en uw steden verwoesten.
15 En Ik zal in toorn en gramschap wraak oefenen
over de volkeren die geen gehoor gegeven heb-
ben.

Micha 6

1 Hoort toch wat de Here zegt: Sta op, treed als
aanklager op ten aanhoren van de bergen, en laat
de heuvelen uw stem vernemen.
2 Hoort, gij bergen, de aanklacht des Heren, ook gij,
onwrikbare grondvesten der aarde. Want de Here
heeft een aanklacht tegen zijn volk, en met Israel
wil Hij een rechtsgeding aangaan.
3 Mijn volk, wat heb Ik u aangedaan en waarmede
heb Ik u vermoeid? Getuig tegen Mij!
4 Immers heb Ik u gevoerd uit het land Egypte en
uit het slavenhuis heb Ik u verlost, en Ik zond voor
u heen Mozes, Aaron en Mirjam.
5 Mijn volk, gedenk toch wat Balak, de koning van
Moab, beraamde en wat Bileam, de zoon van Beor,
hem antwoordde. Van Sittim tot Gilgal, opdat gij
het volle recht des Heren moogt erkennen.
6 Waarmede zal ik de Here tegemoet treden en mij
buigen voor God in den hoge? Zal ik Hem tege-
moet treden met brandofferen, met eenjarige kal-
veren?
7 Zal de Here welgevallen hebben aan duizenden
rammen, aan tienduizenden oliebeken? Zal ik mijn
eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de
vrucht van mijn schoot voor de zonde mijner ziel?
8 Hij heeft u bekendgemaakt, o mens, wat goed is
en wat de Here van u vraagt: niet anders dan
recht te doen en getrouwheid lief te hebben, en
ootmoedig te wandelen met uw God.

9 Hoort! de Here roept tot de stad (en heilzaam is
het uw naam te vrezen): Luistert naar de roede en
naar wie haar besteld heeft.
10 Zijn er niet nog in het huis van de goddeloze
schatten van goddeloosheid en een gevloekte,
schriele efa?
11 Zou Ik rechtvaardig zijn bij een weegschaal der
goddeloosheid en bij een buidel vol valse gewich-
ten?
12 Haar rijken zijn vol geweld, en haar inwoners spre-
ken leugen, en hun tong in hun mond is bedrog.
13 Ik echter maak u krank, Ik sla u, Ik richt verwoes-
ting aan wegens uw zonden.
14 Gij zult eten en niet verzadigd worden, maar de
honger in uw binnenste zal blijven; gij zult iets
wegbrengen, maar het niet bergen; en wat gij
bergt, zal Ik aan het zwaard prijsgeven.
15 Gij zult zaaien, maar niet maaien; gij zult olijven
treden, maar u niet met olie zalven; en most, maar
geen wijn drinken.
16 Want de inzettingen van Omri worden onderhou-
den en al de werken van het huis van Achab, en
gij wandelt in hun raadslagen, opdat Ik u zou
overgeven tot een voorwerp van ontzetting en
haar inwoners tot een aanfluiting; zo zult gij de
smaad van mijn volk dragen.

Micha 7

1 Wee mij, want het is mij gegaan als bij de inzame-
ling van het ooft, bij de nalezing van de wijn-
oogst: geen druif om te eten, geen vijg waarnaar
mijn hart begeert.
2 De vrome is verdwenen uit het land en een
oprechte is er onder de mensen niet. Allen loeren
zij op bloed; ieder tracht zijn broeder in het net te
vangen.
3 Tot kwaad doen staan de handen goed; de vorst
eist en de rechter laat zich betalen, en de grote,
die spreekt naar eigen believen; en zo zetten zij de
zaak in elkaar.
4 De beste van hen is als een doornstruik en de
meest oprechte erger dan een stekelheg. De dag
uwer wachters, uw bezoeking, komt! Dan zal er
voor hen ontzetting wezen.
5 Vertrouwt de metgezel niet, verlaat u niet op de
vriend; behoed de deuren van uw mond voor haar
die aan uw boezem ligt.
6 Want de zoon minacht de vader; de dochter staat
op tegen haar moeder, de schoondochter tegen
haar schoonmoeder; des mensen huisgenoten zijn
zijn vijanden.
7 Maar ik zal uitzien naar de Here, ik zal wachten op
de God mijns heils; mijn God zal mij horen.
8 Verblijd u niet over mij, mijn vijandin: al ben ik
gevallen, ik zal weder opstaan; al zit ik in het duis-
ter, de Here zal mij tot licht zijn.

9 Des Heren gramschap zal ik dragen (want ik heb
tegen Hem gezondigd) totdat Hij mijn zaak verde-
digt en mij recht verschaft; Hij zal mij uitleiden in
het licht; ik zal aanschouwen, hoe Hij gerechtig-
heid oefent.
10 Mijn vijandin zal het zien, en schaamte zal haar
bedekken, haar die tot mij zeide: Waar is de Here,
uw God? Mijn ogen zullen op haar neerzien. Nu
zal zij vertreden worden, als slijk der straten.
11 Op de dag dat men uw muren herbouwt, op die
dag zal de afbakening ruim zijn;
12 Die dag, waarop men tot u komen zal van Assur
tot Egypte, en van Egypte tot de Rivier, en van zee
tot zee, en van berg tot berg.
13 Maar de aarde zal tot een woestenij worden van-
wege haar bewoners, om de vrucht van hun han-
delingen.
14 Weid uw volk met uw staf, de schapen van uw erf-
deel, die eenzaam wonen in een woud, te midden
van een vruchtbare landouw. Laat hen weiden in
Basan en in Gilead, als in de dagen van ouds.
15 Evenals in de dagen, toen gij uittoogt uit het land
Egypte, zal Ik hem wonderen doen zien.
16 De volken zullen het zien en beschaamd worden,
beroofd van al hun kracht; zij zullen de hand op
de mond leggen, hun oren zullen doof worden.

17 Zij zullen stof lekken als een slang, als kruipende
dieren der aarde; zij zullen bevend uit hun burch-
ten komen, sidderend zullen zij komen tot de
Here, onze God, en zij zullen voor U vrezen.
18 Wie is een God als Gij, die de ongerechtigheid ver-
geeft en de overtreding van het overblijfsel van
zijn erfdeel voorbijgaat, die zijn toorn niet voor
eeuwig behoudt, maar een welbehagen heeft in
goedertierenheid!
19 Hij zal Zich wederom over ons ontfermen, Hij zal
onze ongerechtigheden vertreden. Ja, Gij zult al
onze zonden werpen in de diepten der zee.
20 Gij zult trouw bewijzen aan Jakob, goedertieren-
heid aan Abraham, gelijk Gij van oude dagen af
aan onze vaderen hebt gezworen.

Nahum 1

1 Godsspraak over Nineve. Boek van het gezicht van
Nahum, de Elkosiet.
2 Een naijverig God en een wreker is de Here, een
wreker is de Here en vol van grimmigheid; een
wreker is de Here voor zijn tegenstanders, en toor-
nen blijft Hij tegen zijn vijanden.
3 De Here is lankmoedig, doch groot van kracht, en
de Here laat geenszins ongestraft. In wervelwind
en storm is zijn weg, wolken zijn het stof zijner
voeten.
4 Hij dreigt de zee en doet haar opdrogen, alle rivie-
ren legt Hij droog. Basan en Karmel verkwijnen,
het groen van de Libanon verwelkt.
5 De bergen beven voor Hem en de heuvelen ver-
smelten; de aarde rijst voor Hem op, ja, de wereld
en al haar bewoners.
6 Wie kan standhouden voor zijn gramschap? wie
staande blijven bij zijn brandende toorn? Zijn
grimmigheid stort zich uit als vuur en de rotsen
springen voor Hem aan stukken.
7 De Here is goed, een sterkte ten dage der
benauwdheid; Hij kent hen die bij Hem schuilen.
8 Maar met een overstromende vloed maakt Hij haar
plaats geheel teniet, en zijn vijanden vervolgt Hij,
de duisternis in.
9 Wat gij ook tegen de Here bedenkt, vernietiging
brengt Hij teweeg; geen tweemaal verheft zich de
benauwdheid.

10 Want (verward als zij zijn gelijk doornen, en
beschonken naar hun dronkemansaard) zij worden
als droge stoppelen geheel en al verteerd.
11 Uit u is voortgekomen een die kwaad bedacht
tegen de Here, een die snode plannen beraamde.
12 Zo zegt de Here: Al zijn zij ook in volle kracht en
nog zo talrijk, toch zullen zij zo afgemaaid wor-
den, dat zij vergaan; al heb Ik u vernederd, Ik zal
u niet meer vernederen,
13 Maar nu zal Ik zijn juk van u afnemen en verbre-
ken, en uw banden zal Ik verscheuren.
14 Tegen u echter gebiedt de Here: Uw naam zal niet
meer voortgeplant worden; uit het huis uwer
goden zal Ik uitroeien de gesneden en de gegoten
beelden. Uw graf zal Ik bereiden, want gij zijt te
licht bevonden.
15 Zie, op de bergen de voeten van de vreugdebode
die heil verkondigt. Vier, o Juda, uw feesten,
betaal uw geloften! Want voortaan zal de snood-
aard niet meer door u heentrekken, hij is geheel
en al uitgeroeid.

Nahum 2

1 De verstrooier trekt tegen u op; bewaak de vesting, zie uit langs de weg, maak de lendenen vast, versterk u met alle macht!
2 Want de Here herstelt de heerlijkheid van Jakob, gelijk de heerlijkheid van Israel; want plunderaars hebben hen geplunderd en hun ranken vernield.
3 Het schild zijner helden is rood van kleur, de dapperen zijn in scharlaken gekleed; in de vuurglans van het staal staan de wagens op de dag van zijn toerusting, en de lansen worden gezwaaid.
4 Langs de wegen razen de wagens, zij vliegen over de vlakten; hun aanblik is als van fakkels, als bliksemschichten schieten zij voort.
5 Hij denkt aan zijn geweldigen (zij struikelen in hun vaart; zij haasten zich naar haar muur) en opgericht is het stormdak.
6 De poorten der rivieren openen zich, en het paleis zinkt ineen.
7 En het is beslist: zij wordt ontbloot, weggevoerd en haar slavinnen klagen als met duivestem, terwijl zij zich slaan op de borst.
8 En Nineve was als een vijver vol wateren, zolang het bestaat; nu lopen deze weg. Staat, staat! doch niemand keert zich om.

9 Rooft zilver, rooft goud! eindeloos is de voorraad,
een overvloed van allerlei kostbaarheden.
10 Woestheid, woestenij, verwoesting! en verslagen
harten en knikkende knieen; kramp in alle lende-
nen en hun aller aangezicht van kleur beroofd.
11 Waar is nu het leger der leeuwen, de plaats waar
de jonge leeuwen gevoed werden, waar de leeuw
rondliep en de leeuwin, de leeuwewelp, door nie-
mand opgeschrikt?
12 Waar is de leeuw die roofde voor zijn welpen en
worgde voor zijn leeuwinnen, die zijn holen vulde
met roof en zijn legers met het verscheurde?
13 Zie, Ik zal u! luidt het woord van de Here der
heerscharen, Ik doe uw wagens in rook opgaan;
uw jonge leeuwen zal het zwaard verteren, en uw
roof zal Ik van de aarde verdelgen; en de stem van
uw gezanten zal niet meer gehoord worden.

Nahum 3

1 Wee de bloedstad, louter leugen, vol van ver-
scheuring, zonder ophouden rovend!
2 Hoor, zweepgeklap! hoor, wielengeratel! en jagen-
de paarden en opspringende wagens,
3 Steigerende rossen en vlammende zwaarden en
bliksemende lansen, en tal van verslagenen, een
menigte doden, en eindeloos veel lijken; men
struikelt over hun lijken.
4 Vanwege de vele hoererijen der hoer, uitnemend
in bevalligheid, meesteres in toverkunsten, volken
verkopend door haar hoererijen, en geslachten
door haar toverkunsten.
5 Zie, Ik zal u! luidt het woord van de Here der
heerscharen, Ik til uw slippen op tot aan uw aan-
gezicht, en Ik laat aan de volken uw naaktheid
zien, aan de koninkrijken uw schaamte.
6 Ik werp vuil op u, Ik maak u te schande en stel u
ten toon,
7 Zodat al wie u ziet, van u wegvlucht en zegt:
Verwoest is Nineve! Wie zal haar beklagen? waar
zal ik troosters voor u zoeken?
8 Zijt gij beter dan No-amon, dat gelegen was aan
de stromen, door water omgeven, welks voorwal
een zee, welks muur water was?
9 Ethiopiers en Egyptenaars waren zijn kracht en dat
zonder getal, Putieten en Libiers waren u tot hulp.

10 Toch is het gevankelijk in ballingschap gegaan,
toch zijn zijn zuigelingen verpletterd op alle hoe-
ken der straten; over zijn aanzienlijken heeft men
het lot geworpen, en al zijn groten zijn in boeien
geklonken.
11 Ook gij zult dronken worden, gij zult beneveld
zijn, ook gij zult een schuilplaats zoeken tegen de
vijand.
12 Al uw vestingen zijn vijgebomen met vroegrijpe
vruchten; worden zij geschud dan vallen zij de
eter in de mond.
13 Zie, uw manschappen binnen u zijn vrouwen; voor
uw vijanden hebben de poorten van uw land zich
wijd geopend; het vuur heeft uw grendelbomen
verteerd.
14 Schep u water voor de belegering, versterk uw
vestingwerken; ga in de klei, treed het leem, grijp
de tichelvorm aan!
15 Daar zal het vuur u verteren, het zwaard u verdel-
gen, u verteren gelijk de verslinder. Wees zo
menigvuldig als verslinders, zo menigvuldig als
sprinkhanen*f*
16 (Gij hebt uw kooplieden talrijker gemaakt dan de
sterren des hemels) verslinders ontplooien de vleu-
gels en vliegen weg.
17 Uw aanzienlijken zijn als sprinkhanen, uw ambte-
naren als een zwerm sprinkhanen, die zich, zolang
het koud is, op de muren legeren; als de zon
opgaat, vliegen zij weg, en onbekend is hun
plaats. Waar zijn zij?

18 Uw herders sluimeren, koning van Assur, uw
geweldigen liggen terneer; uw volk is verstrooid
op de bergen, zonder dat iemand het verzamelt.
19 Geen herstel is er voor uw breuk, ongeneeslijk is
uw wonde. Allen die de mare over u horen, klap-
pen over u in de handen, want over wie is uw
boosheid niet voortdurend heengegaan?

Habakuk 1

1 De godsspraak, die de profeet Habakuk geschouwd heeft.
2 Hoelang, Here, roep ik om hulp, en Gij hoort niet; schreeuw ik tot U; geweld! en Gij verlost niet?
3 Waarom doet Gij mij ongerechtigheid zien, en aanschouwt Gij ellende? Ja, onderdrukking en geweld zijn voor mijn ogen, en er is twist, en tweedracht verheft zich.
4 Daarom verliest de wet haar kracht, en nimmer komt het recht te voorschijn, want de goddeloze omsingelt de rechtvaardige, daarom komt het recht verdraaid te voorschijn.
5 Ziet onder de heidenen en let op, en verbaast u, ontzet u, want Ik doe een werk in uw dagen, dat gij niet zoudt geloven, wanneer het verteld wordt.
6 Want zie, Ik verwek de Chaldeeen, dat grimmige en onstuimige volk, dat de breedten der aarde doortrekt om woonsteden in bezit te nemen, die de zijne niet zijn.
7 Schrikkelijk en vreselijk is het, zijn recht en zijn hoogheid gaan van hemzelf uit.
8 Zijn paarden zijn vlugger dan panters, en sneller dan avondwolven; zijn rossen en zijn ruiters komen aan in galop, zij komen van verre aangevlogen als een arend, die toeschiet om te verslinden.
9 Heel dat volk komt om geweld te bedrijven, het aanstormen van zijn voorhoede is een oostenwind, en het verzamelt gevangenen als zand.

10 Met koningen drijft het de spot en machthebbers
zijn hem een belaching. Het lacht om elke vesting,
het werpt er aarde tegenop en neemt haar in.
11 Dan snelt het voort als de wind en trekt verder; zo
maakt hij zich schuldig, wiens kracht zijn god is.
12 Zijt Gij niet vanouds, Here, mijn God, mijn
Heilige? Wij sterven niet. Here tot een oordeel
hebt Gij hem gesteld, en, o Rots! om te tuchtigen
hebt Gij hem bestemd.
13 Gij, die te rein van ogen zijt om het kwaad te zien,
en die het onrecht niet kunt aanschouwen, waar-
om aanschouwt Gij de trouwelozen en zwijgt Gij,
als de goddeloze verslindt hem die rechtvaardiger
is dan hij,
14 Zodat Gij de mensen maakt als vissen der zee, als
het kruipend gedierte, dat geen heerser heeft?
15 Hen allen trekt hij op met de haak, sleept ze in
zijn net en vergadert ze in zijn zegen; daarom is
hij verblijd en hij jubelt.
16 Daarom slacht hij offers voor zijn net en ontsteekt
ze voor zijn zegen; want door deze is zijn deel vet
en zijn spijs overvloedig.
17 Zal hij daarom zijn net ledigen, en voortdurend
volkeren doden zonder mededogen?

Habakuk 2

1 Ik wil gaan staan op mijn wachttoren en mij stel-
len op de wal, ik wil uitzien naar wat Hij tot mij
spreken zal, en wat ik moet antwoorden op mijn
klacht.
2 Toen antwoordde de Here mij; Schrijf het gezicht
op en zet het duidelijk op tafelen, opdat men het
in het voorbijlopen zal kunnen lezen.
3 Want wel wacht het gezicht nog tot de bestemde
tijd, maar het spoedt zich zonder falen naar het
einde; als het vertoeft, verbeid het, want komen
zal het gewis; uitblijven zal het niet.
4 Zie, opgeblazen, niet recht, is zijn ziel in hem,
maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven.
5 Voorzeker, de bedrieglijke trotsaard is een snoe-
vend mens, doch zonder bestand, die zijn muil
openspert als het dodenrijk en onverzadelijk is als
de dood, zodat hij alle volkeren tot zich verzamelt
en alle natien tot zich bijeenbrengt.
6 Zullen die allen niet een spreuk over hem ophef-
fen, en een spotlied, raadsels, en zeggen; Wee
hem die zich verrijkt met wat niet van hem is; tot
hoelang? en die gepand goed op zich laadt!
7 Zullen niet plotseling opstaan zij die u bijten, en
ontwaken zij die u schrik aanjagen, zodat gij hun
worden zult tot een gewisse buit?
8 Omdat gij vele volkeren geplunderd hebt, zal al
wat van de natien overgebleven is, u plunderen,
vanwege het vergoten mensenbloed en vanwege
het geweld het land, de stad en al haar inwoners,
aangedaan.

9 Wee hem die onrechtmatig gewin bijeenbrengt
voor zijn huis, om zijn nest te maken in de hoogte,
ten einde zich te redden uit de greep van het
onheil!
10 Gij hebt schande tegen uw huis beraamd, [toen]
[gij] [het] [voornemen] [hadt] vele volkeren te ver-
delgen; dus hebt gij uw leven verbeurd.
11 Want de steen schreeuwt uit de muur, en de balk
antwoordt hem uit het houtwerk.
12 Wee hem die de stad met bloed bouwt, en de
veste op onrecht grondvest!
13 Ziet, is het niet van de Here der heerscharen, dat
de volkeren zich vermoeien voor het vuur en de
natien zich afmatten voor niets?
14 Want de aarde zal vol worden van de kennis van
des Heren heerlijkheid, gelijk de wateren die de
bodem der zee bedekken.
15 Wee hem die zijn naaste doet drinken en er uw gif
bijmengt, en hem ook dronken maakt om hun
naaktheid te aanschouwen!
16 Gij hebt u verzadigd met schande in plaats van
met eer, drink gij nu ook en ontbloot u. Tot u zal
zich wenden de beker van de rechterhand des
Heren, en grote schande zal komen over uw heer-
lijkheid.
17 Want het geweld, de Libanon aangedaan, zal u
bedekken, en het uitroeien van de dieren zal u ver-
schrikken, vanwege het vergoten mensenbloed en
het geweld het land, de stad en al haar inwoners,
aangedaan.

18 Wat baat het gesneden beeld, daar zijn maker het
gehouwen heeft; het gegoten beeld, dat een leu-
genleraar is, dat de maker op zijn maaksel ver-
trouwt, terwijl het stomme afgoden zijn, die hij
maakt?
19 Wee hem die tot een stuk hout zegt: Ontwaak, en
tot een stomme steen: Word wakker. Zou die
onderrichten? Zie, hij is gevat in goud en zilver,
doch er is volstrekt geen geest in hem.
20 Maar de Here is in zijn heilige tempel. Zwijg voor
Hem, gij ganse aarde!

Habakuk 3

1 Het gebed van Habakuk, de profeet. Op Sigjonot.
2 Here, ik heb de tijding aangaande U vernomen, ik
ben, Here, met vreze voor uw werk vervuld; roep
het in het leven in de loop der jaren, maak het
openbaar in de loop der jaren; gedenk in de toorn
aan ontfermen!
3 God komt van Teman en de Heilige van het
gebergte Paran. sela Zijn majesteit bedekt de
hemelen, en de aarde is vol van zijn lof.
4 Er is een glans als van zonlicht, lichtstralen heeft
Hij aan zijn zijde en daar is het omhulsel zijner
kracht.
5 Voor Hem uit gaat de pest en koortsgloed volgt
Hem op de voet.
6 Hij staat en doet de aarde schudden; Hij ziet rond
en doet de volken van schrik opspringen, de alou-
de bergen liggen verpletterd, de eeuwige heuvelen
zinken ineen; de eeuwenoude wegen zijn zijne.
7 Ik zie de tenten van Kusan onder druk, de tentkle-
den van het land van Midjan sidderen.
8 Is tegen de rivieren, o Here, is tegen de rivieren
uw toorn ontbrand, of tegen de zee uw verbolgen-
heid, dat Gij rijdt op uw paarden, op uw zegewa-
gens?
9 Reeds is uw boog ontbloot, Gij hebt U voorzien
van pijlen in overvloed. sela Gij splijt de aarde tot
rivieren,

10 De bergen zien U, zij beven, stromen van water
trekken voorbij, de watervloed verheft zijn stem,
hij steekt zijn handen omhoog.
11 De zon, de maan treden terug in haar woning,
wegens het licht van uw voortsnellende pijlen,
wegens de glans uwer bliksemende speer.
12 In gramschap doorschrijdt Gij de aarde, in toorn
dorst Gij de volkeren.
13 Gij trekt uit tot redding van uw volk, tot redding
van uw gezalfde. Gij verbrijzelt het bovenste van
des goddelozen huis en ontbloot het fundament
tot de laatste steen. sela
14 Gij doorsteekt met zijn eigen pijlen het hoofd zij-
ner krijgslieden, die aanstormen om mij te vers-
trooien met een gejuich, alsof zij de ellendige in
een schuilhoek verslonden.
15 Gij betreedt met uw paarden de zee, de schuimen-
de vloed der grote wateren.
16 Toen ik het hoorde, beefde mijn binnenste; op het
gerucht daarvan sidderden mijn lippen; bederf
kwam in mijn gebeente en ik beefde op de plaats
waar ik stond; toch zal ik rustig afwachten de dag
der benauwdheid, wanneer die aanbreken zal voor
het volk dat met benden ons aanvalt.
17 Al zou de vijgeboom niet bloeien, en er geen
opbrengst aan de wijnstokken zijn, de vrucht van
de olijfboom teleurstellen; al zouden de akkers
geen spijs opleveren, de schapen uit de kooi ver-
dreven zijn en er geen runderen in de stallingen
zijn,

18 Nochtans zal ik juichen in de Here, jubelen in de
God van mijn heil.
19 De Here Here is mijn kracht; Hij maakt mijn voeten
als die der hinden, Hij doet mij treden op mijn
hoogten. Voor de koorleider. Met snarenspel.

Sefanja 1

1 Het woord des Heren, dat kwam tot Sefanja, de zoon van Kusi, de zoon van Gedalja, de zoon van Amarja, de zoon van Hizkia, in de dagen van Josia, de zoon van Amon, de koning van Juda.

2 Volkomen zal Ik alles van de aardbodem wegvagen, luidt het woord des Heren.

3 Ik zal wegvagen mens en dier, Ik zal wegvagen het gevogelte des hemels en de vissen der zee, en de ergernissen met de goddelozen; ja, Ik zal de mensen van de aardbodem uitroeien, luidt het woord des Heren.

4 Ik zal mijn hand uitstrekken tegen Juda en tegen alle inwoners van Jeruzalem, en Ik zal uit deze plaats uitroeien het overblijfsel van Baal en de naam der afgodsdienaren met de priesters,

5 En hen die op de daken zich nederbuigen voor het heer des hemels, en die zich nederbuigen en zweren bij de Here en zweren bij hun Moloch;

6 Ook hen die van de Here afvallen, en die de Here niet zoeken noch naar Hem vragen.

7 Zwijg voor het aangezicht van de Here Here, want nabij is de dag des Heren; want de Here heeft een offermaal bereid; Hij heeft zijn genodigden geheiligd.

8 Het zal geschieden ten dage van het offermaal des Heren, dat Ik bezoeking zal doen over de vorsten en over de koningszonen en over allen die uitheemse kleding dragen.

9 Ook zal Ik te dien dage bezoeking doen over allen
die over de drempel springen, die het huis hunner
heren vullen met geweld en bedrog.
10 Het zal geschieden te dien dage, luidt het woord
des Heren, dat er een luid geschreeuw zal zijn uit
de Vispoort en een gehuil uit de Nieuwe stad en
een luid gekraak van de heuvels.
11 Huilt, gij inwoners van de Vijzel, want al het kra-
mersvolk gaat te gronde en alle geldwegers wor-
den uitgeroeid.
12 Het zal te dien tijde geschieden, dat Ik Jeruzalem
met lampen zal doorzoeken; Ik zal bezoeking doen
over de mannen die dik geworden zijn op hun
droesem, en die bij zichzelf denken: De Here doet
geen goed en Hij doet geen kwaad.
13 Hun rijkdommen zullen zijn ter plundering en hun
huizen ter verwoesting. Al bouwen zij huizen, zij
zullen ze niet bewonen; al planten zij wijngaarden,
zij zullen de wijn daarvan niet drinken.
14 Nabij is de grote dag des Heren, nabij en hij
nadert haastig. Hoort, de dag des Heren; bitter
schreeuwt dan de held.
15 Die dag is een dag van verbolgenheid, een dag
van benauwdheid en van angst, een dag van ver-
nieling en van vernietiging, een dag van duisternis
en van donkerheid, een dag van wolken en van
dikke duisternis,

16 Een dag van bazuingeschal en van krijgsge-
schreeuw tegen de versterkte steden en tegen de
hoge hoektorens.
17 Dan zal Ik de mensen benauwen, zodat zij gaan als
blinden, want zij hebben tegen de Here gezon-
digd, en hun bloed zal worden uitgestort als stof
en hun ingewand als drek.
18 Noch hun zilver, noch hun goud zal hen kunnen
redden op de dag van de verbolgenheid des
Heren. Door het vuur van zijn naijver zal de ganse
aarde verteerd worden, want vernietiging, ja, een
verschrikkelijk einde zal Hij alle inwoners der aarde
bereiden.

Sefanja 2

1 Komt tot uzelf, ja, komt tot inkeer, gij schaamte-
loos volk,
2 Voordat het besluit tot uitvoering komt (als kaf
gaat een dag voorbij) voordat over u komt de
brandende toorn des Heren, voordat over u komt
de dag van de toorn des Heren.
3 Zoekt de Here, alle ootmoedigen des lands, gij die
zijn verordening volbrengt; zoekt gerechtigheid,
zoekt ootmoed; misschien zult gij geborgen wor-
den op de dag van de toorn des Heren.
4 Want Gaza zal verlaten zijn, en Askelon tot een
woestenij worden, Asdod zal men op de middag
verdrijven, en Ekron zal ontworteld worden.
5 Wee u, bewoners der zeekust, volk der Keretieten!
Het woord des Heren is tegen u, Kanaan, land der
Filistijnen, en Ik zal u te gronde richten, zodat er
geen inwoner meer zal zijn.
6 De zeekust zal worden tot weideplaatsen, tot put-
ten der herders en tot kooien voor schapen.
7 De kust zal ten deel vallen aan het overblijfsel van
het huis van Juda; daarop zullen zij weiden; in de
huizen van Askelon zullen zij zich des avonds lege-
ren, want de Here, hun God, zal acht op hen slaan
en een keer in hun lot brengen.
8 Ik heb gehoord het gesmaad van Moab en het
gehoon der Ammonieten, waarmede zij mijn volk
smaadden en zich verhieven tegen hun gebied.

9 Daarom, zo waar Ik leef, luidt het woord van de
Here der heerscharen, de God van Israel, voor-
waar, Moab zal aan Sodom gelijk worden, en de
Ammonieten aan Gomorra, een veld van distelen
en een zoutgroeve en een woestenij tot in eeuwig-
heid. Het overblijfsel van mijn volk zal hen plunde-
ren en de rest van mijn natie hen erfelijk bezitten.
10 Dit zal hun wedervaren voor hun overmoed, want
zij hebben gesmaad en zich verheven tegen het
volk van de Here der heerscharen.
11 Geducht zal de Here tegen hen wezen, want Hij
zal alle goden der aarde doen wegteren, en voor
Hem zullen zich neerbuigen, ieder uit zijn plaats,
alle kustlanden der volken.
12 Ook gij, Ethiopiers, zult met mijn zwaard doorsto-
ken worden.
13 En Hij zal zijn hand tegen het Noorden uitstrek-
ken, Hij zal Assur te gronde richten en Nineve tot
een wildernis maken, dor als een woestijn.
14 Kudden zullen zich daar legeren, alle gedierte, dat
in troepen leeft; zowel pelikaan als roerdomp zul-
len overnachten op zijn kapitelen; hoort, hoe het
giert door het venster; verwoesting is op de drem-
pel, want men heeft het cederwerk vernield.
15 Dit is de uitgelaten stad, die zo onbezorgd woon-
de, die bij zichzelf zeide: Ik ben het en niemand
anders. Hoe is zij tot een woestenij geworden, een
rustplaats voor het wild gedierte! Ieder die haar
voorbijgaat, zal fluiten, met de hand schudden.

Sefanja 3

1 Wee u, weerspannige, bezoedelde, verdrukkende
stad!
2 Zij hoort naar geen roepstem, zij neemt geen
tuchtiging aan; op de Here vertrouwt zij niet, tot
haar God nadert zij niet.
3 Haar vorsten in haar midden zijn brullende leeu-
wen; haar rechters zijn avondwolven, zij laten
niets over tot de morgen.
4 Haar profeten zijn woordenkramers, mannen die
trouweloos handelen; haar priesters ontwijden het
heilige, zij doen de wet geweld aan.
5 De Here is rechtvaardig in haar midden; Hij doet
geen onrecht; elke morgen geeft Hij zijn recht; als
het licht wordt, blijft het niet uit. Doch de ver-
keerde weet van geen schaamte.
6 Ik heb volken uitgeroeid; vernield zijn hun hoekto-
rens; Ik heb hun straten verwoest, zodat niemand
er meer door gaat; hun steden liggen in puin, zon-
der mensen, zonder inwoners.
7 Ik zeide: Vrees Mij toch, neem tuchtiging aan; dan
zal haar woning niet uitgeroeid worden volgens
alles waarmee Ik over haar bezoeking zal doen.
Evenwel, zij waren er vroeg bij om al hun boze
daden te bedrijven.
8 Daarom, wacht op Mij, luidt het woord des Heren,
ten dage dat Ik zal opstaan tot de buit; want mijn
vonnis is, volken te vergaderen, koninkrijken te ver-
zamelen, over hen mijn gramschap uit te gieten,
heel mijn brandende toorn, want door het vuur van
mijn naijver zal de ganse aarde verteerd worden.

9 Maar dan zal Ik de volken andere, reine lippen
geven, opdat zij allen de naam des Heren aanroe-
pen; opdat zij Hem dienen met eenparige schouder.
10 Van gene zijde der rivieren van Ethiopie zullen
mijn aanbidders, mijn verstrooiden, mijn offer
brengen.
11 Te dien dage zult gij u niet behoeven te schamen
over al de daden waarmede gij tegen Mij hebt
overtreden, want dan zal Ik uit uw midden uw
hoogmoedig juichenden verwijderen. En voortaan
zult gij niet meer overmoedig zijn op mijn heilige
berg.
12 En Ik zal in uw midden overlaten een ellendig en
gering volk, en wie schuilen bij de naam des
Heren.
13 Het overblijfsel van Israel zal geen onrecht doen
noch leugen spreken, en in hun mond zal geen
bedrieglijke tong gevonden worden, want zij zul-
len weiden en nederliggen, zonder dat iemand
hen verschrikt.
14 Jubel, dochter van Sion; juich, Israel; verheug u en
wees vrolijk van ganser harte, dochter van
Jeruzalem!
15 De Here heeft uw gerichten weggenomen, Hij
heeft uw vijand weggevaagd. De Koning Israels, de
Here, is in uw midden; gij zult geen kwaad meer
vrezen.
16 Te dien dage zal tot Jeruzalem gezegd worden:
Vrees niet, Sion, laten uw handen niet slap wor-
den.

17 De Here, uw God, is in uw midden, een held, die
verlost. Hij zal Zich over u met vreugde verblijden;
Hij zal zwijgen in zijn liefde; Hij zal over u juichen
met gejubel.
18 Wie bedroefd zijn, ver van de feestvergadering, zal
Ik samenbrengen; zij behoren toch bij u. Als een
last drukt de smaad op hen.
19 Zie, Ik zal te dien tijde afrekenen met al uw ver-
drukkers, maar Ik zal het hinkende verlossen en
het verstrooide zal Ik verzamelen; Ik zal tot een lof
en tot een naam stellen hen, wier schande was
over de gehele aarde.
20 Te dien tijde zal Ik u doen komen, namelijk ten
tijde dat Ik u verzamelen zal. Want Ik zal u stellen
tot een naam en tot een lof onder alle volken der
aarde, wanneer Ik voor uw ogen een keer zal
gebracht hebben in uw lot, zegt de Here.

Haggaï 1

1 In het tweede jaar van koning Darius, in de zesde
maand, op de eerste dag dier maand, kwam het
woord des Heren door de dienst van de profeet
Haggai tot Zerubbabel, de zoon van Sealtiel, de
landvoogd van Juda, en tot Jozua, de zoon van
Josadak, de hogepriester, aldus:
2 Zo zegt de Here der heerscharen: Dit volk zegt: de
tijd is nog niet gekomen, de tijd, dat des Heren
huis herbouwd worde.
3 En het woord des Heren kwam door de dienst van
de profeet Haggai aldus:
4 Is het voor u de tijd om in uw weldoortimmerde
huizen te wonen, terwijl dit huis verwoest ligt?
5 Nu dan, zo zegt de Here der heerscharen, bedenkt
wat u wedervaren is.
6 Gij hebt veel gezaaid, maar weinig binnengehaald;
gij hebt gegeten, maar zonder dat gij verzadigd
werdt; gij hebt gedronken, maar zonder dat gij vol-
daan werdt; gij hebt u gekleed, maar zonder dat
gij warm werdt; en wie zich voor loon verhuurde,
ontving zijn loon in een doorboorde buidel.
7 Zo zegt de Here der heerscharen: Bedenkt wat u
wedervaren is.
8 Beklimt het gebergte, haalt hout en herbouwt dit
huis; dan zal Ik er welgevallen aan hebben en ver-
heerlijkt worden, zegt de Here.
9 Gij hebt op veel gerekend, maar zie, het liep op
weinig uit, en toen gij het binnengehaald hadt,
blies Ik erin. Waarom dat? luidt het woord des
Heren der heerscharen. Om mijn huis, dat verwoest
ligt, terwijl gij draaft, ieder voor zijn eigen huis.

10 Daarom heeft de hemel over u de dauw ingehou-
den en de aarde haar opbrengst.
11 Ook riep Ik een droogte over het land en de ber-
gen, over het koren, de most, de olie en wat de
aardbodem voortbrengt, over mens en dier en alle
arbeid der handen.
12 Toen hoorden Zerubbabel, de zoon van Sealtiel,
en Jozua, de zoon van Josadak, de hogepriester, en
al het overblijfsel des volks naar de stem van de
Here, hun God, en naar de woorden waarmede de
Here, hun God, de profeet Haggai gezonden had,
en het volk vreesde voor het aangezicht des
Heren.
13 En Haggai, de bode des Heren, zeide, krachtens de
boodschap des Heren, tot het volk: Ik ben met u,
luidt het woord des Heren.
14 En de Here wekte de geest op van Zerubbabel, de
zoon van Sealtiel, de landvoogd van Juda, en de
geest van Jozua, de zoon van Josadak, de hoge-
priester, en de geest van al het overblijfsel des
volks, zodat zij kwamen en het werk begonnen aan
het huis van de Here der heerscharen,
15 Hun God op de vierentwintigste dag van de zesde
maand in het tweede jaar van koning Darius.

Haggaï 2

1 In de zevende maand, op de eenentwintigste dier
maand, kwam het woord des Heren door de dienst
van de profeet Haggai aldus:
2 Zeg tot Zerubbabel, de zoon van Sealtiel, de land-
voogd van Juda, en tot Jozua, de zoon van
Josadak, de hogepriester, en tot het overblijfsel
des volks:
3 Wie onder u is overgebleven, die dit huis in zijn
vroegere heerlijkheid gezien heeft? Hoe ziet gij het
nu? Is het niet, daarbij vergeleken, als niets in uw
ogen?
4 Maar nu, wees sterk, Zerubbabel, luidt het woord
des Heren, en wees sterk, Jozua, zoon van Josadak,
hogepriester, en wees sterk, al gij volk des lands
luidt het woord des Heren, en gaat aan het werk,
want Ik ben met u, luidt het woord van de Here
der heerscharen,
5 Overeenkomstig het woord dat Ik u beloofd heb,
toen gij uit Egypte uittoogt en mijn Geest in uw
midden stond: vreest niet.
6 Want zo zegt de Here der heerscharen: Een ogen-
blik nog, een korte wijle, dan zal Ik de hemel en
de aarde, de zee en het droge doen beven.
7 Ja, Ik zal alle volken doen beven en de kostbaarhe-
den van alle volken zullen komen en Ik zal dit huis
met heerlijkheid vervullen, zegt de Here der heer-
scharen.
8 Van Mij is het zilver en van Mij is het goud, luidt
het woord van de Here der heerscharen.

9 De toekomstige heerlijkheid van dit huis zal groter
zijn dan de vorige, zegt de Here der heerscharen;
op deze plaats zal Ik heil geven, luidt het woord
van de Here der heerscharen.
10 Op de vierentwintigste dag van de negende
maand in het tweede jaar van Darius kwam het
woord des Heren tot de profeet Haggai aldus:
11 Zo zegt de Here der heerscharen: Vraag toch de
priesters om onderricht in de wet,
12 En zeg: wanneer iemand heilig vlees in de slip van
zijn kleed draagt en hij raakt met zijn slip brood,
moes, wijn, olie of enige andere spijs aan, wordt
dit dan heilig? De priesters antwoordden: Neen.
13 En Haggai zeide: Indien iemand onrein geworden
door een lijk, iets van al deze dingen aanraakt,
wordt het dan onrein? De priesters antwoordden:
Het wordt onrein.
14 Toen antwoordde Haggai: Zo staat het met dit
volk en zo staat het met deze natie voor mijn aan-
gezicht, luidt het woord des Heren, en zo staat het
met al het werk van hun handen, en wat zij daar
offeren, dat is onrein.
15 Nu dan, bedenkt toch wat aan deze dag is vooraf-
gegaan: voordat steen op steen gelegd werd aan
de tempel des Heren,
16 Voordat deze dingen geschiedden: kwam men bij
een hoop van twintig maten, dan waren er slechts
tien; kwam men bij de wijnpers om vijftig maten
uit de bak te scheppen, dan waren er slechts twin-
tig.

17 Ik sloeg u met brandkoren en met honigdauw, en
al het werk van uw handen met hagel, maar er
was bij u geen gedachte aan Mij, luidt het woord
des Heren.
18 Bedenkt toch wat voorafgegaan is aan deze dag,
de vierentwintigste der negende maand, van de
dag aan, waarop de tempel des Heren gegrondvest
werd.
19 Bedenkt: Is er nog zaad in de schuur? Ja, ook de
wijnstok, de vijgeboom, de granaatappelboom en
de olijfboom hebben niet gedragen. Van deze dag
aan zal Ik zegenen.
20 Het woord des Heren kwam ten tweeden male tot
Haggai op de vierentwintigste der maand, aldus:
21 Zeg tot Zerubbabel, de landvoogd van Juda:
22 Ik zal de hemel en de aarde doen beven, Ik zal de
troon der koninkrijken omverwerpen, de kracht
van de koninkrijken der volken verdelgen, de
wagens en wie daarop rijden, omverwerpen en de
paarden en hun ruiters zullen neerstorten, ieder
door het zwaard van de ander.
23 Te dien dage, luidt het woord van de Here der
heerscharen, zal Ik u, Zerubbabel, zoon van
Sealtiel, mijn knecht, nemen, luidt het woord des
Heren, en Ik zal u tot een zegelring maken, want u
heb Ik uitverkoren, luidt het woord van de Here
der heerscharen.

Zacharia 1

1 In de achtste maand, in het tweede jaar van
Darius, kwam het woord des Heren tot de profeet
Zacharia, de zoon van Berekja, de zoon van Iddo:
2 De Here is op uw vaderen zeer toornig geweest,
3 Maar zeg tot hen: zo zegt de Here der heerscha-
ren: bekeert u tot Mij, luidt het woord van de Here
der heerscharen, dan zal Ik tot u wederkeren, zegt
de Here der heerscharen.
4 Weest niet gelijk aan uw vaderen, tot wie de vroe-
gere profeten gepredikt hebben: zo zegt de Here
der heerscharen: bekeert u toch van uw boze han-
del en wandel; maar zij luisterden niet en sloegen
op Mij geen acht, luidt het woord des Heren.
5 Uw vaderen, waar zijn zij? En de profeten, leven zij
eeuwig?
6 Mijn woorden evenwel en mijn inzettingen, die Ik
mijn knechten, de profeten geboden had, hebben
die uw vaderen niet achterhaald, zodat zij tot
inkeer kwamen en zeiden: Zoals de Here der heer-
scharen Zich voorgenomen had ons te doen naar
onze handel en wandel, zo heeft Hij met ons
gedaan?
7 Op de vierentwintigste dag van de elfde maand,
dat is de maand Sebat, in het tweede jaar van
Darius, kwam het woord des Heren tot de profeet
Zacharia, de zoon van Berekja, de zoon van Iddo:

8 Deze nacht heb ik een gezicht gehad: zie, een man, gezeten op een rood paard, en staande tussen de mirten in de diepte, en achter hem rode, voskleurige en witte paarden.

9 Toen vroeg ik: Wat betekent dit, mijn heer? en de engel die met mij sprak, zeide tot mij: Ik zal u tonen, wat dit betekent.

10 Hierop antwoordde de man die tussen de mirten stond, en zeide: Dit zijn zij die de Here heeft gezonden om de aarde te doorkruisen.

11 En zij antwoordden de Engel des Heren, die tussen de mirten stond, en zeiden: Wij hebben de aarde doorkruist en zie, de gehele aarde verkeert in volkomen rust.

12 Toen nam de Engel des Heren het woord en zeide: Here der heerscharen, hoelang nog zult Gij zonder erbarmen zijn over Jeruzalem en over de steden van Juda, waarop Gij nu reeds zeventig jaren toornig zijt?

13 De Here antwoordde daarop de engel die met mij sprak, met goede woorden, troostrijke woorden.

14 Vervolgens zeide tot mij de engel die met mij sprak: Predik: zo zegt de Here der heerscharen: Ik ben voor Jeruzalem en voor Sion in grote ijver ontbrand,

15 Maar Ik ben zeer toornig op de overmoedige volken, die, terwijl Ik maar een weinig vertoornd was, meehielpen ten kwade.

16 Daarom, zo zegt de Here: Ik keer in erbarming tot
Jeruzalem weder; mijn huis zal daarin gebouwd
worden, luidt het woord van de Here der heer-
scharen en het meetsnoer zal over Jeruzalem
gespannen worden.
17 Predik verder: Zo zegt de Here der heerscharen:
Wederom zullen mijn steden overvloeien van het
goede; nog zal de Here Sion troosten, Jeruzalem
nog verkiezen.
18 En ik sloeg mijn ogen op en ik zag toe, en zie, vier
horens.
19 Toen vroeg ik de engel die met mij sprak: Wat
betekent dit? Hij zeide daarop tot mij: Dit zijn de
horens die Juda, Israel en Jeruzalem verstrooid
hebben.
20 Vervolgens deed de Here mij vier smeden zien.
21 Toen vroeg ik: Wat komen dezen doen? En hij
zeide: Dat waren dus de horens die Juda zo vers-
trooid hebben, dat niemand zijn hoofd kon ophef-
fen; maar zij zijn gekomen om hen te verschrikken,
om neer te slaan de horens van de volken, die hun
horen hebben verheven tegen het land Juda, om
het te verstrooien.

Zacharia 2

1 En ik sloeg mijn ogen op en ik zag toe, en zie, een
man met een meetsnoer in de hand.
2 Toen vroeg ik: Waar gaat gij heen? En hij ant-
woordde mij: Ik ga Jeruzalem opmeten en zien hoe
groot zijn breedte en lengte zal zijn.
3 En zie, toen de engel die met mij sprak, naar
voren trad, ging een andere engel hem tegemoet,
tot wie hij zeide:
4 Snel heen, spreek tot die jongeling: als een open
plaats zal Jeruzalem daar liggen vanwege de
menigte van mensen en vee daarin.
5 En Ik zelf, luidt het woord des Heren, zal haar een
vurige muur zijn rondom en heerlijkheid binnen in
haar.
6 Op, Op! Vlucht uit het Noorderland! luidt het
woord des Heren, want naar de vier windstreken
des hemels heb Ik u uiteengedreven, luidt het
woord des Heren.
7 Op, redt u naar Sion, gij die woont bij de dochter
van Babel.
8 Want, zo zegt de Here der heerscharen, wiens
heerlijkheid mij gezonden heeft, aangaande de
volken die u uitgeplunderd hebben (want wie u
aanraakt, raakt zijn oogappel aan):
9 Voorwaar, zie, Ik beweeg mijn hand tegen hen, en
zij zullen hun knechten ten buit worden. Dan zult
gij weten, dat de Here der heerscharen mij gezon-
den heeft.

10 Jubel en verheug u, gij dochter van Sion! want zie,
Ik kom in uw midden wonen, luidt het woord des
Heren,
11 En vele volken zullen te dien dage gemeenschap
zoeken met de Here en zij zullen Mij tot een volk
zijn, en Ik zal in uw midden wonen. Dan zult gij
weten, dat de Here der heerscharen mij tot u
gezonden heeft.
12 En de Here zal Juda op de heilige bodem als zijn
erfdeel in bezit nemen en Hij zal Jeruzalem nog
verkiezen.
13 Zwijg, al wat leeft, voor het aangezicht des Heren,
want Hij maakt Zich op uit zijn heilige woning.

Zacharia 3

1 Vervolgens deed Hij mij de hogepriester Jozua
zien, staande voor de Engel des Heren, terwijl de
satan aan zijn rechterhand stond om hem aan te
klagen.
2 De Here echter zeide tot de satan: De Here
bestraffe u, satan, ja de Here, die Jeruzalem ver-
kiest, bestraffe u; is deze niet een brandhout uit
het vuur gerukt?
3 Jozua nu was met vuile klederen bekleed, terwijl
hij voor de Engel stond.
4 Toen nam deze het woord en zeide tot hen die
voor Hem stonden: Doet hem de vuile klederen
uit. Hij zeide tot hem: Zie, Ik neem uw ongerech-
tigheid van u weg, Ik trek u feestklederen aan.
5 Ik nu zeide: Laat ze een reine tulband op zijn
hoofd zetten. Toen zetten zij een reine tulband op
zijn hoofd en trokken hem een staatsiegewaad
aan, terwijl de Engel des Heren erbij stond.
6 Hierop vermaande de Engel des Heren Jozua:
7 Zo zegt de Here der heerscharen: Indien gij in
mijn wegen wandelt en de door Mij opgedragen
taak waarneemt, dan zult gij zowel mijn huis rich-
ten als mijn voorhoven bewaken, en Ik zal u doen
verkeren onder hen die hier staan.
8 Hoor toch, gij hogepriester Jozua, gij en uw gezel-
len die voor u zitten (zij zijn immers mannen die
ten wonderteken dienen) voorwaar, zie, Ik zal mijn
knecht, de Spruit, doen komen;

9 Voorwaar zie, van de steen die Ik voor Jozua neer-
leg (op die ene steen zijn zeven ogen) zal Ik zelf
het graveersel graveren, luidt het woord van de
Here der heerscharen, en Ik zal op een dag de
ongerechtigheid van dit land wegdoen.
10 Te dien dage, luidt het woord van de Here der
heerscharen, zult gij elkander nodigen onder de
wijnstok en onder de vijgeboom.

Zacharia 4

1 De engel die met mij sprak, kwam terug en wekte
mij zoals men iemand uit de slaap wekt.
2 Hij zeide tot mij: Wat ziet gij? Daarop antwoordde
ik: Ik zie daar een kandelaar, geheel van goud,
met een oliehouder aan zijn top; hij heeft zeven
lampen, en telkens zeven toevoerbuizen voor de
lampen erbovenop;
3 En twee olijfbomen steken boven hem uit, de ene
rechts en de andere links van de oliehouder.
4 Ik hernam en vroeg de engel die met mij sprak:
Wat betekent dit, mijn heer?
5 Toen gaf de engel die met mij sprak, mij ten ant-
woord: Weet gij niet, wat dit betekent? Ik zeide:
Neen, mijn heer.
6 Hij antwoordde mij: Dit is het woord des Heren tot
Zerubbabel: niet door kracht noch geweld, maar
door mijn Geest! zegt de Here der heerscharen.
7 Wie zijt gij, grote berg? Voor het aangezicht van
Zerubbabel wordt gij een vlakte; hij zal de gevel-
steen naar voren brengen onder het gejubel: heil,
heil zij hem!
8 En het woord des Heren kwam tot mij:
9 De handen van Zerubbabel hebben dit huis
gegrondvest, zijn handen zullen het ook voltooien,
en gij zult weten, dat de Here der heerscharen mij
tot u gezonden heeft.

10 Want wie veracht de dag der kleine dingen? Zij
zullen zich verblijden, als zij het paslood zien in de
hand van Zerubbabel. Deze zeven zijn de ogen des
Heren, die de ganse aarde doorlopen.
11 Ik nam het woord en vroeg hem: Wat betekenen
deze twee olijfbomen rechts en links van de kan-
delaar?
12 Andermaal nam ik het woord en vroeg hem: Wat
betekenen de twee olijftakken, die door twee gou-
den buizen het goud van zich doen uitvloeien?
13 En hij zeide tot mij: Weet gij niet, wat zij beteke-
nen? Ik antwoordde: Neen mijn heer.
14 Toen zeide hij: Zij zijn de twee gezalfden die voor
de Here der ganse aarde staan.

Zacharia 5

1 Wederom sloeg ik mijn ogen op, ik zag toe en zie, een vliegende boekrol.

2 Hij zeide tot mij: Wat ziet gij? Ik antwoordde: Ik zie een vliegende boekrol, die twintig el lang en tien el breed is.

3 Toen zeide hij tot mij: Dit is de vloek die uitgaat over het ganse land: volgens deze wordt ieder die steelt, van dit ogenblik af weggevaagd en volgens deze wordt ieder die [vals] zweert, van dit ogenblik af weggevaagd.

4 Ik heb die doen uitgaan, luidt het woord des Heren der heerscharen, en hij komt tot het huis van de dief, en tot het huis van hem die bij mijn naam vals zweert, en hij overnacht in zijn huis en vernietigt het, zowel zijn houtwerk als zijn stenen.

5 Hierop kwam de engel die met mij sprak, nader en zeide tot mij: Sla toch uw ogen op en zie, wat daar naar voren komt.

6 Ik vroeg: Wat is dat? Hij antwoordde: Dat is een efa, die daar naar voren komt. Hij vervolgde: Zo zien zij er uit in het ganse land.

7 En zie, het loden deksel werd opgelicht en daar zat een vrouw in de efa.

8 En hij zeide: Dat is de goddeloosheid. Toen wierp hij haar in de efa neer en wierp het loden gewicht op de opening daarvan.

9 Toen ik mijn ogen opsloeg, zag ik en zie, twee
vrouwen kwamen naar voren, met de wind in haar
vleugels; zij hadden namelijk vleugels als van een
ooievaar. En zij droegen de efa weg tussen hemel
en aarde.
10 Toen vroeg ik de engel die met mij sprak:
Waarheen brengen zij die efa?
11 Hij antwoordde mij: Naar het land Sinear, om daar
voor haar een huis te bouwen. Is dit gereed, dan
zetten zij haar daar op haar plaats.

Zacharia 6

1 Wederom sloeg ik mijn ogen op, ik zag toe en zie,
daar kwamen vier wagens naar voren tussen twee
bergen. Die bergen nu waren van koper.
2 Voor de eerste wagen stonden rode paarden, voor
de tweede zwarte,
3 Voor de derde witte en voor de vierde gevlekte;
sterke paarden.
4 Ik nam het woord en vroeg de engel die met mij
sprak: Wat betekent dit, mijn heer?
5 De engel gaf mij ten antwoord: Deze gaan uit naar
de vier windstreken des hemels, van hun stand-
plaats bij de Here der ganse aarde.
6 Die met de zwarte paarden gaat uit naar het
Noorderland, de witte gaan uit, hen achterna, en
de gevlekte gaan naar het Zuiderland.
7 De sterke paarden kwamen opzetten; zij verlang-
den weg te gaan om de aarde te doorkruisen, en
hij zeide: Gaat heen, doorkruist de aarde. Toen
doorkruisten zij de aarde.
8 Hierop riep hij mij toe en sprak tot mij: Zie, die
uitgegaan zijn naar het Noorderland brengen mijn
Geest in het Noorderland tot rust.
9 Het woord des Heren kwam tot mij:

10 Neem gaven van de weggevoerden, van Cheldai,
van Tobia en van Jedaja, en gij, kom nog heden,
kom in het huis van Josia, de zoon van Sefanja,
waar zij, uit Babel komende, hun intrek genomen
hebben.
11 Neem dan zilver en goud en maak een kroon en
zet die op het hoofd van de hogepriester Jozua, de
zoon van Josadak,
12 En zeg tot hem: Zo zegt de Here der heerscharen:
zie, een man, wiens naam is Spruit. Deze zal uit
zijn plaats uitspruiten en hij zal de tempel des
Heren bouwen.
13 Ja, hij zal de tempel des Heren bouwen en hij zal
met majesteit bekleed zijn en als heerser zitten op
zijn troon; en hij zal priester zijn op zijn troon;
heilzaam overleg zal er tussen hen beiden zijn.
14 En de kroon zal tot gedachtenis aan Chelem,
Tobia, Jedaja en Chen, de zoon van Sefanja, in de
tempel des Heren blijven.
15 Die verre zijn, zullen aan de tempel des Heren
komen bouwen en gij zult weten, dat de Here der
heerscharen mij tot u gezonden heeft. Dit zal
geschieden, indien gij aandachtig luistert naar de
stem van de Here, uw God.

Zacharia 7

1 In het vierde jaar van koning Darius, op de vierde
van de negende maand, in Kislew, kwam het
woord des Heren tot Zacharia.
2 Betel had Sareser en Regem-melek met zijn man-
nen gezonden om de gunst des Heren te zoeken,
3 En om te vragen aan de priesters die tot het huis
van de Here der heerscharen behoorden, en aan
de profeten: Moet ik in de vijfde maand wenen en
vasten, zoals ik dit nu reeds zovele jaren gedaan
heb?
4 Toen kwam het woord van de Here der heerscha-
ren tot mij:
5 Zeg tot al het volk des lands en tot de priesters:
wanneer gij in de vijfde en zevende maand hebt
gevast en geklaagd nu al zeventig jaren lang, hebt
gij dan inderdaad voor Mij gevast?
6 En wanneer gij eet en drinkt, eet en drinkt gij dan
niet voor uzelf?
7 Ging het niet zo met de woorden welke de Here
door de vroegere profeten heeft uitgeroepen, toen
Jeruzalem met de steden er rondom heen nog
bewoond was en rust had en het Zuiden en de
Laagte nog bewoond waren*f*
8 (Ook tot Zacharia is het woord des Heren geko-
men):

9 Zo zegt de Here der heerscharen: spreekt eerlijk
recht en bewijst elkander liefde en barmhartig-
heid;
10 Verdrukt weduwe noch wees, bijwoner noch arme,
en beraamt niet in uw hart elkanders onheil?
11 Maar zij weigerden te luisteren, zetten hun schou-
der er dwars tegenin en stopten hun oren toe om
niet te horen;
12 Hun hart maakten zij als diamant, om niet te
horen naar de onderwijzing en de woorden die de
Here der heerscharen door zijn Geest, door de
dienst van de vroegere profeten, had doen over-
brengen. Daarop kwam er een grote toorn van de
Here der heerscharen.
13 En gelijk Hij riep zonder dat zij gehoor gaven, zo
ook zullen zij roepen zonder dat Ik gehoor geef,
zeide de Here der heerscharen.
14 Ik zal hen als een stormwind heendrijven naar
allerlei volken die zij niet kennen, en achter hen
zal het land verwoest worden, zodat niemand
daarin heen en weer trekt. Aldus hebben zij het
lieflijke land tot een woestenij gemaakt.

Zacharia 8

1 Het woord van de Here der heerscharen geschiedde aldus:
2 Zo zegt de Here der heerscharen: Ik ben voor Sion in grote ijver ontbrand; in gloeiende ijver ben Ik ervoor ontbrand.
3 Zo zegt de Here: Ik keer weder tot Sion en Ik woon binnen Jeruzalem; Jeruzalem zal de stad der trouw, en de berg van de Here der heerscharen zal de berg der heiligheid genoemd worden.
4 Zo zegt de Here der heerscharen: Er zullen weer oude mannen en vrouwen op de pleinen van Jeruzalem zitten, ieder met een stok in de hand vanwege zijn hoge leeftijd.
5 Ook zullen de pleinen der stad vol zijn van jongens en meisjes, die daar spelen.
6 Zo zegt de Here der heerscharen: Al zal dit in de ogen van het overblijfsel van dit volk in die dagen te wonderlijk zijn, zou het dan ook in mijn ogen te wonderlijk zijn? luidt het woord van de Here der heerscharen.
7 Zo zegt de Here der heerscharen: Zie, Ik verlos mijn volk uit het land van de opgang en uit dat van de ondergang der zon;
8 Ik breng hen terug en zij zullen binnen Jeruzalem wonen. Zij zullen Mij tot een volk en Ik zal hun tot een God zijn, in trouw en in gerechtigheid.

9 Zo zegt de Here der heerscharen: Laten uw han-
den sterk zijn, gij, die in deze dagen uit de mond
der profeten deze woorden hoort, uit de tijd toen
het huis van de Here der heerscharen, de tempel,
gegrondvest werd, om te worden gebouwd.
10 Want voor die tijd was er voor geen mens iets te
verdienen en het vee leverde niets op; ook was de
gaande en de komende man niet veilig voor de vij-
and; ja, Ik zette alle mensen tegen elkaar op.
11 Maar nu ben Ik voor het overblijfsel van dit volk
niet meer zoals in de vorige dagen, luidt het
woord van de Here der heerscharen.
12 Want het zaad gedijt, de wijnstok geeft zijn
vrucht, het land geeft zijn opbrengst en de hemel
geeft zijn dauw; en Ik doe het overblijfsel van dit
volk dit alles beerven.
13 Gelijk gij onder de volken een vervloeking geweest
zijt, o huis van Juda en huis van Israel, zo zult gij,
doordat Ik u heil schenk, een zegen worden; vreest
niet, laten uw handen sterk zijn.
14 Want zo zegt de Here der heerscharen: Zoals Ik
Mij voorgenomen had u kwaad te doen, toen uw
vaderen Mij vertoornden, zegt de Here der heer-
scharen, en het Mij niet berouwde,

15 Zo heb Ik in deze dagen Mij weer voorgenomen
Jeruzalem en het huis van Juda wel te doen; vreest
niet!
16 Dit moet gij doen: spreekt waarheid onder elkan-
der, oefent eerlijke en heilzame rechtspraak uit in
uw poorten;
17 Beraamt in uw hart elkanders onheil niet, en hebt
geen valse eed lief, want dit alles haat Ik, luidt het
woord des Heren.
18 Ook kwam het woord van de Here der heerscharen
tot mij:
19 Zo zegt de Here der heerscharen: Het vasten der
vierde, vijfde, zevende en tiende maand zal voor
het huis van Juda worden tot vrolijkheid en vreug-
de, ja tot blijde feesten; hebt dan de waarheid en
de vrede lief.
20 Zo zegt de Here der heerscharen: Wederom zullen
er volken komen en inwoners van vele steden,
21 En de inwoners van de ene zullen zich begeven naar
die van de andere, en zeggen: Laten wij toch heen-
gaan om de gunst des Heren af te smeken en om de
Here der heerscharen te zoeken; ook ik wil gaan.
22 Ja, vele natien en machtige volken zullen komen
om de Here der heerscharen te Jeruzalem te zoe-
ken en de gunst des Heren af te smeken.
23 Zo zegt de Here der heerscharen: In die dagen zul-
len tien mannen uit volken van allerlei taal vast-
grijpen, ja vastgrijpen de slip van een Judeese
man, en zeggen: wij willen met u gaan, want wij
hebben gehoord, dat God met u is.

Zacharia 9

1 Godsspraak, het woord des Heren. Hij is in het
land Chadrak, en Damascus is zijn verblijfplaats;
want de Here slaat het oog op andere mensen
zowel als op alle stammen van Israel;
2 Ja, ook op Hamat, dat daaraan grenst, op Tyrus
met Sidon, al is het nog zo wijs,
3 En al heeft Tyrus zich een wal gebouwd en zilver
opgehoopt als stof, en goud als slijk der straten.
4 Zie, de Here zal het veroveren, en zijn voormuur
neerslaan in de zee, en zelf zal het met vuur wor-
den verteerd.
5 Askelon zal het zien en vrezen, ook Gaza, en het
zal hevig beven, en Ekron, omdat zijn verwachting
zal beschaamd worden; dan zal de koning uit Gaza
verdwijnen en Askelon zal onbewoond zijn.
6 Dan zal een bastaardvolk in Asdod wonen, en Ik
zal de trots der Filistijnen uitroeien.
7 Ik zal hem het bloed uit de mond verwijderen en
de gruwelen van tussen zijn tanden, en dan zal
ook hij overblijven voor onze God, zodat hij zal
zijn als een stamhoofd in Juda, en Ekron als een
Jebusiet.
8 Ik zal Mij rondom mijn huis legeren als een wacht
tegen de heen en weer trekkende legers, en geen
onderdrukker zal meer tegen hen optrekken, want
nu zie Ik het met mijn eigen ogen.

9 Jubel luide, gij dochter van Sion; juich, gij dochter
van Jeruzalem! Zie, uw koning komt tot u, hij is
rechtvaardig en zegevierend, nederig, en rijdende
op een ezel, op een ezelshengst, een ezelinnejong.
10 Dan zal Ik de wagens uit Efraim en de paarden uit
Jeruzalem tenietdoen, ook de strijdboog wordt
tenietgedaan; en hij zal de volken vrede verkondi-
gen, en zijn heerschappij zal zich uitstrekken van
zee tot zee, en van de Rivier tot de einden der
aarde.
11 Ook laat Ik ter wille van uw eigen verbondsbloed
de gevangenen onder u vrij uit de put, waarin
geen water is.
12 Keert terug naar de burcht, gij gevangenen, die
hoop moogt koesteren; nog heden verkondig Ik:
dubbel zal Ik u vergelding doen.
13 Want Ik span Mij Juda, op de boog leg Ik Efraim,
en wek uw kinderen, o Sion, op tegen uw kinde-
ren, o Griekenland, en maak u als het zwaard van
een held.
14 Dan zal de Here hun verschijnen, en zijn pijl zal als
de bliksem uitschieten, en de Here Here zal de
bazuin blazen en optrekken in zuiderstormen.

15 De Here der heerscharen zal hen beschutten, zodat
zij verslinden, ja de slingerstenen vertreden; zij
zullen drinken, tieren als van wijn, en vol worden
als een sprengbekken, als de hoeken van het
altaar.
16 Zo zal de Here, hun God, hen te dien dage verlos-
sen als de kudde die zijn volk immers is, ja zij zijn
kroonjuwelen, die zullen blinken in zijn land.
17 Waarlijk, hoe groot is zijn geluk, ja, hoe groot zijn
schoonheid! Het koren doet jongelingen, en de
most jonkvrouwen gedijen.

Zacharia 10

1 Vraagt van de Here regen ten tijde van de late
regen. De Here maakt de bliksemschichten; een
stortregen zal Hij hun geven, voor iedereen gewas
op het veld.
2 Want de terafim spreken ijdelheid, de waarzeggers
schouwen leugen, bedrieglijke dromen spreken zij,
nietswaardige troost bieden zij. Daarom trekken zij
voort als een kudde die in nood is, omdat zij geen
herder heeft.
3 Tegen de herders is mijn toorn ontbrand, en aan
de bokken zal Ik bezoeking doen; maar de Here
der heerscharen bezoekt zijn kudde, het huis van
Juda, en maakt hen als zijn prachtig ros in de
strijd.
4 Uit hen komt de hoeksteen, uit hen de tentpin, uit
hen de strijdboog, uit hen komen alle machtheb-
bers tezamen voort,
5 En zij zijn als helden, die door het slijk der straten
treden in de strijd; ja, zij strijden, omdat de Here
met hen is, maar die op paarden rijden, komen
beschaamd te staan.
6 Zo zal Ik het huis van Juda sterken en het huis van
Jozef verlossen; ja, Ik zal hen terugbrengen, omdat
Ik Mij over hen ontferm, en zij zullen worden,
alsof Ik hen niet verworpen had. Want Ik ben de
Here, hun God, en Ik zal hen verhoren.

7 Dan zullen zij zijn als een held van Efraim, en hun
hart zal zich verheugen als van wijn; ook zullen
hun zonen het aanschouwen en zich verheugen,
hun hart zal jubelen in de Here.
8 Ik zal hen tot Mij fluiten en hen vergaderen, want
Ik bevrijd hen, en zij zullen even talrijk worden als
zij waren.
9 Wel zaai Ik hen onder de volken, maar in verre
streken zullen zij aan Mij denken; zo zullen zij
leven met hun kinderen, en terugkeren.
10 Ja, Ik zal hen terugbrengen uit het land Egypte, en
hen uit Assur vergaderen; Ik zal hen brengen naar
het land Gilead en de Libanon; doch dit zal voor
hen niet toereikend zijn.
11 Dan zal men in benauwdheid door de zee trekken,
en in de zee de golven slaan; en alle diepten van
de Nijl zullen uitdrogen. Zo zal de trots van Assur
neerstorten, en de scepter van Egypte zal verdwij-
nen.
12 Ik zal hen sterken in de Here, en in zijn naam zul-
len zij wandelen, luidt het woord des Heren.

Zacharia 11

1 Open uw deuren, o Libanon, opdat het vuur uw
ceders vertere!
2 Jammer, gij cypres, omdat de ceder gevallen is, en
de geweldige bomen verwoest zijn; jammert, gij
eiken van Basan, omdat het ondoordringbare
woud is neergestort.
3 Hoor, het gejammer der herders, omdat hun heer-
lijkheid verwoest is; hoor, het gebrul der jonge
leeuwen, omdat de pronk van de Jordaan verwoest
is.
4 Zo zeide de Here, mijn God: Weid de slachtscha-
pen;
5 Hun kopers slachten ze zonder dat zij zich schul-
dig voelen; hun verkopers zeggen: geprezen zij de
Here, omdat ik rijk word; hun herders sparen ze
niet.
6 Want Ik zal de bewoners der aarde niet langer spa-
ren, luidt het woord des Heren; zie, Ik lever de
mensen over, allen in de macht van hun naaste en
in de macht van hun koning; en zij zullen de aarde
tot een woestenij maken, en Ik zal uit hun macht
niet redden.
7 Daarom heb ik de slachtschapen geweid (daarom
zijn zij de ellendigste onder de schapen) en ik heb
twee staven genomen, de ene heb ik genoemd
Lieflijkheid, en de andere Samenbinding; zo heb ik
de kudde geweid.
8 Drie herders heb ik in een maand verdelgd, omdat
ik tegenover hen mijn geduld verloren had, terwijl
zij ook een afkeer hadden van mij.

9 Daarop heb ik gezegd: ik wil u niet langer weiden;
wat sterven gaat, sterve, en wat verdelgd dreigt te
worden, worde verdelgd, en de overblijvenden
mogen elkanders vlees eten.
10 Toen heb ik mijn staf Lieflijkheid genomen en die
verbroken, tenietdoende mijn verbond, dat ik met
alle volken gesloten had.
11 Dus werd het te dien dage verbroken; zo hebben
de ellendigste onder de schapen, die op mij letten,
bemerkt, dat dit een woord des Heren was.
12 En ik heb tot hen gezegd: Indien het goed is in uw
ogen, geeft mijn loon, maar indien niet, laat het.
Toen wogen zij mijn loon af: dertig zilverstukken.
13 Maar de Here zeide tot mij: Werp dat de potten-
bakker toe; een heerlijke prijs waarop Ik hunner-
zijds geschat ben! En ik heb de dertig zilverstukken
genomen en die in het huis des Heren de potten-
bakker toegeworpen.
14 Daarop heb ik mijn tweede staf, Samenbinding,
verbroken, tenietdoende de broederschap tussen
Juda en Israel.
15 Toen zeide de Here tot mij: Neem u nog eens de
uitrusting van een dwaze herder;

16 Want zie, Ik stel een herder in het land: naar wat
verdelgd dreigt te worden, zal hij niet omzien; het
verstrooide zal hij niet opzoeken, het gewonde zal
hij niet trachten te helen, het uitgeputte zal hij
niet verzorgen; maar het vlees van de vette bees-
ten zal hij eten, en hun hoeven zal hij afrukken.
17 Wee de nietswaardige herder, die de schapen ver-
laat: het zwaard over zijn arm en zijn rechteroog!
Verdorren zal zijn arm, verduisterd worden zijn
rechteroog.

Zacharia 12

1 Godsspraak, het woord des Heren, over Israel.
Aldus luidt het woord van de Here, die de hemel
uitspant en de aarde grondvest, en de geest des
mensen in diens binnenste formeert.
2 Zie, Ik maak Jeruzalem tot een schaal der bedwel-
ming voor alle volken in het rond; ja ook tegen
Juda zal het gaan bij de belegering van Jeruzalem.
3 Te dien dage zal Ik Jeruzalem maken tot een steen,
die alle natien moeten heffen; allen die hem hef-
fen, zullen zich deerlijk verwonden. En alle volke-
ren der aarde zullen zich daarheen verzamelen.
4 Te dien dage, luidt het woord des Heren, zal Ik
alle paarden treffen met verbijstering, en hun
berijders met krankzinnigheid; over het huis Juda
zal Ik mijn ogen openhouden, doch alle paarden
der natien zal Ik treffen met blindheid.
5 Dan zullen de stamhoofden van Juda bij zichzelf
zeggen: Een sterke macht zijn mij de inwoners van
Jeruzalem door de Here der heerscharen, hun God.
6 Te dien dage zal Ik de stamhoofden van Juda
maken als een vuurbekken tussen het hout, en als
een vuurfakkel tussen de garven; dan zullen zij
rechts en links alle natien in het rond verteren; en
Jeruzalem zal blijven voortbestaan op zijn eigen
plaats, te Jeruzalem.
7 Ook zal de Here de tenten van Juda allereerst ver-
lossen, opdat de trots van het huis van David en
van de inwoners van Jeruzalem zich niet verheffe
tegen Juda.

8 Te dien dage zal de Here de inwoners van
Jeruzalem beschutten, en wie onder hen struikelt,
zal te dien dage zijn als David, en het huis van
David als God, als de Engel des Heren voor hun
aangezicht.
9 Te dien dage zal Ik zoeken te verdelgen alle volken
die tegen Jeruzalem oprukken.
10 Ik zal over het huis van David en over de inwoners
van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade en
der gebeden; zij zullen hem aanschouwen, die zij
doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht
aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja,
zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed
om een eerstgeborene.
11 Te dien dage zal in Jeruzalem de rouwklacht groot
zijn, zoals de rouwklacht van Hadadrimmon in het
dal van Megiddo;
12 Het land zal een rouwklacht aanheffen, alle
geslachten afzonderlijk; het geslacht van het huis
van David afzonderlijk en hun vrouwen afzonder-
lijk, het geslacht van het huis van Natan afzonder-
lijk en hun vrouwen afzonderlijk,
13 Het geslacht van het huis van Levi afzonderlijk en
hun vrouwen afzonderlijk; het geslacht van Simi
afzonderlijk en hun vrouwen afzonderlijk;
14 Alle overige geslachten, alle geslachten afzonder-
lijk en hun vrouwen afzonderlijk.

Zacharia 13

1 Te dien dage zal er een bron ontsloten zijn voor
het huis van David en voor de inwoners van
Jeruzalem ter ontzondiging en reiniging.
2 En Ik zal te dien dage, luidt het woord van de
Here der heerscharen, de namen van de afgoden
uit het land uitroeien, zodat niet meer aan hen
gedacht zal worden; ook de profeten en de onrei-
ne geest zal Ik uit het land wegdoen.
3 Wanneer dan nog iemand als profeet optreedt,
zullen zijn vader en zijn moeder, die hem verwekt
hebben, tot hem zeggen: Gij zult niet blijven
leven, omdat gij leugens gesproken hebt in de
naam des Heren; ja, zijn vader en zijn moeder, die
hem verwekt hebben, zullen hem doorsteken, wan-
neer hij als profeet optreedt.
4 Te dien dage zullen de profeten beschaamd staan,
ieder om wat hij schouwt, wanneer hij als profeet
optreedt, en zij zullen geen haren mantel aantrek-
ken om leugens te vertellen.
5 Maar ieder zal zeggen: Ik ben geen profeet, ik ben
een man die de akker bebouwt, want iemand heeft
mij gekocht in mijn jeugd.
6 En als men tot hem zegt: Wat zijn dat voor won-
den tussen uw armen? dan zal hij zeggen:
Daarmee ben ik geslagen in het huis van mijn
vrienden.

7 Zwaard, waak op tegen mijn herder, tegen de man
die mijn metgezel is, luidt het woord van de Here
der heerscharen; sla die herder, zodat de schapen
verstrooid worden; en Ik zal mijn hand keren
tegen de kleinen.
8 In het gehele land, luidt het woord des Heren, zul-
len twee derden uitgeroeid worden en de geest
geven, maar een derde zal daarin overblijven.
9 Dat derde deel zal Ik in het vuur brengen, en Ik zal
hen smelten, zoals men zilver smelt, ja hen loute-
ren, zoals men goud loutert. Zij zullen mijn naam
aanroepen en Ik zal hen verhoren. Ik zeg: Dat is
mijn volk; en zij zullen zeggen: De Here is mijn
God.

Zacharia 14

1 Zie, er komt een dag voor de Here, waarop de
buit, op u behaald, binnen uw muren verdeeld zal
worden.
2 Dan zal Ik alle volken tegen Jeruzalem ten strijde
vergaderen; de stad zal genomen worden, de hui-
zen zullen worden geplunderd en de vrouwen
geschonden. De helft van de stad zal wegtrekken
in ballingschap, maar de rest van het volk zal in de
stad niet uitgeroeid worden.
3 Dan zal de Here uittrekken om tegen die volken te
strijden, zoals Hij vroeger streed, ten dage van de
krijg;
4 Zijn voeten zullen te dien dage staan op de
Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt aan de oostzijde;
dan zal de Olijfberg middendoor splijten, oost-
waarts en westwaarts, tot een zeer groot dal, en
de ene helft van de berg zal noordwaarts wijken
en de andere helft zuidwaarts;
5 En gij zult de vlucht nemen in het dal mijner ber-
gen, want het dal der bergen zal reiken tot Asel;
ja, gij zult de vlucht nemen, zoals gij de vlucht
genomen hebt voor de aardbeving in de dagen
van Uzzia, de koning van Juda. En de Here, mijn
God, zal komen, alle heiligen met Hem.
6 En op die dag zal er geen kostelijk licht zijn, noch
verstijving;
7 Ja, het zal een dag zijn (die is bij de Here bekend)
geen dag en geen nacht; maar ten tijde van de
avond zal er licht wezen.

8 Dan zullen te dien dage levende wateren uit
Jeruzalem vlieten, de helft daarvan naar de ooste-
lijke en de helft naar de westelijke zee; in de
zomer zowel als in de winter zal dat geschieden.
9 En de Here zal koning worden over de gehele
aarde; te dien dage zal de Here de enige zijn, en
zijn naam de enige.
10 Het gehele land zal worden als de Vlakte van Geba
tot Rimmon, zuidelijk van Jeruzalem; maar dit zal
verhoogd worden en op zijn plaats blijven
bestaan, van de Benjaminpoort tot de plaats van
de vroegere poort, tot de Hoekpoort, en van de
Chananeltoren tot de koninklijke perskuipen;
11 Men zal het bewonen, en er zal geen ban meer
zijn, maar Jeruzalem zal veilig gelegen zijn.
12 Dan zal dit de plaag zijn, waarmee de Here alle
volken zal treffen, die tegen Jeruzalem zijn uitge-
rukt: Hij zal ieders vlees, terwijl hij nog op zijn
voeten staat, doen wegteren, en ieders ogen zul-
len wegteren in hun kassen, en ieders tong zal
wegteren in zijn mond.
13 Ja, te dien dage zal er onder hen een grote, door
de Here bewerkte, ontsteltenis wezen, en ieder zal
de hand van een ander grijpen, en ieders hand zal
zich tegen die van een ander verheffen.
14 Ja, ook Juda zal tegen Jeruzalem strijden, terwijl
het vermogen van alle omwonende volken bijeen-
gebracht wordt: goud, zilver en klederen in zeer
grote menigte.

15 En voor de paarden, de muildieren, de kamelen, de ezels en alle dieren die zich in die legers bevinden, zal er een plaag zijn gelijk aan deze plaag.
16 Allen, die zijn overgebleven van al de volken, die tegen Jeruzalem zijn opgerukt, zullen van jaar tot jaar heentrekken om zich neer te buigen voor de Koning, de Here der heerscharen, en het Loofhuttenfeest te vieren.
17 Maar wie uit de geslachten der aarde niet naar Jeruzalem zal heentrekken om zich voor de Koning, de Here der heerscharen, neder te buigen, op hem zal geen regen vallen,
18 En indien het geslacht der Egyptenaren niet zal heentrekken en komen, op wie geen [regen] valt, dan zal toch komen de plaag waarmee de Here de volken zal treffen, die niet heentrekken om het Loofhuttenfeest te vieren.
19 Dit zal de straf zijn van de Egyptenaren en van alle volken die niet heentrekken om het Loofhuttenfeest te vieren.
20 Te dien dage zal op de bellen van de paarden staan: Den Here heilig; en de potten in het huis des Heren zullen zijn als de sprengbekkens voor het altaar;
21 Ja, alle potten in Jeruzalem en in Juda zullen de Here der heerscharen heilig zijn, zodat alle offeraars kunnen komen en die gebruiken om daarin te koken. En er zal te dien dage geen Kanaaniet meer zijn in het huis van de Here der heerscharen.

Maleachi 1

1 Een godsspraak. Het woord des Heren tot Israel
door de dienst van Maleachi.
2 Ik heb u liefgehad, zegt de Here. En dan zegt gij:
Waarin hebt Gij ons uw liefde betoond? Was niet
Esau Jakobs broeder? luidt het woord des Heren.
3 Toch heb Ik Jakob liefgehad, maar Esau heb Ik
gehaat; Ik heb zijn bergen tot een woestenij
gemaakt en zijn erfdeel aan de jakhalzen der woe-
stijn prijsgegeven.
4 Wanneer Edom zegt: Wij zijn verwoest, doch wij
zullen de puinhopen weer opbouwen; Zo zegt de
Here der heerscharen: Laten dezen bouwen, maar
Ik zal afbreken; men zal het noemen: gebied der
goddeloosheid, en: het volk waarop de Here voor
eeuwig toornt.
5 Als uw ogen het zien, zult gij zeggen: Groot is de
Here, ook buiten Israels gebied.
6 Een zoon eert zijn vader en een knecht zijn heer.
Indien Ik nu een vader ben, waar is de eerbied
voor Mij? en indien Ik een heer ben, waar is de
vrees voor Mij? zegt de Here der heerscharen tot
u, o priesters, die mijn naam veracht. En dan zegt
gij: Waarmee verachten wij uw naam?
7 Gij brengt minderwaardige offerspijze op mijn
altaar. En dan zegt gij: Waarmee hebben wij U
minderwaardig behandeld? Doordat gij zegt: Des
Heren tafel, zij is verachtelijk.

8 Want, wanneer gij een blind dier ten offer brengt,
is dat niet erg? Wanneer gij een kreupel of ziek
dier brengt, is dat niet erg? Bied dat eens uw
landvoogd aan; zal hij welgevallen aan u hebben
of u goedgunstig gezind zijn? zegt de Here der
heerscharen.
9 Welnu, tracht maar God te vermurwen, dat Hij ons
genadig zij! Uwerzijds is zo gehandeld; zal Hij dan
iemand van u goedgunstig gezind zijn? zegt de
Here der heerscharen.
10 Was er maar iemand onder u, die de deuren sloot,
opdat gij niet tevergeefs mijn altaar zoudt ontste-
ken! Ik heb geen welgevallen aan u, zegt de Here
der heerscharen, en in een offer van uw hand
schep Ik geen behagen.
11 Want van waar de zon opkomt tot waar zij onder-
gaat, is mijn naam groot onder de volken, allerwe-
ge wordt mijn naam reukwerk gebracht en een
rein spijsoffer, want groot is mijn naam onder de
volken, zegt de Here der heerscharen.
12 Maar gij ontheiligt hem door te zeggen: De tafel
des Heren, zij is minderwaardig, en wat zij ople-
vert, haar spijs, is verachtelijk.
13 En dan zegt gij: Zie, wat is het een moeite! Gij
haalt er de neus voor op, zegt de Here der heer-
scharen; gij brengt het geroofde, het kreupele en
het zieke. Als gij dat offer brengt, zou Ik het uit
uw hand met welgevallen aannemen? zegt de
Here.

14 Vervloekt is ook de bedrieger, die in zijn kudde
een mannelijk dier heeft en die dat wel belooft,
maar de Here toch een ondeugdelijk dier ten offer
brengt! Want een groot Koning ben Ik, zegt de
Here der heerscharen, en mijn naam is geducht
onder de volken.

Maleachi 2

1 Nu dan, u geldt, o priesters, deze aanzegging:
2 Indien gij niet hoort, en indien gij het niet ter
harte neemt mijn naam eer te geven, zegt de Here
der heerscharen, dan zal Ik onder u een vloek zen-
den en uw zegeningen in vloek verkeren; ja, Ik heb
ze reeds in vloek verkeerd, omdat gij het niet ter
harte genomen hebt.
3 Zie, Ik zal uw nakroost bedreigen en vuil op uw
gelaat werpen, het vuil uwer feesten, ja, men zal u
daarheen slepen.
4 Dan zult gij inzien, dat Ik u deze aanzegging
gezonden heb, opdat mijn verbond met Levi
besta, zegt de Here der heerscharen.
5 Mijn verbond met hem was: leven en vrede; Ik heb
ze hem gegeven tot godsvrucht, opdat hij Mij zou
vrezen en voor mijn naam beven.
6 Betrouwbaar onderricht in de wet was in zijn
mond en ongerechtigheid werd op zijn lippen niet
gevonden. In vrede en in oprechtheid wandelde
hij met Mij en velen bracht hij van ongerechtig-
heid terug.
7 Want de lippen van de priester bewaren kennis en
uit zijn mond zoekt men onderricht in de wet,
want een bode van de Here der heerscharen is hij.
8 Gij evenwel zijt van de weg afgeweken; gij hebt
door het onderricht in de wet velen doen struike-
len; gij hebt het verbond met Levi verdorven, zegt
de Here der heerscharen.

9 Zo maak Ik u ook tot verachten en vernederden
voor het gehele volk, omdat gij mijn wegen niet
onderhoudt en bij het onderricht in de wet de per-
soon aanziet.
10 Hebben wij niet allen een Vader? Heeft niet een
God ons geschapen? Waarom zijn wij dan trouwe-
loos tegenover elkander en ontheiligen het ver-
bond onzer vaderen?
11 Juda is trouweloos geweest en een gruweldaad is
bedreven in Israel en in Jeruzalem, want Juda heeft
het heilige des Heren, dat Hij liefheeft, ontheiligd,
en heeft de dochter van een vreemde god
getrouwd.
12 De Here roeie de man uit, die zulks doet, wie hij
ook zij, uit de tenten van Jakob, ook al brengt hij
offer aan de Here der heerscharen.
13 In de tweede plaats doet gij dit: gij bedekt met
tranen het altaar des Heren, onder geween en
gezucht, omdat Hij Zich niet meer tot het offer
wendt, noch het uit uw hand aanneemt als Hem
welgevallig.
14 En dan zegt gij: Waarom? Omdat de Here getuige
geweest is tussen u en de vrouw uwer jeugd, aan
wie gij ontrouw geworden zijt, terwijl zij toch uw
gezellin en uw wettige vrouw is.

15 Niet een doet zo, die voldoende geest bezit, want
wat zoekt die ene? Het zaad Gods. Weest dan op
uw hoede voor uw hartstocht, en dat men niet
ontrouw worde aan de vrouw zijner jeugd.
16 Want Ik haat de echtscheiding, zegt de Here, de
God van Israel, en dat men zijn gewaad met
geweldpleging overdekt, zegt de Here der heer-
scharen. Daarom, weest op uw hoede voor uw
hartstocht en weest niet ontrouw.
17 Gij vermoeit de Here met uw woorden. En dan
zegt gij: Waarmee vermoeien wij Hem? Doordat gij
zegt: Ieder die kwaad doet, is goed in de ogen des
Heren en aan hen heeft Hij een welgevallen; waar
is anders de God van het recht?

Maleachi 3

1 Zie, Ik zend mijn bode, die voor mijn aangezicht
de weg bereiden zal; plotseling zal tot zijn tempel
komen de Here, die gij zoekt, namelijk de Engel
des verbonds, die gij begeert. Zie, Hij komt, zegt
de Here der heerscharen.
2 Doch wie kan de dag van zijn komst verdragen, en
wie zal bestaan, als Hij verschijnt? Want Hij zal zijn
als het vuur van de smelter en als het loog van de
blekers.
3 Hij zal zitten, het zilver smeltend en reinigend. Hij
zal de zonen van Levi reinigen, Hij zal hen loute-
ren als goud en als zilver, opdat zij de Here in
gerechtigheid offer brengen.
4 Dan zal het offer van Juda en van Jeruzalem de
Here aangenaam zijn als in de dagen van ouds en
als in vroegere jaren.
5 Ik zal tot u ten gerichte naderen; Ik zal een snelle
aanklager zijn tegen de tovenaars, tegen de echt-
brekers, tegen de meinedigen, tegen hen die het
loon van de dagloner drukken, weduwe en wees
verdrukken, en de vreemdeling terzijde dringen,
maar Mij niet vrezen, zegt de Here der heerscha-
ren.
6 Voorwaar, Ik, de Here, ben niet veranderd, en gij
kinderen van Jakob, zijt niet verteerd.
7 Van de dagen uwer vaderen af zijt gij afgeweken
van mijn inzettingen en hebt ze niet onderhouden.
Keert terug tot Mij, dan zal Ik tot u terugkeren,
zegt de Here der heerscharen. En dan zegt gij: In
welk opzicht moeten wij terugkeren?

8 Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij.
En dan zegt gij: Waarin beroven wij U? In de tien-
den en de heffing.
9 Met de vloek zijt gij vervloekt, en Mij berooft gij,
gij volk in zijn geheel.
10 Breng de gehele tiende naar de voorraadkamer,
opdat er spijze zij in mijn huis; beproeft Mij toch
daarmede, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan
niet voor u de vensters van de hemel zal openen
en zegen in overvloed over u uitgieten.
11 Dan zal Ik, u ten goede, de afvreter dreigen, opdat
hij de vrucht van uw land niet verderve en opdat
de wijnstok op het veld voor u niet zonder vrucht
zij, zegt de Here der heerscharen.
12 En alle volken zullen u gelukkig prijzen, omdat gij
een land van welbehagen zijt, zegt de Here der
heerscharen.
13 Vermetel zijn uw woorden over Mij, zegt de Here.
En dan zegt gij: Wat hebben wij dan onder elkan-
der over U gesproken?
14 Gij zegt: Nutteloos is het God te dienen; wat
gewin geeft het, dat wij zijn geboden onderhou-
den en dat wij in rouw gaan voor het aangezicht
van de Here der heerscharen?
15 En nu, wij prijzen de overmoedigen gelukkig; niet
alleen worden zij gebouwd, terwijl zij goddeloos-
heid bedrijven, maar ook verzoeken zij God, en
ontkomen.

16 Dan spreken zij die de Here vrezen, onder elkander, ieder tot zijn naaste: De Here bemerkte het toch en hoorde het en er werd een gedenkboek voor zijn aangezicht geschreven, ten goede van hen die de Here vrezen en zijn naam in ere houden.
17 Zij zullen Mij ten eigendom zijn, zegt de Here der heerscharen, op de dag die Ik bereiden zal. En Ik zal hen sparen, zoals iemand zijn zoon spaart, die hem dient.
18 Dan zult gij tot inkeer komen en het onderscheid zien tussen de rechtvaardige en de goddeloze; tussen wie God dient, en wie Hem niet dient.

Maleachi 4

1 Want zie, de dag komt, brandend als een oven! Dan zullen alle overmoedigen en allen die goddeloosheid bedrijven, zijn als stoppels, en de dag die komt, zal hen in brand steken (zegt de Here der heerscharen) welke hun wortel noch tak zal overlaten.

2 Maar voor u, die mijn naam vreest, zal de zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder haar vleugelen; gij zult uitgaan en springen als kalveren uit de stal.

3 Gij zult de goddelozen vertreden, want tot stof zullen zij zijn onder uw voetzolen op de dag die Ik bereiden zal, zegt de Here der heerscharen.

4 Gedenkt de wet van Mozes, mijn knecht, die Ik hem op Horeb geboden heb voor gans Israel, inzettingen en verordeningen.

5 Zie, Ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt.

6 Hij zal het hart der vaderen terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet kome en het land treffe met de ban.

Mattheüs 1

1 Geslachtsregister van Jezus Christus, de zoon van David, de zoon van Abraham.
2 Abraham verwekte Isaak, Isaak verwekte Jakob, Jakob verwekte Juda en zijn broeders,
3 Juda verwekte Peres en Zerach bij Tamar, Peres verwekte Chesron, Chesron verwekte Aram,
4 Aram verwekte Amminadab, Amminadab verwekte Nachson, Nachson verwekte Salmon,
5 Salmon verwekte Boaz bij Rachab, Boaz verwekte Obed bij Ruth, Obed verwekte Isai,
6 Isai verwekte David, de koning. David verwekte Salomo bij de vrouw van Uria,
7 Salomo verwekte Rechabeam, Rechabeam verwekte Abia, Abia verwekte Asa,
8 Asa verwekte Josafat, Josafat verwekte Joram, Joram verwekte Uzzia,
9 Uzzia verwekte Jotam, Jotam verwekte Achaz, Achaz verwekte Hizkia,
10 Hizkia verwekte Manasse, Manasse verwekte Amon, Amon verwekte Josia,
11 Josia verwekte Jechonja en diens broeders ten tijde van de Babylonische ballingschap.
12 Na de Babylonische ballingschap verwekte Jechonja Sealtiel, Sealtiel verwekte Zerubbabel,
13 Zerubbabel verwekte Abihud, Abihud verwekte Eljakim, Eljakim verwekte Azor,
14 Azor verwekte Sadok, Sadok verwekte Achim, Achim verwekte Eliud,

15 Eliud verwekte Eleazar, Eleazar verwekte Mattan,
Mattan verwekte Jakob,
16 Jakob verwekte Jozef, de man van Maria, uit wie
Jezus geboren is, die Christus genoemd wordt.
17 Al de geslachten dan van Abraham tot David zijn
veertien geslachten en van David tot de
Babylonische ballingschap veertien geslachten en
van de Babylonische ballingschap tot de Christus
veertien geslachten.
18 De geboorte van Jezus Christus geschiedde aldus.
Terwijl zijn moeder Maria ondertrouwd was met
Jozef, bleek zij, voordat zij gingen samenwonen,
zwanger te zijn uit de heilige Geest.
19 Daar nu Jozef, haar man, rechtschapen was en
haar niet in opspraak wilde brengen, was hij van
zins in stilte van haar te scheiden.
20 Toen die overweging bij hem opkwam, zie, een
engel des Heren verscheen hem in de droom en
zeide: Jozef, zoon van David, schroom niet Maria,
uw vrouw, tot u te nemen, want wat in haar ver-
wekt is, is uit de heilige Geest.
21 Zij zal een zoon baren en gij zult Hem de naam
Jezus geven. Want Hij is het die zijn volk zal red-
den van hun zonden.
22 Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden
hetgeen de Here door de profeet gesproken heeft,
toen hij zeide:

23 Zie, de maagd zal zwanger worden en een zoon
baren, en men zal Hem de naam Immanuel geven,
hetgeen betekent: God met ons.
24 Toen Jozef uit zijn slaap ontwaakt was, deed hij,
zoals de engel des Heren hem bevolen had en hij
nam zijn vrouw tot zich.
25 En hij had geen gemeenschap met haar, voordat
zij een zoon gebaard had. En hij gaf Hem de naam
Jezus.

Mattheüs 2

1 Toen nu Jezus geboren was te Betlehem in Judea,
in de dagen van koning Herodes, zie, wijzen uit
het Oosten kwamen te Jeruzalem,
2 en vroegen: Waar is de Koning der Joden, die
geboren is? Want wij hebben zijn ster in het
Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde
te bewijzen
3 Toen koning Herodes hiervan hoorde, ontstelde hij
en geheel Jeruzalem met hem.
4 En hij liet al de overpriesters en schriftgeleerden
van het volk vergaderen en trachtte van hen te
vernemen, waar de Christus geboren zou worden.
5 Zij zeiden tot hen: Te Betlehem in Judea, want
aldus staat geschreven door de profeet:
6 En gij, Betlehem, land van Juda, zijt geenszins de
minste onder de leiders van Juda, want uit u zal
een leidsman voortkomen, die mijn volk Israel wei-
den zal.
7 Toen riep Herodes de wijzen in het geheim en
deed bij hen nauwkeurig navraag naar de tijd, dat
de ster geschenen had.
8 En hij liet hen naar Betlehem gaan, en zeide: Gaat
en doet nauwkeurig onderzoek naar dat kind; en
zodra gij het vindt, bericht het mij, opdat ook ik
hem hulde ga bewijzen.
9 Zij hoorden de koning aan en reisden weg; en zie,
de ster, die zij hadden gezien in het Oosten, ging
hun voor, totdat zij kwam en stond boven de
plaats, waar het kind was.

10 Toen zij de ster zagen, verheugden zij zich met
zeer grote vreugde.
11 En zij gingen het huis binnen en zagen het kind
met Maria, zijn moeder, en zij vielen neder en
bewezen hem hulde. En zij ontsloten hun kost-
baarheden en boden hem geschenken aan: goud
en wierook en mirre.
12 En van Godswege in de droom gewaarschuwd om
niet tot Herodes terug te keren trokken zij langs
een andere weg naar hun land terug.
13 Toen zij weggetrokken waren, zie, een engel des
Heren verschijnt Jozef in de droom en zegt: Sta
op, neem het kind en zijn moeder en vlucht naar
Egypte, en blijf aldaar, totdat Ik het u zeg; want
Herodes zal alles in het werk stellen om het kind
om te brengen.
14 Hij stond op en hij nam in de nacht het kind en
zijn moeder en week uit naar Egypte,
15 en daar bleef hij tot de dood van Herodes, opdat
vervuld zou worden hetgeen de Here door de pro-
feet gesproken heeft, toen hij zeide: Uit Egypte
heb Ik mijn Zoon geroepen.
16 Toen Herodes zag, dat hij door de wijzen misleid
was, ontstak hij in hevige toorn en zond bevel om
in Betlehem en het gehele gebied daarvan al de
jongens van twee jaar oud en daar beneden om te
brengen, in overeenstemming met de tijd, die hij
bij de wijzen had uitgevorst.

17 Toen werd vervuld het woord, gesproken door de profeet Jeremia, toen hij zeide:

18 Een stem is te Rama gehoord, geween en veel geklaag: Rachel, wenend om haar kinderen, weigert zich te laten troosten, omdat zij niet meer zijn.

19 Toen Herodes gestorven was, zie, een engel des Heren verschijnt in de droom aan Jozef in Egypte,

20 en zegt: Sta op, neem het kind en zijn moeder en reis naar het land Israel want zij, die het kind naar het leven stonden, zijn gestorven.

21 En hij stond op en hij nam het kind en zijn moeder en kwam in het land Israel.

22 Toen hij echter hoorde, dat Archelaus koning over Judea was in de plaats van zijn vader Herodes, vreesde hij daarheen te gaan. En van Godswege in de droom gewaarschuwd, ging hij naar het gebied van Galilea,

23 en, daar gekomen, vestigde hij zich in een stad, genaamd Nazaret, opdat in vervulling zou gaan hetgeen door de profeten gesproken is, dat Hij Nazoreeer zou heten.

Mattheüs 3

1 In die dagen trad Johannes de Doper op en hij
predikte in de woestijn van Judea,
2 en zeide: Bekeert u, want het Koninkrijk der heme-
len is nabijgekomen.
3 Hij toch is het, van wie door de profeet Jesaja
gesproken werd, toen hij zeide: De stem van een,
die roept in de woestijn: Bereidt de weg des
Heren, maakt recht zijn paden.
4 Hij nu, Johannes, droeg een kleed van kameelhaar
en een lederen gordel om zijn lendenen; en zijn
voedsel bestond uit sprinkhanen en wilde honing.
5 Toen liep Jeruzalem en heel Judea en de gehele
Jordaanstreek tot hem uit,
6 en zij lieten zich in de rivier, de Jordaan, door hem
dopen, onder belijdenis van hun zonden.
7 Toen hij nu zag, dat vele van de Farizeeen en
Sadduceeen tot de doop kwamen zeide hij tot
hen: Adderengebroed, wie heeft u een wenk gege-
ven om de komende toorn te ontgaan?
8 Brengt dan vrucht voort, die aan de bekering
beantwoordt;
9 en beeldt u niet in, dat gij bij uzelf kunt zeggen:
Wij hebben Abraham tot vader, want ik zeg u, dat
God bij machte is uit deze stenen Abraham kinde-
ren te verwekken.
10 Reeds ligt de bijl aan de wortel der bomen: iedere
boom dan, die geen goede vruchten voortbrengt,
wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen.

11 Ik doop u met water tot bekering, maar Hij, die na
mij komt, is sterker dan ik; ik ben niet waardig
Hem zijn schoenen na te dragen; die zal u dopen
met de heilige Geest en met vuur.
12 De wan is in zijn hand en Hij zal zijn dorsvloer
geheel zuiveren en zijn graan in de schuur bijeen-
brengen, maar het kaf zal Hij verbranden met
onuitblusbaar vuur.
13 Toen kwam Jezus uit Galilea naar de Jordaan tot
Johannes, om Zich door hem te laten dopen.
14 Maar deze trachtte Hem daarvan terug te houden
en zeide: Ik heb nodig door U gedoopt te worden
en komt Gij tot mij?
15 Jezus echter antwoordde en zeide tot hem: Laat
Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons
alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij Hem
geworden.
16 Terstond nadat Jezus gedoopt was, steeg Hij op uit
het water. En zie, de hemelen openden zich, en hij
zag de Geest Gods nederdalen als een duif en op
Hem komen.
17 En zie, een stem uit de hemelen zeide: Deze is
mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen
heb.

Mattheüs 4

1 Toen werd Jezus door de Geest naar de woestijn
geleid om verzocht te worden door de duivel.
2 En nadat Hij veertig dagen en veertig nachten
gevast had, kreeg Hij ten laatste honger.
3 En de verzoeker kwam en zeide tot Hem: Indien
Gij Gods Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen bro-
den worden.
4 Maar Hij antwoordde en zeide: Er staat geschreven:
Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van
alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat.
5 Toen nam de duivel Hem mede naar de heilige
stad en hij stelde Hem op de rand van het dak des
tempels,
6 en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp
Uzelf dan naar beneden; er staat immers geschre-
ven: Aan zijn engelen zal Hij opdracht geven aan-
gaande u, en op de handen zullen zij u dragen,
opdat gij uw voet niet aan een steen stoot.
7 Jezus zeide tot hem: Er staat ook geschreven: Gij
zult de Here, uw God, niet verzoeken.
8 Wederom nam de duivel Hem mede naar een zeer
hoge berg en hij toonde Hem al de koninkrijken
der wereld en hun heerlijkheid,
9 en zeide tot Hem: Dit alles zal ik U geven, indien
Gij U nederwerpt en mij aanbidt.
10 Toen zeide Jezus tot hem: Ga weg, satan! Er staat
immers geschreven: De Here, uw God, zult gij aan-
bidden en Hem alleen dienen.
11 Toen liet de duivel Hem met rust en zie, engelen
kwamen en dienden Hem.

12 Toen Hij vernam, dat Johannes overgeleverd was,
trok Hij Zich terug naar Galilea.
13 En Hij verliet Nazaret en ging wonen te
Kafarnaum, aan de zee, in het gebied van Zebulon
en Naftali,
14 opdat vervuld zou worden het woord, door de
profeet Jesaja gesproken, toen hij zeide:
15 Het land Zebulon en het land Naftali, aan de zee-
weg, over de Jordaan, Galilea der heidenen:
16 het volk, dat in duisternis gezeten is, heeft een
groot licht gezien, en voor hen, die gezeten zijn in
het land en de schaduw des doods, is een licht
opgegaan.
17 Van toen aan begon Jezus te prediken en te zeg-
gen: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is
nabijgekomen.
18 Toen Hij nu langs de zee van Galilea ging, zag Hij
twee broeders, Simon, die Petrus genoemd wordt,
en Andreas, diens broeder, een net in zee werpen;
want zij waren vissers.
19 En Hij zeide tot hen: Komt achter Mij en Ik zal u
vissers van mensen maken.
20 Zij nu lieten terstond hun netten liggen en volg-
den Hem.
21 En vandaar verder gegaan zijnde, zag Hij nog twee
broeders, Jakobus, de zoon van Zebedeus, en
Johannes, zijn broeder, in het schip met hun vader
Zebedeus, terwijl ze bezig waren hun netten in
orde te brengen, en Hij riep hen.

22 Zij lieten dan terstond het schip en hun vader achter en volgden Hem.
23 En Hij trok rond in geheel Galilea en leerde in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk en genas alle ziekte en alle kwaal onder het volk.
24 En het gerucht van Hem drong door tot in geheel Syrie; en men bracht tot Hem allen, die ernstig ongesteld waren, gekweld door allerlei ziekten en pijnen, bezetenen en maanzieken en verlamden, en Hij genas hen.
25 En Hem volgden vele scharen uit Galilea en Dekapolis en Jeruzalem en Judea en het Overjordaanse.

Mattheüs 5

1 Toen Hij nu de scharen zag, ging Hij de berg op en nadat Hij Zich had nedergezet, kwamen zijn discipelen tot Hem.

2 En Hij opende zijn mond en leerde hen, zeggende:

3 Zalig de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.

4 Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden.

5 Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beerven.

6 Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden.

7 Zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden.

8 Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien.

9 Zalig de vredestichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden.

10 Zalig de vervolgden om der gerechtigheid wil, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.

11 Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnentwil.

12 Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij de profeten voor u vervolgd.

13 Gij zijt het zout der aarde; indien nu het zout zijn
kracht verliest, waarmede zal het gezouten wor-
den? Het deugt nergens meer toe dan om wegge-
worpen en door de mensen vertreden te worden.
14 Gij zijt het licht der wereld. Een stad, die op een
berg ligt, kan niet verborgen blijven.
15 Ook steekt men geen lamp aan en zet haar onder
de korenmaat, maar op de standaard, en zij schijnt
voor allen, die in het huis zijn.
16 Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat
zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de
hemelen is, verheerlijken.
17 Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de
profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te
ontbinden, maar om te vervullen.
18 Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de
aarde vergaat, zal er niet een jota of een tittel ver-
gaan van de wet, eer alles zal zijn geschied.
19 Wie dan een van de kleinste dezer geboden ont-
bindt en de mensen zo leert, zal zeer klein heten
in het Koninkrijk der hemelen; doch wie ze doet
en leert, die zal groot heten in het Koninkrijk der
hemelen.
20 Want Ik zeg u: Indien uw gerechtigheid niet over-
vloedig is, meer dan die der schriftgeleerden en
Farizeeen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voor-
zeker niet binnengaan.

21 Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is: Gij
zult niet doodslaan; en: Wie doodslag pleegt, zal
vervallen aan het gerecht.
22 Maar Ik zeg u: Een ieder, die in toorn leeft tegen
zijn broeder, zal vervallen aan het gerecht. Wie tot
zijn broeder zegt: Leeghoofd, zal vervallen aan de
Hoge Raad, en wie zegt: Dwaas, zal vervallen aan
het hellevuur.
23 Wanneer gij dan uw gave brengt naar het altaar
en u daar herinnert, dat uw broeder iets tegen u
heeft,
24 laat uw gave daar, voor het altaar, en ga eerst
heen, verzoen u met uw broeder en kom en offer
daarna uw gave.
25 Wees vriendelijk jegens uw tegenpartij, tijdig, ter-
wijl gij nog met hem onderweg zijt, opdat uw
tegenpartij u niet aan de rechter overlevere en de
rechter aan zijn dienaar en gij in de gevangenis
wordt geworpen.
26 Voorwaar, Ik zeg u: Gij zult daar voorzeker niet
uitkomen, voordat gij de laatste penning hebt
betaald.
27 Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult niet
echtbreken.
28 Maar Ik zeg u: Een ieder, die een vrouw aanziet
om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echt-
breuk met haar gepleegd.

29 Indien dan uw rechteroog u tot zonde zou verleiden, ruk het uit en werp het van u, want het is beter voor u, dat een uwer leden verloren ga en niet uw gehele lichaam in de hel geworpen worde.
30 En indien uw rechterhand u tot zonde zou verleiden, houw haar af en werp haar van u; want het is beter voor u, dat een uwer leden verloren ga en niet uw gehele lichaam ter helle vare.
31 Er is ook gezegd: Al wie zijn vrouw wegzendt, moet haar een scheidbrief geven.
32 Maar Ik zeg u: Een ieder, die zijn vrouw wegzendt om een andere reden dan ontucht, maakt, dat er echtbreuk met haar gepleegd wordt; en al wie een weggezondene trouwt, pleegt echtbreuk.
33 Wederom hebt gij gehoord, dat tot de ouden gezegd is: Gij zult uw eed niet breken, doch aan de Here uw eden gestand doen.
34 Maar Ik zeg u, in het geheel niet te zweren: bij de hemel niet, omdat hij de troon van God is;
35 bij de aarde niet, omdat zij de voetbank zijner voeten is; bij Jeruzalem niet, omdat het de stad van de grote Koning is;
36 ook bij uw hoofd zult gij niet zweren, omdat gij niet een haar wit kunt maken of zwart.
37 Laat het ja, dat gij zegt, ja zijn, en het neen, neen; wat daar bovenuit gaat, is uit den boze.
38 Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Oog om oog en tand om tand.

39 Maar Ik zeg u, de boze niet te weerstaan, doch
wie u een slag geeft op de rechterwang, keer hem
ook de andere toe;
40 en wil iemand met u rechten en uw hemd nemen,
laat hem ook uw mantel;
41 en zal iemand u voor een mijl pressen, ga er twee
met hem.
42 Geef hem, die van u vraagt, en wijs hem niet af,
die van u lenen wil.
43 Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw
naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten.
44 Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief en bidt voor
wie u vervolgen,
45 opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in
de hemelen is; want Hij laat zijn zon opgaan over
bozen en goeden en laat het regenen over recht-
vaardigen en onrechtvaardigen.
46 Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat
voor loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet
hetzelfde?
47 En indien gij alleen uw broeders groet, waarin
doet gij meer dan het gewone Doen ook de heide-
nen niet hetzelfde?
48 Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader
volmaakt is.

Mattheüs 6

1 Ziet toe, dat gij uw gerechtigheid niet doet voor
de mensen, om door hen opgemerkt te worden;
want dan hebt gij geen loon bij uw Vader, die in
de hemelen is.
2 Wanneer gij dan aalmoezen geeft, laat het niet
voor u uitbazuinen, zoals de huichelaars doen in
de synagogen en op de straten, om door de men-
sen geroemd te worden. Voorwaar, Ik zeg u, zij
hebben hun loon reeds.
3 Maar laat, als gij aalmoezen geeft, uw linkerhand
niet weten wat uw rechter doet,
4 opdat uw aalmoes in het verborgene zij, en uw
Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergel-
den.
5 En wanneer gij bidt, zult gij niet zijn als de hui-
chelaars, want zij staan gaarne in de synagogen en
op de hoeken der pleinen te bidden, om zich aan
de mensen te vertonen. Voorwaar, Ik zeg u, zij
hebben hun loon reeds.
6 Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uw binnenkamer,
sluit uw deur en bid tot uw Vader in het verborge-
ne; en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal
het u vergelden.
7 En gebruikt bij uw bidden geen omhaal van woor-
den, zoals de heidenen; want zij menen door hun
veelheid van woorden verhoord te zullen worden.

8 Wordt hun dan niet gelijk, want God uw Vader
weet, wat gij van node hebt, eer gij Hem bidt.
9 Bidt gij dan aldus: Onze Vader die in de hemelen
zijt, uw naam worde geheiligd;
10 uw Koninkrijk kome; uw wil geschiede, gelijk in de
hemel alzo ook op de aarde
11 Geef ons heden ons dagelijks brood;
12 en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij verge-
ven onze schuldenaren;
13 en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van
de boze. [Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht
en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.]
14 Want indien gij de mensen hun overtredingen ver-
geeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven;
15 maar indien gij de mensen niet vergeeft, zal ook
uw Vader uw overtredingen niet vergeven.
16 En wanneer gij vast, toont dan niet, zoals de hui-
chelaars, een somber gelaat; want zij maken hun
aangezicht ontoonbaar, om zich aan de mensen te
vertonen, wanneer zij vasten. Voorwaar, Ik zeg u,
zij hebben hun loon reeds
17 Maar gij, zalf uw hoofd, als gij vast, en was uw
gelaat,
18 om u niet bij uw vasten aan de mensen te verto-
nen, maar aan uw Vader, die in het verborgene is;
en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u
vergelden.

19 Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen;
20 maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen.
21 Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.
22 De lamp van het lichaam is het oog. Indien dan uw oog zuiver is, zal geheel uw lichaam verlicht zijn;
23 maar indien uw oog slecht is, zal geheel uw lichaam duister zijn. Indien nu wat licht in u is, duisternis is, hoe groot is dan de duisternis!
24 Niemand kan twee heren dienen, want hij zal of de ene haten en de andere liefhebben, of zich aan de ene hechten en de andere minachten; gij kunt niet God dienen en Mammon.
25 Daarom zeg Ik u: Weest niet bezorgd over uw leven, wat gij zult eten of drinken, of over uw lichaam, waarmede gij het zult kleden. Is het leven niet meer dan het voedsel en het lichaam meer dan de kleding?
26 Ziet naar de vogelen des hemels: zij zaaien niet en maaien niet en brengen niet bijeen in schuren, en toch voedt uw hemelse Vader die; gaat gij ze niet verre te boven?
27 Wie van u kan door bezorgd te zijn een el aan zijn lengte toevoegen?

28 En wat zijt gij bezorgd over kleding? Let op de
lelien des velds, hoe zij groeien:
29 zij arbeiden niet en spinnen niet; en Ik zeg u, dat
zelfs Salomo in al zijn heerlijkheid niet bekleed was
als een van deze.
30 Indien nu God het gras des velds, dat er heden is
en morgen in de oven geworpen wordt, zo
bekleedt, zal Hij u niet veel meer kleden, kleinge-
lovigen?
31 Maakt u dan niet bezorgd, zeggende: Wat zullen
wij eten, of wat zullen wij drinken, of waarmede
zullen wij ons kleden?
32 Want naar al deze dingen gaat het zoeken der hei-
denen uit. Want uw hemelse Vader weet, dat gij
dit alles behoeft.
33 Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtig-
heid en dit alles zal u bovendien geschonken wor-
den.
34 Maakt u dan niet bezorgd tegen de dag van mor-
gen, want de dag van morgen zal zijn eigen zor-
gen hebben; elke dag heeft genoeg aan zijn eigen
kwaad.

Mattheüs 7

1 Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt;
2 want met het oordeel, waarmede gij oordeelt, zult
gij geoordeeld worden, en met de maat, waarme-
de gij meet, zal u gemeten worden.
3 Wat ziet gij de splinter in het oog van uw broeder,
maar de balk in uw eigen oog bemerkt gij niet?
4 Hoe zult gij dan tot uw broeder zeggen: Laat mij
de splinter uit uw oog wegdoen, terwijl, zie, de
balk in uw oog is?
5 Huichelaar, doe eerst de balk uit uw oog weg, dan
zult gij scherp kunnen zien om de splinter uit het
oog van uw broeder weg te doen.
6 Geeft het heilige niet aan de honden en werpt uw
paarlen niet voor de zwijnen, opdat zij die niet
vertrappen met hun poten en, zich omkerende, u
verscheuren.
7 Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult
vinden; klopt en u zal opengedaan worden.
8 Want een ieder, die bidt, ontvangt, en wie zoekt,
vindt, en wie klopt, hem zal opengedaan worden.
9 Of welk mens onder u zal, als zijn zoon hem om
brood vraagt, hem een steen geven?
10 Of als hij een vis vraagt, zal hij hem toch geen
slang geven?
11 Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven
weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer
zal uw Vader in de hemelen het goede geven aan
hen, die Hem daarom bidden.

12 Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet
gij hun ook aldus: want dit is de wet en de profeten.
13 Gaat in door de enge poort, want wijd is de poort
en breed de weg, die tot het verderf leidt, en
velen zijn er, die daardoor ingaan;
14 want eng is de poort, en smal de weg, die ten
leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden.
15 Wacht u voor de valse profeten, die in schapevacht tot u komen, maar van binnen zijn zij roofgierige wolven.
16 Aan hun vruchten zult gij hen kennen: men leest
toch geen druiven van dorens of vijgen van distels?
17 Zo brengt iedere goede boom goede vruchten
voort, maar de slechte boom brengt slechte vruchten voort.
18 Een goede boom kan geen slechte vruchten dragen, of een slechte boom goede vruchten dragen.
19 Iedere boom, die geen goede vrucht voortbrengt,
wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen.
20 Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen.
21 Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal
het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie
doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is
22 Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here,
Here, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en
in uw naam boze geesten uitgedreven en in uw
naam vele krachten gedaan?

23 En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.

24 Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots.

25 En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest.

26 En een ieder, die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal gelijken op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand.

27 En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in, en zijn val was groot.

28 En het geschiedde, toen Jezus deze woorden geeindigd had, dat de scharen versteld stonden over zijn leer,

29 want Hij leerde hen als gezaghebbende en niet als hun schriftgeleerden.

Mattheüs 8

1 Nadat Hij nu van de berg was afgedaald, volgden
Hem vele scharen
2 En zie, een melaatse kwam tot Hem en viel voor
Hem neder, zeggende: Here, indien Gij wilt, kunt
Gij mij reinigen.
3 En Hij strekte de hand uit en raakte hem aan en
zeide: Ik wil het, word rein. En terstond werd hij
rein van zijn melaatsheid.
4 En Jezus zeide tot hem: Zie toe, dat gij het aan
niemand zegt, maar ga heen toon u aan de pries-
ter en offer de gave, die Mozes heeft voorgeschre-
ven, hun tot een getuigenis.
5 Toen Hij nu Kafarnaum binnenging, kwam een
hoofdman tot Hem met een bede,
6 en zeide: Here, mijn knecht ligt thuis, verlamd,
met hevige pijn.
7 Hij zeide tot hem: Zal Ik komen en hem genezen?
8 Doch de hoofdman antwoordde en zeide: Here, ik
ben niet waard, dat Gij onder mijn dak komt, maar
spreek slechts een woord en mijn knecht zal her-
stellen.
9 Want ik ben zelf een ondergeschikte met soldaten
onder mij, en ik zeg tot de een: Ga heen, en hij
gaat heen, en tot een ander: Kom, en hij komt, en
tot mijn slaaf: Doe dit, en hij doet het.
10 Toen Jezus dit hoorde, verwonderde Hij Zich en
zeide tot hen, die Hem volgden: Voorwaar, zeg Ik
u, bij niemand in Israel heb Ik een zo groot geloof
gevonden!

11 Ik zeg u, dat er velen zullen komen van oost en
west en zullen aanliggen met Abraham en Isaak en
Jakob in het Koninkrijk der hemelen;
12 maar de kinderen van het Koninkrijk zullen uitge-
worpen worden in de buitenste duisternis; daar zal
het geween zijn en het tandengeknars.
13 En Jezus zeide tot de hoofdman: Ga heen, u
geschiede naar uw geloof. En de knecht genas,
juist op dat uur.
14 En Jezus kwam in het huis van Petrus en zag diens
schoonmoeder met koorts te bed liggen.
15 En Hij vatte haar hand en de koorts verliet haar,
en zij stond op en diende Hem.
16 Toen het nu avond werd, bracht men vele bezete-
nen tot Hem; en Hij dreef de geesten uit met zijn
woord en die ernstig ongesteld waren genas Hij
allen,
17 opdat vervuld zou worden, hetgeen gesproken
werd door de profeet Jesaja, toen hij zeide: Hij
heeft onze zwakheden op Zich genomen en onze
ziekten heeft Hij gedragen.
18 Toen Jezus een schare rondom Zich zag, beval Hij
te vertrekken naar de overkant.
19 En er kwam een schriftgeleerde tot Hem en zeide:
Meester, ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat.
20 En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben holen
en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon
des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer
te leggen.

21 Een ander echter, een van zijn discipelen, zeide tot
Hem: Here, sta mij toe eerst heen te gaan en mijn
vader te begraven.
22 Maar Jezus zeide tot hem: Volg mij en laat de
doden hun doden begraven.
23 En toen Hij in het schip ging, volgden zijn discipe-
len Hem.
24 En zie, er kwam een grote onstuimigheid op de
zee, zodat de golven over het schip sloegen; maar
Hij sliep.
25 En zij kwamen en maakten Hem wakker en zeiden:
Here, help ons, wij vergaan!
26 En Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij bevreesd,
kleingelovigen? Toen stond Hij op en bestrafte de
winden en de zee, en het werd volkomen stil.
27 En de mensen verwonderden zich en zeiden: Wat
voor iemand is deze, dat ook de winden en de zee
Hem gehoorzaam zijn?
28 Nadat Hij aan de overkant in het land der
Gadarenen was gekomen, kwamen Hem twee
bezetenen uit de grafsteden tegemoet, zeer
gevaarlijke, zodat niemand langs die weg kon
voorbijgaan.
29 En zie, zij schreeuwden, zeggende: Wat hebt Gij
met ons te maken, Zoon van God? Zijt Gij hier
gekomen om ons voor de tijd te pijnigen?
30 Nu werd er ver van hen een grote kudde zwijnen
gehoed.

31 De boze geesten smeekten Hem en zeiden: Indien
Gij ons uitdrijft, laat ons dan in de kudde zwijnen
varen.
32 En Hij zeide tot hen: Gaat heen! Zij voeren uit en
gingen in de zwijnen; en zie, de gehele kudde
stormde langs de helling de zee in en zij kwamen
om in het water.
33 En de hoeders namen de vlucht en kwamen in de
stad en berichtten alles, ook van de bezetenen.
34 En zie, de gehele stad liep uit, Jezus tegemoet, en
toen zij Hem zagen, drongen zij er bij Hem op aan
hun gebied te verlaten.

Mattheüs 9

1 En in een schip gegaan zijnde, stak Hij over en Hij kwam in zijn eigen stad. En zie, men bracht een verlamde, op een bed liggende, tot Hem.
2 En daar Jezus hun geloof zag, zeide Hij tot de verlamde: Houd moed, mijn kind, uw zonden worden vergeven.
3 En zie, sommige der schriftgeleerden zeiden bij zichzelf: Deze lastert God.
4 En daar Jezus hun overleggingen kende, zeide Hij: Waarom overlegt gij kwaad in uw hart?
5 Want wat is gemakkelijker, te zeggen: Uw zonden worden vergeven, of te zeggen: Sta op en wandel?
6 Maar, opdat gij weten moogt, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven - toen zeide Hij tot de verlamde: Sta op, neem uw bed op en ga naar uw huis.
7 En hij stond op en ging naar huis.
8 Toen de scharen dit zagen, vreesden zij en zij verheerlijkten God, die zulk een macht aan de mensen gegeven had.
9 En vandaar verder gaande zag Jezus iemand bij het tolhuis zitten, Matteus genaamd, en Hij zeide tot hem: Volg Mij. En hij stond op en volgde Hem.
10 En het geschiedde toen Hij in het huis aanlag, zie, vele tollenaars en zondaars kwamen en lagen mede aan met Jezus en zijn discipelen.
11 En toen de Farizeeen dit zagen, zeiden zij tot zijn discipelen: Waarom eet uw meester met de tollenaars en zondaars?

12 Hij hoorde het en zeide: Zij, die gezond zijn, heb-
ben geen geneesheer nodig maar zij, die ziek zijn.
13 Gaat heen en leert, wat het betekent:
Barmhartigheid wil Ik en geen offerande; want Ik
ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen,
maar zondaars.
14 Toen kwamen de discipelen van Johannes tot Hem
en vroegen: Waarom vasten wij en de Farizeeen
wel, maar uw discipelen niet?
15 Jezus zeide tot hen: Kunnen soms bruiloftsgasten
treuren, zolang de bruidegom bij hen is? Er zullen
echter dagen komen, dat de bruidegom van hen
weggenomen is, en dan zullen zij vasten.
16 En niemand zet een niet-gekrompen lap op een
oud kledingstuk; want de ingezette lap scheurt iets
af van het kledingstuk en de scheur wordt erger.
17 Ook doet men jonge wijn niet in oude zakken;
anders barsten de zakken en de wijn loopt weg en
de zakken gaan verloren; maar men doet jonge
wijn in nieuwe zakken en beide blijven samen
behouden.
18 Terwijl Hij dit tot hen sprak, zie, een overste (der
synagoge) kwam tot Hem en viel voor Hem neder,
en zeide: Mijn dochter is zo juist gestorven, maar
kom en leg uw hand op haar en zij zal leven.
19 En Jezus stond op en volgde hem met zijn discipe-
len.

20 En zie, een vrouw, die reeds twaalf jaren aan
bloedvloeiingen leed, kwam van achteren tot Hem
en raakte de kwast van zijn kleed aan.
21 Want, zeide zij bij zichzelf, indien ik slechts zijn
kleed aanraak, zal ik behouden zijn.
22 Maar Jezus keerde Zich om, zag haar en zeide:
Houd moed, dochter, uw geloof heeft u behouden.
En de vrouw was behouden van dat ogenblik af.
23 En toen Jezus in het huis van de overste kwam en
de fluitspelers en het misbaar van de schare zag,
24 zeide Hij: Gaat heen, want het meisje is niet
gestorven, maar het slaapt. En zij lachten Hem uit.
25 Toen de schare uitgedreven was, ging Hij binnen
en vatte haar hand en het meisje ontwaakte.
26 En de roep hierover verbreidde zich in die gehele
streek.
27 En terwijl Jezus vandaar verder ging, volgden Hem
twee blinden, al roepende en zeggende: Heb
medelijden met ons, Zoon van David!
28 En toen Hij het huis was binnengegaan, kwamen
de blinden tot Hem, en Jezus zeide tot hen:
Gelooft gij, dat Ik dit doen kan? Zij zeiden tot
Hem: Ja, Here.
29 Toen raakte Hij hun ogen aan en zeide: U geschie-
de naar uw geloof.
30 En hun ogen gingen open. En Jezus verbood hun
ten strengste en zeide: Ziet toe, niemand mag dit
weten!
31 Maar zij gingen heen en maakten Hem in die
gehele streek bekend.

32 Terwijl zij heengingen, zie, men bracht een doof-
stomme bezetene bij Hem.
33 En nadat de boze geest was uitgedreven, sprak de
doofstomme. En de scharen verbaasden zich en
zeiden: Zo iets is nog nooit in Israel voorgekomen!
34 Maar de Farizeeen zeiden: Door de overste der
boze geesten drijft Hij de geesten uit.
35 En Jezus ging alle steden en dorpen langs en leer-
de in hun synagogen en verkondigde het evange-
lie van het Koninkrijk en genas alle ziekte en alle
kwaal.
36 Toen Hij de scharen zag, werd Hij met ontferming
over hen bewogen, daar zij voortgejaagd en afge-
mat waren, als schapen die geen herder hebben.
37 Toen zeide Hij tot zijn discipelen: De oogst is wel
groot, maar arbeiders zijn er weinig.
38 Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbei-
ders uitzende in zijn oogst.

Mattheüs 10

1 En Hij riep zijn twaalf discipelen tot Zich en gaf
hun macht over onreine geesten om die uit te drij-
ven en om alle ziekte en alle kwaal te genezen.
2 En dit zijn de namen van de twaalf apostelen:
vooreerst Simon, genaamd Petrus, en Andreas, zijn
broeder; en Jakobus, de zoon van Zebedeus, en
Johannes, zijn broeder;
3 Filippus en Bartolomeus; Tomas en Matteus, de
tollenaar; Jakobus, de zoon van Alfeus en Taddeus;
4 Simon de Zeloot en Judas Iskariot, die Hem ook
verraden heeft.
5 Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden en Hij gebood
hun, zeggende: Wijkt niet af op een weg naar hei-
denen, gaat geen stad van Samaritanen binnen;
6 begeeft u liever tot de verloren schapen van het
huis Israels.
7 Gaat en predikt en zegt: Het Koninkrijk der heme-
len is nabijgekomen.
8 Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen,
drijft boze geesten uit. Om niet hebt gij het ont-
vangen, geeft het om niet.
9 Voorziet u niet van goud of zilver of koper in uw
gordels,
10 van geen reiszak voor onderweg, geen twee hem-
den, geen sandalen, geen staf, want de arbeider is
zijn voedsel waard.

11 Welke stad of welk dorp gij ook binnenkomt,
onderzoekt wie het daarin waard is, en blijft daar
tot uw vertrek.
12 Als gij het huis binnentreedt, geeft het de vrede-
groet;
13 en indien het huis het waard is, zo kome uw vrede
daarover; doch indien niet, zo kere uw vrede tot u
terug.
14 En indien iemand u niet ontvangt of uw woorden
niet hoort, verlaat dat huis of die stad en schudt
het stof uwer voeten af.
15 Voorwaar, Ik zeg u, het zal voor het land van
Sodom en Gomorra draaglijker zijn in de dag des
oordeels dan voor die stad.
16 Zie, Ik zend u als schapen midden onder wolven;
weest dan voorzichtig als slangen en argeloos als
duiven.
17 Maar wacht u voor de mensen; want zij zullen u
overleveren aan de gerechtshoven en zij zullen u
geselen in hun synagogen;
18 gij zult ook geleid worden voor stadhouders en
koningen om Mijnentwil, tot een getuigenis voor
hen en voor de volken.
19 Wanneer zij u overleveren, maakt u dan niet
bezorgd, hoe of wat gij spreken zult; want het zal
u in die ure gegeven worden wat gij spreken
moet;
20 want gij zijt het niet, die spreekt, doch het is de
Geest uws Vaders, die in u spreekt.

21 Een broeder zal zijn broeder overleveren ten dode
en een vader zijn kind, en kinderen zullen opstaan
tegen hun ouders en hen ter dood brengen.
22 En gij zult door allen gehaat worden om mijns
naams wil; maar wie volhardt tot het einde, die zal
behouden worden.
23 Wanneer men u vervolgt in deze stad, vlucht naar
de andere; want voorwaar, Ik zeg u, gij zult niet
alle steden van Israel zijn rondgekomen, voordat
de Zoon des mensen komt.
24 Een discipel staat niet boven zijn meester, of een
slaaf boven zijn heer.
25 Het is genoeg voor de discipel te worden als zijn
meester, en voor de slaaf als zijn heer. Indien men
aan de heer des huizes de naam Beelzebul heeft
gegeven, hoeveel te meer aan zijn huisgenoten!
26 Vreest hen dan niet, want er is niets bedekt, of het
zal geopenbaard worden en verborgen, of het zal
bekend worden.
27 Wat Ik u zeg in het donker, zegt het in het licht;
wat gij u in het oor hoort fluisteren, predikt het
van de daken.
28 En weest niet bevreesd voor hen, die wel het
lichaam doden, maar de ziel niet kunnen doden;
weest veeleer bevreesd voor Hem, die beide, ziel
en lichaam, kan verderven in de hel.

29 Worden niet twee mussen te koop aangeboden
voor een duit? En niet een daarvan zal ter aarde
vallen zonder uw Vader.
30 En de haren van uw hoofd zijn ook alle geteld.
31 Weest dan niet bevreesd: gij gaat vele mussen te
boven.
32 Een ieder dan, die Mij belijden zal voor de men-
sen, hem zal ook Ik belijden voor mijn Vader, die
in de hemelen is;
33 maar al wie Mij verloochenen zal voor de mensen,
die zal ook Ik verloochenen voor mijn Vader, die in
de hemelen is.
34 Meent niet, dat Ik gekomen ben om vrede te bren-
gen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te
brengen, maar het zwaard.
35 Want Ik ben gekomen om tweedracht te brengen
tussen een man en zijn vader en tussen een doch-
ter en haar moeder en tussen een schoondochter
en haar schoonmoeder;
36 en iemands huisgenoten zullen zijn vijanden zijn.
37 Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij
niet waardig; en wie zoon of dochter liefheeft
boven Mij, is Mij niet waardig;
38 en wie zijn kruis niet opneemt en achter Mij gaat,
is Mij niet waardig.
39 Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie
zijn leven verliest om Mijnentwil, zal het vinden.

40 Wie u ontvangt, ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem, die Mij gezonden heeft.
41 Wie een profeet ontvangt als profeet, zal het loon van een profeet ontvangen; en wie een rechtvaardige ontvangt als rechtvaardige, zal het loon van een rechtvaardige ontvangen.
42 En wie een van deze kleinen, omdat hij een discipel is, ook maar een beker koud water te drinken geeft, voorwaar, Ik zeg u, zijn loon zal hem geenszins ontgaan.

Mattheüs 11

1 En het geschiedde, toen Jezus zijn bevelen aan zijn
twaalf discipelen ten einde had gebracht, dat Hij
vandaar vertrok om te leren en te prediken in hun
steden.
2 Johannes nu hoorde in de gevangenis de werken
van de Christus en liet Hem door zijn discipelen de
vraag overbrengen:
3 Zijt Gij het, die komen zou, of hebben wij een
ander te verwachten?
4 En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Gaat heen
en boodschapt Johannes wat gij hoort en ziet:
5 blinden worden ziende en lammen wandelen,
melaatsen worden gereinigd en doven horen en
doden worden opgewekt en armen ontvangen het
evangelie.
6 En zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt.
7 Terwijl dezen heengingen, begon Jezus tot de
scharen te zeggen van Johannes: Wat zijt gij in de
woestijn gaan aanschouwen? Een riet, door de
wind bewogen?
8 Maar wat zijt gij gaan zien? Een mens in weelderi-
ge kleding? Zie, die weelderige kleding dragen,
zijn aan de hoven der koningen.
9 Maar waarom zijt gij dan gegaan? Om een profeet
te zien? Ja, Ik zeg u, zelfs meer dan een profeet.
10 Deze is het, van wie geschreven staat: Zie, Ik zend
mijn bode voor uw aangezicht uit, die uw weg
voor U heen bereiden zal.

11 Voorwaar, Ik zeg u, onder hen, die uit vrouwen geboren zijn, is er niemand opgestaan, groter dan Johannes de Doper, maar de kleinste in het Koninkrijk der hemelen is groter dan hij.
12 Sinds de dagen van Johannes de Doper tot nu toe breekt het Koninkrijk der hemelen zich baan met geweld en geweldenaars grijpen ernaar.
13 Want al de profeten en de wet hebben geprofeteerd tot Johannes toe;
14 en indien gij het wilt aanvaarden: Hij is Elia, die komen zou.
15 Wie oren heeft, die hore!
16 Doch waarmede zal Ik dit geslacht vergelijken? Het is gelijk aan kinderen, die op de markten zitten en de anderen toeroepen:
17 Wij hebben voor u op de fluit gespeeld en gij hebt niet gedanst; wij hebben klaagliederen gezongen en gij hebt geen misbaar gemaakt.
18 Want Johannes is gekomen, niet etende en niet drinkende, en zij zeggen: Hij heeft een boze geest.
19 De Zoon des mensen is gekomen, wel etende en drinkende, en zij zeggen: Zie, een vraatzuchtig mens en een wijndrinker, een vriend van tollenaars en zondaars. En de wijsheid is gerechtvaardigd op grond van haar werken.
20 Toen begon Hij de steden, waarin de meeste krachten door Hem verricht waren te verwijten, dat zij zich niet bekeerd hadden:

21 Wee u, Chorazin, wee u, Betsaida! Want indien in
Tyrus en Sidon die krachten waren geschied, welke
in u geschied zijn, reeds lang zouden zij zich in
zak en as bekeerd hebben.
22 Doch Ik zeg u, het zal voor Tyrus en Sidon draag-
lijker zijn in de dag des oordeels dan voor u.
23 En gij, Kafarnaum, zult gij tot de hemel verheven
worden? Tot het dodenrijk zult gij nederdalen;
want indien in Sodom de krachten waren
geschied, die in u geschied zijn, het zou gebleven
zijn tot de dag van heden.
24 Maar Ik zeg u, het zal voor het land van Sodom
draaglijker zijn in de dag des oordeels dan voor u.
25 Te dien tijde hief Jezus aan en zeide: Ik dank U,
Vader, Heer des hemels en der aarde, dat Gij deze
dingen voor wijzen en verstandigen verborgen
hebt, doch aan kinderkens geopenbaard.
26 Ja, Vader, want zo is het een welbehagen geweest
voor U.
27 Alle dingen zijn Mij overgegeven door mijn Vader
en niemand kent de Zoon dan de Vader, en nie-
mand kent de Vader dan de Zoon en wie de Zoon
het wil openbaren.
28 Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en
Ik zal u rust geven;
29 neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben
zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust
vinden voor uw zielen;
30 want mijn juk is zacht en mijn last is licht.

Mattheüs 12

1 Te dien tijde ging Jezus op de sabbat door de korenvelden en zijn discipelen kregen honger en begonnen aren te plukken en te eten.
2 Maar toen de Farizeeen dit zagen, zeiden zij tot Hem: Zie, uw discipelen doen wat men op sabbat niet mag doen.
3 En Hij zeide tot hen: Hebt gij niet gelezen wat David gedaan heeft, toen hij en die met hem waren honger kregen?
4 Hoe hij het huis Gods binnengegaan is en zij de toonbroden hebben gegeten, waarvan hij noch die met hem waren mochten eten, doch alleen de priesters?
5 Of hebt gij niet gelezen in de wet, dat op de sabbat de priesters in de tempel de sabbat schenden zonder schuldig te zijn?
6 Maar Ik zeg u: Meer dan de tempel is hier.
7 Indien gij geweten hadt, wat het zeggen wil: Barmhartigheid wil Ik en geen offerande, dan zoudt gij geen onschuldigen hebben veroordeeld.
8 Want de Zoon des mensen is heer over de sabbat.
9 En Hij vertrok van die plaats en ging in hun synagoge.
10 En zie, daar was een mens met een verschrompelde hand. En zij legden Hem de vraag voor, of het geoorloofd is op de sabbat te genezen, om Hem te kunnen aanklagen.

11 Maar Hij zeide tot hen: Wie zou er onder u zijn,
die een schaap heeft en die, als dit op een sabbat
in een put valt, het niet grijpen zal en eruit trek-
ken?
12 Hoeveel gaat niet een mens een schaap te boven?
Derhalve is het geoorloofd op de sabbat wel te
doen.
13 Toen zeide Hij tot die mens: Strek uw hand uit. En
hij strekte haar uit en zij werd weder gezond gelijk
de andere.
14 En de Farizeeen gingen heen en spanden tegen
Hem samen ten einde Hem om te brengen.
15 Maar Jezus doorzag het en ging vandaar weg. En
velen volgden Hem en Hij genas hen allen,
16 en Hij verbood hun ten strengste Hem bekend te
maken,
17 opdat vervuld zou worden het woord, gesproken
door de profeet Jesaja, toen hij zeide:
18 Zie, mijn knecht, die Ik verkoren heb, mijn gelief-
de, in wie mijn ziel een welbehagen heeft; Ik zal
mijn Geest op Hem leggen en Hij zal de heidenen
het oordeel verkondigen.
19 Hij zal niet twisten of schreeuwen, en niemand zal
op de pleinen zijn stem horen.
20 Het geknakte riet zal Hij niet verbreken en de wal-
mende vlaspit zal Hij niet uitdoven, voordat Hij
het oordeel tot overwinning heeft gebracht.
21 En op zijn naam zullen de heidenen hopen.

22 Toen bracht men een bezetene tot Hem, die blind en stom was. En Hij genas hem, zodat de stomme sprak en zag.
23 En al de scharen waren buiten zichzelf en zeiden: Dit is toch niet de Zoon van David?
24 Maar de Farizeeen hoorden het en zeiden: Deze drijft de boze geesten slechts uit door Beelzebul, de overste der geesten.
25 Maar Hij kende hun gedachten en zeide tot hen: Ieder koninkrijk, dat tegen zichzelf verdeeld is, gaat ten onder, en geen stad of huis, tegen zichzelf verdeeld, zal standhouden.
26 En indien de satan de satan uitdrijft, is hij tegen zichzelf verdeeld; hoe zal dan zijn koninkrijk kunnen standhouden?
27 En indien Ik door Beelzebul de boze geesten uitdrijf, door wie doen uw zonen het dan? Daarom zullen zij rechters over u zijn.
28 Maar indien Ik door de Geest Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen.
29 Of hoe kan iemand het huis van de sterke binnengaan en zijn huisraad roven, als hij niet eerst die sterke heeft gebonden? Dan zal hij zijn huis plunderen.
30 Wie met Mij niet is, die is tegen Mij, en wie met Mij niet bijeenbrengt, die verstrooit.

31 Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal de
mensen vergeven worden, maar de lastering van
de Geest zal niet vergeven worden.
32 Spreekt iemand een woord tegen de Zoon des
mensen, het zal hem vergeven worden; maar
spreekt iemand tegen de Heilige Geest, het zal
hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw,
noch in de toekomende.
33 Acht de boom goed, maar dan ook zijn vrucht, of
acht de boom slecht, maar dan ook zijn vrucht,
want aan zijn vrucht kent men de boom.
34 Adderengebroed, hoe kunt gij, die slecht zijt, iets
goeds zeggen? Want uit de overvloed des harten
spreekt de mond.
35 Een goed mens brengt uit zijn goede schat goede
dingen voort, en een slecht mens uit zijn boze
schat boze dingen.
36 Maar Ik zeg u: Van elk ijdel woord, dat de mensen
zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de
dag des oordeels,
37 want naar uw woorden zult gij gerechtvaardigd
worden, en naar uw woorden zult gij veroordeeld
worden.
38 Toen antwoordden Hem enige der schriftgeleerden
en Farizeeen en zeiden: Meester, wij zouden wel
een teken van U willen zien.
39 Maar Hij antwoordde hun en zeide: Een boos en
overspelig geslacht verlangt een teken, maar het
zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona,
de profeet.

40 Want gelijk Jona drie dagen en drie nachten in de
buik van het zeemonster was, zo zal de Zoon des
mensen in het hart der aarde zijn, drie dagen en
drie nachten.
41 De mannen van Nineve zullen in het oordeel
opstaan met dit geslacht en het veroordelen; want
zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona
en zie, meer dan Jona is hier.
42 De koningin van het Zuiden zal in het oordeel
optreden met dit geslacht en het veroordelen,
want zij is gekomen van de einden der aarde om
de wijsheid van Salomo te horen, en zie, meer dan
Salomo is hier.
43 Zodra de onreine geest van de mens is uitgevaren,
gaat hij door dorre plaatsen om rust te zoeken,
maar hij vindt die niet.
44 Dan zegt hij: Ik zal terugkeren naar mijn huis,
waar ik ben uitgevaren; en als hij komt, vindt hij
het leegstaan en geveegd en op orde.
45 Dan trekt hij heen en neemt zeven andere geesten
mede, bozer dan hijzelf; en zij komen binnen en
wonen daar. En het wordt met die mens in het
einde erger dan in het begin. Alzo zal het ook
gaan met dit boze geslacht.
46 Terwijl Hij nog tot de scharen sprak, zie, zijn moe-
der en broeders stonden buiten en trachtten Hem
te spreken te krijgen.
47 En iemand zeide tot Hem: Zie, uw moeder en uw
broeders staan buiten en trachten U te spreken te
krijgen.

48 Maar Hij antwoordde de boodschapper en zeide:
Wie is mijn moeder en wie zijn mijn broeders?
49 En Hij strekte zijn hand uit over zijn discipelen en
zeide: Ziedaar mijn moeder en mijn broeders.
50 Want al wie doet de wil mijns Vaders, die in de
hemelen is, die is mijn broeder en zuster en moe-
der.

Mattheüs 13

1 Op die dag ging Jezus het huis uit en Hij zat bij de
zee.
2 En vele scharen vergaderden zich bij Hem, zodat
Hij in een schip ging en daar nederzat, en de
gehele schare stond op de oever.
3 En Hij sprak tot hen vele dingen in gelijkenissen en
zeide: Zie, een zaaier ging uit om te zaaien.
4 En bij het zaaien viel een deel langs de weg en de
vogels kwamen en aten het op.
5 Een ander deel viel op de steenachtige plaatsen,
waar het niet veel aarde had, en terstond schoot
het op, omdat het geen diepe aarde had,
6 maar toen de zon opkwam, verschroeide het en
omdat het geen wortel had, verdorde het.
7 Een ander deel viel op de dorens en de dorens
kwamen op en verstikten het.
8 Een ander deel viel in goede aarde en het gaf
vrucht, deels honderd-, deels zestig-, deels dertig-
voudig.
9 Wie oren heeft, die hore!
10 En de discipelen kwamen en zeiden tot Hem:
Waarom spreekt Gij tot hen in gelijkenissen?
11 Hij antwoordde hun en zeide: Omdat het u gege-
ven is de geheimenissen van het Koninkrijk der
hemelen te kennen, maar hun is dat niet gegeven.

12 Want wie heeft, hem zal gegeven worden en hij
zal overvloedig hebben; maar wie niet heeft, ook
wat hij heeft, zal hem ontnomen worden.
13 Daarom spreek Ik tot hen in gelijkenissen, omdat
zij ziende niet zien en horende niet horen of
begrijpen.
14 En aan hen wordt de profetie van Jesaja vervuld,
die zegt: Met het gehoor zult gij horen en gij zult
het geenszins verstaan, en ziende zult gij zien en
gij zult het geenszins opmerken;
15 want het hart van dit volk is vet geworden, en hun
oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen heb-
ben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun
ogen, en met hun oren niet horen, en met hun
hart niet verstaan en zich bekeren, en Ik hen zou
genezen.
16 Maar uw ogen zijn zalig, omdat zij zien en uw
oren, omdat zij horen.
17 Voorwaar, Ik zeg u: Vele profeten en rechtvaardi-
gen hebben begeerd te zien wat gij ziet, en zij
hebben het niet gezien, en te horen wat gij hoort,
en zij hebben het niet gehoord.
18 Gij nu, hoort de gelijkenis van de zaaier.
19 Bij een ieder, die het woord van het Koninkrijk
hoort en het niet verstaat, komt de boze en rooft
wat in zijn hart gezaaid is: dat is de langs de weg
gezaaide.
20 De op steenachtige plaatsen gezaaide is hij, die
het woord hoort en het terstond met blijdschap
aanneemt;

21 maar hij heeft geen wortel in zich, doch is iemand van het ogenblik; wanneer echter verdrukking of vervolging komt om der wille van het woord, komt hij terstond ten val.
22 De in de dorens gezaaide is hij, die het woord hoort, en de zorg van de wereld en het bedrog van de rijkdom verstikt het woord en hij wordt onvruchtbaar.
23 De in goede aarde gezaaide is hij, die het woord hoort en verstaat, die dan ook vrucht draagt en oplevert, deels honderd -, deels zestig -, deels dertigvoudig.
24 Nog een gelijkenis hield Hij hun voor en Hij zeide: Het Koninkrijk der hemelen komt overeen met iemand, die goed zaad gezaaid had in zijn akker.
25 Doch terwijl de mensen sliepen, kwam zijn vijand en zaaide er onkruid overheen, midden tussen het koren, en ging weg.
26 Toen het graan opkwam en vrucht zette, toen kwam ook het onkruid te voorschijn.
27 Daarna kwamen de slaven van de eigenaar en zeiden tot hem: Heer, hebt gij niet goed zaad in uw akker gezaaid? Hoe komt hij dan aan onkruid?
28 Hij zeide tot hen: Dat heeft een vijandig mens gedaan.
29 De slaven zeiden tot hem: Wilt gij dan, dat wij het bijeenhalen? Hij zeide: Neen, want bij het bijeenhalen van het onkruid zoudt gij tevens het koren kunnen uittrekken.

30 Laat beide samen opgroeien tot de oogst. En in de
oogsttijd zal ik tot de maaiers zeggen: Haalt eerst
het onkruid bijeen en bindt het in bossen om het
te verbranden, maar brengt het koren bijeen in
mijn schuur.
31 Nog een gelijkenis hield Hij hun voor en Hij zeide:
Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mos-
terdzaadje, dat iemand nam en in zijn akker zaai-
de.
32 Het is wel het kleinste van alle zaden, maar als het
volgroeid is, is het groter dan de tuingewassen en
het wordt een boom, zodat de vogelen des hemels
in zijn takken kunnen nestelen.
33 Nog een gelijkenis sprak Hij tot hen: Het
Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een zuurde-
sem, welke een vrouw nam en in drie maten meel
deed, totdat het geheel doorzuurd was.
34 Dit alles zeide Jezus in gelijkenissen tot de scharen
en zonder gelijkenis zeide Hij niets tot hen,
35 opdat vervuld zou worden het woord, gesproken
door de profeet, toen hij zeide: Ik zal mijn mond
opendoen met gelijkenissen, Ik zal verkondigen
wat sinds de grondlegging der wereld verborgen
gebleven is.
36 Toen liet Hij de scharen gaan en ging naar huis.
En zijn discipelen kwamen bij Hem en zeiden:
Maak ons de gelijkenis van het onkruid in de akker
duidelijk.

37 Hij antwoordde en zeide: Die het goede zaad
zaait, is de Zoon des mensen;
38 de akker is de wereld; het goede zaad, dat zijn de
kinderen van het Koninkrijk;
39 het onkruid zijn de kinderen van de boze; de vij-
and, die het gezaaid heeft, is de duivel; de oogst
is de voleinding der wereld; de maaiers zijn de
engelen.
40 Zoals nu het onkruid verzameld wordt en met vuur
verbrand, zo zal het gaan bij de voleinding der
wereld.
41 De Zoon des mensen zal zijn engelen uitzenden en
zij zullen uit zijn Koninkrijk verzamelen al wat tot
zonde verleidt en hen, die de ongerechtigheid
bedrijven,
42 en zij zullen hen in de vurige oven werpen; daar
zal het geween zijn en het tandengeknars.
43 Dan zullen de rechtvaardigen stralen als de zon in
het Koninkrijk huns Vaders. Wie oren heeft, die
hore!
44 Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een schat,
verborgen in een akker, die een mens ontdekte en
verborg, en in zijn blijdschap erover gaat hij heen
en verkoopt al wat hij heeft en koopt die akker.
45 Evenzo is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan
een koopman, die schone parelen zocht.
46 Toen hij een kostbare parel gevonden had, ging
hij heen en verkocht al wat hij had, en kocht die.

47 Evenzo is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan
een sleepnet, neergelaten in de zee, dat allerlei
bijeenbrengt.
48 Wanneer het vol is, haalt men het op de oever, en
zet zich neer en verzamelt het goede in vaten,
doch het ondeugdelijke werpt men weg.
49 Zo zal het gaan bij de voleinding der wereld. De
engelen zullen uitgaan om de bozen uit het mid-
den der rechtvaardigen af te zonderen,
50 en zij zullen hen in de vurige oven werpen; daar
zal het geween zijn en het tandengeknars.
51 Hebt gij dit alles verstaan? Zij zeiden tot Hem: Ja.
52 Hij zeide tot hen: Daarom is iedere schriftgeleerde,
die een discipel geworden is van het Koninkrijk der
hemelen, gelijk aan een heer des huizes, die uit
zijn voorraad nieuwe en oude dingen te voorschijn
brengt.
53 En het geschiedde, toen Jezus deze gelijkenissen
ten einde gebracht had, dat Hij vandaar wegging.
54 En in zijn vaderstad gekomen, leerde Hij hen in
hun synagoge, zodat zij versteld stonden en zei-
den: Vanwaar heeft Hij die wijsheid en die krach-
ten?
55 Is dit niet de zoon van de timmerman? Heet zijn
moeder niet Maria en zijn broeders Jakobus en
Jozef en Simon en Judas?
56 En behoren zijn zusters niet allen bij ons? Vanwaar
heeft Hij dan dit alles

57 En zij namen aanstoot aan Hem. Maar Jezus zeide
tot hen: Een profeet is alleen in zijn vaderstad en
in zijn huis ongeeerd.
58 En Hij deed daar niet vele krachten wegens hun
ongeloof.

Mattheüs 14

1 In die tijd hoorde Herodes, de viervorst, wat van
Jezus verteld werd,
2 en hij zeide tot zijn dienaars: Dat is Johannes de
Doper; hij is opgewekt uit de doden en daarom
werken die krachten in hem.
3 Want Herodes had Johannes laten grijpen, geboeid
en gevangengezet, ter wille van Herodias, de
vrouw van zijn broeder Filippus;
4 want Johannes zeide tot hem: Gij moogt haar niet
hebben.
5 En hoewel hij hem wilde ter dood brengen, vrees-
de hij de schare, omdat zij hem voor een profeet
hielden.
6 Maar op het geboortefeest van Herodes danste de
dochter van Herodias in hun midden en zij
behaagde Herodes,
7 waarom hij haar onder ede toezegde haar te
geven, wat zij maar vragen zou.
8 En zij, opgestookt door haar moeder, zeide: Geef
mij hier op een schotel het hoofd van Johannes de
Doper.
9 En de koning werd bedroefd, maar om zijn eden,
en om hen die mede aanlagen, beval hij het haar
te geven,
10 en hij liet Johannes in de gevangenis onthoofden.
11 En zijn hoofd werd op een schotel gebracht en aan
het meisje gegeven en zij bracht het aan haar
moeder.

12 En zijn discipelen kwamen en namen zijn lijk weg
en begroeven hem; en zij gingen heen en bericht-
ten het aan Jezus.
13 Toen Jezus dit hoorde, trok Hij Zich vandaar in een
schip terug naar een eenzame plaats, alleen. En
toen de scharen dit hoorden, volgden zij Hem te
voet uit de steden.
14 En toen Hij uit het schip ging, zag Hij een grote
schare, en Hij werd met ontferming over hen
bewogen en genas hun zieken.
15 Bij het vallen van de avond kwamen de discipelen
tot Hem en zeiden: De plaats (hier) is eenzaam en
de tijd is reeds verstreken; zend dan de scharen
weg, dan kunnen zij naar de dorpen gaan om spij-
zen voor zich te kopen.
16 Maar Jezus zeide tot hen: Zij behoeven niet weg te
gaan, geeft gij hun te eten.
17 Zij zeiden tot Hem: Wij hebben hier niets dan vijf
broden en twee vissen.
18 Hij zeide: Brengt Mij die hier.
19 En Hij beval de scharen, dat zij in het gras zouden
gaan zitten, nam de vijf broden en de twee vissen,
en Hij zag op naar de hemel, sprak de zegen uit,
brak de broden en gaf ze aan zijn discipelen en de
discipelen gaven ze aan de scharen.
20 En zij aten allen en werden verzadigd en zij raapten
het overschot der brokken op, twaalf manden vol.
21 Zij, die gegeten hadden, waren ongeveer vijfdui-
zend mannen, vrouwen en kinderen niet medege-
rekend.

22 En terstond dwong Hij de discipelen in het schip
te gaan en Hem vooruit te varen naar de overkant,
totdat Hij de scharen zou hebben weggezonden.
23 En toen Hij de scharen weggezonden had, ging Hij
de berg op om in de eenzaamheid te bidden. Bij
het vallen van de avond was Hij daar alleen.
24 Doch het schip was reeds vele stadien van het
land verwijderd, geteisterd door de golven, want
de wind was tegen.
25 In de vierde nachtwake kwam Hij tot hen, gaande
over de zee.
26 Toen de discipelen Hem over de zee zagen gaan,
werden zij verbijsterd en zeiden: Het is een spook!
En zij schreeuwden van vrees.
27 Terstond sprak Jezus hen aan en zeide: Houdt
moed, Ik ben het, weest niet bevreesd!
28 Petrus antwoordde Hem en zeide: Here, als Gij het
zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water.
29 En Hij zeide: Kom! En Petrus ging uit het schip en
liep over het water en ging naar Jezus.
30 Maar toen hij zag op de wind, werd hij bevreesd
en begon te zinken en hij schreeuwde: Here, red
mij!
31 Terstond stak Jezus hem de hand toe en greep
hem en zeide tot hem: Kleingelovige, waarom zijt
gij gaan twijfelen?
32 En toen zij in het schip geklommen waren, ging de
wind liggen.

33 Die in het schip waren, vielen voor hem neder en
zeiden: Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon!
34 En toen zij overgestoken waren, kwamen zij in
Gennesaret aan land.
35 En zodra de mannen van die plaats Hem herkend
hadden, zonden zij bericht in die gehele omge-
ving, en men bracht tot Hem allen, die ernstig
ongesteld waren,
36 en zij smeekten Hem, dat zij alleen maar de kwast
van zijn kleed mochten aanraken. En allen, die
Hem aanraakten, werden behouden.

Mattheüs 15

1 Toen kwamen uit Jeruzalem Farizeeen en schriftgeleerden tot Jezus en vroegen:
2 Waarom overtreden uw discipelen de overlevering der ouden?
3 Immers, zij wassen hun handen niet, wanneer zij brood eten. Hij antwoordde hun en zeide: Waarom overtreedt ook gij ter wille van uw overlevering zelfs) het gebod Gods?
4 Want God heeft gezegd: Eer uw vader en uw moeder, en: Wie vader of moeder vervloekt, zal de dood sterven.
5 Maar gij zegt: Wie tot zijn vader of zijn moeder zegt: Het is offergave, al wat gij van mij hadt kunnen trekken, behoeft zijn vader of zijn moeder niet te eren.
6 Zo hebt gij het woord Gods van kracht beroofd ter wille van uw overlevering
7 Huichelaars, terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, zeggende:
8 Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij.
9 Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn.
10 En toen Hij de schare tot Zich geroepen had, zeide Hij tot hen: Hoort en verstaat!
11 Niet wat de mond binnengaat, maakt de mens onrein, maar wat de mond uitkomt dat maakt de mens onrein.

12 Toen kwamen zijn discipelen en zeiden tot Hem: Weet Gij, dat de Farizeeen, toen zij dit woord hoorden, er aanstoot aan namen?
13 Hij antwoordde hun en zeide: Elke plant, die mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden.
14 Laat hen gaan, blinden zijn zij, die blinden leiden. Indien een blinde een blinde leidt, zullen zij beiden in een put vallen.
15 Petrus antwoordde en zeide tot Hem: Verklaar ons de gelijkenis.
16 Hij zeide: Zijt ook gij nog onbevattelijk?
17 Begrijpt gij niet, dat al wat de mond binnengaat, in de buik komt en te zijner plaatse verdwijnt?
18 Maar wat de mond uitgaat, komt uit het hart, en dat maakt de mens onrein.
19 Want uit het hart komen boze overleggingen, moord, echtbreuk, hoererij, diefstal, leugenachtige getuigenissen, godslasteringen.
20 Dat zijn de dingen, die een mens onrein maken, maar het eten met ongewassen handen maakt een mens niet onrein.
21 En Jezus ging vandaar en trok Zich terug naar de omgeving van Tyrus en Sidon.
22 En zie, een Kananese vrouw uit dat gebied kwam en riep: Heb medelijden met mij, Here, Zoon van David, mijn dochter is deerlijk bezeten.

23 Hij echter antwoordde haar geen woord, en zijn discipelen kwamen bij Hem en vroegen Hem, zeggende: Zend haar weg, want zij roept ons na.
24 Hij echter antwoordde en zeide: Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israels.
25 Maar zij kwam en viel voor Hem neer en zeide: Here, help mij!
26 Hij echter antwoordde en zeide: Het is niet goed het brood der kinderen te nemen en het de honden voor te werpen.
27 Maar zij zeide: Zeker, Here ook de honden eten immers van de kruimels, die van de tafel van hun meesters vallen.
28 Toen antwoordde Jezus en zeide tot haar: O, vrouw, groot is uw geloof, u geschiede gelijk gij wenst! En haar dochter was genezen van dat ogenblik af
29 En Jezus vertrok vandaar, en Hij ging langs de zee van Galilea en ging de berg op, en Hij zette Zich daar neder.
30 En vele scharen kwamen bij Hem, die lammen, kreupelen, blinden, stommen en vele anderen bij zich hadden, en zij legden die aan zijn voeten neer.
31 En Hij genas hen, zodat de schare zich verwonderde, want zij zagen stommen spreken, kreupelen gezond, lammen lopen en blinden zien. En zij verheerlijkten de God van Israel.

32 Maar Jezus riep zijn discipelen tot Zich en zeide: Ik
heb medelijden met de schare, want zij zijn nu
reeds drie dagen bij Mij gebleven en hebben niets
te eten. En zonder voedsel wegzenden wil Ik hen
niet, zij mochten eens onderweg bezwijken.
33 En zijn discipelen zeiden tot Hem: Hoe komen wij
in een eenzame streek aan zoveel broden, dat wij
zulk een schare verzadigen kunnen?
34 En Jezus zeide tot hen: Hoeveel broden hebt gij?
Zij zeiden: Zeven en enkele visjes.
35 En Hij gaf aan de schare bevel, dat zij op de grond
zouden gaan zitten.
36 Daarna nam Hij de zeven broden en de vissen,
dankte en brak ze, en Hij gaf ze aan zijn discipelen
en de discipelen gaven ze aan de scharen.
37 En zij aten allen en werden verzadigd, en zij raap-
ten het overschot der brokken op, zeven korven
vol.
38 Zij, die gegeten hadden, waren vierduizend man-
nen, vrouwen en kinderen niet medegerekend.
39 En nadat Hij de schare weggezonden had, ging Hij
in het schip en vertrok naar het gebied van
Magadan.

Mattheüs 16

1 En de Farizeeen en Sadduceeen kwamen tot Hem
en vroegen, om Hem te verzoeken, dat Hij hun
een teken uit de hemel zou tonen.
2 Hij antwoordde hun en zeide: Bij het vallen van de
avond, zegt gij: Goed weer, want de lucht ziet
rood.
3 En des morgens: Vandaag ruw weer, want de lucht
ziet somber rood. Het aanzien van de lucht weet
gij te onderscheiden, maar kunt gij het de tekenen
der tijden niet?
4 Een boos en overspelig geslacht verlangt een
teken, en het zal geen teken ontvangen dan het
teken van Jona. En Hij verliet hen en ging heen.
5 En toen de discipelen naar de overkant gingen,
hadden zij vergeten broden mede te nemen.
6 Jezus zeide tot hen: Ziet toe en wacht u voor de
zuurdesem der Farizeeen en Sadduceeen.
7 Zij bespraken dit onder elkander en zeiden: Dat is,
omdat wij geen broden medegenomen hebben.
8 Toen Jezus dat bemerkte, zeide Hij: Waarom
spreekt gij met elkander erover, kleingelovigen,
dat gij geen broden hebt?
9 Ziet gij het nog niet in en herinnert gij u niet de
vijf broden der vijfduizend en hoeveel manden gij
medenaamt?
10 Of de zeven broden der vierduizend en hoeveel
korven gij medenaamt?

11 Hoe begrijpt gij niet, dat Ik u niet van broden
sprak? Maar wacht u voor de zuurdesem der
Farizeeen en Sadduceeen.
12 Toen zagen zij in, dat Hij hun niet gezegd had
zich te wachten voor de zuurdesem der broden,
maar voor de leer der Farizeeen en Sadduceeen.
13 Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi
gekomen was, vroeg Hij zijn discipelen en zeide:
Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen
is?
14 En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper;
anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of een der
profeten.
15 Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik
ben?
16 Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de
Christus, de Zoon van de levende God!
17 Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon
Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geo-
penbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.
18 En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra
zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van
het dodenrijk zullen haar niet overweldigen.
19 Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der
hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal
gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde
ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.

20 Toen verbood Hij met nadruk zijn discipelen aan iemand te zeggen: Hij is de Christus.
21 Van toen aan begon Jezus Christus zijn discipelen te tonen, dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden van de zijde der oudsten en overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en ten derden dage opgewekt worden.
22 En Petrus nam Hem terzijde en begon Hem te bestraffen, zeggende: Dat verhoede God, Here, dat zal U geenszins overkomen!
23 Doch Hij keerde Zich om en zeide tot Petrus: Ga weg, achter Mij, satan; gij zijt Mij een aanstoot, want gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen.
24 Toen zeide Jezus tot zijn discipelen: Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.
25 Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mijnentwil, die zal het vinden.
26 Want wat zou het een mens baten, als hij de gehele wereld won, maar schade leed aan zijn ziel? Of wat zal een mens geven in ruil voor zijn leven?
27 Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid zijns Vaders, met zijn engelen, en dan zal Hij een ieder vergelden naar zijn daden.
28 Voorwaar, Ik zeg u: Er zijn sommigen onder degenen, die hier staan, die de dood voorzeker niet zullen smaken, voordat zij de Zoon des mensen hebben zien komen in zijn koninklijke waardigheid.

Mattheüs 17

1 En zes dagen later nam Jezus Petrus en Jakobus en
zijn broeder Johannes mede en Hij leidde hen een
hoge berg op, in de eenzaamheid.
2 En zijn gedaante veranderde voor hun ogen en zijn
gelaat straalde gelijk de zon en zijn klederen wer-
den wit als het licht.
3 En zie, hun verschenen Mozes en Elia, die met
Hem spraken.
4 Petrus antwoordde en zeide tot Jezus: Here, het is
goed, dat wij hier zijn; indien Gij het wilt, zal ik
hier drie tenten opslaan, voor U een, en voor
Mozes een, en voor Elia een.
5 Terwijl hij nog sprak, zie, daar overschaduwde hen
een lichtende wolk, en zie, een stem uit de wolk
zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik
mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!
6 Toen de discipelen dit hoorden, wierpen zij zich
op hun aangezicht ter aarde en werden zeer
bevreesd.
7 En Jezus kwam bij hen, raakte hen aan en zeide:
Staat op en weest niet bevreesd.
8 Toen zij hun ogen opsloegen, zagen zij niemand
dan Jezus alleen.
9 En terwijl zij van de berg afdaalden, gebood Jezus
hun, zeggende: Vertelt niemand dit gezicht, voor-
dat de Zoon des mensen uit de doden is opge-
wekt.
10 En de discipelen vroegen Hem en zeiden: Hoe kun-
nen dan de schriftgeleerden zeggen, dat Elia eerst
moet komen?

11 Hij antwoordde en zeide:
12 Elia zal wel komen en alles herstellen, maar Ik zeg
u, dat Elia reeds gekomen is en zij hebben hem
niet erkend, maar met hem gedaan al wat zij wil-
den. Zo zal ook de Zoon des mensen door hen
moeten lijden.
13 Toen begrepen de discipelen, dat Hij over
Johannes de Doper tot hen gesproken had.
14 En toen zij bij de schare gekomen waren, kwam
iemand tot Hem, knielde voor Hem neder, en
zeide:
15 Here, heb medelijden met mijn zoon, want hij is
maanziek en hij is er slecht aan toe; want dikwijls
valt hij in het vuur en dikwijls in het water
16 En ik heb hem naar uw discipelen gebracht en zij
hebben hem niet kunnen genezen.
17 Jezus antwoordde en zeide: O, ongelovig en verkeerd
geslacht, hoelang zal Ik nog bij u zijn? Hoelang zal Ik
u nog verdragen? Breng hem Mij hier.
18 En Jezus bestrafte hem en de boze geest ging van
hem uit, en de knaap was genezen van dat ogen-
blik af.
19 Toen kwamen de discipelen bij Jezus en zeiden,
toen zij met Hem alleen waren: Waarom hebben
wij hem niet kunnen uitdrijven?
20 Hij zeide tot hen: Vanwege uw kleingeloof. Want
voorwaar, Ik zeg u, indien gij een geloof hebt als
een mosterdzaad, zult gij tot deze berg zeggen:
Verplaats u vanhier daarheen en hij zal zich ver-
plaatsen en niets zal u onmogelijk zijn.

21 Maar dit geslacht vaart niet uit dan door bidden
en vasten.
22 Terwijl zij samen in Galilea verkeerden, zeide Jezus
tot hen: De Zoon des mensen zal overgeleverd
worden in de handen der mensen,
23 en zij zullen Hem ter dood brengen en ten derden
dage zal Hij opgewekt worden. En zij werden zeer
bedroefd.
24 Toen zij te Kafarnaum kwamen, traden de ontvan-
gers van het hoofdgeld op Petrus toe en zeiden:
Betaalt uw Meester het hoofdgeld niet? Hij zeide:
Zeker wel.
25 En toen hij thuiskwam, was Jezus hem voor met de
vraag: Wat dunkt u, Simon? Van wie heffen aardse
koningen rechten of belasting? Van hun zonen of
van de vreemden?
26 Toen hij zeide: Van de vreemden, sprak Jezus tot
hem: Zo zijn dus de zonen vrij.
27 Maar opdat wij hun geen aanstoot geven, ga gij
naar de zee, werp een vishaak uit en de eerste vis,
die bovenkomt, grijp die. En wanneer gij zijn bek
opendoet, zult gij een zilverstuk vinden. Neem dat
en geeft het hun voor Mij en voor u.

Mattheüs 18

1 Op dat ogenblik kwamen de discipelen bij Jezus en
vroegen: Wie is wel de grootste in het Koninkrijk
der hemelen?
2 En Hij riep een kind tot Zich, plaatste dat in hun
midden,
3 en zeide: Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet
bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het
Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.
4 Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die
is de grootste in het Koninkrijk der hemelen.
5 En een ieder, die zulk een kind ontvangt in mijn
naam, ontvangt Mij.
6 Maar een ieder, die een dezer kleinen, die in Mij
geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor
hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was
gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der
zee.
7 Wee de wereld om de verleidingen tot zonde.
Want er moeten verleidingen komen, maar wee
die mens, door wie de verleiding komt.
8 Indien uw hand of uw voet u tot zonde verleidt,
houw hem af en werp hem weg Het is beter voor
u verminkt of kreupel ten leven in te gaan, dan
met twee handen of twee voeten in het eeuwige
vuur geworpen te worden.
9 En indien uw oog u tot zonde verleidt, ruk het uit
en werp het van u. Het is beter voor u met een
oog ten leven in te gaan, dan met twee ogen in
het hellevuur geworpen te worden.

10 Ziet toe, dat gij niet een dezer kleinen veracht.
Want Ik zeg u, dat hun engelen in de hemelen
voortdurend het aangezicht zien van mijn Vader,
die in de hemelen is.
11 [Want de Zoon des mensen is gekomen om het
verlorene te behouden.]
12 Wat dunkt u? Indien een mens in het bezit is
gekomen van honderd schapen en een ervan raakt
verdwaald, zal hij dan niet de negenennegentig op
de bergen laten en heengaan om het dwalende te
zoeken?
13 En gebeurt het, dat hij het vindt, voorwaar, Ik zeg
u, dat hij zich over dat ene meer verblijdt dan
over de negenennegentig, die niet verdwaald
waren.
14 Zo bestaat bij uw Vader, die in de hemelen is, de
wil niet, dat een dezer kleinen verloren gaat.
15 Indien uw broeder zondigt, ga heen, bestraf hem
onder vier ogen.
16 Indien hij naar u luistert, hebt gij uw broeder
gewonnen. Indien hij niet luistert, neem dan nog
een of twee met u mede, opdat op de verklaring
van twee getuigen of van drie elke zaak vaststa.
17 Indien hij naar hen niet luistert, zeg het dan aan
de gemeente. Indien hij naar de gemeente niet
luistert, dan zij hij u als de heiden en de tollenaar

18 Voorwaar, Ik zeg u, al wat gij op aarde bindt, zal
gebonden zijn in de hemel, en al wat gij op aarde
ontbindt, zal ontbonden zijn in de hemel.
19 Wederom, voorwaar Ik zeg u, dat, als twee van u
op de aarde iets eenparig zullen begeren, het hun
zal ten deel vallen van mijn Vader, die in de heme-
len is.
20 Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn
naam, daar ben Ik in hun midden.
21 Toen kwam Petrus bij Hem en zeide: Here, hoeveel
maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet
ik hem vergeven?
22 Tot zevenmaal toe? Jezus zeide tot hem: Ik zeg u,
niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventig maal
zevenmaal.
23 Daarom is het Koninkrijk der hemelen te vergelij-
ken met een koning, die afrekening wilde houden
met zijn slaven.
24 Toen hij begon te rekenen, werd een voor hem
geleid, die tienduizend talenten schuldig was.
25 Omdat hij niet bij machte was te betalen, beval
zijn heer hem te verkopen, met zijn vrouw en kin-
deren en al wat hij bezat, opdat er betaald kon
worden
26 De slaaf wierp zich neder als smekeling en zeide:
Heb geduld met mij en ik zal u alles betalen.
27 De heer van die slaaf kreeg medelijden met hem
en hij liet hem vrij en schold hem de schuld kwijt.

28 Toen die slaaf wegging, trof hij een zijner mede-
slaven aan, die hem honderd schellingen schuldig
was, en hij greep hem bij de keel en zeide: Betaal
wat gij schuldig zijt.
29 De medeslaaf nu wierp zich voor hem neder en
bad hem dringend, zeggende: Heb geduld met mij
en ik zal u betalen.
30 Doch hij wilde niet, maar ging heen en zette hem
gevangen, totdat hij het verschuldigde zou betaald
hebben.
31 Toen nu zijn medeslaven zagen, wat er gebeurd
was, werden zij zeer verdrietig en gingen hun heer
al wat er gebeurd was, mededelen.
32 Toen ontbood zijn heer hem en zeide tot hem:
Slechte slaaf, al die schuld heb ik u kwijtgeschol-
den, daar gij het mij dringend hadt gevraagd.
33 Hadt ook gij geen medelijden moeten hebben met
uw medeslaaf, zoals ook ik medelijden had met u?
34 En zijn meester werd toornig en gaf hem in han-
den van de folteraars, totdat hij hem al het ver-
schuldigde zou betaald hebben.
35 Alzo zal ook mijn hemelse Vader u doen, indien gij
niet, een ieder zijn broeder, van harte vergeeft.

Mattheüs 19

1 En het geschiedde, toen Jezus deze woorden
geeindigd had, dat Hij uit Galilea vertrok, en Hij
kwam over de Jordaan in het gebied van Judea.
2 En vele scharen volgden Hem en Hij genas hen
aldaar.
3 En er kwamen Farizeeen tot Hem om Hem te ver-
zoeken, en zij zeiden: Is het geoorloofd zijn vrouw
weg te zenden om allerlei redenen?
4 Hij antwoordde en zeide: Hebt gij niet gelezen,
dat de Schepper hen van den beginne als man en
vrouw heeft gemaakt?
5 En Hij zeide: Daarom zal een man zijn vader en
moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en die
twee zullen tot een vlees zijn.
6 Zo zijn zij niet meer twee, maar een vlees.
Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheide de
mens niet.
7 Zij zeiden tot Hem: Waarom heeft Mozes dan
bevolen een scheidbrief te geven en haar (daarme-
de) weg te zenden?
8 Hij zeide tot hen: Mozes heeft u met het oog op
de hardheid uwer harten toegestaan uw vrouwen
weg te zenden, maar van den beginne is het zo
niet geweest.
9 Doch Ik zeg u: Wie zijn vrouw wegzendt om een
andere reden dan hoererij en een andere trouwt,
pleegt echtbreuk.
10 De discipelen zeiden tot Hem: Indien voor een
man de zaak met zijn vrouw zo staat, is het niet
raadzaam te trouwen.

11 Doch Hij zeide tot hen: Niet allen vatten dit
woord, alleen zij, aan wie het gegeven is.
12 Er zijn immers gesnedenen, die zo uit de moeder-
schoot geboren zijn, en er zijn gesnedenen, die
door de mensen gesneden zijn, en er zijn gesnede-
nen, die zichzelf gesneden hebben, ter wille van
het Koninkrijk der hemelen. Die het vatten kan,
die vatte het.
13 Toen werden kinderen tot Hem gebracht, opdat
Hij hun de handen zou opleggen en bidden; doch
de discipelen bestraften hen.
14 Maar Jezus zeide: Laat de kinderen geworden en
verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor
zodanigen is het Koninkrijk der hemelen.
15 En Hij legde hun de handen op en vertrok van-
daar.
16 En zie, iemand kwam tot Hem en zeide: Meester,
wat voor goed moet ik doen om het eeuwige leven
te verwerven?
17 Hij zeide tot hem: Wat vraagt gij Mij naar het
goede? Een is de Goede. Maar indien gij het leven
wilt binnengaan, onderhoud de geboden.
18 Hij zeide tot Hem: Welke? Jezus zeide: Deze: Gij
zult niet doodslaan, gij zult niet echtbreken, gij
zult niet stelen, gij zult geen vals getuigenis
geven,
19 eer uw vader en uw moeder, en gij zult uw naaste
liefhebben als uzelf.
20 De jongeling zeide tot Hem: Dat alles heb ik in
acht genomen; waarin schiet ik nog te kort?

21 Jezus zeide tot hem: Indien gij volmaakt wilt zijn,
ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de
armen, en gij zult een schat in de hemelen heb-
ben, en kom hier, volg Mij.
22 Toen de jongeling [dit] woord hoorde, ging hij
bedroefd heen, want hij bezat vele goederen.
23 Jezus zeide tot zijn discipelen: Voorwaar, Ik zeg u,
een rijke zal moeilijk het Koninkrijk der hemelen
binnengaan.
24 Wederom zeg Ik u, het is gemakkelijker, dat een
kameel gaat door het oog van een naald dan dat
een rijke het Koninkrijk Gods binnengaat.
25 Toen de discipelen dit hoorden, waren zij zeer ver-
slagen en zeiden: Wie kan dan behouden worden?
26 Jezus zag hen aan en zeide: Bij de mensen is dit
onmogelijk, maar bij God zijn alle dingen mogelijk.
27 Daarop antwoordde Petrus en zeide tot Hem: Zie,
wij hebben alles prijsgegeven en zijn U gevolgd;
wat zal dan ons deel zijn?
28 Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, gij, die
Mij gevolgd zijt, zult in de wedergeboorte, wan-
neer de Zoon des mensen op de troon zijner heer-
lijkheid zal zitten, ook op twaalf tronen zitten om
de twaalf stammen van Israel te richten.
29 En een ieder, die huizen of broeders of zusters of
vader of moeder of kinderen of akkers heeft prijs-
gegeven om mijn naam, zal vele malen meer
terugontvangen en het eeuwige leven erven.
30 Maar vele eersten zullen de laatsten zijn, en vele
laatsten de eersten.

Mattheüs 20

1 Want het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een heer des huizes, die des morgens vroeg arbeiders voor zijn wijngaard ging huren.
2 Toen hij het met de arbeiders eens geworden was voor een schelling ‘s daags zond hij hen in zijn wijngaard.
3 En omstreeks het derde uur ging hij naar buiten en zag nog anderen werkloos op de markt staan,
4 en hij zeide tot hen: Gaat ook gij in de wijngaard en wat billijk is zal ik u geven. En zij gingen.
5 Omstreeks het zesde en het negende uur ging hij weer naar buiten en handelde evenzo.
6 Toen hij omstreeks het elfde uur naar buiten ging, vond hij nog anderen staan en zeide tot hen: Waarom staat gij hier de gehele dag werkloos?
7 Zij zeiden tot hem: Omdat niemand ons gehuurd heeft. Hij zeide tot hen: Gaat ook gij in de wijngaard.
8 Toen de avond viel, zeide de heer van de wijngaard tot zijn opzichter: Roep de arbeiders en betaal het loon uit, te beginnen bij de laatsten, tot de eersten.
9 Toen zij, die omstreeks het elfde uur gehuurd waren, kwamen, ontvingen zij ieder een schelling.
10 En toen de eersten kwamen, meenden dezen, dat zij meer zouden ontvangen. En zij ontvingen eveneens ieder een schelling.
11 Toen zij die ontvingen, morden zij tegen de heer des huizes,

12 en zij zeiden: Deze laatsten hebben een uur
gewerkt en gij hebt hen met ons gelijkgesteld, die
een zware dag en de hitte hebben doorstaan.
13 Maar hij antwoordde een van hen en zeide:
Vriend, ik doe u geen onrecht. Zijt gij het niet met
mij eens geworden voor een schelling?
14 Neem het uwe en ga heen; ik wil deze laatsten
hetzelfde geven als u.
15 Staat het mij niet vrij met het mijne te doen, wat
ik wil? Of is uw oog boos, omdat ik goed ben?
16 Alzo zullen de laatsten de eersten en de eersten de
laatsten zijn.
17 Toen Jezus zou opgaan naar Jeruzalem, nam Hij de
twaalven terzijde, en onderweg sprak Hij tot hen:
18 Zie, wij gaan op naar Jeruzalem en de Zoon des
mensen zal overgeleverd worden aan de overpries-
ters en schriftgeleerden en zij zullen Hem ter dood
veroordelen.
19 En zij zullen Hem overleveren aan de heidenen om
Hem te bespotten en te geselen en te kruisigen, en
ten derden dage zal Hij opgewekt worden.
20 Toen kwam de moeder der zonen van Zebedeus
tot Hem, met haar zonen, en zij boog zich voor
Hem neder, om iets van Hem te vragen.
21 Hij zeide tot haar: Wat wilt gij? Zij zeide tot Hem:
Zeg, dat deze mijn twee zonen mogen zitten, een
aan uw rechterzijde en een aan uw linkerzijde in
uw Koninkrijk.

22 En Jezus antwoordde en zeide: Gij weet niet wat
gij vraagt. Kunt gij de beker drinken, die Ik zal
drinken? Zij zeiden tot Hem: Wij kunnen het.
23 Hij zeide tot hen: Mijn beker zult gij wel drinken,
maar het zitten aan mijn rechterzijde en linkerzijde
staat niet aan Mij te geven, maar het is voor hen,
voor wie het bereid is door mijn Vader.
24 En toen de tien dit hoorden, namen zij het de
beide broeders kwalijk.
25 Doch Jezus riep hen tot Zich en zeide: Gij weet,
dat de regeerders der volken heerschappij over
hen voeren en de rijksgroten oefenen macht over
hen.
26 Zo is het onder u niet. Maar wie onder u groot wil
worden, zal uw dienaar zijn,
27 en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn;
28 gelijk de Zoon des mensen niet gekomen is om
Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn
leven te geven als losprijs voor velen.
29 En toen zij uit Jericho gingen, volgde Hem een
grote schare.
30 En zie, twee blinden, die aan de weg zaten, rie-
pen, toen zij hoorden, dat Jezus voorbijging, zeg-
gende: Here, heb medelijden met ons, Zoon van
David!

31 En de schare bestrafte hen, dat zij zwijgen zouden.
Maar zij riepen te meer zeggende: Here, heb
medelijden met ons, Zoon van David!
32 En Jezus stond stil, riep hen en zeide: Wat wilt gij,
dat Ik u doen zal?
33 Zij zeiden tot Hem: Here, dat onze ogen geopend
worden.
34 Jezus werd met ontferming bewogen en raakte
hun ogen aan, en terstond werden zij ziende en zij
volgden Hem.

Mattheüs 21

1 En toen zij Jeruzalem naderden en te Betfage kwa-
men, aan de Olijfberg, toen zond Jezus twee disci-
pelen uit, tot wie Hij zeide:
2 Gaat naar het dorp, dat tegenover u ligt, en ter-
stond zult gij een ezelin vastgebonden vinden, en
een veulen bij haar. Maakt haar los en brengt haar
tot Mij.
3 En indien iemand u iets erover mocht zeggen, zegt
dan: de Here heeft ze nodig. Hij zal ze terstond
(terug) zenden.
4 Dit is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen
gesproken is door de profeet, toen hij zeide:
5 Zegt der dochter Sions: Zie, uw Koning komt tot
u, zachtmoedig en rijdend op een ezel, en op een
veulen, het jong van een lastdier.
6 Nadat de discipelen heengegaan waren en gedaan
hadden, zoals Jezus hun had opgedragen,
7 brachten zij de ezelin en het veulen en zij legden
hun klederen erop, en Hij ging daarop zitten.
8 En het merendeel der schare spreidde hun klede-
ren op de weg, anderen sloegen takken van de
bomen en spreidden die op de weg.
9 En de scharen, die voor Hem uit gingen en die
volgden, riepen, zeggende: Hosanna de Zoon van
David, gezegend Hij, die komt in de naam des
Heren; Hosanna in de hoogste hemelen!
10 En toen Hij Jeruzalem binnenging, kwam de gehele
stad in rep en roer en zeide: Wie is dit?
11 En de scharen zeiden: Dit is de profeet, Jezus, van
Nazaret in Galilea.

12 En Jezus ging de tempel binnen en dreef allen uit,
die verkochten en kochten in de tempel, en de
tafels der wisselaars keerde Hij om en de stoelen
van hen, die de duiven verkochten,
13 en Hij zeide tot hen: Er staat geschreven: Mijn huis
zal een bedehuis heten maar gij maakt het tot een
rovershol.
14 En in de tempel kwamen blinden en lammen tot
Hem en Hij genas hen.
15 Toen de overpriesters en de schriftgeleerden de
wonderwerken zagen, die Hij deed, en de kinde-
ren, die in de tempel riepen, zeggende: Hosanna
de Zoon van David! namen zij dat kwalijk,
16 en zij zeiden tot Hem: Hoort Gij wat dezen zeg-
gen? Jezus zeide tot hen: Ja; hebt gij nooit gele-
zen: Uit de mond van kleine kinderen en zuigelin-
gen hebt Gij lof bereid?
17 En Hij verliet hen en ging buiten de stad, naar
Betanie, en overnachtte daar.
18 Des morgens vroeg, bij zijn terugkeer naar de
stad, werd Hij hongerig.
19 En daar Hij een vijgeboom aan de weg zag staan,
ging Hij erheen, doch Hij vond niets daaraan, dan
alleen bladeren. En Hij zeide tot hem: Nooit groeie
aan u enige vrucht meer, in eeuwigheid! En ter-
stond verdorde de vijgeboom.
20 En toen de discipelen dat zagen, verwonderden zij
zich en zeiden: Hoe is de vijgeboom zo terstond
verdord?

21 Maar Jezus antwoordde en zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, indien gij geloof hebt en niet twijfelt, zult gij niet alleen doen wat met de vijgeboom is gebeurd, maar zelfs indien gij tot deze berg zegt: Hef u op en werp u in de zee, het zal geschieden.

22 En al wat gij in het gebed gelovig vragen zult, zult gij ontvangen.

23 En toen Hij de tempel was binnengegaan, naderden de overpriesters en de oudsten des volks Hem, terwijl Hij leerde, en zij zeiden: Krachtens welke bevoegdheid doet Gij deze dingen? En wie heeft U deze bevoegdheid gegeven?

24 Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ik zal u ook een vraag stellen en indien gij Mij daarop antwoord geeft, zal Ik u ook zeggen, krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe.

25 Vanwaar was de doop van Johannes? Uit de hemel of uit de mensen? En zij overlegden onder elkander en spraken: Indien wij zeggen: Uit de hemel, zal Hij tot ons zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd?

26 Doch indien wij zeggen: Uit de mensen, zijn wij bevreesd voor de schare, want zij houden allen Johannes voor een profeet.

27 En zij antwoordden en zeiden tot Jezus: Wij weten het niet. Hij van zijn kant zeide tot hen: Dan zeg Ik u ook niet, krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe.

28 Wat dunkt u? Iemand had twee kinderen. Hij ging
naar de eerste en zeide: Kind, ga en werk vandaag
in de wijngaard.
29 En hij antwoordde en zeide: Ja, heer, maar hij ging
niet.
30 Hij ging naar de tweede en sprak evenzo. En deze
antwoordde en zeide: Ik wil niet, maar later kreeg
hij berouw en ging toch.
31 Wie van de twee heeft de wil van zijn vader
gedaan? Zij zeiden: De laatste. Jezus zeide tot hen:
Voorwaar, Ik zeg u, de tollenaars en de hoeren
gaan u voor in het Koninkrijk Gods.
32 Want Johannes heeft u de weg der gerechtigheid
gewezen en gij hebt hem niet geloofd. De tolle-
naars en de hoeren echter hebben hem geloofd,
doch hoewel gij dat zaagt, hebt gij later geen
berouw gekregen en ook in hem geloofd.
33 Hoort een andere gelijkenis. Er was een heer des
huizes, die een wijngaard plantte, en er een heg
omheen zette, en er een wijnpers in groef en een
toren bouwde; en hij verhuurde die aan pachters
en ging buitenslands.
34 Toen nu de tijd der vruchten naderde, zond hij
zijn slaven naar die pachters om zijn vruchten in
ontvangst te nemen.
35 Maar de pachters grepen zijn slaven, sloegen de
ene, doodden de andere en stenigden een derde.
36 Hij zond weder andere slaven, nog meer dan eerst,
en zij behandelden hen op dezelfde wijze.

37 Ten laatste zond hij zijn zoon tot hen, zeggende:
Mijn zoon zullen zij ontzien.
38 Maar toen de pachters de zoon zagen, zeiden zij
tot elkander: Dit is de erfgenaam, komt, laten wij
hem doden om zijn erfenis aan ons te brengen.
39 En zij grepen hem en wierpen hem buiten de wijn-
gaard en doodden hem.
40 Wanneer nu de heer van de wijngaard komt, wat
zal hij met die pachters doen
41 Zij zeiden tot Hem: Een kwade dood zal hij die
kwaden doen sterven en de wijngaard zal hij ver-
huren aan andere pachters, die hem de vruchten
op tijd zullen afleveren.
42 Jezus zeide tot hen: Hebt gij nooit gelezen in de
Schriften: De steen, die de bouwlieden afgekeurd
hadden, deze is tot een hoeksteen geworden; van
de Here is dit geschied, en het is wonderlijk in
onze ogen?
43 Daarom, Ik zeg u, dat het Koninkrijk Gods van u
zal weggenomen worden en het zal gegeven wor-
den aan een volk, dat de vruchten daarvan
opbrengt.
44 En wie op deze steen valt, zal verpletterd worden,
en op wie hij valt, die zal hij vermorzelen.
45 En toen de overpriesters en de Farizeeen zijn gelij-
kenissen hadden gehoord, begrepen zij, dat Hij
hen bedoelde.
46 En hoewel zij Hem trachtten te grijpen, vreesden
zij de scharen, daar die Hem voor een profeet hiel-
den.

Mattheüs 22

1 En Jezus antwoordde en sprak wederom in gelijke-
nissen tot hen en zeide:
2 Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een
koning, die voor zijn zoon een bruiloft aanrichtte.
3 En hij zond zijn slaven uit om de ter bruiloft geno-
digden te roepen, doch zij wilden niet komen.
4 Wederom zond hij andere slaven uit, met de bood-
schap: Zegt de genodigden: Zie, ik heb mijn maal-
tijd bereid, mijn ossen en gemeste beesten zijn
geslacht en alles is gereed; komt tot de bruiloft.
5 Maar zij sloegen er geen acht op en gingen heen,
de een naar zijn akker, de ander naar zijn zaken.
6 De overigen grepen zijn slaven, en zij mishandel-
den en doodden hen.
7 En de koning werd toornig, en hij zond zijn legers
uit en verdelgde die moordenaars en stak hun stad
in brand.
8 Toen zeide hij tot zijn slaven: De bruiloft is wel
gereed, maar de genodigden waren het niet
waard.
9 Gaat daarom naar de kruispunten der wegen en
nodigt allen, die gij aantreft tot de bruiloft.
10 En die slaven gingen naar de wegen en verzamel-
den allen, die zij aantroffen zowel slechten als
goeden. En de bruiloftszaal werd vol met hen, die
aanlagen.
11 Toen de koning binnentrad om hen, die aanlagen,
te overzien, zag hij daar iemand, die geen brui-
loftskleed aanhad.

12 En hij zeide tot hem: Vriend, hoe zijt gij hier gekomen zonder bruiloftskleed? En hij verstomde.
13 Toen zeide de koning tot de bedienden: Bindt hem aan handen en voeten en werpt hem uit in de buitenste duisternis; daar zal het geween zijn en het tandengeknars.
14 Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.
15 Toen gingen de Farizeeen heen en beraadslaagden, hoe zij Hem in een strikvraag konden vangen.
16 En zij zonden tot Hem hun leerlingen, met de Herodianen, die zeiden: Meester, wij weten, dat Gij waarachtig zijt en de weg Gods in waarheid leert en dat Gij U aan niemand stoort; want Gij ziet de mensen niet naar de ogen.
17 Zeg ons dan, wat dunkt U? Is het geoorloofd de keizer belasting te betalen of niet?
18 Doch Jezus doorzag hun valsheid en zeide: Wat verzoekt gij Mij, huichelaars
19 Toont Mij het geldstuk voor de belasting. Zij brachten Hem een schelling.
20 En Hij zeide tot hen: Wiens beeldenaar en opschrift is dit?
21 Zij zeiden: Van de keizer. Toen zeide Hij tot hen: Geeft dan de keizer wat des keizers is, en Gode wat Gods is.
22 Toen zij dit hoorden, verwonderden zij zich en zij lieten Hem verder ongemoeid en gingen weg.

23 Op die dag kwamen enige Sadduceeen tot Hem,
die beweren, dat er geen opstanding is, en zij
ondervroegen Hem,
24 en zij zeiden: Meester, Mozes heeft gezegd, indien
iemand sterft zonder kinderen, zal zijn broeder
diens vrouw trouwen en voor zijn broeder nako-
melingschap verwekken.
25 Nu waren er bij ons zeven broeders. En de eerste
huwde en stierf daarop, en daar hij geen nakome-
lingschap had, liet hij zijn vrouw na aan zijn broe-
der.
26 Eveneens de tweede en de derde tot de zevende toe.
27 Het laatst van allen stierf de vrouw.
28 Van wie van de zeven zal zij dan in de opstanding
de vrouw zijn? Want allen hebben haar tot vrouw
gehad.
29 Jezus antwoordde en zeide tot hen: Gij dwaalt,
want gij kent de Schriften niet noch de kracht
Gods.
30 Immers, in de opstanding huwen zij niet en wor-
den zij niet ten huwelijk genomen, maar zij zijn als
engelen in de hemel.
31 Wat nu de opstanding der doden betreft, hebt gij
niet gelezen, wat door God tot u gesproken is,
toen Hij zeide:
32 Ik ben de God van Abraham, en de God van Isaak,
en de God van Jakob?
33 Hij is niet een God van doden, maar van levenden.
En de scharen, die dat hoorden, stonden versteld
over zijn leer.

34 Toen de Farizeeen gehoord hadden, dat Hij de
Sadduceeen tot zwijgen had gebracht, kwamen zij
bijeen,
35 en een van hen, een wetgeleerde, vroeg, om Hem
te verzoeken:
36 Meester, wat is het grote gebod in de wet?
37 Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, lief-
hebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel
en met geheel uw verstand.
38 Dit is het grote en eerste gebod.
39 Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste
liefhebben als uzelf.
40 Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de
profeten.
41 Toen de Farizeeen bijeen waren, vroeg Jezus hun,
42 zeggende: Wat dunkt u van de Christus? Wiens
zoon is Hij? Zij zeiden tot Hem: Davids Zoon.
43 Hij zeide tot hen: Hoe kan David Hem dan door de
Geest zijn Here noemen, als hij zegt:
44 De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan
mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden onder uw
voeten gelegd heb.
45 Indien David Hem dus Here noemt, hoe kan Hij
dan zijn zoon zijn?
46 En niemand kon Hem daarop iets antwoorden en
evenmin durfde iemand van die dag af Hem meer
iets vragen.

Mattheüs 23

1 Toen sprak Jezus tot de scharen en tot zijn discipelen,
2 zeggende: De schriftgeleerden en de Farizeeen hebben zich gezet op de stoel van Mozes.
3 Alles dan, wat zij u ook zeggen, doet dat en onderhoudt dat, maar doet niet naar hun werken, want zij zeggen het wel, maar doen het niet.
4 Zij binden zware lasten bijeen en leggen die op de schouders der mensen, maar zelf willen zij ze met hun vinger niet verroeren.
5 Al hun werken doen zij om in het oog te lopen bij de mensen, want zij maken hun gebedsriemen breed en hun kwasten groot,
6 zij houden van de eerste plaats bij de maaltijden en van de erezetels in de synagogen,
7 en van de begroetingen op de markten en om door de mensen rabbi genoemd te worden. Gij zult u niet rabbi laten noemen;
8 want een is uw Meester en gij zijt allen broeders.
9 En gij zult op aarde niemand uw vader noemen, want een is uw Vader, Hij, die in de hemelen is.
10 Laat u ook geen leidslieden noemen, want een is uw Leidsman, de Christus.
11 Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn.

12 Al wie zichzelf zal verhogen, zal vernederd worden
en al wie zichzelf zal vernederen, zal verhoogd
worden.
13 Maar wee u, schriftgeleerden en Farizeeen, gij hui-
chelaars, want gij sluit het Koninkrijk der hemelen
toe voor de mensen. Immers, gij gaat er niet bin-
nen en die trachten binnen te gaan, laat gij niet
toe daarin te komen.
14 [Wee u, schriftgeleerden en Farizeeen, gij huiche-
laars, want gij eet de huizen der weduwen op, ter-
wijl gij voor de schijn lange gebeden uitspreekt.
Daarom zult gij zwaarder oordeel ontvangen.]
15 Wee u, schriftgeleerden en Farizeeen, gij huiche-
laars, want gij trekt zee en land rond, om een
bekeerling te maken, en wanneer hij het wordt,
maakt gij van hem een kind der hel, tweemaal zo
erg als gij het zelf zijt.
16 Wee u, blinde wegwijzers, die zegt: Heeft iemand
bij de tempel gezworen, dat betekent niets; maar
heeft iemand bij het goud van de tempel gezwo-
ren, dan is hij gebonden.
17 Gij dwazen en blinden, wat toch is meer, het goud
of de tempel, die het goud geheiligd heeft?
18 En heeft iemand bij het altaar gezworen, dat bete-
kent niets; maar heeft iemand bij de gave, die
daarop ligt, gezworen, dan is hij gebonden.
19 Gij blinden, immers, wat is meer, de gave of het
altaar, dat de gave heiligt?
20 Wie dus gezworen heeft bij het altaar, zweert
daarbij en bij alles, wat erop ligt.

21 En wie gezworen heeft bij de tempel, zweert daar-
bij en bij Hem, die erin woont.
22 En wie gezworen heeft bij de hemel, zweert bij de
troon Gods en bij Hem, die daarop gezeten is.
23 Wee u, schriftgeleerden en Farizeeen, gij huiche-
laars, want gij geeft tienden van de munt, de dille
en de komijn en gij hebt het gewichtigste van de
wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartig-
heid en de trouw.
24 Dit moest men doen en het andere niet nalaten.
Gij blinde wegwijzers, die de mug uitzift, maar de
kameel doorzwelgt.
25 Wee u, schriftgeleerden en Farizeeen, gij huiche-
laars, want gij reinigt de buitenzijde van de beker
en van de schotel, maar van binnen zijn zij vol
roof en onmatigheid.
26 Gij blinde Farizeeer, reinig eerst de inhoud van de
beker; dan zal hij ook van buiten rein worden.
27 Wee u, schriftgeleerden en Farizeeen, gij huiche-
laars, want gij gelijkt op gewitte graven, die van
buiten wel schoon schijnen, maar van binnen vol
zijn van doodsbeenderen en allerlei onreinheid.
28 Zo ook gij, van buiten schijnt gij de mensen wel
rechtvaardig, doch van binnen zijt gij vol huichela-
rij en wetsverachting.
29 Wee u, schriftgeleerden en Farizeeen, gij huiche-
laars, want gij bouwt de grafsteden der profeten
en verfraait de gedenktekenen der rechtvaardigen,

30 en gij zegt: Indien wij geleefd hadden in de dagen onzer vaderen, zouden wij met hen geen gemene zaak gemaakt hebben ten opzichte van het bloed der profeten.
31 Gij getuigt dus van uzelf, dat gij zonen zijt van de moordenaars der profeten.
32 Maakt ook gij de maat uwer vaderen vol!
33 Slangen, adderengebroed, hoe zult gij ontkomen aan het oordeel der hel?
34 Daarom, zie, Ik zend tot u profeten en wijzen en schriftgeleerden. Van hen zult gij sommigen doden en kruisigen en van hen zult gij anderen geselen in uw synagogen en vervolgen van stad tot stad,
35 opdat over u kome al het rechtvaardige bloed, dat vergoten werd op de aarde van het bloed van Abel, de rechtvaardige, tot het bloed van Zacharias, de zoon van Berekja, die gij vermoord hebt tussen het tempelhuis en het altaar
36 Voorwaar, Ik zeg u: Al deze dingen zullen komen over dit geslacht.
37 Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild.
38 Zie, uw huis wordt aan u overgelaten.
39 Want Ik zeg u, gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!

Mattheüs 24

1 En Jezus ging de tempel uit en vertrok. En zijn dis-
cipelen kwamen tot Hem om Hem op de gebou-
wen van de tempel te wijzen.
2 En Hij antwoordde en zeide tot hen: Ziet gij dit
alles niet? Voorwaar, Ik zeg u, er zal hier geen
steen op de andere gelaten worden, die niet zal
worden weggebroken.
3 Toen Hij op de Olijfberg gezeten was, kwamen zijn
discipelen alleen tot Hem en zeiden: Zeg ons wan-
neer zal dat geschieden, en wat is het teken van
uw komst en van de voleinding der wereld?
4 En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ziet toe,
dat niemand u verleide!
5 Want velen zullen komen onder mijn naam en zeg-
gen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verlei-
den.
6 Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten
van oorlogen. Ziet toe, weest niet verontrust; want
dat moet geschieden, maar het einde is het nog
niet.
7 Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk
tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar,
hongersnoden en aardbevingen zijn.
8 Doch dat alles is het begin der weeen.
9 Dan zullen zij u overleveren aan verdrukking en zij
zullen u doden, en gij zult door alle volken gehaat
worden om mijns naams wil.

10 En dan zullen velen ten val komen en zij zullen
elkander overleveren en elkander haten.
11 En vele valse profeten zullen opstaan en velen zul-
len zij verleiden.
12 En omdat de wetsverachting toeneemt, zal de lief-
de van de meesten verkillen
13 Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden
worden.
14 En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehe-
le wereld gepredikt worden tot een getuigenis
voor alle volken, en dan zal het einde gekomen
zijn.
15 Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waar-
van door de profeet Daniel gesproken is, op de
heilige plaats ziet staan - wie het leest, geve er
acht op - laten dan wie in Judea zijn,
16 vluchten naar de bergen.
17 Wie op het dak is, ga niet naar beneden om zijn
huisraad mede te nemen, en wie in het veld is,
18 kere niet terug om zijn kleed mede te neme.
19 Wee de zwangeren en de zogenden in die dagen.
20 Bid, dat uw vlucht niet in de winter valle en niet
op een sabbat.
21 Want er zal dan een grote verdrukking zijn, zoals
er niet geweest is van het begin der wereld tot nu
toe en ook nooit meer wezen zal.
22 En indien die dagen niet ingekort werden, zou
geen vlees behouden worden; doch ter wille van
de uitverkorenen zullen die dagen worden inge-
kort.

23 Indien dan iemand tot u zegt: Zie, hier is de
Christus, of: Hier, gelooft het niet.
24 Want er zullen valse christussen en valse profeten
opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen
doen, zodat zij, ware het mogelijk, ook de uitver-
korenen zouden verleiden.
25 Zie, Ik heb het u voorzegd.
26 Indien men dan tot u zegt: Zie, Hij is in de woe-
stijn, gaat er niet heen; zie, Hij is in de binnenka-
mer, gelooft het niet.
27 Want gelijk de bliksem komt van het oosten en
licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon
des mensen zijn.
28 Waar het aas is, daar zullen de gieren zich verza-
melen.
29 Terstond na de verdrukking dier dagen zal de zon
verduisterd worden en de maan zal haar glans niet
geven en de sterren zullen van de hemel vallen en
de machten der hemelen zullen wankelen.
30 En dan zal het teken van de Zoon des mensen ver-
schijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen
der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de
Zoon des mensen zien komen op de wolken des
hemels, met grote macht en heerlijkheid.
31 En Hij zal zijn engelen uitzenden met luid bazuin-
geschal en zij zullen zijn uitverkorenen verzamelen
uit de vier windstreken, van het ene uiterste der
hemelen tot het andere.

32 Leert dan van de vijgeboom deze les: Wanneer zijn hout reeds week wordt en de bladeren doet uitspruiten, weet gij daaraan, dat de zomer nabij is.
33 Zo moet ook gij, wanneer gij dit alles ziet, weten, dat het nabij is, voor de deur.
34 Voorwaar, Ik zeg u, dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, voordat dit alles geschiedt.
35 De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan.
36 Doch van die dag en van die ure weet niemand, ook de engelen der hemelen niet, ook de Zoon niet, maar de Vader alleen.
37 Want zoals het was in de dagen van Noach, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.
38 Want zoals zij in die dagen voor de zondvloed waren, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk gevende, tot op de dag, waarop Noach in de ark ging
39 en zij niets bemerkten, eer de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn.
40 Dan zullen er twee in het veld zijn, een zal aangenomen worden en een achtergelaten worden;
41 twee vrouwen zullen aan het malen zijn met de molen, een zal aangenomen worden, en een achtergelaten worden.
42 Waakt dan, want gij weet niet, op welke dag uw Here komt.

43 Maar weet dit: Als de heer des huizes geweten
had, in welke nachtwaak de dief zou komen, hij
zou gewaakt hebben en in zijn huis niet hebben
laten inbreken.
44 Daarom, weest ook gij bereid, want op een uur,
dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des men-
sen.
45 Wie is dan de trouwe en verstandige slaaf, die de
heer over zijn dienstvolk gesteld heeft om hun op
tijd hun voedsel te geven?
46 Zalig die slaaf, die zijn heer bij zijn komst zo bezig
zal vinden.
47 Voorwaar, Ik zeg u, dat hij hem over al zijn bezit
zal stellen.
48 Maar als die slaaf slecht was, en in zijn hart zou
zeggen:
49 Mijn heer blijft uit, en hij zou beginnen zijn mede-
slaven te slaan en met de dronkaards zou eten en
drinken,
50 dan zal de heer van die slaaf komen op een dag,
dat hij het niet verwacht, en op een uur,
51 dat hij het niet weet, en hij zal hem folteren en
hem in het lot der huichelaars doen delen. Daar
zal het geween zijn en het tandengeknars.

Mattheüs 25

1 Dan zal het Koninkrijk der hemelen vergeleken
worden met tien maagden, die haar lampen
namen en uittrokken, de bruidegom tegemoet.
2 En vijf van haar waren dwaas en vijf waren wijs.
3 Want de dwaze namen haar lampen mede, maar
geen olie;
4 doch de wijze namen olie in haar kruiken, met
haar lampen.
5 Terwijl de bruidegom uitbleef, werden zij allen sla-
perig en sliepen in.
6 En midden in de nacht klonk een geroep: De brui-
degom, zie, gaat uit hem tegemoet!
7 Toen stonden al die maagden op en brachten haar
lampen in orde.
8 En de dwaze zeiden tot de wijze: Geeft ons van uw
olie, want onze lampen gaan uit.
9 Maar de wijze antwoordden en zeiden: Neen, er
mocht niet genoeg zijn voor ons en voor u; gaat
liever naar de verkopers en koopt voor uzelf.
10 Doch terwijl ze heengingen om te kopen, kwam de
bruidegom, en die gereed waren, gingen met hem
de bruiloftszaal binnen, en de deur werd gesloten.
11 Later kwamen ook de andere maagden en zeiden:
Heer, heer, doe ons open!
12 Maar hij antwoordde en zeide: Voorwaar, ik zeg u,
ik ken u niet.
13 Waakt dan, want gij weet de dag noch het uur.

14 Want het is als een mens, die bij zijn vertrek naar
het buitenland zijn slaven riep en hun zijn bezit toe-
vertrouwde.
15 En de een gaf hij vijf talenten, een ander twee, een
derde een, een ieder naar zijn bekwaamheid, en hij
reisde buitenslands.
16 Terstond ging hij, die de vijf talenten ontvangen
had, op weg, en hij deed er zaken mede en verdien-
de er vijf bij.
17 Evenzo verdiende hij, die de twee talenten had, er
twee bij.
18 Maar hij, die het ene talent ontvangen had, ging
heen en groef een gat in de grond en verborg het
geld van zijn heer.
19 En na lange tijd kwam de heer van die slaven en
hield afrekening met hen.
20 En die de vijf talenten ontvangen had, trad toe en
bracht nog vijf talenten bovendien, zeggende: Heer,
vijf talenten hebt gij mij toevertrouwd: zie, ik heb er
vijf talenten bij verdiend.
21 Zijn heer zeide tot hem. Wel gedaan, gij goede en
getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest,
over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer.
22 Die met de twee talenten trad ook toe en zeide:
Heer, twee talenten hebt gij mij toevertrouwd; zie,
ik heb er twee talenten bij verdiend.
23 Zijn heer zeide tot hem: Wel gedaan, gij goede en
getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest,
over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw
heer.

24 Nu kwam ook hij, die het ene talent ontvangen
had, en zeide: Heer, ik wist van u, dat gij een hard
mens zijt, die maait, waar gij niet gezaaid hebt, en
die bijeenbrengt van plaatsen, waar gij niet hebt
uitgestrooid.
25 En ik was bevreesd en ben heengegaan en heb uw
talent in de grond verborgen hier hebt gij het uwe.
26 En zijn heer antwoordde en zeide tot hem: Gij
slechte en luie slaaf, wist gij, dat ik maai, waar ik
niet gezaaid heb en bijeenbreng van plaatsen,
waar ik niet heb uitgestrooid?
27 Dan hadt gij mijn geld aan de bankiers moeten
geven en ik zou bij mijn komst mijn eigendom met
rente opgevraagd hebben.
28 Neemt hem dan het talent af en geeft het aan
hem, die de tien talenten heeft.
29 Want aan een ieder, die heeft, zal gegeven worden
en hij zal overvloedig hebben. Maar wie niet heeft,
ook wat hij heeft, zal hem ontnomen worden.
30 En werpt de onnutte slaaf uit in de buitenste duis-
ternis. Daar zal het geween zijn en het tandenge-
knars.
31 Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn
heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij
plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid.
32 En al de volken zullen voor Hem verzameld wor-
den, en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de
herder de schapen scheidt van de bokken,
33 en Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand
en de bokken aan zijn linkerhand.

34 Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand
zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders,
beerft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondleg-
ging der wereld af.
35 Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten
gegeven. Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drin-
ken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij
hebt Mij gehuisvest,
36 naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij
bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt
tot Mij gekomen.
37 Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeg-
gende: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien
en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U
te drinken gegeven?
38 Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en
hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?
39 Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis
gezien en zijn tot U gekomen?
40 En de Koning zal hun antwoorden en zeggen:
Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan een van
deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het
Mij gedaan.
41 Dan zal Hij ook tot hen, die aan zijn linkerhand zijn,
zeggen: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het
eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen
bereid is.
42 Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij niet te
eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij
niet te drinken gegeven;

43 Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij
niet gehuisvest, naakt en gij hebt Mij niet gekleed,
ziek en in de gevangenis en gij hebt Mij niet
bezocht.
44 Dan zullen ook zij Hem antwoorden en zeggen:
Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien, of
dorstig, of als vreemdeling, of naakt of ziek, of in
de gevangenis, en hebben wij U niet gediend?
45 Dan zal Hij hun antwoorden en zeggen: Voorwaar,
Ik zeg u, in zoverre gij dit aan een van deze min-
sten niet gedaan hebt, hebt gij het ook aan Mij
niet gedaan.
46 En dezen zullen heengaan naar de eeuwige straf,
maar de rechtvaardigen naar het eeuwige leven.

Mattheüs 26

1 En het geschiedde, toen Jezus al deze woorden
geeindigd had, dat Hij tot zijn discipelen zeide:
2 Gij weet, dat het over twee dagen Paasfeest is, en
alsdan wordt de Zoon des mensen overgeleverd
om gekruisigd te worden.
3 Toen kwamen de overpriesters en de oudsten des
volks bijeen in het paleis van de hogepriester,
genaamd Kajafas,
4 en zij beraamden een plan om Jezus door list in
handen te krijgen en te doden.
5 Maar zij zeiden: Niet op het feest, opdat er geen
opschudding ontsta onder het volk.
6 Toen Jezus te Betanie was, in het huis van Simon
de melaatse,
7 kwam een vrouw tot Hem met een albasten kruik
vol kostbare mirre en goot die uit over zijn hoofd,
terwijl Hij aanlag.
8 Toen de discipelen dit zagen, waren zij veront-
waardigd en zeiden: Waartoe die verkwisting?
9 Want deze (mirre) had duur verkocht en aan de
armen gegeven kunnen worden.
10 Maar Jezus merkte het op en zeide tot hen:
Waarom valt gij deze vrouw lastig? Want zij heeft
een goede daad aan Mij verricht.
11 De armen hebt gij immers altijd bij u, maar Mij
hebt gij niet altijd.
12 Want toen zij deze mirre over mijn lichaam uit-
goot, heeft zij dat gedaan om mijn begrafenis voor
te bereiden.

13 Voorwaar, Ik zeg u, overal waar dit evangelie verkondigd zal worden in de gehele wereld, zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden van wat zij gedaan heeft.
14 Toen ging een van de twaalven, genaamd Judas Iskariot, naar de overpriesters,
15 en hij zeide: Wat wilt gij mij geven? Dan zal ik Hem u overleveren.
16 En zij stelden hem dertig zilverlingen ter hand. En van toen af zocht hij een goede gelegenheid om Hem over te leveren.
17 Op de eerste dag van het feest der ongezuurde broden, kwamen de discipelen bij Jezus en zeiden: Waar wilt Gij, dat wij toebereidselen maken voor U om het Pascha te eten?
18 Hij zeide: Gaat naar de stad tot die-en-die en zegt tot hem: De Meester zegt: Mijn tijd is nabij; bij u houd Ik met mijn discipelen het Pascha.
19 En de discipelen deden, zoals Jezus hun had opgedragen, en zij maakten het Pascha gereed.
20 Toen het avond geworden was, lag Hij aan met de twaalf discipelen.
21 En terwijl zij aten, zeide Hij: Voorwaar, Ik zeg u, dat een van u Mij verraden zal.
22 En zeer bedroefd, begonnen zij, een voor een, tot Hem te zeggen: Ik ben het toch niet, Here?
23 Hij antwoordde hun en zeide: Die zijn hand met Mij in de schotel heeft gedoopt, die zal Mij verraden.

24 De Zoon des mensen gaat wel heen gelijk van
Hem geschreven staat, doch wee die mens, door
wie de Zoon des mensen verraden wordt.
25 Het ware voor die mens goed geweest, als hij niet
geboren was. Judas, zijn verrader, antwoordde en
zeide: Ik ben het toch niet, Rabbi? Hij zeide tot
hem: Gij hebt het gezegd.
26 En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de
zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen
en zeide: Neemt, eet, dit is mijn lichaam.
27 En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en
gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit.
28 Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor
velen vergoten wordt tot vergeving van zonden.
29 Doch Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet
meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot
op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in
het Koninkrijk mijns Vaders.
30 En na de lofzang gezongen te hebben vertrokken
zij naar de Olijfberg.
31 Toen zeide Jezus tot hen: Gij zult allen aan Mij
aanstoot nemen in deze nacht. Want er staat
geschreven: Ik zal de herder slaan en de schapen
der kudde zullen verstrooid worden.
32 Doch nadat Ik zal zijn opgewekt, zal Ik u voorgaan
naar Galilea.
33 Petrus antwoordde en zeide tot Hem: Al zouden
allen aanstoot aan U nemen, ik nooit!

34 Jezus zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u, in deze
nacht, eer de haan kraait, zult gij Mij driemaal ver-
loochenen.
35 Petrus zeide tot Hem: Zelfs al moest ik met U ster-
ven, ik zal U voorzeker niet verloochenen. Zo spra-
ken ook al de discipelen.
36 Toen ging Jezus met hen naar een plaats,
genaamd Getsemane, en Hij zeide tot de discipe-
len: Zet u hier neder, terwijl Ik heenga om daar te
bidden.
37 En Hij nam Petrus en de twee zonen van Zebedeus
mede en Hij begon bedroefd en beangst te wor-
den.
38 Toen zeide Hij tot hen: Mijn ziel is zeer bedroefd,
tot stervens toe; blijft hier en waakt met Mij.
39 En Hij ging een weinig verder en Hij wierp Zich
met het aangezicht ter aarde en bad, zeggende:
Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker
Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk
Gij wilt.
40 En Hij kwam bij zijn discipelen en vond hen sla-
pende, en Hij zeide tot Petrus: Waart gijlieden zo
weinig bij machte een uur met Mij te waken?
41 Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt; de
geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.
42 Wederom, ten tweeden male, ging Hij heen en
bad, zeggende: Mijn Vader, indien deze beker niet
kan voorbijgaan, tenzij dan dat Ik die drinke, uw
wil geschiede!

43 En toen Hij terugkwam, vond Hij hen slapende,
want hun ogen waren bezwaard.
44 En Hij liet hen daar en ging wederom heen en bad
ten derden male, opnieuw dezelfde woorden spre-
kende.
45 Toen kwam Hij bij de discipelen en zeide tot hen:
Slaapt nu maar en rust. Zie, de ure is nabijgeko-
men, en de Zoon des mensen wordt overgeleverd
in de handen van zondaren.
46 Staat op, laten wij gaan. Zie, die Mij overlevert, is
nabij.
47 En terwijl Hij nog sprak, zie, daar was Judas, een
van de twaalven, en met hem een grote schare
met zwaarden en stokken, gezonden vanwege de
overpriesters en oudsten des volks.
48 En die Hem overleverde had hun een teken gege-
ven, zeggende: Die ik zal kussen, die is het; grijpt
Hem.
49 En terstond trad hij op Jezus toe en zeide: Wees
gegroet, Rabbi, en hij kuste Hem.
50 Maar Jezus zeide tot hem: Vriend, waartoe zijt gij
hier? Toen traden zij toe, sloegen de handen aan
Jezus en grepen Hem.
51 En zie, een van die bij Jezus waren, strekte zijn
hand uit, trok zijn zwaard en hij trof de slaaf van
de hogepriester en sloeg hem het oor af.
52 Toen zeide Jezus tot hem: Breng uw zwaard weder
op zijn plaats, want allen, die naar het zwaard grij-
pen, zullen door het zwaard omkomen.

53 Of meent gij, dat Ik mijn Vader niet kan aanroepen
en Hij zal Mij terstond meer dan twaalf legioenen
engelen terzijde stellen?
54 Hoe zouden dan de Schriften in vervulling gaan,
die zeggen, dat het aldus moet geschieden?
55 Op dat ogenblik sprak Jezus tot de scharen: Als
tegen een rover zijt gij uitgetrokken met zwaarden
en stokken om Mij gevangen te nemen? Dagelijks
zat Ik in de tempel te leren, maar gij hebt Mij niet
gegrepen.
56 Doch dit alles is geschied, opdat de schriften der
profeten in vervulling zouden gaan. Toen lieten al
de discipelen Hem alleen en vluchtten.
57 Die nu Jezus gegrepen hadden, leidden Hem weg
naar Kajafas, de hogepriester bij wie de schriftge-
leerden en oudsten bijeengekomen waren.
58 En Petrus volgde Hem van verre tot aan de hof van
de hogepriester, en binnengekomen zijnde, ging
hij tussen de dienaars zitten om de afloop te zien.
59 De overpriesters en de gehele Raad trachtten een
vals getuigenis tegen Jezus te vinden om Hem ter
dood te brengen, maar zij vonden er geen,
60 hoewel er vele valse getuigen optraden.
61 Maar ten laatste traden er twee op, die verklaar-
den: Deze heeft gezegd: Ik kan de tempel Gods
afbreken en binnen drie dagen opbouwen.
62 En de hogepriester stond op en zeide tot Hem:
Geeft Gij geen antwoord; wat getuigen dezen
tegen U?

63 Maar Jezus bleef zwijgen. En de hogepriester zeide
tot Hem: Ik bezweer U bij de levende God, dat Gij
ons zegt, of Gij zijt de Christus, de Zoon van God.
64 Jezus zeide tot hem: Gij hebt het gezegd. Doch Ik
zeg u, van nu aan zult gij de Zoon des mensen
zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en
komende op de wolken des hemels.
65 Toen scheurde de hogepriester zijn klederen en
zeide: Hij heeft God gelasterd! Waartoe hebben wij
nog getuigen nodig? Zie, nu hebt gij de godslaste-
ring gehoord. Wat dunkt u?
66 Zij antwoordden en zeiden: Hij is des doods schul-
dig.
67 Toen spuwden zij Hem in het aangezicht en sloe-
gen Hem met vuisten;
68 anderen sloegen Hem in het gelaat en zeiden:
Profeteer ons, Christus, wie is het, die u geslagen
heeft?
69 Petrus zat buiten in de hof en er kwam een slavin
naar hem toe, die zeide: Ook gij waart bij Jezus,
de Galileeer.
70 Maar hij loochende het ten aanhoren van allen en
zeide: Ik weet niet, wat gij zegt.
71 Toen hij naar het portaal ging, zag een andere
hem en zij zeide tot hen, die daar waren: Die man
was bij Jezus, de Nazoreeer.
72 En wederom loochende hij het met een eed: Ik ken
de mens niet.

73 Even later kwamen zij, die daar stonden, naar
Petrus toe en zeiden: Waarlijk, ook gij behoort tot
hen, want ook uw uitspraak verraadt u.
74 Toen begon hij zich te vervloeken en te zweren: Ik
ken de mens niet.
75 En terstond kraaide een haan. En Petrus herinnerde
zich het woord, dat Jezus gesproken had: Eer de
haan kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen. En
hij ging naar buiten en weende bitter.

Mattheüs 27

1 Toen het nu morgen geworden was, namen al de
overpriesters en de oudsten des volks het besluit
tegen Jezus om Hem te doden.
2 En zij boeiden Hem, leidden Hem weg en zij lever-
den Hem over aan Pilatus, de stadhouder.
3 Toen kreeg Judas, die Hem verraden had, berouw,
daar hij zag, dat Hij veroordeeld was, en hij bracht
de dertig zilverlingen aan de overpriesters en oud-
sten terug,
4 en hij sprak: Ik heb gezondigd, onschuldig bloed
verraden! Maar zij zeiden: Wat gaat ons dit aan?
Gij moet zelf maar zien wat ervan komt!
5 En de zilverlingen in de tempel werpende, verwij-
derde hij zich; daarop ging hij heen en verhing
zich.
6 De overpriesters namen de zilverlingen en zeiden:
Wij mogen die niet in de offerkist doen, want het
is bloedgeld.
7 En zij namen het besluit daarvoor het land van de
pottenbakker te kopen als begraafplaats voor de
vreemdelingen.
8 Daarom heet dat land Bloedakker, tot heden toe.
9 Toen werd vervuld hetgeen gesproken is door de
profeet Jeremia, toen hij zeide: En zij namen de
dertig zilverlingen, de geschatte waarde van de
geschatte, die zij geschat hadden van de kinderen
Israels,

10 en gaven die voor het land van de pottenbakker,
gelijk de Here mij had opgedragen.
11 Jezus dan werd voor de stadhouder gesteld. En de
stadhouder ondervroeg Hem en zeide: Zijt Gij de
Koning der Joden? Jezus zeide: Gij zegt het.
12 En op de beschuldiging, die de overpriesters en
oudsten tegen Hem inbrachten, antwoordde Hij
niets.
13 Toen zeide Pilatus tot Hem: Hoort Gij niet, hoeveel
zij tegen U getuigen?
14 En Hij antwoordde hem op geen enkele vraag,
zodat de stadhouder zich zeer verwonderde.
15 Nu was de stadhouder bij elk feest gewoon een
gevangene, ter keuze van de schare, los te laten.
16 Zij hadden toen een berucht gevangene, genaamd
Barabbas.
17 Daar zij nu toch bijeen waren, zeide Pilatus tot
hen: Wie wilt gij, dat ik u zal loslaten, Barabbas of
Jezus, die Christus genoemd wordt?
18 Want hij wist, dat zij Hem uit nijd hadden overge-
leverd.
19 Terwijl hij nu op de rechterstoel zat, zond zijn
vrouw hem de boodschap: Bemoei u toch niet met
die rechtvaardige, want ik heb heden in een
droom veel om Hem geleden.
20 Maar de overpriesters en de oudsten overreedden
de scharen, dat zij om Barabbas zouden vragen,
maar Jezus zouden laten ter dood brengen.

21 De stadhouder antwoordde en zeide tot hen: Wie
van die twee wilt gij, dat ik u loslaat? Zij zeiden:
Barabbas.
22 Pilatus zeide tot hen: Wat moet ik dan doen met
Jezus, die Christus genoemd wordt? Zij zeiden
allen: Hij moet gekruisigd worden!
23 Hij zeide: Wat heeft Hij dan toch voor kwaad
gedaan? Zij schreeuwden des te meer: Hij moet
gekruisigd worden!
24 Toen Pilatus zag, dat niets baatte, maar dat er vee-
leer oproer ontstond, nam hij water, wies zich de
handen ten aanschouwen van de schare en zeide:
Ik ben onschuldig aan zijn bloed; gij moet zelf
maar zien, wat ervan komt.
25 En al het volk antwoordde en zeide: Zijn bloed
kome over ons en over onze kinderen!
26 Toen liet hij hun Barabbas los, maar Jezus geselde
hij en hij gaf Hem over om gekruisigd te worden.
27 Toen namen de soldaten van de stadhouder Jezus
mede naar het gerechtsgebouw en riepen de
gehele afdeling bij Hem samen.
28 En zij trokken Hem zijn klederen uit en deden Hem
een scharlaken mantel om;
29 ook vlochten zij van doornen een kroon en zetten
die op zijn hoofd en gaven Hem een riet in zijn
rechterhand. Toen vielen zij voor Hem op de knie-
en en spotten, zeggende: Wees gegroet, gij
Koning der Joden!

30 En zij spuwden naar Hem en namen het riet en
sloegen Hem ermede op het hoofd.
31 En toen zij Hem bespot hadden, trokken zij Hem
de mantel uit en deden Hem zijn klederen aan en
zij leidden Hem weg om Hem te kruisigen.
32 Toen zij heengingen, troffen zij iemand uit Cyrene
aan, Simon genaamd; die presten zij om zijn kruis
te dragen.
33 En zij kwamen aan een plaats, genaamd Golgota,
dat is de zogenaamde Schedelplaats,
34 en zij gaven Hem wijn, vermengd met gal, te drin-
ken. En toen Hij die proefde, wilde Hij niet drin-
ken.
35 Nadat zij Hem gekruisigd hadden, verdeelden zij
zijn klederen door het lot te werpen,
36 en daar nedergezeten bewaakten zij Hem.
37 En boven zijn hoofd brachten zij op schrift de
beschuldiging tegen Hem aan: Dit is Jezus, de
Koning der Joden.
38 Toen werden met Hem twee rovers gekruisigd, een
aan zijn rechterzijde en een aan zijn linkerzijde.
39 En de voorbijgangers spraken lastertaal tegen
Hem, schudden hun hoofd
40 en zeiden: Gij, die de tempel afbreekt en in drie
dagen opbouwt, red Uzelf, indien Gij Gods Zoon
zijt, en kom af van het kruis!

41 Evenzo spotten de overpriesters samen met de
schriftgeleerden en oudsten en zij zeiden:
42 Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet red-
den. Hij is Israels Koning; laat Hij nu van het kruis
afkomen en wij zullen aan Hem geloven.
43 Hij heeft zijn vertrouwen op God gesteld; laat die
Hem nu verlossen, indien Hij een welgevallen in
Hem heeft; want Hij heeft gezegd: Ik ben Gods
Zoon.
44 Op dezelfde wijze beschimpten Hem ook de
rovers, die met Hem gekruisigd waren.
45 En van het zesde uur af kwam er duisternis over
het gehele land tot het negende uur.
46 Omstreeks het negende uur riep Jezus met luider
stem, zeggende: Eli, Eli, lama sabachtani? Dat is:
Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verla-
ten?
47 En sommige van de omstanders, dit horende, zei-
den: Hij roept Elia.
48 En terstond liep een van hen toe en nam een
spons, drenkte die met zure wijn, stak ze op een
riet en gaf Hem te drinken.
49 Maar de anderen zeiden: Stil, laat ons zien, of Elia
komt om Hem te redden.
50 Jezus riep wederom met luider stem en gaf de
geest.
51 En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde
van boven tot beneden in tweeen, en de aarde
beefde, en de rotsen scheurden,

52 en de graven gingen open en vele lichamen der
ontslapen heiligen werden opgewekt.
53 En zij gingen uit de graven na zijn opstanding en
kwamen in de heilige stad waar zij aan velen ver-
schenen.
54 De hoofdman en zij, die met hem Jezus bewaak-
ten, zagen de aardbeving en wat er plaats had en
zij werden zeer bevreesd en zeiden: Waarlijk dit
was een Zoon Gods.
55 En daar waren vele vrouwen, die uit de verte toe-
schouwden, welke Jezus gevolgd waren uit Galilea,
om Hem te dienen.
56 Tot dezen behoorden Maria van Magdala, en
Maria, de moeder van Jakobus en Jozef, en de
moeder der zonen van Zebedeus.
57 Toen het nu avond geworden was, kwam een rijk
man van Arimatea, genaamd Jozef, die eveneens
een discipel van Jezus geworden was.
58 Deze ging naar Pilatus en vroeg hem om het
lichaam van Jezus. Toen beval Pilatus het hem te
geven.
59 En Jozef nam het lichaam en wikkelde het in zuiver
linnen,
60 en hij legde het in zijn nieuw graf, dat hij in de
rots had laten uithouwen en na een grote steen
voor de ingang van het graf te hebben gewenteld,
ging hij heen.

61 En daar waren Maria van Magdala en de andere
Maria, gezeten tegenover het graf.
62 De volgende dag, dat is na de Voorbereiding, kwa-
men de overpriesters en de Farizeeen gezamenlijk
tot Pilatus,
63 en zij zeiden: Heer, wij hebben ons herinnerd, dat
die verleider bij zijn leven gezegd heeft: Na drie
dagen word Ik opgewekt.
64 Geef daarom bevel het graf te verzekeren tot de
derde dag; anders konden zijn discipelen Hem
komen stelen, en tot het volk zeggen: Hij is opge-
wekt uit de doden, en de laatste dwaling zou
erger zijn dan de eerste.
65 Pilatus zeide tot hen: Hier hebt gij een wacht, gaat
heen en verzekert het naar uw beste weten.
66 Zij gingen heen en verzekerden het graf met de
wacht, na de steen verzegeld te hebben.

Mattheüs 28

1 Laat na de sabbat, tegen het aanbreken van de
eerste dag der week, ging Maria van Magdala en
de andere Maria het graf bezien.
2 En zie, er kwam een grote aardbeving, want een
engel des Heren daalde uit de hemel neder en
kwam nader, en hij wentelde de steen weg en
zette zich daarop.
3 Zijn uiterlijk was als een bliksem en zijn kleding
wit als sneeuw.
4 En de bewakers werden door vrees voor hem
bevangen en zij werden als doden.
5 Doch de engel antwoordde en zeide tot de vrou-
wen: Weest gij niet bevreesd; want ik weet, dat gij
Jezus zoekt, de gekruisigde.
6 Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij
gezegd heeft; komt, ziet de plaats, waar Hij gele-
gen heeft.
7 En gaat terstond op weg en zegt zijn discipelen,
dat Hij is opgewekt uit de doden. En zie, Hij gaat
u voor naar Galilea; daar zult gij Hem zien. Zie, ik
heb het u gezegd.
8 En zij gingen terstond weg van het graf, met vrees
en grote blijdschap, en liepen haastig voort om
het zijn discipelen te berichten.
9 En zie, Jezus kwam haar tegemoet en zeide: Weest
gegroet. Zij naderden Hem en grepen zijn voeten
en zij aanbaden Hem.

10 Toen zeide Jezus tot haar: Weest niet bevreesd.
Gaat heen en bericht mijn broeders, dat zij naar
Galilea gaan, en daar zullen zij Mij zien.
11 Toen zij onderweg waren, zie, enigen van de
wacht kwamen in de stad om de overpriesters al
het gebeurde te berichten.
12 En in een vergadering met de oudsten kwamen zij
tot een besluit en zij gaven de soldaten veel geld,
13 en zij zeiden: Zegt, zijn discipelen zijn des nachts
gekomen en hebben Hem gestolen, terwijl wij slie-
pen.
14 En indien dit de stadhouder ter ore komt, wij zul-
len het in orde brengen en maken, dat gij buiten
moeite blijft.
15 En zij namen het geld aan en deden zoals hun
gezegd was. En dit gerucht is onder de Joden ver-
breid tot de dag van heden toe.
16 En de elf discipelen vertrokken naar Galilea, naar
de berg, waar Jezus hen bescheiden had.
17 En toen zij Hem zagen, aanbaden zij, maar sommi-
gen twijfelden.
18 En Jezus trad naderbij en sprak tot hen, zeggende:
Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de
aarde.
19 Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn disci-
pelen en doopt hen in de naam des Vaders en des
Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onder-
houden al wat Ik u bevolen heb.
20 En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de volein-
ding der wereld.

Markus 1

1 Begin van het Evangelie van Jezus Christus.
2 Gelijk geschreven staat bij de profeet Jesaja: Zie, Ik
zend mijn bode voor uw aangezicht uit, die uw
weg bereiden zal;
3 de stem van een, die roept in de woestijn: Bereidt
de weg des Heren, maakt recht zijn paden,
4 geschiedde het, dat Johannes doopte in de woe-
stijn en de doop der bekering tot vergeving van
zonden predikte.
5 En het gehele Joodse land liep tot hem uit en alle
inwoners van Jeruzalem, en zij lieten zich door
hem dopen in de rivier de Jordaan onder belijdenis
van hun zonden.
6 En Johannes was gekleed met kameelhaar en met
een lederen gordel om zijn lendenen, en hij at
sprinkhanen en wilde honing.
7 En hij predikte en zeide: Na mij komt, die sterker
is dan ik, wiens schoenriem ik niet waardig ben,
nederbukkende, los te maken.
8 Ik heb u gedoopt met water, maar Hij zal u dopen
met de heilige Geest.
9 En het geschiedde in die dagen, dat Jezus Nazaret
in Galilea verliet en Zich door Johannes in de
Jordaan liet dopen.
10 En terstond, toen Hij uit het water opsteeg, zag
Hij de hemelen scheuren en de Geest als een duif
op Zich nederdalen.
11 En een stem [kwam] uit de hemelen: Gij zijt mijn
Zoon, de geliefde; in U heb Ik mijn welbehagen.

12 En terstond dreef de Geest Hem uit naar de woe-
stijn.
13 En Hij werd in de woestijn veertig dagen verzocht
door de satan en Hij was bij de wilde dieren, en de
engelen dienden Hem.
14 En nadat Johannes was overgeleverd, ging Jezus
naar Galilea om het evangelie Gods te prediken,
15 en Hij zeide: De tijd is vervuld en het Koninkrijk
Gods is nabijgekomen. Bekeert u en gelooft het
evangelie.
16 En toen Hij langs de zee van Galilea ging, zag Hij
Simon en Andreas, de broeder van Simon, in de
zee staan en het net uitwerpen, want zij waren vis-
sers.
17 En Jezus zeide tot hen: Komt achter Mij en Ik zal
maken, dat gij vissers van mensen wordt.
18 En zij lieten terstond hun netten liggen en volgden
Hem.
19 En een weinig verder gegaan zijnde, zag Hij
Jakobus, de zoon van Zebedeus, en Johannes zijn
broeder, terwijl dezen bezig waren in het schip
hun netten in orde te brengen.
20 En terstond riep Hij hen. En zij lieten hun vader
Zebedeus in het schip achter met de dagloners en
gingen heen, Hem achterna.
21 En zij kwamen te Kafarnaum en terstond op de
sabbat ging Hij naar de synagoge en leerde.
22 En zij stonden versteld over zijn leer, want Hij leer-
de hen als gezaghebbende, en niet als de schrift-
geleerden.

23 En terstond was er in hun synagoge een mens met
een onreine geest en hij schreeuwde luid,
24 zeggende: Wat hebt Gij met ons te maken, Jezus
van Nazaret? Zijt Gij gekomen ons ons te verdel-
gen? Ik weet wel, wie Gij zijt: de heilige Gods.
25 En Jezus bestrafte hem zeggende: Zwijg stil en ga
uit van hem.
26 En de onreine geest deed hem stuiptrekken en
ging onder groot geschreeuw van hem uit.
27 En allen werden zeer verbaasd, zodat zij elkander
vroegen, zeggende: Wat is dit? Een nieuwe leer
met gezag! Ook de onreine geesten geeft Hij beve-
len en zij gehoorzamen Hem!
28 En het gerucht van Hem drong terstond overal
door in de gehele omgeving van Galilea.
29 En terstond, uit de synagoge, gingen zij in het
huis van Simon en Andreas met Jakobus en
Johannes.
30 En de schoonmoeder van Simon lag met koorts te
bed en terstond spraken zij met Hem over haar.
31 En Hij kwam naderbij, vatte haar hand en richtte
haar op. En de koorts verliet haar en zij diende
hen.
32 Toen het nu avond werd en de zon onderging,
brachten zij tot Hem allen, die ernstig ongesteld
waren, en de bezetenen.
33 En de gehele stad was te hoop gelopen bij de
deur.

34 En Hij genas velen, die ernstig ongesteld waren
door allerlei ziekten, en vele boze geesten dreef
Hij uit en Hij liet de geesten niet toe te spreken,
omdat zij Hem kenden.
35 En vroeg, nog diep in de nacht, stond Hij op en
ging naar buiten en Hij ging heen naar een eenza-
me plaats en bad aldaar.
36 Maar Simon en die met hem waren, gingen Hem
achterna,
37 en zij vonden Hem en zeiden tot Hem: Allen zoe-
ken U.
38 En Hij zeide tot hen: Laten wij elders heengaan,
naar de naburige plaatsen, opdat Ik ook daar pre-
dike; want daartoe ben Ik uitgegaan.
39 En Hij ging prediken in hun synagogen in geheel
Galilea, en de boze geesten dreef Hij uit.
40 En een melaatse kwam tot Hem, die voor Hem op
de knieen viel, en smekende tot Hem zeide: Indien
Gij wilt, kunt Gij mij reinigen.
41 En met barmhartigheid bewogen, strekte Hij zijn
hand uit, raakte hem aan en zeide tot hem: Ik wil
het, word rein!
42 En terstond verliet hem de melaatsheid en hij werd
rein.
43 En met een strenge vermaning zond Hij hem ter-
stond weg,

44 en Hij zeide tot hem: Zie toe, dat gij niemand iets
zegt, maar ga heen, toon u aan de priester en
offer voor uw reiniging hetgeen Mozes heeft voor-
geschreven, hun tot een getuigenis.
45 Maar toen hij was weggegaan, begon hij het tel-
kens weder te verkondigen, en het gebeurde
ruchtbaar te maken, zodat Hij niet meer openlijk
de stad kon binnenkomen, maar Zich buiten in
eenzame plaatsen ophield. En zij kwamen tot Hem
van alle kanten.

Markus 2

1 En toen Hij weder te Kafarnaum gekomen was, hoorde men na enige dagen, dat Hij thuis was.
2 En velen kwamen bijeen, zodat zelfs de ruimte bij de deur hen niet meer kon bevatten, en Hij sprak het woord tot hen.
3 En zij kwamen en brachten een verlamde tot Hem, die door vier mannen gedragen werd.
4 En daar zij deze niet tot Hem konden brengen vanwege de schare, namen zij de dakbedekking weg boven de plaats, waar Hij was, en na het dak opengebroken te hebben, lieten zij de matras neder, waarop de verlamde lag.
5 En daar Jezus hun geloof zag, zeide Hij tot de verlamde: Kind, uw zonden worden vergeven.
6 Nu waren daar enige van de schriftgeleerden gezeten en zij overlegden in hun harten:
7 Wat spreekt deze aldus? Hij lastert God. Wie kan zonden vergeven dan God alleen?
8 En Jezus doorzag terstond in zijn geest, dat zij aldus in zichzelf overlegden, en Hij zeide tot hen: Waarom overlegt gij deze dingen in uw harten?
9 Wat is gemakkelijker, tot de verlamde te zeggen: Uw zonden worden vergeven, of te zeggen: Sta op en neem uw matras op en wandel?
10 Maar, opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven - zeide Hij tot de verlamde:
11 Tot u zeg Ik, sta op, neem uw matras op en ga naar uw huis.

12 En hij stond op, nam terstond zijn matras op en
ging voor aller oog naar buiten, zodat zij allen
ontzet waren en God verheerlijkten, zeggende: Zo
iets hebben wij nog nooit gezien!
13 En Hij ging weder naar buiten, langs de zee, en de
gehele schare kwam tot Hem en Hij leerde hen.
14 En voorbijgaande zag Hij Levi, de zoon van Alfeus,
bij het tolhuis zitten, en Hij zeide tot hem: Volg
Mij. En hij stond op en volgde Hem.
15 En het geschiedde, toen Hij aanlag in zijn huis, dat
vele tollenaars en zondaars mede aanlagen met
Jezus en zijn discipelen; want zij waren talrijk en
zij volgden Hem.
16 En toen de schriftgeleerden der Farizeeen Hem
met de zondaars en tollenaars zagen eten, zeiden
zij tot zijn discipelen: Waarom eet Hij met de tolle-
naars en zondaars?
17 En Jezus hoorde het en zeide tot hen: Zij, die
gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar
zij, die ziek zijn. Ik ben niet gekomen rechtvaardi-
gen te roepen, maar zondaars.
18 En de discipelen van Johannes en de Farizeeen
hielden hun vasten. En zij kwamen en zeiden tot
Hem: Waarom vasten de discipelen van Johannes
en de discipelen van de Farizeeen wel, maar uw
discipelen niet?
19 En Jezus zeide tot hen: Kunnen bruiloftsgasten dan
vasten, terwijl de bruidegom bij hen is? Zolang zij
de bruidegom bij zich hebben, kunnen zij niet vas-
ten.

20 Er zullen echter dagen komen, dat de bruidegom
van hen weggenomen is en dan zullen zij vasten,
te dien dage.
21 Niemand naait een niet-gekrompen lap op een
oud kledingstuk, anders scheurt de ingezette lap
er iets af - het nieuwe van het oude - en de scheur
wordt erger.
22 En niemand doet jonge wijn in oude zakken;
anders zal de wijn de zakken doen barsten en de
wijn gaat verloren met de zakken. Maar jonge wijn
doet men in nieuwe zakken.
23 En het geschiedde, dat Hij op de sabbat door de
korenvelden ging en zijn discipelen begonnen
onder het gaan aren te plukken.
24 En de Farizeeen zeiden tot Hem: Zie, waarom doen
zij op de sabbat wat niet mag?
25 En Hij zeide tot hen: Hebt gij nooit gelezen wat
David gedaan heeft, toen de nood drong en hij en
die met hem waren, honger kregen?
26 [Hoe] hij onder het hogepriesterschap van Abjatar
het huis Gods binnengegaan is en de toonbroden
gegeten heeft, waarvan niemand mag eten dan de
priesters, en hij ze ook aan degenen, die met hem
waren, gegeven heeft?
27 En Hij zeide tot hen: De sabbat is gemaakt om de
mens, en niet de mens om de sabbat.
28 Alzo is de Zoon des mensen heer ook over de sab-
bat.

Markus 3

1 En Hij ging wederom een synagoge binnen en daar was een mens met een verschrompelde hand;
2 en zij letten op Hem, of Hij hem op de sabbat genezen zou, om Hem te kunnen aanklagen.
3 En Hij zeide tot de mens met de verschrompelde hand: Kom in het midden staan.
4 En Hij zeide tot hen: Is het geoorloofd op de sabbat goed te doen of kwaad te doen, een leven te redden of te doden? Maar zij zwegen stil.
5 En nadat Hij hen, zeer bedroefd over de verharding van hun hart, rondom Zich met toorn had aangezien, zeide Hij tot de mens: Strek uw hand uit! En hij strekte haar uit en zijn hand werd weder gezond.
6 En de Farizeeen gingen heen en pleegden terstond met de Herodianen overleg tegen Hem ten einde Hem om te brengen.
7 En Jezus trok Zich met zijn discipelen terug naar de zee. En een talrijke menigte uit Galilea ging mede.
8 Ook uit Judea en uit Jeruzalem en uit Idumea en het Overjordaanse en de streken van Tyrus en Sidon kwam een talrijke menigte tot Hem, daar zij hoorden, hoeveel Hij deed.
9 En Hij zeide tot zijn discipelen, dat een scheepje in zijn nabijheid moest blijven met het oog op de schare, opdat zij Hem niet zouden verdringen.
10 Want Hij genas velen, zodat allen, die kwalen hadden, op Hem aandrongen om Hem te kunnen aanraken.

11 En de onreine geesten wierpen zich voor Hem
neder, telkens als zij Hem zagen, en zij schreeuw-
den, zeggende: Gij zijt de Zoon van God.
12 En herhaaldelijk verbood Hij hun Hem bekend te
maken.
13 En Hij ging de berg op en riep tot Zich, wie Hij
zelf wilde, en zij kwamen tot Hem.
14 En Hij stelde er twaalf aan, opdat zij met Hem zou-
den zijn en opdat Hij hen zou uitzenden om te
prediken,
15 en om macht te hebben boze geesten uit te drij-
ven.
16 En Hij stelde de twaalven aan, en aan Simon gaf
Hij de bijnaam Petrus,
17 en Jakobus, de zoon van Zebedeus, en Johannes,
de broeder van Jakobus, en Hij gaf hun de bijnaam
Boanerges, dat is zonen des donders,
18 en Andreas en Filippus en Bartolomeus en Matteus
en Tomas en Jakobus, de zoon van Alfeus en
Taddeus en Simon de Zeloot en Judas Iskariot,
19 die Hem ook verraden heeft.
20 En Hij ging in een huis; en er verzamelde zich
weder de schare, zodat zij zelfs geen brood kon-
den eten.
21 En toen zijn naastbestaanden dit hoorden, gingen
zij heen om Hem te halen, want zij zeiden: Hij is
niet bij zijn zinnen.
22 En de schriftgeleerden, die van Jeruzalem gekomen
waren, zeiden: Hij heeft Beelzebul, en door de
overste der boze geesten drijft Hij de geesten uit.

23 En Hij riep hen tot Zich en sprak tot hen in gelijke-
nissen: Hoe kan de satan de satan uitdrijven?
24 En indien een koninkrijk tegen zichzelf verdeeld is,
kan dat koninkrijk zich niet staande houden.
25 En indien een huis tegen zichzelf verdeeld is, zal dat
huis niet kunnen bestaan.
26 En indien de satan opstaat tegen zichzelf en verdeeld
is, kan hij niet bestaan, doch is hij aan zijn einde.
27 Maar niemand kan het huis van de sterke binnengaan
en zijn huisraad roven, als hij niet eerst die sterke
heeft gebonden, en dan zal hij zijn huis plunderen.
28 Voorwaar, Ik zeg u, dat alle zonden aan de kinderen
der mensen zullen vergeven worden, ook de godslas-
teringen, welke zij gesproken mogen hebben;
29 maar wie gelasterd heeft tegen de Heilige Geest,
heeft geen vergeving in eeuwigheid, maar staat
schuldig aan eeuwige zonde.
30 Immers, zij zeiden: Hij heeft een onreine geest.
31 En zijn moeder en zijn broeders kwamen, en buiten
staande zonden zij iemand tot Hem om Hem te roepen.
32 En een schare zat rondom Hem en zij zeiden tot
Hem: Zie, uw moeder en uw broeders en uw zusters
staan buiten en zoeken U.
33 En Hij antwoordde en zeide tot hen: Wie zijn mijn
moeder en broeders?
34 En rondziende over degenen, die in een kring rond-
om Hem zaten, zeide Hij: Zie, mijn moeder en mijn
broeders.
35 Al wie de wil Gods doet, die is mijn broeder en zus-
ter en moeder.

Markus 4

1 En wederom begon Hij te leren bij de zee. En een zeer grote schare verzamelde zich bij Hem, zodat Hij in een schip ging en daarin nederzat op de zee, en de gehele schare was bij de zee op het land.
2 En Hij leerde hun vele dingen in gelijkenissen, en Hij zeide tot hen in zijn onderwijs:
3 Hoort. Zie, een zaaier ging uit om te zaaien.
4 En het geschiedde bij het zaaien, dat een deel langs de weg viel, en de vogels kwamen en aten het op.
5 Een ander deel viel op steenachtige bodem, waar het niet veel aarde had, en terstond schoot het op, omdat het geen diepe aarde had.
6 Maar toen de zon opging, verschroeide het, en omdat het geen wortel had, verdorde het.
7 En een ander deel viel in de dorens en de dorens kwamen op en verstikten het en het gaf geen vrucht.
8 En het overige viel in goede aarde en opkomende en uitstoelende gaf het vrucht, en het droeg tot dertig-, zestig- en honderdvoud toe.
9 En Hij zeide: Wie oren heeft om te horen, die hore.
10 En toen Hij (met hen) alleen was, vroegen zij die in zijn omgeving waren met de twaalven. Hem naar de gelijkenissen.
11 En Hij zeide tot hen: U is gegeven het geheimenis van het Koninkrijk Gods, maar tot hen, die buiten staan, komt alles in gelijkenissen,

12 dat zij ziende zien en niet bemerken, en horende
horen en niet verstaan, opdat zij zich niet bekeren
en hun vergeven worde.
13 En Hij zeide tot hen: Weet gij niet, wat deze gelij-
kenis betekent, en hoe zult gij dan al de gelijkenis-
sen verstaan?
14 De zaaier zaait het woord.
15 Dit zijn degenen, die langs de weg zijn: waar het
woord gezaaid wordt, en zodra zij het horen, komt
terstond de satan en neemt het woord, dat in hen
gezaaid is, weg.
16 En evenzo zijn, die op steenachtige plaatsen
gezaaid worden, degenen, die, zodra zij het woord
horen, het terstond met blijdschap aannemen.
17 Doch zij hebben geen wortel in zich, maar zijn
mensen van het ogenblik; wanneer later verdruk-
king of vervolging komt om der wille van het
woord, komen zij terstond ten val.
18 En een ander deel zijn degenen, die in de dorens
gezaaid worden: dit zijn zij, die het woord horen,
19 maar de zorgen van de wereld en het bedrog van
de rijkdom en de begeerten naar al het andere
komen erbij en verstikken het woord en het wordt
onvruchtbaar.
20 En dit zijn degenen, die in goede aarde gezaaid
zijn: zij, die het woord horen en in zich opnemen
en vrucht dragen, dertig- en zestig- en honderd-
voud.

21 En Hij zeide tot hen: De lamp komt toch niet om
onder de korenmaat of onder het bed gezet te
worden? Is het niet om op de standaard gezet te
worden?
22 Want er is niets verborgen, dan om geopenbaard
te worden, of aan het oog onttrokken, dan om in
het openbaar te komen.
23 Indien iemand oren heeft om te horen, die hore.
24 En Hij zeide tot hen: Ziet toe, wat gij hoort. Met
de maat, waarmede gij meet, zal u gemeten wor-
den, en u zal boven die maat gegeven worden.
25 Want wie heeft, hem zal gegeven worden; en wie
niet heeft, ook wat hij heeft zal hem ontnomen
worden.
26 En Hij zeide: Alzo is het Koninkrijk Gods, als een
mens, die zaad werpt in de aarde,
27 en slaapt en opstaat, nacht en dag, en het zaad
komt op en groeit, zonder dat hij zelf weet hoe.
28 De grond brengt vanzelf vrucht voort; eerst een
halm, daarna een aar, daarna het volle koren in de
aar.
29 Wanneer dan de vrucht rijp is, laat hij er terstond
de sikkel in slaan, omdat de oogsttijd aangebroken
is.
30 En Hij zeide: Hoe zullen wij het Koninkrijk Gods
afbeelden, of onder welke gelijkenis zullen wij het
brengen?

31 Het is als een mosterdzaadje, dat, wanneer het in de aarde gezaaid wordt, het kleinste is van alle zaden op de aarde,

32 en toch, als het gezaaid is, opkomt en groter wordt dan alle tuingewassen, en grote takken maakt, zodat in zijn schaduw de vogelen des hemels kunnen nestelen.

33 En in vele dergelijke gelijkenissen sprak Hij het woord tot hen, naardat zij het konden horen,

34 en zonder gelijkenis sprak Hij tot hen niet, maar afzonderlijk aan zijn discipelen verklaarde Hij alles.

35 En Hij zeide tot hen op die dag, toen het laat geworden was: Laten wij oversteken naar de overkant.

36 En zij lieten de schare achter en namen Hem, zoals Hij was, in het schip mede, en er waren andere schepen bij Hem.

37 En er stak een zware stormwind op en de golven sloegen in het schip, zodat het schip reeds vol liep.

38 Maar Hij zelf lag op het achterschip tegen het kussen te slapen. En zij maakten Hem wakker en zeiden tot Hem: Meester, trekt Gij er U niets van aan dat wij vergaan?

39 En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en het werd volkomen stil.

40 En Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij zo bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof

41 En zij werden bovenmate bevreesd en zeiden tot elkander: Wie is toch deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?

Markus 5

1 En zij kwamen aan de overkant der zee in het land der Gerasenen.
2 En toen Hij uit het schip ging, kwam Hem terstond uit de grafsteden een mens tegemoet met een onreine geest,
3 die verblijf hield in de graven, en niemand had hem meer kunnen binden zelfs niet met een keten,
4 want hij was dikwijls met voetboeien en ketenen gebonden geweest en de ketenen waren door hem stukgetrokken en de voetboeien vernield, en niemand was bij machte hem te bedwingen.
5 En voortdurend, nacht en dag, was hij in de graven en in de bergen, schreeuwende en zichzelf met stenen slaande.
6 En toen hij Jezus uit de verte zag, liep hij toe, viel voor Hem neder,
7 en zeide, roepende met luider stem: Wat hebt Gij met mij te maken, Jezus, Zoon van de allerhoogste God? Ik bezweer U bij God, dat Gij mij niet pijnigt.
8 Want Hij zeide tot hem: Onreine geest, ga uit van deze mens.
9 En Hij vroeg hem: Hoe is uw naam?
10 En hij zeide tot Hem: Mijn naam is legioen, want wij zijn talrijk. En hij smeekte Hem dringend hen niet buiten het land te zenden.
11 Nu werd daar bij de berg een grote kudde zwijnen gehoed.

12 En zij smeekten Hem, zeggende: Zend ons in de
zwijnen, dat wij daarin varen
13 En Hij stond het hun toe. En de onreine geesten
gingen uit en voeren in de zwijnen; en de kudde,
ongeveer tweeduizend, stormde langs de helling
de zee in en zij verdronken in de zee.
14 En die ze hoedden, namen de vlucht en berichtten
het in de stad en op het land. En de mensen gin-
gen zien, wat er gebeurd was.
15 En zij kwamen bij Jezus en zagen de bezetene zit-
ten, gekleed en goed bij zijn verstand, hem, die
het legioen gehad had; en zij werden bevreesd.
16 En die het hadden gezien, verhaalden hun, hoe
het met de bezetene gegaan was en ook van de
zwijnen.
17 En zij begonnen er bij Hem op aan te dringen, dat
Hij uit hun gebied weg zou gaan.
18 En toen Hij in het schip ging, smeekte de bezetene
Hem, dat hij bij Hem mocht blijven.
19 Doch Hij stond het hem niet toe, maar Hij zeide
tot hem: Ga naar uw huis tot de uwen en bericht
hun al wat de Here in zijn ontferming u gedaan
heeft
20 En hij ging weg en begon in de Dekapolis te ver-
kondigen al wat Jezus hem gedaan had, en allen
verwonderden zich.
21 En toen Jezus met het schip weder overgestoken
was naar de overkant, verzamelde zich een grote
schare bij Hem; en Hij was bij de zee.

22 En er kwam een van de oversten der synagoge,
genaamd Jairus, en toen deze Hem zag, wierp hij
zich neder aan zijn voeten,
23 en hij smeekte Hem dringend, zeggende: Mijn
dochtertje ligt op haar uiterste; kom toch en leg
haar de handen op, dan zal zij behouden worden
en in leven blijven.
24 En Hij ging met hem mede en een grote schare
volgde Hem en zij drongen tegen Hem op.
25 En een vrouw, die twaalf jaar aan bloedvloeiingen
geleden had,
26 en veel doorstaan had van vele dokters en al het
hare daaraan ten koste had gelegd en geen baat
had gevonden, maar veeleer achteruit was gegaan,
27 had gehoord, wat er van Jezus verteld werd, en zij
kwam tussen de schare en raakte van achter zijn
kleed aan.
28 Want zij zeide: Indien ik slechts zijn klederen kan
aanraken, zal ik behouden zijn.
29 En terstond droogde de bron van haar bloed op en
zij bemerkte aan haar lichaam, dat zij van haar
kwaal genezen was.
30 En Jezus bemerkte terstond bij Zichzelf de kracht,
die van Hem uitgegaan was, en Hij keerde Zich om
in de schare, en zeide: Wie heeft Mij aangeraakt
31 En zijn discipelen zeiden tot Hem: Gij ziet, dat de
schare tegen U opdringt en Gij zegt: Wie heeft Mij
aangeraakt?

32 En Hij keek rond om te zien, wie dat gedaan had.
33 De vrouw nu, bevreesd en bevende, wetende wat
met haar geschied was, kwam en wierp zich voor
Hem neder en zeide Hem de volle waarheid.
34 En Hij zeide tot haar: Dochter, uw geloof heeft u
behouden; ga heen in vrede en wees genezen van
uw kwaal.
35 Terwijl Hij nog sprak, kwam men uit het huis van
de overste der synagoge hem zeggen: Uw dochter
is gestorven; waarom valt gij de Meester nog las-
tig?
36 Doch Jezus luisterde niet naar wat gezegd werd,
maar Hij zeide tot de overste der synagoge: Wees
niet bevreesd, geloof alleen.
37 En Hij stond niemand toe met Hem mede te gaan,
behalve Petrus en Jakobus en Johannes, de broeder
van Jakobus.
38 En zij kwamen in het huis van de overste der syna-
goge en Hij zag het misbaar en mensen, die luid
weenden en weeklaagden.
39 En binnengekomen, zeide Hij tot hen: Waarom
maakt gij misbaar en weent gij? Het kind is niet
gestorven, maar het slaapt.
40 En zij lachten Hem uit. Doch Hij dreef hen allen
het huis uit en nam de vader van het kind en de
moeder en die bij Hem waren mede en Hij ging
het vertrek binnen, waar het kind lag.

41 En Hij vatte de hand van het kind en zeide tot haar: Talita koem, hetgeen betekent: Meisje, ik zeg u, sta op!
42 En het meisje stond onmiddellijk op en het kon lopen; want het was twaalf jaar. En zij ontzetten zich terstond bovenmate.
43 En Hij gebood hun nadrukkelijk, dat niemand dit te weten zou komen en zeide dat men haar te eten zou geven.

Markus 6

1 En Hij vertrok vandaar en kwam in zijn vaderstad,
en zijn discipelen volgden Hem.
2 En toen de sabbat aangebroken was, begon Hij te
leren in de synagoge. En zeer velen van die Hem
hoorden, stonden versteld en zeiden: Waar heeft
Hij deze dingen vandaan en wat is dat voor een
wijsheid, die Hem gegeven is? En zulke krachten,
als door zijn handen geschieden?
3 Is dit niet de timmerman, de zoon van Maria, en
de broeder van Jakobus en Jozef en Judas en
Simon? En behoren zijn zusters hier niet bij ons?
En zij namen aanstoot aan Hem.
4 En Jezus zeide tot hen: Een profeet is alleen in zijn
vaderstad en onder zijn verwanten en in zijn huis
ongeeerd.
5 En Hij kon daar geen enkele kracht doen; alleen
genas Hij enige zieken door handoplegging.
6 En Hij verwonderde Zich over hun ongeloof. En Hij
ging de omliggende dorpen rond en leerde.
7 En Hij riep de twaalven tot Zich en begon hen uit
te zenden, twee aan twee, en gaf hun macht over
de onreine geesten.
8 En Hij gebood hun niets mede te nemen voor
onderweg, dan alleen een staf; geen brood, geen
reiszak, geen geld in de gordel,
9 maar wel sandalen aan de voeten te dragen en:
trekt niet twee hemden aan.
10 En Hij zeide tot hen: Als gij eenmaal ergens een
huis zijt binnengegaan, blijft daar dan, totdat gij
vandaar vertrekt.

11 En indien een plaats u niet ontvangt en zij niet
naar u luisteren, gaat daarvandaan en schudt het
stof af, dat aan uw voeten is, hun tot een getuige-
nis.
12 En zij vertrokken en predikten, dat zij zich zouden
bekeren.
13 En zij dreven vele boze geesten uit en zalfden vele
zieken met olie en genazen hen.
14 En koning Herodes hoorde van Hem, want zijn
naam was bekend geworden; en men zeide:
Johannes de Doper is opgewekt uit de doden en
daarom werken die krachten in Hem.
15 Anderen zeiden: Het is Elia, weer anderen: Een
profeet als een van de profeten.
16 Toen dan Herodes van Hem hoorde, zeide hij:
Johannes, die ik onthoofd heb, die is opgewekt.
17 Want hij, Herodes, had Johannes laten grijpen en
geboeid gevangen gezet, ter wille van Herodias,
de vrouw van zijn broeder Filippus, omdat hij haar
tot vrouw genomen had.
18 Want Johannes had tot Herodes gezegd: Gij moogt
de vrouw van uw broeder niet hebben.
19 Herodias had het op hem voorzien en wilde hem
doden, doch zij kon dit niet,
20 want Herodes had ontzag voor Johannes, daar hij
wist, dat hij een rechtvaardig en heilig man was;
en hij beschermde hem en als hij hem gehoord
had, was hij in grote verlegenheid, maar hij hoor-
de hem gaarne.

21 En toen er een gelegen dag gekomen was en
Herodes op zijn geboortefeest een maaltijd aan-
richtte voor zijn hoogwaardigheidsbekleders, zijn
legeroversten en de voornaamsten van Galilea,
22 en de dochter van Herodias binnenkwam en dans-
te, behaagde zij Herodes en hun, die mede aanla-
gen. En de koning zeide tot het meisje: Vraag van
mij, wat gij maar wilt en ik zal het u geven.
23 En hij zwoer haar: Wat gij mij ook maar vragen
zult, zal ik u geven, tot de helft van mijn konink-
rijk.
24 En zij ging heen en zeide tot haar moeder: Wat zal
ik vragen? En deze zeide: Het hoofd van Johannes
de Doper.
25 En terstond ging zij haastig naar binnen tot de
koning en vroeg, zeggende: Ik wil, dat gij mij
onmiddellijk op een schotel geeft het hoofd van
Johannes de Doper.
26 En ofschoon de koning zeer bedroefd werd, wilde
hij het haar om zijn eden en om hen, die aanla-
gen, niet weigeren.
27 En terstond zond de koning een scherprechter met
de opdracht het hoofd te brengen. En deze ging
heen en onthoofdde hem in de gevangenis,
28 en hij bracht het hoofd op een schotel en gaf het
aan het meisje en het meisje gaf het aan haar
moeder.
29 En toen zijn discipelen het hoorden, kwamen zij en
namen zijn lijk weg en legden het in een graf.

30 En de apostelen kwamen weder samen bij Jezus en
berichtten Hem al wat zij gedaan en geleerd had-
den.
31 En Hij zeide tot hen: Komt hier en gaat (met Mij)
alleen naar een eenzame plaats en rust een weinig.
Want er waren velen, die kwamen en gingen, en
zij hadden zelfs geen tijd om te eten.
32 En zij vertrokken in het schip naar een eenzame
plaats, alleen.
33 En zij zagen hen wegvaren en velen letten erop,
en zij liepen te voet uit al de steden daarheen en
waren er voor hen.
34 En toen Hij uit het schip ging, zag Hij een grote
schare en werd met ontferming over hen bewo-
gen, omdat zij waren als schapen, die geen herder
hebben, en Hij begon hun vele dingen te leren.
35 En toen het reeds laat geworden was, kwamen zijn
discipelen tot Hem en zeiden: De plaats (hier) is
eenzaam en het is reeds laat.
36 Zend hen weg, dan kunnen zij naar de gehuchten
en dorpen in de omtrek gaan om voedsel voor zich
te kopen.
37 Maar Hij antwoordde hun en zeide: Geeft gij hun
te eten. En zij zeiden tot Hem: Zullen wij dan voor
tweehonderd schellingen brood gaan kopen en
hun te eten geven?
38 Hij zeide tot hen: Hoeveel broden hebt gij? Gaat
eens zien! En toen zij het nagegaan hadden, zei-
den zij: Vijf, en twee vissen.

39 En Hij droeg hun op, dat allen groepsgewijze
moesten gaan zitten op het groene gras.
40 En zij gingen zitten in groepen van honderd en
van vijftig.
41 En Hij nam de vijf broden en de twee vissen, zag
op naar de hemel, sprak de zegen uit en brak de
broden en gaf ze aan de discipelen, dat die ze hun
zouden voorzetten, en de twee vissen verdeelde
Hij onder allen.
42 En zij aten allen en werden verzadigd.
43 En zij raapten de brokken op, twaalf manden vol,
en ook van de vissen.
44 En die de broden gegeten hadden, waren vijfdui-
zend man.
45 En terstond dwong Hij zijn discipelen in het schip
te gaan en Hem vooruit te varen naar de overkant,
naar Betsaida, terwijl Hij zelf de schare wegzond.
46 En toen Hij afscheid van hen genomen had, ging
Hij naar de berg om te bidden.
47 En bij het vallen van de avond was het schip mid-
den op de zee, en Hij was alleen aan land.
48 En toen Hij zag, dat zij zich aftobden om vooruit
te komen bij het varen - want zij hadden de wind
tegen - kwam Hij omstreeks de vierde nachtwake
tot hen, gaande over de zee; en Hij wilde hen
voorbijgaan.
49 Toen zij Hem over de zee zagen gaan, meenden
zij, dat het een spook was en zij schreeuwden luid.

50 Want allen zagen zij Hem en werden verbijsterd.
Maar terstond sprak Hij met hen en zeide tot hen:
Houdt moed, Ik ben het, weest niet bevreesd!
51 En Hij klom bij hen in het schip en de wind ging
liggen. En zij waren innerlijk bovenmate ontsteld,
52 want zij waren bij de broden niet tot inzicht geko-
men, maar hun hart was verhard.
53 En overgestoken zijnde naar het land, kwamen zij
in Gennesaret, en legden daar aan.
54 En toen zij van boord gingen, herkenden de men-
sen Hem terstond,
55 en zij liepen die gehele streek af en begonnen
degenen, die ernstig ongesteld waren, op matras-
sen rond te dragen naar de plaats, waar zij hoor-
den dat Hij was.
56 En waar Hij ook kwam in dorpen of steden of
gehuchten, daar legden zij de zieken op de mark-
ten en smeekten Hem, dat zij slechts de kwast van
zijn kleed mochten aanraken. En allen, die Hem
aanraakten, werden gezond.

Markus 7

1 En de Farizeeen verzamelden zich bij Hem met
sommige van de schriftgeleerden, die van
Jeruzalem gekomen waren.
2 En toen zij zagen, dat sommige van zijn discipelen
met onreine, dat is ongewassen, handen hun
brood aten -
3 want de Farizeeen en al de Joden eten niet zonder
eerst een handwassing verricht te hebben, daar-
mede vasthoudende aan de overlevering der
ouden,
4 en van de markt komende eten zij niet dan na zich
gereinigd te hebben; en vele andere dingen zijn
er, waaraan zij zich volgens overlevering houden,
bijvoorbeeld het onderdompelen van bekers en
kannen en koperwerk, -
5 toen vroegen de Farizeeen en de schriftgeleerden
Hem: Waarom wandelen uw discipelen niet naar
de overlevering der ouden, maar eten zij met
onreine handen hun brood?
6 Maar Hij zeide tot hen: Terecht heeft Jesaja van u,
huichelaars, geprofeteerd, zoals er geschreven
staat: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun
hart is verre van Mij.
7 Tevergeefs eren zij Mij,omdat zij leringen leren,
die geboden van mensen zijn.
8 Gij verwaarloost het gebod Gods en houdt u aan
de overlevering der mensen.
9 En Hij zeide tot hen: Het gebod Gods stelt gij wel
fraai buiten werking om uw overlevering in stand
te houden.

10 Want Mozes heeft gezegd: Eer uw vader en uw moeder, en: Wie vader of moeder vervloekt, zal de dood sterven.
11 Maar gij zegt: Indien een mens tot zijn vader of moeder zegt: Het is korban dat is, offergave, al wat gij van mij hadt kunnen trekken,
12 dan laat gij hem niet toe ook nog maar iets voor zijn vader of moeder te doen.
13 En zo maakt gij het woord Gods krachteloos door uw overlevering, die gij overgeleverd hebt. En dergelijke dingen doet gij vele.
14 En toen Hij de schare wederom tot Zich geroepen had, zeide Hij tot hen: Hoort allen naar Mij en verstaat wel:
15 Niets, dat van buiten de mens in hem komt, kan hem onrein maken, maar hetgeen uit de mens naar buiten komt, dat is het, wat hem onrein maakt.
16 [Indien iemand oren heeft om te horen, die hore.]
17 En toen Hij van de schare thuis kwam, vroegen zijn discipelen Hem naar de gelijkenis.
18 En Hij zeide tot hen: Zijt ook gij zo onbevattelijk? Begrijpt gij niet, dat al wat van buiten in de mens komt, hem niet onrein kan maken,
19 omdat het niet in zijn hart komt, maar in de buik, en er te zijner plaatse uitgaat? En zo verklaarde Hij alle spijzen rein.
20 En Hij zeide: Hetgeen uit de mens naar buiten komt, dat maakt de mens onrein.

21 Want van binnenuit, uit het hart der mensen,
komen de kwade overleggingen, hoererij,
22 diefstal, moord, echtbreuk, hebzucht, boosheid,
list, onmatigheid, een boos oog, godslastering,
overmoed, onverstand.
23 Al die slechte dingen komen van binnen uit naar
buiten en maken de mens onrein.
24 En Hij stond op en vertrok vandaar naar het
gebied van Tyrus. En toen Hij een huis was bin-
nengegaan, wilde Hij niet, dat iemand het wist;
maar Hij kon niet verborgen blijven.
25 Want terstond hoorde van Hem een vrouw, wier
dochtertje een onreine geest had; en zij kwam tot
Hem en viel Hem te voet.
26 Deze vrouw was een Griekse, een syrofenicische
van geboorte.
27 En zij vroeg Hem de boze geest uit haar dochter te
drijven. En Hij zeide tot haar: Laat eerst de kinde-
ren verzadigd worden want het is niet goed het
brood der kinderen te nemen en het de honden
voor te werpen.
28 Doch zij antwoordde en zeide tot Hem: Zeker,
Here, de honden eten immers ook onder de tafel
van de kruimels der kinderen.
29 En Hij zeide tot haar: Om dit woord, ga heen, de
boze geest is uit uw dochter gevaren.
30 En toen zij naar huis gegaan was, vond zij het kind
te bed liggen en de boze geest uitgevaren.

31 En toen Hij weder uit het gebied van Tyrus vertrokken was, kwam Hij door Sidon naar de zee van Galilea, midden in het gebied van Dekapolis.
32 En zij brachten tot Hem een dove, die moeilijk sprak, en smeekten Hem deze de hand op te leggen.
33 Hij nam hem terzijde, buiten de schare, en stak zijn vingers in zijn oren, spuwde, raakte zijn tong aan,
34 en Hij zag op naar de hemel en zuchtte en zeide tot hem: Effata, dat is: wordt geopend!
35 En zijn oren werden geopend en terstond werd de band zijner tong los en hij sprak goed.
36 En Hij gebood hun het niemand te zeggen. Maar hoe meer Hij het hun gebood, des te meer maakten zij het ruchtbaar.
37 En zij waren buiten zichzelf van verbazing en zeiden: Hij heeft alles wel gemaakt, ook de doven doet Hij horen en de stommen spreken.

Markus 8

1 In die dagen, toen er weder een grote schare bij-
een was en zij niets te eten hadden, riep Hij zijn
discipelen tot Zich en zeide tot hen:
2 Ik heb medelijden met de schare, want zij zijn nu
reeds drie dagen bij Mij gebleven en hebben niets
te eten;
3 en indien Ik hen zonder voedsel naar huis laat
gaan, zullen zij onderweg bezwijken, en sommigen
van hen zijn van ver weg.
4 En zijn discipelen antwoordden Hem: Vanwaar zal
iemand dezen hier in een eenzame streek met bro-
den kunnen verzadigen?
5 En Hij vroeg hun: Hoeveel broden hebt gij? Zij zei-
den: Zeven.
6 En Hij gaf aan de schare bevel op de grond te
gaan zitten. En Hij nam de zeven broden, dankte,
brak ze en gaf ze aan zijn discipelen om ze hun
voor te zetten, en zij zetten ze voor aan de schare.
7 En zij hadden enkele visjes; en nadat Hij daarbij de
zegen had uitgesproken zeide Hij, dat zij ook die
moesten voorzetten.
8 En zij aten en werden verzadigd en zij raapten het
overschot der brokken op zeven korven.
9 En het waren er ongeveer vierduizend en Hij zond
hen weg.
10 En terstond ging Hij met zijn discipelen in het
schip en kwam in het gebied van Dalmanuta.

11 En de Farizeeen liepen uit en begonnen met Hem te redetwisten; en zij begeerden van Hem een teken uit de hemel, om Hem te verzoeken.

12 En Hij, diep zuchtend in zijn geest, zeide: Waartoe begeert dit geslacht een teken? Voorwaar, Ik zeg u: Aan dit geslacht zal voorzeker geen teken gegeven worden!

13 En Hij liet hen alleen en Hij ging weder scheep en vertrok naar de overkant

14 En zij hadden vergeten broden mede te nemen, en behalve een brood hadden zij niets bij zich in het schip.

15 En Hij gebood hun, zeggende: Ziet toe, wacht u voor de zuurdesem der Farizeeen en de zuurdesem van Herodes.

16 En zij spraken erover onder elkander, dat zij geen broden hadden.

17 En toen Hij dat bemerkte, zeide Hij tot hen: Waarom spreekt gij erover, dat gij geen broden hebt? Verstaat gij nog niet en begrijpt gij niet? Hebt gij een verhard hart?

18 Hebt gij ogen en ziet gij niet; hebt gij oren en hoort gij niet?

19 En herinnert gij u niet, toen Ik de vijf broden brak voor de vijfduizend, hoeveel manden vol brokken gij hebt opgeraapt? En zij zeiden tot Hem: Twaalf.

20 En bij de zeven voor de vierduizend, hoeveel korven vol brokken gij hebt opgeraapt? En zij zeiden: Zeven.

21 En Hij zeide tot hen: Begrijpt gij nog niet?

22 En zij kwamen te Betsaida. En zij brachten een
blinde tot Hem en smeekten Hem deze aan te
raken.
23 En Hij vatte de blinde bij de hand en bracht hem
buiten het dorp, en Hij spuwde in zijn ogen, legde
hem de handen op en vroeg hem. Ziet gij iets?
24 En hij zag op en zeide: Ik zie de mensen, want ik
zie hen als bomen wandelen.
25 Vervolgens legde Hij weder de handen op zijn
ogen, en hij zag duidelijk en was hersteld. En hij
zag voortaan alles scherp.
26 En Hij zond hem naar huis en zeide: Ga het dorp
zelfs niet in.
27 En Jezus vertrok met zijn discipelen naar de dor-
pen van Caesarea Filippi. En onderweg vroeg Hij
zijn discipelen en sprak tot hen: Wie zeggen de
mensen, dat Ik ben?
28 Zij antwoordden en zeiden: Johannes de Doper; en
de anderen; Elia; weer anderen: Een van de profe-
ten.
29 En Hij vroeg hun: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik
ben? Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de
Christus.
30 En Hij verbood hun nadrukkelijk met iemand hier-
over te spreken.
31 En Hij begon hen te leren, dat de Zoon des men-
sen veel moest lijden en verworpen worden door
de oudsten en de overpriesters en de schriftgeleer-
den en gedood worden en na drie dagen opstaan.

32 Hij sprak dit woord vrijuit. En Petrus nam Hem ter-
zijde en begon Hem te bestraffen.
33 Doch Hij keerde Zich om en, ziende naar zijn disci-
pelen, bestrafte Hij Petrus en zeide: Ga weg, ach-
ter Mij, satan; gij zijt niet bedacht op de dingen
Gods, maar op die der mensen.
34 En Hij riep de schare, met zijn discipelen, tot Zich
en zeide tot hen: Indien iemand achter Mij wil
komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis
op en volge Mij.
35 Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die
zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verlie-
zen zal om Mijnentwil en om des evangelies wil,
die zal het behouden.
36 Want wat baat het een mens de gehele wereld te
winnen en aan zijn ziel schade te lijden?
37 Want wat zou een mens kunnen geven in ruil voor
zijn leven?
38 Want wie zich voor Mij en voor mijn woorden
schaamt in dit overspelig en zondig geslacht, de
Zoon des mensen zal Zich ook voor hem schamen,
wanneer Hij komt in de heerlijkheid zijns Vaders,
met de heilige engelen.

Markus 9

1 En Hij zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u: Er zijn
sommigen onder degenen, die hier staan, die de
dood voorzeker niet zullen smaken, voordat zij
zien, dat het Koninkrijk Gods gekomen is met
kracht.
2 En zes dagen later nam Jezus Petrus en Jakobus en
Johannes mede en leidde hen een hoge berg op,
hen alleen. En zijn gedaante veranderde voor hun
ogen
3 en zijn klederen werden schitterend, hel wit, zoals
geen voller op aarde ze kan maken.
4 En hun verscheen Elia met Mozes en zij waren in
gesprek met Jezus.
5 En Petrus antwoordde en zeide tot Jezus: Rabbi,
het is goed, dat wij hier zijn, laten wij drie tenten
opslaan, voor U een, en voor Mozes een, en voor
Elia een.
6 Want hij wist niet, wat hij antwoorden moest,
want zij waren zeer bevreesd.
7 En er kwam een wolk, die hen overschaduwde, en
er klonk een stem uit de wolk: Deze is mijn Zoon,
de geliefde, hoort naar Hem.
8 En opeens, rondkijkende, zagen zij niemand meer
bij zich dan Jezus alleen.
9 En terwijl zij van de berg afdaalden, verbood Hij
hun, dat zij iemand zouden vertellen, hetgeen zij
gezien hadden, voordat de Zoon des mensen uit
de doden zou zijn opgestaan.

10 En zij hielden dit woord vast en trachtten onder
elkander te weten te komen wat het was, uit de
doden opstaan.
11 En zij vroegen Hem en zeiden: Waarom zeggen de
schriftgeleerden, dat Elia eerst moet komen?
12 Hij zeide tot hen: Elia komt wel eerst en herstelt
alles; maar hoe staat er dan geschreven van de
Zoon des mensen, dat Hij veel moet lijden, en dat
Hij veracht zal worden?
13 Maar Ik zeg u: ook is Elia gekomen, en zij hebben
met hem gedaan wat zij wilden, gelijk van hem
geschreven staat.
14 En toen zij bij de discipelen kwamen, zagen zij een
grote schare om hen heen, en schriftgeleerden
met hen aan het redetwisten.
15 En terstond, toen de gehele schare Hem zag,
waren zij zeer verbaasd, en zij liepen op Hem toe
en begroetten Hem.
16 En Hij vroeg hun: Waarom zijt gij met hen aan het
redetwisten?
17 En een uit de schare antwoordde Hem: Meester, ik heb
mijn zoon tot U gebracht, die een stomme geest heeft.
18 En waar hij hem aangrijpt, werpt hij hem op de
grond; en hij heeft het schuim op de mond, en hij
knerst met zijn tanden en verstijft. En ik heb uw
discipelen gezegd, dat zij hem zouden uitdrijven,
en zij hebben het niet gekund.
19 En Hij antwoordde hun en zeide: O, ongelovig
geslacht, hoelang zal Ik nog bij u zijn? Hoelang zal
Ik u nog verdragen? Brengt hem tot Mij.

20 En zij brachten hem tot Hem. En toen de geest
Hem zag, deed hij hem terstond stuiptrekken en,
op de grond gevallen, wentelde hij zich, al schui-
mende.
21 En Hij vroeg zijn vader: Hoelang is het al, dat dit
hem overkomt?
22 Hij zeide: Van zijn kindsheid af; en dikwijls heeft
hij hem ook in het vuur en in het water gedreven
om hem een ongeluk te doen krijgen. Maar als Gij
iets kunt doen, help ons en heb medelijden met
ons!
23 Jezus zeide tot hem: Als Gij kunt! Alle dingen zijn
mogelijk voor wie gelooft.
24 Terstond riep de vader van de knaap uit en zeide:
Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp!
25 En toen Jezus zag, dat de schare samenstroomde,
bestrafte Hij de onreine geest en zeide tot hem:
Gij, stomme en dove geest, Ik beveel u: ga van
hem uit en kom niet meer in hem.
26 En hij ging uit onder geschreeuw en hevige stuip-
trekkingen. En hij werd als een dode, zodat men
algemeen zeide, dat hij gestorven was.
27 Doch Jezus vatte zijn hand, richtte hem op, en hij
stond op.
28 En toen Hij een huis was binnengegaan, vroegen
zijn discipelen Hem, terwijl zij met Hem alleen
waren: Waarom hebben wij hem niet kunnen uit-
drijven?
29 En Hij zeide tot hen: Dit geslacht kan door niets
uitvaren, tenzij door gebed.

30 En zij gingen vandaar weg en reisden door Galilea. En Hij wilde niet, dat iemand het te weten kwam.
31 Want Hij onderwees zijn discipelen en zeide tot hen: De Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen der mensen en zij zullen Hem ter dood brengen en drie dagen na zijn dood zal Hij opstaan.
32 Doch zij begrepen dit woord niet en durfden Hem er niet naar te vragen.
33 En zij kwamen te Kafarnaum. En toen Hij thuis gekomen was, vroeg Hij hun: Waarover waart gij onderweg in gesprek?
34 En zij zwegen, want zij hadden onderweg met elkander erover gesproken, wie de meeste was.
35 En Hij ging zitten, riep de twaalven en zeide tot hen: Indien iemand de eerste wil zijn, die zal de allerlaatste zijn en aller dienaar.
36 En Hij nam een kind en plaatste dat in hun midden, omarmde het en zeide tot hen:
37 Wie een van zodanige kinderen ontvangt in mijn naam, die ontvangt Mij. En wie Mij ontvangt, ontvangt niet Mij, maar Hem, die Mij gezonden heeft.
38 Johannes zeide tot Hem: Meester, wij hebben iemand, die ons niet volgt, in uw naam boze geesten zien uitdrijven, en wij wilden het hem beletten, omdat hij ons niet volgde.

39 Doch Jezus zeide: Belet het hem niet; want er is
niemand, die een kracht doen zal in mijn naam en
kort daarna smadelijk van Mij zal kunnen spreken.
40 Want wie niet tegen ons is, is voor ons.
41 Want wie u een beker water te drinken geeft, in de
naam van Christus, omdat gij (discipelen) van Hem
zijt, voorwaar, Ik zeg u, dat hem zijn loon voorze-
ker niet zal ontgaan.
42 En wie een van deze kleinen, die geloven, tot
zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat
een molensteen om zijn hals was gedaan en hij in
de zee was geworpen.
43 En indien uw hand u tot zonde verleidt, houw haar
af. Het is beter, dat gij verminkt ten leven ingaat,
dan dat gij met uw twee handen ter helle vaart, in
het onuitblusbare vuur,
44 [waar hun worm niet sterft en het vuur niet wordt
uitgeblust.]
45 En indien uw voet u tot zonde zou verleiden,
houw hem af. Het is beter, dat gij kreupel ten
leven ingaat, dan dat gij met uw twee voeten in
de hel geworpen wordt,
46 waar hun worm niet sterft en het vuur niet wordt
uitgeblust.
47 En indien uw oog u tot zonde zou verleiden, ruk
het uit. Het is beter, dat gij met een oog het
Koninkrijk Gods binnengaat, dan dat gij met twee
ogen in de hel geworpen wordt,

48 waar hun worm niet sterft en het vuur niet wordt
uitgeblust.
49 Want een ieder zal met vuur gezouten worden.
50 Het zout is goed; indien het zout echter zoutloos
wordt, waarmede zult gij het smaak geven? Hebt
zout in uzelf en houdt vrede onder elkander.

Markus 10

1 En Hij stond op en vertrok vandaar naar het gebied van Judea en het Overjordaanse, en weder kwamen de scharen bij Hem samen en weder leerde Hij hen, zoals Hij gewoon was.

2 En er kwamen Farizeeen tot Hem en vroegen Hem, om Hem te verzoeken: Is het een man geoorloofd zijn vrouw weg te zenden?

3 Hij antwoordde en zeide tot hen: Wat heeft Mozes u geboden?

4 Zij zeiden: Mozes heeft toegestaan een scheidbrief te schrijven en haar (daarmede) weg te zenden.

5 Jezus zeide tot hen: Met het oog op de hardheid uwer harten heeft hij u dat gebod geschreven.

6 Maar van het begin der schepping heeft Hij hen als man en vrouw gemaakt;

7 daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten, en die twee zullen tot een vlees zijn.

8 Zo zijn zij niet meer twee, maar een vlees.

9 Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheide de mens niet.

10 En thuis vroegen de discipelen Hem weder naar die zaak.

11 En Hij zeide tot hen: Wie zijn vrouw wegzendt en een andere trouwt, pleegt echtbreuk ten opzichte van haar;

12 en indien zij haar man verlaat en een ander trouwt, pleegt zij echtbreuk.

13 En zij brachten de kinderen tot Hem, opdat Hij ze
zou aanraken; doch de discipelen bestraften hen.
14 Toen Jezus dat zag, nam Hij het zeer kwalijk en
zeide tot hen: Laat de kinderen tot Mij komen,
verhindert ze niet; want voorzodanigen is het
Koninkrijk Gods.
15 Voorwaar, Ik zeg u: Wie het Koninkrijk Gods niet
ontvangt als een kind, zal het voorzeker niet bin-
nengaan.
16 En Hij omarmde ze en hun de handen opleggende,
zegende Hij ze.
17 En toen Hij op weg ging, liep iemand op Hem toe,
viel op de knieen en vroeg Hem: Goede Meester,
wat moet ik doen om het eeuwige leven te beer-
ven?
18 En Jezus zeide tot hem: Waarom noemt gij Mij
goed? Niemand is goed dan God alleen.
19 Gij kent de geboden: Gij zult niet doodslaan, gij
zult niet echtbreken, gij zult niet stelen, gij zult
geen vals getuigenis geven, gij zult niet ontvreem-
den, eer uw vader en moeder.
20 Hij zeide tot Hem: Meester, dat alles heb ik in acht
genomen van mijn jeugd af.
21 En Jezus, hem aanziende, kreeg hem lief en zeide
tot hem: Een ding ontbreekt u, ga heen, verkoop
al wat gij hebt en geef het aan de armen, en gij
zult een schat in de hemel hebben, en kom hier,
volg Mij.

22 Maar zijn gelaat betrok bij dat woord en hij ging
bedroefd heen, want hij bezat vele goederen.
23 En Jezus, rondziende, zeide tot zijn discipelen: Hoe
moeilijk zullen zij, die geld hebben, het Koninkrijk
Gods binnengaan.
24 En zijn discipelen waren zeer verbaasd over zijn
woorden, maar Jezus antwoordde weder en zeide
tot hen: Kinderen, hoe moeilijk is het het
Koninkrijk Gods binnen te gaan.
25 Het is gemakkelijker dat een kameel gaat door het
oog ener naald, dan dat een rijke het Koninkrijk
Gods binnengaat.
26 En zij waren nog meer verslagen en zeiden tot
elkander: Maar wie kan dan behouden worden?
27 Jezus zag hen aan en zeide: Bij mensen is het
onmogelijk, maar niet bij God want alle dingen
zijn mogelijk bij God.
28 Petrus begon tot Hem te zeggen: Zie, wij hebben
alles prijsgegeven en zijn U gevolgd.
29 Jezus zeide: Voorwaar, Ik zeg u, er is iemand, die
huis of broeders of zusters of moeder of vader of
kinderen of akkers heeft prijsgegeven om Mij en
om het evangelie,
30 of hij ontvangt honderdvoudig terug: nu, in deze
tijd, huizen en broeders en zusters en moeders en
kinderen en akkers, met vervolgingen, en in de
toekomende eeuw het eeuwige leven.

31 Maar vele eersten zullen de laatsten zijn en de
laatsten de eersten.
32 Zij waren onderweg, opgaande naar Jeruzalem, en
Jezus ging voor hen uit, en zij waren verbaasd en
zij, die volgden, waren bevreesd. En wederom nam
Hij de twaalven terzijde en begon tot hen te spre-
ken over hetgeen over Hem zou komen:
33 Zie, wij gaan op naar Jeruzalem en de Zoon des
mensen zal overgeleverd worden aan de overpries-
ters en de schriftgeleerden en zij zullen Hem ter
dood veroordelen. En zij zullen Hem overleveren
aan de heidenen,
34 en zij zullen Hem bespotten en Hem bespuwen en Hem
geselen en doden, en na drie dagen zal Hij opstaan.
35 En Jakobus en Johannes, de twee zonen van
Zebedeus, kwamen tot Hem en zeiden tot Hem:
Meester, wij wilden wel dat Gij ons deedt, wat wij
U zullen vragen.
36 Hij zeide tot hen: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?
37 Zij zeiden tot Hem: Geef ons, dat wij de een aan
uw rechterzijde en de andere aan uw linkerzijde
mogen zitten in uw heerlijkheid.
38 Doch Jezus zeide tot hen: Gij weet niet, wat gij
vraagt. Kunt gij de beker drinken, die Ik drink, of
met de doop gedoopt worden, waarmede Ik
gedoopt word?
39 Zij zeiden tot Hem: Wij kunnen het. Jezus zeide tot
hen: De beker, die Ik drink, zult gij drinken en met
de doop, waarmede Ik gedoopt word, zult gij
gedoopt worden,

40 maar het zitten aan mijn rechterzijde of linkerzij-
de, staat niet aan Mij te geven, maar het is voor
hen, voor wie het bereid is.
41 En toen de tien dit hoorden, begonnen zij het
Jakobus en Johannes kwalijk te nemen.
42 En Jezus riep hen tot Zich en zeide tot hen: Gij
weet, dat zij, die regeerders der volken heten,
heerschappij over hen voeren, en hun rijksgroten
oefenen macht over hen.
43 Zo is het echter onder u niet.
44 Maar wie groot wil worden onder u, zal uw die-
naar zijn; en wie onder u de eerste wil zijn, zal
aller slaaf zijn.
45 Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen
om Zich te laten dienen, maar on te dienen en zijn
leven te geven als losprijs voor velen.
46 En zij kwamen te Jericho. En toen Hij met zijn dis-
cipelen en een talrijke schare uit Jericho vertrok,
zat de zoon van Timeus, Bartimeus, een blinde
bedelaar, aan de weg.
47 En toen hij hoorde, dat het Jezus van Nazaret was,
begon hij te roepen en te zeggen: Zoon van
David, Jezus, heb medelijden met mij!
48 En velen bestraften hem, opdat hij zwijgen zou.
Doch hij riep des te meer: Zoon van David, heb
medelijden met mij!
49 En Jezus stond stil en zeide: Roept hem. En zij rie-
pen de blinde en zeiden tot hem: Houd moed, sta
op, Hij roept u.

50 Toen wierp hij zijn mantel af, sprong op en ging
naar Jezus.
51 En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Wat wilt
gij, dat Ik u doen zal? De blinde zeide tot Hem:
Rabboeni, dat ik ziende worde!
52 En Jezus zeide tot hem: Ga heen, uw geloof heeft
u behouden. En terstond werd hij ziende en volg-
de Hem op de weg.

Markus 11

1 En toen zij dicht bij Jeruzalem kwamen, bij Betfage
en Betanie aan de Olijfberg, zond Hij twee van zijn
discipelen uit,
2 en zeide tot hen: Gaat naar het dorp, dat tegen-
over u ligt, en terstond, als gij er binnenkomt, zult
gij een veulen vastgebonden vinden, waarop nog
nooit een mens heeft gezeten; maakt het los en
brengt het hier.
3 En indien iemand tot u zegt: Wat doet gij daar?
zegt dan: De Here heeft het nodig en terstond
zendt Hij het weder hierheen.
4 En zij gingen heen en vonden een veulen vastge-
bonden bij de deur buiten aan de weg, en zij
maakten het los.
5 En sommigen van degenen, die daar stonden, zei-
den tot hen: Wat doet gij daar, dat gij dat veulen
losmaakt?
6 Zij spraken tot hen, zoals Jezus gezegd had, en zij
lieten hen begaan.
7 En zij brachten het veulen tot Jezus en legden hun
klederen daarop en Hij ging erop zitten.
8 En velen spreidden hun klederen op de weg en
anderen groen, dat zij van het veld plukten.
9 En die voorgingen en die volgden riepen:
10 Hosanna! Gezegend Hij, die komt in de naam des
Heren; gezegend het komende rijk van onze vader
David; Hosanna in de hoogste hemelen!

11 En Hij kwam te Jeruzalem in de tempel. En nadat
Hij rondom alles overzien had, vertrok Hij, toen
het reeds laat op de dag was, naar Betanie, met de
twaalven.
12 En de volgende dag, toen zij van Betanie kwamen,
werd Hij hongerig.
13 En toen Hij van verre een vijgeboom zag, die bla-
deren had, ging Hij daarheen om te zien of Hij er
ook iets aan vinden zou. En erbij gekomen, vond
Hij er niets aan dan bladeren; want het was de tijd
niet voor vijgen.
14 En Hij antwoordde en zeide tot hem. Nooit ete
meer iemand vrucht van u in eeuwigheid! En zijn
discipelen hoorden het.
15 En zij kwamen te Jeruzalem.En Hij ging de tempel
binnen en begon hen, die in de tempel verkochten
en kochten, uit te drijven en de tafels der wisse-
laars en de stoelen van hen, die de duiven ver-
kochten, keerde Hij om,
16 en Hij liet niet toe, dat iemand enig voorwerp
door de tempel droeg;
17 en Hij leerde en sprak tot hen: Staat er niet
geschreven, dat mijn huis een bedehuis zal heten
voor alle volken?
18 Maar gij hebt het tot een rovershol gemaakt. En
de overpriesters en de schriftgeleerden hoorden
het en zochten, hoe zij Hem zouden kunnen
ombrengen, want zij waren bevreesd voor Hem,
omdat de gehele schare versteld stond over zijn
leer.

19 En toen het laat werd, gingen zij de stad uit, naar buiten.
20 En toen zij des morgens vroeg langs de vijgeboom kwamen, zagen zij, dat hij van de wortel af verdord was.
21 En Petrus herinnerde het zich en zeide tot Hem: Rabbi, zie de vijgeboom, die Gij vervloekt hebt, is verdord.
22 En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Hebt geloof in God.
23 Voorwaar, Ik zeg u, wie tot deze berg zou zeggen, hef u op en werp u in de zee, en in zijn hart niet zou twijfelen, maar geloven, dat hetgeen hij zegt geschiedt, het zal hem geschieden.
24 Daarom zeg Ik u, al wat gij bidt en begeert, gelooft, dat gij het hebt ontvangen, en het zal geschieden.
25 En wanneer gij staat te bidden, vergeeft wat gij tegen iemand mocht hebben, opdat ook uw Vader in de hemelen uw overtredingen vergeve.
26 Indien gij echter niet vergeeft, zal ook uw Vader, die in de hemelen is, uw overtredingen niet vergeven.
27 En zij kwamen weder te Jeruzalem. En terwijl Hij in de tempel wandelde, kwamen de overpriesters, de schriftgeleerden en de oudsten tot Hem,
28 en zeiden tot hem: Krachtens welke bevoegdheid doet Gij deze dingen? Of wie heeft U de bevoegdheid gegeven om deze dingen te doen?

29 Jezus zeide tot hen: Ik zal u een vraag stellen;
geeft Mij daarop antwoord, dan zal Ik u zeggen,
krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe.
30 De doop van Johannes, was die uit de hemel of uit
de mensen? Antwoordt Mij daarop.
31 En zij overlegden onder elkander en zeiden: Indien
wij zeggen: Uit de hemel, zal hij zeggen: Waarom
hebt gij hem dan niet geloofd?
32 Zeggen wij echter: Uit de mensen... Zij waren
namelijk bevreesd voor de schare, want allen hiel-
den Johannes inderdaad voor een profeet.
33 En zij antwoordden en zeiden tot Jezus: Wij weten
het niet. En Jezus zeide tot hen: Dan zeg Ik u ook
niet, krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen
doe.

Markus 12

1 En Hij begon tot hen in gelijkenissen te spreken.
Een mens plantte een wijngaard en zette er een
heg omheen en groef een wijnpersbak en bouwde
een toren en hij verhuurde die aan pachters, en
ging buitenslands
2 En hij zond op zijn tijd een slaaf naar de pachters
om van hen (zijn deel) der vruchten van de wijn-
gaard in ontvangst te nemen.
3 En zij grepen hem, sloegen hem en zonden hem
met lege handen weg.
4 En weder zond hij tot hen een andere slaaf en die
sloegen zij op het hoofd en behandelden zij
smadelijk.
5 En hij zond een andere en die doodden zij, en nog
vele anderen, die zij of sloegen of doodden.
6 Toen had hij nog een over, zijn geliefde zoon. En
ten laatste zond hij deze tot hen, zeggende: Mijn
zoon zullen zij ontzien.
7 Maar die pachters zeiden tot elkander: Dit is de
erfgenaam; komt, laten wij hen doden en de erfe-
nis zal aan ons komen.
8 En zij grepen en doodden hem en wierpen hem
buiten de wijngaard.
9 Wat zal de heer van de wijngaard doen? Hij zal
komen en de pachters ombrengen en de wijngaard
aan anderen geven.

10 Hebt gij ook die schriftwoord niet gelezen:De
steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze
is tot een hoeksteen geworden;
11 van de Here is dit geschied, en het is wonderlijk in
onze ogen.
12 En zij trachtten Hem te grijpen, maar zij vreesden
de schare; want zij begrepen, dat Hij met het oog
op hen die gelijkenis gesproken had. En zij lieten
Hem verder ongemoeid en gingen weg.
13 En zij zonden tot Hem enige van de Farizeeen en
van de Herodianen om Hem in een strikvraag te
vangen.
14 En zij kwamen en zeiden tot Hem: Meester, wij
weten, dat Gij waarachtig zijt en dat Gij U aan nie-
mand stoort; want Gij ziet de mensen niet naar de
ogen, maar Gij leert de weg Gods in waarheid. Is
het geoorloofd de keizer belasting te betalen of
niet? Zullen wij betalen of niet betalen?
15 Maar Hij, wetende, dat zij huichelden, zeide tot
hen: Wat verzoekt gij Mij? Brengt Mij een schel-
ling, en laat Ik die zien.
16 En zij brachten er een. En Hij zeide tot hen: Wiens
beeldenaar en opschrift is dit? Zij zeiden tot Hem:
Van de keizer.
17 Jezus zeide tot hen: Geeft dan de keizer wat des
keizers is, en Gode wat Gods is. En zij verwonder-
den zich zeer over Hem.
18 En er kwamen Sadduceeen tot Hem, die beweren,
dat er geen opstanding is, en zij ondervroegen
Hem en zeiden:

19 Meester, Mozes heeft ons voorgeschreven, indien
iemands broeder sterft en een vrouw nalaat, doch
geen kind achterlaat, dat dan zijn broeder de
vrouw moet nemen en voor zijn broeder nakome-
lingschap verwekken.
20 Nu waren er zeven broeders. En de eerste nam een
vrouw en liet bij zijn sterven geen nakomeling-
schap achter.
21 En de tweede nam haar en stierf zonder nakome-
lingschap na te laten. En de derde evenzo.
22 En geen van die zeven liet nakomelingschap ach-
ter. Het laatst van allen stierf ook de vrouw.
23 In de opstanding, wanneer zij opstaan, van wie
van hen zal zij dan de vrouw zijn? Want alle zeven
hebben haar tot vrouw gehad.
24 Jezus sprak tot hen: Dwaalt gij niet daarom, dat gij
de Schriften niet kent noch de kracht Gods?
25 Want wanneer zij uit de doden opstaan, huwen zij
niet, en worden zij niet ten huwelijk genomen,
maar zij zijn als engelen in de hemelen.
26 Wat nu de doden betreft, dat zij opgewekt wor-
den, hebt gij niet gelezen in het boek van Mozes,
bij de braamstruik, hoe God tot hem sprak, zeg-
gende: Ik ben de God van Abraham en de God van
Isaak en de God van Jakob?
27 Hij is niet een God van doden, maar van levenden.
Gij dwaalt wel zeer.

28 En een der schriftgeleerden, tot Hem komende,
hoorde, dat zij met elkander redetwistten, en over-
tuigd, dat Hij hun goed geantwoord had, vroeg hij
Hem: Welk gebod is het eerste van alle?
29 Jezus antwoordde:
30 Het eerste is: Hoor, Israel, de Here, onze God, de
Here is een, en gij zult de Here, uw God, liefheb-
ben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit
geheel uw verstand en uit geheel uw kracht.
31 Het tweede is dit: Gij zult uw naaste liefhebben als
uzelf. Een ander gebod groter dan deze, bestaat
niet.
32 En de schriftgeleerde zeide tot Hem: Inderdaad,
Meester, naar waarheid hebt Gij gezegd, dat Hij
een is en dat er geen ander is dan Hij.
33 En Hem lief te hebben uit geheel het hart en uit
geheel het verstand en uit geheel de kracht, en de
naaste lief te hebben als zichzelf, is meer dan alle
brandoffers en slachtoffers.
34 En Jezus, ziende, dat hij verstandig geantwoord
had, zeide tot hem: Gij zijt niet verre van het
Koninkrijk Gods. En niemand durfde Hem meer iets
vragen.
35 En Jezus antwoordde bij zijn onderwijs in de tem-
pel en zeide: Hoe zeggen de schriftgeleerden, dat
de Christus een zoon van David is?

36 David zelf heeft door de Heilige Geest gezegd:De
Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan mijn
rechterhand, totdat Ik uw vijanden onder uw voe-
ten gelegd heb.
37 David zelf noemt Hem Here, en hoe kan Hij dan
zijn zoon zijn? En het merendeel van de schare
hoorde Hem gaarne.
38 En Hij zeide in zijn onderwijs: Wacht u voor de
schriftgeleerden, die gesteld zijn op het wandelen
in lange gewaden en op begroetingen op de mark-
ten,
39 en op erezetels in de synagogen en eerste plaatsen
bij de maaltijden,
40 die de huizen der weduwen opeten en voor de
schijn lange gebeden uitspreken dezen zullen een
zwaarder oordeel ontvangen.
41 En Hij ging tegenover de offerkist zitten en zag
met aandacht, hoe de schare kopergeld wierp in
de offerkist. En vele rijken wierpen er veel in.
42 En er kwam een arme weduwe, die er twee koper-
stukjes in wierp, dat is een duit.
43 En Hij riep zijn discipelen en zeide tot hen:
Voorwaar, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft het
meeste in de offerkist geworpen van allen, die er
iets in geworpen hebben.
44 Want allen hebben erin geworpen van hun over-
vloed, maar zij heeft van haar armoede erin
geworpen, al wat zij had, haar ganse levensonder-
houd.

Markus 13

1 En toen Hij uit de tempel ging, zeide een van zijn
discipelen tot Hem: Meester, zie, welke stenen en
welke gebouwen!
2 En Jezus zeide tot hem: Ziet gij deze grote gebou-
wen? Er zal geen steen op de andere gelaten wor-
den, die niet zal worden weggebroken.
3 En toen Hij op de helling van de Olijfberg gezeten
was, tegenover de tempel vroegen Petrus en
Jakobus en Johannes en Andreas Hem afzonderlijk:
4 Zeg ons, wanneer zal dat geschieden en wat is het
teken, wanneer al deze dingen in vervulling zullen
gaan?
5 Jezus begon tot hen te zeggen: Ziet toe, dat nie-
mand u verleide.
6 Velen zullen komen onder mijn naam en zeggen:
Ik ben het, en zij zullen velen verleiden.
7 Doch wanneer gij hoort van oorlogen en geruch-
ten van oorlogen, weest dan niet verontrust. Dat
moet geschieden, maar het einde is het nog niet.
8 Want volk zal opstaan tegen volk en koninkrijk
tegen koninkrijk. Er zullen nu hier, dan daar, aard-
bevingen zijn en er zullen hongersnoden wezen.
Dat is het begin der weeen.
9 Doch gij, ziet toe op uzelf. Zij zullen u overleveren
aan gerechtshoven, en in synagogen zult gij gege-
seld worden en voor stadhouders en koningen zult
gij gesteld worden om Mijnentwil, tot een getui-
genis voor hen.

10 En aan alle volken moet eerst het evangelie gepredikt worden.
11 En wanneer zij u wegvoeren om u over te leveren, weest dan niet van tevoren bezorgd wat gij zeggen moet, maar zegt wat u in die ure gegeven wordt; want gij zijt het niet, die spreekt, maar de Heilige Geest.
12 En een broeder zal zijn broeder overleveren ten dode en een vader zijn kind en kinderen zullen opstaan tegen hun ouders en hen ter dood brengen.
13 En gij zult door allen gehaat worden om mijns naams wil. Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden.
14 Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting ziet staan, waar hij niet behoort - die het leest, geve er acht op - laten dan die in Judea zijn, vluchten naar de bergen.
15 Wie op het dak is, ga niet naar beneden en ga niet naar binnen om iets uit zijn huis mede te nemen,
16 en wie in het veld is, kere niet terug om zijn kleed mede te nemen.
17 Wee de zwangeren en de zogenden in die dagen!
18 Bidt, dat het niet in de winter valle.
19 Want die dagen zullen zulk een verdrukking brengen als er niet geweest is van het begin der schepping, die God geschapen heeft, tot nu toe, en ook nooit meer wezen zal.

20 En indien de Here die dagen niet had ingekort,
zou geen vlees behouden worden, doch ter wille
van de uitverkorenen, die Hij heeft uitverkoren,
heeft Hij die dagen ingekort.
21 Indien dan iemand tot u zegt: Zie, hier is de
Christus, zie, Hij is daar, gelooft het niet.
22 Want er zullen valse christussen en valse profeten
opstaan en zij zullen tekenen en wonderen doen
om, ware het mogelijk, de uitverkorenen te verlei-
den.
23 Doch gij, ziet toe: Ik heb het u alles voorzegd.
24 Maar in die dagen, na de verdrukking, zal de zon
verduisterd worden en de maan zal haar glans niet
geven.
25 En de sterren zullen van de hemel vallen en de
machten der hemelen zullen wankelen.
26 En dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen
op de wolken, met grote macht en heerlijkheid.
27 En dan zal Hij zijn engelen uitzenden en zijn uit-
verkorenen verzamelen uit de vier windstreken,
van het uiterste der aarde tot het uiterste des
hemels
28 Leert dan van de vijgeboom deze les: Wanneer zijn
hout reeds week wordt en de bladeren doet uit-
spruiten, weet gij daaraan, dat de zomer nabij is.

29 Zo moet gij ook, wanneer gij dit ziet geschieden,
weten, dat het nabij is, voor de deur.
30 Voorwaar, Ik zeg u, dit geslacht zal geenszins
voorbijgaan, voordat dit alles geschiedt.
31 De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar
mijn woorden zullen niet voorbijgaan.
32 Maar van die dag of van die ure weet niemand,
ook de engelen in de hemel niet, ook de Zoon
niet, alleen de Vader.
33 Ziet toe, blijft waakzaam. Want gij weet niet, wan-
neer het de tijd is.
34 Gelijk een mens, die buitenslands ging, zijn huis
overliet en aan zijn slaven volmacht gaf, aan ieder
zijn werk, en de deurwachter opdroeg te waken.
35 Waakt dan, want gij weet niet, wanneer de heer
des huizes komen zal, laat in de avond of te mid-
dernacht, bij het hanegekraai of des morgens
vroeg,
36 opdat hij niet, als hij plotseling komt, u slapende
vinde.
37 Wat Ik u zeg, zeg Ik allen: Waakt!

Markus 14

1 Nu was het na twee dagen Pascha en het feest der
ongezuurde broden. En de overpriesters en de
schriftgeleerden zochten, hoe zij Hem door list in
handen zouden krijgen en doden.
2 Want zij zeiden: Niet op het feest, opdat er geen
opschudding kome onder het volk.
3 En toen Hij te Betanie was in het huis van Simon
de melaatse, kwam, terwijl Hij aan tafel aanlag,
een vrouw met een albasten kruik vol echte, kost-
bare nardusmirre; en zij brak de albasten kruik en
goot (de mirre) over zijn hoofd.
4 En sommigen spraken verontwaardigd tot elkan-
der: Waartoe dient die verkwisting der mirre?
5 Want deze mirre had voor meer dan driehonderd
schellingen verkocht en aan de armen gegeven
kunnen worden. En zij waren zeer verstoord tegen
haar.
6 Maar Jezus zeide: Laat haar begaan; waarom valt
gij haar lastig? Zij heeft een goede daad aan Mij
verricht.
7 De armen hebt gij immers altijd bij u en gij kunt
hun weldoen, wanneer gij maar wilt; maar Mij
hebt gij niet altijd.
8 Zij heeft gedaan, wat zij kon; van tevoren heeft zij
mijn lichaam gezalfd voor de begrafenis.
9 Voorwaar, Ik zeg u, overal waar het evangelie ver-
kondigd zal worden, over de gehele wereld, zal
ook tot haar gedachtenis gesproken worden van
wat zij gedaan heeft.

10 En Judas Iskariot, die een van de twaalven was,
ging heen naar de overpriesters om Hem aan hen
over te leveren.
11 Toen zij dat hoorden, verblijdden zij zich en
beloofden hem geld te geven. En hij zocht, hoe hij
Hem bij een goede gelegenheid kon overleveren.
12 En op de eerste dag van het feest der ongezuurde
broden, waarop men gewoon was het Pascha te
slachten, zeiden zijn discipelen tot Hem: Waar wilt
Gij, dat wij heengaan en toebereidselen maken,
opdat Gij het Pascha kunt eten?
13 En Hij zond twee van zijn discipelen uit en zeide
tot hen: Gaat naar de stad en er zal u een man
tegenkomen, die een kruik water draagt; volgt
hem,
14 en zegt tot de heer van het huis, waar hij binnen-
gaat: De meester zegt: Waar is voor Mij het ver-
trek, waar Ik met mijn discipelen het Pascha kan
eten?
15 En hij zal u een grote bovenzaal wijzen, van al het
nodige voorzien. Maakt het daar voor ons gereed.
16 En de discipelen gingen heen en kwamen in de
stad en vonden het, zoals Hij hun gezegd had en
zij maakten het Pascha gereed.
17 En toen het avond geworden was, kwam Hij met
de twaalven.
18 En terwijl zij aanlagen en aten, zeide Jezus:
Voorwaar, Ik zeg u, dat een van u Mij verraden
zal; een die met Mij eet.
19 Zij begonnen bedroefd te worden en een voor een
tot Hem te zeggen: Ik toch niet?

20 En Hij zeide tot hen: Een van de twaalven, die met
Mij in de ene schotel indoopt.
21 Want de Zoon des mensen gaat wel heen gelijk
van Hem geschreven staat, doch wee die mens,
door wie de Zoon des mensen verraden wordt. Het
ware voor die mens goed, als hij niet geboren was.
22 En terwijl zij aten, nam Hij een brood, sprak de
zegen uit, brak het, gaf het hun en zeide: Neemt,
dit is mijn lichaam.
23 En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit,
en gaf hun die en zij dronken allen daaruit.
24 En Hij zeide tot hen: Dit is het bloed van mijn ver-
bond, dat voor velen vergoten wordt.
25 Voorwaar, Ik zeg u, Ik zal voorzeker niet meer van
de vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag,
dat Ik haar nieuw zal drinken, in het Koninkrijk
Gods.
26 En na de lofzang gezongen te hebben, vertrokken
zij naar de Olijfberg.
27 En Jezus zeide tot hen: Gij zult allen aanstoot aan
Mij nemen, want er staat geschreven: Ik zal de
herder slaan en de schapen zullen verstrooid wor-
den.
28 Maar nadat Ik zal opgewekt zijn, zal Ik u voorgaan
naar Galilea.
29 En Petrus zeide tot Hem: Al zouden allen aanstoot
aan U nemen, ik zeker niet!
30 En Jezus zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u, heden,
in deze nacht, voordat de haan tweemaal kraait,
zult gij Mij driemaal verloochenen.

31 Hij zeide steeds heftiger: Al moest ik met U ster-
ven, ik zal U voorzeker niet verloochenen. Evenzo
spraken zij ook allen.
32 En zij gingen naar een plaats, genaamd
Getsemane, en Hij zeide tot zijn discipelen: Zet u
hier neder, terwijl Ik bid.
33 En Hij nam Petrus en Jakobus en Johannes mede.
En Hij begon zeer ontsteld en beangst te worden,
34 en Hij zeide tot hen: Mijn ziel is zeer bedroefd, tot
stervens toe; blijft hier en waakt.
35 En Hij ging een weinig verder, en Hij wierp Zich
ter aarde en bad, dat, indien het mogelijk waren,
die ure aan Hem zou voorbijgaan,
36 en Hij zeide: Abba, Vader, alles is U mogelijk,
neem deze beker van Mij weg Doch niet wat Ik
wil, maar wat Gij wilt.
37 En Hij kwam en vond hen slapende, en Hij zeide
tot Petrus: Simon, slaapt gij? Waart gij niet bij
machte een uur te waken?
38 Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt; de
geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.
39 En wederom ging Hij heen en bad, dezelfde woor-
den sprekende.
40 En toen Hij terugkwam, vond Hij hen slapende,
want hun ogen waren zeer bezwaard; en zij wisten
niet, wat zij Hem zouden antwoorden.
41 En Hij kwam ten derden male en zeide tot hen:
Slaapt nu maar en rust. Het is genoeg. De ure is
gekomen, zie, de Zoon des mensen wordt overge-
leverd in de handen der zondaren.

42 Staat op, laten wij gaan. Zie, die Mij overlevert, is
nabij.
43 En terstond, terwijl Hij nog sprak, daar kwam Judas
aan, een van de twaalven, en met hem een schare
met zwaarden en stokken, gezonden vanwege de
overpriesters en de schriftgeleerden en de oud-
sten.
44 En die Hem overleverde, had hun een afgesproken
teken gegeven, zeggende: Die ik zal kussen, die is
het; grijpt Hem en leidt Hem welverzekerd weg.
45 En hij kwam en trad terstond op Hem toe en
zeide: Rabbi, en kuste Hem.
46 En zij sloegen de handen aan Hem en grepen
Hem.
47 Een van de omstanders trok zijn zwaard en hij trof
de slaaf van de hogepriester en sloeg hem het oor
af.
48 En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Als tegen
een rover zijt gij uitgetrokken met zwaarden en
stokken, om Mij gevangen te nemen?
49 Dagelijks was Ik bij u, lerende in de tempel, maar
gij hebt Mij niet gegrepen; doch de Schriften moe-
ten in vervulling gaan.
50 En zij lieten Hem alleen en vluchtten allen.
51 En een jonge man, die een laken om het naakte
lichaam geslagen had, liep mede, Hem achterna,
en zij grepen hem.
52 Maar hij liet het laken in hun handen en nam
naakt de vlucht.

53 En zij leidden Jezus weg naar de hogepriester, en
al de overpriesters en oudsten en schriftgeleerden
kwamen bijeen.
54 En Petrus volgde Hem van verre tot binnen de hof
van de hogepriester en hij zat daar tussen de die-
naars, zich warmende bij het vuur.
55 De overpriesters nu en de gehele Raad trachtten
een getuigenverklaring tegen Jezus te vinden om
Hem ter dood te kunnen brengen; maar zij vonden
er geen.
56 Want velen legden een vals getuigenis tegen Hem
af, maar hun getuigenissen stemden niet overeen.
57 En er stonden enigen op, die een vals getuigenis
tegen Hem aflegden,
58 zeggende: Wij hebben Hem horen zeggen: Ik zal
deze tempel, die met handen gemaakt is, afbre-
ken, en binnen drie dagen een andere, niet met
handen gemaakt, bouwen.
59 Maar ook zo stemde hun getuigenis niet overeen.
60 En de hogepriester stond op en hij trad naar voren
en ondervroeg Jezus en zeide: Geeft Gij niets ten
antwoord? Wat getuigen dezen tegen U?
61 Maar Hij bleef zwijgen en gaf niets ten antwoord.
Wederom ondervroeg de hogepriester Hem en
zeide tot Hem: Zijt gij de Christus, de Zoon van de
Gezegende?
62 En Jezus zeide: Ik ben het, en gij zult de Zoon des
mensen zien, gezeten aan de rechterhand der
Macht en komende met de wolken des hemels.

63 De hogepriester scheurde zijn klederen en zeide:
Waartoe hebben wij nog getuigen nodig?
64 Gij hebt de godslastering gehoord: wat is uw oor-
deel? En zij allen veroordeelden Hem als des doods
schuldig.
65 En sommigen begonnen Hem te bespuwen en zijn
gelaat te bedekken en Hem met vuisten te slaan
en tot Hem te zeggen: Profeteer nu! En de die-
naars sloegen Hem in het gelaat.
66 En terwijl Petrus beneden in de hof was, kwam
daar een der slavinnen van de hogepriester.
67 En toen zij Petrus zag, terwijl hij zich warmde,
keek zij hem aan en zeide tot hem: Ook gij waart
bij die Nazarener, bij Jezus!
68 Maar hij loochende het en zeide: Ik weet niet en
begrijp niet, wat gij zegt En hij ging naar buiten,
naar het voorportaal.
69 En toen de slavin hem in het oog kreeg, begon zij
opnieuw tot de omstanders te zeggen: Die man
behoort tot hen.
70 Maar hij loochende het wederom. En even later
zeiden de omstanders weer tot Petrus: Inderdaad,
gij behoort tot hen; want gij zijt ook een Galileeer.
71 Maar hij begon zich te vervloeken en te zweren: Ik
ken die mens niet, over wie gij spreekt.
72 En terstond kraaide de haan voor de tweede maal.
En Petrus herinnerde zich het woord, dat Jezus tot
hem gesproken had: Eer de haan tweemaal
gekraaid heeft, zult gij Mij driemaal verloochenen.
En hij begon te wenen.

Markus 15

1 En terstond, des morgens vroeg, stelden de over-
priesters met de oudsten en schriftgeleerden, de
gehele Raad, een besluit vast, en zij boeiden Jezus
en zij leidden Hem weg en leverden Hem over aan
Pilatus.
2 En Pilatus ondervroeg Hem: Zijt Gij de Koning der
Joden? En Hij antwoordde hem en zeide: Gij zegt het.
3 En de overpriesters brachten vele beschuldigingen
tegen Hem in.
4 En Pilatus vroeg Hem wederom [en zeide]: Geeft
Gij niets ten antwoord? Zie, hoevele beschuldigin-
gen zij tegen U inbrengen.
5 Doch Jezus gaf hem niets meer ten antwoord,
zodat Pilatus zich verwonderde.
6 En bij elk feest liet hij hun een gevangene los,
voor wie zij dit vroegen.
7 Nu was er iemand, genaamd Barabbas, gevangen-
gezet met de oproermakers, die in het oproer een
moord begaan hadden.
8 En de schare kwam naar voren en begon te eisen,
dat hij hun deed, zoals hij gewoon was.
9 Pilatus antwoordde en zeide tot hen: Wilt gij, dat
ik u de Koning der Joden loslaat?
10 Want hij bemerkte, dat de overpriesters Hem uit
nijd overgeleverd hadden.
11 Doch de overpriesters zetten de schare op, dat hij
hun liever Barabbas zou loslaten.
12 Pilatus antwoordde en zeide wederom tot hen:
Wat moet ik dan doen met Hem, die gij de Koning
der Joden noemt?

13 En zij schreeuwden wederom: Kruisig Hem!
14 Pilatus zeide tot hen: Wat heeft Hij dan voor kwaad gedaan? Zij schreeuwden des te meer: Kruisig Hem!
15 Pilatus oordeelde het geraden de schare haar zin te geven en hij liet hun daarom Barabbas los en gaf Jezus, na Hem gegeseld te hebben, over om gekruisigd te worden.
16 De soldaten nu leidden Hem weg tot binnen het hof, dat is het gerechtsgebouw, en riepen de gehele afdeling bijeen.
17 En zij trokken Hem een purperen kleed aan en zetten Hem een kroon op, die zij van doornen gevlochten hadden.
18 En zij begonnen Hem te begroeten: Wees gegroet, Gij Koning der Joden!
19 En zij sloegen Hem met een riet op het hoofd en bespuwden Hem en zij vielen op de knieen en bewezen Hem hulde.
20 En toen zij Hem bespot hadden, trokken zij Hem het purperen kleed uit en deden Hem zijn klederen aan. En zij leidden Hem weg om Hem te kruisigen.
21 En zij presten een voorbijganger om zijn kruis te dragen, een zekere Simon van Cyrene, die van het land kwam, de vader van Alexander en Rufus.
22 En zij brachten Hem op de plaats Golgota, hetgeen betekent Schedelplaats.
23 En zij gaven Hem wijn, met mirre gemengd, doch Hij nam die niet.

24 En zij kruisigden Hem en verdeelden zijn klederen
door het lot te werpen, wat ieder ervan krijgen
zou.
25 Het was het derde uur, toen zij Hem kruisigden.
26 En het opschrift, dat de beschuldiging tegen Hem
vermeldde, luidde: De Koning der Joden.
27 En met Hem kruisigden zij twee rovers, een aan
zijn rechterzijde en een aan zijn linkerzijde.
28 [En het schriftwoord is vervuld geworden, dat
zegt: En Hij is met de misdadigers gerekend.]
29 En de voorbijgangers spraken lastertaal tegen
Hem, schudden hun hoofd en zeiden: Ha, Gij, die
de tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt,
30 red Uzelf, kom af van het kruis!
31 Evenzo spotten de overpriesters onder elkander
samen met de schriftgeleerden, en zij zeiden:
Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet red-
den.
32 Laat de Christus, de Koning van Israel, nu afkomen
van het kruis, dat wij het zien en geloven. Ook die
met Hem gekruisigd waren beschimpten Hem.
33 En toen het zesde uur aangebroken was kwam er
duisternis over het gehele land tot het negende
uur.
34 En op het negende uur riep Jezus met luider stem:
Eloi, Eloi, lama sabachtani, hetgeen betekent: Mijn
God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?
35 En sommige van de omstanders, dit horende, zei-
den: Zie, Hij roept Elia.

36 En iemand liep toe, drenkte een spons met zure
wijn, stak ze op een riet en gaf Hem te drinken,
zeggende: Stil, laat ons zien, of Elia komt om Hem
eraf te nemen.
37 En Jezus slaakte een luide kreet en gaf de geest.
38 En het voorhangsel van de tempel scheurde in
tweeen van boven tot beneden.
39 Toen de hoofdman, die tegenover Hem stond, zag,
dat Hij zo de geest gegeven had, zeide hij:
Waarlijk, deze mens was een Zoon Gods.
40 Er waren ook vrouwen, die uit de verte toeschouw-
den, onder wie ook Maria van Magdala en Maria,
de moeder van Jakobus, de jongere, en van Joses,
en Salome,
41 die, toen Hij in Galilea was, Hem volgden en Hem
dienden, en vele andere vrouwen, die met Hem
opgegaan waren naar Jeruzalem.
42 En toen het reeds avond geworden was, kwam
omdat het Voorbereiding, dat is de voorsabbat,
was,
43 Jozef van Arimatea, een aanzienlijk lid van de
Raad, die ook zelf het Koninkrijk Gods verwachtte;
en hij waagde het naar Pilatus te gaan en het
lichaam van Jezus te vragen.
44 En het bevreemdde Pilatus, dat Hij reeds gestorven
zou zijn, en hij ontbood de hoofdman en vroeg
hem, of Hij reeds lang gestorven was.

45 En toen hij het van de hoofdman vernomen had,
schonk hij het lichaam aan Jozef.
46 En deze kocht linnen en legde Hem in een graf,
dat in een rots uitgehouwen was, en hij wentelde
een steen voor de ingang van het graf.
47 Maria van Magdala en Maria, de moeder van Joses,
zagen, waar Hij was nedergelegd.

Markus 16

1 En toen de sabbat voorbij was, kochten Maria van
Magdala en Maria (de moeder) van Jakobus, en
Salome specerijen om Hem te gaan zalven.
2 En zeer vroeg op de eerste dag der week gingen
zij naar het graf, toen de zon opging.
3 En zij zeiden tot elkander: Wie zal ons de steen
afwentelen van de ingang van het graf?
4 En toen zij opzagen, aanschouwden zij, dat de
steen afgewenteld was; want hij was zeer groot.
5 En toen zij in het graf gegaan waren, zagen zij een
jongeling zitten aan de rechterzijde, bekleed met
een wit gewaad, en ontsteltenis beving haar.
6 Hij zeide tot haar: Weest niet ontsteld. Jezus zoekt
gij, de Nazarener, de gekruisigde. Hij is opgewekt,
Hij is hier niet; zie de plaats, waar zij Hem gelegd
hadden.
7 Maar gaat heen, zegt zijn discipelen en Petrus, dat
Hij u voorgaat naar Galilea; daar zult gij Hem zien,
gelijk Hij u gezegd heeft.
8 En zij gingen naar buiten en vluchtten van het
graf, want siddering en ontzetting hadden haar
bevangen. En zij zeiden niemand iets, want zij
waren bevreesd.
9 Toen Hij des morgens vroeg op de eerste dag der
week opgestaan was, verscheen Hij eerst aan Maria
van Magdala, van wie Hij zeven boze geesten uit-
gedreven had.
10 Zij ging heen en berichtte het hun, welke bij Hem
geweest waren, die treurden en weenden.

11 En toen zij hoorden, dat Hij leefde en door haar
gezien was, geloofden zij het niet.
12 Daarna verscheen Hij in een andere gedaante aan
twee van hen op de weg, terwijl zij zich naar het
land begaven.
13 En ook die gingen heen om het aan de anderen te
berichten. En ook die geloofden zij niet.
14 Daarna verscheen Hij aan de elven zelf, terwijl zij
aanlagen, en Hij verweet hun hun ongeloof en
hardheid van hart, omdat zij hen niet geloofden
die Hem aanschouwd hadden, nadat Hij opgewekt
was.
15 En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele
wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse
schepping.
16 Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden wor-
den, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.
17 Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen vol-
gen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrij-
ven, in nieuw tongen zullen zij spreken,
18 slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets
dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen;
op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen
genezen worden.
19 De Here [Jezus] dan werd, nadat Hij tot hen
gesproken had, opgenomen in de hemel en heeft
Zich gezet aan de rechterhand Gods.
20 Doch zij gingen heen en predikten overal, terwijl
de Here medewerkte en het woord bevestigde
door de tekenen, die erop volgden.

Lukas 1

1 Aangezien velen getracht hebben een verhaal op
te stellen over de zaken, die onder ons hun beslag
hebben gekregen,
2 gelijk ons hebben overgeleverd degenen, die van
het begin aan ooggetuigen en dienaren van het
woord geweest zijn,
3 ben ook ik tot het besluit gekomen, na alles van
meet aan nauwkeurig te hebben nagegaan, dit in
geregelde orde voor u te boek te stellen, hoogede-
le Teofilus,
4 opdat gij de betrouwbaarheid zoudt erkennen der
zaken, waarvan gij onderricht zijt.
5 Er was in de dagen van Herodes, de koning van
Judea, een priester, genaamd Zacharias, behoren-
de tot de afdeling van Abia, en zijn vrouw was uit
de dochters van Aaron en haar naam was Elisabet.
6 Zij waren beiden rechtvaardig voor God en leefden
naar alle geboden en eisen des Heren, onberispelijk.
7 En zij waren kinderloos, omdat Elisabet onvrucht-
baar was, en zij waren beiden op hoge leeftijd
gekomen.
8 En het geschiedde, toen hij de priesterdienst voor
God verrichtte in de beurt zijner afdeling,
9 dat hij door het lot werd aangewezen, volgens de
regel van de priesterdienst, om de tempel des
Heren binnen te gaan en het reukoffer te brengen.
10 En de gehele volksmenigte was buiten in gebed op
het uur van het reukoffer.
11 En hem verscheen een engel des Heren, staande
ter rechterzijde van het reukofferaltaar.

12 En Zacharias ontroerde bij dat gezicht, en vrees beving hem.
13 Maar de engel zeide tot hem: Wees niet bevreesd, Zacharias, want uw gebed is verhoord en uw vrouw Elisabet zal u een zoon baren en gij zult hem de naam Johannes geven.
14 En blijdschap en vreugde zal uw deel zijn en velen zullen zich over zijn geboorte verblijden.
15 Want hij zal groot zijn voor de Here en wijn en sterke drank zal hij niet drinken en met de Heilige Geest zal hij vervuld worden, reeds van de schoot zijner moeder aan,
16 en velen der kinderen Israels zal hij bekeren tot de Here, hun God.
17 En hij zal voor zijn aangezicht uitgaan in de geest en de kracht van Elia, om de harten der vaderen te keren tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de gezindheid der rechtvaardigen, ten einde voor de Here een weltoegerust volk te bereiden.
18 En Zacharias zeide tot de engel: Waaraan zal ik dit weten? Want ik ben een oud man en mijn vrouw is op hoge leeftijd gekomen.
19 En de engel antwoordde en zeide tot hem: Ik ben Gabriel, die voor Gods aangezicht sta, en ik ben uitgezonden om tot u te spreken en u deze blijmare te verkondigen.
20 En zie, gij zult zwijgen en niet kunnen spreken, tot de dag toe, dat deze dingen geschieden, omdat gij mijn woorden niet geloofd hebt, die op hun tijd in vervulling zullen gaan.

21 En het volk stond op Zacharias te wachten en zij
verwonderden zich, dat hij zo lang in de tempel
vertoefde.
22 Toen hij dan naar buiten kwam, kon hij niet tot
hen spreken en zij begrepen dat hij in de tempel
een gezicht gezien had. En hij wenkte hun toe en
bleef stom.
23 En het geschiedde, toen de dagen van zijn dienst
vervuld waren, dat hij vertrok naar zijn huis.
24 Na die dagen werd Elisabet, zijn vrouw, zwanger,
en zij verborg zich vijf maanden, want, zeide zij:
25 Aldus heeft de Here aan mij gedaan in de dagen,
waarin Hij op mij nederzag om mijn smaad onder
de mensen weg te nemen.
26 In de zesde maand nu werd de engel Gabriel van
God gezonden naar een stad in Galilea, genaamd
Nazaret,
27 tot een maagd, die ondertrouwd was met een
man, genaamd Jozef, uit het huis van David, en de
naam der maagd was Maria.
28 En toen hij bij haar binnengekomen was, zeide hij:
Wees gegroet, gij begenadigde, de Here is met u.
29 Zij ontroerde bij dat woord en overlegde, welke de
betekenis van die groet mocht zijn.
30 En de engel zeide tot haar: Wees niet bevreesd,
Maria; want gij hebt genade gevonden bij God.
31 En zie, gij zult zwanger worden en een zoon
baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven.

32 Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven,
33 en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen.
34 En Maria zeide tot de engel: Hoe zal dat geschieden, daar ik geen omgang met een man heb?
35 En de engel antwoordde en zeide tot haar: De Heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom zal ook het heilige, dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden.
36 En zie, Elisabet, uw verwante, is eveneens zwanger van een zoon in haar ouderdom en dit is reeds de zesde maand voor haar, die onvruchtbaar heette.
37 Want geen woord, dat van God komt, zal krachteloos wezen.
38 En Maria zeide: Zie, de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar uw woord. En de engel ging van haar heen.
39 Maria dan maakte zich op in die dagen en reisde met spoed naar het bergland naar een stad van Juda.
40 En zij ging het huis van Zacharias binnen en groette Elisabet.
41 En toen Elisabet de groet van Maria hoorde, geschiedde het, dat het kind opsprong in haar schoot, en Elisabet werd vervuld met de Heilige Geest.
42 En zij riep uit met luider stem en sprak: Gezegend zijt gij onder de vrouwen en gezegend is de vrucht van uw schoot.

43 En waaraan heb ik dit te danken, dat de moeder
mijns Heren tot mij komt?
44 Want zie, toen het geluid van uw groet in mijn
oren klonk, sprong het kind van vreugde op in
mijn schoot.
45 En zalig is zij, die geloofd heeft, want wat vanwe-
ge de Here tot haar gezegd is, zal volbracht wor-
den.
46 En Maria zeide: Mijn ziel maakt groot de Here,
47 en mijn geest heeft zich verblijd over God, mijn
Heiland,
48 omdat Hij heeft omgezien naar de lage staat zijner
dienstmaagd. Want zie, van nu aan zullen mij zalig
prijzen alle geslachten,
49 omdat grote dingen aan mij gedaan heeft de
Machtige. En heilig is zijn naam,
50 en zijn barmhartigheid van geslacht tot geslacht
voor wie Hem vrezen.
51 Hij heeft een krachtig werk gedaan door zijn
arm,en Hij heeft hoogmoedigen in de overlegging
huns harten verstrooid;
52 Hij heeft machtigen van de troon gestort en een-
voudigen verhoogd,
53 hongerigen heeft Hij met goederen vervuld en rij-
ken heeft Hij ledig weggezonden.
54 Hij heeft Zich Israel, zijn knecht, aangetrokken, om
te gedenken aan barmhartigheid, -
55 gelijk Hij gesproken heeft tot onze vaderen - voor
Abraham en zijn nageslacht in eeuwigheid.

56 En Maria bleef ongeveer drie maanden bij haar en
keerde terug naar haar huis.
57 Toen voor Elisabet de tijd vervuld was, dat zij
baren zou, bracht zij een zoon ter wereld.
58 En haar buren en nabestaanden hoorden, dat de
Here zijn barmhartigheid aan haar had grootge-
maakt, en zij verheugden zich met haar.
59 En het geschiedde, toen de achtste dag was aan-
gebroken, dat zij kwamen om het kind te besnij-
den, en zij wilden het naar de naam van zijn vader
Zacharias noemen.
60 Doch zijn moeder antwoordde en zeide: Neen, hij
moet Johannes genoemd worden.
61 En zij zeiden tot haar: Er is toch niemand in uw
familie, die die naam draagt.
62 En zij beduidden zijn vader, dat hij beslissen zou,
hoe hij het kind genoemd wilde hebben.
63 En hij vroeg om een schrijftafeltje en schreef deze
woorden: Johannes is zijn naam. En zij verwonder-
den zich allen.
64 En terstond werd zijn mond geopend en zijn tong
(losgemaakt), en hij sprak, God lovende.
65 En over allen, die in hun nabijheid woonden,
kwam vrees, en in het gehele bergland van Judea
werden al deze dingen besproken.
66 En allen die het hoorden, namen het ter harte en
zeiden: Wat zal er van dit kind worden? Want de
hand des Heren was met hem.
67 En zijn vader Zacharias werd vervuld met de
Heilige Geest en profeteerde, zeggende:

68 Geloofd zij de Here, de God van Israel, want Hij
heeft omgezien naar zijn volk en heeft het verlos-
sing gebracht,
69 en heeft ons een hoorn des heils opgericht,in het
huis van David, zijn knecht,
70 - gelijk Hij gesproken heeft door de mond zijner
heilige profeten van oudsher -
71 om ons te redden van onze vijanden en uit de
hand van allen, die ons haten,
72 om barmhartigheid te betonen aan onze vaderen
en zijn heilig verbond te gedenken,
73 de eed, die Hij zwoer aan Abraham, onze vader,
74 dat Hij ons zou geven, zonder vreze, uit de hand
der vijanden verlost,
75 Hem te dienen in heiligheid en gerechtigheid voor
zijn aangezicht, al onze dagen.
76 En gij, kind, zult een profeet des Allerhoogsten
heten; want gij zult uitgaan voor het aangezicht
des Heren, om zijn wegen te bereiden,
77 om aan zijn volk te geven kennis van heil in de
vergeving hunner zonden,
78 door de innerlijke barmhartigheid van onze
God,waarmede de Opgang uit de hoogte naar ons
zal omzien,
79 om hen te beschijnen, die gezeten zijn in duister-
nis en schaduw des doods, om onze voeten te
richten op de weg des vredes.
80 Het kind nu groeide op en werd gesterkt door de
Geest. En hij vertoefde in de woestijnen tot op de
dag, dat hij zich aan Israel vertoonde.

Lukas 2

1 En het geschiedde in die dagen, dat er een bevel
uitging vanwege keizer Augustus, dat het gehele
rijk moest worden ingeschreven.
2 Deze inschrijving had voor het eerst plaats, toen
Quirinius het bewind over Syrie voerde.
3 En zij gingen allen op reis om zich te laten
inschrijven, ieder naar zijn eigen stad.
4 Ook Jozef trok op van Galilea, uit de stad Nazaret,
naar Judea, naar de stad van David, die Betlehem
heet, omdat hij uit het huis en het geslacht van
David was,
5 om zich te laten inschrijven met Maria, zijn onder-
trouwde vrouw, welke zwanger was.
6 En het geschiedde, toen zij daar waren, dat de
dagen vervuld werden, dat zij baren zou,
7 en zij baarde haar eerstgeboren zoon en wikkelde
Hem in doeken en legde Hem in een kribbe,
omdat voor hen geen plaats was in de herberg.
8 En er waren herders in diezelfde landstreek, die
zich ophielden in het veld en des nachts de wacht
hielden over hun kudde.
9 En opeens stond een engel des Heren bij hen en
de heerlijkheid des Heren omstraalde hen, en zij
vreesden met grote vreze.
10 En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd,
want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel
het volk zal ten deel vallen:
11 U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus,
de Here, in de stad van David.

12 En dit zij u het teken: Gij zult een kind vinden in
doeken gewikkeld en liggende in een kribbe.
13 En plotseling was er bij de engel een grote hemel-
se legermacht, die God loofde, zeggende:
14 Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij
mensen des welbehagens.
15 En het geschiedde, toen de engelen van hen heen-
gevaren waren naar de hemel, dat de herders tot
elkander spraken: Laten wij dan naar Betlehem
gaan om te zien hetgeen geschied is en ons door
de Here is bekendgemaakt.
16 En zij gingen haastig en vonden Maria en Jozef, en
het kind liggende in de kribbe.
17 En toen zij het gezien hadden, maakten zij bekend
hetgeen tot hen gesproken was over dit kind.
18 En allen, die ervan hoorden, verbaasden zich over
hetgeen door de herders tot hen gezegd werd.
19 Doch Maria bewaarde al deze woorden, die over-
wegende in haar hart.
20 En de herders keerden terug, God lovende en prij-
zende om alles wat zij hadden gehoord en gezien,
gelijk het hun gezegd was.
21 En toen acht dagen vervuld waren, zodat zij Hem
moesten besnijden, ontving Hij ook de naam Jezus,
die door de engel genoemd was, eer Hij in de
moederschoot was ontvangen.
22 En toen de dagen hunner reiniging naar de wet
van Mozes vervuld waren, brachten zij Hem naar
Jeruzalem om Hem de Here voor te stellen,

23 gelijk geschreven staat in de wet des Heren: Al het
eerstgeborene van het mannelijke geslacht zal hei-
lig heten voor de Here,
24 en om een offer te brengen overeenkomstig het-
geen in de wet des Heren gezegd is, een paar tor-
telduiven of twee jonge duiven.
25 En zie, er was een man te Jeruzalem, wiens naam
was Simeon, en deze man was rechtvaardig en
vroom, en hij verwachtte de vertroosting van
Israel, en de Heilige Geest was op hem.
26 En hem was door de Heilige Geest een godsspraak
gegeven, dat hij de dood niet zou zien, eer hij de
Christus des Heren gezien had.
27 En hij kwam door de Geest in de tempel. En toen
de ouders het kind Jezus binnenbrachten om met
Hem te doen
28 overeenkomstig de gewoonte der wet, nam ook hij
het in zijn armen en hij loofde God en zeide:
29 Nu laat Gij, Here, uw dienstknecht gaan in vrede,
naar uw woord,
30 want mijn ogen hebben uw heil gezien,
31 dat Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle
volken:
32 licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijk-
heid voor uw volk Israel.
33 En zijn vader en zijn moeder stonden verwonderd
over hetgeen van Hem gezegd werd.

34 En Simeon zegende hen en zeide tot Maria, zijn
moeder: Zie, deze is gesteld tot een val en opstan-
ding van velen in Israel en tot een teken, dat
weersproken wordt
35 - en door uw eigen ziel zal een zwaard gaan -,
opdat de overleggingen uit vele harten openbaar
worden.
36 Ook was daar Hanna, een profetes, een dochter
van Fanuel, uit de stam Aser. Zij was op hoge leef-
tijd gekomen, nadat zij met haar man na haar
huwelijksdag zeven jaren had geleefd,
37 en nu was zij weduwe, ongeveer vierentachtig jaar
oud, en zij diende God onafgebroken in de tem-
pel, met vasten en bidden, nacht en dag.
38 En zij kwam op datzelfde ogenblik daarbij staan,
en zij loofde mede God en sprak over Hem tot
allen, die voor Jeruzalem verlossing verwachtten.
39 En toen zij alles volbracht hadden, wat volgens de
wet des Heren te doen was, keerden zij terug naar
Galilea, naar hun stad Nazaret.
40 Het kind groeide op en werd krachtig, en het werd
vervuld met wijsheid, en de genade Gods was op
Hem.
41 En zijn ouders reisden elk jaar naar Jeruzalem, op
het Paasfeest.
42 En toen Hij twaalf jaar was geworden en zij, zoals
dit bij het feest gebruikelijk was, optrokken,
43 en de feestdagen voleindigd hadden, bleef het
kind Jezus bij hun terugreis te Jeruzalem achter, en
zijn ouders bemerkten het niet.

44 Daar zij vermoedden, dat Hij bij het reisgezelschap
was, gingen zij een dagreis ver en zochten Hem
onder de verwanten en bekenden.
45 En toen zij Hem niet vonden, keerden zij terug
naar Jeruzalem, Hem zoekende
46 En het geschiedde na drie dagen, dat zij Hem von-
den in de tempel, waar Hij zat te midden der lera-
ren, terwijl Hij naar hen hoorde en hun vragen
stelde
47 Allen nu, die Hem hoorden, waren verbaasd over
zijn verstand en zijn antwoorden.
48 En toen zij Hem zagen, stonden zij versteld en zijn
moeder zeide tot Hem: Kind, waarom hebt Gij ons
dit aangedaan? Zie, uw vader en ik zoeken U met
smart!
49 En Hij zeide tot hen: Waarom hebt gij naar Mij
gezocht? Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met
de dingen mijns Vaders?
50 En zij begrepen het woord niet, dat Hij tot hen
sprak.
51 En Hij ging met hen terug en kwam te Nazaret en
was hun onderdanig. En zijn moeder bewaarde al
deze woorden in haar hart.
52 En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade
bij God en mensen.

Lukas 3

1 In het vijftiende jaar van de regering van keizer
Tiberius, toen Pontius Pilatus stadhouder over
Judea was, en Herodes viervorst over Galilea, en
zijn broeder Filippus viervorst over Iturea en het
land Trachonitis, en Lysanias viervorst over
Abilene,
2 onder de hogepriesters Annas en Kajafas, kwam
het woord Gods tot Johannes, de zoon van
Zacharias, in de woestijn.
3 En hij kwam in de gehele Jordaanstreek en predik-
te de doop der bekering tot vergeving van zon-
den,
4 gelijk geschreven staat in het boek der woorden
van de profeet Jesaja:De stem van een, die roept
in de woestijn: Bereidt de weg des Heren, maakt
recht zijn paden.
5 Alle kloof zal gevuld worden en alle berg en heu-
vel zal geslecht worden, en de krommingen zullen
recht en de oneffen wegen vlak worden,
6 en alle vlees zal het heil Gods zien.
7 Hij sprak dan tot de scharen, die uitliepen om zich
door hem te laten dopen Adderengebroed, wie
heeft u een wenk gegeven om de komende toorn
te ontgaan?
8 Brengt dan vruchten voort, die aan de bekering
beantwoorden. En gaat niet bij uzelf zeggen: Wij
hebben Abraham tot vader; want ik zeg u, dat
God bij machte is uit deze stenen Abraham kinde-
ren te verwekken.

9 Ook ligt reeds de bijl aan de wortel der bomen.
Iedere boom dan, die geen goede vruchten voort-
brengt, wordt uitgehouwen en in het vuur gewor-
pen.
10 En de scharen vroegen hem, zeggende: Wat moe-
ten wij dan doen?
11 Hij antwoordde en zeide: Wie een dubbel stel kle-
deren heeft, dele mede aan wie er geen heeft, en
wie spijzen heeft, doe evenzo.
12 Er kwamen ook tollenaars om zich te laten dopen
en zij zeiden tot hem: Meester, wat moeten wij
doen?
13 Hij zeide tot hen: Vordert niet meer dan u voorge-
schreven is.
14 En ook die in krijgsdienst waren, vroegen hem,
zeggende: En wat moeten wij doen? En hij zeide
tot hen: Plundert niemand uit en perst niets af en
weest tevreden met uw soldij.
15 Toen nu het volk in afwachting was en allen in
hun hart overlegden over Johannes, of hij mis-
schien de Christus was,
16 antwoordde Johannes en zeide tot allen: Ik doop u
met water, doch Hij komt, die sterker is dan ik,
wiens schoenriem ik niet waardig ben los te
maken; die zal u dopen met de Heilige Geest en
met vuur.
17 De wan is in zijn hand om zijn dorsvloer geheel te
zuiveren en het graan in zijn schuur bijeen te
brengen, maar het kaf zal Hij verbranden met
onuitblusbaar vuur.

18 Met nog vele andere vermaningen bracht hij aan
het volk het evangelie.
19 Toen echter de viervorst Herodes door hem
bestraft werd om Herodias, de vrouw van zijn
broeder, en om alle wandaden, die Herodes bedre-
ven had,
20 heeft hij dit nog bij al het andere gevoegd, dat hij
Johannes in de gevangenis sloot.
21 En het geschiedde, terwijl al het volk gedoopt
werd, dat, toen ook Jezus gedoopt werd en in
gebed was, de hemel zich opende,
22 en de Heilige Geest in lichamelijke gedaante als
een duif op Hem nederdaalde, en dat er een stem
kwam uit de hemel: Gij zijt mijn Zoon, de geliefde,
in U heb Ik mijn welbehagen.
23 En Hij, Jezus, was, toen Hij optrad, ongeveer der-
tig jaar, een zoon, naar men meende, van Jozef,
de zoon van Eli,
24 de zoon van Mattat, de zoon van Levi, de zoon
van Melchi, de zoon van Jannai, de zoon van Jozef,
25 de zoon van Mattatias, de zoon van Amos, de
zoon van Naum, de zoon van Hesli, de zoon van
Naggai,
26 de zoon van Maat, de zoon van Mattatias, de zoon
van Semein, de zoon van Josek, de zoon van Joda,
27 de zoon van Joanan, de zoon van Resa, de zoon
van Zerubbabel, de zoon van Sealtiel, de zoon van
Neri,

28 de zoon van Melchi, de zoon van Addi, de zoon
van Kosam, de zoon van Elmadan, de zoon van Er,
29 de zoon van Jozua, de zoon van Eliezer, de zoon
van Jorim, de zoon van Mattat, de zoon van Levi,
30 de zoon van Simeon, de zoon van Juda, de zoon
van Jozef, de zoon van Jonan, de zoon van Eljakim,
31 de zoon van Melea, de zoon van Menna, de zoon
van Mattatta, de zoon van Natan, de zoon van
David,
32 de zoon van Isai, de zoon van Obed, de zoon van
Boaz, de zoon van Salma, de zoon van Nachson,
33 de zoon van Amminadab, de zoon van Admin, de
zoon van Arni, de zoon van Chesron, de zoon van
Peres, de zoon van Juda,
34 de zoon van Jakob, de zoon van Isaak, de zoon
van Abraham, de zoon van Terach, de zoon van
Nachor,
35 de zoon van Serug, de zoon van Reu, de zoon van
Peleg, de zoon van Eber, de zoon van Selach,
36 de zoon van Kenan, de zoon van Arpaksad, de
zoon van Sem, de zoon van Noach de zoon van
Lamech,
37 de zoon van Metuselach, de zoon van Henoch, de
zoon van Jered, de zoon van Mahalalel, de zoon
van Kenan,
38 de zoon van Enos, de zoon van Set, de zoon van
Adam, de zoon van God.

Lukas 4

1 Jezus nu, vol van de Heilige Geest, keerde terug
van de Jordaan en werd door de Geest geleid in de
woestijn,
2 waar Hij veertig dagen verzocht werd door de dui-
vel.En Hij at niets in die dagen en toen zij voorbij
waren, kreeg Hij honger.
3 En de duivel zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon
zijt, zeg dan tot deze steen, dat hij brood worde.
4 En Jezus antwoordde hem: Er staat geschreven:
Niet alleen van brood zal de mens leven.
5 En hij voerde Hem op een hoogte en toonde Hem
al de koninkrijken der wereld in een ogenblik tijds.
6 En de duivel zeide tot Hem: U zal ik al deze macht
geven en hun heerlijkheid, want zij is mij overge-
geven, en ik geef haar wie ik wil.
7 Indien Gij mij dan aanbidt, zal zij geheel van U
zijn.
8 En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Er staat
geschreven: Gij zult de Here uw God, aanbidden
en Hem alleen dienen.
9 En hij leidde Hem naar Jeruzalem en stelde Hem
op de rand van het dak des tempels en hij zeide
tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf dan
vanhier naar beneden;
10 want er staat geschreven: Aan zijn engelen zal Hij
opdracht geven aangaande u om u te behoeden,

11 en: Op de handen zullen zij u dragen, opdat gij
uw voet niet aan een steen stoot.
12 En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Er is
gezegd: Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken.
13 En toen de duivel alle verzoeking ten einde had
gebracht, week hij van Hem tot een bestemde tijd.
14 En Jezus keerde in de kracht des Geestes terug
naar Galilea. En de roep over Hem ging uit door
de gehele streek.
15 En Hij leerde in hun synagogen en werd door allen
geprezen.
16 En hij kwam te Nazaret, waar Hij opgevoed was,
en Hij ging volgens zijn gewoonte op de sabbat-
dag naar de synagoge en stond op om voor te
lezen.
17 En Hem werd het boek van de profeet Jesaja ter
hand gesteld en toen Hij het boek geopend had,
vond Hij de plaats, waar geschreven is:
18 De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij
gezalfd heeft, om aan armen het evangelie te
brengen; en Hij heeft Mij gezonden
19 om aan gevangenen loslating te verkondigen en
aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te
zenden in vrijheid, om te verkondigen het aange-
name jaar des Heren.
20 Daarna sloot Hij het boek, gaf het aan de dienaar
terug en ging zitten.

21 En de ogen van allen in de synagoge waren op
Hem gericht. En Hij begon tot hen te zeggen:
Heden is dit schriftwoord voor uw oren vervuld.
22 En allen betuigden hun instemming met Hem en
verwonderden zich over de woorden van genade,
die van zijn lippen kwamen en zij zeiden: Is dit
niet de zoon van Jozef?
23 En Hij zeide tot hen: Gij zult ongetwijfeld deze spreuk
tot Mij zeggen: Geneesheer, genees Uzelf! Doe alle
dingen, waarvan wij gehoord hebben, dat zij te
Kafarnaum geschied zijn, ook hier, in uw vaderstad.
24 Doch Hij zeide: Voorwaar, Ik zeg u, geen profeet is
aangenaam in zijn vaderstad.
25 Doch Ik zeg u naar waarheid, er waren vele wedu-
wen in de dagen van Elia in Israel, toen de hemel
drie jaren en zes maanden lang gesloten bleef en
er grote hongersnood was over het gehele land,
26 en tot geen van haar werd Elia gezonden, doch
wel naar Sarepta, bij Sidon, tot een vrouw, die
weduwe was.
27 En er waren vele melaatsen in Israel ten tijde van
de profeet Elisa, en geen van hen werd gereinigd,
doch wel Naaman de Syrier.
28 En allen in de synagoge werden met toorn ver-
vuld, toen zij dit hoorden.
29 Zij stonden op en wierpen Hem de stad uit en
voerden Hem tot aan de rand van de berg, waarop
hun stad gebouwd was, om Hem van de steilte te
storten.
30 Maar Hij ging midden tussen hen door en vertrok.

31 En hij daalde af naar Kafarnaum, een stad in
Galilea, en Hij leerde hen geregeld op de sabbat.
32 En zij stonden versteld over zijn leer, want zijn
woord was met gezag.
33 En in de synagoge was iemand met een boze,
onreine geest
34 en hij schreeuwde met luider stem: Ha, wat hebt
Gij met ons te maken, Jezus van Nazaret? Zijt Gij
gekomen om ons te verdelgen? Ik weet wel, wie
Gij zijt: de heilige Gods.
35 En Jezus bestrafte hem en zeide: Zwijg stil en vaar
uit van hem. En de boze geest wierp hem in het
midden neer en voer van hem uit zonder hem enig
kwaad te doen.
36 En er kwam verbazing over allen en zij spraken
erover tot elkander en zeiden: Wat voor spreken is
dit? Want Hij legt met gezag en macht aan de
onreine geesten zijn bevelen op en zij varen uit.
37 En er ging een roep van Hem uit naar alle plaatsen
in de omtrek.
38 Daarna stond Hij op en ging van de synagoge naar
het huis van Simon. De schoonmoeder van Simon
nu was bevangen door zware koorts en zij riepen
zijn hulp voor haar in.
39 En hij ging aan het hoofdeinde staan en bestrafte
de koorts en deze verliet haar. Onmiddellijk stond
zij op en diende hen.

40 Toen de zon onderging, brachten allen, die zieken
hadden, lijdende aan allerlei kwalen, dezen tot
Hem. Hij legde ieder van hen afzonderlijk de han-
den op en genas hen.
41 Van velen voeren ook boze geesten uit, roepende
en zeggende: Gij zijt de Zoon van God. En Hij
bestrafte hen en liet hun niet toe te spreken,
omdat zij wisten, dat Hij de Christus was.
42 En toen het dag geworden was, vertrok Hij en
ging naar een eenzame plaats. En de scharen
zochten Hem en kwamen tot Hem en trachtten
Hem tegen te houden, opdat Hij niet van hen zou
heengaan.
43 Maar Hij sprak tot hen: Ook aan de andere steden
moet Ik het evangelie van het Koninkrijk Gods ver-
kondigen, want daartoe ben Ik uitgezonden.
44 En Hij predikte in de synagogen van Judea.

Lukas 5

1 En het geschiedde, toen de schare op Hem aan-
drong en naar het woord Gods hoorde, dat Hij zelf
aan de oever van het meer Gennesaret stond, en
Hij zag twee schepen aan de oever liggen.
2 De vissers waren eruit gegaan en spoelden de net-
ten.
3 Hij ging in een van de schepen, dat van Simon, en
vroeg hem de zee in te gaan, niet ver van de
oever. En Hij zette Zich neder en leerde de scharen
van het schip uit.
4 Toen Hij opgehouden had met spreken, zeide Hij
tot Simon: Ga naar diep water en zet uw netten
uit om te vissen.
5 En Simon antwoordde en zeide: Meester, de gehe-
le nacht door hebben wij hard gewerkt en niets
gevangen, maar op uw woord zal ik de netten uit-
zetten.
6 En toen zij dit gedaan hadden, haalden zij een
grote menigte vissen binnen, en hun netten dreig-
den te scheuren.
7 En zij wenkten hun makkers in het andere schip,
dat zij hen zouden komen helpen. En dezen kwa-
men en zij vulden beide schepen, tot zinkens toe.
8 Toen Simon Petrus dit zag, viel hij neder aan de
knieen van Jezus en zeide: Ga uit van mij, want ik
ben een zondig mens, Here.
9 Want verbazing had hem en allen, die bij hem
waren, aangegrepen over de vangst der vissen,
welke zij gevangen hadden;

10 evenzo ook Jakobus en Johannes, de zonen van
Zebedeus, die metgezellen van Simon waren. En
Jezus zeide tot Simon: Wees niet bevreesd, van nu
aan zult gij mensen vangen.
11 En zij trokken de schepen op het land en lieten
alles achter en volgden Hem
12 En het geschiedde, toen Hij in een van de steden was,
zie, daar was een man vol melaatsheid. Toen hij Jezus
zag, wierp hij zich op zijn aangezicht en smeekte Hem,
zeggende: Here, indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen.
13 En Hij strekte de hand uit, raakte hem aan en
zeide: Ik wil het, word rein. En terstond verliet
hem de melaatsheid.
14 En Hij gebood hem het aan niemand te zeggen,
maar (zeide Hij) ga heen, toon u aan de priester
en breng het offer voor uw reiniging, gelijk Mozes
voorgeschreven heeft, hun tot een getuigenis.
15 Maar het gerucht over Hem ging steeds verder
rond en vele scharen stroomden samen om te
horen en zich te laten genezen van hun ziekten.
16 Doch Hij trok Zich terug in de eenzame plaatsen
om te bidden.
17 En het geschiedde op een dier dagen, terwijl Hij
bezig was te leren, dat er ook Farizeeen en wetge-
leerden zaten, die gekomen waren uit alle dorpen
van Galilea en Judea en uit Jeruzalem. En er was
kracht des Heren, zodat Hij kon genezen.
18 En zie, daar kwamen (enige) mannen met een ver-
lamde op een bed, en zij trachtten hem binnen te
dragen en hem voor Hem te leggen.

19 En toen zij geen gelegenheid vonden om hem bin-
nen te dragen, vanwege de schare, gingen zij het
dak op en lieten hem met zijn bed door de tegels
in het midden neder, vlak voor Jezus.
20 En hun geloof ziende, zeide Hij: Mens, uw zonden
zijn u vergeven.
21 En de schriftgeleerden en de Farizeeen begonnen
te overleggen en zeiden: Wie is deze, die (zulke)
godslasterlijke dingen zegt? Wie kan zonden ver-
geven dan God alleen?
22 Doch Jezus doorzag hun overleggingen en ant-
woordde en zeide tot hen: Wat overlegt gij in uw
harten?
23 Wat is gemakkelijker, te zeggen: Uw zonden zijn u
vergeven, of te zeggen: Sta op en wandel?
24 Maar, opdat gij moogt weten, dat de Zoon des
mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven
- zeide Hij tot de verlamde: Tot u zeg Ik, sta op,
neem uw bed op en ga naar uw huis.
25 En onmiddellijk stond hij voor hun ogen op, nam
hetgeen, waar hij op gelegen had, mede en ging
naar zijn huis, God verheerlijkende.
26 En ontzetting beving allen en zij verheerlijkten
God, en werden met vrees vervuld, zeggende: Wij
hebben heden ongelooflijke dingen gezien.

27 En daarna vertrok Hij en zag een tollenaar, Levi
genaamd, bij zijn tolhuis zitten en Hij zeide tot
hem: Volg Mij.
28 En hij liet alles achter, stond op en volgde Hem.
29 En Levi richtte een grote maaltijd voor Hem aan in
zijn huis, en er was een grote menigte tollenaars
en anderen, die met hen aan tafel waren.
30 En de Farizeeen en hun schriftgeleerden morden
tegen zijn discipelen en zeiden: Waarom eet en
drinkt gij met de tollenaars en zondaars?
31 En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Zij, die
gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar
zij, die ziek zijn.
32 Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen,
maar zondaars, tot bekering.
33 Doch zij zeiden tot Hem: De discipelen van
Johannes vasten dikwijls en doen hun gebeden, en
zo ook die der Farizeeen, maar die van U eten en
drinken.
34 Jezus zeide tot hen: Kunt gij soms de bruiloftsgas-
ten laten vasten, terwijl de bruidegom bij hen is?
35 Doch er zullen (andere) dagen komen, en wanneer
de bruidegom van hen weggenomen is, dan zullen
zij vasten, in die dagen.
36 Hij sprak ook een gelijkenis tot hen: Niemand
scheurt een lap van een nieuw kledingstuk af om
die op een oud kledingstuk te zetten. Anders zal
hij niet alleen het nieuwe scheuren, maar de lap
van het nieuwe zal ook niet passen bij het oude.

37 En niemand doet jonge wijn in oude zakken;
anders zal de jonge wijn de zakken scheuren en
weglopen en de zakken gaan verloren;
38 maar jonge wijn moet men in nieuwe zakken
doen.
39 En niemand, die oude gedronken heeft, wil jonge,
want hij zegt: De oude is voortreffelijk.

Lukas 6

1 Het geschiedde op een sabbat, dat Hij door koren-
velden ging en zijn discipelen plukten aren en aten
die, ze stuk wrijvende met hun handen.
2 Maar sommige van de Farizeeen zeiden: Waarom
doet gij wat op sabbat niet mag?
3 En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Hebt gij
dan ook dit niet gelezen, wat David gedaan heeft,
toen hij en die met hem waren honger kregen?
4 Hoe hij het huis Gods binnengegaan is en de toon-
broden heeft genomen en ervan gegeten heeft en
gegeven aan die met hem waren, waarvan nie-
mand mag eten dan alleen de priesters?
5 En Hij zeide tot hen: De Zoon des mensen is heer
over de sabbat.
6 Op een andere sabbat geschiedde het, dat Hij in
de synagoge ging en leerde. En daar was iemand,
wiens rechterhand verschrompeld was.
7 De schriftgeleerden en de Farizeeen letten op
Hem, of Hij op de sabbat genas, om een aanklacht
tegen Hem te vinden.
8 Maar Hij kende hun overleggingen en zeide tot de
man, wiens hand verschrompeld was: Sta op en ga
in het midden staan. Hij stond op en ging staan.
9 En Jezus sprak tot hen: Ik leg u de vraag voor, of
het geoorloofd is op de sabbat goed te doen of
kwaad te doen, een leven te redden of verloren te
doen gaan.

10 Toen zag Hij hen allen rondom Zich aan en zeide tot hem: Strek uw hand uit. Hij deed het en zijn hand werd weder gezond.
11 En zij raakten volkomen hun verstand kwijt en spraken er met elkander over, wat zij Jezus doen zouden.
12 En het geschiedde in die dagen, dat Hij naar het gebergte ging om te bidden en Hij bracht de nacht door in het gebed tot God.
13 En toen het dag geworden was, riep Hij zijn discipelen tot Zich en koos er twaalf uit, die Hij ook apostelen noemde:
14 Simon, die Hij ook Petrus noemde, en Andreas, zijn broeder, en Jakobus en Johannes, en Filippus en Bartolomeus,
15 en Matteus en Tomas, en Jakobus, de zoon van Alfeus, en Simon, bijgenaamd de Zeloot, en Judas, de zoon van Jakobus,
16 en Judas Iskariot, die de verrader geworden is.
17 En Hij daalde met hen af en bleef staan op een vlakke plaats en (daar) was een grote schare van zijn discipelen en een grote menigte van volk uit het gehele Joodse land en Jeruzalem en van Tyrus en Sidon aan de zee,
18 die gekomen waren om Hem te horen en genezen te worden van hun ziekten; en die gekweld werden door onreine geesten werden genezen.
19 En de gehele schare trachtte Hem aan te raken, omdat er kracht van Hem uitging en Hij allen genas.

20 En Hij hief zijn ogen op naar zijn discipelen en zeide:
Zalig, gij armen, want uwer is het Koninkrijk Gods.
21 Zalig, gij, die nu hongert, want gij zult verzadigd
worden. Zalig, gij, die nu weent, want gij zult lachen.
22 Zalig zijt gij, wanneer u de mensen haten en wan-
neer zij u uitstoten, en smaden en uw naam als
slecht verwerpen ter wille van de Zoon des mensen.
23 Verblijdt u te dien dage en springt op van vreug-
de, want, zie, uw loon is groot in de hemel;
immers, op dezelfde wijze hebben hun vaderen
met de profeten gehandeld.
24 Maar wee u, gij rijken, want gij hebt uw vertroos-
ting reeds.
25 Wee u, die nu overvloed hebt, want gij zult hon-
geren. Wee u, die nu lacht, want gij zult smart
hebben en wenen.
26 Wee u, wanneer alle mensen wel van u spreken;
immers, op dezelfde wijze hebben hun vaderen
met de valse profeten gehandeld.
27 Maar tot u, die Mij hoort, zeg ik: Hebt uw vijan-
den lief, doet wel degenen, die u haten;
28 zegent wie u vervloeken; bidt voor wie u smadelijk
behandelen.
29 Slaat iemand u op uw wang, keer hem ook de
andere toe, neemt iemand u uw mantel af, laat
hem ook het hemd nemen.
30 Vraagt iemand iets van u, geef het hem; neemt
iemand het uwe, vraag het niet terug.
31 En gelijk gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij
hun evenzo.

32 En indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat hebt gij voor? Immers, ook de zondaars hebben lief, die hen liefhebben.
33 Want indien gij goed doet aan wie u goed doen, wat hebt gij voor? Ook de zondaars doen dat.
34 En indien gij leent aan hen, van wie gij hoopt iets te ontvangen, wat hebt gij voor? Ook zondaars lenen aan zondaars om evenveel terug te ontvangen.
35 Neen, hebt uw vijanden lief, en doet hun goed en leent zonder op vergelding te hopen, en uw loon zal groot zijn en gij zult kinderen van de Allerhoogste zijn, want Hij is goed jegens de ondankbaren en bozen.
36 Weest barmhartig, gelijk uw Vader barmhartig is.
37 En oordeelt niet en gij zult niet geoordeeld worden. En veroordeelt niet en gij zult niet veroordeeld worden; laat los en gij zult losgelaten worden.
38 Geeft en u zal gegeven worden: een goede, gedrukte, geschudde, overlopende maat zal men in uw schoot geven. Want met de maat, waarmede gij meet, zal u wedergemeten worden.
39 Hij sprak ook een gelijkenis tot hen: Kan een blinde een blinde geleiden? Zullen zij niet beiden in een put vallen?
40 Een discipel staat niet boven zijn meester, maar al wie volleerd is, zal zijn als zijn meester.
41 Wat ziet gij de splinter in het oog van uw broeder, maar de balk in uw eigen oog bemerkt gij niet?

42 Hoe kunt gij tot uw broeder zeggen: Broeder, laat
mij de splinter, die in uw oog is, wegdoen, terwijl
gij de balk, die in uw eigen oog is, niet ziet?
Huichelaar, doe eerst de balk weg uit uw oog en
dan zult gij scherp kunnen zien om de splinter in
het oog van uw broeder weg te doen.
43 Immers, er is geen goede boom, die slechte vrucht
voortbrengt, noch ook een slechte boom, die
goede vrucht voortbrengt.
44 Want elke boom wordt aan zijn eigen vrucht
gekend. Want van dorens leest men geen vijgen,
en van een braamstruik oogst men geen druif.
45 Een goed mens brengt uit de goede schat zijns
harten het goede voort en een slecht mens brengt
uit de boze schat het boze voort. Want waar het
hart vol van is, daarvan spreekt de mond.
46 Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?
47 Een ieder, die tot Mij komt en mijn woorden hoort
en ze doet, Ik zal u tonen aan wie hij gelijk is.
48 Hij is gelijk aan iemand, die bij het bouwen van
een huis diep gegraven en het fundament op de
rots gelegd heeft. Toen een watervloed kwam en
de stroom tegen dat huis aansloeg, kon hij het
niet aan het wankelen brengen, omdat het goed
gebouwd was.
49 Doch wie hoort en het niet doet, is gelijk aan
iemand, die een huis op de grond bouwt zonder
fundament. Toen de stroom daar tegenaan sloeg,
stortte het terstond in en het huis werd een grote
bouwval.

Lukas 7

1 Nadat Hij al zijn woorden ten aanhoren van het
volk voleindigd had, ging Hij Kafarnaum binnen.
2 Een slaaf nu van een hoofdman, die deze op hoge
prijs stelde, was ernstig ongesteld en lag op ster-
ven.
3 Toen hij van Jezus hoorde, zond hij enige oudsten
der Joden tot Hem met het verzoek te komen en
zijn slaaf in het leven te behouden.
4 Zij kwamen dan tot Jezus en drongen zeer bij Hem
aan, want, zeiden zij, hij is waard, dat Gij dit voor
hem doet;
5 want hij heeft ons volk lief en onze synagoge heeft
hij gebouwd.
6 En Jezus ging met hen mede. Toen Hij niet ver
meer van het huis was, zond de hoofdman vrien-
den om tot Hem te zeggen: Here, doe geen moei-
te, want ik ben niet waard, dat Gij onder mijn dak
komt;
7 daarom heb ik ook mijzelf niet waardig geacht tot
U te komen, maar spreek slechts) een woord en
mijn knecht moet herstellen.
8 Want ik neem zelf een ondergeschikte plaats in
met soldaten onder mij, en ik zeg tot de een: Ga
heen, en hij gaat heen, en tot een ander: Kom, en
hij komt, en tot mijn slaaf: Doe dit, en hij doet
het.
9 Toen Jezus dit hoorde, verwonderde Hij Zich over
hem, en Zich kerende tot de schare, die Hem volg-
de, sprak Hij: Ik zeg u, zelfs in Israel heb Ik een zo
groot geloof niet gevonden!

10 En toen zij, die gezonden waren, terugkwamen in het huis, vonden zij de slaaf gezond.
11 En het geschiedde kort daarna, dat Hij reisde naar een stad, genaamd Nain. En zijn discipelen reisden met Hem, en een grote schare.
12 Toen Hij dicht bij de stadspoort gekomen was, zie, een dode werd uitgedragen, de enige zoon zijner moeder, die weduwe was, en veel volk uit de stad was bij haar.
13 En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen en Hij zeide tot haar: Ween niet.
14 En naderbij gekomen raakte Hij de baar aan - de dragers stonden stil - en zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op!
15 En de dode ging overeind zitten en begon te spreken, en Hij gaf hem aan zijn moeder.
16 En vrees beving hen allen en zij verheerlijkten God, zeggende: Een groot profeet is onder ons opgestaan, en: God heeft naar zijn volk omgezien.
17 En dit gerucht over Hem verbreidde zich in het ganse Joodse land en in de gehele omtrek.
18 En de discipelen van Johannes boodschapten hem al deze dingen.
19 En Johannes riep een tweetal van zijn discipelen tot zich en zond hen naar de Here om te zeggen: Zijt Gij het, die komen zou, of hebben wij een ander te verwachten?

20 Toen de mannen bij Hem gekomen waren, zeiden
zij: Johannes de Doper heeft ons tot U gezonden,
om te zeggen: Zijt Gij het, die komen zou, of heb-
ben wij een ander te verwachten?
21 Op dat ogenblik genas Hij velen van ziekten en
plagen en boze geesten en aan vele blinden
schonk Hij het gezicht.
22 En Hij antwoordde en zeide tot hen: Gaat heen en
boodschapt Johannes wat gij gezien en gehoord
hebt: Blinden worden ziende, lammen wandelen,
melaatsen worden gereinigd en doven horen,
doden worden opgewekt, armen ontvangen het
evangelie;
23 en zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt.
24 Toen de boden van Johannes vertrokken waren,
begon Hij tot de scharen te zeggen van Johannes:
Wat zijt gij in de woestijn gaan aanschouwen? Een
riet door de wind bewogen?
25 Maar wat zijt gij gaan zien? Een mens in weelderi-
ge klederen gekleed? Zie, die schitterend gekleed
gaan en overdadig leven, zijn in de paleizen.
26 Maar wat zijt gij gaan zien? Een profeet? Ja, Ik zeg
u, zelfs meer dan een profeet.
27 Deze is het, van wie geschreven staat:Zie, Ik zend
mijn bode voor uw aangezicht uit, die uw weg
voor u heen bereiden zal.

28 Ik zeg u, onder hen, die uit vrouwen geboren zijn,
is niemand groter dan Johannes, maar de kleinste
in het Koninkrijk Gods is groter dan hij.
29 En toen al het volk dit hoorde, en ook de tolle-
naars, hebben zij God gerechtvaardigd, daar zij
met de doop van Johannes gedoopt waren.
30 Maar de Farizeeen en de wetgeleerden verwierpen
voor zichzelf de raad Gods, daar zij niet door hem
gedoopt waren.
31 Waarmede zal Ik dan de mensen van dit geslacht
vergelijken en waaraan zijn zij gelijk?
32 Zij zijn gelijk aan kinderen, die op de markt zitten
en elkander toeroepen het bekende:Wij hebben
voor u op de fluit gespeeld en gij hebt niet
gedanst wij hebben klaagliederen gezongen en gij
hebt niet geweend.
33 Want Johannes de Doper is gekomen, geen brood
etende of wijn drinkende, en gij zegt: Hij heeft
een boze geest!
34 De Zoon des mensen is gekomen, wel etende en
drinkende, en gij zegt: Zie, een vraatzuchtig mens
en een wijndrinker, een vriend van tollenaars en
zondaars!
35 En de wijsheid is gerechtvaardigd door al haar kinderen.
36 Een der Farizeeen nodigde Hem om bij hem te
komen eten; en Hij kwam in het huis van de
Farizeeer en ging aanliggen.
37 En zie een vrouw, die in de stad als zondares bekend
stond, bemerkte, dat Hij aan tafel was in het huis van de
Farizeeer. En zij bracht een albasten kruik met mirre,

38 en zij ging wenende achter Hem staan, bij zijn
voeten, en begon met haar tranen zijn voeten nat
te maken en droogde ze af met haar hoofdhaar, en
kuste zijn voeten en zalfde ze met de mirre.
39 Toen de Farizeeer, die Hem genodigd had, dat
zag, zeide hij bij zichzelf: Indien deze de profeet
was, zou Hij wel weten, wie en wat deze vrouw is,
die Hem aanraakt: dat zij een zondares is.
40 En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Simon, Ik
heb u iets te zeggen. Hij zeide: Meester, zeg het.
41 Een schuldeiser had twee schuldenaars. De een
was hem vijfhonderd schellingen schuldig, de
ander vijftig.
42 Toen zij niet konden betalen, schonk hij het hun
beiden. Wie van hen zal hem dan het meest lief-
hebben?
43 Simon antwoordde en zeide: Ik onderstel, hij, aan
wie hij het meeste geschonken heeft. Hij zeide tot
hem: Gij hebt juist geoordeeld.
44 En Zich naar de vrouw wendende, zeide Hij tot
Simon: Ziet gij deze vrouw? Ik ben in uw huis
gekomen; water voor mijn voeten hebt gij Mij niet
gegeven maar zij heeft met tranen mijn voeten nat
gemaakt en ze met haar haren afgedroogd.
45 Een kus hebt gij Mij niet gegeven, maar zij heeft,
van dat Ik binnengekomen ben, niet opgehouden
mijn voeten te kussen.

46 Met olie hebt gij mijn hoofd niet gezalfd, maar zij
heeft met mirre mijn voeten gezalfd.
47 Daarom zeg Ik u: Haar zonden zijn haar vergeven,
al waren zij vele, want zij betoonde veel liefde;
maar wie weinig vergeven wordt, die betoont wei-
nig liefde.
48 En Hij zeide tot haar: Uw zonden zijn u vergeven.
49 En die met Hem aan tafel waren, begonnen bij
zichzelf te zeggen: Wie is deze, dat Hij zelfs de
zonden vergeeft?
50 En Hij zeide tot de vrouw: Uw geloof heeft u
behouden, ga heen in vrede!

Lukas 8

1 En het geschiedde kort daarna, dat Hij van stad tot
stad en van dorp tot dorp trok, verkondigende het
evangelie van het Koninkrijk Gods, en de twaalven
met Hem,
2 en enige vrouwen, die genezen waren van boze
geesten en van ziekten: Maria, met de bijnaam:
van Magdala, van wie zeven boze geesten uitge-
gaan waren,
3 en Johanna, de vrouw van Chusas, de rentmeester
van Herodes, en Susanna en vele andere, die hen
dienden met hetgeen zij bezaten.
4 Toen er nu veel volk samenstroomde en uit elke
stad mensen tot Hem kwamen, sprak Hij door een
gelijkenis:
5 Een zaaier ging uit om zijn zaad te zaaien. En bij
het zaaien viel een deel langs de weg en het werd
vertrapt en de vogelen des hemels aten het op.
6 En een ander deel viel op de rotsbodem, en toen
het opkwam, verdorde het, omdat het geen voch-
tigheid had.
7 En een ander deel viel midden tussen de dorens,
en de dorens kwamen tegelijk op en verstikten
het.
8 Een ander deel viel in goede aarde, en toen dat
opgekomen was, bracht het honderdvoudige
vrucht voort. Dit zeggende, riep Hij: Wie oren
heeft om te horen, die hore.
9 Zijn discipelen vroegen Hem, wat de bedoeling
van deze gelijkenis was.

10 En Hij zeide: U is het gegeven de geheimenissen
van het Koninkrijk Gods te kennen, maar aan de
anderen (worden zij gepredikt) in gelijkenissen,
opdat zij ziende niet zien en horende niet begrij-
pen.
11 Dit is de gelijkenis: Het zaad is het woord Gods.
12 Die langs de weg, zijn zij, die het gehoord heb-
ben; daarna komt de duivel en neemt het woord
uit hun hart weg, opdat zij niet zouden geloven en
behouden worden.
13 Die op de rotsbodem, zijn zij, die het woord,
zodra zij het horen, met blijdschap ontvangen; en
dezen hebben geen wortel, zij geloven voor een
tijd en in een tijd van beproeving worden zij afval-
lig.
14 Wat in de dorens viel, dat zijn zij, die het gehoord
hebben; en gaandeweg worden zij door zorgen en
rijkdom en lusten des levens verstikt en zij bren-
gen het niet tot vrucht.
15 Dat in goede aarde, dat zijn zij, die met een goed
en vroom hart het woord gehoord hebbende, dat
vasthouden en vrucht dragen in volharding.
16 Niemand steekt een lamp aan en bedekt die met
een vat of zet haar onder een bed, maar hij zet
haar op een standaard, opdat wie binnentreden
het licht mogen zien.
17 Want er is niets verborgen, dat niet aan het licht
zal komen, en niets geheim, dat niet zal bekend
worden en aan het licht komen.

18 Ziet dan toe, hoe gij hoort. Want wie heeft, hem
zal gegeven worden, en wie niet heeft, ook wat hij
meent te hebben, zal hem ontnomen worden.
19 Zijn moeder en broeders kwamen tot Hem en zij
konden Hem niet bereiken vanwege de schare.
20 Men boodschapte Hem: Uw moeder en uw broe-
ders staan buiten en willen U zien
21 Hij antwoordde echter en zeide tot hen: Mijn moe-
der en mijn broeders zijn dezen, die het woord
Gods horen en doen.
22 En het geschiedde op een van die dagen, dat Hij
in een schip ging met zijn discipelen, en Hij zeide
tot hen: Laten wij oversteken naar de overkant van
het meer; en zij staken van wal.
23 En terwijl zij varende waren, viel Hij in slaap. En er
sloeg een stormvlaag neder op het meer en zij kre-
gen water in en verkeerden in nood.
24 Toen kwamen zij en maakten Hem wakker en zei-
den: Meester, Meester, wij vergaan! En Hij, wakker
geworden, bestrafte de wind en de wilde wateren.
En zij kwamen tot rust en het werd stil.
25 En Hij zeide tot hen: Waar was uw geloof? En zij
werden bevreesd en zeiden met verbazing tot
elkander: Wie is toch deze, dat Hij ook aan de win-
den en aan het water bevelen geeft en zij Hem
gehoorzaam zijn?
26 En zij voeren naar het land der Gerasenen, dat
tegenover Galilea ligt.

27 Toen Hij aan land gegaan was, kwam Hem een
man uit de stad tegemoet, die door boze geesten
bezeten was, en sinds lang had hij geen mantel
meer aan en woonde niet in een huis, maar in de
graven.
28 Toen hij nu Jezus zag, stiet hij een kreet uit en hij
viel aan zijn voeten en sprak met luider stem: Wat
hebt Gij met mij te maken, Jezus, Zoon van de
allerhoogste God? Ik smeek U, dat Gij mij niet pij-
nigt.
29 Want Hij gaf de onreine geest bevel van de man
uit te varen. Want menigmaal had de geest hem
met geweld medegesleurd, en om hem te bewaken
werd hij met ketenen en voetboeien geboeid,
maar hij brak de boeien stuk en werd door de
geest naar eenzame streken gedreven.
30 En Jezus vroeg hem: Wat is uw naam? Hij zeide:
Legioen; want vele geesten waren in hem gevaren.
31 En zij smeekten Hem, dat Hij hun niet gelasten zou
in de afgrond te varen.
32 Nu werd op de berg een talrijke kudde zwijnen
gehoed; en zij smeekten Hem, dat Hij hun zou toe-
staan daarin te varen. En Hij stond het hun toe.
33 En de geesten voeren uit die mens en voeren in de
zwijnen en de kudde stormde langs de helling het
meer in en verdronk.
34 Toen de hoeders zagen wat er gebeurd was,
namen zij de vlucht en berichtten het in de stad
en op het land.

35 En de mensen liepen uit om te zien wat gebeurd
was, en zij kwamen bij Jezus en vonden de mens,
van wie de boze geesten uitgevaren waren, aan de
voeten van Jezus zitten, gekleed en goed bij zijn
verstand, en zij werden bevreesd
36 En zij, die het gezien hadden, verhaalden hun, hoe
de bezetene genezen was.
37 En de gehele bevolking van de streek der
Gerasenen vroeg Hem, of Hij van hen wilde weg-
gaan, want zij waren door grote vrees bevangen.
En Hij ging in het schip en keerde terug.
38 En de man, van wie de boze geesten uitgevaren
waren, verzocht Hem bij Hem te mogen blijven.
Maar Hij liet hem heengaan en zeide:
39 Keer terug naar uw huis en verhaal al wat God u
gedaan heeft. En hij ging de gehele stad door ver-
kondigen al wat Jezus hem gedaan had.
40 Toen Jezus terugkeerde, wachtte de schare Hem
op, want zij zagen allen naar Hem uit.
41 En zie, er kwam een man, genaamd Jairus, en deze
was een overste der synagoge. En hij viel neder
aan de voeten van Jezus en smeekte Hem naar zijn
huis te komen,
42 omdat zijn enige dochter, die ongeveer twaalf jaar
oud was, op sterven lag. Terwijl Hij erheen ging,
drongen de scharen op Hem aan.

43 En een vrouw, die sinds twaalf jaren aan bloed-
vloeiing leed en door niemand kon genezen wor-
den,
44 kwam van achteren tot Hem en raakte de kwast
van zijn kleed aan, en terstond hield haar vloeiing
op.
45 En Jezus zeide: Wie is het, die Mij heeft aange-
raakt? En terwijl allen het ontkenden, zeide Petrus:
Meester, de scharen drukken en verdringen U.
46 Maar Jezus zeide: Iemand heeft Mij aangeraakt,
want Ik heb kracht van Mij voelen uitgaan.
47 Toen de vrouw zag, dat zij niet onopgemerkt
bleef, kwam zij bevende nader, viel voor Hem neer
en verhaalde Hem, voor al het volk, om welke
reden zij Hem aangeraakt had en dat zij terstond
beter was geworden.
48 En Hij zeide tot haar: Dochter, uw geloof heeft u
behouden, ga heen in vrede.
49 Terwijl Hij nog sprak, kwam er iemand van de
overste der synagoge met de boodschap: Uw
dochter is gestorven, val de Meester niet meer las-
tig!
50 Maar Jezus hoorde het en antwoordde hem: Wees
niet bevreesd, geloof alleen, en zij zal behouden
worden.
51 Toen Hij aan het huis gekomen was, stond Hij nie-
mand toe met Hem naar binnen te gaan dan
Petrus, Johannes en Jakobus en de vader van het
kind en de moeder.

52 Allen nu weenden en weeklaagden over haar.
Doch Hij sprak: Weent niet; zij is niet gestorven,
maar zij slaapt.
53 En zij lachten Hem uit, omdat zij wisten, dat zij
gestorven was.
54 Maar Hij vatte haar hand en riep, zeggende: Kind,
sta op!
55 En haar geest keerde terug en zij stond dadelijk op
en Hij beval, dat men haar te eten zou geven.
56 En haar ouders stonden versteld, maar Hij verbood
hun tot iemand te spreken over hetgeen geschied
was.

Lukas 9

1 Toen riep Hij de twaalven samen en gaf hun macht
en gezag over alle boze geesten en om ziekten te
genezen.
2 En Hij zond hen uit om het Koninkrijk Gods te ver-
kondigen en genezingen te doen,
3 en Hij zeide tot hen: Neemt niets mede voor
onderweg, geen staf of reiszak, geen brood of zil-
vergeld, en hebt ook niet twee hemden bij u.
4 En komt gij ergens in een huis, blijft daar en reist
vandaar verder.
5 En zijn er, die u niet willen ontvangen, gaat dan
weg uit die stad en schudt het stof af van uw voe-
ten tot een getuigenis tegen hen.
6 Zij gingen heen en trokken de dorpen langs, overal
het evangelie predikende en genezingen doende.
7 Herodes, de viervorst, hoorde alles wat er gebeurd
was en wist niet wat ervan te denken, omdat door
sommigen gezegd werd, dat Johannes uit de
doden was opgewekt,
8 door sommigen, dat Elia verschenen was, door
anderen, dat een der oude profeten was opge-
staan.
9 Maar Herodes zeide: Johannes heb ik zelf laten
onthoofden. Wie zou deze zijn, van wie ik zulke
dingen hoor? En hij trachtte Hem te zien te krij-
gen.
10 En toen de apostelen teruggekeerd waren, verhaal-
den zij Hem alles, wat zij verricht hadden. En Hij
nam hen mede en trok Zich, met hen alleen, terug
naar een stad, genaamd Betsaida.

11 Doch de scharen bemerkten het en volgden Hem.
En Hij ontving hen en sprak tot hen over het
Koninkrijk Gods, en die genezing van node had-
den, maakte Hij gezond.
12 En de dag begon te dalen; en de twaalven kwa-
men bij Hem en zeiden tot Hem: Zend de schare
weg, opdat zij naar de dorpen en hoeven in de
omtrek gaan om onderdak en spijs te vinden, want
wij zijn hier in een eenzame plaats.
13 Maar Hij zeide tot hen: Geeft gij hun te eten. Zij
zeiden: Wij hebben niet meer dan vijf broden en
twee vissen, of wij zouden moeten heengaan om
voor al dit volk voedsel te kopen.
14 Want er waren ongeveer vijfduizend man. En Hij
zeide tot zijn discipelen: Laat hen gaan zitten in
groepen van ongeveer vijftig.
15 En zij deden het en lieten hen allen nederzitten.
16 Toen nam Hij de vijf broden en de twee vissen, en
Hij zag op naar de hemel, sprak de zegen uit en
brak ze, en Hij gaf ze aan de discipelen om ze aan
de schare voor te zetten.
17 En zij aten en werden allen verzadigd en het over-
schot werd door hen opgeraapt: twaalf manden
met brokken.
18 En het geschiedde, terwijl Hij in het gebed alleen was,
dat de discipelen in zijn nabijheid waren en Hij vroeg
hun en zeide: Wie zeggen de scharen, dat Ik ben?
19 Zij antwoordden en zeiden: Johannes de Doper,
anderen: Elia, weer anderen, dat een der oude
profeten was opgestaan.

20 Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik
ben? Petrus antwoordde en zeide: De Christus
Gods.
21 En Hij vermaande hen nadrukkelijk en beval hun
dit niemand te zeggen.
22 En Hij zeide: De Zoon des mensen moet veel lijden
en verworpen worden door de oudsten en over-
priesters en schriftgeleerden en gedood worden en
ten derden dage worden opgewekt.
23 Hij zeide tot allen: Indien iemand achter Mij wil
komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks
zijn kruis op en volge Mij.
24 Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die
zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verlo-
ren heeft om Mijnentwil, die zal het behouden.
25 Want wat baat het een mens, als hij de gehele
wereld wint, maar zichzelf verliest of zelf schade
lijdt?
26 Want ieder, die zich voor Mij en voor mijn woor-
den zal schamen, voor hem zal de Zoon des men-
sen Zich schamen, wanneer Hij komt in zijn heer-
lijkheid en die van de Vader en de heilige engelen.
27 Ik zeg u in waarheid, er zijn sommigen onder
degenen die hier staan, welke voorzeker de dood
niet zullen smaken, voordat zij het Koninkrijk Gods
gezien hebben.
28 En het geschiedde ongeveer acht dagen na deze
woorden, dat Hij Petrus en Johannes en Jakobus
medenam en de berg opging om te bidden.

29 En het geschiedde, terwijl Hij in het gebed was,
dat het aanzien van zijn gelaat anders werd, en
zijn kleding werd stralend wit.
30 En zie, twee mannen spraken met Hem, en wel
Mozes en Elia.
31 Dezen, in heerlijkheid verschenen, spraken over
zijn uitgang, die Hij te Jeruzalem zou volbrengen.
32 En Petrus en die met hem waren, werden door
slaap overmand en, toen zij ontwaakten, zagen zij
zijn heerlijkheid, en de twee mannen, die bij Hem
stonden.
33 En het geschiedde, toen dezen van Hem scheid-
den, dat Petrus tot Jezus zeide Meester, het is
goed, dat wij hier zijn, laten wij drie tenten
opslaan, voor U een, en voor Mozes een, en voor
Elia een; want hij wist niet, wat hij zeide.
34 En terwijl hij dit zeide, kwam er een wolk, en over-
schaduwde hen. En zij werden bevreesd, toen die
de wolk ingingen.
35 En er klonk een stem uit de wolk, die zeide: Deze
is mijn Zoon, de uitverkorene, hoort naar Hem.
36 En terwijl die stem klonk, bevond Jezus Zich
alleen. En zij zwegen en verhaalden in die dagen
aan niemand iets van hetgeen zij gezien hadden.
37 En het geschiedde, toen zij de volgende dag van
de berg afdaalden, dat een grote schare Hem
tegemoet kwam.
38 En zie, een man uit de schare riep, zeggende:
Meester, ik smeek U naar mijn zoon om te zien,
want hij is mijn enige,

39 en zie, een geest grijpt hem en dan schreeuwt hij
plotseling en hij doet hem stuiptrekken, dat hem
het schuim op de mond staat, en als hij hem mis-
handelt, laat hij hem nauwelijks los.
40 En ik heb uw discipelen gesmeekt hem uit te drij-
ven en zij hebben het niet gekund.
41 Jezus antwoordde en zeide: O ongelovig en ver-
keerd geslacht, hoelang zal Ik nog bij u zijn en u
verdragen? Breng uw zoon hier.
42 En nog terwijl hij naderbij kwam, wierp de boze
geest hem op de grond en deed hem stuiptrekken.
Maar Jezus bestrafte de onreine geest en Hij genas
de knaap en gaf hem terug aan zijn vader.
43 En allen stonden verslagen over de majesteit Gods.
Toen allen zich verwonderden over alles, wat Hij
deed, zeide Hij tot zijn discipelen:
44 Legt gij deze woorden in uw oren, want de Zoon
des mensen zal overgeleverd worden in de handen
der mensen.
45 Maar zij begrepen dit woord niet en het was voor
hen verborgen, zodat zij het niet verstonden. En
zij durfden Hem niet naar dit woord vragen.
46 Er kwam ook een overlegging bij hen op, wie van
hen de meeste was.
47 Maar Jezus kende de overlegging van hun hart, en
Hij nam een kind en plaatste dat bij Zich,
48 en Hij zeide tot hen: Een ieder, die dit kind ontvangt
in mijn naam, ontvangt Mij: en een ieder, die Mij
ontvangt, ontvangt Hem, die Mij gezonden heeft.
Want wie onder u allen de minste is, die is groot.

49 Johannes antwoordde en zeide: Meester, wij heb-
ben iemand in uw naam boze geesten zien uitdrij-
ven en wij wilden het hem beletten, omdat hij niet
met ons U volgt.
50 Jezus zeide tot hem: Belet het niet, want wie niet
tegen u is, is voor u.
51 En het geschiedde, toen de dagen van zijn opne-
ming in vervulling gingen, dat Hij zijn aangezicht
richtte om naar Jeruzalem te reizen,
52 en Hij zond boden voor Zich uit. En zij gingen
heen en kwamen in een dorp der Samaritanen om
alles voor Hem gereed te maken.
53 En zij ontvingen Hem niet, omdat zijn aangezicht
gericht was naar Jeruzalem
54 Toen de discipelen Jakobus en Johannes dit
bemerkten, zeiden zij: Here, wilt Gij, dat wij zeg-
gen, dat vuur van de hemel zal nederdalen om
hen te verteren?
55 Doch Hij keerde Zich om en bestrafte hen.
56 En zij gingen naar een ander dorp.
57 En toen zij op weg waren, zeide iemand tot Hem:
Ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat.
58 En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben holen
en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon
des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer
te leggen.

59 En Hij zeide tot een ander: Volg Mij. Maar deze
zeide: Sta mij toe eerst heen te gaan en mijn vader
te begraven.
60 Maar Hij zeide tot hem: Laat de doden hun doden
begraven; maar ga gij heen en verkondig het
Koninkrijk Gods.
61 En weer een ander zeide: Ik zal U volgen, Here,
maar laat mij eerst afscheid nemen van mijn huis-
genoten.
62 Maar Jezus zeide [tot hem]: Niemand, die de hand
aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter
hem ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods.

Lukas 10

1 Daarna wees de Here nog tweeenzeventig aan en
Hij zond hen twee aan twee voor Zich uit naar alle
steden en plaatsen, waar Hij zelf komen zou.
2 En Hij zeide tot hen: De oogst is wel groot, maar
arbeiders zijn er weinig. Bidt daarom de Heer van
de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst.
3 Gaat heen, zie, Ik zend u als lammeren midden
onder wolven.
4 Draagt geen beurs of reiszak of sandalen, en groet
niemand onderweg.
5 Welk huis gij ook binnentreedt, zegt eerst: Vrede
zij dezen huize.
6 En indien daar een zoon des vredes is, dan zal uw
vrede op hem rusten, maar zo niet, dan zal hij tot
u terugkeren.
7 Blijft in dat huis, eet en drinkt wat men u geeft,
want de arbeider is zijn loon waard. Gaat niet van
het ene huis naar het andere.
8 En als gij in een stad komt, waar men u ontvangt,
eet wat u wordt voorgezet
9 en geneest de zieken, die er zijn, en zegt tot hen:
Het Koninkrijk Gods is nabij u gekomen.
10 Maar als gij in een stad komt, waar men u niet
ontvangt, gaat naar buiten op haar straten en
zegt:
11 Ook het stof van uw stad, dat aan onze voeten
kleeft wissen wij af tegen u; doch weet dit, dat het
Koninkrijk Gods nabijgekomen is.
12 Ik zeg u, dat het voor Sodom in die dag draaglij-
ker zal zijn dan voor die stad.

13 Wee u, Chorazin, wee u, Betsaida, want indien in
Tyrus en Sidon die krachten waren geschied, welke
in u geschied zijn, reeds lang zouden zij, in zak en
as gezeten, zich bekeerd hebben.
14 Doch het zal voor Tyrus en Sidon draaglijker zijn
in het oordeel dan voor u
15 En gij, Kafarnaum, zult gij tot de hemel verheven
worden? Tot het dodenrijk zult gij nederdalen.
16 Wie naar u hoort, hoort naar Mij; en wie u ver-
werpt, verwerpt Mij; en wie Mij verwerpt, ver-
werpt Hem, die Mij gezonden heeft.
17 En de [tweeen]zeventig zijn teruggekeerd met
blijdschap en zeiden: Here, ook de boze geesten
onderwerpen zich aan ons in uw naam.
18 En Hij zeide tot hen: Ik zag de satan als een blik-
sem uit de hemel vallen.
19 Zie, Ik heb u macht gegeven om op slangen en
schorpioenen te treden en tegen de gehele leger-
macht van de vijand; en niets zal u enig kwaad
doen.
20 Evenwel, verheugt u niet hierover, dat de geesten
zich aan u onderwerpen, maar verheugt u, dat uw
namen staan opgetekend in de hemelen.
21 Terzelfder tijd verblijdde Hij Zich door de Heilige
Geest en zeide: Ik dank U, Vader, Heer des hemels
en der aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en
verstandigen verborgen hebt, doch aan kinderkens
geopenbaard. Ja, Vader, want zo is het een welbe-
hagen geweest voor U.

22 Alle dingen zijn Mij overgegeven door mijn Vader
en niemand weet, wie de Zoon is, dan de Vader,
en wie de Vader is, dan de Zoon, en wie de Zoon
het wil openbaren.
23 En Zich afzonderlijk tot de discipelen wendende,
zeide Hij: Zalig de ogen, die zien, wat gij ziet.
24 Want Ik zeg u: Vele profeten en koningen hebben
willen zien, wat gij ziet, en zij hebben het niet
gezien, en horen, wat gij hoort, en zij hebben het
niet gehoord.
25 En zie, een wetgeleerde stond op om Hem te ver-
zoeken en zeide: Meester, wat moet ik doen om
het eeuwige leven te beerven?
26 En Hij zeide tot hem: Wat staat in de wet geschre-
ven? Hoe leest gij?
27 Hij antwoordde en zeide: Gij zult de Here, uw
God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel
uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel
uw verstand, en uw naaste als uzelf.
28 En Hij zeide tot hem: Gij hebt juist geantwoord;
doe dat en gij zult leven.
29 Maar hij wilde zich rechtvaardigen en zeide tot
Jezus: En wie is mijn naaste?
30 Daarop hernam Jezus en zeide: Een zeker mens
daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de
handen van rovers, die hem niet alleen uitschud-
den, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl
zij hem halfdood lieten liggen.

31 Bij geval daalde een priester af langs die weg; en
deze zag hem, doch ging aan de overzijde voorbij.
32 Evenzo ging ook een Leviet langs die plaats, en hij
zag hem en ging aan de overzijde voorbij.
33 Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in
zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met
ontferming bewogen.
34 En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden,
goot er olie en wijn op; en hij zette hem op zijn
eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en ver-
zorgde hem.
35 En de volgende dag stelde hij de waard twee
schellingen ter hand en zeide: Verzorg hem en
mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u ver-
goeden, op mijn terugreis.
36 Wie van deze drie dunkt u, dat de naaste geweest
is van de man, die in handen der rovers was geval-
len?
37 Hij zeide: Die hem barmhartigheid bewezen heeft.
En Jezus zeide tot hem: Ga heen, doe gij evenzo.
38 Terwijl zij op reis waren, kwam Hij in een zeker
dorp. En een vrouw, Marta geheten, ontving Hem
in haar huis.
39 En deze had een zuster, genaamd Maria, die, aan
de voeten des Heren gezeten naar zijn woord luis-
terde.

40 Marta echter werd in beslag genomen door het
vele bedienen. En zij ging bij Hem staan en zeide:
Here, trekt Gij het U niet aan, dat mijn zuster mij
alleen laat dienen? Zeg haar dan, dat zij mij komt
helpen.
41 Maar de Here antwoordde en zeide tot haar:
Marta, Marta, gij maakt u bezorgd en druk over
vele dingen,
42 maar weinige zijn nodig of slechts een; want Maria
heeft het goede deel uitgekozen, dat van haar niet
zal worden weggenomen.

Lukas 11

1 En het geschiedde, terwijl Hij ergens in gebed was,
dat een van zijn discipelen, toen Hij ophield, tot
Hem zeide: Here, leer ons bidden, zoals ook
Johannes zijn discipelen geleerd heeft.
2 Hij zeide tot hen: Wanneer gij bidt, zegt: Vader,
uw naam worde geheiligd; uw Koninkrijk kome;
3 geef ons elke dag ons dagelijks brood;
4 en vergeef ons onze zonden, want ook wijzelf ver-
geven een ieder, die ons iets schuldig is; en leid
ons niet in verzoeking.
5 En Hij zeide tot hen: Wie van u zal een vriend heb-
ben, die midden in de nacht bij hem komt en tot
hem zegt: Vriend, leen mij drie broden,
6 want een vriend van mij is op zijn reis bij mij aan-
gekomen en ik heb niets om hem voor te zetten;
7 en dat dan hij, die binnen is, zou antwoorden en
zeggen: Val mij niet lastig, de deur is reeds geslo-
ten en mijn kinderen en ik zijn naar bed; ik kan
niet opstaan om ze u te geven.
8 Ik zeg u, zelfs al zou hij niet opstaan en ze geven,
omdat hij zijn vriend was, om zijn onbeschaamd-
heid zou hij opstaan en hem geven, zoveel hij
nodig heeft.
9 En Ik zeg u: Bidt en u zal gegeven worden; zoekt
en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan wor-
den.

10 Want een ieder, die bidt, ontvangt en wie zoekt,
vindt en wie klopt, hem zal opengedaan worden.
11 Is er soms een vader onder u, die, als zijn zoon
hem om een vis vraagt, hem voor een vis een
slang zal geven?
12 Of als hij om een ei vraagt, hem een schorpioen
zal geven?
13 Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven
weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer
zal uw Vader uit de hemel de Heilige Geest geven
aan hen, die Hem daarom bidden?
14 En Hij was bezig een boze geest uit te drijven en
deze was stom. En het geschiedde, toen de geest
uitgevaren was, dat de stomme sprak. En de scha-
ren verwonderden zich.
15 Doch sommigen van hen zeiden: Door Beelzebul,
de overste der boze geesten, drijft Hij de geesten
uit.
16 Anderen begeerden, om Hem te verzoeken, van
Hem een teken uit de hemel.
17 Maar Hij kende hun gedachten en zeide tot hen:
Ieder koninkrijk, dat tegen zichzelf verdeeld is, gaat
ten onder, en het ene huis valt op het andere.
18 Indien ook de satan tegen zichzelf verdeeld is, hoe
zal zijn koninkrijk kunnen standhouden? Want gij
zegt, dat Ik door Beelzebul de boze geesten uit-
drijf.
19 Indien Ik door Beelzebul de boze geesten uitdrijf,
door wie doen uw zonen het dan? Daarom zullen
zij rechters over u zijn.

20 Maar indien Ik door de vinger Gods de boze gees-
ten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u
gekomen.
21 Wanneer een sterke, goed gewapende man zijn
eigen hof bewaakt, is zijn bezit in veiligheid.
22 Maar wanneer iemand, die sterker is dan hij, hem
aanvalt en hem overwint, rooft deze zijn wapen-
rusting, waarop hij vertrouwde, en verdeelt zijn
buit.
23 Wie met Mij niet is, die is tegen Mij en wie met
Mij niet bijeenbrengt, die verstrooit.
24 Zodra de onreine geest van de mens is uitgevaren,
gaat hij door dorre plaatsen om rust te zoeken, en
als hij die niet vindt, zegt hij: Ik zal terugkeren
naar mijn huis, waar ik ben uitgevaren.
25 En als hij komt, vindt hij het geveegd en op orde.
26 Dan trekt hij heen en neemt zeven andere geesten
mede, bozer dan hij zelf; en zij komen binnen en
wonen daar. En het wordt met die mens in het
einde erger dan in het begin.
27 En het geschiedde, toen Hij deze dingen sprak, dat
een vrouw uit de schare haar stem verhief en tot
Hem zeide: Zalig de schoot, die U heeft gedragen,
en de borsten, die Gij hebt gezogen.
28 Maar Hij zeide: Zeker, zalig, die het woord Gods
horen en het bewaren.
29 Toen de scharen te hoop liepen, begon Hij te zeg-
gen: Dit geslacht is een boos geslacht. Het begeert
een teken, maar het zal geen teken ontvangen dan
het teken van Jona.

30 Want gelijk Jona voor de Ninevieten ten teken
geworden is, zo zal ook de Zoon des mensen het
zijn voor dit geslacht.
31 De koningin van het Zuiden zal in het oordeel
optreden met de mannen van dit geslacht en hen
veroordelen, want zij is gekomen van de einden
der aarde om de wijsheid van Salomo te horen, en
zie, meer dan Salomo is hier.
32 De mannen van Nineve zullen in het oordeel
opstaan met dit geslacht en het veroordelen, want
zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona,
en zie, meer dan Jona is hier.
33 Niemand steekt een lamp aan en zet die in de kel-
der of onder de korenmaat, maar op de standaard,
opdat wie binnentreden het licht zien.
34 De lamp van het lichaam is uw oog. Indien dan uw
oog zuiver is, is ook uw gehele lichaam verlicht,
maar wanneer het slecht is, is ook uw lichaam
duister.
35 Zie dan toe, dat wat licht in u is niet duisternis zij.
36 Indien dan uw lichaam geheel verlicht en geen
deel duister is, zal het geheel verlicht zijn, evenals
wanneer de lamp u met haar schijnsel verlicht
37 Terwijl Hij sprak, nodigde een Farizeeer Hem om
bij hem te komen eten. En Hij kwam binnen en
ging aanliggen.

38 De Farizeeer verwonderde zich, toen hij zag, dat
Hij Zich voor het eten niet eerst wies.
39 Maar de Here zeide tot hem: En gij dan, gij
Farizeeen, de buitenzijde van de beker en de scho-
tel reinigt gij, maar van binnen zijt gij vol roof en
slechtheid.
40 Onverstandigen, heeft Hij, die de buitenzijde
gemaakt heeft, ook niet de binnenzijde gemaakt?
41 Doch geeft de inhoud als aalmoes en zie, alles is u
rein.
42 Maar wee u, Farizeeen, want gij geeft tienden van
de munt en de ruit en van alle kruiden, en gij gaat
voorbij aan het oordeel en de liefde Gods. Dit
moest men doen en het andere niet nalaten.
43 Wee u, Farizeeen, want gij zijt gesteld op de ere-
plaats in de synagogen en op de begroetingen op
de markten.
44 Wee u, want gij zijt als de onzichtbare graven: de
mensen, die er overheen lopen, weten het niet.
45 Een van de wetgeleerden antwoordde en zeide tot
Hem: Meester, door dit te zeggen, beledigt Gij
ook ons.
46 Maar Hij zeide: Wee ook u, wetgeleerden, want gij
legt de mensen ondraaglijke lasten op, en zelf
raakt gij die lasten niet met een uwer vingers aan.

47 Wee u, want gij bouwt de grafsteden der profeten,
maar uw vaderen hebben hen gedood.
48 Zo zijt gij dan getuigen, dat gij instemt met de
daden uwer vaderen, want zij hebben hen gedood
en gij bouwt!
49 Daarom zegt ook de wijsheid Gods: Ik zal tot hen
zenden profeten en apostelen en van hen zullen zij
sommigen doden en vervolgen,
50 opdat van dit geslacht afgeeist worde het bloed
van al de profeten, dat vergoten is sinds de grond-
vesting der wereld,
51 van het bloed van Abel tot het bloed van
Zacharias, die omgebracht is tussen het altaar en
het tempelhuis. Ja, Ik zeg u, het zal afgeeist wor-
den van dit geslacht.
52 Wee u, wetgeleerden, want gij hebt de sleutel der
kennis weggenomen; zelf zijt gij niet binnenge-
gaan en hen, die trachtten binnen te gaan, hebt
gij tegengehouden.
53 En toen Hij van die plaats vertrok, begonnen de
schriftgeleerden en de Farizeeen Hem heftig aan te
vallen en Hem uit te vragen over vele dingen,
54 Hem een strik spannende om Hem te vangen in
iets, dat Hij Zich zou laten ontvallen.

Lukas 12

1 Toen intussen duizenden mensen waren bijeenge-
komen, zodat zij elkander verdrongen, begon Hij
te spreken, in de eerste plaats tot zijn discipelen:
Wacht u voor de zuurdesem, dat is de huichelarij,
der Farizeeen
2 Er is niets bedekt, of het zal geopenbaard worden,
en verborgen, of het zal bekend worden.
3 Daarom, al wat gij in het donker gesproken hebt,
zal in het licht gehoord worden en wat gij aan het
oor gezegd hebt, in de binnenkamer, zal van de
daken gepredikt worden.
4 Ik zeg u, mijn vrienden, vreest hen niet, die het
lichaam doden en daarna niets meer kunnen doen.
5 Ik zal u tonen, wie gij vrezen moet. Vreest Hem,
die, nadat Hij gedood heeft, macht heeft om in de
hel te werpen. Voorwaar, Ik zeg u, vreest Hem!
6 Worden niet vijf mussen verkocht voor twee dui-
ten, en niet een van die is vergeten voor God.
7 Ja, zelfs de haren van uw hoofd zijn alle geteld.
Weest niet bevreesd: gij gaat vele mussen te
boven.
8 Ik zeg u: Een ieder, die Mij belijden zal voor de
mensen, hem zal ook de Zoon des mensen belij-
den voor de engelen Gods;
9 maar wie Mij verloochenen zal voor de mensen,
die zal verloochend worden voor de engelen Gods.
10 En een ieder, die een woord zal spreken tegen de
Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden;
maar wie tegen de Heilige Geest zal lasteren, het
zal hem niet vergeven worden.

11 Wanneer zij u brengen voor de synagogen en voor de overheden en de machthebbers, maakt u niet bezorgd, hoe of wat gij ter verdediging moet spreken.
12 Want de Heilige Geest zal u op het eigen ogenblik leren, wat gij zeggen moet.
13 Iemand uit de schare zeide tot Hem: Meester, zeg tot mijn broeder, dat hij de erfenis met mij dele.
14 Hij echter zeide tot hem: Mens, wie heeft Mij tot rechter of scheidsman over u aangesteld?
15 Hij zeide tot hen: Ziet toe, dat gij u wacht voor alle hebzucht, want ook als iemand overvloed heeft, behoort zijn leven niet tot zijn bezit.
16 En Hij sprak tot hen een gelijkenis en zeide: Het land van een rijk man had veel opgebracht.
17 En hij overlegde bij zichzelf en zeide: Wat moet ik doen, want ik heb geen ruimte om mijn vruchten te bergen.
18 En hij zeide: Dit zal ik doen: ik zal mijn schuren afbreken en grotere bouwen en ik zal daarin al het koren en al mijn goederen bergen.
19 En ik zal tot mijn ziel zeggen: Ziel, gij hebt vele goederen liggen, opgetast voor vele jaren, houd rust, eet, drink en wees vrolijk.
20 Maar God zeide tot hem: Gij dwaas, in deze eigen nacht wordt uw ziel van u afgeeist en wat gij gereedgemaakt hebt, voor wie zal het zijn?
21 Zo vergaat het hem, die voor zichzelf schatten verzamelt en niet rijk is in God.

22 En Hij zeide tot zijn discipelen: Daarom zeg Ik u:
Weest niet bezorgd over uw leven, wat gij zult
eten of over uw lichaam, waarmede gij u zult kle-
den.
23 Want het leven is meer dan het voedsel en het
lichaam meer dan de kleding.
24 Let op de raven, zij zaaien niet en zij maaien niet,
zij hebben geen voorraadkamer of schuur, en toch
voedt God ze. Hoe ver gaat gij de vogelen te
boven!
25 Wie van u kan door bezorgd te zijn een el aan zijn
lengte toevoegen?
26 Indien gij dan zelfs het geringste niet kunt, wat
zult gij u bezorgd maken om het overige?
27 Let op de lelien, hoe zij spinnen noch weven, en Ik
zeg u, dat zelfs Salomo in al zijn heerlijkheid niet
bekleed was als een van deze.
28 Indien nu God het gras op het veld, dat er heden
is en morgen in de oven geworpen wordt, zo
bekleedt, hoeveel te meer u, kleingelovigen?
29 En gij, zoekt niet wat gij eten of drinken zult en
weest niet verontrust,
30 want naar al deze dingen gaat het zoeken van de
volken der wereld uit. Doch uw Vader weet, dat gij
deze dingen behoeft.
31 Maar zoekt zijn Koninkrijk, en die dingen zullen u
bovendien geschonken worden.
32 Wees niet bevreesd, gij klein kuddeke! Want het
heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te geven.

33 Verkoopt uw bezittingen om aalmoezen te geven.
Maakt u beurzen, die niet oud worden, een schat,
die nooit opraakt, in de hemelen, waar geen dief
bij komt en geen mot ze schaadt.
34 Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.
35 Laten uw lendenen omgord zijn en uw lampen
brandende.
36 En gij, weest gelijk aan mensen, die op hun heer
wachten, wanneer hij van de bruiloft wederkeert,
om hem, als hij komt en klopt, terstond te kunnen
opendoen.
37 Zalig die slaven, die de heer bij zijn komst waken-
de zal aantreffen. Voorwaar, Ik zeg u, hij zal zich
omgorden en hen aan tafel nodigen, en bij hen
komen om hen te bedienen.
38 En wanneer hij in de tweede of in de derde nacht-
wake komt en hen zo aantreft, zalig zijn zij.
39 Maar weet dit: Als de heer des huizes geweten
had, op welk uur de dief zou komen, hij zou in
zijn huis niet hebben laten inbreken.
40 Weest ook gij bereid, want op een uur, dat gij het
niet verwacht, komt de Zoon des mensen.
41 En Petrus zeide: Heer, zegt Gij met het oog op ons
deze gelijkenis, of ook met het oog op allen?
42 En de Here zeide: Wie is dan de trouwe, de ver-
standige rentmeester, die de heer over zijn bedien-
den zal stellen om hun op tijd hun deel te geven?

43 Zalig die slaaf, die zijn heer bij zijn komst zo bezig
zal vinden.
44 Waarlijk, Ik zeg u, dat hij hem over al zijn bezit zal
stellen.
45 Maar als die slaaf in zijn hart zou zeggen: Mijn
heer blijft lang uit, en hij zou beginnen de slaven
en slavinnen te slaan, en te eten, en te drinken en
dronken te zijn,
46 dan zal de heer van die slaaf komen op een dag,
dat hij het niet verwacht en op een uur, dat hij
niet weet, en hij zal hem folteren en hem in het
lot der trouwelozen doen delen.
47 Die slaaf nu, die de wil van zijn heer kende en
geen toebereidselen getroffen heeft, of niet
gedaan heeft naar de wil van zijn heer, zal vele
slagen ontvangen.
48 Wie echter die wil niet heeft gekend en dingen
heeft gedaan, die slagen verdienen, zal er weinige
ontvangen. Van een ieder, wie veel gegeven is, zal
veel geeist worden, en aan wie veel is toever-
trouwd, van hem zal des te meer worden
gevraagd.
49 Vuur ben Ik komen werpen op de aarde en wat is
mijn wil, als het reeds ontstoken is?
50 Ik moet gedoopt worden met een doop, en hoe
beklemt het Mij, totdat het volbracht is.
51 Meent gij, dat Ik gekomen ben om vrede op aarde
te brengen? Neen, zeg Ik u, veeleer verdeeldheid.

52 Want van nu aan zullen vijf in een huis verdeeld zijn, drie tegen twee en twee tegen drie. Zij zullen verdeeld zijn,
53 vader tegen zoon en zoon tegen vader, moeder tegen dochter en dochter tegen moeder, schoonmoeder tegen haar schoondochter en schoondochter tegen schoonmoeder.
54 Hij zeide ook tot de scharen: Wanneer gij een wolk ziet opkomen in het westen, zegt gij dadelijk: Er komt regen, en het gebeurt.
55 En wanneer gij de zuidenwind ziet waaien, zegt gij: Er zal hitte komen, en het gebeurt.
56 Huichelaars, het aanzien van aarde en hemel weet gij te onderkennen, waarom onderkent gij deze tijd niet?
57 En waarom ook oordeelt gij niet uit uzelf wat recht is?
58 Want, als gij met uw tegenpartij naar de overheid gaat, geef u dan onderweg moeite om van hem af te komen; anders zal hij u voor de rechter sleuren en de rechter zal u de gerechtsdienaar overgeven en de gerechtsdienaar zal u in de gevangenis werpen.
59 Ik zeg u, gij zult daar voorzeker niet uitkomen, voordat gij ook de laatste duit betaald hebt.

Lukas 13

1 Terzelfder tijd kwamen enigen tot Hem met het
bericht over de Galileeers, wier bloed Pilatus met
hun offers vermengd had.
2 En Hij antwoordde en zeide tot hen: Meent gij, dat
deze Galileeers groter zondaars waren dan alle ande-
re Galileeers, omdat zij dit lot hebben ondergaan?
3 Neen, zeg Ik u, maar als gij u niet bekeert, zult gij
allen evenzo omkomen.
4 Of meent gij, dat die achttien, op wie de toren bij
Siloam viel en die erdoor gedood werden, schuldi-
ger waren dan alle andere mensen, die in
Jeruzalem wonen?
5 Neen, zeg Ik u, maar als gij u niet bekeert, zult gij
allen evenzo omkomen.
6 En Hij sprak deze gelijkenis: Iemand bezat een vij-
geboom, die in zijn wijngaard was geplant, en hij
kwam om vrucht daaraan te zoeken en vond er
geen.
7 En hij zeide tot de wijngaardenier: Zie, het is nu al
drie jaar, dat ik vrucht aan deze vijgeboom kom
zoeken en ik vind ze niet. Hak hem om! Waarom
zou hij de grond nutteloos beslaan?
8 Hij antwoordde en zeide tot hem: Heer, laat hem
nog dit jaar staan, ik zal er eerst nog eens omheen
graven en er mest bij brengen,
9 en indien hij in het komende jaar vrucht draagt,
(dan is het goed,) maar anders, dan moet gij hem
omhakken.
10 Hij was bezig te leren in een der synagogen op
sabbat.

11 En zie, er was een vrouw, die reeds achttien jaren
een geest van zwakheid had en verkromd was en
zich in het geheel niet kon oprichten.
12 Toen Jezus haar zag, sprak Hij haar toe en zeide
tot haar: Vrouw, gij zijt verlost van uw zwakheid;
13 en Hij legde haar de handen op, en terstond richt-
te zij zich op en zij verheerlijkte God.
14 Maar de overste der synagoge, het kwalijk nemen-
de, dat Jezus op de sabbat genas, antwoordde en
zeide tot de schare: Zes dagen zijn er, waarop
gewerkt moet worden, komt dan om u te laten
genezen en niet op de sabbatdag.
15 Maar de Here antwoordde hem en zeide:
Huichelaars, maakt ieder van u niet op de sabbat
zijn os of zijn ezel van de kribbe los en leidt hem
weg om hem te laten drinken?
16 Moest deze vrouw, die een dochter van Abraham
is, welke de satan, zie, achttien jaar gebonden
had, niet losgemaakt worden van deze band op de
sabbatdag?
17 En toen Hij dit zeide, schaamden zich al zijn
tegenstanders, en de gehele schare verheugde zich
over al de heerlijke dingen, die door Hem
geschiedden
18 Hij zeide dan: Waaraan is het Koninkrijk Gods
gelijk en waarmede zal Ik het vergelijken?
19 Het is gelijk aan een mosterdzaadje, dat iemand
nam en in zijn tuin zaaide, en het groeide en werd
een boom, en de vogelen des hemels nestelden in
zijn takken.

20 En wederom sprak Hij: Waarmede zal Ik het
Koninkrijk Gods vergelijken?
21 Het is gelijk aan een zuurdesem, welke een vrouw
nam en in drie maten meel deed, totdat het
geheel doorzuurd was.
22 En Hij trok verder langs steden en dorpen, predi-
kende en reizende naar Jeruzalem.
23 En iemand zeide tot Hem: Here, zijn het weinigen,
die behouden worden?
24 Hij zeide tot hen: Strijdt om in te gaan door de
enge poort, want velen, zeg Ik u, zullen trachten
in te gaan, doch het niet kunnen.
25 Van het ogenblik af, dat de heer des huizes is
opgestaan en de deur gesloten heeft, zult gij
beginnen buiten te staan en aan de deur te klop-
pen zeggende: Here, doe ons open, en Hij zal ant-
woorden en tot u zeggen: Ik weet niet, vanwaar
gij zijt.
26 Dan zult gij beginnen te zeggen: Wij hebben voor
uw ogen gegeten en gedronken en in onze straten
hebt Gij geleerd.
27 En Hij zal tot u spreken, zeggende: Ik weet niet,
vanwaar gij zijt; gaat weg van Mij, alle gij werkers
der ongerechtigheid.
28 Daar zal het geween zijn en het tandengeknars,
wanneer gij Abraham en Isaak en Jakob zult zien
en al de profeten in het Koninkrijk Gods, maar
uzelf buitengeworpen.

29 En zij zullen komen van oost en west en van noord
en zuid en zullen aanliggen in het Koninkrijk Gods.
30 En zie, er zijn laatsten, die de eersten zullen zijn
en er zijn eersten, die de laatsten zullen zijn.
31 Terzelfder tijd kwamen enige Farizeeen en zeiden
tot Hem: Ga heen en vertrek vanhier, want
Herodes wil U doden.
32 En Hij zeide tot hen: Gaat heen en zegt die vos:
Zie, Ik drijf boze geesten uit en volbreng genezin-
gen, heden en morgen, en op de derde dag ben ik
gereed.
33 Doch Ik moet heden en morgen en de volgende
dag reizen, want het gaat niet aan, dat een pro-
feet buiten Jeruzalem omkomt.
34 Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en
stenigt wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb
Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen
haar kuikens onder haar vleugels, en gij hebt niet
gewild.
35 Zie, uw huis wordt aan u overgelaten. Maar Ik zeg
u, gij zult Mij niet meer zien tot het ogenblik
komt, dat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de
naam des Heren!

Lukas 14

1 En het geschiedde, toen Hij op sabbat in het huis van
een der hoofden van de Farizeeen kwam om brood te
eten, dat zij nauwkeurig acht op Hem sloegen.
2 En zie, er stond een waterzuchtig mens voor Hem.
3 En Jezus antwoordde en zeide tot de wetgeleerden
en Farizeeen, zeggende: Is het geoorloofd op de
sabbat te genezen of niet?
4 En zij hielden zich stil. En Hij vatte hem bij de
hand en Hij genas hem en liet hem gaan.
5 En Hij zeide tot hen: Als een zoon of een os van
iemand van u in een put valt, wie zal hem er dan
niet terstond uittrekken (ook) op de sabbatdag?
6 En zij waren niet in staat iets daartegen in te brengen.
7 Hij sprak tot de genodigden een gelijkenis, omdat
Hij bemerkte, hoe zij de eerste plaatsen uitkozen,
en zeide tot hen:
8 Wanneer gij door iemand op een bruiloft geno-
digd zijt, ga dan niet op de eerste plaats aanlig-
gen. Misschien is er iemand, voornamer dan gij,
door hem genodigd;
9 en dan zou hij, die u en hem genodigd heeft,
komen en tot u zeggen: Maak plaats voor deze, en
dan zoudt gij tot uw schande de laatste plaats
moeten gaan innemen.
10 Maar wanneer gij genodigd zijt, ga dan, als gij
erheen gaat, op de laatste plaats aanliggen. Dan
zal misschien hij, die u genodigd heeft, wanneer
hij binnenkomt, tot u zeggen: Vriend, kom meer
naar voren. Dan zal dat u tot eer zijn tegenover
allen, die met u aanliggen.

11 Want een ieder, die zichzelf verhoogt, zal verne-
derd worden en wie zichzelf vernedert, zal ver-
hoogd worden.
12 Hij zeide ook tot die Hem genodigd had: Wanneer
gij een middag - of avondmaaltijd aanricht, roep
dan niet uw vrienden of uw broeders of uw ver-
wanten of uw rijke buren; die zouden immers op
hun beurt u ook kunnen uitnodigen en gij zoudt
terugbetaling ontvangen.
13 Maar wanneer gij een gastmaal aanricht, nodig
dan bedelaars, misvormden, lammen en blinden.
14 En gij zult zalig zijn, omdat zij niets hebben om u
terug te betalen. Want het zal u terugbetaald wor-
den bij de opstanding der rechtvaardigen.
15 Toen iemand van de disgenoten dat hoorde, zeide
hij tot Hem: Zalig wie brood eten zal in het
Koninkrijk Gods.
16 Hij zeide tot hem: Iemand richtte een grote maal-
tijd aan en nodigde velen.
17 En hij zond zijn slaaf uit tegen het uur van de
maaltijd om tot de genodigden te zeggen: Komt,
want het is nu gereed.
18 En zij begonnen zich allen opeens te verontschul-
digen. De eerste zeide tot hem: Ik heb een akker
gekocht en ik moet die noodzakelijk gaan bezien;
ik verzoek u, houd mij voor verontschuldigd.
19 En een ander zeide: Ik heb vijf span ossen gekocht
en ik ga die keuren; ik verzoek u, houd mij voor
verontschuldigd.

20 Weer een ander zeide: Ik heb een vrouw getrouwd
en daarom kan ik niet komen
21 En de slaaf kwam terug en berichtte zijn heer deze
dingen. Toen werd de heer des huizes toornig en
zeide tot zijn slaaf: Ga aanstonds de straten en ste-
gen der stad in en breng de bedelaars en mis-
vormden en blinden en lammen hier.
22 En de slaaf zeide: Heer, wat gij hebt opgedragen,
is geschied en nog is er plaats.
23 En de heer zeide tot de slaaf: Ga de wegen en de
paden op en dwing hen binnen te komen, want
mijn huis moet vol worden.
24 Want ik zeg u: Niemand van die mannen, welke
genodigd waren, zal van mijn maaltijd proeven.
25 Vele scharen reisden met Hem mede, en Zich
omkerende zeide Hij tot hen:
26 Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn
vader en moeder en vrouw en kinderen en broe-
ders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, die kan
mijn discipel niet zijn.
27 Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan
mijn discipel niet zijn.
28 Want wie van u, die een toren wil bouwen, zet
zich niet eerst neder om de kosten te berekenen,
of hij het werk zal kunnen volbrengen?
29 Anders zouden, als hij de fundering gemaakt had,
en het werk niet kon voltooien, allen, die het
zagen, beginnen hem te bespotten,

30 zeggende: Die man begon te bouwen, maar hij
kon het niet voltooien.
31 Of, welke koning, die tegen een andere koning wil
optrekken om met hem tot een treffen te komen,
zet zich niet eerst neder om te beraadslagen, of hij
in staat is met tienduizend man iemand te ont-
moeten, die met twintigduizend tegen hem
optrekt?
32 En zo niet, dan zendt hij, als de ander nog veraf
is, een gezantschap en vraagt om de vredesvoor-
waarden.
33 Zo zal dus niemand van u, die niet afstand doet
van al wat hij heeft, mijn discipel kunnen zijn.
34 Het zout is wel goed, maar wanneer zelfs het zout
zijn kracht verliest, waarmede zal het smakelijk
gemaakt worden?
35 Noch voor het land, noch voor de mesthoop is het
geschikt: men werpt het weg. Wie oren heeft om
te horen, die hore!

Lukas 15

1 Al de tollenaars nu en de zondaars plachten tot
Hem te komen om naar Hem te horen.
2 En de Farizeeen en de schriftgeleerden morden en
spraken: Deze ontvangt zondaars en eet met hen.
3 En Hij sprak deze gelijkenis tot hen en zeide:
4 Wie van u, die honderd schapen heeft en er een
van verliest, laat niet de negenennegentig in de
wildernis achter en gaat het verlorene zoeken, tot-
dat hij het vindt?
5 En als hij het vindt, tilt hij het met blijdschap op
zijn schouders,
6 en thuisgekomen, roept hij zijn vrienden en buren
bijeen en zegt tot hen: Verblijdt u met mij, want ik
heb mijn schaap gevonden, dat verloren was.
7 Ik zeg u, dat er alzo blijdschap zal zijn in de hemel
over een zondaar, die zich bekeert, meer dan over
negenennegentig rechtvaardigen, die geen beke-
ring nodig hebben.
8 Of welke vrouw, die tien schellingen heeft, en er
een verliest, steekt niet een lamp aan en veegt het
huis en zoekt zorgvuldig, totdat zij hem vindt?
9 En als zij hem gevonden heeft, roept zij haar vrien-
dinnen en buren bijeen en zegt: Verblijdt u met
mij, want ik heb de schelling gevonden, die ik ver-
loren had.
10 Alzo is er, zeg Ik u, blijdschap bij de engelen Gods
over een zondaar, die zich bekeert.
11 En Hij zeide: Iemand had twee zonen.

12 De jongste van hen zeide tot zijn vader: Vader,
geef mij het deel van ons vermogen, dat mij toe-
komt. En hij verdeelde het bezit onder hen.
13 En weinige dagen later maakte de jongste zoon
alles te gelde en ging op reis naar een ver land,
waar hij zijn vermogen verkwistte in een leven van
overdaad.
14 Toen hij er alles doorgebracht had, kwam er een
zware hongersnood over dat land en hij begon
gebrek te lijden.
15 En hij trok er op uit en drong zich op aan een der
burgers van dat land en die zond hem naar het
veld om zijn varkens te hoeden.
16 En hij begeerde zijn buik te vullen met de schillen,
die de varkens aten, doch niemand gaf ze hem.
17 Toen kwam hij tot zichzelf en zeide: Hoeveel dag-
loners van mijn vader hebben brood in overvloed
en ik kom hier om van de honger.
18 Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tot hem
zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel
en voor u,
19 ik ben niet meer waard uw zoon te heten; stel mij
gelijk met een uwer dagloners.
20 En hij stond op en keerde naar zijn vader terug. En
toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem en
werd met ontferming bewogen.
21 En hij liep hem tegemoet viel hem om de hals en
kuste hem.

22 En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten.
23 Maar de vader zeide tot zijn slaven: Brengt vlug het beste kleed hier en trekt het hem aan en doet hem een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten.
24 En haalt het gemeste kalf en slacht het, en laten wij een feestmaal hebben, want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden. En zij begonnen feest te vieren.
25 Zijn oudste zoon was op het land, en toen hij dicht bij huis kwam, hoorde hij muziek en dans.
26 En hij riep een van de knechts tot zich en vroeg, wat er te doen was.
27 Deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen en uw vader heeft het gemeste kalf laten slachten, omdat hij hem gezond en wel terug heeft.
28 Maar hij werd boos en wilde niet naar binnen gaan. Toen kwam zijn vader naar buiten en drong bij hem aan.
29 Maar hij antwoordde en zeide tot zijn vader: Zie, zovele jaren ben ik al in uw dienst en nooit heb ik uw gebod overtreden, maar mij hebt gij nooit een geitebokje gegeven om met mijn vrienden feest te vieren.
30 Doch nu die zoon van u gekomen is, die uw bezit heeft opgemaakt met slechte vrouwen, hebt gij voor hem het gemeste kalf laten slachten.
31 Doch hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij en al het mijne is het uwe.
32 Wij moesten feestvieren en vrolijk zijn, want uw broeder hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is gevonden.

Lukas 16

1 Hij zeide ook tot zijn discipelen: Er was een rijk
man, die een rentmeester had. Van deze werd hem
aangebracht, dat hij zijn bezit verkwistte.
2 En hij liet hem roepen en zeide tot hem: Wat hoor
ik daar van u? Doe verantwoording van uw
beheer, want gij kunt niet langer rentmeester blij-
ven
3 De rentmeester zeide bij zichzelf: Wat moet ik
doen? Want mijn heer ontneemt mij mijn rent-
meesterschap. Spitten kan ik niet, voor bedelen
schaam ik mij.
4 Ik weet, wat ik doen zal, opdat zij mij, wanneer ik
uit mijn rentmeesterschap ontzet ben, in huis zul-
len nemen.
5 En hij ontbood de schuldenaars van zijn heer een
voor een bij zich. Hij zeide tot de eerste: Hoeveel
zijt gij mijn heer schuldig?
6 Hij zeide: Honderd vaten olie. Hij zeide tot hem:
Hier hebt gij uw schuldbekentenis, ga vlug zitten
en schrijf vijftig.
7 Daarna zeide hij tot de tweede: En hoeveel zijt gij
schuldig? Hij zeide: Honderd zakken tarwe. Hij
zeide tot hem: Hier hebt gij uw schuldbekentenis,
schrijf tachtig.
8 En de heer prees de onrechtvaardige rentmeester,
dat hij met overleg gehandeld had, want de kinde-
ren dezer wereld gaan ten aanzien van hun
geslacht met veel meer overleg te werk dan de
kinderen des lichts.

9 En Ik zeg u: Maakt u vrienden met behulp van de
onrechtvaardige Mammon, opdat, wanneer deze u
ontvalt, men u opneme in de eeuwige tenten.
10 Wie in zeer weinig getrouw is, is ook in veel
getrouw. En wie in zeer weinig onrechtvaardig is,
is ook in veel onrechtvaardig.
11 Indien gij dus niet getrouw geweest zijt ten aan-
zien van de onrechtvaardige Mammon, wie zal u
dan het ware goed toevertrouwen?
12 En indien gij niet getrouw geweest zijt ten aanzien van
het goed van een ander, wie zal u het onze geven?
13 Geen slaaf kan twee heren dienen, want hij zal of
de ene haten en de andere liefhebben, of zich aan
de ene hechten en de andere minachten; gij kunt
niet God dienen en Mammon.
14 Dit alles hoorden de Farizeeen, die geldzuchtig
waren, en zij hoonden Hem.
15 En Hij zeide tot hen: Gij zijt het, die voor recht-
vaardig wilt doorgaan voor de mensen, maar God
kent uw harten. Want wat hoog is bij mensen, is
een gruwel voor God.
16 De wet en de profeten gaan tot Johannes; sinds
die tijd wordt het evangelie gepredikt van het
Koninkrijk Gods en ieder dringt zich erin.
17 Gemakkelijker zouden hemel en aarde vergaan,
dan dat er van de wet een tittel zou vallen.
18 En ieder, die zijn vrouw wegzendt, en een andere
trouwt, pleegt echtbreuk; en wie een vrouw, die
door haar man weggezonden is, trouwt, pleegt
echtbreuk.

19 En er was een rijk man, die gekleed ging in purper
en fijn linnen en elke dag schitterend feest hield.
20 En er was een bedelaar, Lazarus genaamd, vol
zweren,
21 nedergelegd bij zijn voorportaal, die verlangde zijn
honger te stillen met wat van de tafel van de rijke
afviel; zelfs kwamen de honden zijn zweren likken.
22 Het geschiedde, dat de arme stierf en door de
engelen gedragen werd in Abrahams schoot.
23 Ook de rijke stierf en hij werd begraven. En toen
hij in het dodenrijk zijn ogen opsloeg onder de
pijnigingen, zag hij Abraham van verre en Lazarus
in zijn schoot.
24 En hij riep en zeide: Vader Abraham, heb medelij-
den met mij en zend Lazarus opdat hij de top van
zijn vinger in water dope en mijn tong verkoele,
want ik lijd pijn in deze vlam.
25 Maar Abraham zeide: Kind, herinner u, hoe gij het
goede tijdens uw leven hebt ontvangen en insge-
lijks Lazarus het kwade; nu wordt hij hier vertroost
en gij lijdt pijn.
26 En bij dit alles, er is tussen ons en u een onoverko-
melijke kloof, opdat zij, die vanhier tot u zouden
willen gaan, dit niet zouden kunnen, en zij van-
daar niet aan onze kant zouden kunnen komen.
27 Doch hij zeide: Dan vraag ik u, vader, dat gij hem
naar het huis van mijn vader zendt, want ik heb
vijf broeders.

28 Laat hij hen dan ernstig waarschuwen, dat ook zij
niet in deze plaats der pijniging komen.
29 Maar Abraham zeide: Zij hebben Mozes en de pro-
feten, naar hen moeten zij luisteren.
30 Doch hij zeide: Neen, vader Abraham, maar indien
iemand van de doden tot hen komt, zullen zij zich
bekeren.
31 Doch hij zeide tot hem: Indien zij naar Mozes en
de profeten niet luisteren zullen zij ook, indien
iemand uit de doden opstaat, zich niet laten
gezeggen.

Lukas 17

1 Hij zeide tot zijn discipelen: Het is onmogelijk, dat
er geen verleidingen komen, maar wee hem, door
wie zij komen!
2 Het zou beter voor hem zijn, als een molensteen
om zijn hals gedaan was en hij in de zee was
geworpen, dan dat hij een van deze kleinen tot
zonde verleidde.
3 Ziet toe op uzelf! Indien uw broeder zondigt,
bestraf hem, en indien hij berouw heeft, vergeef
hem.
4 En zelfs indien hij zevenmaal per dag tegen u zon-
digt en zevenmaal tot u terugkomt en zegt: Ik heb
berouw, zult gij het hem vergeven.
5 En de apostelen zeiden tot de Here: Geef ons meer
geloof.
6 De Here zeide: Indien gij een geloof hadt als een
mosterdzaad, gij zoudt tot deze moerbeiboom
zeggen: Word ontworteld en in de zee geplant, en
hij zou u gehoorzamen.
7 Wie van u zal tot zijn slaaf, die voor hem ploegt of
het vee hoedt, als hij van het land thuiskomt, zeg-
gen: Kom terstond hier aan tafel?
8 Zal hij niet veeleer tot hem zeggen: Maak mijn
maaltijd gereed, schort uw kleren op en bedien
mij, tot ik klaar ben met eten en drinken, en daar-
na kunt gij eten en drinken?
9 Zal hij de slaaf soms danken, omdat hij deed wat
hem bevolen was?

10 Zo moet ook gij, nadat gij alles gedaan hebt wat u bevolen is, zeggen: Wij zijn onnutte slaven; wij hebben slechts gedaan, wat wij moesten doen.
11 En het geschiedde gedurende zijn reis naar Jeruzalem, dat Hij dwars door Samaria en Galilea trok.
12 En toen Hij een zeker dorp binnenging, kwamen Hem tien melaatse mannen tegemoet, die op een afstand bleven staan.
13 En zij verhieven hun stem en zeiden: Jezus, Meester, heb medelijden met ons
14 En Hij zag hen aan en zeide tot hen: Gaat heen, toont u aan de priesters. En het geschiedde, terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden.
15 En een van hen keerde terug, toen hij zag, dat hij genezen was, met luider stem God verheerlijkende,
16 en hij wierp zich op zijn aangezicht voor zijn voeten om Hem te danken. En dit was een Samaritaan.
17 En Jezus antwoordde en zeide: Zijn niet alle tien rein geworden? Waar zijn de negen anderen?
18 Waren er dan geen anderen om terug te keren en God eer te geven, dan deze vreemdeling?
19 En Hij zeide tot hem: Sta op, ga heen, uw geloof heeft u behouden.
20 En op de vraag der Farizeeen, wanneer het Koninkrijk Gods komen zou, antwoordde Hij hun en zeide: Het Koninkrijk Gods komt niet zo, dat het te berekenen is;
21 ook zal men niet zeggen: zie, hier is het of daar! Want zie, het Koninkrijk Gods is bij u.

22 En Hij zeide tot zijn discipelen: Er zullen dagen
komen, dat gij zult begeren een der dagen van de
Zoon des mensen te zien en gij die niet zult zien.
23 En men zal tot u zeggen: Zie, daar is het; zie, hier
is het! Gaat er niet heen, en loopt het niet na.
24 Want gelijk de bliksem flitst en van de ene kant
des hemels tot de andere kant licht, zo zal de
Zoon des mensen wezen op zijn dag.
25 Maar eerst moet Hij veel lijden en verworpen wor-
den door dit geslacht.
26 En gelijk het geschiedde in de dagen van Noach,
zo zal het ook zijn in de dagen van de Zoon des
mensen:
27 zij aten, zij dronken, zij huwden, en zij werden ten
huwelijk genomen tot op de dag, waarop Noach in
de ark ging en de zondvloed kwam en allen ver-
delgde.
28 Op dezelfde wijze als het geschiedde in de dagen
van Lot: zij aten, zij dronken, zij kochten, zij ver-
kochten, zij plantten, zij bouwden.
29 Maar op de dag, waarop Lot uit Sodom ging,
regende vuur en zwavel van de hemel en verdelg-
de hen allen.
30 Op dezelfde wijze zal het gaan op de dag, waarop
de Zoon des mensen geopenbaard wordt.
31 Wie op die dag op het dak zal zijn, terwijl zijn
huisraad in huis is, ga niet naar beneden om het
te halen, en wie in het veld is evenzo, hij kere niet
terug.

32 Denkt aan de vrouw van Lot!
33 Ieder, die zijn leven zal trachten te behouden, die
zal het verliezen, maar ieder, die het verliezen zal,
die zal het vernieuwen.
34 Ik zeg u, in die nacht zullen er twee in een bed
zijn, de een zal aangenomen, de ander achtergela-
ten worden.
35 Twee vrouwen zullen samen bezig zijn met malen,
de ene zal aangenomen, de andere achtergelaten
worden.
36 Twee zullen op het land zijn, de een zal aangeno-
men, de ander achtergelaten worden.
37 En zij antwoordden en zeiden tot Hem: Waar,
Here? Hij zeide tot hen: Waar het lichaam is, daar
zullen ook de gieren zich verzamelen.

Lukas 18

1 Hij sprak een gelijkenis tot hen met het oog daar-
op, dat zij altijd moesten bidden en niet verslap-
pen.
2 En Hij zeide: Er was in een stad een rechter, die
zich om God niet bekommerde en zich aan geen
mens stoorde.
3 En er was een weduwe in die stad, die telkens tot
hem kwam en zeide: Verschaf mij recht tegenover
mijn tegenpartij.
4 En een tijdlang wilde hij niet, maar daarna sprak
hij bij zichzelf: Al bekommer ik mij niet om God en
al stoor ik mij aan geen mens, toch zal ik,
5 omdat deze weduwe het mij moeilijk maakt, haar
recht verschaffen; anders komt zij mij ten slotte
nog in het gezicht slaan.
6 En de Here zeide: Hoort, wat de onrechtvaardige
rechter zegt.
7 Zal God dan zijn uitverkorenen geen recht ver-
schaffen, die dag en nacht tot Hem roepen, en
laat Hij hen wachten?
8 Ik zeg u, dat Hij hun spoedig recht zal verschaffen.
Doch, als de Zoon des mensen komt, zal Hij dan
het geloof vinden op aarde?
9 Hij sprak ook met het oog op sommigen, die van
zichzelf vertrouwden, dat zij rechtvaardig waren
en al de anderen verachtten, deze gelijkenis:
10 Twee mensen gingen op naar de tempel om te
bidden; de een was een Farizeeer de ander een
tollenaar.

11 De Farizeeer stond en bad dit bij zichzelf: O God, ik dank U, dat ik niet zo ben als de andere mensen, rovers, onrechtvaardigen, echtbrekers, of ook als deze tollenaar;
12 ik vast tweemaal per week, ik geef tienden van al mijn inkomsten.
13 De tollenaar stond van verre en wilde zelfs zijn ogen niet opheffen naar de hemel, maar hij sloeg zich op de borst en zeide: O God, wees mij, zondaar, genadig!
14 Ik zeg u: Deze keerde, in tegenstelling met de ander, gerechtvaardigd naar huis terug. Want een ieder, die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden, doch wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.
15 Zij brachten ook hun kleine kinderen tot Hem, opdat Hij ze zou aanraken. Toen de discipelen dat zagen, bestraften zij hen.
16 Maar Jezus riep ze tot Zich en zeide: Laat de kinderen tot Mij komen en verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.
17 Voorwaar, Ik zeg u: Wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt als een kind, zal het voorzeker niet binnengaan.
18 En een hooggeplaatst man vroeg Hem en zeide: Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beerven?
19 Jezus zeide tot hem: Waarom noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan God alleen.
20 Gij kent de geboden: Gij zult niet echtbreken, gij zult niet doodslaan, gij zult niet stelen, gij zult geen vals getuigenis geven, eer uw vader en moeder.

21 Hij zeide: Dat alles heb ik van jongs af in acht
genomen.
22 Toen Jezus dat hoorde, zeide Hij tot hem: Nog een
ding komt gij te kort: verkoop alles wat gij bezit, en
verdeel het onder de armen, en gij zult een schat
hebben in de hemelen, en kom hier, volg Mij.
23 Toen hij dat hoorde, werd hij diep bedroefd, want
hij was zeer rijk.
24 En Jezus zag hem aan en zeide: Hoe moeilijk kun-
nen zij, die geld hebben, in het Koninkrijk Gods
ingaan.
25 Want het is gemakkelijker, dat een kameel gaat
door het oog ener naald, dan dat een rijke het
Koninkrijk Gods binnengaat.
26 En die dit hoorden, zeiden tot Hem: Maar wie kan
dan behouden worden?
27 Hij zeide tot hen: Wat bij mensen onmogelijk is, is
mogelijk bij God.
28 En Petrus zeide: Zie, wij hebben het onze prijsge-
geven en zijn U gevolgd.
29 En Hij zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, er is nie-
mand, die huis of vrouw of broeders of ouders of
kinderen heeft prijsgegeven om het Koninkrijk
Gods
30 of hij zal vele malen meer ontvangen in deze tijd
en in de toekomende eeuw het eeuwige leven.
31 Hij nam de twaalven terzijde en sprak tot hen: Zie,
wij gaan op naar Jeruzalem, en al wat door de pro-
feten geschreven is, zal aan de Zoon des mensen
volbracht worden.

32 Want Hij zal overgeleverd worden aan de heidenen
en bespot en gesmaad en bespuwd worden,
33 en zij zullen Hem geselen en doden, en ten derden
dage zal Hij opstaan.
34 En zij begrepen niets van deze dingen en dit
woord bleef hun duister en zij wisten niet, waar-
van gesproken werd.
35 Het geschiedde nu, toen Hij in de nabijheid van
Jericho kwam, dat een blinde aan de weg zat te
bedelen.
36 Toen deze hoorde, dat er een schare voorbijging,
vroeg hij, wat dit was.
37 En zij vertelden hem, dat Jezus de Nazoreeer voor-
bijkwam.
38 En hij riep en zeide: Jezus, Zoon van David, heb
medelijden met mij!
39 En die vooraan liepen, bestraften hem, dat hij
zwijgen zou. Maar hij schreeuwde des te meer:
Zoon van David, heb medelijden met mij!
40 Jezus nu stond stil en liet hem bij Zich brengen.
Toen hij naderbij gekomen was,
41 vroeg Hij hem: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal? Hij
zeide: Here, dat ik ziende worde!
42 En Jezus zeide tot hem: Word ziende; uw geloof
heeft u behouden.
43 En terstond werd hij ziende en hij volgde Hem,
God lovende. En al het volk zag het en gaf Gode
lof.

Lukas 19

1 En Hij kwam Jericho binnen en ging erdoor.
2 En zie, er was een man, Zacheus geheten, die oppertollenaar was, en hij was rijk.
3 En hij trachtte te zien, wie Jezus was, en slaagde er niet in vanwege de schare, want hij was klein van gestalte.
4 En hij liep hard vooruit en klom in een wilde vijgeboom om Hem te zien, want Hij zou daarlangs komen.
5 En toen Jezus bij die plaats kwam, keek Hij naar boven en zeide tot hem: Zacheus, kom vlug naar beneden, want heden moet Ik in uw huis vertoeven.
6 En hij kwam vlug naar beneden en ontving Hem met blijdschap.
7 En toen zij het zagen, morden zij allen en zeiden: Hij is bij een zondig man binnengegaan om zijn intrek te nemen.
8 Maar Zacheus ging staan en zeide tot de Here: Zie, de helft van mijn bezit, Here, geef ik de armen, en indien ik iemand iets heb afgeperst, vergoed ik het viervoudig.
9 En Jezus zeide tot hem: Heden is aan dit huis redding geschonken, omdat ook deze een zoon van Abraham is.
10 Want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te redden.
11 Toen zij daarnaar luisterden, sprak Hij nog een gelijkenis uit, omdat Hij dicht bij Jeruzalem was en zij meenden, dat het Koninkrijk Gods terstond openbaar zou worden.

12 Hij zeide dan: Een man van hoge geboorte trok naar een ver land om voor zich de koninklijke waardigheid in ontvangst te nemen en (daarna) terug te keren.
13 En hij riep tien van zijn slaven en gaf hun tien ponden en zeide tot hen: Drijft handel, totdat ik terugkom.
14 Doch zijn burgers haatten hem en zonden hem een gezantschap achterna met de boodschap: Wij willen niet, dat deze koning over ons wordt.
15 En het geschiedde, toen hij terugkwam, nadat hij de koninklijke waardigheid verkregen had, dat hij die slaven, aan welke hij het geld gegeven had, bij zich liet roepen om te weten, wat ieder met zijn handel bereikt had.
16 En de eerste verscheen en zeide: Heer, uw pond heeft tien ponden winst gemaakt.
17 En hij zeide tot hem: Voortreffelijk, goede slaaf; omdat gij in het minste getrouw geweest zijt, heb gezag over tien steden.
18 De tweede kwam en zeide: Uw pond, heer, heeft vijf ponden opgebracht.
19 Hij zeide ook tot hem: En gij, wees heer over vijf steden.
20 En de volgende kwam en zeide: Heer, hier is uw pond, dat ik in een doek weggeborgen en bewaard heb.
21 Want ik was bang voor u, omdat gij een streng mens zijt; gij neemt weg wat gij niet hebt uitgezet en gij maait wat gij niet gezaaid hebt.

22 Hij zeide tot hem: Uit uw eigen mond zal ik u oor-
delen, slechte slaaf. Gij wist, dat ik een streng
mens ben, die wegneemt wat ik niet heb uitgezet
en maai wat ik niet gezaaid heb.
23 Waarom hebt gij dan mijn geld niet bij de bank
gegeven? Dan zou ik het bij mijn komst met rente
opgevraagd hebben.
24 En hij zeide tot degenen, die bij hem stonden:
Neemt hem het pond af en geeft het hem, die de
tien ponden heeft.
25 En zij zeiden tot hem: Heer, hij heeft al tien pon-
den.
26 Ik zeg u, aan een ieder, die heeft, zal gegeven
worden, en hem, die niet heeft, zal ontnomen
worden ook wat hij heeft.
27 Doch die vijanden van mij, die niet wilden, dat ik
over hen koning werd, brengt hen hier en slacht
ze voor mijn ogen.
28 En toen Hij dit gezegd had, ging Hij hun voor om
op te gaan naar Jeruzalem.
29 En het geschiedde, toen Hij dicht bij Betfage en
Betanie kwam, bij de berg, genaamd Olijfberg, dat
Hij twee van zijn discipelen uitzond,
30 en zeide: Gaat naar het dorp hiertegenover en als
gij het binnenkomt, zult gij daar een veulen vast-
gebonden vinden, waarop nog nooit iemand geze-
ten heeft; maakt het los en brengt het hier.
31 En indien iemand u vraagt: Waarom maakt gij het
los? zegt dan: De Here heeft het nodig.

32 En zij, die uitgezonden waren, gingen heen en
vonden het, zoals Hij hun gezegd had.
33 Toen zij het veulen losmaakten, zeiden de eige-
naars tot hen: Waarom maakt gij het veulen los?
34 En zij zeiden: De Here heeft het nodig.
35 En zij brachten het tot Jezus, en wierpen hun kle-
deren over het veulen en hielpen Jezus er op.
36 En terwijl Hij voorttrok, spreidden zij hun klederen
op de weg.
37 Toen Hij reeds dichterbij kwam, aan de glooiing
van de Olijfberg, begon de gehele menigte der
discipelen vol blijdschap God te prijzen, met luider
stem, om al de krachten, die zij gezien hadden,
38 en zij zeiden: Gezegend Hij, die komt, de Koning,
in de naam des Heren; in de hemel vrede en ere in
de hoogste hemelen.
39 En enige der Farizeeen uit de schare zeiden tot
Hem: Meester, bestraf uw discipelen.
40 En Hij antwoordde en zeide: Ik zeg u, indien dezen
zwegen, zouden de stenen roepen.
41 En toen Hij nog dichterbij gekomen was en de
stad zag, weende Hij over haar
42 en zeide: Och, of gij ook op deze dag verstond
wat tot uw vrede dient; maar thans is het verbor-
gen voor uw ogen.

43 Want er zullen dagen over u komen, waarin uw vij-
anden een bolwerk tegen u zullen opwerpen
44 en u omsingelen en u van alle zijden in het nauw
brengen, en zij zullen u en uw kinderen in u ver-
treden en zij zullen in u geen steen op de andere
laten, omdat gij de tijd niet hebt opgemerkt, dat
God naar u omzag.
45 En Hij ging de tempel binnen en begon de koop-
lieden uit te drijven,
46 en Hij zeide tot hen: Er staat geschreven: En mijn
huis zal een bedehuis zijn, maar gij hebt het tot
een rovershol gemaakt.
47 En Hij leerde dagelijks in de tempel. De overpries-
ters en schriftgeleerden, evenals de voornaamsten
van het volk, zochten gelegenheid Hem om te
brengen
48 maar zij vonden niets dat zij zouden kunnen doen,
want al het volk hing aan zijn lippen.

Lukas 20

1 En het geschiedde op een der dagen, waarop Hij het volk in de tempel leerde en het evangelie verkondigde, dat de overpriesters en schriftgeleerden met de oudsten daarbij kwamen staan,

2 en zij spraken tot Hem zeggende: Zeg ons, krachtens welke bevoegdheid doet Gij deze dingen, of wie is het, die U deze bevoegdheid gegeven heeft?

3 Hij antwoordde en zeide tot hen: Ik zal u ook een vraag stellen: Zegt Mij:

4 De doop van Johannes, was die uit de hemel of uit de mensen?

5 Zij overlegden samen en spraken: Indien wij zeggen: Uit de hemel, zal Hij zeggen: waarom hebt gij hem dan niet geloofd?

6 Doch indien wij zeggen: uit de mensen, dan zal het volk als een man ons stenigen, want het is ervan overtuigd, dat Johannes een profeet was.

7 En zij antwoordden, dat zij niet wisten, vanwaar deze was.

8 En Jezus zeide tot hen: Dan zeg Ik u ook niet, krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe.

9 Hij begon tot het volk deze gelijkenis te spreken: Iemand plantte een wijngaard en hij verhuurde die aan pachters en ging geruime tijd buitenslands.

10 En toen het de tijd was, zond hij een slaaf tot de pachters, opdat zij hem van de vrucht van de wijngaard zouden geven. Maar de pachters sloegen hem en zonden hem met lege handen weg.

11 Maar hij ging voort en zond een andere slaaf. Zij
sloegen ook die, behandelden hem smadelijk en
zonden hem met lege handen weg.
12 En hij ging voort en zond een derde. Zij verwond-
den ook die en wierpen hem buiten de wijngaard.
13 Toen zeide de heer van de wijngaard: Wat moet ik
doen? Ik zal mijn geliefde zoon zenden; die zullen
zij wel ontzien.
14 Maar toen de pachters hem zagen, overlegden zij
met elkander en zeiden: Dit is de erfgenaam: laten
wij hem doden, opdat de erfenis voor ons zij.
15 En zij wierpen hem buiten de wijngaard en dood-
den hem. Wat zal dan de heer van de wijngaard
met hen doen?
16 Hij zal komen en die pachters ombrengen en de
wijngaard aan anderen geven. Maar toen zij dat
hoorden, zeiden zij: Dat nooit!
17 Maar Hij zag hen aan en zeide: Wat betekent dan
dit, dat er geschreven is: De steen, die de bouwlie-
den afgekeurd hadden, deze is tot een hoeksteen
geworden?
18 En ieder, die op die steen valt, zal verpletterd wor-
den; en op wie hij valt die zal hij vermorzelen.
19 En de schriftgeleerden en overpriesters trachtten
op hetzelfde ogenblik de hand aan Hem te slaan,
maar zij vreesden het volk. Want zij begrepen, dat
Hij deze gelijkenis met het oog op hen gesproken
had.

20 En om Hem na te gaan zonden zij spionnen uit,
die zich voordeden als vrome mensen, om Hem op
een woord te vatten, ten einde Hem te kunnen
overleveren aan het gezag en de beschikking van
de stadhouder.
21 En zij vroegen Hem en zeiden: Meester, wij weten,
dat Gij rechtuit spreekt en leert en niemand naar
de ogen ziet, maar in waarheid de weg Gods leert;
22 is het ons geoorloofd de keizer belasting te beta-
len of niet?
23 Doch Hij doorzag hun sluwheid en zeide tot hen:
24 Toont Mij een schelling; wiens beeldenaar en
opschrift draagt hij? Zij zeiden: Van de keizer.
25 En Hij zeide tot hen: Geeft dan de keizer wat des
keizers is, en Gode wat Gods is.
26 En zij konden tegenover het volk op geen woord
van Hem vat krijgen. En zij verwonderden zich
over zijn antwoord en hielden zich stil.
27 En tot Hem kwamen enige der Sadduceeen, die
ontkennen, dat er een opstanding is, en zij onder-
vroegen Hem,
28 en zeiden: Meester, Mozes heeft ons voorgeschre-
ven, indien iemands broeder getrouwd is en kin-
derloos sterft, dat dan zijn broeder de vrouw
nemen moet en voor zijn broeder nakomeling-
schap verwekken.
29 Nu waren er zeven broeders. En de eerste nam een
vrouw en stierf kinderloos

30 En de tweede nam haar,
31 en de derde, en zo alle zeven, en zij stierven zon-
der kinderen na te laten.
32 Eindelijk stierf ook de vrouw.
33 Die vrouw dan, van wie van hen zal zij in de
opstanding de vrouw zijn? Want alle zeven hebben
haar tot vrouw gehad.
34 En Jezus zeide tot hen: De kinderen dezer eeuw
huwen en worden ten huwelijk genomen,
35 maar die waardig gekeurd zijn deel te verkrijgen
aan die eeuw en aan de opstanding uit de doden,
huwen niet en worden niet ten huwelijk genomen.
36 Want zij kunnen niet meer sterven; immers, zij zijn
aan de engelen gelijk en zij zijn kinderen Gods,
omdat zij kinderen der opstanding zijn.
37 Maar dat de doden opgewekt worden, heeft ook
Mozes bij de braamstruik aangeduid, waar hij de
Here noemt de God van Abraham en de God van
Isaak en de God van Jakob.
38 Hij is niet een God van doden, maar van levenden,
want voor Hem leven zij allen.
39 Enige van de schriftgeleerden antwoordden en zei-
den: Meester, Gij hebt goed gesproken.
40 Want zij durfden Hem niets meer vragen.
41 Maar Hij zeide tot hen: Hoe kan men zeggen, dat
de Christus een zoon van David is?

42 Want David zelf zegt in het boek der Psalmen:De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand,
43 totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten.
44 David noemt Hem dus Here; hoe kan Hij dan zijn zoon zijn?
45 Terwijl al het volk het hoorde, zeide Hij tot de discipelen:
46 Wacht u voor de schriftgeleerden, die gesteld zijn op het wandelen in lange gewaden en houden van begroetingen op de markten, erezetels in de synagogen en eerste plaatsen bij de maaltijden;
47 die de huizen der weduwen opeten en voor de schijn lange gebeden uitspreken dezen zullen een zwaarder oordeel ontvangen.

Lukas 21

1 Toen Hij opkeek, zag Hij de rijken hun gaven in de
offerkist werpen.
2 Hij zag ook een behoeftige weduwe twee koper-
stukjes daarin werpen,
3 en zeide: Waarlijk, Ik zeg u, deze arme weduwe
heeft meer dan allen daarin geworpen.
4 Want deze allen hebben van hun overvloed iets bij
de gaven geworpen, maar zij heeft van haar
armoede haar ganse levensonderhoud erin gewor-
pen.
5 En toen sommigen van de tempel zeiden, dat hij
met schone stenen en wijgeschenken versierd was,
sprak Hij:
6 Wat gij daar aanschouwt - er zullen dagen komen,
waarin geen steen op de andere zal gelaten wor-
den, die niet zal worden weggebroken.
7 En zij vroegen Hem en zeiden: Meester, wanneer
zal dit dan geschieden? En wat is het teken, dat
deze dingen zullen gebeuren?
8 Hij zeide: Ziet toe, dat gij u niet laat verleiden.
Want velen zullen komen onder mijn naam en zeg-
gen: Ik ben het, en: De tijd is nabij. Gaat hen niet
achterna.
9 En wanneer gij hoort van oorlogen en onlusten,
laat u niet beangstigen. Want die dingen moeten
eerst geschieden, maar dat is nog niet terstond
het einde.
10 Toen zeide Hij tot hen: Volk zal opstaan tegen volk
en koninkrijk tegen koninkrijk,

11 en er zullen grote aardbevingen, en nu hier, dan
daar pestziekten en hongersnoden zijn, en ook
vreselijke dingen en grote tekenen van de hemel.
12 Maar voor dit alles zullen zij de handen aan u
slaan en u vervolgen, door u over te leveren in de
synagogen en gevangenissen, en u voor koningen
en stadhouders te leiden om mijns naams wil.
13 Het zal voor u hierop uitlopen, dat gij zult getui-
gen.
14 Neemt u daarom in uw hart voor, niet vooraf te
bedenken, hoe gij u zult verdedigen.
15 Want Ik zal u mond en wijsheid geven, welke al
uw tegenstanders niet zullen kunnen weerstaan of
weerleggen.
16 En gij zult overgeleverd worden zelfs door ouders
en broeders en verwanten en vrienden, en zij zul-
len sommigen van u doden,
17 en gij zult door allen gehaat worden om mijns
naams wil.
18 Doch geen haar van uw hoofd zal teloor gaan;
19 door uw volharding zult gij uw leven verkrijgen.
20 Zodra gij nu Jeruzalem door legerkampen omsin-
geld ziet, weet dan, dat zijn verwoesting nabij is.
21 Laten dan die in Judea zijn, vluchten naar de ber-
gen, en die binnen de stad zijn, de wijk nemen, en
die op het land zijn, er niet binnengaan,

22 want dit zijn de dagen van vergelding, waarin alles
wat geschreven is, in vervulling gaat.
23 Wee de zwangeren en de zogenden in die dagen!
Want er zal grote nood zijn over het land en toorn
over dit volk,
24 en zij zullen vallen door de scherpte des zwaards
en als gevangenen weggevoerd worden onder alle
heidenen, en Jeruzalem zal door heidenen vertrapt
worden, totdat de tijden der heidenen zullen ver-
vuld zijn.
25 En er zullen tekenen zijn aan zon en maan en ster-
ren, en op de aarde radeloze angst onder de vol-
ken vanwege het bulderen van zee en branding,
26 terwijl de mensen bezwijmen van vrees en angst
voor de dingen, die over de wereld komen. Want
de machten der hemelen zullen wankelen.
27 En dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen
op een wolk, met grote macht en heerlijkheid.
28 Wanneer deze dingen beginnen te geschieden,
richt u op en heft uw hoofden omhoog, want uw
verlossing genaakt.
29 En Hij sprak een gelijkenis tot hen: Let op de vijge-
boom en op al de bomen.
30 Zodra zij uitlopen, weet gij uit uzelf, omdat gij het
ziet, dat de zomer reeds nabij is.

31 Zo moet ook gij, wanneer gij dit ziet geschieden,
weten, dat het Koninkrijk Gods nabij is.
32 Voorwaar, Ik zeg u, dit geslacht zal geenszins
voorbijgaan, voordat alles geschiedt.
33 De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar
mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan.
34 Ziet toe op uzelf, dat uw hart nimmer bezwaard
worde door roes en dronkenschap en zorgen voor
levensonderhoud, en die dag niet plotseling over u
kome, als een strik.
35 Want hij zal komen over allen, die gezeten zijn op
het oppervlak der ganse aarde.
36 Waakt te allen tijde, biddende, dat gij in staat
moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschie-
den zal, en gesteld te worden voor het aangezicht
van de Zoon des mensen.
37 Overdag leerde Hij in de tempel, doch de nachten
bracht Hij buiten door op de berg, Olijfberg
genaamd.
38 En al het volk kwam des morgens vroeg tot Hem
in de tempel om Hem te horen.

Lukas 22

1 Het feest nu der ongezuurde broden, dat Pascha
genoemd wordt, naderde.
2 En de overpriesters en de schriftgeleerden zochten, hoe
zij Hem uit de weg konden ruimen, want zij waren bang
voor het volk.
3 En de satan voer in Judas, genaamd Iskariot, die tot het
getal der twaalven behoorde.
4 En hij ging heen en besprak met de overpriesters en
hoofdlieden, hoe hij Hem aan hen zou overleveren.
5 En zij verblijdden zich en kwamen overeen hem geld te
geven.
6 En hij stemde daarmede in en zocht een goede gelegen-
heid om Hem, buiten de schare om, aan hen over te
leveren.
7 De dag der ongezuurde broden kwam, waarop het
Pascha moest geslacht worden.
8 En Hij zond Petrus en Johannes uit, zeggende: Gaat
heen, maakt het Pascha voor ons gereed, opdat wij het
kunnen eten.
9 En zij zeiden tot Hem: Waar wilt Gij, dat wij het gereed
maken?
10 Hij zeide tot hen: Zie, wanneer gij de stad inkomt, zal u
een man tegenkomen, die een kruik water draagt. Volgt
Hem in het huis, dat hij binnengaat,
11 en zegt dan tot de heer van dat huis: De Meester zegt u:
Waar is het vertrek, waar Ik met mijn discipelen het
Pascha kan eten?
12 En hij zal u een grote bovenzaal wijzen, van alles voor-
zien: maakt het daar gereed.
13 En zij gingen heen en vonden het zoals Hij hun gezegd
had, en zij maakten het Pascha gereed.

14 En toen het uur aangebroken was, ging Hij aanliggen en de apostelen met Hem
15 En Hij zeide tot hen: Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer Ik lijd.
16 Want Ik zeg u, dat Ik het voorzeker niet meer eten zal, voordat het vervuld is in het Koninkrijk Gods.
17 En Hij nam een beker op, sprak de dankzegging uit en zeide: Neemt deze en laat hem bij u rondgaan.
18 Want Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet van de vrucht van de wijnstok drinken, voordat het Koninkrijk Gods gekomen is.
19 En Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het hun, zeggende: Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis.
20 Evenzo de beker, na de maaltijd, zeggende: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgegoten wordt.
21 Doch zie, de hand van hem, die Mij verraadt, is met Mij aan de tafel.
22 Want de Zoon des mensen gaat wel heen, naar hetgeen beschikt is, doch wee die mens, door wie Hij verraden wordt!
23 En zij begonnen er onder elkander over te twisten, wie van hen het wel zijn kon, die dat zou doen.
24 Er ontstond ook onenigheid onder hen over de vraag, wie van hen als de eerste moest gelden.
25 Hij zeide tot hen: De koningen der volken voeren heerschappij over hen en hun machthebbers worden weldoeners genoemd.

26 Doch gij niet alzo, maar de eerste onder u worde
als de jongste en de leider als de dienaar.
27 Want wie is de eerste: die aanligt, of die dient? Is
het niet, die aanligt? Maar Ik ben in uw midden
als dienaar.
28 Gij zijt het, die steeds bij Mij gebleven zijt in mijn
verzoekingen.
29 En Ik beschik u het Koninkrijk, gelijk mijn Vader
het Mij beschikt heeft,
30 opdat gij aan mijn tafel eet en drinkt in mijn
Koninkrijk. En gij zult zitten op tronen om de
twaalf stammen Israels te richten.
31 Simon, Simon, zie, de satan heeft verlangd ulieden
te ziften als de tarwe,
32 maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet
zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering
gekomen zijt, versterk dan uw broederen.
33 Hij zeide tot Hem: Here, met U ben ik bereid ook
gevangenis en dood in te gaan!
34 Maar Hij zeide: Ik zeg u Petrus, de haan zal heden
niet kraaien, eer gij driemaal zult geloochend heb-
ben, dat gij Mij kent.
35 En Hij zeide tot hen: Toen Ik u uitzond zonder
beurs of reiszak of sandalen hebt gij toen aan iets
gebrek gehad? Zij zeiden: Aan niets.
36 Hij zeide tot hen: Maar nu, wie een beurs heeft,
hij neme die, zo ook een reiszak; en wie er geen
heeft, hij verkope zijn mantel en kope een zwaard.

37 Want Ik zeg u, dat dit woord, dat geschreven is,
aan Mij in vervulling moet gaan: En Hij is onder de
misdadigers gerekend. Want wat over Mij geschre-
ven is, komt tot een einde.
38 Zij zeiden: Here, zie, hier zijn twee zwaarden! Hij
zeide tot hen: Het is voldoende.
39 En Hij verliet de stad en ging, zoals Hij gewoon was,
naar de Olijfberg. En ook zijn discipelen volgden Hem.
40 En toen Hij aan die plaats gekomen was, zeide Hij
tot hen: Bidt, dat gij niet in verzoeking komt.
41 En Hij zonderde Zich van hen af, ongeveer een
steenworp ver, knielde neder en bad
42 deze woorden: Vader, indien Gij wilt, neem deze
beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de
uwe geschiede!
43 En Hem verscheen een engel uit de hemel om Hem
kracht te geven.
44 En Hij werd dodelijk beangst en bad des te vuri-
ger. En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op
de aarde vielen.
45 En Hij stond op van het gebed en ging tot zijn dis-
cipelen en Hij vond hen slapende van droefheid.
46 En Hij zeide tot hen: Waarom slaapt gij? Staat op,
bidt, dat gij niet in verzoeking komt.
47 Terwijl Hij nog sprak, zie, daar kwam een schare
en hij, die Judas genoemd werd, een van de twaal-
ven, liep voor hen uit en hij naderde Jezus om
Hem te kussen.
48 En Jezus zeide tot hem: Judas, verraadt gij de Zoon
des mensen met een kus?

49 Toen zij, die bij Hem waren, zagen wat er ging
gebeuren, zeiden zij, Here, willen wij met het
zwaard erop slaan?
50 En iemand van hen trof de slaaf van de hogepries-
ter en sloeg hem het rechteroor af.
51 Maar Jezus antwoordde en zeide: Laat het hierbij.
En Hij raakte het oor aan en genas hem.
52 Jezus dan zeide tot de overpriesters en hoofdlieden
van de tempel en oudsten, die op Hem afgekomen
waren: Als tegen een rover zijt gij uitgetrokken
met zwaarden en stokken?
53 Terwijl Ik dagelijks bij u was in de tempel, hebt gij
geen hand naar Mij uitgestoken. Maar dit is uw
ure en de macht der duisternis.
54 Toen zij Hem gevangengenomen hadden, voerden
zij Hem weg en leidden Hem naar het huis van de
hogepriester. En Petrus volgde van verre.
55 Toen zij een vuur hadden aangelegd, midden in de
hof, en bij elkander zaten ging Petrus tussen hen
in zitten.
56 En bij het licht van het vuur zag een slavin hem
zitten en zij keek hem scherp aan en zeide: Ook
die was bij Hem!
57 Maar hij loochende het en zeide: Vrouw, ik ken
Hem niet!
58 En even daarna zag een ander hem en zeide: Ook gij
behoort tot hen! Maar Petrus zeide: Mens, ik niet!
59 En ongeveer een uur later verzekerde een ander en
zeide: Inderdaad, ook die man was bij Hem, want
hij is een Galileeer!

60 Maar Petrus zeide: Mens, ik weet niet, wat gij
zegt! En terstond, terwijl hij nog sprak, kraaide
een haan.
61 En de Here keerde Zich om en zag Petrus aan. En
Petrus herinnerde zich het woord des Heren, hoe
Hij tot hem gezegd had: Eer de haan heden kraait,
zult gij Mij driemaal verloochenen.
62 En hij ging naar buiten en weende bitter.
63 En de mannen, die Hem vasthielden, bespotten
Hem en sloegen Hem;
64 en zij wierpen een doek over zijn hoofd en vroe-
gen en zeiden: Profeteer, wie is het, die U gesla-
gen heeft?
65 En nog meer lasterlijke taal spraken zij tegen Hem.
66 En toen het dag geworden was, kwam de Raad van
de oudsten van het volk bijeen, overpriesters en
schriftgeleerden, en zij leidden Hem voor hun
Raad
67 en zeiden: Indien Gij de Christus zijt, zeg het ons
dan. Hij zeide tot hen: Al zeide Ik het u, gij zoudt
het toch niet geloven;
68 en al zou Ik u vragen, gij zoudt toch niet antwoor-
den.
69 Van nu aan zal de Zoon des mensen zijn gezeten
aan de rechterhand Gods.
70 En zij zeiden allen: Zijt Gij dan de Zoon van God?
Hij zeide tot hen: Gij zegt zelf, dat Ik het ben.
71 En zij zeiden: Wat hebben wij verder voor getuige-
nis nodig? Zelf hebben wij het immers uit zijn
mond gehoord.

Lukas 23

1 En de gehele menigte van hen stond op en leidde
Hem voor Pilatus.
2 En zij begonnen Hem te beschuldigen en zeiden:
Wij hebben bevonden, dat deze ons volk verleidt,
doordat Hij verbiedt de keizer belasting te betalen
en van Zichzelf zegt, dat Hij de Christus, de
Koning is.
3 Pilatus vroeg Hem en zeide: Zijt Gij de Koning der
Joden? Hij antwoordde hem en zeide: Gij zegt het.
4 Pilatus zeide tot de overpriesters en de scharen: Ik
vind niets strafbaars in deze mens.
5 Maar zij hielden vol, zeggende: Hij maakt het volk
oproerig met zijn leren door geheel Judea, reeds
van het begin af, van Galilea tot hiertoe.
6 Toen Pilatus dit hoorde, vroeg hij, of die man een
Galileeer was,
7 en toen hij begreep, dat Hij uit het gebied van
Herodes was, zond hij Hem door naar Herodes, die
in die dagen ook te Jeruzalem was.
8 Toen Herodes Jezus zag, was hij zeer verheugd.
Want hij had Hem reeds geruime tijd willen zien,
omdat hij van Hem hoorde, en hij hoopte een of
ander teken door Hem te zien geschieden.
9 Hij ondervroeg Hem met vele woorden, maar Hij
antwoordde hem niets.
10 En de overpriesters en de schriftgeleerden stonden
Hem heftig te beschuldigen.
11 En Herodes met zijn krijgsmacht smaadde en
bespotte Hem, en hij deed Hem een schitterend
kleed om en zond Hem zo naar Pilatus terug.

12 En Herodes en Pilatus werden op diezelfde dag met
elkander bevriend; voor die tijd immers leefden zij in vij-
andschap met elkander.
13 Pilatus nu riep de overpriesters en de oversten en het
volk bijeen en zeide tot hen:
14 Gij hebt deze mens bij mij gebracht als iemand, die het
volk afvallig maakt en zie, ik heb Hem in uw tegenwoor-
digheid verhoord en in deze mens geen enkele grond
gevonden voor datgene, waarvan gij Hem beschuldigt.
15 En ook Herodes niet; want hij heeft Hem tot ons terug-
gezonden. En zie, er is niets door Hem bedreven, dat de
dood verdient.
16 Ik zal Hem dus geselen en dan loslaten.
17 Want hij was verplicht hun op het feest iemand los te
laten.
18 Maar zij schreeuwden als een man, zeggende: Weg met
Hem, laat ons Barabbas los!
19 En deze was wegens een oproer, dat in de stad was
voorgevallen, en een doodslag gevangengezet.
20 Doch Pilatus richtte zich wederom met luider stem tot
hen, omdat hij Jezus wenste los te laten.
21 Maar zij riepen terug en zeiden: Kruisig Hem, kruisig
Hem!
22 Hij zeide voor de derde maal tot hen: Wat heeft deze
dan toch voor kwaad gedaan? Ik heb niets in Hem
gevonden, waarop de doodstraf staat. Ik zal Hem dus
geselen en dan loslaten!
23 Maar zij drongen aan en eisten onder luid geschreeuw,
dat Hij gekruisigd zou worden, en hun geschreeuw werd
al sterker.

24 En Pilatus besliste, dat aan hun eis moest worden
voldaan.
25 En hij liet de man los, die wegens oproer en dood-
slag was gevangengezet, die zij eisten, doch Jezus
gaf hij over aan hun wil.
26 En toen zij Hem wegleidden, grepen zij een zekere
Simon van Cyrene, die van het land kwam, en legden
hem het kruis op om het achter Jezus aan te dragen.
27 En Hem volgde een grote menigte van volk en van
vrouwen, die zich op de borst sloegen en over
Hem weeklaagden.
28 En Jezus wendde Zich tot haar en zeide: Dochters
van Jeruzalem, weent niet over Mij, maar weent
over uzelf en over uw kinderen,
29 want zie, er komen dagen, waarop men zeggen zal:
Zalig de onvruchtbaren, en de schoot, die niet heeft
gebaard, en de borsten, die niet hebben gezoogd.
30 Dan zal men beginnen te zeggen tot de bergen:
Valt op ons, en tot de heuvelen: Bedekt ons.
31 Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat
zal met het dorre geschieden?
32 Er werden ook nog twee misdadigers weggeleid,
om met Hem te worden terechtgesteld.
33 En toen zij aan de plaats gekomen waren, die
Schedel genoemd wordt, kruisigden zij Hem daar
en ook de misdadigers, de ene aan zijn rechterzij-
de en de andere aan zijn linkerzijde.
34 En Jezus zeide: Vader, vergeef het hun, want zij
weten niet wat zij doen. En zij wierpen het lot om
zijn klederen te verdelen.

35 En het volk stond erbij en zag toe. Ook de over-
sten hoonden en zeiden: Anderen heeft Hij gered,
laat Hij nu Zichzelf redden, indien Hij de Christus
Gods is, de uitverkorene!
36 Ook de soldaten kwamen naderbij om Hem te
bespotten en brachten Hem zure wijn,
37 en zeiden: Indien Gij de Koning der Joden zijt, red
dan Uzelf!
38 Er was ook een opschrift boven Hem: Dit is de
Koning der Joden.
39 Een der gehangen misdadigers lasterde Hem: Zijt
Gij niet de Christus? Red Uzelf en ons!
40 Maar de andere antwoordde en zeide, hem
bestraffende: Vreest zelfs gij God niet, nu gij het-
zelfde vonnis ontvangen hebt?
41 En wij terecht, want wij ontvangen vergelding,
naar wat wij gedaan hebben, maar deze heeft
niets onbehoorlijks gedaan.
42 En hij zeide: Jezus, gedenk mijner, wanneer Gij in
uw Koninkrijk komt.
43 En Hij zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u, heden
zult gij met Mij in het paradijs zijn.
44 En het was reeds ongeveer het zesde uur en er
kwam duisternis over het gehele land tot het
negende uur,
45 want de zon werd verduisterd. En het voorhangsel
van de tempel scheurde middendoor.

46 En Jezus riep met luider stem: Vader, in uw han-
den beveel Ik mijn geest. En toen Hij dat gezegd
had, gaf Hij de geest.
47 Toen de hoofdman zag, wat er geschiedde, ver-
heerlijkte hij God, zeggende: Inderdaad, deze
mens was rechtvaardig!
48 En al de scharen, die voor dit schouwspel samen-
gekomen waren, keerden terug toen zij aan-
schouwd hadden, wat er geschied was, en sloegen
zich op de borst.
49 Al zijn bekenden nu stonden van verre, ook vrouwen,
die Hem van Galilea gevolgd waren en dit aanzagen.
50 En zie, een man, genaamd Jozef, die raadsheer
was, een goed en rechtvaardig man
51 - deze had niet ingestemd met hun raad en bedrijf
-, van Arimatea, een stad der Joden, die het
Koninkrijk Gods verwachtte,
52 deze ging naar Pilatus en vroeg hem om het
lichaam van Jezus.
53 En na het te hebben afgenomen, wikkelde hij het
in linnen en legde Hem in een rotsgraf, waarin
nog nooit iemand gelegd was.
54 En het was de dag der voorbereiding en de sabbat
brak aan.
55 En de vrouwen, die met Hem uit Galilea gekomen
waren, volgden en zij bezagen het graf en hoe zijn
lichaam gelegd werd;
56 en toen zij teruggekeerd waren, maakten zij spece-
rijen en mirre gereed. En op de sabbat rustten zij
naar het gebod,

1 maar op de eerste dag der week gingen zij reeds
vroeg in de morgenstond met de specerijen, die zij
gereedgemaakt hadden, naar het graf.
2 Zij vonden de steen van het graf afgewenteld,
3 en toen zij er ingegaan waren, vonden zij het
lichaam van de Here Jezus niet.
4 En het geschiedde, terwijl zij daarvoor in verlegen-
heid waren, dat, zie, twee mannen in een blinkend
gewaad bij haar stonden.
5 En toen zij zeer verschrikt werden en haar aange-
zicht ter aarde neigden, zeiden dezen tot haar:
Wat zoekt gij de levende bij de doden?
6 Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt. Herinnert u,
hoe Hij, toen Hij nog in Galilea was, tot u gespro-
ken heeft,
7 zeggend, dat de Zoon des mensen moest overge-
leverd worden in de handen van zondige mensen
en gekruisigd worden en ten derden dage opstaan.
8 En zij herinnerden zich zijn woorden,
9 en teruggekeerd van het graf, boodschapten zij dit
alles aan de elven en aan al de anderen.
10 Dit waren dan Maria van Magdala, en Johanna, en
Maria, (de moeder) van Jakobus. En de anderen,
die met haar waren, zeiden dit aan de apostelen.
11 En deze woorden schenen hun zotteklap en zij
geloofden haar niet.
12 [Doch Petrus stond op en liep snel naar het graf.
En toen hij zich bukte, zag hij alleen de windsels.
En hij ging weg, bij zichzelf.] verbaasd over wat er
mocht gebeurd zijn.

13 En zie, twee van hen waren juist op die dag op weg naar een dorp, zestig stadien van Jeruzalem verwijderd, genaamd Emmaus,
14 en zij spraken met elkander over al wat voorgevallen was.
15 En het geschiedde, terwijl zij daarover spraken en van gedachten wisselden, dat Jezus zelf bij hen kwam en met hen medeging.
16 Maar hun ogen waren bevangen, zodat zij Hem niet herkenden.
17 Hij zeide tot hen: Wat zijn dit voor gesprekken, die gij al wandelende met elkander voert? En zij bleven met somber gelaat staan.
18 Een dan van hen, genaamd Kleopas, antwoordde en zeide tot Hem: Zijt Gij de enige vreemdeling in Jeruzalem, dat Gij niet weet wat daar dezer dagen geschied is?
19 En Hij zeide tot hen: Wat dan? Zij zeiden tot Hem: Hetgeen geschied is met Jezus de Nazarener, een man, die een profeet was, machtig in werk en woord voor God en het ganse volk,
20 en hoe Hem onze overpriesters en oversten overgegeven hebben om Hem ter dood te veroordelen en Hem gekruisigd hebben.
21 Wij echter leefden in de hoop, dat Hij het was, die Israel verlossen zou. Maar met dit al is het thans reeds de derde dag, sinds dit geschied is.
22 Maar ook hebben enige vrouwen uit ons midden ons doen ontstellen: zij waren in de vroegte bij het graf geweest

23 en hadden zijn lichaam niet gevonden en zijn toen
komen zeggen, dat zij ook een verschijning van
engelen gezien hadden, die zeiden, dat Hij leeft.
24 En enigen van de onzen zijn naar het graf gegaan
en hebben het zo bevonden, als de vrouwen ook
gezegd hadden, maar Hem hebben zij niet gezien.
25 En Hij zeide tot hen: O onverstandigen en tragen
van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten
gesproken hebben!
26 Moest de Christus dit niet lijden om in zijn heer-
lijkheid in te gaan?
27 En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en
legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem
betrekking had.
28 En zij naderden het dorp, waar zij heengingen, en
Hij deed, alsof Hij verder zou gaan.
29 En zij drongen sterk bij Hem aan en zeiden: Blijf bij
ons, want het is tegen de avond en de dag is reeds
gedaald. En Hij ging binnen om bij hen te blijven.
30 En het geschiedde, toen Hij met hen aanlag, dat
Hij het brood nam, de zegen uitsprak, het brak en
hun toereikte.
31 En hun ogen werden geopend en zij herkenden
Hem; en Hij verdween uit hun midden.
32 En zij zeiden tot elkander: Was ons hart niet bran-
dende in ons, terwijl Hij onderweg tot ons sprak
en ons de Schriften opende?
33 En zij stonden op en keerden terzelfder tijd terug
naar Jeruzalem en zij vonden de elven en die bij
hen waren, vergaderd,

34 en dezen zeiden: De Here is waarlijk opgewekt en
is aan Simon verschenen.
35 En zij verhaalden wat onderweg gebeurd was en
hoe Hij door hen herkend was bij het breken van
het brood.
36 En terwijl zij hierover spraken, stond Hij zelf in hun
midden;
37 en zij werden ontzet en verschrikt en meenden een
geest te aanschouwen.
38 Doch Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij ontsteld en
waarom komen er overwegingen op in uw hart?
39 Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf
ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees
en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb.
40 En bij dit woord toonde Hij hun zijn handen en
voeten.
41 En toen zij het van blijdschap nog niet geloofden
en zich verwonderden, zeide Hij tot hen: Hebt gij
hier iets te eten?
42 Zij reikten Hem een stuk van een gebakken vis toe.
43 En Hij nam het en at het voor hun ogen.
44 Hij zeide tot hen: Dit zijn mijn woorden, die Ik tot
u sprak, toen Ik nog bij u was, dat alles wat over
Mij geschreven staat in de wet van Mozes en de
profeten en de psalmen moet vervuld worden.
45 Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de
Schriften begrepen.

46 En Hij zeide tot hen: Aldus staat er geschreven,
dat de Christus moest lijden en ten derden dage
opstaan uit de doden,
47 en dat in zijn naam moest gepredikt worden beke-
ring tot vergeving der zonden aan alle volken, te
beginnen bij Jeruzalem.
48 Gij zijt getuigen van deze dingen.
49 En zie, Ik doe de belofte mijns Vaders op u komen.
Maar gij moet in de stad blijven, totdat gij bekleed
wordt met kracht uit den hoge.
50 En Hij leidde hen naar buiten tot bij Betanie en Hij
hief de handen omhoog en zegende hen.
51 En het geschiedde, terwijl Hij hen zegende, dat Hij
van hen scheidde.
52 En zij keerden terug naar Jeruzalem met grote
blijdschap,
53 en zij waren voortdurend in de tempel, lovende
God.

Johannes 1

1 In den beginne was het Woord en het Woord was
bij God en het Woord was God.
2 Dit was in den beginne bij God.
3 Alle dingen zijn door het Woord geworden en zon-
der dit is geen ding geworden, dat geworden is.
4 In het Woord was leven en het leven was het licht
der mensen;
5 en het licht schijnt in de duisternis en de duister-
nis heeft het niet gegrepen.
6 Er trad een mens op, van God gezonden, wiens
naam was Johannes;
7 deze kwam als getuige om van het licht te getui-
gen, opdat allen door hem geloven zouden.
8 Hij was het licht niet, maar was om te getuigen
van het licht.
9 Het waarachtige licht, dat ieder mens verlicht, was
komende in de wereld.
10 Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem
geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend.
11 Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem
niet aangenomen.
12 Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun
heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te
worden, hun, die in zijn naam geloven;
13 die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch
uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn.
14 Het Woord is vlees geworden en het heeft onder
ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aan-
schouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene
des Vaders, vol van genade en waarheid.

15 Johannes heeft van Hem getuigd en heeft geroe-
pen, zeggende: Deze was het, van wie ik zeide:
Die na mij komt, is voor mij geweest, want Hij was
eer dan ik.
16 Immers uit zijn volheid hebben wij allen ontvan-
gen zelfs genade op genade;
17 want de wet is door Mozes gegeven, de genade en
de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen.
18 Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren
Zoon, die aan de boezem des Vaders is, die heeft
Hem doen kennen.
19 En dit was het getuigenis van Johannes, toen de
Joden uit Jeruzalem priesters en Levieten tot hem
zonden om hem te vragen: Wie zijt gij?
20 En hij beleed en ontkende het niet; en hij beleed:
Ik ben de Christus niet.
21 En zij vroegen hem: Wat dan? Zijt gij Elia? En hij
zeide: Ik ben het niet. Zijt gij de profeet? En hij
antwoordde: Neen.
22 Zij zeiden dan tot hem: Wie zijt gij? Wij moeten
toch antwoord geven aan hen, die ons gezonden
hebben; wat zegt gij van uzelf?
23 Hij zeide: Ik ben de stem van een die roept in de
woestijn: Maakt recht de weg des Heren, gelijk de
profeet Jesaja gesproken heeft.
24 En er waren sommigen afgezonden uit de
Farizeeen.
25 En zij vroegen hem en zeiden tot hem: Waarom
doopt gij dan, indien gij de Christus niet zijt, noch
Elia, noch de profeet?

26 Johannes antwoordde hun en zeide: Ik doop met
water; midden onder u staat Hij, van wie gij niet
weet,
27 Hij, die na mij komt, wiens schoenriem ik niet
waardig ben los te maken.
28 Dit geschiedde te Betanie over de Jordaan, waar
Johannes doopte.
29 De volgende dag zag hij Jezus tot zich komen en
zeide: Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld
wegneemt.
30 Deze is het, van wie ik zeide: Na mij komt een
man, die voor mij geweest is want Hij was eer dan
ik.
31 En zelf wist ik niet van Hem, maar opdat Hij aan
Israel zou geopenbaard worden, daarom kwam ik
dopen met water.
32 En Johannes getuigde en zeide: Ik heb aan-
schouwd, dat de Geest nederdaalde als een duif
uit de hemel, en Hij bleef op Hem.
33 En ik kende Hem niet, maar Hij, die mij gezonden
had om te dopen met water, die had tot mij
gezegd: Op wie gij de Geest ziet nederdalen en op
Hem blijven, deze is het, die met de heilige Geest
doopt.
34 En ik heb gezien en getuigd, dat deze de Zoon
van God is.
35 De volgende dag stond Johannes daar weer met
twee van zijn discipelen.

36 En toen hij Jezus zag gaan, zeide hij: Zie, het lam
Gods!
37 En de twee discipelen hoorden hem dat zeggen en
volgden Jezus.
38 Maar Jezus keerde Zich om en zag, dat zij Hem
volgden, en Hij zeide tot hen
39 Wat zoekt gij? Zij zeiden tot Hem: Rabbi - wat,
vertaald, wil zeggen: Meester -, waar houdt Gij
verblijf?
40 Hij sprak tot hen: Komt en gij zult het zien. Zij
kwamen dan en zagen, waar Hij verblijf hield, en
zij bleven die dag bij Hem; het was omstreeks het
tiende uur.
41 Andreas, de broeder van Simon Petrus, was een
van de twee, die het van Johannes gehoord had-
den en Hem gevolgd waren;
42 deze vond eerst zijn broeder Simon en zeide tot
hem: Wij hebben gevonden de Messias, wat bete-
kent: Christus.
43 Hij leidde hem tot Jezus. Jezus zag hem aan en
zeide: Gij zijt Simon, de zoon van Johannes, gij
zult heten Kefas, wat vertaald wordt met Petrus.
44 De volgende dag wilde Hij naar Galilea vertrekken en
Hij vond Filippus. En Jezus zeide tot hem: Volg Mij.
45 Filippus nu was uit Betsaida, de stad van Andreas
en Petrus.
46 Filippus vond Natanael en zeide tot hem: Wij heb-
ben Hem gevonden, van wie Mozes in de wet
geschreven heeft en de profeten, Jezus, de zoon
van Jozef, uit Nazaret.

47 En Natanael zeide tot hem: Kan uit Nazaret iets goeds komen? Filippus zeide tot hem: Kom en zie.
48 Jezus zag Natanael tot Zich komen en zeide van hem: Zie, waarlijk een Israeliet, in wie geen bedrog is!
49 Natanael zeide tot Hem: Vanwaar kent Gij mij? Jezus antwoordde en zeide tot hem: Eer Filippus u riep, zag Ik u onder de vijgeboom.
50 Natanael antwoordde Hem: Rabbi, Gij zijt de Zoon van God, Gij zijt de Koning van Israel!
51 Jezus antwoordde en zeide tot hem: Omdat Ik tot u gezegd heb: Ik zag u onder de vijgeboom, gelooft gij? Gij zult grotere dingen zien dan deze.
52 En Hij zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg ulieden, gij zult de hemel open zien en de engelen Gods opstijgen en nederdalen op de Zoon des mensen.

Johannes 2

1 En op de derde dag was er een bruiloft te Kana in
Galilea en de moeder van Jezus was daar;
2 en ook Jezus en zijn discipelen waren ter bruiloft
genodigd.
3 En toen er gebrek aan wijn kwam, zeide de moe-
der van Jezus tot Hem: Zij hebben geen wijn.
4 En Jezus zeide tot haar: Vrouw, wat heb Ik met u
van node? Mijn ure is nog niet gekomen.
5 Zijn moeder zeide tot hen, die bedienden: Wat Hij
u ook zegt, doet dat!
6 Nu waren daar zes stenen watervaten neergezet
volgens het reinigingsgebruik der Joden, elk met
een inhoud van twee of drie metreten.
7 Jezus zeide tot hen: Vult de vaten met water. En zij
vulden ze tot de rand.
8 En Hij zeide tot hen: Schept nu en brengt het aan
de leider van het feest. En zij brachten het.
9 Toen nu de leider van het feest het water proefde,
dat wijn geworden was - en hij wist niet, waar
deze vandaan kwam, maar de bedienden, die het
water geschept hadden, wisten het - riep de leider
van het feest de bruidegom, en hij zeide tot hem:
10 Iedereen zet eerst de goede wijn op en als er goed
gedronken is, de mindere gij echter hebt de goede
wijn tot dit ogenblik bewaard.
11 Dit heeft Jezus gedaan als begin van zijn tekenen
te Kana in Galilea en Hij heeft zijn heerlijkheid
geopenbaard, en zijn discipelen geloofden in Hem.

12 Daarna daalde Hij af naar Kafarnaum, Hij, zijn
moeder en zijn broeders en zijn discipelen, en zij
bleven daar niet vele dagen.
13 En het Pascha der Joden was nabij en Jezus ging
op naar Jeruzalem.
14 En Hij vond in de tempel de verkopers van runde-
ren en schapen en duiven, en de wisselaars, die
daar zaten.
15 En Hij maakte een zweep van touw en dreef allen
uit de tempel, de schapen en de runderen; en het
geld van de wisselaars wierp Hij op de grond en
hun tafels keerde Hij om.
16 En tot de duivenverkopers zeide Hij: Neemt dit
alles hier vandaan, maakt het huis mijns Vaders
niet tot een verkoophuis.
17 En zijn discipelen herinnerden zich, dat er geschre-
ven is: De ijver voor uw huis zal Mij verteren.
18 De Joden dan antwoordden en zeiden tot Hem:
Welk teken toont Gij ons, dat Gij dit moogt doen?
19 Jezus antwoordde en zeide tot hen: Breekt deze
tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen
herrijzen.
20 De Joden dan zeiden: Zesenveertig jaren is over
deze tempel gebouwd en Gij zult hem binnen drie
dagen doen herrijzen?
21 Maar Hij sprak van de tempel zijns lichaams.
22 Toen Hij dan opgewekt was uit de doden, herin-
nerden zijn discipelen zich, dat Hij dit gezegd had,
en zij geloofden de Schrift en het woord, dat Jezus
gesproken had.

23 En terwijl Hij te Jeruzalem was, op het Paasfeest, geloofden velen in zijn naam, doordat zij zijn tekenen zagen, die Hij deed;
24 maar Jezus zelf vertrouwde Zichzelf hun niet toe, omdat Hij hen allen kende
25 en omdat het voor Hem niet nodig was, dat iemand van de mens getuigde; want Hij wist zelf, wat in de mens was.

Johannes 3

1 En er was iemand uit de Farizeeen, wiens naam
was Nikodemus, een overste der Joden;
2 deze kwam des nachts tot Hem en zeide tot Hem:
Rabbi, wij weten, dat Gij van God gekomen zijt als
leraar; want niemand kan die tekenen doen, welke
Gij doet, tenzij God met Hem is.
3 Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar,
voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom gebo-
ren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.
4 Nikodemus zeide tot Hem: Hoe kan een mens
geboren worden, als hij oud is? Kan hij dan voor
de tweede maal in de moederschoot ingaan en
geboren worden
5 Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u,
tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest,
kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan.
6 Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de
Geest geboren is, is geest.
7 Verwonder u niet, dat Ik u gezegd heb: Gijlieden
moet wederom geboren worden.
8 De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn
geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt of waar hij
heengaat; zo is een ieder, die uit de Geest geboren is.
9 Nikodemus antwoordde en zeide tot Hem: Hoe
kan dit geschieden?
10 Jezus antwoordde en zeide tot hem: Gij zijt de
leraar van Israel, en deze dingen verstaat gij niet?
11 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wij spreken van wat
wij weten en wij getuigen van wat wij gezien heb-
ben, en gij neemt ons getuigenis niet aan.

12 Indien Ik ulieden van het aardse gesproken heb,
zonder dat gij gelooft, hoe zult gij geloven, wan-
neer Ik u van het hemelse spreek?
13 En niemand is opgevaren naar de hemel, dan die
uit de hemel nedergedaald is de Zoon des mensen.
14 En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd
heeft, zo moet ook de Zoon des mensen verhoogd
worden,
15 opdat een ieder, die gelooft, in Hem eeuwig leven
hebbe.
16 Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij
zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een
ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar
eeuwig leven hebbe.
17 Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezon-
den, opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat
de wereld door Hem behouden worde.
18 Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld; wie
niet gelooft, is reeds veroordeeld, omdat hij niet
heeft geloofd in de naam van de eniggeboren
Zoon van God.
19 Dit is het oordeel, dat het licht in de wereld geko-
men is en de mensen de duisternis liever gehad
hebben dan het licht, want hun werken waren
boos.
20 Want een ieder, die kwaad bedrijft, haat het licht,
en gaat niet tot het licht, opdat zijn werken niet
aan de dag komen;

21 maar wie de waarheid doet, gaat tot het licht,
opdat van zijn werken blijke dat zij in God verricht
zijn.
22 Daarna ging Jezus met zijn discipelen naar het
land van Judea en Hij vertoefde daar met hen en
doopte.
23 Doch ook Johannes doopte, te Enon bij Salim,
omdat daar veel water was, en de mensen kwamen
daar en lieten zich dopen;
24 want Johannes was nog niet in de gevangenis
geworpen.
25 Er rees dan geschil tussen de discipelen van
Johannes met een Jood over de reiniging.
26 En zij kwamen tot Johannes en zeiden tot hem:
Rabbi, die met u was aan de overzijde van de
Jordaan en van wie gij getuigd hebt, zie, die
doopt en allen gaan tot Hem.
27 Johannes antwoordde en zeide: Geen mens kan
iets aannemen, of het moet hem uit de hemel
gegeven zijn.
28 Gij kunt zelf van mij getuigen, dat ik gezegd heb:
Ik ben de Christus niet, maar ik ben voor Hem uit
gezonden.
29 Die de bruid heeft, is de bruidegom; maar de
vriend van de bruidegom, die erbij staat en naar
hem luistert, verblijdt zich met blijdschap over de
stem van de bruidegom. Zo is dan deze mijn blijd-
schap vervuld.
30 Hij moet wassen, ik moet minder worden.

31 Die van boven komt, is boven allen; wie uit de
aarde is, is uit de aarde en spreekt van de aarde.
32 Die uit de hemel komt, is boven allen; wat Hij
gezien en gehoord heeft, dat getuigt Hij en zijn
getuigenis neemt niemand aan.
33 Wie zijn getuigenis aanvaardt, heeft bezegeld, dat
God waarachtig is.
34 Want Hij, die God gezonden heeft, die spreekt de
woorden Gods, want Hij geeft de Geest niet met
mate.
35 De Vader heeft de Zoon lief en heeft Hem alles in
handen gegeven.
36 Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven; doch
wie aan de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven
niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem.

Johannes 4

1 Toen nu de Here vernam, dat de Farizeeen
gehoord hadden, dat Jezus meer discipelen maakte
en doopte dan Johannes,
2 - ofschoon Jezus niet zelf doopte, maar zijn disci-
pelen -
3 verliet Hij Judea en vertrok weder naar Galilea.
4 En Hij moest door Samaria gaan.
5 Hij kwam dan in een stad van Samaria, genaamd
Sichar, dicht bij het veld, dat Jakob aan zijn zoon
Jozef gegeven had; daar was de bron van Jakob.
6 Jezus nu was vermoeid van de tocht en bleef zo bij
de bron zitten; het was ongeveer het zesde uur.
7 Er kwam een vrouw uit Samaria om water te put-
ten. Jezus zeide tot haar: Geef Mij te drinken.
8 Want zijn discipelen waren naar de stad gegaan
om voedsel te kopen.
9 De Samaritaanse vrouw dan zeide tot Hem: Hoe
kunt Gij, als Jood, van mij, een Samaritaanse
vrouw, te drinken vragen? Want Joden gaan niet
om met Samaritanen.
10 Jezus antwoordde en zeide tot haar: Indien gij wist
van de gave Gods en wie het is, die tot u zegt:
Geef Mij te drinken, gij zoudt het Hem gevraagd
hebben en Hij zou u levend water hebben gege-
ven.
11 Zij zeide tot Hem: Here, Gij hebt geen emmer en
de put is diep; hoe komt Gij dan aan het levende
water?

12 Zijt Gij soms meer dan onze vader Jakob, die ons
de put gegeven en zelf eruit gedronken heeft met
zijn zonen en zijn kudden?
13 Jezus antwoordde en zeide tot haar: Een ieder, die
van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen;
14 maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik
hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwig-
heid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in
hem worden tot een fontein van water, dat springt
ten eeuwigen leven.
15 De vrouw zeide tot Hem: Here, geef mij dit water,
opdat ik geen dorst heb en niet hierheen behoef
te gaan om te putten.
16 Hij zeide tot haar: Ga heen, roep uw man en kom
hier.
17 De vrouw antwoordde en zeide: Ik heb geen man.
Jezus zeide tot haar: Terecht zegt gij: ik heb geen
man;
18 want gij hebt vijf mannen gehad en die gij nu
hebt, is uw man niet; hierin hebt gij de waarheid
gesproken.
19 De vrouw zeide tot Hem: Here, ik zie, dat Gij een
profeet zijt.
20 Onze vaderen hebben op deze berg aangebeden
en gijlieden zegt, dat te Jeruzalem de plaats is,
waar men moet aanbidden.
21 Jezus zeide tot haar: Geloof Mij, vrouw, de ure
komt, dat gij noch op deze berg, noch te
Jeruzalem de Vader zult aanbidden.

22 Gij aanbidt, wat gij niet weet; wij aanbidden, wat
wij weten, want het heil is uit de Joden;
23 maar de ure komt en is nu, dat de waarachtige
aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en
in waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbid-
ders;
24 God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aan-
bidden in geest en in waarheid
25 De vrouw zeide tot Hem: Ik weet, dat de Messias
komt, die Christus genoemd wordt; wanneer die
komt, zal Hij ons alles verkondigen.
26 Jezus zeide tot haar: Ik, die met u spreek, ben het.
27 En daarop kwamen zijn discipelen en waren ver-
baasd, dat Hij met een vrouw in gesprek was, en
toch zeide niemand: Wat zoekt Gij, of: Waarom
spreekt Gij met haar?
28 De vrouw dan liet haar kruik staan, en ging naar
de stad en zeide tot de mensen:
29 Komt mede en ziet een mens, die gezegd heeft alles
wat ik gedaan heb: zou deze niet de Christus zijn?
30 Zij gingen de stad uit en kwamen tot Hem.
31 Intussen vroegen zijn discipelen Hem, zeggende:
Rabbi, eet.
32 Hij zeide echter tot hen: Ik heb een spijs te eten,
waarvan gij niet weet.
33 De discipelen dan zeiden tot elkander: Iemand
heeft Hem toch niet te eten gebracht?
34 Jezus zeide tot hen: Mijn spijze is de wil te doen
desgenen, die Mij gezonden heeft, en zijn werk te
volbrengen.

35 Zegt gij niet: Nog vier maanden, dan komt de
oogst? Zie, Ik zeg u, slaat uw ogen op en
beschouwt de velden, dat zij wit zijn om te oog-
sten.
36 Reeds ontvangt de maaier loon en verzamelt hij
vrucht ten eeuwigen leven, opdat de zaaier zich
tegelijk met de maaier verblijde.
37 Want hier is de spreuk waarachtig: De een zaait,
de ander maait.
38 Ik heb u uitgezonden om datgene te maaien, wat
u geen arbeid heeft gekost; anderen hebben gear-
beid en gij hebt de vrucht van hun arbeid geplukt.
39 En uit die stad geloofden vele der Samaritanen in
Hem om het woord der vrouw, die getuigde: Hij
heeft mij gezegd alles wat ik gedaan heb.
40 Toen dan de Samaritanen tot Hem kwamen, ver-
zochten zij Hem bij hen te blijven; en Hij bleef
daar twee dagen.
41 En nog veel meer werden er gelovig om zijn
woord,
42 en zij zeiden tot de vrouw: Wij geloven niet meer
om wat gij zegt, want wij zelf hebben Hem
gehoord en weten, dat deze waarlijk de Heiland
der wereld is.
43 En na die twee dagen vertrok Hij vandaar naar
Galilea,
44 want Jezus zelf had getuigd, dat een profeet in
zijn vaderland niet in ere is.

45 Toen Hij dan in Galilea kwam, ontvingen de
Galileeers Hem, omdat zij gezien hadden, al wat
Hij te Jeruzalem op het feest gedaan had, want zij
waren ook zelf naar het feest geweest.
46 Hij kwam dan weder te Kana in Galilea, waar Hij
het water tot wijn gemaakt had. En er was te
Kafarnaum een hoveling, wiens zoon ziek was.
47 Toen deze hoorde, dat Jezus uit Judea naar Galilea
gekomen was, ging hij tot Hem en verzocht Hem
te komen en zijn zoon te genezen; want deze lag
op sterven.
48 Jezus zeide dan tot hem: Indien gijlieden geen
tekenen en wonderen ziet, zult gij niet geloven.
49 De hoveling zeide tot Hem: Heer, kom af, eer mijn
kind sterft.
50 Jezus zeide tot hem: Ga heen, uw zoon leeft! De
man geloofde het woord, dat Jezus tot hem sprak,
en ging heen.
51 En reeds terwijl hij afdaalde, kwamen zijn slaven
hem tegemoet en zeiden, dat zijn kind leefde.
52 Hij vroeg hun naar het uur, waarop de beterschap
was ingetreden; zij zeiden tot hem: Gisteren op
het zevende uur werd hij vrij van koorts.
53 De vader dan bemerkte, dat het dat uur was,
waarop Jezus tot hem gezegd had Uw zoon leeft,
en hij werd zelf gelovig en zijn gehele huis.
54 En dit deed Jezus weder als tweede teken, toen Hij
uit Judea naar Galilea gekomen was.

Johannes 5

1 Daarna was er een feest der Joden en Jezus ging
op naar Jeruzalem.
2 Nu is er te Jeruzalem bij de Schaapspoort een bad,
dat in het Hebreeuws de bijnaam Betesda draagt,
met vijf zuilengangen.
3 Daarin lag een menigte zieken, blinden, verlamden
en verschrompelden, die wachtten op de bewe-
ging van het water.
4 Want van tijd tot tijd daalde een engel des Heren
neder in het bad; dan bewoog het water; wie er
dan het eerst in kwam na de beweging van het
water werd gezond, wat voor ziekte hij ook had.
5 En daar was een man, die reeds achtendertig jaar
lang ziek geweest was.
6 Hem zag Jezus liggen en daar Hij wist, dat hij daar
reeds lange tijd was, zeide Hij tot hem: Wilt gij
gezond worden?
7 De zieke antwoordde Hem: Here, ik heb geen
mens om mij, zodra er beweging komt in het
water, in het bad te werpen; en terwijl ik onder-
weg ben, daalt een ander voor mij af.
8 Jezus zeide tot hem: Sta op, neem uw matras op
en wandel.
9 En terstond werd de man gezond en nam zijn
matras op en ging zijns weegs. Nu was het sabbat
op die dag.
10 De Joden dan zeiden tot de genezene: Het is sab-
bat en dan moogt gij uw matras niet dragen.

11 Doch hij antwoordde hun: Die mij gezond
gemaakt heeft, die heeft tot mij gezegd: Neem uw
matras op en ga uws weegs.
12 Zij vroegen hem: Wie is de mens, die tot u gezegd
heeft: Neem op en ga uws weegs?
13 En de genezene wist niet, wie het was; want Jezus
was ontweken, omdat er een (grote) schare op die
plaats was.
14 Daarna vond Jezus hem in de tempel en zeide tot
hem: Zie, gij zijt gezond geworden; zondig niet
meer, opdat u niet iets ergers overkome.
15 De man ging heen en zeide tot de Joden, dat het
Jezus was, die hem gezond gemaakt had.
16 En daarom wilden de Joden Jezus vervolgen,
omdat Hij deze dingen op sabbat deed.
17 Maar Hij antwoordde hun: Mijn Vader werkt tot nu
toe en ik werk ook.
18 Hierom dan trachtten de Joden des te meer Hem
te doden, omdat Hij niet alleen de sabbat schond,
maar ook God zijn eigen Vader noemde en Zich
dus met God gelijkstelde.
19 Jezus dan antwoordde en zeide tot hen: Voorwaar,
voorwaar, Ik zeg u, de Zoon kan niets doen van
Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen; want
wat deze doet, dat doet ook de Zoon evenzo.
20 Want de Vader heeft de Zoon lief en toont Hem al
wat Hij zelf doet, en Hij zal Hem grotere werken
tonen dan deze, opdat gij u verwondert.

21 Want gelijk de Vader de doden opwekt en doet
leven, zo doet ook de Zoon leven, wie Hij wil.
22 Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft
het gehele oordeel aan de Zoon gegeven,
23 opdat allen de Zoon eren gelijk zij de Vader eren.
Wie de Zoon niet eert, eert ook de Vader niet, die
Hem gezonden heeft.
24 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord
hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft,
heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel,
want hij is overgegaan uit de dood in het leven.
25 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de ure komt en is
nu, dat de doden naar de stem van de Zoon van
God zullen horen, en die haar horen, zullen leven.
26 Want gelijk de Vader leven heeft in Zichzelf, heeft
Hij ook de Zoon gegeven leven te hebben in
Zichzelf.
27 En Hij heeft Hem macht gegeven om gericht te
houden, omdat Hij de Zoon des mensen is.
28 Verwondert u hierover niet, want de ure komt, dat
allen, die in de graven zijn, naar zijn stem zullen
horen,
29 en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan heb-
ben, tot de opstanding ten leven, wie het kwade
bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel.
30 Ik kan van Mijzelf niets doen; gelijk Ik hoor, oor-
deel Ik, en mijn oordeel is rechtvaardig, want Ik
zoek niet mijn wil, doch de wil van Hem, die Mij
gezonden heeft.

31 Indien Ik getuig van Mijzelf, is mijn getuigenis niet
waar;
32 een ander is het, die van Mij getuigt, en Ik weet,
dat het getuigenis, dat Hij van Mij aflegt, waar is.
33 Gij hebt tot Johannes gezonden en hij heeft van
de waarheid getuigd;
34 maar Ik behoef het getuigenis van een mens niet,
doch Ik zeg dit, opdat gij behouden wordt.
35 Hij was de brandende en schijnende lamp en gij
hebt u een tijdlang in zijn licht willen verheugen.
36 Maar Ik heb een getuigenis, gewichtiger dan dat
van Johannes; want de werken, die Mij de Vader
gegeven heeft om te volbrengen, juist die werken,
die Ik doe, getuigen van Mij, dat de Vader Mij
gezonden heeft.
37 En de Vader, die Mij gezonden heeft, die heeft van
Mij getuigenis gegeven. Gij hebt nooit zijn stem
gehoord of zijn gedaante gezien,
38 en zijn woord hebt gij niet blijvend in u, want die
Hij gezonden heeft, gelooft gij niet.
39 Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin
eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke
van Mij getuigen,
40 en toch wilt gij niet tot Mij komen om leven te
hebben.
41 Eer van mensen behoef Ik niet,

42 maar Ik ken u: gij hebt de liefde Gods niet in uzelf.
43 Ik ben gekomen in de naam mijns Vaders en gij
neemt Mij niet aan; indien een ander komt in zijn
eigen naam, die zult gij aannemen.
44 Hoe kunt gij tot geloof komen, gij, die eer van
elkander behoeft en de eer, die van de enige God
komt, niet zoekt?
45 Denkt niet, dat Ik u zal aanklagen bij de Vader; uw
aanklager is Mozes, op wie gij uw hoop gevestigd
hebt.
46 Want indien gij Mozes geloofdet, zoudt gij ook Mij
geloven, want hij heeft van Mij geschreven.
47 Maar indien gij zijn geschriften niet gelooft, hoe
zult gij mijn woorden geloven?

Johannes 6

1 Daarna vertrok Jezus naar de overzijde van de zee
van Tiberias in Galilea.
2 En Hem volgde een grote schare, omdat zij de
tekenen zagen, die Hij aan zieken verrichtte.
3 En Jezus ging de berg op en zat daar neder met
zijn discipelen.
4 En het Pascha, het feest der Joden, was nabij.
5 Toen Jezus dan de ogen opsloeg en zag, dat een
grote schare tot Hem kwam, zeide Hij tot Filippus:
Waar zullen wij broden kopen, dat dezen kunnen
eten
6 Maar dit zeide Hij om hem op de proef te stellen,
want Hij wist zelf, wat Hij doen zou.
7 Filippus antwoordde Hem: Tweehonderd schellin-
gen brood is voor dezen niet genoeg, als ieder een
kleine hoeveelheid zal krijgen.
8 Een van zijn discipelen, Andreas, de broeder van
Simon Petrus, zeide tot Hem:
9 Hier is een jongen, die vijf gerstebroden en twee
vissen heeft; maar wat betekent dit voor zovelen?
10 Jezus zeide: Laat de mensen gaan zitten. Nu was
er veel gras op die plaats. De mannen gingen dus
zitten, ten getale van omstreeks vijfduizend.
11 Jezus dan nam de broden, dankte en verdeelde ze
onder hen, die daar zaten, evenzo van de vissen,
zoveel zij wensten.
12 En toen zij verzadigd waren, zeide Hij tot zijn dis-
cipelen: Verzamelt de overgebleven brokken,
opdat niets verloren ga.

13 Zij verzamelden die dus en vulden twaalf korven
met brokken van de vijf gerstebroden, die overge-
schoten waren, nadat men gegeten had.
14 Toen dan de mensen zagen, welk teken Hij ver-
richt had, zeiden zij: Deze is waarlijk de profeet,
die in de wereld komen zou.
15 Daar Jezus bemerkte, dat zij zouden komen en
Hem met geweld meevoeren om Hem koning te
maken, trok Hij Zich weder terug in het gebergte,
geheel alleen.
16 En toen het avond geworden was, gingen zijn dis-
cipelen naar de zee en begaven zich in een schip
over de zee naar Kafarnaum.
17 En het was reeds donker geworden en Jezus was
nog niet tot hen gekomen,
18 en de zee werd onstuimig, daar er een harde wind woei.
19 Toen zij dan vijfentwintig of dertig stadien hadden
geroeid, zagen zij Jezus over de zee gaan en dicht
bij het schip komen, en zij werden bevreesd
20 Maar Hij zeide tot hen: Ik ben het, weest niet
bevreesd.
21 Zij wilden Hem dan in het schip nemen en ter-
stond bereikte het schip het land, waar zij heen-
gingen.
22 De volgende dag zag de schare, die aan de andere
zijde van de zee stond, dat daar geen ander
scheepje was geweest dan een, en dat Jezus niet
met zijn discipelen in dit schip gegaan was, maar
dat zijn discipelen alleen waren weggevaren.

23 Doch er kwamen andere scheepjes uit Tiberias bij
de plaats, waar zij het brood gegeten hadden,
nadat de Here gedankt had.
24 Toen dan de schare zag, dat Jezus daar niet was en
ook zijn discipelen niet gingen ook zij in de scheep-
jes en kwamen te Kafarnaum om Jezus te zoeken.
25 En toen zij Hem aan de overkant der zee vonden, zei-
den zij tot Hem: Rabbi, wanneer zijt Gij hier gekomen?
26 Jezus antwoordde hun en zeide: Voorwaar, voor-
waar, Ik zeg u, gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen
gezien hebt, maar omdat gij van de broden gege-
ten hebt en verzadigd zijt.
27 Werkt niet om de spijs, die vergaat, maar om de
spijs, die blijft tot in het eeuwige leven, welke de
Zoon des mensen u geven zal; want op Hem heeft
God, de Vader, zijn zegel gedrukt.
28 Zij zeiden dan tot Hem: Wat moeten wij doen,
opdat wij de werken Gods mogen werken?
29 Jezus antwoordde en zeide tot hen: Dit is het werk
Gods, dat gij gelooft in Hem, die Hij gezonden heeft.
30 Zij zeiden dan tot Hem: Wat voor teken doet Gij
dan, opdat wij mogen zien en U geloven? Wat
voor werk doet Gij?
31 Onze vaderen hebben het manna in de woestijn
gegeten, zoals geschreven is: Brood uit de hemel
gaf Hij hun te eten.
32 Jezus zeide dan tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg
u, niet Mozes heeft u het brood uit de hemel gege-
ven, maar mijn Vader geeft u het ware brood uit de
hemel;

33 want dat is het brood Gods, dat uit de hemel
nederdaalt en aan de wereld het leven geeft.
34 Zij zeiden dan tot Hem: Here, geef ons altijd dit
brood.
35 Jezus zeide tot hen: Ik ben het brood des levens;
wie tot Mij komt, zal nimmermeer hongeren en
wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten.
36 Maar Ik heb u gezegd, dat gij niet gelooft, ook al
hebt gij Mij gezien.
37 Alles wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen, en
wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.
38 Want Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om
mijn wil te doen, maar de wil van Hem, die Mij
gezonden heeft.
39 En dit is de wil van Hem, die Mij gezonden heeft,
dat Ik van alles wat Hij Mij gegeven heeft, niets
verloren late gaan, maar het opwekke ten jongsten
dage.
40 Want dit is de wil mijns Vaders, dat een ieder, die
de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, eeuwig
leven hebbe, en Ik zal hem opwekken ten jongsten
dage.
41 De Joden dan morden over Hem, omdat Hij
gezegd had: Ik ben het brood, dat uit de hemel
nedergedaald is,
42 en zij zeiden: Is dit niet Jezus, de zoon van Jozef,
wiens vader en moeder wij kennen? Hoe zegt Hij
nu: Ik ben uit de hemel nedergedaald?
43 Jezus antwoordde en zeide tot hen: Mort niet
onder elkander.

44 Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die
Mij gezonden heeft, hem trekke, en Ik zal hem
opwekken ten jongsten dage.
45 Er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen
door God geleerd zijn. Een ieder, die het van de
Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot Mij.
46 Niet, dat iemand de Vader gezien heeft; alleen die
van God komt, die heeft de Vader gezien.
47 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie gelooft, heeft
eeuwig leven.
48 Ik ben het brood des levens.
49 Uw vaderen hebben in de woestijn het manna
gegeten en zij zijn gestorven;
50 dit is het brood, dat uit de hemel nederdaalt,
opdat wie ervan eet, niet sterve.
51 Ik ben het levende brood, dat uit de hemel neder-
gedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij
zal in eeuwigheid leven; en het brood, dat Ik
geven zal, is mijn vlees, voor het leven der wereld.
52 De Joden dan streden onderling en zeiden: Hoe
kan deze ons zijn vlees te eten geven?
53 Jezus dan zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik
zeg u, tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen
eet en zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in
uzelf.
54 Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeu-
wig leven en Ik zal hem opwekken ten jongsten
dage.

55 Want mijn vlees is ware spijs en mijn bloed is ware
drank.
56 Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in
Mij en Ik in hem.
57 Gelijk de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik
leef door de Vader, zo zal ook hij, die Mij eet,
leven door Mij.
58 Dit is het brood, dat uit de hemel nedergedaald is;
niet gelijk de vaderen gegeten hebben en gestor-
ven zijn; wie dit brood eet, zal in eeuwigheid
leven.
59 Dit zeide Hij, lerende in de synagoge te
Kafarnaum.
60 Vele dan van zijn discipelen hoorden dit en zeiden:
Deze rede is hard; wie kan haar aanhoren?
61 Jezus nu wist bij Zichzelf, dat zijn discipelen hier-
over morden, en Hij zeide tot hen: Geeft u dit aan-
stoot?
62 Wat dan, indien gij de Zoon des mensen daarheen
zaagt opvaren, waar Hij tevoren was?
63 De Geest is het, die levend maakt, het vlees doet
geen nut; de woorden, die Ik tot u gesproken heb,
zijn geest en zijn leven.
64 Maar er zijn sommigen onder u, die niet geloven.
Want Jezus wist van den beginne, wie het waren,
die niet geloofden, en wie het was, die Hem verra-
den zou.
65 En Hij zeide: Daarom heb Ik u gezegd, dat nie-
mand tot Mij komen kan, tenzij het hem van de
Vader gegeven zij.

66 Van toen af keerden vele van zijn discipelen terug
en gingen niet langer met Hem mede.
67 Jezus zeide dan tot de twaalven: Gij wilt toch ook
niet weggaan?
68 Simon Petrus antwoordde Hem: Here, tot wie zul-
len wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig
leven;
69 en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de
Heilige Gods.
70 Jezus antwoordde hun: Heb Ik niet u twaalven uit-
gekozen? En een van u is een duivel.
71 Hij bedoelde Judas, de zoon van Simon Iskariot;
want die zou Hem verraden, een uit de twaalven.

Johannes 7

1 En daarna trok Jezus rond in Galilea; want Hij
wilde Zich in Judea niet ophouden, omdat de
Joden Hem trachtten te doden.
2 Nu was het feest der Joden, Loofhutten, nabij.
3 Zijn broeders dan zeiden tot Hem: Ga vanhier en
reis naar Judea, opdat ook uw discipelen uw wer-
ken aanschouwen, die Gij doet.
4 Want niemand doet iets in het verborgen en tracht
tegelijk zelf de aandacht te trekken. Indien Gij
zulke dingen doet, maak, dat Gij bekend wordt
aan de wereld.
5 Want zelfs zijn broeders geloofden niet in Hem.
6 Jezus dan zeide tot hen: Mijn tijd is nog niet geko-
men, maar uw tijd is steeds bereid.
7 U kan de wereld niet haten, maar Mij haat zij,
omdat Ik van haar getuig, dat haar werken boos
zijn.
8 Gaat gij op naar het feest; Ik ga niet op naar dit
feest, omdat mijn tijd nog niet vervuld is.
9 En nadat Hij dit tot hen gezegd had, bleef hij in
Galilea.
10 Maar toen zijn broeders opgegaan waren naar het
feest, toen ging Hij zelf ook op, niet openlijk, maar
als in het verborgen.
11 De Joden dan zochten Hem op het feest en zeiden:
Waar is Hij?
12 En er was veel gemompel over Hem onder de
scharen; sommigen zeiden: Hij is goed, anderen
zeiden: Neen, maar Hij verleidt het volk.

13 Toch sprak niemand vrijuit over Hem, uit vrees
voor de Joden.
14 Doch toen het feest reeds op de helft was, ging
Jezus op naar de tempel en leerde.
15 De Joden dan verbaasden zich en zeiden: Hoe is
deze zo geleerd zonder onderricht te hebben ont-
vangen?
16 Jezus antwoordde hun en zeide: Mijn leer is niet
van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft;
17 indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze
leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit
Mijzelf spreek.
18 Wie uit zichzelf spreekt, zoekt zijn eigen eer, maar
wie de eer zoekt van zijn zender, die is waar en er
is geen onrecht in hem.
19 Heeft Mozes u niet de wet gegeven? En niemand
van u doet de wet. Waartoe tracht gij Mij te
doden?
20 De schare antwoordde: Gij zijt bezeten; wie tracht
U te doden?
21 Jezus antwoordde en zeide tot hen: Een werk heb
Ik verricht en gij verwondert u allen.
22 Daarom: Mozes heeft u de besnijdenis gegeven -
niet, dat zij van Mozes komt maar van de vaderen
- en gij besnijdt een mens op sabbat.
23 Als een mens op sabbat de besnijdenis ontvangt,
opdat de wet van Mozes niet verbroken worde, zijt
gij dan op Mij vertoornd, omdat Ik op sabbat een
gehele mens gezond gemaakt heb?

24 Oordeelt niet naar het aanzien, maar oordeelt met
een rechtvaardig oordeel.
25 Sommigen dan uit de Jeruzalemmers zeiden: Is
deze het niet, die zij trachten te doden?
26 En zie, Hij spreekt vrijuit en zij zeggen Hem niets.
Zouden waarlijk onze oversten hebben ingezien,
dat deze de Christus is?
27 Van deze echter weten wij, vanwaar Hij is, doch
wanneer de Christus komt, weet niemand, van-
waar Hij is.
28 Jezus dan riep, terwijl Hij in de tempel leerde, en
sprak: Mij kent gij en gij weet, vanwaar Ik ben; en
Ik ben niet van Mijzelf gekomen, maar er is een
Waarachtige, die Mij gezonden heeft en die gij
niet kent.
29 Ik ken Hem, want Ik kom van Hem en Hij heeft Mij
gezonden.
30 Zij trachtten Hem dan te grijpen, maar niemand
sloeg de hand aan Hem, want zijn ure was nog
niet gekomen.
31 En uit de schare kwamen velen tot geloof in Hem
en zij zeiden: Zal de Christus, wanneer Hij komt,
soms meer tekenen doen dan deze gedaan heeft?
32 De Farizeeen hoorden de schare dit over Hem
mompelen en de overpriesters en de Farizeeen
zonden dienaars om Hem te grijpen.
33 Jezus dan zeide: Nog korte tijd ben Ik bij u en dan
ga Ik heen tot Hem, die Mij gezonden heeft.

34 Gij zult Mij zoeken en niet vinden en waar Ik ben,
kunt gij niet komen.
35 De Joden dan zeiden tot elkander: Waar zal deze
heengaan, dat wij Hem niet zullen kunnen vinden?
Hij is toch niet van plan naar de Griekse verstrooi-
ing te gaan en de Grieken te leren?
36 Wat is dit voor een woord, dat Hij gesproken
heeft: Gij zult Mij zoeken en niet vinden, en: Waar
Ik ben, kunt gij niet komen?
37 En op de laatste, de grote dag van het feest, stond
Jezus en riep, zeggende Indien iemand dorst heeft,
hij kome tot Mij en drinke!
38 Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen
van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.
39 Dit zeide Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof
in Hem kwamen, ontvangen zouden; want de
Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet ver-
heerlijkt was.
40 Sommigen dan uit de schare, die naar deze woor-
den geluisterd hadden, spraken: Deze is waarlijk
de profeet.
41 Anderen zeiden: Deze is de Christus; weer anderen
zeiden: De Christus komt toch niet uit Galilea?
42 Zegt de Schrift niet, dat de Christus komt uit het
geslacht van David en van het dorp Betlehem,
waar David was?
43 Er ontstond dan verdeeldheid bij de schare om
Hem;
44 en sommigen van hen wilden Hem grijpen, maar
niemand sloeg de handen aan Hem.

45 De dienaars dan gingen naar de overpriesters en
Farizeeen en die zeiden tot hen: Waarom hebt gij
Hem niet medegebracht?
46 De dienaars nu antwoordden hun: Nooit heeft een
mens zo gesproken, als deze mens spreekt!
47 De Farizeeen dan antwoordden hun: Zijt gij soms
ook verleid?
48 Heeft soms een van de oversten in Hem geloofd,
of van de Farizeeen?
49 Maar die schare, die de wet niet kent, vervloekt
zijn zij!
50 Nikodemus, die vroeger tot Hem was gekomen,
een van hen, zeide tot hen:
51 Veroordeelt onze wet dan een mens, tenzij men
zich eerst van hem op de hoogte gesteld heeft en
kennis genomen van wat hij doet?
52 Zij antwoordden en zeiden tot hem: Zijt gij soms
ook uit Galilea? Ga maar na en zie, dat uit Galilea
geen profeet opstaat.
53 En zij begaven zich een ieder naar zijn huis,

Johannes 8

1 maar Jezus begaf Zich naar de Olijfberg.
2 En des morgens vroeg was Hij weder aanwezig in
de tempel, en al het volk kwam tot Hem en Hij
zette Zich neder en leerde hen.
3 En de schriftgeleerden en de Farizeeen brachten
een vrouw, op overspel betrapt, en zij stelden haar
in het midden en zeiden tot Hem:
4 Meester, deze vrouw is op heterdaad betrapt bij
het plegen van overspel;
5 en in de wet heeft Mozes ons bevolen zulken te
stenigen; Gij dan, wat zegt Gij?
6 En dit zeiden zij om Hem in verzoeking te bren-
gen, opdat zij iets hadden om Hem aan te klagen.
Maar Jezus bukte neder en schreef met de vinger
op de grond.
7 Doch toen zij Hem bleven vragen, richtte Hij Zich
op en zeide tot hen: Wie van u zonder zonde is,
werpe het eerst een steen naar haar.
8 En weer bukte Hij neder en schreef op de grond.
9 Maar toen zij dit hoorden, gingen zij een voor een
weg, te beginnen bij de oudsten, en zij lieten
Jezus alleen en de vrouw in het midden.
10 En Jezus richtte Zich op en zeide tot haar: Vrouw,
waar zijn zij? Heeft niemand u veroordeeld?
11 En zij zeide: Niemand, Here. En Jezus zeide: Ook Ik
veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet
meer!

12 Wederom dan sprak Jezus tot hen en zeide: Ik ben
het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in
de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des
levens hebben.
13 De Farizeeen dan zeiden tot Hem: Gij getuigt van
Uzelf, uw getuigenis is niet waar.
14 Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ook al getuig
Ik van Mijzelf, toch is mijn getuigenis waar, want
Ik weet, vanwaar Ik gekomen ben en waar Ik heen-
ga; maar gij weet niet, vanwaar ik kom of waar Ik
heenga.
15 Gij oordeelt naar het vlees, Ik oordeel niemand,
16 en indien Ik al oordeel, dan is mijn oordeel waar-
achtig, want Ik ben niet alleen, maar Ik en die Mij
gezonden heeft.
17 En ook in uw wet staat geschreven, dat het getui-
genis van twee mensen waar is;
18 Ik ben het, die van Mijzelf getuig, en ook de
Vader, die Mij gezonden heeft getuigt van Mij.
19 Zij dan zeiden tot Hem: Waar is uw Vader? Jezus
antwoordde: Noch Mij, noch mijn Vader kent gij:
Indien gij Mij kendet, zoudt gij ook mijn Vader
kennen
20 Deze woorden sprak Jezus bij de schatkamer,
lerende in de tempel; en niemand greep Hem,
want zijn ure was nog niet gekomen.
21 Hij zeide dan wederom tot hen: Ik ga heen en gij
zult Mij zoeken en in uw zonde zult gij sterven;
waar Ik heenga, kunt gij niet komen.

22 De Joden dan zeiden: Hij zal toch geen zelfmoord
plegen, dat Hij zegt: waar Ik heenga, kunt gij niet
komen?
23 En Hij zeide tot hen: Gij zijt van beneden, Ik ben
van boven; gij zijt van deze wereld, Ik ben niet
van deze wereld.
24 Ik heb u dan gezegd, dat gij in uw zonden zult
sterven; want indien gij niet gelooft, dat Ik het
ben, zult gij in uw zonden sterven.
25 Zij dan zeiden tot Hem: Wie zijt Gij? Jezus zeide
tot hen: Wat spreek Ik eigenlijk nog met u?
26 Ik heb veel over u te zeggen en te oordelen; maar
die Mij gezonden heeft, is waar, en wat Ik van
Hem gehoord heb, dat spreek Ik tot de wereld.
27 Zij hadden niet begrepen, dat Hij tot hen van de
Vader sprak.
28 Jezus dan zeide: Wanneer gij de Zoon des mensen
verhoogd hebt, zult gij inzien, dat Ik het ben en
niets uit Mijzelf doe, doch dat Ik dit spreek, gelijk
de Vader Mij geleerd heeft.
29 En die Mij gezonden heeft, is met Mij. Hij heeft
Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem
behaagt.
30 Toen Hij dit sprak, geloofden velen in Hem.
31 Jezus dan zeide tot de Joden, die in Hem geloof-
den: Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk
discipelen van Mij

32 en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid
zal u vrijmaken.
33 Zij antwoordden Hem: Wij zijn Abrahams nage-
slacht en zijn nooit iemands slaven geweest; hoe
zegt Gij dan: gij zult vrij worden?
34 Jezus antwoordde hun: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u,
een ieder, die de zonde doet, is een slaaf der zonde.
35 En de slaaf blijft niet eeuwig in het huis, de zoon
blijft er eeuwig.
36 Wanneer dan de Zoon u vrijgemaakt heeft, zult gij
werkelijk vrij zijn.
37 Ik weet, dat gij Abrahams nageslacht zijt; maar gij
tracht Mij te doden, omdat mijn woord bij u geen
plaats vindt.
38 Wat Ik gezien heb bij de Vader, spreek Ik; zo doet
ook gij, wat gij van uw vader gehoord hebt.
39 Zij antwoordden en zeiden tot Hem: Onze vader is
Abraham. Jezus zeide tot hen: Indien gij kinderen
van Abraham zijt, doet dan de werken van
Abraham;
40 maar nu tracht gij Mij te doden, een mens, die u
de waarheid gezegd heeft, welke Ik van God
gehoord heb; dit deed Abraham niet.
41 Gij doet de werken van uw vader. Zij zeiden tot
Hem: Wij zijn niet uit hoererij geboren, wij hebben
een Vader, God.
42 Jezus zeide tot hen: Indien God uw Vader was,
zoudt gij Mij liefhebben, want Ik ben van God uit-
gegaan en gekomen; want Ik ben niet van Mijzelf
gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden.

43 Waarom begrijpt gij niet wat Ik zeg? Omdat gij
mijn woord niet kunt horen.
44 Gij hebt de duivel tot vader en wilt de begeerten
van uw vader doen. Die was een mensenmoorder
van den beginne en staat niet in de waarheid,
want er is in hem geen waarheid. Wanneer hij de
leugen spreekt, spreekt hij naar zijn aard, want hij
is een leugenaar en de vader der leugen.
45 Maar omdat Ik u de waarheid zeg - Mij gelooft gij
niet.
46 Wie van u overtuigt Mij van zonde? Als Ik waar-
heid spreek, waarom gelooft gij Mij niet?
47 Wie uit God is, hoort de woorden Gods; daarom
hoort gij niet, omdat gij uit God niet zijt.
48 De Joden antwoordden en zeiden tot Hem: Zeggen
wij niet terecht, dat Gij een Samaritaan zijt en
bezeten zijt?
49 Jezus antwoordde: Ik ben niet bezeten, maar Ik eer
mijn Vader, en gij onteert Mij.
50 Maar Ik zoek niet mijn eer; Een is er, die haar
zoekt en die oordeelt.
51 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien iemand mijn
woord bewaard heeft, hij zal de dood in eeuwig-
heid niet aanschouwen.
52 De Joden zeiden tot Hem: Nu weten wij, dat Gij
bezeten zijt. Abraham is gestorven en ook de pro-
feten, en Gij zegt: indien iemand mijn woord
bewaard heeft, zal hij de dood in eeuwigheid niet
smaken.

53 Gij zijt toch niet meer dan onze vader Abraham,
die gestorven is? Ook de profeten zijn gestorven;
voor wie houdt Gij Uzelf?
54 Jezus antwoordde: Als Ik Mijzelf eer, betekent mijn
eer niets; mijn Vader is het, die Mij eert, van wie
gij zegt: Hij is onze God,
55 en gij kent Hem niet, maar Ik ken Hem. En indien
Ik zeide: Ik ken Hem niet, dan zou Ik u gelijk zijn,
een leugenaar; doch Ik ken Hem en zijn woord
bewaar ik.
56 Uw vader Abraham heeft zich erop verheugd mijn
dag te zien en hij heeft die gezien en zich verblijd.
57 De Joden dan zeiden tot Hem: Gij zijt nog geen
vijftig jaar en hebt Gij Abraham gezien?
58 Jezus zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u:
Eer Abraham was, ben ik.
59 Zij namen dan stenen op om naar Hem te werpen;
maar Jezus verborg Zich en verliet de tempel.

Johannes 9

1 En voorbijgaande zag Hij een man, die sedert zijn geboorte blind was.

2 En zijn discipelen vroegen Hem en zeiden: Rabbi, wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is?

3 Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd noch zijn ouders, maar de werken Gods moesten in hem openbaar worden.

4 Wij moeten werken de werken desgenen, die Mij gezonden heeft, zolang het dag is; er komt een nacht, waarin niemand werken kan.

5 Zolang Ik in de wereld ben, ben Ik het licht der wereld.

6 Na dit gezegd te hebben, spuwde Hij op de grond en maakte slijk van dit speeksel en Hij legde hem het slijk op de ogen,

7 en zeide tot hem: Ga heen, was u in het badwater Siloam, hetgeen vertaald wordt door: uitgezonden. Hij dan ging heen, wies zich en kwam ziende terug.

8 De buren dan en zij, die hem vroeger als bedelaar gekend hadden, zeiden: Is hij dat niet, die zat te bedelen?

9 Sommigen zeiden: Hij is het; anderen zeiden: Neen, maar hij gelijkt op hem. Hij zeide: Ik ben het.

10 Zij dan zeiden tot hem: Hoe zijn dan uw ogen geopend?

11 Hij antwoordde: De mens, die Jezus genoemd wordt, maakte slijk, streek het op mijn ogen en zeide tot mij: Ga heen naar Siloam en was u. Ik ging dan heen en toen ik mij gewassen had, werd ik ziende.

12 En zij zeiden tot hem: Waar is Hij? Hij zeide: Ik
weet het niet.
13 Zij brachten hem, die vroeger blind geweest was,
naar de Farizeeen.
14 Nu was het sabbat op de dag, dat Jezus het slijk
maakte en zijn ogen opende
15 Opnieuw vroegen hem ook de Farizeeen, hoe hij
ziende was geworden. En hij zeide tot hen: Hij
legde slijk op mijn ogen, ik wies mij, en nu kan ik
zien
16 Sommige dan van de Farizeeen zeiden: Deze mens
komt niet van God, want Hij houdt de sabbat niet.
Anderen zeiden: Hoe kan een zondig mens zulke
tekenen doen? En er was verdeeldheid onder hen.
17 Zij dan zeiden nog eens tot de blinde. Wat zegt gij
van Hem, daar Hij uw ogen geopend heeft? En hij
zeide: Hij is een profeet.
18 De Joden dan geloofden niet van hem, dat hij
blind geweest en ziende geworden was, totdat zij
de ouders geroepen hadden van hem, die ziende
was geworden,
19 en zij vroegen hun en zeiden: Is dit uw zoon, van
wie gij zegt, dat hij blind geboren is? Hoe kan hij
dan nu zien?
20 Zijn ouders antwoordden en zeiden: Wij weten,
dat dit onze zoon is, en dat hij blind geboren is;
21 maar hoe hij nu zien kan, weten wij niet, en wie
zijn ogen geopend heeft, wij weten het niet;
vraagt het hemzelf, hij heeft zijn leeftijd, hij zal
voor zichzelf spreken.

22 Dit zeiden zijn ouders, omdat zij bang waren voor
de Joden, want de Joden waren reeds overeenge-
komen, dat, indien iemand mocht belijden, dat Hij
de Christus was, hij uit de synagoge zou worden
gebannen.
23 Daarom zeiden zijn ouders: Hij heeft zijn leeftijd,
vraagt het hemzelf.
24 Zij riepen dan ten tweeden male de man, die blind
geweest was, en zeiden tot hem: Geef Gode de
eer; wij weten, dat deze mens een zondaar is.
25 Hij dan antwoordde: Of Hij een zondaar is, weet ik
niet; een ding weet ik, dat ik, die blind was, nu
zien kan.
26 Zij dan zeiden tot hem: Wat heeft Hij aan u
gedaan? Hoe heeft Hij uw ogen geopend?
27 Hij antwoordde hun: Ik heb het u al gezegd, en gij
hebt er niet naar gehoord; waarom wilt gij het
opnieuw horen? Wilt gij soms ook discipelen van
Hem worden?
28 En zij scholden hem uit en zeiden: Gij zijt een dis-
cipel van Hem, maar wij zijn discipelen van Mozes;
29 wij weten, dat God tot Mozes gesproken heeft,
maar van deze weten wij niet, vanwaar Hij komt.
30 De man antwoordde en zeide tot hen: Hierin is
toch iets wonderlijks, dat gij niet weet, vanwaar
Hij komt, maar mijn ogen heeft Hij geopend.
31 Wij weten, dat God naar zondaars niet hoort, maar
is iemand godvruchtig, en doet hij zijn wil, die
verhoort Hij.

32 Van eeuwigheid is het niet gehoord, dat iemand
de ogen van een blindgeborene geopend heeft.
33 Als deze niet van God was gekomen, Hij had niets
kunnen doen.
34 Zij antwoordden en zeiden tot hem: Gij zijt geheel
in zonden geboren en wilt gij ons leren? En zij
wierpen hem uit.
35 Jezus hoorde, dat zij hem uitgeworpen hadden, en
Hij zeide, toen Hij hem aantrof: Gelooft gij in de
Zoon des mensen?
36 Hij antwoordde en zeide: En wie is Hij, Here, dat ik
in Hem moge geloven?
37 Jezus zeide tot hem: Gij hebt Hem niet slechts
gezien, maar die met u spreekt, die is het.
38 Hij zeide: Ik geloof, Here, en hij wierp zich voor
Hem neder.
39 En Jezus zeide: Tot een oordeel ben Ik in deze
wereld gekomen, opdat wie niet zien, zien mogen,
en wie zien, blind worden.
40 Dit hoorden sommigen uit de Farizeeen, die bij
Hem waren, en zij zeiden tot Hem: Zijn wij soms
ook blind?
41 Jezus zeide tot hen: Indien gij blind waart, zoudt
gij geen zonde hebben; maar nu zegt gij: Wij zien;
daarom blijft uw zonde.

Johannes 10

1 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie niet door de deur de schaapskooi binnenkomt, maar op een andere plaats inklimt, die is een dief en een rover;
2 maar wie door de deur binnenkomt, is de herder der schapen.
3 Voor hem doet de deurwachter open en de schapen horen naar zijn stem en hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten.
4 Wanneer hij zijn eigen schapen alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit en de schapen volgen hem, omdat zij zijn stem kennen;
5 maar een vreemde zullen zij voorzeker niet volgen, doch zij zullen van hem weglopen, omdat zij de stem der vreemden niet kennen.
6 In dit beeld sprak Jezus tot hen, maar zij begrepen niet, wat het was, dat Hij tot hen sprak.
7 Jezus zeide dan nogmaals: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Ik ben de deur der schapen.
8 Allen, die voor Mij gekomen zijn, zijn dieven en rovers, maar de schapen hebben naar hen niet gehoord.
9 Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden.
10 De dief komt niet dan om te stelen en te slachten en te verdelgen; Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed.
11 Ik ben de goede herder. De goede herder zet zijn leven in voor zijn schapen

12 maar wie huurling is en geen herder, wie de scha-
pen niet toebehoren, ziet de wolf aankomen, laat
de schapen in de steek en vlucht - en de wolf rooft
ze en jaagt ze uiteen -
13 want hij is een huurling en de schapen gaan hem
niet ter harte.
14 Ik ben de goede herder en Ik ken de mijne en de
mijne kennen Mij,
15 gelijk Mij de Vader kent en Ik de Vader ken, en Ik
zet mijn leven in voor de schapen.
16 Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal
zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn
stem horen en het zal worden een kudde, een herder.
17 Hierom heeft Mij de Vader lief, omdat Ik mijn
leven afleg om het weder te nemen.
18 Niemand ontneemt het Mij, maar Ik leg het uit
Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht
het weder te nemen; dit gebod heb Ik van mijn
Vader ontvangen.
19 Er ontstond opnieuw verdeeldheid onder de Joden
om die woorden.
20 En velen van hen zeiden: Hij is bezeten en waan-
zinnig; waarom luistert gij naar Hem?
21 Anderen zeiden: Dit zijn geen woorden voor een
bezetene, een boze geest kan toch de ogen van
blinden niet openen?
22 Toen kwam het Vernieuwingsfeest te Jeruzalem;
het was winter.
23 En Jezus wandelde in de tempel, in de zuilengang
van Salomo.

24 De Joden dan omringden Hem en zeiden tot Hem:
Hoelang houdt Gij onze ziel nog in spanning?
Indien Gij de Christus zijt, zeg het ons ronduit.
25 Jezus antwoordde hun: Ik heb het u gezegd en gij
gelooft het niet; de werken, die Ik doe in de naam
mijns Vaders, die getuigen van Mij;
26 maar gij gelooft niet, omdat gij niet tot mijn scha-
pen behoort.
27 Mijn schapen horen naar mijn stem en Ik ken ze
en zij volgen Mij,
28 en Ik geef hun eeuwig leven en zij zullen voorzeker
niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal
ze uit mijn hand roven.
29 Wat mijn Vader Mij gegeven heeft, gaat alles te
boven en niemand kan iets roven uit de hand
mijns Vaders.
30 Ik en de Vader zijn een.
31 De Joden droegen weder stenen aan om Hem te
stenigen.
32 Jezus antwoordde hun: Ik heb u vele goede werken
doen zien vanwege mijn Vader; om welk van die
werken wilt gij Mij stenigen?
33 De Joden antwoordden Hem: Niet om een goed
werk willen wij U stenigen, maar om godslastering
en omdat Gij, een mens, Uzelf God maakt.
34 Jezus antwoordde hun: Is er niet geschreven in uw
wet: Ik heb gezegd: Gij zijt goden?

35 Als Hij hen goden genoemd heeft, tot wie het
woord Gods gekomen is, en de Schrift niet kan
gebroken worden,
36 zegt gij dan tot Hem, die de Vader geheiligd en in
de wereld gezonden heeft Gij lastert, omdat Ik heb
gezegd: Ik ben Gods Zoon?
37 Indien Ik de werken mijns Vaders niet doe, gelooft
Mij niet,
38 doch indien Ik ze doe en gij Mij toch niet gelooft,
gelooft dan de werken, opdat gij weten en erken-
nen moogt, dat de Vader in Mij is en Ik in de
Vader
39 Zij trachtten Hem dan weder te grijpen, maar Hij
ontkwam uit hun handen.
40 En Hij vertrok weer naar de overzijde van de
Jordaan, naar de plaats, waar Johannes de eerste
maal doopte, en Hij bleef daar.
41 En velen kwamen tot Hem en zeiden: Johannes
deed wel geen enkel teken, maar al wat Johannes
van deze zeide, was waar.
42 En velen daar geloofden in Hem.

Johannes 11

1 Er was iemand ziek, Lazarus van Betanie, het dorp
van Maria en haar zuster Marta.
2 Maria was het, die de Here gezalfd had met mirre
en zijn voeten met haar haren had afgedroogd. En
haar broeder Lazarus was ziek.
3 De zusters dan zonden Hem bericht: Here, zie, die
Gij liefhebt, is ziek.
4 Toen Jezus het hoorde, zeide Hij: Deze ziekte is
niet ten dode, maar ter ere Gods, opdat de Zoon
van God erdoor verheerlijkt worde.
5 Jezus nu had Marta en haar zuster en Lazarus lief.
6 Toen Hij dan hoorde, dat hij ziek was, bleef Hij
daarop nog twee dagen ter plaatse, waar Hij was;
7 daarna echter zeide Hij tot zijn discipelen: Laten
wij weder naar Judea gaan.
8 De discipelen zeiden tot Hem: Rabbi, onlangs
trachtten de Joden U te stenigen en gaat Gij
weder daarheen?
9 Jezus antwoordde: Gaan er geen twaalf uren in
een dag? Als iemand overdag loopt, stoot hij zich
niet, omdat hij het licht van deze wereld kan zien;
10 maar wanneer iemand bij nacht loopt, stoot hij
zich, omdat het licht niet in hem is.
11 Zo sprak Hij en daarna zeide Hij tot hen: Lazarus,
onze vriend, is ingeslapen, maar Ik ga daarheen
om hem uit de slaap te wekken.

12 De discipelen zeiden dan tot Hem: Here, als hij
slaapt, zal hij herstellen.
13 Doch Jezus had het bedoeld van zijn dood; zij ech-
ter meenden, dat Hij het van de rust van de slaap
bedoelde.
14 Toen zeide Jezus ronduit tot hen: Lazarus is gestor-
ven,
15 en het verblijdt Mij om u, dat Ik daar niet geweest
ben, opdat gij tot geloof komt; maar laten wij tot
hem gaan.
16 Tomas dan, genaamd Didymus, zeide tot zijn
medediscipelen: Laten wij ook gaan om met Hem
te sterven.
17 Toen Jezus dan aankwam, bevond Hij, dat hij reeds
vier dagen in het graf lag.
18 Betanie nu was dicht bij Jeruzalem gelegen, op
een afstand van ongeveer vijftien stadien.
19 Vele uit de Joden waren tot Marta en Maria geko-
men om haar te troosten over haar broeder.
20 Toen nu Marta hoorde, dat Jezus kwam, ging zij
Hem tegemoet, doch Maria bleef in huis zitten.
21 Marta dan zeide tot Jezus: Here, indien gij hier
geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven
zijn.
22 Ook nu weet ik, dat God U geven zal al wat Gij
van God begeert.
23 Jezus zeide tot haar: Uw broeder zal opstaan.
24 Marta zeide tot Hem: Ik weet, dat hij zal opstaan
bij de opstanding ten jongsten dage.

25 Jezus zeide tot haar: Ik ben de opstanding en het
leven; wie in Mij gelooft zal leven, ook al is hij
gestorven,
26 en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeu-
wigheid niet sterven; gelooft gij dat?
27 Zij zeide tot Hem: Ja, Here, ik heb geloofd, dat Gij
zijt de Christus, de Zoon van God, die in de
wereld komen zou.
28 En na deze woorden ging zij heen en riep haar
zuster Maria in stilte en zeide: Daar is de Meester
en Hij roept u.
29 En toen zij dat hoorde, stond zij ijlings op en ging
tot Hem;
30 Jezus echter was nog niet in het dorp gekomen,
maar bevond Zich nog op de plaats, waar Marta
Hem ontmoet had.
31 De Joden dan, die met haar in het huis waren en
haar troostten, zagen Maria ijlings opstaan en naar
buiten gaan en zij volgden haar, vermoedende,
dat zij naar het graf ging om daar te wenen.
32 Toen Maria dan kwam, waar Jezus was en Hem
zag, viel zij Hem te voet en zeide tot Hem: Here,
indien Gij hier geweest waart, zou mijn broeder
niet gestorven zijn.
33 Toen Jezus haar dan zag wenen en ook de Joden,
die met haar medegekomen waren, zag wenen,
werd Hij verbolgen in de geest en diep ontroerd,
34 en Hij zeide: Waar hebt gij hem gelegd? Zij zeiden
tot Hem: Here, kom en zie.

35 Jezus weende.
36 De Joden dan zeiden: Zie, hoe lief Hij hem had!
37 Maar sommigen van hen zeiden: Had Hij, die de
ogen van de blinde heeft geopend, niet kunnen
maken, dat ook deze niet stierf?
38 Jezus dan, wederom bij Zichzelf verbolgen, ging
naar het graf; dit nu was een spelonk en er lag een
steen tegenaan.
39 Jezus zeide: Neemt de steen weg! Marta, de zuster
van de gestorvene, zeide tot Hem: Here, er is
reeds een lijklucht, want het is al de vierde dag.
40 Jezus zeide tot haar: Heb Ik u niet gezegd, dat gij,
indien gij gelooft, de heerlijkheid Gods zien zult?
41 Zij namen dan de steen weg. En Jezus sloeg de
ogen opwaarts en zeide: Vader Ik dank U, dat Gij
Mij verhoord hebt.
42 Zelf wist Ik, dat Gij Mij altijd verhoort, maar ter
wille van de schare, die rondom Mij staat, heb Ik
gesproken, opdat zij geloven, dat Gij Mij gezon-
den hebt.
43 En na dit gezegd te hebben, riep Hij met luider
stem: Lazarus, kom naar buiten!
44 De gestorvene kwam naar buiten, de voeten en de
handen gebonden met grafdoeken, en er was een
zweetdoek om zijn gelaat gebonden. Jezus zeide
tot hen: Maakt hem los en laat hem heengaan.
45 Vele der Joden dan, die tot Maria gekomen waren
en aanschouwd hadden wat Hij gedaan had,
geloofden in Hem;

46 maar sommigen van hen begaven zich naar de
Farizeeen en zeiden hun, wat Jezus gedaan had.
47 De overpriesters en de Farizeeen dan riepen de
Raad samen en zeiden: Wat doen wij, want deze
mens doet vele tekenen?
48 Als wij Hem zo laten geworden, zullen allen in
Hem geloven en de Romeinen zullen komen en
ons zowel onze plaats als ons volk ontnemen.
49 Maar een van hen, Kajafas, de hogepriester van
dat jaar, zeide tot hen: Gij weet niets,
50 en gij beseft niet, dat het in uw belang is, dat een
mens sterft voor het volk en niet het gehele volk
verloren gaat.
51 Doch dit zeide hij niet uit zichzelf, maar als hoge-
priester van dat jaar profeteerde hij, dat Jezus zou
sterven voor het volk,
52 en niet alleen voor het volk, maar om ook de vers-
trooide kinderen Gods bijeen te vergaderen.
53 Sinds die dag dan beraadslaagden zij om Hem te
doden.
54 Jezus dan bewoog Zich niet meer vrij onder de
Joden, maar vertrok vandaar naar de landstreek
dicht bij de woestijn, naar een stad, Efraim
genaamd, en Hij bleef daar met zijn discipelen.
55 Nu was het Pascha der Joden nabij en velen van
het land gingen op naar Jeruzalem, nog voor het
Pascha, om zich te reinigen.

56 Zij zochten dan naar Jezus en spraken onder elkan-
der, terwijl zij in de tempel stonden: Wat dunkt u?
Zou Hij wel op het feest komen?
57 De overpriesters en de Farizeeen nu hadden voor-
schriften gegeven, dat, indien iemand wist, waar
Hij zich bevond, hij het zou aangeven, opdat zij
Hem konden grijpen.

Johannes 12

1 Jezus dan kwam zes dagen voor het Pascha te
Betanie, waar Lazarus was, die Jezus uit de doden
had opgewekt.
2 Zij richtten daar dan een maaltijd voor Hem aan
en Marta bediende, en Lazarus was een van hen,
die met Hem aan tafel waren.
3 Maria dan nam een pond echte, kostbare nar-
dusmirre, en zij zalfde de voeten van Jezus en
droogde zijn voeten af met haar haren; en de geur
der mirre verspreidde zich door het gehele huis.
4 Maar Judas Iskariot, een van zijn discipelen, die
Hem verraden zou, zeide:
5 Waarom is deze mirre niet voor driehonderd schel-
lingen verkocht en aan de armen gegeven?
6 Maar dit zeide hij niet, omdat hij zich om de
armen bekommerde, maar omdat hij een dief was
en als beheerder der kas de inkomsten wegnam.
7 Jezus dan zeide: Laat haar begaan en het bewaren
voor de dag mijner begrafenis;
8 want de armen hebt gij altijd bij u, maar Mij hebt
gij niet altijd.
9 De grote menigte uit de Joden dan kwam te
weten, dat Hij daar was, en zij kwamen niet alleen
om Jezus, maar ook opdat zij Lazarus zouden zien,
die Hij uit de doden had opgewekt.
10 En de overpriesters beraadslaagden om ook
Lazarus te doden,

11 daar vele der Joden ter wille van hem kwamen en
in Jezus geloofden.
12 De volgende dag, toen de grote menigte, die voor
het feest gekomen was, hoorde, dat Jezus naar
Jeruzalem kwam,
13 namen zij palmtakken, gingen uit Hem tegemoet,
en riepen:Hosanna, gezegend Hij, die komt in de
naam des Heren! en: De koning van Israel!
14 En Jezus vond een jonge ezel en Hij ging erop zit-
ten, gelijk geschreven is:
15 Wees niet bevreesd, dochter Sions, zie, uw Koning
komt, gezeten op het veulen van een ezel.
16 Dit begrepen zijn discipelen aanvankelijk niet,
maar toen Jezus verheerlijkt was, toen herinnerden
zij zich, dat dit met het oog op Hem geschreven
was en dat zij dit met Hem gedaan hadden.
17 De schare dan, die bij Hem was geweest, toen Hij
Lazarus uit het graf geroepen en hem uit de doden
opgewekt had, getuigde daarvan.
18 Daarom ging de schare Hem ook tegemoet, omdat
zij gehoord hadden, dat Hij dit teken gedaan had.
19 De Farizeeen dan zeiden tot elkander: Gij ziet voor
uw ogen, dat gij niets bereikt; zie, de gehele
wereld loopt Hem na.
20 Er waren enige Grieken onder hen, die opgingen
om op het feest te aanbidden

21 dezen dan gingen tot Filippus, die van Betsaida in
Galilea was, en vroegen hem en zeiden: Heer, wij
zouden Jezus wel willen zien.
22 Filippus ging en zeide het aan Andreas; Andreas en
Filippus gingen en zeiden het aan Jezus.
23 Maar Jezus antwoordde hun en zeide: De ure is
gekomen, dat de Zoon des mensen moet verheer-
lijkt worden.
24 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankor-
rel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zich-
zelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht
voort.
25 Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren
gaat, maar wie zijn leven haat in deze wereld, zal
het bewaren ten eeuwigen leven.
26 Indien iemand Mij wil dienen, hij volge Mij, en
waar Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn. Indien
iemand Mij dienen wil, de Vader zal hem eren.
27 Nu is mijn ziel ontroerd, en wat zal Ik zeggen?
Vader, verlos Mij uit deze ure! Maar hiertoe ben Ik
in deze ure gekomen.
28 Vader, verheerlijk uw naam! Toen kwam een stem
uit de hemel: Ik heb hem verheerlijkt, en Ik zal
hem nogmaals verheerlijken!
29 De schare dan, die daar stond en toehoorde,
zeide, dat er een donderslag geweest was; anderen
zeiden: Een engel heeft tot Hem gesproken.
30 Jezus antwoordde en zeide: Niet om Mij is die
stem er geweest, maar om u.

31 Nu gaat er een oordeel over deze wereld; nu zal
de overste dezer wereld buitengeworpen worden;
32 en als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik allen
tot Mij trekken.
33 En dit zeide Hij om aan te duiden, welke dood Hij
sterven zou.
34 De schare dan antwoordde Hem: Wij hebben uit
de wet gehoord, dat de Christus tot in eeuwigheid
blijft; hoe kunt Gij dan zeggen, dat de Zoon des
mensen moet verhoogd worden? Wie is deze Zoon
des mensen?
35 Jezus dan zeide tot hen: Nog een korte tijd is het
licht onder u. Wandelt, terwijl gij het licht hebt,
opdat de duisternis u niet overvalle; en wie in de
duisternis wandelt, weet niet, waar hij heengaat.
36 Gelooft in het licht zolang gij het licht hebt, opdat
gij kinderen des lichts moogt zijn.Dit sprak Jezus
en Hij ging heen en verborg Zich voor hen
37 En hoewel Hij zovele tekenen voor hun ogen
gedaan had, geloofden zij niet in Hem,
38 opdat het woord van de profeet Jesaja vervuld
werd, dat hij sprak: Here, wie heeft geloofd, wat
hij van ons hoorde? En aan wie is de arm des
Heren geopenbaard?
39 Hierom konden zij niet geloven, omdat Jesaja
elders gezegd heeft:
40 Hij heeft hun ogen verblind en hun hart verhard,
dat zij niet met hun ogen zien, met hun hart ver-
staan en zich bekeren, en Ik hen geneze.

41 Dit zeide Jesaja, omdat hij zijn heerlijkheid zag en
van Hem sprak.
42 En toch geloofden zelfs uit de oversten velen in
Hem, maar ter wille van de Farizeeen kwamen zij
er niet voor uit, om niet uit de synagoge te wor-
den gebannen;
43 want zij waren gesteld op de eer der mensen,
meer dan op de eer van God.
44 Jezus riep en zeide: Wie in Mij gelooft, gelooft niet
in Mij, maar in Hem, die Mij gezonden heeft;
45 en wie Mij aanschouwt, aanschouwt Hem, die Mij
gezonden heeft.
46 Ik ben als een licht in de wereld gekomen, opdat
een ieder, die in Mij gelooft, niet in de duisternis
blijve.
47 En indien iemand naar mijn woorden hoort, maar
ze niet bewaart, Ik oordeel hem niet, want Ik ben
niet gekomen om de wereld te oordelen, doch om
de wereld te behouden.
48 Wie Mij verwerpt en mijn woorden niet aanneemt,
heeft een, die hem oordeelt het woord, dat Ik heb
gesproken, dat zal hem oordelen ten jongsten
dage.
49 Want Ik heb niet uit Mijzelf gesproken, maar de
Vader, die Mij heeft gezonden, heeft zelf Mij een
gebod gegeven, wat Ik zeggen en spreken moet.
50 En Ik weet, dat zijn gebod eeuwig leven is. Wat Ik
dan spreek, spreek Ik zo als de Vader Mij gezegd
heeft.

Johannes 13

1 En voor het Paasfeest, toen Jezus wist, dat zijn ure gekomen was om uit deze wereld over te gaan tot de Vader, heeft Hij de zijnen, die Hij in de wereld liefhad, liefgehad tot het einde.
2 En onder de maaltijd, toen de duivel reeds Judas, Simons zoon Iskariot, in het hart had gegeven Hem te verraden,
3 stond Hij, wetende, dat de Vader Hem alles in handen had gegeven en dat Hij van God uitgegaan was en tot God heenging, van de maaltijd op,
4 en Hij legde zijn klederen af en nam een linnen doek en omgordde Zich daarmede.
5 Daarna deed Hij water in het bekken en begon de voeten der discipelen te wassen, en af te drogen met de doek, waarmede Hij omgord was.
6 Hij kwam dan bij Simon Petrus. Deze zeide tot Hem: Here, wilt Gij mij de voeten wassen?
7 Jezus antwoordde en zeide tot hem: Wat Ik doe, weet gij nu niet, maar gij zult het later verstaan.
8 Petrus zeide tot Hem: Gij zult mijn voeten niet wassen in eeuwigheid! Jezus antwoordde hem: Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij.
9 Simon Petrus zeide tot Hem: Here, niet alleen mijn voeten, maar ook de handen en het hoofd!
10 Jezus zeide tot hem: Wie gebaad heeft, behoeft zich alleen de voeten te laten wassen, want hij is geheel rein; en gijlieden zijt rein, doch niet allen.

11 Want Hij wist, wie Hem verraden zou; daarom
zeide Hij: Gij zijt niet allen rein.
12 Toen Hij dan hun voeten gewassen had en zijn kle-
deren aangedaan en weder plaats genomen had,
zeide Hij tot hen: Begrijpt gij wat Ik u gedaan
heb?
13 Gij noemt Mij Meester en Here, en gij zegt dat
terecht, want Ik ben het.
14 Indien nu Ik, uw Here en Meester, u de voeten
gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten
te wassen;
15 want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook
gij doet, gelijk Ik u gedaan heb.
16 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, een slaaf staat niet
boven zijn heer, noch een gezant boven zijn zen-
der.
17 Indien gij dit weet, zalig zijt gij, als gij het doet.
18 Ik spreek niet van u allen; Ik weet, wie Ik heb uit-
gekozen; maar het schriftwoord moet vervuld wor-
den: Hij, die mijn brood eet, heeft zijn hiel tegen
Mij opgeheven.
19 Thans reeds zeg Ik het u, eer het geschiedt, opdat
gij, wanneer het geschiedt, gelooft, dat Ik het ben.
20 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie ontvangt, die Ik
zend, ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt
Hem, die Mij gezonden heeft.

21 Na deze woorden werd Jezus ontroerd in de geest
en Hij getuigde en zeide: Voorwaar, voorwaar, Ik
zeg u: een van u zal Mij verraden.
22 De discipelen zagen elkander aan, in het onzekere,
van wie Hij sprak.
23 Een van de discipelen, dien Jezus liefhad, lag aan
de boezem van Jezus;
24 hem dan gaf Simon Petrus een wenk en zeide tot
hem: Zeg, wie het is, van wie Hij spreekt.
25 Deze, aanstonds zich aan de borst van Jezus wer-
pende, zeide tot Hem: Here, wie is het?
26 Jezus dan antwoordde: Die is het, voor wie Ik het
stuk brood indoop en wie Ik het geef. Hij doopte
dan het stuk brood in en nam het en gaf het aan
Judas, de zoon van Simon Iskariot.
27 En na dit stuk brood, toen voer de satan in hem.
Jezus dan zeide tot hem: Wat gij doen wilt, doe
het met spoed.
28 Maar niemand van de aanliggenden begreep,
waartoe Hij hem dit zeide;
29 want sommigen meenden, dat Jezus, omdat Judas
de kas hield, tot hem zeide: Koop wat wij nodig
hebben voor het feest, of dat hij iets aan de armen
moest geven.
30 Hij nam dan het stuk brood en vertrok terstond.
En het was nacht.
31 Toen hij dan heengegaan was, zeide Jezus: Nu is
de Zoon des mensen verheerlijkt en God is in Hem
verheerlijkt.

32 Als God in Hem verheerlijkt is, zal God ook Hem in
Zich verheerlijken, en Hem terstond verheerlijken.
33 Kinderkens, nog een korte tijd ben Ik bij u; gij zult
Mij zoeken en, gelijk Ik de Joden gezegd heb:
Waar Ik heenga, kunt gij niet komen, zo spreek Ik
thans ook tot u.
34 Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander lief-
hebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkan-
der liefhebt.
35 Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van
Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.
36 Simon Petrus zeide tot Hem: Here, waar gaat Gij
heen? Jezus antwoordde: Waar Ik heenga, kunt gij
Mij nu niet volgen, maar gij zult later volgen.
37 Petrus zeide tot Hem: Here, waarom kan ik U thans
niet volgen? Ik zal mijn leven voor U inzetten!
38 Jezus antwoordde: Uw leven zult gij voor Mij inzet-
ten? Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de haan zal
niet kraaien, eer gij Mij driemaal verloochend
hebt.

Johannes 14

1 Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God,
gelooft ook in Mij.
2 In het huis mijns Vaders zijn vele woningen -
anders zou Ik het u gezegd hebben - want Ik ga
heen om u plaats te bereiden;
3 en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid
heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat
ook gij zijn moogt, waar Ik ben.
4 En waar Ik heenga, daarheen weet gij de weg.
5 Tomas zeide tot Hem: Here, wij weten niet, waar
Gij heengaat; hoe weten wij dan de weg?
6 Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg en de waarheid
en het leven; niemand komt tot de Vader dan door
Mij.
7 Indien gij Mij kendet, zoudt gij ook mijn Vader
gekend hebben. Van nu aan kent gij Hem en hebt
gij Hem gezien.
8 Filippus zeide tot Hem: Here, toon ons de Vader
en het is ons genoeg.
9 Jezus zeide tot hem: Ben Ik zolang bij u, Filippus,
en kent gij Mij niet? Wie Mij gezien heeft, heeft de
Vader gezien; hoe zegt gij dan: Toon ons de
Vader?
10 Gelooft gij niet, dat Ik in de Vader ben en de
Vader in Mij is? De woorden, die Ik tot u spreek,
zeg Ik uit Mijzelf niet; maar de Vader, die in Mij
blijft, doet zijn werken.
11 Gelooft Mij, dat Ik in de Vader ben en de Vader in
Mij is: of anders, gelooft om de werken zelf.

12 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft,
de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere
nog dan deze, want Ik ga tot de Vader;
13 en wat gij ook vraagt in mijn naam, Ik zal het
doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt
worde.
14 Indien gij Mij iets vraagt in mijn naam, Ik zal het
doen.
15 Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden
bewaren.
16 En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere
Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn,
17 de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ont-
vangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet;
maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u
zijn.
18 Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u.
19 Nog een korte tijd en de wereld ziet Mij niet meer,
maar gij ziet Mij, want Ik leef en gij zult leven.
20 Te dien dage zult gij weten, dat Ik in mijn Vader
ben en gij in Mij en Ik in u.
21 Wie mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het,
die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft, zal geliefd
worden door mijn Vader en Ik zal hem liefhebben
en Mijzelf aan hem openbaren.
22 Judas, niet Iskariot, zeide tot Hem: Here, en hoe
komt het, dat Gij Uzelf aan ons zult openbaren en
niet aan de wereld?

23 Jezus antwoordde en zeide tot hem: Indien iemand
Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren en mijn
Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem
komen en bij hem wonen.
24 Wie Mij niet liefheeft bewaart mijn woorden niet;
en het woord, dat gij hoort, is niet van Mij, maar
van de Vader, die Mij gezonden heeft.
25 Dit heb Ik tot u gesproken, terwijl Ik nog bij u ver-
blijf;
26 maar de Trooster, de Heilige Geest, die de Vader
zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u
te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb.
27 Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de
wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde
niet ontroerd of versaagd.
28 Gij hebt gehoord, dat Ik tot u gezegd heb; Ik ga
heen en kom tot u. Indien gij Mij liefhadt, zoudt
gij u verblijd hebben, omdat Ik tot de Vader ga,
want de Vader is meer dan Ik.
29 En nu heb Ik het u gezegd, eer het geschiedt,
opdat gij geloven moogt, wanneer het geschiedt.
30 Niet veel zal Ik meer met u spreken, want de over-
ste der wereld komt en heeft aan Mij niets,
31 maar de wereld moet weten, dat Ik de Vader lief-
heb en zo doe, als Mij de Vader geboden
heeft.Staat op, laten wij vanhier gaan.

Johannes 15

1 Ik ben de ware wijnstok en mijn Vader is de land-
man.
2 Elke rank aan Mij, die geen vrucht draagt, neemt
Hij weg, en elke die wel vrucht draagt, snoeit Hij,
opdat zij meer vrucht drage.
3 Gij zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gespro-
ken heb; blijft in Mij, gelijk Ik in u.
4 Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zich-
zelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij
niet, indien gij in Mij niet blijft.
5 Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij
blijft, gelijk Ik in hem die draagt veel vrucht, want
zonder Mij kunt gij niets doen.
6 Wie in Mij niet blijft, is buitengeworpen als de
rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt
ze in het vuur en zij worden verbrand.
7 Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blij-
ven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u gewor-
den.
8 Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht
draagt en gij zult mijn discipelen zijn.
9 Gelijk de Vader Mij heeft liefgehad, heb ook Ik u
liefgehad; blijft in mijn liefde.
10 Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn
liefde blijven, gelijk Ik de geboden mijns Vaders
bewaard heb en blijf in zijn liefde.
11 Dit heb Ik tot u gesproken, opdat mijn blijdschap
in u zij en uw blijdschap vervuld worde.

12 Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb liefgehad.
13 Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden.
14 Gij zijt mijn vrienden, indien gij doet, wat Ik u gebied.
15 Ik noem u niet meer slaven, want de slaaf weet niet, wat zijn heer doet; maar u heb Ik vrienden genoemd, omdat Ik alles, wat Ik van mijn Vader gehoord heb, u heb bekend gemaakt.
16 Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen, opdat gij zoudt heengaan en vrucht dragen en uw vrucht zou blijven, opdat de Vader u alles geve, wat gij Hem bidt in mijn naam.
17 Dit gebied Ik u, dat gij elkander liefhebt.
18 Indien de wereld u haat, weet dan, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft.
19 Indien gij van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld uitgekozen heb, daarom haat u de wereld.
20 Gedenkt het woord, dat Ik tot u gesproken heb: Een slaaf staat niet boven zijn heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren.
21 Maar dit alles zullen zij u aandoen om mijn naam, want zij kennen Hem niet, die Mij gezonden heeft.

22 Indien Ik niet gekomen was en tot hen gesproken
had, zij zouden geen zonde hebben, maar nu heb-
ben zij geen voorwendsel voor hun zonde.
23 Wie Mij haat, haat ook mijn Vader.
24 Indien ik niet de werken onder hen gedaan had,
die niemand anders gedaan heeft, zouden zij geen
zonde hebben; maar nu hebben zij, hoewel zij ze
gezien hebben, toch Mij en mijn Vader gehaat.
25 Maar het woord moet vervuld worden, dat in hun
wet geschreven is: Zij hebben Mij zonder reden
gehaat.
26 Wanneer de Trooster komt, die Ik u zenden zal van
de Vader, de Geest der Waarheid, die van de
Vader uitgaat, zal deze van Mij getuigen;
27 en gij moet ook getuigen, want gij zijt van het
begin aan met Mij.

Johannes 16

1 Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij niet ten val
komt.
2 Men zal u uit de synagoge bannen; ja, de ure
komt, dat een ieder, die u doodt, zal menen Gode
een heilige dienst te bewijzen.
3 En dit zullen zij doen, omdat zij noch de Vader,
noch Mij kennen.
4 Maar deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat,
wanneer hun uur komt, gij u moogt herinneren,
dat Ik ze u gezegd heb.Doch dit heb Ik u niet van
het begin aan gezegd, omdat Ik bij u was.
5 En nu ga Ik heen tot Hem, die Mij gezonden heeft,
en niemand van u vraagt Mij: Waar gaat Gij heen?
6 Maar omdat Ik dit tot u gesproken heb, heeft
droefheid uw hart vervuld.
7 Doch Ik zeg u de waarheid: Het is beter voor u,
dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de
Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga,
zal Ik Hem tot u zenden.
8 En als Hij komt, zal Hij de wereld overtuigen van
zonde en van gerechtigheid en van oordeel;
9 van zonde, omdat zij in Mij niet geloven;
10 van gerechtigheid, omdat Ik heenga tot de Vader
en gij Mij niet langer ziet;
11 van oordeel, omdat de overste dezer wereld
geoordeeld is.
12 Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het
thans niet dragen;

13 doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid,
zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid;
want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat
Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u
verkondigen.
14 Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het
mijne nemen en het u verkondigen.
15 Al wat de Vader heeft, is het mijne; daarom zeide
Ik: Hij neemt uit het mijne en zal het u verkondi-
gen.
16 Nog een korte tijd en gij ziet Mij niet meer, en
nogmaals een korte tijd en gij zult Mij zien.
17 Sommige zijner discipelen dan zeiden tot elkander:
Wat betekent dit, dat Hij tot ons zegt: Nog een
korte tijd en gij ziet Mij niet en nogmaals een
korte tijd en gij zult Mij zien? En: Ik ga heen tot
de Vader?
18 Zij zeiden dan: Wat is dit, dat Hij zegt: Nog een
korte tijd? Wij weten niet, wat Hij bedoelt.
19 Jezus bemerkte, dat zij Hem iets wilden vragen en
zeide tot hen: Redeneert gij hierover met elkander,
dat Ik zeide: Nog een korte tijd en gij ziet Mij niet
en nogmaals een korte tijd en gij zult Mij zien?
20 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, gij zult schreien en
weeklagen, maar de wereld zal zich verblijden; gij
zult u bedroeven, maar uw droefheid zal tot blijd-
schap worden.

21 Een vrouw, die baart, heeft droefheid, omdat haar
uur gekomen is; maar wanneer zij het kind ter
wereld heeft gebracht, denkt zij niet meer aan
haar benauwdheid, uit vreugde, dat een mens ter
wereld is gekomen.
22 Ook gij hebt dan nu wel droefheid, maar Ik zal u
wederzien en uw hart zal zich verblijden en nie-
mand ontneemt u uw blijdschap.
23 En te dien dage zult gij Mij niets vragen.
Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, als gij de Vader om
iets bidt, zal Hij het u geven in mijn naam.
24 Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden in mijn
naam; bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijd-
schap vervuld zij.
25 Dit heb Ik in beelden tot u gesproken; er komt een
ure, dat Ik niet meer in beelden tot u zal spreken,
maar u vrijuit over de Vader spreken zal.
26 Te dien dage zult gij in mijn naam bidden en Ik
zeg u niet, dat Ik de Vader voor u vragen zal,
27 want de Vader zelf heeft u lief, omdat gij Mij hebt
liefgehad en geloofd hebt, dat Ik van God ben uit-
gegaan.
28 Ik ben van de Vader uitgegaan en in de wereld
gekomen; Ik verlaat de wereld weder en ga tot de
Vader.
29 Zijn discipelen zeiden: Zie, nu spreekt Gij vrijuit,
zonder beeldspraak te gebruiken.

30 Nu weten wij, dat Gij alles weet en niet nodig
hebt, dat iemand U vraagt; hierom geloven wij,
dat Gij van God zijt uitgegaan.
31 Jezus antwoordde hun: Gelooft gij thans?
32 Zie, de ure komt en is gekomen, dat gij verstrooid
wordt, een ieder naar het zijne en Mij alleen laat.
En toch ben Ik niet alleen, want de Vader is met
Mij.
33 Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede
hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar
houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.

Johannes 17

1 Dit sprak Jezus en Hij hief zijn ogen ten hemel en
zeide: Vader de ure is gekomen; verheerlijk uw
Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijke,
2 gelijk Gij Hem macht hebt gegeven over alle vlees,
om aan al wat Gij Hem gegeven hebt, eeuwig
leven te schenken.
3 Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de
enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij
gezonden hebt.
4 Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te
voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt.
5 En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de
heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.
6 Ik heb uw naam geopenbaard aan de mensen, die
Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij behoorden
U toe en Gij hebt hen Mij gegeven en zij hebben
uw woord bewaard.
7 Nu weten zij, dat al wat Gij Mij gegeven hebt, van
U komt,
8 want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb
Ik hun gegeven en zij hebben ze aangenomen en
in waarheid erkend, dat Ik van U ben uitgegaan,
en zij hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt.
9 Ik bid voor hen; niet voor de wereld bid Ik U, maar
voor hen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn
van U,

10 en al het mijne is het uwe en het uwe is het mijne,
en Ik ben in hen verheerlijkt.
11 En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn in
de wereld en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar
hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat
zij een zijn zoals Wij.
12 Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik hen in uw
naam, welke Gij Mij gegeven hebt, en Ik heb over
hen gewaakt en niemand uit hen is verloren
gegaan, dan de zoon des verderfs, opdat de
Schrift vervuld werd.
13 Maar nu kom Ik tot U en Ik spreek dit in de
wereld, opdat zij ten volle mijn blijdschap in zich-
zelf mogen hebben.
14 Ik heb hun uw woord gegeven en de wereld heeft
hen gehaat, omdat zij niet uit de wereld zijn,
gelijk Ik niet uit de wereld ben.
15 Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt,
maar dat Gij hen bewaart voor de boze.
16 Zij zijn niet uit de wereld, gelijk Ik niet uit de
wereld ben.
17 Heilig hen in uw waarheid; uw woord is de waar-
heid.
18 Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb
ook Ik hen gezonden in de wereld;
19 en Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij gehei-
ligd mogen zijn in waarheid.
20 En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor
hen, die door hun woord in Mij geloven,

21 opdat zij allen een zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en
Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld
gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.
22 En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb
Ik hun gegeven, opdat zij een zijn, gelijk Wij een
zijn:
23 Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot
een, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezon-
den hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij
Mij liefgehad hebt.
24 Vader, hetgeen Gij Mij gegeven hebt - Ik wil, dat,
waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om mijn heerlijk-
heid te aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt,
want Gij hebt Mij liefgehad voor de gronlegging
der wereld.
25 Rechtvaardige Vader, de wereld kent U niet, maar
Ik ken U, en dezen weten, dat Gij Mij gezonden
hebt;
26 en Ik heb hun uw naam bekend gemaakt en Ik zal
hem bekend maken, opdat de liefde, waarmede Gij
Mij liefgehad hebt, in hen zij in Ik in hen.

Johannes 18

1 Na dit gezegd te hebben, ging Jezus met zijn discipelen naar de overzijde van de beek Kidron, waar een hof was, die Hij met zijn discipelen binnenging.
2 En ook Judas, zijn verrader, wist die plaats, omdat Jezus daar dikwijls was samengekomen met zijn discipelen.
3 Judas dan kwam daar, die een afdeling soldaten tot zijn beschikking had gekregen en dienaars van de overpriesters en de Farizeeen, voorzien van lantaarns, fakkels en wapenen.
4 Jezus dan, alles wetende, wat over Hem komen zou, kwam naar voren en zeide tot hen: Wie zoekt gij?
5 Zij antwoordden Hem: Jezus de Nazoreeer. Hij zeide tot hen: Ik ben het. En ook Judas, zijn verrader, stond bij hen.
6 Toen Hij dan tot hen zeide: Ik ben het, deinsden zij terug en vielen ter aarde.
7 Wederom dan stelde Hij hun de vraag: Wie zoekt gij? En zij zeiden: Jezus, de Nazoreeer.
8 Jezus antwoordde: Ik zeide u, dat Ik het ben. Indien gij dan Mij zoekt, laat dezen heengaan;
9 opdat het woord vervuld werd, dat Hij gesproken had: Wie Gij Mij gegeven hebt, uit hen heb Ik niemand laten verloren gaan.
10 Simon Petrus dan, die een zwaard had, trok het, en hij trof de slaaf van de hogepriester en sloeg hem het rechteroor af; de naam van nu van de slaaf was Malchus.

11 Jezus dan zeide tot Petrus: Steek het zwaard in de
schede; de beker, die de Vader Mij gegeven heeft,
zou Ik die niet drinken?
12 De afdeling soldaten dan en de overste en de dienaars
der Joden namen Jezus gevangen, boeiden Hem,
13 en brachten Hem eerst voor Annas, want hij was de
schoonvader van Kajafas, die dat jaar hogepriester was;
14 en Kajafas was het, die de Joden de raad had gege-
ven: Het is nuttig, dat een mens sterft ten behoeve
van het volk.
15 En Simon Petrus en een andere discipel volgden
Jezus. En die discipel was een bekende van de
hogepriester en hij ging met Jezus het paleis van de
hogepriester binnen,
16 maar Petrus stond buiten aan de poort. De andere
discipel dan, de bekende van de hogepriester,
kwam naar buiten, en hij sprak met de portierster
en bracht Petrus binnen.
17 De slavin dan, die portierster was, zeide tot Petrus:
Gij behoort toch ook niet tot de discipelen van deze
mens? Hij zeide: Ik niet!
18 De slaven en de dienaars stonden zich te warmen bij
een kolenvuur, dat zij aangelegd hadden, want het
was koud, en ook Petrus stond zich bij hen te warmen.
19 De hogepriester dan vroeg Jezus naar zijn discipelen
en naar zijn leer.
20 Jezus antwoordde hem: Ik heb vrijuit tot de wereld
gesproken; Ik heb voortdurend in de synagoge
geleerd en in de tempel, waar al de Joden bijeenko-
men, en in het verborgen heb Ik niets gesproken.

21 Waarom vraagt gij Mij? Vraag hun, die gehoord
hebben, wat Ik tot hen gesproken heb; zie, dezen
weten, wat Ik gezegd heb.
22 En toen Hij dit zeide, gaf een van de dienaars, die
erbij stond, Jezus een slag in het gelaat en zeide:
Antwoordt Gij zo de hogepriester?
23 Jezus antwoordde hem: Indien Ik verkeerd gespro-
ken heb, geef aan wat verkeerd was, maar indien
het goed was, waarom slaat gij Mij?
24 Annas dan zond Hem geboeid naar Kajafas, de
hogepriester.
25 En Simon Petrus stond zich te warmen. Zij zeiden
dan tot hem: Gij behoort toch ook niet tot zijn
discipelen? Hij ontkende het en zeide: Ik niet!
26 Een der slaven van de hogepriester, een verwant
van hem, wiens oor Petrus had afgeslagen, zeide:
Zag ik u niet in de hof met Hem?
27 Petrus dan ontkende het wederom en terstond
daarop kraaide een haan.
28 Zij brachten Jezus dan van Kajafas naar het
gerechtsgebouw. En het was vroeg in de morgen;
doch zelf gingen zij het gerechtsgebouw niet bin-
nen, om zich niet te verontreinigen, maar het
Pascha te kunnen eten.
29 Pilatus dan kwam tot hen naar buiten en zeide:
Welke aanklacht brengt gij tegen deze mens in?
30 Zij antwoordden en zeiden tot hem: Indien Hij
geen boosdoener was, zouden wij Hem niet aan u
overleveren!

31 Pilatus dan zeide tot hen: Neemt gij Hem en oor-
deelt Hem naar uw wet. De Joden dan zeiden tot
hem: Het is ons niet geoorloofd iemand ter dood
te brengen;
32 opdat het woord van Jezus vervuld werd, dat Hij
gezegd had, aanduidende, welke dood Hij sterven zou.
33 Pilatus dan keerde terug in het gerechtsgebouw en
riep Jezus en zeide tot Hem: Zijt Gij de Koning der
Joden?
34 Jezus antwoordde: Zegt gij dit uit uzelf of hebben
anderen u over Mij gesproken?
35 Pilatus antwoordde: Ben ik soms een Jood? Uw
volk en de overpriesters hebben U aan mij overge-
leverd; wat hebt Gij gedaan?
36 Jezus antwoordde: Mijn Koninkrijk is niet van deze
wereld; indien mijn Koninkrijk van deze wereld
geweest was, zouden mijn dienaars gestreden heb-
ben, opdat Ik niet aan de Joden zou worden over-
geleverd; nu echter is mijn Koninkrijk niet van
hier.
37 Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dus toch een
koning? Jezus antwoordde: Gij zegt, dat Ik koning
ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in
de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid
zou getuigen; een ieder, die uit de waarheid is,
hoort naar mijn stem.
38 Pilatus zeide tot Hem: Wat is waarheid? En na dit
gezegd te hebben, kwam hij weder naar buiten tot
de Joden en zeide tot hen: Ik vind geen schuld in
Hem.

39 Maar bij u bestaat het gebruik, dat ik u op Pascha
iemand loslaat: wilt gij dan, dat ik u de Koning der
Joden loslaat?
40 Zij schreeuwden dan wederom en zeiden: Hem
niet, maar Barabbas! En Barabbas was een rover.

Johannes 19

1 Toen nam dan Pilatus Jezus en liet Hem geselen.
2 En de soldaten vlochten een kroon van doornen,
zetten die op zijn hoofd en deden Hem een purpe-
ren kleed om,
3 en zij traden op Hem toe en zeiden: Gegroet, Koning
der Joden! En zij gaven Hem slagen in het gelaat.
4 En Pilatus kwam wederom naar buiten en zeide tot
hen: Zie, ik breng Hem voor u naar buiten, opdat
gij weet, dat ik geen schuld in Hem vind.
5 Jezus dan kwam naar buiten met de doornenkroon
en het purperenkleed. En (Pilatus) zeide tot hen:
Zie, de mens!
6 Toen dan de overpriesters en hun dienaars Hem
zagen, schreeuwden zij en zeiden: Kruisigen, krui-
sigen! Pilatus zeide tot hen: Neemt gij Hem en
kruisigt Hem: want ik vind geen schuld in Hem.
7 De Joden antwoordden hem: Wij hebben een wet
en naar die wet moet Hij sterven, want Hij heeft
Zichzelf Gods Zoon gemaakt.
8 Toen Pilatus dan dit woord hoorde, werd hij nog
meer bevreesd,
9 en hij ging weder het gerechtsgebouw binnen en
zeide tot Jezus: Waar zijt Gij vandaan? Maar Jezus
gaf hem geen antwoord.
10 Pilatus dan zeide tot Hem: Spreekt Gij niet tot mij?
Weet Gij niet, dat ik macht heb U los te laten,
maar ook macht om U te kruisigen?
11 Jezus antwoordde: Gij zoudt geen macht tegen Mij heb-
ben, indien het u niet van boven gegeven ware: daarom
heeft hij, die Mij aan u heeft overgeleverd, groter zonde.

12 Van toen af trachtte Pilatus Hem los te laten, maar
de Joden schreeuwden en zeiden: Indien gij deze
loslaat, zijt gij geen vriend van de keizer; een
ieder, die zich koning maakt, verzet zich tegen de
keizer.
13 Pilatus dan hoorde deze woorden en hij liet Jezus
naar buiten brengen en zette zich op de rechter-
stoel, op de plaats, genaamd Litostrotos, in het
Hebreeuws Gabbata.
14 En het was Voorbereiding voor het Pascha, onge-
veer het zesde uur, en hij zeide tot de Joden: Zie,
uw koning!
15 Zij dan schreeuwden: Weg met Hem! Weg met
Hem! Kruisig Hem! Pilatus zeide tot hen: Moet ik
uw koning kruisigen? De overpriesters antwoord-
den: Wij hebben geen koning, alleen de keizer!
16 Toen gaf hij Hem aan hen over om gekruisigd te
worden. Zij dan namen Jezus,
17 en Hij, zelf zijn kruis dragende, ging naar de zoge-
naamde Schedelplaats, in het Hebreeuws genaamd
Golgota,
18 waar zij Hem kruisigden en met Hem twee ande-
ren, aan weerszijden een, en Jezus in het midden.
19 En Pilatus liet ook een opschrift schrijven en op
het kruis plaatsen; er was geschreven: Jezus, de
Nazoreeer, de Koning der Joden.
20 Dit opschrift dan lazen vele der Joden, want de
plaats, waar Jezus gekruisigd werd, was dicht bij
de stad, en het was geschreven in het Hebreeuws,
in het Latijn en in het Grieks.

21 De overpriesters der Joden dan zeiden tot Pilatus:
Schrijf niet: De Koning der Joden, maar dat Hij
gezegd heeft: Ik ben de Koning der Joden.
22 Pilatus antwoordde: Wat ik geschreven heb, dat
heb ik geschreven.
23 Toen dan de soldaten Jezus gekruisigd hadden,
namen zij zijn klederen en maakten daarvan vier
delen, voor iedere soldaat een deel, en zijn onder-
kleed. Dit kleed nu was zonder naad, aan een stuk
geweven.
24 Zij zeiden dan tot elkander: Laten wij dit niet
scheuren, maar erom loten, voor wie het zijn zal;
zodat het schriftwoord vervuld werd: Zij hebben
mijn klederen onder elkander verdeeld en over
mijn kleding hebben zij het lot geworpen. Dit heb-
ben dan de soldaten gedaan.
25 En bij het kruis van Jezus stonden zijn moeder en
de zuster zijner moeder, Maria van Klopas en
Maria van Magdala.
26 Toen dan Jezus zijn moeder zag en de discipel, die
Hij liefhad, bij haar staande, zeide Hij tot zijn moe-
der: Vrouw, zie, uw zoon.
27 Daarna zeide Hij tot de discipel: Zie, uw moeder. En
van dat uur af nam de discipel haar bij zich in huis.
28 Hierna zeide Jezus, daar Hij wist, dat alles reeds
volbracht was, opdat de Schrift vervuld zou wor-
den: Mij dorst!
29 Er stond een kruik vol zure wijn; zij staken dan een
spons, gedrenkt met zure wijn, op een hysopsten-
gel en brachten die aan zijn mond.

30 Toen Jezus dan de zure wijn genomen had, zeide Hij: Het is volbracht! En Hij boog het hoofd en gaf de geest.
31 De Joden dan, daar het Voorbereiding was en de lichamen niet op sabbat aan het kruis mochten blijven - want de dag van die sabbat was groot - vroegen Pilatus, dat hun benen gebroken en zij weggenomen zouden worden.
32 De soldaten dan kwamen en braken de benen van de eerste en van de andere, die met Hem gekruisigd waren;
33 maar toen zij bij Jezus gekomen waren en zagen, dat Hij reeds gestorven was braken zij zijn benen niet,
34 maar een van de soldaten stak met een speer in zijn zijde en terstond kwam er bloed en water uit.
35 En die het gezien heeft, heeft ervan getuigd en zijn getuigenis is waarachtig en hij weet, dat hij de waarheid spreekt, opdat ook gij gelooft.
36 Want dit is geschied, opdat het schriftwoord zou vervuld worden: Geen been van Hem zal verbrijzeld worden.
37 En weder zegt een ander schriftwoord: Zij zullen zien op Hem, die zij doorstoken hebben.
38 En daarna vroeg Jozef van Arimatea, een discipel van Jezus, maar in het verborgen uit vrees voor de Joden, aan Pilatus het lichaam van Jezus te mogen wegnemen; en Pilatus stond het toe. Hij kwam dan en nam zijn lichaam weg.

39 En ook kwam Nikodemus, die de eerste maal des
nachts tot Hem gekomen was, en hij bracht een
mengsel mede van mirre en aloe, ongeveer hon-
derd pond.
40 Zij namen dan het lichaam van Jezus en wikkelden
het in linnen windsels met de specerijen, zoals het
bij de Joden gebruikelijk is te begraven.
41 En er was ter plaatse, waar Hij gekruisigd was, een
hof en in die hof een nieuw graf, waarin nog nooit
iemand was bijgezet;
42 daar dan legden zij Jezus neder wegens de
Voorbereiding der Joden, omdat het graf dichtbij
was.

Johannes 20

1 En op de eerste dag der week ging Maria van
Magdala vroeg, terwijl het nog donker was, naar
het graf en zij zag de steen van het graf weggeno-
men.
2 IJlings kwam zij dan bij Simon Petrus en bij de
andere discipel, dien Jezus liefhad, en zeide tot
hen: Zij hebben de Here weggenomen uit het graf
en wij weten niet, waar zij Hem hebben neerge-
legd.
3 Petrus dan ging op weg en ook de andere discipel
en zij begaven zich naar het graf;
4 en die twee liepen samen snel voort; en de andere
discipel liep vooruit, sneller dan Petrus, en kwam
het eerst aan het graf,
5 en zich vooroverbuigende, zag hij de linnen wind-
sels liggen; hij ging echter niet naar binnen.
6 Simon Petrus dan kwam ook, hem volgende, en hij
ging het graf binnen en zag de windsels liggen,
7 maar de zweetdoek, die op zijn hoofd geweest
was, zag hij niet bij de windsels liggen, doch
opgerold, terzijde op een andere plaats.
8 Toen ging ook de andere discipel, die het eerst
aan het graf gekomen was, naar binnen, en hij zag
het en geloofde;
9 want zij kenden de Schrift nog niet, dat Hij uit de
doden moest opstaan.
10 De discipelen dan gingen weder naar huis.
11 En Maria stond buiten dicht bij het graf, wenende.
Terwijl zij dan weende, boog zij zich voorover naar
het graf,

12 en zij zag twee engelen zitten, in witte klederen,
een aan het hoofdeinde en een aan het voetenein-
de, waar het lichaam van Jezus gelegen had.
13 En zij zeiden tot haar: Vrouw, waarom weent gij?
Zij zeide tot hen: Om dat zij mijn Here weggeno-
men hebben en ik weet niet, waar zij Hem neerge-
legd hebben.
14 Na deze woorden keerde zij zich om en zag Jezus
staan, maar zij wist niet, dat het Jezus was.
15 Jezus zeide tot haar: Vrouw, waarom weent gij?
Wie zoekt gij? Zij meende, dat het de hovenier
was, en zeide tot Hem: Heer, als gij Hem wegge-
dragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem Hebt
neergelegd en ik zal Hem wegnemen.
16 Jezus zeide tot haar: Maria! Zij keerde zich om en
zeide tot Hem in het Hebreeuws: Rabboeni, dat wil
zeggen: Meester!
17 Jezus zeide tot haar: Houd Mij niet vast, want Ik
ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga
naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar
mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw
God.
18 Maria van Magdala ging heen en boodschapte de
discipelen, dat zij de Here had gezien en dat Hij
haar dit gezegd had.
19 Toen het dan avond was op die eerste dag der
week en ter plaatse, waar de discipelen zich
bevonden, de deuren gesloten waren uit vrees
voor de Joden, kwam Jezus en stond in hun mid-
den en zeide tot hen: Vrede zij u!

20 En na dit gezegd te hebben toonde Hij hun zijn
handen en zijn zijde. De discipelen dan waren ver-
blijd, toen zij de Here zagen.
21 Jezus dan zeide nogmaals tot hen: Vrede zij u!
Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u.
22 En na dit gezegd te hebben, blies Hij op hen en
zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest.
23 Wie gij hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijt-
gescholden; wie gij ze toerekent, die zijn ze toege-
rekend.
24 En Tomas, een der twaalven, genaamd Didymus,
was niet met hen, toen Jezus daar kwam.
25 De andere discipelen dan zeiden tot hem: Wij heb-
ben de Here gezien! Maar hij zeide tot hen: Indien
ik in zijn handen niet zie het teken der nagels en
mijn vinger niet steek in de plaats der nagels en
mijn hand niet steek in zijn zijde, zal ik geenszins
geloven.
26 En na acht dagen waren zijn discipelen weer in het
huis en Tomas met hen. Jezus kwam, terwijl de
deuren gesloten waren, en Hij stond in hun mid-
den en zeide: Vrede zij u!
27 Daarna zeide Hij tot Tomas: Breng uw vinger hier
en zie mijn handen en breng uw hand en steek die
in mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelo-
vig.
28 Tomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Here
en mijn God!

29 Jezus zeide tot hem: Omdat gij Mij gezien hebt,
hebt gij geloofd? Zalig zij die niet gezien hebben
en toch geloven.
30 Jezus heeft nog wel vele andere tekenen voor de
ogen zijner discipelen gedaan, die niet beschreven
zijn in dit boek,
31 maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat
Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat
gij, gelovende, het leven hebt in zijn naam.

Johannes 21

1 Hierna openbaarde Jezus Zich opnieuw aan de dis-
cipelen bij de zee van Tiberias en Hij openbaarde
Zich aldus.
2 Daar waren bijeen Simon Petrus, Tomas, genaamd
Didymus, Natanael van Kana in Galilea, de zonen
van Zebedeus en nog twee van zijn discipelen.
3 Simon Petrus zeide tot hen: Ik ga vissen. Zij zeiden
tot hem: Wij gaan met u mede. Zij vertrokken en
gingen scheep, en in die nacht vingen zij niets.
4 Toen het reeds morgen werd, stond Jezus aan de
oever; de discipelen wisten echter niet, dat het
Jezus was.
5 Jezus zeide tot hen: Kinderen, hebt gij ook enige
toespijs? Zij antwoordden Hem: Neen.
6 Hij nu zeide tot hen: Werpt uw net uit aan de
rechterzijde van het schip en gij zult vinden. Zij
wierpen het (net) uit en konden het niet meer
trekken vanwege de menigte der vissen.
7 Die discipel dan, dien Jezus liefhad, zeide tot
Petrus: Het is de Here. Simon Petrus dan, toen hij
hoorde, dat het de Here was, sloeg zijn opperkleed
om, want hij was ongekleed, en wierp zich in zee;
8 maar de andere discipelen kwamen met het schip,
want zij waren niet ver van het land, slechts onge-
veer tweehonderd el, en zij sleepten het net met
de vissen.
9 Toen zij dan aan land gekomen waren, zagen zij
een kolenvuur liggen en vis daarop en brood.

10 Jezus zeide tot hen: Brengt van de vissen, die gij
thans gevangen hebt.
11 Simon Petrus ging aan boord en sleepte het net
aan land, vol grote vissen, honderd drieenvijftig;
en hoewel er zovele waren, scheurde het net niet.
12 Jezus zeide tot hen: Komt en houdt de maaltijd.
Niemand van de discipelen durfde Hem de vraag
stellen: Wie zijt Gij? Want zij wisten, dat het de
Here was.
13 Jezus kwam en Hij nam het brood en gaf het hun
en evenzo de vis.
14 Dit was reeds de derde maal, dat Jezus na zijn
opwekking uit de doden Zich aan zijn discipelen
geopenbaard heeft.
15 Toen zij dan de maaltijd gehouden hadden, zeide
Jezus tot Simon Petrus: Simon, zoon van Johannes,
hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen? Hij
zeide tot Hem: Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb.
Hij zeide tot hem: Weid mijn lammeren.
16 Hij zeide ten tweeden male weder tot hem: Simon,
zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief? En hij
zeide tot Hem: Ja Here, Gij weet het, dat ik U lief-
heb. Hij zeide tot hem: Hoed mijn schapen.
17 Hij zeide ten derden male tot hem: Simon, zoon
van Johannes, hebt gij Mij lief? Petrus werd
bedroefd, dat Hij voor de derde maal tot hem
zeide: Hebt gij Mij lief? En hij zeide tot Hem: Here,
Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus
zeide tot hem: Weid mijn schapen.

18 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Toen gij jonger
waart, omgorddet gij uzelf en gij gingt, waar gij
wildet, maar wanneer gij eenmaal oud wordt, zult
gij uw handen uitstrekken en een ander zal u
omgorden en u brengen, waar gij niet wilt.
19 En dit zeide Hij om te kennen te geven, met welke
dood hij God verheerlijken zou. En dit gezegd
hebbende, sprak Hij tot hem: Volg Mij.
20 En Petrus, zich omwendende, zag de discipel vol-
gen, dien Jezus liefhad, die zich bij de maaltijd aan
zijn borst geworpen had en gezegd had: Here, wie
is het die U verraadt?
21 Toen hij deze zag, zeide Petrus tot Jezus: Here,
maar wat zal met deze gebeuren?
22 Jezus zeide tot hem: Indien Ik wil, dat hij blijft,
totdat Ik kom, wat gaat het u aan? Volg gij Mij.
23 Dit gerucht ging dan uit onder de broeders, dat
die discipel niet sterven zou; doch Jezus had niet
tot hem gezegd, dat hij niet zou sterven, maar:
Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat
het u aan?
24 Dit is de discipel, die van deze dingen getuigt en
die deze beschreven heeft en wij weten, dat zijn
getuigenis waar is.
25 Er zijn echter nog vele andere dingen, die Jezus
gedaan heeft; indien deze een voor een beschre-
ven werden, dan zou, naar ik meen, de wereld zelf
de boeken, die geschreven werden, niet kunnen
bevatten.

Handelingen 1

1 Mijn eerste boek heb ik gemaakt, Teofilus, over al wat Jezus begonnen is te doen en te leren,
2 tot de dag dat Hij werd opgenomen, nadat Hij aan de apostelen, die Hij had uitgekozen, door de heilige Geest zijn bevelen had gegeven;
3 aan wie Hij Zich ook na zijn lijden met vele kentekenen levend heeft vertoond, veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft.
4 En terwijl Hij met hen aanzat, gebood Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader, die gij (zeide Hij) van Mij gehoord hebt.
5 Want Johannes doopte met water, maar gij zult met de heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze.
6 Zij dan, die daar bijeengekomen waren, vroegen Hem en zeiden: Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israel?
7 Hij zeide tot hen: Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft,
8 maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde.
9 En nadat Hij dit gesproken had, werd Hij opgenomen, terwijl zij het zagen, en een wolk onttrok Hem aan hun ogen.

10 En toen zij naar de hemel staarden, terwijl Hij hen-
envoer, zie, twee mannen in witte klederen ston-
den bij hen,
11 die ook zeiden: Galileese mannen, wat staat gij
daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van
u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde
wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt
zien varen.
12 Toen keerden zij terug naar Jeruzalem van de
berg, genaamd de Olijfberg, die dicht bij
Jeruzalem is, een sabbatsreis daarvandaan.
13 En toen zij in de stad gekomen waren, gingen zij
naar de bovenzaal, waar zij verblijf hielden: Petrus
en Johannes en Jakobus en Andreas, Filippus en
Tomas, Bartolomeus en Matteus, Jakobus, de zoon
van Alfeus, en Simon de Zeloot en Judas, de zoon
van Jakobus.
14 Deze allen bleven eendrachtig volharden in het
gebed, met enige vrouwen en Maria, de moeder
van Jezus, en met zijn broeders.
15 En in die dagen stond Petrus op onder de broeders
- en er was een groep van ongeveer honderd twin-
tig personen bijeen - en hij sprak:
16 Mannen broeders, het schriftwoord moest in ver-
vulling gaan, dat de Heilige Geest voorheen bij
monde van David gesproken heeft aangaande
Judas die de gids is geweest van hen, die Jezus
gevangen namen;

17 want hij werd tot ons getal gerekend en had aan-
deel aan deze bediening gekregen.
18 Deze nu heeft een stuk grond verkregen voor het
loon zijner ongerechtigheid en voorovergestort, is
hij midden opengereten en al zijn ingewanden zijn
naar buiten gekomen;
19 en het is bekend geworden aan allen, die te
Jeruzalem wonen, zodat dat stuk land in hun eigen
taal Akeldama, dat wil zeggen, bloedgrond, heet.
20 Want er staat geschreven in het boek der Psalmen:
Zijn plaats worde woesten er zij niemand, die erop
woont, en: Een ander neme het opzicht, dat hij
had.
21 Er moet dan van de mannen, die zich bij ons heb-
ben aangesloten in al de tijd, dat de Here Jezus bij
ons in - en uitgegaan is,
22 te beginnen met de doop van Johannes tot de
dag, dat Hij van ons werd opgenomen, een van
hen met ons getuige worden van zijn opstanding.
23 En zij stelden er twee voor: Jozef, genaamd
Barsabbas, die de bijnaam Justus had, en Mattias.
24 En zij baden en zeiden: Wijs Gij, Here, die aller
harten kent, die ene aan, die Gij van deze twee
hebt uitgekozen,
25 om de plaats van deze dienst en dit apostelschap
in te nemen, waarvan Judas vervallen is om naar
zijn eigen plaats te gaan.
26 En zij lieten hen loten en het lot viel op Mattias en
hij werd gekozen verklaard bij de elf apostelen.

Handelingen 2

1 En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bijeen.
2 En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren;
3 en er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen;
4 en zij werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken.
5 Nu waren er Joden te Jeruzalem woonachtig, vrome mannen uit alle volken onder de hemel;
6 en toen dit geluid gekomen was, liep de menigte te hoop en verbaasde zich, want een ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken.
7 En buiten zichzelf van verwondering zeiden zij: Zie, zijn niet al dezen, die daar spreken, Galileeers?
8 En hoe horen wij hen dan een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn?
9 Parten, Meden, Elamieten, inwoners van Mesopotamie, Judea en Kapadocie, Pontus en Asia,
10 Frygie en Pamfylie, Egypte en de streken van Libie bij Cyrene, en hier verblijvende Romeinen, zowel Joden als Jodengenoten,
11 Kretenzen en Arabieren, wij horen hen in onze eigen taal van de grote daden Gods spreken.

12 En zij waren allen buiten zichzelf en geheel met de
zaak verlegen, en zij zeiden de een tot de ander:
Wat wil dit toch zeggen?
13 Maar anderen zeiden spottend: Zij hebben te veel
zoete wijn gehad!
14 Maar Petrus stond met de elven op, en hij verhief
zijn stem en sprak hen toe: Gij Joden en allen, die
te Jeruzalem woonachtig zijt, dit zij u bekend en
neemt mijn woorden ter ore.
15 Want deze mensen zijn niet dronken, zoals gij ver-
onderstelt, want het is het derde uur van de dag;
16 maar dit is het, waarvan gesproken is door de pro-
feet Joel:
17 En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat
Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees; en
uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw
jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouderen
zullen dromen dromen:
18 ja, zelfs op mijn dienstknechten en mijn dienst-
maagden zal Ik in die dagen van mijn Geest uit-
storten en zij zullen profeteren.
19 En Ik zal wonderen geven in de hemel boven en
tekenen op de aarde beneden: bloed en vuur en
rookwalm.
20 De zon zal veranderen in duisternis en de maan in
bloed, voordat de grote en doorluchtige dag des
Heren komt.
21 En het zal zijn, dat al wie de naam des Heren aan-
roept, behouden zal worden

22 Mannen van Israel, hoort deze woorden: Jezus, de
Nazoreeer, een man u van Godswege aangewezen
door krachten, wonderen en tekenen, die God
door Hem in uw midden verricht heeft, zoals gij
zelf weet,
23 deze, naar de bepaalde raad en voorkennis van
God uitgeleverd, hebt gij door de handen van
wetteloze mensen aan het kruis genageld en
gedood.
24 God evenwel heeft Hem opgewekt, want Hij ver-
brak de weeen van de dood, naardien het niet
mogelijk was, dat Hij door hem werd vastgehou-
den.
25 Want David zegt van Hem: Ik zag de Here te allen
tijde voor mij; want Hij is aan mijn rechterhand,
opdat ik niet wankelen zou.
26 Daarom is mijn hart verheugd en mijn tong ver-
blijd, ja, ook mijn vlees zal nog een schuilplaats
vinden in hope,
27 omdat Gij mijn ziel niet aan het dodenrijk zult
overlaten, noch uw heilige ontbinding doen zien.
28 Gij hebt mij wegen ten leven doen kennen; Gij
zult mij vervullen met verheuging voor uw aange-
zicht.
29 Mannen broeders, men mag vrijuit tot u zeggen
van de aartsvader David, dat hij en gestorven en
begraven is, en zijn graf is bij ons tot op deze dag.

30 Daar hij nu een profeet was en wist, dat God hem
onder ede gezworen had een uit de vrucht zijner
lendenen op zijn troon te doen zitten,
31 heeft hij in de toekomst gezien en gesproken van
de opstanding van de Christus, dat Hij niet aan
het dodenrijk is overgelaten, noch zijn vlees ont-
binding heeft gezien.
32 Deze Jezus heeft God opgewekt, waarvan wij allen
getuigen zijn.
33 Nu Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd is
en de belofte des Heiligen Geestes van de Vader
ontvangen heeft, heeft Hij dit uitgestort, wat gij
en ziet en hoort.
34 Want David is niet opgevaren naar de hemelen,
maar hij zegt zelf: De Here heeft gezegd tot mijn
Here: Zet U aan mijn rechterhand,
35 totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voet-
bank voor uw voeten.
36 Dus moet ook het ganse huis Israels zeker weten,
dat God Hem en tot Here en tot Christus gemaakt
heeft, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt.
37 Toen zij dit hoorden, werden zij diep in hun hart
getroffen, en zij zeiden tot Petrus en de andere
apostelen: Wat moeten wij doen, mannen broe-
ders?
38 En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder
van u late zich dopen op de naam van Jezus
Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult
de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

39 Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en
voor allen, die verre zijn zovelen als de Here, onze
God, ertoe roepen zal.
40 En met nog meer andere woorden getuigde hij, en
hij vermaande hen, zeggende Laat u behouden uit
dit verkeerde geslacht.
41 Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich
dopen en op die dag werden ongeveer driedui-
zend zielen toegevoegd.
42 En zij bleven volharden bij het onderwijs der apos-
telen en de gemeenschap, het breken van het
brood en de gebeden.
43 En er kwam vrees over alle ziel en vele wonderen
en tekenen geschiedden door de apostelen.
44 En allen, die tot het geloof gekomen en bijeenver-
gaderd waren, hadden alles gemeenschappelijk;
45 en telkens waren er, die hun bezittingen en have
verkochten en ze uitdeelden aan allen, die er
behoefte aan hadden;
46 en voortdurend waren zij elke dag eendrachtig in
de tempel, braken het brood aan huis en gebruik-
ten hun maaltijden met blijdschap en eenvoud des
harten,
47 en zij loofden God en stonden in de gunst bij het
gehele volk. En de Here voegde dagelijks toe aan
de kring, die behouden werden.

Handelingen 3

1 Petrus nu en Johannes gingen op naar de tempel
tegen het uur des gebeds, dat is het negende.
2 En een man, die verlamd was van de schoot zijner
moeder aan, zodat hij gedragen moest worden,
zetten zij dagelijks bij de poort van de tempel,
genaamd de Schone, om een aalmoes te vragen
van de tempelgangers.
3 Toen deze zag, dat Petrus en Johannes de tempel
zouden binnengaan, verzocht hij om een aalmoes.
4 En Petrus zag hem scherp aan, met Johannes, en
zeide: Zie naar ons.
5 En hij hield zijn blik op hen gevestigd in de ver-
wachting iets van hen te ontvangen.
6 Maar Petrus zeide: Zilver en goud bezit ik niet,
maar wat ik heb geef ik u; in de naam van Jezus
Christus, de Nazoreeer: Wandel!
7 En hij greep hem bij de rechterhand en richtte
hem op, en terstond werden zijn voeten en enkels
stevig,
8 en hij sprong op en stond en liep heen en weer en
hij ging met hen de tempel binnen, lopende en
springende en God lovende.
9 En al het volk zag hem lopen en God loven;
10 en men herkende hem als degene, die om een aal-
moes gezeten had aan de Schone Poort van de
tempel; en zij werden met verbazing en ontzetting
vervuld, over wat met hem gebeurd was.

11 En toen hij Petrus en Johannes vasthield, liep al
het volk rondom hen te hoop in de zogenaamde
zuilengang van Salomo, vol verbazing.
12 En Petrus zag het en antwoordde het volk:
Mannen van Israel, wat verwondert gij u hierover,
of wat staart gij ons aan, alsof wij door eigen
kracht of godsvrucht deze hadden doen lopen?
13 De God van Abraham en Isaak en Jakob, de God
onzer vaderen, heeft zijn knecht Jezus verheerlijkt,
die gij hebt overgeleverd en verloochend ten over-
staan van Pilatus, ofschoon deze oordeelde, dat
men Hem moest loslaten.
14 Doch gij hebt de Heilige en Rechtvaardige verloo-
chend en begeerd, dat u een man, die een moor-
denaar was, geschonken zou worden;
15 en de Leidsman ten leven hebt gij gedood, maar
God heeft Hem opgewekt uit de doden, waarvan
wij getuigen zijn.
16 En op het geloof in zijn naam heeft zijn naam
deze, die gij ziet en kent, sterk gemaakt; en het
geloof door Hem heeft hem dit volkomen herstel
gegeven in uw aller tegenwoordigheid.
17 En nu, broeders, ik weet, dat gij uit onkunde hebt
gehandeld, gelijk ook uw oversten;
18 maar zo heeft God in vervulling doen gaan wat Hij
bij monde van alle profeten tevoren geboodschapt
had, dat zijn Christus moest lijden.

19 Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zon-
den uitgedelgd worden, opdat er tijden van ver-
ademing mogen komen van het aangezicht des
Heren,
20 en Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd
was, Jezus, zende;
21 Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van
de wederoprichting aller dingen, waarvan God
gesproken heeft bij monde van zijn heilige profe-
ten, van oudsher.
22 Mozes toch heeft gezegd: De Here God zal u een
profeet doen opstaan uit uw broeders, gelijk mij:
naar hem zult gij horen in alles wat hij tot u spre-
ken zal;
23 en het zal geschieden, dat alle ziel, die naar deze
profeet niet hoort, uit het volk zal worden uitge-
roeid.
24 En al de profeten, van Samuel af en vervolgens,
zovelen er hebben gesproken hebben ook deze
dagen aangekondigd.
25 Gij zijt de zonen van de profeten en van het ver-
bond, dat God met uw vaderen gemaakt heeft,
toen Hij tot Abraham zeide: En in uw nageslacht
zullen alle stammen der aarde gezegend worden.
26 God heeft in de eerste plaats voor u zijn Knecht
doen opstaan en Hem tot u gezonden, om u te
zegenen, door een ieder uwer af te brengen van
zijn boosheden.

Handelingen 4

1 En terwijl zij tot het volk spraken, overvielen hen
de priesters, de hoofdman van de tempel en de
Sadduceeen,
2 zeer verontwaardigd, omdat zij het volk leerden en
in Jezus de opstanding uit de doden verkondigden;
3 en zij sloegen de handen aan hen en stelden hen
in bewaring tot de volgende dag, want het was
reeds avond.
4 Maar velen van hen, die het woord gehoord hadden, werden gelovig, en het getal der mannen
werd ongeveer vijfduizend.
5 En het geschiedde tegen de volgende dag, dat
hun oversten en hun oudsten en hun schriftgeleerden bijeenkwamen te Jeruzalem,
6 en Annas, de hogepriester, en Kajafas, Johannes,
Alexander en allen, die tot het hogepriesterlijk
geslacht behoorden;
7 en toen zij hen hadden laten voorkomen, wilden
zij van hen weten: Door welke kracht of door
welke naam hebt gij dit gedaan?
8 Toen zeide Petrus, vervuld met de Heilige Geest,
tot hen: Oversten van het volk en oudsten,
9 indien wij thans in verhoor genomen worden ter
zake van een weldaad aan een zieke, waardoor hij
gezond geworden is,
10 dan moet aan u allen en het ganse volk van Israel
bekend zijn, dat door de naam van Jezus Christus,
de Nazoreeer, die gij gekruisigd hebt, maar die
God heeft opgewekt uit de doden, dat door die
naam deze hier gezond voor u staat.

11 Dit is de steen, door u, de bouwlieden, versmaad,
die nochtans tot hoeksteen is geworden.
12 En de behoudenis is in niemand anders, want er is
ook onder de hemel geen andere naam aan de
mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden
worden.
13 Toen zij nu de vrijmoedigheid van Petrus en
Johannes zagen en bemerkt hadden, dat zij onge-
letterde en eenvoudige mensen uit het volk waren,
verwonderden zij zich, en zij herkenden hen, dat
zij met Jezus geweest waren;
14 en daar zij de genezene bij hen zagen staan, kon-
den zij er niets tegen inbrengen.
15 En na hun geboden te hebben buiten de raadzaal
te gaan, overlegden zij met elkander,
16 en zij zeiden: Wat moeten wij met deze mensen
beginnen? Want dat er een kennelijk wonderteken
door hen verricht is, is duidelijk aan allen, die te
Jeruzalem wonen, en wij kunnen het niet looche-
nen;
17 maar om te voorkomen, dat het nog meer onder
het volk verbreid wordt, laat ons hun dreigend
gebieden tot niemand meer te spreken op gezag
van deze naam.
18 En toen zij hen binnengeroepen hadden, bevalen
zij hun in het geheel niet meer te spreken over of
te leren op gezag van de naam van Jezus.
19 Maar Petrus en Johannes antwoordden en zeiden
tot hen: Beslist zelf, of het recht is voor God, meer
aan u dan aan God gehoor te geven;

20 want wij kunnen niet nalaten te spreken van wat
wij gezien en gehoord hebben.
21 Maar zij dreigden nog meer, doch lieten hen vrij,
daar zij geen vorm konden vinden om hen te straf-
fen - en wel om het volk; want allen verheerlijkten
God om hetgeen er geschied was;
22 want de mens, aan wie dit teken der genezing ver-
richt was, was boven de veertig jaar.
23 En toen zij vrijgelaten waren, gingen zij naar de
hunnen en deelden hun mede al wat de overpries-
ters en oudsten tot hen gezegd hadden.
24 En toen dezen het hoorden, verhieven zij eenparig
hun stem tot God en zeiden: Gij, Here, zijt het, die
geschapen hebt de hemel, de aarde, de zee en al
wat daarin is;
25 die door de Heilige Geest bij monde van onze
vader David, uw knecht, gezegd hebt: Waarom
hebben de heidenen gewoed en de volken ijdele
raad bedacht?
26 De koningen der aarde hebben zich opgesteld en
de oversten zijn tezamen vergaderd tegen de Here
en tegen zijn Gezalfde.
27 Want inderdaad zijn in deze stad vergaderd tegen
uw heilige knecht Jezus, die Gij gezalfd hebt,
Herodes zowel als Pontius Pilatus met de heidenen
en de volken van Israel,
28 om te doen al wat uw hand en uw raad tevoren
bepaald had, dat geschieden zou.

29 En nu, Here, let op hun dreigingen en geef uw
dienstknechten met alle vrijmoedigheid uw woord
te spreken,
30 doordat Gij uw hand uitstrekt tot genezing, en dat
tekenen en wonderen geschieden door de naam
van uw heilige knecht Jezus.
31 En terwijl zij baden, werd de plaats, waar zij ver-
gaderd waren, bewogen; en zij werden allen ver-
vuld met de Heilige Geest en spraken het woord
Gods met vrijmoedigheid.
32 En de menigte van hen, die tot het geloof geko-
men waren, was een van hart en ziel, en ook niet
een zeide, dat iets van hetgeen hij bezat zijn per-
soonlijk eigendom was, doch zij hadden alles
gemeenschappelijk.
33 En met grote kracht gaven de apostelen hun getui-
genis van de opstanding des Heren Jezus, en er
was grote genade over hen allen.
34 Want er was ook niet een behoeftig onder hen;
want allen, die eigenaars waren van stukken grond
of van huizen, verkochten die en brachten de
opbrengst van de verkoop en legden die aan de
voeten der apostelen;
35 en aan een ieder werd uitgedeeld naar behoefte.
36 En Jozef, die van de apostelen de bijnaam
Barnabas gekregen had - wat betekent: zoon der
vertroosting -, een Leviet, uit Cyprus afkomstig,
37 die eigenaar was van een akker, verkocht die en
bracht het geld en legde het aan de voeten der
apostelen.

Handelingen 5

1 En een zeker man, met name Ananias, met zijn
vrouw Saffira, verkocht een eigendom,
2 hield iets van de opbrengst achter, met medewe-
ten van zijn vrouw, en bracht een zeker deel en
legde het aan de voeten der apostelen.
3 Maar Petrus zeide: Ananias, waarom heeft de satan
uw hart vervuld om de Heilige Geest te bedriegen
en iets achter te houden van de opbrengst van het
stuk land?
4 Als het onverkocht gebleven was, bleef het dan
niet van u, en was, na de verkoop, de opbrengst
niet te uwer beschikking? Hoe kondt gij aan deze
daad in uw hart plaats geven? Gij hebt niet tegen
mensen gelogen, maar tegen God
5 En bij het horen van deze woorden viel Ananias
neder en blies de adem uit. En een grote vrees
kwam over allen, die het hoorden.
6 En de jonge mannen stonden op en legden hem
af, en zij droegen hem uit en begroeven hem.
7 En het geschiedde na verloop van ongeveer drie
uur, dat zijn vrouw binnenkwam, onkundig van
wat er gebeurd was.
8 En Petrus antwoordde haar: Zeg mij, hebt gij het
stuk land voor zoveel verkocht? En zij zeide: Ja,
voor zoveel.
9 En Petrus zeide tot haar: Hoe hebt gij kunnen
overeenkomen om de Geest des Heren te verzoe-
ken? Zie, de voeten van hen, die uw man hebben
begraven, zijn aan de deur en zij zullen ook u uit-
dragen.

10 En zij viel terstond neder voor zijn voeten en blies
de adem uit; en de jonge mannen kwamen binnen
en vonden haar dood en zij droegen haar uit en
begroeven haar bij haar man.
11 En een grote vrees kwam over de gehele gemeente
en over allen, die dit hoorden.
12 En door de handen der apostelen geschiedden vele
tekenen en wonderen onder het volk; en zij waren
allen eendrachtig bijeen in de zuilengang van
Salomo
13 Doch van de anderen durfde niemand zich bij hen
aansluiten, maar het volk stelde hen hoog.
14 En des te meer werden er toegevoegd, die de Here
geloofden, tal van mannen zowel als vrouwen,
15 zo zelfs, dat men de zieken op straat droeg en op
bedden en matrassen legde opdat, wanneer Petrus
voorbijkwam, ook maar zijn schaduw op iemand
van hen zou vallen.
16 En ook de menigte uit de steden rondom
Jeruzalem stroomde toe en bracht zieken en door
onreine geesten gekwelden mede. En zij werden
allen genezen.
17 Maar de hogepriester stond op en allen, die met
hem waren - de zogenaamde partij van de
Sadduceeen - en zij werden vervuld met naijver,
18 en zij sloegen de handen aan de apostelen en zet-
ten hen in het huis van bewaring.
19 Maar een engel des Heren opende des nachts de
deuren van de gevangenis en leidde hen naar bui-
ten en zeide:

20 Gaat heen, gaat in de tempel staan en spreekt tot
het volk al deze woorden des levens.
21 En zij gaven daaraan gehoor en gingen tegen de
ochtend de tempel binnen en leerden. Toen nu de
hogepriester was aangekomen en die met hem
waren, riepen zij de Raad bijeen, de gehele verga-
dering van de oudsten der kinderen Israels, en zij
zonden dienaars naar de kerker om hen te laten
voorkomen.
22 Doch de dienaars, daar aangekomen, vonden hen
niet in de gevangenis. En zij keerden terug en
brachten het bericht mede:
23 Wij vonden wel de kerker zeer zorgvuldig gesloten
en de wachters voor de deuren op hun post, maar,
toen wij hem openden, vonden wij er niemand in.
24 Toen nu de hoofdman van de tempel en de over-
priesters deze woorden hoorden, waren zij erover
in verlegenheid, wat daarvan komen zou.
25 Maar er kwam iemand tot hen met het bericht:
Zie, de mannen, die gij hebt gevangengezet, staan
in de tempel en zij leren het volk.
26 Toen ging de hoofdman met zijn dienaren erheen
en nam hen mede, maar niet met geweld, want zij
waren bevreesd, dat het volk hen stenigen zou;
27 en toen zij hen gebracht hadden, leidden zij hen
voor de Raad. En de hogepriester ondervroeg hen,
zeggende:

28 Wij hebben u nadrukkelijk verboden in deze naam
te leren; en zie, gij hebt Jeruzalem vervuld met uw
leer en gij wilt het bloed van deze mens op ons
doen neerkomen.
29 Maar Petrus en de apostelen antwoordden en zei-
den: Men moet Gode meer gehoorzamen dan de
mensen.
30 De God onzer vaderen heeft Jezus opgewekt, die
gij hebt gehangen aan een hout en omgebracht;
31 Hem heeft God door zijn rechterhand verhoogd,
tot een Leidsman en Heiland om Israel bekering en
vergeving van zonden te schenken.
32 En wij zijn getuigen van deze dingen en ook de
Heilige Geest, die God hun gegeven heeft, die
Hem gehoorzaam zijn.
33 Toen zij dit hoorden, ontstaken zij in woede en
wilden hen ter dood laten brengen.
34 Maar een zeker Farizeeer in de Raad, genaamd
Gamaliel, een wetgeleerde, in ere bij het gehele
volk, stond op en verzocht de mensen een ogen-
blik buiten te doen staan,
35 en hij zeide tot hen: Mannen van Israel, overweegt
wel, wat gij met deze mensen zult doen!
36 Want voor deze dagen stond Teudas op, die
beweerde, dat hij iets was, en een aantal van
ongeveer vierhonderd man sloot zich bij hem aan;
maar hij werd gedood en zijn gehele aanhang viel
uiteen en verliep.

37 Na hem stond Judas de Galileeer op, in de dagen
der inschrijving, en kreeg vele afvalligen op zijn
hand, maar ook deze is omgekomen en zijn gehele
aanhang is uiteengeslagen.
38 En nu zeg ik u: Laat u niet in met deze mensen en
laat hen geworden; want indien dit streven of dit
werk uit mensen is, zal het vernietigd worden,
39 maar indien het uit God is, zult gij hen niet kun-
nen vernietigen; het mocht eens blijken, dat gij
tegen God strijdt.
40 En zij lieten zich door hem gezeggen, en na de
apostelen voorgeroepen te hebben, lieten zij hen
geselen en verboden hun te spreken in de naam
van Jezus, en gaven hun de vrijheid.
41 Zij dan gingen uit de Raad weg, verblijd, dat zij
verwaardigd waren ter wille van de naam smade-
lijk behandeld te zijn;
42 en zonder ophouden, iedere dag, leerden zij in de
tempel en aan huis, en verkondigden het evange-
lie, dat de Christus Jezus is.

Handelingen 6

1 En toen in die dagen de discipelen talrijker werden, ontstond er gemor bij de Grieks sprekenden tegen de Hebreeen, omdat hun weduwen bij de dagelijkse verzorging verwaarloosd werden.
2 En de twaalven riepen de menigte der discipelen bijeen en zeiden: Het bevredigt niet, dat wij met veronachtzaming van het woord Gods de tafels bedienen.
3 Ziet dan uit, broeders, naar zeven mannen onder u, die goed bekend staan, vol van Geest en wijsheid, opdat wij hen voor deze taak aanstellen;
4 maar wij zullen ons houden aan het gebed en de bediening van het woord.
5 En dit voorstel vond bijval bij de gehele menigte, en zij kozen Stefanus, een man vol van geloof en Heilige Geest, Filippus, Prochorus, Nikanor, Timon, Parmenas en Nikolaus, een Jodengenoot uit Antiochie;
6 hen stelden zij voor de apostelen, die, na gebeden te hebben, hun de handen oplegden.
7 En het woord Gods wies en het getal der discipelen te Jeruzalem nam zeer toe en een talrijke schare van de priesters gaf gehoor aan het geloof.
8 En Stefanus, vol van genade en kracht, deed wonderen en grote tekenen onder het volk.
9 Doch er stonden sommigen op van hen, die waren van de zogenaamde synagoge der Libertijnen, der Cyreneeers en der Alexandrijnen en van de Joden uit Cilicie en Asia en redetwistten met Stefanus,

10 en zij waren niet bij machte de wijsheid en de
Geest, waardoor hij sprak, te weerstaan.
11 Toen schoven zij mannen naar voren, die zeiden:
Wij hebben hem lasterlijke woorden tegen Mozes
en God horen spreken.
12 En zij brachten zowel het volk als de oudsten en
de schriftgeleerden in opschudding; en op hem
aandringende, sleepten zij hem mede en leidden
hem voor de Raad,
13 en voerden valse getuigen aan, die zeiden: Deze
mens spreekt onophoudelijk lasterlijke woorden
tegen deze heilige plaats en de wet,
14 want wij hebben hem horen zeggen, dat deze
Jezus, de Nazoreeer, deze plaats zal afbreken en
de zeden veranderen, die Mozes ons heeft overge-
leverd.
15 En allen, die in de Raad zitting hadden, zagen,
toen zij hem aanstaarden, zijn gelaat als het gelaat
van een engel.

Handelingen 7

1 En de hogepriester zeide: Is dat zo?
2 En hij zeide: Gij, mannen broeders en vaders,
hoort toe. De God der heerlijkheid is verschenen
aan onze vader Abraham, toen hij nog in
Mesopotamie was, voordat hij in Haran ging
wonen,
3 en Hij zeide tot hem: Verlaat uw land en uw
bloedverwanten en kom herwaarts naar het land,
dat Ik u wijzen zal.
4 Toen vertrok hij uit het land der Chaldeeen en vestigde zich in Haran. En nadat zijn vader gestorven
was, bracht Hij hem vandaar over naar dit land,
waar gij nu woont;
5 en Hij gaf hem geen erfdeel daarin, zelfs niet een
voet, maar Hij beloofde het hem en zijn nakomelingschap tot een bezitting te geven, ofschoon hij
geen kinderen had.
6 En God sprak aldus, dat zijn nakomelingen bijwoners zouden zijn in een vreemd land en dat zij hen
knechten en mishandelen zouden vierhonderd
jaren
7 maar het volk, dat zij dienen zullen, zal Ik oordelen, sprak God, en daarna zullen zij uittrekken en
Mij vereren aan deze plaats.
8 En Hij gaf hem het verbond der besnijdenis; en
aldus verwekte hij Isaak en besneed hem op de
achtste dag; en Isaak verwekte Jakob en Jakob de
twaalf aartsvaders.
9 En de aartsvaders verkochten uit naijver Jozef naar
Egypte, maar God was met hem,

10 en verloste hem uit al zijn verdrukkingen en gaf
hem genade en wijsheid tegenover Farao, de
koning van Egypte, die hem aanstelde tot hoofd
over Egypte en over zijn gehele huis.
11 En er kwam hongersnood over geheel Egypte en
Kanaan en grote verdrukking, en onze vaderen
vonden geen voedsel.
12 Maar toen Jakob hoorde, dat er koren was in
Egypte, zond hij onze vaderen de eerste maal
daarheen;
13 en bij de tweede maal maakte Jozef zich aan zijn
broeders bekend en Jozefs afkomst werd aan Farao
openbaar.
14 En Jozef zond heen om zijn vader Jakob te laten komen
en al zijn bloedverwanten, vijfenzeventig zielen.
15 En Jakob trok af naar Egypte, en hijzelf stierf, en
onze vaderen;
16 en zij werden overgebracht naar Sichem en bijge-
zet in het graf, dat Abraham voor een som gelds
van de zonen van Hemor te Sichem gekocht had.
17 Doch naarmate de tijd der belofte, waarmede God
Zich aan Abraham verbonden had, naderde, ver-
meerderde het volk en vermenigvuldigde zich in
Egypte,
18 totdat er over Egypte een andere koning aan het
bewind kwam, die Jozef niet gekend had.
19 Deze nam list te baat tegenover ons geslacht en
handelde slecht met de vaderen, en liet hen hun
zuigelingen te vondeling leggen, opdat het volk
zich niet zou voortplanten.

20 Te dien tijde werd Mozes geboren en hij was schoon voor God; drie maanden werd hij opgevoed in zijns vaders huis.
21 En toen hij te vondeling was gelegd, nam de dochter van Farao hem aan en liet hem als haar eigen zoon opvoeden.
22 En Mozes werd onderwezen in alle wijsheid der Egyptenaren en was machtig in zijn woorden en werken.
23 Toen hij nu de leeftijd van veertig jaar bereikt had, kwam het in zijn hart op, naar zijn broeders, de kinderen Israels, om te zien.
24 En toen hij er een onrechtvaardig zag behandelen, beschermde hij hem en nam het voor hem op, die mishandeld werd, door de Egyptenaar neer te slaan.
25 Hij meende, dat zijn broeders zouden inzien, dat God hun door zijn hand verlossing wilde geven, maar zij zagen het niet in.
26 En de volgende dag vertoonde hij zich weer onder hen, terwijl zij aan het vechten waren, en hij maande hen tot vrede, zeggende: Mannen, gij zijt broeders, waarom doet gij elkander onrecht?
27 Maar hij, die zijn naaste onrecht deed, stiet hem van zich en zeide: Wie heeft u tot overste en rechter over ons aangesteld?
28 Wilt gij mij soms ombrengen, zoals gij gisteren de Egyptenaar hebt omgebracht?
29 En Mozes vluchtte op dit woord en werd een bijwoner in het land Midjan, waar hij twee zonen verwekte.

30 En toen er veertig jaren voorbijgegaan waren, ver-
scheen hem in de woestijn van de berg Sinai een
engel in de vlam van een brandende braamstruik.
31 En toen Mozes dit zag, verwonderde hij zich over
het gezicht, en toen hij erheen ging om het te
onderzoeken, kwam een stem des Heren (tot
hem):
32 Ik ben de God uwer vaderen, de God van Abraham
en Isaak en Jakob. En bevend van schrik durfde
Mozes het niet onderzoeken.
33 En de Here zeide tot hem: Doe uw schoeisel van
uw voeten, want de plaats, waar gij staat, is heili-
ge grond.
34 Ik heb de mishandeling van mijn volk in Egypte
zeer wel gezien en Ik heb zijn zuchten gehoord en
ben nedergedaald om hen te verlossen; en nu,
kom hier, laat Ik u naar Egypte zenden.
35 Deze Mozes, die zij verloochend hadden door te
zeggen: Wie heeft u tot overste en rechter aange-
steld, heeft God als een overste en bevrijder
gezonden, met de macht van de engel, die hem
verschenen was in de braamstruik.
36 Deze heeft hen uitgeleid onder het verrichten van
wonderen en tekenen in het land Egypte, in de
Rode zee en in de woestijn, veertig jaren lang.
37 Dit is die Mozes, die tot de kinderen Israels
gezegd heeft: Een profeet gelijk mij zal God u uit
uw broeders doen opstaan.

38 Deze is het, die in de vergadering in de woestijn
met de engel was, die tot hem sprak op de Sinai,
en met onze vaderen; en hij ontving levende
woorden om die u te geven.
39 En onze vaderen wilden hem niet gehoorzamen,
maar stieten hem van zich en wendden zich in hun
hart naar Egypte,
40 zeggende tot Aaron: Maak ons goden, die voor
ons uit zullen gaan; want deze Mozes, die ons uit
het land Egypte geleid heeft, wij weten niet, wat
er van hem geworden is.
41 En zij maakten een kalf in die dagen en brachten
een offerande aan de afgod en verheugden zich
over de werken hunner handen.
42 En God keerde Zich af en gaf hen over, om het
heir des hemels te vereren, gelijk geschreven staat
in het boek der profeten: Hebt gij ook slachtoffe-
ren en offeranden Mij gebracht, veertig jaren in de
woestijn, o huis van Israel?
43 Hebt gij niet de tent van Moloch gedragen en de
ster van de god Romfa, de afbeeldingen, die gij
gemaakt hadt om die te aanbidden? En Ik zal u
overbrengen, nog verder dan Babylon.
44 De tent der getuigenis hadden onze vaderen in de
woestijn, zoals Hij het geboden had, die tot Mozes
zeide, dat hij haar moest maken naar het voor-
beeld, dat hij gezien had.

45 Onze vaderen namen die over en met Jozua brach-
ten zij haar verder, bij de onderwerping van de
heidenen, welke God heeft verdreven voor onze
vaderen, in het land), tot de dagen van David.
46 Deze heeft genade gevonden bij God en gevraagd
een woonstede te mogen vinden voor het huis van
Jakob.
47 Maar (eerst) Salomo bouwde Hem een huis.
48 De Allerhoogste echter woont niet in wat men met
handen maakt, zoals de profeet zegt:
49 De hemel is Mij ten troon, en de aarde een voet-
bank mijner voeten. Wat voor huis zult gij Mij
bouwen, zegt de Here, of wat is de plaats mijner
rust?
50 Heeft niet mijn hand dit alles gemaakt?
51 Hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren,
gij verzet u altijd tegen de Heilige Geest; gelijk uw
vaderen, zo ook gij.
52 Wie van de profeten hebben uw vaderen niet ver-
volgd? Zelfs hebben zij hen gedood, die geprofe-
teerd hebben van de komst van de Rechtvaardige,
van wie gij nu verraders en moordenaars gewor-
den zijt,
53 gij, die de wet ontvangen hebt op beschikking van
engelen, doch haar niet hebt gehouden.
54 Toen zij dit hoorden, sneed het hun door het hart
en zij knersten de tanden tegen hem.
55 Maar hij, vol van de heilige Geest, sloeg de ogen
ten hemel en zag de heerlijkheid Gods en Jezus,
staande ter rechterhand Gods,

56 En hij zeide: Zie, ik zie de hemelen geopend en de
Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods.
57 Maar zij begonnen luidkeels te schreeuwen, stopte
hun oren toe en stormden als een man op hem
los;
58 en zij wierpen hem de stad uit en stenigden hem.
En de getuigen legden hun mantels af aan de voe-
ten van een jonge man, Saulus genaamd.
59 En zij stenigden Stefanus, die de Here aanriep,
zeggende: Here Jezus, ontvang mijn geest.
60 En op de knieen vallende, riep hij met luider stem:
Here, reken hun deze zonde niet toe! En met deze
woorden ontsliep hij.

Handelingen 8

1 En Saulus stemde in met zijn terechtstelling. En er
ontstond te dien dage een zware vervolging tegen
de gemeente te Jeruzalem; en allen werden vers-
trooid over de streken van Judea en Samaria, met
uitzondering van de apostelen.
2 En vrome mannen droegen Stefanus ten grave en
bedreven grote rouw over hem.
3 En Saulus verwoestte de gemeente, en hij ging het
ene huis na het andere binnen en sleurde mannen
en vrouwen mede, en hij leverde hen over in de
gevangenis.
4 Zij dan, die verstrooid werden, trokken het land
door, het evangelie verkondigende.
5 En Filippus daalde af naar de stad van Samaria en
predikte hun de Christus.
6 En toen de scharen Filippus hoorden en tekenen
zagen, die hij deed, hielden zij zich eenparig aan
hetgeen door hem gezegd werd.
7 Want van velen, die onreine geesten hadden, gin-
gen deze onder luid geroep uit en vele verlamden
en kreupelen werden genezen;
8 en er kwam grote blijdschap in die stad.
9 En een man, met name Simon, was reeds voor
deze tijd in de stad bezig met toverij, waardoor hij
het volk van Samaria verbijsterde, en hij beweerde
van zichzelf, dat hij iets groots was;
10 en allen, van klein tot groot, hielden zich aan hem
en zeiden: Deze is wat genoemd wordt de grote
kracht Gods.

11 En zij hielden zich aan hem, omdat hij reeds lange
tijd hen door toverijen verbijsterd had.
12 Toen zij echter geloof schonken aan Filippus, die
het evangelie van het Koninkrijk Gods en van de
naam van Jezus Christus predikte, lieten zij zich
dopen, zowel mannen als vrouwen.
13 En ook Simon zelf kwam tot geloof, en na gedoopt
te zijn, bleef hij voortdurend bij Filippus, verbij-
sterd door die tekenen en grote krachten, die hij
zag geschieden.
14 Toen nu de apostelen te Jeruzalem hoorden, dat
Samaria het woord Gods had aanvaard, zonden zij
tot hen Petrus en Johannes,
15 die, daar aangekomen, voor hen baden, dat zij de
Heilige Geest mochten ontvangen.
16 Want deze was nog over niemand van hen geko-
men, maar zij waren alleen gedoopt in de naam
van de Here Jezus.
17 Toen legden zij hun de handen op en zij ontvin-
gen de Heilige Geest.
18 En toen Simon zag, dat door de handoplegging
der apostelen de Geest werd gegeven, bood hij
hun geld aan,
19 en zeide: Geef ook mij deze macht, opdat, als ik
iemand de handen opleg, hij de Heilige Geest ont-
vange.
20 Maar Petrus zeide tot hem: Uw geld zij met u ten
verderve, daar gij gemeend hebt de gave Gods
voor geld te kunnen verwerven.

21 Gij hebt part noch deel aan deze zaak, want uw
hart is niet recht voor God.
22 Bekeer u van deze uw boosheid en bid de Here, of
deze toeleg van uw hart u moge vergeven worden;
23 want ik zie, dat gij gekomen zijt tot een gal van
bitterheid en een warnet van ongerechtigheid.
24 Doch Simon antwoordde en zeide: Bidt gij voor
mij tot de Here, dat mij niets moge overkomen
van hetgeen gij gezegd hebt.
25 Toen zij dan het woord des Heren betuigd en
gesproken hadden, keerden zij terug naar
Jeruzalem en verkondigden het evangelie aan vele
dorpen der Samaritanen.
26 En een engel des Heren sprak tot Filippus en zeide:
Sta op en ga tegen de middag de weg op, die van
Jeruzalem afdaalt naar Gaza. Deze is eenzaam.
27 En hij stond op en ging. En zie, een Ethiopier, een
kamerling, een rijksgrote van Kandake, de konin-
gin der Ethiopiers, haar opperschatbewaarder, was
naar Jeruzalem gegaan om te aanbidden;
28 en hij was op de terugweg en las, in zijn wagen
gezeten, de profeet Jesaja.
29 En de Geest zeide tot Filippus: Treed toe en voeg
u bij deze wagen.
30 En Filippus liep snel erheen en hoorde hem de
profeet Jesaja lezen en zeide Verstaat gij wat gij
leest?

31 En hij zeide: Hoe zou ik dit kunnen, als niet
iemand mij de weg wijst? En hij verzocht Filippus
in te stappen en naast hem te komen zitten.
32 En het gedeelte van de Schrift, dat hij las, was dit:
Gelijk een schaap werd Hij ter slachting geleid; en
gelijk een lam stemmeloos is tegenover de scheer-
der, zo doet Hij zijn mond niet open.
33 In de vernedering werd zijn oordeel weggenomen:
wie zal zijn afkomst verhalen? Want zijn leven
wordt van de aarde weggenomen.
34 En de kamerling antwoordde, en zeide tot Filippus:
Ik vraag u, van wie zegt de profeet dit? Van zich-
zelf of van iemand anders?
35 En Filippus opende zijn mond, en uitgaande van
dat schriftwoord, predikte hij hem Jezus.
36 En terwijl zij onderweg waren, kwamen zij bij een
water, en de kamerling zeide: Zie, daar is water;
wat is ertegen, dat ik gedoopt word?
37 En hij zeide: Indien gij van ganser harte gelooft, is
het geoorloofd. En hij antwoordde en zeide: Ik
geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is.
38 En hij liet de wagen stilhouden en beiden daalden
af in het water, zowel Filippus als de kamerling, en
hij doopte hem.
39 En toen zij uit het water gekomen waren, nam de
Geest des Heren Filippus weg en de kamerling zag
hem niet meer, want hij ging zijn weg met blijd-
schap.

40 Maar Filippus bleek te Asdod te zijn; en hij trok
rond om het evangelie te prediken aan alle steden,
totdat hij te Caesarea kwam.

Handelingen 9

1 En Saulus, nog dreiging en moord blazende tegen de discipelen des Heren, ging naar de hogepriester,
2 en vroeg van hem brieven naar Damascus voor de synagogen, om, als hij mannen en vrouwen, die van die weg waren, zou vinden, hen gevankelijk naar Jeruzalem te brengen.
3 En terwijl hij daarheen op weg was, geschiedde het, toen hij Damascus naderde, dat hem plotseling licht uit de hemel omstraalde;
4 en ter aarde gevallen, hoorde hij een stem tot zich zeggen: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?
5 En hij zeide: Wie zijt Gij, Here? En Hij zeide: Ik ben Jezus, die gij vervolgt.
6 Maar sta op en ga de stad binnen en daar zal u gezegd worden, wat gij doen moet.
7 En de mannen, die met hem reisden, stonden sprakeloos, daar zij wel de stem hoorden, maar niemand zagen.
8 En Saulus stond op van de grond en hoewel hij zijn ogen open had, kon hij niets zien, en zij leidden hem bij de hand en brachten hem naar Damascus.
9 En hij kon drie dagen lang niet zien, en hij at of dronk niet.
10 Nu was er te Damascus een discipel, genaamd Ananias; en de Here zeide tot hem in een gezicht: Ananias! En hij zeide: Zie, hier ben ik, Here.

11 En de Here zeide tot hem: Sta op en ga naar de
straat, die de Rechte heet, en vraag ten huize van
Judas naar iemand uit Tarsus, genaamd Saulus,
want zie, hij is in gebed
12 en hij heeft in een gezicht een man, genaamd
Ananias, zien binnenkomen en hem de handen
opleggen, opdat hij weer zien kon.
13 En Ananias antwoordde: Here, ik heb van velen
over deze man gehoord, hoeveel kwaad hij uw hei-
ligen te Jeruzalem aangedaan heeft;
14 en hier heeft hij volmacht van de overpriesters om
allen, die uw naam aanroepen, gevangen te nemen.
15 Maar de Here zeide tot hem: Ga, want deze is Mij
een uitverkoren werktuig om mijn naam te bren-
gen voor heidenen en koningen en de kinderen
Israels;
16 want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet ter
wille van mijn naam.
17 En Ananias ging heen en kwam in het huis, en hij
legde hem de handen op en zeide: Saul, broeder,
de Here heeft mij gezonden, Jezus, die u versche-
nen is op de weg, waarlangs gij gekomen zijt,
opdat gij weer zoudt zien en met de Heilige Geest
vervuld worden.
18 En terstond vielen hem als schubben van de ogen
en hij kon weer zien, en hij stond op en werd
gedoopt;
19 en toen hij voedsel genomen had, werd hij ver-
sterkt. En het geschiedde, toen Saulus enige dagen
bij de discipelen te Damascus was,

20 dat hij terstond in de synagogen verkondigde, dat
Jezus de Zoon van God is.
21 En allen, die het hoorden, stonden verbaasd en
zeiden: Is dit niet de man, die te Jeruzalem uitroei-
de, wie deze naam aanriepen, en die hier gekomen
is met het doel hen gevankelijk voor de overpries-
ters te brengen?
22 Doch Saulus trad steeds krachtiger op en bracht
de Joden, die te Damascus woonden, in verwarring
door te bewijzen, dat deze de Christus is.
23 En toen er verscheidene dagen verlopen waren,
beraamden de Joden het plan hem te vermoorden,
24 maar hun toeleg kwam ter kennis van Saulus. En
zij hielden dag en nacht de wacht bij de poorten
om hem te vermoorden;
25 doch zijn discipelen namen hem en lieten hem des
nachts in een mand over de muur zakken.
26 En te Jeruzalem aangekomen, trachtte hij zich bij
de discipelen te voegen, maar allen schuwden
hem, daar zij niet konden geloven, dat hij een dis-
cipel was.
27 Maar Barnabas trok zich zijner aan en bracht hem
bij de apostelen en verhaalde hun, hoe hij onder-
weg de Here had gezien, en dat deze tot hem
gesproken had, en hoe hij te Damascus vrijmoedig
was opgetreden in de naam van Jezus.
28 En hij bleef met hen ingaan en uitgaan te
Jeruzalem,

29 en vrijmoedig optreden in de naam des Heren, en
hij sprak en redetwistte met de Grieks-sprekende
Joden; maar dezen trachtten hem om te brengen.
30 Doch toen de broeders dit te weten kwamen,
brachten zij hem naar Caesarea en lieten hem van-
daar naar Tarsus vertrekken.
31 De gemeente dan door geheel Judea, Galilea en
Samaria had vrede; zij werd opgebouwd en wan-
delde in de vreze des Heren, en zij nam in aantal
toe door de bijstand van de Heilige Geest.
32 En het geschiedde, toen Petrus overal rondreisde,
dat hij ook bij de heiligen kwam, die te Lydda
woonden.
33 Daar vond hij een man, genaamd Eneas, een ver-
lamde, die reeds acht jaren bedlegerig was
geweest.
34 En Petrus zeide tot hem: Eneas, Jezus Christus
geneest u; sta op en maak zelf uw bed op. En hij
stond onmiddellijk op.
35 En alle bewoners van Lydda en Saron zagen hem
en bekeerden zich tot de Here
36 En er was te Joppe een discipelin, genaamd Tabita,
hetgeen, vertaald, betekent Dorkas. Deze was
overvloedig in goede werken en aalmoezen, die zij
gaf.
37 En het geschiedde in die dagen, dat zij ziek werd
en stierf; en na haar gewassen te hebben, legde
men haar in een bovenzaal.

38 En daar Lydda dicht bij Joppe lag, zonden de discipelen, toen zij hoorden, dat Petrus daar was, twee mannen tot hem met het verzoek: Kom zonder dralen tot ons.

39 En Petrus stond op en ging met hen mede. Toen hij daar aangekomen was, bracht men hem naar de bovenzaal en al de weduwen kwamen bij hem staan, en lieten hem onder tranen al de lijfrokken en mantels zien, die Dorkas, toen zij nog bij hen was, gemaakt had.

40 Maar Petrus zond hen allen naar buiten en knielde neder en bad. En hij wendde zich tot het lichaam en zeide: Tabita, sta op! En zij opende haar ogen en zag Petrus en ging overeind zitten,

41 en hij gaf haar de hand en richtte haar op; toen riep hij de heiligen en de weduwen en stelde haar levend voor hen.

42 En het werd bekend door geheel Joppe en velen kwamen tot geloof in de Here.

43 En het geschiedde, dat hij verscheidene dagen te Joppe bleef bij een zekere Simon, een leerlooier.

Handelingen 10

1 En er was te Caesarea iemand, genaamd Cornelius,
een hoofdman van de zogenaamde Italiaanse afde-
ling,
2 een godvruchtig man, een vereerder van God met
zijn gehele huis, die vele aalmoezen aan het volk
gaf en geregeld tot God bad.
3 Hij zag in een gezicht, omstreeks het negende uur
van de dag, duidelijk een engel Gods bij zich bin-
nenkomen en tot hem zeggen: Cornelius!
4 Hij staarde hem aan en werd zeer bevreesd en
zeide: Wat is er, heer! En hij zeide tot hem: Uw
gebeden en uw aalmoezen zijn voor God in
gedachtenis gekomen.
5 En nu, zend mannen naar Joppe en nodig een
zekere Simon uit, die bijgenaamd wordt Petrus:
6 deze is de gast van een Simon, een leerlooier,
wiens huis bij de zee ligt.
7 Zodra de engel, die tot hem sprak, weggegaan
was, riep hij twee van zijn huisslaven en een god-
vruchtige soldaat uit degenen, die voortdurend bij
hem waren;
8 en nadat hij hun alles uitgelegd had, zond hij hen
naar Joppe.
9 De volgende dag, terwijl dezen onderweg waren
en de stad naderden, ging Petrus omstreeks het
zesde uur op het dak, om zijn gebed te verrichten.
10 En hij werd hongerig en verlangde te eten, en ter-
wijl men iets gereed maakte, geraakte hij in zins-
verrukking,

11 en hij zag de hemel geopend en een voorwerp nederdalen in de vorm van een groot laken, dat aan de vier hoeken nedergelaten werd op de aarde;
12 hierin bevonden zich allerlei viervoetige en kruipende dieren der aarde en allerlei vogelen des hemels.
13 En er kwam een stem tot hem: Sta op, Petrus, slacht en eet!
14 Maar Petrus zeide: Geenszins, Here, want ik heb nog nooit iets gegeten, dat onheilig of onrein was.
15 En nogmaals ten tweeden male, kwam een stem tot hem: Wat God rein verklaard heeft, moogt gij niet voor onheilig houden.
16 En dit geschiedde tot driemaal toe, en terstond werd het voorwerp weer opgenomen in de hemel.
17 Terwijl Petrus bij zichzelf in onzekerheid was, wat het gezicht, dat hij gezien had, betekenen mocht, zie, daar waren de mannen, die door Cornelius afgezonden waren, bij hun navraag naar het huis van Simon aan het voorportaal gekomen,
18 en zij trachtten na geroepen te hebben te weten te komen, of Simon, bijgenaamd Petrus, daar verblijf hield.
19 En terwijl Petrus nog steeds over het gezicht nadacht, zeide de Geest: Zie, twee mannen zoeken naar u;
20 sta dan op, ga naar beneden en reis, zonder bezwaar te maken, met hen mede, want Ik heb hen gezonden.

21 En Petrus ging naar beneden en zeide tot de mannen: Zie, ik ben het, die gij zoekt; wat is de reden van uw komst?

22 En zij zeiden: Cornelius, een hoofdman, een rechtvaardig man en vereerder van God, die goed bekend staat bij het gehele volk der Joden, heeft door een heilige engel een godsspraak ontvangen om u te zijnen huize te nodigen en te horen wat gij zeggen zult.

23 Hij noodde hen binnen en ontving hen gastvrij.En de volgende dag stond hij op en vertrok met hen, en enige der broeders uit Joppe gingen met hem mede.

24 En de volgende dag kwam hij te Caesarea aan. En Cornelius was hen wachtende terwijl hij zijn bloedverwanten en beste vrienden had bijeengeroepen.

25 En toen het geschiedde, dat Petrus binnentrad, kwam Cornelius hem tegemoet, viel hem te voet en bewees hem hulde.

26 Maar Petrus richtte hem op en zeide: Sta op, ik ben zelf ook een mens.

27 En terwijl hij zich met hem onderhield, kwam hij binnen en vond er velen bijeen;

28 en hij sprak tot hen: Gij weet, hoe het een Jood verboden is zich te voegen bij of te gaan tot een niet-Jood; doch mij heeft God doen zien, dat ik niemand onheilig of onrein mag noemen.

29 Daarom ben ik ook zonder tegenspreken op uw
uitnodiging gekomen. Ik zou nu wel willen weten,
om welke reden gij mij uitgenodigd hebt.
30 En Cornelius zeide: Juist voor vier dagen, van dit
ogenblik af gerekend, was ik op het negende uur
thuis in gebed;
31 en zie, een man stond voor mij in een blinkend
kleed, en hij zeide: Cornelius, uw gebed is ver-
hoord en aan uw aalmoezen is voor God gedacht
geworden.
32 Zend dan iemand naar Joppe en ontbied Simon,
die bijgenaamd wordt Petrus; deze is als gast in
het huis van Simon, een leerlooier, aan de zee.
33 Ik heb dan terstond iemand tot u gezonden en gij
hebt er wel aan gedaan hier te komen. Wij zijn
dan nu allen aanwezig voor het aangezicht Gods,
om te horen al wat u door de Here opgedragen is.
34 En Petrus opende zijn mond en zeide: Inderdaad
bemerk ik, dat er bij God geen aanneming des
persoons is,
35 maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerech-
tigheid werkt, Hem welgevallig,
36 naar het woord, dat Hij heeft doen brengen aan
de kinderen Israels om vrede te verkondigen door
Jezus Christus. Deze is aller Heer.
37 Gij weet van de dingen, die geschied zijn door het
gehele Joodse land, te beginnen in Galilea, na de
doop, die Johannes verkondigde,

38 van Jezus van Nazaret, hoe God Hem met de
Heilige Geest en met kracht heeft gezalfd. Hij is
rondgegaan, weldoende en genezende allen, die
door de duivel overweldigd waren; want God was
met Hem.
39 En wij zijn getuigen van al hetgeen Hij gedaan
heeft in het land der Joden zowel als te Jeruzalem;
en zij hebben Hem gedood door Hem te hangen
aan een hout.
40 Hem heeft God ten derden dage opgewekt en
heeft gegeven, dat Hij verscheen,
41 niet aan het gehele volk, doch aan de getuigen,
die door God tevoren gekozen waren, aan ons, die
met Hem gegeten en gedronken hebben, nadat Hij
uit de doden was opgestaan;
42 en Hij heeft ons geboden het volk te prediken en
te betuigen, dat Hij het is, die door God is aange-
steld tot rechter over levenden en doden.
43 Van Hem getuigen alle profeten, dat een ieder, die
in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt
door zijn naam.
44 Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de
Heilige Geest op allen, die het woord hoorden.
45 En al de gelovigen uit de besnijdenis, die met
Petrus waren medegekomen, stonden verbaasd,
dat de gave van de Heilige Geest ook over de hei-
denen was uitgestort,
46 want zij hoorden hen spreken in tongen en God
grootmaken. Toen merkte Petrus op:

47 Zou iemand het water kunnen weren, om dezen te
dopen, die evenals wij de Heilige Geest hebben
ontvangen?
48 En hij beval hen te dopen in de naam van Jezus
Christus. Toen verzochten zij hem nog enige
dagen te blijven.

Handelingen 11

1 De apostelen nu en de broeders in Judea hoorden, dat ook de heidenen het woord Gods aangenomen hadden.

2 En toen Petrus naar Jeruzalem gegaan was, verschilden zij, die uit de besnijdenis waren, met hem van mening,

3 en zij zeiden: Gij zijt binnengegaan bij onbesnedenen en hebt met hen gegeten.

4 Maar Petrus begon hun alles in geregelde orde uiteen te zetten en zeide:

5 Ik was in de stad Joppe in gebed en zag in zinsverrukking een gezicht: een voorwerp daalde neder in de vorm van een groot laken, dat aan de vier hoeken uit de hemel neergelaten werd, en het kwam vlak bij mij.

6 Toen ik er scherp naar keek, bemerkte ik en zag ik de viervoetige dieren der aarde, de wilde en de kruipende dieren en de vogelen des hemels.

7 En ik hoorde ook een stem tot mij zeggen: Sta op, Petrus, slacht en eet!

8 Maar ik zeide: Geenszins, Here, want nog nooit is iets, dat onheilig of onrein was, in mijn mond gekomen.

9 Doch ten tweeden male antwoordde mij een stem uit de hemel: Wat God rein verklaard heeft, moogt gij niet voor onheilig houden.

10 En dit geschiedde tot driemaal toe; en alles werd weer opgetrokken in de hemel.

11 En zie, terstond daarop bleven drie mannen voor
het huis staan, waarin wij waren, die uit Caesarea
tot mij waren gezonden.
12 En de Geest zeide tot mij, dat ik met hen moest
medegaan zonder bezwaar te maken. En met mij
gingen ook deze zes broeders, en wij zijn het huis
van die man binnengaan;
13 en hij heeft ons medegedeeld, hoe hij een engel in
zijn huis had zien staan die tot hem zeide: Zend
iemand naar Joppe en nodig Simon uit, die bijge-
naamd wordt Petrus;
14 deze zal woorden tot u spreken, waardoor gij en
uw gehele huis behouden zult worden.
15 En toen ik begonnen was te spreken, viel de Heilige
Geest op hen, evenals in het begin ook op ons.
16 En ik herinnerde mij het woord des Heren, hoe Hij
zeide: Johannes doopte wel met water, maar gij
zult met de Heilige Geest gedoopt worden.
17 Indien nu God hun op volkomen gelijke wijze als
ons de gave heeft gegeven op het geloof in de
Here Jezus Christus, hoe zou ik dan bij machte
geweest zijn God tegen te houden?
18 En toen zij dit gehoord hadden, kwamen zij tot rust
en verheerlijkten God, zeggende: Zo heeft dan God
ook de heidenen de bekering ten leven geschonken
19 Zij dan, die verstrooid werden door de verdruk-
king, welke in verband met Stefanus plaats vond,
trokken verder tot Fenicie, Cyprus en Antiochie
toe, zonder tot iemand het woord te spreken dan
alleen tot de Joden.

20 Doch er waren onder hen enige Cyprische en
Cyreense mannen, die, te Antiochie gekomen, ook
tot de Grieken spraken en hun de Here Jezus pre-
dikten.
21 En de hand des Heren was met hen, en een groot
aantal kwam tot het geloof en bekeerde zich tot
de Here.
22 En het bericht daarvan kwam de gemeente van
Jeruzalem ter ore en zij vaardigden Barnabas af
naar Antiochie.
23 Toen deze aankwam en de genade Gods zag, ver-
heugde hij zich en wekte allen op om naar het
voornemen van hun hart de Here trouw te blijven;
24 want hij was een goed man, vol van de Heilige
Geest en van geloof. En een brede schare werd de
Here toegevoegd.
25 En hij vertrok naar Tarsus om Saulus te zoeken; en
toen hij hem gevonden had, bracht hij hem naar
Antiochie.
26 En het geschiedde, dat zij een vol jaar in de
gemeente gastvrij ontvangen werden en een brede
schare leerden en dat de discipelen het eerst te
Antiochie Christenen genoemd werden.
27 En in die dagen kwamen profeten van Jeruzalem te
Antiochie;
28 en een uit hen, genaamd Agabus, stond op en gaf
door de Geest te kennen, dat een grote hongers-
nood zou komen over het gehele rijk, die dan ook
gekomen is onder Claudius.

29 En de discipelen besloten, dat elk van hen naar
draagkracht iets zenden zou tot ondersteuning van
de broeders, die in Judea woonden;
30 dit deden zij ook en zij zonden het aan de oudsten
door de hand van Barnabas en Saulus.

Handelingen 12

1 En omstreeks die tijd sloeg koning Herodes de
hand aan sommigen van de gemeente om hun
kwaad te doen.
2 En hij liet Jakobus, de broeder van Johannes, ter
dood brengen met het zwaard;
3 en toen hij zag, dat dit de Joden welgevallig was,
ging hij voort en nam ook Petrus in hechtenis. Nu
waren het de dagen der ongezuurde broden.
4 En hij liet hem grijpen en zette hem gevangen,
onder bewaking van vier viertallen soldaten, met
het voornemen hem na het Paasfeest voor het volk
te brengen.
5 Petrus dan werd in de gevangenis in bewaring
gehouden, maar door de gemeente werd voortdu-
rend tot God voor hem gebeden.
6 Toen nu Herodes van plan was hem te doen voor-
komen, lag Petrus die nacht te slapen tussen twee
soldaten, geboeid met twee ketenen, en schild-
wachten hielden voor de deur der gevangenis de
wacht.
7 En zie, een engel des Heren stond bij hem en er
scheen licht in het vertrek en hij stootte Petrus in
zijn zijde om hem te wekken en zeide: Sta snel op
En de ketenen vielen van zijn handen.
8 En de engel zeide tot hem: Omgord u en bind uw
sandalen aan. En hij deed aldus. En hij zeide tot
hem: Sla uw mantel om en volg mij.
9 En hij volgde hem naar buiten en hij wist niet, dat
het werkelijkheid was, wat door de engel gedaan
werd, maar hij meende een gezicht te zien.

10 En toen zij langs de eerste en de tweede wacht
gegaan waren, kwamen zij aan de ijzeren poort,
die naar de stad leidde, welke vanzelf voor hen
openging. En buiten gekomen, gingen zij een
straat ver en terstond daarna verliet de engel hem.
11 En Petrus, tot zichzelf gekomen, zeide: Nu weet ik
waarlijk, dat de Here zijn engel uitgezonden heeft
en mij gerukt heeft uit de hand van Herodes en uit
al wat het volk der Joden verwachtte.
12 En na een ogenblik van overleg, ging hij naar het
huis van Maria, de moeder van Johannes, bijge-
naamd Marcus, waar velen vergaderd waren in
gebed.
13 En toen hij aan de deur van het voorportaal klop-
te, kwam een slavin, met name Rode, voor om te
horen wat er was;
14 en toen zij de stem van Petrus herkende, deed zij
van blijdschap het voorportaal niet open, maar
liep naar binnen om mede te delen, dat Petrus
voor het portaal stond.
15 En zij zeiden tot haar: Gij spreekt wartaal. Doch zij
bleef volhouden, dat het zo was. En zij zeiden: Het
is zijn engel.
16 Maar Petrus bleef kloppen en toen zij opengedaan
hadden, zagen zij hem en waren verbijsterd.
17 En hij wenkte met zijn hand, dat zij zwijgen moes-
ten, en verhaalde hun, hoe de Here hem uit de
gevangenis had geleid en hij zeide: Bericht dit aan
Jakobus en de broeders. En hij vertrok en reisde
naar een andere plaats.

18 En toen het dag geworden was, kwam er geen
kleine opschudding onder de soldaten, wat er toch
met Petrus geschied was.
19 En toen Herodes nasporingen naar hem had laten
doen, doch hem niet vond, nam hij de schildwach-
ten in verhoor en liet hen wegleiden; en hij ver-
trok van Judea naar Caesarea en vertoefde aldaar.
20 En hij was hevig vertoornd op de Tyriers en de
Sidoniers; maar zij kwamen als een man tot hem
en wisten Blastus, de kamerheer van de koning,
voor zich te winnen en zij verzochten om vrede,
daar hun land voor zijn voeding van dat des
konings afhankelijk was.
21 En op een bepaalde dag hield Herodes, in een
koninklijk kleed op de troon gezeten, een rede tot
hen;
22 en het volk juichte hem toe: De stem van een god
en niet van een mens!
23 En terstond sloeg hem een engel des Heren,
omdat hij God de eer niet gaf; en hij werd door
wormen gegeten en blies de adem uit.
24 En het woord des Heren wies en verbreidde zich.
25 Barnabas nu en Saulus keerden terug uit Jeruzalem
na hun liefdedienst te hebben volbracht, en
namen ook Johannes, bijgenaamd Marcus, mede.

Handelingen 13

1 Nu waren er te Antiochie in de gemeente aldaar profeten en leraars, namelijk: Barnabas, Simeon, genaamd Niger, Lucius van Cyrene, Manaen, de zoogbroeder van Herodes, de viervorst, en Saulus.

2 En terwijl zij vastten bij de dienst des Heren, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij nu Barnabas en Saulus af voor het werk, waartoe Ik hen geroepen heb.

3 Toen vastten en baden zij, en legden hun de handen op en lieten hen gaan.

4 Dezen dan, door de Heilige Geest uitgezonden, trokken naar Seleucie en voeren vandaar naar Cyprus;

5 en te Salamis gekomen, verkondigden zij het woord Gods in de synagogen der Joden; en zij hadden ook Johannes tot helper.

6 En na het gehele eiland doorgetrokken te zijn tot aan Pafos, troffen zij een zekere tovenaar aan, een valse profeet, een Jood, wiens naam was Barjezus;

7 hij hield zich op bij de landvoogd Sergius Paulus, een verstandig man. Deze begeerde het woord Gods te horen en liet Barnabas en Saulus tot zich roepen

8 Maar Elymas, de tovenaar, want zo wordt zijn naam vertaald, verzette zich tegen hen en trachtte de landvoogd van het geloof afkerig te maken.

9 Doch Saulus, anders gezegd Paulus, vervuld met de Heilige Geest, zag hem scherp aan, en zeide:

10 Zoon des duivels, vol van allerlei list en streken,
vijand van alle gerechtigheid, zult gij niet ophou-
den de rechte wegen des Heren te verdraaien?
11 En nu, zie, de hand des Heren keert zich tegen u,
en gij zult een tijd lang blind zijn en de zon niet
zien. En terstond viel op hem donkerheid en duis-
ternis, en rondtastende zocht hij iemand om hem
bij de hand te leiden.
12 Toen de landvoogd zag, wat er gebeurd was,
kwam hij tot geloof, zeer getroffen door de leer
des Heren.
13 Paulus en die met hem waren, voeren af van Pafos
en kwamen te Perge in Pamfylie; maar Johannes
scheidde zich van hen af en keerde weder naar
Jeruzalem.
14 Doch zelf gingen zij van Perge verder en kwamen
te Antiochie in Pisidie, en op de sabbatdag in de
synagoge gegaan zijnde, namen zij plaats.
15 En na de voorlezing van de wet en de profeten lie-
ten de oversten der synagoge hun vragen: Mannen
broeders, indien gij een woord van opwekking
voor het volk hebt, spreekt het dan.
16 En Paulus stond op, wenkte met zijn hand en
zeide: Mannen van Israel en vereerders van God,
luistert.
17 De God van dit volk Israel heeft onze vaderen uit-
verkoren en het volk verhoogd, toen zij bijwoners
waren in het land Egypte, en Hij heeft hen met
hoge arm daaruit gevoerd,

18 en Hij heeft gedurende een tijd van omstreeks veer-
tig jaren in de woestijn hun eigenaardigheden ver-
dragen;
19 en na zeven volken uitgeroeid te hebben in het
land Kanaan, heeft Hij hun land hun ten erfdeel
gegeven,
20 omstreeks vierhonderd vijftig jaren lang. En daarna
gaf Hij hun richters tot op de profeet Samuel.
21 En van toen af vroegen zij om een koning en God
gaf hun Saul, de zoon van Kis, een man uit de stam
Benjamin, veertig jaren lang;
22 en nadat Hij deze verworpen had, verwekte Hij hun
David als koning, wie Hij ook dit getuigenis gaf: Ik
heb David, de zoon van Isai, gevonden, een man
naar mijn hart, die al mijn bevelen zal volbrengen.
23 Uit zijn geslacht heeft God naar de belofte voor
Israel de Heiland Jezus doen komen,
24 nadat Johannes eerst, voor zijn optreden, aan het gehe-
le volk Israel een doop van bekering gepredikt had.
25 En toen hij zijn loopbaan volbracht, zeide Johannes:
Wat gij meent, dat ik ben, ben ik niet, maar zie, na
mij komt Hij, wie ik niet waardig ben het schoeisel
van zijn voeten los te maken.
26 Mannen broeders, zonen van het geslacht van
Abraham, en vereerders van God onder u, tot ons is
deze heilsboodschap gezonden.
27 Want die te Jeruzalem wonen en hun oversten heb-
ben Hem niet erkend en zij hebben de uitspraken
der profeten, die elke sabbat worden voorgelezen,
door hun oordeel vervuld,

28 en hoewel zij geen grond voor doodstraf konden
vinden, hebben zij Pilatus gevraagd Hem ter dood
te brengen;
29 en toen zij alles volbracht hadden, wat van Hem
geschreven stond, namen zij Hem af van het hout
en legden Hem in een graf.
30 Maar God heeft Hem uit de doden opgewekt;
31 en Hij is gedurende vele dagen verschenen aan
hen, die met Hem van Galilea naar Jeruzalem
opgegaan waren, die thans getuigen van Hem zijn
bij het volk
32 En wij verkondigen u, dat God de belofte, die aan
de vaderen geschied is, aan ons, hun kinderen,
vervuld heeft door Jezus op te wekken,
33 gelijk in de tweede psalm geschreven staat: Mijn
zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt.
34 En dat Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, zon-
der dat Hij weer tot ontbinding zal wederkeren,
heeft Hij aldus gezegd: Ik zal U het heilige van
David geven, dat betrouwbaar is;
35 en daarom zegt Hij ook in een andere psalm: Gij
zult uw Heilige geen ontbinding doen zien.
36 Want David is, na voor zijn geslacht de raad Gods
gediend te hebben, ontslapen en bij zijn vaderen
bijgezet, en hij heeft wel ontbinding gezien;
37 maar Hij, die God heeft opgewekt, heeft geen ont-
binding gezien.
38 Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door
Hem u vergeving van zonden verkondigd wordt;

39 ook van alles, waarvan gij niet gerechtvaardigd
kondt worden door de wet van Mozes, wordt
ieder, die gelooft, gerechtvaardigd door Hem.
40 Ziet dan toe, dat u niet overkome, wat in de pro-
feten gezegd is:
41 Ziet, verachters, en verwondert u en verdwijnt;
want Ik werk een werk in uw dagen, een werk, dat
gij voorzeker niet zult geloven, als iemand het u
verhaalt.
42 En toen zij vertrokken, verzochten zij hun tegen de
eerstvolgende sabbat weder deze woorden te spre-
ken.
43 En na het uitgaan van de synagoge, volgden vele
van de Joden en de vereerders van God, die
Jodengenoten waren, Paulus en Barnabas, die dan
ook tot hen spraken en bij hen aandrongen om te
blijven bij de genade Gods.
44 En de volgende sabbat kwam bijna de gehele stad
bijeen om het woord Gods te horen.
45 Doch toen de Joden de scharen zagen, werden zij
vervuld met nijd en spraken lasterende, tegen het-
geen door Paulus gezegd werd.
46 Maar Paulus en Barnabas zeiden vrijmoedig: Het
was nodig, dat eerst tot u het woord Gods werd
gesproken, doch nu gij het verstoot en u het eeu-
wige leven niet waardig keurt, zie, nu wenden wij
ons tot de heidenen.

47 Want zo heeft ons de Here geboden: Ik heb u
gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij tot
heil zoudt zijn tot aan het uiterste der aarde.
48 Toen nu de heidenen dit hoorden, verblijdden zij
zich en verheerlijkten het woord des Heren; en
allen, die bestemd waren ten eeuwige leven, kwa-
men tot geloof;
49 en het woord des Heren verbreidde zich door het
gehele land.
50 Maar de Joden stookten de aanzienlijke vrouwen,
die God vereerden, en de voornaamsten der stad
op, en zij verwekten een vervolging tegen Paulus
en Barnabas en dreven hen uit hun gebied.
51 Doch zij schudden het stof van hun voeten af
tegen hen en gingen naar Ikonium;
52 en de discipelen werden vervuld met blijdschap en
met de Heilige Geest.

Handelingen 14

1 En het geschiedde evenzo te Ikonium, dat zij in de
synagoge der Joden gingen en zo spraken, dat er
een grote menigte, zowel van Joden als van
Grieken, tot het geloof kwam.
2 Maar de Joden, die hun geen gehoor gaven, prik-
kelden en verbitterden de zielen der heidenen
tegen de broeders.
3 Zij verkeerden daar dan geruime tijd, vrijmoedig
sprekende in vertrouwen op de Here, die getuige-
nis gaf aan het woord zijner genade en tekenen en
wonderen door hun handen deed geschieden.
4 Maar er ontstond verdeeldheid onder het volk in
de stad: sommigen waren voor de Joden, anderen
voor de apostelen.
5 En toen er een oploop kwam, zowel van heidenen
als van Joden met hun oversten, om hen te mis-
handelen en te stenigen,
6 namen zij, de toestand overzien hebbende, de wijk
naar de steden van Lykaonie, Lystra en Derbe en
omgeving,
7 en verkondigden daar een tijd lang het evangelie.
8 En er woonde te Lystra een man, die geen macht
had over zijn voeten, verlamd van de schoot zijner
moeder aan, die nooit had kunnen lopen.
9 Deze man luisterde naar Paulus, wanneer hij sprak,
en Paulus keek hem scherp aan en zag, dat hij
geloof had om genezing te vinden,
10 en hij zeide met luider stem: Ga recht op uw voe-
ten staan! En hij sprong overeind en liep heen en
weer.

11 En toen de scharen zagen, wat Paulus gedaan had, verhieven zij hun stem en zeiden in het Lykaonisch: De goden zijn, in mensengedaante, tot ons neergedaald;
12 en zij noemden Barnabas Zeus en Paulus Hermes, omdat hij het was, die het woord voerde.
13 En de priester van Zeus-voor-de-stad bracht stieren en kransen aan bij het poortgebouw en wilde met de scharen offeren.
14 Maar toen de apostelen Barnabas en Paulus dat hoorden, scheurden zij hun mantels en sprongen naar voren onder de schare,
15 uitroepende: Mannen, wat doet gij daar? Ook wij zijn maar zwakke mensen zoals gij en verkondigen u, dat gij u van dit ijdel bedrijf moet bekeren tot de levende God, die de hemel, de aarde, de zee en al wat erin is gemaakt heeft.
16 Hij heeft ten tijde der geslachten, die achter ons liggen, alle volken op hun eigen wegen laten gaan,
17 en toch heeft Hij Zich niet onbetuigd gelaten door wel te doen, door u van de hemel regen en vruchtbare tijden te geven en aan uw harten overvloed van spijs en vrolijkheid te schenken.
18 En hoewel zij zo spraken, konden zij ternauwernood de scharen weerhouden hun te offeren.
19 Maar er kwamen Joden van Antiochie en Ikonium en zij praatten de scharen om en stenigden Paulus en sleepten hem de stad uit, menende, dat hij dood was.

20 Doch toen de discipelen hem omringd hadden,
stond hij op en ging de stad binnen. En de vol-
gende dag vertrok hij met Barnabas naar Derbe.
21 En toen zij aan die stad het evangelie verkondigd
en er verscheidene discipelen gemaakt hadden,
keerden zij terug naar Lystra, Ikonium en
Antiochie,
22 om de zielen der discipelen te versterken en hen
te vermanen om te blijven bij het geloof, en dat
wij door vele verdrukkingen het Koninkrijk Gods
moeten binnengaan.
23 En nadat zij voor hen in elke gemeente oudsten
hadden aangewezen, droegen zij hen onder bid-
den en vasten de Here op, in wie zij geloofd had-
den.
24 En na een tocht door Pisidie kwamen zij in
Pamfylie;
25 en zij spraken het woord te Perge en trokken naar
Attalia;
26 en vandaar voeren zij naar Antiochie, waar zij aan
de genade Gods waren opgedragen voor het werk,
dat zij volbracht hadden.
27 En daar aangekomen, riepen zij de gemeente bij-
een en gaven verslag van al wat God met hen
gedaan had, en dat Hij ook voor de heidenen een
deur des geloofs had geopend.
28 En zij vertoefden daar geruime tijd met de discipe-
len.

Handelingen 15

1 En sommigen, uit Judea gekomen, leerden de
broeders: Indien gij u niet besnijden laat naar het
gebruik van Mozes, kunt gij niet behouden wor-
den.
2 En toen er van de zijde van Paulus en Barnabas
geen gering verzet en tegenspraak tegen hen ont-
stond, droegen zij Paulus en Barnabas en nog eni-
gen van hen op zich tot de apostelen en oudsten
te Jeruzalem te begeven naar aanleiding van dit
geschil.
3 Zij reisden dan, nadat hun door de gemeenten uit-
geleide gedaan was, door Fenicie en Samaria, en
bereidden met hun verhaal van de bekering der
heidenen al de broeders grote blijdschap.
4 En te Jeruzalem aangekomen, werden zij door de
gemeente, de apostelen en de oudsten ontvangen
en vermeldden al wat God met hen gedaan had.
5 Maar er stonden uit de partij der Farizeeen enigen
op, die gelovig geworden waren, en zeiden, dat
men hen moest besnijden en gebieden de wet van
Mozes te houden.
6 En de apostelen en de oudsten vergaderden om
deze aangelegenheid te overwegen.
7 En toen daarover veel verschil van mening rees,
stond Petrus op en zeide tot hen: Mannen broe-
ders, gij weet, dat God van de aanvang af mij
onder u heeft verkoren, opdat door mijn mond de
heidenen het woord van het evangelie zouden
horen en geloven.

8 En God, die de harten kent, heeft getuigd door
hun de Heilige Geest te geven evenals ook aan
ons,
9 zonder enig onderscheid te maken tussen ons en
hen, door het geloof hun hart reinigende.
10 Nu dan, wat stelt gij God op de proef door een juk
op de hals der discipelen te leggen, dat noch onze
vaderen, noch wij hebben kunnen dragen?
11 Maar door de genade van de Here Jezus geloven
wij behouden te worden op dezelfde wijze als zij.
12 En de gehele vergadering werd stil en zij hoorden
Barnabas en Paulus verhalen wat al tekenen en
wonderen God door hen onder de heidenen
gedaan had.
13 En nadat dezen uitgesproken waren, nam Jakobus
het woord en zeide: Mannen broeders, hoort naar
mij!
14 Simeon heeft uiteengezet, hoe God van meet aan
erop bedacht geweest is een volk voor zijn naam
uit de heidenen te vergaderen.
15 En hiermede stemmen overeen de woorden der
profeten, gelijk geschreven staat:
16 Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van
David weder opbouwen, en wat daarvan is inge-
stort, zal Ik weder opbouwen, en Ik zal haar weder
oprichten,
17 opdat het overige deel der mensen de Here zoeke,
en alle heidenen, over welke mijn naam is uitge-
roepen, spreekt de Here, die deze dingen doet,

18 welke van eeuwigheid bekend zijn.
19 Daarom ben ik van oordeel, dat men hen, die zich
uit de heidenen tot God bekeren, niet verder moet
lastig vallen,
20 maar hun aanschrijven, dat zij zich hebben te ont-
houden van wat door de afgoden bezoedeld is,
van hoererij, van het verstikte en van bloed.
21 Immers Mozes heeft van oudsher in iedere stad,
die hem prediken, daar hij elke sabbat in de
synagogen wordt voorgelezen.
22 Toen besloten de apostelen en de oudsten met de
gehele gemeente mannen uit hun midden te kie-
zen en met Paulus en Barnabas naar Antiochie te
zenden: Judas, genaamd Barsabbas, en Silas, man-
nen van aanzien onder de broeders.
23 En men schreef door hun bemiddeling: De aposte-
len en oudsten groeten als broeders de broeders
uit de heidenen in Antiochie, Syrie en Cilicie.
24 Aangezien wij gehoord hebben, dat enigen uit ons
midden u met hun woorden hebben verontrust,
uw zielen in verwarring brengende, hoewel wij
hun niets geboden hadden,
25 hebben wij eenstemmig besloten mannen te kie-
zen om die tot u te zenden met onze geliefden,
Barnabas en Paulus,
26 mensen, die hun leven hebben overgehad voor de
naam van onze Here Jezus Christus.

27 Wij hebben dan Judas en Silas gezonden, die zelf
ook mondeling hetzelfde te uwer kennis zullen
brengen.
28 Want het heeft de Heilige Geest en ons goed
gedacht, u verder geen last op te leggen dan dit
noodzakelijke:
29 onthouding van hetgeen de afgoden geofferd is,
van bloed, van het verstikte en van hoererij; indien
gij u hier voor wacht, zult gij wel doen. Vaart wel
30 Toen men afscheid van hen genomen had, kwa-
men zij te Antiochie aan, riepen de vergadering
bijeen en legden de brief over.
31 En toen zij die gelezen hadden, verblijdden zij zich
over de bemoediging.
32 Judas en Silas, die zelf ook profeten waren,
bemoedigden en versterkten de broeders met vele
woorden.
33 En toen zij daar een tijd lang geweest waren, wer-
den zij door de broeders met de vredegroet
gezonden tot degenen, die hen hadden afgevaar-
digd.
34 Maar Silas besloot op hen te wachten.
35 En Paulus en Barnabas bleven te Antiochie en leer-
den en verkondigden met vele anderen het woord
des Heren.
36 Maar na enige dagen zeide Paulus tot Barnabas:
Laten wij toch terugkeren tot onze broeders in
iedere stad, waar wij het woord des Heren verkon-
digd hebben, om te zien, hoe het hun gaat.

37 En Barnabas wilde ook Johannes, genaamd Marcus,
medenemen;
38 maar Paulus bleef van oordeel, dat men niet
iemand bij zich moest hebben, die hen na Pamfylie
had verlaten en zich niet met hen tot het werk
had begeven.
39 En er ontstond een verbittering, zodat zij uiteen-
gingen en Barnabas met Marcus naar Cyprus voer.
40 Maar Paulus koos zich Silas en vertrok, door de
broeders aan de genade des Heren opgedragen;
41 en hij ging door Syrie en Cilicie en versterkte de
gemeenten.

Handelingen 16

1 En hij kwam ook te Derbe en te Lystra. En zie, er
was daar een zeker discipel, genaamd Timoteus,
de zoon van een gelovige Joodse vrouw maar van
een Griekse vader,
2 en hij stond goed bekend bij de broeders van
Lystra en Ikonium.
3 Paulus wilde, dat deze met hem zou gaan en hij
nam hem tot zich en besneed hem ter wille van de
Joden in die plaatsen, want iedereen wist, dat zijn
vader een Griek was.
4 En toen zij de steden langs reisden, gaven zij hun
de beslissingen, die door de apostelen en de oud-
sten te Jeruzalem genomen waren, om die te
onderhouden.
5 De gemeenten dan werden bevestigd in het geloof
en namen dagelijks in zielental toe.
6 En zij gingen door het Frygisch-Galatische land,
maar werden door de Heilige Geest verhinderd het
woord in Asia te spreken;
7 en bij Mysie gekomen, poogden zij naar Bitynie te
reizen, maar de Geest van Jezus liet het hun niet toe;
8 en toen zij Mysie voorbij waren, kwamen zij te
Troas.
9 En Paulus kreeg in de nacht een gezicht; er stond
een Macedonisch man, die hem toeriep: Steek
over naar Macedonie en help ons.
10 Toen hij het gezicht gezien had, zochten wij dade-
lijk gelegenheid om naar Macedonie te vertrekken,
daar wij eruit opmaakten, dat God ons had geroe-
pen om hun het evangelie te verkondigen.

11 En van Troas afgevaren, koersten wij recht op
Samotrake aan en de volgende dag naar Neapolis;
12 en vandaar naar Filippi, dat de eerste stad is van
dit deel van Macedonie, een (Romeinse) kolonie.
En wij vertoefden enkele dagen in die stad.
13 En op de sabbatdag gingen wij de poort uit, de
rivier langs, waar wij verwachtten, dat een gebeds-
plaats zou zijn; en nedergezeten, spraken wij tot
de vrouwen, die samengekomen waren.
14 En een zekere vrouw, met name Lydia, een purper-
verkoopster uit de stad Tyatira, die God vereerde,
hoorde toe, en de Here opende haar hart, zodat zij
aandacht schonk aan hetgeen door Paulus gezegd
werd.
15 En toen zij gedoopt was en haar huis, nodigde zij
ons, zeggende: Indien gij van oordeel zijt, dat ik
de Here getrouw ben, neemt dan uw intrek in mijn
huis. En zij drong ons ertoe.
16 En het geschiedde, toen wij naar de gebedsplaats
gingen, dat een zekere slavin, die een waarzeg-
gende geest had, ons tegenkwam, welke aan haar
eigenaars met waarzeggen veel voordeel aan-
bracht.
17 Deze liep Paulus en ons achterna, luid roepende:
Deze mensen zijn dienstknechten van de aller-
hoogste God, die u de weg tot behoudenis bood-
schappen.

18 En dit deed zij vele dagen lang. Maar toen dit
Paulus verdroot, wendde hij zich tot de geest en
zeide: Ik gelast u in de naam van Jezus Christus
van haar uit te gaan. En hij ging uit op datzelfde
uur.
19 Toen nu haar eigenaars zagen, dat hun kans op
voordeel verdwenen was, grepen zij Paulus en Silas
en sleurden hen naar de markt voor de overheid,
20 en toen zij hen bij de hoofdlieden gebracht had-
den, zeiden zij: Deze mensen brengen onze stad in
rep en roer, daar zij Joden zijn,
21 en zij verkondigen zeden, die wij als Romeinen
niet mogen aanvaarden of volgen.
22 Ook de menigte schoolde tegen hen samen en de
hoofdlieden scheurden hun de kleren van het lijf
en lieten hen met de roede geselen;
23 en na hun vele slagen gegeven te hebben, wierpen
zij hen in de gevangenis met bevel aan de bewaar-
der hen zorgvuldig te bewaken.
24 Daar deze zulk een bevel ontvangen had, zette hij
hen in de binnenste kerker en sloot hun voeten
zorgvuldig in het blok.
25 Maar omstreeks middernacht baden Paulus en Silas
en zongen Gods lof, en de gevangenen luisterden
naar hen.
26 Doch plotseling kwam er een zware aardbeving,
zodat de grondvesten der gevangenis schudden;
en terstond gingen alle deuren open en de boeien
van allen raakten los.

27 En de bewaarder, uit zijn slaap opgeschrikt, zag de
deuren der gevangenis openstaan, trok zijn zwaard
en was op het punt zelfmoord te plegen, in de
waan, dat de gevangenen ontsnapt waren.
28 Maar Paulus riep met luider stem: Doe uzelf geen
kwaad, want wij zijn allen hier!
29 En hij liet licht brengen, sprong naar binnen en
wierp zich, bevende over al zijn leden, voor Paulus
en Silas neder.
30 En hij leidde hen naar buiten en zeide: Heren, wat
moet ik doen om behouden te worden?
31 En zij zeiden: Stel uw vertrouwen op de Here Jezus
en gij zult behouden worden, gij en uw huis.
32 En zij spraken het woord Gods tot hem in tegen-
woordigheid van allen, die in zijn huis waren.
33 En in datzelfde uur van de nacht nam hij hen
mede om hun striemen af te wassen, en hij liet
zichzelf en al de zijnen terstond dopen;
34 en hij bracht hen naar boven in zijn huis en richtte
een tafel aan, en hij verheugde zich, dat hij met
zijn gehele huis tot het geloof in God gekomen
was.
35 En toen het dag was geworden, zonden de hoofd-
lieden de gerechtsdienaars om te zeggen: Laat die
mensen vrij.
36 En de bewaarder deelde dit bericht aan Paulus
mede: De hoofdlieden hebben doen weten, dat gij
moet vrijgelaten worden; vertrekt dan nu en gaat
heen in vrede.

37 Maar Paulus zeide tot hen: Zij hebben ons, hoewel wij Romeinen zijn, zonder vorm van proces in het openbaar gegeseld en in de gevangenis gezet, en willen zij ons er nu ongemerkt uitzetten? Geen sprake van; laten zij zelf komen en ons eruit leiden.

38 En de boden brachten deze woorden over aan de hoofdlieden. En dezen werden bevreesd, toen zij hoorden, dat het Romeinen waren;

39 en zij kwamen het hun verzoeken, en toen zij hen de gevangenis uitgeleid hadden, vroegen zij hun de stad te verlaten.

40 En uit de gevangenis gekomen, gingen zij naar Lydia, en zij zagen de broeders en spraken hen bemoedigend toe en vertrokken.

Handelingen 17

1 En hun weg nemende over Amfipolis en Apollonia,
kwamen zij te Tessalonica, waar een synagoge der
Joden was.
2 En Paulus ging, zoals hij gewoon was, daar binnen
en behandelde drie sabbatten achtereen met hen
gedeelten uit de Schriften,
3 door aanhalingen uitleggende, dat de Christus
moest lijden en opstaan uit de doden, en dat deze
de Christus is, die Jezus, die ik (zeide hij) u predik.
4 En enigen van hen lieten zich overtuigen en sloten
zich bij Paulus en Silas aan, en ook een grote
menigte Grieken, die God vereerden, en tal van
voorname vrouwen.
5 Maar de Joden werden afgunstig en namen enke-
len van het minste straatvolk te hulp, veroorzaak-
ten een oploop, en brachten de stad in rep en
roer; en zij stormden op het huis van Jason aan
met de bedoeling hen voor de volksvergadering te
brengen.
6 Maar toen zij hen niet vonden, sleurden zij Jason
en enige broeders voor de stadsbestuurders, en
schreeuwden: Dezen, die de wereld in opschud-
ding gebracht hebben, zijn ook hier gekomen,
7 en Jason heeft hen in zijn huis opgenomen. En zij
handelen allen in strijd met de geboden van de
keizer door te beweren, dat er een andere koning,
Jezus, is.
8 En zij maakten de bevolking en de stadsbestuur-
ders, die dit hoorden, ongerust.

9 Doch toen dezen van Jason en de anderen een
borgtocht hadden ontvangen, lieten zij hen vrij.
10 Maar de broeders zonden terstond in de nacht
Paulus en Silas naar Berea, die, daar aangekomen,
naar de synagoge der Joden gingen;
11 en dezen onderscheidden zich gunstig van die te
Tessalonica, daar zij het woord met alle bereidwil-
ligheid aannamen en dagelijks de Schriften nagin-
gen of deze dingen zo waren.
12 Velen dan van hen kwamen tot het geloof, en van
de aanzienlijke Griekse vrouwen en mannen niet
weinigen.
13 Maar toen de Joden uit Tessalonica bemerkten, dat
het woord Gods ook te Berea door Paulus werd
verkondigd, kwamen zij ook daar de scharen
opzetten en verontrusten.
14 Doch de broeders lieten toen terstond Paulus ver-
trekken in de richting van de zee, maar Silas en
Timoteus bleven daar achter.
15 En Paulus' geleiders brachten hem te Athene en
vertrokken met de opdracht aan Silas en Timoteus
om zo spoedig mogelijk bij hem te komen.
16 En terwijl Paulus te Athene op hen wachtte, werd
zijn geest in hem geprikkeld, toen hij zag, dat de
stad zo vol afgodsbeelden was.
17 Hij hield daarom in de synagoge samensprekingen
met de Joden en met hen, die God vereerden, en
op de markt dagelijks met hen, die hij er aantrof.

18 En ook enige van de Epikureische en Stoicijnse
wijsgeren twistten met hem en sommigen zeiden:
Wat zou die betweter willen beweren? Maar ande-
ren: Hij schijnt een verkondiger van vreemde
goden te zijn; want hij bracht het evangelie van
Jezus en van de opstanding.
19 En zij namen hem mede en brachten hem naar de
Areopagus en zeiden: Zouden wij ook mogen ver-
nemen, wat dit voor een nieuwe leer is, waarvan
gij spreekt?
20 Want gij brengt ons enige vreemde dingen ten
gehore; wij wensten dan wel te weten, wat dit
zeggen wil.
21 Alle Atheners nu en de vreemdelingen, die zich
daar ophielden, hadden voor niets anders tijd over
dan om iets nieuws te zeggen of te horen.
22 En Paulus, voor de Areopagus staande, zeide:
Mannen van Athene, ik zie voor mijn ogen, dat gij
in elk opzicht buitengewoon ontzag voor godhe-
den hebt;
23 want toen ik door uw stad liep en de voorwerpen
uwer verering aanschouwde, heb ik ook een altaar
gevonden met het opschrift: Aan een onbekende
god. Wat gij dan, zonder het te kennen, vereert,
dat verkondig ik u.
24 De God, die de wereld gemaakt heeft en al wat
daarin is, die een Heer is van hemel en aarde,
woont niet in tempels met handen gemaakt,

25 en laat Zich ook niet door mensenhanden dienen,
alsof Hij nog iets nodig had, daar Hij zelf aan allen
leven en adem en alles geeft.
26 Hij heeft uit een enkele het gehele menselijke
geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte der
aarde te wonen en Hij heeft de hun toegemeten
tijden en de grenzen van hun woonplaatsen
bepaald,
27 opdat zij God zouden zoeken, of zij Hem al tasten-
de vinden mochten, hoewel Hij niet ver is van een
ieder van ons.
28 Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn
wij, gelijk ook enige van uw dichters hebben
gezegd: Want wij zijn ook van zijn geslacht.
29 Daar wij dan van Gods geslacht zijn, moeten wij
niet menen, dat de godheid gelijk is aan goud of
zilver of steen door menselijke kunstvaardigheid
gesneden of bedacht.
30 God dan verkondigt, met voorbijzien van de tijden
der onwetendheid, heden aan de mensen, dat zij
allen overal tot bekering moeten komen;
31 omdat Hij een dag heeft bepaald, waarop Hij de
aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een
man, die Hij aangewezen heeft, waarvan Hij voor
allen het bewijs geleverd heeft door Hem uit de
doden op te wekken.
32 Toen zij nu van een opstanding van doden hoor-
den, spotten sommigen, maar anderen zeiden: Wij
zullen u hierover nog wel eens horen.

33 Aldus vertrok Paulus uit hun midden.
34 Doch enige mannen sloten zich bij hem aan, en
kwamen tot geloof, onder wie ook Dionysius, de
Areopagiet, en een vrouw, genaamd Damaris, en
anderen met hen.

Handelingen 18

1 Daarna verliet hij Athene en kwam te Korinte.
2 En hij vond daar een Jood, genaamd Aquila, van geboorte uit Pontus, die juist uit Italie gekomen was met Priscilla, zijn vrouw, omdat Claudius bevolen had, dat alle Joden Rome zouden verlaten; en hij kwam bij hen.
3 En omdat hij hetzelfde handwerk uitoefende, bleef hij bij hen, en zij werkten samen, want zij waren tentenmakers van hun handwerk.
4 En hij hield elke sabbat besprekingen in de synagoge en trachtte Joden en Grieken te overtuigen.
5 En toen Silas en Timoteus uit Macedonie kwamen, wijdde Paulus zich geheel aan de prediking, waarin hij de Joden betuigde, dat Jezus de Christus is.
6 Maar toen dezen zich verzetten en lasterden, schudde hij zijn kleren uit en zeide tot hen: Uw bloed zij op uw hoofd; ik ben er rein van, voortaan zal ik mij tot de heidenen wenden.
7 En hij vertrok vandaar en kwam in het huis van iemand, genaamd Titius Justus, die God vereerde, wiens huis naast de synagoge stond.
8 En Crispus, de overste der synagoge, kwam tot geloof in de Here met zijn gehele huis, en vele van de Korintiers, die hem hoorden, geloofden en lieten zich dopen.
9 En de Here zeide in de nacht door een gezicht tot Paulus: Wees niet bevreesd, maar spreek en zwijg niet;

10 want Ik ben met u en niemand zal het op u toe-
leggen om u kwaad te doen, want Ik heb veel volk
in deze stad.
11 En hij woonde daar een jaar en zes maanden en
leerde onder hen het woord Gods.
12 Maar toen Gallio landvoogd van Achaje was, keer-
den zich de Joden als een man tegen Paulus en
brachten hem voor de rechterstoel,
13 en zeiden: Deze tracht de mensen te overreden
om God op onwettige wijze te vereren.
14 En toen Paulus op het punt stond zijn mond te
openen, zeide Gallio tot de Joden: Indien er sprake
was van enige onrechtmatigheid of misdrijf, zou ik
u, o Joden, uit de aard der zaak ontvankelijk ver-
klaard hebben;
15 maar nu het geschillen zijn over een woord en
namen en de wet, die bij u geldt moet gij het zelf
maar uitmaken; hierover wil ik geen rechter zijn.
16 En hij joeg hen van zijn rechterstoel weg.
17 En allen grepen Sostenes, de overste der synago-
ge, en zij sloegen hem voor de rechterstoel; maar
Gallio trok er zich niets van aan.
18 En nadat Paulus daar nog verscheidene dagen was
gebleven, nam hij afscheid van de broeders en
voer weg naar Syrie, vergezeld door Priscilla en
Aquila, nadat hij te Kenchreeen zijn hoofdhaar had
laten afknippen, want hij stond onder een gelofte.
19 En zij kwamen te Efeze aan en hen daar achterla-
tende, ging hij zelf naar de synagoge en hield
besprekingen met de Joden.

20 Hun verzoek echter om langer te blijven willigde
hij niet in,
21 maar hij nam afscheid en zeide: Zo God wil, kom
ik bij u terug. En hij vertrok over zee van Efeze.
22 En hij kwam te Caesarea, ging aan land en groette
de gemeente en ging naar Antiochie.
23 En toen hij daar een tijd lang geweest was, ging
hij weer weg en doorreisde achtereenvolgens het
land van Galatie en Frygie om al de discipelen te
versterken.
24 En een zekere Jood, genaamd Apollos, geboortig
uit Alexandrie, een geleerd man, doorkneed in de
Schriften, kwam te Efeze.
25 Deze was ingelicht omtrent de weg des Heren en,
vurig van geest, sprak en leerde hij nauwkeurig
hetgeen op Jezus betrekking had, ofschoon hij
alleen wist van de doop van Johannes.
26 En deze begon vrijmoedig op te treden in de syna-
goge. En toen Priscilla en Aquila hem hoorden,
namen zij hem tot zich en legden hem de weg
Gods nauwkeuriger uit.
27 En toen hij naar Achaje wilde oversteken, moedig-
den de broeders hem daartoe aan en schreven aan
de discipelen, dat zij hem vriendelijk moesten ont-
vangen. Deze, daar aangekomen, was door (Gods)
genade van veel nut voor hen, die geloofden.
28 Want onvermoeid bestreed hij de Joden in het
openbaar en bewees uit de Schriften, dat Jezus de
Christus is.

Handelingen 19

1 En terwijl Apollos te Korinte was, geschiedde het,
dat Paulus, na door de bovenlanden gereisd te
zijn, te Efeze kwam, en daar enige discipelen
vond.
2 En hij zeide tot hen: Hebt gij de Heilige Geest ont-
vangen, toen gij tot het geloof kwaamt? Doch zij
zeiden tot hem: Wij hebben zelfs niet gehoord, dat
er een Heilige Geest is.
3 En hij zeide tot hen: Waarin zijt gij dan gedoopt?
En zij zeiden: In de doop van Johannes.
4 Maar Paulus zeide: Johannes doopte een doop van
bekering en zeide tot het volk, dat zij moesten
geloven in Hem, die na hem kwam, dat is in Jezus.
5 En toen zij dit hoorden, lieten zij zich dopen in de
naam van de Here Jezus
6 En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de
Heilige Geest over hen, en zij spraken in tongen
en profeteerden.
7 En het waren in het geheel ongeveer twaalf man-
nen.
8 En Paulus ging naar de synagoge en trad drie
maanden lang vrijmoedig op, om hen door
besprekingen te overtuigen aangaande het
Koninkrijk Gods.
9 Maar toen sommigen verhard en ongehoorzaam
bleven en ten aanhoren van de menigte kwaad
bleven spreken van de weg, maakte hij zich van
hen los en zonderde zijn discipelen af, terwijl hij
dagelijks besprekingen hield in de gehoorzaal van
Tyrannus.

10 En dit ging twee jaar lang zo voort, zodat allen,
die in Asia woonden, het woord des Heren hoor-
den, Joden zowel als Grieken.
11 En God deed buitengewone krachten door de han-
den van Paulus,
12 zodat ook zweetdoeken of gordeldoeken van zijn
lichaam aan de zieken gebracht werden en hun
kwalen van hen weken en de boze geesten uitvoe-
ren.
13 En ook enige van de rondreizende Joodse geesten-
bezweerders waagden het over hen, die zulke boze
geesten hadden, de naam van de Here Jezus te
noemen met de woorden: Ik bezweer u bij de
Jezus, die Paulus predikt.
14 Het waren nu zeven zonen van een zekere Skevas,
een Joodse overpriester, die dit deden.
15 Maar de boze geest antwoordde en zeide tot hen:
Jezus ken ik en van Paulus weet ik maar wie zijt
gij?
16 En de mens, in wie de boze geest was, sprong op
hen af, overweldigde hen tezamen en bleek zoveel
sterker dan zij, dat zij zonder kleren en gewond uit
dat huis moesten vluchten.
17 En dit werd bekend aan allen, Joden en Grieken,
die te Efeze woonden, en vrees overviel hen allen,
en de naam van de Here Jezus werd grootgemaakt;
18 en velen van hen, die gelovig geworden waren,
kwamen hun schuld belijden en uitspreken wat zij
bedreven hadden.

19 En enigen van degenen, die toverkunsten hadden
uitgeoefend, brachten hun boeken bijeen en ver-
brandden ze ten aanschouwen van allen. En men
berekende de waarde ervan en stelde die vast op
vijftigduizend zilverstukken.
20 Zo wies het woord des Heren krachtig en het werd
sterker.
21 En toen dit alles voorbij was, nam Paulus zich voor
door Macedonie en en Achaje naar Jeruzalem te
reizen, en hij zeide: Als ik daar geweest ben, moet
ik ook Rome zien.
22 En hij zond twee van zijn helpers, Timoteus en
Erastus, naar Macedonie, maar hij bleef zelf nog
een tijd lang in Asia.
23 En omstreeks dat tijdstip ontstond er geen geringe
opschudding inzake de weg.
24 Want iemand, genaamd Demetrius, een zilversmid,
die zilveren Artemistempels vervaardigde, verschaf-
te aan de mannen van het vak niet weinig inkom-
sten.
25 Hij riep dezen bijeen, met de werklieden in dit
vak, en zeide: Mannen, gij weet, dat wij aan dit
werk onze welvaart danken,
26 en gij ziet en hoort, dat deze Paulus een talrijke
schare, niet alleen van Efeze, maar ook van bijna
geheel Asia, overgehaald en afkerig gemaakt heeft
door te zeggen, dat goden, die met handen wor-
den gemaakt, geen goden zijn;

27 en wij lopen niet alleen gevaar, dat deze tak van
arbeid niet meer in tel zal zijn, maar ook, dat het
heiligdom van de grote godin Artemis van geen
betekenis meer geacht zal worden, en dat zij ook
van haar luister beroofd zal worden, zij, die door
geheel Asia en de ganse wereld als godin wordt
vereerd.
28 Toen zij nu dit hoorden, riepen zij in heftige
opwinding: Groot is de Artemis der Efeziers!
29 En de stad werd een en al verwarring en zij storm-
den als een man naar het theater en sleurden
Gajus en Aristarchus, Macedonische reisgenoten
van Paulus, mede.
30 En toen Paulus zich onder het volk wilde begeven,
lieten de discipelen hem dit niet toe;
31 zelfs zonden enige van de oversten van Asia, die
hem welgezind waren, hem de waarschuwing, zich
niet in het theater te wagen.
32 Nu riep de een dit, de ander dat, want de volks-
vergadering was verward en de meesten wisten
niet eens, waartoe zij samengekomen waren.
33 En uit de schare gaf men inlichtingen aan
Alexander, die de Joden naar voren geschoven
hadden, en Alexander wenkte met de hand en
wilde een verdedigingsrede houden voor het volk.
34 Maar toen zij bemerkten, dat hij een Jood was,
ging er een geroep van allen op, wel twee uren
lang: Groot is de Artemis der Efeziers!

35 Maar de secretaris der stad bracht de schare tot
kalmte, doordat hij zeide: Mannen van Efeze! Wie
ter wereld weet niet, dat de stad der Efeziers de
tempelbewaarster is van de grote Artemis en van
het beeld, dat uit de hemel is gevallen?
36 Daar dit nu buiten kijf is, hebt gij u kalm te hou-
den en niets overijlds te doen.
37 Want gij hebt deze mannen opgebracht, zonder
dat zij tempelrovers zijn, of onze godin lasteren.
38 Indien derhalve Demetrius en zijn vakgenoten iets
tegen iemand hebben in te brengen, er worden
rechtszittingen gehouden en er zijn landvoogden;
laten zij een aanklacht tegen elkander indienen.
39 En indien gij nog iets meer te verlangen hebt, zal
dit in de wettige volksvergadering worden beslist.
40 Want wij lopen gevaar van oproer te worden aan-
geklaagd om de dag van heden, daar er geen
enkele reden is aan te voeren, waarover wij verant-
woording zullen kunnen afleggen, terzake van
deze samenscholing. En met deze woorden ont-
bond hij de volksvergadering.

Handelingen 20

1 Nadat nu de opschudding was bedaard, riep Paulus de discipelen tot zich en sprak hen bemoedigend toe. Daarop nam hij afscheid en begaf zich op reis naar Macedonie.

2 En nadat hij die streken doorreisd en hen uitvoerig toegesproken had, kwam hij in Griekenland.

3 En toen hij daar drie maanden vertoefd had en de Joden een aanslag tegen hem smeedden, terwijl hij op het punt stond om over zee naar Syrie te gaan, kwam hij tot het besluit door Macedonie terug te keren.

4 En Sopater, de zoon van Pyrrus, uit Berea, en van de Tessalonicenzen Aristarchus en Secundus, en Gajus uit Derbe en Timoteus, en uit Asia Tychikus en Trofimus, vergezelden hem.

5 Dezen waren echter vooruitgereisd en wachtten ons te Troas op.

6 Maar wij voeren na de dagen der ongezuurde broden van Filippi af en kwamen binnen vijf dagen bij hen te Troas aan, waar wij zeven dagen doorbrachten.

7 En toen wij op de eerste dag der week samengekomen waren om brood te breken hield Paulus een toespraak tot hen en, daar hij van plan was de volgende dag te vertrekken, zette hij zijn rede voort tot middernacht.

8 En er waren verscheidene lampen in de bovenzaal, waar wij vergaderd waren.

9 En een zekere jonge man, genaamd Eutychus, zat in de vensterbank, en door een diepe slaap bevangen, viel hij, toen Paulus zo lang sprak, door de slaap overmand, van de derde verdieping naar beneden en werd dood opgenomen

10 Doch Paulus kwam naar beneden, wierp zich op hem, en sloeg de armen om hem heen, en zeide: Maakt geen misbaar, want er is leven in hem.
11 En bovengekomen, brak hij brood en at, en hij sprak nog lang met hen, tot de morgenstond, en zo vertrok hij.
12 En zij brachten de jongen levend weg, en werden buitengewoon bemoedigd.
13 Maar wij gingen vooruit aan boord en voeren naar Assus om Paulus daar op te nemen, want zo had hij het beschikt, daar hij zelf te voet wilde gaan.
14 En toen hij zich te Assus bij ons voegde, namen wij hem aan boord en gingen naar Mitylene;
15 en, vandaar weggevaren, kwamen wij de volgende dag voor Chios en de daaropvolgende staken wij over naar Samos, en de dag daarna kwamen wij te Milete.
16 Want Paulus had zich voorgenomen Efeze voorbij te varen om geen tijd in Asia te verliezen, want hij haastte zich om, zo mogelijk, op de Pinksterdag te Jeruzalem te zijn.
17 Maar hij zond iemand van Milete naar Efeze en ontbood de oudsten der gemeente;
18 en toen zij bij hem gekomen waren, zeide hij tot hen: Gij weet, hoe ik van de eerste dag aan, dat ik in Asia voet aan wal zette, al die tijd onder u verkeerd heb,

19 dienende de Here met alle ootmoed, onder tranen
en beproevingen, die mij overkwamen door de
aanslagen der Joden;
20 hoe ik niets nagelaten heb van hetgeen nuttig was
om u te verkondigen en te leren in het openbaar
en binnenshuis,
21 Joden en Grieken betuigende zich te bekeren tot
God en te geloven in onze Here Jezus.
22 En zie, nu reis ik, gebonden door de Geest, naar
Jeruzalem, niet wetende wat mij daar overkomen
zal,
23 behalve dat de Heilige Geest mij van stad tot stad
betuigt en zegt, dat mij boeien en verdrukkingen
te wachten staan.
24 Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kost-
baar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag
ten einde brengen en de bediening, die ik van de
Here Jezus ontvangen heb om het evangelie der
genade Gods te betuigen.
25 En nu, zie, ik weet, dat gij allen, onder wie ik
rondgereisd heb met de prediking van het
Koninkrijk, mijn aangezicht niet meer zien zult.
26 Daarom verklaar ik u op de dag van heden, dat ik
rein ben van aller bloed;
27 want ik heb niet nagelaten u al de raad Gods te
verkondigen.

28 Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde,
waarover de Heilige Geest u tot opzieners gesteld
heeft, om de gemeente Gods te weiden, die Hij
Zich door het bloed van zijn Eigene verworven
heeft.
29 Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wol-
ven bij u zullen binnenkomen die de kudde niet
zullen sparen;
30 en uit uw eigen midden zullen mannen opstaan,
die verkeerde dingen spreken om de discipelen
achter zich aan te trekken.
31 Waakt dan en herinnert u, dat ik drie jaren lang
nacht en dag niet heb opgehouden ieder afzon-
derlijk onder tranen terecht te wijzen.
32 En nu, ik draag u op aan de Here en het woord zij-
ner genade, aan Hem, die bij machte is te bouwen
en het erfdeel te geven onder alle geheiligden.
33 Ik heb niemands zilver of goud of kleding begeerd;
34 zelf weet gij, dat deze handen in mijn behoeften
en in die van hen, die bij mij waren, hebben voor-
zien.
35 Ik heb u in alles getoond, dat men door zo te
arbeiden zich de zwakken moet aantrekken en zich
de woorden van de Here Jezus herinneren, die zelf
gezegd heeft: Het is zaliger te geven dan te ont-
vangen.
36 En toen hij dit gezegd had, boog hij de knieen en
heeft hij met hen allen gebeden.
37 En zij barstten allen in groot geween uit en vielen
Paulus om de hals en kusten hem herhaaldelijk,

38 het meest bedroefd over het woord, dat hij
gesproken had, dat zij zijn aangezicht niet meer
zien zouden. En zij deden hem uitgeleide naar het
schip.

Handelingen 21

1 En het geschiedde, toen wij in zee gestoken
waren, nadat wij ons van hen hadden losge-
scheurd, dat wij recht op Kos aankoersten en de
dag daarna op Rodos en vandaar op Patara.
2 En nadat wij een schip gevonden hadden, dat naar
Fenicie zou oversteken, gingen wij aan boord en
voeren af.
3 En toen wij Cyprus in zicht gekregen hadden en
het links hadden laten liggen, voeren wij naar
Syrie en kwamen te Tyrus aan, want daar zou het
schip zijn lading lossen.
4 En wij vonden de discipelen en bleven daar zeven
dagen. Dezen zeiden Paulus door de Geest, dat hij
zich niet naar Jeruzalem moest inschepen.
5 Toen het nu zover was, dat wij de dagen hadden
voleindigd, gingen wij vandaar verder op reis, ter-
wijl zij ons allen met vrouwen en kinderen uitgelei-
de deden tot buiten de stad; en op het strand
knielden wij neder, baden en
6 namen afscheid van elkander. Wij gingen scheep
en zij keerden naar huis terug.
7 Na afloop van de vaart van Tyrus uit kwamen wij
te Ptolemais aan, begroetten de broeders en ble-
ven een dag bij hen.
8 En de volgende dag gingen wij vandaar en kwa-
men te Caesarea; en gekomen in het huis van
Filippus, de evangelist, die behoorde tot de zeven,
bleven wij bij hem.

9 Deze had vier ongehuwde dochters, die profetes-
sen waren.
10 En toen wij daar verscheidene dagen bleven, kwam
uit Judea een zeker profeet, genaamd Agabus.
11 Toen deze bij ons gekomen was, nam hij de gordel
van Paulus, en zich voeten en handen bindende,
zeide hij: Dit zegt de Heilige Geest: De man, van
wie deze gordel is, zullen de Joden te Jeruzalem zo
binden en uitleveren in de handen der heidenen.
12 Toen wij dit hoorden, verzochten zowel wij als de
broeders daar ter plaatse hem, niet op te gaan
naar Jeruzalem.
13 Toen antwoordde Paulus: Wat doet gij, dat gij
weent en mijn hart week maakt Want ik voor mij
ben bereid, niet alleen gebonden te worden, maar
ook te sterven te Jeruzalem voor de naam van de
Here Jezus.
14 En toen hij niet te overreden was, hielden wij ons
stil en zeiden: De wil des Heren geschiede.
15 En na die dagen maakten wij ons reisvaardig en
gingen op naar Jeruzalem;
16 en met ons gingen ook enige van de discipelen uit
Caesarea mede, die ons brachten bij een zekere
Mnason van Cyprus, een der eerste discipelen,
wiens gasten wij zouden zijn.
17 En toen wij te Jeruzalem kwamen, heetten de
broeders ons van harte welkom.
18 En de volgende dag ging Paulus met ons Jakobus
bezoeken, en alle oudsten waren daarbij aanwezig.

19 En toen hij hen begroet had, verhaalde hij in bij-
zonderheden, wat God onder de heidenen door
zijn dienst had verricht.
20 En zij loofden God, toen zij dit hoorden, en zeiden
tot hem: Gij ziet, broeder, hoevele duizenden er
onder de Joden gelovig zijn geworden en allen zijn
zij ijveraars voor de wet;
21 nu heeft men hun van u verteld, dat gij alle Joden
onder de heidenen afval van Mozes leert, door te
zeggen, dat zij hun kinderen niet behoeven te
besnijden, noch naar de gebruiken te leven.
22 Wat is dan het geval? Zij zullen stellig horen, dat
gij aangekomen zijt.
23 Doe daarom wat wij u zeggen: Er zijn vier mannen
bij ons, die een gelofte op zich genomen hebben;
24 neem hen mede, heilig u met hen en draag de
kosten voor hen, opdat zij hun hoofd kunnen laten
scheren; dan zullen allen bemerken, dat van alles,
wat men hun van u verteld heeft, niets waar is,
maar dat gij ook zelf medegaat in de onderhou-
ding van de wet.
25 Maar inzake de heidenen, die tot het geloof geko-
men zijn, hebben wij als ons oordeel geschreven,
dat zij zich hebben te wachten voor wat de afgo-
den geofferd is, voor bloed, voor het verstikte en
voor hoererij.

26 Toen nam Paulus die mannen mede, en hij heilig-
de zich de volgende dag met hen, ging in de tem-
pel en deed aangifte, dat de dagen der heiliging
zouden duren, totdat voor ieder hunner het offer
gebracht was.
27 Toen nu de zeven dagen nagenoeg om waren,
zagen de Joden uit Asia hem in de tempel, en
brachten al het volk in opschudding en zij sloegen
de handen aan hem,
28 al schreeuwende: Help, mannen van Israel! Dit is
de mens, die tegen het volk, de wet en deze plaats
overal allen leert, en nu heeft hij ook nog Grieken
in de tempel gebracht en deze heilige plaats ont-
wijd!
29 Want zij hadden al eerder Trofimus uit Efeze met
hem in de stad gezien, en zij meenden, dat Paulus
hem in de tempel had gebracht.
30 En de gehele stad kwam in rep en roer, het volk
liep te hoop en zij grepen Paulus en sleurden hem
de tempel uit; en terstond werden de poorten
gesloten.
31 En terwijl zij hem poogden te vermoorden, kwam
bericht in bij de overste der bezetting, dat geheel
Jeruzalem in opschudding was;
32 deze nam onmiddellijk soldaten en hoofdlieden, en
trok op hen af. Toen zij nu de overste en de solda-
ten zagen, hielden zij op Paulus te slaan.
33 Toen naderde de overste, liet hem grijpen, en met
twee ketenen boeien, en deed er onderzoek naar,
wie hij was en wat hij gedaan had.

34 En uit de schare riep de een dit, de ander dat hem
toe; en toen hij door het rumoer de ware toe-
dracht niet kon te weten komen, liet hij hem naar
de kazerne brengen.
35 En toen hij bij de trappen gekomen was, geschied-
de het, dat hij door de soldaten moest gedragen
worden wegens het opdringen van de schare;
36 want de volksmenigte volgde, al schreeuwende:
Weg met hem!
37 En toen Paulus de kazerne zou worden binnenge-
dragen, zeide hij tot de overste: Mag ik u iets zeg-
gen? En hij zeide: Kent gij dan Grieks?
38 Zijt gij dan niet de Egyptenaar, die dezer dagen
oproer maakte en de vierduizend bandieten deed
uittrekken naar de woestijn?
39 Maar Paulus zeide: Ik ben een Jood uit Tarsus, bur-
ger van een welbekende stad in Cilicie; ik vraag u
verlof tot het volk te mogen spreken.
40 En toen hij dit toegestaan had, wenkte Paulus,
boven aan de trappen staande het volk met zijn
handen; en toen het geheel stil geworden was,
sprak hij hen in de Hebreeuwse taal toe en zeide:

Handelingen 22

1 Mannen broeders en vaders, luistert naar hetgeen
ik thans ter verdediging tot u ga zeggen.
2 Toen zij nu hoorden, dat hij hen in de Hebreeuwse
taal toesprak, hielden zij zich te meer stil. En hij
zeide:
3 Ik ben een Jood, te Tarsus in Cilicie geboren, doch
in deze stad opgevoed, aan de voeten van
Gamaliel opgeleid met nauwgezette inachtneming
van de wet onzer vaderen, een ijveraar voor God
evenals gij allen heden zijt.
4 En ik heb deze weg ten dode toe vervolgd door
mannen en vrouwen in boeien te slaan en gevan-
gen te zetten,
5 gelijk ook de hogepriester van mij getuigen kan en
de gehele Raad der oudsten, van wie ik ook met
brieven aan de broeders naar Damascus gereisd
ben, om ook hen, die daar waren, geboeid naar
Jeruzalem te brengen, opdat zij gestraft zouden
worden.
6 Maar het gebeurde mij, toen ik op mijn reis dicht
bij Damascus gekomen was, dat plotseling omst-
reeks de middag uit de hemel een fel licht mij
omstraalde,
7 en ik viel op de grond en hoorde een stem tot mij
zeggen: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?
8 En ik antwoordde: Wie zijt Gij, Here? En Hij zeide
tot mij: Ik ben Jezus, de Nazoreeer, die gij vervolgt.
9 En zij, die met mij waren, zagen wel het licht,
maar de stem van Hem, die tot mij sprak, hoorden
zij niet.

10 En ik zeide: Here, wat moet ik doen? En de Here
zeide tot mij: Sta op en reis naar Damascus, en
daar zal u gezegd worden al hetgeen u opgelegd
is om te doen.
11 En daar ik vanwege de glans van dat licht niet
meer kon zien, werd ik bij de hand geleid door
hen, die met mij waren, en ik kwam te Damascus.
12 En een zekere Ananias, een godvruchtig man naar
de wet, van wie alle Joden, die daar woonden, een
goed getuigenis gaven,
13 kwam tot mij, ging bij mij staan en zeide tot mij:
Saul, broeder, word weer ziende! En op hetzelfde
ogenblik werd ik weer ziende en zag hem.
14 En hij zeide: De God onzer vaderen heeft u voorbe-
stemd om zijn wil te leren kennen en de Rechtvaardige
te zien en een stem uit zijn mond te horen;
15 want gij moet getuige voor Hem zijn bij alle men-
sen, van hetgeen gij gezien en gehoord hebt.
16 En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op, laat u dopen en
uw zonden afwassen, onder aanroeping van zijn
naam.
17 En het overkwam mij, toen ik te Jeruzalem was
teruggekeerd en in de tempel aanbad, dat ik in
zinsverrukking geraakte,
18 en dat ik Hem zag, die tot mij zeide: Haast u en
vertrek spoedig uit Jeruzalem, want zij zullen van u
geen getuigenis over Mij aannemen.
19 En ik zeide: Here, zij weten zelf, dat ik het was, die
hen, die in U geloofden, liet gevangen zetten en
in de synagogen geselen;

20 en toen het bloed van uw getuige Stefanus vergo-
ten werd, werkte ik daaraan met volle instemming
mede en bewaarde de kleren van hen, die hem
doodden.
21 En Hij zeide tot mij: Ga heen, want Ik zal u uitzen-
den, ver weg, naar de heidenen.
22 Zij hoorden hem aan tot dit woord toe; maar toen
verhieven zij hun stem en riepen: Weg van de
aarde met zo iemand: want hij behoort niet te blij-
ven leven!
23 En toen zij schreeuwden, met hun kleren zwaaiden
en stof in de lucht wierpen,
24 beval de overste hem in de kazerne te brengen en
zeide hem onder geseling in verhoor te nemen,
ten einde zich ervan te vergewissen, om welke
reden zij zo tegen hem tierden.
25 En toen men hem met de riemen in de houding
strekte, zeide Paulus tot de hoofdman, die erbij
stond: Moogt gij een Romein, en dat zonder dat
hij een vonnis heeft, geselen?
26 Toen de hoofdman dit hoorde, ging hij naar de
overste, berichtte het hem en zeide: Wat gaat gij
doen? Want deze man is een Romein.
27 En de overste ging erheen en zeide tot hem: Zeg
mij, zijt gij een Romein? En hij zeide: Ja.
28 En de overste antwoordde: Ik heb dit burgerrecht
voor een grote som verkregen. Maar Paulus zeide:
Doch ik bezit het door geboorte.

29 Dadelijk hielden dan zij, die hem gerechtelijk
moesten onderzoeken, op; en ook de overste werd
bevreesd, nu hij bemerkte, dat hij een Romein was
en hij hem had laten binden.
30 En de volgende dag liet hij, daar hij nauwkeurig
wilde weten, waarvan hij door de Joden beschul-
digd werd, hem de boeien afnemen, en hij beval
de overpriesters en de gehele Raad bijeen te
komen. En hij bracht Paulus uit de kazerne en stel-
de hem voor hen.

Handelingen 23

1 En Paulus, de ogen op de Raad gericht, zeide:
Mannen broeders, ik voor mij heb een volkomen
zuiver geweten voor God over mijn gedrag in het
openbaar tot op deze dag.
2 Maar de hogepriester Ananias beval hun, die naast
hem stonden, hem op de mond te slaan.
3 Toen zeide Paulus tot hem: God moge u slaan, gij
gewitte wand! En gij, zit gij over mij recht te spreken
naar de wet en beveelt gij tegen de wet mij te slaan?
4 Maar de omstanders zeiden: Scheldt gij de hoge-
priester Gods uit?
5 En Paulus zeide: Ik wist niet, broeders, dat het de
hogepriester was, want er staat geschreven: Van
een overste uws volks zult gij geen kwaad spreken.
6 En daar Paulus wist, dat het ene deel behoorde tot
de Sadduceeen en het andere tot de Farizeeen,
riep hij in de Raad: Mannen broeders, ik ben een
Farizeeer, een zoon van Farizeeen, ik sta terecht
om de hoop en de opstanding der doden.
7 En toen hij dit zeide, kwam er tweedracht tussen
de Farizeeen en de Sadduceeen en de menigte
werd verdeeld.
8 Want de Sadduceeen zeggen, dat er geen opstan-
ding is, noch engel of geest, maar de Farizeeen
belijden zowel het een als het ander.
9 En er ontstond groot geschreeuw, en sommige van
de schriftgeleerden van de groep der Farizeeen
stonden op en streden heftig en zeiden: Wij vinden
generlei kwaad in deze mens! En indien nu eens
een geest tot hem heeft gesproken, of een engel!

10 En toen er grote tweedracht ontstond, vreesde de
overste, dat Paulus door hen zou worden ver-
scheurd, en hij liet de soldaten komen om hem uit
hun midden weg te halen en naar de kazerne te
brengen.
11 En de volgende nacht stond de Here bij hem en
zeide: Houd moed, want zoals gij te Jeruzalem van
Mij getuigd hebt, moet gij ook te Rome getuigen.
12 En toen het dag was geworden, maakten de Joden
een komplot en vervloekten zichzelf met de gelof-
te, dat zij niet zouden eten of drinken, voordat zij
Paulus hadden gedood.
13 En het waren er meer dan veertig, die deze samen-
zwering maakten;
14 dezen gingen naar de overpriesters en de oudsten
en zeiden: Wij hebben onszelf met een vloek ver-
bonden om niets te nuttigen, voordat wij Paulus
gedood hebben.
15 Geeft gij nu de overste, met de Raad, duidelijk te
verstaan, dat hij hem voor u moet brengen, alsof
gij nauwkeuriger van zijn zaak op de hoogte wildet
komen; dan nemen wij op ons hem uit de weg te
ruimen, eer hij nog dichtbij is.
16 Doch de zoon van Paulus' zuster hoorde van deze
hinderlaag en hij vervoegde zich aan de kazerne,
en binnengegaan zijnde bracht hij het aan Paulus
over.
17 En Paulus riep een van de hoofdlieden en zeide:
Breng deze jongeman naar de overste, want hij
heeft hem iets te melden.

18 Deze nam hem mede en bracht hem bij de overste
en zeide: Paulus, de gevangene, heeft mij geroe-
pen, en verzocht deze jongeman bij u te brengen,
daar hij u iets te zeggen heeft.
19 De overste nu nam hem bij de hand en ging terzij-
de en vroeg hem: Wat hebt gij mij te melden?
20 En hij zeide: De Joden hebben afgesproken om van
u te begeren, dat gij Paulus morgen voor de Raad
brengt, daar deze op een bepaald punt nauwkeuri-
ger over hem wil worden ingelicht.
21 Doch laat u niet door hen ompraten, want meer
dan veertig mannen uit hun midden loeren op
hem. Zij hebben zich met een vervloeking verbon-
den te eten noch te drinken, voordat zij hem
omgebracht hebben; en nu staan zij gereed en
wachten slechts op uw toezegging.
22 De overste dan liet de jongeman gaan en beval
hem: Laat u tegen niemand erover uit, dat gij mij
dit hebt te kennen gegeven.
23 En hij riep een tweetal hoofdlieden bij zich en
zeide: Laat tweehonderd soldaten zich gereed hou-
den om naar Caesarea te trekken en zeventig rui-
ters en tweehonderd lansdragers omtrent het
derde uur van de nacht;
24 en laat men rijdieren voorbrengen om Paulus daar-
op te zetten en veilig over te brengen naar stad-
houder Felix.
25 En hij schreef een brief van de volgende inhoud:

26 Claudius Lysias groet de hoogedele stadhouder Felix.
27 Daar deze man door de Joden gevangengenomen
was en door hen omgebracht zou worden, ben ik
tussenbeide gekomen met mijn manschappen en
heb hem buiten hun bereik gebracht, daar ik ver-
nomen had, dat hij een Romein was;
28 en begerende te weten te komen, waarvan zij hem
beschuldigden, bracht ik hem in hun Raad.
29 Het bleek mij, dat hij werd beschuldigd inzake vra-
gen van hun wet, doch er was geen aanklacht,
waarop dood of gevangenschap staat.
30 En daar mij was aangebracht, dat er een aanslag
tegen deze man zou worden gepleegd, liet ik hem
onmiddellijk naar u brengen en heb ik ook de aan-
klagers gelast in uw tegenwoordigheid te zeggen,
wat zij tegen hem hebben.
31 De soldaten dan namen Paulus over, gelijk hun bevo-
len was, en brachten hem des nachts naar Antipatris;
32 en de volgende dag lieten zij de ruiters met hem
verder trekken en keerden naar de kazerne terug.
33 Toen de anderen te Caesarea kwamen en de brief
aan de stadhouder overhandigd hadden, brachten
zij ook Paulus voor hem.
34 En na die gelezen te hebben, vroeg de stadhouder
hem, uit welke provincie hij was, en vernemende,
dat hij uit Cilicie was,
35 zeide hij: Ik zal u nader in verhoor nemen, zodra
ook uw beschuldigers hier gekomen zijn. En hij
beval hem in het paleis van Herodes in bewaring
te houden.

Handelingen 24

1 En vijf dagen daarna kwam de hogepriester
Ananias met enige oudsten en een advocaat,
Tertullus, om tegen Paulus bij de stadhouder hun
klachten in te dienen.
2 En toen hij voorgeroepen was, begon Tertullus zijn
beschuldiging met te zeggen:
3 Dat wij door uw toedoen grote vrede genieten en
dat er verbeteringen voor dit volk tot stand komen
door uw beleid, hoogedele Felix, erkennen wij
alleszins en overal met grote erkentelijkheid.
4 Maar om u niet te lang op te houden, verzoek ik
u, met uw bekende welwillendheid ons een ogen-
blik te willen aanhoren.
5 Want wij hebben gevonden, dat deze man een
pest is, iemand, die opstanden verwekt onder alle
Joden over de ganse wereld, een eerste voorstan-
der van de secte der Nazoreeers;
6 die ook een poging heeft gewaagd om de tempel
te ontwijden, en die wij in hechtenis hebben
genomen, en naar onze wet wilden oordelen.
7 Maar de overste Lysias is tussenbeide gekomen en
heeft hem met groot geweld buiten ons bereik
gebracht,
8 en bevolen, dat de aanklagers zich tot u zouden
wenden. Gij zult zelf, wanneer gij hem in verhoor
neemt over al deze dingen, wel van hem kunnen
te weten komen, waarvan wij hem beschuldigen.
9 En ook de Joden sloten zich bij de beschuldiging
aan, door te bevestigen, dat dit alles zo was.

10 Maar Paulus antwoordde, toen de stadhouder hem
een wenk gaf om te spreken: Daar ik weet, dat gij
sedert vele jaren rechter over dit volk zijt, verde-
dig ik mijn zaak met goede moed.
11 Gij kunt u immers ervan vergewissen, dat het niet
langer dan twaalf dagen geleden is, dat ik naar
Jeruzalem ben gegaan om te aanbidden.
12 En zij hebben mij noch in de tempel aangetroffen,
terwijl ik met iemand sprak of een volksoploop
veroorzaakte, noch in de synagogen, noch ergens
in de stad;
13 en zij kunnen niets, waarvan zij mij nu beschuldi-
gen, voor u bewijzen.
14 Maar dit erken ik voor u, dat ik naar die weg, die
zij een secte noemen, inderdaad de God der vade-
ren vereer, gelovende al hetgeen in de wet en in
de profeten geschreven staat,
15 terwijl ik van God hoop, gelijk ook dezen zelf het
verwachten, dat er een opstanding van rechtvaar-
digen en onrechtvaardigen zal zijn.
16 En hierin oefen ik mijzelf, altijd een onergerlijk
geweten te hebben voor God en de mensen.
17 En na verloop van vele jaren ben ik gekomen om
aalmoezen voor mijn volk te brengen en offeran-
den,
18 waarmede men mij, geheiligd zijnde, in de tempel
bezig vond, zonder volksoploop of opschudding.
Maar enige Joden uit Asia

19 - die moesten hier voor u staan en hun aanklacht
indienen, indien zij iets tegen mij hebben.
20 Of laten dezen hier zelf zeggen, wat voor misdrijf
zij hebben gevonden, toen ik voor de Raad stond,
21 of het moest zijn dit ene woord, dat ik, in hun
midden staande, uitriep: Ter zake van de opstan-
ding van doden sta ik heden voor u terecht!
22 Maar Felix, die zeer goed van de weg op de hoog-
te was, verdaagde hun zaak en zeide: Zodra de
overste Lysias komt, zal ik in uw zaak een beslis-
sing nemen;
23 en hij beval de hoofdman hem in bewaring te hou-
den, maar minder streng, en niemand van de zij-
nen te beletten hem van dienst te zijn.
24 En na enige dagen kwam Felix daar met Drusilla, zijn
vrouw, die een Jodin was, en hij liet Paulus roepen
en hoorde hem over het geloof in Christus Jezus.
25 Maar toen hij sprak over rechtvaardigheid en inge-
togenheid en het toekomstig oordeel, werd Felix
bevreesd en antwoordde: Ga voor heden heen;
wanneer ik nog eens gelegenheid heb, zal ik u wel
weder ontbieden;
26 en tegelijkertijd hoopte hij, dat hem door Paulus
geld zou worden aangeboden. Dit was ook de
reden, dat hij hem telkens weer liet komen en zich
met hem onderhield.
27 Maar toen de termijn van twee jaar voorbij was,
kreeg Felix tot opvolger Porcius Festus; en daar
Felix de Joden een gunst wilde bewijzen, liet hij
Paulus in gevangenschap achter.

Handelingen 25

1 Festus hield dan zijn intocht in zijn provincie en ging drie dagen later van Caesarea naar Jeruzalem.

2 En de overpriesters en de voornaamsten der Joden dienden klachten tegen Paulus bij hem in,

3 en verwachtten van hem een gunst ten nadele van Paulus, verlangende, dat hij hem naar Jeruzalem zou laten komen, daar zij een aanslag smeedden om hem onderweg om te brengen.

4 Doch Festus antwoordde, dat Paulus te Caesarea in bewaring bleef en dat hij zelf binnenkort (daarheen) zou vertrekken.

5 Laten dan, zeide hij, zij, die onder u bevoegd zijn, medereizen en, als er iets onbehoorlijks in deze man is, hem beschuldigen.

6 En na een verblijf bij hen van niet meer dan acht of tien dagen vertrok hij naar Caesarea, zette zich de volgende dag op de rechterstoel en beval Paulus voor te brengen.

7 En toen hij voorkwam, omringden hem de Joden, die uit Jeruzalem gekomen waren, en brachten vele zware beschuldigingen in, die zij niet konden bewijzen,

8 terwijl Paulus zich aldus verdedigde: Ik heb noch tegen de wet der Joden noch tegen de tempel, noch tegen de keizer iets misdreven.

9 Maar Festus, die de Joden een gunst wilde bewijzen, antwoordde en zeide tot Paulus: Wilt gij naar Jeruzalem gaan en daar in mijn bijzijn terechtstaan in deze zaak?

10 En Paulus zeide: Ik sta voor de keizerlijke rechtbank, en daar moet ik terechtstaan. Tegen de Joden heb ik niets misdreven, gelijk ook gij zeer wel inziet.

11 Indien ik echter schuldig ben en een halsmisdaad gepleegd heb, verzet ik mij niet tegen een doodvonnis; maar indien er niets waar is van datgene, waarvan dezen mij betichten, dan kan niemand mij bij wijze van gunst aan hen uitleveren: ik beroep mij op de keizer!

12 Toen antwoordde Festus, na overleg met zijn Raad: Op de keizer hebt gij u beroepen, naar de keizer zult gij gaan!

13 En toen enige dagen verlopen waren, kwamen koning Agrippa en Bernice te Caesarea om Festus te begroeten.

14 En gedurende de vele dagen, die zij daar doorbrachten, legde Festus aan de koning de zaak van Paulus voor, en zeide: Er is door Felix een man gevangen achtergelaten,

15 tegen wie de overpriesters en de oudsten der Joden, toen ik te Jeruzalem was, klachten ingediend hebben en wiens veroordeling zij verzochten.

16 Ik antwoordde hun, dat Romeinen niet de gewoonte hebben, een mens bij wijze van gunst uit te leveren; de beschuldigde moet eerst zijn aanklagers tegenover zich zien en de gelegenheid krijgen zich tegen de aanklacht te verdedigen.

17 Daar zij nu hierheen medegekomen waren, heb ik
zonder uitstel de dag daarop mij op de rechter-
stoel gezet en bevolen de man voor te brengen.
18 En de aanklagers, die rondom hem stonden,
brachten geen enkele beschuldiging in over de
boze dingen, die ik vermoedde,
19 doch zij hadden met hem enige twistpunten over
hun eigen godsdienst en over een zekere Jezus, die
dood is, van wie Paulus beweerde, dat Hij leeft.
20 En daar ik met het onderzoek hiervan verlegen
was, vroeg ik, of hij naar Jeruzalem wilde gaan,
om daar over deze dingen terecht te staan.
21 Maar toen Paulus in hoger beroep kwam, om tot
de beslissing van Zijne Majesteit in bewaring te
worden gehouden, beval ik, dat hij zou worden
bewaard, totdat ik hem naar de keizer kon opzen-
den.
22 En Agrippa zeide tot Festus: Ik zou zelf die man
ook wel willen horen. En hij zeide: Morgen zult gij
hem horen.
23 Toen dan de volgende dag Agrippa en Bernice
gekomen waren met grote praal en de gehoorzaal
waren binnengegaan met de oversten en de man-
nen, die de voornaamsten der stad waren, werd
Paulus op bevel van Festus voorgebracht.
24 En Festus zeide: Koning Agrippa en gij allen, die
met ons hier aanwezig zijt, gij ziet hier iemand,
terzake van wie de gehele menigte der Joden zich
te Jeruzalem en hier tot mij gewend heeft, roepen-
de, dat hij niet langer moest blijven leven.

25 Maar het bleek mij, dat hij geen halsmisdaad had
gepleegd, en daar hij zelf zich op Zijne Majesteit
beriep, besloot ik hem op te zenden.
26 Maar ik heb niets stelligs over hem aan mijn heer
te schrijven; daarom heb ik hem voor u laten
komen, en voornamelijk voor u, koning Agrippa,
om, nadat het onderzoek heeft plaats gehad, iets
te kunnen schrijven;
27 want het dunkt mij ongerijmd, als men een gevan-
gene opzendt, ook niet de punten van beschuldi-
ging tegen hem kenbaar te maken.

1 En Agrippa zeide tot Paulus: Het is u vergund voor
u zelf te spreken. Toen strekte Paulus zijn hand uit
en verantwoordde zich:
2 Ik heb mijzelf gelukkig geacht, koning Agrippa,
dat ik mij heden voor u zal mogen verantwoorden
over alle punten, waarop ik door de Joden wordt
beschuldigd,
3 daar gij vooral een kenner zijt van alle gewoonten
en twistpunten bij de Joden; daarom verzoek ik u
mij geduldig te willen aanhoren.
4 Mijn leven dan van jongsaf, dat ik van den begin-
ne aan geleid heb onder mijn volk en te Jeruzalem,
kennen alle Joden,
5 daar zij sedert lange tijd van mij weten, indien zij
het slechts willen getuigen, dat ik naar de meest
nauwgezette partij van onze godsdienst, als
Farizeeer, geleefd heb.
6 En nu sta ik voor het gerecht om mijn hoop op de
belofte, die door God aan onze vaderen gedaan is;
7 welke onze twaalf stammen, door voortdurend
nacht en dag God te vereren, hopen te bereiken.
Om deze hoop, o koning, word ik door Joden aan-
geklaagd.
8 Waarom wordt het bij u ongelofelijk geacht, als
God doden opwekt?
9 Ik voor mij was tot de slotsom gekomen, dat ik
tegen de naam van Jezus, de Nazoreeer, fel moest
optreden,

10 wat ik dan ook gedaan heb te Jeruzalem; en ik heb
vele van de heiligen in gevangenissen opgesloten,
waartoe ik de macht van de overpriesters ontvan-
gen had; en als zij zouden omgebracht worden,
heb ik mijn stem eraan gegeven.
11 En in alle synagogen trachtte ik hen dikwijls door
toepassing van straffen tot lastering te dwingen en
in tomeloze woede tegen hen heb ik hen vervolgd
tot zelfs in de buitenlandse steden.
12 En toen ik onder die omstandigheden naar
Damascus reisde met volmacht en opdracht der
overpriesters,
13 zag ik, o koning, midden op de dag onderweg een
licht, schitterender dan de glans der zon, van de
hemel mij en hen, die met mij reisden, omstralen;
14 en toen wij allen ter aarde vielen, hoorde ik een
stem tot mij spreken in de Hebreeuwse taal: Saul,
Saul, waarom vervolgt gij Mij? Het valt u zwaar
tegen de prikkels achteruit te slaan.
15 En ik zeide: Wie zijt Gij, Here? En de Here zeide: Ik
ben Jezus, die gij vervolgt.
16 Maar richt u op en sta op uw voeten; want hiertoe
ben Ik u verschenen om u aan te wijzen als die-
naar en getuige daarvan, dat gij Mij gezien hebt
en dat Ik aan u verschijnen zal,
17 u verkiezende uit dit volk en de heidenen, waar-
heen Ik u zend,

18 om hun ogen te openen ter bekering uit de duisternis
tot het licht en van de macht van de satan tot God,
opdat zij vergeving van zonden en een erfdeel onder de
geheiligden zouden ontvangen door het geloof in Mij.
19 Daarom, koning Agrippa, ben ik dat hemelse
gezicht niet ongehoorzaam geweest,
20 maar ik heb eerst hun, die te Damascus waren, en
te Jeruzalem en in het gehele Joodse land en de
heidenen verkondigd, dat zij met berouw zich zou-
den bekeren tot God en werken doen, met hun
berouw in overeenstemming.
21 Hierom hebben de Joden mij in de tempel gegre-
pen en getracht mij om te brengen.
22 Als een getuige, die hulp van God heeft ontvangen
tot op deze dag, sta ik dus hier voor klein en
groot, zonder iets anders te zeggen dan wat de
profeten en Mozes gesproken hebben, dat
geschieden zou,
23 namelijk, dat de Christus zou lijden, en dat Hij als
eerste uit de opstanding der doden het licht zou
aankondigen en aan het volk en aan de heidenen.
24 En terwijl hij dit tot zijn verdediging aanvoerde,
zeide Festus met luider stem: Gij spreekt wartaal,
Paulus, uw vele studie brengt u in de war.
25 Maar Paulus zeide: Hoogedele Festus, ik spreek
geen wartaal, maar nuchtere waarheid.
26 Want de koning weet van deze dingen en tot hem
spreek ik vrijmoedig, want ik kan niet geloven, dat
hem iets van deze dingen onbekend is; dit is
immers niet in een uithoek geschied.

27 Koning Agrippa, gelooft gij de profeten? Ik weet,
dat gij ze gelooft!
28 Maar Agrippa zeide tot Paulus: Gij wilt mij wel
spoedig als Christen laten optreden!
29 En Paulus zeide: Ik zou God wel willen bidden, dat
en spoedig en voorgoed, niet alleen gij, maar ook
allen, die mij heden horen, ook zo werden als ik,
uitgezonderd deze boeien.
30 En de koning stond op en de stadhouder en
Bernice en die met hen hadden plaats genomen;
31 en ter zijde gegaan, spraken zij onder elkander:
Deze man is aan niets schuldig, waarop dood of
gevangenschap staat.
32 En Agrippa zeide tot Festus: Deze mens had vrij
kunnen zijn, als hij zich niet op de keizer had
beroepen.

Handelingen 27

1 En toen het beslist was, dat wij naar Italie zouden
afvaren, vertrouwde men Paulus en enige andere
gevangenen toe aan een hoofdman, genaamd
Julius, van de keizerlijke afdeling.
2 En op een schip uit Adramyttium, dat naar de
kustplaatsen van Asia zou varen, kozen wij zee,
met Aristarchus, een Macedonier uit Tessalonica,
bij ons.
3 En de volgende dag gingen wij te Sidon aan land
en Julius behandelde Paulus vriendelijk en vergun-
de hem naar zijn vrienden te gaan om zich te
laten verzorgen.
4 En vandaar afgevaren, voeren wij onder Cyprus
langs, omdat de winden tegen waren;
5 wij staken de volle zee bij Cilicie en Pamfylie over
en kwamen te Myra in Lycie aan.
6 En daar vond de hoofdman een schip uit
Alexandrie, dat naar Italie voer, en hij liet ons
daarop overgaan.
7 En daar wij verscheidene dagen lang weinig vor-
derden en met moeite ter hoogte van Knidus kon-
den komen, daar de wind ons niet gunstig was,
voeren wij onder Kreta langs ter hoogte van
Salmone;
8 en daar met moeite voorbijkomende, bereikten wij
een plaats, Goede Rede geheten, waar de stad
Lasea dichtbij lag.
9 En toen door het vele tijdverlies de vaart reeds
bedenkelijk werd, daar ook de vasten reeds achter
de rug was waarschuwde Paulus hen

10 met deze woorden: Mannen, ik zie, dat de vaart met ongerief en grote averij gepaard zal gaan, niet alleen wat lading en schip, maar ook wat ons leven aangaat.
11 Maar de hoofdman stelde meer vertrouwen in de stuurman en de schipper dan in de woorden van Paulus.
12 En daar de haven niet geschikt was om te overwinteren, ried het merendeel aan, vandaar zee te kiezen om zo mogelijk Feniks, een haven op Kreta, beschermd liggende naar het zuidwesten en het noordwesten, te bereiken, ten einde daar te overwinteren.
13 En toen er een zachte zuidenwind opstak en zij meenden hun oogmerk te hebben bereikt, lichtten zij het anker en hielden zo dicht mogelijk langs de kust van Kreta.
14 Maar kort daarop sloeg vandaar een stormwind neer, de zogenaamde Eurakylon;
15 en toen het schip werd meegesleurd en de kop niet in de wind kon houden, moesten wij het opgeven en dreven weg.
16 Maar wij schoten in de luwte van een eilandje, Klauda geheten, waar wij nog moeite hadden de sloep meester te worden;
17 nadat ze haar opgehesen hadden, namen zij hulpmiddelen te baat door het schip te ondergorden; en daar zij bang waren op de Syrte te worden geworpen haalden zij het tuig neer en lieten zich zo drijven.
18 En daar wij vreselijk noodweer hadden, wierpen zij de volgende dag lading over boord,

19 en de derde dag gaven zij eigenhandig het
scheepstuig prijs.
20 En toen zich verscheidene dagen zon noch sterren
vertoonden, en zwaar noodweer ons bedreigde,
werd ons tenslotte alle hoop op redding benomen.
21 En nadat zij lang zonder eten waren gebleven,
ging Paulus in hun midden staan en zeide:
Mannen, had men maar naar mij geluisterd om
niet van Kreta weg te varen en zich dit ongerief en
deze averij te besparen!
22 Maar ook nu wek ik u op moed te houden, want
het leven van niemand uwer zal verloren gaan,
alleen maar het schip.
23 Want deze nacht heeft een engel van de God, wie
ik toebehoor en die ik vereer, bij mij gestaan,
24 en hij heeft gezegd: Wees niet bevreesd, Paulus,
want gij moet voor de keizer staan; en zie, allen,
die met u varen, heeft God u geschonken.
25 Daarom, mannen, houdt moed, want dit vertrou-
wen heb ik op God, dat het zo zal gaan, als mij
gezegd is.
26 Maar wij moeten op een of ander eiland stranden.
27 Toen nu de veertiende nacht was aangebroken,
dat wij in de Adriatische Zee rondzwalkten, ver-
moedde het scheepsvolk midden in de nacht, dat
er land naderde.
28 En zij peilden met het lood twintig vadem en iets
verder peilden zij vijftien vadem,

29 en uit vrees van tegen de klippen geslagen te wor-
den, wierpen zij vier ankers van het achterschip uit
en baden, dat het dag mocht worden.
30 Doch toen het scheepsvolk uit het schip trachtte
weg te komen en de sloep te water liet onder
voorwendsel dat zij van het voorschip ankers wil-
den uitbrengen,
31 zeide Paulus tot de hoofdman en zijn soldaten:
Indien zij niet aan boord blijven, kunt gij niet
gered worden.
32 Toen kapten de soldaten de touwen van de sloep
en lieten haar in zee vallen
33 En tegen dat het dag zou worden, spoorde Paulus
hen allen aan voedsel te nemen en zeide: Het
duurt nu reeds veertien dagen, dat gij maar blijft
afwachten zonder eten en niets genuttigd hebt.
34 Daarom spoor ik u aan voedsel te nemen, want dit
is goed voor uw redding; want niemand uwer zal
ook maar een haar van zijn hoofd gekrenkt wor-
den.
35 En terwijl hij dit zeide, nam hij brood, dankte God
in aller tegenwoordigheid, brak het en begon te
eten.
36 En allen werden goedsmoeds en nuttigden even-
eens voedsel.
37 Wij waren nu in het geheel aan boord met twee-
honderd zesenzeventig man.
38 En toen zij van voedsel verzadigd waren, maakten
zij het schip lichter door het graan in zee te wer-
pen.

39 En toen het dag werd, herkenden zij het land niet,
maar zij bemerkten een inham, die een strand had,
en zij overlegden, zo mogelijk het schip daarop te
doen lopen.
40 En zij haalden de ankers op en lieten zich voor de
zee wegdrijven, terwijl zij meteen de roerbanden
losmaakten, het voorzeil voor de wind hesen en op
het strand aanhielden.
41 Maar zij kwamen terecht op een uitstekende bank
en raakten met het schip aan de grond. En het
voorschip bleef onwrikbaar vastzitten, maar het
achterschip brak af door het geweld (der golven).
42 De soldaten nu waren van plan de gevangenen te
doden, opdat niet iemand met zwemmen zou ont-
snappen;
43 maar de hoofdman, die Paulus wilde sparen, verij-
delde hun voornemen en beval, dat wie zwemmen
konden, het eerst over boord zouden springen om
aan land te komen;
44 en de overigen deels op planken, deels op wrak-
hout. En zo geschiedde het, dat allen behouden
aan land kwamen.

Handelingen 28

1 En eerst toen wij in veiligheid waren, vernamen wij, dat het eiland Malta heette.

2 En de inlanders bewezen ons buitengewone menslievendheid, want zij staken een groot vuur aan en haalden er ons allen bij om de dreigende regen en om de koude.

3 En toen Paulus een bos dor hout bijeengehaald had en op het vuur legde, kwam er door de hitte een adder uit en beet zich vast aan zijn hand.

4 En toen de inlanders het dier aan zijn hand zagen hangen, zeiden zij tot elkaar: Deze man is zeker een moordenaar, die de wraakgodin niet wil laten leven, nu hij aan de zee ontkomen is.

5 Maar hij schudde het dier af in het vuur, zonder enig letsel te ondervinden

6 zij echter verwachtten, dat hij zou opzwellen of plotseling dood neervallen Doch toen zij na lang wachten zagen, dat zich niets ongewoons bij hem voordeed, sloeg hun mening om en zeiden zij, dat hij een god was.

7 En in de omgeving van die plaats lag een landgoed van de bestuurder van het eiland, Publius genaamd, die ons opnam en ons drie dagen vriendelijk gastvrijheid verleende.

8 Nu geschiedde het, dat de vader van Publius met ingewandskoortsen te bed lag; en Paulus ging tot hem en deed een gebed, en hij legde hem de handen op en genas hem.

9 En toen dit geschied was, kwamen ook de anderen op
het eiland, die ziekten hadden, en werden genezen;
10 en zij vereerden ons ook met vele eerbewijzen en
toen wij weer uitzeilden, voorzagen zij nog in het-
geen wij nodig hadden.
11 Na drie maanden nu zeilden wij uit met een schip
uit Alexandrie, dat op het eiland overwinterd had,
en de Dioskuren als kenteken voerde.
12 En te Syracuse aangekomen, bleven wij daar drie
dagen, vanwaar wij, na langs het eiland te zijn
gevaren, te Regium
13 aankwamen; en toen na een dag de wind zuid
werd, kwamen wij reeds de tweede te Puteoli aan.
14 Hier vonden wij broeders en wij werden uitgeno-
digd zeven dagen bij hen te blijven. En zo gingen
wij naar Rome.
15 En vandaar kwamen de broeders, die van onze
aangelegenheden gehoord hadden, ons tot Forum
Appii en Tres Tabernae tegemoet, en toen Paulus
hen zag, dankte hij God en greep moed.
16 En toen wij te Rome aangekomen waren, kreeg
Paulus verlof op zichzelf te wonen met de soldaat
die hem bewaakte.
17 En het geschiedde na drie dagen, dat Paulus de
voormannen der Joden samenriep, en toen zij bij-
een gekomen waren, zeide hij tot hen: Mannen
broeders, ofschoon ik niets gedaan heb tegen ons
volk of de voorvaderlijke gewoonten, ben ik uit
Jeruzalem gevankelijk overgeleverd in de handen
der Romeinen,

18 die na onderzoek mij wilden vrijlaten, omdat er bij
mij van geen halsmisdaad sprake was.
19 Maar toen de Joden in verzet gingen, werd ik
genoodzaakt mij op de keizer te beroepen; niet,
dat ik mijn volk van iets wilde beschuldigen.
20 Daarom heb ik verzocht u te zien en toe te spreken,
want om de hoop van Israel draag ik deze keten.
21 Maar zij zeiden tot hem: Wij voor ons hebben
geen brieven over u uit Judea ontvangen, en ook is
niemand van de broeders iets kwaads van u komen
boodschappen of spreken.
22 Maar wij stellen het wel op prijs van u te vernemen,
welke uw denkbeelden zijn, want wat deze secte
betreft, ons is bekend, dat zij overal tegenspraak vindt.
23 En nadat zij een dag met hem hadden afgespro-
ken, kwamen verscheidenen tot hem in zijn ver-
blijf, wie hij met nadruk het Koninkrijk Gods voor-
stelde, pogende hen te overtuigen ten opzichte
van Jezus, uit de wet van Mozes en de profeten,
van de vroege morgen tot de avond toe.
24 En sommigen gaven wel gehoor aan hetgeen
gezegd werd, maar anderen bleven ongelovig;
25 en zonder het eens geworden te zijn, gingen zij
uiteen, nadat Paulus dit ene woord gesproken had:
Terecht heeft de Heilige Geest door de profeet
Jesaja tot uw vaderen gesproken,
26 zeggende: Ga heen tot dit volk en zeg: Met het
gehoor zult gij horen en gij zult het geenszins ver-
staan, en ziende zult gij zien en gij zult het geens-
zins opmerken;

27 want het hart van dit volk is vet geworden, en hun
oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen heb-
ben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun
ogen en met hun oren niet horen en met hun hart
niet verstaan en zij zich bekeren, en Ik hen zou
genezen.
28 Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de hei-
denen gezonden is; die zullen dan ook horen!
29 [En nadat hij dit gezegd had, gingen de Joden al
redetwistende heen.]
30 En hij bleef de volle termijn van twee jaar in zijn
eigen gehuurde woning, en ontving allen, die tot
hem kwamen,
31 predikende het Koninkrijk Gods, en onderricht
gevende aangaande de Here Jezus Christus met
alle vrijmoedigheid, zonder enige belemmering.

Romeinen 1

1 Paulus, een dienstknecht van Christus Jezus, een
geroepen apostel, afgezonderd tot verkondiging
van het evangelie van God,
2 dat Hij tevoren door zijn profeten beloofd had in
de heilige Schriften -
3 aangaande zijn Zoon, gesproten uit het geslacht
van David naar het vlees,
4 naar de geest der heiligheid door zijn opstanding
uit de doden verklaard Gods Zoon te zijn in
kracht, Jezus Christus, onze Here
5 door wie wij genade en het apostelschap ontvan-
gen hebben om gehoorzaamheid des geloofs te
bewerken voor zijn naam onder al de heidenen,
6 tot welke ook gij behoort, geroepenen van Jezus
Christus -
7 aan alle geliefden Gods, geroepen heiligen, die te
Rome zijn: genade zij u en vrede van God, onze
Vader, en van de Here Jezus Christus.
8 In de eerste plaats dank ik mijn God door Jezus
Christus over u allen, omdat in de gehele wereld
van uw geloof gesproken wordt.
9 Want God, die ik met mijn geest dien in het evan-
gelie van zijn Zoon, is mijn getuige, hoe ik onop-
houdelijk te allen tijde bij mijn gebeden uwer
gedenk,
10 biddende, of mij eindelijk door de wil van God
eens een weg gebaand moge worden om tot u te
komen.

11 Want ik verlang u te zien om u enige geestelijke
gave mede te delen tot uw versterking,
12 dat is te zeggen: onder u mede bemoedigd te
worden door elkanders geloof, van u zowel als van
mij.
13 Doch ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat
ik dikwijls het voornemen heb opgevat tot u te
komen - waarin ik tot nu toe verhinderd ben - om
ook onder u enige vrucht te hebben, evenals
onder de andere heidenen.
14 Van Grieken en niet-Grieken, van wijzen en onwe-
tenden ben ik een schuldenaar.
15 Vandaar mijn bereidheid om ook u te Rome het
evangelie te brengen.
16 Want ik schaam mij het evangelie niet; want het is
een kracht Gods tot behoud voor een ieder die
gelooft, eerst voor de Jood, maar ook voor de
Griek.
17 Want gerechtigheid Gods wordt daarin geopen-
baard uit geloof tot geloof, gelijk geschreven
staat: De rechtvaardige zal uit geloof leven.
18 Want toorn van God openbaart zich van de hemel
over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van
mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten
onder houden,
19 daarom dat hetgeen van God gekend kan worden
in hen openbaar is, want God heeft het hun geo-
penbaard.

20 Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden,
zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert
de schepping der wereld uit zijn werken met het
verstand doorzien, zodat zij geen verontschuldi-
ging hebben.
21 Immers, hoewel zij God kenden, hebben zij Hem
niet als God verheerlijkt of gedankt, maar hun
overleggingen zijn op niets uitgelopen, en het is
duister geworden in hun onverstandig hart.
22 Bewerende wijs te zijn, zijn zij dwaas geworden,
23 en zij hebben de majesteit van de onvergankelijke
God vervangen door hetgeen gelijkt op het beeld
van een vergankelijk mens, van vogels, van vier-
voetige en van kruipende dieren.
24 Daarom heeft God hen in hun hartstochten over-
gegeven aan onreinheid, zodat bij hen het lichaam
onteerd wordt.
25 Zij immers hadden de waarheid Gods vervangen
door de leugen en het schepsel vereerd en
gediend boven de Schepper, die te prijzen is tot in
eeuwigheid. Amen.
26 Daarom heeft God hen overgegeven aan schande-
lijke lusten, want hun vrouwen hebben de natuur-
lijke omgang vervangen door de tegennatuurlijke.
27 Eveneens hebben de mannen de natuurlijke
omgang met de vrouw opgegeven, en zijn in wel-
lust voor elkander ontbrand, als mannen met man-
nen schandelijkheid bedrijvende en daardoor het
welverdiende loon voor hun afdwaling in zichzelf
ontvangende.

28 En daar zij het verwerpelijk achtten God te erken-
nen, heeft God hen overgegeven aan een verwer-
pelijk denken om te doen wat niet betaamt:
29 vervuld van allerlei onrechtvaardigheid, boosheid,
hebzucht en slechtheid, vol nijd, moord, twist, list
en kwaadaardigheid;
30 oorblazers, lasteraars, haters van God, verwatenen,
overmoedigen, grootsprekers, vindingrijk in het
kwaad, hun ouders ongehoorzaam;
31 onverstandig, onbestendig, zonder hart of barm-
hartigheid.
32 Immers, hoewel zij de rechtseis van God kenden,
namelijk, dat zij, die zulke dingen bedrijven, de
dood verdienen, doen zij ze niet alleen zelf, maar
schenken ook nog hun bijval aan wie ze bedrijven.

Romeinen 2

1 Daarom zijt gij, o mens, wie gij ook zijt, niet te
verontschuldigen, wanneer gij oordeelt. Want
waarin gij een ander oordeelt, veroordeelt gij
uzelf; want gij, die oordeelt, bedrijft dezelfde din-
gen.
2 Wij weten echter, dat het oordeel Gods onpartijdig
gaat over hen, die zulke dingen bedrijven.
3 Rekent gij wellicht hierop, o mens, die oordeelt
over hen, die zulke dingen bedrijven, en ze zelf
doet, dat gij het oordeel Gods ontgaan zult?
4 Of veracht gij de rijkdom van zijn goedertieren-
heid, verdraagzaamheid en lankmoedigheid, en
beseft gij niet, dat de goedertierenheid Gods u tot
boetvaardigheid leidt?
5 Maar in uw weerbarstigheid en onboetvaardigheid
van hart hoopt gij u toorn op tegen de dag des
toorns en der openbaring van het rechtvaardig
oordeel Gods,
6 die een ieder vergelden zal naar zijn werken:
7 hun, die, in het goeddoen volhardende, heerlijk-
heid, eer en onvergankelijkheid zoeken, het eeuwi-
ge leven;
8 maar hun, die zichzelf zoeken, der waarheid onge-
hoorzaam en der ongerechtigheid gehoorzaam
zijn, wacht toorn en gramschap.
9 Verdrukking en benauwdheid (zal komen) over
ieder levend mens, die het kwade bewerkt, eerst
de Jood en ook de Griek;
10 maar heerlijkheid, eer en vrede over ieder, die het
goede werkt, eerst de Jood en ook de Griek.

11 Want er is geen aanzien des persoons bij God.
12 Want allen, die zonder wet gezondigd hebben,
zullen ook zonder wet verloren gaan; en allen, die
onder de wet gezondigd hebben, zullen door de
wet geoordeeld worden;
13 want niet de hoorders der wet zijn rechtvaardig bij
God, maar de daders der wet zullen gerechtvaar-
digd worden.
14 Wanneer toch heidenen, die de wet niet hebben,
van nature doen wat de wet gebiedt, dan zijn
dezen, ofschoon zonder wet, zichzelf tot wet;
15 immers, zij tonen, dat het werk der wet in hun
harten geschreven is, terwijl hun geweten mede-
getuigt en hun gedachten elkander onderling aan-
klagen of ook verontschuldigen,
16 ten dage, dat God het in de mensen verborgene
oordeelt volgens mijn evangelie, door Christus
Jezus.
17 Indien gij u dan Jood laat noemen, steunt op de
wet, u beroemt op God,
18 zijn wil kent, weet te onderscheiden waarop het
aankomt, daar gij onderricht in de wet geniet,
19 en u overtuigd houdt, dat gij een leidsman van
blinden zijt, een licht voor hen, die in duisternis
zijn,
20 een opvoeder van onverstandigen en een leer-
meester van onmondigen, daar gij in de wet de
belichaming der kennis en der waarheid bezit, -

21 hoe nu, gij, die een ander onderwijst, onderwijst
gij uzelf niet? Gij, die predikt, dat men niet stelen
mag, steelt gij?
22 Die overspel verbiedt, doet gij overspel? Die gruwt
van de afgoden, pleegt gij tempelroof?
23 Die u op de wet beroemt, onteert gij God door uw
overtreden van de wet?
24 Want de naam Gods wordt om u gelasterd onder
de heidenen, gelijk geschreven staat.
25 Want besneden te zijn heeft wel betekenis, indien
gij de wet volbrengt, maar indien gij een overtre-
der van de wet zijt, is uw besnijdenis tot onbesne-
denheid geworden.
26 Zal dan, indien de onbesnedene de eisen der wet
in acht neemt, zijn onbesnedenheid niet voor
besnijdenis gelden?
27 Dan zal de van nature onbesnedene, doordat hij
de wet volbrengt, u oordelen die, hoewel in het
bezit van letter en besnijdenis, een overtreder van
de wet zijt.
28 Want niet hij is een Jood, die het uiterlijk is, en
niet dat is besnijdenis wat uiterlijk, aan het vlees,
geschiedt,
29 maar hij is een Jood, die het in het verborgen is,
en de (ware) besnijdenis is die van het hart, naar
de Geest, niet naar de letter. Dan komt zijn lof
niet van mensen, maar van God.

Romeinen 3

1 Wat is dan het voorrecht van de Jood, of wat is
het nut van de besnijdenis?
2 Velerlei in elk opzicht. In de eerste plaats toch dit,
dat hun de woorden Gods zijn toevertrouwd.
3 Wat toch is het geval? Als sommigen ontrouw
geworden zijn, zal dan hun ontrouw de trouw
Gods tenietdoen?
4 Volstrekt niet! Maar het blijve: God waarachtig en
ieder mens leugenachtig, gelijk geschreven staat:
Opdat Gij gerechtvaardigd wordt in uw woorden,
en overwint in uw rechtsgedingen.
5 Maar indien onze onrechtvaardigheid Gods recht-
vaardigheid staaft, wat zullen wij dan zeggen? Is
God, die zijn toorn doet voelen - ik spreek op
menselijke wijze - soms onrechtvaardig?
6 Volstrekt niet! Hoe zal God anders de wereld oor-
delen?
7 Maar, indien de waarachtigheid Gods door mijn
leugen des te overvloediger is gebleken tot zijn
heerlijkheid, waarom word ik dan nog als zondaar
geoordeeld?
8 Het is toch niet, zoals men van ons lastert en som-
migen ons laten zeggen: Laten wij het kwade
doen, opdat het goede eruit voortkome? Het oor-
deel over dezen is welverdiend.
9 Wat dan? Worden anderen boven ons gesteld? In
geen enkel opzicht; wij hebben immers tevoren
Joden zowel als Grieken beschuldigd, dat zij allen
onder de zonde zijn,

10 gelijk geschreven staat: Niemand is rechtvaardig,
ook niet een,
11 er is niemand, die verstandig is, niemand, die God
ernstig zoekt;
12 allen zijn afgeweken, tezamen zijn zij onnut
geworden; er is niemand, die doet wat goed is,
zelfs niet een.
13 Hun keel is een open graf, met hun tong plegen
zij bedrog, addergif is onder hun lippen;
14 hun mond is van vloek en bitterheid vol;
15 Snel zijn hun voeten om bloed te vergieten,
16 verwoesting en ellende zijn op hun wegen,
17 en de weg des vredes kennen zij niet.
18 De vreze Gods staat hun niet voor ogen.
19 Nu weten wij, dat de wet, bij al wat zij zegt, tot
hen spreekt, die onder de wet zijn, opdat alle
mond gestopt en de gehele wereld strafwaardig
worde voor God,
20 daarom, dat uit werken der wet geen vlees voor
Hem gerechtvaardigd zal worden, want wet doet
zonde kennen.
21 Thans is echter buiten de wet om gerechtigheid
Gods openbaar geworden, waarvan de wet en de
profeten getuigen,
22 en wel gerechtigheid Gods door het geloof in
Jezus Christus, voor allen, die geloven; want er is
geen onderscheid.
23 Want allen hebben gezondigd en derven de heer-
lijkheid Gods,

24 en worden om niet gerechtvaardigd uit zijn gena-
de, door de verlossing in Christus Jezus.
25 Hem heeft God voorgesteld als zoenmiddel door
het geloof, in zijn bloed, om zijn rechtvaardigheid
te tonen, daar Hij de zonden, die tevoren onder de
verdraagzaamheid Gods gepleegd waren, had
laten geworden -
26 om zijn rechtvaardigheid te tonen, in de tegen-
woordige tijd, zodat Hijzelf rechtvaardig is, ook als
Hij hem rechtvaardigt, die uit het geloof in Jezus
is.
27 Waar blijft het roemen dan? Het is uitgesloten.
Door welke wet? Der werken? Neen, maar door de
wet van geloof.
28 Want wij zijn van oordeel, dat de mens door
geloof gerechtvaardigd wordt, zonder werken der
wet.
29 Of is God alleen de God der Joden? Niet ook der
heidenen? Zeker, ook der heidenen.
30 Indien er namelijk een God is, die de besnedenen
rechtvaardigen zal uit het geloof en de onbesnede-
nen door het geloof.
31 Stellen wij dan door het geloof de wet buiten wer-
king? Volstrekt niet; veeleer bevestigen wij de wet.

Romeinen 4

1 Wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze
voorvader naar het vlees, verkregen heeft?
2 Want indien Abraham uit werken gerechtvaardigd
is, dan heeft hij roem, maar niet bij God.
3 Want wat zegt het schriftwoord? Abraham geloof-
de God en het werd hem tot gerechtigheid gere-
kend.
4 Nu wordt hem die werkt, het loon niet toegere-
kend uit genade, maar krachtens verplichting.
5 Hem echter, die niet werkt, maar zijn geloof ves-
tigt op Hem, die de goddeloze rechtvaardigt,
wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid,
6 gelijk ook David de mens zalig spreekt, aan wie
God gerechtigheid toerekent zonder werken:
7 Zalig zij, wier ongerechtigheden vergeven en wier
zonden bedekt zijn.
8 Zalig de man, wiens zonde de Here geenszins zal
toerekenen.
9 Geldt deze zaligspreking dan de besnedene of ook
de onbesnedene? Wij zeggen immers: Het geloof
werd Abraham tot gerechtigheid gerekend.
10 Hoe werd het hem dan toegerekend? Was hij toen
besneden of onbesneden? Niet besneden, maar
onbesneden.
11 En het teken der besnijdenis ontving hij als het
zegel der gerechtigheid van dat geloof, dat hij in
zijn onbesneden staat bezat. Zo kon hij een vader
zijn van alle onbesneden gelovigen, opdat hun de
gerechtigheid zou worden toegerekend,

12 en een vader van de besnedenen, voor hen name-
lijk, die niet alleen uit de besnijdenis zijn, maar die
ook treden in het voetspoor van het geloof, dat
onze vader Abraham in zijn onbesneden staat
bezat.
13 Want niet door de wet had Abraham of zijn nage-
slacht de belofte, dat hij een erfgenaam der
wereld zou zijn, maar door gerechtigheid des
geloofs.
14 Want indien zij, die het van de wet verwachten,
erfgenamen zijn, dan is het geloof zonder inhoud
en de belofte zonder gevolg.
15 De wet immers bewerkt toorn; waar echter geen
wet is, is ook geen overtreding.
16 Daarom is het (alles)uit geloof, opdat het zou zijn
naar genade, en dus de belofte zou gelden voor al
het nageslacht, niet alleen voor wie uit de wet,
maar ook voor wie uit het geloof van Abraham
zijn, die de vader van ons allen is,
17 gelijk geschreven staat: Tot een vader van vele vol-
ken heb Ik u gesteld - voor het aangezicht van die
God, in wie hij geloofde, die de doden levend
maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept.
18 En hij heeft tegen hoop op hoop geloofd, dat hij
een vader van vele volken zou worden, volgens
hetgeen gezegd was: Zo zal uw nageslacht zijn.
19 En zonder te verflauwen in het geloof heeft hij
opgemerkt, dat zijn eigen lichaam verstorven was,
daar hij ongeveer honderd jaar oud was, en dat
Sara s moederschoot was gestorven;

20 maar aan de belofte Gods heeft hij niet getwijfeld
door ongeloof, doch hij werd versterkt in zijn
geloof en gaf Gode eer,
21 in de volle zekerheid, dat Hij bij machte was het-
geen Hij beloofd had ook te volbrengen.
22 Daarom ook werd het hem gerekend tot gerechtig-
heid.
23 Echter niet om zijnentwil alleen werd geschreven:
het werd hem toegerekend,
24 maar ook om onzentwil, wie het zal worden toege-
rekend, ons, die ons geloof vestigen op Hem, die
Jezus, onze Here, uit de doden opgewekt heeft,
25 die is overgeleverd om onze overtredingen en
opgewekt om onze rechtvaardiging.

Romeinen 5

1 Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben
vrede met God door onze Here Jezus Christus,
2 door wie wij ook de toegang hebben verkregen in
het geloof tot deze genade, waarin wij staan, en
roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods.
3 En niet alleen (hierin), maar wij roemen ook in de
verdrukkingen, daar wij weten, dat de verdrukking
volharding uitwerkt,
4 en de volharding beproefdheid, en de beproefd-
heid hoop;
5 en de hoop maakt niet beschaamd, omdat de lief-
de Gods in onze harten uitgestort is door de
Heilige Geest, die ons gegeven is,
6 zo zeker als Christus, toen wij nog zwak waren, te
zijner tijd voor goddelozen is gestorven.
7 Want niet licht zal iemand voor een rechtvaardige
sterven - maar misschien heeft iemand nog de
moed voor een goede te sterven
8 God echter bewijst zijn liefde jegens ons, doordat
Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons
gestorven is.
9 Veel meer zullen wij derhalve, thans door zijn
bloed gerechtvaardigd, door Hem behouden wor-
den van de toorn.
10 Want als wij, toen wij vijanden waren, met God
verzoend zijn door de dood zijns Zoons, zullen wij
veel meer, nu wij verzoend zijn, behouden wor-
den, doordat Hij leeft;

11 en dat niet alleen, maar wij roemen zelfs in God
door onze Here Jezus Christus, door wie wij nu de
verzoening ontvangen hebben.
12 Daarom, gelijk door een mens de zonde de wereld
is binnengekomen en door de zonde de dood, zo
is ook de dood tot alle mensen doorgegaan,
omdat allen gezondigd hebben;
13 want reeds voor de wet was er zonde in de
wereld. Maar zonde wordt niet toegerekend, als er
geen wet is.
14 Toch heeft de dood als koning geheerst van Adam
tot Mozes, ook over hen, die niet gezondigd had-
den op een gelijke wijze als Adam overtrad, die
een beeld is van de komende.
15 Maar het is met de genadegave niet zo als met de
overtreding; want, indien door de overtreding van
die ene zeer velen gestorven zijn, veel meer is de
genade Gods en de gave, bestaande in de genade
van de ene mens, Jezus Christus, voor zeer velen
overvloedig geworden.
16 En het is met het geschenk niet zo als door het
zondigen van een; want het oordeel leidde van
een overtreding tot veroordeling, maar de genade-
gave van vele overtredingen tot rechtvaardiging.
17 Want, indien door de overtreding van de ene de
dood als koning is gaan heersen door die ene, veel
meer zullen zij, die de overvloed van genade en
van de gave der gerechtigheid ontvangen, leven
en als koningen heersen door de ene, Jezus
Christus.

18 Derhalve, gelijk het door een daad van overtreding
voor alle mensen tot veroordeling gekomen is, zo
komt het ook door een daad van gerechtigheid
voor alle mensen tot rechtvaardiging ten leven.
19 Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van een
mens zeer velen zondaren geworden zijn, zo zullen
ook door de gehoorzaamheid van een zeer velen
rechtvaardigen worden.
20 Maar de wet is er bijgekomen, zodat de overtre-
ding toenam; waar evenwel de zonde toenam, is
de genade meer dan overvloedig geworden,
21 opdat, gelijk de zonde als koning heerste in de
dood, zo ook de genade zou heersen door recht-
vaardigheid ten eeuwigen leven door Jezus
Christus, onze Here.

Romeinen 6

1 Wat zullen wij dan zeggen? Mogen wij bij de
zonde blijven, opdat de genade toeneme?
2 Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij, die der
zonde gestorven zijn, daarin nog leven?
3 Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus
gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn?
4 Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in
de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opge-
wekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in
nieuwheid des levens zouden wandelen.
5 Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen
gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn (met
hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding;
6 dit weten wij immers, dat onze oude mens mede-
gekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde
zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet lan-
ger slaven der zonde zouden zijn;
7 want wie gestorven is, is rechtens vrij van de
zonde.
8 Indien wij dan met Christus gestorven zijn, gelo-
ven wij, dat wij ook met Hem zullen leven,
9 daar wij weten, dat Christus, nu Hij uit de doden
is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen
heerschappij meer over Hem.
10 Want wat zijn dood betreft, is Hij voor de zonde
eens voor altijd gestorven wat zijn leven betreft,
leeft Hij voor God.
11 Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wel
dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in
Christus Jezus.

12 Laat dan de zonde niet langer als koning heersen
in uw sterfelijk lichaam, zodat gij aan zijn begeer-
ten zoudt gehoorzamen,
13 en stelt uw leden niet langer als wapenen der onge-
rechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u
ten dienste van God, als mensen, die dood zijn
geweest, maar thans leven, en stelt uw leden als
wapenen der gerechtigheid ten dienste van God.
14 Immers, de zonde zal over u geen heerschappij
voeren, want gij zijt niet onder de wet, maar
onder de genade.
15 Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet
onder de wet, maar onder de genade zijn?
Volstrekt niet!
16 Weet gij niet, dat gij hem, in wiens dienst gij u
stelt als slaven ter gehoorzaamheid, ook moet
gehoorzamen als slaven, hetzij dan van de zonde
tot de dood, hetzij van de gehoorzaamheid tot
gerechtigheid?
17 Maar Gode zij dank: gij waart slaven der zonde,
doch gij zijt van harte gehoorzaam geworden aan
die vorm van onderricht, die u overgeleverd is;
18 en, vrijgemaakt van de zonde, zijt gij in dienst
gekomen van de gerechtigheid.
19 Ik zeg dit van menselijk standpunt om de zwak-
heid van uw vlees. Want gelijk gij uw leden
gesteld hebt ten dienste van de onreinheid en van
de wetteloosheid tot wetteloosheid, zo stelt nu uw
leden ten dienste van de gerechtigheid tot heili-
ging.

20 Want toen gij slaven waart der zonde, waart gij vrij van de gerechtigheid.
21 Wat voor vrucht hadt gij toen? Dingen, waarover gij u nu schaamt; immers, het einde daarvan is de dood.
22 Maar thans, vrijgemaakt van de zonde en in de dienst van God gekomen, hebt gij tot vrucht uw heiliging en als einde het eeuwige leven.
23 Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.

Romeinen 7

1 Of weet gij niet, broeders, - ik spreek immers tot
wie de wet kennen - dat de wet heerschappij voert
over de mens, zolang hij leeft?
2 Want de gehuwde vrouw is door de wet aan haar
man gebonden, zolang deze leeft; wanneer echter
de man sterft, is zij ontslagen van de wet, die haar
aan die man bond.
3 Zo zal zij dan, indien zij bij het leven van haar
man een ander tot man neemt, echtbreekster
heten; wanneer echter de man sterft, is zij vrij van
de wet, zodat zij geen echtbreekster is, indien zij
zich aan een andere man geeft.
4 Bijgevolg, mijn broeders, zijt ook gij dood voor de
wet door het lichaam van Christus om het eigen-
dom te worden van een ander, van Hem, die uit
de doden opgewekt is, opdat wij Gode vrucht zou-
den dragen.
5 Want toen wij in het vlees waren, werkten de zon-
dige hartstochten, die door de wet geprikkeld
worden, in onze leden, om voor de dood vrucht te
dragen;
6 maar thans zijn wij van de wet ontslagen, dood
voor haar, die ons gevangen hield, zodat wij die-
nen in de nieuwe staat des Geestes en niet in de
oude staat der letter.
7 Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde?
Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben
leren kennen, tenzij door de wet; immers, ook van
de begeerlijkheid zou ik niet geweten hebben,
indien de wet niet zeide: gij zult niet begeren.

8 Maar uitgaande van het gebod, wekte de zonde in
mij allerlei begeerlijkheid op; want zonder wet is
de zonde dood.
9 Ik heb eertijds geleefd zonder wet; toen echter het
gebod kwam, begon de zonde te leven, maar ik
begon te sterven,
10 en het gebod dat ten leven moest leiden, bleek
voor mij juist ten dode te zijn;
11 want de zonde heeft uitgaande van het gebod, mij
misleid en door middel daarvan gedood.
12 Zo is dan de wet heilig, en ook het gebod is heilig
en rechtvaardig en goed
13 Is dan het goede mijn dood geworden? Volstrekt
niet! Maar de zonde heeft, opdat zij zou blijken
zonde te zijn, door het goede mijn dood bewerkt,
opdat de zonde bij uitstek zondig zou worden
door het gebod.
14 Wij weten immers, dat de wet geestelijk is; ik ech-
ter ben vlees, verkocht onder de zonde.
15 Want wat ik uitwerk, weet ik niet; want ik doe niet
wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat
doe ik.
16 Indien ik nu wat ik niet wens, toch doe, stem ik
toe, dat de wet goed is.
17 Doch dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde,
die in mij woont.
18 Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn
vlees, geen goed woont. Immers, het wensen is
wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken,
kan ik niet.

19 Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dat doe ik.
20 Indien ik nu datgene doe, wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont.
21 Zo vind ik dan deze regel: als ik het goede wens te doen, is het kwade bij mij aanwezig;
22 want naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet Gods,
23 maar in mijn leden zie ik een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is.
24 Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?
25 Gode zij dank door Jezus Christus, onze Here!
26 Derhalve ben ik zelf met mijn verstand dienstbaar aan de wet Gods, maar met mijn vlees aan de wet der zonde.

Romeinen 8

1 Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn.
2 Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt, van de wet der zonde en des doods.
3 Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees - God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees,
4 opdat de eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest.
5 Want zij, die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees, en zij, die naar de Geest zijn, hebben de gezindheid van de Geest.
6 Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede.
7 Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet:
8 zij, die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen.
9 Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans, indien de Geest Gods in u woont. Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe.
10 Indien Christus in u is, dan is wel het lichaam dood vanwege de zonde, maar de geest is leven vanwege de gerechtigheid.

11 En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de
doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij,
die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft,
ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn
Geest, die in u woont.
12 Derhalve, broeders, zijn wij schuldenaars, maar
niet van het vlees, om naar het vlees te leven.
13 Want indien gij naar het vlees leeft, zult gij ster-
ven; maar indien gij door de Geest de werkingen
des lichaams doodt, zult gij leven.
14 Want allen, die door de Geest Gods geleid wor-
den, zijn zonen Gods.
15 Want gij hebt niet ontvangen een geest van slaver-
nij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvan-
gen de Geest van het zoonschap, door welke wij
roepen: Abba, Vader.
16 Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen
Gods zijn.
17 Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen:
erfgenamen van God, en medeerfgenamen van
Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is
dat om ook te delen in zijn verheerlijking.
18 Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de
tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijk-
heid, die over ons geopenbaard zal worden.
19 Want met reikhalzend verlangen wacht de schep-
ping op het openbaar worden der zonen Gods.
20 Want de schepping is aan de vruchteloosheid
onderworpen, niet vrijwillig, maar om (de wil van)
Hem, die haar daaraan onderworpen heeft,

21 in hope echter, omdat ook de schepping zelf van
de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal
bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid
der kinderen Gods.
22 Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schep-
ping in al haar delen zucht en in barensnood is.
23 En niet alleen zij, maar ook wij zelf, wij, die de
Geest als eerste gave ontvangen hebben, zuchten
bij onszelf in de verwachting van het zoonschap:
de verlossing van ons lichaam.
24 Want in die hoop zijn wij behouden. Maar hoop,
die gezien wordt, is geen hoop, want hoe zal men
hopen op hetgeen men ziet?
25 Indien wij echter hopen op hetgeen wij niet zien,
verwachten wij het met volharding.
26 En evenzo komt de Geest onze zwakheid te hulp;
want wij weten niet wat wij bidden zullen naar
behoren, maar de Geest zelf pleit voor ons met
onuitsprekelijke verzuchtingen.
27 En Hij, die de harten doorzoekt, weet de bedoeling
des Geestes, dat Hij namelijk naar de wil van God
voor heiligen pleit.
28 Wij weten nu, dat God alle dingen doet medewer-
ken ten goede voor hen, die God liefhebben, die
volgens zijn voornemen geroepenen zijn.
29 Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook
tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het
beeld zijns Zoons, opdat Hij de eerstgeborene zou
zijn onder vele broederen;

30 en die Hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft Hij
ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen
heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerecht-
vaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt.
31 Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen? Als
God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?
32 Hoe zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet
gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft,
ons met Hem ook niet alle dingen schenken?
33 Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen? God is
het, die rechtvaardigt;
34 wie zal veroordelen? Christus Jezus is de gestorve-
ne, wat meer is, de opgewekte, die ter rechter-
hand Gods is, die ook voor ons pleit.
35 Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?
Verdrukking of benauwdheid of vervolging of hon-
ger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard?
36 Gelijk geschreven staat: Om Uwentwil worden wij
de ganse dag gedood, wij zijn gerekend als slacht-
schapen.
37 Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars
door Hem, die ons heeft liefgehad.
38 Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven,
noch engelen noch machten, noch heden noch
toekomst, noch krachten,
39 noch hoogte noch diepte, noch enig ander schep-
sel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods,
welke is in Christus Jezus, onze Here.

Romeinen 9

1 Ik spreek de waarheid in Christus, ik lieg niet,
want mijn geweten betuigt mij dit mede door de
heilige Geest:
2 Ik heb een grote smart en een voortdurend hart-
zeer.
3 Want zelf zou ik wel wensen van Christus verban-
nen te zijn ten behoeve van mijn broeders, mijn
verwanten naar het vlees;
4 immers, zij zijn Israelieten, hunner is de aanne-
ming tot zonen en de heerlijkheid en de verbon-
den en de wetgeving en de eredienst en de belof-
ten
5 hunner zijn de vaderen en uit hen is, wat het vlees
betreft, de Christus, die is boven alles, God, te
prijzen tot in eeuwigheid! Amen.
6 Maar het is niet mogelijk, dat het woord Gods zou
vervallen zijn. Want niet allen, die van Israel
afstammen, zijn Israel,
7 en zij zijn ook niet allen kinderen, omdat zij nage-
slacht van Abraham zijn, maar: Door Isaak zal men
van nageslacht van u spreken.
8 Dat wil zeggen: niet de kinderen van het vlees zijn
kinderen Gods, maar de kinderen der beloften gel-
den voor nageslacht.
9 Want er ligt een belofte in dit woord: omstreeks
deze tijd zal Ik komen en Sara zal een zoon heb-
ben.
10 Maar dit niet alleen; daar is ook Rebekka, bevrucht
van een man, onze vader Isaak.

11 Want toen de kinderen nog niet geboren waren en
goed noch kwaad hadden gedaan - opdat het ver-
kiezend voornemen Gods zou blijven, niet op
grond van werken, maar op grond daarvan, dat Hij
riep, -
12 werd tot haar gezegd: De oudste zal de jongste
dienstbaar zijn,
13 gelijk geschreven staat: Jakob heb Ik liefgehad,
maar Esau heb Ik gehaat.
14 Wat zullen wij dan zeggen: Zou er onrechtvaardig-
heid zijn bij God? Volstrekt niet!
15 Want Hij zegt tot Mozes: Over wie Ik Mij ontferm,
zal Ik Mij ontfermen, en jegens wie Ik barmhartig
ben, zal Ik barmhartig zijn.
16 Het hangt dus niet daarvan af, of iemand wil, dan
wel of iemand loopt, maar van God, die Zich ont-
fermt.
17 Want het schriftwoord zegt tot Farao: Daartoe heb
Ik u doen opstaan, opdat Ik in u mijn kracht zou
tonen en mijn naam verbreid zou worden over de
gehele aarde.
18 Hij ontfermt Zich dus over wie Hij wil en Hij ver-
hardt wie Hij wil.
19 Gij zult nu tot mij zeggen: Wat heeft Hij dan nog
aan te merken? Want wie wederstaat zijn wil?
20 Maar gij, o mens! wie zijt gij, dat gij God zoudt
tegenspreken? Zal het geboetseerde soms tot zijn
boetseerder zeggen: Waarom hebt gij mij zo
gemaakt?

21 Of heeft de pottebakker niet de vrije beschikking
over het leem om uit dezelfde klomp het ene voor-
werp te vervaardigen tot eervol, het andere tot
alledaags gebruik?
22 En als God nu, zijn toorn willende tonen en zijn
kracht bekend maken, de voorwerpen des toorns,
die ten verderve toebereid waren, met veel lank-
moedigheid verdragen heeft -
23 juist om de rijkdom zijner heerlijkheid bekend te
maken over de voorwerpen van ontferming, die Hij
tot heerlijkheid heeft voorbereid?
24 En dat zijn wij, die Hij geroepen heeft, niet alleen
uit de Joden, maar ook uit de heidenen,
25 gelijk Hij ook bij Hosea zegt: Ik zal niet-mijn-volk
noemen: mijn-volk, en de niet-geliefde: geliefde.
26 En het zal geschieden ter plaatse, waar tot hen
gezegd was: gij zijt mijn volk niet, daar zullen zij
genoemd worden: zonen van de levende God.
27 En Jesaja roept over Israel uit: Al was het getal der
kinderen Israels als het zand der zee, het overschot
zal behouden worden;
28 want wat Hij gesproken heeft, zal de Here doen op
de aarde, volledig en snel.
29 En gelijk Jesaja tevoren gezegd had: Indien de
Here Sebaot ons geen zaad overgelaten had, als
Sodom zouden wij geworden zijn en aan Gomorra
zouden wij gelijk gemaakt zijn.

30 Wat zullen wij dan zeggen? Dit: heidenen, die
geen gerechtigheid najaagden, hebben gerechtig-
heid verkregen, namelijk gerechtigheid, die uit
geloof is;
31 doch Israel, hoewel het een wet ter gerechtigheid
najaagde, is aan de wet niet toegekomen.
32 Waarom niet? Omdat het hierbij niet uitging van
geloof, maar van vermeende werken. Zij hebben
zich gestoten aan de steen des aanstoots,
33 gelijk geschreven staat: Zie, Ik leg in Sion een
steen des aanstoots en een rots der ergernis, en
wie op hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd
uitkomen.

Romeinen 10

1 Broeders, de begeerte mijns harten en mijn gebed over hun behoud gaan tot God uit.
2 Want ik getuig van hen, dat zij ijver voor God bezitten, maar zonder verstand.
3 Want onbekend met Gods gerechtigheid en trachtende hun eigen gerechtigheid te doen gelden, hebben zij zich aan de gerechtigheid Gods niet onderworpen.
4 Want Christus is het einde der wet, tot gerechtigheid voor een ieder, die gelooft.
5 Want Mozes schrijft: De mens, die de gerechtigheid naar de wet doet, zal daardoor leven.
6 Maar de gerechtigheid uit het geloof spreekt aldus: Zeg niet in uw hart: Wie zal ten hemel opklimmen? namelijk om Christus te doen afdalen;
7 of: Wie zal in de afgrond nederdalen? namelijk om Christus uit de doden te doen opkomen.
8 Maar wat zegt zij? Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart, namelijk het woord des geloofs, dat wij prediken.
9 Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden;
10 want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot behoudenis.

11 Immers het schriftwoord zegt: Al wie op Hem zijn
geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen.
12 Want er is geen onderscheid tussen Jood en Griek.
Immers, een en dezelfde is Heer over allen, rijk
voor allen, die Hem aanroepen;
13 want: al wie de naam des Heren aanroept, zal
behouden worden.
14 Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet
geloofd hebben? Hoe geloven in Hem, van wie zij
niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker?
15 En hoe zal men prediken zonder gezonden te zijn?
Gelijk geschreven staat: Hoe liefelijk zijn de voeten
van hen, die een goede boodschap brengen.
16 Maar niet allen hebben aan het evangelie gehoor
gegeven. Want Jesaja zegt: Here, wie heeft geloofd
wat hij van ons hoorde?
17 Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen
door het woord van Christus.
18 Maar ik vraag: hebben zij het dan niet gehoord?
Zeer zeker: Over de ganse aarde is hun geluid uit-
gegaan en tot de einden der wereld hun woorden.
19 Maar ik vraag: heeft Israel het dan niet verstaan?
Vooreerst zegt Mozes: Ik zal u naijverig maken op
wat geen volk is, toornig op een onverstandig volk

20 En Jesaja waagt het te zeggen: Ik ben gevonden door wie Mij niet zochten, Ik ben openbaar geworden aan wie naar Mij niet vroegen.
21 Maar van Israel zegt hij: De ganse dag heb Ik mijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk.

Romeinen 11

1 Ik vraag dan: God heeft zijn volk toch niet verstoten? Volstrekt niet! Ik ben immers zelf een Israeliet, uit het nageslacht van Abraham, van de stam Benjamin.
2 God heeft zijn volk niet verstoten, dat Hij tevoren gekend heeft. Of weet gij niet, wat het schriftwoord zegt in (de geschiedenis van) Elia, als hij Israel bij God aanklaagt:
3 Here, uw profeten hebben zij gedood, uw altaren hebben zij omvergehaald; ik ben alleen overgebleven en mij staan zij naar het leven.
4 Maar wat zegt de godsspraak tot hem? Ik heb Mij zevenduizend man doen overblijven, die hun knie voor Baal niet hebben gebogen.
5 Zo is er dan ook in de tegenwoordige tijd een overblijfsel gelaten naar de verkiezing der genade.
6 Indien het nu door genade is, dan is het niet meer uit werken; anders is de genade geen genade meer.
7 Wat dan? Hetgeen Israel najaagt, heeft het niet verkregen, maar het uitverkoren deel heeft het verkregen, en de overigen zijn verhard,
8 gelijk geschreven staat: God gaf hun een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen, tot de dag van heden.
9 En David zegt: Hun tafel worde tot een strik en een net, en tot een aanstoot en vergelding voor hen.

10 Laten hun ogen verduisterd worden, zodat zij niet zien, en doe hun rug voorgoed zich krommen.

11 Ik vraag dan: zij zijn toch niet zo gestruikeld, dat zij wel vallen moesten Volstrekt niet! Door hun val is het heil tot de heidenen gekomen, om hen tot naijver op te wekken.

12 Betekent nu hun val rijkdom voor de wereld en hun tekort rijkdom voor de heidenen, hoeveel te meer hun volheid!

13 Ik spreek tot u, heidenen. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening,

14 dat ik zo mogelijk de naijver van mijn vlees (en bloed) mocht opwekken, en enigen uit hen behouden.

15 Want, indien hun verwerping de verzoening der wereld is, wat zal hun aanneming anders wezen dan leven uit de doden?

16 Zijn de eerstelingen heilig, dan ook het deeg, en is de wortel heilig, dan ook de takken.

17 Indien nu enkele van de takken weggebroken zijn en gij als wilde loot daartussen geent zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen,

18 beroem u dan niet tegen de takken! Indien gij u ertegen beroemt - niet gij draagt de wortel, maar de wortel u.

19 Gij zult dan zeggen: er zijn takken weggebroken, opdat ik als loot geent zou worden.

20 Goed! Zij zijn om hun ongeloof weggebroken en
gij staat door het geloof. Wees niet hoogmoedig,
maar vrees!
21 Want indien God de natuurlijke takken niet
gespaard heeft, Hij zal ook u niet sparen.
22 Let dan op de goedertierenheid Gods en zijn
gestrengheid: over de gevallenen gestrengheid,
maar over u goedertierenheid Gods, indien gij bij
de goedertierenheid blijft; anders zult ook gij weg-
gekapt worden.
23 Maar ook zij zullen, wanneer zij niet bij hun onge-
loof blijven, weder geent worden; God is immers
bij machte hen opnieuw te enten.
24 Want indien gij uit de wilde olijf, waartoe gij naar
uw natuur behoort, weggekapt en tegen uw
natuur op de edele olijf geent zijt, hoeveel te meer
zullen dezen, naar hun natuur, op hun eigen olijf
geent worden.
25 Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt
zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit gehei-
menis; een gedeeltelijke verharding is over Israel
gekomen, totdat de volheid der heidenen binnen-
gaat,
26 en aldus zal gans Israel behouden worden, gelijk
geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen,
Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden.
27 En dit is mijn verbond met hen, wanneer Ik hun
zonden wegneem.

28 Zij zijn naar het evangelie vijanden om uwentwil, naar de verkiezing zijn zij geliefden om der vaderen wil.
29 Want de genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk.
30 Want evenals gij eertijds aan God ongehoorzaam waart, maar nu ontferming hebt gevonden door hun ongehoorzaamheid,
31 zo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geworden, opdat door de u betoonde ontferming ook zij thans ontferming zouden vinden.
32 Want God heeft hen allen onder ongehoorzaamheid besloten, om Zich over hen allen te ontfermen.
33 O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods, hoe ondoorgrondelijk zijn zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk zijn wegen!
34 Want: wie heeft de zin des Heren gekend? Of wie is Hem tot raadsman geweest
35 Of wie heeft Hem eerst iets gegeven, waarvoor hij vergoeding ontvangen moet
36 Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen.

Romeinen 12

1 Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de
barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt
tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer:
dit is uw redelijke eredienst.
2 En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar
wordt hervormd door de vernieuwing van uw den-
ken, opdat gij moogt erkennen wat de wil van
God is, het goede, welgevallige en volkomene.
3 Want krachtens de genade, die mij geschonken is,
zeg ik een ieder onder u: koestert geen gedachten,
hoger dan u voegen, maar gedachten tot bedacht-
zaamheid, naar de mate van het geloof, dat God
elkeen in het bijzonder heeft toebedeeld.
4 Want, gelijk wij in een lichaam vele leden hebben,
en de leden niet alle dezelfde werkzaamheden
hebben,
5 zo zijn wij, hoewel velen, een lichaam in Christus,
maar ieder afzonderlijk leden ten opzichte van
elkander.
6 Wij hebben nu gaven, onderscheiden naar de
genade, die ons gegeven is:
7 profetie, naar gelang van ons geloof; wie dient, in
het dienen; wie onderwijst, in het onderwijzen;
8 wie vermaant, in het vermanen; wie mededeelt, in
eenvoud; wie leiding geeft in ijver; wie barmhar-
tigheid bewijst, in blijmoedigheid.
9 De liefde zij ongeveinsd. Weest afkerig van het
kwade, gehecht aan het goede.

10 Weest in broederliefde elkander genegen, in eer-
betoon elkander ten voorbeeld,
11 in ijver onverdroten, vurig van geest, dient de
Here.
12 Weest blijde in de hoop, geduldig in de verdruk-
king, volhardend in het gebed,
13 bijdragend in de noden der heiligen, legt u toe op
de gastvrijheid.
14 Zegent wie u vervolgen, zegent en vervloekt niet.
15 Weest blijde met de blijden, weent met de wenen-
den.
16 Weest onderling eensgezind, niet zinnende op
hoge dingen, maar voegt u in het eenvoudige.
Weest niet eigenwijs.
17 Vergeldt niemand kwaad met kwaad; hebt het
goede voor met alle mensen.
18 Houdt zo mogelijk, voor zover het van u afhangt,
vrede met alle mensen.
19 Wreekt uzelf niet, geliefden, maar laat plaats voor
de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de
wraak toe, Ik zal het vergelden, spreekt de Here.
20 Maar, indien uw vijand honger heeft, geef hem te
eten; indien hij dorst heeft, geef hem te drinken,
want zo zult gij vurige kolen op zijn hoofd hopen.
21 Laat u niet overwinnen door het kwade, maar
overwin het kwade door het goede.

Romeinen 13

1 Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overhe-
den, die boven hem staan. Want er is geen over-
heid dan door God en die er zijn, zijn door God
gesteld.
2 Wie zich dus tegen de overheid verzet, wederstaat
de instelling Gods, en wie dit doen, zullen een
oordeel over zich brengen.
3 Want, als iemand goed handelt, behoeft hij niet
bevreesd te zijn voor de overheidspersonen, maar
wel, als hij verkeerd handelt. Wilt gij zonder vrees
voor de overheid zijn? Doe het goede, en gij zult
lof van haar ontvangen.
4 Zij staat immers in dienst van God, u ten goede.
Maar indien gij kwaad doet wees dan bevreesd;
want zij draagt het zwaard niet tevergeefs; zij staat
immers in de dienst van God, als toornende wreek-
ster voor hem, die kwaad bedrijft.
5 Daarom is het nodig zich te onderwerpen, niet
slechts om de toorn, maar ook om des gewetens
wil.
6 Daarom brengt gij toch ook belastingen op; want
zij zijn dienaren Gods, die juist op dit punt voort-
durend letten.
7 Betaalt aan allen het verschuldigde, belasting aan
wie belasting, tol aan wie tol, ontzag aan wie ont-
zag, eerbetoon aan wie eer toekomt.
8 Zijt niemand iets schuldig dan elkander lief te heb-
ben; want wie de ander liefheeft, heeft de wet ver-
vuld.

9 Want de geboden: gij zult niet echtbreken, gij zult
niet doodslaan, gij zult niet stelen, gij zult niet
begeren en welk ander gebod er ook zij, worden
samengevat in dit woord: gij zult uw naaste lief-
hebben als uzelf.
10 De liefde doet de naaste geen kwaad; daarom is
de liefde de vervulling der wet.
11 Gij verstaat immers de tijd wel, dat het thans voor
u de ure is om uit de slaap te ontwaken. Want het
heil is ons nu meer nabij, dan toen wij tot het
geloof kwamen.
12 De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij. Laten
wij dan de werken der duisternis afleggen en aan-
doen de wapenen des lichts!
13 Laten wij, als bij lichte dag, eerbaar wandelen,
niet in brasserijen en drinkgelagen, niet in wellust
en losbandigheid, niet in twist en nijd!
14 Maar doet de Here Jezus Christus aan en wijdt
geen zorg aan het vlees, zodat begeerten worden
opgewekt.

Romeinen 14

1 Aanvaardt de zwakke in het geloof, maar niet om
overwegingen te beoordelen.
2 De een gelooft, dat hij alles eten mag, maar de
zwakke eet plantaardig voedsel.
3 Wie wel eet, minachte hem niet, die niet eet, en
wie niet eet, oordele hem niet, die wel eet, want
God heeft hem aanvaard.
4 Wie zijt gij, dat gij eens anders knecht oordeelt?
Of hij staat of valt, gaat zijn eigen heer aan. Maar
hij zal staande blijven, want de Here is bij machte
hem vast te doen staan.
5 Deze immers stelt de ene dag boven de andere,
gene stelt ze alle gelijk. Ieder zij voor zijn eigen
besef ten volle overtuigd.
6 Wie aan een bepaalde dag hecht, doet het om de
Here, en wie eet, doet het om de Here, want hij
dankt God; en wie niet eet, laat het na om de
Here en ook hij dankt God.
7 Want niemand onzer leeft voor zichzelf, en nie-
mand sterft voor zichzelf;
8 want als wij leven, het is voor de Here, en als wij
sterven, het is voor de Here. Hetzij wij dan leven,
hetzij wij sterven, wij zijn des Heren.
9 Want hiertoe is Christus gestorven en levend
geworden, opdat Hij en over doden en over leven-
den heerschappij voeren zou.
10 Gij echter, wat oordeelt gij uw broeder? Of ook
gij, wat minacht gij uw broeder? Want wij zullen
allen gesteld worden voor de rechterstoel Gods.

11 Want er staat geschreven: (Zo waarachtig als) Ik
leef, spreekt de Here: voor Mij zal alle knie zich
buigen, en alle tong zal God loven.
12 Zo zal [dan] een ieder onzer voor zichzelf reken-
schap geven aan God.
13 Laten wij dan niet langer elkander oordelen, maar
komt liever tot dit oordeel: uw broeder geen aan-
stoot of ergernis te geven.
14 Ik weet en ben overtuigd in de Here Jezus, dat
niets uit zichzelf onrein is alleen voor hem, die iets
onrein acht, is het onrein.
15 Want indien uw broeder door iets, dat gij eet,
gegriefd wordt, wandelt gij niet meer naar de eis
der liefde. Breng niet door uw eten hem ten ver-
derve, voor wie Christus gestorven is.
16 Laat van het goede, dat gij hebt, geen kwaad
gezegd kunnen worden.
17 Want het Koninkrijk Gods bestaat niet in eten en
drinken, maar in rechtvaardigheid, vrede en blijd-
schap, door de Heilige Geest.
18 Want wie door deze Geest een dienstknecht is van
Christus, is welgevallig bij God, en in achting bij
de mensen.
19 Zo laten wij dan najagen hetgeen de vrede en de
onderlinge opbouwing bevordert.
20 Breek niet ter wille van spijs het werk Gods af;
alles is wel rein, maar het is verkeerd voor een
mens, als hij door zijn eten tot aanstoot is.
21 Het is goed geen vlees te eten of wijn te drinken,
noch iets, waaraan uw broeder zich stoot.

22 Houd gij het geloof, dat gij hebt bij uzelf voor het
aangezicht Gods. Zalig is hij, die zich geen verwij-
ten maakt bij hetgeen hij goed acht.
23 Maar wie twijfelt, wanneer hij eet, is veroordeeld,
omdat hij het niet uit geloof doet. En al wat niet
uit geloof is, is zonde.

Romeinen 15

1 Wij, die sterk zijn, moeten de gevoeligheden der zwakken verdragen en niet onszelf behagen.
2 Ieder onzer trachte zijn naaste te behagen, ten goede, tot opbouwing,
3 want ook Christus heeft Zichzelf niet behaagd, maar, gelijk geschreven staat: De smaadwoorden van hen, die U smaden, kwamen op Mij neder.
4 Al wat namelijk tevoren geschreven is, werd tot ons onderricht geschreven, opdat wij in de weg der volharding en van de vertroosting der Schriften de hoop zouden vasthouden.
5 De God nu der volharding en der vertroosting geve u eensgezind van hetzelfde gevoelen te zijn naar (het voorbeeld van) Christus Jezus,
6 opdat gij eendrachtig uit een mond de God en Vader van onze Here Jezus Christus moogt verheerlijken.
7 Daarom, aanvaardt elkander, zoals ook Christus ons aanvaard heeft tot heerlijkheid Gods.
8 Ik bedoel namelijk, dat Christus ter wille van de waarachtigheid Gods een dienaar van besnedenen geweest is, om de beloften, aan de vaderen gedaan, te bevestigen,
9 en dat de heidenen God ter wille van zijn ontferming gaan verheerlijken, gelijk geschreven staat: Daarom zal ik U loven onder de heidenen en uw naam met snarenspel prijzen.
10 En verder zegt Hij: Verheugt u, heidenen, met zijn volk.

11 En verder: Looft, al gij heidenen, de Here, en laten
alle volken Hem prijzen
12 En verder zegt Jesaja: Komen zal de wortel van
Isai, en Hij, die opstaat, om over de heidenen te
regeren; op Hem zullen de heidenen hopen.
13 De God nu der hope vervulle u met louter vreugde
en vrede in uw geloof, om overvloedig te zijn in
de hoop, door de kracht des Heiligen Geestes.
14 Ik heb echter, mijn broeders, zelf al de overtuiging
van u, dat gij zelf reeds vol van goedheid zijt, ver-
vuld met al de kennis, in staat ook elkander
terecht te wijzen.
15 Toch heb ik u hier en daar bij wijze van herinne-
ring ietwat vrijmoedig geschreven, krachtens de
mij van God geschonken genade,
16 om een dienaar van Christus Jezus voor de heide-
nen te zijn in de heilige dienst van het evangelie
Gods, opdat de offergave der heidenen (Gode)
welgevallig zou wezen, geheiligd door de heilige
Geest.
17 Mijn roem bij God is dan ook in Christus Jezus.
18 Want ik zal het niet wagen van iets anders te spre-
ken dan van hetgeen Christus door mij bewerkt
heeft, om heidenen tot gehoorzaamheid te bren-
gen door woord en daad,
19 door kracht van tekenen en wonderen, door de
kracht des Geestes. Zo heb ik, van Jeruzalem uit
rondreizende tot Illyrie toe, de prediking van het
Evangelie van Christus volbracht.

20 Ik stelde er mijn eer in het te verkondigen, doch
zo, dat ik niet (optrad) waar de naam van Christus
reeds genoemd was, om niet op eens anders fun-
dament te bouwen,
21 maar (om te handelen) naar hetgeen geschreven
staat: Zij, aan wie niets van Hem is verkondigd,
zullen Hem zien en wie het niet gehoord hebben,
zullen het verstaan.
22 Daarom werd ik dan ook herhaaldelijk verhinderd
tot u te komen.
23 Maar thans, nu mij in deze streken geen arbeids-
veld meer overblijft en ik sedert tal van jaren ver-
langend ben tot u te komen,
24 zodra ik naar Spanje reis - ik hoop u namelijk op
mijn doorreis met eigen ogen te zien en door u
voortgeholpen te worden voor mijn tocht daarheen,
wanneer ik eerst enigermate van u genoten heb.
25 Maar thans ben ik op reis naar Jeruzalem ten dien-
ste van de heiligen.
26 Want Macedonie en Achaje hebben goedgevonden
een handreiking te doen aan de armen onder de
heiligen te Jeruzalem.
27 Zij hebben het immers goedgevonden, maar zijn
het ook jegens hen verplicht, want indien de hei-
denen aan hun geestelijke goederen deel hebben
gekregen, behoren zij ook met hun stoffelijke goe-
deren hen te dienen.
28 Wanneer ik mij dan hiervan gekweten en hun deze
opbrengst afgedragen heb, zal ik over uw stad
naar Spanje reizen.

29 En ik weet, dat ik bij mijn komst te uwent met een
volle zegen van Christus zal komen.
30 Maar, broeders, ik vermaan u bij onze Here Jezus
Christus en bij de liefde des Geestes, om samen
met mij te worstelen in den gebede voor mij tot
God,
31 opdat ik behoed worde voor de weerspannigen in
Judea, en dat mijn dienstbetoon voor Jeruzalem
gunstig worde opgenomen door de heiligen,
32 opdat ik, in blijdschap tot u gekomen met Gods
wil, mij tezamen met u verkwikken moge.
33 De God nu des vredes zij met u allen! Amen.

Romeinen 16

1 Ik beveel Febe, onze zuster, tevens dienares der gemeente te Kenchreeen, bij u aan,
2 dat gij haar ontvangt in de Here op een wijze, de heiligen waardig, en haar bijstaat, indien zij u in het een of ander mocht nodig hebben. Want zij zelf heeft velen, ook mij persoonlijk, bijstand verleend.
3 Groet Prisca en Aquila, mijn medearbeiders in Christus Jezus,
4 mensen, die voor mijn leven hun hals gewaagd hebben. Niet ik alleen ben hun dankbaar, maar ook al de heidengemeenten.
5 Groet insgelijks de gemeente bij hen aan huis. Groet mijn geliefde Epenetus de eersteling voor Christus uit Asia.
6 Groet Maria, iemand, die zich veel moeite voor u heeft gegeven.
7 Groet Andronikus en Junias, mijn stamgenoten en medegevangenen, mannen onder de apostelen in aanzien, die reeds voor mij in Christus geweest zijn.
8 Groet Ampliatus, mijn geliefde in de Here.
9 Groet Urbanus, onze medewerker in Christus, en mijn geliefde Stachys.
10 Groet Apelles, die in Christus beproefd gebleken is. Groet hen, die behoren tot de kring van Aristobulus.
11 Groet mijn stamgenoot Herodion. Groet hen, die behoren tot de kring van Narcissus, die in de Here zijn.

12 Groet Tryfena en Tryfosa, vrouwen, die zich moeite
gegeven hebben in de Here. Groet de geliefde Persis,
die zich veel moeite gegeven heeft in de Here.
13 Groet Rufus, de uitverkorene in de Here, met zijn
moeder, die ook voor mij een moeder is.
14 Groet Asynkritus, Flegon, Hermes, Patrobas,
Hermas, en de broeders bij hen.
15 Groet Filologus, en Julia, Nereus met zijn zuster, en
Olympas, benevens al de heiligen, die bij hen zijn.
16 Groet elkander met de heilige kus. U groeten al de
gemeenten van Christus.
17 Maar ik vermaan u, broeders, dat gij hen in het
oog houdt, die, in afwijking van het onderwijs, dat
gij hebt ontvangen, de onenigheden en de verlei-
dingen veroorzaken, en mijdt hen.
18 Want zulke lieden dienen niet onze Here Christus,
maar hun eigen buik, en misleiden door hun
schoonklinkende en vrome taal de harten der arge-
lozen.
19 Want uw gehoorzaamheid is bij allen bekend
geworden. Over u verblijd ik mij dus, doch ik wil,
dat gij niet alleen wijs zijt tot het goede, maar ook
onbesmet van het kwade.
20 De God nu des vredes zal weldra de satan onder
uw voeten vertreden. De genade van onze Here
Jezus zij met u!
21 Mijn medearbeider Timoteus en mijn stamgenoten
Lucius, Jason en Sosipater, groeten u.
22 Ik, Tertius, die de brief op schrift gebracht heb,
groet u in de Here.

23 Gajus, wiens gastvrijheid ik en de gehele gemeen-
te genieten, laat u groeten U groet Erastus, de
stadsrentmeester, en Quartus, de broeder.
24 De genade van onze Here Jezus Christus zij met u
allen. Amen.
25 Hem nu, die bij machte is u te versterken - naar
mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus,
naar de openbaring van het geheimenis, eeuwen-
lang verzwegen,
26 maar thans geopenbaard en door profetische
schriften volgens bevel van de eeuwige God tot
bewerking van gehoorzaamheid des geloofs
bekendgemaakt onder alle volken -
27 Hem, de alleen wijze God, zij, door Jezus Christus,
de heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen.

1 Korinthiërs 1

1 Paulus, een geroepen apostel van Christus Jezus
door de wil van God, en Sostenes, de broeder,
2 aan de gemeente Gods te Korinte, aan de geheilig-
den in Christus Jezus, de geroepen heiligen met
allen, die allerwege de naam van onze Here Jezus
Christus aanroepen, hun en onze (Here):
3 genade zij u en vrede van God, onze Vader, en
van de Here Jezus Christus.
4 Ik dank God te allen tijde over u, vanwege de
genade Gods, die u in Christus Jezus geschonken
is;
5 want in elk opzicht zijt gij rijk geworden in Hem:
in alle woord en alle kennis,
6 gelijk het getuigenis aangaande Christus onder u
bevestigd is,
7 zodat gij ten aanzien van geen enkele genadegave
te kort komt, terwijl gij uitziet naar de openbaring
van onze Here Jezus Christus.
8 Hij zal u ook bevestigen ten einde toe, zodat gij
onberispelijk zult zijn op de dag van onze Here
Jezus Christus.
9 God is getrouw, door wie gij zijt geroepen tot
gemeenschap met zijn Zoon Jezus Christus, onze
Here.
10 Doch ik vermaan u, broeders, bij de naam van
onze Here Jezus Christus: weest allen eenstemmig
en laten er geen scheuringen onder u zijn; weest
vast aaneengesloten, een van zin en een van
gevoelen.

11 Mij is namelijk omtrent u, mijn broeders, medege-
deeld door de (huisgenoten) van Chloe, dat er
twisten onder u zijn.
12 Ik bedoel dit, dat ieder uwer zijn leus heeft: Ik ben
van Paulus! En ik van Apollos! En ik van Kefas! En
ik van Christus!
13 Is Christus gedeeld? Is Paulus dan voor u gekrui-
sigd, of zijt gij in de naam van Paulus gedoopt?
14 Ik ben dankbaar, dat ik niemand uwer gedoopt
heb dan Crispus en Gajus;
15 zodat niemand kan zeggen, dat gij in mijn naam
gedoopt zijt.
16 Ook heb ik nog het gezin van Stefanas gedoopt;
verder weet ik niet, dat ik nog iemand gedoopt
heb.
17 Want Christus heeft mij niet gezonden om te
dopen, maar om het evangelie te verkondigen, en
dat niet met wijsheid van woorden, om niet het
kruis van Christus tot een holle klank te maken.
18 Want het woord des kruises is wel voor hen, die
verloren gaan, een dwaasheid, maar voor ons, die
behouden worden, is het een kracht Gods.
19 Want er staat geschreven: Verderven zal Ik de wijs-
heid der wijzen, en het verstand der verstandigen
zal Ik verdoen.
20 Waar blijft de wijze? Waar de schriftgeleerde?
Waar de redetwister van deze tijd? Heeft God niet
de wijsheid der wereld tot dwaasheid gemaakt?

21 Want daar de wereld in de wijsheid Gods door
haar wijsheid God niet gekend heeft, heeft het
Gode behaagd door de dwaasheid der prediking te
redden hen die geloven.
22 Immers, de Joden verlangen tekenen en de Grieken
zoeken wijsheid,
23 doch wij prediken een gekruisigde Christus, voor
Joden een aanstoot, voor heidenen een dwaasheid,
24 maar voor hen, die geroepen zijn, Joden zowel als
Grieken, (prediken wij) Christus, de kracht Gods
en de wijsheid Gods.
25 Want het dwaze van God is wijzer dan de mensen
en het zwakke van God is sterker dan de mensen.
26 Ziet slechts, broeders, wat gij waart, toen gij
geroepen werdt: niet vele wijzen naar het vlees,
niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken.
27 Integendeel, wat voor de wereld dwaas is, heeft
God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en
wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren
om wat sterk is te beschamen;
28 en wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is,
heeft God uitverkoren, dat, wat niets is, om aan
hetgeen wel iets is, zijn kracht te ontnemen,
29 opdat geen vlees zou roemen voor God.
30 Maar uit Hem is het, dat gij in Christus Jezus zijt,
die ons van God is geworden: wijsheid, rechtvaar-
digheid, heiliging en verlossing,
31 opdat het zij, gelijk geschreven staat: Wie roemt,
roeme in de Here.

1 Korinthiërs 2

1 Ook ben ik, toen ik tot u kwam, broeders, niet met
schittering van woorden of wijsheid u het getuige-
nis van God komen brengen.
2 Want ik had niet besloten iets te weten onder u,
dan Jezus Christus en die gekruisigd.
3 Ook kwam ik in zwakheid, met veel vrezen en
beven tot u;
4 mijn spreken en mijn prediking kwam ook niet met
meeslepende woorden van wijsheid, maar met
betoon van geest en kracht,
5 opdat uw geloof niet zou rusten op wijsheid van
mensen, maar op kracht van God.
6 Toch spreken wij wijsheid bij hen, die daarvoor
rijp zijn, een wijsheid echter niet van deze eeuw,
noch van de beheersers dezer eeuw, wier macht
teniet gaat,
7 maar wat wij spreken, als een geheimenis, is de
verborgen wijsheid Gods, die God (reeds) van eeu-
wigheid voorbeschikt heeft tot onze heerlijkheid.
8 En geen van de beheersers dezer eeuw heeft van
haar geweten, want indien zij van haar geweten
hadden, zouden zij de Here der heerlijkheid niet
gekruisigd hebben.
9 Maar, gelijk geschreven staat: Wat geen oog heeft
gezien en geen oor heeft gehoorden wat in geen
mensenhart is opgekomen, al wat God heeft
bereid voor degenen, die Hem liefhebben.
10 Want ons heeft God het geopenbaard door de
Geest. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs
de diepten Gods.

11 Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens
is, dan des mensen eigen geest, die in hem is? Zo
weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest
Gods
12 Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvan-
gen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden
weten, wat ons door God in genade geschonken
is.
13 Hiervan spreken wij dan ook met woorden, die
niet door menselijke wijsheid, maar door de Geest
geleerd zijn, zodat wij het geestelijke met het
geestelijke vergelijken.
14 Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet het-
geen van de Geest Gods is, want het is hem
dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het
slechts geestelijk te beoordelen is.
15 Maar de geestelijke mens beoordeelt alle dingen,
zelf echter wordt hij door niemand beoordeeld.
16 Want wie kent de zin des Heren, dat hij Hem zou
voorlichten? Maar wij hebben de zin van Christus.

1 Korinthiërs 3

1 En ik, broeders, kon niet tot u spreken als tot
geestelijke mensen, maar slechts als tot vleselijke,
nog onmondigen in Christus.
2 Melk heb ik u gegeven, geen vast voedsel, want
dat kondt gij nog niet verdragen. Ja, dat kunt gij
ook nu nog niet,
3 want gij zijt nog vleselijk. Want als er onder u nijd
en twist is, zijt gij dan niet vleselijk, en leeft gij
niet als (onveranderde) mensen?
4 Want wanneer de een zegt: Ik ben van Paulus; en
de ander: Ik van Apollos; zijt gij dan niet (onveran-
derde) mensen?
5 Wat is dan Apollos? Of wat is Paulus? Dienaren,
door wie gij tot geloof gekomen zijt, en wel zoals
de Here dit aan een ieder geschonken heeft.
6 Ik heb geplant, Apollos heeft begoten, maar God
gaf de wasdom.
7 Daarom, noch wie plant, noch wie begiet, bete-
kent iets, maar God, die de wasdom geeft.
8 Wie plant en wie begiet, staan gelijk; alleen zal elk
zijn eigen loon krijgen naar zijn eigen werk.
9 Want Gods medearbeiders zijn wij; Gods akker,
Gods bouwwerk zijt gij.
10 Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik
als een kundig bouwmeester het fundament
gelegd, waarop een ander voortbouwt. Maar ieder
zie wel toe, hoe hij daarop bouwt.
11 Want een ander fundament, dan dat er ligt, name-
lijk Jezus Christus, kan niemand leggen.

12 Is er iemand, die op dit fundament bouwt met
goud, zilver, kostbaar gesteente, hout, hooi, of stro,
13 ieders werk zal aan het licht komen. Want de dag
zal het doen blijken, omdat hij met vuur ver-
schijnt, en hoedanig ieders werk is, dat zal het
vuur uitmaken.
14 Indien het werk, dat hij erop gebouwd heeft,
standhoudt, zal hij loon ontvangen,
15 maar indien iemands werk verbrandt, zal hij scha-
de lijden, doch hij zelf zal gered worden, maar als
door vuur heen.
16 Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de
Geest Gods in u woont?
17 Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem
schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is
heilig!
18 Laat niemand zichzelf misleiden! Indien iemand
onder u meent wijs te zijn in deze tijd, hij worde
dwaas, om wijs te worden.
19 Want de wijsheid dezer wereld is dwaasheid voor
God. Want er staat geschreven: Die de wijzen
vangt in hun sluwheid;
20 en elders: De Here weet, dat de overleggingen der
wijzen vruchteloos zijn.
21 Daarom, niemand beroeme zich op mensen; alles
is immers het uwe:
22 hetzij Paulus, Apollos of Kefas, hetzij wereld, leven
of dood, hetzij heden of toekomst, het is alles het
uwe;
23 doch gij zijt van Christus, en Christus is van God.

1 Korinthiërs 4

1 Zo moet men ons beschouwen: als dienaren van
Christus, aan wie het beheer van de geheimenissen
Gods is toevertrouwd.
2 Voor zulke beheerders is dit tenslotte het vereiste:
betrouwbaar te blijken
3 Nu raakt het mij zeer weinig, of ik al door u of
door enig menselijk gericht beoordeeld word. Ja,
ook mijzelf beoordeel ik niet.
4 Want ik ben mij van niets bewust, maar daardoor
ben ik niet gerechtvaardigd Hij, die mij beoordeelt
is de Here.
5 Daarom, velt geen oordeel voor de tijd, dat de
Here komt, die ook hetgeen in de duisternis ver-
borgen is, aan het licht zal brengen en de raadsla-
gen der harten openbaar maken. En dan zal aan
elk zijn lof geworden van God.
6 Dit, broeders, heb ik op mijzelf en Apollos overge-
bracht om uwentwil, opdat gij uit ons (voorbeeld)
zoudt leren niet te gaan boven hetgeen geschre-
ven staat, opdat niet iemand uwer zich voor de
een en tegen de ander opblaze.
7 Want wie onderscheidt u? En wat hebt gij, dat gij
niet ontvangen hebt? En indien gij het dan ont-
vangen hebt, wat beroemt gij u, alsof gij het niet
ontvangen hadt?
8 Reeds zijt gij verzadigd, reeds zijt gij rijk gewor-
den, zonder ons hebt gij u koning gemaakt. Ja,
was het maar zo, dat gij koning geworden waart;
dan waren ook wij met u koning geworden.

9 Want het schijnt mij toe, dat God ons, apostelen,
de laatste plaats heeft aangewezen als ten dode
gedoemden, want wij zijn een schouwspel gewor-
den voor de wereld, voor engelen en mensen.
10 Wij zijn dwaas om Christus' wil, maar gij zijt ver-
standig in Christus; wij zijn zwak, maar gij zijt
sterk; gij zijt in aanzien, maar wij zijn niet in ere.
11 Tot op dit ogenblik verduren wij honger, dorst,
naaktheid, vuistslagen en een zwervend leven;
12 wij verrichten zware handenarbeid; worden wij
gescholden, wij zegenen; worden wij vervolgd, wij
verdragen;
13 worden wij gelasterd, wij blijven vriendelijk; wij
zijn als het uitvaagsel der wereld geworden, als
aller voetveeg, tot op dit ogenblik toe.
14 Dit schrijf ik niet om u beschaamd te maken, maar
om u als mijn geliefde kinderen terecht te wijzen.
15 Want al hadt gij duizenden opvoeders in Christus,
gij hebt niet vele vaders Immers, ik heb u in
Christus Jezus door het evangelie verwekt.
16 Ik vermaan u dus: volgt mijn voorbeeld.
17 Juist hierom heb ik Timoteus tot u gezonden, die
mij een geliefd en trouw kind is in de Here. Hij zal
u mijn wegen in Christus Jezus indachtig maken,
zoals ik die overal in elke gemeente leer.
18 Doch sommigen hebben zich opgeblazen, in de
waan, dat ik niet tot u komen zou;

19 maar spoedig zal ik tot u komen, zo de Here wil.
Dan zal ik mij vergewissen niet van het woord dier
opgeblazenen, maar van hun kracht.
20 Want het Koninkrijk Gods bestaat niet in woorden,
maar in kracht.
21 Wat wilt gij? Moet ik met de roede tot u komen,
of met liefde en in een geest van zachtmoedig-
heid?

1 Korinthiërs 5

1 Inderdaad men spreekt van hoererij onder u, en
zulk een hoererij, als zelfs onder de heidenen niet
(voorkomt), dat iemand leeft met de vrouw van
zijn vader.
2 En gij zijt opgeblazen in plaats van u veeleer te
bedroeven, en dus de bedrijver van die daad uit
uw midden te verwijderen?
3 Want mijnerzijds heb ik, hoewel lichamelijk niet,
maar naar de geest wel aanwezig, reeds, als aan-
wezig, vonnis geveld over hem, die op zulk een
wijze zo iets heeft begaan.
4 Wanneer wij vergaderd zijn, gij en mijn geest met
de kracht van onze Here Jezus,
5 leveren wij in de naam van de Here Jezus die man
aan de satan over tot verderf van zijn vlees, opdat
zijn geest behouden worde in de dag des Heren
6 Uw roem deugt niet. Weet gij niet, dat een weinig
zuurdeeg het gehele deeg zuur maakt?
7 Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een vers
deeg moogt zijn; gij zijt immers ongezuurd. Want
ook ons paaslam is geslacht: Christus.
8 Laten wij derhalve feest vieren, niet met oud zuur-
deeg, noch met zuurdeeg van slechtheid en boos-
heid, maar met het ongezuurde brood van rein-
heid en waarheid.
9 Ik schreef u reeds in mijn brief, dat gij niet moest
omgaan met hoereerders

10 niet met de hoereerders uit deze wereld in het
algemeen of met de geldgierigen en oplichters of
afgodendienaars, want dan zou men wel uit de
wereld moeten gaan.
11 Nu evenwel schrijf ik u, dat gij niet moet omgaan
met iemand, die, al heet hij een broeder, een hoe-
reerder, geldgierige, afgodendienaar, lasteraar,
dronkaard, of oplichter is; met zo iemand moet gij
zelfs niet samen eten.
12 Staat het soms aan mij, hen te oordelen, die bui-
ten zijn? Oordeelt ook gij niet (alleen) hen, die in
uw kring zijn?
13 Hen, die buiten zijn, zal God oordelen. Doet, wie
niet deugt, uit uw midden weg.

1 Korinthiërs 6

1 Durft iemand uwer, wanneer hij iets heeft met een ander, recht zoeken bij de onrechtvaardigen en niet bij de heiligen?

2 Of weet gij niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen? En indien bij u het oordeel over de wereld berust, zijt gij dan onbevoegd voor de meest onbetekenende rechtspraak?

3 Weet gij niet, dat wij over engelen oordelen zullen? Hoeveel te meer dan over alledaagse dingen?

4 Indien gij alledaagse geschillen te berechten hebt, laat gij dan hen zitting nemen, die in de gemeente niet in tel zijn?

5 Ik zeg het om u te beschamen. Is er dan bij u geen enkel wijs man, die uitspraak zal kunnen doen tussen broeders?

6 Zoekt nu de ene broeder recht tegen de andere, en dat bij de ongelovigen?

7 Maar dan is de zaak voor u reeds geheel verloren, dat gij tegen elkander rechtszaken hebt. Waarom lijdt gij niet liever onrecht? Waarom laat gij u niet liever te kort doen?

8 Maar zelf doet gij onrecht en doet gij te kort, en dat aan broeders.

9 Of weet gij niet, dat onrechtvaardigen het Koninkrijk Gods niet beerven zullen?

10 Dwaalt niet! Hoereerders, afgodendienaars, overspelers, schandjongens, knapenschenders, dieven, geldgierigen, dronkaards, lasteraars of oplichters zullen het Koninkrijk Gods niet beerven.

11 En sommigen uwer zijn dat geweest. Maar gij hebt
u laten afwassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij
zijt gerechtvaardigd door de naam van de Here
Jezus Christus en door de Geest van onze God.
12 Alles is mij geoorloofd, maar niet alles is nuttig.
Alles is mij geoorloofd maar ik zal mij door niets
laten knechten.
13 Het voedsel is voor de maag en de maag voor het
voedsel, en God zal zowel het een als het ander
teniet doen. Maar het lichaam is niet voor de hoe-
rerij, doch voor de Here, en de Here voor het
lichaam.
14 God heeft niet alleen de Here opgewekt, maar zal
ook ons opwekken door zijn kracht.
15 Weet gij niet, dat uw lichamen leden van Christus
zijn? Zal ik dan leden van Christus wegnemen om
er leden ener hoer van te maken? Volstrekt niet!
16 Of weet gij niet, dat wie zich aan een hoer hecht,
een lichaam (met haar) is? Want, zegt Hij, die
twee zullen tot een vlees zijn.
17 Maar die zich aan de Here hecht, is een geest (met
Hem).
18 Vliedt de hoererij. Elke andere zonde, die een mens
doet, gaat buiten zijn eigen lichaam om. Maar door
hoererij bezondigt men zich aan zijn eigen lichaam.
19 Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van
de Heilige Geest, die in u woont, die gij van God
ontvangen hebt, en dat gij niet van uzelf zijt?
20 Want gij zijt gekocht en betaald. Verheerlijkt dan
God met uw lichaam.

1 Korinthiërs 7

1 Wat nu de punten betreft, waarover gij mij
geschreven hebt, het is goed voor een mens niet
aan een vrouw verbonden te zijn,
2 maar met het oog op de gevallen van hoererij
moet ieder zijn eigen vrouw hebben en iedere
vrouw haar eigen man.
3 De man kome jegens de vrouw zijn (echtelijke)
verplichtingen na en evenzo de vrouw jegens haar
man.
4 De vrouw heeft niet zelf over haar lichaam te
beschikken, doch haar man; en eveneens heeft de
man niet zelf over zijn lichaam te beschikken,
doch zijn vrouw.
5 Onthoudt dat elkander niet, tenzij met onderling
goedvinden (en) voor een bepaalde tijd, om u te
wijden aan het gebed, maar om daarna weder
samen te komen, opdat niet de satan u verzoeke
wegens uw gemis aan zelfbeheersing.
6 Dit zeg ik om u tegemoet te komen, niet om u te
bevelen.
7 Ik zou wel willen, dat alle mensen waren, zoals
ikzelf. Doch iedereen heeft van God zijn bijzonde-
re gave, de een deze, de ander die.
8 Maar tot de ongehuwden en de weduwen zeg ik:
Het is goed voor hen, indien zij blijven, zoals ik.
9 Indien zij zich echter niet kunnen beheersen, laten
zij dan trouwen. Want het is beter te trouwen dan
van begeerte te branden.
10 Doch hun, die getrouwd zijn, beveel ik niet, maar de
Here, dat een vrouw haar man niet mag verlaten -

11 is dit toch gebeurd, dan moet zij ongehuwd blij-
ven of zich met haar man verzoenen - en een man
moet zijn vrouw niet verstoten.
12 Maar tot de overigen zeg ik, niet de Here: heeft
een broeder een ongelovige vrouw, die erin bewil-
ligt met hem samen te wonen, dan moet hij haar
niet verstoten.
13 En een vrouw moet, als zij een ongelovige man
heeft, en deze erin bewilligt met haar samen te
wonen, die man niet verstoten.
14 Want de ongelovige man is geheiligd in zijn vrouw
en de ongelovige vrouw is geheiligd in de broe-
der. Anders zouden immers uw kinderen onrein
zijn, doch nu zijn zij heilig.
15 Maar indien de ongelovige haar verlaat, laat hij
haar verlaten. De broeder of zuster is in dit geval
niet gebonden; tot vrede heeft God u geroepen.
16 Want hoe kunt gij weten, vrouw, dat gij uw man
zult redden? Of hoe kunt gij weten, man, dat gij
uw vrouw zult redden?
17 Alleen, laat ieder zo leven, als de Here hem toebe-
deeld heeft, zo, als God hem geroepen heeft. Zo
schrijf ik het in alle gemeenten voor.
18 Is iemand als besnedene geroepen, hij late het niet
verhelpen; is iemand als onbesnedene geroepen,
hij late zich niet besnijden.
19 (Want) besneden zijn betekent niets, en onbesne-
den zijn betekent niets, maar wel het houden van
Gods geboden.

20 Ieder blijve bij die roeping, waarin hij was, toen hij
geroepen werd.
21 Zijt gij als slaaf geroepen, bekommer u daarover
niet, maar als gij ook vrij kunt worden, maak er
dan te meer gebruik van.
22 Want de slaaf, die in de Here geroepen werd, is
een vrijgelatene des Heren; evenzo is hij, die als
vrije geroepen werd, een slaaf van Christus. Gij zijt
gekocht en betaald.
23 Weest geen slaven van mensen.
24 Broeders, iedereen blijve voor God in die toestand,
waarin hij werd geroepen.
25 Voor de jongedochters heb ik geen bevel van de
Here. Maar ik geef mijn mening, als iemand, die
door de ontferming des Heren trouw is.
26 Ik acht dus om de bestaande nood dit goed, dat
het voor een mens goed is, zo te zijn.
27 Zijt gij aan een vrouw verbonden? Zoek geen schei-
ding. Hebt gij geen vrouw meer? Zoek er geen.
28 Maar ook wanneer gij trouwt, dan doet gij daar-
mede geen kwaad, en wanneer een jongedochter
trouwt, dan doet ook zij daarmede geen kwaad.
Maar wel staat zulke mensen verdrukking voor het
vlees te wachten, die ik u gaarne besparen zou.
29 Dit bedoel ik, broeders: de tijd is kort. Ten slotte,
laten zij, die een vrouw hebben, zijn als zonder
vrouw;
30 die wenen, als weenden zij niet; die blijde zijn, als
waren zij niet blijde die kopen, als zouden zij er
niets van behouden;

31 die van de wereld gebruik maken, als zouden zij
haar niet ten einde toe gebruiken. Want het uiter-
lijk van deze wereld is bezig te verdwijnen.
32 En ik wilde wel, dat gij zonder zorgen waart. Wie
niet getrouwd is, wijdt zijn zorgen aan de zaak des
Heren, hoe hij de Here zal behagen.
33 Maar hij, die getrouwd is, wijdt zijn zorgen aan
aardse zaken, hoe hij zijn vrouw zal behagen, en
hij is verdeeld.
34 Zowel zij, die geen man meer heeft, als de jonged-
ochter, wijdt haar zorgen aan de zaak des Heren,
om heilig te zijn naar lichaam en geest. Maar zij,
die getrouwd is, wijdt haar zorgen aan aardse
zaken, om haar man te behagen
35 Dit zeg ik in uw eigen belang, niet om u een strik
om te werpen, maar lettende op de betamelijkheid
en de onverdeelde toewijding aan de Here.
36 Vindt nu iemand, dat hij jegens zijn jongedochter
niet betamelijk handelt, indien zij reeds wat ouder
wordt, en het zo behoort te geschieden, hij doe,
wat hij wil; het is geen zonde, laten zij trouwen.
37 Doch hij, die, in zijn gemoed vast overtuigd, niet
genoodzaakt wordt en macht heeft over zijn wil en
hiertoe bij zichzelf besloten heeft, zijn jongedoch-
ter ongerept te laten blijven, zal wel doen.
38 Wie dus zijn jongedochter uithuwelijkt, doet wel,
en wie haar niet uithuwelijkt, doet beter.

39 Een vrouw is gebonden, zolang haar man leeft;
maar indien haar man is ontslapen, is zij vrij om te
trouwen, met wie zij wil, mits in de Here.
40 Toch is zij naar mijn mening gelukkiger, indien zij
blijft, zoals zij is; en ik meen ook de Geest Gods te
hebben.

1 Korinthiërs 8

1 Wat het offervlees aangaat, wij weten, dat wij
allen kennis bezitten. De kennis maakt opgeblazen,
maar de liefde sticht.
2 Indien iemand zich inbeeldt enige kennis verwor-
ven te hebben, dan heeft hij nog niet leren ken-
nen, zoals het behoort;
3 maar heeft iemand God lief, dan is deze door Hem
gekend.
4 Wat nu het eten van offervlees betreft, wij weten,
dat er geen afgod in de wereld bestaat en dat er
geen God is dan Een.
5 Want al zijn er zogenaamde goden, hetzij in de
hemel, hetzij op de aarde - en werkelijk zijn er
goden in menigte en heren in menigte -
6 voor ons nochtans is er maar een God, de Vader, uit wie
alle dingen zijn en tot wie wij zijn, en een Here, Jezus
Christus, door wie alle dingen zijn, en wij door Hem.
7 Maar niet bij allen is die kennis. Want sommigen,
in hun geweten nog niet los van de afgod, eten
(dit vlees) als afgodenoffer en hun geweten, dat
zwak is, wordt erdoor besmet.
8 Nu zal wat wij eten, ons niet bij God brengen;
eten wij niet, wij zijn er niet minder om; eten wij
wel, wij zijn er niet meer om.
9 Maar ziet toe, dat deze bevoegdheid van u niet tot
aanstoot voor de zwakken worde.
10 Want indien iemand u, die kennis hebt, (aan tafel)
ziet aanliggen in een afgodentempel, zal hij met
zijn zwak geweten dan niet gestijfd worden tot het
eten van offervlees?

11 Dan gaat er immers iemand, die zwak is, ten
gevolge van uw kennis verloren, een broeder, om
wiens wil Christus gestorven is.
12 Door zo tegen de broeders te zondigen, en hun
geweten, indien het zwak is, te kwetsen, zondigt
gij tegen Christus.
13 Daarom, indien wat ik eet, mijn broeder aanstoot
geeft, wil ik in eeuwigheid geen vlees meer eten,
om mijn broeder geen aanstoot te geven.

1 Korinthiërs 9

1 Ben ik niet vrij? Ben ik geen apostel? Heb ik niet Jezus,
onze Here, gezien? Zijt gij niet mijn werk in de Here?
2 Indien ik voor anderen geen apostel ben, voor u
toch zeker wel; want het zegel op mijn apostel-
schap zijt gij in de Here.
3 Dit is mijn verdediging tegen hen, die zich een
oordeel over mij aanmatigen
4 Hebben wij geen bevoegdheid om te eten en te
drinken?
5 Hebben wij geen bevoegdheid om een zuster als
vrouw mede te nemen gelijk ook de andere apos-
telen en de broeders des Heren en Kefas?
6 Of hebben alleen ik en Barnabas geen bevoegd-
heid om vrij te blijven van handenarbeid?
7 Wie doet ooit dienst in het leger en betaalt zijn
eigen soldij? Wie plant een wijngaard zonder van
de vrucht daarvan te eten? Of wie weidt een
kudde en geniet niet van de melk der kudde?
8 Spreek ik hier soms van menselijk standpunt, of
spreekt ook de wet niet van deze dingen?
9 Want in de wet van Mozes staat geschreven: Gij
zult een dorsende os niet muilbanden. Bemoeit
God Zich soms met de ossen?
10 Of zegt Hij dit in elk geval om onzentwil? Ja, om
onzentwil werd het geschreven, omdat de ploeger
moet ploegen in hope, en wie dorst (moet dorsen)
in de hoop zijn deel te ontvangen.
11 Indien wij het zijn, die voor u het geestelijke
gezaaid hebben, is het dan te veel, dat wij van u
het stoffelijke zouden oogsten?

12 Indien anderen deel hebben aan de bevoegdheid
over u, wij niet veel meer? Doch wij hebben van
deze bevoegdheid geen gebruik gemaakt, maar wij
verdragen alles om geen hindernis voor het evan-
gelie van Christus op te werpen.
13 Weet gij niet, dat zij, die in het heiligdom de
dienst verrichten, van het heiligdom eten, en zij,
die het altaar bedienen, hun deel ontvangen van
het altaar?
14 Zo heeft de Here ook voor de verkondigers van het
evangelie de regel gesteld, dat zij van het evange-
lie leven.
15 Ik voor mij heb hiervan echter niet het minste
gebruik gemaakt. Dit schrijf ik echter niet, opdat
het zo op mij toegepast zou worden, want het
ware mij beter te sterven dan - neen, mijn roem
zal niemand verijdelen!
16 Want indien ik het evangelie verkondig, heb ik
geen stof tot roemen. Immers ik ben ertoe
genoodzaakt. Want wee mij, indien ik het evange-
lie niet verkondig!
17 Want doe ik dit gewillig, dan heb ik aanspraak op
loon; maar doe ik het niet uit eigen beweging, de
taak blijft mij toch opgedragen.
18 Wat is dan mijn loon? Dit: door mijn evangeliepre-
diking het evangelie om niet te mogen brengen,
en zo van mijn bevoegdheid als evangelieprediker
geen gebruik te maken.
19 Want hoewel ik vrij sta tegenover allen, heb ik mij allen
dienstbaar gemaakt, om er zoveel mogelijk te winnen;

20 en ik ben voor de Joden geworden als een Jood,
om Joden te winnen; hun, die onder de wet staan,
als onder de wet - hoewel persoonlijk niet onder
de wet - om hen, die onder de wet staan, te winnen;
21 hun, die zonder wet zijn, ben ik geworden als zonder wet - hoewel niet zonder de wet van God,
want ik sta onder de wet van Christus - om hen,
die zonder wet zijn, te winnen.
22 Ik ben voor de zwakken zwak geworden, om de
zwakken te winnen; voor allen ben ik alles
geweest, om in elk geval enigen te redden.
23 Alles doe ik ter wille van het evangelie, om er zelf
ook deel aan te verkrijgen.
24 Weet gij niet, dat zij, die in de renbaan lopen,
allen wel lopen, doch dat slechts een de prijs kan
ontvangen? Loopt dan zo, dat gij die behaalt!
25 En al wie aan een wedstrijd deelneemt, beheerst
zich in alles; zij om een vergankelijke erekrans te
verkrijgen, wij om een onvergankelijke.
26 Ik loop dan ook niet maar in den blinde en ik ben
geen vuistvechter, die zo maar in de lucht slaat.
27 Neen, ik tuchtig mijn lichaam en houd het in
bedwang, om niet, na anderen gepredikt te hebben, wellicht zelf afgewezen te worden.

1 Korinthiërs 10

1 Want ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat
onze vaderen allen onder de wolk waren, allen
door de zee heengingen,
2 allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in
de zee,
3 allen hetzelfde geestelijke voedsel aten,
4 en allen dezelfde geestelijke drank dronken, want
zij dronken uit een geestelijke rots, welke met hen
medeging, en die rots was de Christus.
5 En toch heeft God in het merendeel van hen geen
welgevallen gehad, want zij werden neergeveld in
de woestijn.
6 Deze gebeurtenissen zijn ons ten voorbeeld
geschied, opdat wij geen lust tot het kwade zou-
den hebben, zoals zij die hadden.
7 Wordt ook geen afgodendienaars zoals sommigen
van hen, gelijk geschreven staat: Het volk zette
zich neder om te eten en te drinken, en zij ston-
den op om te dansen.
8 En laten wij geen hoererij plegen, zoals sommigen
van hen deden, en er vielen op een dag drieen-
twintigduizend.
9 En laten wij de Here niet verzoeken, zoals sommi-
gen van hen deden, en zij kwamen om door de
slangen.
10 En mort niet, zoals sommigen van hen deden, en
zij kwamen om door de verderfengel.
11 Dit is hun overkomen tot een voorbeeld (voor ons)
en het is opgetekend ter waarschuwing voor ons,
over wie het einde der eeuwen gekomen is.

12 Daarom, wie meent te staan, zie toe, dat hij niet valle.

13 Gij hebt geen bovenmenselijke verzoeking te doorstaan. En God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt.

14 Daarom dan, mijn geliefden, ontvlucht de afgoderij!

15 Ik spreek immers tot verstandige mensen; beoordeelt dan zelf, wat ik zeg.

16 Is niet de beker der dankzegging, waarover wij de dankzegging uitspreken, een gemeenschap met het bloed van Christus? Is niet het brood, dat wij breken, een gemeenschap met het lichaam van Christus?

17 Omdat het een brood is, zijn wij, hoe velen ook, een lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood.

18 Ziet, hoe het gaat bij het Israel naar het vlees: hebben niet zij, die de offers eten, gemeenschap met het altaar?

19 Wat wil ik hiermede dan zeggen? Dat een afgodenoffer iets is, of dat een afgod iets is?

20 Integendeel, dat hun offeren een offeren is aan boze geesten en niet aan God en ik wil niet, dat gij in gemeenschap komt met de boze geesten.

21 Gij kunt niet de beker des Heren drinken en de beker der boze geesten, gij kunt niet aan de tafel des Heren deel hebben en aan de tafel der boze geesten.

22 Of willen wij de Here tot naijver wekken? Zijn wij
soms sterker dan Hij?
23 Alles is geoorloofd, maar niet alles is nuttig. Alles
is geoorloofd, maar niet alles bouwt op.
24 Niemand zoeke het zijne, maar wat des anderen is.
25 Al wat in de vleeshal te koop is, moogt gij eten,
zonder navraag te doen uit gewetensbezwaar,
26 want de aarde en haar volheid is des Heren.
27 Indien een der ongelovigen u uitnodigt en gij
wenst te gaan, eet dan alles, wat u wordt voorge-
zet, zonder dat gij navraag doet uit gewetensbe-
zwaar.
28 Doch indien iemand tot u zegt: Dat is gewijd
vlees, eet het dan niet, om hem, die u dat te ken-
nen gaf, en om het geweten.
29 Ik bedoel nu niet uw eigen geweten, maar dat van
die ander. Want waartoe zou mijn vrijheid beoor-
deeld worden door eens anders geweten?
30 Indien ik onder dankzegging van iets gebruik
maak, hoe kan men kwaad van mij spreken over
iets, waarvoor ik dankzeg?
31 Of gij dus eet of drinkt, of wat ook doet, doet het
alles ter ere Gods.
32 Geeft noch aan Joden, noch aan Grieken, noch aan
de gemeente Gods aanstoot;
33 zoals ook ik allen in alles ter wille ben, niet om
mijn eigen belang te zoeken, maar dat van zeer
velen, opdat zij behouden worden.

1 Korinthiërs 11

1 Wordt mijn navolgers, gelijk ook ik Christus navolg.
2 Ik prijs het in u, dat gij in alles aan mij gedachtig blijft en aan de overleveringen zo vasthoudt, als ik ze u overgegeven heb.
3 Ik wil echter, dat gij dit weet: het hoofd van iedere man is Christus, het hoofd der vrouw is de man, en het hoofd van Christus is God.
4 Iedere man, die bidt of profeteert met gedekten hoofde, doet zijn hoofd schande aan.
5 Maar iedere vrouw, die blootshoofds bidt of profeteert, doet haar hoofd schande aan, want zij staat gelijk met ene, die kaalgeschoren is.
6 Want indien een vrouw zich het hoofd niet dekt, moet zij zich ook maar het haar laten afknippen. Doch indien het een schande is voor een vrouw, als zij zich het haar laat afknippen of zich kaal laat scheren, dan moet zij zich dekken.
7 Want een man moet het hoofd niet dekken: hij is het beeld en de heerlijkheid Gods, maar de vrouw is de heerlijkheid van de man.
8 Want de man is niet uit de vrouw, maar de vrouw uit de man.
9 De man is immers niet geschapen om de vrouw, maar de vrouw om de man.
10 Daarom moet de vrouw een macht op het hoofd hebben vanwege de engelen.
11 En toch, in de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw.

12 Want gelijk de vrouw uit de man is, zo is ook de
man door de vrouw; alles is echter uit God.
13 Oordeelt zelf: is het voegzaam, dat een vrouw met
ongedekten hoofde tot God bidt?
14 Leert de natuur zelf u niet, dat, indien een man
lang haar draagt, dit een schande voor hem is,
15 doch dat, indien een vrouw lang haar draagt, dit
een eer voor haar is? Immers, het haar is haar tot
een sluier gegeven.
16 Maar, indien het er iemand om te doen is gelijk te
hebben, wij hebben zulk een gewoonte niet, en
evenmin de gemeenten Gods.
17 Nu ik dit voorschrijf, moet ik er (tevens mijn)
afkeuring over uitspreken, dat uw samenkomsten
niet tot zegen, maar tot schade zijn.
18 Want vooreerst is er, naar ik hoor, wanneer gij als
gemeente samenkomt, verdeeldheid onder u, en
ten dele geloof ik dit.
19 Want scheuringen moeten er wel onder u zijn, zal
het blijken, wie onder u de toets kunnen door-
staan.
20 Wanneer gij dan bijeenkomt, is dat niet het eten
van de maaltijd des Heren;
21 want bij het eten neemt ieder vooraf zijn eigen deel,
zodat de een hongerig is en de ander dronken.
22 Hebt gij dan geen huizen om te eten en te drin-
ken? Of minacht gij (zozeer) de gemeente Gods,
dat gij de behoeftigen beschaamd maakt? Wat zal
ik tot u zeggen? Zal ik u prijzen? Op dit punt prijs
ik niet.

23 Want zelf heb ik bij overlevering van de Here ont-
vangen, wat ik u weder overgegeven heb, dat de
Here Jezus in de nacht, waarin Hij werd overgele-
verd, een brood nam,
24 de dankzegging uitsprak, het brak en zeide: Dit is
mijn lichaam voor u, doet dit tot mijn gedachte-
nis.
25 Evenzo ook de beker, nadat de maaltijd afgelopen
was, en Hij zeide: Deze beker is het nieuwe ver-
bond in mijn bloed, doet dit, zo dikwijls gij die
drinkt, tot mijn gedachtenis.
26 Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker
drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat
Hij komt.
27 Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de
beker des Heren drinkt, zal zich bezondigen aan
het lichaam en bloed des Heren.
28 Maar ieder beproeve zichzelf en ete dan van het
brood en drinke uit de beker.
29 Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen
oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt.
30 Daarom zijn er onder u velen zwak en ziekelijk en
er ontslapen niet weinigen.
31 Indien wij echter onszelf beoordeelden, zouden wij
niet onder het oordeel komen.
32 Maar onder het oordeel des Heren worden wij
getuchtigd, opdat wij niet met de wereld zouden
veroordeeld worden.
33 Daarom, mijn broeders, als gij samenkomt om te
eten, wacht op elkander.

34 Heeft iemand honger, laat hij thuis eten, opdat gij
niet tot uw oordeel bijeenkomt.Het overige zal ik
regelen, wanneer ik kom.

1 Korinthiërs 12

1 Ten aanzien van de uitingen des geestes, broeders,
wil ik u niet onkundig laten.
2 Gij weet, dat gij, toen gij nog heidenen waart, u
blindelings naar de stomme afgoden liet heendrij-
ven.
3 Daarom maak ik u bekend, dat niemand, door de
Geest Gods sprekende, zegt: Vervloekt is Jezus; en
dat niemand kan zeggen: Jezus is Here, dan door
de Heilige Geest.
4 Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is
dezelfde Geest;
5 en er is verscheidenheid in bedieningen, maar het
is dezelfde Here;
6 en er is verscheidenheid in werkingen, maar het is
dezelfde God, die alles in allen werkt.
7 Maar aan een ieder wordt de openbaring van de
Geest gegeven tot welzijn van allen.
8 Want aan de een wordt door de Geest gegeven
met wijsheid te spreken, en aan de ander met ken-
nis te spreken krachtens dezelfde Geest;
9 aan de een geloof door dezelfde Geest en aan de
ander gaven van genezingen door die ene Geest;
10 aan de een werking van krachten, aan de ander
profetie; aan de een het onderscheiden van gees-
ten, en aan de ander allerlei tongen, en aan weer
een ander vertolking van tongen.
11 Doch dit alles werkt een en dezelfde Geest, die
een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil.

12 Want gelijk het lichaam een is en vele leden heeft,
en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, een
lichaam vormen, zo ook Christus;
13 want door een Geest zijn wij allen tot een lichaam
gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven,
hetzij vrijen, en allen zijn wij met een Geest
gedrenkt.
14 Want het lichaam bestaat toch ook niet uit een lid,
maar uit vele leden.
15 Indien de voet zeggen zou: omdat ik niet de hand
ben, behoor ik niet tot het lichaam, behoort hij
daarom niet tot het lichaam?
16 En indien het oor zeggen zou: omdat ik niet het
oog ben, behoor ik niet tot het lichaam, behoort
het daarom niet tot het lichaam?
17 Als het lichaam geheel en al oog was, waar bleef
het gehoor? Als het geheel en al gehoor was, waar
bleef de reuk?
18 Nu heeft God echter de leden, elk in het bijzon-
der, hun plaats in het lichaam aangewezen, zoals
Hij heeft gewild.
19 Indien zij alle een lid vormden, waar bleef het
lichaam?
20 Maar nu zijn er wel vele leden, doch slechts een
lichaam.
21 En het oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb u
niet nodig, of ook het hoofd tot de voeten: ik heb
u niet nodig.
22 Ja, veeleer zijn die leden van het lichaam, welke
het zwakst schijnen, noodzakelijk,

23 en juist die delen van het lichaam, welke wij min-
der in ere houden, bekleden wij meer eervol, en
onze minder edele leden worden met groter eer
behandeld,
24 doch onze edele leden hebben dat niet nodig.
God heeft evenwel het lichaam zo samengesteld,
dat Hij meer eer gaf aan hetgeen misdeeld was,
25 opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou
zijn, maar de leden gelijkelijk voor elkander zou-
den zorgen.
26 Als een lid lijdt, lijden alle leden mede, als een lid
eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde.
27 Gij nu zijt het lichaam van Christus en ieder voor
zijn deel leden.
28 En God heeft sommigen aangesteld in de gemeen-
te, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten
derde leraars, verder krachten, daarna gaven van
genezing, (bekwaamheid) om te helpen, om te
besturen, en verscheidenheid van tongen.
29 Zijn zij soms allen apostelen? Allen profeten? Allen
leraars? Allen krachten?
30 Hebben soms allen gaven van genezing? Spreken
soms allen in tongen? Vertolken zij soms allen?
31 Streeft dan naar de hoogste gaven. En ik wijs u
een weg, die nog veel verder omhoog voert.

1 Korinthiërs 13

1 Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en
der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware
schallend koper of een rinkelende cimbaal.
2 Al ware het, dat ik profetische gaven had, en alle
geheimenissen en alles, wat te weten is, wist, en al
het geloof had, zodat ik bergen verzette, maar ik
had de liefde niet, ik ware niets.
3 Al ware het, dat ik al wat ik heb tot spijs uitdeel-
de, en al ware het, dat ik mijn lichaam gaf om te
worden verbrand, maar had de liefde niet, het
baatte mij niets.
4 De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren,
zij is niet afgunstig, de liefde praalt niet, zij is niet
opgeblazen,
5 zij kwetst niemands gevoel, zij zoekt zichzelf niet,
zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet
toe.
6 Zij is niet blijde over ongerechtigheid, maar zij is
blijde met de waarheid.
7 Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij,
alles verdraagt zij.
8 De liefde vergaat nimmermeer; maar profetieen, zij
zullen afgedaan hebben; tongen, zij zullen ver-
stommen; kennis, zij zal afgedaan hebben.
9 Want onvolkomen is ons kennen en onvolkomen
ons profeteren.
10 Doch, als het volmaakte komt, zal het onvolkome-
ne afgedaan hebben.

11 Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, voelde
ik als een kind, overlegde ik als een kind. Nu ik
een man ben geworden, heb ik afgelegd wat kin-
derlijk was.
12 Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadse-
len, doch straks van aangezicht tot aangezicht. Nu
ken ik onvolkomen, maar dan zal ik ten volle ken-
nen, zoals ik zelf gekend ben.
13 Zo blijven dan: Geloof, hoop en liefde, deze drie,
maar de meeste van deze is de liefde.

1 Korinthiërs 14

1 Jaagt de liefde na en streeft naar de gaven des
Geestes, doch vooral naar het profeteren.
2 Want wie in een tong spreekt, spreekt niet tot
mensen, maar tot God, want niemand verstaat
het; door de Geest spreekt hij geheimenissen.
3 Maar wie profeteert, spreekt voor de mensen stich-
tend, vermanend en bemoedigend.
4 Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf, maar wie
profeteert, sticht de gemeente.
5 Ik wilde wel, dat gij allen in tongen spraakt, maar
liever nog, dat gij profeteerdet. Wie profeteert, is
meer dan wie in tongen spreekt, tenzij hij het ook
uitlegt, zodat de gemeente stichting ontvangt.
6 En nu, broeders, als ik tot u kom en spreek in ton-
gen, wat nut zal ik u brengen, als ik mij niet tot u
richt, of met een openbaring, of met kennis, of
met profetie, of met onderricht?
7 Hoe toch zal men zelfs bij onbezielde dingen, die
geluid geven, fluit of citer, als zij geen verschil in
toon doen horen, te weten komen wat op de fluit
of de citer gespeeld wordt?
8 Immers, indien de bazuin een onduidelijk geluid
geeft, wie zal zich gereed maken tot de strijd?
9 Evenzo, indien gij met uw tong geen verstaanbare
volzin spreekt, hoe zal men het gesprokene begrij-
pen? Gij zoudt immers in de lucht spreken?
10 Er zijn wie weet hoe vele soorten van klanken in
de wereld en niets is zonder zijn eigen klank.

11 Indien ik nu de betekenis van een klank niet ken,
zal ik voor iemand, die spreekt een vreemde zijn
en de spreker zal voor mij een vreemde zijn.
12 Zo moet ook gij, omdat gij naar geestelijke gaven
streeft, trachten uit te munten tot stichting van de
gemeente.
13 Derhalve moet hij, die in een tong spreekt, bid-
den, dat hij het moge uitleggen.
14 Want indien ik bid in een tong, bidt mijn geest
wel, maar mijn verstand blijft onvruchtbaar.
15 Hoe staat het dan? Ik zal bidden met mijn geest,
maar ook bidden met mijn verstand; ik zal lofzin-
gen met mijn geest, maar ook lofzingen met mijn
verstand.
16 Want anders, indien gij een zegen uitspreekt met
uw geest, hoe zal iemand, die als toehoorder aan-
wezig is, op uw dankzegging zijn amen spreken?
Hij weet immers niet, wat gij zegt.
17 Want gij dankt wel goed, doch de ander wordt er
niet door gesticht.
18 Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen
spreek;
19 maar in de gemeente wil ik liever vijf woorden met
mijn verstand spreken, om ook anderen te onder-
wijzen, dan duizenden woorden in een tong.
20 Broeders, weest geen kinderen in het verstand,
maar in de boosheid; wordt in het verstand vol-
wassen.

21 In de wet staat geschreven: Door lieden van een
andere taal en door lippen van vreemden zal Ik tot
dit volk spreken, en toch zullen zij naar Mij niet
luisteren, zegt de Here.
22 Derhalve zijn de tongen een teken niet voor hen,
die geloven, maar voor de ongelovigen; de profe-
tie echter is niet voor de ongelovigen, maar voor
hen, die geloven.
23 Indien dan de gehele gemeente bijeengekomen is
en allen in tongen spreken, en er komen toehoor-
ders of ongelovigen binnen, zullen zij niet zeggen,
dat gij wartaal spreekt?
24 Maar als allen profeteren en er komt een ongelovi-
ge of toehoorder binnen, dan wordt hij door allen
weerlegd, wordt hij door allen doorgrond,
25 het verborgene van zijn hart komt aan het licht en
hij zal zich ter aarde werpen, God aanbidden en
belijden, dat God inderdaad in uw midden is.
26 Hoe staat het dan, broeders? Telkens als gij
samenkomt, heeft ieder iets: een psalm of een
lering of een openbaring of een tong of een uit-
legging; dat alles moet tot stichting geschieden.
27 Indien er in tongen spreken, laten het er twee, ten
hoogste drie zijn, ieder op zijn beurt, en laat een
uitleg geven.
28 Is er echter geen uitlegger, dan moet men zwijgen
in de gemeente, maar tot zichzelf en tot God spre-
ken.

29 Wat de profeten betreft, twee of drie mogen het
woord voeren, en de anderen moeten het beoor-
delen.
30 Maar indien aan een ander, die daar gezeten is, een
openbaring ten deel valt, moet de eerste zwijgen.
31 Want gij kunt alleen een voor een profeteren,
opdat allen lering en allen opwekking erdoor ont-
vangen.
32 En de geesten der profeten zijn aan de profeten
onderworpen,
33 want God is geen God van wanorde, maar van
vrede.
34 Zoals in alle gemeenten der heiligen moeten de
vrouwen in de gemeenten zwijgen; want het is
haar niet vergund te spreken, maar zij moeten
ondergeschikt blijven, zoals ook de wet zegt.
35 En als zij iets willen te weten komen, moeten zij
thuis haar mannen om opheldering vragen; want
het staat lelijk voor een vrouw te spreken in de
gemeente.
36 Of is het woord Gods bij u begonnen? Of heeft
het alleen u bereikt?
37 Indien iemand meent een profeet of geestelijk
mens te zijn, laat hij dan wel weten, dat hetgeen
ik u schrijf, een gebod des Heren is.
38 Maar als iemand hiermede niet rekent, dan wordt
met hem niet gerekend.
39 Zo dan, mijn broeders, streeft ernaar te profete-
ren, en belemmert het spreken in tongen niet.
40 Laat alles betamelijk en in goede orde geschieden.

1 Korinthiërs 15

1 Ik maak u bekend, broeders, het evangelie, dat ik
u verkondigd heb, dat gij ook ontvangen hebt,
waarin gij ook staat,
2 waardoor gij ook behouden wordt, indien gij het
zo vasthoudt, als ik het u verkondigd heb, tenzij
gij tevergeefs tot geloof zoudt gekomen zijn.
3 Want voor alle dingen heb ik u overgegeven, het-
geen ik zelf ontvangen heb: Christus is gestorven
voor onze zonden, naar de Schriften,
4 en Hij is begraven en ten derden dage opgewekt,
naar de Schriften,
5 en Hij is verschenen aan Kefas, daarna aan de
twaalven.
6 Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhon-
derd broeders tegelijk, van wie het merendeel
thans nog in leven is, doch sommigen zijn ontsla-
pen.
7 Vervolgens is Hij verschenen aan Jakobus, daarna
aan al de apostelen;
8 maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen,
als aan een ontijdig geborene.
9 Want ik ben de geringste der apostelen, niet
waard een apostel te heten, omdat ik de gemeente
Gods vervolgd heb.
10 Maar door de genade Gods ben ik, wat ik ben, en
zijn genade aan mij is niet vergeefs geweest, want
ik heb meer gearbeid dan zij allen, doch niet ik,
maar de genade Gods, die met mij is.
11 Daarom dan, ik of zij, zo prediken wij, en zo zijt
gij tot het geloof gekomen.

12 Indien nu van Christus gepredikt wordt, dat Hij uit
de doden is opgewekt, hoe komen sommigen
onder u ertoe te zeggen, dat er geen opstanding
der doden is?
13 Indien er geen opstanding der doden is, dan is
ook Christus niet opgewekt.
14 En indien Christus niet is opgewekt, dan is immers
onze prediking zonder inhoud, en zonder inhoud
is ook uw geloof.
15 Dan blijken wij ook valse getuigen van God te zijn,
want dan hebben wij tegen God in getuigd, dat
Hij de Christus opgewekt heeft, die Hij toch niet
heeft opgewekt, indien er geen doden opgewekt
worden.
16 Immers, indien er geen doden opgewekt worden,
dan is Christus ook niet opgewekt;
17 en indien Christus niet is opgewekt, dan is uw
geloof zonder vrucht, dan zijt gij nog in uw zonden.
18 Dan zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn, verloren.
19 Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op
Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagens-
waardigste van alle mensen.
20 Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als
eersteling van hen, die ontslapen zijn.
21 Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook
de opstanding der doden door een mens.
22 Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook
in Christus allen levend gemaakt worden.
23 Maar ieder in zijn eigen rangorde: Christus als eerste-
ling, vervolgens die van Christus zijn bij zijn komst;

24 daarna het einde, wanneer Hij het koningschap
aan God de Vader overdraagt, wanneer Hij alle
heerschappij, alle macht en kracht onttroond zal
hebben.
25 Want Hij moet als koning heersen, totdat Hij al
zijn vijanden onder zijn voeten gelegd heeft.
26 De laatste vijand, die onttroond wordt, is de dood,
27 want alles heeft Hij aan zijn voeten onderworpen.
Maar wanneer Hij zegt, dat alles onderworpen is,
is blijkbaar Hij uitgezonderd, die Hem alles onder-
worpen heeft.
28 Wanneer alles Hem onderworpen is, zal ook de
Zoon zelf Zich aan Hem onderwerpen, die Hem
alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in
allen.
29 Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden
laten dopen? Indien er in het geheel geen doden
opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor
hen dopen?
30 Waarom zijn ook wijzelf van uur tot uur in gevaar?
31 Zowaar als ik, broeders, op u roem draag in
Christus Jezus, onze Here, ik sterf elke dag.
32 Indien ik te Efeze, naar de mens, met wilde dieren
gevochten heb, wat baat het mij? Indien er geen
doden worden opgewekt, laten wij eten en drin-
ken, want morgen sterven wij.
33 Misleidt uzelf niet; slechte omgang bederft goede
zeden.

34 Komt tot de rechte nuchterheid en zondigt niet
langer, want sommigen hebben geen besef van
God. Tot uw beschaming moet ik dit zeggen.
35 Maar, zal iemand zeggen, hoe worden de doden
opgewekt? En met wat voor lichaam komen zij?
36 Dwaas! Wat gij zelf zaait, wordt niet levend, of het
moet gestorven zijn,
37 en als gij zaait, zaait gij niet het toekomstige
lichaam, maar slechts een korrel, bijvoorbeeld van
koren, of van iets anders.
38 Maar God geeft er een lichaam aan, gelijk Hij dat
gewild heeft, en wel aan elk zaad zijn eigen
lichaam.
39 Alle vlees is niet hetzelfde, maar dat van mensen is
anders dan dat van beesten, en het vlees van
vogels weer anders dan dat van vissen.
40 Er zijn hemelse en aardse lichamen, maar de glans
der hemelse is anders dan die der aardse.
41 De glans der zon is anders dan die der maan en
der sterren, want de ene ster verschilt van de
andere in glans.
42 Zo is het ook met de opstanding der doden. Er
wordt gezaaid in vergankelijkheid, en opgewekt in
onvergankelijkheid;
43 er wordt gezaaid in oneer, en opgewekt in heer-
lijkheid; er wordt gezaaid in zwakheid, en opge-
wekt in kracht.

44 Er wordt een natuurlijk lichaam gezaaid, en een
geestelijk lichaam opgewekt Is er een natuurlijk
lichaam, dan bestaat er ook een geestelijk lichaam.
45 Aldus staat er ook geschreven: de eerste mens,
Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een
levendmakende geest.
46 Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het
natuurlijke, en daarna het geestelijke.
47 De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk, de tweede
mens is uit de hemel.
48 Gelijk de stoffelijke is, zijn ook de stoffelijken, en
zoals de hemelse is, zijn ook de hemelsen.
49 En gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen
hebben, zo zullen wij het beeld van de hemelse
dragen.
50 Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed
kunnen het Koninkrijk Gods niet beerven en het
vergankelijke beerft de onvergankelijkheid niet.
51 Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen
wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd
worden,
52 in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin,
want de bazuin zal klinken en de doden zullen
onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd
worden.
53 Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid
aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid
aandoen.

54 En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid aan-
gedaan heeft, en dit sterfelijke onsterfelijkheid
aangedaan heeft, zal het woord werkelijkheid wor-
den, dat geschreven is: De dood is verzwolgen in
de overwinning.
55 Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw
prikkel?
56 De prikkel des doods is de zonde en de kracht der
zonde is de wet.
57 Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft
door onze Here Jezus Christus.
58 Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvas-
tig, onwankelbaar, te allen tijde overvloedig in het
werk des Heren, wetende, dat uw arbeid niet ver-
geefs is in de Here.

1 Korinthiërs 16

1 Wat nu de inzameling voor de heiligen betreft,
doet ook gij, evenals ik het in de gemeenten van
Galatie geregeld heb:
2 elke eerste dag der week legge ieder uwer naar
vermogen thuis iets weg, en hij spare dit op,
opdat er niet eerst na mijn komst inzamelingen
moeten gehouden worden.
3 Wanneer ik dan aangekomen ben, zal ik hen, die
gij daarvoor geschikt acht, met brieven zenden om
uw liefdegave te Jeruzalem af te dragen.
4 Mocht het echter van belang zijn, dat ik ook de
reis maak, dan zullen zij met mij reizen.
5 En ik zal tot u komen, wanneer ik Macedonie door-
gereisd ben, want ik zal de reis door Macedonie
doen,
6 maar dan zal ik mij mogelijk bij u langer ophou-
den, misschien wel de winter doorbrengen, zodat
gij mij kunt voorthelpen, wanneer ik verder reis.
7 Want ik wil u thans niet in het voorbijgaan bezoe-
ken, want ik hoop enige tijd bij u te blijven, als de
Here het toestaat.
8 Maar ik zal nog tot Pinksteren te Efeze blijven;
9 want mij is een grote en machtige deur geopend
en er zijn vele tegenstanders.
10 Wanneer Timoteus komt, zorgt er dan voor, dat hij
bij u niet afgeschrikt wordt, want hij doet het
werk des Heren evenals ik;
11 laat niemand hem dan geringschatten. Maar helpt
hem voort in vrede, opdat hij tot mij komen kan,
want ik wacht op hem met de broeders.

12 En wat broeder Apollos aangaat, hem heb ik her-
haaldelijk verzocht met de broeders tot u te gaan,
doch hij wenste bepaald niet nu te gaan, maar hij
zal gaan, zodra het hem gelegen komt.
13 Blijft waakzaam, staat in het geloof, weest manlijk,
weest sterk!
14 Laat alles bij u in liefde toegaan.
15 Nog een verzoek, broeders: gij weet van het huis
van Stefanas, dat het een eersteling van Achaje is
en dat zij zich ten dienste van de heiligen gesteld
hebben.
16 Stelt u dan ook onder zulke mensen, en onder
ieder, die medewerkt en arbeidt.
17 Ik verblijd mij over de komst van Stefanas,
Fortunatus en Achaikus, want hetgeen van uw kant
nog ontbrak, hebben dezen aangevuld;
18 want zij hebben mijn geest en de uwe verkwikt.
Erkent dan zulke mensen.
19 U groeten de gemeenten van Asia. Vele groeten in
de Here van Aquila en Prisca en van de gemeente
bij hen aan huis.
20 U groeten al de broeders. Groet elkander met de
heilige kus.
21 Een eigenhandige groet van mij, Paulus.
22 Indien iemand de Here niet liefheeft, hij zij ver-
vloekt. Maranata!
23 De genade van de Here Jezus zij met u.
24 Mijn liefde is met u allen in Christus Jezus.

2 Korinthiërs 1

1 Paulus, door de wil van God een apostel van
Christus Jezus, en Timoteus, de broeder, aan de
gemeente Gods, die te Korinte is, met al de heili-
gen in geheel Achaje:
2 genade zij u en vrede van God, onze Vader, en
van de Here Jezus Christus.
3 Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus
Christus, de Vader der barmhartigheden en de
God aller vertroosting,
4 die ons troost in al onze druk, zodat wij hen, die
in allerlei druk zijn, troosten kunnen met de
troost, waarmede wijzelf door God vertroost wor-
den.
5 Want gelijk het lijden van Christus overvloedig
over ons komt, zo valt ons door Christus ook over-
vloedig vertroosting ten deel.
6 Worden wij verdrukt, het is u tot troost en heil;
worden wij getroost, het is u tot een troost, die
zijn kracht toont in het doorstaan van hetzelfde lij-
den, dat ook wij ondergaan.
7 En onze hoop voor u is wel gegrond, want wij
weten, dat gij evenzeer aan de vertroosting deel
hebt als aan het lijden.
8 Want wij willen u niet onkundig laten, broeders,
van de verdrukking, die ons in Asia overkomen is:
bovenmate en boven vermogen hebben wij een
zware last te dragen gehad, zodat wij zelfs aan ons
leven wanhoopten;

9 ja, voor eigen besef achtten wij ons als ter dood
verwezen, opdat wij niet op onszelf vertrouwen
zouden stellen, maar op God, die de doden opwekt.
10 En Hij heeft ons uit zulk een groot doodsgevaar
verlost en zal ons verlossen: op Hem hebben wij
onze hoop gevestigd, [dat] Hij ons ook verder ver-
lossen zal,
11 terwijl ook gij ons te hulp komt met uw voorbede,
opdat uit veler mond voor de genade, ons geschon-
ken, veelvuldig dank gebracht worde voor ons.
12 Want dit is onze roem, het getuigenis van ons
geweten, dat wij in heiligheid en reinheid Gods,
niet in vleselijke wijsheid, maar in de genade
Gods, in de wereld verkeerd hebben, in het bijzon-
der ten opzichte van u.
13 Want wij schrijven u niets anders dan wat gij leest of ook
begrijpt, ja, ik hoop, dat gij het volkomen zult begrijpen,
14 gelijk gij reeds ten dele van ons hebt begrepen:
dat wij uw roem zijn, evenals gij de onze op de
dag van onze Here Jezus.
15 En in dit vertrouwen had ik mij voorgenomen
(reeds) vroeger tot u te komen, opdat gij ander-
maal een genadegift mocht ontvangen,
16 en ik had over uw stad naar Macedonie willen gaan,
om van Macedonie weder tot u te komen en door u
voortgeholpen te worden voor mijn reis naar Judea.
17 Heb ik dan door mij dit voor te nemen in licht-
vaardigheid gehandeld? Of, indien ik plannen
maak, doe ik dit dan naar het vlees, zodat het bij
mij tegelijk is: ja ja, en neen neen?

18 Bij de trouw van God: ons spreken tot u is niet: ja
en neen!
19 Immers, de Zoon van God, Christus Jezus, die in
uw midden verkondigd is door ons, door mij, door
Silvanus en door Timoteus, was niet: ja en neen,
maar in Hem was het: Ja.
20 Want hoevele beloften Gods er ook zijn, in Hem is
het: Ja; daarom is ook door Hem het: Amen, tot
eer van God door ons.
21 Hij nu, die ons met u bevestigt in de Gezalfde en
ons heeft gezalfd, is God
22 die ook zijn zegel op ons gedrukt en de Geest tot
onderpand in onze harten gegeven heeft.
23 Maar ik roep God aan tot getuige over mijn ziel,
dat ik om u te sparen niet meer naar Korinte ben
gekomen.
24 Niet, dat wij heerschappij voeren over uw geloof;
neen, wij zijn medewerkers aan uw blijdschap,
want door het geloof staat gij vast.

2 Korinthiërs 2

1 Dit heb ik mij echter stellig voorgenomen: niet
weder in droefheid tot u te komen.
2 Want indien ik het ben, die u bedroefd maak, wie
anders kan mij dan blijde stemmen dan hij, die
door mij in droefheid verkeert?
3 En nu was dit juist de bedoeling van mijn schrij-
ven, dat ik bij mijn komst niet droevig gestemd
zou worden door hen, over wie ik mij moest ver-
blijden. Immers, ik vertrouw van u allen, dat mijn
blijdschap ook u aller blijdschap is.
4 Want in zware druk en beklemdheid des harten
heb ik onder vele tranen u geschreven, niet opdat
gij zoudt bedroefd worden, maar opdat gij de lief-
de zoudt kennen, die ik in overvloedige mate voor
u koester.
5 Doch indien iemand droefheid veroorzaakt heeft,
dan heeft hij niet mij bedroefd, maar enigermate -
om mij niet te sterk uit te drukken - u allen.
6 Voor zo iemand is het reeds genoeg, dat het
merendeel (van u) hem berispt heeft,
7 zodat gij nu integendeel hem vergiffenis moet
schenken en hem vertroosten, opdat hij niet door
overmatige droefenis overstelpt worde.
8 Daarom spoor ik u aan te besluiten hem liefde te
betonen,
9 want ook dit was het doel van mijn schrijven, dat
ik zou weten, of ik op u rekenen kon, dat gij in
alles gehoorzaam waart.

10 Wie gij nu iets vergeeft, die vergeef ik het ook;
want heb ik iets vergeven gesteld dat ik iets vergeven heb, dan was het om uwentwil voor het aangezicht van Christus, opdat de satan op ons geen voordeel mocht behalen.
11 Want zijn gedachten zijn ons niet onbekend.
12 Toen ik nu te Troas was gekomen om het evangelie van Christus te prediken, en mij een deur geopend was in de Here, heb ik geen rust gehad voor mijn geest, omdat ik mijn broeder Titus niet aantrof;
13 doch ik nam afscheid van hen en vertrok naar Macedonie.
14 Maar God zij gedankt, die ons te allen tijde in Christus doet zegevieren en de reuk van zijn kennis allerwegen door ons verspreidt,
15 want wij zijn voor God een geur van Christus onder hen, die gered worden, en onder hen, die verloren gaan;
16 voor dezen een doodslucht ten dode, voor genen een levensgeur ten leven. En wie is tot zulk een taak bekwaam?
17 Want wij zijn niet als zovelen, die winst maken uit het woord van God, maar wij spreken in Christus uit zuivere bedoelingen, ja, op gezag van God en voor Gods aangezicht.

2 Korinthiërs 3

1 Gaan wij weder onszelf aanprijzen? Of hebben wij
soms, gelijk sommigen, aanbevelingsbrieven bij u
of van u nodig?
2 Onze brief zijt gij, geschreven in onze harten, ken-
baar en leesbaar voor alle mensen,
3 daar gij toont een brief van Christus te zijn, door
onze dienst opgesteld, niet met inkt geschreven,
maar met de Geest van de levende God, niet op
tafelen van steen, maar op tafelen van vlees in de
harten.
4 Zulk een vertrouwen hebben wij door Christus op God.
5 Niet dat wij uit onszelf bekwaam zijn iets als ons
werk in rekening te brengen, maar onze bekwaam-
heid is Gods werk,
6 die ons ook bekwaam gemaakt heeft om dienaren
te zijn van een nieuw verbond niet der letter, maar
des Geestes, want de letter doodt, maar de Geest
maakt levend.
7 Indien nu de bediening des doods, met letters op
stenen gegrift, gepaard ging met zulk een heerlijk-
heid, dat de kinderen Israels de blik niet op het
aangezicht van Mozes konden vestigen om de
heerlijkheid van zijn aangezicht die toch verdwij-
nen moest,
8 hoe zal niet nog meer de bediening des Geestes in
heerlijkheid zijn?
9 Want indien de bediening, die veroordeling
brengt, heerlijkheid was, veel meer is de bedie-
ning, die rechtvaardigheid brengt, overvloedig in
heerlijkheid.

10 Immers, zelfs hetgeen verheerlijkt was, is in zover-
re niet verheerlijkt, als deze heerlijkheid het te
boven gaat.
11 Want als het verdwijnende met heerlijkheid
gepaard ging, veel meer is dan het blijvende in
heerlijkheid.
12 Nu wij zulk een verwachting hebben, treden wij
met volle vrijmoedigheid op,
13 geheel anders dan Mozes, die een bedekking voor
zijn gelaat deed, opdat de kinderen Israels geen
blik zouden slaan op het einde van hetgeen moest
verdwijnen.
14 Maar hun gedachten werden verhard. Want tot
heden toe blijft dezelfde bedekking over de voorle-
zing van het oude verbond zonder weggenomen
te worden, omdat zij slechts in Christus verdwijnt.
15 Ja, tot heden toe ligt, telkens wanneer Mozes
voorgelezen wordt, een bedekking over hun hart,
16 maar telkens wanneer iemand zich tot de Here
bekeerd heeft, wordt de bedekking weggenomen.
17 De Here nu is de Geest; en waar de Geest des
Heren is, is vrijheid.
18 En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen
bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weer-
spiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van
heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Here,
die Geest is.

1 Daarom, nu wij deze bediening hebben, die ons
door barmhartigheid is toevertrouwd, verliezen wij
de moed niet,
2 maar hebben wij verworpen alle schandelijke prak-
tijken, die het licht niet kunnen zien, daar wij niet
met sluwheid omgaan of het woord Gods verval-
sen, maar de waarheid aan het licht brengen en zo
bij elk menselijk geweten onze eigen aanbeveling
zijn voor het oog van God.
3 Indien dan nog ons evangelie bedekt is, is het
bedekt bij hen, die verloren gaan,
4 ongelovigen, wier overleggingen de god dezer
eeuw met blindheid heeft geslagen, zodat zij het
schijnsel niet ontwaren van het evangelie der heer-
lijkheid van Christus, die het beeld Gods is.
5 Want wij prediken niet onszelf, maar Christus Jezus
als Here, en onszelf als uw dienaren om Jezus' wil.
6 Want de God, die gesproken heeft: Licht schijne
uit het duister, heeft het doen schijnen in onze
harten, om ons te verlichten met de kennis der
heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus.
7 Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, zodat
de kracht, die alles te boven gaat, van God is en
niet van ons:
8 in alles zijn wij in de druk, doch niet in het nauw;
om raad verlegen, doch niet radeloos;
9 vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen,
doch niet verloren;

10 te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam
omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich
in ons lichaam openbare.
11 Want voortdurend worden wij, die leven, aan de
dood overgeleverd, om Jezus’ wil, opdat ook het
leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openba-
re.
12 Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u.
13 Maar nu wij dezelfde Geest des geloofs hebben,
gelijk geschreven staat: Ik heb geloofd, daarom
heb ik gesproken, geloven ook wij, en daarom
spreken wij ook.
14 Immers, wij weten, dat Hij, die de Here Jezus
opgewekt heeft, ook ons met Jezus zal opwekken
en met u voor Zich stellen.
15 Want het geschiedt alles om uwentwil, opdat de
genade toeneme en door steeds meerderen over-
vloediger dank worde gebracht ter ere Gods.
16 Daarom verliezen wij de moed niet, maar al vervalt
ook onze uiterlijke mens nochtans wordt de inner-
lijke van dag tot dag vernieuwd.
17 Want de lichte last der verdrukking van een ogen-
blik bewerkt voor ons een alles verre te boven
gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid,
18 daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het
onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar
het onzichtbare is eeuwig.

2 Korinthiërs 5

1 Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin
wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van
God hebben, in de hemelen, niet met handen
gemaakt, een eeuwig huis.
2 Want hierom zuchten wij: wij haken ernaar met
onze woonstede uit de hemel overkleed te wor-
den,
3 als wij maar bekleed, en niet naakt, zullen bevon-
den worden.
4 Want wij, die nog in een tent wonen, zuchten
bezwaard, omdat wij niet ontkleed, doch over-
kleed willen worden, opdat het sterfelijke door het
leven worde verslonden.
5 God is het, die ons juist daartoe bereid heeft en
die ons de Geest tot onderpand gegeven heeft.
6 Daarom zijn wij te allen tijde vol goede moed, ook
al weten wij, dat wij, zolang wij in het lichaam ons
verblijf hebben, ver van de Here in den vreemde
zijn
7 - want wij wandelen in geloof, niet in aanschou-
wen -
8 maar wij zijn vol goede moed en wij begeren te
meer ons verblijf in het lichaam te verlaten en bij
de Here onze intrek te nemen.
9 Daarom stellen wij er een eer in, hetzij thuis, hetzij
in den vreemde, Hem welgevallig te zijn.
10 Want wij moeten allen voor de rechterstoel van
Christus openbaar worden, opdat een ieder weg-
drage wat hij in zijn lichaam verricht heeft, naar-
dat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.

11 Daar wij dan weten, hoezeer de Here te vrezen is,
trachten wij de mensen te overtuigen; voor God
echter is ons bedoelen openbaar en, naar ik hoop,
is het ook in uw geweten openbaar.
12 Wij prijzen ons niet opnieuw bij u aan, maar wij
geven u gelegenheid tot roem over ons, opdat gij
niet verlegen staat tegenover hen, die roem zoe-
ken door uiterlijkheden, maar niet door het hart.
13 Want hetzij wij in geestvervoering kwamen, het
was in dienst van God, hetzij wij nuchter van zin
zijn, het is ter wille van u.
14 Want de liefde van Christus dringt ons,
15 daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat een voor
allen gestorven is. Dus zijn zij allen gestorven. En
voor allen is Hij gestorven, opdat zij, die leven,
niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor
Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt.
16 Zo kennen wij dan van nu aan niemand naar het
vlees. Indien wij al Christus naar het vlees gekend
hebben, thans niet meer.
17 Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping;
het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is geko-
men.
18 En dit alles is uit God, die door Christus ons met
Zich verzoend heeft en ons de bediening der ver-
zoening gegeven heeft,
19 welke immers hierin bestaat, dat God in Christus
de wereld met Zichzelf verzoenende was, door hun
hun overtredingen niet toe te rekenen, en dat Hij
ons het woord der verzoening heeft toevertrouwd.

20 Wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door
onze mond u vermaande; in naam van Christus
vragen wij u: laat u met God verzoenen.
21 Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor
ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden
gerechtigheid Gods in Hem.

2 Korinthiërs 6

1 Maar als medewerkers (Gods) vermanen wij u ook
de genade Gods niet tevergeefs te ontvangen,
2 want Hij zegt: ten tijde des welbehagens heb Ik u
verhoorden ten dage des heils ben Ik u te hulp
gekomen; zie, nu is het de tijd des welbehagens
zie, nu is het de dag des heils.
3 Wij geven in geen enkel opzicht enige aanstoot,
opdat onze bediening niet gesmaad worde,
4 maar wij doen onszelf in alles kennen als dienaren
Gods: in veel dulden, in verdrukkingen, in noden,
in benauwdheden,
5 in slagen, in gevangenschappen, in oproeren, in
moeiten, in nachten zonder slaap, in dagen zonder
eten,
6 in reinheid, in kennis, in lankmoedigheid, in recht-
schapenheid, in de Heilige Geest, in ongeveinsde
liefde,
7 in de prediking van de waarheid, in de kracht
Gods; met de wapenen der gerechtigheid in de
rechterhand en in de linkerhand;
8 onder eer en smaad, in kwaad gerucht en goed
gerucht; als verleiders en toch betrouwbaar;
9 als niet bekend en toch wel bekend; als stervend
en zie, wij leven; als getuchtigd, maar niet ten
dode;
10 als bedroefd, maar altijd blijde; als arm, maar
velen rijk makend; als niets hebbend en toch alles
bezittend.

11 Onze mond heeft zich tegen u geopend,
Korintiers, ons hart staat wijd open;
12 bij ons vindt gij niet te weinig ruimte, maar in uw
binnenste is het te eng
13 Maar dan ook gelijk op, - ik spreek als tot mijn
kinderen - gij moet ook ruimer worden.
14 Vormt geen ongelijk span met ongelovigen, want
wat heeft gerechtigheid gemeen met wetteloos-
heid, of welke gemeenschap heeft het licht met de
duisternis?
15 Welke overeenstemming is er tussen Christus en
Belial, of welk deel heeft een gelovige samen met
een ongelovige?
16 Welke gemeenschappelijke grondslag heeft de
tempel Gods met afgoden? Wij toch zijn de tempel
van de levende God, gelijk God gesproken heeft:
Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun
God zijn en zij zullen mijn volk zijn.
17 Daarom gaat weg uit hun midden,en scheidt u af,
spreekt de Here,en houdt niet vast aan het onrei-
ne.
18 en Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot Vader zijnen
gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn,zegt de
Here, de Almachtige.

2 Korinthiërs 7

1 Daar wij nu deze beloften bezitten, geliefden,
laten wij ons reinigen van alle bezoedeling des vle-
zes en des geestes, en zo onze heiligheid volma-
ken in de vreze Gods.
2 Gunt ons plaats: wij hebben niemand verongelijkt,
niemand te gronde gericht van niemand voordeel
getrokken.
3 Ik zeg dit niet om u te veroordelen; ik heb immers
reeds gezegd, dat gij ons zo na aan het hart ligt,
dat wij met u zouden willen sterven en leven.
4 Groot is mijn vrijmoedigheid tegenover u, en
groot ook mijn roemen over u; ik ben vervuld van
die troost, overstelpt van die blijdschap bij al onze
druk.
5 Want toen wij in Macedonie kwamen, had ons
vlees geen rust of duur, doch wij waren van alle
kanten in de druk: van buiten strijd, van binnen
vrees.
6 Maar God, die de nederigen troost, heeft ons
getroost door de komst van Titus,
7 en niet alleen door zijn komst, maar ook door de
troost, waarmede hij vertroost werd bij u, want hij
deed ons verslag van uw verlangen, uw treuren,
uw ijveren voor mij, zodat ik mij nog meer ver-
blijdde.
8 Want al heb ik u door mijn brief bedroefd, ik heb
er geen spijt van. Mocht ik er spijt van gehad heb-
ben, ik zie, dat die brief u, indien al, dan toch
slechts tijdelijk bedroefd heeft;

9 thans verblijdt het mij, niet, dat gij bedroefd zijt
geworden, maar dat de droefheid u tot inkeer
heeft gebracht; want gij zijt bedroefd geworden
naar Gods wil, zodat gij generlei nadeel van ons
hebt geleden.
10 Want de droefheid naar Gods wil brengt onberou-
welijke inkeer tot heil, maar de droefheid der
wereld brengt de dood.
11 Want zie toch, wat juist deze ervaring van droef-
heid naar Gods wil u gebracht heeft: welk een
ernst, meer nog, verontschuldiging, verontwaardi-
ging, vrees, verlangen, ijver, bestraffing. Gij hebt
in allen dele doen blijken, dat gij zuiver stondt in
deze zaak.
12 Daarom, indien ik u al geschreven heb, dan was
het niet om hem, die onrecht begaan, of om hem,
die onrecht geleden had, maar opdat uw zorg
voor ons bij u openbaar zou worden voor het aan-
gezicht Gods.
13 Daarom zijn wij vertroost. En bij de troost, die ons
ten deel gevallen is, zijn wij meer dan verblijd over
de blijdschap van Titus, daar zijn geest door u
allen verkwikt is.
14 Want als ik bij hem enigermate over u geroemd
heb, dan ben ik niet beschaamd gemaakt, maar
gelijk wij ook u in alles de waarheid gezegd heb-
ben zo is ook ons roemen (over u) bij Titus waar-
heid gebleken.

15 En zijn genegenheid gaat des te meer naar u uit,
wanneer hij zich u aller gehoorzaamheid herinnert,
hoe gij hem met vrezen en beven hebt ontvangen.
16 Het verblijdt mij, dat ik in elk opzicht over u
gerust kan zijn.

2 Korinthiërs 8

1 Wij maken u de genade Gods bekend, broeders,
die aan de gemeenten van Macedonie geschonken
is.
2 Want, doordat zij beproefd zijn gebleken in veel
verdrukking, hebben hun overvloedige blijdschap
en diepe armoede nog overvloedig de rijkdom van
hun mildheid bevorderd;
3 want (zij deden), dat getuig ik, wat zij konden, ja
meer dan dat,
4 en zij vroegen, met alle aandrang, uit eigen bewe-
ging van ons de gunst, deel te mogen nemen aan
het dienstbetoon voor de heiligen,
5 en zij gaven zich - zoals wij niet hadden durven
verwachten - eerst aan de Here en door de wil van
God ook aan ons;
6 met dit gevolg, dat wij bij Titus erop aandrongen
om, zoals hij vroeger een begin ermede gemaakt
had, nu ook dit liefdewerk bij u tot een goed
einde te brengen.
7 Welnu, zoals gij in alles overvloedig zijt, in geloof,
in spreken, in kennis, in volkomen toewijding en in
de liefde, die van ons tot u uitgegaan is, zo weest
dan ook in dit liefdewerk overvloedig.
8 Ik geef dit niet als een bevel, maar ik tracht aan
die toewijding van anderen ook de echtheid uwer
liefde te toetsen.
9 Gij kent immers de genade van onze Here Jezus
Christus, dat Hij om uwentwil arm is geworden,
terwijl Hij rijk was, opdat gij door zijn armoede rijk
zoudt worden.

10 En ik geef op dit punt mijn mening, want dit is
voor u nuttig; gij hebt immers reeds vroeger, het
vorige jaar, een begin gemaakt, niet alleen met de
uitvoering, maar ook met het willen;
11 voltooit thans dan ook de uitvoering, opdat met
de maat van uw bereidwilligheid ook de voltooiing
uit hetgeen gij hebt overeenstemme.
12 Want als de bereidvaardigheid aanwezig is, is zij welkom
naar hetgeen zij heeft, niet naar hetgeen zij niet heeft.
13 Want niet om anderen verlichting te schenken,
wordt het u zwaar gemaakt,
14 maar uit het oogpunt van billijkheid kome uw over-
vloed voor het ogenblik hun gebrek ten goede,
opdat hun overvloed wederkerig uw gebrek ten
goede zou komen en er zodoende gelijkheid zij,
15 zoals er geschreven staat: die veel (verzameld
had), had niet over en die weinig (verzameld had),
had niet te kort.
16 Maar God zij gedankt, die dezelfde toewijding
voor u in het hart van Titus geeft,
17 daar hij wel een opwekking van mij ontving, maar
in zijn grote toewijding uit eigen beweging naar u
is vertrokken.
18 En wij zonden de broeder met hem mede, wiens
lof om zijn evangeliewerk door al de gemeenten
(verbreid is).
19 En dat niet alleen; hij is ook door de gemeenten
als onze reisgenoot aangewezen bij dit liefdewerk,
dat door ons tot eer van de Here zelf en tot beto-
ning van onze bereidvaardigheid wordt verricht.

20 Hierdoor voorkomen wij verdachtmaking bij deze overvloedige opbrengst, die door onze handen gaat;
21 want wij zijn bedacht op hetgeen behoorlijk is, niet alleen voor het oog des Heren, maar ook voor dat der mensen.
22 Wij zonden met hen onze broeder mede, wiens toewijding in vele zaken wij dikwijls hebben leren waarderen, maar die thans nog veel meer toegewijd is door zijn groot vertrouwen in u.
23 Enerzijds, wat Titus betreft, hij is mijn medestander en mijn medewerker bij u, anderzijds zijn onze broeders afgevaardigden der gemeenten en een eer van Christus.
24 Geeft hun dus voor de ogen der gemeenten het bewijs van uw liefde en van ons roemen over u.

2 Korinthiërs 9

1 Want over de dienst, die gij de heiligen betoont, u
nog te schrijven, acht ik overbodig;
2 want ik weet van uw bereidvaardigheid, op grond
waarvan ik bij de Macedoniers over u roem, dat
Achaje sinds verleden jaar gereed staat, en uw
ijver heeft de meesten (tot navolging) geprikkeld.
3 Doch ik zend deze broeders, opdat onze roem
over u in deze aangelegenheid niet ongegrond
blijke, maar gij gereed moogt zijn, zoals ik erover
sprak,
4 opdat niet, indien er Macedoniers met mij zouden
medekomen en zij u niet gereed zouden vinden,
wij - om niet te zeggen: gij - in deze stellige ver-
wachting zouden beschaamd worden.
5 Ik achtte het dus noodzakelijk de broeders op te
wekken, van tevoren tot u te gaan en uw vroeger
toegezegde milde gave vooraf in gereedheid te
brengen zodat zij klaar ligt als een milde gave en
niet als een afgeperste gift.
6 (Bedenkt) dit: wie karig zaait, zal ook karig oog-
sten, en wie mildelijk zaait, zal ook mildelijk oog-
sten.
7 En ieder doe, naardat hij zich in zijn hart heeft
voorgenomen, niet met tegenzin of gedwongen,
want God heeft de blijmoedige gever lief.
8 En God is bij machte alle genade in u overvloedig
te schenken, opdat gij, in alle opzichten te allen
tijde van alles genoegzaam voorzien, in alle goed
werk overvloedig moogt zijn,

9 gelijk geschreven staat: Hij heeft uitgedeeld, aan
de armen gegeven, zijn gerechtigheid blijft in eeu-
wigheid.
10 Hij nu, die zaad verschaft aan de zaaier en brood
tot spijze, zal u uw zaaisel verschaffen en vermeer-
deren, en het gewas uwer gerechtigheid doen
opschieten,
11 terwijl gij in alles verrijkt wordt tot alle onbekrom-
penheid, welke door onze bemiddeling dankzeg-
ging aan God bewerkt.
12 Want het dienstbetoon met deze ondersteuning
draagt niet alleen bij tot de behoeften der heili-
gen, maar het is ook overvloedig door vele dank-
zeggingen aan God.
13 Want door dit duidelijk blijk van hulpbetoon prij-
zen zij God om uw gehoorzaam belijden van het
evangelie van Christus en om uw onbekrompen
delen met hen en met allen,
14 terwijl zij ook in hun gebed het verlangen naar u
uitspreken om de buitengewone genade Gods, die
op u rust.
15 Gode zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave!

2 Korinthiërs 10

1 Maar ik, Paulus, doe een beroep op u bij de zacht-
moedigheid en de vriendelijkheid van Christus, ik,
die in persoonlijk verkeer schuchter ben, maar op
een afstand een groot woord heb tegen u;
2 ik zou (u) echter willen vragen, dat ik bij mijn
komst geen groot woord zal moeten hebben in dat
zelfvertrouwen, dat ik meen mij te kunnen veroor-
loven tegenover sommigen, die van mening zijn,
dat wij naar het vlees leven.
3 Want al leven wij in het vlees, wij trekken niet ten
strijde naar het vlees
4 want de wapenen van onze veldtocht zijn niet vle-
selijk, maar krachtig voor God tot het slechten van
bolwerken,
5 zodat wij de redeneringen en elke schans, die
opgeworpen wordt tegen de kennis van God,
slechten, elk bedenksel als krijgsgevangene bren-
gen onder de gehoorzaamheid aan Christus,
6 en gereed staan, zodra uw gehoorzaamheid volko-
men is, alle ongehoorzaamheid te straffen.
7 Gij ziet aan, wat voor ogen is. Indien iemand de
vaste overtuiging heeft van Christus te zijn, dan
overwege hij toch ook bij zichzelf, dat, even goed
als hij van Christus is, wij ook van Christus zijn.
8 Want al ging ik nog iets verder in het roemen op
onze bevoegdheid, die de Here gegeven heeft om
u op te bouwen en niet om af te breken, ik zou
niet beschaamd uitkomen.

9 Anders kon het de schijn hebben, dat ik u met
mijn brieven vrees wilde aanjagen.
10 Want zijn brieven, zegt men, zijn wel gewichtig en
krachtig, maar zijn persoonlijke verschijning is
zwak en zijn spreken betekent niets.
11 Laat, wie zo iets zegt, bedenken, dat wij van dicht-
bij, als het op daden aankomt, zo zijn, als wij uit
de verte door onze brieven spreken.
12 Want wij durven ons niet tellen onder of stellen
naast sommigen van hen, die zichzelf aanprijzen.
Maar zij meten zich af naar en vergelijken zich met
zichzelf, zonder het zelf te begrijpen.
13 Wij daarentegen zullen in ons roemen de perken niet te
buiten gaan, maar binnen de perken van de regel, die
God ons als beperking gesteld heeft, ook u bereiken.
14 Immers, daar wij niet in de mening verkeren, dat wij u
niet kunnen bereiken overschatten wij onszelf niet, want
wij zijn met het evangelie van Christus reeds aan u toe,
15 zonder de perken te buiten te gaan door te roe-
men op anderer arbeid. Maar wij hebben goede
hoop, dat wij, als uw geloof blijft toenemen, onder
u, ons houdende aan onze regel, een grote naam
zullen krijgen,
16 zodat wij nog verder dan bij u het evangelie zullen
mogen brengen, zonder ons te beroemen op het-
geen naar de regel, die aan anderen is gesteld, tot
stand was gebracht.
17 Maar wie roemt, roeme in de Here;
18 want niet wie zichzelf aanbeveelt, doch wie van de Here
een aanbeveling ontvangt, heeft de proef doorstaan.

1 Och, verdroegt gij een weinig onverstand van mij!
Maar dat doet gij ook.
2 Want met een ijver Gods waak ik over u, want ik
heb u verbonden aan een man om u als een reine
maagd voor Christus te stellen.
3 Maar ik vrees, dat misschien, zoals de slang met
haar sluwheid Eva verleidde, uw gedachten van de
eenvoudige en loutere toewijding aan Christus
afgetrokken zullen worden.
4 Want indien de eerste de beste een andere Jezus
predikt, die wij niet hebben gepredikt, of gij een
andere geest ontvangt, die gij niet hebt ontvan-
gen, of een ander evangelie, dat gij niet hebt aan-
genomen, dan verdraagt gij dat zeer wel.
5 Ik acht toch volstrekt niet te hebben ondergedaan
voor die onvergelijkelijke apostelen.
6 Ben ik dan al onervaren in het spreken, in kennis
ben ik het niet, maar wij hebben die alleszins en in
alle opzichten bij u openbaar gemaakt.
7 Of heb ik er verkeerd aan gedaan, dat ik, om u te
verhogen, mijzelf vernederde door u om niet het
evangelie Gods te verkondigen?
8 Andere gemeenten heb ik geplunderd door ver-
goeding aan te nemen om u van dienst te kunnen
zijn, en toen ik bij u was en gebrek kreeg, ben ik
niemand lastig gevallen,
9 want wat mij ontbrak, hebben de broeders, die uit
Macedonie kwamen, aangevuld en in elk opzicht
heb ik mij ervoor gewacht u tot last te zijn, en dit
zal ik blijven doen.

10 Zo zeker als de waarheid van Christus in mij is: dit
roemen zal mij niet belet worden in de streken van
Achaje.
11 Waarom niet? Omdat ik u niet liefheb? God weet
het.
12 Maar wat ik doe, zal ik blijven doen, om hun de
gelegenheid af te snijden, die er een zoeken, zodat
zij in hetgeen, waarin zij roemen, blijken te zijn
zoals ook wij.
13 Want zulke lieden zijn schijn-apostelen, bedrieglij-
ke arbeiders, die zich voordoen als apostelen van
Christus.
14 Geen wonder ook! Immers, de satan zelf doet zich
voor als een engel des lichts.
15 Het is dus niets bijzonders, indien ook zijn diena-
ren zich voordoen als dienaren der gerechtigheid;
maar hun einde zal zijn naar hun werken.
16 Nog eens: niemand houde mij voor onverstandig;
of anders: aanvaardt mij als een onverstandige;
dan kan ik ook een weinig roemen.
17 Wat ik zeg, zeg ik niet naar de Here, maar als in
onverstand, aangenomen, dat wij mogen roemen.
18 Daar velen roemen naar het vlees, zal ook ik eens
roemen.
19 Gij hebt immers gaarne geduld met onverstandi-
gen, omdat gij zo verstandig zijt:
20 gij verdraagt het immers, als iemand u als slaven
gebruikt, als iemand u opeet, als iemand beslag op
u legt, als iemand groot doet, als iemand u in het
aangezicht slaat.

21 Tot mijn schande moet ik erkennen, dat wij te
zwak geweest zijn. En toch, wanneer iemand iets
durft - ik spreek in onverstand - dan durf ik ook.
22 Hebreeen zijn zij? Ik ook. Israelieten zijn zij? Ik
ook. Nageslacht van Abraham zijn zij? Ik ook.
23 Dienaren van Christus zijn zij? - ik spreek tegen
mijn verstand in - ik nog meer: in moeiten veel
vaker, in gevangenschap veel vaker, in slagen
maar al te zeer, in doodsgevaren menigmaal.
24 Van de Joden heb ik vijfmaal de veertig-min-een-
slagen ontvangen,
25 driemaal ben ik met de roede gegeseld, eens ben
ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden,
een etmaal heb ik doorgebracht in volle zee;
26 telkens op reis, in gevaar door rivieren, in gevaar
door rovers, in gevaar door volksgenoten, in
gevaar door heidenen, in gevaar in de stad, in
gevaar in de woestijn, in gevaar op zee, in gevaar
onder valse broeders;
27 in moeite en inspanning, tal van nachten zonder
slaap, in honger en dorst, tal van dagen zonder
eten, in koude en naaktheid;
28 (en dan), afgezien van de dingen, die er verder
nog zijn, mijn dagelijkse beslommering, de zorg
voor al de gemeenten.
29 Indien iemand zwak is, zou ik het dan niet zijn?
Indien iemand aanstoot neemt, zou ik dan niet in
brand staan?
30 Moet er geroemd worden, dan zal ik van mijn
zwakheid roemen.

31 De God en Vader van onze Here Jezus, geprezen
zij Hij in eeuwigheid, weet, dat ik niet lieg.
32 Te Damascus liet de stadhouder van koning Aretas
de stad der Damasceners bewaken, om mij te grij-
pen,
33 en door een venster in de muur werd ik in een
mand neergelaten en ik ontkwam aan zijn handen.

2 Korinthiërs 12

1 Er moet geroemd worden; het dient wel tot niets, maar
ik zal komen op gezichten en openbaringen des Heren.
2 Ik weet van een mens in Christus, veertien jaar is
het geleden - of het in het lichaam was, weet ik
niet, of dat het buiten het lichaam was, weet ik
niet, God weet het - dat die persoon weggevoerd
werd tot in de derde hemel.
3 En ik weet van die persoon - of het in het lichaam of
buiten het lichaam was, weet ik niet, God weet het -
4 dat hij weggevoerd werd naar het paradijs en
onuitsprekelijke woorden gehoord heeft, die het
een mens niet geoorloofd is uit te spreken.
5 Over die persoon zal ik roemen, maar over mijzelf zal
ik niet roemen, of het moest zijn in mijn zwakheden.
6 Want als ik wil roemen, zal ik niet onverstandig
zijn, want ik zal de waarheid zeggen; maar ik ont-
houd mij ervan, opdat men mij niet meer toeken-
ne dan wat men van mij ziet en hoort,
7 en ook om het buitengewone van de openbarin-
gen. Daarom is mij, opdat ik mij niet te zeer zou
verheffen, een doorn in het vlees gegeven, een
engel des satans, om mij met vuisten te slaan,
opdat ik mij niet te zeer zou verheffen.
8 Driemaal heb ik de Here hierover gebeden, dat hij
van mij zou aflaten.
9 En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u
genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten
volle in zwakheid. Zeer gaarne zal ik dus in zwak-
heden nog meer roemen, opdat de kracht van
Christus over mij kome.

10 Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden,
smaadheden, noden, vervolgingen, benauwenissen
ter wille van Christus, want als ik zwak ben, dan
ben ik machtig.
11 Ik ben onverstandig geworden; gij hebt mij ertoe
genoodzaakt, want ik had door u aanbevolen moe-
ten worden. Immers, in geen enkel opzicht heb ik
ondergedaan voor die onvergelijkelijke apostelen,
ook al ben ik niets.
12 De tekenen van een apostel zijn bij u verricht met alle
volharding, door tekenen, wonderen en krachten.
13 Want waarin zijt gij achtergesteld bij de overige
gemeenten, dan alleen hierin, dat ik u niet persoon-
lijk ben lastig gevallen? Vergeeft mij dit onrecht.
14 Zie, het is nu de derde maal, dat ik gereed sta tot
u te komen, en ik zal u niet lastig vallen; want het
is mij niet om het uwe, maar om uzelf te doen.
Immers, kinderen behoren niet voor hun ouders te
sparen, maar ouders voor hun kinderen.
15 Ik voor mij zal zeer gaarne offers brengen, ja, mij-
zelf opofferen voor uw zielen. Ontvang ik soms
minder liefde, naarmate ik u meer liefheb?
16 Het zij zo; tot overlast ben ik u niet geweest, ik
ben nu eenmaal sluw, met list heb ik u gevangen.
17 Heb ik mij dan ten koste van u bevoordeeld door
iemand van hen, die ik tot u zond?
18 Ik heb Titus verzocht (te gaan) en die broeder met
hem medegezonden. Heeft Titus zich dan ten
koste van u bevoordeeld? Hebben wij niet in
dezelfde geest, in hetzelfde spoor gewandeld?

19 Reeds lang meent gij, dat wij ons bij u willen ver-
dedigen. Maar wij spreken voor het aangezicht van
God in Christus, en dat alles, geliefden, tot uw
opbouwing.
20 Want ik vrees, dat ik misschien bij mijn komst u
niet zo zal vinden, als ik wens, en zelf door u zo
zal gevonden worden, als gij niet wenst. Ik vrees,
voor twist, naijver, opwellingen van toorn, van
zelfzucht, voor laster, oorblazerij, verwatenheid en
ongeregeldheden.
21 Ik vrees, dat, als ik weer kom, mijn God mij bij u
verootmoedigen zal en dat ik zal hebben te treu-
ren om velen van hen, die vroeger in de zonde
geleefd hebben en nog niet tot berouw zijn geko-
men over de onreinheid, hoererij en ontucht, die
zij gepleegd hebben.

2 Korinthiërs 13

1 Dit is nu de derde maal, dat ik tot u kom: op de
verklaring van twee getuigen of van drie zal iedere
zaak vaststaan.
2 Ik heb hen, die vroeger in zonde geleefd hebben,
en al de overigen vooraf gewaarschuwd en waar-
schuw hen nog, evenals toen ik de tweede maal
bij u was thans uit de verte, dat ik, als ik nog eens
kom, niets zal ontzien;
3 gij zoekt nu eenmaal het bewijs, dat Christus in
mij spreekt, die te uwen opzichte niet zwak, maar
onder u krachtig is.
4 Welnu, Hij is gekruisigd uit zwakheid, maar Hij
leeft uit de kracht Gods. Welnu, wij zijn zwak in
Hem, maar wij zullen met Hem leven voor u uit de
kracht Gods.
5 Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt,
onderzoekt uzelf. Of zijt gij niet zo zeker van uzelf,
dat Jezus Christus in u is? Want anders zijt gij ver-
werpelijk.
6 Ik hoop echter, dat gij zult inzien, dat wij niet ver-
werpelijk zijn.
7 Ja, wij bidden tot God, dat gij generlei kwaad zult
doen, niet opdat wij betrouwbaar mogen blijken,
maar opdat gij het goede zoudt doen, al zijn wij
dan ook verwerpelijk.
8 Want wij vermogen niets tegen de waarheid, maar
wel voor de waarheid.
9 Want wij verblijden ons, als gij krachtig zijt, al zijn
wij zwak; want dit bidden wij, dat het met u
geheel in orde komt.

10 Hierom schrijf ik dit uit de verte, om bij mijn
komst niet streng te moeten optreden naar de
bevoegdheid, die de Here mij heeft gegeven om
op te bouwen en niet om af te breken.
11 Overigens, broeders, weest blijde, laat u terecht
brengen, laat u vermanen, weest eensgezind,
houdt vrede, en de God der liefde en des vredes
zal met u zijn.
12 Groet elkander met de heilige kus. U groeten al de
heiligen.
13 De genade des Heren Jezus Christus, en de liefde
Gods, en de gemeenschap des Heiligen Geestes zij
met u allen.

Galaten 1

1 Paulus, een apostel, niet vanwege mensen, noch
door een mens, maar door Jezus Christus, en God,
de Vader, die Hem opgewekt heeft uit de doden,
2 en al de broeders, die bij mij zijn, aan de gemeenten van Galatie:
3 genade zij u en vrede van God, onze Vader, en
van de Here Jezus Christus,
4 die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, om
ons te trekken uit de tegenwoordige boze wereld,
naar de wil van onze God en Vader,
5 aan wie de heerlijkheid zij in alle eeuwigheid!
Amen.
6 Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene,
die u door de genade van Christus geroepen heeft,
laat afbrengen tot een ander evangelie,
7 en dat is geen evangelie. Er zijn echter sommigen,
die u in verwarring brengen en het evangelie van
Christus willen verdraaien.
8 Maar ook al zouden wij, of een engel uit de
hemel, u een evangelie verkondigen, afwijkend van
hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!
9 Gelijk wij vroeger reeds gezegd hebben, zeg ik
thans nog eens: indien iemand u een evangelie
predikt, afwijkend van hetgeen gij ontvangen
hebt, die zij vervloekt!
10 Tracht ik thans mensen te winnen, of God? Of
zoek ik mensen te behagen? Indien ik nog mensen
trachtte te behagen, zou ik geen dienstknecht van
Christus zijn.

11 Want ik maak u bekend, broeders, dat het evange-
lie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de
mens.
12 Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen
of geleerd, maar door openbaring van Jezus
Christus.
13 Want gij hebt gehoord van mijn vroegere wandel
in het Jodendom: ik heb de gemeente Gods boven-
mate vervolgd en getracht haar uit te roeien,
14 en in het Jodendom heb ik het verder gebracht
dan vele van (mijn) tijdgenoten onder mijn volk,
als hartstochtelijk ijveraar voor mijn voorvaderlijke
overleveringen.
15 Maar toen het Hem, die mij van de schoot mijner
moeder aan afgezonderd en door zijn genade
geroepen heeft, behaagd had,
16 zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem
onder de heidenen verkondigen zou, ben ik geen
ogenblik te rade gegaan met vlees en bloed;
17 ook ben ik niet naar Jeruzalem gereisd tot hen, die
reeds voor mij apostelen waren, maar ik ben naar
Arabie vertrokken en vandaar naar Damascus
teruggekeerd.
18 Daarop ging ik drie jaar later naar Jeruzalem, om
Kefas te bezoeken, en ik bleef vijftien dagen bij
hem;
19 en ik zag geen ander van de apostelen dan
Jakobus, de broeder des Heren.
20 Wat ik u schrijf, zie, voor het aangezicht van God,
ik lieg niet.

21 Daarna ben ik gegaan naar de streken van Syrie en
van Cilicie.
22 En ik was aan de gemeenten van Christus in Judea
van aanzien onbekend.
23 Alleen hoorden zij telkens: hij, die ons vroeger ver-
volgde, verkondigt nu het geloof, dat hij tevoren
trachtte uit te roeien.
24 En zij verheerlijkten God in mij.

Galaten 2

1 Daarna ging ik na verloop van veertien jaar weder
naar Jeruzalem met Barnabas en nam ook Titus
mede;
2 en ik ging op grond van een openbaring. En ik
legde hun het evangelie voor, dat ik onder de hei-
denen verkondig, afzonderlijk echter aan hen, die
in aanzien waren, opdat ik niet vruchteloos liep of
gelopen had.
3 Maar zelfs Titus, die bij mij was, werd, ofschoon
hij een Griek was, toch niet gedwongen zich te
laten besnijden;
4 en dat met het oog op de binnengedrongen valse
broeders, lieden, die waren binnengeslopen, om
onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, te
bespieden, en zo ons tot slavernij te brengen.
5 Wij zijn voor hen geen ogenblik gedwee uit de
weg gegaan, opdat de waarheid van het evangelie
ook verder bij u zou blijven.
6 Maar wat hen betreft, die in zeker aanzien waren -
wat zij vroeger geweest mogen zijn, doet er voor
mij niets toe: God ziet de persoon niet aan - mij
immers hebben zij, die in aanzien waren, verder
niets opgelegd.
7 Maar integendeel: toen zij zagen, dat mij de predi-
king van het evangelie aan de onbesnedenen toe-
vertrouwd was, gelijk aan Petrus die aan de besne-
denen,
8 - immers Hij, die Petrus kracht gaf om apostel te
zijn voor de besnedenen, gaf die kracht ook aan
mij voor de heidenen,

9 - en toen zij de genade, die mij geschonken was, opmerkten, reikten Jakobus Kefas en Johannes, die voor steunpilaren golden, mij en Barnabas de broederhand: wij zouden naar de heidenen, zij naar de besnedenen gaan.
10 Alleen moesten wij de armen blijven gedenken, en ik heb mij dan ook beijverd dat vooral te doen.
11 Maar toen Kefas te Antiochie gekomen was, heb ik mij openlijk tegen hem verzet, omdat het ongelijk aan zijn kant was.
12 Want voordat sommigen uit de kring van Jakobus gekomen waren, at hij met de heidenen aan een tafel, maar toen zij kwamen, trok hij zich terug en zonderde zich af uit vrees voor de besnedenen.
13 En ook de overige Joden huichelden met hem mede, zodat zelfs Barnabas zich liet medeslepen door hun huichelarij.
14 Maar toen ik zag, dat zij niet de rechte weg bewandelden naar de waarheid van het evangelie, zeide ik tot Kefas ten aanhoren van allen: Indien gij, die een Jood zijt, naar heidens en niet naar Joods gebruik leeft, hoe kunt gij dan de heidenen dwingen zich als Joden te gedragen?
15 Wij, geboren Joden, en geen zondaars uit de heidenen,
16 wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit werken der wet, maar door het geloof in Christus Jezus, zijn ook zelf tot het geloof in Christus Jezus gekomen, om gerechtvaardigd te worden uit het geloof in Christus en niet uit werken der wet. Want uit werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden.

17 Maar indien wij, trachtende in Christus gerecht-
vaardigd te worden, ook zelf zijn gebleken zon-
daars te zijn, staat Christus dan in dienst der
zonde? Volstrekt niet.
18 Immers, indien ik hetgeen ik afgebroken heb,
weder opbouw, bewijs ik daardoor, dat ik zelf een
overtreder ben.
19 Want ik ben door de wet voor de wet gestorven
om voor God te leven.
20 Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik,
(dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in
mij. En voor zover ik nu (nog) in het vlees leef leef
ik door het geloof in de Zoon van God, die mij
heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgege-
ven.
21 Ik ontneem aan de genade Gods haar kracht niet;
want indien er gerechtigheid door de wet is, dan
is Christus tevergeefs gestorven.

Galaten 3

1 O, onverstandige Galaten, wie heeft u betoverd,
wie Jezus Christus toch als gekruisigde voor de
ogen geschilderd is?
2 Dit alleen zou ik van u willen weten: Hebt gij de
Geest ontvangen ten gevolge van werken der wet,
of van de prediking van het geloof?
3 Zijt gij zo onverstandig? Gij zijt begonnen met de
Geest, eindigt gij nu met het vlees?
4 Was het dan tevergeefs, dat gij zoveel hebt onder-
vonden? Ware het slechts tevergeefs!
5 Die u de Geest schenkt en krachten onder u werkt,
(doet Hij dit) ten gevolge van werken der wet, of
van de prediking van het geloof?
6 Op dezelfde wijze heeft ook Abraham God geloofd
en het is hem tot gerechtigheid gerekend.
7 Gij bemerkt dus, dat zij, die uit het geloof zijn,
kinderen van Abraham zijn.
8 En de Schrift, die tevoren zag, dat God de heide-
nen uit geloof rechtvaardigt, heeft tevoren aan
Abraham het evangelie verkondigd: In u zullen alle
volken gezegend worden.
9 Zij, die uit het geloof zijn, worden dus gezegend
tezamen met de gelovige Abraham.
10 Want allen, die het van werken der wet verwach-
ten, liggen onder de vloek; want er staat geschre-
ven: Vervloekt is een ieder, die zich niet houdt aan
alles, wat geschreven is in het boek der wet, om
dat te doen.

11 En dat door de wet niemand voor God gerecht-
vaardigd wordt, is duidelijk; immers, de rechtvaar-
dige zal uit geloof leven.
12 Doch bij de wet gaat het niet om geloof, maar:
wie dat doet, zal daardoor leven.
13 Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek der
wet door voor ons een vloek te worden; want er
staat geschreven: Vervloekt is een ieder, die aan
het hout hangt.
14 Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen
gekomen in Jezus Christus, opdat wij de belofte
des Geestes ontvangen zouden door het geloof.
15 Broeders, ik spreek op menselijke wijze: zelfs het
testament van een mens, dat rechtskracht verkre-
gen heeft - niemand kan het ongeldig maken of er
iets aan toevoegen.
16 Nu werden aan Abraham de beloften gedaan en
aan zijn zaad. Hij zegt niet: en aan zijn zaden, in
het meervoud, maar in het enkelvoud: en aan uw
zaad, dat wil zeggen: aan Christus.
17 Ik bedoel dit: de wet, die vierhonderd dertig jaar
later is gekomen, maakt het testament, waaraan
door God tevoren rechtskracht verleend was, niet
ongeldig, zodat zij de belofte haar kracht zou
doen verliezen.
18 Immers, als de erfenis van de wet afhangt, dan
niet van de belofte; en juist door een belofte heeft
God aan Abraham zijn gunst bewezen.

19 Waartoe dient dan de wet? Om de overtredingen
te doen blijken is zij erbij gevoegd, totdat het
zaad zou komen, waarop de belofte sloeg, en zij is
op last van (God) door engelen in de hand van
een middelaar gegeven.
20 Een middelaar is niet (de vertegenwoordiger) van
een; God echter is een.
21 Is de wet dan in strijd met de beloften Gods?
Volstrekt niet! Want indien er een wet gegeven
was, die levend kon maken, dan zou inderdaad uit
een wet de gerechtigheid voortgekomen zijn.
22 Neen, de Schrift heeft alles besloten onder de
zonde, opdat ten gevolge van het geloof in Jezus
Christus de belofte het deel zou worden van hen,
die geloven.
23 Doch voordat dit geloof kwam, werden wij onder
de wet in verzekerde bewaring gehouden met het
oog op het geloof, dat geopenbaard zou worden.
24 De wet is dus een tuchtmeester voor ons geweest
tot Christus, opdat wij uit geloof gerechtvaardigd
zouden worden.
25 Nu echter het geloof gekomen is, zijn wij niet
meer onder de tuchtmeester.
26 Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof,
in Christus Jezus.
27 Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u
met Christus bekleed.
28 Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf
of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt
immers een in Christus Jezus.

29 Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van
Abraham, en naar de belofte erfgenamen.

Galaten 4

1 Ik bedoel dit: zolang de erfgenaam onmondig is,
verschilt hij in niets van een slaaf, al is hij ook
eigenaar van alles;
2 maar hij staat onder voogdij en toezicht tot op het
tijdstip, dat door zijn vader tevoren bepaald was.
3 Zo bleven ook wij, zolang wij onmondig waren,
onderworpen aan de wereldgeesten.
4 Maar toen de volheid des tijds gekomen was, heeft
God zijn Zoon uitgezonden geboren uit een
vrouw, geboren onder de wet,
5 om hen, die onder de wet waren, vrij te kopen,
opdat wij het recht van zonen zouden verkrijgen.
6 En, dat gij zonen zijt - God heeft de Geest zijns
Zoons uitgezonden in onze harten, die roept:
Abba, Vader.
7 Gij zijt dus niet meer slaaf, doch zoon; indien gij
zoon zijt, dan zijt gij ook erfgenaam door God.
8 Maar in de tijd, dat gij God niet kendet, hebt gij
goden gediend, die het in wezen niet zijn.
9 Nu gij echter God hebt leren kennen, ja, meer
nog, door God gekend zijt, hoe kunt gij thans
terugkeren tot die zwakke en armelijke wereld-
geesten, waaraan gij u weder van meet aan dienst-
baar wilt maken?
10 Dagen, maanden, vaste tijden en jaren neemt gij
waar.
11 Ik vrees, dat ik mij wellicht tevergeefs voor u inge-
spannen heb.

12 Weest zoals ik, bid ik u, broeders, omdat ook ik
ben zoals gij. Gij hebt mij in geen enkel opzicht
verongelijkt.
13 Ja, gij weet, dat ik aan u de eerste maal, omdat ik
ziek geworden was, het evangelie verkondigd heb,
14 en toch hebt gij de verzoeking, die er voor u in
mijn lichamelijke toestand gelegen was, niet als
iets verachtelijks beschouwd of ertegen gespuwd,
maar gij hebt mij ontvangen als een bode Gods,
(ja), als Christus Jezus.
15 Gij hebt u toen gelukkig geprezen; wat is daarvan
over? Want ik kan van u getuigen, dat gij, ware
het mogelijk geweest, uw ogen uitgerukt en ze mij
gegeven zoudt hebben.
16 Ben ik dus een vijand van u geworden, nu ik u de
waarheid zeg?
17 Zij zijn vol ijver voor u, maar niet op de juiste
wijze, want zij willen u buitensluiten, opdat gij vol
ijver voor hen zoudt zijn.
18 Nu is het goed, dat er ijver getoond wordt in het
goede, mits te allen tijde en niet alleen, wanneer
ik bij u ben,
19 mijn kinderen, ter wille van wie ik opnieuw weeen
doorsta, totdat Christus in u gestalte verkregen
heeft;
20 ik zou wensen, dat ik op dit ogenblik bij u was en
op een andere toon kon spreken, want ik ben in
zorg over u.

21 Zegt mij, gij, die onder de wet wilt staan, luistert
gij niet naar de wet?
22 Er staat immers geschreven, dat Abraham twee
zonen had, een bij de slavin en een bij de vrije.
23 Maar die van de slavin was naar het vlees verwekt,
doch die van de vrije door de belofte.
24 Dit is iets, waarin een diepere zin ligt. Want dit
zijn twee bedelingen: de ene van de berg Sinai,
die slaven baart, dit is Hagar.
25 Het (woord) Hagar betekent de berg Sinai in
Arabie. Het staat op een lijn met het tegenwoordi-
ge Jeruzalem, want dat is met zijn kinderen in sla-
vernij
26 Maar het hemelse Jeruzalem is vrij; en dat is onze
moeder.
27 Want er staat geschreven:Verheug u, gij onvrucht-
bare, die niet baart, breek uit en roep, gij die geen
weeen kent; want talrijker zijn de kinderen der
eenzame dan van haar, die een man heeft.
28 En gij, broeders, zijt, evenals Isaak, kinderen der
belofte.
29 Maar zoals destijds hij, die naar het vlees verwekt
was, hem, die naar de geest verwekt was, vervolg-
de, zo ook nu.
30 Maar wat zegt het schriftwoord? Zend de slavin
weg met haar zoon, want de zoon der slavin zal in
geen geval erven met de zoon der vrije.
31 Daarom, broeders, zijn wij geen kinderen ener sla-
vin, maar van de vrije.

Galaten 5

1 Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt. Houdt dus stand en laat u niet weder een slavenjuk opleggen.
2 Zie, ik, Paulus, zeg u: indien gij u laat besnijden, zal Christus u geen nut doen.
3 Nogmaals betuig ik aan ieder, die zich laat besnijden, dat hij verplicht is de gehele wet na te komen.
4 Gij zijt los van Christus, als gij door de wet gerechtigheid verwacht; buiten de genade staat gij.
5 Wij immers verwachten door de Geest uit het geloof de gerechtigheid, waarop wij hopen.
6 Want in Christus Jezus vermag noch besnijdenis iets, noch onbesneden zijn, maar geloof, door liefde werkende.
7 Gij liept goed. Wie is u in de weg gekomen, dat gij aan de waarheid niet meer gehoorzaamt?
8 Die overreding kwam niet van Hem, die u roept.
9 Een weinig zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur.
10 Ik voor mij ben van u overtuigd in de Here, dat gij geen andere mening zult hebben. Maar wie u in verwarring brengt, zal zijn straf hebben te dragen, wie hij ook zij.
11 Wat mij echter betreft, broeders, indien ik nog de besnijdenis predik, waarom word ik dan nog vervolgd? Dan is immers het aanstotelijke van het kruis van kracht beroofd.
12 Zij moesten zich maar laten snijden, die u verontrusten!

13 Want gij zijt geroepen, broeders, om vrij te zijn;
(gebruikt) echter die vrijheid niet als een aanleiding voor het vlees, maar dient elkander door de liefde.
14 Want de gehele wet is in een woord vervuld, in
dit: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.
15 Indien gij echter elkander bijt en vereet, ziet dan
toe, dat gij niet door elkander verslonden wordt.
16 Dit bedoel ik: wandelt door de Geest en voldoet
niet aan het begeren van het vlees.
17 Want het begeren van het vlees gaat in tegen de
Geest en dat van de Geest tegen het vlees - want deze staan tegenover elkander - zodat gij niet doet wat gij maar wenst.
18 Indien gij u echter door de Geest laat leiden, dan
zijt gij niet onder de wet.
19 Het is duidelijk, wat de werken van het vlees zijn:
hoererij, onreinheid, losbandigheid,
20 afgoderij, toverij, veten, twist, afgunst, uitbarstingen van toorn, zelfzucht, tweedracht, partijschappen,
21 nijd, dronkenschap, brasserijen en dergelijke,
waarvoor ik u waarschuw, zoals ik u gewaarschuwd heb, dat wie dergelijke dingen bedrijven, het Koninkrijk Gods niet zullen beerven.
22 Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap,
vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing.
23 Tegen zodanige mensen is de wet niet.

24 Want wie Christus Jezus toebehoren, hebben het
vlees met zijn hartstochten en begeerten gekrui-
sigd.
25 Indien wij door de Geest leven, laten wij ook door
de Geest het spoor houden.
26 Wij moeten niet praalziek zijn, elkander tartend,
elkander benijdend.

Galaten 6

1 Broeders, zelfs indien iemand op een overtreding
betrapt wordt, helpt gij, die geestelijk zijt, hem
terecht in een geest van zachtmoedigheid, ziende
op uzelf; gij mocht ook eens in verzoeking komen.
2 Verdraagt elkanders moeilijkheden; zo zult gij de
wet van Christus vervullen.
3 Want indien iemand zich verbeeldt, dat hij iets is,
en het niet is, dan vergist hij zich zeer.
4 Ieder moet zijn eigen werk toetsen; dan zal hij
slechts voor zichzelf stof tot roem hebben en niet
voor een ander.
5 Want ieder zal zijn eigen last dragen.
6 En hij, die onderricht wordt in het woord, dele van
alle goed mede aan wie dat onderricht geeft.
7 Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten. Want
wat een mens zaait, zal hij ook oogsten.
8 Want wie op (de akker van) zijn vlees zaait, zal uit
zijn vlees verderf oogsten, maar wie op (de akker van)
de Geest zaait, zal uit de Geest eeuwig leven oogsten.
9 Laten wij niet moede worden goed te doen, want,
wanneer het eenmaal tijd is zullen wij oogsten, als
wij niet verslappen.
10 Laten wij dus, daar wij de gelegenheid hebben,
doen wat goed is voor allen, maar inzonderheid
voor onze geloofsgenoten.
11 Ziet, met hoe grote letters ik u eigenhandig schrijf!
12 Allen, die zich uiterlijk goed willen voordoen,
trachten u te dwingen tot de besnijdenis, alleen
om niet vervolgd te worden ter wille van het kruis
van Christus Jezus.

13 Want zij, die zich laten besnijden, houden zelf niet
eens de wet, doch zij willen, dat gij u laat besnij-
den, opdat zij op uw vlees roem kunnen dragen.
14 Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen
anders dan in het kruis van onze Here Jezus
Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en
ik der wereld.
15 Want besneden zijn of niet besneden zijn betekent
niets, maar of men een nieuwe schepping is.
16 En allen, die zich naar die regel zullen richten -
vrede en barmhartigheid kome over hen, en ook
over het Israel Gods.
17 Overigens valle niemand mij lastig, want ik draag
de littekenen van Jezus in mijn lichaam.
18 De genade van onze Here Jezus Christus zij met
uw geest, broeders! Amen.

Efeziërs 1

1 Paulus, door de wil van God een apostel van
Christus Jezus, aan de heiligen en gelovigen in
Christus Jezus, die te Efeze zijn;
2 genade zij u en vrede van God, onze Vader, en
van de Here Jezus Christus.
3 Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus
Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen in
de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus.
4 Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren voor de
grondlegging der wereld, opdat wij heilig en
onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht.
5 In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als
zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus
Christus, naar het welbehagen van zijn wil,
6 tot lof van de heerlijkheid zijner genade, waarme-
de Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde.
7 En in Hem hebben wij de verlossing door zijn
bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de
rijkdom zijner genade,
8 welke Hij ons overvloedig heeft bewezen in alle
wijsheid en verstand,
9 door ons het geheimenis van zijn wil te doen ken-
nen, in overeenstemming met het welbehagen, dat
Hij Zich in Hem had voorgenomen,
10 om, ter voorbereiding van de volheid der tijden, al
wat in de hemelen en op de aarde is onder een
hoofd, dat is Christus, samen te vatten,

11 in Hem, in wie wij ook het erfdeel ontvangen heb-
ben, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens
het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de
raad van zijn wil,
12 opdat wij zouden zijn tot lof zijner heerlijkheid,
wij, die reeds tevoren onze hoop op Christus had-
den gebouwd.
13 In Hem zijt ook gij, nadat gij het woord der waar-
heid, het evangelie uwer behoudenis, hebt
gehoord; in Hem zijt gij, toen gij gelovig werdt,
ook verzegeld met de Heilige Geest der belofte,
14 die een onderpand is van onze erfenis, tot verlos-
sing van het volk, dat Hij Zich verworven heeft,
tot lof zijner heerlijkheid.
15 Daarom houd ook ik, gehoord hebbende van uw
geloof in de Here Jezus en van uw liefde tot al de
heiligen,
16 niet op te danken, u gedenkende bij mijn gebe-
den,
17 opdat de God van onze Here Jezus Christus, de
Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijs-
heid en van openbaring om Hem recht te kennen:
18 verlichte ogen uws harten, zodat gij weet, welke
hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is
zijner erfenis bij de heiligen,
19 en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons,
die geloven, naar de werking van de sterkte zijner
macht,

20 die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit
de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn
rechterhand in de hemelse gewesten,
21 boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet
alleen in deze, maar ook in de toekomende eeuw.
22 En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem
als hoofd boven al wat is, gegeven aan de
gemeente,
23 die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in
allen volmaakt.

Efeziërs 2

1 Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredin-
gen en zonden,
2 waarin gij vroeger gewandeld hebt overeenkom-
stig de loop dezer wereld, overeenkomstig de
overste van de macht der lucht, van de geest, die
thans werkzaam is in de kinderen der ongehoor-
zaamheid,
3 - trouwens, ook wij allen hebben vroeger daarin
verkeerd, in de begeerten van ons vlees, handelen-
de naar de wil van het vlees en van de gedachten,
en wij waren van nature, evenzeer als de overigen,
kinderen des toorns -,
4 God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, om zijn
grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad,
5 ons, hoewel wij dood waren door de overtredin-
gen mede levend gemaakt met Christus, - door
genade zijt gij behouden -,
6 en heeft ons mede opgewekt en ons mede een
plaats gegeven in de hemelse gewesten, in
Christus Jezus,
7 om in de komende eeuwen de overweldigende
rijkdom zijner genade te tonen naar (zijn) goeder-
tierenheid over ons in Christus Jezus.
8 Want door genade zijt gij behouden, door het geloof,
en dat niet uit uzelf: het is een gave van God;
9 niet uit werken, opdat niemand roeme.
10 Want zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus
geschapen om goede werken te doen, die God
tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden
wandelen.

11 Bedenkt daarom dat gij, die vroeger heidenen
waart naar het vlees, en onbesneden genoemd
werdt door de zogenaamde besnijdenis, die werk
van mensenhanden aan het vlees is,
12 dat gij te dien tijde zonder Christus waart, uitge-
sloten van het burgerrecht Israels en vreemd aan
de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder
God in de wereld.
13 Maar thans in Christus Jezus zijt gij, die eertijds
veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van
Christus.
14 Want Hij is onze vrede, die de twee een heeft
gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte,
de vijandschap, weggebroken heeft,
15 doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in
inzettingen bestaande, buiten werking gesteld
heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot
een nieuwe mens te scheppen,
16 en de twee, tot een lichaam verbonden, weder
met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij
de vijandschap gedood heeft.
17 En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u,
die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij
waren;
18 want door Hem hebben wij beiden in een Geest de
toegang tot de Vader.
19 Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners
meer, maar medeburgers der heiligen en huisge-
noten Gods,

20 gebouwd op het fundament van de apostelen en
profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen
is.
21 In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend,
op tot een tempel, heilig in de Here,
22 in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woon-
stede Gods in de Geest.

Efeziërs 3

1 Daarom is het, dat ik, Paulus, die ter wille van Christus
Jezus voor u, heidenen, in gevangenschap ben;
2 - gij hebt immers gehoord van de bediening door
Gods genade mij met het oog op u gegeven:
3 dat mij door openbaring het geheimenis bekend-
gemaakt is, gelijk ik boven in het kort daarvan
schreef.
4 Daarnaar kunt gij bij het lezen u een begrip vormen
van mijn inzicht in het geheimenis van Christus,
5 dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend
is geworden aan de kinderen der mensen, zoals
het nu door de Geest geopenbaard is aan de heili-
gen, zijn apostelen en profeten:
6 (dit geheimenis), dat de heidenen mede-erfgena-
men zijn, medeleden en medegenoten van de
belofte in Christus Jezus door het evangelie,
7 waarvan ik een dienaar geworden ben naar de
genadegave Gods, die mij geschonken is naar de
werking zijner kracht.
8 Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is
deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen
de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkon-
digen,
9 en in het licht te stellen (wat) de bediening van
het geheimenis (inhoudt) dat van eeuwen her ver-
borgen is gebleven in God, de Schepper van alle
dingen,
10 opdat thans door middel van de gemeente aan de
overheden en de machten in de hemelse gewesten
de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden,

11 naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus
Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd,
12 in wie wij de vrijmoedigheid en de toegang met
vertrouwen hebben door het geloof in Hem.
13 Daarom verzoek ik u met aandrang, de moed niet
op te geven bij mijn verdrukkingen om uwentwil,
want die zijn een eer voor u.
14 Om die reden buig ik mijn knieen voor de Vader,
15 naar wie alle geslacht in de hemelen en op de
aarde genoemd wordt,
16 opdat Hij u geve, naar de rijkdom zijner heerlijk-
heid, met kracht gesterkt te worden door zijn
Geest in de inwendige mens,
17 opdat Christus door het geloof in uw harten
woning make. Geworteld en gegrond in de liefde,
18 zult gij dan samen met alle heiligen, in staat zijn
te vatten, hoe groot de breedte en lengte en
hoogte en diepte is,
19 en te kennen de liefde van Christus, die de kennis
te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle vol-
heid Gods.
20 Hem nu, die blijkens de kracht, welke in ons
werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen
dan wij bidden of beseffen,
21 Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in
Christus Jezus tot in alle geslachten, van eeuwig-
heid tot eeuwigheid! Amen.

Efeziërs 4

1 Als gevangene in de Here, vermaan ik u dan te wandelen waardig der roeping, waarmede gij geroepen zijt,
2 met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander in liefde te verdragen,
3 en u te beijveren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes
4 een lichaam en een Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping,
5 een Here, een geloof, een doop,
6 een God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen.
7 Maar aan een ieder onzer afzonderlijk is de genade gegeven, naar de mate, waarin Christus haar schenkt.
8 Daarom heet het: opgevaren naar den hoge voerde Hij krijgsgevangenen mede, gaven gaf Hij aan de mensen.
9 Wat betekent dit: Hij is opgevaren, anders dan dat Hij ook nedergedaald is naar de lagere, aardse gewesten?
10 Hij, die nedergedaald is, Hij is het ook, die is opgevaren ver boven alle hemelen, om alles tot volheid te brengen.
11 En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars,
12 om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus,

13 totdat wij allen de eenheid des geloofs en der
volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de
mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der
volheid van Christus.
14 Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder,
heen en weder geslingerd onder invloed van aller-
lei wind van leer, door het valse spel der mensen,
in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt,
15 maar dan groeien wij, ons aan de waarheid hou-
dende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die
het hoofd is, Christus.
16 En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een
welsluitend geheel en bijeengehouden door de
dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die
elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des
lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde.
17 Dit zeg ik dan en betuig ik in de Here, dat gij niet
langer moogt wandelen zoals ook de heidenen
wandelen, in de ijdelheid van hun denken,
18 verduisterd in hun verstand, vervreemd van het
leven Gods om de onwetendheid, die in hen
heerst, om de verharding van hun hart.
19 Zij hebben zich immers in hun verdoving overge-
geven aan de losbandigheid om gretig winst te
slaan uit allerlei onreinheid.
20 Maar gij geheel anders: gij hebt Christus leren
kennen.
21 Gij toch hebt van Hem gehoord en zijt in Hem
onderwezen, gelijk dit de waarheid is in Jezus,

22 dat gij, wat uw vroegere wandel betreft, de oude
mens aflegt, die ten verderve gaat, naar zijn mis-
leidende begeerten,
23 dat gij verjongd wordt door de geest van uw den-
ken,
24 en de nieuwe mens aandoet, die naar (de wil van)
God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en
heiligheid.
25 Legt daarom de leugen af en spreekt waarheid,
ieder met zijn naaste, omdat wij leden zijn van
elkander.
26 Geraakt gij in toorn, zondigt dan niet: de zon mag
niet over een opwelling van uw toorn ondergaan;
27 en geeft de duivel geen voet.
28 Wie een dief was, stele niet meer, maar spanne
zich liever in om met zijn handen goed werk te
verrichten, opdat hij iets kan mededelen aan de
behoeftige.
29 Geen liederlijk woord kome uit uw mond, maar als
gij een goed (woord) hebt, tot opbouw, waar dit
nuttig is, opdat zij, die het horen, genade ontvan-
gen.
30 En bedroeft de Heilige Geest Gods niet, door wie
gij verzegeld zijt tegen de dag der verlossing.
31 Alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en
gevloek worde uit uw midden gebannen, evenals
alle kwaadaardigheid.
32 Maar weest jegens elkander vriendelijk, barmhar-
tig, elkander vergevend, zoals God in Christus u
vergeving geschonken heeft.

Efeziërs 5

1 Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen,
2 en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft
liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als
offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende
reuk.
3 Maar van hoererij en allerlei onreinheid of heb-
zucht mag onder u zelfs geen sprake zijn, zoals het
heiligen betaamt,
4 en evenmin van onwelvoegelijkheid en zotte of
losse taal, die geen pas geven, doch veeleer van
dankzegging.
5 Want hiervan moet gij doordrongen zijn, dat in
geen geval een hoereerder, onreine of geldgierige,
dat is een afgodendienaar, erfdeel heeft in het
Koninkrijk van Christus en God.
6 Laat niemand u misleiden met drogredenen, want
door zulke dingen komt de toorn Gods over de
kinderen der ongehoorzaamheid.
7 Doet dan niet met hen mede.
8 Want gij waart vroeger duisternis, maar thans zijt
gij licht in de Here; wandelt als kinderen des
lichts,
9 - want de vrucht des lichts bestaat in louter goed-
heid en gerechtigheid en waarheid -,
10 en toetst wat de Here welbehagelijk is.
11 En neemt geen deel aan de onvruchtbare werken
der duisternis, maar ontmaskert ze veeleer,
12 want het is zelfs schandelijk om te noemen, wat
heimelijk door hen wordt verricht;

13 maar als dat alles door het licht ontmaskerd
wordt, komt het aan de dag; want al wat aan de
dag komt is licht.
14 Daarom heet het: Ontwaak, gij die slaapt, en sta
op uit de doden, en Christus zal over u lichten.
15 Ziet dus nauwlettend toe, hoe gij wandelt, niet als
onwijzen, doch als wijzen,
16 u de gelegenheid ten nutte makende, want de
dagen zijn kwaad.
17 Weest daarom niet onverstandig, maar tracht te
verstaan, wat de wil des Heren is.
18 En bedrinkt u niet aan wijn, waarin bandeloosheid
is, maar wordt vervuld met de Geest,
19 en spreekt onder elkander in psalmen, lofzangen
en geestelijke liederen, en zingt en jubelt de Here
van harte,
20 dankt te allen tijde in de naam van onze Here
Jezus Christus God, de Vader, voor alles,
21 en weest elkander onderdanig in de vreze van
Christus.
22 Vrouwen, weest aan uw man onderdanig als aan
de Here,
23 want de man is het hoofd van zijn vrouw, evenals
Christus het hoofd is zijner gemeente; Hij is het,
die zijn lichaam in stand houdt.
24 Welnu, gelijk de gemeente onderdanig is aan
Christus, zo ook de vrouw aan haar man, in alles.
25 Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn
gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar over-
gegeven heeft,

26 om haar te heiligen, haar reinigende door het
waterbad met het woord,
27 en zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stra-
lend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zo
dat zij heilig is en onbesmet.
28 Zo zijn ook de mannen verplicht hun vrouw lief te
hebben als hun eigen lichaam. Wie zijn eigen
vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief;
29 want niemand haat ooit zijn eigen vlees, maar hij
voedt het en koestert het zoals Christus de
gemeente,
30 omdat wij leden zijn van zijn lichaam.
31 Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder ver-
laten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen
tot een vlees zijn.
32 Dit geheimenis is groot, doch ik spreek met het
oog op Christus en op de gemeente.
33 Intussen ook gij, laat ieder voor zich zijn eigen
vrouw zo liefhebben als zichzelf en de vrouw moet
ontzag hebben voor haar man.

Efeziërs 6

1 Kinderen, weest uw ouders gehoorzaam in de
Here, want dat is recht.
2 Eer uw vader en uw moeder - dit is immers het
eerste gebod, met een belofte -
3 opdat het u welga en gij lang leeft op aarde.
4 En gij, Vaders, verbittert uw kinderen niet, maar
voedt hen op in de tucht en in de terechtwijzing
des Heren.
5 Slaven, weest uw heren naar het vlees gehoorzaam
met vreze en beven, in eenvoud uws harten, als
aan Christus,
6 niet met ogendienst, als mensenbehagers, maar
door als slaven van Christus de wil Gods van harte
te doen,
7 en bereidwillig dienstbaar te zijn als aan de Here
en niet aan mensen.
8 Gij weet immers, dat een ieder, hetzij slaaf, hetzij
vrije, al het goede, dat hij gedaan heeft, van de
Here zal terugontvangen.
9 En gij, heren, handelt evenzo jegens hen; laat het
dreigen na. Gij weet immers, dat hun en uw Heer
in de hemelen is, en bij Hem is geen aanzien des
persoons.
10 Voorts, weest krachtig in de Here en in de sterkte
zijner macht.
11 Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen
standhouden tegen de verleidingen des duivels;

12 want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten.
13 Neemt daarom de wapenrusting Gods, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, uw taak geheel vervuld hebbende, stand te houden.
14 Stelt u dan op, uw lendenen omgord met de waarheid, bekleed met het pantser der gerechtigheid,
15 de voeten geschoeid met de bereidvaardigheid van het evangelie des vredes;
16 neemt bij dit alles het schild des geloofs ter hand, waarmede gij al de brandende pijlen van de boze zult kunnen doven;
17 en neemt de helm des heils aan en het zwaard des Geestes, dat is het woord van God.
18 En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen;
19 ook voor mij, dat mij bij het openen van mijn mond het woord geschonken worde, om vrijmoedig het geheimenis van het evangelie bekend te maken,
20 waarvoor ik een gezant ben in ketenen. Dan zal ik daartoe vrijmoedig kunnen optreden, zoals ik behoor te spreken.

21 Opdat ook gij van mij moogt weten, hoe het mij
gaat, zal Tychikus, mijn geliefde broeder en
getrouwe dienaar in de Here, u alles bekendma-
ken.
22 Met dit doel heb ik hem tot u gezonden, dat gij
onze omstandigheden zoudt weten en hij uw har-
ten zou vertroosten.
23 Vrede zij de broeders en liefde met geloof, van
God, de Vader, en van de Here Jezus Christus.
24 De genade zij met allen, die onze Here Jezus
Christus onvergankelijk liefhebben.

Filippiërs 1

1 Paulus en Timoteus, dienstknechten van Christus
Jezus, aan al de heiligen in Christus Jezus, die te
Filippi zijn, tezamen met hun opzieners en diake-
nen;
2 genade zij u en vrede van God, onze Vader, en
van de Here Jezus Christus.
3 Ik dank mijn God, zo dikwijls ik uwer gedenk;
4 immers, in al mijn gebeden bid ik telkens voor u
allen met blijdschap,
5 wegens uw deelhebben aan de prediking van het
evangelie, van de eerste dag af tot nu toe.
6 Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij,
die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde
toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus.
7 Zo van u allen te denken spreekt voor mij dan ook
vanzelf, omdat ik u op het hart draag, daar gij
allen, zowel bij mijn gevangenschap als bij mijn
verdediging en bevestiging van het evangelie,
deelgenoten zijt van de mij verleende genade.
8 God toch is mijn getuige, hoezeer ik met de ont-
ferming van Christus Jezus naar u allen verlang.
9 En dit bid ik, dat uw liefde nog steeds meer over-
vloedig moge zijn in helder inzicht en alle fijnge-
voeligheid,
10 om te onderscheiden, waarop het aankomt. Dan
zult gij rein en onberispelijk zijn tegen de dag van
Christus,
11 vervuld van de vrucht van gerechtigheid, welke
door Jezus Christus is, tot eer en prijs van God.

12 Ik wil, dat gij weet, broeders, dat hetgeen mij
wedervaren is veeleer tot bevordering van de
evangelieprediking heeft gestrekt.
13 Daardoor toch is aan het gehele hof en aan al de
overigen duidelijk geworden, dat ik in gevangen-
schap ben om Christus' wil,
14 en het merendeel der broeders in de Here heeft
door mijn gevangenschap vertrouwen gekregen
om met des te meer moed onbevreesd het woord
Gods te spreken.
15 Sommigen prediken de Christus wel uit nijd en
twist, maar anderen doen het met goede bedoe-
ling.
16 Dezen verkondigen de Christus uit liefde, daar zij
weten, dat ik tot verdediging van het evangelie
gesteld ben,
17 maar genen uit eigenbelang, met de onzuivere
bedoeling, mij de gevangenschap zwaar te maken.
18 Wat doet het ertoe? In elk geval, hetzij met een
bijoogmerk, hetzij in oprechtheid, wordt Christus
verkondigd; en daarin verblijd ik mij, en zal ik mij
ook verblijden.
19 Want ik weet, dat dit mij tot behoud zal strekken
door uw gebed en de bijstand des Geestes van
Jezus Christus,
20 naar mijn vurig verlangen en hopen, dat ik in geen
enkel opzicht beschaamd zal staan, maar dat met
alle vrijmoedigheid, zoals steeds, ook nu Christus
zal worden grootgemaakt in mijn lichaam, hetzij
door mijn leven, hetzij door mijn dood.

21 Want het leven is mij Christus en het sterven
gewin.
22 Indien ik in het vlees blijf leven, betekent dat voor
mij werken met vrucht en wat ik moet kiezen,
weet ik niet.
23 Van beide zijden word ik gedrongen: ik verlang
heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is
verreweg het beste;
24 maar nog in het vlees te blijven is nodiger om
uwentwil.
25 En in deze overtuiging weet ik, dat ik zal blijven
en voortdurend bij u allen zijn, opdat gij verder
moogt komen en u in het geloof verblijden.
26 Dan zult gij ruimschoots reden hebben om over
mij te roemen in Christus Jezus, wanneer ik weder
bij u kom.
27 Alleen, gedraagt u waardig het evangelie van
Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, hetzij ik
afwezig blijf, ik van u moge horen, dat gij vast-
staat in een geest, een van ziel medestrijdende
voor het geloof aan het evangelie
28 zonder dat gij u in enig opzicht door de tegen-
standers laat beangstigen. Hierin is voor hen een
aanwijzing van hun verderf, doch van uw behoud,
en dat van Godswege.
29 Want aan u is de genade verleend, voor Christus,
niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem
te lijden,
30 in dezelfde strijd, die gij eens van mij hebt gezien
en nu van mij hoort.

Filippiërs 2

1 Indien er dan enig beroep (op u gedaan mag wor-
den) in Christus, indien er enige bemoediging is
der liefde, indien er enige gemeenschap is des
geestes, indien er enige ontferming en barmhar-
tigheid is
2 maakt (dan) mijn blijdschap volkomen door eens-
gezind te zijn, een in liefdebetoon, een van ziel,
een in streven,
3 zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in oot-
moedigheid achte de een de ander uitnemender
dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn
eigen belang,
4 maar ieder (lette) ook op dat van anderen.
5 Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in
Christus Jezus was,
6 die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk
zijn niet als een roof heeft geacht,
7 maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van
een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de
mensen gelijk geworden is.
8 En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft
Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot
de dood, ja, tot de dood des kruises.
9 Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd
en Hem de naam boven alle naam geschonken,
10 opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou bui-
gen van hen, die in de hemel en die op de aarde
en die onder de aarde zijn,
11 en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here,
tot eer van God, de Vader!

12 Daarom, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijde
gehoorzaam zijt geweest, blijft, niet alleen zoals in
mijn tegenwoordigheid, maar nu des te meer bij
mijn afwezigheid, uw behoudenis bewerken met
vreze en beven,
13 want God is het, die om zijn welbehagen zowel
het willen als het werken in u werkt.
14 Doet alles zonder morren of bedenkingen,
15 opdat gij onberispelijk en onbesmet moogt zijn,
onbesproken kinderen Gods te midden van een
ontaard en verkeerd geslacht, waaronder gij
schijnt als lichtende sterren in de wereld,
16 het woord des levens vasthoudende, mij ten roem
tegen de dag van Christus, dat ik niet vruchteloos
(mijn wedloop) gelopen, noch vruchteloos mij
ingespannen heb.
17 Maar ook indien ik geplengd word bij de offerande
en de eredienst van uw geloof, verblijd ik mij, en
ik verblijd mij met u allen.
18 Verblijdt gij u evenzo en verblijdt u met mij.
19 Ik hoop in de Here Jezus Timoteus spoedig tot u te
zenden, opdat ook ik welgemoed moge zijn, wan-
neer ik vernomen heb, hoe het u gaat.
20 Want ik heb niemand die zo eens geestes (met u)
is, om uw belangen getrouw te behartigen;
21 want allen zoeken zij hun eigen belang, niet de
zaak van Christus Jezus.
22 Zijn beproefde trouw kent gij echter, dat hij, gelijk
een kind zijn vader, mij in de dienst van het evan-
gelie heeft geholpen.

23 Hem hoop ik terstond te zenden, zodra ik zie, hoe
het met mijn zaak loopt;
24 ik vertrouw echter in de Here, dat ik ook zelf spoe-
dig komen zal.
25 Maar ik achtte het noodzakelijk, Epafroditus tot u
te zenden, mijn broeder en medearbeider en
medestrijder, die uw afgevaardigde was om mij te
helpen in hetgeen ik nodig had.
26 Immers, hij was vol verlangen naar u allen en ook
in zorg, omdat gij gehoord hadt, dat hij ziek was.
27 Hij is ook ziek geweest, de dood nabij, maar God
heeft Zich over hem ontfermd, en niet alleen over
hem, maar ook over mij, opdat ik niet droefheid
op droefheid zou hebben.
28 Ik zend hem dan met te meer spoed, opdat gij, als
gij hem ziet, u weer verblijden moogt en ik minder
zorg moge hebben.
29 Ontvangt hem dan in de Here met alle blijdschap
en houdt mannen zoals hij in ere.
30 Want om het werk van Christus is hij de dood
nabijgekomen en hij heeft zijn leven gewaagd om
aan te vullen wat nog aan uw dienstbetoon jegens
mij ontbrak.

Filippiërs 3

1 Overigens, mijn broeders, verblijdt u in de Here!
Hetzelfde aan u te schrijven is voor mij niet ver-
drietig en voor u is het veilig.
2 Let op de honden, let op de slechte arbeiders, let
op de versnijdenis!
3 Want wij zijn de besnijdenis, die door de Geest
Gods Hem dienen, die in Christus Jezus roemen en
niet op vlees vertrouwen.
4 Ofschoon ik voor mij wel reden zou hebben om
ook op vlees vertrouwen te stellen.Indien een
ander meent op vlees te kunnen vertrouwen, ik
nog meer:
5 besneden ten achtsten dage, uit het volk Israel,
van de stam Benjamin,
6 een Hebreeer uit de Hebreeen, naar de wet een
Farizeeer, naar mijn ijver een vervolger van de
gemeente, naar de gerechtigheid der wet onberis-
pelijk.
7 Maar alles wat mij winst was, heb ik om Christus'
wil schade geacht.
8 Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de
kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te
boven gaat. Om zijnentwil heb ik dit alles prijsge-
geven en houd het voor vuilnis, opdat ik Christus
moge winnen,
9 en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtig-
heid, uit de wet, te bezitten, maar de gerechtig-
heid door het geloof in Christus, welke uit God is
op de grond van het geloof.

10 (Dit alles) om Hem te kennen en de kracht zijner
opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden, of
ik, aan zijn dood gelijkvormig wordende,
11 zou mogen komen tot de opstanding uit de doden.
12 Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of
reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik
het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus
Jezus gegrepen ben.
13 Broeders, ik voor mij acht niet, dat ik het reeds
gegrepen heb,
14 maar een ding (doe ik): vergetende hetgeen achter
mij ligt en mij uitstrekkende naar hetgeen voor mij
ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping
Gods, die van boven is, in Christus Jezus.
15 Laten wij dan allen, die volmaakt zijn, aldus gezind
zijn. En indien gij op enig punt anders gezind zijt,
God zal u ook dat openbaren;
16 maar hetgeen wij bereikt hebben, in dat spoor dan
ook verder!
17 Weest allen mijn navolgers, broeders, en ziet op
hen, die evenzo wandelen, gelijk gij ons tot voor-
beeld hebt.
18 Want velen wandelen - ik heb het u dikwijls van
hen gezegd, maar nu zeg ik het ook wenende - als
vijanden van het kruis van Christus.
19 Hun einde is het verderf, hun God is de buik, hun
eer stellen zij in hun schande, zij zijn aardsgezind.
20 Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen,
waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser
verwachten,

21 die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat
het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig
wordt, naar de kracht, waarmede Hij ook alle din-
gen Zich kan onderwerpen.

Filippiërs 4

1 Daarom, mijn geliefde broeders, naar wie mijn ver-
langen uitgaat, mijn blijdschap en kroon, staat
alzo vast in de Here, geliefden!
2 Euodia vermaan ik en Syntyche vermaan ik, eens-
gezind te zijn in de Here.
3 Ja, ik vraag ook u, mijn trouwe metgezel: wees
haar behulpzaam. Want zij hebben tezamen met
mij in de prediking van het evangelie gestreden,
naast Clemens en mijn overige medearbeiders,
wier namen staan in het boek des levens.
4 Verblijdt u in de Here te allen tijde! Wederom zal
ik zeggen: Verblijdt u!
5 Uw vriendelijkheid zij alle mensen bekend. De
Here is nabij.
6 Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles
uw wensen door gebed en smeking met dankzeg-
ging bekend worden bij God.
7 En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal
uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus.
8 Voorts, broeders, al wat waar, al wat waardig, al
wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminne-
lijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof
verdient, bedenkt dat;
9 wat u geleerd en overgeleverd is, wat gij van mij
gehoord en gezien hebt, breng dat in toepassing
en de God des vredes zal met u zijn.
10 Ik heb er mij ten zeerste over verblijd in de Here,
dat gij nu eindelijk uw belangstelling in mij hebt
kunnen verlevendigen, omdat gij wel belangstel-
ling hadt, maar niet de gelegenheid.

11 Niet dat ik dit zeg, als zou ik gebrek lijden; want
ik heb geleerd met de omstandigheden, waarin ik
verkeer, genoegen te nemen.
12 Ik weet wat armoede is en ik weet wat overvloed
is. In elk opzicht en in alle dingen ben ik ingewijd,
zowel in verzadigd worden als in honger lijden
zowel in overvloed als in gebrek.
13 Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft.
14 Toch hebt gij er goed aan gedaan, te delen in
mijn verdrukking.
15 Gij weet het zelf ook wel, Filippenzen; in het begin
van mijn evangelieprediking, toen ik uit
Macedonie vertrok, heeft geen enkele gemeente
met mij in rekening van uitgave en ontvangst
gestaan dan gij alleen.
16 Want ook te Tessalonica hebt gij mij een en ander-
maal ondersteuning gezonden.
17 Niet, dat het mij om de gave te doen zou zijn,
maar het is mij te doen om de opbrengst, die als
een tegoed op uw rekening aangroeit.
18 Nu is alles voldaan en ik ben rijkelijk voorzien;
alles is aangezuiverd, nu ik van Epafroditus het
door u gezondene ontvangen heb, een welriekend,
een aangenaam, Gode welgevallig offer.
19 Mijn God zal in al uw behoeften naar zijn rijkdom
heerlijk voorzien, in Christus Jezus.
20 Onze God en Vader nu zij de heerlijkheid in alle
eeuwigheid! Amen.
21 Groet iedere heilige in Christus Jezus. U groeten
de broeders, die bij mij zijn.

22 U groeten al de heiligen, inzonderheid die aan het
huis des keizers verbonden zijn.
23 De genade van de Here Jezus Christus zij met uw
geest.

Kolossers 1

1 Paulus, door de wil van God een apostel van
Christus Jezus, en Timoteus onze broeder,
2 aan de heilige en gelovige broeders in Christus te
Kolosse: genade en vrede zij u van God, onze Vader.
3 Wij danken God, de Vader van onze Here Jezus
Christus, te allen tijde bij ons bidden voor u,
4 daar wij gehoord hebben van uw geloof in
Christus Jezus en van de liefde,die gij al de heili-
gen toedraagt,
5 om de hoop, die voor u is weggelegd in de heme-
len. Daarvan hebt gij tevoren gehoord in de predi-
king der waarheid,
6 het evangelie, dat tot u gekomen is. Immers, in de
gehele wereld draagt het vrucht en wast het op,
zoals ook bij u, sedert de dag, dat gij het gehoord
hebt en de genade Gods in waarheid hebt leren
kennen;
7 zoals gij het vernomen hebt van Epafras, onze
geliefde mede dienstknecht,die voor u een
getrouw dienaar van Christus is,
8 en ons ook kenbaar gemaakt heeft uw liefde in de
Geest.
9 Daarom houden ook wij sedert de dag, dat wij dit
gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te
vragen, dat gij met de rechte kennis van zijn wil
vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geeste-
lijk inzicht,
10 om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te
behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op
te wassen in de rechte kennis van God.

11 Zo wordt gij met alle kracht bekrachtigd naar de
macht zijner heerlijkheid tot alle volharding en
geduld,
12 en dankt gij met blijdschap de Vader, die u toebe-
reid heeft voor het erfdeel der heiligen in het
licht.
13 Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en
overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner
liefde,
14 in wie wij de verlossing hebben, de vergeving der
zonden.
15 Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerst-
geborene der ganse schepping,
16 want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de
hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en
de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappij-
en, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen
zijn door Hem en tot Hem geschapen;
17 en Hij is voor alles en alle dingen hebben hun
bestaan in Hem;
18 en Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente.
Hij is het begin, de eerstgeborene uit de doden,
zodat Hij onder alles de eerste geworden is.
19 Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem
woning te maken,
20 en door Hem, vrede gemaakt hebbende door het
bloed zijns kruises, alle dingen weder met Zich te
verzoenen, door Hem, hetzij wat op de aarde,het-
zij wat in de hemelen is.

21 Ook u, die eertijds vervreemd en vijandig gezind
waart blijkens uw boze werken, heeft Hij thans
weder verzoend,
22 in het lichaam zijns vlezes, door de dood, om u
heilig en onbesmet en onberispelijk voor Zich te
stellen,
23 indien gij slechts wel gegrond en standvastig blijft
in het geloof en u niet laat afbrengen van de hoop
van het evangelie, dat gij gehoord hebt en dat
verkondigd is in de ganse schepping onder de
hemel, en waarvan ik, Paulus, een dienaar gewor-
den ben.
24 Thans verblijd ik mij over hetgeen ik om uwentwil
lijd, en vul ik in mijn vlees aan wat ontbreekt aan
de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van
zijn lichaam, dat is de gemeente.
25 Haar dienaar ben ik geworden krachtens de bediening,
die mij door God is toevertrouwd, om onder u het
woord van God tot zijn volle recht te doen komen,
26 het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang
verborgen is geweest, maar thans geopenbaard
aan zijn heiligen.
27 Hun heeft God willen bekendmaken, hoe rijk de
heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heide-
nen: Christus onder u, de hoop der heerlijkheid
28 Hem verkondigen wij, wanneer wij ieder mens terecht-
wijzen en ieder mens onderrichten in alle wijsheid, om
ieder mens in Christus volmaakt te doen zijn.
29 Hiervoor span ik mij ook in, onder zware strijd,
naar zijn werking, die in mij werkt met kracht.

Kolossers 2

1 Want ik stel er prijs op, dat gij weet, hoe zware
strijd ik te voeren heb voor u, en voor hen, die te
Laodicea zijn en voor allen, die mijn aangezicht
niet hebben gezien in het vlees,
2 opdat hun harten getroost en zij in de liefde ver-
enigd worden tot alle rijkdom van een volledig
inzicht, en zij het geheimenis Gods mogen ken-
nen,Christus,
3 in wie al de schatten der wijsheid en kennis ver-
borgen zijn.
4 Dit zeg ik, opdat niemand u met drogredenen mis-
leide.
5 Want al ben ik naar het vlees afwezig, naar de
geest ben ik bij u en ik zie met blijdschap de orde,
die bij u heerst, en de hechtheid van uw geloof in
Christus.
6 Nu gij Christus Jezus, de Here, aanvaard hebt,
wandelt in Hem,
7 geworteld en dan opgebouwd wordend in Hem,
bevestigd wordend in het geloof,zoals u geleerd is,
overvloeiende in dankzegging.
8 Ziet toe, dat niemand u medeslepe door zijn wijs-
begeerte en door ijdel bedrog in overeenstemming
met de overlevering der mensen, met de wereld-
geesten en niet met Christus,
9 want in Hem woont al de volheid der godheid
lichamelijk;
10 en gij hebt de volheid verkregen in Hem, die het
hoofd is van alle overheid en macht.

11 In Hem zijt gij ook met een besnijdenis, die geen
werk van mensenhanden is,besneden door het
afleggen van het lichaam des vlezes, in de besnij-
denis van Christus,
12 daar gij met Hem begraven zijt in de doop. In
Hem zijt gij ook medeopgewekt door het geloof
aan de werking Gods, die Hem uit de doden heeft
opgewekt.
13 Ook u heeft Hij, hoewel gij dood waart door uw
overtredingen en onbesnedenheid naar het vlees,
levend gemaakt met Hem, toen Hij ons al onze
overtredingen kwijtschold,
14 door het bewijsstuk uit te wissen, dat door zijn
inzettingen tegen ons getuigde en ons bedreigde.
En dat heeft Hij weggedaan door het aan het kruis
te nagelen:
15 Hij heeft de overheden en machten ontwapend en
openlijk tentoongesteld en zo over hen gezege-
vierd.
16 Laat dan niemand u blijven oordelen inzake eten
en drinken of op het stuk van een feestdag, nieu-
we maan of sabbat,
17 dingen, die slechts een schaduw zijn van hetgeen
komen moest, terwijl de werkelijkheid van Christus
is.
18 Laat niemand u de prijs doen missen door gewilde
nederigheid engelenverering, als ingewijde in wat
hij heeft aanschouwd, zonder reden opgeblazen
door zijn vleselijk denken,

19 terwijl hij zich niet houdt aan het hoofd, waaruit
het gehele lichaam, door pezen en banden onder-
steund en samengehouden, zijn goddelijke was-
dom ontvangt.
20 Indien gij met Christus afgestorven zijt aan de
wereldgeesten, waartoe laat gij u, alsof gij in de
wereld leefdet, geboden opleggen:
21 raak niet, smaak niet, roer niet aan;
22 dat alles zijn dingen, die door het gebruik teloor-
gaan, zoals het gaat met voorschriften en leringen
van mensen.
23 Dit toch is, al staat het in een roep van wijsheid
met zijn eigendunkelijke godsdienst, zijn nederig-
heid en zijn kastijding van het lichaam, zonder
enige waarde (en dient slechts) tot bevrediging
van het vlees.

Kolossers 3

1 Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt
de dingen, die boven zijn, waar Christus is, geze-
ten aan de rechterhand Gods.
2 Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de
aarde zijn.
3 Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen
met Christus in God.
4 Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult
ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid.
5 Doodt dan de leden, die op de aarde zijn: hoererij,
onreinheid, hartstocht,boze begeerte en de heb-
zucht, die niet anders is dan afgoderij,
6 om welke dingen de toorn Gods komt.
7 Daarin hebt ook gij eertijds gewandeld, toen gij
erin leefdet.
8 Maar thans moet ook gij dit alles wegdoen: toorn,
heftigheid, kwaadaardigheid, laster en vuile taal
uit uw mond.
9 Liegt niet meer tegen elkander, daar gij de oude
mens met zijn praktijken afgelegd,
10 en de nieuwe aangedaan hebt, die vernieuwd
wordt tot volle kennis naar het beeld van zijn
Schepper,
11 waarbij geen onderscheid is tussen Griek en Jood,
besneden of onbesneden, barbaar en Skyth, slaaf
en vrije, maar alles en in allen is Christus.

12 Doet dan aan, als door God uitverkoren heiligen
en geliefden, innerlijke ontferming, goedheid,
nederigheid, zachtmoedigheid en geduld.
13 Verdraagt elkander en vergeeft elkander, indien de
een tegen de ander een grief heeft; gelijk ook de
Here u vergeven heeft, doet ook gij evenzo.
14 En doet bij dit alles de liefde aan, als de band der
volmaaktheid.
15 En de vrede van Christus, tot welke gij immers in
een lichaam geroepen zijt regere in uw harten; en
weest dankbaar.
16 Het woord van Christus wone rijkelijk in u, zodat
gij in alle wijsheid elkander leert en terechtwijst en
met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen
zingende, Gode dank brengt in uw harten.
17 En al wat gij doet met woord of werk, doet het
alles in de naam des Heren Jezus, God, de Vader,
dankende door Hem!
18 Vrouwen, weest uw man onderdanig, gelijk het
betaamt in de Here.
19 Mannen, hebt uw vrouw lief en weest niet ruw
tegen haar.
20 Kinderen, gehoorzaamt uw ouders in alles, want
dit is welbehagelijk in de Here.
21 Vaders prikkelt uw kinderen niet, opdat zij niet
moedeloos worden.
22 Slaven, gehoorzaamt uw heren naar het vlees in
alles, niet als mensenbehagers om hen naar de
ogen te zien, maar met eenvoud des harten in de
vreze des Heren.

Kolossers 3

23 Wat gij ook doet, verricht uw werk van harte, als
voor de Here en niet voor mensen;
24 gij weet toch, dat gij van de Here tot vergelding
de erfenis zult ontvangen Gij dient Christus als
heer.
25 Want wie onrecht doet, zal zijn onrecht terugont-
vangen, en er is geen aanzien des persoons.

Kolossers 4

1 Heren, betracht jegens uw slaven recht en billijk-
heid; gij weet toch, dat ook gij een heer in de
hemel hebt.
2 Volhardt in het gebed, weest daarbij waakzaam en
dankt
3 en bidt tevens voor ons, dat God een deur voor
ons woord opene, om te spreken van het gehei-
menis van Christus, ter wille waarvan ik ook
gevangen zit.
4 Dan zal ik het zo in het licht stellen, als ik het
behoor te spreken.
5 Gedraagt u als wijzen ten opzichte van hen die
buiten staan, maakt u de gelegenheid ten nutte.
6 Uw spreken zij te allen tijde aangenaam, niet zou-
teloos; gij moet weten, hoe gij aan ieder het juiste
antwoord moet geven.
7 Van al mijn omstandigheden zal Tychikus, mijn
geliefde broeder en getrouwe dienaar en mede-
dienstknecht in de Here, u op de hoogte brengen.
8 Ik heb hem juist daarom tot u gezonden, dat gij
zoudt vernemen, hoe het met ons staat en dat hij
uw hart vertrooste,
9 samen met Onesimus, mijn getrouwe en geliefde
broeder, die een der uwen is. Zij zullen u van alle
omstandigheden hier op de hoogte brengen.
10 Aristarchus, mijn medegevangene, laat u groeten,
en Marcus, de neef van Barnabas - over hem hebt
gij opdracht gekregen; ontvangt hem, indien hij
bij u mocht komen -

11 en Jezus genaamd Justus, de enigen uit de besne-
denen, die mijn medewerkers zijn voor het
Koninkrijk Gods, en die mij dan ook tot troost zijn
geweest.
12 Epafras laat u groeten, die een der uwen is, een
dienstknecht van Christus Jezus, altijd in zijn gebe-
den voor u worstelende, dat gij moogt staan, vol-
maakt en verzekerd bij alles wat God wil.
13 Want ik kan van hem getuigen, dat hij zich vele
moeite heeft gegeven voor u en voor hen, die te
Laodicea en te Hierapolis zijn.
14 De geliefde geneesheer Lucas en ook Demas laten
u groeten.
15 Groet de broeders te Laodicea; ook Nymfa met de
gemeente bij haar aan huis.
16 En wanneer deze brief bij u is voorgelezen, zorgt
dan, dat hij ook in de gemeente te Laodicea voor-
gelezen wordt en dat ook gij die van Laodicea u
laat voorlezen.
17 En zegt tot Archippus: Zorg dat gij de bediening,
die gij in de Here aanvaard hebt, ook vervult.
18 Een eigenhandige groet van mij, Paulus. Gedenkt
mijn gevangenschap. De genade zij met u.

1 Thessalonikers 1

1 Paulus, Silvanus en Timoteus aan de gemeente der
Tessalonicenzen in God, de Vader, en de Here
Jezus Christus: genade zij u en vrede!
2 Wij danken God altijd om u allen, wanneer wij u
gedenken bij onze gebeden,
3 onophoudelijk gedachtig aan het werk uws
geloofs, de inspanning uwer liefde en de volhar-
ding uwer hoop op onze Here Jezus Christus voor
het oog van onze God en Vader.
4 Immers, dat gij, door God geliefde broeders, ver-
koren zijt, weten wij,
5 omdat onze evangelieprediking niet slechts in
woorden tot u gekomen is, maar ook in kracht en
in de Heilige Geest en in grote volheid; gij weet
trouwens, hoedanigen wij bij u geweest zijn om
uwentwil.
6 En gij zijt navolgers geworden van ons en van de
Here en gij hebt het woord onder zware verdrukking
met blijdschap des Heiligen Geestes aangenomen,
7 zodat gij een voorbeeld geworden zijt voor alle
gelovigen in Macedonie en in Achaje.
8 Want uit uw midden heeft het woord des Heren
weerklonken niet alleen in Macedonie en Achaje,
maar allerwegen is uw geloof, dat zich op God
richt, bekend geworden, zodat wij daarvan niets
behoeven te zeggen.
9 Want zelf verhalen zij van ons, hoe wij bij u ont-
vangen zijn en hoe gij u van de afgoden tot God
bekeerd hebt, om de levende en waarachtige God
te dienen,

10 en uit de hemelen zijn Zoon te verwachten, die Hij
uit de doden opgewekt heeft, Jezus, die ons ver-
lost van de komende toorn.

1 Thessalonikers 2

1 Want zelf weet gij, broeders, dat ons komen bij u
niet zonder vrucht is geweest.
2 Immers, ondanks de mishandeling en de smaad,
die wij, zoals gij weet, te Filippi tevoren onder-
gaan hadden, hebben wij u, in onze God vrijmoe-
dig, onder zware strijd het evangelie Gods
gebracht.
3 Want ons vermanen komt niet voort uit dwaling,
noch uit onzuivere bedoeling het gaat ook niet
met list gepaard.
4 Integendeel, daar God ons waardig heeft gekeurd
om ons het evangelie toe te vertrouwen, spreken
wij, niet om mensen te behagen, maar Gode, die
onze harten keurt.
5 Want wij hebben ons nooit afgegeven met vleitaal,
zoals gij weet, of met (enig) baatzuchtig voor-
wendsel; God is getuige!
6 Ook zochten wij geen eer bij mensen, noch van u,
noch van anderen, hoewel wij als apostelen van
Christus ons hadden kunnen laten gelden;
7 maar wij gedroegen ons in uw midden vriendelijk,
zoals een moeder haar eigen kinderen koestert.
8 Zo waren wij, in onze grote genegenheid voor u,
bereid u niet alleen het evangelie Gods, maar ook
ons eigen leven mede te delen, daarom, dat gij
ons lief geworden waart.
9 Want gij herinnert u, broeders, onze moeite en
inspanning. Terwijl wij nacht en dag werkten, om
niemand uwer lastig te vallen, hebben wij u het
evangelie van God gepredikt.

10 Gij zijt getuigen, en God, hoe vroom, rechtvaardig
en onberispelijk wij ons bij u, die gelooft, gedra-
gen hebben.
11 Gij weet trouwens, hoe wij, als een vader zijn
eigen kinderen, u hoofd voor hoofd vermaanden,
aanmoedigden,
12 en betuigden te blijven wandelen, Gode waardig,
die u roept tot zijn eigen Koninkrijk en heerlijkheid.
13 En hierom danken ook wij God onophoudelijk, dat
gij, toen gij het gepredikte woord Gods van ons
hebt ontvangen, het hebt aangenomen niet als
een woord van mensen, maar, wat het inderdaad
is, als een woord van God, dat ook werkzaam is in
u, die gelooft.
14 Want gij, broeders, zijt navolgers geworden van de
gemeenten Gods in Christus Jezus, die in Judea
zijn, omdat ook gij hetzelfde te verduren hebt
gehad van uw eigen volksgenoten als zij van de
Joden,
15 die zelfs de Here Jezus en de profeten gedood en
ons tot het uiterste vervolgd hebben, die Gode
niet behagen en tegen alle mensen ingaan,
16 daar zij ons verhinderen tot de heidenen te spre-
ken tot hun behoud, waardoor zij te allen tijde (de
maat) hunner zonden vol maken. De toorn is over
hen gekomen tot het einde.
17 Maar wij, broeders, die een tijdlang naar het oog,
niet naar het hart, van u beroofd zijn geweest,
hebben met zeer veel ijver en groot verlangen
begeerd uw aangezicht te zien.

18 Wij, of liever: ik, Paulus, heb namelijk een en
andermaal tot u willen komen, doch de satan heeft
het ons belet.
19 Want wie is onze hoop of blijdschap of erekrans
voor onze Here Jezus bij zijn komst, wie anders
dan gij?
20 Ja, gij zijt onze eer en blijdschap.

1 Thessalonikers 3

1 Daarom hebben wij, - want wij konden het niet
langer uithouden, - besloten alleen te Athene ach-
ter te blijven,
2 en wij hebben Timoteus, onze broeder, en een
medewerker Gods in het evangelie van Christus,
gezonden om u te versterken en u te vermanen
inzake uw geloof,
3 dat niemand zou wankelen onder deze verdrukkin-
gen. Gij weet immers zelf, dat wij daartoe
bestemd zijn;
4 want ook toen wij bij u waren, zeiden wij u reeds,
dat wij zouden verdrukt worden, zoals gij ook
weet, dat geschied is.
5 Daarom kon ik het ook niet langer uithouden en
zond hem om mij te vergewissen van uw geloof,
of de verzoeker u misschien verzocht had en onze
inspanning vruchteloos zou geworden zijn.
6 Maar thans, nu Timoteus van u tot ons terugge-
keerd is en ons goede tijding gebracht heeft van
uw geloof en uw liefde, en dat gij ons te allen
tijde in goede herinnering houdt, even verlangend
om ons te zien als wij u,
7 zijn wij dan ook, broeders, bij al onze nood en
druk, vertroost over u door uw geloof,
8 want nu leven wij, als gij staat in de Here.
9 Want welke dank kunnen wij Gode over u vergel-
den voor al de blijdschap, waarmede wij ons om u
verblijden voor onze God?

10 Nacht en dag bidden wij vurig, dat wij uw aange-
zicht mogen zien en voltooien wat nog aan uw
geloof ontbreekt.
11 Hij, onze God en Vader, en onze Here Jezus, bane
ons de weg tot u;
12 en u doe de Here toenemen en overvloedig wor-
den in de liefde tot elkander en tot allen - zoals
ook wij gezind zijn jegens u -,
13 om uw harten te versterken, zodat zij onberispelijk
zijn in heiligheid voor onze God en Vader bij de
komst van onze Here Jezus met al zijn heiligen.

1 Thessalonikers 4

1 Voorts dan, broeders, vragen wij en vermanen wij
u in de Here Jezus, dat gij, zoals gij van ons verno-
men hebt, hoe gij moet wandelen en Gode beha-
gen, zoals gij ook inderdaad wandelt, dat nog
meer doet.
2 Want gij weet, welke voorschriften wij u gegeven
hebben door de Here Jezus.
3 Want dit wil God: uw heiliging, dat gij u onthoudt
van de hoererij,
4 dat ieder uwer in heiliging en eerbaarheid zijn vat
wete te verwerven,
5 niet in hartstochtelijke begeerlijkheid, zoals ook de
heidenen, die van God niet weten,
6 en dat men zijn broeder niet slecht behandele of
bedriege in deze zaak, want de Here is een wreker
van dit alles, zoals wij u ook vroeger gezegd en
nadrukkelijk betuigd hebben.
7 Want God heeft ons niet geroepen tot onreinheid,
maar in heiliging.
8 Daarom, wie dit verwerpt, verwerpt niet een mens,
maar God, die u immers ook zijn Heilige Geest geeft.
9 Over de broederliefde is het niet nodig u te schrij-
ven; immers, gij hebt zelf van God geleerd elkan-
der lief te hebben;
10 gij doet dat dan ook ten aanzien van alle broeders
in geheel Macedonie. Maar wij vermanen u, broe-
ders, dit nog veel meer te doen,
11 en er een eer in te stellen rustig te blijven en uw
eigen zaken te behartigen en met uw handen te
werken, zoals wij u bevolen hebben,

12 opdat gij u behoorlijk gedraagt ten aanzien van
hen, die buiten staan, zonder iets nodig te heb-
ben.
13 Doch wij willen u niet onkundig laten, broeders,
wat betreft hen, die ontslapen, opdat gij niet
bedroefd zijt, zoals de andere (mensen), die geen
hoop hebben.
14 Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven en
opgestaan is, zal God ook zo hen, die ontslapen
zijn, door Jezus wederbrengen met Hem.
15 Want dit zeggen wij u met een woord des Heren:
wij, levenden, die achterblijven tot de komst des
Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voor-
gaan,
16 want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen
van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin
Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in
Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan;
17 daarna zullen wij, levenden, die achterbleven,
samen met hen op de wolken in een oogwenk
weggevoerd worden, de Here tegemoet in de
lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen.
18 Vermaant elkander dus met deze woorden.

1 Thessalonikers 5

1 Maar over de tijden en gelegenheden, broeders, is
het niet nodig, dat u geschreven wordt:
2 immers, gij weet zelf zeer goed, dat de dag des
Heren zo komt, als een dief in de nacht.
3 Terwijl zij zeggen: het is (alles) vrede en rust,
overkomt hun, als de weeen een zwangere vrouw,
een plotseling verderf, en zij zullen geenszins ont-
komen.
4 Maar gij, broeders, zijt niet in de duisternis, zodat
die dag u als een dief overvallen zou:
5 want gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen
des dags. Wij behoren niet aan nacht of duisternis
toe;
6 laten wij dan ook niet slapen gelijk de anderen,
doch wakker en nuchter zijn.
7 Want die slapen, slapen des nachts en die zich
bedrinken, zijn des nachts dronken,
8 maar laten wij, die de dag toebehoren, nuchter
zijn, toegerust met het harnas van geloof en liefde
en met de helm van de hoop der zaligheid;
9 want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar
tot het verkrijgen van zaligheid door onze Here
Jezus Christus,
10 die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij wij
waken, hetzij wij slapen, tezamen met Hem zou-
den leven.
11 Vermaant daarom elkander en bouwt elkander op,
gelijk gij dit ook doet.

1 Thessalonikers 5

12 Wij verzoeken u, broeders, hen, die onder u zich
moeite getroosten, die u leiden in de Here en u
terechtwijzen, te erkennen,
13 en hen zeer hoog te schatten in liefde, om hun
werk. Houdt vrede onder elkander.
14 Wij vermanen u, broeders, wijst de ongeregelden
terecht, beurt de kleinmoedigen op, komt op voor
de zwakken, hebt geduld met allen.
15 Ziet toe, dat niemand kwaad met kwaad vergelde,
maar jaagt te allen tijde het goede na, jegens
elkander en jegens allen.
16 Verblijdt u te allen tijde,
17 bidt zonder ophouden,
18 dankt onder alles, want dat is de wil Gods in
Christus Jezus ten opzichte van u.
19 Dooft de Geest niet uit,
20 veracht de profetieen niet,
21 maar toetst alles en behoudt het goede.
22 Onthoudt u van alle soort van kwaad.
23 En Hij, de God des vredes, heilige u geheel en al,
en geheel uw geest, ziel en lichaam moge bij de
komst van onze Here Jezus Christus blijken in allen
dele onberispelijk bewaard te blijven.
24 Die u roept, is getrouw; Hij zal het ook doen.
25 Broeders, bidt ook voor ons.
26 Groet al de broeders met een heilige kus.
27 Ik bezweer u bij de Here, dat deze brief aan alle
broeders voorgelezen worde.
28 De genade van onze Here Jezus Christus zij met u.

2 Thessalonikers 1

1 Paulus, Silvanus en Timoteus aan de gemeente der
Tessalonicenzen in God, onze Vader, en de Here
Jezus Christus:
2 genade zij u en vrede van God, de Vader, en van
de Here Jezus Christus.
3 Wij behoren God te allen tijde om u te danken, broe-
ders, zoals gepast is, omdat uw geloof zeer toeneemt
en uw aller liefde jegens elkander sterker wordt,
4 zodat wij zelf over u roemen bij de gemeenten Gods,
vanwege uw volharding en uw geloof onder al uw
vervolgingen en de verdrukkingen, die gij doorstaat:
5 een bewijs van het rechtvaardige oordeel Gods,
dat gij het Koninkrijk Gods waardig geacht zijt,
voor hetwelk gij ook lijdt,
6 indien het inderdaad recht is bij God, aan uw ver-
drukkers verdrukking te vergelden,
7 en aan u, die verdrukt wordt, verkwikking tezamen
met ons, bij de openbaring van de Here Jezus van
de hemel met de engelen zijner kracht,
8 in vlammend vuur, als Hij straf oefent over hen,
die God niet kennen en het evangelie van onze
Here Jezus niet gehoorzamen.
9 Dezen zullen boeten met een eeuwig verderf, ver
van het aangezicht des Heren en van de heerlijk-
heid zijner sterkte,
10 wanneer Hij komt, om op die dag verheerlijkt te
worden in zijn heiligen en met verbazing aan-
schouwd te worden in allen, die tot geloof geko-
men zijn; want ons getuigenis heeft geloof gevon-
den bij u.

11 Hiertoe bidden wij ook te allen tijde voor u, dat
onze God u de roeping waardig achte en met
kracht alle welgevallen in het goede en het werk
des geloofs volmake,
12 opdat de naam van onze Here Jezus in u verheer-
lijkt worde, en gij in Hem, naar de genade van
onze God en van de Here Jezus Christus.

2 Thessalonikers 2

1 Maar wij verzoeken u, broeders, met betrekking
tot de komst van onze Here Jezus Christus en onze
vereniging met Hem,
2 dat gij niet spoedig uw bezinning verliest of in
onrust verkeert, hetzij door een geestesuiting, het-
zij door een prediking, hetzij door een brief, die
van ons afkomstig zou zijn, alsof de dag des Heren
(reeds) aanbrak.
3 Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook,
want eerst moet de afval komen en de mens der
wetteloosheid zich openbaren, de zoon des ver-
derfs,
4 de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God
of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de
tempel Gods zet, om aan zich te laten zien, dat hij
een god is.
5 Herinnert gij u niet, dat ik, toen ik nog bij u was,
u dit meermalen gezegd heb?
6 En gij weet thans wel, wat hem weerhoudt, totdat
hij zich openbaart op zijn tijd.
7 Want het geheimenis der wetteloosheid is reeds in
werking; (wacht) slechts totdat hij, die op het
ogenblik nog weerhoudt, verwijderd is.
8 Dan zal de wetteloze zich openbaren; hem zal de
Here Jezus doden door de adem zijns monds en
machteloos maken door zijn verschijning, als Hij
komt.
9 Daarentegen is diens komst naar de werking des
satans met allerlei krachten tekenen en bedrieglij-
ke wonderen,

10 en met allerlei verlokkende ongerechtigheid, voor
hen, die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de
waarheid niet aanvaard hebben, waardoor zij had-
den kunnen behouden worden.
11 En daarom zendt God hun een dwaling, die
bewerkt, dat zij de leugen geloven
12 opdat allen worden geoordeeld, die de waarheid
niet geloofd hebben, doch een welgevallen heb-
ben gehad in de ongerechtigheid.
13 Maar wij behoren God te allen tijde om u te dan-
ken, door de Here geliefde broeders, dat God u als
eerstelingen Zich verkoren heeft tot behoudenis,
in heiliging door de Geest en geloof in de waar-
heid.
14 Daartoe heeft Hij u ook door ons evangelie geroe-
pen tot het verkrijgen van de heerlijkheid van onze
Here Jezus Christus.
15 Zo dan, broeders, staat vast en houdt u aan de
overleveringen, die u door ons, hetzij mondeling,
hetzij schriftelijk, geleerd zijn.
16 En Hij, onze Here Jezus Christus, en God, onze
Vader, die ons heeft liefgehad en ons eeuwige
troost en goede hoop door zijn genade verleend
heeft,
17 trooste uw harten, en make ze sterk in alle goed
werk en woord.

2 Thessalonikers 3

1 Voorts, broeders, bidt voor ons, dat het woord des
Heren snelle voortgang hebbe en verheerlijkt
worde, evenals bij u,
2 en dat wij bewaard blijven voor de wargeesten en
slechte mensen; want trouw vindt men niet bij
allen.
3 Maar wel getrouw is de Here, die u sterken zal en
u bewaren voor de boze.
4 En wij vertrouwen in de Here van u, dat gij, het-
geen wij (u) bevelen, niet alleen doet, maar ook
zult doen.
5 De Here neige uw harten tot de liefde Gods en tot
de volharding van Christus.
6 Maar wij bevelen u, broeders, in de naam van de
Here Jezus Christus, dat gij u onttrekt aan elke
broeder, die zich ongeregeld gedraagt, in strijd
met de overlevering, die gij van ons ontvangen
hebt.
7 Gij weet immers zelf, hoe ons voorbeeld behoort
gevolgd te worden, daar wij bij u niet van de regel
afgeweken zijn,
8 noch gegeven brood bij iemand hebben gegeten;
maar met moeite en inspanning werkten wij dag
en nacht, om niemand van u lastig te vallen;
9 niet, dat wij er geen bevoegdheid toe hebben,
maar om ons u tot een voorbeeld ter navolging te
stellen.
10 Want ook toen wij bij u waren, bevalen wij u dit:
Wil iemand niet werken, dan zal hij ook niet eten.

11 Wij horen namelijk, dat sommigen onder u zich
ongeregeld gedragen, door geen werk te verrich-
ten, maar bezig te zijn met wat geen werk is;
12 zulke mensen bevelen wij en wij vermanen hen in
de Here Jezus Christus, dat zij rustig bij hun werk
blijven en hun eigen brood eten.
13 En gij, broeders, wordt niet moede te doen wat
goed is.
14 Als iemand niet luistert naar wat wij door onze
brief zeggen, tekent hem en gaat niet met hem
om, opdat hij beschaamd worde;
15 houdt hem echter niet voor een vijand, maar wijst
hem terecht als een broeder.
16 En Hij, de Here des vredes, geve u de vrede, voort-
durend, in elk opzicht. De Here zij met u allen.
17 Een eigenhandige groet van mij, Paulus. Dit is een
waarmerk in elke brief: zo schrijf ik.
18 De genade van onze Here Jezus Christus zij met u
allen.

1 Timotheüs 1

1 Paulus, een apostel van Christus Jezus naar de
opdracht van God, onze Heiland, en van Christus
Jezus, onze hoop,
2 aan Timoteus, mijn waar kind in het geloof: genade,
barmhartigheid en vrede zij u van God, de
Vader, en van Christus Jezus, onze Here.
3 Doe, zoals ik u bij mijn reis naar Macedonie aangeraden
heb: blijf nog te Efeze, om sommigen te
bevelen geen andere leer te brengen,
4 noch zich bezig te houden met fabels en eindeloze
geslachtsregisters, die veeleer moeilijkheden ten
gevolge hebben dan door God gegeven leiding in
het geloof.
5 En het doel van (alle) vermaning is liefde uit een
rein hart, uit een goed geweten en een ongeveinsd
geloof.
6 Door dit spoor te verlaten zijn sommigen vervallen
tot ijdel gepraat;
7 zij willen leraars der wet zijn, zonder ook maar te
beseffen wat zij zeggen of waarover zij zo stellig
spreken.
8 Wij weten, dat de wet goed is, indien iemand haar
wettig toepast,
9 wel wetend, dat de wet niet gesteld is voor de
rechtvaardige, maar voor wettelozen en tuchtelozen,
voor goddelozen en zondaars, voor onverlaten
en onheiligen, voor vadermoorders en moedermoorders
en doodslagers,

10 hoereerders, knapenschenders, zielverkopers, leu-
genaars, meinedigen, en al wat verder ingaat
tegen de gezonde leer,
11 in overeenstemming met het evangelie der heer-
lijkheid van de zalige God, dat mij is toever-
trouwd.
12 Ik breng dank aan Hem, die mij kracht gegeven
heeft, Christus Jezus, onze Here, dat Hij mij
getrouw geacht heeft, daar Hij mij in de bediening
gesteld heeft,
13 hoewel ik vroeger een godslasteraar en een vervol-
ger en een geweldenaar was Maar mij is ontfer-
ming bewezen, omdat ik het in mijn onwetend-
heid, uit ongeloof, gedaan heb,
14 en zeer overvloedig is de genade van onze Here
geweest, met het geloof en de liefde in Christus
Jezus.
15 Dit is een getrouw woord en alle aanneming
waard, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is
om zondaren te behouden, onder welke ik een
eerste plaats inneem.
16 Maar hiertoe is mij ontferming bewezen, dat Jezus
Christus in de eerste plaats in mij zijn ganse lank-
moedigheid zou bewijzen tot een voorbeeld voor
hen, die later op Hem zouden vertrouwen ten eeu-
wigen leven.
17 De Koning der eeuwen, de onvergankelijke, de
onzienlijke, de enige God, zij eer en heerlijkheid in
alle eeuwigheid! Amen.

18 Deze opdracht vertrouw ik u toe, mijn kind
Timoteus, overeenkomstig de profetieen, die vroe-
ger aangaande u zijn uitgesproken, opdat gij, u
daarnaar richtend, de goede strijd strijdt
19 met geloof en met een goed geweten. Omdat
sommigen dit hebben verworpen, heeft hun geloof
schipbreuk geleden.
20 Tot hen behoren Hymeneus en Alexander, die ik
aan de satan heb overgegeven, opdat hun het las-
teren worde afgeleerd.

1 Timotheüs 2

1 Ik vermaan u dan allereerst smekingen, gebeden,
voorbeden en dankzeggingen te doen voor alle
mensen,
2 voor koningen en alle hooggeplaatsten, opdat wij
een stil en rustig leven mogen leiden in alle gods-
vrucht en waardigheid.
3 Dit is goed en aangenaam voor God, onze Heiland,
4 die wil, dat alle mensen behouden worden en tot
erkentenis der waarheid komen.
5 Want er is een God en ook een middelaar tussen
God en mensen, de mens Christus Jezus,
6 die Zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen;
en daarvan wordt getuigd te juister tijd.
7 En ik ben daartoe als een verkondiger en een apos-
tel gesteld - ik spreek waarheid en geen leugen -
als een leermeester der heidenen in geloof en
waarheid.
8 Ik wil dan, dat de mannen op iedere plaats bidden
met opheffing van heilige handen, zonder toorn
en twist.
9 Evenzo, dat de vrouwen zich sieren met waardige
klederdracht, zedig en ingetogen, niet met haar-
vlechten en goud of paarlen en kostbare kleding,
10 maar - zo immers betaamt het vrouwen, die voor
haar godsvrucht uitkomen - door goede werken.
11 Een vrouw moet zich rustig, in alle onderdanig-
heid, laten onderrichten,
12 maar ik sta niet toe, dat een vrouw onderricht
geeft of gezag over de man heeft; zij moet zich
rustig houden.

13 Want eerst is Adam geformeerd, en daarna Eva.
14 En Adam heeft zich niet laten verleiden, maar de
vrouw is door de verleiding in overtreding geval-
len;
15 doch zij zal behouden worden, kinderen ter wereld
brengende, indien zij blijft in geloof, liefde en hei-
liging, met ingetogenheid.

1 Timotheüs 3

1 Dit is een betrouwbaar woord: indien iemand staat
naar het opzienersambt, dan begeert hij een voor-
treffelijke taak.
2 Een opziener dan moet zijn onbesproken, de man
van een vrouw, nuchter, bezadigd, beschaafd, gas-
tvrij, bekwaam om te onderwijzen,
3 niet aan de wijn verslaafd, niet opvliegend, maar
vriendelijk, niet strijdlustig of geldzuchtig,
4 een goed bestierder van zijn eigen huis, die met
alle waardigheid zijn kinderen onder tucht houdt;
5 indien echter iemand zijn eigen huis niet weet te
bestieren, hoe zal hij voor de gemeente Gods zor-
gen?
6 Hij mag niet een pas bekeerde zijn, opdat hij niet
door opgeblazenheid in het oordeel des duivels
valle.
7 Hij moet ook gunstig bekend zijn bij de buiten-
staanden, opdat hij niet in opspraak kome en in
een strik des duivels valle.
8 Evenzo moeten de diakenen waardig zijn, niet met
twee tongen sprekende, niet verzot op veel wijn,
niet op winstbejag uit,
9 maar het geheimenis des geloofs bewarend in een
rein geweten.
10 Laten ook dezen eerst op de proef gesteld worden,
om daarna, als zij onberispelijk blijken, hun dienst
te vervullen.
11 Evenzo moeten (hun) vrouwen zijn: waardig, geen
kwaadspreeksters, nuchter, betrouwbaar in alles.

12 Diakenen moeten mannen van een vrouw zijn, hun
kinderen en hun eigen huis goed bestieren.
13 Want zij, die hun dienst goed hebben vervuld, ver-
werven zich een ereplaats en veel vrijmoedigheid
om te spreken door het geloof in Christus Jezus.
14 Dit schrijf ik u, hoewel ik vrij spoedig tot u hoop
te komen.
15 Mocht ik nog uitblijven, dan weet gij, hoe men
zich behoort te gedragen in het huis Gods, dat is
de gemeente van de levende God, een pijler en
fundament der waarheid.
16 En buiten twijfel, groot is het geheimenis der
godsvrucht: Die Zich geopenbaard heeft in het
vlees,is gerechtvaardigd door de Geest,is versche-
nen aan de engelen,is verkondigd onder de heide-
nen,geloofd in de wereld,opgenomen in heerlijk-
heid.

1 Timotheüs 4

1 Maar de Geest zegt nadrukkelijk, dat in latere tijden
sommigen zullen afvallen van het geloof, doordat zij
dwaalgeesten en leringen van boze geesten volgen,
2 door de huichelarij van leugensprekers, die in hun
eigen geweten gebrandmerkt zijn,
3 het huwelijk verbieden en het genot van spijzen,
welke God toch geschapen heeft om met dankzeg-
ging te worden gebruikt door de gelovigen, die
tot erkentenis der waarheid gekomen zijn.
4 Want alles wat God geschapen heeft, is goed en
niets daarvan is verwerpelijk, als het met dankzeg-
ging aanvaard wordt:
5 want het wordt geheiligd door het woord Gods en
door gebed.
6 Als gij dit de broeders voorhoudt, zult gij een
goed dienaar van Christus Jezus zijn, wel onder-
legd in de woorden des geloofs en der goede leer,
die gij gevolgd zijt;
7 maar wees afkerig van onheilige oudevrouwen-
praat. Oefen u in de godsvrucht.
8 Want de oefening van het lichaam is van weinig
nut, doch de godsvrucht is nuttig tot alles, daar zij
een belofte inhoudt van leven, in heden en toe-
komst.
9 Dit is een betrouwbaar woord en alle aanneming
waard.
10 Ja, hierom getroosten wij ons moeite en grote
inspanning, omdat wij onze hoop gevestigd heb-
ben op de levende God, die een Heiland is voor
alle mensen, inzonderheid voor de gelovigen.

11 Beveel en leer dit.
12 Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd,
maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in
woord, in wandel, in liefde, in geloof en in rein-
heid.
13 In afwachting van mijn komst moet gij u toeleg-
gen op het voorlezen, het vermanen en het leren.
14 Veronachtzaam de gave in u niet, die u krachtens
een profetenwoord geschonken is onder handop-
legging van de gezamenlijke oudsten.
15 Behartig deze dingen, leef erin, opdat aan allen
blijke, dat gij vooruitgaat.
16 Zie toe op uzelf en op de leer, volhard in deze
dingen; want door dit te doen zult gij zowel uzelf
als hen, die u horen, behouden.

1 Timotheüs 5

1 Word niet heftig tegen een oude man, maar vermaan hem als een vader; doe het jonge mannen als broeders,
2 oude vrouwen als moeders, jonge vrouwen als zusters, in alle reinheid.
3 Houd als weduwen in ere, wie waarlijk weduwen zijn.
4 Maar indien een weduwe kinderen of kleinkinderen heeft, laten zij dan eerst aan eigen familie godsvrucht tonen en aan het vorig geslacht vergelden wat zij hun te danken hebben, want dit is welgevallig aan God.
5 Een ware weduwe dan, die alleen staat, heeft haar hoop op God gevestigd en volhardt in haar smekingen en gebeden dag en nacht;
6 doch zij, die een los leven leidt, is levend dood.
7 Ook deze dingen moet gij bevelen, opdat zij onberispelijk blijven.
8 Maar indien een vrouw voor de haren, en nog wel voor haar huisgenoten, niet zorgt, dan heeft zij haar geloof verloochend en is zij erger dan een ongelovige.
9 Als weduwe kome in aanmerking iemand niet beneden de zestig jaren, die de vrouw geweest is van een man;
10 inzake goede werken moet van haar getuigd kunnen worden, dat zij kinderen grootgebracht heeft, gastvrijheid bewezen, de voeten der heiligen gewassen, verdrukten ondersteund en alle goed werk behartigd heeft.
11 Maar wijs jonge weduwen af, want wanneer de zinnen haar van Christus aftrekken, willen zij huwen,

12 en halen een oordeel over zich, omdat zij haar eer-
ste trouw hebben verzaakt
13 Maar tegelijk wennen zij zich eraan de huizen rond
te gaan bij gebrek aan bezigheid, en niet alleen
zonder bezigheid, maar ook bezig met praatjes en
al te bezig met het spreken over onbehoorlijke
dingen.
14 Ik wil daarom, dat de jonge weduwen huwen, kin-
deren krijgen, haar huis bestieren, en niet door
lasterpraat aan de tegenpartij vat op zich geven.
15 Want reeds zijn sommigen afgeweken, de satan
achterna.
16 Indien een gelovige vrouw weduwen bij zich heeft,
laat zij die ondersteunen zodat de gemeente er
niet door bezwaard wordt; dan kan deze de werke-
lijke weduwen ondersteunen.
17 De oudsten, die goede leiding geven, komt dubbel
eerbewijs toe, vooral hun, die zich belasten met
prediking en onderricht.
18 Immers, de Schrift zegt: Gij zult een dorsende os
niet muilbanden, en: De arbeider is zijn loon waard.
19 Gij moet geen klacht tegen een oudste aannemen,
tenzij er twee of drie getuigen zijn.
20 Wie in zonde leven, moet gij in aller tegenwoor-
digheid bestraffen, opdat ook de overigen ontzag
hebben.
21 Ik betuig u voor God en voor Christus Jezus en
voor de uitverkoren engelen, dat gij daaraan de
hand houdt, zonder vooroordeel en zonder iets te
doen uit vooringenomenheid.

22 Leg niemand overijld de handen op, heb ook geen
deel aan de zonden van anderen, houd u rein.
23 Drink voortaan niet (alleen) water, maar gebruik
een weinig wijn voor uw maag en voor uw geduri-
ge ongesteldheden.
24 Van sommige mensen zijn de zonden zo duidelijk,
dat zij voor hen uitgaan naar het gericht, bij ande-
ren komen zij achteraan.
25 Zo zijn ook de goede werken aanstonds duidelijk,
en die, waarmede het anders gesteld is, kunnen
niet verborgen blijven.

1 Timotheüs 6

1 Allen, die onder een slavenjuk zijn, moeten hun
meesters alle eer waardig achten, opdat de naam
Gods en de leer geen smaad lijden.
2 Zij, die gelovige meesters hebben, moeten hen
niet geringschatten, omdat zij broeders zijn, doch
des te betere slaven wezen, omdat (hun meesters)
gelovigen en geliefden zijn, die zich beijveren wel
te doen. Leer en vermaan in deze zin.
3 Indien iemand een andere leer verkondigt en zich
niet voegt naar de gezonde woorden van onze
Here Jezus Christus en de leer der godsvrucht,
4 dan is hij opgeblazen, hoewel hij niets weet, en
heeft hij een zwak voor geschillen en haarkloverij-
en, een bron van nijd, twist, lasteringen, kwade
vermoedens,
5 en geharrewar bij mensen die niet helder meer zijn
van denken en het spoor der waarheid bijster
geraakt zijn, daar zij de godsvrucht als iets winst-
gevends beschouwen.
6 Nu brengt inderdaad de godsvrucht grote winst,
(indien zij gepaard gaat) met tevredenheid.
7 Want wij hebben niets op de wereld medege-
bracht; wij kunnen er ook niets uit medenemen.
8 Als wij echter onderhoud en onderdak hebben,
dan moet ons dat genoeg zijn.
9 Maar wie rijk willen zijn, vallen in verzoeking, in
een strik, en in vele dwaze en schadelijke begeer-
ten, die de mensen doen wegzinken in verderf en
ondergang.

10 Want de wortel van alle kwaad is de geldzucht.
Door daarnaar te haken zijn sommigen van het
geloof afgedwaald en hebben zich met vele smar-
ten doorboord.
11 Gij daarentegen, o mens Gods, ontvlucht deze din-
gen, doch jaag naar gerechtigheid, godsvrucht,
geloof, liefde, volharding en zachtzinnigheid.
12 Strijd de goede strijd des geloofs, grijp het eeuwi-
ge leven, waartoe gij geroepen zijt en de goede
belijdenis afgelegd hebt voor vele getuigen.
13 Ik beveel voor God, die alle leven wekt, en voor
Christus Jezus, die de goede belijdenis voor
Pontius Pilatus betuigd heeft,
14 dat gij dit gebod onbevlekt en onberispelijk hand-
haaft tot de verschijning van onze Here Jezus
Christus,
15 welke te zijner tijd de zalige en enige Heerser zal
doen aanschouwen, de Koning der koningen en de
Here der Heren,
16 die alleen onsterfelijkheid heeft en een ontoegan-
kelijk licht bewoont, die geen der mensen gezien
heeft of zien kan. Hem zij eer en eeuwige kracht!
Amen.
17 Hun, die rijk zijn in de tegenwoordige wereld,
moet gij bevelen niet hooghartig te zijn, en hun
hoop gevestigd te houden niet op onzekere rijk-
dom, doch op God, die ons alles rijkelijk ten
gebruike geeft,

18 om wel te doen, rijk te zijn in goede werken, vrij-
gevig en mededeelzaam,
19 waardoor zij zich een vaste grondslag voor de toe-
komst verzekeren om het ware leven te grijpen.
20 O Timoteus, bewaar wat u is toevertrouwd, houd u
buiten het bereik van de onheilige, holle klanken
en de tegenstellingen der ten onrechte zo
genoemde kennis.
21 Sommigen, die woordvoerders daarvan zijn, zijn
het spoor des geloofs bijster geraakt. De genade
zij met ulieden.

2 Timotheüs 1

1 Paulus, een apostel van Christus Jezus door de wil
Gods naar de belofte des levens in Christus Jezus,
2 aan Timoteus, mijn geliefd kind: genade, barmhar-
tigheid en vrede zij u van God, de Vader, en van
Christus Jezus, onze Here.
3 Ik breng dank aan God, die ik, evenals mijn voor-
ouders, met een rein geweten dien, dat ik u onop-
houdelijk mag gedenken in mijn gebeden, nacht
en dag;
4 immers, als ik denk aan uw tranen, verlang ik u te
zien om met blijdschap vervuld te worden;
5 en dan komt mij voor de geest uw ongeveinsd
geloof, zoals het eerst gewoond heeft in uw groot-
moeder Lois en uw moeder Eunike, en ook - daar-
van ben ik overtuigd - (woont) in u.
6 Om die reden herinner ik u eraan, de gave Gods
aan te wakkeren, die door mijn handoplegging in
u is.
7 Want God heeft ons niet gegeven een geest van
lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van
bezonnenheid.
8 Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze
Here of voor mij, zijn gevangene, maar wees mede
bereid voor het evangelie te lijden in de kracht
van God,
9 die ons behouden heeft en geroepen met een hei-
lige roeping, niet naar onze werken, maar naar
zijn eigen voornemen en de genade, die ons in
Christus Jezus gegeven is voor eeuwige tijden,

10 doch die nu geopenbaard is door de verschijning
van onze Heiland, Christus Jezus, die de dood van
zijn kracht heeft beroofd en onvergankelijk leven
aan het licht gebracht heeft door het evangelie.
11 En ik ben daartoe aangesteld als verkondiger,
apostel en leraar.
12 Om die reden draag ik ook dit lijden en ik schaam
mij daarvoor niet, want ik weet, op wie ik mijn
vertrouwen heb gevestigd, en ik ben ervan over-
tuigd dat Hij bij machte is, hetgeen Hij mij toever-
trouwd heeft, te bewaren tot die dag.
13 Neem tot voorbeeld de gezonde woorden, die gij
van mij gehoord hebt, in het geloof en de liefde,
die in Christus Jezus is.
14 Bewaar door de Heilige Geest, die in ons woont,
het goede, dat u is toevertrouwd.
15 Dit weet gij, dat allen in Asia zich van mij hebben
afgekeerd, onder anderen Fygelus en Hermogenes.
16 De Here bewijze barmhartigheid aan het huis van
Onesiforus, daar hij mij dikwijls heeft verkwikt en
zich voor mijn ketenen niet heeft geschaamd.
17 Integendeel, toen hij te Rome gekomen was, heeft
hij mij ijverig gezocht en mij ook gevonden;
18 - de Here geve hem, dat hij barmhartigheid bij de
Here vinde op die dag - en hoevele goede dien-
sten hij te Efeze bewezen heeft, weet gij zelf het
best.

2 Timotheüs 2

1 Gij dan, mijn kind, wees krachtig in de genade van
Christus Jezus,
2 en wat gij van mij gehoord hebt onder vele getui-
gen, vertrouw dat toe aan vertrouwde mensen, die
bekwaam zullen zijn om ook anderen te onderrich-
ten.
3 Lijd met de anderen als een goed soldaat van
Christus Jezus.
4 Tijdens de veldtocht wordt geen soldaat gemoeid
in de zorg voor zijn onderhoud; hij heeft (slechts)
hem te voldoen, door wie hij aangeworven is.
5 En is iemand een kampvechter, dan ontvangt hij
de krans alleen, als hij volgens de regels van de
kamp heeft gestreden.
6 De landman, die de zware arbeid verricht, moet
het eerst van de vruchten genieten.
7 Let wel op wat ik zeg, want de Here zal u in alles
inzicht geven.
8 Gedenk, dat Jezus Christus uit de doden is opge-
wekt, uit het geslacht van David, naar mijn evan-
gelie,
9 waarvoor ik kwaad lijd en zelfs boeien draag als
een misdadiger. Maar het woord van God is niet
geboeid.
10 Om deze reden wil ik alles verdragen, om de uit-
verkorenen, opdat ook zij het heil in Christus Jezus
verkrijgen met eeuwige heerlijkheid.
11 Het woord is betrouwbaar: immers, indien wij met
Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven;

12 indien wij volharden, zullen wij ook met Hem als
koningen heersen; indien wij Hem zullen verloo-
chenen, zal ook Hij ons verloochenen;
13 indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw, want
Zichzelf verloochenen kan Hij niet.
14 Blijf dit in herinnering brengen en betuig in de
tegenwoordigheid van God, dat men geen woor-
denstrijd moet voeren, die tot niets nut is, (ja) ver-
derf brengt aan wie ernaar horen.
15 Maak er ernst mede u wel beproefd ten dienste
van God te stellen, als een arbeider, die zich niet
behoeft te schamen, doch rechte voren trekt bij
het brengen van het woord der waarheid.
16 Maar vermijd de onheilige, holle klanken; want zij
zullen de goddeloosheid nog verder drijven,
17 en hun woord zal voortwoekeren als de kanker.
Tot hen behoren Hymeneus en Filetus,
18 die uit het spoor der waarheid geraakt zijn met
hun bewering, dat de opstanding reeds heeft
plaatsgehad, waardoor zij het geloof van sommi-
gen afbreken.
19 En toch staat ongeschokt het hechte fundament
Gods met dit merk: De Here kent de zijnen, en:
Een ieder, die de naam des Heren noemt, breke
met de ongerechtigheid.
20 Doch in een groot huis zijn niet alleen voorwerpen
van goud en van zilver, maar ook van hout en van
aardewerk, en wel deels met eervolle, deels met
minder eervolle bestemming;

21 indien iemand zich nu hiervan gereinigd heeft, zal
hij een voorwerp zijn met eervolle bestemming,
geheiligd, bruikbaar voor de eigenaar, voor iedere
goede taak gereed.
22 Schuw de begeerten der jeugd en jaag naar
gerechtigheid, naar trouw, naar liefde en vrede
met hen, die de Here aanroepen uit een rein hart.
23 Maar wees afkerig van de dwaze en onverstandige
strijdvragen; gij weet immers, dat zij twisten
teweegbrengen;
24 en een dienstknecht des Heren moet niet twisten,
maar vriendelijk zijn jegens allen, bekwaam om te
onderwijzen, geduldig,
25 met zachtmoedigheid de dwarsdrijvers bestraffen-
de. Het kon zijn, dat God hun gaf zich tot erkente-
nis der waarheid te keren
26 en, ontnuchterd, zich te wenden tot de wil van
Hem, (losgekomen) uit de strik des duivels, die
hen gevangen hield.

2 Timotheüs 3

1 Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden
zullen komen:
2 want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig,
pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders
ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig,
3 liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhan-
delbaar, afkerig van het goede,
4 verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer lief-
de voor genot dan voor God,
5 die met een schijn van godsvrucht de kracht daar-
van verloochend hebben; houd ook dezen op een
afstand.
6 Want tot hen behoren zij, die zich in de huizen
indringen en vrouwtjes weten in te palmen, die
met zonden beladen zijn en gedreven worden
door velerlei begeerten,
7 die zich te allen tijde laten leren, zonder ooit tot
erkentenis der waarheid te kunnen komen.
8 Zoals Jannes en Jambres, de tegenstanders van
Mozes, staan ook dezen de waarheid tegen; het
zijn mensen, wier denken bedorven is, en wier
geloof de toets niet kan doorstaan.
9 Maar zij zullen het niet veel verder brengen, want
hun onzinnigheid zal aan allen overduidelijk wor-
den, zoals ook bij genen het geval was.
10 Gij daarentegen hebt volle aandacht geschonken
aan mijn onderricht, wijze van doen, bedoeling,
geloof, lankmoedigheid, liefde, volharding,

11 vervolgingen en lijden, zoals mij getroffen hebben
te Antiochie, te Ikonium en te Lystra. Al die vervol-
gingen heb ik doorstaan en de Here heeft mij uit
alle gered.
12 Trouwens, allen, die in Christus Jezus godvruchtig
willen leven, zullen vervolgd worden.
13 Maar slechte mensen en bedriegers zullen van
kwaad tot erger komen; zij verleiden en worden
verleid.
14 Blijf gij echter bij wat u geleerd en toevertrouwd
is, wel bewust van wie gij het hebt geleerd,
15 en dat gij van kindsbeen af de heilige schriften
kent, die u wijs kunnen maken tot zaligheid door
het geloof in Christus Jezus.
16 Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig
om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren
en op te voeden in de gerechtigheid,
17 opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed
werk volkomen toegerust.

2 Timotheüs 4

1 Ik betuig u nadrukkelijk voor God en Christus
Jezus, die levenden en doden zal oordelen, met
beroep zowel op zijn verschijning als op zijn
koningschap:
2 verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of
ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met
alle lankmoedigheid en onderrichting.
3 Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezon-
de leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat
hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte
zich tal van) leraars zullen bijeenhalen,
4 dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en
zich naar de verdichtsels keren.
5 Blijf gij echter nuchter onder alles, aanvaard het
lijden, doe het werk van een evangelist, verricht
uw dienst ten volle.
6 Want wat mij aangaat, reeds word ik als plengoffer
geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden staat
voor de deur.
7 Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop
ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden;
8 voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaar-
digheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardi-
ge rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij maar
ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad.
9 Doe uw best spoedig tot mij te komen.
10 Want Demas heeft mij uit liefde voor de tegen-
woordige wereld verlaten. Hij is naar Tessalonica
vertrokken, Crescens naar Galatie, Titus naar
Dalmatie.

11 Alleen Lucas is nog bij mij. Haal Marcus af en
breng hem mede, want hij is mij van veel nut voor
de dienst.
12 Tychikus heb ik naar Efeze gezonden.
13 Als gij komt, breng dan de mantel mede, die ik te
Troas bij Karpus liet liggen, en ook de boeken,
vooral de perkamenten.
14 Alexander, de koperslager, heeft mij veel kwaad
berokkend: de Here zal hem vergelden naar zijn
werken.
15 Neem gij u ook voor hem in acht, want hij heeft
onze woorden zeer tegengewerkt.
16 Bij mijn eerste verdediging heeft niemand mij bij-
gestaan, maar allen hebben mij in de steek gelaten
- het worde hun niet toegerekend;
17 doch de Here heeft mij ter zijde gestaan en kracht
gegeven, zodat door mij de verkondiging tot haar
recht gekomen is en al de heidenen haar hebben
kunnen horen; en ik ben uit de muil van de leeuw
verlost.
18 De Here zal mij beveiligen tegen alle boos opzet
en behouden in zijn hemels Koninkrijk brengen.
Hem zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen.
19 Groet Prisca en Aquila en het huis van Onesiforus.
20 Erastus is te Korinte gebleven, Trofimus heb ik ziek
achtergelaten te Milete.
21 Doe uw best voor de winter te komen. Eubulus,
Pudens, Linus, Claudia en alle broeders laten u
groeten.
22 De Here zij met uw geest. De genade zij met ulieden.

Titus 1

1 Paulus, een dienstknecht van God, een apostel van
Jezus Christus, naar het geloof der uitverkorenen
Gods en de erkentenis van de waarheid, die naar
de godsvrucht is,
2 in de hoop des eeuwigen levens, dat God, die niet
liegt, voor eeuwige tijden beloofd heeft, terwijl Hij
te zijner tijd zijn woord heeft openbaar gemaakt in
de verkondiging,
3 die mij is toevertrouwd in opdracht van God, onze
Heiland: aan Titus, mijn waar kind krachtens (ons)
gemeenschappelijk geloof:
4 genade zij u en vrede van God, de Vader, en van
Christus Jezus, onze Heiland.
5 Ik heb u op Kreta achtergelaten met de bedoeling,
dat gij in orde zoudt brengen hetgeen nog verbe-
tering behoefde, en dat gij, zoals ik u opdroeg, in
alle steden als oudsten zoudt aanstellen mannen,
6 die onberispelijk zijn, een vrouw hebben, die gelovi-
ge kinderen hebben, die niet in opspraak zijn wegens
losbandigheid of van geen tucht willen weten.
7 Want een opziener moet onberispelijk zijn als een
beheerder van het huis Gods, niet aanmatigend,
niet driftig, niet aan de wijn verslaafd, niet opvlie-
gend, niet op oneerlijke winst uit,
8 maar gastvrij, met liefde voor wat goed is, beza-
digd, rechtvaardig, vroom, ingetogen,
9 zich houdende aan het betrouwbare woord naar
de leer, zodat hij ook in staat is te vermanen op
grond van de gezonde leer en de tegensprekers te
weerleggen.

10 Want velen willen van geen tucht weten: het zijn
ijdele praters en misleiders, vooral die uit de
besnijdenis zijn.
11 Men moet hun de mond snoeren, daar zij gehele
gezinnen ondersteboven keren en, om oneerlijke
winst te maken, onbehoorlijke dingen leren.
12 Iemand uit hun kring, hun eigen profeet, heeft
gezegd:Leugenaars zijn de Kretenzen altijd, bees-
ten en vadsige buiken.
13 Dit getuigenis is waar. Daarom, weerleg hen kort-
weg, opdat zij gezond mogen zijn in het geloof,
14 en niet het oor lenen aan Joodse verdichtsels en
geboden van mensen, die zich van de waarheid
afkeren.
15 Alles is rein voor de reinen, maar voor hen, die
besmet en onbetrouwbaar zijn, is niets rein. Maar
bij hen zijn zowel het denken als het geweten
besmet.
16 Zij belijden wel, dat zij God kennen, maar met hun
werken verloochenen zij Hem, daar zij verfoeilijk
en ongehoorzaam zijn en niet deugen voor enig
goed werk.

Titus 2

1 Maar gij, kom uit voor hetgeen met de gezonde
leer strookt.
2 Oude mannen moeten nuchter zijn, waardig, beza-
digd, gezond in het geloof, de liefde en de volhar-
ding.
3 Oude vrouwen eveneens, priesterlijk in haar optre-
den, niet kwaadsprekend, niet verslaafd aan veel
wijn, in het goede onderrichtende,
4 zodat zij de jonge vrouwen opwekken man en kin-
deren lief te hebben,
5 bezadigd, kuis, huishoudelijk, goed en aan haar
man onderdanig te zijn, opdat het woord Gods
niet gelasterd worde.
6 Vermaan evenzo de jonge mannen bezadigd te zijn
in alles,
7 houd (hun) in uzelf een voorbeeld voor van goede
werken, zuiverheid in de leer, waardigheid,
8 een gezonde prediking, waarop niets valt aan te
merken, opdat de tegenstander tot zijn bescha-
ming niets ongunstigs van ons hebbe te zeggen.
9 De slaven moeten hun meesters onderdanig zijn in
alles, het hun naar de zin maken zonder tegen-
spraak,
10 of oneerlijkheid, maar alle goede trouw bewijzen,
om de leer van God, onze Heiland, in alles tot sie-
raad te strekken.
11 Want de genade Gods is verschenen, heilbrengend
voor alle mensen,

12 om ons op te voeden, zodat wij, de goddeloosheid
en wereldse begeerten verzakende, bezadigd,
rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld leven,
13 verwachtende de zalige hoop en de verschijning
der heerlijkheid van onze grote God en Heiland,
Christus Jezus,
14 die Zich voor ons heeft gegeven om ons vrij te
maken van alle ongerechtigheid, en voor Zich te
reinigen een eigen volk, volijverig in goede wer-
ken.
15 Spreek hiervan, vermaan en weerleg met alle
nadruk: niemand mag u verachten

Titus 3

1 Herinner hen eraan, dat zij zich aan overheid en
gezag onderwerpen, gehoorzaam, tot alle goed
werk bereid zijn,
2 geen lastertaal uiten, niet twisten, vriendelijk zijn
en alle zachtmoedigheid bewijzen aan alle men-
sen.
3 Want vroeger waren ook wij verdwaasd, ongehoor-
zaam, dwalende, verslaafd aan velerlei begeerten
en zingenot, levende in boosheid en nijd, hatelijk
en elkander hatende.
4 Maar toen de goedertierenheid en mensenliefde
van onze Heiland (en) God verscheen,
5 heeft Hij, niet om werken der gerechtigheid, die
wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontfer-
ming ons gered door het bad der wedergeboorte
en der vernieuwing door de Heilige Geest,
6 die Hij rijkelijk over ons heeft uitgestort door Jezus
Christus, onze Heiland,
7 opdat wij, gerechtvaardigd door zijn genade, erf-
genamen zouden worden overeenkomstig de hope
des eeuwigen levens.
8 Dit is een getrouw woord en ik wil, dat gij op dit
punt een krachtig getuigenis geeft, opdat zij, die
hun vertrouwen op God gebouwd hebben, ervoor
zorgen vooraan te staan in goede werken. Die zijn
schoon en voor de mensen nuttig;
9 maar dwaze vragen, geslachtsregisters, twist, en
strijd over de wet moet gij ontwijken, want dat is
nutteloos en doelloos.

10 Een mens, die scheuring maakt, moet gij, na hem
een en andermaal terechtgewezen te hebben,
afwijzen;
11 gij weet immers, dat zo iemand het spoor geheel
bijster is, en dat hij zondigt, terwijl hij zichzelf ver-
oordeelt.
12 Doe uw best, zodra ik Artemas of Tychikus tot u
zend, tot mij te komen te Nikopolis, want ik heb
besloten daar de winter door te brengen.
13 Help Zenas, de wetgeleerde, en Apollos met alle
ijver voort, opdat hun niets ontbreke.
14 En laten ook de onzen leren voor te gaan in goede
werken, ter voorziening in hetgeen noodzakelijk is,
opdat zij niet onvruchtbaar zijn.
15 Allen, die bij mij zijn, laten u groeten. Groet hen,
die ons in het geloof liefhebben. De genade zij
met u allen.

Filémon 1

1 Paulus, een gevangene van Christus Jezus, en
Timoteus, de broeder, aan de geliefde Filemon,
onze medearbeider,
2 aan Apfia, de zuster, aan Archippus, onze mede-
strijder, en aan de gemeente te uwen huize:
3 genade zij u en vrede van God, onze Vader, en
van de Here Jezus Christus.
4 Ik dank mijn God te allen tijde, als ik u in mijn
gebeden gedenk,
5 daar ik hoor van uw liefde en van uw trouw, die
gij hebt jegens de Here Jezus en al de heiligen,
6 (biddende), dat uw gemeenschap in het geloof
zich werkzaam tone in een grondig kennen van al
het goede, dat in ons naar Christus uitgaat.
7 Want ik heb veel vreugde en troost genoten in uw
liefde, omdat het hart der heiligen door u verkwikt
is, broeder.
8 Daarom, al zou ik volle vrijmoedigheid in Christus
hebben om u te gelasten wat betaamt,
9 toch geef ik ter wille van de liefde de voorkeur aan
een verzoek. Nu het zo met mij is, dat ik, Paulus,
een oud man ben, thans bovendien een gevange-
ne van Christus Jezus,
10 kom ik u een verzoek doen voor mijn kind, dat ik
in mijn gevangenschap verwekt heb, Onesimus,
11 die vroeger onbruikbaar voor u was, maar nu zeer
bruikbaar is, zowel voor u als voor mij.
12 En ik zend hem, dat wil zeggen mijn hart, aan u
terug.

13 Ik voor mij had hem wel bij mij willen houden,
opdat hij mij namens u zou dienen in mijn gevan-
genschap ter wille van het evangelie,
14 maar ik heb niets buiten uw voorkennis willen
doen, opdat wat goeds gij doet, niet uit dwang,
maar vrijwillig zij.
15 Want hij is misschien wel daarom een tijdlang weg
geweest, opdat gij hem voorgoed zoudt terugheb-
ben,
16 nu niet meer als slaaf, maar als meer dan slaaf, als
een geliefde broeder, in hoge mate voor mij, hoe-
veel te meer dan voor u, zowel in het vlees als in
de Here.
17 Indien gij u dus met mij verbonden weet, neem
hem dan op, zoals gij het mij zoudt doen.
18 En, mocht hij u schade berokkend hebben of iets
schuldig zijn, breng dat mij in rekening.
19 Ik, Paulus, schrijf het eigenhandig; ik zal het beta-
len, om niet te zeggen, dat gij mij nog meer
schuldig zijt: uzelf!
20 Ja, broeder, laat mij dit voordeel van u hebben in
de Here, verkwik mijn gemoed, in Christus.
21 Ik schrijf u in het goede vertrouwen, dat gij mij
gehoor zult geven. Immers ik weet, dat gij zelfs
meer zult doen dan ik zeg.
22 Maak tevens ook huisvesting voor mij gereed,
want ik hoop, dank zij uw gebeden, u te worden
teruggegeven.
23 Epafras, mijn medegevangene in Christus Jezus,
laat u groeten, en Marcus,

24 Aristarchus, Demas en Lucas, mijn medearbeiders.
25 De genade van de Here Jezus Christus zij met ulie-
der geest.

Hebreeën 1

1 Nadat God eertijds vele malen en op vele wijzen
tot de vaderen gesproken had in de profeten,
heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons
gesproken in de Zoon,
2 die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle din-
gen, door wie Hij ook de wereld geschapen heeft.
3 Deze, de afstraling zijner heerlijkheid en de afdruk
van zijn wezen, die alle dingen draagt door het
woord zijner kracht, heeft, na de reiniging der
zonden tot stand gebracht te hebben, Zich gezet
aan de rechterhand van de majesteit in den hoge,
4 zoveel machtiger geworden dan de engelen, als
Hij uitnemender naam boven hen als erfdeel ont-
vangen heeft.
5 Immers, tot wie der engelen heeft Hij ooit gezegd:
Mijn Zoon zijt gij; Ik heb U heden verwekt? En
wederom: Ik zal Hem tot Vader zijn, en Hij zal Mij
tot Zoon zijn.
6 En wanneer Hij wederom de eerstgeborene in de
wereld brengt, spreekt Hij: En Hem moeten alle
engelen Gods huldigen.
7 En van de engelen zegt Hij: Die zijn engelen maakt
tot winden en zijn dienaars tot een vuurvlam;
8 maar van de Zoon: Uw troon, o God, is in alle
eeuwigheid en de scepter der rechtmatigheid is de
scepter van zijn koningschap.
9 Gerechtigheid hebt Gij liefgehad en ongerechtig-
heid hebt Gij gehaat; daarom heeft U, o God, uw
God met vreugdeolie gezalfd boven uw deelgeno-
ten.

10 En: Gij, Here, hebt in den beginne de aarde
gegrondvest, en de hemelen zijn het werk uwer
handen;
11 die zullen vergaan, maar Gij blijft; en zij zullen alle
als een kleed verslijten,
12 en als een mantel zult Gij ze oprollen, als een
kleed zullen zij ook verwisseld worden; maar Gij
zijt dezelfde en uw jaren zullen niet ophouden.
13 En tot wie der engelen heeft Hij ooit gezegd: Zet
U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden
gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten?
14 Zijn zij niet allen dienende geesten, die uitgezon-
den worden ten dienste van hen, die het heil zul-
len beerven?

Hebreeën 2

1 Daarom moeten wij te meer aandacht schenken
aan hetgeen wij gehoord hebben, opdat wij niet
afdrijven.
2 Want indien het woord, door bemiddeling van
engelen gesproken, van kracht is gebleken, en elke
overtreding en ongehoorzaamheid rechtmatige
vergelding heeft ontvangen,
3 hoe zullen wij dan ontkomen, indien wij geen
ernst maken met zulk een heil, dat allereerst ver-
kondigd is door de Here, en door hen, die het
gehoord hebben, op betrouwbare wijze ons is
overgeleverd,
4 terwijl ook God getuigenis daaraan geeft door
tekenen en wonderen en velerlei krachten en door
de Heilige Geest toe te delen naar zijn wil.
5 Want niet aan engelen heeft Hij de toekomende
wereld, waarvan wij spreken, onderworpen.
6 Maar, iemand heeft ergens betuigd, zeggende:
Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, of des
mensen zoon, dat Gij naar hem omziet?
7 Gij hebt hem voor een korte tijd beneden de enge-
len gesteld, met heerlijkheid en eer hebt Gij hem
gekroond,
8 alle dingen hebt Gij onder zijn voeten onderwor-
pen. Want bij dit: alle dingen hem onderworpen,
heeft Hij niets uitgezonderd, dat hem niet onder-
worpen zou zijn. Doch thans zien wij nog niet, dat
hem alle dingen onderworpen zijn;

9 maar wij zien Jezus, die voor een korte tijd beneden de engelen gesteld was vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor een ieder de dood zou smaken, met heerlijkheid en eer gekroond.
10 Want het voegde Hem, om wie en door wie alle dingen bestaan, dat Hij, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman hunner behoudenis door lijden heen zou volmaken.
11 Want Hij, die heiligt, en zij, die geheiligd worden, zijn allen uit een; daarom schaamt Hij Zich niet hen broeders te noemen,
12 en Hij zegt: Uw naam zal ik aan mijn broeders verkondigen,in het midden der gemeente zal ik U lofzingen;
13 en wederom: Ik zal op Hem vertrouwen, en wederom: Ziehier ik en de kinderen, die God mij gegeven heeft.
14 Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttronen,
15 en allen zou bevrijden, die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren.
16 Want over de engelen ontfermt Hij Zich niet, maar Hij ontfermt Zich over het nageslacht van Abraham.

17 Daarom moest Hij in alle opzichten aan zijn broe-
ders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en
getrouw hogepriester zou worden bij God, om de
zonden van het volk te verzoenen.
18 Want doordat Hij zelf in verzoekingen geleden
heeft, kan Hij hun, die verzocht worden, te hulp
komen.

Hebreeën 3

1 Daarom, heilige broeders, deelgenoten der hemelse roeping, richt uw oog op de apostel en hogepriester onzer belijdenis, Jezus,
2 die getrouw is jegens Hem, die Hem heeft aangesteld, evenals ook Mozes getrouw was in geheel zijn huis.
3 Want Hij is zoveel groter heerlijkheid dan Mozes waardig gekeurd, als de bouwmeester hoger eer geniet dan het huis.
4 Want elk huis wordt door iemand gebouwd, maar de bouwmeester van alles is God.
5 Nu was Mozes wel getrouw in geheel zijn huis als dienaar om te getuigen van hetgeen gesproken zou worden,
6 maar Christus als Zoon over zijn huis. Zijn huis zijn wij, indien wij de vrijmoedigheid en de hoop, waarin wij roemen, tot het einde onverwrikt vasthouden.
7 Daarom, gelijk de Heilige Geest zegt: Heden, indien gij zijn stem hoort,
8 verhardt uw harten niet, zoals bij de verbittering,ten dage van de verzoeking in de woestijn,
9 waar uw vaders Mij verzochten door Mij op de proef te stellen, hoewel zij mijn werken zagen, veertig jaren lang;
10 daarom heb Ik een afkeer gekregen van dit geslacht en Ik heb gezegd: Altijd dwalen zij met hun hart, en zij hebben mijn wegen niet gekend,

11 zodat Ik gezworen heb in mijn toorn: Nooit zullen
zij tot mijn rust ingaan!
12 Ziet toe, broeders, dat bij niemand uwer een boos,
ongelovig hart zij, door af te vallen van de levende
God,
13 maar vermaant elkander dagelijks, zolang men nog
van een heden kan spreken, opdat niemand van u
zich verharde door de misleiding der zonde;
14 want wij hebben deel gekregen aan Christus, mits
wij het begin van onze verzekerdheid tot het einde
onverwrikt vasthouden.
15 Als er gezegd wordt: Heden, indien gij zijn stem
hoort, verhardt uw harten niet zoals bij de verbit-
tering.
16 wie waren het dan, die, hoewel zij (de stem)
gehoord hadden, (God) verbitterden? Waren dat
niet allen, die onder Mozes uit Egypte waren uit-
gegaan?
17 En van wie heeft Hij een afkeer gehad, veertig
jaren lang? Was het niet van hen, die gezondigd
hadden en wier lijken in de woestijn lagen?
18 Aan wie anders zwoer Hij, dat zij tot zijn rust niet
zouden ingaan, dan aan hen, die ongehoorzaam
geweest waren?
19 Zo zien wij, dat zij niet konden ingaan wegens
hun ongeloof.

Hebreeën 4

1 Laten wij daarom op onze hoede zijn, dat niemand van u, terwijl nog een belofte van tot zijn rust in te gaan bestaat, de indruk zou wekken achter te blijven.

2 Want ook ons is het evangelie verkondigd evenals hun, maar het woord der prediking was hun niet van nut, omdat het niet met geloof gepaard ging bij hen, die het hoorden.

3 Want wij gaan tot de rust in, wij, die tot geloof gekomen zijn, zoals Hij gesproken heeft: gelijk Ik gezworen heb in mijn toorn: Nooit zullen zij tot mijn rust ingaan,en toch waren zijn werken van de grondlegging der wereld af gereed.

4 Want Hij heeft ergens van de zevende dag aldus gesproken: En God rustte op de zevende dag van al zijn werken;

5 en hier wederom: Nooit zullen zij tot mijn rust ingaan.

6 Aangezien nog te wachten is, dat sommigen tot die rust zullen ingaan, en zij, die het evangelie eerst ontvangen hebben, niet ingegaan zijn wegens hun ongehoorzaamheid,

7 stelt Hij wederom een dag vast, heden, als Hij door David na zo lange tijd spreekt, zoals boven gezegd werd: Heden, indien gij zijn stem hoort, verhardt uw harten niet.

8 Want indien Jozua hen in de rust gebracht had, zou Hij niet (meer) over een andere, latere dag gesproken hebben.

9 Er blijft dus een sabbatsrust voor het volk van
God.
10 Want wie tot zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot
rust gekomen van zijn werken, evenals God van de
zijne.
11 Laten wij er dus ernst mede maken om tot die rust
in te gaan, opdat niemand ten val kome door dit
voorbeeld van ongehoorzaamheid te volgen.
12 Want het woord Gods is levend en krachtig en
scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het
dringt door, zo diep, dat het vaneenscheidt ziel en
geest, gewrichten en merg, en het schift overleg-
gingen en gedachten des harten;
13 en geen schepsel is voor Hem verborgen, want alle
dingen liggen open en ontbloot voor de ogen van
Hem, voor wie wij rekenschap hebben af te leg-
gen.
14 Daar wij nu een grote hogepriester hebben, die de
hemelen is doorgegaan, Jezus, de Zoon van God,
laten wij aan die belijdenis vasthouden.
15 Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan
medevoelen met onze zwakheden, maar een, die
in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht
geweest, doch zonder te zondigen.
16 Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot
de troon der genade, opdat wij barmhartigheid
ontvangen en genade vinden om hulp te verkrij-
gen te gelegener tijd.

Hebreeën 5

1 Want elke hogepriester, die uit de mensen genomen wordt, treedt voor de mensen op bij God, om gaven en offers te brengen voor de zonden.
2 Hij kan tegemoetkomend zijn jegens de onwetenden en dwalenden, daar hij ook zelf met zwakheid omvangen is,
3 die hem verplicht evenzeer als voor het volk, voor zichzelf offers voor de zonden te brengen.
4 En niemand matigt zichzelf die waardigheid aan, doch men wordt ertoe geroepen door God, zoals immers ook Aaron.
5 Zo heeft ook Christus Zichzelf niet de eer toegekend hogepriester te worden maar Hij, die tot Hem sprak: Mijn Zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt;
6 zoals Hij ook op een andere plaats spreekt: Gij zijt priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchisedek.
7 Tijdens zijn dagen in het vlees heeft Hij gebeden en smekingen onder sterk geroep en tranen geofferd aan Hem, die Hem uit de dood kon redden, en Hij is verhoord uit zijn angst,
8 en zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden,
9 en toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden,

10 door God aangesproken als hogepriester naar de
ordening van Melchisedek.
11 Hierover hebben wij veel te zeggen, maar het is
moeilijk uit te leggen, omdat gij traag zijt gewor-
den in het horen.
12 Want hoewel gij, naar de tijd gerekend, leraars
behoordet te zijn, hebt gij weer nodig, dat men u
de eerste beginselen van de uitspraken Gods leert,
en gij hebt nog melk nodig (en) geen vaste spijs.
13 Want ieder, die nog van melk leeft, heeft geen
weet van de rechte prediking hij is nog een zuige-
ling.
14 Maar de vaste spijs is voor de volwassenen, die
door het gebruik hun zinnen geoefend hebben in
het onderscheiden van goed en kwaad.

Hebreeën 6

1 Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande
Christus laten rusten en ons richten op het volko-
mene, zonder opnieuw het fundament te leggen
van bekering van dode werken en van geloof in
God,
2 van een leer van dopen en van oplegging der han-
den, van opstanding der doden en van een eeuwig
oordeel;
3 en dat zullen wij doen, indien God het vergunt.
4 Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht
zijn geweest, van de hemelse gave genoten heb-
ben en deel gekregen hebben aan de Heilige
Geest,
5 en het goede woord Gods en de krachten der toe-
komende eeuw gesmaakt hebben,
6 en daarna afgevallen zijn, weder opnieuw tot
bekering te brengen, daar zij wat hen betreft de
Zoon van God opnieuw kruisigen en tot een
bespotting maken.
7 Want de grond, die de regen, welke er telkens op
valt, indrinkt en gewas voortbrengt, geschikt voor
hen, ter wille van wie hij ook bewerkt wordt, ont-
vangt zegen van God;
8 doch als hij doornen en distelen draagt, is hij
ondeugdelijk en niet ver van de vervloeking, die
uitloopt op verbranding.
9 Maar wat u betreft, geliefden, ook al spreken wij
zo, wij zijn overtuigd van iets beters, waaraan uw
heil hangt.

10 Want God is niet onrechtvaardig, dat Hij uw werk
zou vergeten en de liefde, die gij voor zijn naam
getoond hebt door de diensten, welke gij de heili-
gen bewezen hebt en nog bewijst.
11 Maar het is onze begeerte, dat ieder uwer dezelfde
ijver blijve betonen tot de verwezenlijking der
hoop tot het einde toe,
12 opdat gij niet traag wordt, maar navolgers moogt
zijn van hen, die door geloof en geduld de belof-
ten beerven.
13 Want toen God aan Abraham zijn belofte deed,
zwoer Hij, omdat Hij bij niemand hoger kon zwe-
ren, bij Zichzelf,
14 zeggende: Voorzeker zal Ik u zegenen en zekerlijk
u vermeerderen.
15 En zo, door geduld te oefenen, heeft deze het
beloofde verkregen.
16 Want mensen zweren bij wie hoger is, en de eed
dient hun tot bekrachtiging, als einde van alle
tegenspraak.
17 Daarom heeft God, toen Hij des te nadrukkelijker
aan de erfgenamen der belofte het onveranderlijke
van zijn raad wilde doen blijken, Zich onder ede
verbonden,
18 opdat door twee onveranderlijke dingen, waarbij
het onmogelijk is, dat God liegen zou, wij, die (tot
Hem de) toevlucht genomen hebben, een krachti-
ge aansporing zouden hebben om de hoop te grij-
pen, die voor ons ligt.

19 Haar hebben wij als een anker der ziel, dat veilig
en vast is, en dat reikt tot binnen het voorhangsel,
20 waarheen Jezus voor ons als voorloper is binnenge-
gaan naar de ordening van Melchisedek hogepries-
ter geworden in eeuwigheid.

Hebreeën 7

1 Want deze Melchisedek, koning van Salem, pries-
ter van de allerhoogste God, die Abraham bij zijn
terugkeer na het verslaan van de koningen tege-
moet kwam en hem zegende,
2 aan wie ook Abraham een tiende van alles gegeven
heeft, is vooreerst, volgens de uitlegging (van zijn
naam): koning der gerechtigheid, vervolgens ook:
koning van Salem, dat is: koning des vredes;
3 zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsre-
gister, zonder begin van dagen of einde des
levens, en, aan de Zoon van God gelijkgesteld,
blijft hij priester voor altoos.
4 Merkt dan op, hoe groot deze is, aan wie de aarts-
vader Abraham een tiende gegeven heeft van het
beste van de buit.
5 Nu hebben zij, die uit de zonen van Levi het pries-
terambt verkrijgen, volgens de wet wel de
opdracht tienden te heffen van het volk, dat is,
van hun broeders, hoewel dezen uit de lendenen
van Abraham zijn voortgekomen;
6 maar hij, die zich niet tot hun geslacht kon reke-
nen, heeft van Abraham tienden genomen en een
zegen gegeven aan de drager der beloften.
7 Nu is het onwedersprekelijk, dat het mindere door
het meerdere wordt gezegend.
8 En hier ontvangen sterfelijke mensen tienden,
doch daar iemand, van wie wordt getuigd, dat hij
leeft.

9 Ja, om zo te zeggen, is zelfs Levi, die tienden heft,
door Abraham aan het tiendrecht (van een ander)
onderworpen,
10 want hij was nog in de lendenen van zijn vader,
toen Melchisedek deze tegemoet kwam.
11 Indien nu het Levitische priesterschap het vol-
maakte gebracht had, immers, daaronder heeft het
volk de wet ontvangen - waarom was het dan nog
nodig, dat een andere priester naar de ordening
van Melchisedek opstond, van wie niet gezegd
werd, dat hij naar de ordening van Aaron is?
12 Want uit een verandering van priesterschap volgt
noodzakelijk ook een verandering van wet.
13 Want Hij, van wie aldus wordt gesproken, heeft
behoord tot een andere stam, waaruit niemand
met het altaar te doen had:
14 het is immers duidelijk, dat onze Here uit Juda is
gesproten, ten aanzien van welke stam Mozes met
geen woord van priesters gerept heeft.
15 En nog veel duidelijker wordt het, als naar het
evenbeeld van Melchisedek een andere priester
opstaat,
16 die dit niet geworden is krachtens een wet met
een voorschrift betreffende vleselijke (afkomst),
maar krachtens een onvernietigbaar leven.
17 Want van Hem wordt getuigd: Gij zijt priester in
eeuwigheid naar de ordening van Melchisedek.
18 Want een vroeger voorschrift wordt wel afge-
schaft, als het zonder kracht en nut is,

19 - immers de wet heeft in geen enkel opzicht het volmaakte gebracht - maar thans wordt een betere hoop gewekt, waardoor wij nader tot God komen.
20 En in zoverre het niet zonder een plechtige eed plaats had - want genen zijn zonder eed priester geworden,
21 maar deze met een eed bij monde van Hem, die tot Hem sprak: De Here heeft gezworen en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt priester in eeuwigheid -
22 in zoverre is Jezus ook van een beter verbond borg geworden.
23 En zij zijn in groter getale priester geworden, omdat zij door de dood verhinderd werden het te blijven,
24 doch Hij heeft, juist doordat Hij in eeuwigheid blijft, een priesterschap, dat op geen ander kan overgaan.
25 Daarom kan Hij ook volkomen behouden, wie door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten.
26 Immers, zulk een hogepriester hadden wij ook nodig: heilig, zonder schuld of smet, gescheiden van de zondaren en boven de hemelen verheven;
27 die niet, gelijk de hogepriesters, van dag tot dag eerst offers voor zijn eigen zonden behoeft te brengen en daarna voor die van het volk, want dit laatste heeft Hij eens voor altijd gedaan, toen Hij Zichzelf ten offer bracht.

28 Want de wet stelt als hogepriester mensen, die met zwakheid behept zijn, maar het plechtige woord van de eed, die na de wet kwam, stelt de Zoon, die in eeuwigheid volmaakt is.

Hebreeën 8

1 De hoofdzaak van ons onderwerp is, dat wij zulk
een hogepriester hebben, die gezeten is ter rech-
terzijde van de troon der majesteit in de hemelen,
2 de dienst verrichtende in het heiligdom, in de
ware tabernakel, die de Here opgericht heeft, en
niet een mens.
3 Want iedere hogepriester treedt op om gaven en
offers te brengen, en om die reden was het nood-
zakelijk, dat ook deze iets had om te offeren.
4 Indien Hij nu op aarde was, dan zou Hij niet eens
priester wezen, daar er hier reeds) zijn om volgens
de wet de gaven te offeren.
5 Dezen verrichten slechts dienst bij een afbeelding
en schaduw van het hemelse, blijkens de gods-
spraak, die Mozes ontving, toen hij de tabernakel
zou gereedmaken. Zie toe, zegt Hij immers, dat gij
alles maakt naar het voorbeeld, dat u getoond
werd op de berg.
6 Nu echter heeft Hij een zoveel verhevener dienst
verkregen, als Hij de middelaar is van een beter
verbond, waarvan de rechtskracht op betere belof-
ten berust.
7 Want indien dat eerste onberispelijk ware geweest,
zou er geen plaats gezocht zijn voor een tweede.
8 Want Hij berispt hen, als Hij zegt: Zie, er komen
dagen, spreekt de Here, dat Ik voor het huis Israels
en het huis Juda een nieuw verbond tot stand zal
brengen,

9 niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaderen
maakte ten dage, dat Ik hen bij de hand nam om
hen uit het land Egypte te leiden, want zij hebben
zich niet gehouden aan mijn verbonden Ik heb Mij
niet meer om hen bekommerd, spreekt de Here.
10 Want dit is het verbond, waarmede Ik Mij verbin-
den zal aan het huis Israels na die dagen, spreekt
de Here: Ik zal mijn wetten in hun verstand leg-
gen,en Ik zal die in hun harten schrijven, en Ik zal
hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk
zijn.
11 En niet langer zullen zij een ieder zijn medeburger,
en een ieder zijn broeder leren, zeggende: Ken de
Here,want allen zullen zij Mij kennen, van de klein-
ste tot de grootste onder hen.
12 Want Ik zal genadig zijn over hun ongerechtighe-
den,en hun zonden zal Ik niet meer gedenken.
13 Als Hij spreekt van een nieuw (verbond), heeft Hij
daarmede het eerste voor verouderd verklaard. En
wat veroudert en verjaart, is niet ver van verdwij-
ning.

Hebreeën 9

1 Nu had ook wel het eerste (verbond) bepalingen
voor de eredienst en een heiligdom voor deze
wereld.
2 Want er was een tent ingericht, de voorste, waarin
de kandelaar en de tafel met de toonbroden ston-
den; deze werd het heilige genoemd;
3 en achter het tweede voorhangsel was een tent,
genaamd het heilige der heiligen,
4 met een gouden reukofferaltaar en de ark des ver-
bonds, rondom met goud overtrokken, waarin zich
bevonden een gouden kruik met het manna, de
staf van Aaron, die gebloeid had, en de tafelen des
verbonds;
5 daarboven waren de cherubs der heerlijkheid, die
het verzoendeksel overschaduwen; hierover kun-
nen wij nu niet in bijzonderheden treden.
6 Dit was dan aldus ingericht, en de priesters kwa-
men bij het vervullen van hun diensten voortdu-
rend in de voorste tent,
7 maar in de tweede alleen de hogepriester, een-
maal in het jaar, niet zonder bloed, dat hij offerde
voor zichzelf en voor de zonden door het volk in
onwetendheid bedreven.
8 Daarmede gaf de Heilige Geest te kennen, dat de
weg naar het heiligdom nog niet openlag, zolang
de eerste tent nog bestond.
9 Dit was een zinnebeeld voor de tegenwoordige
tijd, in zoverre gaven en offers gebracht werden,
die niet bij machte waren hem, die (God daarme-
de) dient, voor zijn besef te volmaken,

10 daar zij met hun spijzen en dranken en onder-
scheiden wassingen slechts bepalingen voor het
vlees zijn, opgelegd tot de tijd van het herstel.
11 Maar Christus, opgetreden als hogepriester der
goederen, die gekomen zijn, is door de grotere en
meer volmaakte tabernakel, niet met handen
gemaakt, dat is, niet van deze schepping,
12 en dat niet met het bloed van bokken en kalveren,
maar met zijn eigen bloed eens voor altijd binnen-
gegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwi-
ge verlossing verwierf.
13 Want als (reeds) het bloed van bokken en stieren
en de besprenging met de as der vaars hen, die
verontreinigd zijn, heiligt, zodat zij naar het vlees
gereinigd worden,
14 hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die
door de eeuwige Geest Zichzelf als een smetteloos
offer aan God gebracht heeft, ons bewustzijn reini-
gen van dode werken, om de levende God te die-
nen?
15 En daarom is Hij de middelaar van een nieuw ver-
bond, opdat, nu Hij de dood had ondergaan, om
te bevrijden van de overtredingen onder het eerste
verbond, de geroepenen de belofte der eeuwige
erfenis ontvangen zouden.
16 Want waar een testament is, moet noodzakelijk van
de dood van de erflater melding gemaakt worden;
17 een testament toch wordt alleen van kracht, indien
er iemand gestorven is, daar het nog geen gevolg
heeft, zolang de erflater leeft.

18 Daarom is ook het eerste (verbond) niet zonder
bloed ingewijd.
19 Want nadat door Mozes elk gebod volgens de wet
aan al het volk was medegedeeld, nam hij het
bloed der kalveren en der bokken met water,
scharlaken wol en hysop en besprengde het boek
zelf en al het volk,
20 zeggende: Dit is het bloed van het verbond, dat
God u heeft voorgeschreven.
21 En ook de tabernakel en al het gereedschap voor
de eredienst besprengde hij evenzo met bloed.
22 En nagenoeg alles wordt volgens de wet met
bloed gereinigd, en zonder bloedstorting
geschiedt er geen vergeving.
23 Noodzakelijk moesten dus hiermede de afbeeldin-
gen van de hemelse dingen gereinigd worden,
maar de hemelse dingen zelf met betere offeran-
den dan deze.
24 Want Christus is niet binnengegaan in een heilig-
dom met handen gemaakt, een afbeelding van het
ware, maar in de hemel zelf, om thans, ons ten
goede, voor het aangezicht Gods te verschijnen;
25 ook niet om Zichzelf dikwijls te offeren, gelijk de
hogepriester jaarlijks met ander bloed dan het
zijne in het heiligdom gaat,
26 want dan had Hij dikwijls moeten lijden sinds de
grondlegging der wereld; maar thans is Hij een-
maal, bij de voleinding der eeuwen, verschenen
om door zijn offer de zonde weg te doen.

27 En zoals het de mensen beschikt is, eenmaal te
sterven en daarna het oordeel,
28 zo zal ook Christus, nadat Hij Zich eenmaal
geofferd heeft om veler zonden op Zich te nemen,
ten tweeden male zonder zonde aanschouwd wor-
den door hen, die Hem tot hun heil verwachten.

Hebreeën 10

1 Want daar de wet slechts een schaduw heeft der
toekomstige goederen, niet de gestalte dier din-
gen zelf, is zij nimmer in staat ieder jaar met
dezelfde offeranden, die onafgebroken gebracht
worden, degenen, die toetreden, te volmaken.
2 Immers, zou anders het offeren daarvan niet opge-
houden zijn, doordat degenen, die de dienst ver-
richten, na eenmaal gereinigd te zijn, generlei
besef van zonden meer hadden?
3 Doch door die offeranden werden ieder jaar de
zonden in gedachtenis gebracht;
4 want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren
of bokken zonden zou wegnemen.
5 Daarom zegt Hij bij zijn komst in de wereld:
Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar
Gij hebt Mij een lichaam bereid;
6 in brandoffers en zondoffers hebt Gij geen welbe-
hagen gehad.
7 Toen zeide Ik: zie, hier ben Ik - in de boekrol staat
van Mij geschreven - om uw wil, o God, te doen.
8 In de aanhef zegt Hij: Slachtoffers en offergaven,
brandoffers en zondoffers, hebt Gij niet gewild,
noch daarin een welbehagen gehad, hoewel zij
naar de wet gebracht worden.
9 (Doch) daarna heeft Hij gezegd: Zie, hier ben Ik
om uw wil te doen. Hij heft het eerste op, om het
tweede te laten gelden.
10 Krachtens die wil zijn wij eens voor altijd geheiligd
door het offer van het lichaam van Jezus Christus.

11 Voorts staat elke priester dagelijks in zijn dienst
om telkens dezelfde offers te brengen, die nimmer
de zonden kunnen wegnemen;
12 deze echter is, na een offer voor de zonden te
hebben gebracht, voor altijd gezeten aan de rech-
terhand van God,
13 voorts afwachtende, totdat zijn vijanden gemaakt
worden tot een voetbank voor zijn voeten.
14 Want door een offerande heeft Hij voor altijd hen
volmaakt, die geheiligd worden.
15 En ook de Heilige Geest geeft ons daarvan getuigenis,
16 want nadat Hij gezegd had: Dit is het verbond,
waarmede Ik Mij aan hen verbinden zal na die
dagen,zegt de Here: Ik zal mijn wetten in hun har-
ten leggen, en die ook in hun verstand schrijven,
17 en hun zonden en ongerechtigheden zal Ik niet
meer gedenken.
18 Waar dan voor deze dingen vergeving bestaat, is
er geen zondoffer meer (nodig).
19 Daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezit-
ten om in te gaan in het heiligdom door het bloed
van Jezus,
20 langs de nieuwe en levende weg, die Hij ons inge-
wijd heeft, door het voorhangsel, dat is, zijn vlees,
21 en wij een grote priester over het huis Gods hebben,
22 laten wij toetreden met een waarachtig hart, in
volle verzekerdheid des geloofs, met een hart, dat
door besprenging gezuiverd is van besef van
kwaad, en met een lichaam, dat gewassen is met
zuiver water.

23 Laten wij de belijdenis van hetgeen wij hopen
onwankelbaar vasthouden, want Hij, die beloofd
heeft, is getrouw.
24 En laten wij op elkander acht geven om elkaar aan
te vuren tot liefde en goede werken.
25 Wij moeten onze eigen bijeenkomst niet verzui-
men, zoals sommigen dat gewoon zijn, maar
elkander aansporen, en dat des te meer, naarmate
gij de dag ziet naderen.
26 Want indien wij opzettelijk zondigen, nadat wij tot
erkentenis der waarheid gekomen zijn, blijft er
geen offer voor de zonden meer over,
27 maar een vreselijk uitzicht op het oordeel en de
felheid van een vuur, dat de wederspannigen zal
verteren.
28 Indien iemand de wet van Mozes terzijde heeft
gesteld, wordt hij zonder mededogen gedood op
het getuigenis van twee of drie personen.
29 Hoeveel zwaarder straf, meent gij, zal hij verdie-
nen, die de Zoon van God met voeten heeft getre-
den, het bloed des verbonds, waardoor hij gehei-
ligd was, onrein geacht en de Geest der genade
gesmaad heeft?
30 Want wij weten, wie gezegd heeft: Mij komt de
wraak toe, Ik zal het vergelden! En wederom: De
Here zal zijn volk oordelen.
31 Vreselijk is het, te vallen in de handen van de
levende God!
32 Herinnert u de dagen van weleer, toen gij, na ver-
licht te zijn, zo menigmaal lijden doorworsteld hebt,

33 hetzij zelf een schouwspel van smaad en verdrukking, hetzij deelnemende aan het lot van hen, die in zulk een toestand verkeerden.

34 Want gij hebt met de gevangenen mede geleden en de roof van uw bezit blijmoedig aanvaard, want gij wist, dat gijzelf een beter en blijvend bezit hebt.

35 Geeft dan uw vrijmoedigheid niet prijs, die een ruime vergelding heeft te wachten.

36 Want gij hebt volharding nodig, om, de wil van Gods doende, te verkrijgen hetgeen beloofd is.

37 Want nog een korte, korte tijd, en Hij, die komt, zal er zijn en niet op Zich laten wachten,

38 en mijn rechtvaardige zal uit geloof leven; maar als hij nalatig wordt, dan heeft mijn ziel in hem geen welbehagen.

39 Doch wij hebben niets van doen met nalatigheid, die ten verderve leidt, doch met geloof, dat de ziel behoudt.

Hebreeën 11

1 Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet.

2 Want door dit (geloof) is aan de ouden een getuigenis gegeven.

3 Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods tot stand gebracht is, zodat het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare.

4 Door het geloof heeft Abel Gode een beter offer gebracht dan Kain; hierdoor werd van hem getuigd, dat hij rechtvaardig was, daar God getuigenis gaf aan zijn gaven, en hierdoor spreekt hij nog, nadat hij gestorven is.

5 Door het geloof is Henoch weggenomen zodat hij de dood niet zag, en hij werd niet meer gevonden, want God had hem weggenomen. Want voordat hij werd weggenomen, is van hem getuigd, dat hij Gode welgevallig was geweest;

6 maar zonder geloof is het onmogelijk (Hem) welgevallig te zijn. Want wie tot God komt, moet geloven, dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken.

7 Door het geloof heeft Noach, nadat hij een godsspraak ontvangen had over iets, dat nog niet gezien werd, eerbiedig de ark toebereid tot redding van zijn huisgezin; en door dat (geloof) heeft hij de wereld veroordeeld en is hij een erfgenaam geworden der gerechtigheid, die aan het geloof beantwoordt.

8 Door het geloof is Abraham, toen hij geroepen
werd, in gehoorzaamheid getrokken naar een
plaats, die hij ter erfenis zou ontvangen, en hij
vertrok, zonder te weten waar hij komen zou.
9 Door het geloof heeft hij vertoefd in het land der
belofte, als in een vreemd land, waar hij in tenten
woonde met Isaak en Jakob, die medeerfgenamen
waren van dezelfde belofte;
10 want hij verwachtte de stad met fundamenten,
waarvan God de ontwerper en bouwmeester is.
11 Door het geloof heeft ook Sara kracht ontvangen
om moeder te worden, en dat ondanks haar hoge
leeftijd, daar zij Hem, die het beloofd had,
betrouwbaar achtte.
12 Daarom zijn er dan ook uit een man, en wel een
verstorvene, voortgekomen als de sterren des
hemels in menigte en gelijk het zand aan de oever
der zee, dat ontelbaar is.
13 In (dat) geloof zijn deze allen gestorven, zonder
de beloften verkregen te hebben; slechts uit de
verte hebben zij die gezien en begroet, en zij heb-
ben beleden, dat zij vreemdelingen en bijwoners
waren op aarde.
14 Want wie zulke dingen zeggen, geven te kennen,
dat zij een vaderland zoeken
15 En als zij gedachtig geweest waren aan het vader-
land, dat zij verlaten hadden, zouden zij gelegen-
heid gehad hebben terug te keren;

16 maar nu verlangen zij naar een beter, dat is een
hemels, vaderland. Daarom schaamt God Zich
voor hen niet hun God te heten, want Hij had hun
een stad bereid.
17 Door het geloof heeft Abraham, toen hij verzocht
werd, Isaak ten offer gebracht, en hij, die de belof-
ten aanvaard had, wilde zijn enige zoon offeren,
18 hij, tot wie gezegd was: Door Isaak zal men van
nageslacht van u spreken. Hij heeft overwogen,
dat God bij machte was hem zelfs uit de doden op
te wekken,
19 en daaruit heeft hij hem ook bij wijze van spreken
teruggekregen.
20 Door het geloof heeft Isaak aan Jakob en Esau zijn
zegen gegeven, ook voor de toekomst.
21 Door het geloof heeft Jakob bij zijn sterven ieder
der zonen van Jozef gezegend en hij heeft aange-
beden, (leunende) op het uiteinde van zijn staf.
22 Door het geloof heeft Jozef aan het einde van zijn
leven gewaagd van de uittocht der kinderen Israels
en voorschriften gegeven over zijn gebeente.
23 Door het geloof is Mozes na zijn geboorte drie
maanden door zijn ouders verborgen gehouden,
omdat zij zagen, dat hij een schoon kind was, en
zij hebben het bevel des konings niet gevreesd.
24 Door het geloof heeft Mozes, volwassen gewor-
den, geweigerd door te gaan voor een zoon van
Farao’s dochter,
25 maar hij heeft liever met het volk Gods kwaad ver-
dragen, dan tijdelijk van de zonde te genieten;

26 en hij heeft de smaad van Christus groter rijkdom
geacht dan de schatten van Egypte, want hij hield
de blik gericht op de vergelding.
27 Door het geloof heeft hij Egypte verlaten, zonder
de toorn des konings te duchten. Want hij bleef
standvastig, als ziende de Onzienlijke.
28 Door het geloof heeft hij het Pascha gehouden en
het bloed doen aanbrengen, opdat de verderver
hun eerstgeborenen niet zou aanraken.
29 Door het geloof zijn zij door de Rode Zee gegaan
als over droog land, terwijl de Egyptenaars, toen
zij het ook beproefden, verzwolgen werden.
30 Door het geloof zijn de muren van Jericho neerge-
stort, nadat (het volk) er zeven dagen lang
omheen getrokken was.
31 Door het geloof is Rachab, de hoer, niet met de
ongehoorzamen omgekomen, daar zij de verspie-
ders met vrede had opgenomen.
32 En wat moet ik nog verder aanvoeren? Immers, de
tijd zou mij ontbreken, als ik ging verhalen van
Gideon, Barak, Simson, Jefta, David en Samuel en
de profeten,
33 die door het geloof koninkrijken onderworpen,
gerechtigheid geoefend, de vervulling der belofte
verkregen hebben, muilen van leeuwen dichtge-
snoerd,
34 de kracht van het vuur gedoofd hebben. Zij zijn aan
scherpe zwaarden ontkomen, in zwakheid hebben zij
kracht ontvangen, zij zijn in de oorlog sterk gewor-
den en hebben vijandige legers doen afdeinzen.

35 Vrouwen hebben haar doden uit de opstanding
terugontvangen, anderen hebben zich laten folte-
ren en van geen bevrijding willen weten, opdat zij
aan een betere opstanding deel mochten hebben.
36 Anderen weder hebben hoon en geselslagen
verduurd, daarenboven nog boeien en gevangen-
schap.
37 Zij zijn gestenigd, op zware proef gesteld, door-
midden gezaagd, met het zwaard vermoord; zij
hebben rondgezworven in schapevachten en geite-
vellen, onder ontbering, verdrukking en mishande-
ling
38 - de wereld was hunner niet waardig - zij hebben
rondgedoold door woestijnen, en gebergten, in
spelonken en de holen der aarde.
39 Ook deze allen, hoewel door het geloof een getui-
genis aan hen gegeven is, hebben het beloofde
niet verkregen,
40 daar God iets beters met ons voor had, zodat zij
niet zonder ons tot de volmaaktheid konden
komen.

Hebreeën 12

1 Daarom dan, laten ook wij, nu wij zulk een grote
wolk van getuigen rondom ons hebben, afleggen
alle last en de zonde, die ons zo licht in de weg
staat, en met volharding de wedloop lopen, die
voor ons ligt.
2 Laat ons oog daarbij (alleen) gericht zijn op Jezus,
de leidsman en voleinder des geloofs, die, om de
vreugde, welke voor Hem lag, het kruis op Zich
genomen heeft, de schande niet achtende, en
gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods.
3 Vestigt uw aandacht dan op Hem, die zulk een
tegenspraak van de zondaren tegen Zich heeft ver-
dragen, opdat gij niet door matheid van ziel ver-
slapt.
4 Gij hebt nog niet ten bloede toe weerstand gebo-
den in uw worsteling tegen de zonde,
5 en gij hebt de vermaning vergeten, die tot u als
tot zonen spreekt: Mijn zoon, acht de tuchtiging
des Heren niet gering,en verslap niet, als gij door
Hem bestraft wordt,
6 want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here, en Hij kas-
tijdt iedere zoon, die Hij aanneemt.
7 Als tuchtiging hebt gij dit te dragen: God behan-
delt u als zonen. Want is er wel een zoon, die door
zijn vader niet getuchtigd wordt?
8 Blijft gij echter vrij van de tuchtiging, welke allen
ondergaan hebben, dan zijt gij bastaards, en geen
zonen.

9 Voorts, de tuchtiging van onze vaders naar het
vlees hebben wij ondergaan en wij zagen tegen
hen op; zullen wij ons dan niet nog veel meer
onderwerpen aan de Vader der geesten, en leven?
10 Want zij hebben ons voor luttele dagen naar hun
beste weten getuchtigd, maar Hij doet het tot ons
nut, opdat wij deel verkrijgen aan zijn heiligheid.
11 Want alle tucht schijnt op het ogenblik zelf geen
vreugde, maar smart te brengen, doch later brengt
zij hun, die erdoor geoefend zijn, een vreedzame
vrucht, die bestaat in gerechtigheid.
12 Heft dan de slappe handen op en strekt de knik-
kende knieen,
13 en maakt een recht spoor met uw voeten, opdat
hetgeen kreupel is niet uit het lid gerake, doch
veeleer geneze.
14 Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging,
zonder welke niemand de Here zal zien.
15 Ziet daarbij toe, dat niemand verachtere van de
genade Gods, dat er geen bittere wortel opschiete
en verwarring stichte, en daardoor zeer velen zou-
den besmet worden.
16 Laat niemand een hoereerder zijn, of onverschillig
als Esau, die voor een spijze zijn eerstgeboorte-
recht verkocht.
17 Want gij weet, dat hij later, toen hij (toch) de
zegen wilde erven, afgewezen werd, want toen
vond hij geen plaats voor berouw, hoewel hij het
onder tranen zocht.

18 Want gij zijt niet genaderd tot een tastbaar en bran-
dend vuur, tot donkerheid, duisternis en stormwind,
19 tot het geklank van een bazuin en tot het geluid
van een stem, bij het horen waarvan zij verzochten,
dat niet verder tot hen gesproken werd;
20 want zij konden dit bevel niet dragen: Zelfs als een
dier de berg aanraakt, zal het worden gestenigd.
21 En zo ontzaglijk was het verschijnsel, dat Mozes
zeide: Ik ben enkel vreze en beving.
22 Maar gij zijt genaderd tot de berg Sion, tot de stad
van de levende God, het hemelse Jeruzalem, en tot
tienduizendtallen van engelen,
23 en tot een feestelijke en plechtige vergadering van
eerstgeborenen, die ingeschreven zijn in de heme-
len, en tot God, de Rechter over allen, en tot de
geesten der rechtvaardigen, die de voleinding
bereikt hebben,
24 en tot Jezus, de middelaar van een nieuw verbond,
en tot het bloed der besprenging, dat krachtiger
spreekt dan Abel.
25 Ziet dan toe, dat gij Hem, die spreekt, niet afwijst.
Want als genen niet ontkomen zijn, toen zij Hem
afwezen, die zijn godsspraak op aarde deed horen,
hoeveel te minder wij, als wij ons afwenden van
Hem, die uit de hemelen (spreekt).
26 Toen heeft zijn stem de aarde doen wankelen, doch
thans heeft Hij een belofte gegeven, zeggende: Nog
eenmaal zal Ik niet slechts de aarde, maar ook de
hemel doen beven.

27 Dit: nog eenmaal, doelt op een verandering der
wankele dingen als van iets, dat slechts geschapen
is, opdat blijve, wat niet wankel is.
28 Laten wij derhalve, omdat wij een onwankelbaar
koninkrijk ontvangen, dankbaar zijn en hierdoor
God vereren op een Hem welbehagelijke wijze met
eerbied en ontzag,
29 want onze God is een verterend vuur.

Hebreeën 13

1 Laat de broederlijke liefde blijven.
2 Vergeet de herbergzaamheid niet, want daardoor
hebben sommigen, zonder het te weten, engelen
geherbergd.
3 Denkt aan de gevangenen, alsof gij met hen
gevangen waart; aan hen, die mishandeld worden,
als (mensen), die ook zelf een lichaam hebt.
4 Het huwelijk zij in ere bij allen en het bed onbe-
zoedeld, want hoereerders en echtbrekers zal God
oordelen.
5 Laat uw wijze van doen onbaatzuchtig zijn, weest
tevreden met wat gij hebt. Want Hij heeft gezegd:
Ik zal u geenszins begeven, Ik zal u geenszins ver-
laten.
6 Daarom kunnen wij met vertrouwen zeggen: De
Here is mij een helper, ik zal niet vrezen; wat zou
een mens mij doen?
7 Houdt uw voorgangers in gedachtenis, die het
woord Gods tot u hebben gesproken; let op het
einde van hun wandel en volgt hun geloof na.
8 Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en tot
in eeuwigheid.
9 Laat u niet medeslepen door allerlei vreemde lerin-
gen; want het is goed, dat het hart zijn vastheid
vindt in genade en niet in spijzen: wie het hierin
zochten, hebben er geen baat bij gevonden.
10 Wij hebben een altaar, waarvan zij, die de dienst
voor de tabernakel verrichten, niet mogen eten.

11 Want van de dieren, waarvan het bloed als zon-
doffer door de hogepriester in het heiligdom werd
gebracht, werd het lichaam buiten de legerplaats
verbrand.
12 Daarom heeft ook Jezus, ten einde zijn volk door zijn
eigen bloed te heiligen, buiten de poort geleden.
13 Laten wij derhalve tot Hem uitgaan buiten de
legerplaats en zijn smaad dragen.
14 Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar
wij zoeken de toekomstige.
15 Laten wij dan door Hem Gode voortdurend een
lofoffer brengen, namelijk de vrucht onzer lippen,
die zijn naam belijden.
16 En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaam-
heid niet, want in zulke offers heeft God een wel-
gevallen.
17 Gehoorzaamt uw voorgangers en onderwerpt u
(aan hen), want zij zijn het, die waken over uw
zielen, daar zij rekenschap zullen moeten afleggen.
Laten zij het met vreugde kunnen doen en niet al
zuchtende, want dat zou u geen nut doen.
18 Bidt voor ons, want wij vertrouwen, dat wij een
goed geweten hebben, daar wij in alle opzichten
de rechte weg willen gaan.
19 Met des te meer nadruk vermaan ik (u) dit te
doen, opdat ik u te eerder teruggegeven moge
worden.
20 De God nu des vredes, die onze Here Jezus, de
grote herder der schapen door het bloed van een
eeuwig verbond heeft teruggebracht uit de doden,

21 bevestige u in alle goed, om zijn wil te doen, ter-
wijl Hij aan ons doe, wat in zijn ogen welbehage-
lijk is door Jezus Christus. Hem zij de heerlijkheid
in alle eeuwigheid Amen.
22 Ik vermaan u, broeders, houdt mij dit woord van
vermaning ten goede, want ik schrijf u maar kort.
23 Weet, dat onze broeder Timoteus in vrijheid
gesteld is; als hij spoedig komt, zal ik met hem u
bezoeken.
24 Groet al uw voorgangers en al de heiligen. De
broeders uit Italie laten u groeten.
25 De genade zij met u allen.

Jakobus 1

1 Jakobus, een dienstknecht van God en van de Here
Jezus Christus, groet de twaalf stammen in de ver-
strooiing.
2 Houdt het voor enkel vreugde, mijn broeders,
wanneer gij in velerlei verzoekingen valt,
3 want gij weet, dat de beproefdheid van uw geloof
volharding uitwerkt.
4 Maar die volharding moet volkomen doorwerken,
zodat gij volkomen en onberispelijk zijt en in niets
te kort schiet.
5 Indien echter iemand van u in wijsheid te kort
schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen
geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal
hem gegeven worden.
6 Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel
opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijkt op
een golf der zee, die door de wind aangedreven
en opgejaagd wordt.
7 Want zulk een mens moet niet menen, dat hij iets
van de Here zal ontvangen,
8 innerlijk verdeeld als hij is, ongestadig op al zijn
wegen.
9 Laat de geringe broeder roemen in zijn hoogheid,
10 maar de rijke in zijn geringheid, want als een
bloem in het gras zal hij vergaan.
11 Want de zon komt op met haar hitte en doet het
gras verdorren, en zijn bloem valt af en de
schoonheid van haar uiterlijk verdwijnt; zo zal ook
de rijke met zijn ondernemingen verwelken.

12 Zalig is de man, die in verzoeking volhardt, want,
wanneer hij de proef heeft doorstaan, zal hij de
kroon des levens ontvangen, die Hij beloofd heeft
aan wie Hem liefhebben.
13 Laat niemand, als hij verzocht wordt, zeggen: Ik
word van Godswege verzocht Want God kan door
het kwade niet verzocht worden en Hijzelf brengt
ook niemand in verzoeking.
14 Maar zo vaak iemand verzocht wordt, komt dit
voort uit de zuiging en verlokking zijner eigen
begeerte.
15 Daarna, als die begeerte bevrucht is, baart zij
zonde; en als de zonde volgroeid is, brengt zij de
dood voort.
16 Dwaalt niet, mijn geliefde broeders.
17 Iedere gave, die goed, en elk geschenk, dat vol-
maakt is, daalt van boven neder, van de Vader der
lichten, bij wie geen verandering is of zweem van
ommekeer.
18 Naar zijn raadsbesluit heeft Hij ons voortgebracht
door het woord der waarheid, om in zekere zin
eerstelingen te zijn onder zijn schepselen.
19 Weet (dit) wel, mijn geliefde broeders: ieder mens
moet snel zijn om te horen, langzaam om te spre-
ken, langzaam tot toorn;
20 want de toorn van een man brengt geen gerech-
tigheid voor God voort.
21 Legt dus af alle vuilheid en alle uitwas van boos-
heid en neemt met zachtmoedigheid het in u
geplante woord aan, dat uw zielen kan behouden.

22 En weest daders des woords en niet alleen hoor-
ders: dan zoudt gij uzelf misleiden.
23 Want wie hoorder is van het woord en niet dader,
die gelijkt op een man, die het gelaat, waarmede
hij geboren is, in een spiegel beschouwt;
24 want hij heeft zich beschouwd, is heengegaan en
heeft terstond vergeten, hoe hij er uitzag.
25 Maar wie zich verdiept in de volmaakte wet, die
der vrijheid, en daarbij blijft, niet als een vergeet-
achtige hoorder, doch als een werkelijk dader, die
zal zalig zijn in zijn doen.
26 Indien iemand meent godsdienstig te zijn en daar-
bij zijn tong niet in toom houdt, maar zijn hart
misleidt, diens godsdienst is waardeloos.
27 Zuivere en onbevlekte godsdienst voor God, de
Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun
druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.

Jakobus 2

1 Mijn broeders, houdt uw geloof in onze Here der heerlijkheid, Jezus Christus, vrij van aanzien des persoons.
2 Want stel, er kwam in uw vergadering een man binnen met een gouden ring aan zijn vinger en in prachtige kleding, en er kwam ook een arme binnen in schamele kleding,
3 en gij zoudt opzien tegen de man met de prachtige kleding en zeggen: neem gij hier deze goede plaats, maar tot de arme zoudt gij zeggen: ga gij daar staan, of ga beneden bij mijn voetbank zitten,
4 zoudt gij dan geen onderscheid maken onder elkander en optreden als rechters, die zich door verkeerde overwegingen laten leiden?
5 Hoort, mijn geliefde broeders! Heeft God niet de armen naar de wereld uitverkoren om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het Koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben?
6 Doch gij hebt de arme smadelijk behandeld. Zijn het niet de rijken, die u geweld aandoen en die u voor de rechtbanken slepen?
7 Zijn zij het niet, die de goede naam, welke over u aangeroepen is, lasteren
8 Indien gij echter de koninklijke wet vervult naar het schriftwoord: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf, dan doet gij wel.
9 Doch indien gij met aanzien des persoons handelt, doet gij zonde en wordt gij door de wet overtuigd van overtreding.

10 Want wie de gehele wet houdt, maar op een punt
struikelt, is schuldig geworden aan alle (geboden).
11 Want Hij, die gezegd heeft: Gij zult niet echtbre-
ken, heeft ook gezegd: Gij zult niet doodslaan.
Indien gij nu geen echtbreuk pleegt, maar wel
doodslag zijt gij toch een overtreder van de wet
geworden.
12 Spreekt zo en handelt zo als (mensen past), die
door de wet der vrijheid zullen geoordeeld wor-
den.
13 Want onbarmhartig zal het oordeel zijn over hem,
die geen barmhartigheid bewezen heeft; barmhar-
tigheid (echter) roemt tegen het oordeel.
14 Wat baat het, mijn broeders, of iemand al beweert
geloof te hebben, als hij geen werken heeft? Kan
dat geloof hem behouden?
15 Stel, dat een broeder of zuster gebrek heeft aan
kleding en aan dagelijks voedsel,
16 en iemand uwer zegt tot hen: Gaat heen in vrede,
houdt u warm en eet goed, zonder hen echter van
het nodige voor het lichaam te voorzien, wat baat dit
17 Zo is het ook met het geloof: indien het niet met
werken gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen,
dood.
18 Maar, zal iemand zeggen: Gij hebt geloof en ik heb
werken. Toon mij dan uw geloof zonder de werken,
en ik zal u mijn geloof tonen uit mijn werken.
19 Gij gelooft, dat God een is? Daaraan doet gij wel,
(maar) dat geloven de boze geesten ook en zij sid-
deren.

20 Wilt gij weten, gij dwaze mens, dat het geloof
zonder de werken niets uitwerkt?
21 Is onze vader Abraham niet uit werken gerecht-
vaardigd, toen hij zijn zoon Isaak op het altaar
legde?
22 Daaruit kunt gij zien, dat zijn geloof samenwerkte
met zijn werken, en dat dit geloof pas volkomen
werd uit de werken;
23 en het schriftwoord werd vervuld, dat zegt:
Abraham geloofde God en het werd hem tot
gerechtigheid gerekend, en hij werd een vriend
van God genoemd
24 Gij ziet, dat een mens gerechtvaardigd wordt uit
werken en niet slechts uit geloof.
25 En is niet evenzo Rachab, de hoer, uit werken
gerechtvaardigd, toen zij de boodschappers in huis
nam en langs een andere weg liet heengaan?
26 Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, zo is
ook het geloof zonder werken dood.

Jakobus 3

1 Laat niet zovelen uwer leraars zijn, mijn broeders;
gij weet immers, dat wij er des te strenger om
geoordeeld zullen worden.
2 Want wij struikelen allen in velerlei opzicht; wie in
zijn spreken niet struikelt, is een volmaakt man, in
staat zelfs zijn gehele lichaam in toom te houden.
3 Als wij paarden de toom in de bek leggen, zodat
zij ons gehoorzamen, kunnen wij ook hun gehele
lichaam besturen.
4 Zie, ook de schepen, ofschoon zij zo groot zijn en
door sterke winden voortgedreven worden, wor-
den door een zeer klein roer gestuurd, waarheen
maar het believen van de stuurman wil.
5 Zo is ook de tong een klein lid en voert toch een
hoge toon. Zie, hoe weinig vuur een groot bos in
brand steekt.
6 Ook de tong is een vuur, zij is de wereld der onge-
rechtigheid; de tong neemt haar plaats in onder
onze leden, als iets, dat het gehele lichaam bezoe-
delt en het rad der geboorte in vlam zet, terwijl zij
zelf in vlam gezet wordt door de hel.
7 Want alle soorten van wilde dieren en vogels, van
kruipende dieren en zeedieren worden bedwongen
en zijn bedwongen door de menselijke natuur,
8 maar de tong kan geen mens bedwingen. Zij is
een onberekenbaar kwaad, vol dodelijk venijn.
9 Met haar loven wij de Here en Vader en met haar
vervloeken wij de mensen, die naar de gelijkenis
Gods geschapen zijn:

10 uit dezelfde mond komt zegening en vervloeking
voort. Dit moet, mijn broeders, niet zo zijn.
11 Doet soms een bron uit dezelfde ader zoet en bit-
ter water opwellen?
12 Kan soms, mijn broeders, een vijgeboom olijven of
een wijnstok vijgen opleveren? Evenmin kan een
zilte bron zoet water geven.
13 Wie is wijs en verstandig onder u? Hij tone uit zijn
goede wandel zijn werken met wijze zachtmoedig-
heid.
14 Indien gij echter bittere naijver en zelfzucht in uw
hart hebt, beroemt u dan niet en liegt niet tegen
de waarheid.
15 Dat is niet de wijsheid, die van boven komt, maar
zij is aards, ongeestelijk, duivels;
16 want waar naijver en zelfzucht heerst, daar is wan-
orde en allerlei kwade praktijk.
17 Maar de wijsheid van boven is vooreerst rein, ver-
volgens vreedzaam, vriendelijk, gezeggelijk, vol
van ontferming en goede vruchten, onpartijdig en
ongeveinsd.
18 Maar gerechtigheid is een vrucht, die in vrede
wordt gezaaid voor hen, die vrede stichten.

Jakobus 4

1 Waaruit komt bij u strijden en vechten voort? Is
het niet hieruit uit uw hartstochten, die in uw
leden zich ten strijde toerusten?
2 Gij begeert, doch gij hebt niet; gij zijt moorddadig
en naijverig en gij kunt er niets mede verkrijgen;
gij vecht en gij strijdt. Gij hebt niets, omdat gij
niet bidt.
3 (Of,) gij bidt wel, maar gij ontvangt niet, doordat
gij verkeerd bidt, om het in uw hartstochten door
te brengen.
4 Overspeligen, weet gij niet, dat de vriendschap
met de wereld vijandschap tegen God is? Wie dus
een vriend der wereld wil zijn, wordt metterdaad
een vijand van God.
5 Of meent gij, dat het schriftwoord zonder reden
zegt: De geest, die Hij in ons deed wonen, begeert
Hij met jaloersheid?
6 Maar Hij geeft dan ook des te grotere genade.
Daarom heet het: God wederstaat de hoogmoedi-
gen, maar de nederigen geeft Hij genade.
7 Onderwerpt u dus aan God, maar biedt weerstand
aan de duivel, en hij zal van u vlieden.
8 Nadert tot God, en Hij zal tot u naderen. Reinigt
uw handen, zondaars, en zuivert uw harten, gij,
die innerlijk verdeeld zijt.
9 Beseft uw ellende, treurt en weent; uw gelach
moet veranderen in treurigheid, en uw vreugde in
neerslachtigheid.
10 Vernedert u voor de Here, en Hij zal u verhogen.

11 Spreekt geen kwaad van elkander, broeders. Wie
van zijn broeder kwaad spreekt of hem oordeelt,
spreekt kwaad van de wet en oordeelt haar; en
indien gij de wet oordeelt, zijt gij geen dader,
doch een rechter der wet.
12 Een is wetgever en rechter, Hij, die de macht heeft
om te behouden en te verderven. Maar wie zijt gij,
dat gij uw naaste oordeelt?
13 Welaan dan, gij, die zegt: Vandaag of morgen
gaan wij op reis naar die en die stad, wij zullen er
een jaar doorbrengen, zaken doen en winst
maken;
14 gij, die niet (eens) weet, hoe morgen uw leven zijn
zal! Want gij zijt een damp, die voor een korte tijd
verschijnt en daarna verdwijnt;
15 in plaats van te zeggen: Indien de Here wil, zullen
wij leven en dit of dat doen.
16 Maar nu roemt gij in uw grootspraak; al zulk roe-
men is verkeerd.
17 Als iemand dan weet goed te doen en het niet
doet, is het hem tot zonde.

Jakobus 5

1 Welaan dan, gij rijken, weent en maakt misbaar
over de rampen, die u zullen overkomen.
2 Uw rijkdom is verrot, uw klederen zijn door de
mot aangevreten,
3 uw goud en zilver is verroest, en het roest ervan
zal tegen u getuigen en uw vlees verteren als vuur.
Gij zijt schatten gaan opleggen, terwijl het de laat-
ste dagen zijn.
4 Zie, het loon, dat door u is ingehouden van de
arbeiders, die uw landen hebben gemaaid,
schreeuwt, en het geroep van hen, die uw oogst
hebben binnengehaald, is doorgedrongen tot de
oren van de Here Sebaot.
5 Gij hebt op aarde weelderig geleefd en u te goed
gedaan, gij hebt uw hart vetgemest in de slacht-
tijd.
6 Gij hebt de rechtvaardige veroordeeld, ja ver-
moord; er is geen verweer tegen u.
7 Hebt dus geduld, broeders, tot de komst des
Heren! Zie, de landman wacht op de kostelijke
vrucht des lands en heeft geduld, totdat de vroege
en late regen erop gevallen is.
8 Oefent ook gij geduld, sterkt uw harten, want de
komst des Heren is nabij.
9 Broeders, zucht niet tegen elkander, opdat gij niet
onder het oordeel valt; zie, de Rechter staat voor
de deur.
10 Broeders, neemt tot een voorbeeld van gelaten-
heid en geduld de profeten, die in de naam des
Heren hebben gesproken.

11 Zie, wij prijzen hen zalig, die volhard hebben: gij hebt van de volharding van Job gehoord en gij hebt uit het einde, dat de Here deed volgen, gezien, dat de Here rijk is aan barmhartigheid en ontferming.
12 Maar vooral, mijn broeders, zweert niet, noch bij de hemel, noch bij de aarde, noch welke andere eed ook. Laat ja bij u ja zijn en neen neen, opdat gij niet onder het oordeel valt.
13 Heeft iemand onder u leed te dragen? Laat hij bidden. Is iemand blij te moede? Laat hij lofzingen.
14 Is er iemand bij u ziek? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen, opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in de naam des Heren.
15 En het gelovige gebed zal de lijder gezond maken, en de Here zal hem oprichten. En als hij zonden heeft gedaan, zal hem vergiffenis geschonken worden.
16 Belijdt daarom elkander uw zonden en bidt voor elkander, opdat gij genezing ontvangt. Het gebed van een rechtvaardige vermag veel, doordat er kracht aan verleend wordt.
17 Elia was slechts een mens zoals wij en hij bad een gebed, dat het niet regenen zou, en het regende niet op het land, drie jaar en zes maanden lang
18 en hij bad opnieuw, en de hemel gaf regen en de aarde deed haar vrucht uitspruiten.
19 Mijn broeders, indien bij u iemand van de waarheid afdwaalt, en een ander brengt hem tot inkeer,

20 weet dan, dat, wie een zondaar van zijn dwaalweg
terugbrengt, diens ziel van de dood zal behouden
en tal van zonden bedekken.

1 Petrus 1

1 Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de
vreemdelingen, die in de verstrooiing zijn in
Pontus, Galatie, Kappadocie, Asia en Bitynie
2 de uitverkorenen naar de voorkennis van God, de
Vader, in heiliging door de Geest, tot gehoorzaam-
heid en besprenging met het bloed van Jezus
Christus: genade en vrede worde u vermenigvul-
digd.
3 Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus
Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid
door de opstanding van Jezus Christus uit de
doden heeft doen wedergeboren worden tot een
levende hoop,
4 tot een onvergankelijke, onbevlekte en onverwel-
kelijke erfenis, die in de hemelen weggelegd is
voor u,
5 die in de kracht Gods bewaard wordt door het
geloof tot de zaligheid, welke gereed ligt om geo-
penbaard te worden in de laatste tijd.
6 Verheugt u daarin, ook al wordt gij thans, indien
het moet zijn, voor korte tijd door allerlei verzoe-
kingen bedroefd,
7 opdat de echtheid van uw geloof, kostbaarder dan
vergankelijk goud, dat door vuur beproefd wordt,
tot lof en heerlijkheid en eer blijke te zijn bij de
openbaring van Jezus Christus.
8 Hem hebt gij lief, zonder Hem gezien te hebben;
in Hem gelooft gij, zonder Hem thans te zien, en
gij verheugt u met een onuitsprekelijke en verheer-
lijkte vreugde,

9 daar gij het einddoel des geloofs bereikt, dat is de
zaligheid der zielen.
10 Naar deze zaligheid hebben gezocht en gevorst de
profeten, die van de voor u bestemde genade
geprofeteerd hebben,
11 terwijl zij naspeurden, op welke of hoedanige tijd
de Geest van Christus in hen doelde, toen Hij
vooraf getuigenis gaf van al het lijden, dat over
Christus zou komen, en van al de heerlijkheid
daarna.
12 Hun werd geopenbaard, dat zij niet zichzelf, maar
u dienden met die dingen, welke u thans verkon-
digd zijn bij monde van hen, die door de Heilige
Geest, die van de hemel gezonden is, u het evan-
gelie hebben gebracht, in welke dingen zelfs enge-
len begeren een blik te slaan.
13 Omgordt dus de lendenen van uw verstand, weest
nuchter, en vestigt uw hoop volkomen op de
genade, die u gebracht wordt door de openbaring
van Jezus Christus.
14 Voegt u, als gehoorzame kinderen, niet naar de
begeerten uit de tijd uwer onwetendheid,
15 maar gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is,
wordt (zo) ook gijzelf heilig in al uw wandel;
16 er staat immers geschreven: Weest heilig, want Ik
ben heilig.
17 En indien gij Hem als Vader aanroept, die zonder
aanzien des persoons naar ieders werk oordeelt,
wandelt dan in vreze de tijd uwer vreemdeling-
schap,

18 wetende, dat gij niet met vergankelijke dingen, zil-
ver of goud, zijt vrijgekocht van uw ijdele wandel,
die (u) van de vaderen overgeleverd is,
19 maar met het kostbare bloed van Christus, als van
een onberispelijk en vlekkeloos lam.
20 Hij was van tevoren gekend, voor de grondlegging
der wereld, doch is bij het einde der tijden geo-
penbaard ter wille van u,
21 die door Hem gelooft in God, die Hem opgewekt
heeft uit de doden en Hem heerlijkheid gegeven
heeft, zodat uw geloof tevens hoop is op God.
22 Nu gij uw zielen door gehoorzaamheid aan de
waarheid gereinigd hebt tot ongeveinsde broeder-
liefde, hebt dan elkander van harte en bestendig
lief,
23 als wedergeboren, en niet uit vergankelijk, maar
uit onvergankelijk zaad, door het levende en blij-
vende woord van God.
24 Want: Alle vlees is als gras en al zijn heerlijkheid
als een bloem in het gras; het gras verdort en de
bloem valt af,
25 maar het woord des Heren blijft in der eeuwig-
heid. Dit nu is het woord, dat u als evangelie ver-
kondigd is.

1 Petrus 2

1 Legt dan af alle kwaadwilligheid, alle bedrog, hui-
chelarij, afgunst en alle kwaadsprekerij,
2 en verlangt als pasgeboren kinderen naar de rede-
lijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt
opwassen tot zaligheid,
3 indien gij geproefd hebt, dat de Here goedertieren is.
4 En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen
wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar,
5 en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken
voor de bouw van een geestelijk huis, om een hei-
lig priesterschap te vormen, tot het brengen van
geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door
Jezus Christus.
6 Daarom staat er in een schriftwoord: Zie, Ik leg in
Sion een uitverkoren en kostbare hoeksteen, en
wie op hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd
uitkomen.
7 U dan, die gelooft, geldt dit kostbare, maar voor
de ongelovigen geldt: De steen, die de bouwlie-
den afgekeurd hadden, die is geworden tot een
hoeksteen en een steen des aanstoots en een rots
der ergernis,
8 voor hen, die zich daaraan, in hun ongehoorzaam-
heid aan het woord, stoten, waartoe zij ook
bestemd zijn.
9 Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een
koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk
(Gode) ten eigendom, om de grote daden te ver-
kondigen van Hem, die u uit de duisternis geroe-
pen heeft tot zijn wonderbaar licht:

10 u, eens niet zijn volk, nu echter Gods volk, eens
zonder ontferming, nu in zijn ontferming aangeno-
men.
11 Geliefden, ik vermaan u als bijwoners en vreemde-
lingen, dat gij u onthoudt van de vleselijke
begeerten, die strijd voeren tegen uw ziel;
12 en dat gij een goede wandel leidt onder de heide-
nen, opdat zij, nader toeziende op datgene, waar-
in zij u als boosdoeners belasteren, op grond van
uw goede werken God mogen verheerlijken ten
dage der bezoeking.
13 Onderwerpt u aan alle menselijke instellingen, om
des Heren wil: hetzij aan de keizer, als opperheer,
14 hetzij aan stadhouders, als door hem gezonden tot
bestraffing van boosdoeners, maar tot lof van wie
goed doen.
15 Want zo is het de wil van God, dat gij door goed
te doen de mond snoert aan de onwetendheid van
de onverstandige mensen,
16 als vrijen en niet als mannen, die de vrijheid mis-
bruiken tot dekmantel voor hun kwaadwilligheid,
maar als dienaren Gods.
17 Eert allen, hebt de broederschap lief, vreest God,
eert de keizer.
18 Gij, huisslaven, weest in alle vreze uw meesters
onderdanig, niet alleen de goede en vriendelijke,
maar ook de verkeerde.
19 Want dit is genade, indien iemand, omdat hij met
God rekening houdt, leed verdraagt, dat hij ten
onrechte lijdt.

20 Want mag dat roem heten, als gij slagen moet ver-
duren, omdat gij kwaad doet Maar als gij goed
doet en dan lijden moet verduren, dat is genade
bij God.
21 Want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus
voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft
nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt tre-
den;
22 die geen zonde gedaan heeft en in wiens mond
geen bedrog is gevonden;
23 die, als Hij gescholden werd, niet terugschold en
als Hij leed, niet dreigde, maar het overgaf aan
Hem, die rechtvaardig oordeelt;
24 die zelf onze zonden in zijn lichaam op het hout
gebracht heeft, opdat wij, aan de zonden afgestor-
ven, voor de gerechtigheid zouden leven; en door
zijn striemen zijt gij genezen.
25 Want gij waart dwalende als schapen, maar thans
hebt gij u bekeerd tot de herder en hoeder van uw
zielen.

1 Petrus 3

1 Evenzo gij, vrouwen, weest uw mannen onderda-
nig, opdat, ook indien sommigen aan het woord
niet gehoorzaam zijn, zij door de wandel hunner
vrouwen zonder woorden gewonnen worden,
2 doordat zij uw reine en godvrezende wandel
opmerken.
3 Uw sieraad zij niet uitwendig: het vlechten van
haar, het omhangen van goud of het dragen van
gewaden,
4 maar de verborgen mens uws harten, met de
onvergankelijke (tooi) van een zachtmoedige en
stille geest, die kostbaar is in het oog van God.
5 Want aldus tooiden zich ook weleer de heilige
vrouwen, die hoopten op God, onderdanig aan
haar mannen,
6 zoals Sara Abraham gehoorzaamde en hem heer
noemde; en haar dochters zijt gij, als gij goed
doet en u geen schrik laat aanjagen.
7 Desgelijks gij, mannen, leeft verstandig met uw
vrouwen, als met brozer vaatwerk, en bewijst haar
eer, daar zij ook medeerfgenamen zijn van de
genade des levens, opdat uw gebeden niet belem-
merd worden.
8 Ten slotte, weest allen eensgezind, medelijdend,
hebt de broeders lief, weest barmhartig en oot-
moedig,
9 en vergeldt geen kwaad met kwaad of laster met
laster, maar zegent integendeel, wijl gij hiertoe
geroepen zijt, dat gij zegen zoudt beerven.

10 Want: wie het leven wil liefhebben en goede
dagen zien, weerhoude zijn tong van het kwade,
en zijn lippen van bedrog te spreken;
11 hij wijke af van het kwade en doe het goede, hij
zoeke de vrede en jage die na,
12 want de ogen des Heren zijn op de rechtvaardi-
gen, en zijn oren tot hun smeking, maar het aan-
gezicht des Heren is tegen hen, die het kwade
doen.
13 En wie zal u kwaad doen, als gij u beijvert voor
het goede?
14 Al moest gij lijden om de gerechtigheid, toch zijt
gij zalig. Doch vreest niet voor hun dreiging, en
laat u niet verschrikken.
15 Maar heiligt de Christus in uw harten als Here,
altijd bereid tot verantwoording aan al wie u
rekenschap vraagt van de hoop, die in u is, doch
met zachtmoedigheid en vreze,
16 en met een goed geweten, opdat bij al het kwaad,
dat men van u spreekt, zij die uw goede wandel in
Christus smaden, beschaamd gemaakt worden.
17 Want het is beter te lijden, indien de wil van God
dit eist, goed doende dan kwaad doende.
18 Want ook Christus is eenmaal om de zonden
gestorven als rechtvaardige voor onrechtvaardi-
gen, opdat Hij u tot God zou brengen: Hij, die
gedood is naar het vlees, maar levend gemaakt
naar de geest,

19 in welke Hij ook heengegaan is en gepredikt heeft
aan de geesten in de gevangenis,
20 die eertijds ongehoorzaam geweest waren, toen de
lankmoedigheid Gods bleef afwachten, in de
dagen van Noach, terwijl de ark in gereedheid
werd gebracht, waarin weinigen, dat is acht zie-
len, door het water heen gered werden.
21 Als tegenbeeld daarvan redt u thans de doop, die
niet is een afleggen van lichamelijke onreinheid,
maar een bede van een goed geweten tot God,
door de opstanding van Jezus Christus,
22 die aan de rechterhand Gods is, naar de hemel
gegaan, terwijl engelen en machten en krachten
Hem onderworpen zijn.

1 Petrus 4

1 Daar Christus dan naar het vlees geleden heeft,
moet ook gij u wapenen met dezelfde gedachte,
dat, wie naar het vlees geleden heeft, onttrokken
is aan de zonde,
2 om niet meer naar de begeerten van mensen,
maar naar de wil van God de tijd die nog rest in
het vlees, te leven.
3 Want er is tijd genoeg voorbijgegaan met het vol-
brengen van de wil der heidenen, toen gij wandel-
det in allerlei losbandigheid, begeerten, dronken-
schap, brassen, drinken en onzedelijke afgoderij.
4 Daarom bevreemdt het hen, dat gij u niet met hen
stort in diezelfde poel van liederlijkheid, en zij
belasteren u;
5 maar zij zullen daarvan rekenschap moeten geven
aan Hem, die gereed staat om levenden en doden
te oordelen.
6 Want daartoe is ook aan doden het evangelie
gebracht, opdat zij wel, naar de mens, wat het
vlees aangaat, zouden geoordeeld worden doch,
naar God, wat de geest betreft, zouden leven.
7 Het einde aller dingen is nabijgekomen. Komt dus
tot bezinning en wordt nuchter, opdat gij kunt
bidden.
8 Hebt bovenal bestendige liefde jegens elkander,
want de liefde bedekt tal van zonden.
9 Weest gastvrij jegens elkander, zonder morren.
10 Dient elkander, een ieder naar de genadegave, die
hij ontvangen heeft, als goede rentmeesters over
de velerlei genade Gods.

11 Spreekt iemand, laten het woorden zijn als van
God; dient iemand, laat het zijn als uit kracht,
door God verleend, opdat in alles God verheerlijkt
worde door Jezus Christus, aan wie de heerlijkheid
is en de kracht, in alle eeuwigheid! Amen.
12 Geliefden, laat de vuurgloed, die tot beproeving
dient, u niet bevreemden, alsof u iets vreemds
overkwame.
13 Integendeel, verblijdt u naarmate gij deel hebt aan
het lijden van Christus opdat gij u ook met vreug-
de zult mogen verblijden bij de openbaring zijner
heerlijkheid.
14 Indien gij door de naam van Christus smaad lijdt,
zijt gij zalig, daar de Geest der heerlijkheid en de
Geest Gods op u rust.
15 Laat dus niemand uwer moeten lijden als moorde-
naar, of dief, of boosdoener, of als een bemoeial.
16 Indien hij echter als Christen lijdt, dan schame hij
zich niet, maar verheerlijke God onder die naam.
17 Want het is nu de tijd, dat het oordeel begint bij
het huis Gods; als het bij ons begint, wat zal het
einde zijn van hen, die ongehoorzaam blijven aan
het evangelie Gods?
18 En indien de rechtvaardige ternauwernood behou-
den wordt, waar zal dan de goddeloze en zondaar
verschijnen?
19 Laten derhalve ook zij, die naar de wil van God lij-
den, hun zielen aan de getrouwe Schepper overge-
ven, steeds het goede doende.

1 Petrus 5

1 De oudsten onder u vermaan ik dan als medeoud-
ste en getuige van het lijden van Christus, die ook
een deelgenoot ben van de heerlijkheid, welke zal
geopenbaard worden:
2 hoedt de kudde Gods, die bij u is, niet gedwon-
gen, maar uit vrije beweging, naar de wil van God,
niet uit schandelijke winzucht, maar uit bereidwil-
ligheid,
3 niet als heerschappij voerend over hetgeen u ten
deel gevallen is, maar als voorbeelden der kudde.
4 En wanneer de opperherder verschijnt, zult gij de
onverwelkelijke krans der heerlijkheid verwerven.
5 Evenzo gij, jongeren, onderwerpt u aan de oud-
sten. Omgordt u allen jegens elkander met nede-
righeid, want God wederstaat de hoogmoedigen,
maar de nederigen geeft Hij genade.
6 Vernedert u dan onder de machtige hand Gods,
opdat Hij u verhoge te zijner tijd.
7 Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt
voor u.
8 Wordt nuchter en waakzaam. Uw tegenpartij, de
duivel, gaat rond als een brullende leeuw, zoeken-
de wie hij zal verslinden.
9 Wederstaat hem, vast in het geloof, wetende, dat
aan uw broederschap in de wereld hetzelfde lijden
wordt toegemeten.

10 Doch de God van alle genade, die u in Christus
geroepen heeft tot zijn eeuwige heerlijkheid, Hij
zal u, na een korte tijd van lijden, volmaken,
bevestigen, sterken en grondvesten.
11 Hem zij de kracht in alle eeuwigheid! Amen.
12 Door Silvanus, die, naar ik meen, voor u een
betrouwbaar broeder is, heb ik in het kort geschre-
ven om u te bemoedigen en te betuigen, dat dit
de ware genade van God is; daarin moet gij vast-
staan.
13 U laat de medeuitverkorene te Babylon groeten, en
mijn zoon Marcus.
14 Groet elkander met de kus der liefde.Vrede zij u
allen, die in Christus zijt.

2 Petrus 1

1 Simeon Petrus, een dienstknecht en apostel van
Jezus Christus, aan hen, die een even kostbaar
geloof als wij hebben verkregen door de gerech-
tigheid van onze God en Heiland, Jezus Christus:
2 genade en vrede worde u vermenigvuldigd door
de kennis van God en van Jezus onze Here.
3 Zijn goddelijke kracht immers heeft ons met alles,
wat tot leven en godsvrucht strekt, begiftigd door
de kennis van Hem, die ons geroepen heeft door
zijn heerlijkheid en macht;
4 door deze zijn wij met kostbare en zeer grote
beloften begiftigd, opdat gij daardoor deel zoudt
hebben aan de goddelijke natuur, ontkomen aan
het verderf, dat door de begeerte in de wereld
heerst.
5 Maar schraagt om deze reden met betoon van alle
ijver door uw geloof de deugd, door de deugd de
kennis,
6 door de kennis de zelfbeheersing, door de zelfbe-
heersing de volharding, door de volharding de
godsvrucht,
7 door de godsvrucht de broederliefde en door de
broederliefde de liefde (jegens allen).
8 Want als deze dingen bij u aanwezig zijn en over-
vloedig worden, laten zij u niet zonder werk of
vrucht voor de kennis van onze Here Jezus
Christus.
9 Want bij wie zij niet zijn, die is verblind in zijn bij-
ziendheid, daar hij de reiniging van zijn vroegere
zonden heeft vergeten.

10 Beijvert u daarom des te meer, broeders, om uw
roeping en verkiezing te bevestigen; want als gij
dit doet, zult gij nimmer struikelen.
11 Want zo zal u rijkelijk worden verleend de toegang
tot het eeuwige Koninkrijk van onze Here en
Heiland, Jezus Christus.
12 Daarom zal het steeds mijn voornemen zijn u hier-
aan te herinneren, hoewel gij het weet en in de
waarheid, die bij u is, versterkt zijt.
13 Ik acht het mijn plicht, zolang ik in deze tent ben,
u door herinnering wakker te houden,
14 want ik weet, dat het afleggen van mijn tent spoe-
dig komt, zoals ook onze Here Jezus Christus mij
heeft doen weten.
15 Maar ik zal mij beijveren, dat gij ook na mijn
heengaan telkens weer aan deze dingen kunt den-
ken.
16 Want wij zijn geen vernuftig gevonden verdichtsels
nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van
onze Here Jezus Christus hebben verkondigd, maar
wij zijn ooggetuigen geweest van zijn majesteit.
17 Want Hij heeft van God, de Vader, eer en heerlijk-
heid ontvangen, toen zulk een stem van de hoog-
waardige heerlijkheid tot Hem kwam: Deze is mijn
Zoon, mijn geliefde, in wie Ik mijn welbehagen
heb.
18 En deze stem hebben ook wij uit de hemel horen
komen, toen wij met Hem op de heilige berg
waren.

19 En wij achten het profetische woord (daarom) des
te vaster, en gij doet wel er acht op te geven als
op een lamp, die schijnt in een duistere plaats,
todat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat
in uw harten.
20 Dit moet gij vooral weten, dat geen profetie der
Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat;
21 want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van
een mens, maar, door de Heilige Geest gedreven,
hebben mensen van Godswege gesproken.

2 Petrus 2

1 Toch zijn er ook valse profeten onder het volk
geweest, zoals ook onder u valse leraars zullen
komen, die verderfelijke ketterijen zullen doen bin-
nensluipen, zelfs de Heerser, die hen gekocht
heeft, verloochenende en een schielijk verderf over
zichzelf brengend.
2 En velen zullen hun losbandigheden navolgen,
zodat door hun schuld de weg der waarheid gelas-
terd zal worden;
3 en zij zullen uit hebzucht met verzonnen redene-
ringen u als koopwaar behandelen; maar het oor-
deel houdt zich reeds lang met hen bezig en hun
verderf sluimert niet.
4 Want indien God engelen, die gezondigd hadden,
niet gespaard heeft, maar hen, door hen in de
afgrond te werpen, aan krochten der duisternis
heeft overgegeven om hen tot het oordeel te
bewaren;
5 en de wereld van de voortijd niet gespaard heeft,
maar Noach, de prediker der gerechtigheid, met
zeven anderen bewaard heeft, toen Hij de zond-
vloed over de wereld der goddelozen bracht;
6 en de steden Sodom en Gomorra tot as verbrand,
tot omkering gedoemd en ten voorbeeld gesteld
heeft voor hen, die goddeloos zouden leven,
7 maar de rechtvaardige Lot, die zwaar te lijden had
onder de losbandige wandel dier zedelozen, heeft
behouden

8 - want deze rechtvaardige heeft, onder hen
wonende, dag aan dag zijn rechtvaardige ziel
gekweld door het zien en horen van hun tegen
alle wet ingaande werken -
9 dan weet de Here de godvruchtigen uit de verzoe-
king te verlossen en de onrechtvaardigen te bewa-
ren om hen op de dag des oordeels te straffen,
10 vooral hen, die, begerig naar onreinheid, het vlees
volgen en (hemelse) heerschappij verachten. Zulke
vermetelen, vol van zelfbehagen, schromen niet de
heerlijkheden te lasteren,
11 terwijl engelen, hun meerderen in sterkte en
macht, bij de Here geen smadelijk oordeel tegen
deze inbrengen.
12 Zij daarentegen, als redeloze wezens, van nature
voortgebracht om gevangen en verdelgd te wor-
den, lasteren datgene, waarvan zij geen verstand
hebben, en zullen in hun verdelging ook verdelgd
worden,
13 onrecht ontmoetende tot loon voor hun onrecht.
Zij achten het een genot op klaarlichte dag te
zwelgen; schandvlekken en smetten zijn zij, die in
hun bedriegerijen zwelgen, als zij met u feesten;
14 zij hebben ogen, die altijd uitzien naar een over-
speelster en nooit ophouden met zondigen; zij
verlokken onstandvastige zielen, hun hart is vol-
leerd in hebzucht; kinderen der vervloeking zijn
zij.

15 Doordat zij de rechte weg verlaten hebben, zijn zij
verdwaald en de weg opgegaan van Bileam, de
zoon van Beor, die het loon der ongerechtigheid
liefhad,
16 maar een terechtwijzing kreeg voor zijn ongerech-
tigheid: het stomme lastdier, dat met mensenstem
sprak, heeft de dwaasheid van de profeet verhin-
derd.
17 Dezen zijn bronnen zonder water, nevelen, door
een windvlaag voortgejaagd, voor wie de donker-
ste duisternis is weggelegd.
18 Want met holle, hoogdravende klanken verlokken
zij door vleselijke begeerten en door ongebonden-
heid hen, die zich ternauwernood aan degenen,
die in dwaling verkeren, onttrekken.
19 Vrijheid spiegelen zij hun voor, hoewel zij zelf sla-
ven des verderfs zijn; immers, door wie men over-
meesterd is, diens slaaf is men.
20 Want indien zij, aan de bezoedelingen der wereld
ontvloden door de erkentenis van de Here en
Heiland Jezus Christus, toch weer erin verstrikt
raken en erdoor overmeesterd worden, dan is hun
laatste toestand erger dan de eerste.
21 Het zou immers beter voor hen geweest zijn, geen
kennis verkregen te hebben van de weg der
gerechtigheid, dan met die kennis zich af te keren
van het heilige gebod dat hun overgeleverd is.
22 Hun is overkomen, wat een waar spreekwoord zegt:
Een hond, die teruggekeerd is naar zijn uitbraaksel,
of: een gewassen zeug naar de modderpoel.

2 Petrus 3

1 Dit is reeds de tweede brief, geliefden, die ik u
schrijf; in beide tracht ik uw zuiver besef door her-
innering wakker te houden,
2 om aan de woorden te denken, die door de heilige
profeten tevoren gesproken zijn, en aan het gebod
uwer apostelen van de Here en Heiland.
3 Dit vooral moet gij weten, dat er in de laatste
dagen spotters met spotternij zullen komen, die
naar hun eigen begeerten wandelen,
4 en zeggen: Waar blijft de belofte van zijn komst?
Want sedert de vaderen ontslapen zijn, blijft alles
zo, als het van het begin der schepping af geweest
is.
5 Want willens en wetens ontgaat hun, dat door het
woord van God de hemelen er sedert lang geweest
zijn en de aarde, die uit en door het water bestaat,
6 waardoor de toenmalige wereld is vergaan, ver-
zwolgen door het water.
7 Maar de tegenwoordige hemelen en de aarde zijn
door hetzelfde woord als een schat weggelegd,
ten vure bewaard tegen de dag van het oordeel en
van de ondergang der goddeloze mensen.
8 Doch dit ene mag u niet ontgaan, geliefden, dat
een dag bij de Here is als duizend jaar en duizend
jaar als een dag.

9 De Here talmt niet met de belofte, al zijn er, die
aan talmen denken, maar Hij is lankmoedig jegens
u, daar Hij niet wil, dat sommigen verloren gaan,
doch dat allen tot bekering komen.
10 Maar de dag des Heren zal komen als een dief. Op
die dag zullen de hemelen met gedruis voorbij-
gaan en de elementen door vuur vergaan, en de
aarde en de werken daarop zullen gevonden wor-
den.
11 Daar al deze dingen aldus vergaan, hoedanig
behoort gij dan te zijn in heilige wandel en gods-
vrucht,
12 vol verwachting u spoedende naar de komst van
de dag Gods, ter wille waarvan de hemelen bran-
dende zullen vergaan en de elementen in vuur zul-
len wegsmelten.
13 Wij verwachten echter naar zijn belofte nieuwe
hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid
woont.
14 Daarom, geliefden, beijvert u in deze verwachting,
onbevlekt en onberispelijk te blijken voor Hem in
vrede,
15 en houdt de lankmoedigheid van onze Here voor
zaligheid, zoals ook onze geliefde broeder Paulus
naar de hem gegeven wijsheid u geschreven heeft,
16 evenals in alle brieven, wanneer hij over deze din-
gen spreekt. Daarin is een en ander moeilijk te
verstaan, wat de onkundige en onstandvastige lie-
den tot hun eigen verderf verdraaien, evenals trou-
wens de overige schriften.

17 Geliefden, daar gij het nu van tevoren weet, weest
op uw hoede, dat gij niet, door de dwaling der
zedelozen medegesleept, afvalt van uw eigen
standvastigheid;
18 maar wast op in de genade en in de kennis van
onze Here en Heiland, Jezus Christus. Hem zij de
heerlijkheid, zowel nu als tot de dag der eeuwig-
heid.

1 Johannes 1

1 Hetgeen was van den beginne, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze (eigen) ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens

2 - het leven toch is geopenbaard en wij hebben gezien en getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons geopenbaard is -

3 hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben. En onze gemeenschap is met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus.

4 En deze dingen schrijven wij, opdat onze blijdschap volkomen zij.

5 En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben en u verkondigen: God is licht en in Hem is in het geheel geen duisternis.

6 Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben en in de duisternis wandelen, dan liegen wij en doen de waarheid niet;

7 maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, hebben wij gemeenschap met elkander; en het bloed van Jezus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.

8 Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet.

9 Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en
rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en
ons te reinigen van alle ongerechtigheid.
10 Indien wij zeggen, dat wij niet gezondigd hebben,
maken wij Hem tot een leugenaar en zijn woord is
in ons niet.

1 Johannes 2

1 Mijn kinderkens, dit schrijf ik u, opdat gij niet tot
zonde komt. En als iemand gezondigd heeft, wij
hebben een voorspraak bij de Vader Jezus Christus,
de rechtvaardige;
2 en Hij is een verzoening voor onze zonden en niet
alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele
wereld.
3 En hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen:
indien wij zijn geboden bewaren.
4 Wie zegt: Ik ken Hem, en zijn geboden niet
bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid
niet;
5 maar wie zijn woord bewaart, in die is waarlijk de
liefde Gods volmaakt. Hieraan onderkennen wij,
dat wij in Hem zijn.
6 Wie zegt, dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zo
te wandelen, als Hij gewandeld heeft.
7 Geliefden, ik schrijf u geen nieuw gebod, maar een
oud gebod, dat gij van den beginne gehad hebt.
Dit oude gebod is het woord, dat gij gehoord
hebt.
8 Toch schrijf ik u een nieuw gebod, want - wat
waarheid is in Hem en in u - de duisternis gaat
voorbij en het waarachtige licht schijnt reeds.
9 Wie zegt in het licht te zijn en zijn broeder haat,
die is in de duisternis tot nu toe.
10 Wie zijn broeder liefheeft, blijft in het licht en in
hem is niets aanstotelijks;

11 maar wie zijn broeder haat, is in de duisternis en
wandelt in de duisternis en hij weet niet waar hij
heengaat, want de duisternis heeft zijn ogen ver-
blind.
12 Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u ver-
geven om zijns naams wil
13 Ik schrijf u, vaders, want gij kent Hem, die van den
beginne is. Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt
de boze overwonnen. Ik heb u geschreven, kinde-
ren, want gij kent de Vader.
14 Ik heb u geschreven, vaders, want gij kent Hem,
die van den beginne is. Ik heb u geschreven, jon-
gelingen, want gij zijt sterk en het woord Gods
blijft in u en gij hebt de boze overwonnen.
15 Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld
is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des
Vaders is niet in hem.
16 Want al wat in de wereld is: de begeerte des vle-
zes, de begeerte der ogen en een hovaardig leven,
is niet uit de Vader, maar uit de wereld.
17 En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar
wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid.
18 Kinderen, het is de laatste ure; en gelijk gij
gehoord hebt, dat er een antichrist komt, zijn er
nu ook vele antichristen opgestaan, en daaraan
onderkennen wij, dat het de laatste ure is.
19 Zij zijn van ons uitgegaan, maar zij waren uit ons
niet; want indien zij uit ons geweest waren, zou-
den zij bij ons gebleven zijn: maar aan hen moest
openbaar worden, dat niet allen uit ons zijn.

20 Gij echter hebt een zalving van de Heilige en gij
weet dat allen.
21 Ik heb u niet geschreven, omdat gij de waarheid
niet weet, maar omdat gij haar weet en omdat
geen leugen uit de waarheid is.
22 Wie is de leugenaar dan wie loochent, dat Jezus de
Christus is? Dit is de antichrist, die de Vader en de
Zoon loochent.
23 Een ieder, die de Zoon loochent, heeft ook de
Vader niet. Wie de Zoon belijdt, heeft ook de
Vader.
24 Wat u betreft, wat gij van den beginne gehoord
hebt, moet in u blijven. Indien in u blijft, wat gij
van den beginne gehoord hebt, dan zult gij ook in
de Zoon en in de Vader blijven.
25 En dit is de belofte, die Hij zelf ons beloofd heeft:
het eeuwige leven.
26 Dit heb ik u geschreven over hen, die u misleiden.
27 En wat u betreft, de zalving, die gij van Hem ont-
vangen hebt, blijft op u, en gij hebt niet van
node, dat iemand u lere; maar, gelijk zijn zalving u
leert over alle dingen, en waarachtig is en geen
leugen, blijft in Hem, gelijk zij u geleerd heeft.
28 En nu, kinderkens, blijft in Hem, opdat wij, als Hij
zal geopenbaard worden vrijmoedigheid hebben
en voor Hem niet beschaamd staan bij zijn komst.
29 Als gij weet, dat Hij rechtvaardig is, erkent dan
ook, dat een ieder, die de rechtvaardigheid doet,
uit Hem geboren is.

1 Johannes 3

1 Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het (ook). Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent.

2 Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; (maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

3 En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is.

4 Ieder, die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid, en de zonde is wetteloosheid.

5 En gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij de zonden zou wegnemen, en in Hem is geen zonde.

6 Een ieder, die in Hem blijft, zondigt niet; een ieder, die zondigt, heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend.

7 Kinderkens, laat niemand u misleiden. Wie de rechtvaardigheid doet, is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is;

8 wie de zonde doet is uit de duivel, want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou.

9 Een ieder, die uit God geboren is, doet geen zonde; want het zaad (Gods) blijft in hem en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren.

10 Hieraan zijn de kinderen Gods en de kinderen des
duivels kenbaar: een ieder die de rechtvaardigheid
niet doet, is niet uit God, evenmin als wie zijn
broeder niet liefheeft.
11 Want dit is de verkondiging, die gij van den
beginne gehoord hebt: dat wij elkander zouden
liefhebben;
12 niet gelijk Kain: hij was uit de boze en vermoordde
zijn broeder. En waarom vermoordde hij hem?
Omdat zijn werken boos waren en die van zijn
broeder rechtvaardig.
13 Verwondert u niet, broeders, wanneer de wereld u
haat.
14 Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in
het leven, omdat wij de broeders liefhebben. Wie
niet liefheeft, blijft in de dood.
15 Een ieder, die zijn broeder haat, is een mensen-
moorder en gij weet, dat geen mensenmoorder
eeuwig leven blijvend in zich heeft.
16 Hieraan hebben wij de liefde leren kennen, dat Hij
zijn leven voor ons heeft ingezet; ook wij behoren
dan voor de broeders ons leven in te zetten.
17 Wie nu in de wereld een bestaan heeft en zijn
broeder gebrek ziet lijden, maar zijn binnenste
voor hem toesluit, hoe blijft de liefde Gods in
hem?
18 Kinderkens, laten wij liefhebben niet met het
woord of met de tong, maar met de daad en in
waarheid.

19 Hieraan zullen wij onderkennen, dat wij uit de
waarheid zijn en voor Hem ons hart overtuigen,
20 dat, indien ons hart (ons) veroordeelt, God meer-
der is dan ons hart en kennis heeft van alle din-
gen.
21 Geliefden, als ons hart ons niet veroordeelt, heb-
ben wij vrijmoedigheid tegenover God,
22 en ontvangen wij van Hem al wat wij bidden, daar
wij zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig
is voor zijn aangezicht.
23 En dit is zijn gebod: dat wij geloven in de naam
van zijn Zoon Jezus Christus en elkander liefheb-
ben, gelijk Hij ons geboden heeft.
24 En wie zijn geboden bewaart, blijft in Hem en Hij
in hem. En hieraan onderkennen wij, dat Hij in ons
blijft: aan de Geest, die Hij ons gegeven heeft.

1 Johannes 4

1 Geliefden, vertrouwt niet iedere geest, maar
beproeft de geesten, of zij uit God zijn; want vele
valse profeten zijn in de wereld uitgegaan.
2 Hieraan onderkent gij de Geest Gods: iedere geest,
die belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen
is, is uit God;
3 en iedere geest, die Jezus niet belijdt, is niet uit
God. En dit is de geest van de antichrist, waarvan
gij gehoord hebt, dat hij komen zal, en hij is nu
reeds in de wereld.
4 Gij zijt uit God, kinderkens, en gij hebt hen over-
wonnen; want Hij, die in u is, is meerder dan die
in de wereld is.
5 Zij zijn uit de wereld; daarom spreken zij uit de
wereld en hoort de wereld naar hen.
6 Wij zijn uit God; wie God kent, hoort naar ons;
wie uit God niet is, hoort naar ons niet. Hieraan
onderkennen wij de Geest der waarheid en de
geest der dwaling.
7 Geliefden, laten wij elkander liefhebben, want de
liefde is uit God; en een ieder, die liefheeft, is uit
God geboren en kent God.
8 Wie niet liefheeft, kent God niet, want God is liefde.
9 Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard,
dat God zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in
de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.
10 Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad heb-
ben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en zijn Zoon
gezonden heeft als een verzoening voor onze zon-
den.

11 Geliefden, indien God ons zo heeft liefgehad,
behoren ook wij elkander lief te hebben.
12 Niemand heeft ooit God aanschouwd; indien wij
elkander liefhebben, blijft God in ons en zijn liefde
is in ons volmaakt geworden.
13 Hieraan onderkennen wij, dat wij in Hem blijven en
Hij in ons, dat Hij ons van zijn Geest gegeven heeft.
14 En wij hebben aanschouwd en getuigen, dat de Vader
de Zoon gezonden heeft als Heiland der wereld.
15 Al wie belijdt, dat Jezus de Zoon van God is - God
blijft in hem en hij in God.
16 En wij hebben de liefde onderkend en geloofd, die
God jegens ons heeft. God is liefde, en wie in de
liefde blijft, blijft in God en God blijft in hem.
17 Hierin is de liefde bij ons volmaakt geworden, dat
wij vrijmoedigheid hebben op de dag des oor-
deels, want gelijk Hij is, zijn ook wij in deze
wereld.
18 Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte
liefde drijft de vrees uit want de vrees houdt ver-
band met straf en wie vreest, is niet volmaakt in
de liefde.
19 Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.
20 Indien iemand zegt: Ik heb God lief, doch zijn
broeder haat, dan is hij een leugenaar; want wie
zijn broeder, die hij gezien heeft, niet liefheeft,
kan (ook) God, die hij niet gezien heeft, niet lief-
hebben.
21 En dit gebod hebben wij van Hem: Wie God lief-
heeft, moet ook zijn broeder liefhebben.

1 Johannes 5

1 Een ieder, die gelooft, dat Jezus de Christus is, is
uit God geboren; en ieder, die Hem liefheeft, die
deed geboren worden, heeft (ook) degene lief, die
uit Hem geboren is.
2 Hieraan onderkennen wij, dat wij de kinderen
Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben en
zijn geboden doen.
3 Want dit is de liefde Gods, dat wij zijn geboden
bewaren. En zijn geboden zijn niet zwaar,
4 want al wat uit God geboren is, overwint de
wereld; en dit is de overwinning, die de wereld
overwonnen heeft; ons geloof.
5 Wie is het, die de wereld overwint, dan wie
gelooft, dat Jezus de Zoon van God is?
6 Dit is Hij, die gekomen is door water en bloed,
Jezus Christus, niet slechts met water, maar met
het water en met het bloed. En de Geest is het,
die getuigt, omdat de Geest de waarheid is.
7 Want drie zijn er, die getuigen in de hemel: de
Vader, het Woord, en de Heilige Geest; en deze
drie zijn een.
8 En drie zijn er, die getuigen op de aarde: de Geest
en het water en het bloed, en de drie zijn tot een.
9 Indien wij het getuigenis der mensen aannemen,
het getuigenis van God is meerder, want dit is het
getuigenis van God, dat Hij van zijn Zoon getuigd
heeft.

10 Wie in de Zoon van God gelooft, heeft het getui-
genis in zich; wie God niet gelooft, heeft Hem tot
een leugenaar gemaakt, omdat hij niet geloofd
heeft in het getuigenis, dat God getuigd heeft van
zijn Zoon.
11 En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig
leven gegeven en dit leven is in zijn Zoon.
12 Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon
van God niet heeft, heeft het leven niet.
13 Dit heb ik u geschreven, die gelooft in de naam
van de Zoon Gods, opdat gij weet, dat gij eeuwig
leven hebt.
14 En dit is de vrijmoedigheid, die wij tegenover Hem
hebben, dat Hij, indien wij iets bidden naar zijn
wil, ons verhoort.
15 En indien wij weten, dat Hij ons verhoort, wat wij
ook bidden, weten wij, dat wij de beden verkregen
hebben, die wij van Hem hebben gebeden.
16 Als iemand zijn broeder ziet zondigen, een zonde
niet tot de dood, moet hij bidden en God zal hem
het leven geven, hun namelijk, die zondigen niet
tot de dood. Er bestaat zonde tot de dood: daar-
voor zeg ik niet, dat hij moet vragen.
17 Alle ongerechtigheid is zonde, en er bestaat zonde
niet tot de dood.
18 Wij weten, dat een ieder, die uit God geboren is,
niet zondigt; want Hij, die uit God geboren werd,
bewaart hem, en de boze heeft geen vat op hem.

19 Wij weten, dat wij uit God zijn en de gehele
wereld in het boze ligt.
20 Doch wij weten, dat de Zoon van God gekomen is
en ons inzicht gegeven heeft om de Waarachtige
te kennen; en wij zijn in de Waarachtige, in zijn
Zoon Jezus Christus. Dit is de waarachtige God en
het eeuwige leven.
21 Kinderkens, wacht u voor de afgoden.

2 Johannes 1

1 De oudste aan de uitverkoren vrouw en haar kin-
deren, die ik in waarheid liefheb, en niet alleen ik
maar ook allen, die de waarheid hebben leren ken-
nen,
2 om der waarheid wil, die in ons blijft en met ons
zijn zal tot in eeuwigheid:
3 genade, barmhartigheid en vrede zal met ons zijn
van God, de Vader, en van Jezus Christus, de Zoon
des Vaders, in waarheid en liefde.
4 Het heeft mij zeer verblijd, dat ik onder uw kinde-
ren gevonden heb, die in de waarheid wandelen,
gelijk wij een gebod van de Vader hebben ontvan-
gen.
5 En nu vraag ik u, vrouwe, niet alsof ik u een nieuw
gebod zou schrijven, maar hetgeen wij van den
beginne gehad hebben: dat wij elkander liefheb-
ben.
6 En dit is de liefde, dat wij naar zijn geboden wan-
delen. Dit is het gebod, gelijk gij het van den
beginne gehoord hebt, dat gij daarin moet wande-
len.
7 Want er zijn vele misleiders uitgegaan in de
wereld, die de komst van Jezus Christus in het
vlees niet belijden. Dit is de misleider en de anti-
christ.
8 Let op uzelf, dat gij niet verliest wat wij verricht
hebben, maar uw loon ten volle ontvangt.
9 Een ieder, die verder gaat en niet blijft in de leer
van Christus, heeft God niet; wie in die leer blijft,
deze heeft zowel de Vader als de Zoon.

10 Indien iemand tot u komt en deze leer niet brengt,
ontvangt hem niet in uw huis en heet hem niet
welkom.
11 Want wie hem welkom heet, heeft deel aan zijn
boze werken.
12 Ik heb u veel te schrijven, doch ik wilde dit niet
doen met papier en inkt, maar ik hoop tot u te
komen en van mond tot mond te spreken, opdat
onze blijdschap volkomen zij.
13 U groeten de kinderen van uw uitverkoren zuster.

3 Johannes 1

1 De oudste aan de geliefde Gajus, die ik in waar-
heid liefheb.
2 Geliefde, ik bid, dat het u in alles wel ga en gij
gezond zijt, gelijk het uw ziel wel gaat.
3 Want het heeft mij zeer verblijd, als er broeders
kwamen en van uw waarheid een goed getuigenis
gaven, zoals gij dan ook in de waarheid wandelt.
4 Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor, dat
mijn kinderen in de waarheid wandelen.
5 Geliefde, gij handelt trouw in alles wat gij aan de
broeders doet, en dat nog wel aan vreemdelingen,
6 die in tegenwoordigheid der gemeente getuigd
hebben van uw liefde; indien gij hen voorthelpt,
gelijk het Gode waardig is, zult gij wel doen;
7 want zij zijn uitgegaan ter wille van de Naam, zon-
der iets van de heidenen aan te nemen.
8 Wij behoren dus zulke mannen te ontvangen,
opdat wij mogen samenwerken voor de waarheid.
9 Ik heb aan de gemeente een en ander geschreven;
maar Diotrefes, die onder hen de eerste tracht te
zijn, ontvangt ons niet.
10 Daarom zal ik, als ik kom, herinneren aan zijn wer-
ken, die hij doet, daar hij met boze woorden tegen
ons zwetst; en hiermede nog niet voldaan, ont-
vangt hij zelf de broeders niet en weerhoudt ook
hen, die het wel willen doen, en hij werpt hen uit
de gemeente.

11 Geliefde, volg het kwade niet na, maar het goede.
Wie goed doet, is uit God (maar) wie kwaad doet,
heeft God niet gezien.
12 Van Demetrius is een goed getuigenis gegeven
door allen en door de waarheid zelf; en ook wij
geven een goed getuigenis en gij weet, dat ons
getuigenis waar is.
13 Ik had veel aan u te schrijven, doch ik wil u niet
schrijven met inkt en pen;
14 maar ik hoop u spoedig te zien; dan zullen wij van
mond tot mond spreken.
15 Vrede zij u! De vrienden groeten u. Groet de vrien-
den bij name.

Judas 1

1 Judas, een dienstknecht van Jezus Christus en een
broeder van Jakobus, aan de geroepenen, die in God,
de Vader, geliefd en voor Jezus Christus bewaard zijn:
2 barmhartigheid, vrede Ben liefde worde u verme-
nigvuldigd.
3 Geliefden, daar ik mij in alle opzichten beijver u te
schrijven over ons gemeenschappelijk heil, zie ik
mij genoodzaakt het te doen met de vermaning
tot het uiterste te strijden voor het geloof, dat
eenmaal de heiligen overgeleverd is.
4 Want er zijn zekere mensen binnengeslopen -
reeds lang tevoren tot dit oordeel opgeschreven -
goddelozen, die de genade van onze God in los-
bandigheid veranderen en onze enige Heerser en
Here, Jezus Christus, verloochenen.
5 Maar ik wil u te binnen brengen - gij hebt het immers
alles eens voor goed vernomen - dat de Here een volk
uit het land Egypte verlost heeft, maar een andermaal
hen, die niet tot geloof gekomen waren, verdelgd heeft;
6 en dat Hij engelen, die aan hun oorsprong ontrouw
werden en hun eigen woning verlieten, voor het
oordeel van de grote dag met eeuwige banden
onder donkerheid heeft bewaard gehouden;
7 zoals Sodom en Gomorra en de steden in hun nabijheid,
die op gelijke wijze als genen haar hoererij hebben bot-
gevierd en ander vlees achternagelopen zijn, daar liggen
als voorbeeld, onder een straf van eeuwig vuur.
8 Desgelijks bezoedelen ook deze dromenzieners
hun vlees, verwerpen wat heerschappij heet en las-
teren de heerlijkheden.

9 Maar Michael, de aartsengel, durfde, toen hij met
de duivel in twist gewikkeld was over het lichaam
van Mozes, geen smadelijk oordeel uitbrengen,
doch hij zeide: De Here straffe u!
10 Zij echter lasteren al wat zij niet kennen en in het-
geen zij, gelijk de redeloze wezens, van nature
weten, ligt hun verderf.
11 Wee hun, want zij zijn de weg van Kain opgegaan,
zij zijn voor de verleiding van een Bileamsloon
bezweken en door het verzet van een Korach ten
onder gegaan.
12 Dezen zijn de schandvlekken bij uw liefdemalen,
zij, die zonder schroom tezamen feesten om zich-
zelf te weiden; wolken, die geen water geven, daar
zij door winden voorbijgejaagd worden; bomen,
die in de late herfst geen vrucht geven; tweemaal
gestorven zijn zij en ontworteld;
13 wilde baren der zee, die hun eigen schande
opschuimen; dwaalsterren. Voor hen is de donker-
ste duisternis voor eeuwig weggelegd.
14 Ook over hen heeft Henoch, de zevende van Adam
af, geprofeteerd, zeggende: Zie, de Here is geko-
men met zijn heilige tienduizenden,
15 om over allen de vierschaar te spannen en alle
goddelozen te straffen voor al hun goddeloze wer-
ken, die zij goddeloos bedreven hebben, en voor
al de harde taal, die de goddeloze zondaars tegen
Hem gesproken hebben.

16 Dit zijn de morrenden, mokkend om hun lot, wan-
delende naar hun begeerten, maar hun mond
spreekt hoogdravend, als zij om des voordeels wil
(de mensen) in hun gezicht vleien.
17 Gij echter, geliefden, herinnert u de woorden, die
voor dezen gesproken zijn door de apostelen van
onze Here Jezus Christus,
18 dat zij tot u hebben gezegd: Aan het einde des
tijds zullen er spotters komen, die naar hun eigen
goddeloze begeerten zullen wandelen.
19 Zij zijn het, die scheuringen maken, natuurlijke
mensen, die de Geest niet hebben.
20 Maar gij, geliefden, bewaart uzelf in de liefde
Gods, door uzelf op te bouwen in uw allerheiligst
geloof en door te bidden in de Heilige Geest,
21 verwachtende de ontferming van onze Here Jezus
Christus ten eeuwigen leven.
22 En weest ook barmhartig jegens sommigen, die
twijfelen,
23 redt hen door hen uit het vuur te rukken, maar
weest jegens anderen barmhartig in vreze, uit
afkeer zelfs van het kleed, dat door het vlees
bevlekt is.
24 Hem nu, die u voor struikelen kan behoeden en
onberispelijk doen staan voor zijn heerlijkheid in
grote vreugde,
25 de enige God, onze Heiland, zij door Jezus
Christus, onze Here, heerlijkheid, majesteit, kracht
en macht voor alle eeuwigheid, en nu en in alle
eeuwigheden! Amen.

Openbaring 1

1 Openbaring van Jezus Christus, welke God Hem
gegeven heeft om zijn dienstknechten te tonen
hetgeen weldra moet geschieden, en welke Hij
door de zending van zijn engel aan zijn dienst-
knecht Johannes heeft te kennen gegeven.
2 Deze heeft van het woord Gods getuigd en van
het getuigenis van Jezus Christus, alles wat hij
gezien heeft.
3 Zalig hij, die voorleest, en zij, die horen de woor-
den der profetie, en bewaren, hetgeen daarin
geschreven staat, want de tijd is nabij.
4 Johannes aan de zeven gemeenten in Asia: genade
zij u en vrede van Hem, die is en die was en die
komt, en van de zeven geesten, die voor zijn troon
zijn,
5 en van Jezus Christus, de getrouwe getuige, de
eerstgeborene der doden en de overste van de
koningen der aarde. Hem, die ons liefheeft en ons
uit onze zonden verlost heeft door zijn bloed
6 - en Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters
voor zijn God en Vader gemaakt - Hem zij de heer-
lijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden!
Amen.
7 Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem
zien, ook zij, die Hem hebben doorstoken; en alle
stammen der aarde zullen over Hem weeklagen. Ja,
amen.
8 Ik ben de alfa en de omega, zegt de Here God, die
is en die was en die komt de Almachtige.

9 Ik, Johannes, uw broeder en deelgenoot in de verdrukking en in het Koninkrijk en de volharding in Jezus, was op het eiland, genaamd Patmos, om het woord Gods en het getuigenis van Jezus.

10 Ik kwam in vervoering des geestes op de dag des Heren, en ik hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin,

11 zeggende: Hetgeen gij ziet, schrijf dat in een boek en zend het aan de zeven gemeenten: naar Efeze, en naar Smyrna, en naar Pergamum, en naar Tyatira, en naar Sardes, en naar Filadelfia en naar Laodicea.

12 En ik keerde mij om, ten einde de stem te zien, die met mij sprak. En toen ik mij omkeerde, zag ik zeven gouden kandelaren,

13 en te midden van de kandelaren iemand als eens mensen zoon, bekleed met een tot de voeten reikend gewaad, en aan de borsten omgord met een gouden gordel;

14 en zijn hoofd en zijn haren waren wit als witte wol, als sneeuw, en zijn ogen als een vuurvlam;

15 en zijn voeten waren gelijk koperbrons, als in een oven gloeiend gemaakt, en zijn stem was als een geluid van vele wateren.

16 En Hij had zeven sterren in zijn rechterhand en uit zijn mond kwam een tweesnijdend scherp zwaard; en zijn aanzien was gelijk de zon schijnt in haar kracht.

17 En toen ik Hem zag, viel ik als dood voor zijn voeten; en Hij legde zijn rechterhand op mij en zeide: Wees niet bevreesd, Ik ben de eerste en de laatste,
18 en de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk.
19 Schrijf dan hetgeen gij gezien hebt en hetgeen is en hetgeen na dezen geschieden zal.
20 Het geheimenis der zeven sterren, die gij gezien hebt in mijn rechterhand, en de zeven gouden kandelaren: de zeven sterren zijn de engelen der zeven gemeenten, en de kandelaren zijn de zeven gemeenten.

Openbaring 2

1 Schrijf aan de engel der gemeente te Efeze: Dit zegt Hij, die de zeven sterren in zijn rechterhand houdt, die tussen de zeven gouden kandelaren wandelt:
2 Ik weet uw werken en inspanning en uw volharding en dat gij de kwaden niet kunt verdragen en hen op de proef gesteld hebt, die zeggen, dat zij apostelen zijn, maar het niet zijn, en dat gij hen leugenaars hebt bevonden
3 en gij hebt volharding en hebt verdragen om mijns naams wil en gij zijt niet moede geworden.
4 Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verzaakt hebt.
5 Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe (weder) uw eerste werken. Maar zo niet, dan kom Ik tot u en Ik zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, indien gij u niet bekeert.
6 Doch dit hebt gij, dat gij de werken der Nikolaieten haat, welke ook Ik haat.
7 Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. Wie overwint, hem zal Ik geven te eten van de boom des levens, die in het paradijs Gods is.
8 En schrijf aan de engel der gemeente te Smyrna: Dit zegt de eerste en de laatste, die dood geweest is en levend geworden:
9 Ik weet uw verdrukking en armoede, hoewel gij rijk zijt, en de laster van hen, die zeggen, dat zij Joden zijn, doch het niet zijn, maar een synagoge des satans.

10 Wees niet bevreesd voor hetgeen gij lijden zult.
Zie, de duivel zal sommigen uwer in de gevange-
nis werpen, opdat gij verzocht wordt, en gij zult
een verdrukking hebben van tien dagen. Wees
getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon
des levens.
11 Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de
gemeenten zegt. Wie overwint, zal van de tweede
dood geen schade lijden.
12 En schrijf aan de engel der gemeente te
Pergamum: Dit zegt Hij, die het tweesnijdende
scherpe zwaard heeft:
13 Ik weet, waar gij woont, daar waar de troon des
satans is; en gij houdt vast aan mijn naam en hebt
het geloof in Mij niet verloochend, ook niet in de
dagen van Antipas, mijn getuige, mijn getrouwe,
die gedood werd bij u, waar de satan woont.
14 Maar Ik heb enkele dingen tegen u: dat gij daar
sommigen hebt, die vasthouden aan de leer van
Bileam, die Balak leerde de kinderen Israels een
strik te spannen, dat zij afgodenoffers zouden eten
en hoereren.
15 Zo hebt ook gij sommigen, die op gelijke wijze
aan de leer der Nikolaieten vasthouden.
16 Bekeer u dan; maar zo niet, dan kom Ik spoedig
tot u en Ik zal strijd tegen hen voeren met het
zwaard mijns monds.

17 Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de
gemeenten zegt. Wie overwint, hem zal Ik geven
van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte
steen geven en op die steen een nieuwe naam
geschreven, welke niemand weet, dan die hem
ontvangt.
18 En schrijf aan de engel der gemeente te Tyatira:
Dit zegt de Zoon Gods, die ogen heeft als een
vuurvlam en zijn voeten zijn als koperbrons:
19 Ik weet uw werken en liefde, en geloof en dienst-
betoon, en uw volharding en uw laatste werken,
die meer zijn dan de eerste.
20 Maar Ik heb tegen u, dat gij de vrouw Izebel laat
begaan, die zegt, dat zij een profetes is, en zij
leert en verleidt mijn knechten om te hoereren en
afgodenoffers te eten.
21 En Ik heb haar tijd gegeven om zich te bekeren,
maar zij wil zich niet bekeren van haar hoererij.
22 Zie, Ik werp haar op het ziekbed en hen, die met
haar overspel bedrijven, breng ik in grote verdruk-
king, indien zij zich niet van haar werken bekeren
23 En haar kinderen zal Ik de dood doen sterven en
alle gemeenten zullen inzien, dat Ik het ben, die
nieren en harten doorzoek; en Ik zal u vergelden,
een ieder naar uw werken.
24 Doch Ik zeg tot u allen, die voorts te Tyatira zijt,
en deze leer niet hebt en die niet, gelijk zij zeg-
gen, de diepten des satans hebt leren kennen: Ik
leg u geen andere last op.

25 Maar wat gij hebt, houdt dat vast, totdat Ik gekomen ben.
26 En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen;
27 en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf, als aardewerk worden zij verbrijzeld, gelijk ook Ik van mijn Vader ontvangen heb,
28 en Ik zal hem de morgenster geven.
29 Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt.

Openbaring 3

1 En schrijf aan de engel der gemeente te Sardes:
Dit zegt Hij, die de zeven Geesten Gods en de
zeven sterren heeft: Ik weet uw werken, dat gij de
naam hebt, dat gij leeft, maar gij zijt dood.
2 Wees wakker en versterk het overige, dat dreigde
te sterven, want Ik heb geen van uw werken vol
bevonden voor mijn God.
3 Bedenk dan, hoe gij het ontvangen en gehoord
hebt, en bewaar het en bekeer u. Indien gij dan
niet wakker wordt, zal Ik komen als een dief, en gij
zult niet weten, op welk uur Ik u zal overvallen.
4 Doch gij hebt enkele personen te Sardes, die hun
klederen niet hebben bezoedeld, en zij zullen met
Mij in witte klederen wandelen, omdat zij het
waardig zijn.
5 Wie overwint, zal aldus bekleed worden met witte
klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitwissen
uit het boek des levens, maar Ik zal zijn naam
belijden voor mijn Vader en voor zijn engelen.
6 Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de
gemeenten zegt.
7 En schrijf aan de engel der gemeente te Filadelfia:
Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, die de sleutel
Davids heeft, die opent en niemand zal sluiten, en
Hij sluit en niemand opent.
8 Ik weet uw werken: zie, Ik heb een geopende deur
voor uw aangezicht gegeven die niemand kan slui-
ten; want gij hebt kleine kracht, maar gij hebt
mijn woord bewaard en mijn naam niet verloo-
chend.

9 Zie, Ik geef sommigen uit de synagoge des satans,
van hen, die zeggen, dat zij Joden zijn en het niet
zijn, maar liegen; zie, Ik zal maken, dat zij zullen
komen en zich nederwerpen voor uw voeten, en
erkennen, dat Ik u heb liefgehad.
10 Omdat gij het bevel bewaard hebt om Mij te blij-
ven verwachten, zal ook Ik u bewaren voor de ure
der verzoeking, die over de gehele wereld komen
zal, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen.
11 Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat nie-
mand uw kroon neme.
12 Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de
tempel mijns Gods en hij zal niet meer daaruit
gaan; en Ik zal op hem schrijven de naam mijns
Gods en de naam van de stad mijns Gods, het
nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel nederdaalt van
mijn God, en mijn nieuwe naam.
13 Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de
gemeenten zegt.
14 En schrijf aan de engel der gemeente te Laodicea:
Dit zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige
getuige, het begin der schepping Gods:
15 Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch
heet. Waart gij maar koud of heet!
16 Zo dan, omdat gij lauw zijt en noch heet, noch
koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen.
17 Omdat gij zegt: Ik ben rijk en ik heb mij verrijkt en
heb aan niets gebrek, en gij weet niet, dat gij zijt
de ellendige en jammerlijke en arme en blinde en
naakte,

18 raad Ik u aan van Mij te kopen goud, dat in het
vuur gelouterd is, opdat gij rijk moogt worden, en
witte klederen, opdat gij die aandoet en de schan-
de uwer naaktheid niet zichtbaar worde; en ogen-
zalf om uw oogleden te bestrijken, opdat gij zien
moogt.
19 Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik; wees
dan ijverig en bekeer u.
20 Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand
naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij
hem binnenkomen en maaltijd met hem houden
en hij met Mij.
21 Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten
op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en
gezeten ben met mijn Vader op zijn troon.
22 Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de
gemeenten zegt.

Openbaring 4

1 Na deze dingen zag ik, en zie, er was een deur geopend in de hemel; en de eerste stem, die ik gehoord had, alsof een bazuin met mij sprak, zeide: Klim hierheen op en ik zal u tonen, wat na dezen geschieden moet.

2 Terstond kwam ik in vervoering des geestes en zie, er stond een troon in de hemel en iemand was op die troon gezeten.

3 En die erop gezeten was, was van aanzien de diamant en sardius gelijk; en een regenboog was rondom de troon, van aanzien de smaragd gelijk.

4 En rondom de troon waren vierentwintig tronen, en op die tronen waren vierentwintig oudsten gezeten, in witte klederen gekleed en met gouden kronen op hun hoofden.

5 En van de troon gingen bliksemstralen, stemmen en donderslagen uit; en zeven vurige fakkels brandden voor de troon; dit zijn de zeven Geesten Gods

6 En voor de troon was als een glazen zee, kristal gelijk. En midden in de troon en rondom de troon waren vier dieren, vol ogen van voren en van achteren.

7 En het eerste dier was een leeuw gelijk, en het tweede dier een rund gelijk en het derde dier had een gelaat als van een mens, en het vierde dier was een vliegende arend gelijk.

8 En de vier dieren hadden elk voor zich zes vleugels
en waren rondom en van binnen vol ogen en zij
hadden dag noch nacht rust, zeggende: Heilig,
heilig, heilig is de Here God, de Almachtige, die
was en die is en die komt.
9 En wanneer de dieren heerlijkheid, eer en dank-
zegging zullen brengen aan Hem, die op de troon
gezeten is en tot in alle eeuwigheden leeft,
10 zullen de vierentwintig oudsten zich nederwerpen
voor Hem, die op de troon gezeten is en Hem aan-
bidden, die tot in alle eeuwigheden leeft, en zij
zullen hun kronen voor de troon werpen, zeggen-
de:
11 Gij, onze Here en God, zijt waardig te ontvangen
de heerlijkheid, de eer en de macht; want Gij hebt
alles geschapen, en om uw wil was het en werd
het geschapen.

Openbaring 5

1 En ik zag in de rechterhand van Hem, die op de troon zat, een boekrol, beschreven van binnen en van buiten, welverzegeld met zeven zegels.

2 En ik zag een sterke engel, die met luider stem uitriep: Wie is waardig de boekrol te openen en haar zegels te verbreken?

3 En niemand in de hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde kon de boekrol openen of haar inzien.

4 En ik weende zeer, omdat niemand waardig was gebleken de boekrol te openen of die in te zien.

5 En een uit de oudsten zeide tot mij: Ween niet; zie, de leeuw uit de stam Juda, de wortel Davids, heeft overwonnen om de boekrol en haar zeven zegels te openen.

6 En ik zag in het midden van de troon en van de vier dieren en te midden der oudsten een lam staan, als geslacht, met zeven horens en zeven ogen; dit zijn de zeven Geesten Gods, uitgezonden over de gehele aarde.

7 En het kwam en heeft (de rol) aangenomen uit de rechterhand van Hem, die op de troon gezeten was.

8 En toen het de boekrol nam, wierpen de vier dieren en de vierentwintig oudsten zich voor het Lam neder, hebbende elk een citer en gouden schalen, vol reukwerk; dit zijn de gebeden der heiligen.

9 En zij zongen een nieuw gezang, zeggende: Gij zijt
waardig de boekrol te nemen en haar zegels te
openen; want Gij zijt geslacht en Gij hebt (hen)
voor God gekocht met uw bloed, uit elke stam en
taal en volk en natie;
10 en Gij hebt hen voor onze God gemaakt tot een
koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als konin-
gen heersen op de aarde.
11 En ik zag, en ik hoorde een stem van vele engelen
rondom de troon, en van de dieren en de oudsten;
en hun getal was tienduizenden tienduizendtallen
en duizenden duizendtallen,
12 zeggende met luider stem: Het Lam, dat geslacht
is, is waardig te ontvangen de macht en de rijk-
dom, en de wijsheid en de sterkte, en de eer en de
heerlijkheid en de lof.
13 En alle schepsel in de hemel en op de aarde en
onder de aarde en op de zee en alles wat daarin is,
hoorde ik zeggen: Hem, die op de troon gezeten
is, en het Lam zij de lof en de eer en de heerlijk-
heid en de kracht tot in alle eeuwigheden.
14 En de vier dieren zeiden: Amen. En de oudsten
wierpen zich neder en aanbaden.

Openbaring 6

1 En ik zag, toen het Lam een van de zeven zegels
opende, en ik hoorde een van de vier dieren zeg-
gen met een stem als van een donderslag Kom!
2 En ik zag, en zie, een wit paard, en die erop zat,
had een boog en hem werd een kroon gegeven,
en hij trok uit, overwinnende en om te overwin-
nen.
3 En toen Hij het tweede zegel opende, hoorde ik
het tweede dier zeggen: Kom!
4 En een tweede, een rossig paard, kwam, en hem,
die erop zat, werd gegeven de vrede van de aarde
weg te nemen, en dat zij elkander zouden slach-
ten, en hem werd een groot zwaard gegeven.
5 En toen Hij het derde zegel opende, hoorde ik het
derde dier zeggen: Kom! En ik zag, en zie, een
zwart paard, en die erop zat had een weegschaal
in zijn hand.
6 En ik hoorde als een stem te midden van de vier
dieren zeggen: Een maat tarwe voor een schelling
en drie maten gerst voor een schelling; en breng
geen schade toe aan de olie en de wijn.
7 En toen Hij het vierde zegel opende, hoorde ik de
stem van het vierde dier zeggen: Kom!
8 En ik zag, en zie, een vaal paard, en die daarop
zat, zijn naam was de dood en het dodenrijk volg-
de achter hem. En hun werd macht gegeven over
het vierde deel der aarde om te doden, met het
zwaard, met de honger, met de zwarte dood en
door de wilde dieren der aarde.

9 En toen Hij het vijfde zegel opende, zag ik onder het
altaar de zielen van hen, die geslacht waren om het
woord van God en om het getuigenis, dat zij hadden.
10 En zij riepen met luider stem en zeiden: Tot hoe-
lang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt
en wreekt Gij ons bloed niet aan hen, die op de
aarde wonen?
11 En aan elk hunner werd een wit gewaad gegeven,
en hun werd gezegd, dat zij nog een korte tijd
moesten rusten, totdat ook het getal vol zou zijn
van hun mededienstknechten en hun broeders, die
gedood zouden worden evenals zij.
12 En ik zag, toen Hij het zesde zegel opende, en daar
geschiedde een grote aardbeving en de zon werd zwart
als een haren zak en de maan werd geheel als bloed.
13 En de sterren des hemels vielen op de aarde, gelijk
een vijgeboom zijn wintervijgen laat vallen, wan-
neer hij door een harde wind geschud wordt.
14 En de hemel week terug als een boekrol, die wordt
opgerold, en alle berg en eiland werd van zijn
plaats gerukt.
15 En de koningen der aarde en de groten en de
oversten over duizend en de rijken en de machti-
gen en iedere slaaf en vrije verborgen zich in de
holen en de rotsen der bergen;
16 en zij zeiden tot de bergen en tot de rotsen: Valt op
ons en verbergt ons voor het aangezicht van Hem, die
gezeten is op de troon, en voor de toorn van het Lam;
17 want de grote dag van hun toorn is gekomen en
wie kan bestaan?

Openbaring 7

1 Daarna zag ik vier engelen staan aan de vier hoe-
ken der aarde, die de vier winden der aarde vast-
hielden, opdat er geen wind zou waaien over de
aarde, of over de zee, of over enige boom.
2 En ik zag een andere engel opkomen van de
opgang der zon, hebbende het zegel van de leven-
de God; en hij riep met luider stem tot de vier
engelen, aan wie gegeven was aan de aarde en de
zee schade toe te brengen,
3 en hij zeide: Brengt geen schade toe aan de aarde,
noch aan de zee, noch aan de bomen, voordat wij
de knechten van onze God aan hun voorhoofd ver-
zegeld hebben.
4 En ik hoorde het getal van hen, die verzegeld
waren: honderdvierenveertigduizend waren verze-
geld uit alle stammen der kinderen Israels.
5 Uit de stam Juda twaalfduizend verzegelden, uit de
stam Ruben twaalfduizend uit de stam Gad twaalf-
duizend,
6 uit de stam Aser twaalfduizend, uit de stam Naftali
twaalfduizend, uit de stam Manasse twaalfduizend,
7 uit de stam Simeon twaalfduizend, uit de stam
Levi twaalfduizend, uit de stam Issakar twaalfdui-
zend,

8 uit de stam Zebulon twaalfduizend, uit de stam
Jozef twaalfduizend, uit de stam Benjamin twaalf-
duizend verzegelden.
9 Daarna zag ik, en zie, een grote schare, die nie-
mand tellen kon, uit alle volk en stammen en
natien en talen stonden voor de troon en voor het
Lam, bekleed met witte gewaden en met palmtak-
ken in hun handen.
10 En zij riepen met luider stem en zeiden: De zalig-
heid is van onze God, die op de troon gezeten is,
en van het Lam!
11 En al de engelen stonden rondom de troon en de
oudsten en de vier dieren, en zij wierpen zich op
hun aangezicht voor de troon en aanbaden God,
12 zeggende: Amen, de lof en de heerlijkheid, en de
wijsheid en de dankzegging, en de eer en de
macht en de sterkte zij onze God tot in alle eeu-
wigheden! Amen.
13 En een van de oudsten antwoordde en zeide tot
mij: Wie zijn dezen, die bekleed zijn met de witte
gewaden, en vanwaar zijn zij gekomen?
14 En ik sprak tot hem: Mijn heer, gij weet het. En hij
zeide tot mij: Dezen zijn het, die komen uit de
grote verdrukking; en zij hebben hun gewaden
gewassen en die wit gemaakt in het bloed des
Lams.

15 Daarom zijn zij voor de troon van God en zij vere-
ren Hem dag en nacht in zijn tempel; en Hij, die
op de troon gezeten is, zal zijn tent over hen uit-
spreiden.
16 Zij zullen niet meer hongeren en niet meer dor-
sten, ook zal de zon niet op hen vallen, noch
enige hitte,
17 want het Lam, dat in het midden van de troon is,
zal hen weiden en hen voeren naar waterbronnen
des levens; en God zal alle tranen van hun ogen
afwissen.

Openbaring 8

1 En toen Hij het zevende zegel opende, kwam er
een stilte in de hemel, ongeveer een half uur lang.
2 En ik zag de zeven engelen, die voor God staan,
en hun werden zeven bazuinen gegeven.
3 En er kwam een andere engel, die met een gouden
wierookvat bij het altaar ging staan, en hem werd
veel reukwerk geschonken om het te geven, met
de gebeden van alle heiligen, op het gouden
altaar voor de troon.
4 En de rook van het reukwerk, met de gebeden der
heiligen, steeg uit de hand van de engel voor
Gods aangezicht op.
5 En de engel nam het wierookvat en vulde dat met
het vuur van het altaar, en wierp (het vuur) op de
aarde; en er kwamen donderslagen en stemmen en
bliksemstralen en aardbeving.
6 En de zeven engelen, die de zeven bazuinen had-
den, maakten zich gereed om te bazuinen.
7 En de eerste blies de bazuin, en er kwam hagel en
vuur, vermengd met bloed, en het werd op de
aarde geworpen; en het derde deel van de aarde
verbrandde en het derde deel van de bomen ver-
brandde en al het groene gras verbrandde.
8 En de tweede engel blies de bazuin, en er werd
iets als een grote berg, brandend van vuur, in de
zee geworpen, en het derde deel van de zee werd
bloed,
9 en het derde deel van de schepselen in de zee, die
leven hadden, stierf, en het derde deel van de
schepen verging.

10 En de derde engel blies de bazuin, en er viel een
grote ster, brandend als een fakkel, uit de hemel,
en zij viel op het derde deel der rivieren en op de
bronnen der wateren.
11 En de naam der ster wordt genoemd Alsem. En het
derde deel der wateren werd alsem en vele van de
mensen stierven van het water, omdat het bitter
geworden was.
12 En de vierde engel blies de bazuin, en het derde
deel van de zon werd getroffen en het derde deel
van de maan en het derde deel van de sterren,
zodat het derde deel daarvan verduisterd werd, en
de dag voor het derde deel geen licht had en de
nacht desgelijks.
13 En ik zag en hoorde een arend vliegen in het mid-
den des hemels, die met luider stem zeide: Wee,
wee, wee hun, die op de aarde wonen, vanwege
de overige stemmen van de bazuin der drie enge-
len, die nog bazuinen zullen!

Openbaring 9

1 En de vijfde engel blies de bazuin, en ik zag een
ster, uit de hemel op de aarde gevallen, en haar
werd de sleutel van de put des afgronds gegeven.
2 En zij opende de put des afgronds en er steeg rook
op uit de put, als de rook van een grote oven; en
de zon en het zwerk werden verduisterd door de
rook van de put.
3 En uit de rook kwamen sprinkhanen op de aarde te
voorschijn en hun werd macht gegeven, gelijk de
schorpioenen der aarde macht hebben.
4 En hun werd gezegd, dat zij aan het gras der
aarde geen schade zouden toebrengen, noch aan
enig gewas, noch aan enige boom, maar alleen
aan de mensen, die het zegel van God niet op hun
voorhoofden hadden.
5 En hun werd gegeven, dat zij hen niet zouden
doden, maar dat de mensen zouden gepijnigd
worden, vijf maanden lang; en hun pijniging was
als de pijniging door een schorpioen, wanneer hij
een mens steekt.
6 En in die dagen zullen de mensen de dood zoeken,
maar hem geenszins vinden, en zij zullen begeren
te sterven, maar de dood vlucht van hen weg.
7 En de gedaante der sprinkhanen was als van paar-
den, die uitgerust zijn tot de oorlog; en op hun
koppen waren kransen als van goud en hun aange-
zichten waren als aangezichten van mensen;
8 en zij hadden haar als vrouwenhaar en hun tanden
waren als die van leeuwen;

9 en zij hadden borstschilden als ijzeren harnassen
en het gedruis van hun vleugels was als het ged-
ruis van wagens, wanneer vele paarden ten strijde
draven.
10 En zij hadden staarten als schorpioenen en angels,
en in hun staarten was hun macht om de mensen
schade toe te brengen, vijf maanden lang.
11 Zij hadden over zich als koning de engel des
afgronds; zijn naam is in het Hebreeuws Abaddon
en in het Grieks heeft hij tot naam Apollyon.
12 Het eerste wee is voorbijgegaan: zie, nog twee
weeen komen hierna.
13 En de zesde engel blies de bazuin, en ik hoorde
een stem uit de vier horens van het gouden altaar,
dat voor God staat,
14 zeggende tot de zesde engel, die de bazuin had:
Laat de vier engelen los, die bij de grote rivier, de
Eufraat, gebonden zijn.
15 En de vier engelen, die tegen het uur en de dag
en de maand en het jaar waren gereed gehouden,
werden losgelaten om het derde deel van de men-
sen te doden.
16 En het getal der legerscharen van de ruiterij was
tweemaal tienduizend tienduizendtallen; ik hoorde
hun aantal.
17 En aldus zag ik in dit gezicht de paarden en hen,
die erop gezeten waren: zij hadden rossige en
blauwe en zwavelkleurige harnassen, en de koppen
der paarden waren als leeuwenkoppen, en uit hun
bek kwam vuur en rook en zwavel

18 Door deze drie plagen werd het derde deel van de
mensen gedood: door het vuur en de rook en de
zwavel, die uit hun bek kwamen.
19 Want de macht der paarden ligt in hun bek en in
hun staarten. Want hun staarten zijn als slangen,
met koppen, en daarmede brengen zij schade toe.
20 En wie van de mensen overgebleven waren, die
niet gedood waren door deze plagen, bekeerden
zich toch niet van de werken hunner handen, om
de boze geesten niet (meer) te aanbidden en de
gouden, zilveren, koperen, stenen en houten afgo-
den, die niet kunnen zien, noch horen of gaan;
21 en zij bekeerden zich niet van hun moorden, noch
van hun toverijen, noch van hun hoererij, noch
van hun dieverijen.

Openbaring 10

1 En ik zag een andere sterke engel nederdalen uit
de hemel, bekleed met een wolk, en de regenboog
was op zijn hoofd en zijn gelaat was als de zon en
zijn voeten waren als zuilen van vuur,
2 en hij had in zijn hand een geopend boekje en hij
zette zijn rechtervoet op de zee en de linker op de
aarde,
3 en hij riep met luider stem, zoals een leeuw brult,
en toen hij riep, lieten de zeven donderslagen hun
stemmen horen.
4 En toen de zeven donderslagen gesproken hadden,
wilde ik het opschrijven, maar ik hoorde een stem
uit de hemel zeggen: Verzegel hetgeen de zeven
donderslagen gesproken hebben en schrijf het niet
op.
5 En de engel, die ik zag staan op de zee en op de
aarde, hief zijn rechterhand op naar de hemel,
6 en zwoer bij Hem, die leeft tot in alle eeuwighe-
den, die de hemel geschapen heeft en hetgeen
daarin is en de aarde en hetgeen daarop is en de
zee en hetgeen daarin is: er zal geen uitstel meer
zijn,
7 maar in de dagen van de stem van de zevende
engel, wanneer hij bazuinen zal is ook voleindigd
het geheimenis van God, gelijk Hij zijn knechten,
de profeten, heeft verkondigd.
8 En de stem, die ik gehoord had uit de hemel, (hoor-
de ik) wederom met mij spreken en zij zeide: Ga
heen, neem het boek, dat geopend ligt in de hand
van de engel, die op de zee en op de aarde staat.

9 En ik ging heen tot de engel en zeide tot hem, dat
hij mij het boekje zou geven. En hij zeide tot mij:
Neem het en eet het op, en het zal uw buik bitter
maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als
honing.
10 En ik nam het boekje uit de hand van de engel en
at het op, en het was in mijn mond zoet als
honing, maar toen ik het gegeten had, werd mijn
buik bitter.
11 En er werd tot mij gezegd: Gij moet wederom pro-
feteren over vele natien en volken en talen en
koningen.

Openbaring 11

1 En mij werd een riet gegeven, een staf gelijk, met
de woorden: Sta op en meet de tempel Gods en
het altaar en hen, die daarin aanbidden.
2 Maar laat de voorhof, die buiten de tempel is,
erbuiten, en meet die niet; want hij is aan de hei-
denen gegeven; en zij zullen de heilige stad ver-
treden, tweeenveertig maanden lang.
3 En Ik zal mijn twee getuigen lastgeven om, met
een zak bekleed, te profeteren, twaalfhonderd
zestig dagen lang.
4 Dit zijn de twee olijfbomen en de twee kandela-
ren, die voor het aangezicht van de Here der aarde
staan.
5 En indien iemand hun schade wil toebrengen,
komt er vuur uit hun mond en het verslindt hun
vijanden; en indien iemand hun schade wil toe-
brengen, moet hij zo de dood vinden.
6 Dezen hebben de macht de hemel te sluiten, zodat
er geen regen valt gedurende de dagen van hun
profeteren; en zij hebben macht over de wateren,
om die in bloed te veranderen en om de aarde te
slaan met allerlei plagen, zo dikwijls zij willen.
7 En wanneer zij hun getuigenis zullen voleindigd
hebben, zal het beest, dat uit de afgrond opkomt,
hun de oorlog aandoen en het zal hen overwinnen
en hen doden.
8 En hun lijk (zal liggen) op de straat der grote stad,
die geestelijk genaamd wordt Sodom en Egypte,
alwaar ook hun Here gekruisigd werd.

9 En uit de volken en stammen en talen en natien
zijn er, die hun lijk zien, drie en een halve dag, en
zij laten niet toe, dat hun lijken in een graf wor-
den bijgezet.
10 En zij, die op de aarde wonen, zijn blijde en ver-
heugd over hen en zullen elkander geschenken
zenden, omdat deze twee profeten hen, die op de
aarde wonen, gepijnigd hadden.
11 En na die drie en een halve dag voer een levens-
geest uit God in hen, en zij gingen op hun voeten
staan en grote vrees viel op (allen), die hen aan-
schouwden.
12 En zij hoorden een luide stem uit de hemel tot hen
zeggen: Klimt hierheen op! En zij klommen naar
de hemel op in de wolk, en hun vijanden aan-
schouwden hen.
13 En te dien ure kwam er een grote aardbeving en
een tiende deel der stad stortte in, en zevendui-
zend personen werden door de aardbeving
gedood, en de overigen werden zeer bevreesd en
gaven de God des hemels eer.
14 Het tweede wee is voorbijgegaan: zie, het derde
wee komt spoedig.
15 En de zevende engel blies de bazuin en luide
stemmen klonken in de hemel, zeggende: Het
koningschap over de wereld is gekomen aan onze
Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als koning
heersen tot in alle eeuwigheden.

16 En de vierentwintig oudsten, die voor God op hun
tronen gezeten waren, wierpen zich op hun aange-
zicht en aanbaden God,
17 zeggende: Wij danken U, Here God, Almachtige,
die is en die was, dat Gij uw grote macht hebt
opgenomen en het koningschap hebt aanvaard;
18 en de volkeren waren toornig geworden, maar uw
toorn is gekomen en de tijd voor de doden om
geoordeeld te worden en om het loon te geven
aan uw knechten, profeten, en aan de heiligen en
aan hen, die uw naam vrezen, aan de kleinen en
de groten en om te verderven wie de aarde ver-
derven.
19 En de tempel Gods, die in de hemel is, ging open
en de ark van zijn verbond werd zichtbaar in zijn
tempel, en er kwamen bliksemstralen en stemmen
en donderslagen en aardbeving en zware hagel.

Openbaring 12

1 En er werd een groot teken in de hemel gezien:
een vrouw, met de zon bekleed, met de maan
onder haar voeten en een krans van twaalf sterren
op haar hoofd;
2 en zij was zwanger en schreeuwde in haar weeen
en in haar pijn om te baren.
3 En er werd een ander teken in de hemel gezien, en
zie, een grote rossige draak met zeven koppen en
tien horens, en op zijn koppen zeven kronen.
4 En zijn staart sleepte een derde van de sterren des
hemels mede en wierp die op de aarde. En de
draak stond voor de vrouw, die baren zou, om,
zodra zij haar kind gebaard had, dit te verslinden.
5 En zij baarde een zoon, een mannelijk wezen, dat
alle heidenen zal hoeden met een ijzeren staf; en
haar kind werd plotseling weggevoerd naar God
en zijn troon.
6 En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij
een plaats heeft, door God bereid, opdat zij daar
twaalfhonderd zestig dagen onderhouden zou
worden.
7 En er kwam oorlog in de hemel; Michael en zijn
engelen hadden oorlog te voeren tegen de draak;
ook de draak en zijn engelen voerden oorlog,
8 maar hij kon geen standhouden, en hun plaats
werd in de hemel niet meer gevonden.
9 En de grote draak werd (op de aarde) geworpen,
de oude slang, die genaamd wordt duivel en de
satan, die de gehele wereld verleidt; hij werd op
de aarde geworpen en zijn engelen met hem.

10 En ik hoorde een luide stem in de hemel zeggen:
Nu is verschenen het heil en de kracht en het
koningschap van onze God en de macht van zijn
Gezalfde; want de aanklager van onze broeders,
die hen dag en nacht aanklaagde voor onze God,
is nedergeworpen.
11 En zij hebben hem overwonnen door het bloed
van het Lam en door het woord van hun getuige-
nis, en zij hebben hun leven niet liefgehad, tot in
de dood.
12 Daarom, verheugt u, gij hemelen en wie daarin
wonen. Wee de aarde en de zee want de duivel is
tot u nedergedaald in grote grimmigheid, weten-
de, dat hij weinig tijd heeft.
13 En toen de draak zag, dat hij op de aarde was
geworpen, vervolgde hij de vrouw, die het manne-
lijke kind gebaard had.
14 En aan de vrouw werden de twee vleugels van de
grote arend gegeven om naar de woestijn te vlie-
gen, naar haar plaats, waar zij onderhouden wordt
buiten het gezicht van de slang, een tijd en tijden
en een halve tijd.
15 En de slang wierp uit haar bek water achter de
vrouw als een stroom, om haar door de stroom te
laten medesleuren.
16 En de aarde kwam de vrouw te hulp en de aarde
opende haar mond en verzwolg de stroom, die de
draak uit zijn bek had geworpen.

17 En de draak werd toornig op de vrouw en ging
heen om oorlog te voeren tegen de overigen van
haar nageslacht, die de geboden van God bewaren
en het getuigenis van Jezus hebben;
18 en hij bleef staan op het zand der zee.

Openbaring 13

1 En ik zag uit de zee een beest opkomen met tien
horens en zeven koppen; en op zijn horens tien
kronen en op zijn koppen namen van godslaste-
ring.
2 En het beest, dat ik zag, was een luipaard gelijk,
en zijn poten als van een beer en zijn muil als de
muil van een leeuw. En de draak gaf hem zijn
kracht en zijn troon en grote macht.
3 En (ik zag) een van zijn koppen als ten dode
gewond, en zijn dodelijke wond genas; en de gehe-
le aarde ging het beest met verbazing achterna,
4 en zij aanbaden de draak, omdat hij aan het beest
de macht gegeven had, en zij aanbaden het beest,
zeggende: Wie is aan het beest gelijk? en: Wie kan
er oorlog tegen voeren?
5 En hem werd een mond gegeven, die grote woor-
den en godslasteringen spreekt; en hem werd
macht gegeven dit tweeenveertig maanden lang te
doen.
6 En (het beest) opende zijn mond tot lasteringen
tegen God, om zijn naam te lasteren en zijn tent
en hen, die in de hemel wonen.
7 En hem werd gegeven om tegen de heiligen oor-
log te voeren en hen te overwinnen; en hem werd
macht gegeven over elke stam en natie en taal en
volk.
8 En allen, die op de aarde wonen, zullen het (beest)
aanbidden, ieder, wiens naam niet geschreven is in
het boek des levens van het Lam, dat geslacht is
sedert de grondlegging der wereld.

9 Indien iemand een oor heeft, hij hore.
10 Indien iemand in gevangenschap voert, dan gaat hij in gevangenschap; indien iemand met het zwaard zal doden, dan moet hij zelf met het zwaard gedood worden. Hier blijkt de volharding en het geloof der heiligen.
11 En ik zag een ander beest opkomen uit de aarde en het had twee horens als die van het Lam, en het sprak als de draak.
12 En het oefent al de macht van het eerste beest voor diens ogen uit. En het bewerkt, dat de aarde en zij, die daarop wonen, het eerste beest zullen aanbidden, welks dodelijke wond genezen was.
13 En het doet grote tekenen, zodat het zelfs vuur uit de hemel doet nederdalen op de aarde ten aanschouwen van de mensen.
14 En het verleidt hen, die op de aarde wonen, wegens de tekenen, die hem gegeven zijn te doen voor de ogen van het beest. En het zegt tot hen, die op de aarde wonen, dat zij een beeld moeten maken voor het beest, dat de wond van het zwaard had en (weer) levend geworden is.
15 En hem werd gegeven om aan het beeld van het beest een geest te schenken, zodat het beeld van het beest ook zou spreken, en maken dat allen, die het beeld van het beest niet aanbaden, gedood werden.
16 En het maakt, dat aan allen, de kleinen en de groten, de rijken en de armen de vrijen en de slaven, een merkteken gegeven wordt op hun rechterhand of op hun voorhoofd,

17 en dat niemand kan kopen of verkopen, dan wie
het merkteken, de naam van het beest, of het
getal van zijn naam heeft.
18 Hier is de wijsheid: wie verstand heeft, berekene
het getal van het beest, want het is een getal van
een mens, en zijn getal is zeshonderd zesenzestig

Openbaring 14

1 En ik zag en zie, het Lam stond op de berg Sion
en met Hem honderdvierenveertigduizend, op wier
voorhoofden zijn naam en de naam zijns Vaders
geschreven stonden.
2 En ik hoorde een stem uit de hemel als de stem
van vele wateren en als de stem van zware donder.
En de stem, die ik hoorde, was als van citerspelers,
spelende op hun citers;
3 en zij zongen een nieuw gezang voor de troon en
voor de vier dieren en de oudsten; en niemand
kon het gezang leren dan de honderdvierenveer-
tigduizend de losgekochten van de aarde.
4 Dezen zijn het, die zich niet met vrouwen hebben
bevlekt, want zij zijn maagdelijk. Dezen zijn het,
die het Lam volgen, waar Hij ook heengaat. Dezen
zijn gekocht uit de mensen als eerstelingen voor
God en het Lam.
5 En in hun mond is geen leugen gevonden; zij zijn
onberispelijk.
6 En ik zag een andere engel vliegen in het midden
des hemels en hij had een eeuwig evangelie, om
dat te verkondigen aan hen, die op de aarde geze-
ten zijn en aan alle volk en stam en taal en natie;
7 en hij zeide met luider stem: Vreest God en geeft
Hem eer, want de ure van zijn oordeel is gekomen,
en aanbidt Hem, die de hemel en de aarde en de
zee en de waterbronnen gemaakt heeft.

8 En een andere, een tweede engel, volgde, zeggen-
de: Gevallen, gevallen is het grote Babylon, dat
van de wijn van de hartstocht zijner hoererij al de
volkeren heeft doen drinken.
9 En een andere engel, een derde, volgde hen, zeg-
gende met luider stem: Indien iemand het beest
en zijn beeld aanbidt en het merkteken op zijn
voorhoofd of op zijn hand ontvangt,
10 die zal ook drinken van de wijn van Gods gram-
schap, die ongemengd is toebereid in de beker
van zijn toorn; en hij zal gepijnigd worden met
vuur en zwavel ten aanschouwen van de heilige
engelen en van het Lam.
11 En de rook van hun pijniging stijgt op in alle eeu-
wigheden, en zij hebben geen rust, dag en nacht,
die het beest en zijn beeld aanbidden, en al wie
het merkteken van zijn naam ontvangt.
12 Hier blijkt de volharding der heiligen, die de gebo-
den Gods en het geloof in Jezus bewaren.
13 En ik hoorde een stem uit de hemel zeggen:
Schrijf, zalig de doden, die in de Here sterven, van
nu aan. Ja, zegt de Geest, dat zij rusten van hun
moeiten, want hun werken volgen hen na.
14 En ik zag en zie, een witte wolk, en op de wolk
iemand gezeten als eens mensen zoon met een
gouden kroon op zijn hoofd en een scherpe sikkel
in zijn hand.

15 En een andere engel kwam uit de tempel en riep
met luider stem tot Hem, die op de wolk gezeten
was: Zend uw sikkel uit en maai, want de ure om
te maaien is gekomen, want de oogst der aarde is
geheel rijp geworden.
16 En Hij, die op de wolk gezeten was, zond zijn sik-
kel uit op de aarde, en de aarde werd gemaaid.
17 En een andere engel kwam uit de tempel, die in
de hemel is, ook hij met een scherpe sikkel.
18 En een andere engel kwam uit het altaar; deze had
macht over het vuur en hij riep met luider stem
tot hem, die de scherpe sikkel had, zeggende:
Zend uw scherpe sikkel uit en oogst de trossen van
de wijngaard der aarde, want zijn druiven zijn rijp.
19 En de engel wierp zijn sikkel op de aarde en oogst-
te van de wijngaard der aarde en wierp het in de
grote persbak van de gramschap Gods.
20 En de persbak werd getreden buiten de stad, en er
kwam bloed uit de persbak tot aan de tomen der
paarden, zestienhonderd stadien ver.

Openbaring 15

1 En ik zag een ander teken in de hemel, groot en
wonderbaar: zeven engelen, die de zeven laatste
plagen hadden, want daarmede is de gramschap
Gods voleindigd.
2 En ik zag (iets) als een zee van glas met vuur ver-
mengd, en de overwinnaars van het beest en van
zijn beeld en van het getal van zijn naam, staande
aan de glazen zee, met de citers Gods.
3 En zij zingen het lied van Mozes, de knecht Gods,
en het lied van het Lam, zeggende: Groot en won-
derbaar zijn uw werken, Here God, Almachtige;
rechtvaardig en waarachtig zijn uw wegen, Gij,
Koning der volkeren!
4 Wie zou niet vrezen, Here, en uw naam niet ver-
heerlijken? Immers, Gij alleen zijt heilig. Want alle
volken zullen komen en zullen voor U nedervallen
in aanbidding, omdat uw gerichten openbaar zijn
geworden.
5 En daarna zag ik, en de tempel van de tent der
getuigenis in de hemel ging open;
6 en de zeven engelen, die de zeven plagen hadden,
kwamen uit de tempel, bekleed met rein en blinkend
linnen en de borst omgord met een gouden gordel.
7 En een van de vier dieren gaf aan de zeven enge-
len zeven gouden schalen, vol van de gramschap
van God, die leeft tot in alle eeuwigheden.
8 En de tempel werd vervuld met rook vanwege de
heerlijkheid Gods en vanwege zijn kracht; en nie-
mand kon de tempel binnengaan, voordat de
zeven plagen der zeven engelen voleindigd waren.

Openbaring 16

1 En ik hoorde een luide stem uit de tempel zeggen
tot de zeven engelen: Gaat heen en giet de zeven
schalen van de gramschap Gods uit op de aarde.
2 En de eerste ging heen en goot zijn schaal uit op
de aarde, en er kwam een boos en kwaadaardig
gezwel aan de mensen, die het merkteken van het
beest hadden en die zijn beeld aanbaden.
3 En de tweede goot zijn schaal uit in de zee, en zij
werd bloed als van een dode, en alle levende
wezens, die in de zee waren, stierven.
4 En de derde goot zijn schaal uit in de rivieren en
in de waterbronnen, en het water) werd bloed.
5 En ik hoorde de engel der wateren zeggen:
Rechtvaardig zijt Gij, die zijt en die waart, Gij
Heilige, dat Gij dit oordeel hebt geveld.
6 Omdat zij het bloed der heiligen en der profeten
vergoten hebben, hebt Gij hun ook bloed te drin-
ken gegeven; zij hebben het verdiend!
7 En ik hoorde het altaar zeggen: Ja, Here God,
Almachtige, uw oordelen zijn waarachtig en recht-
vaardig.
8 En de vierde goot zijn schaal uit over de zon en
haar werd gegeven de mensen te verzengen met
vuur.
9 En de mensen werden verzengd door de grote
hitte en zij lasterden de naam van God, die de
macht heeft over deze plagen, en zij bekeerden
zich niet om Hem eer te geven.

10 En de vijfde goot zijn schaal uit over de troon van
het beest, en zijn rijk werd verduisterd, en zij
kauwden op hun tong van pijn,
11 en zij lasterden de God des hemels vanwege hun
pijnen en vanwege hun gezwellen, en zij bekeer-
den zich niet van hun werken.
12 En de zesde goot zijn schaal uit op de grote rivier,
de Eufraat, en zijn water droogde op, zodat de
weg bereid werd voor de koningen, die van de
opgang der zon komen.
13 En ik zag uit de bek van de draak en uit de bek
van het beest en uit de mond van de valse profeet
drie onreine geesten komen, als kikvorsen;
14 want het zijn geesten van duivelen, die tekenen
doen, welke uitgaan naar de koningen der gehele
wereld, om hen te verzamelen tot de oorlog op de
grote dag van de almachtige God.
15 Zie, Ik kom als een dief. Zalig hij, die waakt en zijn
klederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele en
zijn schaamte niet gezien worde.
16 En hij verzamelde hen op de plaats, die in het
Hebreeuws genoemd wordt Harmagedon.
17 En de zevende goot zijn schaal uit in de lucht en
er kwam een luide stem uit de tempel, van de
troon, zeggende: Het is geschied.
18 En er kwamen bliksemstralen en stemmen en don-
derslagen, en er geschiedde een grote aardbeving,
zo groot als er geen geweest is, sedert een mens
op de aarde was: zo hevig was deze aardbeving,
zo groot.

19 En de grote stad viel in drie stukken uiteen en de
steden der volken stortten in. En het grote
Babylon werd voor God in gedachtenis gebracht,
om daaraan de beker met de wijn van de gram-
schap zijns toorns te geven.
20 En alle eilanden vluchtten weg en bergen werden
niet (meer) gevonden.
21 En grote hagel(stenen), een talent zwaar, vielen
uit de hemel op de mensen, en de mensen laster-
den God vanwege de plaag van de hagel, want de
plaag daarvan was zeer groot.

Openbaring 17

1 En een van de zeven engelen, die de zeven schalen
hadden, kwam en sprak met mij, zeggende: Kom
hier, ik zal u tonen het oordeel over de grote hoer,
die zit aan vele wateren,
2 met wie de koningen der aarde gehoereerd heb-
ben, en zij, die op de aarde wonen, zijn dronken
geworden van de wijn harer hoererij.
3 En hij voerde mij in de geest weg naar een woe-
stijn. En ik zag een vrouw zitten op een scharla-
kenrood beest, dat vol was van godslasterlijke
namen, en het had zeven koppen en tien horens.
4 En de vrouw was gehuld in purper en scharlaken
en rijk versierd met goud, edelgesteente en paar-
len, en zij had in haar hand een gouden beker, vol
gruwelen, en de onreinheden van haar hoererij.
5 En op haar voorhoofd was een naam geschreven,
een geheimenis: het grote Babylon, moeder van de
hoeren en van de gruwelen der aarde.
6 En ik zag de vrouw dronken van het bloed der hei-
ligen en van het bloed der getuigen van Jezus. En
ik verbaasde mij, toen ik haar zag, met grote ver-
bazing.
7 En de engel zeide tot mij: Waarom verbaast gij u?
Ik zal u het geheimenis van de vrouw zeggen en
van het beest met de zeven koppen en tien
horens, dat haar draagt.

8 Het beest, dat gij zaagt, was en is niet, en het zal opkomen uit de afgrond en het vaart ten verderve; en zij, die op de aarde wonen, wier naam niet geschreven is in het boek des levens van de grondlegging der wereld af, zullen zich verbazen, als zij zien, dat het beest was en niet is en er toch zal zijn.

9 Hier is het verstand, dat wijsheid heeft: De zeven koppen zijn zeven bergen waarop de vrouw gezeten is.

10 Ook zijn het zeven koningen: vijf ervan zijn gevallen, een is er nog en de andere is nog niet gekomen, en wanneer hij komt, moet hij korte tijd blijven.

11 En het beest, dat was en niet is, is zelf ook de achtste, maar het is uit de zeven en het vaart ten verderve.

12 En de tien horens, die gij zaagt, zijn tien koningen, die nog geen koningschap hebben ontvangen, maar een uur ontvangen zij macht als koningen met het beest.

13 Dezen zijn een van zin en geven hun kracht en macht aan het beest.

14 Dezen zullen oorlog voeren tegen het Lam, maar het Lam zal hen overwinnen - want Hij is de Here der heren en de Koning der koningen - en zij, die met Hem zijn, de geroepenen en uitverkorenen en gelovigen.

15 En hij zeide tot mij: De wateren, die gij zaagt, waarop de hoer gezeten is, zijn natien en menigten en volken en talen.

16 En de tien horens, die gij zaagt, en het beest,
dezen zullen de hoer haten, en zij zullen haar berooid maken en naakt, haar vlees eten en haar met vuur verbranden.
17 Want God heeft in hun hart gegeven zijn zin te volbrengen en dit eensgezind te doen en hun koningschap aan het beest te geven, totdat de woorden Gods zullen voleindigd zijn.
18 En de vrouw, die gij zaagt, is de grote stad, die het koningschap heeft over de koningen der aarde.

Openbaring 18

1 Hierna zag ik een andere engel, die grote macht
had, nederdalen uit de hemel, en de aarde werd
door zijn lichtglans verlicht.
2 En hij riep met sterke stem, zeggende: Gevallen,
gevallen is de grote (stad) Babylon en zij is
geworden een woonplaats van duivelen, een
schuilplaats van alle onreine geesten en een schuil-
plaats van alle onrein en verfoeid gevogelte,
3 omdat van de wijn van de hartstocht harer hoererij
al de volken gedronken hebben en de koningen
der aarde met haar gehoereerd hebben en de
kooplieden der aarde rijk geworden zijn uit de
macht harer weelderigheid.
4 En ik hoorde een andere stem uit de hemel zeg-
gen: Gaat uit van haar, mijn volk, opdat gij geen
gemeenschap hebt aan haar zonden en niet ont-
vangt van haar plagen.
5 Want haar zonden hebben zich opgehoopt tot aan
de hemel en God heeft aan haar ongerechtigheid
gedacht.
6 Vergeldt haar, gelijk ook zij vergolden heeft, en
geeft haar dubbel naar haar werken; mengt haar
het dubbele in de beker, die zij gemengd heeft;
7 geeft haar zoveel pijniging en rouw, als zij heerlijk-
heid en weelde genoten heeft. Want zij zegt in
haar hart: Ik troon als koningin, ik ben geen wedu-
we en geen rouw zal ik zien.

8 Daarom zullen haar plagen op een dag komen:
dood en rouw en hongersnood, en zij zal met vuur
verbrand worden; want sterk is de Here God, die
haar geoordeeld heeft.
9 En de koningen der aarde, die met haar gehoe-
reerd hebben en weelderig geweest zijn, zullen
over haar wenen en weeklagen, wanneer zij de
rook van haar verbranding zien,
10 van verre staande uit vrees voor haar pijniging,
zeggende: Wee, wee, gij grote stad, Babylon, gij
sterke stad, want in een uur is uw oordeel geko-
men
11 En de kooplieden der aarde wenen en bedrijven
rouw over haar, omdat niemand meer hun lading
koopt,
12 lading van goud, zilver, edelgesteente en paarlen,
van fijn linnen, purper, zijde en scharlaken; allerlei
welriekend hout, allerlei snijwerk van ivoor en
allerlei voorwerpen van het kostbaarste hout, van
koper, ijzer en marmer
13 kaneel, specerij, reukwerk, mirre, wierook, wijn,
olie, bloem en tarwe, lastdieren, schapen; (lading)
van paarden en wagens en van lichamen; en zielen
van mensen.
14 En het ooft, waarnaar uw ziel begerig was, is van u
weggegaan en al wat kostelijk en schitterend was,
is voor u verloren en het zal nooit meer gevonden
worden.

15 De kooplieden in deze dingen, die aan haar rijk
geworden waren, zullen van verre staan uit vrees
voor haar pijniging, wenend en rouw bedrijvend,
16 en zeggende: Wee, wee, die grote stad, die gehuld
was in fijn linnen, purper en scharlaken, en rijk
versierd was met goud en edelgesteente en paar-
len, want in een uur is al die zo grote rijkdom ver-
woest!
17 En iedere stuurman en iedere kustvaarder en de
zeelieden en allen, die de zee bevaren, bleven van
verre staan,
18 en riepen, toen zij de rook van haar verbranding
zagen, zeggende: Welke stad was aan deze grote
stad gelijk!
19 En zij wierpen stof op hun hoofden en riepen,
wenend en rouw bedrijvend, zeggende: Wee, wee
die grote stad, waarin allen, die schepen op zee
hadden, door haar kostbaarheden rijk geworden
zijn, want zij is in een uur verwoest
20 Wees vrolijk over haar, gij hemel en gij heiligen,
en gij apostelen en profeten, want God heeft uw
rechtzaak tegen haar berecht.
21 En een sterke engel nam een steen op als een
grote molensteen en wierp hem in de zee, zeggen-
de: Zo zal Babylon met geweld geworpen worden,
de grote stad, en zij zal nooit meer gevonden wor-
den.

22 En geen stem van citerspelers en zangers, van
fluitspelers of bazuinblazers zal meer in u gehoord
worden, en niemand, die enige kunst beoefent, zal
meer in u gevonden worden, en geen geluid van
de molen zal meer in u gehoord worden.
23 En geen lamplicht zal meer in u schijnen, en geen
stem van bruidegom en bruid zal meer in u
gehoord worden, want uw kooplieden waren de
machthebbers der aarde, want door uw toverij
werden alle volken verleid;
24 en in haar werd gevonden het bloed van profeten
en heiligen en van allen, die geslacht zijn op de
aarde.

Openbaring 19

1 Hierna hoorde ik als een luide stem ener grote
schare in de hemel zeggen: Halleluja! Het heil en
de heerlijkheid en de macht zijn van onze God,
2 want waarachtig en rechtvaardig zijn zijn oorde-
len, want Hij heeft de grote hoer geoordeeld, die
de aarde met haar hoererij verdierf, en Hij heeft
het bloed zijner knechten van haar hand geeist.
3 En zij zeiden ten tweeden male: Halleluja! En haar
rook stijgt op tot in alle eeuwigheden.
4 En de vierentwintig oudsten en de vier dieren
wierpen zich neder en aanbaden God, die op de
troon gezeten is, en zij zeiden: Amen, halleluja!
5 En een stem ging uit van de troon, zeggende:
Looft onze God, al zijn knechten, die Hem vreest,
gij kleinen en gij groten!
6 En ik hoorde als een stem van een grote schare en
als een stem van vele wateren en als een stem van
zware donderslagen, zeggende: Halleluja! Want de
Here, onze God, de Almachtige, heeft het koning-
schap aanvaard.
7 Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem
de eer geven, want de bruiloft des Lams is geko-
men en zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt;
8 en haar is gegeven zich met blinkend en smette-
loos fijn linnen te kleden, want dit fijne linnen zijn
de rechtvaardige daden der heiligen.
9 En hij zeide tot mij: Schrijf, zalig zij, die genodigd
zijn tot het bruiloftsmaal des Lams. En hij zeide tot
mij: Dit zijn de waarachtige woorden van God.

10 En ik wierp mij neder voor zijn voeten om hem te
aanbidden, maar hij zeide tot mij: Doe dit niet! Ik
ben een mededienstknecht van u en uw broede-
ren, die het getuigenis van Jezus hebben; aanbid
God! Want het getuigenis van Jezus is de geest der
profetie.
11 En ik zag de hemel geopend, en zie, een wit
paard; en Hij, die daarop zat, wordt genoemd
Getrouw en Waarachtig, en Hij velt vonnis en
voert oorlog in gerechtigheid.
12 En zijn ogen waren een vuurvlam en op zijn hoofd
waren vele kronen en Hij droeg een geschreven
naam, die niemand weet dan Hijzelf.
13 En Hij was bekleed met een kleed, dat in bloed
geverfd was, en zijn naam is genoemd: het Woord
Gods.
14 En de heerscharen, die in de hemel zijn, volgden
Hem op witte paarden, gehuld in wit en smette-
loos fijn linnen.
15 En uit zijn mond komt een scherp zwaard, om
daarmede de heidenen te slaan. En Hijzelf zal hen
hoeden met een ijzeren staf en Hijzelf treedt de
persbak van de wijn der gramschap van de toorn
Gods, des Almachtigen.
16 En Hij heeft op zijn kleed en op zijn dij geschreven
de naam: Koning der koningen en Here der heren.
17 En ik zag een engel staan op de zon en hij riep
met luider stem en zeide tot alle vogels, die in het
midden des hemels vlogen: Komt, verzamelt u tot
de grote maaltijd Gods,

18 om te eten het vlees van koningen en het vlees
van oversten over duizend en het vlees van sterken
en het vlees van paarden en van hen, die daarop
zitten, en het vlees van allen, vrijen en slaven, klei-
nen en groten.
19 En ik zag het beest en de koningen der aarde en
hun legerscharen verzameld om de oorlog te voe-
ren tegen Hem, die op het paard zat, en tegen zijn
leger
20 En het beest werd gegrepen en met hem de valse
profeet, die de tekenen voor zijn ogen gedaan
had, waardoor hij hen verleidde, die het merkte-
ken van het beest ontvangen hadden en die zijn
beeld aanbaden; levend werden zij beiden gewor-
pen in de poel des vuurs, die van zwavel brandt.
21 En de overigen werden gedood met het zwaard,
dat kwam uit de mond van Hem, die op het paard
zat; en al de vogels werden verzadigd van hun
vlees.

Openbaring 20

1 En ik zag een engel nederdalen uit de hemel met
de sleutel des afgronds en een grote keten in zijn
hand;
2 en hij greep de draak, de oude slang, dat is de
duivel en de satan, en hij bond hem duizend jaren,
3 en hij wierp hem in de afgrond en sloot en verze-
gelde die boven hem, opdat hij de volkeren niet
meer zou verleiden, voordat de duizend jaren vol-
eindigd waren; daarna moest hij voor een korte
tijd worden losgelaten.
4 En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het
oordeel werd hun gegeven; en (ik zag) de zielen
van hen, die onthoofd waren om het getuigenis
van Jezus en om het woord van God, en die noch
het beest noch zijn beeld hadden aangebeden en
die het merkteken niet op hun voorhoofd en op
hun hand ontvangen hadden; en zij werden weder
levend en heersten als koningen met Christus, dui-
zend jaren lang.
5 De overige doden werden niet weder levend, voor-
dat de duizend jaren voleindigd waren. Dit is de
eerste opstanding.
6 Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste
opstanding: over hen heeft de tweede dood geen
macht, maar zij zullen priesters van God en van
Christus zijn en zij zullen met Hem als koningen
heersen, die duizend jaren
7 En wanneer de duizend jaren voleindigd zijn, zal
de satan uit zijn gevangenis worden losgelaten,

8 en hij zal uitgaan om de volkeren aan de vier hoeken der
aarde te verleiden Gog en Magog, om hen tot de oorlog
te verzamelen, en hun getal is als het zand der zee.
9 En zij kwamen op over de breedte der aarde en
omsingelden de legerplaats der heiligen en de
geliefde stad; en vuur daalde neder uit de hemel
en verslond hen,
10 en de duivel, die hen verleidde, werd geworpen in
de poel van vuur en zwavel, waar ook het beest en
de valse profeet zijn, en zij zullen dag en nacht
gepijnigd worden in alle eeuwigheden.
11 En ik zag een grote witte troon en Hem, die daar-
op gezeten was, voor wiens aangezicht de aarde
en de hemel vluchtten, en geen plaats werd voor
hen gevonden.
12 En ik zag de doden, de groten en de kleinen,
staande voor de troon, en er werden boeken geo-
pend. En nog een ander boek werd geopend, het
(boek) des levens; en de doden werden geoor-
deeld op grond van hetgeen in de boeken
geschreven stond, naar hun werken.
13 En de zee gaf de doden, die in haar waren, en de dood
en het dodenrijk gaven de doden, die in hen waren, en
zij werden geoordeeld, een ieder naar zijn werken.
14 En de dood en het dodenrijk werden in de poel
des vuurs geworpen. Dat is de tweede dood: de
poel des vuurs.
15 En wanneer iemand niet bevonden werd geschre-
ven te zijn in het boek des levens, werd hij gewor-
pen in de poel des vuurs.

Openbaring 21

1 En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde,
want de eerste hemel en de eerste aarde waren
voorbijgegaan, en de zee was niet meer.
2 En ik zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem,
nederdalende uit de hemel, van God, getooid als
een bruid, die voor haar man versierd is.
3 En ik hoorde een luide stem van de troon zeggen:
Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij
hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn en God
zelf zal bij hen zijn,
4 en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de
dood zal niet meer zijn noch rouw, noch geklaag,
noch moeite zal er meer zijn, want de eerste din-
gen zijn voorbijgegaan.
5 En Hij, die op de troon gezeten is, zeide: Zie, Ik
maak alle dingen nieuw. En Hij zeide: Schrijf, want
deze woorden zijn getrouw en waarachtig.
6 En Hij sprak tot mij: Zij zijn geschied. Ik ben de
alfa en de omega, het begin en het einde. Ik zal
de dorstige geven uit de bron van het water des
levens om niet.
7 Wie overwint, zal deze dingen beerven, en Ik zal
hem een God zijn en hij zal Mij een zoon zijn.
8 Maar de lafhartigen, de ongelovigen, de verfoeilij-
ken, de moordenaars, de hoereerders, de tove-
naars, de afgodendienaars en alle leugenaars - hun
deel is in de poel, die brandt van vuur en zwavel:
dit is de tweede dood.

9 En er kwam een van de zeven engelen met de
zeven schalen, die vol waren van de laatste zeven
plagen, en hij sprak met mij, zeggende: Kom hier,
ik zal u tonen de bruid, de vrouw des Lams.
10 En hij voerde mij weg in de geest op een grote en
hoge berg en toonde mij de heilige stad,
Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God;
11 en zij had de heerlijkheid Gods, en haar glans
geleek op een zeer kostbaar gesteente, als de kris-
talheldere diamant.
12 En zij had een grote en hoge muur en zij had
twaalf poorten en op de poorten twaalf engelen,
en namen op (de poorten) geschreven, welke zijn
die van de twaalf stammen der kinderen Israels.
13 Naar het oosten waren drie poorten en naar het
noorden drie poorten en naar het zuiden drie
poorten en naar het westen drie poorten.
14 En de muur der stad had twaalf fundamenten en
daarop de twaalf namen van de twaalf apostelen
des Lams.
15 En hij, die met mij sprak, had een gouden meet-
stok om de stad op te meten, en haar poorten en
haar muur.
16 En de stad lag in het vierkant en haar lengte was
even groot als haar breedte; en hij mat de stad op
met de stok: twaalfduizend stadien; haar lengte en
haar breedte en haar hoogte waren gelijk.

17 En hij mat haar muur op: honderd vierenveertig el,
mensenmaat, die engelenmaat is.
18 En de bouwstof van haar muur was diamant; en de
stad was zuiver goud, gelijk zuiver glas.
19 En de fundamenten van de muur der stad waren
met allerlei edelgesteente versierd. Het eerste fun-
dament was diamant, het tweede lazuursteen, het
derde robijn, het vierde smaragd,
20 het vijfde sardonyx, het zesde sardius, het zevende
topaas, het achtste beril, het negende chrysoliet,
het tiende chrysopraas, het elfde saffier, het
twaalfde ametist.
21 En de twaalf poorten waren twaalf paarlen: iedere
poort afzonderlijk was uit een parel, en de straat
der stad was zuiver goud, gelijk doorschijnend glas.
22 En een tempel zag ik in haar niet, want de Here
God, de Almachtige, is haar tempel, en het Lam.
23 En de stad heeft de zon en de maan niet van
node, dat die haar beschijnen, want de heerlijk-
heid Gods verlicht haar en haar lamp is het Lam.
24 En de volken zullen bij haar licht wandelen en de
koningen der aarde brengen hun heerlijkheid in
haar;
25 en haar poorten zullen nooit gesloten worden des
daags, want daar zal geen nacht zijn;
26 en de heerlijkheid en de eer der volken zullen in
haar gebracht worden.
27 En in haar zal niets onreins binnenkomen, en nie-
mand, die gruwel en leugen doet, maar alleen zij, die
geschreven zijn in het boek des levens van het Lam.

Openbaring 22

1 En hij toonde mij een rivier van water des levens,
helder als kristal, ontspringende uit de troon van
God en van het Lam.
2 Midden op haar straat en aan weerszijden van de
rivier staat het geboomte des levens, dat twaalf-
maal vrucht draagt, iedere maand zijn vrucht
gevende; en de bladeren van het geboomte zijn
tot genezing der volkeren.
3 En niets vervloekts zal er meer zijn. En de troon
van God en van het Lam zal daarin zijn en zijn
dienstknechten zullen Hem vereren,
4 en zij zullen zijn aangezicht zien en zijn naam zal
op hun voorhoofden zijn
5 En er zal geen nacht meer zijn en zij hebben geen
licht van een lamp of licht der zon van node, want
de Here God zal hen verlichten en zij zullen als
koningen heersen tot in alle eeuwigheden.
6 En Hij zeide tot mij: Deze woorden zijn getrouw
en waarachtig, en de Here, de God van de geesten
der profeten, heeft zijn engel gezonden om zijn
knechten te tonen hetgeen weldra geschieden
moet.
7 En zie, Ik kom spoedig. Zalig hij, die de woorden
der profetie van dit boek bewaart!
8 En ik, Johannes, ben het die deze dingen hoorde
en zag. En toen ik ze gehoord en gezien had,
wierp ik mij neder voor de voeten van de engel,
die ze mij toonde, om te aanbidden.

9 Maar hij zeide tot mij: Doe dat niet! Ik ben een
medediendstknecht van u en van uw broederen, de
profeten, en van hen, die de woorden van dit boek
bewaren; aanbid God!
10 En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden van de
profetie van dit boek niet want de tijd is nabij.
11 Wie onrecht doet, hij doe nog meer onrecht; wie
vuil is, hij worde nog vuiler; wie rechtvaardig is,
hij bewijze nog meer rechtvaardigheid; wie heilig
is, hij worde nog meer geheiligd.
12 Zie, Ik kom spoedig en mijn loon is bij Mij om een
ieder te vergelden, naardat zijn werk is.
13 Ik ben de alfa en de omega, de eerste en de laat-
ste, het begin en het einde
14 Zalig zij, die hun gewaden wassen, opdat zij recht
mogen hebben op het geboomte des levens en
door de poorten ingaan in de stad.
15 Buiten zijn de honden en de tovenaars, de hoe-
reerders, de moordenaars, de afgodendienaars en
ieder, die de leugen liefheeft en doet.
16 Ik, Jezus, heb mijn engel gezonden, om ulieden dit
te betuigen voor de gemeenten. Ik ben de wortel
en het geslacht van David, de blinkende morgen-
ster.
17 En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En wie het
hoort, zegge: Kom! En wie dorst heeft, kome, en
wie wil, neme het water des levens om niet.

18 Ik betuig aan een ieder, die de woorden der profe-
tie van dit boek hoort: Indien iemand hieraan toe-
voegt, God zal hem toevoegen de plagen, die in
dit boek beschreven zijn;
19 en indien iemand afneemt van de woorden van
het boek dezer profetie, God zal zijn deel afnemen
van het geboomte des levens en van de heilige
stad, welke in dit boek beschreven zijn.
20 Hij, die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom spoe-
dig. Amen, kom, Here Jezus!
21 De genade van de Here Jezus zij met allen.